

**THE BOOK OF
MORMON**

**PERSIAN – ENGLISH
PARALLEL EDITION**

Version 1, published April 2023. bencrowder.net/book-of-mormon-parallel-edition/

This parallel edition © 2023 Benjamin Crowder. All rights reserved. You have permission to print this document for your own use. For other uses, send requests to ben.crowder@gmail.com.

Text of the Book of Mormon © 2023 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: *The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.*

The Book of Mormon

An Account Written by the Hand of Mormon upon Plates Taken from the Plates of Nephi

Wherefore, it is an abridgment of the record of the people of Nephi, and also of the Lamanites—Written to the Lamanites, who are a remnant of the house of Israel; and also to Jew and Gentile—Written by way of commandment, and also by the spirit of prophecy and of revelation—Written and sealed up, and hid up unto the Lord, that they might not be destroyed—To come forth by the gift and power of God unto the interpretation thereof—Sealed by the hand of Moroni, and hid up unto the Lord, to come forth in due time by way of the Gentile—The interpretation thereof by the gift of God.

An abridgment taken from the Book of Ether also, which is a record of the people of Jared, who were scattered at the time the Lord confounded the language of the people, when they were building a tower to get to heaven—Which is to show unto the remnant of the house of Israel what great things the Lord hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the Lord, that they are not cast off forever—And also to the convincing of the Jew and Gentile that JESUS is the CHRIST, the ETERNAL GOD, manifesting himself unto all nations—And now, if there are faults they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God, that ye may be found spotless at the judgment-seat of Christ.

TRANSLATED BY JOSEPH SMITH, JUN.

کتاب مورمون

سرگذشتی نوشته شده بدست مورمون بر ورقه های برگرفته از ورقه های نیفای

از این رو، این خلاصه ای از نگاشته مردم نیفای و نیز لامانیان است — به لامانیان، که باقیماندگانی از خاندان اسرائیل هستند، نوشته شده؛ و نیز به یهودیان و غیریهودیان — از راه فرمان نوشته شده، و نیز با روح نبوت و مکاشفه — نوشته شده و مهر و موم گشته، و نزد سرور پنهان شد، که نابود نشود — تا با هدیه و قدرت خدا ترجمه آن انجام شود — بدست مورونی مهر و موم گشته، و نزد سرور پنهان شد، تا در زمان فراخور — با هدیه خدا، ترجمه آن بدست غیریهودیان انجام شود.

خلاصه ای نیز از کتاب عاثر برگرفته شده، که نگاشته ای از مردم یارد است، که در زمانی که سرور زبان آن مردم را بهم ریخت، پراکنده شدند، هنگامی که آنها در حال ساخت برجی بودند تا به آسمان دست یابند — که به باقیماندگان خاندان اسرائیل نشان دهد چه چیزهای بزرگی را سرور برای پدرانشان انجام داده است؛ و اینکه آنها از پیمان های سرور آگاه شوند، که آنها برای همیشه بیرون انداخته نشده اند — و نیز اینکه یهودیان و غیریهودیان را متقاعد کند که عیسی همان مسیح است، خدای جاویدان، که خودش را به همه ملت ها پدیدار کرده — و اینک، اگر خطاهایی هست آنها اشتباهات آدمیان هستند؛ از این رو، امور خدا را محکوم نکنید، تا شما در پیشگاه کرسی داوری مسیح بی لگه شمرده شوید.

ترجمه اصلی از ورقه ها به انگلیسی بدست جوزف اسمیت
پسر.

The Testimony of Three Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That we, through the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, have seen the plates which contain this record, which is a record of the people of Nephi, and also of the Lamanites, their brethren, and also of the people of Jared, who came from the tower of which hath been spoken. And we also know that they have been translated by the gift and power of God, for his voice hath declared it unto us; wherefore we know of a surety that the work is true. And we also testify that we have seen the engravings which are upon the plates; and they have been shown unto us by the power of God, and not of man. And we declare with words of soberness, that an angel of God came down from heaven, and he brought and laid before our eyes, that we beheld and saw the plates, and the engravings thereon; and we know that it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, that we beheld and bear record that these things are true. And it is marvelous in our eyes. Nevertheless, the voice of the Lord commanded us that we should bear record of it; wherefore, to be obedient unto the commandments of God, we bear testimony of these things. And we know that if we are faithful in Christ, we shall rid our garments of the blood of all men, and be found spotless before the judgment-seat of Christ, and shall dwell with him eternally in the heavens. And the honor be to the Father, and to the Son, and to the Holy Ghost, which is one God. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

گواهی سه شاهد

باشد تا همه ملت ها، اقوام، زبان ها و مردم، هر کسی که این نوشته بدستش می رسد، بدانند: که ما، با فیض خدای پدر، و سرورمان عیسی مسیح، ورقه ها را دیده ایم که این نگاشته را دربردارند، که نگاشته ای از مردم نیفای، و نیز مردم لامانیان، برادرانشان، و نیز از مردم یارد است، کسانی که از بُرجی که از آن گفته شده است آمدند. و ما همچنین می دانیم که آنها با هدیه و قدرت خدا ترجمه شده اند، زیرا ندای او این را بر ما اعلام کرده است؛ از این رو ما بدرستی می دانیم که این نوشته راست است. و ما گواهی نیز می دهیم که کنده کاری هایی که روی این ورقه ها هستند را ما دیده ایم؛ و آنها با قدرت خدا، و نه آدمی، به ما نشان داده شده اند. و ما با هوشیاری اعلام می کنیم، که فرشته ای از خدا از آسمان پایین آمد، و او ورقه ها را در برابر چشمان ما آورد و گذاشت، که ما آن ورقه ها و کنده کاری های آن را نگریم و دیدیم؛ و ما می دانیم که این از فیض خدای پدر، و سرورمان عیسی مسیح است، که ما دیدیم و شهادت می دهیم که این چیزها راست هستند. و در چشمان ما این شگفت انگیز است. با این وجود، ندای سرور به ما فرمان داد که ما از آن شهادت دهیم؛ از این رو، برای مطیع بودن به فرمان های خدا، ما از این چیزها گواهی می دهیم. و ما می دانیم که اگر ما به مسیح وفادار باشیم، ما تنپوش هایمان را از خون همه آدمیان پاک خواهیم کرد، و در پیشگاه کرسی داوری مسیح بی لگه شناخته خواهیم شد، و در آسمان ها با او جاودانه ساکن خواهیم شد. و بلند مرتبه باد پدر، و پسر، و روح القدس، که یک خداست. آمین.

الیور کادری
دیوید ویتمر
مارتین هریس

The Testimony of Eight Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That Joseph Smith, Jun., the translator of this work, has shown unto us the plates of which hath been spoken, which have the appearance of gold; and as many of the leaves as the said Smith has translated we did handle with our hands; and we also saw the engravings thereon, all of which has the appearance of ancient work, and of curious workmanship. And this we bear record with words of soberness, that the said Smith has shown unto us, for we have seen and hefted, and know of a surety that the said Smith has got the plates of which we have spoken. And we give our names unto the world, to witness unto the world that which we have seen. And we lie not, God bearing witness of it.

CHRISTIAN WHITMER

JACOB WHITMER

PETER WHITMER, JUN.

JOHN WHITMER

HIRAM PAGE

JOSEPH SMITH, SEN.

HYRUM SMITH

SAMUEL H. SMITH

گواهی هشت شاهد

باشد تا همه ملت ها، اقوام، زبان ها و مردم، هر کسی که این نوشته بدستش می رسد، بدانند: که جوزف اسمیت پسر، مترجم این نوشته، به ما ورقه هایی که از آن سخن گفته شده است، که ظاهری طلایی دارند را نشان داده است؛ و همه برگه هایی را که اسمیت نامبرده ترجمه کرده است ما با دست های خودمان دست زده ایم؛ و ما همچنین کنده کاری های آن را دیدیم، همه آنچه که ظاهری از نوشته ای باستانی، و از کاری با استادی خاص دارد. و این را ما با هوشیاری شهادت می دهیم، که اسمیت نامبرده شده ورقه ها را به ما نشان داده است، زیرا ما ورقه ها را دیده ایم و بلند کرده ایم، و بدرستی می دانیم که اسمیت نامبرده شده ورقه هایی که ما گفته ایم را در دست دارد. و ما نام هایمان را به جهان می دهیم، تا از آنچه دیده ایم شاهدانی بر جهان باشیم. و ما دروغ نمی گوئیم، خدا از آن گواهی می دهد.

کریستین ویتمر

جیکوب ویتمر

پیتر ویتمر پسر

جان ویتمر

هیرام پیچ

جوزف اسمیت پدر

هیرام اسمیت

سموئیل اچ اسمیت

The First Book of Nephi

His Reign and Ministry

An account of Lehi and his wife Sariah, and his four sons, being called, (beginning at the eldest) Laman, Lemuel, Sam, and Nephi. The Lord warns Lehi to depart out of the land of Jerusalem, because he prophesieth unto the people concerning their iniquity and they seek to destroy his life. He taketh three days' journey into the wilderness with his family. Nephi taketh his brethren and returneth to the land of Jerusalem after the record of the Jews. The account of their sufferings. They take the daughters of Ishmael to wife. They take their families and depart into the wilderness. Their sufferings and afflictions in the wilderness. The course of their travels. They come to the large waters. Nephi's brethren rebel against him. He confoundeth them, and buildeth a ship. They call the name of the place Bountiful. They cross the large waters into the promised land, and so forth. This is according to the account of Nephi; or in other words, I, Nephi, wrote this record.

1 Nephi 1

I, Nephi, having been born of goodly parents, therefore I was taught somewhat in all the learning of my father; and having seen many afflictions in the course of my days, nevertheless, having been highly favored of the Lord in all my days; yea, having had a great knowledge of the goodness and the mysteries of God, therefore I make a record of my proceedings in my days.

Yea, I make a record in the language of my father, which consists of the learning of the Jews and the language of the Egyptians.

And I know that the record which I make is true; and I make it with mine own hand; and I make it according to my knowledge.

نخستین کتاب نیفای

فرمانروایی و خدمت او

سرگذشت لیحای و همسرش ثریا، و چهار پسرش که، (شروع از ارشدترین)، لمان، لموئیل، سام، و نیفای خوانده می شدند. سرور به لیحای هشدار می دهد تا از سرزمین اورشلیم بیرون رود، برای اینکه او بر مردم درباره نابکاری هایشان نبوت می کند، و آنها بدنبال نابودی زندگی او هستند. او با خانواده اش راهی سفری سه روزه در بیابان می شود. نیفای برادرانش را برمی دارد و در پی نگاشته های یهودیان به سرزمین اورشلیم باز می گردد. سرگذشت زجرهایشان. آنها دختران اسماعیل را به همسری می گیرند. آنها خانواده هایشان را برمی دارند و راهی بیابان می شوند. زجرها و رنج های آنان در بیابان. راه مسافرت هایشان. آنها به آب های پهناور می رسند. برادران نیفای علیه او شورش می کنند. او آنان را مجاب می کند و یک کشتی می سازد. آنها نام آنجا را خرمساران می خوانند. آنها از آب های پهناور به سوی سرزمین موعود می گذرند، و ادامه آن. این بر پایه سرگذشت نیفای است، یا به بیان دیگر، من، نیفای، این نگاشته را نوشتم.

۱ نیفای ۱

۱ من، نیفای، از پدر و مادر خوبی زاده شده، بنابراین اندکی در همه آموخته های پدرم آموزش داده شدم؛ و در دوره روزگارم رنج های بسیاری دیده، با این وجود، در همه روزگارم مورد لطف والای سرور بوده؛ آری، از نیکی و رازهای خدا دانش زیادی داشته، بنابراین نگاشته ای از کارهایم در روزگارم را می نگارم.

۲ آری، من نگاشته ای به زبان پدری ام می نگارم، که آمیزه ای از آموخته های یهودیان و زبان مصریان است.

۳ و من می دانم که این نگاشته ای که می نگارم راست است؛ و من آن را با دست خودم می نگارم؛ و من آن را بر پایه دانش خود می نگارم.

For it came to pass in the commencement of the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah, (my father, Lehi, having dwelt at Jerusalem in all his days); and in that same year there came many prophets, prophesying unto the people that they must repent, or the great city Jerusalem must be destroyed.

Wherefore it came to pass that my father, Lehi, as he went forth prayed unto the Lord, yea, even with all his heart, in behalf of his people.

And it came to pass as he prayed unto the Lord, there came a pillar of fire and dwelt upon a rock before him; and he saw and heard much; and because of the things which he saw and heard he did quake and tremble exceedingly.

And it came to pass that he returned to his own house at Jerusalem; and he cast himself upon his bed, being overcome with the Spirit and the things which he had seen.

And being thus overcome with the Spirit, he was carried away in a vision, even that he saw the heavens open, and he thought he saw God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels in the attitude of singing and praising their God.

And it came to pass that he saw One descending out of the midst of heaven, and he beheld that his luster was above that of the sun at noon-day.

And he also saw twelve others following him, and their brightness did exceed that of the stars in the firmament.

And they came down and went forth upon the face of the earth; and the first came and stood before my father, and gave unto him a book, and bade him that he should read.

And it came to pass that as he read, he was filled with the Spirit of the Lord.

And he read, saying: Wo, wo, unto Jerusalem, for I have seen thine abominations! Yea, and many things did my father read concerning Jerusalem—that it should be destroyed, and the inhabitants thereof; many should perish by the sword, and many should be carried away captive into Babylon.

۴ زیرا چنین گذشت در آغاز نخستین سال فرمانروایی صدقیا، پادشاه یهودا (پدرم، لیحای، همه روزگارش را در اورشلیم ساکن بوده)؛ و در همان سال پیامبران بسیاری آمدند، بر مردم نبوت کرده که آنها باید توبه کنند، یا شهر عظیم اورشلیم نابود می شود.

۵ از این رو چنین گذشت که پدرم، لیحای، همچنان که پیش می رفت به سرور نیایش می کرد، آری، حتی با همه دلش، برای مردمش.

۶ و چنین گذشت همچنان که او به سرور نیایش می کرد، آنجا ستونی از آتش آمد و بر صخره ای در برابر او نشست؛ و او بسیار دید و شنید؛ و به سبب چیزهایی که دید و شنید او بی اندازه تکان خورد و لرزید.

۷ و چنین گذشت که او به خانه خود در اورشلیم بازگشت؛ و چیره شده با روح مقدس و با چیزهایی که دیده بود، خود را بر بسترش انداخت.

۸ و بدین گونه چیره شده با روح مقدس، در رؤیایی برده شد، حتی اینکه او دید آسمان ها گشوده شدند، و پنداشت خدا را نشسته بر تختش دید، فرا گرفته شده با جمعیت های بیشماری از فرشتگان در حال سرود خواندن و ستایش خدایشان.

۹ و چنین گذشت که او یکی را دید از میان آسمان فرود می آید، و او دید که پرتوش فراتر از خورشید نیروز بود.

۱۰ و او همچنین دید دوازده تای دیگر به دنبال او می آمدند و درخشش آنها از تابش ستارگان در گنبد آسمان فراتر بود.

۱۱ و آنها پایین آمدند و بر روی زمین پیش رفتند؛ و نخستین آمد و در برابر پدرم ایستاد، و به او کتابی داد و از او خواست تا آن را بخواند.

۱۲ و چنین گذشت که همچنان که او می خواند آکنده از روح سرور گشت.

۱۳ و او خواند، گفتا: وای، وای بر اورشلیم، زیرا من کارهای پلید تو را دیده ام! آری، و چیزهای بسیاری پدرم درباره اورشلیم خواند — که آن و ساکنان آن نابود خواهند شد؛ بسیاری با شمشیر هلاک خواهند شد، و بسیاری به اسارت به بابل برده خواهند شد.

And it came to pass that when my father had read and seen many great and marvelous things, he did exclaim many things unto the Lord; such as: Great and marvelous are thy works, O Lord God Almighty! Thy throne is high in the heavens, and thy power, and goodness, and mercy are over all the inhabitants of the earth; and, because thou art merciful, thou wilt not suffer those who come unto thee that they shall perish!

And after this manner was the language of my father in the praising of his God; for his soul did rejoice, and his whole heart was filled, because of the things which he had seen, yea, which the Lord had shown unto him.

And now I, Nephi, do not make a full account of the things which my father hath written, for he hath written many things which he saw in visions and in dreams; and he also hath written many things which he prophesied and spake unto his children, of which I shall not make a full account.

But I shall make an account of my proceedings in my days. Behold, I make an abridgment of the record of my father, upon plates which I have made with mine own hands; wherefore, after I have abridged the record of my father then will I make an account of mine own life.

Therefore, I would that ye should know, that after the Lord had shown so many marvelous things unto my father, Lehi, yea, concerning the destruction of Jerusalem, behold he went forth among the people, and began to prophesy and to declare unto them concerning the things which he had both seen and heard.

And it came to pass that the Jews did mock him because of the things which he testified of them; for he truly testified of their wickedness and their abominations; and he testified that the things which he saw and heard, and also the things which he read in the book, manifested plainly of the coming of a Messiah, and also the redemption of the world.

۱۴ و چنین گذشت که هنگامی که پدرم چیزهای بسیار بزرگ و شگفت انگیزی خواند و دید، چیزهای بسیاری را به سَرور بانگ برآورد؛ مانند: بزرگ و شگفت انگیز است کارهای تو، سَرور! خدای قادر مطلق! تخت تو بالا در آسمانهاست و قدرت و نیکی و رحمت تو بر همه ساکنان زمین است؛ و برای اینکه تو مهربانی، تو روا نخواهی داشت کسانی که به سوی تو می آیند هلاک شوند!

۱۵ و به این شیوه بود زبان پدرم در ستایش خدایش؛ زیرا روانش شادمانی می کرد و تمامی دلش، به سبب چیزهایی که دیده بود، آری، آنچه که سَرور به او نشان داده بود، آکنده شده بود.

۱۶ و اینک من، نیفای، سرگذشت کاملی از چیزهایی که پدرم نوشته است نمی نگارم، زیرا او چیزهای بسیاری که در رؤیایها و در خوابها دید نوشته است؛ و او چیزهای بسیاری را که نبوت کرد و به فرزنداناش سخن گفت نیز نوشته است، که از آنها سرگذشت کاملی نخواهم نگاشت.

۱۷ ولی من شرح کارهایم در روزگارم را خواهم نگاشت. بنگرید، من خلاصه ای از نگاشته پدرم را، بر این ورقه ها که من با دستهای خودم درست کرده ام، می نگارم؛ از این رو، پس از اینکه من نگاشته پدرم را خلاصه کردم آنگاه سرگذشت زندگی خودم را خواهم نگاشت.

۱۸ بنابراین، من می خواهم که شما بدانید، که پس از اینکه سَرور تا این اندازه چیزهای بسیار شگفت انگیزی به پدرم، لیحای، نشان داد، آری، در مورد نابودی اورشلیم، بنگرید او به میان مردم پیش رفت، و شروع نمود به نبوت و اعلام کردن به آنها درباره چیزهایی که هم دیده و هم شنیده بود.

۱۹ و چنین گذشت که یهودیان او را به سبب چیزهایی که او از آنها گواهی می داد مسخره کردند؛ زیرا او برآستی از نابکاری هایشان و کارهای پلیدشان گواهی می داد؛ و او گواهی می داد که چیزهایی که او دید و شنید، و نیز چیزهایی که او در آن کتاب خواند، آمدن یک مسیح و همچنین بازخرید شدن جهان را به سادگی پدیدار می کرد.

And when the Jews heard these things they were angry with him; yea, even as with the prophets of old, whom they had cast out, and stoned, and slain; and they also sought his life, that they might take it away. But behold, I, Nephi, will show unto you that the tender mercies of the Lord are over all those whom he hath chosen, because of their faith, to make them mighty even unto the power of deliverance.

۲۰ و هنگامی که یهودیان این چیزها را شنیدند بر او خشم گرفتند؛ آری، حتی آنچنان که با پیامبران پیشین، که آنها را بیرون انداخته و سنگسار کرده و کشته بودند؛ و آنها به دنبال او نیز برآمدند، که بتوانند جاننش را بگیرند. ولی بنگرید، من، نیفای، به شما نشان خواهم داد که رحمت های مهرآمیز سرور بر سر همه کسانی است که او به سبب ایمانشان برگزیده است، تا آنها را حتی به قدرت رهایی توانا سازد.

1 Nephi 2

For behold, it came to pass that the Lord spake unto my father, yea, even in a dream, and said unto him: Blessed art thou Lehi, because of the things which thou hast done; and because thou hast been faithful and declared unto this people the things which I commanded thee, behold, they seek to take away thy life.

And it came to pass that the Lord commanded my father, even in a dream, that he should take his family and depart into the wilderness.

And it came to pass that he was obedient unto the word of the Lord, wherefore he did as the Lord commanded him.

And it came to pass that he departed into the wilderness. And he left his house, and the land of his inheritance, and his gold, and his silver, and his precious things, and took nothing with him, save it were his family, and provisions, and tents, and departed into the wilderness.

And he came down by the borders near the shore of the Red Sea; and he traveled in the wilderness in the borders which are nearer the Red Sea; and he did travel in the wilderness with his family, which consisted of my mother, Sariah, and my elder brothers, who were Laman, Lemuel, and Sam.

And it came to pass that when he had traveled three days in the wilderness, he pitched his tent in a valley by the side of a river of water.

And it came to pass that he built an altar of stones, and made an offering unto the Lord, and gave thanks unto the Lord our God.

And it came to pass that he called the name of the river, Laman, and it emptied into the Red Sea; and the valley was in the borders near the mouth thereof.

And when my father saw that the waters of the river emptied into the fountain of the Red Sea, he spake unto Laman, saying: O that thou mightest be like unto this river, continually running into the fountain of all righteousness!

And he also spake unto Lemuel: O that thou mightest be like unto this valley, firm and steadfast, and immovable in keeping the commandments of the Lord!

۱ نیفای ۲

۱ زیرا بنگرید، چنین گذشت که سرور بر پدرم سخن گفت، آری، حتی در یک خواب، و بر او گفت: برکت یافته هستی تو لیحای، به سبب کارهایی که تو انجام داده ای؛ و برای اینکه تو با ایمان بوده ای و بر این مردم چیزهایی را که من به تو فرمان دادم اعلام نموده ای، بنگر، آنها بدنبال گرفتن جان تو هستند.

۲ و چنین گذشت که سرور پدرم را فرمان داد، حتی در یک خواب، که او می بایستی خانواده اش را بردارد و راهی بیابان شود.

۳ و چنین گذشت که او مطیع سخن سرور بود؛ از این رو آنچنان که سرور به او فرمان داد، انجام داد.

۴ و چنین گذشت که او راهی بیابان شد. و او خانه اش را ترک کرد، و سرزمین میراثیش را، و طلایش، و نقره اش، و چیزهای گرانبهایش را، و هیچ چیزی بجز خانواده اش، و آذوقه، و چادرها با خودش نبرد، و راهی بیابان شد.

۵ و او پایین کنار مرزهای نزدیک کرانه دریای سرخ آمد؛ و او در بیابان در مرزهایی که نزدیکتر به دریای سرخ هستند مسافرت کرد؛ و او با خانواده اش، که برگرفته از مادرم، ثریا، و برادران ارشدم، که لامان، لموئیل و سام بودند، در بیابان مسافرت کرد.

۶ و چنین گذشت که هنگامی که او سه روز در بیابان مسافرت کرد، چادرش را در یک وادی کنار یک رود آب، برپا کرد.

۷ و چنین گذشت که او یک قربانگاه از سنگ ساخت، و پیشکشی برای سرور گذاشت، و از خدایمان سرور سپاسگزاری کرد.

۸ و چنین گذشت که او نام رودخانه را لامان خواند، و آن به دریای سرخ خالی می شد؛ و وادی در مرزهای نزدیک به دهانه آن بود.

۹ و هنگامی که پدرم دید که آبهای رودخانه به سرچشمه دریای سرخ خالی می شدند، او بر لامان سخن گفت، گفت: ای کاش تو هم می توانستی مانند این رودخانه باشی پیوسته روانه به سرچشمه همه پرهیزکاریها!

۱۰ و او بر لموئیل نیز سخن گفت: ای کاش تو هم می توانستی مانند این وادی باشی، پایدار و استوار، و پابرجا در نگهداری فرمان های سرور!

Now this he spake because of the stiffneckedness of Laman and Lemuel; for behold they did murmur in many things against their father, because he was a visionary man, and had led them out of the land of Jerusalem, to leave the land of their inheritance, and their gold, and their silver, and their precious things, to perish in the wilderness. And this they said he had done because of the foolish imaginations of his heart.

And thus Laman and Lemuel, being the eldest, did murmur against their father. And they did murmur because they knew not the dealings of that God who had created them.

Neither did they believe that Jerusalem, that great city, could be destroyed according to the words of the prophets. And they were like unto the Jews who were at Jerusalem, who sought to take away the life of my father.

And it came to pass that my father did speak unto them in the valley of Lemuel, with power, being filled with the Spirit, until their frames did shake before him. And he did confound them, that they durst not utter against him; wherefore, they did as he commanded them.

And my father dwelt in a tent.

And it came to pass that I, Nephi, being exceedingly young, nevertheless being large in stature, and also having great desires to know of the mysteries of God, wherefore, I did cry unto the Lord; and behold he did visit me, and did soften my heart that I did believe all the words which had been spoken by my father; wherefore, I did not rebel against him like unto my brothers.

And I spake unto Sam, making known unto him the things which the Lord had manifested unto me by his Holy Spirit. And it came to pass that he believed in my words.

But, behold, Laman and Lemuel would not hearken unto my words; and being grieved because of the hardness of their hearts I cried unto the Lord for them.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Blessed art thou, Nephi, because of thy faith, for thou hast sought me diligently, with lowliness of heart.

۱۱ اینک این سخن را او به سبب خیره سری لمان و لموئیل گفت؛ زیرا بنگرید آنها در مورد چیزهای بسیاری علیه پدرشان غرولند کردند، برای اینکه او یک مرد رؤیاناگر بود، و آنها را به بیرون آمدن از سرزمین اورشلیم راهنمایی کرده بود، تا سرزمین میرائیشان و طلایشان و نقره شان و چیزهای گرانبهایشان را باقی گذارند، تا در بیابان هلاک شوند. و این را آنها گفتند که او به سبب تصوّرهای بی خردانه دلش انجام داده است.

۱۲ و بدین گونه لمان و لموئیل، ارشدترین بوده، علیه پدرشان غرولند کردند. و آنها غرولند کردند برای اینکه از کارهای آن خدایی که آنها را آفریده بود آگاهی نداشتند.

۱۳ آنها باور نمی کردند که اورشلیم، آن شهر بزرگ، بر پایه سخنان پیامبران بتواند نابود شود. و آنها مانند یهودیانی بودند که در اورشلیم بودند، کسانی که برآن شده بودند تا جان پدرم را بگیرند.

۱۴ و چنین گذشت که پدرم در وادی لموئیل، با قدرت، آکنده شده از روح بر آنها سخن گفت، تا اینکه پیکرهایشان در برابر او تکان خورد. و او آنها را مجاب کرد، که آنها جرأت نکردند علیه او چیزی بگویند؛ از این رو آنها آنچنان که او به آنان فرمان داد انجام دادند.

۱۵ و پدر من در چادری ساکن شد.

۱۶ و چنین گذشت که من، نیفای، بی اندازه جوان بوده، با این وجود بسیار درشت قامت بوده، و نیز میل زیادی داشته تا رازهای خدا را بدانم، از این رو، من به درگاه سرور زاری کردم، و بنگرید او مرا دیدار کرد و دلم را نرم کرد که من به همه سخنانی که از سوی پدرم گفته شده بود، ایمان آوردم. از این رو، من مانند برادرانم علیه او شورش نکردم.

۱۷ و من با سام سخن گفتم و چیزهایی را که سرور بدست روح مقدّسش بر من پدیدار کرده بود بر او آشکار کردم. و چنین گذشت که او به سخنان من ایمان آورد.

۱۸ ولی بنگرید، لمان و لموئیل نخواستند سخنان مرا بگوش دل بپذیرند؛ و من به سبب سخت دلبهایشان غمگین بوده برای آنها نزد سرور زاری کردم.

۱۹ و چنین گذشت که سرور بر من سخن گفت، گفتا: برکت یافته هستی تو، نیفای، به سبب ایمانت، زیرا تو با کوشایی، با افتاده دلی جویای من بوده ای.

And inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper, and shall be led to a land of promise; yea, even a land which I have prepared for you; yea, a land which is choice above all other lands.

And inasmuch as thy brethren shall rebel against thee, they shall be cut off from the presence of the Lord.

And inasmuch as thou shalt keep my commandments, thou shalt be made a ruler and a teacher over thy brethren.

For behold, in that day that they shall rebel against me, I will curse them even with a sore curse, and they shall have no power over thy seed except they shall rebel against me also.

And if it so be that they rebel against me, they shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in the ways of remembrance.

۲۰ و تا جایی که تو فرمان های مرا نگاه داری، تو کامروا خواهی شد، و به یک سرزمین موعود راهنمایی خواهی شد؛ آری، یعنی سرزمینی که من برای شما آماده کرده ام، آری، سرزمینی که برگزیده ای برتر از همه سرزمینهای دیگر است.

۲۱ و تا جایی که برادران تو علیه تو شورش کنند، آنها از پیشگاه سرور بریده خواهند شد.

۲۲ و تا جایی که تو فرمان های مرا نگاه داری، تو یک فرمانروا و یک آموزگار بر برادرانت خواهی بود.

۲۳ زیرا بنگر، در آن روزی که آنها علیه من شورش کنند، من آنها را نفرین خواهم کرد یعنی با نفرینی دردناک، و آنها هیچ قدرتی بر نوادگان تو نخواهند داشت جز اینکه آنها نیز علیه من شورش کنند.

۲۴ و اگر چنان باشد که آنها علیه من شورش کنند، آنها بر نوادگان تو تازیانه ای خواهند بود، تا آنان را به راه های یادآوری برانگیزند.

1 Nephi 3

And it came to pass that I, Nephi, returned from speaking with the Lord, to the tent of my father.

And it came to pass that he spake unto me, saying: Behold I have dreamed a dream, in the which the Lord hath commanded me that thou and thy brethren shall return to Jerusalem.

For behold, Laban hath the record of the Jews and also a genealogy of my forefathers, and they are engraven upon plates of brass.

Wherefore, the Lord hath commanded me that thou and thy brothers should go unto the house of Laban, and seek the records, and bring them down hither into the wilderness.

And now, behold thy brothers murmur, saying it is a hard thing which I have required of them; but behold I have not required it of them, but it is a commandment of the Lord.

Therefore go, my son, and thou shalt be favored of the Lord, because thou hast not murmured.

And it came to pass that I, Nephi, said unto my father: I will go and do the things which the Lord hath commanded, for I know that the Lord giveth no commandments unto the children of men, save he shall prepare a way for them that they may accomplish the thing which he commandeth them.

And it came to pass that when my father had heard these words he was exceedingly glad, for he knew that I had been blessed of the Lord.

And I, Nephi, and my brethren took our journey in the wilderness, with our tents, to go up to the land of Jerusalem.

And it came to pass that when we had gone up to the land of Jerusalem, I and my brethren did consult one with another.

And we cast lots—who of us should go in unto the house of Laban. And it came to pass that the lot fell upon Laman; and Laman went in unto the house of Laban, and he talked with him as he sat in his house.

And he desired of Laban the records which were engraven upon the plates of brass, which contained the genealogy of my father.

۱ نیفای ۳

- ۱ و چنین گذشت که من، نیفای، پس از سخن گفتن با سرور، به چادر پدرم بازگشتم.
- ۲ و چنین گذشت که او بر من سخن گفت، گفتا: بنگر، من در خواب خوابی دیده ام، که در آن سرور به من فرمان داده است که تو و برادرانت باید به اورشلیم بازگردید.
- ۳ زیرا بنگرید، لابان نگاهشته های یهودیان و نیز خاندان-نامه نیاکان مرا دارد، و آنها بر روی ورقه های برنجی کنده کاری شده اند.
- ۴ از این رو، سرور به من فرمان داده است که تو و برادرانت می بایستی به خانه لابان بروید، و به دنبال نگاهشته ها باشید، و آنها را اینجا پایین به بیابان آورید.
- ۵ و اینک، بنگر برادرانت غرولند می کنند، می گویند این چیز سختی است که من از آنها خواسته ام؛ ولی بنگر این را من از آنها نخواسته ام، بلکه این فرمانی از سرور است.
- ۶ بنابراین برو، پسرم، و تو مورد لطف سرور خواهی بود، برای اینکه تو غرولند نکرده ای.
- ۷ و چنین گذشت که من، نیفای، به پدرم گفتم: من خواهم رفت و آن چیزهایی را که سرور فرمان داده است انجام خواهم داد. زیرا من می دانم که سرور هیچ فرمانی را به فرزندان آدمی نمی دهد، مگر اینکه او راهی را برای آنها آماده کرده باشد که بتوانند آنچه را که او به آنها فرمان می دهد به انجام برسانند.
- ۸ و چنین گذشت که هنگامی که پدرم این سخنان را شنید بی اندازه خوشحال شد، زیرا او می دانست که من از سرور برکت یافته بودم.
- ۹ و من، نیفای، و برادرانم، با چادرهایمان، راهی سفرمان در بیابان شدیم، تا بالا به سرزمین اورشلیم برویم.
- ۱۰ و چنین گذشت که هنگامی که ما بالا به سرزمین اورشلیم رفتیم، من و برادرانم با یکدیگر مشورت کردیم.
- ۱۱ و ما قرعه کشیدیم — کدامیک از ما می بایستی به درون خانه لابان برود. و چنین گذشت که قرعه بر لاما افتاد؛ و لاما به درون خانه لابان رفت، و همچنان که او در خانه خود نشسته بود با وی گفتگو کرد.
- ۱۲ و او از لابان نگاهشته هایی که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بودند، که خاندان-نامه پدرم را دربر داشت، را خواستار شد.

And behold, it came to pass that Laban was angry, and thrust him out from his presence; and he would not that he should have the records. Wherefore, he said unto him: Behold thou art a robber, and I will slay thee.

But Laman fled out of his presence, and told the things which Laban had done, unto us. And we began to be exceedingly sorrowful, and my brethren were about to return unto my father in the wilderness.

But behold I said unto them that: As the Lord liveth, and as we live, we will not go down unto our father in the wilderness until we have accomplished the thing which the Lord hath commanded us.

Wherefore, let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; therefore let us go down to the land of our father's inheritance, for behold he left gold and silver, and all manner of riches. And all this he hath done because of the commandments of the Lord.

For he knew that Jerusalem must be destroyed, because of the wickedness of the people.

For behold, they have rejected the words of the prophets. Wherefore, if my father should dwell in the land after he hath been commanded to flee out of the land, behold, he would also perish. Wherefore, it must needs be that he flee out of the land.

And behold, it is wisdom in God that we should obtain these records, that we may preserve unto our children the language of our fathers;

And also that we may preserve unto them the words which have been spoken by the mouth of all the holy prophets, which have been delivered unto them by the Spirit and power of God, since the world began, even down unto this present time.

And it came to pass that after this manner of language did I persuade my brethren, that they might be faithful in keeping the commandments of God.

And it came to pass that we went down to the land of our inheritance, and we did gather together our gold, and our silver, and our precious things.

And after we had gathered these things together, we went up again unto the house of Laban.

۱۳ و بنگرید، چنین گذشت که لابان خشمگین بود، و او را از حضورش بیرون انداخت؛ و نخواست که او نگاهشده ها را داشته باشد. از این رو، به او گفت: بنگر تو یک دزد هستی، و من تو را خواهم کشت.

۱۴ ولی لاما از حضور او گریخت، و چیزهایی که لابان انجام داده بود را برای ما گفت. و ما شروع به بی اندازه اندوهگین شدن نمودیم، و برادران من در آستانه بازگشت به نزد پدرم در بیابان بودند.

۱۵ ولی بنگرید من به آنان گفتم که: به هستی سرور، و به هستی خودمان سوگند، ما پایین به نزد پدرمان در بیابان نخواهیم رفت تا اینکه آنچه را که سرور به ما فرمان داده است به انجام رسانده باشیم.

۱۶ از این رو، بگذارید ما در نگهداری فرمان های سرور با ایمان باشیم؛ بنابراین بگذارید پایین به سرزمین میراثی پدرمان برویم، زیرا بنگرید او طلا و نقره، و همه گونه ثروت را باقی گذاشت. و همه این را او به سبب فرمان های سرور انجام داده است.

۱۷ زیرا او می دانست که اورشلیم، به سبب نابکاری مردم نابود می شود.

۱۸ زیرا بنگرید، آنها سخنان پیامبران را رد کرده اند. از این رو، اگر پدرم پس از اینکه به او فرمان داده شده بود که از آن سرزمین بگریزد، در آن سرزمین مانده بود، بنگرید، او نیز هلاک می شد. از این رو، ناگزیر باید که او از آن سرزمین به بیرون می گریخت.

۱۹ و بنگرید، این خردمندی خداست که ما می بایستی این نگاهشده ها را بدست آوریم، که بتوانیم زبان پدرانمان را برای فرزندانمان حفظ کنیم.

۲۰ و نیز اینکه ما بتوانیم برای آنها سخنانی را که از دهان همه پیامبران مقدس گفته شده است، که با روح مقدس و قدرت خدا به آنها داده شده است، از زمانی که جهان آغاز شد، حتی تا این زمان کنونی حفظ کنیم.

۲۱ و چنین گذشت که با این شیوه زبان، من برادرانم را ترغیب کردم، که آنها در نگهداری فرمان های خدا با ایمان باشند.

۲۲ و چنین گذشت که ما پایین به سرزمین میراثی خود رفتیم، و طلا و نقره، و چیزهای گرانبهایمان را گرد هم آوردیم.

۲۳ و پس از اینکه ما این چیزها را گرد هم آوردیم، دوباره بالا به خانه لابان رفتیم.

And it came to pass that we went in unto Laban, and desired him that he would give unto us the records which were engraven upon the plates of brass, for which we would give unto him our gold, and our silver, and all our precious things.

And it came to pass that when Laban saw our property, and that it was exceedingly great, he did lust after it, insomuch that he thrust us out, and sent his servants to slay us, that he might obtain our property.

And it came to pass that we did flee before the servants of Laban, and we were obliged to leave behind our property, and it fell into the hands of Laban.

And it came to pass that we fled into the wilderness, and the servants of Laban did not overtake us, and we hid ourselves in the cavity of a rock.

And it came to pass that Laman was angry with me, and also with my father; and also was Lemuel, for he hearkened unto the words of Laman. Wherefore Laman and Lemuel did speak many hard words unto us, their younger brothers, and they did smite us even with a rod.

And it came to pass as they smote us with a rod, behold, an angel of the Lord came and stood before them, and he spake unto them, saying: Why do ye smite your younger brother with a rod? Know ye not that the Lord hath chosen him to be a ruler over you, and this because of your iniquities? Behold ye shall go up to Jerusalem again, and the Lord will deliver Laban into your hands.

And after the angel had spoken unto us, he departed.

And after the angel had departed, Laman and Lemuel again began to murmur, saying: How is it possible that the Lord will deliver Laban into our hands? Behold, he is a mighty man, and he can command fifty, yea, even he can slay fifty; then why not us?

۲۴ و چنین گذشت که ما درون به نزد لابان رفتیم، و از او خواستار شدیم که نگاهته هایی را که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بودند به ما بدهد، و به جای آن ما طلایمان، و نقره مان، و همه چیزهای گرانبهایمان را به او بدهیم.

۲۵ و چنین گذشت که هنگامی که لابان دارایی ما را دید، و اینکه آن بی اندازه زیاد بود، او هوس آن را کرد، به اندازه ای که ما را بیرون انداخت، و خدمتگزارانش را فرستاد تا ما را بکشند، که او بتواند دارایی ما را بدست آورد.

۲۶ و چنین گذشت که ما از برابر خدمتگزاران لابان گریختیم، و ما ناگزیر شدیم که دارایی مان را پشت سر باقی بگذاریم، و آن بدست لابان افتاد.

۲۷ و چنین گذشت که ما به بیابان گریختیم، و خدمتگزاران لابان به ما نرسیدند، و ما خودمان را در گودی یک صخره پنهان کردیم.

۲۸ و چنین گذشت که لاما ن بر من و همچنین بر پدرم، خشمگین شد، و لموئیل نیز خشمگین شد، زیرا او سخنان لاما ن را بگوش دل می پذیرفت. از این رو لاما ن و لموئیل سخنان تُند بسیاری بر ما، برادران جوانترشان، گفتند، و آنها حتی با ترکه ای ما را زدند.

۲۹ و چنین گذشت همچنان که آنها ما را با ترکه می زدند، بنگرید، فرشته ای از سرور آمد و در برابر آنها ایستاد، و بر آنها سخن گفت، گفت: چرا شما برادر جوانتر خود را با ترکه می زنید؟ آیا شما نمی دانید که سرور او را برگزیده است تا بر شما یک فرمانروا باشد، و این به سبب نابکاری های شماست؟ بنگرید شما می بایستی دوباره بالا به اورشلیم بروید، و سرور لابان را به دست شما خواهد سپرد.

۳۰ و پس از اینکه فرشته بر ما سخن گفت، او راهی شد.

۳۱ و پس از اینکه فرشته راهی شد، لاما ن و لموئیل دوباره شروع به غرولند کردن نمودند، گفتند: چگونه امکان پذیر است که سرور لابان را به دست ما بسپرد؟ بنگرید، او مرد توانایی است، و می تواند به پنجاه تا دستور دهد، آری، او حتی می تواند پنجاه تا را بکشد، آنگاه چرا ما را نه؟

And it came to pass that I spake unto my brethren, saying: Let us go up again unto Jerusalem, and let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; for behold he is mightier than all the earth, then why not mightier than Laban and his fifty, yea, or even than his tens of thousands?

Therefore let us go up; let us be strong like unto Moses; for he truly spake unto the waters of the Red Sea and they divided hither and thither, and our fathers came through, out of captivity, on dry ground, and the armies of Pharaoh did follow and were drowned in the waters of the Red Sea.

Now behold ye know that this is true; and ye also know that an angel hath spoken unto you; wherefore can ye doubt? Let us go up; the Lord is able to deliver us, even as our fathers, and to destroy Laban, even as the Egyptians.

Now when I had spoken these words, they were yet wroth, and did still continue to murmur; nevertheless they did follow me up until we came without the walls of Jerusalem.

And it was by night; and I caused that they should hide themselves without the walls. And after they had hid themselves, I, Nephi, crept into the city and went forth towards the house of Laban.

And I was led by the Spirit, not knowing beforehand the things which I should do.

Nevertheless I went forth, and as I came near unto the house of Laban I beheld a man, and he had fallen to the earth before me, for he was drunken with wine.

And when I came to him I found that it was Laban.

And I beheld his sword, and I drew it forth from the sheath thereof; and the hilt thereof was of pure gold, and the workmanship thereof was exceedingly fine, and I saw that the blade thereof was of the most precious steel.

And it came to pass that I was constrained by the Spirit that I should kill Laban; but I said in my heart: Never at any time have I shed the blood of man. And I shrunk and would that I might not slay him.

۱ و چنین گذشت که من به برادرانم سخن گفته، گفتم: بگذارید دوباره بالا به اورشلیم برویم، و بیایید در نگه داشتن فرمان های سرور با ایمان باشیم؛ زیرا بنگرید او از همه زمین تواناتر است، آنگاه چرا نه تواناتر از لابان و پنجاه نفرش، آری، یا حتی از ده ها هزارهایش؟

۲ بنابراین بگذارید بالا برویم؛ بگذارید مانند موسی نیرومند باشیم؛ زیرا او برآستی به آب های دریای سرخ سخن گفت و آنها به این سو و آن سو جدا شدند، و پدرانمان، بیرون از اسارت، بر زمین خشک، از میان آن رد شدند، و لشکریان فرعون بدنبال آنها رفتند و در آب های دریای سرخ غرق شدند.

۳ اینک بنگرید شما می دانید که این راست است؛ و شما نیز می دانید که فرشته ای بر شما سخن گفته است؛ از این رو آیا می توانید شک کنید؟ بگذارید بالا برویم؛ سرور قادر است تا ما را رهایی دهد، حتی همچون پدرانمان، و لابان را حتی همچون مصریان نابود کند.

۴ اینک هنگامی که من این سخنان را گفتم، آنها هنوز هم خشمگین بودند، و همچنان به غرولند کردن ادامه دادند؛ با این وجود در پی من آمدند تا اینکه به پشت دیوارهای اورشلیم رسیدیم.

۵ و شبانگاه بود؛ و من واداشتم که آنها خود را پشت دیوارها پنهان کنند. و پس از اینکه آنها خود را پنهان کردند، من، نیفای، به سوی شهر خزیدم و به سوی خانه لابان پیش رفتم.

۶ و من با روح مقدس راهنمایی می شدم، بدون اینکه از پیش بدانم چه چیزهایی می بایستی من انجام دهم.

۷ با این وجود من پیش رفتم، و همچنان که به خانه لابان نزدیک می شدم مردی را دیدم، و او در برابر من بر زمین افتاده بود، زیرا او مست از شراب بود.

۸ و هنگامی که به او رسیدم دریافتم که او لابان است.

۹ و شمشیرش را دیدم، و آن را از نیامش برکشیدم؛ و دسته آن از طلای خالص بود، و ساخت آن بی اندازه عالی بود، و من دیدم که تیغه آن از گرانبهاترین فولاد بود.

۱۰ و چنین گذشت که من از سوی روح مقدس وادار شدم که می بایستی لابان را بکشم؛ ولی در دلم گفتم: هرگز در هیچ زمانی من خون آدمی را نریخته ام. و در خود فرو رفتم و خواستم که او را نکشم.

And the Spirit said unto me again: Behold the Lord hath delivered him into thy hands. Yea, and I also knew that he had sought to take away mine own life; yea, and he would not hearken unto the commandments of the Lord; and he also had taken away our property.

And it came to pass that the Spirit said unto me again: Slay him, for the Lord hath delivered him into thy hands;

Behold the Lord slayeth the wicked to bring forth his righteous purposes. It is better that one man should perish than that a nation should dwindle and perish in unbelief.

And now, when I, Nephi, had heard these words, I remembered the words of the Lord which he spake unto me in the wilderness, saying that: Inasmuch as thy seed shall keep my commandments, they shall prosper in the land of promise.

Yea, and I also thought that they could not keep the commandments of the Lord according to the law of Moses, save they should have the law.

And I also knew that the law was engraven upon the plates of brass.

And again, I knew that the Lord had delivered Laban into my hands for this cause—that I might obtain the records according to his commandments.

Therefore I did obey the voice of the Spirit, and took Laban by the hair of the head, and I smote off his head with his own sword.

And after I had smitten off his head with his own sword, I took the garments of Laban and put them upon mine own body; yea, even every whit; and I did gird on his armor about my loins.

And after I had done this, I went forth unto the treasury of Laban. And as I went forth towards the treasury of Laban, behold, I saw the servant of Laban who had the keys of the treasury. And I commanded him in the voice of Laban, that he should go with me into the treasury.

And he supposed me to be his master, Laban, for he beheld the garments and also the sword girded about my loins.

۱۱ و روح مقدّس دوباره به من گفت: بنگر سرور او را به دست تو سپرده است. آری، و من نیز می دانستم که او بر آن بوده تا جان خود من را بگیرد؛ آری، و او نمی خواست فرمان های سرور را بگوش دل بپذیرد؛ و داراییمان را نیز برداشته بود.

۱۲ و چنین گذشت که روح مقدّس دوباره به من گفت: او را بکش، زیرا سرور او را به دست تو سپرده است.

۱۳ بنگر سرور نابکاران را می گشت تا اهداف پرهیزکارانه اش را پیش برد. این بهتر است که یک آدم هلاک گردد تا اینکه یک ملت در بی ایمانی فرو رود و هلاک گردد.

۱۴ و اینک، هنگامی که من، نیفای، این سخنان را شنیدم، سخنان سرور را به یاد آوردم که او در بیابان بر من گفت، گفتا که: تا جایی که نوادگان تو فرمان های مرا نگه دارند، آنها در سرزمین موعود کامروا خواهند شد.

۱۵ آری، و من همچنین پنداشتم که آنها نمی توانند فرمان های سرور را بر پایه قانون موسی نگه دارند، مگر اینکه آنها قانون را داشته باشند.

۱۶ و من همچنین می دانستم که قانون بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بود.

۱۷ و دوباره، من می دانستم که سرور لابان را به این سبب به دست من سپرده است — که من بتوانم نگاشته ها را بر پایه فرمان های او بدست آورم.

۱۸ بنابراین ندای روح مقدّس را فرمان بردم، و لابان را با موی سرش گرفتم و سرش را با شمشیر خودش زدم.

۱۹ و پس از اینکه سرش را با شمشیر خودش زدم، تنپوش لابان را برداشتم و بر بدن خودم پوشاندم؛ آری، حتی هر تکه آن را، و زره او را به دور کمرم بستم.

۲۰ و پس از اینکه این را انجام داده بودم، به خزانه لابان پیش رفتم. و همچنان که به سوی خزانه لابان پیش می رفتم، بنگرید، من خدمتگزار لابان را دیدم که کلیدهای خزانه را داشت. و او را با صدای لابان فرمان دادم، که می بایستی با من به خزانه بیاید.

۲۱ و او گمان کرد من اربابش، لابان باشم، زیرا او تنپوش و همچنین شمشیر را بسته به دور کمرم دید.

And he spake unto me concerning the elders of the Jews, he knowing that his master, Laban, had been out by night among them.

And I spake unto him as if it had been Laban.

And I also spake unto him that I should carry the engravings, which were upon the plates of brass, to my elder brethren, who were without the walls.

And I also bade him that he should follow me.

And he, supposing that I spake of the brethren of the church, and that I was truly that Laban whom I had slain, wherefore he did follow me.

And he spake unto me many times concerning the elders of the Jews, as I went forth unto my brethren, who were without the walls.

And it came to pass that when Laman saw me he was exceedingly frightened, and also Lemuel and Sam. And they fled from before my presence; for they supposed it was Laban, and that he had slain me and had sought to take away their lives also.

And it came to pass that I called after them, and they did hear me; wherefore they did cease to flee from my presence.

And it came to pass that when the servant of Laban beheld my brethren he began to tremble, and was about to flee from before me and return to the city of Jerusalem.

And now I, Nephi, being a man large in stature, and also having received much strength of the Lord, therefore I did seize upon the servant of Laban, and held him, that he should not flee.

And it came to pass that I spake with him, that if he would hearken unto my words, as the Lord liveth, and as I live, even so that if he would hearken unto our words, we would spare his life.

And I spake unto him, even with an oath, that he need not fear; that he should be a free man like unto us if he would go down in the wilderness with us.

And I also spake unto him, saying: Surely the Lord hath commanded us to do this thing; and shall we not be diligent in keeping the commandments of the Lord? Therefore, if thou wilt go down into the wilderness to my father thou shalt have place with us.

۲۲ و او دربارهٔ ارشدان یهودیان با من سخن گفت، می دانست که اربابش، لابان، شبانگاه بیرون در میان آنان به سر بُرده بود.

۲۳ و من بر او سخن گفتم گویی لابان بودم.

۲۴ و همچنین به او گفتم که من می بایستی کنده کاری هایی را، که بر ورقه های برنجی بودند، نزد برادران ارشدم، که پشت دیوارها بودند، ببرم.

۲۵ و به او همچنین دستور دادم که می بایستی به دنبال من بیاید.

۲۶ و او، گمان کرده که من از برادران کلیسا سخن می گفتم، و اینکه من برآستی آن لابانی بودم که کشته بودم، از این رو او در پی من آمد.

۲۷ و او، همچنان که به سوی برادرانم پیش می رفتم، که پشت دیوارها بودند، چندین بار دربارهٔ ارشدان یهودیان به من سخن گفت.

۲۸ و چنین گذشت که هنگامی که لمان مرا دید بی اندازه وحشت زده شد، و همچنین لموئیل و سام. و از برابر حضور من گریختند؛ زیرا آنها گمان کردند که لابان بودم، و اینکه او مرا کشته بود و برآن بود تا جان آنها را نیز بگیرد.

۲۹ و چنین گذشت که من آنها را فرا خواندم، و آنها مرا شنیدند، از این رو آنها از گریختن از حضور من بازایستادند.

۳۰ و چنین گذشت که هنگامی که خدمتگزار لابان برادرانم را دید شروع به لرزیدن نمود، و نزدیک بود که از برابر من بگریزد و به شهر اورشلیم بازگردد.

۳۱ و اینک من، نیفای، مردی درشت قامت بوده، و نیروی زیادی از سرور نیز دریافت کرده، بنابراین خدمتگزار لابان را گرفتم، و او را نگه داشتم، که نگریزد.

۳۲ و چنین گذشت که من با او سخن گفتم، که اگر او سخنان مرا بگوش دل بپذیرد، به هستی سرور، و به هستی خودمان سوگند، حتی آنچنان که اگر او سخنان ما را بگوش دل بپذیرد، ما زندگی وی را امان می دهیم.

۳۳ و من با او سخن گفتم، حتی با یک سوگند، که او نیازی ندارد بترسد، که او مردی آزاد مانند ما خواهد بود اگر با ما پایین به بیابان بیاید.

۳۴ و نیز با او سخن گفته، گفتم: بدرستی سرور به ما فرمان داده است تا چنین کنیم؛ و آیا نمی می بایستی در نگاه داری فرمان های سرور کوشا باشیم؟ بنابراین، اگر تو پایین به بیابان نزد پدرم بیایی تو جایی با ما خواهی داشت.

And it came to pass that Zoram did take courage at the words which I spake. Now Zoram was the name of the servant; and he promised that he would go down into the wilderness unto our father. Yea, and he also made an oath unto us that he would tarry with us from that time forth.

Now we were desirous that he should tarry with us for this cause, that the Jews might not know concerning our flight into the wilderness, lest they should pursue us and destroy us.

And it came to pass that when Zoram had made an oath unto us, our fears did cease concerning him.

And it came to pass that we took the plates of brass and the servant of Laban, and departed into the wilderness, and journeyed unto the tent of our father.

۳۵ و چنین گذشت که زورام با سخنانی که من گفتم شهامت یافت. اینک زورام نام آن خدمتگزار بود؛ و او قول داد که پایین به بیابان نزد پدرمان بیاید. آری، و او نزد ما سوگند نیز یاد کرد که از آن پس با ما بماند.

۳۶ اینک ما خواستار این بودیم که او با ما بماند به این سبب، که یهودیان دربارهٔ گریز ما به بیابان ندانند، مبادا ما را دنبال کنند و ما را نابود کنند.

۳۷ و چنین گذشت که هنگامی که زورام نزد ما سوگندی یاد کرد، ترسمان دربارهٔ او باز ایستاد.

۳۸ و چنین گذشت که ما ورقه های برنجی و خدمتگزار لابان را برداشتیم، و راهی بیابان شدیم، و به سوی چادر پدرمان سفر کردیم.

1 Nephi 5

And it came to pass that after we had come down into the wilderness unto our father, behold, he was filled with joy, and also my mother, Sariah, was exceedingly glad, for she truly had mourned because of us.

For she had supposed that we had perished in the wilderness; and she also had complained against my father, telling him that he was a visionary man; saying: Behold thou hast led us forth from the land of our inheritance, and my sons are no more, and we perish in the wilderness.

And after this manner of language had my mother complained against my father.

And it had come to pass that my father spake unto her, saying: I know that I am a visionary man; for if I had not seen the things of God in a vision I should not have known the goodness of God, but had tarried at Jerusalem, and had perished with my brethren.

But behold, I have obtained a land of promise, in the which things I do rejoice; yea, and I know that the Lord will deliver my sons out of the hands of Laban, and bring them down again unto us in the wilderness.

And after this manner of language did my father, Lehi, comfort my mother, Sariah, concerning us, while we journeyed in the wilderness up to the land of Jerusalem, to obtain the record of the Jews.

And when we had returned to the tent of my father, behold their joy was full, and my mother was comforted.

And she spake, saying: Now I know of a surety that the Lord hath commanded my husband to flee into the wilderness; yea, and I also know of a surety that the Lord hath protected my sons, and delivered them out of the hands of Laban, and given them power whereby they could accomplish the thing which the Lord hath commanded them. And after this manner of language did she speak.

And it came to pass that they did rejoice exceedingly, and did offer sacrifice and burnt offerings unto the Lord; and they gave thanks unto the God of Israel.

۱ نیفای ۵

۱ و چنین گذشت که پس از آنکه ما پایین در بیابان نزد پدرمان آمدیم؛ بنگرید، او آکنده از شادی شد، و مادرم، ثریا، نیز بی اندازه خوشحال شد، زیرا او برآستی به سبب ما سوگواری کرده بود.

۲ زیرا او گمان کرده بود که ما در بیابان هلاک شده ایم؛ و او همچنین از پدرم گلایه کرده بود، به او گفته بود که او یک مرد رؤیانیگر است؛ گفتا: بنگر تو ما را از سرزمین میراثیمان به بیرون راهنمایی کرده ای و پسرانم دیگر نیستند، و ما در بیابان هلاک می شویم.

۳ و با این شیوه زبان، مادرم از پدرم گلایه کرده بود.

۴ و چنین گذشته بود که پدرم به مادرم سخن گفت، گفتا: می دانم که من مردی رؤیانیگرم؛ زیرا اگر امور خدا را در یک رؤیا ندیده بودم از نیکی خدا آگاه نمی شدم، بلکه در اورشلیم مانده بودم و با برادرانم هلاک شده بودم.

۵ ولی بنگر، من یک سرزمین موعود بدست آورده ام، که در این چیزها من شادمانی می کنم؛ آری، و من می دانم که سرور پسرانم را از دست لابان رهایی خواهد داد و آنان را دوباره در بیابان نزد ما خواهد آورد.

۶ و با این شیوه زبان، پدرم لیحای درباره ما به مادرم ثریا تسلی می داد، در حالیکه ما در بیابان بالا به سوی اورشلیم سفر می کردیم تا نگاشته های یهودیان را بدست آوریم.

۷ و هنگامی که ما به چادر پدرمان بازگشتیم، بنگرید شادی آنان کامل شد و مادرم آسوده شد.

۸ و او سخن گفت، گفتا: اینک من بدرستی می دانم که سرور شوهر مرا فرمان داده است تا به بیابان بگریزد؛ آری، و من بدرستی نیز می دانم که سرور پسرانم را محافظت کرده و آنان را از دست لابان رهایی داده است، و به آنان قدرت داده است تا با آن بتوانند چیزی را که سرور به آنان فرمان داده است به انجام برسانند. و به این شیوه زبان او سخن گفت.

۹ و چنین گذشت که آنها بی اندازه شادمانی کرده و قربانی و پیشکش های سوخته به سرور پیشکش کردند؛ و آنها از خدای اسرائیل سپاسگزاری کردند.

And after they had given thanks unto the God of Israel, my father, Lehi, took the records which were engraven upon the plates of brass, and he did search them from the beginning.

And he beheld that they did contain the five books of Moses, which gave an account of the creation of the world, and also of Adam and Eve, who were our first parents;

And also a record of the Jews from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah, king of Judah;

And also the prophecies of the holy prophets, from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah; and also many prophecies which have been spoken by the mouth of Jeremiah.

And it came to pass that my father, Lehi, also found upon the plates of brass a genealogy of his fathers; wherefore he knew that he was a descendant of Joseph; yea, even that Joseph who was the son of Jacob, who was sold into Egypt, and who was preserved by the hand of the Lord, that he might preserve his father, Jacob, and all his household from perishing with famine.

And they were also led out of captivity and out of the land of Egypt, by that same God who had preserved them.

And thus my father, Lehi, did discover the genealogy of his fathers. And Laban also was a descendant of Joseph, wherefore he and his fathers had kept the records.

And now when my father saw all these things, he was filled with the Spirit, and began to prophesy concerning his seed—

That these plates of brass should go forth unto all nations, kindreds, tongues, and people who were of his seed.

Wherefore, he said that these plates of brass should never perish; neither should they be dimmed any more by time. And he prophesied many things concerning his seed.

And it came to pass that thus far I and my father had kept the commandments wherewith the Lord had commanded us.

۱۰ و پس از اینکه آنها از خدای اسرائیل سپاسگزاری کردند، پدرم، لیحای، نگاشته‌هایی که بر روی ورقه‌های برنجی کنده کاری شده بود را برداشت و آنان را از آغاز بررسی کرد.

۱۱ و او دید که آنها پنج کتاب موسی را در بر داشتند، که سرگذشت آفرینش جهان را می‌داد، و نیز از آدم و حوا که نخستین پدر و مادر ما بودند؛

۱۲ و نیز نگاشته‌ای از یهودیان از آغاز حتی تا آغاز فرمانروایی صدقی‌ا، پادشاه یهودا؛

۱۳ و نیز نبوت‌های پیامبران مقدس، از آغاز حتی تا آغاز فرمانروایی صدقی‌ا؛ و نیز نبوت‌های بسیاری که از دهان ارمیا گفته شده است.

۱۴ و چنین گذشت که پدرم، لیحای، بر روی ورقه‌ها خاندان-نامه پدرانش را نیز یافت؛ از این رو دانست که او یک نواده یوسف است؛ آری، یعنی همان یوسفی که پسر یعقوب بود، که به مصر فروخته شد، و کسی که به دست سرور حفظ شد، که او بتواند پدرش، یعقوب، و همه خانوار او را از هلاک شدن با قحطی حفظ کند.

۱۵ و آنها بیرون از اسارت و بیرون از سرزمین مصر راهنمایی شدند، بدست همان خدایی که آنها را حفظ کرده بود.

۱۶ و بدین گونه پدرم، لیحای، خاندان-نامه پدرانش را یافت. و لابان نیز یکی از نوادگان یوسف بود، از این رو او و پدرانش نگاشته‌ها را نگه داشته بودند.

۱۷ و اینک هنگامی که پدرم همه این چیزها را دید، او آکنده از روح مقدس گشت، و شروع به نبوت درباره نوادگانش نمود—

۱۸ که این ورقه‌های برنجی به نزد همه ملت‌ها، اقوام، زبان‌ها و مردمی که از نوادگانش بودند پیش خواهند رفت.

۱۹ از این رو، او گفت که این ورقه‌های برنجی هرگز از میان نخواهند رفت؛ نه آنها با گذر زمان تار خواهند شد. و او چیزهای بسیاری را درباره نوادگانش نبوت نمود.

۲۰ و چنین گذشت که تا اینجا من و پدرم فرمان‌هایی را که سرور ما را به آنها فرمان داده بود نگه داشته بودیم.

And we had obtained the records which the Lord had commanded us, and searched them and found that they were desirable; yea, even of great worth unto us, insomuch that we could preserve the commandments of the Lord unto our children.

Wherefore, it was wisdom in the Lord that we should carry them with us, as we journeyed in the wilderness towards the land of promise.

۲۱ و نگاشته‌هایی را که سرور به ما فرمان داده بود بدست آورده بودیم، و آنها را بررسی کرده بودیم و دریافته بودیم که آنها خواستنی بودند؛ آری، یعنی بسیار با ارزش برای ما، به اندازه‌ای که ما می‌توانستیم فرمان‌های سرور را برای فرزندانمان حفظ کنیم.

۲۲ از این رو، این از خردمندی سرور بود که ما، همچنان که در بیابان به سوی سرزمین موعود سفر می‌کردیم، می‌بایستی آنها را با خود می‌بردیم.

1 Nephi 6

And now I, Nephi, do not give the genealogy of my fathers in this part of my record; neither at any time shall I give it after upon these plates which I am writing; for it is given in the record which has been kept by my father; wherefore, I do not write it in this work.

For it sufficeth me to say that we are descendants of Joseph.

And it mattereth not to me that I am particular to give a full account of all the things of my father, for they cannot be written upon these plates, for I desire the room that I may write of the things of God.

For the fulness of mine intent is that I may persuade men to come unto the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, and be saved.

Wherefore, the things which are pleasing unto the world I do not write, but the things which are pleasing unto God and unto those who are not of the world.

Wherefore, I shall give commandment unto my seed, that they shall not occupy these plates with things which are not of worth unto the children of men.

۱ نیفای ۶

۱ و اینک من، نیفای، نه خاندان-نامه پدرانم را در این بخش از نگاشته ام می آورم؛ نه در هیچ زمان دیگری آن را روی این ورقه هایی که می نویسم خواهم آورد؛ زیرا آن در نگاشته ای آورده شده که به دست پدرم نگارش شده است؛ از این رو، من آن را در این نوشته نمی نویسم.

۲ زیرا مرا کافی است تا بگویم که ما از نوادگان یوسف هستیم.

۳ و برای من مهم نیست که در دادن سرگذشت کاملی از همه امور پدرم نکته بین باشم، زیرا آنها نمی توانند روی این ورقه ها نوشته شوند زیرا من خواستارم تا از امور خدا در اینجا بنویسم.

۴ زیرا کمال نیت من این است که آدمیان را ترغیب کنم تا به سوی خدای ابراهیم، و خدای اسحاق، و خدای یعقوب آیند، و نجات یابند.

۵ از این رو، چیزهایی که برای جهان دلپذیر هستند را من نمی نویسم، بلکه چیزهایی که برای خدا و کسانی که از جهان نیستند دلپذیر هستند.

۶ از این رو، من به نوادگانم فرمان می دهم، که آنها این ورقه ها را با چیزهایی که برای فرزندان آدمی با ارزش نیستند پُر نکنند.

1 Nephi 7

And now I would that ye might know, that after my father, Lehi, had made an end of prophesying concerning his seed, it came to pass that the Lord spake unto him again, saying that it was not meet for him, Lehi, that he should take his family into the wilderness alone; but that his sons should take daughters to wife, that they might raise up seed unto the Lord in the land of promise.

And it came to pass that the Lord commanded him that I, Nephi, and my brethren, should again return unto the land of Jerusalem, and bring down Ishmael and his family into the wilderness.

And it came to pass that I, Nephi, did again, with my brethren, go forth into the wilderness to go up to Jerusalem.

And it came to pass that we went up unto the house of Ishmael, and we did gain favor in the sight of Ishmael, insomuch that we did speak unto him the words of the Lord.

And it came to pass that the Lord did soften the heart of Ishmael, and also his household, insomuch that they took their journey with us down into the wilderness to the tent of our father.

And it came to pass that as we journeyed in the wilderness, behold Laman and Lemuel, and two of the daughters of Ishmael, and the two sons of Ishmael and their families, did rebel against us; yea, against me, Nephi, and Sam, and their father, Ishmael, and his wife, and his three other daughters.

And it came to pass in the which rebellion, they were desirous to return unto the land of Jerusalem.

And now I, Nephi, being grieved for the hardness of their hearts, therefore I spake unto them, saying, yea, even unto Laman and unto Lemuel: Behold ye are mine elder brethren, and how is it that ye are so hard in your hearts, and so blind in your minds, that ye have need that I, your younger brother, should speak unto you, yea, and set an example for you?

How is it that ye have not hearkened unto the word of the Lord?

How is it that ye have forgotten that ye have seen an angel of the Lord?

۱ نیفای ۷

۱ و اینک من می خواهم که شما بدانید، که پس از آنکه پدرم، لیحای، به نبوت کردن درباره نوادگانش پایان داد، چنین گذشت که سرور دوباره به او سخن گفت، گفتا که برای او، لیحای، شایسته نیست که او خانواده اش را تنها به بیابان ببرد؛ بلکه پسرانش می بایستی دخترانی به همسری بگیرند، که آنها نوادگانی برای سرور در سرزمین موعود بپرورانند.

۲ و چنین گذشت که سرور او را فرمان داد که من، نیفای، و برادرانم، می بایستی دوباره به سرزمین اورشلیم بازگردیم، و اسماعیل و خانواده اش را پایین به بیابان بیاوریم.

۳ و چنین گذشت که من، نیفای، دوباره، با برادرانم، در بیابان پیش رفتیم تا بالا به اورشلیم برویم.

۴ و چنین گذشت که ما بالا به خانه اسماعیل رفتیم، و در دید اسماعیل مورد لطف قرار گرفتیم، به اندازه ای که سخنان سرور را به او گفتیم.

۵ و چنین گذشت که سرور دل اسماعیل، و نیز خانوارش را نرم کرد، به اندازه ای که آنها پایین در بیابان به سوی چادر پدرمان با ما راهی سفر شدند.

۶ و چنین گذشت که همچنان که ما در بیابان سفر می کردیم، بنگرید لمان و لموئیل، و دو تا از دختران اسماعیل، و دو پسر اسماعیل و خانواده هایشان، علیه ما شورش کردند؛ آری، علیه من، نیفای، و سام، و پدرشان، اسماعیل، و همسرش، و سه دختر دیگرش.

۷ و چنین گذشت که در آن شورش، آنها خواستار بازگشت به سرزمین اورشلیم بودند.

۸ و اینک من، نیفای، برای سخت دلی هایشان غمگین شده، بنابراین بر آنها، یعنی بر لمان و بر لموئیل سخن گفته، گفتم، آری: بنگرید شما برادران ارشد من هستید، و چگونه است که شما چنین در دل هایتان سخت، و چنین در ذهن هایتان کور هستید، که شما نیاز دارید که من، برادر جوانترتان، می بایستی به شما سخن بگویم، آری، و سرمشقی برای شما باشم؟

۹ چگونه است که شما سخن سرور را بگوش دل نپذیرفته اید؟

۱۰ چگونه است که شما فراموش کرده اید که یک فرشته سرور را دیده اید؟

Yea, and how is it that ye have forgotten what great things the Lord hath done for us, in delivering us out of the hands of Laban, and also that we should obtain the record?

Yea, and how is it that ye have forgotten that the Lord is able to do all things according to his will, for the children of men, if it so be that they exercise faith in him? Wherefore, let us be faithful to him.

And if it so be that we are faithful to him, we shall obtain the land of promise; and ye shall know at some future period that the word of the Lord shall be fulfilled concerning the destruction of Jerusalem; for all things which the Lord hath spoken concerning the destruction of Jerusalem must be fulfilled.

For behold, the Spirit of the Lord ceaseth soon to strive with them; for behold, they have rejected the prophets, and Jeremiah have they cast into prison. And they have sought to take away the life of my father, insomuch that they have driven him out of the land.

Now behold, I say unto you that if ye will return unto Jerusalem ye shall also perish with them. And now, if ye have choice, go up to the land, and remember the words which I speak unto you, that if ye go ye will also perish; for thus the Spirit of the Lord constraineth me that I should speak.

And it came to pass that when I, Nephi, had spoken these words unto my brethren, they were angry with me. And it came to pass that they did lay their hands upon me, for behold, they were exceedingly wroth, and they did bind me with cords, for they sought to take away my life, that they might leave me in the wilderness to be devoured by wild beasts.

But it came to pass that I prayed unto the Lord, saying: O Lord, according to my faith which is in thee, wilt thou deliver me from the hands of my brethren; yea, even give me strength that I may burst these bands with which I am bound.

And it came to pass that when I had said these words, behold, the bands were loosed from off my hands and feet, and I stood before my brethren, and I spake unto them again.

۱۱ آری، و چگونه است که شما فراموش کرده اید چه چیزهای بزرگی سرور برای ما انجام داده است، در رهایی دادن ما از دست لابان، و نیز اینکه ما می بایستی نگاشته ها را بدست آوریم؟

۱۲ آری، و چگونه است که شما فراموش کرده اید که سرور قادر است تا همه چیزها را بر پایه خواست خود، برای فرزندان آدمی انجام دهد، اگر چنین باشد که آنها ایمان به او را بکار برند؟ از این رو، بگذارید به او وفادار باشیم.

۱۳ و اگر چنین باشد که ما به او وفادار باشیم، سرزمین موعود را بدست خواهیم آورد؛ و شما در زمانی در آینده خواهید دانست که سخن سرور درباره نابودی اورشلیم برآورده می شود؛ زیرا همه چیزهایی که سرور در باره نابودی اورشلیم گفته است برآورده خواهند شد.

۱۴ زیرا بنگرید، روح سرور به زودی از کوشش کردن با آنان باز می ایستد؛ زیرا بنگرید، آنها پیامبران را رد کرده اند، و ارمیا را به زندان انداخته اند. و آنها برآن بوده اند تا جان پدرم را بگیرند، به اندازه ای که او را از سرزمین بیرون رانده اند.

۱۵ اینک بنگرید، من به شما می گویم که اگر شما به اورشلیم بازگردید شما نیز با آنها هلاک می شوید. و اینک، اگر شما برگزینید، بالا به سرزمین بروید، و سخنانی را که من به شما می گویم به یاد داشته باشید، که اگر بروید شما نیز هلاک می شوید؛ زیرا بدین گونه روح سرور مرا وادار می کند که سخن بگویم.

۱۶ و چنین گذشت هنگامی که من، نیفای، این سخنان را به برادرانم گفتم، آنها بر من خشمگین شدند. و چنین گذشت که آنها بر من دست بلند کردند، زیرا بنگرید، آنها بی اندازه خشمگین بودند، و مرا با ریسمان هایی بستند، زیرا آنها برآن شدند تا جانم را بگیرند، که بتوانند مرا در بیابان رها کنند تا بدست جانوران درنده بلعیده شوم.

۱۷ ولی چنین گذشت که من نزد سرور نیایش کرده، گفتم: سرور، بر پایه ایمانم که به تو است، مرا از دست برادرانم رهایی ده؛ آری، حتی به من نیرویی ده که بتوانم این بندها را که با آن در بند هستم پاره کنم.

۱۸ و چنین گذشت که هنگامی که من این سخنان را گفتم، بنگرید، بندها از دست و پایم باز شدند، و من در برابر برادرانم ایستادم، و دوباره بر آنها سخن گفتم.

And it came to pass that they were angry with me again, and sought to lay hands upon me; but behold, one of the daughters of Ishmael, yea, and also her mother, and one of the sons of Ishmael, did plead with my brethren, insomuch that they did soften their hearts; and they did cease striving to take away my life.

And it came to pass that they were sorrowful, because of their wickedness, insomuch that they did bow down before me, and did plead with me that I would forgive them of the thing that they had done against me.

And it came to pass that I did frankly forgive them all that they had done, and I did exhort them that they would pray unto the Lord their God for forgiveness. And it came to pass that they did so. And after they had done praying unto the Lord we did again travel on our journey towards the tent of our father.

And it came to pass that we did come down unto the tent of our father. And after I and my brethren and all the house of Ishmael had come down unto the tent of my father, they did give thanks unto the Lord their God; and they did offer sacrifice and burnt offerings unto him.

۱۹ و چنین گذشت که آنها دوباره بر من خشم گرفتند، و بر آن شدند تا بر من دست بلند کنند؛ ولی بنگرید، یکی از دختران اسماعیل، آری، و نیز مادرش، و یکی از پسران اسماعیل، به برادرانم التماس کردند، به اندازه ای که دل آنها را نرم کردند؛ و آنها از کوشیدن در گرفتن جانم باز ایستادند.

۲۰ و چنین گذشت که آنها، به سبب نابکاری شان، اندوهگین شدند، به اندازه ای که آنها در برابر من سر فرود آوردند، و به من التماس کردند که آنها را برای چیزی که علیه من انجام داده بودند ببخشم.

۲۱ و چنین گذشت که من آنها را برای همه آنچه که انجام داده بودند برآستی بخشیدم، و من آنها را نصیحت کردم که به درگاه سرور خدایشان برای بخشش نیایش کنند. و چنین گذشت که آنها چنین کردند. و پس از اینکه آنها نیایش به سرور را انجام دادند ما دوباره راهی مسافرتمان به سوی چادر پدرمان شدیم.

۲۲ و چنین گذشت که ما پایین به چادر پدرمان رسیدیم. و پس از اینکه من و برادرانم و همه خانواده اسماعیل پایین به چادر پدرم آمدیم، آنها از سرور خدایشان سپاسگزاری کردند؛ و آنها قربانی و پیشکشی های سوخته به او پیشکش کردند.

1 Nephi 8

And it came to pass that we had gathered together all manner of seeds of every kind, both of grain of every kind, and also of the seeds of fruit of every kind.

And it came to pass that while my father tarried in the wilderness he spake unto us, saying: Behold, I have dreamed a dream; or, in other words, I have seen a vision.

And behold, because of the thing which I have seen, I have reason to rejoice in the Lord because of Nephi and also of Sam; for I have reason to suppose that they, and also many of their seed, will be saved.

But behold, Laman and Lemuel, I fear exceedingly because of you; for behold, methought I saw in my dream, a dark and dreary wilderness.

And it came to pass that I saw a man, and he was dressed in a white robe; and he came and stood before me.

And it came to pass that he spake unto me, and bade me follow him.

And it came to pass that as I followed him I beheld myself that I was in a dark and dreary waste.

And after I had traveled for the space of many hours in darkness, I began to pray unto the Lord that he would have mercy on me, according to the multitude of his tender mercies.

And it came to pass after I had prayed unto the Lord I beheld a large and spacious field.

And it came to pass that I beheld a tree, whose fruit was desirable to make one happy.

And it came to pass that I did go forth and partake of the fruit thereof; and I beheld that it was most sweet, above all that I ever before tasted. Yea, and I beheld that the fruit thereof was white, to exceed all the whiteness that I had ever seen.

And as I partook of the fruit thereof it filled my soul with exceedingly great joy; wherefore, I began to be desirous that my family should partake of it also; for I knew that it was desirable above all other fruit.

۱ نیفای ۸

۱ و چنین گذشت که ما همه گونه دانه ای از هر گونه، هم غله از هر گونه، و هم دانه میوه از هر گونه گرد هم آورده بودیم.

۲ و چنین گذشت که در حالیکه پدرم در بیابان ساکن بود با ما سخن گفت، گفتا: بنگرید، من خوابی را در خواب دیده ام؛ یا، به بیان دیگر، من رؤیایی دیده ام.

۳ و بنگرید، به سبب آنچه که دیده ام، من دلیل دارم به خاطر سرور شادمانی کنم به سبب نیفای و نیز سام؛ زیرا من دلیل دارم که گمان کنم که آنها، و بسیاری از نوادگانشان نجات خواهند یافت.

۴ ولی بنگرید، لمان و لموئیل، من به سبب شما بی اندازه می ترسم؛ زیرا بنگرید، من پنداشتم که بیابانی تاریک و دلگیر در خوابم دیدم.

۵ و چنین گذشت که من مردی را دیدم و او پوشیده در یک ردای سپید بود؛ و او آمد و در برابر من ایستاد.

۶ و چنین گذشت که او با من سخن گفت و از من خواست تا در پی او بروم.

۷ و چنین گذشت که همچنان که در پی او می رفتم خودم را دیدم که در یک ویرانه تاریک و دلگیر بودم.

۸ و پس از اینکه من برای مدت چندین ساعت در تاریکی مسافرت کرده بودم، شروع نمودم به نیایش به درگاه سرور که او، بر پایه فراوانی رحمت های مهرآمیز خود، بر من رحمت داشته باشد.

۹ و چنین گذشت پس از اینکه من به سرور نیایش کردم، دشت پهناور و وسیعی را دیدم.

۱۰ و چنین گذشت که من درختی را دیدم، که میوه آن خواستنی بود تا یکی را خوشحال کند.

۱۱ و چنین گذشت که من پیش رفتم و از میوه آن میل کردم؛ و دیدم که آن شیرین ترین بود، بالاتر از هر آنچه پیشتر از آن چشیده بودم. آری، و من دیدم که میوه آن سپید بود، افزونتر از هر سپیدی که من تا بحال دیده بودم.

۱۲ و همین که من از میوه آن بهره مند شدم آن روحم را آکنده از شادی بی اندازه بزرگی کرد؛ از این رو، من شروع نمودم تا خواستار شوم که خانواده ام نیز از آن میل کنند؛ زیرا من می دانستم که آن برتر از همه میوه های دیگر خواستنی بود.

And as I cast my eyes round about, that perhaps I might discover my family also, I beheld a river of water; and it ran along, and it was near the tree of which I was partaking the fruit.

And I looked to behold from whence it came; and I saw the head thereof a little way off; and at the head thereof I beheld your mother Sariah, and Sam, and Nephi; and they stood as if they knew not whither they should go.

And it came to pass that I beckoned unto them; and I also did say unto them with a loud voice that they should come unto me, and partake of the fruit, which was desirable above all other fruit.

And it came to pass that they did come unto me and partake of the fruit also.

And it came to pass that I was desirous that Laman and Lemuel should come and partake of the fruit also; wherefore, I cast mine eyes towards the head of the river, that perhaps I might see them.

And it came to pass that I saw them, but they would not come unto me and partake of the fruit.

And I beheld a rod of iron, and it extended along the bank of the river, and led to the tree by which I stood.

And I also beheld a strait and narrow path, which came along by the rod of iron, even to the tree by which I stood; and it also led by the head of the fountain, unto a large and spacious field, as if it had been a world.

And I saw numberless concourses of people, many of whom were pressing forward, that they might obtain the path which led unto the tree by which I stood.

And it came to pass that they did come forth, and commence in the path which led to the tree.

And it came to pass that there arose a mist of darkness; yea, even an exceedingly great mist of darkness, insomuch that they who had commenced in the path did lose their way, that they wandered off and were lost.

۱۳ و همچنان که چشمهایم را به دور و بر انداختم، که شاید بتوانم خانواده ام را نیز بیابم، من رود آبی را دیدم؛ و آن در کنار جاری بود و نزدیک درختی بود که من از میوه آن میل می کردم.

۱۴ و من نگاه کردم تا ببینم آن از کجا می آمد؛ و سرچشمه آن را کمی دورتر دیدم؛ و در سرچشمه آن، من مادرتان ثریا و سام و نیفای را دیدم؛ و آنها ایستاده بودند گویی نمی دانستند کجا باید بروند.

۱۵ و چنین گذشت که من برای آنها دست تکان دادم؛ و نیز با ندایی بلند به آنها گفتم که به نزد من آیند و از آن میوه میل کنند، که برتر از همه میوه های دیگر خواستنی بود.

۱۶ و چنین گذشت که آنها به نزد من آمدند و آنها هم از آن میوه میل کردند.

۱۷ و چنین گذشت که من خواستار بودم که لaman و لموئیل نیز بیایند و از آن میوه میل کنند؛ از این رو، من چشمم را به سوی سرچشمه رود انداختم، که شاید بتوانم آنها را ببینم.

۱۸ و چنین گذشت که آنها را دیدم، ولی آنها نخواستند به نزد من آیند و از آن میوه میل کنند.

۱۹ و من یک میله آهنی دیدم، و آن در راستای کناره رود کشیده شده بود، و به آن درختی که من در کنارش ایستاده بودم می رسید.

۲۰ و من یک راه تنگ و باریک نیز دیدم، که در راستای میله آهنی ادامه می یافت، حتی به درختی که من در کنارش ایستاده بودم؛ و نیز به سرچشمه، به یک دشت پهناور و وسیع، که گویی آن جهانی بود، راه می بُرد.

۲۱ و من جمعیت های بیشماری از مردم را دیدم، بسیاری از آنها با کوشیدن به پیش می رفتند که بتوانند مسیری که به آن درختی راه می بُرد که من در کنارش ایستاده بودم را بدست آورند.

۲۲ و چنین گذشت که آنها پیش آمدند و مسیری که به آن درخت راه می بُرد را آغاز کردند.

۲۳ و چنین گذشت که مه تاریکی بلند شد؛ آری، حتی یک مه بی اندازه بزرگ از تاریکی، به اندازه ای که آنهایی که راه را آغاز کرده بودند راهشان را گم کردند، که آنها سرگردان و گم شدند.

And it came to pass that I beheld others pressing forward, and they came forth and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press forward through the mist of darkness, clinging to the rod of iron, even until they did come forth and partake of the fruit of the tree.

And after they had partaken of the fruit of the tree they did cast their eyes about as if they were ashamed.

And I also cast my eyes round about, and beheld, on the other side of the river of water, a great and spacious building; and it stood as it were in the air, high above the earth.

And it was filled with people, both old and young, both male and female; and their manner of dress was exceedingly fine; and they were in the attitude of mocking and pointing their fingers towards those who had come at and were partaking of the fruit.

And after they had tasted of the fruit they were ashamed, because of those that were scoffing at them; and they fell away into forbidden paths and were lost.

And now I, Nephi, do not speak all the words of my father.

But, to be short in writing, behold, he saw other multitudes pressing forward; and they came and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press their way forward, continually holding fast to the rod of iron, until they came forth and fell down and partook of the fruit of the tree.

And he also saw other multitudes feeling their way towards that great and spacious building.

And it came to pass that many were drowned in the depths of the fountain; and many were lost from his view, wandering in strange roads.

And great was the multitude that did enter into that strange building. And after they did enter into that building they did point the finger of scorn at me and those that were partaking of the fruit also; but we heeded them not.

These are the words of my father: For as many as heeded them, had fallen away.

And Laman and Lemuel partook not of the fruit, said my father.

۲۴ و چنین گذشت که من دیگران را دیدم به پیش رفته، و آنها پیش آمدند و سر میله آهنی را گرفتند؛ و از میان مه تاریکی به پیش رفتند، با چسبیدن به میله آهنی، حتی تا اینکه آنها پیش آمدند و از میوه آن درخت میل کردند.

۲۵ و پس از اینکه از میوه آن درخت میل کردند آنها چشم هایشان را به دور و بر انداختند گویی شرمسار بودند.

۲۶ و من نیز چشم هایم را به دور و بر انداختم، و در آن سوی رود آب، ساختمان بزرگ و وسیعی دیدم؛ و آن گویی در هوا، بالا بر فراز زمین ایستاده بود.

۲۷ و آن آکنده از مردم بود، هم پیر و هم جوان، هم مرد و هم زن، و نوع تنپوش آنها بی اندازه با شکوه بود؛ و در حال مسخره کردن و اشاره انگشتشان به سوی آنها می بودند که آمده بودند و از آن میوه میل می کردند.

۲۸ و پس از اینکه آنها از آن میوه چشیده بودند شرمسار شدند، به سبب آنها می که به آنها ریشخند می زدند؛ و آنها از راه بدر شده به راههای ممنوعه افتادند و از دست رفتند.

۲۹ و اینک من، نیفای، همه سخنان پدرم را نمی گویم.

۳۰ ولی، کوتاه بنویسم، بنگرید، او جمعیت های دیگری را دید به پیش رفته؛ و آنها آمدند و سر میله آهنی را گرفتند؛ و راهشان را به پیش بردند، پیوسته میله آهنی را محکم نگه داشته، تا اینکه آنها پیش آمدند و فرو افتادند و از میوه آن درخت بهره مند شدند.

۳۱ و او جمعیت های دیگری را نیز دید که راهشان را به سوی آن ساختمان بزرگ و وسیع با لمس کردن پیدا می کردند.

۳۲ و چنین گذشت که بسیاری در اعماق چشمه غرق شدند؛ و بسیاری در جاده های ناشناس سرگردان شده از نظرش گم شدند.

۳۳ و بزرگ بود جمعیتی که به درون آن ساختمان عجیب وارد شدند. و پس از اینکه آنها به درون آن ساختمان وارد شدند با انگشت ریشخند بر من و نیز آنها می که از آن میوه میل می کردند اشاره کردند؛ ولی ما به آنها توجه ای نکردیم.

۳۴ اینها سخنان پدرم هستند: زیرا همه کسانی که به آنها توجه می کردند، از راه بدر می شدند.

۳۵ و لاما و لموئیل از آن میوه بهره مند نشدند، پدرم گفت.

And it came to pass after my father had spoken all the words of his dream or vision, which were many, he said unto us, because of these things which he saw in a vision, he exceedingly feared for Laman and Lemuel; yea, he feared lest they should be cast off from the presence of the Lord.

And he did exhort them then with all the feeling of a tender parent, that they would hearken to his words, that perhaps the Lord would be merciful to them, and not cast them off; yea, my father did preach unto them.

And after he had preached unto them, and also prophesied unto them of many things, he bade them to keep the commandments of the Lord; and he did cease speaking unto them.

۳۶ و چنین گذشت پس از اینکه پدرم همه سخنان خواب یا رؤیایش که بسیار بودند را گفت به ما گفت، به سبب این چیزهایی که در یک رؤیا دیده بود او بی اندازه برای لمان و لموئیل می ترسید؛ آری، او می ترسید مبادا آنها از پیشگاه سرور دور انداخته شوند.

۳۷ و او آنگاه آنها را با همه احساس یک پدر مهربان نصیحت کرد، که آنها سخنانش را بگوش دل بپذیرند، که شاید سرور بر آنها مهربان باشد، و آنها را بیرون نیندازد؛ آری، پدرم بر آنها موعظه کرد.

۳۸ و پس از اینکه او بر آنها موعظه کرد، و از چیزهای بسیاری نیز بر آنها نبوت کرد، از آنها خواست تا فرمان های سرور را نگه دارند؛ و او از سخن گفتن بر آنها باز ایستاد.

And all these things did my father see, and hear, and speak, as he dwelt in a tent, in the valley of Lemuel, and also a great many more things, which cannot be written upon these plates.

And now, as I have spoken concerning these plates, behold they are not the plates upon which I make a full account of the history of my people; for the plates upon which I make a full account of my people I have given the name of Nephi; wherefore, they are called the plates of Nephi, after mine own name; and these plates also are called the plates of Nephi.

Nevertheless, I have received a commandment of the Lord that I should make these plates, for the special purpose that there should be an account engraven of the ministry of my people.

Upon the other plates should be engraven an account of the reign of the kings, and the wars and contentions of my people; wherefore these plates are for the more part of the ministry; and the other plates are for the more part of the reign of the kings and the wars and contentions of my people.

Wherefore, the Lord hath commanded me to make these plates for a wise purpose in him, which purpose I know not.

But the Lord knoweth all things from the beginning; wherefore, he prepareth a way to accomplish all his works among the children of men; for behold, he hath all power unto the fulfilling of all his words. And thus it is. Amen.

۱ و همه این چیزها را پدرم همچنان که او در درّه لموئیل در یک چادر ساکن بود، دید و شنید و گفت و همچنین چیزهای بسیار بزرگ بیشتری، که نمی توانند بر این ورقه ها نوشته شوند.

۲ و اینک، همان گونه که من درباره این ورقه ها سخن گفته ام، بنگرید آنها ورقه هایی نیستند که من سرگذشت کاملی از تاریخچه مردم را بر آنها می نگارم؛ زیرا ورقه هایی که من سرگذشت کاملی از تاریخ مردم را بر آنها می نگارم نیفای نام نهاده ام. از این رو، آنها در پی نام خودم، ورقه های نیفای خوانده می شوند؛ و این ورقه ها نیز ورقه های نیفای خوانده می شوند.

۳ با این وجود، من فرمانی از سرور دریافت کرده ام که می بایستی این ورقه ها را درست کنم، برای هدف ویژه ای که سرگذشت خدمت به مردم کنده کاری شده موجود باشد.

۴ بر روی ورقه های دیگر سرگذشت فرمانروایی پادشاهان و جنگها و درگیری های مردم کنده کاری خواهد شد؛ از این رو این ورقه ها بیشتر برای بخش خدمتگزاری هستند؛ و ورقه های دیگر بیشتر برای بخش فرمانروایی پادشاهان و جنگها و درگیری های مردم هستند.

۵ از این رو، سرور به من فرمان داده است تا این ورقه ها را برای هدف خردمندانه او بسازم، هدفی که من نمی دانم.

۶ ولی سرور از آغاز همه چیز را می داند؛ از این رو، او راهی را برای به انجام رساندن همه کارهایش در میان فرزندان آدمی آماده می کند؛ زیرا بنگرید، او قدرت تمام در برآورده همه سخنانش را دارد. و بدین گونه است. آمین.

1 Nephi 10

And now I, Nephi, proceed to give an account upon these plates of my proceedings, and my reign and ministry; wherefore, to proceed with mine account, I must speak somewhat of the things of my father, and also of my brethren.

For behold, it came to pass after my father had made an end of speaking the words of his dream, and also of exhorting them to all diligence, he spake unto them concerning the Jews—

That after they should be destroyed, even that great city Jerusalem, and many be carried away captive into Babylon, according to the own due time of the Lord, they should return again, yea, even be brought back out of captivity; and after they should be brought back out of captivity they should possess again the land of their inheritance.

Yea, even six hundred years from the time that my father left Jerusalem, a prophet would the Lord God raise up among the Jews—even a Messiah, or, in other words, a Savior of the world.

And he also spake concerning the prophets, how great a number had testified of these things, concerning this Messiah, of whom he had spoken, or this Redeemer of the world.

Wherefore, all mankind were in a lost and in a fallen state, and ever would be save they should rely on this Redeemer.

And he spake also concerning a prophet who should come before the Messiah, to prepare the way of the Lord—

Yea, even he should go forth and cry in the wilderness: Prepare ye the way of the Lord, and make his paths straight; for there standeth one among you whom ye know not; and he is mightier than I, whose shoe's latchet I am not worthy to unloose. And much spake my father concerning this thing.

And my father said he should baptize in Bethabara, beyond Jordan; and he also said he should baptize with water; even that he should baptize the Messiah with water.

۱ نیفای ۱۰

۱ و اینک من، نیفای، به دادن سرگذشتی از کارهایم، و فرمانروایی و خدمتم، روی این ورقه ها می پردازم؛ از این رو، برای پرداختن به سرگذشت خودم، من باید اندکی از امور پدرم، و نیز از برادرانم سخن بگویم.

۲ زیرا بنگرید، چنین گذشت پس از اینکه پدرم به گفتن سخنان خوابش و نیز به نصیحت کردن آنها به کوشایی کامل پایان داد، دربارهٔ یهودیان به آنها سخن گفت —

۳ که پس از اینکه آنها نابود شوند، یعنی آن شهر عظیم اورشلیم، و بسیاری به اسارت به بابل برده شوند، بر پایهٔ زمان مناسب خود سرور، آنها دوباره باز خواهند گشت، آری، یعنی از اسارت به بیرون بازآورده خواهند شد؛ و پس از اینکه آنها از اسارت به بیرون بازگردانده شوند آنها سرزمین میراثیشان را دوباره تصرف خواهند کرد.

۴ آری، یعنی ششصد سال از زمانی که پدرم اورشلیم را ترک کرد، پیامبری را سرور خدا میان یهودیان برخواهد انگیخت — حتی یک مسیح، یا، به بیان دیگر، یک منجی جهان.

۵ و او دربارهٔ پیامبران نیز سخن گفت، چه تعداد زیادی از آنها از این چیزها گواهی داده اند، دربارهٔ این مسیح، کسی که او از وی، یا این بازخردار جهان سخن گفته بود.

۶ از این رو، همهٔ بشریت در یک وضعیتی گمراهی و فرو افتادگی بودند، و همواره می باشند مگر به این بازخردار تکیه کنند.

۷ و او دربارهٔ پیامبری نیز سخن گفت که پیش از مسیح خواهد آمد، تاراه سرور را آماده کند —

۸ آری، او حتی در بیابان پیش خواهد رفت و فریاد خواهد زد: راه سرور را آماده کنید، و راههایش را راست نمایید؛ زیرا کسی در میان شما ایستاده که شما او را نمی شناسید؛ و او از من تواناتر است، که شایسته نیستم بند کفشش را باز کنم. و بسیار سخن گفت پدرم در بارهٔ این چیز.

۹ و پدرم گفت او در بیت عَبْرَه، آنسوی اردن، تعمید خواهد داد؛ و نیز گفت او با آب تعمید خواهد داد؛ حتی اینکه او مسیح را با آب تعمید خواهد داد.

And after he had baptized the Messiah with water, he should behold and bear record that he had baptized the Lamb of God, who should take away the sins of the world.

And it came to pass after my father had spoken these words he spake unto my brethren concerning the gospel which should be preached among the Jews, and also concerning the dwindling of the Jews in unbelief. And after they had slain the Messiah, who should come, and after he had been slain he should rise from the dead, and should make himself manifest, by the Holy Ghost, unto the Gentiles.

Yea, even my father spake much concerning the Gentiles, and also concerning the house of Israel, that they should be compared like unto an olive tree, whose branches should be broken off and should be scattered upon all the face of the earth.

Wherefore, he said it must needs be that we should be led with one accord into the land of promise, unto the fulfilling of the word of the Lord, that we should be scattered upon all the face of the earth.

And after the house of Israel should be scattered they should be gathered together again; or, in fine, after the Gentiles had received the fulness of the Gospel, the natural branches of the olive tree, or the remnants of the house of Israel, should be grafted in, or come to the knowledge of the true Messiah, their Lord and their Redeemer.

And after this manner of language did my father prophesy and speak unto my brethren, and also many more things which I do not write in this book; for I have written as many of them as were expedient for me in mine other book.

And all these things, of which I have spoken, were done as my father dwelt in a tent, in the valley of Lemuel.

۱۰ و پس از اینکه مسیح را با آب تعمید داد، او خواهد نگریست و شهادت خواهد داد که او برّه خدا را تعمید داده است، کسی که گناهان جهان را برخواهد داشت.

۱۱ و چنین گذشت پس از اینکه پدرم این سخنان را گفته بود او به برادرانم درباره مژده ای که در میان یهودیان موعظه خواهد شد سخن گفت، و نیز درباره پس رفتن یهودیان در بی ایمانی. و پس از اینکه آنها مسیح، کسی که خواهد آمد، را کشتند، و پس از اینکه او کشته شد او از میان مُردگان برخواهد خاست، و خودش را با کمک روح القدس به غیریهودیان پدیدار خواهد کرد.

۱۲ آری، حتی پدرم درباره غیریهودیان بسیار سخن گفت، و نیز درباره خاندان اسرائیل، که آنها به یک درخت زیتون همانند می شوند، که شاخه هایش شکسته و بر روی همه زمین پراکنده می شوند.

۱۳ از این رو، او گفت ناگزیر باید که ما همه با هم به سوی سرزمین موعود راهنمایی شویم، به برآورده کردن سخن سرور، که ما بر روی همه زمین پراکنده شویم.

۱۴ و پس از اینکه خاندان اسرائیل پراکنده شوند آنها دوباره گرد هم آورده می شوند؛ یا، خلاصه، پس از اینکه غیریهودیان کمال مژده را دریافت کردند، شاخه های طبیعی درخت زیتون، یا بازماندگان خاندان اسرائیل، در آن پیوند می خورند یعنی به دانش مسیح راستین، سرورشان و بازخردارشان، پی می برند.

۱۵ و به این شیوه زبان، پدرم به برادرانم نبوت کرد و سخن گفت، و چیزهای بسیار بیشتری نیز که من در این کتاب نمی نویسم؛ زیرا من آن تعداد از آنها را که برای من شایسته بودند را در کتاب دیگر خود نوشته ام.

۱۶ و همه این چیزها که من از آنها سخن گفته ام، همچنان که پدرم در چادر در درّه لموئیل ساکن بود، انجام شد.

And it came to pass after I, Nephi, having heard all the words of my father, concerning the things which he saw in a vision, and also the things which he spake by the power of the Holy Ghost, which power he received by faith on the Son of God—and the Son of God was the Messiah who should come—I, Nephi, was desirous also that I might see, and hear, and know of these things, by the power of the Holy Ghost, which is the gift of God unto all those who diligently seek him, as well in times of old as in the time that he should manifest himself unto the children of men.

For he is the same yesterday, today, and forever; and the way is prepared for all men from the foundation of the world, if it so be that they repent and come unto him.

For he that diligently seeketh shall find; and the mysteries of God shall be unfolded unto them, by the power of the Holy Ghost, as well in these times as in times of old, and as well in times of old as in times to come; wherefore, the course of the Lord is one eternal round.

Therefore remember, O man, for all thy doings thou shalt be brought into judgment.

Wherefore, if ye have sought to do wickedly in the days of your probation, then ye are found unclean before the judgment-seat of God; and no unclean thing can dwell with God; wherefore, ye must be cast off forever.

And the Holy Ghost giveth authority that I should speak these things, and deny them not.

۱۷ و چنین گذشت پس از اینکه من، نیفای، همه سخنان پدرم را شنیده، درباره چیزهایی که او در یک رؤیا دید، و نیز چیزهایی که او با قدرت روح القدس گفت، قدرتی که او با ایمان به پسر خدا دریافت کرد— و پسر خدا آن مسیح بود که خواهد آمد— من، نیفای، خواستار شدم که من نیز این چیزها را بتوانم ببینم، و بشنوم، و بدانم، با قدرت روح القدس، که هدیه خداست بر همه کسانی که او را با کوشایی جویا می شوند، در دوران پیشین به همان اندازه در دوره ای که او خودش را به فرزندان آدمی پدیدار می کند.

۱۸ زیرا او یکسان است دیروز، امروز، و برای همیشه؛ و راه برای همه آدمیان از بنیاد جهان آماده شده است، اگر چنین باشد که آنها توبه کنند و به سوی او آیند.

۱۹ زیرا او که با کوشایی می جُوید خواهد یافت؛ و رازهای خدا با قدرت روح القدس بر آنها آشکار خواهد شد، در این دوران به همان اندازه دوران پیشین، و در دوران پیشین به همان اندازه دورانی که می آید، از این رو، راه سرور یک دور جاویدان است.

۲۰ بنابراین به یاد داشته باش، ای آدمی، برای همه کارهای خود تو به داوری آورده می شوی.

۲۱ از این رو، اگر در روزهای آزمایشی خود برآن بوده اید تا کارهای نابکارانه انجام دهید، آنگاه شما در برابر کرسی-داوری خدا ناپاک شناخته می شوید؛ و هیچ چیز ناپاکی نمی تواند با خدا ساکن شود؛ از این رو، شما برای همیشه دور انداخته می شوید.

۲۲ و روح القدس اختیار می دهد که من این چیزها را بگویم، و آنها را انکار نکنم.

1 Nephi 11

For it came to pass after I had desired to know the things that my father had seen, and believing that the Lord was able to make them known unto me, as I sat pondering in mine heart I was caught away in the Spirit of the Lord, yea, into an exceedingly high mountain, which I never had before seen, and upon which I never had before set my foot.

And the Spirit said unto me: Behold, what desirest thou?

And I said: I desire to behold the things which my father saw.

And the Spirit said unto me: Believest thou that thy father saw the tree of which he hath spoken?

And I said: Yea, thou knowest that I believe all the words of my father.

And when I had spoken these words, the Spirit cried with a loud voice, saying: Hosanna to the Lord, the most high God; for he is God over all the earth, yea, even above all. And blessed art thou, Nephi, because thou believest in the Son of the most high God; wherefore, thou shalt behold the things which thou hast desired.

And behold this thing shall be given unto thee for a sign, that after thou hast beheld the tree which bore the fruit which thy father tasted, thou shalt also behold a man descending out of heaven, and him shall ye witness; and after ye have witnessed him ye shall bear record that it is the Son of God.

And it came to pass that the Spirit said unto me: Look! And I looked and beheld a tree; and it was like unto the tree which my father had seen; and the beauty thereof was far beyond, yea, exceeding of all beauty; and the whiteness thereof did exceed the whiteness of the driven snow.

And it came to pass after I had seen the tree, I said unto the Spirit: I behold thou hast shown unto me the tree which is precious above all.

And he said unto me: What desirest thou?

۱ نیفای ۱۱

۱ زیرا چنین گذشت پس از اینکه من خواستار شده بودم تا چیزهایی که پدرم دیده بود را بدانم، و ایمان داشته که سرور قادر است تا آنها را بر من آشکار کند، همچنان که نشسته در دل خودم می اندیشیدم من با روح سرور، آری، به کوهی بی اندازه بلند برده شدم، که من هرگز پیش از این ندیده بودم، و هرگز پیش از این پایم را بر آن نگذاشته بودم.

۲ و روح مقدس به من گفت: بنگر، تو خواستار چه هستی؟

۳ و من گفتم: من خواستارم تا چیزهایی را که پدرم دید ببینم.

۴ و روح مقدس به من گفت: آیا تو باور می کنی که پدر تو درختی که از آن سخن گفته است را دید؟

۵ و من گفتم: آری، تو می دانی که من همه سخنان پدرم را باور می کنم.

۶ و هنگامی که من این سخنان را گفتم، روح مقدس با ندای بلندی فریاد برآورد، گفتا: هوشیاعانا به سرور خدای والامرتبه؛ زیرا او خدا بر همه زمین است، آری، حتی بالاتر از همه. و برکت یافته هستی تو، نیفای، برای اینکه تو به پسر خدای والامرتبه ایمان داری؛ از این رو، تو چیزهایی که خواستار شده ای را می بینی.

۷ و بنگر این چیز به عنوان یک نشانه به تو داده خواهد شد، که پس از اینکه تو درختی را دیدی که میوه ای می آورد که پدر تو چشید، تو مردی را نیز می بینی که از آسمان فرود می آید، و تو او را گواهی خواهی داد؛ و پس از اینکه تو او را مشاهده کردی شهادت خواهی داد که او پسر خداست.

۸ و چنین گذشت که روح مقدس به من گفت: نگاه کن! و من نگاه کردم و درختی را دیدم؛ و آن مانند درختی بود که پدرم دیده بود؛ و زیبایی آن به مراتب فراتر، آری، از همه زیبایی ها فراتر بود؛ و سپیدی آن از سپیدی برف باریده فراتر بود.

۹ و چنین گذشت پس از اینکه من درخت را دیدم، به روح مقدس گفتم: من می بینم تو به من درختی را نشان داده ای که گرانبهارتر از همه است.

۱۰ و او به من گفت: تو خواستار چه هستی؟

And I said unto him: To know the interpretation thereof—for I spake unto him as a man speaketh; for I beheld that he was in the form of a man; yet nevertheless, I knew that it was the Spirit of the Lord; and he spake unto me as a man speaketh with another.

And it came to pass that he said unto me: Look! And I looked as if to look upon him, and I saw him not; for he had gone from before my presence.

And it came to pass that I looked and beheld the great city of Jerusalem, and also other cities. And I beheld the city of Nazareth; and in the city of Nazareth I beheld a virgin, and she was exceedingly fair and white.

And it came to pass that I saw the heavens open; and an angel came down and stood before me; and he said unto me: Nephi, what beholdest thou?

And I said unto him: A virgin, most beautiful and fair above all other virgins.

And he said unto me: Knowest thou the condescension of God?

And I said unto him: I know that he loveth his children; nevertheless, I do not know the meaning of all things.

And he said unto me: Behold, the virgin whom thou seest is the mother of the Son of God, after the manner of the flesh.

And it came to pass that I beheld that she was carried away in the Spirit; and after she had been carried away in the Spirit for the space of a time the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld the virgin again, bearing a child in her arms.

And the angel said unto me: Behold the Lamb of God, yea, even the Son of the Eternal Father! Knowest thou the meaning of the tree which thy father saw?

And I answered him, saying: Yea, it is the love of God, which sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; wherefore, it is the most desirable above all things.

And he spake unto me, saying: Yea, and the most joyous to the soul.

۱۱ و من به او گفتم: دانستن معنای آن — زیرا من به او سخن می گفتم چنان که یک آدم سخن می گوید؛ زیرا من نگریستم که او به شکل یک آدم بود؛ با این وجود هنوز هم، می دانستم که او روح سرور بود؛ و او به من سخن گفت چنان که یک آدم با دیگری سخن می گوید.

۱۲ و چنین گذشت که او به من گفت: نگاه کن! و من نگاه کردم گویی بر او نگاه می کردم، و او را ندیدم؛ زیرا او از برابر حضورم رفته بود.

۱۳ و چنین گذشت که من نگاه کردم و شهر عظیم اورشلیم را دیدم، و نیز شهرهای دیگر را. و من شهر ناصره را دیدم؛ و در شهر ناصره من یک باکره دیدم، و او بی اندازه خوبروی و سپید بود.

۱۴ و چنین گذشت که من دیدم آسمان ها گشوده شدند؛ و یک فرشته پایین آمد و در برابر من ایستاد؛ و او به من گفت: نیفای، تو چه می بینی؟

۱۵ و من به او گفتم: یک باکره، زیباترین و خوبروتترین برتر از همه باکره ها.

۱۶ و او به من گفت: آیا تو از مدارای خدا آگاهی؟

۱۷ و من به او گفتم: من می دانم که او به فرزندانش مهر می ورزد؛ با این وجود، معنای همه چیزها را نمی دانم.

۱۸ و او به من گفت: بنگر، آن باکره ای که تو می بینی مادر پسر خدا، در حالت جسم است.

۱۹ و چنین گذشت که من دیدم که او در روح مقدس برده شد، و پس از اینکه او برای مدت زمانی در روح مقدس برده شده بود فرشته به من سخن گفت، گفتا: نگاه کن!

۲۰ و من نگاه کردم و آن باکره را دوباره دیدم، بچه ای در آغوشش گرفته.

۲۱ و فرشته به من گفت: بره خدا را بنگر، آری، حتی پسر پدر جاویدان را! آیا تو معنای درختی را که پدر تو دید می دانی؟

۲۲ و من به او پاسخ دادم، گفتم: آری، این مهر خداست، که خودش را بر پهنه دل های فرزندان آدمی می افشاند؛ از این رو، آن خواستنی ترین، بالاتر از همه چیزهاست.

۲۳ و او به من گفت، گفتا: آری، و شادی آفرین ترین برای روان.

And after he had said these words, he said unto me: Look! And I looked, and I beheld the Son of God going forth among the children of men; and I saw many fall down at his feet and worship him.

And it came to pass that I beheld that the rod of iron, which my father had seen, was the word of God, which led to the fountain of living waters, or to the tree of life; which waters are a representation of the love of God; and I also beheld that the tree of life was a representation of the love of God.

And the angel said unto me again: Look and behold the condescension of God!

And I looked and beheld the Redeemer of the world, of whom my father had spoken; and I also beheld the prophet who should prepare the way before him. And the Lamb of God went forth and was baptized of him; and after he was baptized, I beheld the heavens open, and the Holy Ghost come down out of heaven and abide upon him in the form of a dove.

And I beheld that he went forth ministering unto the people, in power and great glory; and the multitudes were gathered together to hear him; and I beheld that they cast him out from among them.

And I also beheld twelve others following him. And it came to pass that they were carried away in the Spirit from before my face, and I saw them not.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the heavens open again, and I saw angels descending upon the children of men; and they did minister unto them.

And he spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the Lamb of God going forth among the children of men. And I beheld multitudes of people who were sick, and who were afflicted with all manner of diseases, and with devils and unclean spirits; and the angel spake and showed all these things unto me. And they were healed by the power of the Lamb of God; and the devils and the unclean spirits were cast out.

۲۴ و پس از اینکه او این سخنان را گفت، به من گفت: نگاه کن! و من نگاه کردم، و پسر خدا را دیدم در میان فرزندان آدمی پیش می رفت؛ و من بسیاری را دیدم پایین به پاهایش می افتادند و او را پرستش می کردند.

۲۵ و چنین گذشت که من دیدم که میله آهنی، که پدرم دیده بود، سخن خدا بود، که به سرچشمه آبهای زنده، یعنی به درخت زندگی راه می برد؛ آبهایی که نمادی از مهر خدا هستند؛ و من نیز دیدم که درخت زندگی نیز نمادی از مهر خدا بود.

۲۶ و فرشته دوباره به من گفت: نگاه کن و مدارای خدا را بنگر!

۲۷ و من نگاه کردم و باز خریدار جهان را نگریستم، که پدرم از او سخن گفته بود؛ و من پیامبری را نیز دیدم که راه را پیش از او آماده می کرد. و بزه خدا پیش رفت و بدست او تعمیم یافت؛ و پس از اینکه او تعمیم یافت، من دیدم آسمان ها گشوده شدند، و روح القدس از آسمان پایین آمد و به شکل کبوتری بر او آرام گرفت.

۲۸ و من دیدم که او به مردم تعلیم داده پیش می رفت، در قدرت و شکوه بزرگ؛ و جمعیت هایی گرد هم آمده بودند تا او را بشنوند؛ و من دیدم که آنها وی را از میان خود بیرون انداختند.

۲۹ و من دوازده تای دیگر را نیز دیدم که در پی او می رفتند. و چنین گذشت که آنها از برابر رخسارم در روح مقدس برده شدند، و من آنها را ندیدم.

۳۰ و چنین گذشت که فرشته دوباره به من سخن گفت، گفتا: نگاه کن! و من نگاه کردم، و دیدم آسمان ها دوباره گشوده شدند، و من دیدم فرشتگان بر فرزندان آدمی فرود آمدند؛ و به آنها خدمت کردند.

۳۱ و او دوباره بر من سخن گفت، گفتا: نگاه کن! و من نگاه کردم، و دیدم بزه خدا در میان فرزندان آدمی پیش می رفت. و جمعیت های مردمی که بیمار بودند، و کسانی که از همه گونه بیماری ها، و از اهریمن ها و روح های ناپاک رنج می کشیدند را دیدم؛ و فرشته سخن گفت و همه این چیزها را به من نشان داد. و آنها با قدرت بزه خدا شفا یافتند؛ و اهریمن ها و روح های ناپاک بیرون انداخته شدند.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked and beheld the Lamb of God, that he was taken by the people; yea, the Son of the everlasting God was judged of the world; and I saw and bear record.

And I, Nephi, saw that he was lifted up upon the cross and slain for the sins of the world.

And after he was slain I saw the multitudes of the earth, that they were gathered together to fight against the apostles of the Lamb; for thus were the twelve called by the angel of the Lord.

And the multitude of the earth was gathered together; and I beheld that they were in a large and spacious building, like unto the building which my father saw. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Behold the world and the wisdom thereof; yea, behold the house of Israel hath gathered together to fight against the twelve apostles of the Lamb.

And it came to pass that I saw and bear record, that the great and spacious building was the pride of the world; and it fell, and the fall thereof was exceedingly great. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Thus shall be the destruction of all nations, kindreds, tongues, and people, that shall fight against the twelve apostles of the Lamb.

۳۲ و چنین گذشت که فرشته دوباره بر من سخن گفت، گفتا: نگاه کن! و من نگاه کردم و برّه خدا را دیدم، که بدست مردم گرفته شد؛ آری، پسر خدای ابدی از سوی جهان محکوم شد؛ و من دیدم و شهادت می دهم.

۳۳ و من، نیفای، دیدم که او بر صلیب کشیده شد و برای گناهان جهان گشته شد.

۳۴ و پس از اینکه او کشته شد من جمعیت های زمینیان را دیدم، که گرد هم آمده بودند تا علیه رسولان برّه بجنگند؛ زیرا آن دوازده تن از سوی فرشته سرور بدین گونه خوانده می شدند.

۳۵ و جمعیت زمینیان گرد هم آمدند؛ و من دیدم که آنها در یک ساختمان بزرگ و وسیع بودند، مانند آن ساختمانی که پدرم دید. و فرشته سرور دوباره بر من سخن گفت، گفتا: بنگر جهان و خردمندی آن را؛ آری، بنگر خاندان اسرائیل گرد هم آمده اند تا علیه دوازده رسول برّه بجنگند.

۳۶ و چنین گذشت که من دیدم و شهادت می دهم، که آن ساختمان بزرگ و وسیع غرور جهان بود؛ و آن فرو ریخت و فرو ریختن آن بی اندازه بزرگ بود. و فرشته سرور دوباره با من سخن گفت، گفتا: بدین گونه خواهد بود نابودی همه ملت ها، اقوام، زبان ها و مردمی که علیه دوازده رسول برّه بجنگند.

1 Nephi 12

And it came to pass that the angel said unto me: Look, and behold thy seed, and also the seed of thy brethren. And I looked and beheld the land of promise; and I beheld multitudes of people, yea, even as it were in number as many as the sand of the sea.

And it came to pass that I beheld multitudes gathered together to battle, one against the other; and I beheld wars, and rumors of wars, and great slaughters with the sword among my people.

And it came to pass that I beheld many generations pass away, after the manner of wars and contentions in the land; and I beheld many cities, yea, even that I did not number them.

And it came to pass that I saw a mist of darkness on the face of the land of promise; and I saw lightnings, and I heard thunders, and earthquakes, and all manner of tumultuous noises; and I saw the earth and the rocks, that they rent; and I saw mountains tumbling into pieces; and I saw the plains of the earth, that they were broken up; and I saw many cities that they were sunk; and I saw many that they were burned with fire; and I saw many that did tumble to the earth, because of the quaking thereof.

And it came to pass after I saw these things, I saw the vapor of darkness, that it passed from off the face of the earth; and behold, I saw multitudes who had not fallen because of the great and terrible judgments of the Lord.

And I saw the heavens open, and the Lamb of God descending out of heaven; and he came down and showed himself unto them.

And I also saw and bear record that the Holy Ghost fell upon twelve others; and they were ordained of God, and chosen.

And the angel spake unto me, saying: Behold the twelve disciples of the Lamb, who are chosen to minister unto thy seed.

And he said unto me: Thou rememberest the twelve apostles of the Lamb? Behold they are they who shall judge the twelve tribes of Israel; wherefore, the twelve ministers of thy seed shall be judged of them; for ye are of the house of Israel.

۱ نیفای ۱۲

۱ و چنین گذشت که فرشته به من گفت: نگاه کن و نوادگان خود و همچنین نوادگان برادران خود را بنگر. و من نگاه کردم و سرزمین موعود را نگریستم؛ و جمعیت های مردم را نگریستم، آری، حتی گویی در تعداد به اندازه شن های دریا بودند.

۲ و چنین گذشت که من جمعیت هایی را دیدم برای نبرد یکی علیه دیگری گرد هم آمدند؛ و من جنگ ها و شایعات جنگ ها و کشتارهای بزرگ با شمشیر را در میان مردم دیدم.

۳ و چنین گذشت که من درگذشت نسل های بسیاری را، در پی جنگ ها و درگیری ها در سرزمین دیدم؛ و من شهرهای بسیاری را دیدم، آری، چنان زیاد که آنها را نشمردم.

۴ و چنین گذشت که من مه تاریکی را بر روی سرزمین موعود دیدم؛ و من آذرخش ها دیدم و تندرها و زمین لرزه ها و همه گونه سر و صداهای پُر آشوب شنیدم؛ و من زمین و صخره ها را دیدم که شکاف می خوردند؛ و من کوه ها را دیدم فرو ریخته تکه تکه می شدند؛ و من دشت های زمین را دیدم که از هم می پاشیدند؛ و من شهرهای بسیاری را دیدم که فرو می رفتند؛ و من بسیاری را دیدم که در آتش می سوختند؛ و من بسیاری را دیدم که بر زمین، به سبب لرزه آن، فرو ریختند.

۵ و چنین گذشت پس از اینکه من این چیزها را دیدم، من بخاری از تاریکی دیدم، که از روی زمین گذشت؛ و بنگرید، من جمعیت هایی را دیدم که به سبب داوری های بزرگ و هراس انگیز سرور فرو نیفتاده بودند.

۶ و من دیدم آسمان ها گشوده شدند، و بره خدا از آسمان فرود می آمد؛ و او پایین آمد و خودش را به آنها نشان داد.

۷ و من نیز دیدم و شهادت می دهم که روح القدس بر دوازده تای دیگر فرود آمد؛ و آنها از خدا مقرر، و برگزیده شدند.

۸ و فرشته بر من سخن گفت، گفتا: بنگر دوازده پیرو بره را، که برگزیده شده اند تا به نوادگان تو تعلیم دهند.

۹ و او به من گفت: آیا تو دوازده رسول بره را به یاد می آوری؟ بنگر آنها کسانی هستند که دوازده طایفه اسرائیل را داوری خواهند کرد؛ از این رو، دوازده خدمتگزار نوادگان تو، از سوی آنها داوری خواهند شد؛ زیرا شما از خاندان اسرائیل هستید.

And these twelve ministers whom thou beholdest shall judge thy seed. And, behold, they are righteous forever; for because of their faith in the Lamb of God their garments are made white in his blood.

And the angel said unto me: Look! And I looked, and beheld three generations pass away in righteousness; and their garments were white even like unto the Lamb of God. And the angel said unto me: These are made white in the blood of the Lamb, because of their faith in him.

And I, Nephi, also saw many of the fourth generation who passed away in righteousness.

And it came to pass that I saw the multitudes of the earth gathered together.

And the angel said unto me: Behold thy seed, and also the seed of thy brethren.

And it came to pass that I looked and beheld the people of my seed gathered together in multitudes against the seed of my brethren; and they were gathered together to battle.

And the angel spake unto me, saying: Behold the fountain of filthy water which thy father saw; yea, even the river of which he spake; and the depths thereof are the depths of hell.

And the mists of darkness are the temptations of the devil, which blindeth the eyes, and hardeneth the hearts of the children of men, and leadeth them away into broad roads, that they perish and are lost.

And the large and spacious building, which thy father saw, is vain imaginations and the pride of the children of men. And a great and a terrible gulf divideth them; yea, even the word of the justice of the Eternal God, and the Messiah who is the Lamb of God, of whom the Holy Ghost beareth record, from the beginning of the world until this time, and from this time henceforth and forever.

And while the angel spake these words, I beheld and saw that the seed of my brethren did contend against my seed, according to the word of the angel; and because of the pride of my seed, and the temptations of the devil, I beheld that the seed of my brethren did overpower the people of my seed.

۱۰ و این دوازده خدمتگزاری که تو می بینی نوادگان تو را داوری خواهند کرد. و بنگر، آنها برای همیشه پرهیزکارند؛ زیرا به سبب ایمانشان به برّه خدا تنپوش هایشان در خون او سپید گشته است.

۱۱ و فرشته به من گفت: نگاه کن! و من نگاه کردم و دیدم سه نسل در پرهیزکاری درگذشتند؛ و تنپوش هایشان سپید بود حتی مانند برّه خدا. و فرشته به من گفت: اینها در خون برّه سپید گشته اند، به سبب ایمانشان به او.

۱۲ و من، نیفای، بسیاری از نسل چهارم را نیز دیدم که در پرهیزکاری درگذشتند.

۱۳ و چنین گذشت که من جمعیت های زمینیان را گرد هم آوردم دیدم.

۱۴ و فرشته به من گفت: نوادگان خود را بنگر و همچنین نوادگان برادرانت را.

۱۵ و چنین گذشت که من نگاه کردم و مردم نوادگانم را در جمعیت هایی علیه نوادگان برادرانم گرد هم آوردم دیدم؛ و آنها گرد هم آمده بودند تا نبرد کنند.

۱۶ و فرشته بر من سخن گفت، گفتا: چشمه آب آلوده ای را که پدر تو دید بنگر، آری، یعنی رودی که او از آن سخن گفت؛ و اعماق آن اعماق دوزخ است.

۱۷ و آن مه تاریکی و سوسه های اهریمن است، که چشم های فرزندان آدمی را کور و دل هایشان را سخت می کند و آنها را به بیراهه های گسترده می کشاند، که آنها هلاک و گمراه شوند.

۱۸ و آن ساختمان بزرگ و وسیع، که پدر تو دید، تصوّرهای بیهوده و غرور فرزندان آدمی است. و یک خلیج بزرگ و هراس انگیز آنها را جدا می کند؛ آری، یعنی سخن دادگری خدای جاویدان، و مسیح که برّه خداست، کسی که روح القدس از او گواهی می دهد، از زمانی که جهان آغاز شد تا این زمان، و از این پس و برای همیشه.

۱۹ و در حالیکه فرشته این سخنان را می گفت، من نگریستم و دیدم که نوادگان برادرانم علیه نوادگانم درگیر شدند، بر پایه سخن فرشته؛ و به سبب غرور نوادگانم و سوسه های اهریمن، من دیدم که نوادگان برادرانم بر مردم نوادگانم پیروز شدند.

And it came to pass that I beheld, and saw the people of the seed of my brethren that they had overcome my seed; and they went forth in multitudes upon the face of the land.

And I saw them gathered together in multitudes; and I saw wars and rumors of wars among them; and in wars and rumors of wars I saw many generations pass away.

And the angel said unto me: Behold these shall dwindle in unbelief.

And it came to pass that I beheld, after they had dwindled in unbelief they became a dark, and loathsome, and a filthy people, full of idleness and all manner of abominations.

۲۰ و چنین گذشت که من نگریستم و مردم نوادگان برادرانم را دیدم که بر نوادگانم چیره شده بودند؛ و آنها در جمعیت هایی بر روی سرزمین پیش می رفتند.

۲۱ و من آنها را در جمعیت هایی گرد هم آمده دیدم؛ و من جنگ ها و شایعات جنگ ها را در میان آنها دیدم؛ و در جنگ ها و شایعات جنگ ها نسل های بسیاری را دیدم که درگذشتند.

۲۲ و فرشته به من گفت: بنگر اینها در بی ایمانی فرو خواهند رفت.

۲۳ و چنین گذشت که من نگریستم، پس از اینکه در بی ایمانی فرو رفتند آنها مردمی تیره و پلید و آلوده شدند، آکنده از تبلی و همه گونه کارهای پلید.

1 Nephi 13

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look! And I looked and beheld many nations and kingdoms.

And the angel said unto me: What beholdest thou? And I said: I behold many nations and kingdoms.

And he said unto me: These are the nations and kingdoms of the Gentiles.

And it came to pass that I saw among the nations of the Gentiles the formation of a great church.

And the angel said unto me: Behold the formation of a church which is most abominable above all other churches, which slayeth the saints of God, yea, and tortureth them and bindeth them down, and yoketh them with a yoke of iron, and bringeth them down into captivity.

And it came to pass that I beheld this great and abominable church; and I saw the devil that he was the founder of it.

And I also saw gold, and silver, and silks, and scarlets, and fine-twined linen, and all manner of precious clothing; and I saw many harlots.

And the angel spake unto me, saying: Behold the gold, and the silver, and the silks, and the scarlets, and the fine-twined linen, and the precious clothing, and the harlots, are the desires of this great and abominable church.

And also for the praise of the world do they destroy the saints of God, and bring them down into captivity.

And it came to pass that I looked and beheld many waters; and they divided the Gentiles from the seed of my brethren.

And it came to pass that the angel said unto me: Behold the wrath of God is upon the seed of thy brethren.

And I looked and beheld a man among the Gentiles, who was separated from the seed of my brethren by the many waters; and I beheld the Spirit of God, that it came down and wrought upon the man; and he went forth upon the many waters, even unto the seed of my brethren, who were in the promised land.

۱ نیفای ۱۳

۱ و چنین گذشت که فرشته بر من سخن گفت، گفتا: نگاه کن! و من نگاه کردم و ملت ها و پادشاهی های بسیاری را دیدم.

۲ و فرشته به من گفت: تو چه می بینی؟ و من گفتم: من ملت ها و پادشاهی های بسیاری را می بینم.

۳ و او به من گفت: اینها ملت ها و پادشاهی های غیریهودیان هستند.

۴ و چنین گذشت که من در میان ملت های غیریهود سازمان یافتن یک کلیسای بزرگ را دیدم.

۵ و فرشته به من گفت: سازمان یافتن کلیسایی را بنگر که پلیدترین فراتر از همه کلیساهای دیگر است، که مقدسین خدا را می کشد، آری، و آنها را شکنجه می دهد و پایین به بند می کشد، و آنها را با یوغ آهنی به یوغ می کشد، و آنها را پایین به اسارت در می آورد.

۶ و چنین گذشت که من به این کلیسای بزرگ و پلید نگرستم؛ و من اهریمن را دیدم که بنیان گذار آن بود.

۷ و من طلا و نقره و ابریشم و مخمل و کتان ریزبافت، و همچنین همه گونه پوشاک گرانبها را دیدم؛ و من بدکاره های بسیاری را دیدم.

۸ و فرشته بر من سخن گفت، گفتا: بنگر طلا و نقره و ابریشم و مخمل و کتان ریزبافت، و پوشاک گرانبها، و بدکاره ها خواسته های این کلیسای بزرگ و پلید هستند.

۹ و نیز برای ستایش جهان آنها مقدسین خدا را نابود می کنند، و آنها را به اسارت در می آورند.

۱۰ و چنین گذشت که من نگاه کردم و آبهای عمیق را دیدم؛ و آنها غیریهودیان را از نوادگان برادرانم جدا می کردند.

۱۱ و چنین گذشت که فرشته به من گفت: بنگر غضب خدا بر نوادگان برادران تو است.

۱۲ و من نگاه کردم و مردی را در میان غیریهودیان دیدم، که با آبهای عمیق از نوادگان برادرانم جدا شده بود؛ و من روح خدا را دیدم، که پایین آمد و بر آن مرد تأثیر گذاشت؛ و او بر آبهای عمیق پیش رفت، حتی به نزد نوادگان برادرانم، که در سرزمین موعود بودند.

And it came to pass that I beheld the Spirit of God, that it wrought upon other Gentiles; and they went forth out of captivity, upon the many waters.

And it came to pass that I beheld many multitudes of the Gentiles upon the land of promise; and I beheld the wrath of God, that it was upon the seed of my brethren; and they were scattered before the Gentiles and were smitten.

And I beheld the Spirit of the Lord, that it was upon the Gentiles, and they did prosper and obtain the land for their inheritance; and I beheld that they were white, and exceedingly fair and beautiful, like unto my people before they were slain.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that the Gentiles who had gone forth out of captivity did humble themselves before the Lord; and the power of the Lord was with them.

And I beheld that their mother Gentiles were gathered together upon the waters, and upon the land also, to battle against them.

And I beheld that the power of God was with them, and also that the wrath of God was upon all those that were gathered together against them to battle.

And I, Nephi, beheld that the Gentiles that had gone out of captivity were delivered by the power of God out of the hands of all other nations.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that they did prosper in the land; and I beheld a book, and it was carried forth among them.

And the angel said unto me: Knowest thou the meaning of the book?

And I said unto him: I know not.

۱۳ و چنین گذشت که من روح خدا را دیدم، که بر غیریهودیان دیگری تأثیر گذاشت؛ و آنها از اسارت بیرون آمده، روی آبهای عمیق پیش رفتند.

۱۴ و چنین گذشت که من جمعیت های بسیاری از غیریهودیان را در سرزمین موعود دیدم، و من غضب خدا را دیدم، که بر نوادگان برادرانم بود؛ و آنها در برابر غیریهودیان پراکنده گشتند و ضربه خوردند.

۱۵ و من روح سرور را دیدم، که بر غیریهودیان قرار داشت، و آنها کامروا شدند و آن سرزمین را به عنوان میراث خود به دست آوردند؛ و من دیدم که آنها سپید بودند، و بی اندازه خوبروی و زیبا، مانند مردم پیش از اینکه کشته شوند.

۱۶ و چنین گذشت که من، نیفای، دیدم که غیریهودیانی که از اسارت بیرون رفته بودند خود را در برابر سرور فروتن نمودند؛ و قدرت سرور با آنها بود.

۱۷ و من دیدم که ملت های غیریهودی شان بر روی آنها، و نیز بر روی خشکی گرد هم آمدند، تا علیه آنها نبرد کنند.

۱۸ و من دیدم که قدرت خدا با آنها بود، و نیز اینکه غضب خدا بر همه آنانی بود که گرد هم آمده بودند تا علیه آنها نبرد کنند.

۱۹ و من، نیفای، دیدم که غیریهودیانی که از اسارت بیرون رفته بودند با قدرت خدا بیرون از دست همه ملت های دیگر رهایی یافتند.

۲۰ و چنین گذشت که من، نیفای، دیدم که آنها در آن سرزمین کامروا شدند؛ و من کتابی دیدم، و آن در میان آنها پخش شد.

۲۱ و فرشته به من گفت: آیا معنی این کتاب را می دانی؟

۲۲ و من به او گفتم: من نمی دانم.

And he said: Behold it proceedeth out of the mouth of a Jew. And I, Nephi, beheld it; and he said unto me: The book that thou beholdest is a record of the Jews, which contains the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; and it also containeth many of the prophecies of the holy prophets; and it is a record like unto the engravings which are upon the plates of brass, save there are not so many; nevertheless, they contain the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; wherefore, they are of great worth unto the Gentiles.

And the angel of the Lord said unto me: Thou hast beheld that the book proceeded forth from the mouth of a Jew; and when it proceeded forth from the mouth of a Jew it contained the fulness of the gospel of the Lord, of whom the twelve apostles bear record; and they bear record according to the truth which is in the Lamb of God.

Wherefore, these things go forth from the Jews in purity unto the Gentiles, according to the truth which is in God.

And after they go forth by the hand of the twelve apostles of the Lamb, from the Jews unto the Gentiles, thou seest the formation of that great and abominable church, which is most abominable above all other churches; for behold, they have taken away from the gospel of the Lamb many parts which are plain and most precious; and also many covenants of the Lord have they taken away.

And all this have they done that they might pervert the right ways of the Lord, that they might blind the eyes and harden the hearts of the children of men.

Wherefore, thou seest that after the book hath gone forth through the hands of the great and abominable church, that there are many plain and precious things taken away from the book, which is the book of the Lamb of God.

۲۳ و او گفت: بنگر این از دهان یک یهودی صادر می شود. و من، نیفای، به آن نگریستم؛ و او به من گفت: کتابی که تو می بینی نگاشته ای از یهودیان است، که دربر گیرنده پیمان های سرور است، که او با خاندان اسرائیل بسته است؛ و این دربر گیرنده بسیاری از نبوت های پیامبران مقدس نیز می باشد؛ و این نگاشته ای است مانند کنده کاری هایی که بر روی ورقه های برنجی هستند، جز اینکه به آن زیادی نیستند؛ با این وجود، آنها دربر گیرنده پیمان های سرور، که با خاندان اسرائیل بسته است، می باشند؛ از این رو، آنها برای غیریهودیان از ارزش زیادی برخوردارند.

۲۴ و فرشته سرور به من گفت: تو نگریسته ای که کتاب از دهان یک یهودی صادر شد؛ و هنگامی که آن از دهان یک یهودی صادر شد دربر گیرنده کمال مژده سرور بود، کسی که دوازده رسول از او شهادت می دهند؛ و آنها بر پایه راستی که در بره خداست شهادت می دهند.

۲۵ از این رو، این چیزها به شکل خالص بر پایه حقیقتی که در خداست از یهودیان به غیریهودیان پیش می روند.

۲۶ و پس از اینکه آنها بدست دوازده رسول بره، از یهودیان به غیریهودیان، پیش رفتند، تو سازمان یافتن آن کلیسای بزرگ و پلید را می بینی، که پلیدترین فراتر از همه کلیساهای دیگر است؛ زیرا بنگر، آنها بخش های بسیاری که ساده و با ارزشترین هستند را از مژده بره خدا برداشته اند؛ و نیز بسیاری از پیمان های سرور را آنها برداشته اند.

۲۷ و همه این را آنها انجام داده اند که بتوانند راه های راست سرور را منحرف کنند، که آنها بتوانند چشمهای فرزندان آدمی را کور و دل هایشان را سخت کنند.

۲۸ از این رو، پس از اینکه آن کتاب از میان دستان کلیسای بزرگ و پلید پیش رفت، تو می بینی که چیزهای بسیار ساده و گرانبهایی از آن کتاب، که کتاب بره خداست، برداشته شده است.

And after these plain and precious things were taken away it goeth forth unto all the nations of the Gentiles; and after it goeth forth unto all the nations of the Gentiles, yea, even across the many waters which thou hast seen with the Gentiles which have gone forth out of captivity, thou seest—because of the many plain and precious things which have been taken out of the book, which were plain unto the understanding of the children of men, according to the plainness which is in the Lamb of God—because of these things which are taken away out of the gospel of the Lamb, an exceedingly great many do stumble, yea, insomuch that Satan hath great power over them.

Nevertheless, thou beholdest that the Gentiles who have gone forth out of captivity, and have been lifted up by the power of God above all other nations, upon the face of the land which is choice above all other lands, which is the land that the Lord God hath covenanted with thy father that his seed should have for the land of their inheritance; wherefore, thou seest that the Lord God will not suffer that the Gentiles will utterly destroy the mixture of thy seed, which are among thy brethren.

Neither will he suffer that the Gentiles shall destroy the seed of thy brethren.

Neither will the Lord God suffer that the Gentiles shall forever remain in that awful state of blindness, which thou beholdest they are in, because of the plain and most precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, whose formation thou hast seen.

Wherefore saith the Lamb of God: I will be merciful unto the Gentiles, unto the visiting of the remnant of the house of Israel in great judgment.

۲۹ و پس از اینکه این چیزهای ساده و گرانبها برداشته شدند آن به نزد همه ملت های غیریهود پیش می رود؛ و پس از اینکه به نزد همه ملت های غیریهود، آری، حتی همراه با غیریهودسانی که از اسارت بیرون آمده اند به آن سوی آبهای بسیار که تو دیده ای پیش رود، تو می بینی — به سبب چیزهای ساده و گرانبهای بسیاری که از کتاب برداشته شده اند، که فهمیدنشان برای فرزندان آدمی ساده بوده، بر پایه ساده بودنی که در بره خداست — به سبب این چیزهایی که از مزده بره خدا برداشته شده اند، تعداد بی اندازه زیادی می لغزند، آری، به اندازه ای که شیطان بر آنها قدرت زیادی دارد.

۳۰ با این وجود، تو می بینی که غیریهودسانی که از اسارت بیرون رفته اند، و با قدرت خدا برتر از همه ملت های دیگر سر بلند شده اند، بر روی سرزمینی که برگزیده ای برتر از همه سرزمین های دیگر است، که سرزمینی است که سرور خدا با پدر تو پیمان بسته است که نوادگان او آن را برای سرزمین میراثیشان داشته باشند؛ از این رو، تو می بینی که سرور خدا روا نخواهد داشت که غیریهودیان، آمیخته نوادگان تو را، که در میان برادران تو هستند، کاملاً نابود کنند.

۳۱ نه او روا خواهد داشت که غیریهودیان نوادگان برادران تو را نابود کنند.

۳۲ نه سرور خدا روا خواهد داشت که غیریهودیان برای همیشه در آن وضعیت وحشتناک کوری بمانند که تو می بینی آنها در آن هستند، به سبب پنهان نگه داشته شدن بخش های ساده و گرانبهاترین مزده بره که بدست آن کلیسای پلید، که سازمان یافتن آن را تو دیده ای.

۳۳ از این رو بره خدا می گوید: من با برخورد با بازمانده خاندان اسرائیل در داوری بزرگ، بر غیریهودیان مهربان خواهم بود.

And it came to pass that the angel of the Lord spake unto me, saying: Behold, saith the Lamb of God, after I have visited the remnant of the house of Israel—and this remnant of whom I speak is the seed of thy father—wherefore, after I have visited them in judgment, and smitten them by the hand of the Gentiles, and after the Gentiles do stumble exceedingly, because of the most plain and precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, which is the mother of harlots, saith the Lamb—I will be merciful unto the Gentiles in that day, insomuch that I will bring forth unto them, in mine own power, much of my gospel, which shall be plain and precious, saith the Lamb.

For, behold, saith the Lamb: I will manifest myself unto thy seed, that they shall write many things which I shall minister unto them, which shall be plain and precious; and after thy seed shall be destroyed, and dwindle in unbelief, and also the seed of thy brethren, behold, these things shall be hid up, to come forth unto the Gentiles, by the gift and power of the Lamb.

And in them shall be written my gospel, saith the Lamb, and my rock and my salvation.

And blessed are they who shall seek to bring forth my Zion at that day, for they shall have the gift and the power of the Holy Ghost; and if they endure unto the end they shall be lifted up at the last day, and shall be saved in the everlasting kingdom of the Lamb; and whoso shall publish peace, yea, tidings of great joy, how beautiful upon the mountains shall they be.

And it came to pass that I beheld the remnant of the seed of my brethren, and also the book of the Lamb of God, which had proceeded forth from the mouth of the Jew, that it came forth from the Gentiles unto the remnant of the seed of my brethren.

۳۴ و چنین گذشت که فرشته سرور بر من سخن گفت، گفتا: برّه خدا می گوید، بنگر، پس از اینکه من با بازمانده خاندان اسرائیل برخورد کردم — و این بازمانده ای که من از آن سخن می گویم نوادگان پدر تو هستند — از این رو، پس از اینکه من با آنها با داوری برخورد کردم و آنها را بدست غیریهودیان در هم شکستم و پس از اینکه غیریهودیان بی اندازه بلغزند، به سبب ساده ترین و گرانبهارترین بخش های مژده برّه که بدست آن کلیسای پلید، که مادر بدکاره ها است، پنهان نگه داشته شده اند برّه می گوید — من در آن روز بر غیریهودیان مهربان خواهم بود، به اندازه ای که من، با قدرت خودم، بخش بزرگی از مژده خودم را، که ساده و با ارزش خواهد بود، بر آنها پدیدار خواهم کرد، برّه می گوید.

۳۵ زیرا، بنگر، برّه می گوید: من خودم را به نوادگان تو پدیدار خواهم کرد، که آنها چیزهای بسیاری را که من به آنها تعلیم خواهم داد خواهند نوشت، که ساده و با ارزش خواهند بود؛ و پس از اینکه نوادگان تو، و نیز نوادگان برادران تو، نابود شوند، و در بی ایمانی فرو روند، بنگر، این چیزها پنهان خواهند شد، تا بر غیریهودیان، به وسیله هدیه و قدرت برّه، پیش آیند.

۳۶ و در آنها مژده من نوشته خواهد شد، برّه می گوید، و صخره من و رستگاری من.

۳۷ و برکت یافته آنهايي هستند که به دنبال این هستند تا صهیون مرا در آن روز پیش آورند، زیرا آنها هدیه و قدرت روح القدس را خواهند داشت؛ و اگر آنها تا پایان پایداری کنند در روز آخر بالا برده خواهند شد و در ملکوت ابدی برّه نجات خواهند یافت؛ و هر کسی آرامش را، آری، نوید شادی بزرگ را ندا خواهد کرد، چه زیبا خواهند بود آنها بر کوه ها.

۳۸ و چنین گذشت که من بازمانده نوادگان برادرانم را دیدم، و نیز کتاب برّه خدا را، که از دهان آن یهودی صادر شده بود، که آن از غیریهودیان به نزد بازمانده نوادگان برادرانم پیش آمد.

And after it had come forth unto them I beheld other books, which came forth by the power of the Lamb, from the Gentiles unto them, unto the convincing of the Gentiles and the remnant of the seed of my brethren, and also the Jews who were scattered upon all the face of the earth, that the records of the prophets and of the twelve apostles of the Lamb are true.

And the angel spake unto me, saying: These last records, which thou hast seen among the Gentiles, shall establish the truth of the first, which are of the twelve apostles of the Lamb, and shall make known the plain and precious things which have been taken away from them; and shall make known to all kindreds, tongues, and people, that the Lamb of God is the Son of the Eternal Father, and the Savior of the world; and that all men must come unto him, or they cannot be saved.

And they must come according to the words which shall be established by the mouth of the Lamb; and the words of the Lamb shall be made known in the records of thy seed, as well as in the records of the twelve apostles of the Lamb; wherefore they both shall be established in one; for there is one God and one Shepherd over all the earth.

And the time cometh that he shall manifest himself unto all nations, both unto the Jews and also unto the Gentiles; and after he has manifested himself unto the Jews and also unto the Gentiles, then he shall manifest himself unto the Gentiles and also unto the Jews, and the last shall be first, and the first shall be last.

۳۹ و پس از اینکه آن به نزد آنها پیش آمد من کتاب های دیگری را دیدم، که با قدرت بزه پیش آمدند، از غیریهودیان به آنها، به متقاعد کردن غیریهودیان و بازمانده نوادگان برادرانم، و نیز یهودیانی که بر روی همه زمین پراکنده شده بودند، که نگاشته های پیامبران و دوازده رسول بزه حقیقت هستند.

۴۰ و فرشته به من سخن گفت، گفتا: این نگاشته های آخری، که تو در میان غیریهودیان دیده ای، راستین بودن آن نخستین نگاشته ها را تأیید خواهد کرد، که از دوازده رسول بزه هستند، و چیزهای ساده و گرانبهایی که از آنها برداشته شده اند را آشکار خواهد کرد؛ و به همه اقوام، زبان ها، و مردم آشکار خواهد کرد، که بزه خدا پسر پدر جاویدان است، و منجی جهان؛ و اینکه همه آدمیان باید به سوی او آیند، یا نمی توانند نجات یابند.

۴۱ و آنها بر پایه سخنانی که با دهان بزه صحت خواهند یافت باید بیایند؛ و سخنان بزه در نگاشته های نوادگان تو آشکار می شوند، به همان گونه در نگاشته های دوازده رسول بزه؛ از این رو این دو در یک صحت می یابند؛ زیرا بر روی همه زمین یک خدا و یک چوپان وجود دارد.

۴۲ و زمانی می آید که او خودش را بر همه ملت ها پدیدار خواهد کرد، هم بر یهودیان و هم بر غیریهودیان؛ و پس از اینکه او خودش را بر یهودیان، و نیز غیریهودیان پدیدار کرده است، آنگاه او خودش را به غیریهودیان و نیز یهودیان پدیدار خواهد کرد، و آخرین نخستین خواهد بود و نخستین آخرین خواهد بود.

1 Nephi 14

And it shall come to pass, that if the Gentiles shall hearken unto the Lamb of God in that day that he shall manifest himself unto them in word, and also in power, in very deed, unto the taking away of their stumbling blocks—

And harden not their hearts against the Lamb of God, they shall be numbered among the seed of thy father; yea, they shall be numbered among the house of Israel; and they shall be a blessed people upon the promised land forever; they shall be no more brought down into captivity; and the house of Israel shall no more be confounded.

And that great pit, which hath been digged for them by that great and abominable church, which was founded by the devil and his children, that he might lead away the souls of men down to hell—yea, that great pit which hath been digged for the destruction of men shall be filled by those who digged it, unto their utter destruction, saith the Lamb of God; not the destruction of the soul, save it be the casting of it into that hell which hath no end.

For behold, this is according to the captivity of the devil, and also according to the justice of God, upon all those who will work wickedness and abomination before him.

And it came to pass that the angel spake unto me, Nephi, saying: Thou hast beheld that if the Gentiles repent it shall be well with them; and thou also knowest concerning the covenants of the Lord unto the house of Israel; and thou also hast heard that whoso repenteth not must perish.

Therefore, wo be unto the Gentiles if it so be that they harden their hearts against the Lamb of God.

For the time cometh, saith the Lamb of God, that I will work a great and a marvelous work among the children of men; a work which shall be everlasting, either on the one hand or on the other—either to the convincing of them unto peace and life eternal, or unto the deliverance of them to the hardness of their hearts and the blindness of their minds unto their being brought down into captivity, and also into destruction, both temporally and spiritually, according to the captivity of the devil, of which I have spoken.

۱ نیفای ۱۴

۱ و چنین خواهد گذشت، که اگر غیریهودیان سخنان برّه خدا را در آن روزی که او خودش را به آنها در گفتار و نیز در قدرت، برآستی برای از میان برداشتن سنگ های لغزش آنها پدیدار می کند را بگوش دل بپذیرند —

۲ و دل هایشان را علیه برّه خدا سخت نکنند، آنها در میان نوادگان پدر تو شمرده خواهند شد؛ آری، آنها در میان خاندان اسرائیل شمرده خواهند شد؛ و آنها برای همیشه مردمی برکت یافته بر روی سرزمین موعود خواهند بود؛ آنها دیگر پایین به اسارت آورده نخواهند شد؛ و خاندان اسرائیل دیگر شرمنده نخواهند شد.

۳ و آن چاه بزرگی، که بدست آن کلیسای بزرگ و پلید برای آنها کنده شده است، که بدست اهریمن و فرزندانش بنا شده بود، او بتواند روان های آدمیان را پایین به دوزخ بکشد — آری آن چاه بزرگی که برای نابودی آدمیان کنده شده است با کسانی که آن را کنند پر خواهد شد، تا نابودی کامل آنها، برّه خدا می گوید؛ نه نابودی روان، بلکه افکندن آن به دوزخی که هیچ پایانی ندارد.

۴ زیرا ببینید، این بر پایه اسارت اهریمن، و نیز بر پایه دادگری خدا است، بر همه کسانی که در برابر او نابخاری و کار پلید کنند.

۵ و چنین گذشت که فرشته بر من، نیفای، سخن گفت، گفتا: تو نگریسته ای که اگر غیریهودیان توبه کنند برای آنها خوب خواهد بود؛ و تو درباره پیمان های سرور بر خاندان اسرائیل نیز می دانی؛ و تو نیز شنیده ای که هر کسی که توبه نکند هلاک می شود.

۶ بنابراین، وای بر غیریهودیان اگر چنین باشد که آنها دل هایشان را علیه برّه خدا سخت کنند.

۷ زیرا زمانی می آید، برّه خدا می گوید، که من در میان فرزندان آدمی یک کار بزرگ و شگفت انگیز انجام خواهم داد؛ کاری که ابدی خواهد بود، یا به این سو یا به آن سو — یا به متقاعد کردن آنها به آرامش و زندگی جاویدان، یا به رها کردن آنها به سخت دلی هایشان و کوری ذهن هایشان تا پایین آوردنشان به اسارت، بر پایه اسارت اهریمن و نیز به نابودی، هم جسمی و هم روحی، که من از آن سخن گفته ام.

And it came to pass that when the angel had spoken these words, he said unto me: Rememberest thou the covenants of the Father unto the house of Israel? I said unto him, Yea.

And it came to pass that he said unto me: Look, and behold that great and abominable church, which is the mother of abominations, whose founder is the devil.

And he said unto me: Behold there are save two churches only; the one is the church of the Lamb of God, and the other is the church of the devil; wherefore, whoso belongeth not to the church of the Lamb of God belongeth to that great church, which is the mother of abominations; and she is the whore of all the earth.

And it came to pass that I looked and beheld the whore of all the earth, and she sat upon many waters; and she had dominion over all the earth, among all nations, kindreds, tongues, and people.

And it came to pass that I beheld the church of the Lamb of God, and its numbers were few, because of the wickedness and abominations of the whore who sat upon many waters; nevertheless, I beheld that the church of the Lamb, who were the saints of God, were also upon all the face of the earth; and their dominions upon the face of the earth were small, because of the wickedness of the great whore whom I saw.

And it came to pass that I beheld that the great mother of abominations did gather together multitudes upon the face of all the earth, among all the nations of the Gentiles, to fight against the Lamb of God.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the power of the Lamb of God, that it descended upon the saints of the church of the Lamb, and upon the covenant people of the Lord, who were scattered upon all the face of the earth; and they were armed with righteousness and with the power of God in great glory.

And it came to pass that I beheld that the wrath of God was poured out upon that great and abominable church, insomuch that there were wars and rumors of wars among all the nations and kindreds of the earth.

۸ و چنین گذشت که پس از اینکه فرشته این سخنان را گفت، به من گفت: آیا تو پیمان های پدر را با خاندان اسرائیل به یاد می آوری؟ من به او گفتم: آری.

۹ و چنین گذشت که او به من گفت: نگاه کن، و بنگر آن کلیسای بزرگ و پلید را، که مادر پلیدی هاست، که بنیان گذارش اهریمن است.

۱۰ و او به من گفت: بنگر اما تنها دو کلیسا وجود دارند؛ یکی کلیسای بَرّه خداست، و دیگری کلیسای اهریمن است؛ از این رو، هر کسی که عضو کلیسای بَرّه خدا نیست عضو آن کلیسای بزرگ است، که مادر پلیدی هاست؛ و او روسپی همه زمین است.

۱۱ و چنین گذشت که من نگاه کردم و روسپی همه زمین را دیدم، و او بر آبهای عمیق نشسته بود؛ و او بر همه زمین، در میان همه ملت ها، اقوام، زبان ها و مردم اقتدار داشت.

۱۲ و چنین گذشت که من کلیسای بَرّه خدا را دیدم و به سبب نابکاری و کارهای پلید آن روسپی که بر آبهای عمیق نشسته بود تعداد آن اندک بود؛ با این وجود، من دیدم که کلیسای بَرّه که مقدّسین خدا بودند، نیز بر روی همه زمین بودند؛ و به سبب نابکاری روسپی بزرگی که من دیدم، قلمرو آنها بر روی زمین کوچک بود.

۱۳ و چنین گذشت که من دیدم که بزرگ مادر پلیدی ها، جمعیت هایی را بر روی زمین، در میان همه ملت های غیریهود گرد هم آورد تا علیه بَرّه خدا بجنگند.

۱۴ و چنین گذشت که من، نیفای، قدرت بَرّه خدا را دیدم که بر مقدّسین کلیسای بَرّه و بر مردم پیمان بسته سَرور که بر روی همه زمین پراکنده شده بودند فرود آمد؛ و آنها با پرهیزکاری و با قدرت خدا در شکوهی بزرگ مجهز بودند.

۱۵ و چنین گذشت که من غضب خدا را دیدم که بر آن کلیسای بزرگ و پلید برون ریخته شد، به اندازه ای که جنگ ها و شایعات جنگ ها در میان ملت ها و اقوام زمین وجود داشت.

And as there began to be wars and rumors of wars among all the nations which belonged to the mother of abominations, the angel spake unto me, saying: Behold, the wrath of God is upon the mother of harlots; and behold, thou seest all these things—

And when the day cometh that the wrath of God is poured out upon the mother of harlots, which is the great and abominable church of all the earth, whose founder is the devil, then, at that day, the work of the Father shall commence, in preparing the way for the fulfilling of his covenants, which he hath made to his people who are of the house of Israel.

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld a man, and he was dressed in a white robe.

And the angel said unto me: Behold one of the twelve apostles of the Lamb.

Behold, he shall see and write the remainder of these things; yea, and also many things which have been.

And he shall also write concerning the end of the world.

Wherefore, the things which he shall write are just and true; and behold they are written in the book which thou beheld proceeding out of the mouth of the Jew; and at the time they proceeded out of the mouth of the Jew, or, at the time the book proceeded out of the mouth of the Jew, the things which were written were plain and pure, and most precious and easy to the understanding of all men.

And behold, the things which this apostle of the Lamb shall write are many things which thou hast seen; and behold, the remainder shalt thou see.

But the things which thou shalt see hereafter thou shalt not write; for the Lord God hath ordained the apostle of the Lamb of God that he should write them.

And also others who have been, to them hath he shown all things, and they have written them; and they are sealed up to come forth in their purity, according to the truth which is in the Lamb, in the own due time of the Lord, unto the house of Israel.

۱۶ و چون جنگ ها و شایعات جنگ ها در میان همه ملت هایی که به مادر پلیدی ها تعلق داشتند شروع شد، فرشته به من سخن گفت، گفتا: بنگر، غضب خدا بر مادر بدکاره ها است؛ و بنگر، تو همه این چیزها را می بینی —

۱۷ و هنگامی که آن روز بیاید که غضب خدا بر مادر بدکاره ها که کلیسای بزرگ و پلید همه زمین است، که بنیان گذارش اهریمن است برون ریخته شود، آنگاه، در آن روز، کار پدر در آماده کردن راه برای برآورده کردن پیمان هایش که او با مردمش، کسانی که خاندان اسرائیل هستند بسته است، آغاز خواهد شد.

۱۸ و چنین گذشت که فرشته بر من سخن گفت، گفتا: نگاه کن!

۱۹ و من نگاه کردم و مردی را دیدم، و او پوشیده در یک ردای سپید بود.

۲۰ و فرشته به من گفت: یکی از دوازده رسول برّه را بنگر.

۲۱ بنگر، او باقیمانده این چیزها را خواهد دید و خواهد نوشت؛ آری، و نیز چیزهای بسیاری که بوده اند.

۲۲ و او درباره پایان جهان خواهد نوشت.

۲۳ از این رو، چیزهایی که او خواهد نوشت درست و راست هستند؛ و بنگر آنها در کتابی که تو صادر شدنش را از دهان آن یهودی دیدی نوشته شده اند؛ و در زمانی که از دهان آن یهودی صادر شد، یا، در زمانی که کتاب از دهان آن یهودی صادر شد، چیزهایی که نوشته شده بودند ساده و ناب، و گرانباترین و آسان ترین برای فهم همه آدمیان بودند.

۲۴ و بنگر، چیزهایی که این رسول برّه خواهد نوشت چیزهای بسیاری هستند که تو دیده ای؛ و بنگر، باقی آن را تو می بینی.

۲۵ ولی چیزهایی که تو از این پس می بینی را ننویس؛ زیرا سرور خدا رسول برّه را مقرر کرده است که او آنها را بنویسد.

۲۶ و دیگران نیز بوده اند که، به آنان او همه چیزها را نشان داده است، و آنان آنها را نوشته اند؛ و آنها مهر و موم شده اند تا در خالص بودنشان، بر پایه حقیقتی که در برّه است، در زمان مناسب خود سرور، بر خاندان اسرائیل پیش آیند.

And I, Nephi, heard and bear record, that the name of the apostle of the Lamb was John, according to the word of the angel.

And behold, I, Nephi, am forbidden that I should write the remainder of the things which I saw and heard; wherefore the things which I have written sufficeth me; and I have written but a small part of the things which I saw.

And I bear record that I saw the things which my father saw, and the angel of the Lord did make them known unto me.

And now I make an end of speaking concerning the things which I saw while I was carried away in the Spirit; and if all the things which I saw are not written, the things which I have written are true. And thus it is. Amen.

۲۷ و من، نیفای، شنیدم و شهادت می دهم که بر پایه سخن فرشته نام رسول بزه یوحنا بود.

۲۸ و بنگرید، من، نیفای، منع شده ام که باقی چیزهایی که من دیدم و شنیدم را بنویسم؛ از این رو چیزهایی که من نوشته ام مرا کافی است؛ و من تنها بخش کوچکی از چیزهایی را که دیدم نوشته ام.

۲۹ و من شهادت می دهم که چیزهایی را دیدم که پدرم دید، و فرشته سرور آنها را بر من آشکار کرد.

۳۰ و اینک من به سخن گفتن درباره چیزهایی پایان می دهم که در حالیکه در روح برده شده بودم دیدم؛ و اگرچه همه چیزهایی را که من دیدم نوشته نشده اند، چیزهایی که نوشته ام راست هستند. و بدین گونه است. آمین.

1 Nephi 15

And it came to pass that after I, Nephi, had been carried away in the Spirit, and seen all these things, I returned to the tent of my father.

And it came to pass that I beheld my brethren, and they were disputing one with another concerning the things which my father had spoken unto them.

For he truly spake many great things unto them, which were hard to be understood, save a man should inquire of the Lord; and they being hard in their hearts, therefore they did not look unto the Lord as they ought.

And now I, Nephi, was grieved because of the hardness of their hearts, and also, because of the things which I had seen, and knew they must unavoidably come to pass because of the great wickedness of the children of men.

And it came to pass that I was overcome because of my afflictions, for I considered that mine afflictions were great above all, because of the destruction of my people, for I had beheld their fall.

And it came to pass that after I had received strength I spake unto my brethren, desiring to know of them the cause of their disputations.

And they said: Behold, we cannot understand the words which our father hath spoken concerning the natural branches of the olive tree, and also concerning the Gentiles.

And I said unto them: Have ye inquired of the Lord?

And they said unto me: We have not; for the Lord maketh no such thing known unto us.

Behold, I said unto them: How is it that ye do not keep the commandments of the Lord? How is it that ye will perish, because of the hardness of your hearts?

Do ye not remember the things which the Lord hath said?—If ye will not harden your hearts, and ask me in faith, believing that ye shall receive, with diligence in keeping my commandments, surely these things shall be made known unto you.

۱ نیفای ۱۵

۱ و چنین گذشت پس از اینکه من، نیفای، در روح برده شدم، و همه این چیزها را دیدم، به چادر پدرم بازگشتم.

۲ و چنین گذشت که من برادرانم را دیدم، و آنها دربارهٔ چیزهایی که پدرم به آنها گفته بود با یکدیگر جر و بحث می کردند.

۳ زیرا او براستی چیزهای بزرگ بسیاری به آنها گفت، که فهمیدنشان سخت بود، مگر اینکه آدمی از سرور جویا شود؛ و آنها در دل هایشان سخت بوده، بنابراین به سرور چنان که می بایستی روی نمی آوردند.

۴ و اینک من، نیفای، به سبب سخت دلی هایشان، و نیز، به سبب چیزهایی که دیده بودم، غمگین بودم و می دانستم که اینها باید به ناچار به سبب نابکاری بزرگ فرزندان آدمی رخ دهند.

۵ و چنین گذشت که من به سبب رنج هایم در هم شده بودم، زیرا، به سبب نابودی مردم، من پنداشتم که رنج های من از همه رنج ها سختتر بودند، زیرا من فرو افتادن آنها را دیده بودم.

۶ و چنین گذشت که پس از اینکه نیرو گرفتم با برادرانم سخن گفتم، از آنها خواستار شده تا سبب جر و بحث هایشان را بدانم.

۷ و آنها گفتند: بنگر، ما نمی توانیم سخنانی را که پدرمان دربارهٔ شاخه های طبیعی درخت زیتون و نیز دربارهٔ غیریهودیان، گفته است بفهمیم.

۸ و من به آنها گفتم: آیا از سرور جویا شده اید؟

۹ و آنها به من گفتند: ما جویا نشده ایم؛ زیرا سرور چنین چیزی را بر ما آشکار نمی کند.

۱۰ بنگرید، من به آنها گفتم: چگونه است که شما فرمان های سرور را نگه نمی دارید؟ چگونه است که شما به سبب سخت دلی هایتان هلاک خواهید شد؟

۱۱ آیا چیزهایی را که سرور گفته است به یاد نمی آورید؟ — اگر شما دل هایتان را سخت نکنید و با ایمان از من بخواهید، با ایمان به اینکه شما دریافت خواهید کرد، با کوشایی در نگه داشتن فرمان هایم، بدرستی این چیزها بر شما آشکار خواهد شد.

Behold, I say unto you, that the house of Israel was compared unto an olive tree, by the Spirit of the Lord which was in our father; and behold are we not broken off from the house of Israel, and are we not a branch of the house of Israel?

And now, the thing which our father meaneth concerning the grafting in of the natural branches through the fulness of the Gentiles, is, that in the latter days, when our seed shall have dwindled in unbelief, yea, for the space of many years, and many generations after the Messiah shall be manifested in body unto the children of men, then shall the fulness of the gospel of the Messiah come unto the Gentiles, and from the Gentiles unto the remnant of our seed—

And at that day shall the remnant of our seed know that they are of the house of Israel, and that they are the covenant people of the Lord; and then shall they know and come to the knowledge of their forefathers, and also to the knowledge of the gospel of their Redeemer, which was ministered unto their fathers by him; wherefore, they shall come to the knowledge of their Redeemer and the very points of his doctrine, that they may know how to come unto him and be saved.

And then at that day will they not rejoice and give praise unto their everlasting God, their rock and their salvation? Yea, at that day, will they not receive the strength and nourishment from the true vine? Yea, will they not come unto the true fold of God?

Behold, I say unto you, Yea; they shall be remembered again among the house of Israel; they shall be grafted in, being a natural branch of the olive tree, into the true olive tree.

And this is what our father meaneth; and he meaneth that it will not come to pass until after they are scattered by the Gentiles; and he meaneth that it shall come by way of the Gentiles, that the Lord may show his power unto the Gentiles, for the very cause that he shall be rejected of the Jews, or of the house of Israel.

۱۲ بنگرید، من به شما می گویم، که خاندان اسرائیل، از سوی روح سرور که در پدرمان بود، به یک درخت زیتون همانند شده بود؛ و بنگرید آیا ما از خاندان اسرائیل شکسته نشده ایم، و آیا ما شاخه ای از خاندان اسرائیل نیستیم؟

۱۳ و اینک، منظوری که پدرمان درباره پیوند خوردن شاخه های طبیعی از راه کمال غیریهودیان داشت، این است، که در روزگار آخر، هنگامی که نوادگان ما در بی ایمانی، آری، برای مدت سال های زیادی، فرو روند، و چندین نسل پس از اینکه مسیح در بدن به فرزندان آدمی پدیدار شود، آنگاه کمال مژده مسیح بر غیریهودیان، و از غیریهودیان بر بازمانده نوادگان ما خواهد آمد—

۱۴ و در آن زمان بازمانده نوادگان ما خواهند دانست که آنها از خاندان اسرائیل هستند، و اینکه آنها مردم پیمان بسته سرور هستند؛ و آنگاه آنها خواهند دانست و به دانش پدرانشان، و نیز به دانش مژده بازخردارشان، که بدست او به پدرانشان تعلیم داده شده بود، پی خواهند برد؛ از این رو، آنها به دانش درباره بازخردارشان و نکات دقیق اصول او پی خواهند برد، که بدانند چگونه به سوی او آیند و نجات یابند.

۱۵ و آنگاه در آن روز آیا آنها شادمانی نخواهند کرد و خدای ابدیشان، صخره و رستگاریشان را، ستایش خواهند کرد؟ آری، در آن روز، آیا آنها از تاک راستین نیرو و تغذیه دریافت خواهند کرد؟ آری، آیا آنها به گله راستین خدا نخواهند آمد؟

۱۶ بنگرید، من به شما می گویم، آری؛ آنها دوباره در میان خاندان اسرائیل به یاد آورده خواهند شد؛ آنها یک شاخه طبیعی درخت زیتون بوده، به درخت زیتون راستین پیوند خواهند خورد.

۱۷ و این است منظور پدرمان؛ و منظور او این است که چنین نخواهد گذشت تا پس از اینکه آنها بدست غیریهودیان پراکنده شوند؛ و منظور او این است که این بدست غیریهودیان پیش خواهد آمد، که سرور بتواند قدرتش را به غیریهودیان نشان دهد، درست به این سبب که او از سوی یهودیان، یعنی خاندان اسرائیل پس زده خواهد شد.

Wherefore, our father hath not spoken of our seed alone, but also of all the house of Israel, pointing to the covenant which should be fulfilled in the latter days; which covenant the Lord made to our father Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And it came to pass that I, Nephi, spake much unto them concerning these things; yea, I spake unto them concerning the restoration of the Jews in the latter days.

And I did rehearse unto them the words of Isaiah, who spake concerning the restoration of the Jews, or of the house of Israel; and after they were restored they should no more be confounded, neither should they be scattered again. And it came to pass that I did speak many words unto my brethren, that they were pacified and did humble themselves before the Lord.

And it came to pass that they did speak unto me again, saying: What meaneth this thing which our father saw in a dream? What meaneth the tree which he saw?

And I said unto them: It was a representation of the tree of life.

And they said unto me: What meaneth the rod of iron which our father saw, that led to the tree?

And I said unto them that it was the word of God; and whoso would hearken unto the word of God, and would hold fast unto it, they would never perish; neither could the temptations and the fiery darts of the adversary overpower them unto blindness, to lead them away to destruction.

Wherefore, I, Nephi, did exhort them to give heed unto the word of the Lord; yea, I did exhort them with all the energies of my soul, and with all the faculty which I possessed, that they would give heed to the word of God and remember to keep his commandments always in all things.

And they said unto me: What meaneth the river of water which our father saw?

And I said unto them that the water which my father saw was filthiness; and so much was his mind swallowed up in other things that he beheld not the filthiness of the water.

۱۸ از این رو، پدرمان تنها از نوادگان ما سخن نگفته است، بلکه از همهٔ خاندان اسرائیل نیز سخن گفته است، با اشاره به پیمانی که می‌بایستی در روزگار آخر برآورده شود؛ پیمانی که سرور با پدرمان ابراهیم بست، گفتا: در نوادگان تو همهٔ اقوام زمین برکت خواهند یافت.

۱۹ و چنین گذشت که من، نیفای، بر آنها دربارهٔ این چیزها بسیار سخن گفتم؛ آری، من بر آنها دربارهٔ بازآوری یهودیان در روزگار آخر سخن گفتم.

۲۰ و من سخنان اشعیا را برای آنها شرح دادم، کسی که دربارهٔ بازآوری یهودیان، یعنی خاندان اسرائیل سخن گفت؛ و پس از اینکه آنها دوباره باز آورده شوند نه دیگر از هم پاشیده خواهند شد، نه آنها دیگر پراکنده خواهند شد. و چنین گذشت که من سخنان بسیاری بر برادرانم گفتم، که آنها آرام شدند و خود را در برابر سرور فروتن ساختند.

۲۱ و چنین گذشت که آنها دوباره با من سخن گفته، گفتند: منظور از این چیزی که پدرمان در یک خواب دید چیست؟ منظور از درختی که او دید چیست؟

۲۲ و من به آنها گفتم: آن نمادی از درخت زندگی است.

۲۳ و آنها به من گفتند: منظور از میلهٔ آهنی که پدرمان دید چیست، که به درخت راه می‌برد؟

۲۴ و من به آنها گفتم که آن سخن خدا است؛ و هر کسی که سخن خدا را بگوش دل بپذیرد، و آن را سفت بجسبد، آنها نه هرگز هلاک خواهند شد؛ نه و سوسه‌ها و تیرهای آتشین دشمن می‌توانند بر آنها چیره شده آنها را کور کنند، تا آنها را به نابودی بکشانند.

۲۵ از این رو، من، نیفای، آنها را نصیحت کردم تا به سخن سرور توجه کنند؛ آری، من آنها را با همهٔ نیروی روانم، و با همهٔ توانی که من دارا بودم نصیحت کردم، که آنها به سخن خدا توجه کنند و به یاد داشته باشند که فرمان‌های او را همواره در همهٔ چیزها نگه دارند.

۲۶ و آنها به من گفتند: منظورات رود آبی که پدرمان دید چیست؟

۲۷ و من به آنها گفتم که آبی که پدرمان دید آلودگی است؛ و چنان ذهنش در چیزهای دیگر فرو برده شده بود که او آلودگی آب را ندید.

And I said unto them that it was an awful gulf, which separated the wicked from the tree of life, and also from the saints of God.

And I said unto them that it was a representation of that awful hell, which the angel said unto me was prepared for the wicked.

And I said unto them that our father also saw that the justice of God did also divide the wicked from the righteous; and the brightness thereof was like unto the brightness of a flaming fire, which ascendeth up unto God forever and ever, and hath no end.

And they said unto me: Doth this thing mean the torment of the body in the days of probation, or doth it mean the final state of the soul after the death of the temporal body, or doth it speak of the things which are temporal?

And it came to pass that I said unto them that it was a representation of things both temporal and spiritual; for the day should come that they must be judged of their works, yea, even the works which were done by the temporal body in their days of probation.

Wherefore, if they should die in their wickedness they must be cast off also, as to the things which are spiritual, which are pertaining to righteousness; wherefore, they must be brought to stand before God, to be judged of their works; and if their works have been filthiness they must needs be filthy; and if they be filthy it must needs be that they cannot dwell in the kingdom of God; if so, the kingdom of God must be filthy also.

But behold, I say unto you, the kingdom of God is not filthy, and there cannot any unclean thing enter into the kingdom of God; wherefore there must needs be a place of filthiness prepared for that which is filthy.

And there is a place prepared, yea, even that awful hell of which I have spoken, and the devil is the preparator of it; wherefore the final state of the souls of men is to dwell in the kingdom of God, or to be cast out because of that justice of which I have spoken.

۲۸ و من به آنها گفتم که آن یک خلیج وحشتناک است، که نابکاران را از درخت زندگی، و نیز از مقدسین خدا، جدا می کند.

۲۹ و من به آنها گفتم که این نمادی از آن دوزخ وحشتناک است، که فرشته به من گفت برای نابکاران آماده شده است.

۳۰ و من به آنها گفتم که پدرمان نیز دید که دادگری خدا نیز نابکاران را از پرهیزکاران جدا می کرد؛ و درخشش آن مانند درخشش یک آتش شعله ور بود، که برای همیشه و همیشه به بالا نزد خدا می رود و هیچ پایانی ندارد.

۳۱ و آنها به من گفتند: آیا منظور از این چیز عذاب بدن در روزهای آزمایش است، یا آیا منظور آن وضعیت نهایی روح پس از مرگ بدن خاکی است، یا آیا از چیزهایی که خاکی هستند سخن می گوید؟

۳۲ و چنین گذشت که من به آنها گفتم که آن نمادی از چیزهای هم جسمی و هم روحی است؛ زیرا آن روز خواهد آمد که آنها باید برای کارهایشان داوری شوند، آری، یعنی کارهایی که با بدن خاکی در روزهای آزمایشی شان انجام داده اند.

۳۳ از این رو، اگر آنها در نابکاری شان بمیرند آنها نیز، نسبت به چیزهایی که روحی هستند، که در رابطه با پرهیزکاری هستند، دور انداخته می شوند؛ از این رو، آنها به ایستادن در برابر خدا آورده می شوند، تا برای کارهایشان داوری شوند؛ و اگر کارهایشان آلودگی بوده باشد ناگزیر باید که آنها آلوده باشند؛ و اگر آنها آلوده باشند ناگزیر باید که آنها نتوانند در ملکوت خدا ساکن شوند؛ اگر چنین شود، ملکوت خدا نیز آلوده می شود.

۳۴ ولی بنگرید، من به شما می گویم، ملکوت خدا آلوده نیست، و هیچ چیز ناپاکی نمی تواند وارد ملکوت خدا شود؛ از این رو ناگزیر باید جایی از آلودگی برای آنچه که آلوده است آماده باشد.

۳۵ و جایی آماده شده است، آری، یعنی آن دوزخ وحشتناک که از آن سخن گفته ام، و اهریمن آماده کننده آن است؛ از این رو وضعیت نهایی روان های آدمیان این است که در ملکوت خدا ساکن شوند، یا به سبب آن دادگری که من از آن سخن گفته ام بیرون انداخته شوند.

Wherefore, the wicked are rejected from the righteous, and also from that tree of life, whose fruit is most precious and most desirable above all other fruits; yea, and it is the greatest of all the gifts of God. And thus I spake unto my brethren. Amen.

۳۶ از این رو، نابکاران از سوی پرهیزکاران پس زده می شوند، و نیز از آن درخت زندگی، که میوه آن گرانباترین و خواستنی ترین برتر از همه میوه های دیگر است؛ آری، و بزرگترین همه هدیه های خداست. و بدین گونه من با برادرانم سخن گفتم. آمین.

1 Nephi 16

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of speaking to my brethren, behold they said unto me: Thou hast declared unto us hard things, more than we are able to bear.

And it came to pass that I said unto them that I knew that I had spoken hard things against the wicked, according to the truth; and the righteous have I justified, and testified that they should be lifted up at the last day; wherefore, the guilty taketh the truth to be hard, for it cutteth them to the very center.

And now my brethren, if ye were righteous and were willing to hearken to the truth, and give heed unto it, that ye might walk uprightly before God, then ye would not murmur because of the truth, and say: Thou speakest hard things against us.

And it came to pass that I, Nephi, did exhort my brethren, with all diligence, to keep the commandments of the Lord.

And it came to pass that they did humble themselves before the Lord; insomuch that I had joy and great hopes of them, that they would walk in the paths of righteousness.

Now, all these things were said and done as my father dwelt in a tent in the valley which he called Lemuel.

And it came to pass that I, Nephi, took one of the daughters of Ishmael to wife; and also, my brethren took of the daughters of Ishmael to wife; and also Zoram took the eldest daughter of Ishmael to wife.

And thus my father had fulfilled all the commandments of the Lord which had been given unto him. And also, I, Nephi, had been blessed of the Lord exceedingly.

And it came to pass that the voice of the Lord spake unto my father by night, and commanded him that on the morrow he should take his journey into the wilderness.

۱ نیفای ۱۶

۱ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه من، نیفای، به سخن گفتن به برادرانم پایان دادم، بنگرید آنها به من گفتند: تو چیزهای سختی را بر ما اعلام نموده ای، بیشتر از آنچه ما قادریم تحمل کنیم.

۲ و چنین گذشت که به آنها گفتم که من می دانم که بر پایه راستی، چیزهای سختی علیه نابکاران گفته ام؛ و پرهیزکاران را من بیگناه شمرده ام، و گواهی داده ام که آنها در روز آخر بالا برده خواهند شد؛ از این رو، مجرم حقیقت را سخت می داند، زیرا این آنها را تا درون می دَرَد.

۳ و اینک برادرانم، اگر شما پرهیزکار می بودید و خواهان بگوش دل پذیرفتن حقیقت می بودید، و به آن توجه می کردید، که شما بتوانید در برابر خدا با سربلندی گام بردارید، آنگاه شما به سبب راستی غرولند نمی کردید، و نمی گفتید: تو چیزهای سختی علیه ما می گویی.

۴ و چنین گذشت که من، نیفای، با همه کوشایی، برادرانم را به نگه داشتن فرمان های سرور نصیحت کردم.

۵ و چنین گذشت که آنها خود را در برابر سرور فروتن نمودند؛ به اندازه ای که من شادی و امیدهای بزرگی برای آنها داشتم، که آنها در راه های پرهیزکاری گام برخوانند داشت.

۶ اینک، همه این چیزها گفته و انجام شد همچنان که پدرم در یک چادر در وادی که او آن را لموئیل می خواند ساکن بود.

۷ و چنین گذشت که من، نیفای، یکی از دختران اسماعیل را به همسری گرفتم؛ و برادرانم نیز دختران اسماعیل را به همسری گرفتند؛ و زورام نیز ارشدترین دختر اسماعیل را به همسری گرفت.

۸ و بدین گونه پدرم همه فرمان های سرور که به او داده شده بود را به جا آورده بود. و نیز، من، نیفای، از سوی سرور بی اندازه برکت یافته بودم.

۹ و چنین گذشت که شبانگاه ندای سرور بر پدرم سخن گفت، و او را فرمان داد که فردایش او می بایستی راهی سفرش در بیابان شود.

And it came to pass that as my father arose in the morning, and went forth to the tent door, to his great astonishment he beheld upon the ground a round ball of curious workmanship; and it was of fine brass. And within the ball were two spindles; and the one pointed the way whither we should go into the wilderness.

And it came to pass that we did gather together whatsoever things we should carry into the wilderness, and all the remainder of our provisions which the Lord had given unto us; and we did take seed of every kind that we might carry into the wilderness.

And it came to pass that we did take our tents and depart into the wilderness, across the river Laman.

And it came to pass that we traveled for the space of four days, nearly a south-southeast direction, and we did pitch our tents again; and we did call the name of the place Shazer.

And it came to pass that we did take our bows and our arrows, and go forth into the wilderness to slay food for our families; and after we had slain food for our families we did return again to our families in the wilderness, to the place of Shazer. And we did go forth again in the wilderness, following the same direction, keeping in the most fertile parts of the wilderness, which were in the borders near the Red Sea.

And it came to pass that we did travel for the space of many days, slaying food by the way, with our bows and our arrows and our stones and our slings.

And we did follow the directions of the ball, which led us in the more fertile parts of the wilderness.

And after we had traveled for the space of many days, we did pitch our tents for the space of a time, that we might again rest ourselves and obtain food for our families.

And it came to pass that as I, Nephi, went forth to slay food, behold, I did break my bow, which was made of fine steel; and after I did break my bow, behold, my brethren were angry with me because of the loss of my bow, for we did obtain no food.

۱۰ و چنین گذشت همین که پدرم در بامداد برخاست و بسوی در چادر پیش رفت، در کمال حیرتش یک گوی گردی که با استادی خاصی ساخته شده بود را روی زمین دید؛ و آن از برنج ناب بود. و درون آن دو عقربه بود؛ و یکی به سوی راهی که ما می بایستی به بیابان می رفتیم اشاره می کرد.

۱۱ و چنین گذشت که ما هر آنچه که می بایستی به بیابان می بردیم، و همه باقیمانده آذوقه خودمان را که سرور به ما داده بود گرد هم آوردیم؛ و دانه از هر گونه ای برداشتیم که بتوانیم با خود به بیابان ببریم.

۱۲ و چنین گذشت که ما چادرهایمان را برداشتیم، و در آن سوی رود لمان، راهی بیابان شدیم.

۱۳ و چنین گذشت که ما برای مدت چهار روز، در جهتی کمابیش جنوب-جنوب شرقی، مسافرت کردیم، و دوباره چادرهایمان را زدیم؛ و نام آن مکان را شازر خواندیم.

۱۴ و چنین گذشت که ما کمان هایمان و تیرهایمان را برداشتیم، و در بیابان پیش رفتیم تا برای خانواده هایمان خوراک شکار کنیم؛ و پس از اینکه برای خانواده هایمان خوراک شکار کردیم دوباره به خانواده هایمان در بیابان، به مکان شازر بازگشتیم. و دوباره در بیابان، در پی همان جهت، در حاصلخیزترین بخش های بیابان که در مرزهای نزدیک دریای سرخ بود پیش رفتیم.

۱۵ و چنین گذشت که ما، با کمان هایمان و تیرهایمان و سنگهایمان و قلاب سنگ هایمان، در راه خوراک شکار کرده، برای مدت روزهای بسیاری مسافرت کردیم.

۱۶ و ما در پی جهت های گوی، که ما را به بخش های حاصلخیزتر بیابان راهنمایی می کرد، رفتیم.

۱۷ و پس از اینکه ما برای مدت روزهای بسیاری مسافرت کردیم، چادرهایمان را برای مدت زمانی زدیم، تا بتوانیم دوباره بیاساییم و برای خانواده هایمان خوراک به دست آوریم.

۱۸ و چنین گذشت که همچنان که من، نیفای، برای شکار خوراک پیش می رفتم، بنگرید، من کمانم را، که از پولاد ناب ساخته شده بود شکستم؛ و پس از اینکه من کمانم را شکستم، بنگرید، برادرانم به سبب از دست دادن کمانم بر من خشم گرفتند، زیرا ما هیچ خوراکی به دست نیاورده بودیم.

And it came to pass that we did return without food to our families, and being much fatigued, because of their journeying, they did suffer much for the want of food.

And it came to pass that Laman and Lemuel and the sons of Ishmael did begin to murmur exceedingly, because of their sufferings and afflictions in the wilderness; and also my father began to murmur against the Lord his God; yea, and they were all exceedingly sorrowful, even that they did murmur against the Lord.

Now it came to pass that I, Nephi, having been afflicted with my brethren because of the loss of my bow, and their bows having lost their springs, it began to be exceedingly difficult, yea, insomuch that we could obtain no food.

And it came to pass that I, Nephi, did speak much unto my brethren, because they had hardened their hearts again, even unto complaining against the Lord their God.

And it came to pass that I, Nephi, did make out of wood a bow, and out of a straight stick, an arrow; wherefore, I did arm myself with a bow and an arrow, with a sling and with stones. And I said unto my father: Whither shall I go to obtain food?

And it came to pass that he did inquire of the Lord, for they had humbled themselves because of my words; for I did say many things unto them in the energy of my soul.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father; and he was truly chastened because of his murmuring against the Lord, insomuch that he was brought down into the depths of sorrow.

And it came to pass that the voice of the Lord said unto him: Look upon the ball, and behold the things which are written.

And it came to pass that when my father beheld the things which were written upon the ball, he did fear and tremble exceedingly, and also my brethren and the sons of Ishmael and our wives.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the pointers which were in the ball, that they did work according to the faith and diligence and heed which we did give unto them.

۱۹ و چنین گذشت که ما بدون غذا به خانواده هایمان بازگشتیم، و آنها، به سبب سفرشان، بسیار خسته بوده، برای نیاز به خوراک زجر زیادی کشیدند.

۲۰ و چنین گذشت که لمان و لموئیل و پسران اسماعیل، به سبب زجرها و رنج هایشان در بیابان، شروع به بی اندازه غرولند کردن نمودند؛ و پدرم نیز شروع به غرولند کردن علیه خدایش سرور نمود؛ آری، و آنها همه بی اندازه اندوهگین بودند، حتی اینکه آنها علیه سرور غرولند کردند.

۲۱ اینک چنین گذشت که من، نیفای، به سبب از دست دادن کمانم از برادرانم رنج کشیده، و کمان های آنها کیش خود را از دست داده بود، وضعیتمان شروع به بی اندازه دشوار شدن نمود، آری، به اندازه ای که ما نتوانستیم هیچ خوراکی به دست آوریم.

۲۲ و چنین گذشت که من، نیفای، با برادرانم بسیار سخن گفتم، برای اینکه آنها دوباره دل هایشان را سخت کرده بودند، حتی به گلایه کردن از سرور خدایشان.

۲۳ و چنین گذشت که من، نیفای، کمانی از چوب، و تیری از یک شاخه صاف ساختم؛ از این رو، من خودم را با تیر و کمان، با یک قلاب سنگ و با سنگ هایی مسلح کردم. و به پدرم گفتم: برای به دست آوردن خوراک به کجا باید بروم؟

۲۴ و چنین گذشت که او از سرور جويا شد، زیرا آنها خود را به سبب سخنان من فروتن نموده بودند؛ زیرا من چیزهای بسیاری با نیروی روانم به آنها گفتم.

۲۵ و چنین گذشت که ندای سرور به پدرم آمد؛ و او به راستی به سبب غرولند کردنش علیه سرور نکوهش شد، به اندازه ای که او پایین به اعماق اندوه آورده شد.

۲۶ و چنین گذشت که ندای سرور به او گفت: برگوی نگاه کن، و چیزهایی که نوشته شده اند را بنگر.

۲۷ و چنین گذشت که هنگامی که پدرم به چیزهایی که بر گوی نوشته شده بودند نگرید، او بی اندازه ترسید و لرزید، و همچنین برادرانم و پسران اسماعیل و همسرانمان.

۲۸ و چنین گذشت که من، نیفای، به نشانگرهایی که در گوی بودند، که بر پایه ایمان و کوشایی و توجهی که ما به آنها می کردیم کار می کردند، نگریدم.

And there was also written upon them a new writing, which was plain to be read, which did give us understanding concerning the ways of the Lord; and it was written and changed from time to time, according to the faith and diligence which we gave unto it. And thus we see that by small means the Lord can bring about great things.

And it came to pass that I, Nephi, did go forth up into the top of the mountain, according to the directions which were given upon the ball.

And it came to pass that I did slay wild beasts, inasmuch that I did obtain food for our families.

And it came to pass that I did return to our tents, bearing the beasts which I had slain; and now when they beheld that I had obtained food, how great was their joy! And it came to pass that they did humble themselves before the Lord, and did give thanks unto him.

And it came to pass that we did again take our journey, traveling nearly the same course as in the beginning; and after we had traveled for the space of many days we did pitch our tents again, that we might tarry for the space of a time.

And it came to pass that Ishmael died, and was buried in the place which was called Nahom.

And it came to pass that the daughters of Ishmael did mourn exceedingly, because of the loss of their father, and because of their afflictions in the wilderness; and they did murmur against my father, because he had brought them out of the land of Jerusalem, saying: Our father is dead; yea, and we have wandered much in the wilderness, and we have suffered much affliction, hunger, thirst, and fatigue; and after all these sufferings we must perish in the wilderness with hunger.

And thus they did murmur against my father, and also against me; and they were desirous to return again to Jerusalem.

And Laman said unto Lemuel and also unto the sons of Ishmael: Behold, let us slay our father, and also our brother Nephi, who has taken it upon him to be our ruler and our teacher, who are his elder brethren.

۲۹ و بر آنها یک نوشته تازه نیز نوشته شده بود، که خواندنش ساده بود، که درباره راه های سرور به ما آگاهی می داد؛ و بر پایه ایمان و کوشایی که ما به آن می دادیم، گاه به گاه بر آن نوشته می شد و تغییر می یافت. و بدین گونه ما می بینیم که با وسیله ای کوچک سرور می تواند چیزهای بزرگ پیش آورد.

۳۰ و چنین گذشت که من، نیفای، بر پایه راهنمایی هایی که بر گوی داده می شد به سوی بالای کوه پیش رفتیم.

۳۱ و چنین گذشت که من جانوران درنده کشتم، به اندازه ای که برای خانواده هایمان خوراک به دست آوردم.

۳۲ و چنین گذشت که من، با در دست داشتن جانورانی که شکار کرده بودم، به چادرهایمان بازگشتم؛ و اینک هنگامی که آنها دیدند که من خوراک به دست آورده بودم، چه بزرگ بود شادی آنها! و چنین گذشت که آنها خود را در برابر سرور فروتن نمودند، و از او سپاسگزاری کردند.

۳۳ و چنین گذشت که ما دوباره راهی سفرمان شدیم، کمابیش در همان راه اولیه مسافرت کرده؛ و پس از اینکه ما برای مدت روزهای بسیاری مسافرت کردیم چادرهایمان را دوباره زدیم، که بتوانیم برای یک مدت زمانی بمانیم.

۳۴ و چنین گذشت که اسماعیل مُرد، و در جایی که ناحوم خوانده می شد دفن شد.

۳۵ و چنین گذشت که دختران اسماعیل، به سبب از دست دادن پدرشان، و به سبب رنج هایشان در بیابان، بی اندازه سوگواری کردند؛ و علیه پدرم غرولند کردند، برای اینکه او آنها را از سرزمین اورشلیم بیرون آورده بود، گفتند: پدرمان مرده است؛ آری، و ما در بیابان بسیار سرگردان گشته ایم، و ما رنج، گرسنگی، تشنگی، و خستگی زیادی را تحمل کرده ایم؛ و پس از همه این زجرها ما در بیابان از گرسنگی هلاک می شویم.

۳۶ و بدین گونه آنها علیه پدرم، و نیز علیه من غرولند کردند؛ و آنها خواستار بودند تا دوباره به اورشلیم بازگردند.

۳۷ و لاما به لموئیل و همچنین به پسران اسماعیل گفت: بنگرید، بگذارید پدرمان و نیز برادرمان نیفای را بکشیم که بر خود گرفته است تا بر ما، که برادران ارشد او هستیم، فرمانروا و آموزگار باشد.

Now, he says that the Lord has talked with him, and also that angels have ministered unto him. But behold, we know that he lies unto us; and he tells us these things, and he worketh many things by his cunning arts, that he may deceive our eyes, thinking, perhaps, that he may lead us away into some strange wilderness; and after he has led us away, he has thought to make himself a king and a ruler over us, that he may do with us according to his will and pleasure. And after this manner did my brother Laman stir up their hearts to anger.

And it came to pass that the Lord was with us, yea, even the voice of the Lord came and did speak many words unto them, and did chasten them exceedingly; and after they were chastened by the voice of the Lord they did turn away their anger, and did repent of their sins, insomuch that the Lord did bless us again with food, that we did not perish.

۳۸ اینک، او می گوید سرور با او گفتگو کرده است، و فرشتگان نیز به او تعلیم داده اند. ولی بنگرید، ما می دانیم که او به ما دروغ می گوید؛ و او این چیزها را به ما می گوید، و او با هنرهای حيله گرانه اش چیزهای بسیاری انجام می دهد که بتواند چشم هایمان را فریب دهد، پنداشته شاید بتواند ما را به بیابانی ناشناس گمراه کند؛ و پس از اینکه او ما را گمراه کرده، او پنداشته است تا خود را پادشاه و فرمانروای ما کند، که بتواند بر پایه خواست و خوشنودی خودش با ما رفتار کند. و به این شیوه، برادرم لامان دل های آنها را به خشم برانگیخت.

۳۹ و چنین گذشت که سرور با ما بود، آری، حتی ندای سرور آمد و سخنان بسیاری به آنها گفت و آنها را بی اندازه نکوهش کرد؛ و پس از اینکه با ندای سرور نکوهش شدند آنها خشمشان را فرو نشانند و از گناهانشان توبه کردند، به اندازه ای که سرور دوباره ما را با غذا برکت داد، که ما هلاک نشدیم.

1 Nephi 17

And it came to pass that we did again take our journey in the wilderness; and we did travel nearly eastward from that time forth. And we did travel and wade through much affliction in the wilderness; and our women did bear children in the wilderness.

And so great were the blessings of the Lord upon us, that while we did live upon raw meat in the wilderness, our women did give plenty of suck for their children, and were strong, yea, even like unto the men; and they began to bear their journeyings without murmurings.

And thus we see that the commandments of God must be fulfilled. And if it so be that the children of men keep the commandments of God he doth nourish them, and strengthen them, and provide means whereby they can accomplish the thing which he has commanded them; wherefore, he did provide means for us while we did sojourn in the wilderness.

And we did sojourn for the space of many years, yea, even eight years in the wilderness.

And we did come to the land which we called Bountiful, because of its much fruit and also wild honey; and all these things were prepared of the Lord that we might not perish. And we beheld the sea, which we called Irreantum, which, being interpreted, is many waters.

And it came to pass that we did pitch our tents by the seashore; and notwithstanding we had suffered many afflictions and much difficulty, yea, even so much that we cannot write them all, we were exceedingly rejoiced when we came to the seashore; and we called the place Bountiful, because of its much fruit.

And it came to pass that after I, Nephi, had been in the land of Bountiful for the space of many days, the voice of the Lord came unto me, saying: Arise, and get thee into the mountain. And it came to pass that I arose and went up into the mountain, and cried unto the Lord.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Thou shalt construct a ship, after the manner which I shall show thee, that I may carry thy people across these waters.

۱ نیفای ۱۷

۱ و چنین گذشت که ما دوباره راهی سفرمان در بیابان شدیم؛ و از آن زمان به بعد کمابیش به سوی شرق مسافرت کردیم. و ما در بیابان مسافرت کردیم و در رنج زیاد دست و پا زدیم؛ و زنان ما بچه هایی در بیابان زاییدند.

۲ و چنان بزرگ بود برکات سرور بر ما، که در حالیکه ما با گوشت خام در بیابان زندگی می کردیم، زنان ما شیر فراوانی به بچه هایشان می دادند و نیرومند بودند، آری، حتی مانند مردان؛ و آنها بدون غرولند کردن با تاب آوردن سفرشان را شروع نمودند.

۳ و بدین گونه ما می بینیم که فرمان های خدا باید به جا آورده شوند. و اگر چنین باشد که فرزندان آدمی فرمان های خدا را نگه دارند او آنها را پرورش می دهد و آنها را نیرومند می کند و وسیله ای فراهم می کند که با آن آنها بتوانند چیزی که او به آنها فرمان داده است را به انجام برسانند؛ از این رو، در حالیکه در بیابان بسر می بردیم او وسیله ای برای ما فراهم کرد.

۴ و ما برای مدّت چندین سال، آری، یعنی هشت سال در بیابان بسر بردیم.

۵ و ما به سرزمینی آمدیم که، به سبب میوه زیاد و نیز عسل وحشی اش، آن را خرمساران خواندیم؛ و همه این چیزها از سوی سرور آماده شده بود که ما هلاک نشویم. و ما دریایی را دیدیم، که آن را ایریانتوم خواندیم، که، ترجمه شده آن، آبهای عمیق است.

۶ و چنین گذشت که ما چادرهایمان را در کنار دریا زدیم؛ و با وجودی که ما رنج های بسیار و دشواری های زیادی را تحمل کرده بودیم، آری، حتی آنچنان زیاد که نمی توانیم همه آنها را بنویسیم، هنگامی که ما به کنار دریا رسیدیم بی اندازه شادمان شدیم؛ و آن مکان را، به سبب میوه زیادش خرمساران خواندیم.

۷ و چنین گذشت که پس از اینکه من، نیفای، برای مدّت روزهای بسیاری در سرزمین خرمساران بودم، ندای سرور بر من آمد، گفتا: برخیز و خودت را به کوه برسان. و چنین گذشت که من برخاستم و بالا به کوه رفتم و نزد سرور زاری کردم.

۸ و چنین گذشت که سرور با من سخن گفته، گفتا: تو، به شیوه ای که من به تو نشان خواهم داد، یک کشتی بساز، که من مردم تو را به آن سوی این آبها ببرم.

And I said: Lord, whither shall I go that I may find ore to molten, that I may make tools to construct the ship after the manner which thou hast shown unto me?

And it came to pass that the Lord told me whither I should go to find ore, that I might make tools.

And it came to pass that I, Nephi, did make a bellows wherewith to blow the fire, of the skins of beasts; and after I had made a bellows, that I might have wherewith to blow the fire, I did smite two stones together that I might make fire.

For the Lord had not hitherto suffered that we should make much fire, as we journeyed in the wilderness; for he said: I will make thy food become sweet, that ye cook it not;

And I will also be your light in the wilderness; and I will prepare the way before you, if it so be that ye shall keep my commandments; wherefore, inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall be led towards the promised land; and ye shall know that it is by me that ye are led.

Yea, and the Lord said also that: After ye have arrived in the promised land, ye shall know that I, the Lord, am God; and that I, the Lord, did deliver you from destruction; yea, that I did bring you out of the land of Jerusalem.

Wherefore, I, Nephi, did strive to keep the commandments of the Lord, and I did exhort my brethren to faithfulness and diligence.

And it came to pass that I did make tools of the ore which I did molten out of the rock.

And when my brethren saw that I was about to build a ship, they began to murmur against me, saying: Our brother is a fool, for he thinketh that he can build a ship; yea, and he also thinketh that he can cross these great waters.

And thus my brethren did complain against me, and were desirous that they might not labor, for they did not believe that I could build a ship; neither would they believe that I was instructed of the Lord.

۹ و من گفتم: سرور، من به کجا بروم که بتوانم سنگ معدن برای ذوب کردن بیابم، که بتوانم برای ساختن کشتی به شیوه ای که تو به من نشان داده ای ابزارهایی بسازم؟

۱۰ و چنین گذشت که سرور به من گفت کجا می بایستی بروم تا سنگ معدن بیابم، که بتوانم ابزارهایی بسازم.

۱۱ و چنین گذشت که من، نیفای، از پوست جانوران دمی ساختم تا با آن به آتش بدمم؛ و پس از اینکه من یک دم ساختم، که با آن بتوانم به آتش بدمم، دو سنگ را به هم زدم که بتوانم آتش درست کنم.

۱۲ زیرا سرور تاکنون روا نداشته بود، همچنان که ما در بیابان سفر می کردیم آتش زیادی درست کنیم؛ زیرا او گفت: من با غذای شما کاری می کنم تا شبرین شود که شما آن را نپزید؛

۱۳ و من همچنین نور شما در بیابان خواهم بود؛ و من راه را، اگر چنین باشد که شما فرمان هایم را نگاه دارید، پیش روی شما آماده خواهم کرد؛ از این رو، تا آنجایی که شما فرمان هایم را نگاه دارید شما به سوی سرزمین موعود هدایت خواهید شد؛ و شما خواهید دانست که بدست من است که هدایت می شوید.

۱۴ آری، و سرور همچنین گفت که: پس از اینکه شما به سرزمین موعود رسیدید، شما خواهید دانست که من، سرور خدا هستم؛ و اینکه من، سرور، شما را از نابودی رهایی دادم؛ آری، اینکه من شما را از سرزمین اورشلیم بیرون آوردم.

۱۵ از این رو، من، نیفای، کوشیدم تا فرمان های سرور را نگه دارم و برادرانم را به ایمان داشتن و کوشایی نصیحت کردم.

۱۶ و چنین گذشت که من از سنگ معدنی که از صخره ای ذوب کردم ابزارهایی ساختم.

۱۷ و هنگامی که برادرانم دیدند که من در آستانه ساختن یک کشتی هستم، آنها شروع به غرولند کردن علیه من نمودند، گفتند: برادر ما بی خرد است، زیرا او می پندارد که او می تواند یک کشتی بسازد؛ آری، و نیز می پندارد که او می تواند از این آبهای پهناور بگذرد.

۱۸ و بدین گونه برادرانم از من گلایه کردند و نمی خواستند کاری انجام دهند، زیرا باور نداشتند که من بتوانم یک کشتی بسازم؛ نه باور می کردند که من از سرور یاد گرفته بودم.

And now it came to pass that I, Nephi, was exceedingly sorrowful because of the hardness of their hearts; and now when they saw that I began to be sorrowful they were glad in their hearts, insomuch that they did rejoice over me, saying: We knew that ye could not construct a ship, for we knew that ye were lacking in judgment; wherefore, thou canst not accomplish so great a work.

And thou art like unto our father, led away by the foolish imaginations of his heart; yea, he hath led us out of the land of Jerusalem, and we have wandered in the wilderness for these many years; and our women have toiled, being big with child; and they have borne children in the wilderness and suffered all things, save it were death; and it would have been better that they had died before they came out of Jerusalem than to have suffered these afflictions.

Behold, these many years we have suffered in the wilderness, which time we might have enjoyed our possessions and the land of our inheritance; yea, and we might have been happy.

And we know that the people who were in the land of Jerusalem were a righteous people; for they kept the statutes and judgments of the Lord, and all his commandments, according to the law of Moses; wherefore, we know that they are a righteous people; and our father hath judged them, and hath led us away because we would hearken unto his words; yea, and our brother is like unto him. And after this manner of language did my brethren murmur and complain against us.

And it came to pass that I, Nephi, spake unto them, saying: Do ye believe that our fathers, who were the children of Israel, would have been led away out of the hands of the Egyptians if they had not hearkened unto the words of the Lord?

Yea, do ye suppose that they would have been led out of bondage, if the Lord had not commanded Moses that he should lead them out of bondage?

Now ye know that the children of Israel were in bondage; and ye know that they were laden with tasks, which were grievous to be borne; wherefore, ye know that it must needs be a good thing for them, that they should be brought out of bondage.

۱۹ و اینک چنین گذشت که من، نیفای، به سبب سخت دلی هایشان بی اندازه اندوهگین بودم؛ و اینک هنگامی که آنها دیدند که من شروع به اندوهگین شدن نمودم در دل هایشان خوشحال شدند، به اندازه ای که بر من شادمانی کرده گفتند: ما می دانستیم که تو نمی توانی یک کشتی بسازی، زیرا ما می دانستیم که تو در داوری ضعیف هستی؛ از این رو، تو یک چنین کار بزرگی را نمی توانی به انجام برسانی.

۲۰ و تو مانند پدرمان که با خیالات بی خردانه دلش به بیراهه کشانده شد هستی، آری، او ما را به بیرون آمدن از سرزمین اورشلیم هدایت کرده است، و ما در بیابان برای همه این سالها سرگردان بوده ایم؛ و زنان ما باردار بوده، زحمت کشیده اند؛ و آنها در بیابان بچه هایی زاییده اند و همه چیز را بجز مرگ تحمل کرده اند؛ و بهتر می بود که آنها پیش از اینکه از اورشلیم بیرون آمده بودند می مردند تا اینکه زجر این رنج ها را بکشند.

۲۱ بنگرید، این همه سال ها ما در بیابان زجر کشیده ایم، زمانی که می توانستیم از دارایی مان و سرزمین میراثیمان لذت برده باشیم؛ آری، و ما می توانستیم خوشبخت بوده باشیم.

۲۲ و ما می دانیم که مردمی که در سرزمین اورشلیم بودند مردمی پرهیزکار بودند؛ زیرا آنها اساس نامه ها و دستورات سرور را، و همه فرمان هایش را بر پایه قانون موسی نگه می داشتند. از این رو، ما می دانیم که آنها مردمی پرهیزکار هستند؛ و پدرمان آنها را داوری کرده است، و ما را به بیراهه کشانده است برای اینکه ما سخنانش را بگوش دل می پذیرفتیم؛ آری، و برادرمان مانند او است. و به این شیوه زبان، برادرانم علیه ما غرولند و گلایه کردند.

۲۳ و چنین گذشت که من، نیفای، با آنها سخن گفته، گفتم: آیا شما باور دارید که پدرانمان، که فرزندان اسرائیل بودند، اگر آنها سخنان سرور را بگوش دل نپذیرفته بودند، به بیرون آمدن از دست مصریان هدایت می شدند؟

۲۴ آری، آیا گمان می کنید، اگر سرور به موسی فرمان نداده بود که او می بایستی آنها را به بیرون آمدن از بندگی هدایت کند، آنها به بیرون آمدن از بندگی هدایت می شدند؟

۲۵ اینک شما می دانید که خاندان اسرائیل در بندگی بودند؛ و شما می دانید که آنها زیر بار کارهای سنگینی بودند، که تحملشان دشوار بود؛ از این رو، شما می دانید که این ناگزیر باید چیز نیکی برای آنها می بود، که آنها از بندگی بیرون آورده شوند.

Now ye know that Moses was commanded of the Lord to do that great work; and ye know that by his word the waters of the Red Sea were divided hither and thither, and they passed through on dry ground.

But ye know that the Egyptians were drowned in the Red Sea, who were the armies of Pharaoh.

And ye also know that they were fed with manna in the wilderness.

Yea, and ye also know that Moses, by his word according to the power of God which was in him, smote the rock, and there came forth water, that the children of Israel might quench their thirst.

And notwithstanding they being led, the Lord their God, their Redeemer, going before them, leading them by day and giving light unto them by night, and doing all things for them which were expedient for man to receive, they hardened their hearts and blinded their minds, and reviled against Moses and against the true and living God.

And it came to pass that according to his word he did destroy them; and according to his word he did lead them; and according to his word he did do all things for them; and there was not any thing done save it were by his word.

And after they had crossed the river Jordan he did make them mighty unto the driving out of the children of the land, yea, unto the scattering them to destruction.

And now, do ye suppose that the children of this land, who were in the land of promise, who were driven out by our fathers, do ye suppose that they were righteous? Behold, I say unto you, Nay.

Do ye suppose that our fathers would have been more choice than they if they had been righteous? I say unto you, Nay.

Behold, the Lord esteemeth all flesh in one; he that is righteous is favored of God. But behold, this people had rejected every word of God, and they were ripe in iniquity; and the fulness of the wrath of God was upon them; and the Lord did curse the land against them, and bless it unto our fathers; yea, he did curse it against them unto their destruction, and he did bless it unto our fathers unto their obtaining power over it.

۲۶ اینک شما می دانید که موسی از سوی سرور فرمان داده شد تا آن کار بزرگ را انجام دهد؛ و شما می دانید که با سخنش آبهای دریای سرخ به این سو و آن سو از هم جدا شدند، و آنها روی زمین خشک از میان آن گذشتند.

۲۷ ولی شما می دانید که مصریان، که لشکریان فرعون بودند، در دریای سرخ غرق شدند.

۲۸ و شما همچنین می دانید که آنها در بیابان با منا تغذیه می شدند.

۲۹ آری، و شما همچنین می دانید که موسی، با سخنش بر پایه قدرت خدا که در او بود، بر صخره زد، و آب بیرون آمد، که فرزندان اسرائیل بتوانند تشنگی خود را فرو نشانند.

۳۰ و با وجودی که آنها هدایت شده، سرور خدایشان، باز خریدارشان، پیشاپیش آنها راه رفته، آنها را در روز هدایت کرده و در شب به آنها نور داده، و برای آنها همه چیزهایی را که برای آدمی شایسته دریافت کردن بود انجام داده، آنها دل هایشان را سخت کردند و ذهن هایشان را کور کردند، و علیه موسی و علیه خدای زنده و راستین ناسزا گفتند.

۳۱ و چنین گذشت که او بر پایه سخنش آنان را نابود کرد؛ و بر پایه سخنش آنها را هدایت کرد؛ و او بر پایه سخنش همه چیز برای آنها انجام داد؛ و هیچ چیزی انجام نمی شد مگر با سخنش.

۳۲ و پس از اینکه آنها از رود اردن گذشتند او آنها را بر بیرون راندن فرزندان آن سرزمین توانا ساخت، آری، بر پراکنده کردن آنها تا به نابودی.

۳۳ و اینک، آیا شما گمان می کنید که فرزندان این سرزمین، که در سرزمین موعود بودند، که بدست پدرانمان بیرون رانده شدند، آیا شما گمان می کنید که آنها پرهیزکار بودند؟ بنگرید، من به شما می گویم، نه.

۳۴ آیا شما گمان می کنید که پدرانمان برگزیده تر از آنها می بوده اند اگر آنها پرهیزکار می بودند؟ من به شما می گویم، نه.

۳۵ بنگرید، سرور همه بشریت را یکسان می انگارد؛ او که پرهیزکار است مورد لطف خدا می شود. ولی بنگرید، این مردم همه سخن خدا را رد کرده بودند، و در نابکاری آماده شده بودند؛ و کمال غضب خدا بر آنها بود؛ و سرور سرزمین را علیه آنها نفرین کرد، و آن را بر پدرانمان برکت داد؛ آری، او آن را علیه آنها به نابودیشان نفرین کرد، و او آن را بر پدرانمان تا به دست آوردن قدرتشان بر آن برکت داد.

Behold, the Lord hath created the earth that it should be inhabited; and he hath created his children that they should possess it.

And he raiseth up a righteous nation, and destroyeth the nations of the wicked.

And he leadeth away the righteous into precious lands, and the wicked he destroyeth, and curseth the land unto them for their sakes.

He ruleth high in the heavens, for it is his throne, and this earth is his footstool.

And he loveth those who will have him to be their God. Behold, he loved our fathers, and he covenanted with them, yea, even Abraham, Isaac, and Jacob; and he remembered the covenants which he had made; wherefore, he did bring them out of the land of Egypt.

And he did straiten them in the wilderness with his rod; for they hardened their hearts, even as ye have; and the Lord straitened them because of their iniquity. He sent fiery flying serpents among them; and after they were bitten he prepared a way that they might be healed; and the labor which they had to perform was to look; and because of the simplicity of the way, or the easiness of it, there were many who perished.

And they did harden their hearts from time to time, and they did revile against Moses, and also against God; nevertheless, ye know that they were led forth by his matchless power into the land of promise.

And now, after all these things, the time has come that they have become wicked, yea, nearly unto ripeness; and I know not but they are at this day about to be destroyed; for I know that the day must surely come that they must be destroyed, save a few only, who shall be led away into captivity.

Wherefore, the Lord commanded my father that he should depart into the wilderness; and the Jews also sought to take away his life; yea, and ye also have sought to take away his life; wherefore, ye are murderers in your hearts and ye are like unto them.

۳۶ بنگرید، سرور زمین را آفریده است که بر آن سکونت شود، و فرزندان او را آفریده است که آن را تصرف کنند.

۳۷ و او یک ملت پرهیزکار را برمی خیزاند، و ملت های نابکار را نابود می کند.

۳۸ و او پرهیزکاران را به سرزمین های ارزشمند هدایت می کند، و نابکاران را نابود می کند، و سرزمین را برای خاطر آنها نفرین می کند.

۳۹ او بالا در آسمانها فرمانروایی می کند، زیرا آن تخت پادشاهی او است، و این زمین گرسی زیرپای او است.

۴۰ و او به کسانی که او را به خدایی خود بخواهند مهر می ورزد. بنگرید، او به پدرانمان مهر ورزید و با آنها پیمان بست، آری، یعنی ابراهیم، اسحاق و یعقوب؛ و او پیمان هایی را که بسته بود به یاد آورد؛ از این رو، او آنها را از سرزمین مصر بیرون آورد.

۴۱ و او آنها را در بیابان با ترکه خود در تنگنا گذاشت، زیرا آنها دل هایشان را سخت کردند، حتی همچنان که شما کرده اید، و سرور آنها را به سبب نابکاری شان در تنگنا گذاشت. او مارهای آتشین پرنده به میان آنها فرستاد؛ و پس از اینکه آنها نیش زده شدند او راهی را آماده کرد که آنها بتوانند شفا یابند؛ و کاری که آنها بایست انجام می دادند، نگاه کردن بود؛ و به سبب سادگی راه، یا آسانی آن، بسیاری بودند که هلاک شدند.

۴۲ و آنها گاه به گاه دل هایشان را سخت می کردند و علیه موسی و همچنین علیه خدا ناسزا می گفتند؛ با این وجود، شما می دانید که آنها با قدرت بی همتای او پیش به سرزمین موعود هدایت شدند.

۴۳ و اینک، پس از همه این چیزها، آن زمان آمده است که آنها نابکار شده اند، آری، کمابیش کامل شده؛ و من نمی دانم ولی شاید آنها در این روز بناست نابود شوند؛ زیرا من می دانم که همانا آن روز خواهد آمد که آنها نابود شوند، مگر تنها چندتایی، که به اسارت برده خواهند شد.

۴۴ از این رو، سرور پدرم را فرمان داد که او می بایستی راهی بیابان شود؛ و یهودیان نیز برآن بودند تا جان او را بگیرند؛ آری، و شما نیز برآن بوده اید تا جان او را بگیرید؛ از این رو، شما در دل هایتان آدمکش هستید و شما مانند آنها هستید.

Ye are swift to do iniquity but slow to remember the Lord your God. Ye have seen an angel, and he spake unto you; yea, ye have heard his voice from time to time; and he hath spoken unto you in a still small voice, but ye were past feeling, that ye could not feel his words; wherefore, he has spoken unto you like unto the voice of thunder, which did cause the earth to shake as if it were to divide asunder.

And ye also know that by the power of his almighty word he can cause the earth that it shall pass away; yea, and ye know that by his word he can cause the rough places to be made smooth, and smooth places shall be broken up. O, then, why is it, that ye can be so hard in your hearts?

Behold, my soul is rent with anguish because of you, and my heart is pained; I fear lest ye shall be cast off forever. Behold, I am full of the Spirit of God, in-somuch that my frame has no strength.

And now it came to pass that when I had spoken these words they were angry with me, and were desirous to throw me into the depths of the sea; and as they came forth to lay their hands upon me I spake unto them, saying: In the name of the Almighty God, I command you that ye touch me not, for I am filled with the power of God, even unto the consuming of my flesh; and whoso shall lay his hands upon me shall wither even as a dried reed; and he shall be as naught before the power of God, for God shall smite him.

And it came to pass that I, Nephi, said unto them that they should murmur no more against their father; neither should they withhold their labor from me, for God had commanded me that I should build a ship.

And I said unto them: If God had commanded me to do all things I could do them. If he should command me that I should say unto this water, be thou earth, it should be earth; and if I should say it, it would be done.

And now, if the Lord has such great power, and has wrought so many miracles among the children of men, how is it that he cannot instruct me, that I should build a ship?

۴۵ شما در انجام نابکاری شتابان هستيد ولی در به یاد آوردن خدایتان سرور گُند. شما فرشته ای را دیده اید و او با شما سخن گفت؛ آری، شما ندای او را گاه به گاه شنیده اید؛ و او با ندای نرم آرامی با شما سخن گفته است، ولی شما از احساس داشتن گذشته اید که نتوانستید سخنانش را احساس کنید؛ از این رو، او با شما به مانند صدای تندر سخن گفته است، که سبب لرزیدن زمین شد گویی می خواست دو پاره شود.

۴۶ و شما همچنین می دانید که او با قدرتِ سخنِ قدرتمندش می تواند وا دارد تا زمین از میان رود؛ آری، و شما می دانید که با سخنش می تواند وا دارد تا جاهای ناهموار هموار شوند و جاهای هموار از هم بپاشند. آه، آنگاه، چرا چنین است، که شما می توانید در دل هایتان این چنین سخت باشید؟

۴۷ بنگرید، به سبب شما روانم از اندوه دریده شده و دلم دردمند است؛ می ترسم مبادا شما برای همیشه دور انداخته شوید. بنگرید، من آکنده از روح خدا هستم، به اندازه ای که پیکرم هیچ نیرویی ندارد.

۴۸ و اینک چنین گذشت که هنگامی که من این سخنان را گفتم آنها بر من خشم گرفتند، و خواستار شدند تا مرا به اعماق دریا بیاندازند؛ و همین که آنها پیش آمدند تا بر من دست بلند کنند با آنها سخن گفته، گفتم: بنام خدای قادر متعال، من به شما فرمان می دهم که به من دست نزنید، زیرا من آکنده از قدرت خدا هستم، حتی به از پا درآمدن تنم؛ و هر کسی که بر من دست بلند کند مانند یک نی خشک خواهد خشکید، و در برابر قدرت خدا هیچ خواهد شد، زیرا خدا او را درهم خواهد شکست.

۴۹ و چنین گذشت که من، نیفای، به آنها گفتم که نباید دیگر علیه پدرشان غرولند کنند؛ نه دیگر از کار با من سر باز زنند، زیرا خدا مرا فرمان داده است که می بایستی یک کشتی بسازم.

۵۰ و من به آنها گفتم: اگر خدا مرا فرمان داده بود تا همه چیزها را انجام دهم من می توانستم آنها را انجام دهم. اگر او مرا فرمان دهد که من بر این آب بگویم، تو زمین شو، آن زمین خواهد شد؛ و اگر من آن را بگویم، آن انجام می شود.

۵۱ و اینک، اگر سرور چنین قدرت بزرگی دارد و چنین معجزات بسیاری در میان فرزندان آدمی انجام داده است، چگونه است که او نمی تواند به من یاد دهد که من یک کشتی بسازم؟

And it came to pass that I, Nephi, said many things unto my brethren, insomuch that they were confounded and could not contend against me; neither durst they lay their hands upon me nor touch me with their fingers, even for the space of many days. Now they durst not do this lest they should wither before me, so powerful was the Spirit of God; and thus it had wrought upon them.

And it came to pass that the Lord said unto me: Stretch forth thine hand again unto thy brethren, and they shall not wither before thee, but I will shock them, saith the Lord, and this will I do, that they may know that I am the Lord their God.

And it came to pass that I stretched forth my hand unto my brethren, and they did not wither before me; but the Lord did shake them, even according to the word which he had spoken.

And now, they said: We know of a surety that the Lord is with thee, for we know that it is the power of the Lord that has shaken us. And they fell down before me, and were about to worship me, but I would not suffer them, saying: I am thy brother, yea, even thy younger brother; wherefore, worship the Lord thy God, and honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which the Lord thy God shall give thee.

۵۲ و چنین گذشت که من، نیفای، چیزهای بسیاری به برادرانم گفتم، به اندازه ای که آنها مجاب شدند و نتوانستند علیه من جر و بحث کنند؛ نه جرأت کردند بر من دست بلند کنند نه با انگشتشان مرا لمس کنند، حتی برای مدت روزهای بسیاری. اینک آنها جرأت این کار را نداشتند مبادا در برابر من بخشکند، چنین قدرتمند بود روح خدا؛ و بدین گونه بر آنها تأثیر گذاشته بود.

۵۳ و چنین گذشت که سرور به من گفت: دستت را دوباره بر برادرانت دراز کن و آنها در برابر تو نخواهند خشکید، ولی من آنها را خواهم لرزاند، سرور می گوید، و این را من انجام خواهم داد که آنها بدانند که من سرور خدایشان هستم.

۵۴ و چنین گذشت که من دستم را بر برادرانم دراز کردم، و آنها در برابر من نخشکیدند؛ ولی سرور آنها را لرزاند، حتی بر پایه سخنی که او گفته بود.

۵۵ و اینک، آنها گفتند: ما بدرستی می دانیم که سرور با تو است، زیرا ما می دانیم که این قدرت سرور است که ما را لرزاند است. و آنها در برابر من افتادند و در آستانه پرستش من بودند ولی من نخواستم به آنها روا دارم، گفتم: من برادر شما هستم، آری، یعنی برادر جوانتر شما؛ از این رو، سرور خدایتان را پرستش کنید، و پدر خود و مادر خود را ارج نهید، که در سرزمینی که خدای شما سرور به شما خواهد داد روزهایتان زیاد باشد.

1 Nephi 18

And it came to pass that they did worship the Lord, and did go forth with me; and we did work timbers of curious workmanship. And the Lord did show me from time to time after what manner I should work the timbers of the ship.

Now I, Nephi, did not work the timbers after the manner which was learned by men, neither did I build the ship after the manner of men; but I did build it after the manner which the Lord had shown unto me; wherefore, it was not after the manner of men.

And I, Nephi, did go into the mount oft, and I did pray oft unto the Lord; wherefore the Lord showed unto me great things.

And it came to pass that after I had finished the ship, according to the word of the Lord, my brethren beheld that it was good, and that the workmanship thereof was exceedingly fine; wherefore, they did humble themselves again before the Lord.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father, that we should arise and go down into the ship.

And it came to pass that on the morrow, after we had prepared all things, much fruits and meat from the wilderness, and honey in abundance, and provisions according to that which the Lord had commanded us, we did go down into the ship, with all our loading and our seeds, and whatsoever thing we had brought with us, every one according to his age; wherefore, we did all go down into the ship, with our wives and our children.

And now, my father had begat two sons in the wilderness; the elder was called Jacob and the younger Joseph.

And it came to pass after we had all gone down into the ship, and had taken with us our provisions and things which had been commanded us, we did put forth into the sea and were driven forth before the wind towards the promised land.

۱ نیفای ۱۸

۱ و چنین گذشت که آنها سرور را پرستش کردند و با من پیش رفتند؛ و ما چوب هایی را با استادی خاصی ساختیم. و سرور گاه به گاه به من نشان می داد به چه شیوه ای من می بایستی چوب های کشتی را بسازم.

۲ اینک من، نیفای، نه به شیوه ای که بدست آدمیان آموخته شده بود چوب ها را ساختم، نه کشتی را به شیوه آدمیان ساختم؛ بلکه من آن را به شیوه ای که سرور به من نشان داده بود ساختم؛ از این رو، آن به شیوه آدمیان نبود.

۳ و من، نیفای، بارها به کوه رفتم و بارها به سرور نیایش کردم؛ از این رو سرور به من چیزهای عظیمی نشان داد.

۴ و چنین گذشت که پس از اینکه من بر پایه سخن سرور ساخت کشتی را تمام کردم، برادرانم دیدند که آن خوب بود و اینکه ساخت آن بی اندازه عالی بود؛ از این رو، آنها دوباره خود را در برابر سرور فروتن نمودند.

۵ و چنین گذشت که ندای سرور بر پدرم آمد که ما می بایستی برخیزیم و پایین به درون کشتی برویم.

۶ و چنین گذشت که فردایش، پس از اینکه ما همه چیزها را، میوه و گوشت زیاد از بیابان و عسل فراوان و آذوقه بر پایه آنچه که سرور ما را فرمان داده بود آماده کردیم، ما با همه پارمان و دانه هایمان و هر آنچه که با خود آورده بودیم پایین به درون کشتی رفتیم، هر کسی بر پایه سنش، از این رو، همه ما، با همسرانمان و فرزندانمان، پایین به درون کشتی رفتیم.

۷ و اینک، پدرم در بیابان دو پسر آورد؛ ارشدتر یعقوب خوانده شد و جوانتر یوسف.

۸ و چنین گذشت پس از اینکه ما پایین به درون کشتی رفتیم و آذوقه و چیزهایی که به ما فرمان داده شده بود را با خود بردیم، بر دریا پیش رفتیم و رو به باد به سوی سرزمین موعود به پیش رانده شدیم.

And after we had been driven forth before the wind for the space of many days, behold, my brethren and the sons of Ishmael and also their wives began to make themselves merry, insomuch that they began to dance, and to sing, and to speak with much rudeness, yea, even that they did forget by what power they had been brought thither; yea, they were lifted up unto exceeding rudeness.

And I, Nephi, began to fear exceedingly lest the Lord should be angry with us, and smite us because of our iniquity, that we should be swallowed up in the depths of the sea; wherefore, I, Nephi, began to speak to them with much soberness; but behold they were angry with me, saying: We will not that our younger brother shall be a ruler over us.

And it came to pass that Laman and Lemuel did take me and bind me with cords, and they did treat me with much harshness; nevertheless, the Lord did suffer it that he might show forth his power, unto the fulfilling of his word which he had spoken concerning the wicked.

And it came to pass that after they had bound me insomuch that I could not move, the compass, which had been prepared of the Lord, did cease to work.

Wherefore, they knew not whither they should steer the ship, insomuch that there arose a great storm, yea, a great and terrible tempest, and we were driven back upon the waters for the space of three days; and they began to be frightened exceedingly lest they should be drowned in the sea; nevertheless they did not loose me.

And on the fourth day, which we had been driven back, the tempest began to be exceedingly sore.

And it came to pass that we were about to be swallowed up in the depths of the sea. And after we had been driven back upon the waters for the space of four days, my brethren began to see that the judgments of God were upon them, and that they must perish save that they should repent of their iniquities; wherefore, they came unto me, and loosed the bands which were upon my wrists, and behold they had swollen exceedingly; and also mine ankles were much swollen, and great was the soreness thereof.

۹ و پس از اینکه ما برای مدّت روزهای بسیاری رو به باد به پیش رانده شدیم، بنگرید، برادرانم و پسران اسماعیل و نیز همسرانشان شروع به خوشگذرانی نمودند، به اندازه ای که آنها شروع نمودند به رقصیدن و آواز خواندن و با گستاخی بسیار سخن گفتن، آری، حتّی اینکه آنها فراموش کردند با چه قدرتی به آنجا آورده شده بودند؛ آری، آنها مغرور شده بی اندازه گستاخ شدند.

۱۰ و من، نیفای، شروع نمودم به بی اندازه ترسیدن مبدا سرور بر ما خشم گیرد و ما را به سبب نابکاری هایمان درهم بکوبد که ما در اعماق دریا فرو برده شویم؛ از این رو، من، نیفای، با جدیت بسیار شروع به سخن گفتن با آنها نمودم؛ ولی بنگرید آنها بر من خشمگین شده گفتند: ما نمی خواهیم که برادر جوانتر ما فرمانروایی بر ما باشد.

۱۱ و چنین گذشت که لاما و لموئیل مرا گرفتند و با ریسمان هایی بستند و با من با تندی بسیار رفتار کردند؛ با این وجود، سرور آن را روا داشت که بتواند قدرتش را در برآورده ساختن سخنش که در باره نابکاران گفته بود نشان دهد.

۱۲ و چنین گذشت که پس از اینکه آنها مرا بستند به اندازه ای که نمی توانستم تکان بخورم، قطب نما، که از سوی سرور آماده شده بود، از کار کردن باز ایستاد.

۱۳ از این رو، آنها نمی دانستند به کدام سو کشتی را برانند، به اندازه ای که توفانی بزرگ برخاست، آری، تندبادی بزرگ و هراس انگیز و ما برای مدّت سه روز بر آنها به عقب رانده شدیم؛ و آنها شروع به بی اندازه وحشت کردن نمودند مبدا در دریا غرق شوند؛ با این وجود مرا باز نکردند.

۱۴ و در روز چهارم، که ما به عقب رانده شده بودیم، تندباد شروع به بی اندازه شدید شدن نمود.

۱۵ و چنین گذشت که ما در آستانه فرو برده شدن در اعماق دریا بودیم. و پس از اینکه ما برای مدّت چهار روز بر آنها به عقب رانده شدیم، برادرانم دیدند که داوری های خدا بر آنها بود و جز اینکه آنها از نابکاری هایشان توبه کنند آنها هلاک می شوند؛ از این رو، آنها نزد من آمدند و بندهایی را که بر مچ دست هایم بودند باز کردند، و بنگرید آنها بی اندازه باد کرده بودند؛ و مچ پاهایم نیز بسیار باد کرده بودند و درد آنها زیاد بود.

Nevertheless, I did look unto my God, and I did praise him all the day long; and I did not murmur against the Lord because of mine afflictions.

Now my father, Lehi, had said many things unto them, and also unto the sons of Ishmael; but, behold, they did breathe out much threatenings against anyone that should speak for me; and my parents being stricken in years, and having suffered much grief because of their children, they were brought down, yea, even upon their sick-beds.

Because of their grief and much sorrow, and the iniquity of my brethren, they were brought near even to be carried out of this time to meet their God; yea, their grey hairs were about to be brought down to lie low in the dust; yea, even they were near to be cast with sorrow into a watery grave.

And Jacob and Joseph also, being young, having need of much nourishment, were grieved because of the afflictions of their mother; and also my wife with her tears and prayers, and also my children, did not soften the hearts of my brethren that they would loose me.

And there was nothing save it were the power of God, which threatened them with destruction, could soften their hearts; wherefore, when they saw that they were about to be swallowed up in the depths of the sea they repented of the thing which they had done, insomuch that they loosed me.

And it came to pass after they had loosed me, behold, I took the compass, and it did work whither I desired it. And it came to pass that I prayed unto the Lord; and after I had prayed the winds did cease, and the storm did cease, and there was a great calm.

And it came to pass that I, Nephi, did guide the ship, that we sailed again towards the promised land.

And it came to pass that after we had sailed for the space of many days we did arrive at the promised land; and we went forth upon the land, and did pitch our tents; and we did call it the promised land.

۱۶ با این وجود، من به خدایم روی آوردم و او را تمام روز ستایش کردم؛ و به سبب رنج‌هایم علیه سرور غرولند نکردم.

۱۷ اینک پدرم، لیحای، چیزهای بسیاری بر آنها و نیز به پسران اسماعیل، گفته بود؛ ولی، بنگرید، آنها علیه هر کسی که به نفع من سخن می‌گفت دم از تهدیدهای زیادی می‌زدند؛ و پدر و مادرم در طول سالها فرسوده شده و به سبب فرزندانشان غم زیادی تحمل کرده، آنها پایین آورده شدند، آری، حتی بر بستر بیماری‌شان.

۱۸ به سبب غم و اندوه بسیارشان و نابکاری برادرانم، آنها حتی در آستانه بُرده شدن از این زندگی زمینی شده بودند تا با خدایشان دیدار کنند؛ آری، موهای سپیدشان در آستانه پایین آورده شدن بود تا در خاک خوابانده شود؛ آری، در آستانه انداخته شدن در یک گور آبی همراه با اندوه بودند.

۱۹ و یعقوب و همچنین یوسف جوان بوده، نیاز به تغذیه زیاد داشته، به سبب رنج‌های مادرشان غمگین بودند؛ و اشک‌ها و نیایش‌های همسر و فرزندانم نیز دل‌های برادرانم را نرم نکرد که مرا باز کنند.

۲۰ و هیچ چیز نبود مگر قدرت خدا، که آنها را به نابودی تهدید می‌کرد، که می‌توانست دل‌هایشان را نرم کند؛ از این رو، هنگامی که آنها دیدند که در آستانه فرو برده شدن در اعماق دریا هستند از چیزی که انجام داده بودند توبه کردند؛ به اندازه‌ای که مرا باز کردند.

۲۱ و چنین گذشت پس از اینکه آنها مرا باز کردند، بنگرید، من قطب‌نما را برداشتم و چنان که خواستار بودم کار کرد. و چنین گذشت که من به سرور نیایش کردم؛ و پس از اینکه نیایش کردم بادهای باز ایستادند و توفان باز ایستاد و آرامش بزرگی برقرار شد.

۲۲ و چنین گذشت که من، نیفای، کشتی را راندم، که ما دوباره به سوی سرزمین موعود دریانوردی کردیم.

۲۳ و چنین گذشت که پس از اینکه ما برای مدت چندین روز دریانوردی کردیم به سرزمین موعود رسیدیم؛ و در سرزمین پیش رفتیم، و چادرهایمان را زدیم؛ و آن را سرزمین موعود خواندیم.

And it came to pass that we did begin to till the earth, and we began to plant seeds; yea, we did put all our seeds into the earth, which we had brought from the land of Jerusalem. And it came to pass that they did grow exceedingly; wherefore, we were blessed in abundance.

And it came to pass that we did find upon the land of promise, as we journeyed in the wilderness, that there were beasts in the forests of every kind, both the cow and the ox, and the ass and the horse, and the goat and the wild goat, and all manner of wild animals, which were for the use of men. And we did find all manner of ore, both of gold, and of silver, and of copper.

۲۴ و چنین گذشت که ما شروع به کشت زمین و کاشتن دانه های گیاهان نمودیم؛ آری، ما همه دانه هایمان را که از سرزمین اورشلیم آورده بودیم در زمین کاشتیم. و چنین گذشت که آنها بی اندازه رشد کردند؛ از این رو، ما به فراوانی برکت یافتیم.

۲۵ و چنین گذشت که ما، همچنان که در بیابان سفر می کردیم، بی بردیم که در سرزمین موعود از هر گونه جانوری در جنگل ها بود، هم گاو ماده و هم گاو نر و خر و اسب و بُز و بُز وحشی و همه گونه جانوران وحشی که برای کاربری آدمیان بودند. و ما همه گونه سنگ معدنی، هم طلا و هم نقره و هم مس یافتیم.

And it came to pass that the Lord commanded me, wherefore I did make plates of ore that I might engraven upon them the record of my people. And upon the plates which I made I did engraven the record of my father, and also our journeyings in the wilderness, and the prophecies of my father; and also many of mine own prophecies have I engraven upon them.

And I knew not at the time when I made them that I should be commanded of the Lord to make these plates; wherefore, the record of my father, and the genealogy of his fathers, and the more part of all our proceedings in the wilderness are engraven upon those first plates of which I have spoken; wherefore, the things which transpired before I made these plates are, of a truth, more particularly made mention upon the first plates.

And after I had made these plates by way of commandment, I, Nephi, received a commandment that the ministry and the prophecies, the more plain and precious parts of them, should be written upon these plates; and that the things which were written should be kept for the instruction of my people, who should possess the land, and also for other wise purposes, which purposes are known unto the Lord.

Wherefore, I, Nephi, did make a record upon the other plates, which gives an account, or which gives a greater account of the wars and contentions and destructions of my people. And this have I done, and commanded my people what they should do after I was gone; and that these plates should be handed down from one generation to another, or from one prophet to another, until further commandments of the Lord.

And an account of my making these plates shall be given hereafter; and then, behold, I proceed according to that which I have spoken; and this I do that the more sacred things may be kept for the knowledge of my people.

۱ و چنین گذشت که سرور مرا فرمان داد، از این رو من ورقه های فلزی ساختم که بتوانم بر آنها سرگذشت مردم را کنده کاری کنم. و بر ورقه هایی که من ساختم سرگذشت پدرم و نیز سفرهایمان در بیابان و نبوت های پدرم را کنده کاری کردم؛ و بسیاری از نبوت های خودم را نیز بر آنها کنده کاری کرده ام.

۲ و من هنگامی که آنها را می ساختم نمی دانستم که از سوی سرور فرمان داده می شوم تا این ورقه ها را بسازم؛ از این رو، سرگذشت پدرم و خاندان-نامه پدرانش و بخش بیشتری از کارهایمان در بیابان بر آن ورقه های نخست که من از آن سخن گفته ام کنده کاری شده اند؛ از این رو، چیزهایی که به راستی پیش از آنکه این ورقه ها را بسازم زخ داده اند، با جزییات بیشتری در ورقه های نخست بیان شده اند.

۳ و پس از اینکه من این ورقه ها را برپایه فرمان ساختم، من، نیفای، فرمانی دریافت کردم که خدمت و نبوت ها، بخش های ساده تر و گرانبهاتر آنها، می بایستی بر این ورقه ها نوشته شوند؛ و اینکه چیزهایی که نوشته شده بودند برای رهنمود مردم، که سرزمین را تصرف خواهند کرد و نیز برای هدف های خردمندانه دیگری می بایستی نگه داشته شوند، هدف هایی که برای سرور شناخته شده هستند.

۴ از این رو، من، نیفای، نگاشته ای بر ورقه های دیگر نگاشتم، که سرگذشتی را می دهد، یا که سرگذشت بیشتری از جنگ ها و درگیری ها و نابودی های مردم را می دهد. و این را من انجام داده ام، و مردم را فرمان داده ام که پس از اینکه من رفتم چه می بایستی بکنند؛ و اینکه این ورقه ها می بایستی از نسلی به دیگری، یا از پیامبری به دیگری، تا فرمان های بعدی سرور، دست به دست شوند.

۵ و سرگذشتی از ساختن این ورقه ها پس از این داده خواهد شد؛ و سپس، بنگرید، من بر پایه آنچه که سخن گفته ام ادامه می دهم؛ و این را من انجام می دهم که چیزهای مقدس تر برای آگاهی مردم نگه داشته شوند.

Nevertheless, I do not write anything upon plates save it be that I think it be sacred. And now, if I do err, even did they err of old; not that I would excuse myself because of other men, but because of the weakness which is in me, according to the flesh, I would excuse myself.

For the things which some men esteem to be of great worth, both to the body and soul, others set at naught and trample under their feet. Yea, even the very God of Israel do men trample under their feet; I say, trample under their feet but I would speak in other words—they set him at naught, and hearken not to the voice of his counsels.

And behold he cometh, according to the words of the angel, in six hundred years from the time my father left Jerusalem.

And the world, because of their iniquity, shall judge him to be a thing of naught; wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it, because of his loving kindness and his long-suffering towards the children of men.

And the God of our fathers, who were led out of Egypt, out of bondage, and also were preserved in the wilderness by him, yea, the God of Abraham, and of Isaac, and the God of Jacob, yieldeth himself, according to the words of the angel, as a man, into the hands of wicked men, to be lifted up, according to the words of Zenock, and to be crucified, according to the words of Neum, and to be buried in a sepulchre, according to the words of Zenos, which he spake concerning the three days of darkness, which should be a sign given of his death unto those who should inhabit the isles of the sea, more especially given unto those who are of the house of Israel.

For thus spake the prophet: The Lord God surely shall visit all the house of Israel at that day, some with his voice, because of their righteousness, unto their great joy and salvation, and others with the thunderings and the lightnings of his power, by tempest, by fire, and by smoke, and vapor of darkness, and by the opening of the earth, and by mountains which shall be carried up.

۶ با این وجود، من بر ورقه ها هیچ چیزی نمی نویسم مگر اینکه من بپندارم آن مقدّس است. و اینک، اگر اشتباهی می کنم، حتّی آن پیشینیان هم اشتباه می کردند؛ نه اینکه خودم را به سبب آدمیان دیگر ببخشم، بلکه به سبب ناتوانی که در من است، بر پایه جسم من خودم را می ببخشم.

۷ زیرا چیزهایی که برای برخی از آدمیان، هم برای بدن و هم برای روان، از ارزش زیادی برخوردارند، دیگران هیچ می انگارند و زیر پایشان پایمال می کنند. آری، حتّی همان خدای راستین اسرائیل را آدمیان زیر پاهایشان پایمال می کنند؛ من می گویم، زیر پاهایشان پایمال می کنند ولی به بیان دیگر می گویم — آنها او را هیچ می انگارند و ندای اندرزهایش را بگوش دل نمی پذیرند.

۸ و بگریید او می آید، بر پایه سخنان فرشته، در ششصد سال پس از زمانی که پدرم اورشلیم را ترک کرد.

۹ و جهانیان، به سبب نابکاریشان، او را به هیچ بودن داوری خواهند کرد؛ از این رو آنها او را تازیانه می زنند و او آن را تحمّل می کند؛ و آنها او را می زنند و او آن را تحمّل می کند. آری، آنها بر او آب دهان می اندازند و او آن را تحمّل می کند، به سبب مهربانی مهرورزانه اش و شکیبایی اش بر فرزندان آدمی.

۱۰ و خدای پدرانمان، که به بیرون از مصر، به بیرون از بندگی هدایت شدند، و نیز بدست او در بیابان حفظ شدند، آری، خدای ابراهیم و اسحاق، و خدای یعقوب بر پایه سخنان فرشته، خودش را همچون یک مرد، به دست آدمیان نابکار، واگذار می کند، تا بر پایه سخنان زنوک، بالا برده شده و به صلیب کشیده شود، بر پایه سخنان نعوم، و در یک گور دفن شود، بر پایه سخنان زنوس، که درباره سه روز تاریکی سخن می گفت، که نشانه ای از مرگ او به کسانی داده شده است که ساکنان جزیره های دریا خواهند شد، به ویژه به آنهایی که از خاندان اسرائیل هستند بیشتر داده شده است.

۱۱ زیرا بدین گونه پیامبر سخن گفت: بدرستی سرور خدا همه خاندان اسرائیل را در آن روز دیدار خواهد کرد، برخی را با ندایش، به سبب پرهیزکاریشان به شادی بزرگ و رستگاریشان، و دیگران را با تندرهای و آذرخش های قدرتش با تندی، با آتش و با دود و بخاری از تاریکی، و با باز شدن زمین و با کوه هایی که بالا برده خواهند شد.

And all these things must surely come, saith the prophet Zenos. And the rocks of the earth must rend; and because of the groanings of the earth, many of the kings of the isles of the sea shall be wrought upon by the Spirit of God, to exclaim: The God of nature suffers.

And as for those who are at Jerusalem, saith the prophet, they shall be scourged by all people, because they crucify the God of Israel, and turn their hearts aside, rejecting signs and wonders, and the power and glory of the God of Israel.

And because they turn their hearts aside, saith the prophet, and have despised the Holy One of Israel, they shall wander in the flesh, and perish, and become a hiss and a byword, and be hated among all nations.

Nevertheless, when that day cometh, saith the prophet, that they no more turn aside their hearts against the Holy One of Israel, then will he remember the covenants which he made to their fathers.

Yea, then will he remember the isles of the sea; yea, and all the people who are of the house of Israel, will I gather in, saith the Lord, according to the words of the prophet Zenos, from the four quarters of the earth.

Yea, and all the earth shall see the salvation of the Lord, saith the prophet; every nation, kindred, tongue and people shall be blessed.

And I, Nephi, have written these things unto my people, that perhaps I might persuade them that they would remember the Lord their Redeemer.

Wherefore, I speak unto all the house of Israel, if it so be that they should obtain these things.

For behold, I have workings in the spirit, which doth weary me even that all my joints are weak, for those who are at Jerusalem; for had not the Lord been merciful, to show unto me concerning them, even as he had prophets of old, I should have perished also.

And he surely did show unto the prophets of old all things concerning them; and also he did show unto many concerning us; wherefore, it must needs be that we know concerning them for they are written upon the plates of brass.

۱۲ و همهٔ این چیزها همانا خواهند آمد، زنوس پیامبر می گوید. و صخره های زمین از هم خواهند پاشید؛ و به سبب ناله های زمین بسیاری از پادشاهان جزیره های دریا تحت تأثیر روح خدا قرار خواهند گرفت، تا بانگ برآورند: خدای طبیعت زجر می کشد.

۱۳ و در مورد آنانیکه در اورشلیم هستند، پیامبر میگوید، آنها بدست تمام مردم گوشمالی داده خواهند شد، چون که خدای اسرائیل را به صلیب می کشند و دل هایشان را برمی گردانند، نشانه ها و شگفتی ها و قدرت و شکوه خدای اسرائیل را رد می کنند.

۱۴ و چون آنها دل هایشان را برمی گردانند، پیامبر می گوید، و قدوس اسرائیل را خوار شمرده اند، آنها در جسم سرگردان و هلاک می شوند، و مورد ریشخند و زبازد شدن می شوند و در میان همهٔ ملت ها مورد بیزاری قرار می گیرند.

۱۵ با این وجود، هنگامی که آن روز بیاید، پیامبر می گوید، که آنها دیگر دل هایشان را علیه قدوس اسرائیل برنگردانند، آنگاه او پیمان هایی را که با پدرانشان بست به یاد خواهد آورد.

۱۶ آری، آنگاه او جزیره های دریا را به یاد خواهد آورد؛ آری، و همهٔ مردمی که از خاندان اسرائیل هستند را، من از چهار گوشهٔ زمین گرد خواهم آورد، سرور می گوید، بر پایهٔ سخنان زنوس پیامبر.

۱۷ آری، و همهٔ زمین رستگاری سرور را خواهند دید، پیامبر می گوید؛ هر ملتی، قومی، زبانی و مردمی برکت خواهد یافت.

۱۸ و من، نیفای، این چیزها را برای مردم نوشته ام، که شاید بتوانم آنها را ترغیب کنم که بازخیردارشان سرور را به یاد آورند.

۱۹ از این رو، من به همهٔ خاندان اسرائیل سخن می گویم، اگر چنین شود که آنها این چیزها را به دست آورند.

۲۰ زیرا بنگرید، من احساسات روحی دارم، که مرا خسته می کند حتی اینکه، برای کسانی که در اورشلیم هستند، همهٔ مفصل هایم ناتوان می شوند؛ زیرا اگر سرور مهربان نمی بود، تا دربارهٔ آنها بر من نشان دهد، همچنان که به پیامبران پیشین نشان داده بود، من نیز هلاک می شدم.

۲۱ و بدرستی او به پیامبران پیشین همهٔ چیزها را دربارهٔ آنها نشان داد، و او همچنین به بسیاری دربارهٔ ما نشان داد؛ از این رو، نیاز است که ما دربارهٔ آنها بدانیم زیرا آنها بر ورقه های برنجی نوشته شده اند.

Now it came to pass that I, Nephi, did teach my brethren these things; and it came to pass that I did read many things to them, which were engraven upon the plates of brass, that they might know concerning the doings of the Lord in other lands, among people of old.

And I did read many things unto them which were written in the books of Moses; but that I might more fully persuade them to believe in the Lord their Redeemer I did read unto them that which was written by the prophet Isaiah; for I did liken all scriptures unto us, that it might be for our profit and learning.

Wherefore I spake unto them, saying: Hear ye the words of the prophet, ye who are a remnant of the house of Israel, a branch who have been broken off; hear ye the words of the prophet, which were written unto all the house of Israel, and liken them unto yourselves, that ye may have hope as well as your brethren from whom ye have been broken off; for after this manner has the prophet written.

۲۲ اینک چنین گذشت که من، نیفای، این چیزها را به برادرانم آموختم؛ و چنین گذشت که من چیزهای بسیاری بر آنها خواندم، که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بودند، که آنها بتوانند درباره کارهای سرور در سرزمین های دیگر، در میان مردم پیشین، بدانند.

۲۳ و من چیزهای بسیاری که در کتاب های موسی نوشته شده بودند بر آنها خواندم؛ ولی برای اینکه بتوانم آنها را کامل تر ترغیب کنم تا به بازخردارشان سرور ایمان آورند من چیزی که بدست اشعیای پیامبر نوشته شده بود را بر آنها خواندم؛ زیرا من همه نوشته های مقدس را به خودمان همانند می کردم، که آن بتواند برای سودمندی و یادگیری ما باشد.

۲۴ از این رو من به آنها سخن گفته، گفتم: بشنوید شما سخنان پیامبر را، شما که بازمانده ای از خاندان اسرائیل هستید، شاخه ای که جدا شده است؛ بشنوید شما سخنان پیامبر را، که بر همه خاندان اسرائیل نوشته شده بود، و آنها را به خودتان همانند کنید، که شما بتوانید مانند برادرانتان آنانی که از آنها جدا شده اید، امید داشته باشید؛ زیرا به این شیوه پیامبر نوشته است.

1 Nephi 20

Hearken and hear this, O house of Jacob, who are called by the name of Israel, and are come forth out of the waters of Judah, or out of the waters of baptism, who swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel, yet they swear not in truth nor in righteousness.

Nevertheless, they call themselves of the holy city, but they do not stay themselves upon the God of Israel, who is the Lord of Hosts; yea, the Lord of Hosts is his name.

Behold, I have declared the former things from the beginning; and they went forth out of my mouth, and I showed them. I did show them suddenly.

And I did it because I knew that thou art obstinate, and thy neck is an iron sinew, and thy brow brass;

And I have even from the beginning declared to thee; before it came to pass I showed them thee; and I showed them for fear lest thou shouldst say—Mine idol hath done them, and my graven image, and my molten image hath commanded them.

Thou hast seen and heard all this; and will ye not declare them? And that I have showed thee new things from this time, even hidden things, and thou didst not know them.

They are created now, and not from the beginning, even before the day when thou heardest them not they were declared unto thee, lest thou shouldst say—Behold I knew them.

Yea, and thou heardest not; yea, thou knewest not; yea, from that time thine ear was not opened; for I knew that thou wouldst deal very treacherously, and wast called a transgressor from the womb.

Nevertheless, for my name's sake will I defer mine anger, and for my praise will I refrain from thee, that I cut thee not off.

For, behold, I have refined thee, I have chosen thee in the furnace of affliction.

For mine own sake, yea, for mine own sake will I do this, for I will not suffer my name to be polluted, and I will not give my glory unto another.

۱ نیفای ۲۰

۱ بگوش دل بپذیرید و بشنوید این را، ای خاندان یعقوب، که بنام اسرائیل خوانده می شوید، و بیرون از آب های یهودا پیش آمده اید، یعنی بیرون از آب های تعمید، که بنام سرور سوگند یاد می کنید و از خدای اسرائیل یاد می کنید، با این حال آنها نه در راستی نه در پرهیزکاری سوگند یاد می کنند.

۲ با این وجود، آنها خود را از شهر مقدس می خوانند، ولی خود بر خدای اسرائیل تکیه نمی کنند، که سرور سپاهیان است؛ آری، سرور سپاهیان نام او است.

۳ بنگرید، من چیزهای پیشین را از آغاز اعلام نموده ام؛ و آنها از دهان من بیرون آمده پیش رفتند و من آنها را نشان دادم. من آنها را ناگهان نشان دادم.

۴ و من این را انجام دادم برای اینکه می دانستم که تو سرسخت هستی، و گردن تو تار و پودی آهنین است، و پیشانی تو پرنجین.

۵ و من حتی از آغاز به تو اعلام نموده ام؛ پیش از اینکه چنین بگذرد من آنها را به تو نشان دادم؛ و من آنها را به تو نشان دادم از ترس اینکه مبدا تو بگویی — بُت من آنها را انجام داده است و نگاره تراشیده شده من و نگاره ریخته شده من آنها را فرمان داده است.

۶ تو همه این را دیده ای و شنیده ای؛ و آیا تو آنها را اعلام نخواهی نمود؟ و اینکه من به تو چیزهای نویی را از این زمان، حتی چیزهای مخفی را، نشان داده ام و تو آنها را نمی دانستی.

۷ آنها اکنون آفریده شده اند و نه از آغاز، حتی پیش از آن روز هنگامی که تو آنها را نشنیدی آنها بر تو اعلام شدند، مبدا تو بگویی — بنگر من اینها را می دانستم.

۸ آری، و تو نشنیدی؛ آری، تو ندانستی؛ آری، از آن زمان گوش تو باز نبود؛ زیرا من می دانستم تو خیلی خیانت کارانه عمل خواهی کرد، و از رحم مادر، سرپیچی کننده خوانده شدی.

۹ با این وجود، برای خاطر نامم خشم خود را به تأخیر خواهم انداخت، و برای ستایش خودم از تو پرهیز خواهم کرد که از تو جدا نشوم.

۱۰ زیرا، بنگر، من تو را تصفیه کرده ام، من تو را در کوره رنج برگزیده ام.

۱۱ برای خاطر خودم، آری، برای خاطر خودم این را انجام خواهم داد، زیرا من روا نخواهم داشت نام من ناپاک گردد، و من شکوه خود را به دیگری نخواهم داد.

Hearken unto me, O Jacob, and Israel my called, for I am he; I am the first, and I am also the last.

Mine hand hath also laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned the heavens. I call unto them and they stand up together.

All ye, assemble yourselves, and hear; who among them hath declared these things unto them? The Lord hath loved him; yea, and he will fulfil his word which he hath declared by them; and he will do his pleasure on Babylon, and his arm shall come upon the Chaldeans.

Also, saith the Lord; I the Lord, yea, I have spoken; yea, I have called him to declare, I have brought him, and he shall make his way prosperous.

Come ye near unto me; I have not spoken in secret; from the beginning, from the time that it was declared have I spoken; and the Lord God, and his Spirit, hath sent me.

And thus saith the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel; I have sent him, the Lord thy God who teacheth thee to profit, who leadeth thee by the way thou shouldst go, hath done it.

O that thou hadst hearkened to my commandments—then had thy peace been as a river, and thy righteousness as the waves of the sea.

Thy seed also had been as the sand; the offspring of thy bowels like the gravel thereof; his name should not have been cut off nor destroyed from before me.

Go ye forth of Babylon, flee ye from the Chaldeans, with a voice of singing declare ye, tell this, utter to the end of the earth; say ye: The Lord hath redeemed his servant Jacob.

And they thirsted not; he led them through the deserts; he caused the waters to flow out of the rock for them; he clave the rock also and the waters gushed out.

And notwithstanding he hath done all this, and greater also, there is no peace, saith the Lord, unto the wicked.

۱۲ مرا بگوش دل ببذیر، ای یعقوب و فرا خوانده شده من اسرائیل، زیرا من او هستم؛ من نخستین هستم و من آخرین نیز هستم.

۱۳ دست من بنیاد زمین را نیز نهاده است و دست راستم آسمان ها را گسترانیده است. من آنها را فرا می خوانم و آنها با هم برپا می ایستند.

۱۴ همه شما، گرد هم آیید و بشنوید؛ چه کسی در میان آنها این چیزها را بر آنها اعلام نموده است؟ سرور به او مهر ورزیده است؛ آری، و او سخنش را که بدست آنها اعلام نموده است برآورده خواهد کرد؛ و او بر بابل کاری بر پایه خوشنودیش خواهد کرد و بازوی او بر کلدانیان خواهد آمد.

۱۵ همچنین، سرور می گوید: من سرور، آری، من سخن گفته ام؛ آری، من او را فرا خوانده ام تا اعلام کند من او را آورده ام، و او راه خود را پیشرفت خواهد داد.

۱۶ بیایید نزدیک به نزد من؛ من در نهان سخن نگفته ام؛ از شروع، از زمانی که این اعلام شد من سخن گفته ام؛ و سرور خدا و روح او مرا فرستاده اند.

۱۷ و بدین گونه سرور، بازخردار تو، قدوس اسرائیل، می گوید؛ من او را فرستاده ام، خدای تو سرور این را انجام داده است که به تو بیاموزد تا بهره بری، که تو را در راهی که تو می بایستی بروی هدایت کند.

۱۸ ای کاش که تو فرمان های مرا بگوش دل پذیرفته بودی — آنگاه آرامش تو همچون رودی می بود، و پرهیزکاری تو همچون موج های دریا.

۱۹ نوادگان تو همچون شن ها می بودند؛ زادگان اندرون تو مانند سنگریزه های آن؛ نه نام او بریده می شد نه در برابرم نابود می شد.

۲۰ از بابل بیرون روید شما، از کلدانیان بگریزید شما، با سرود خواندن اعلام کنید شما، این را بگویید، تا پایان زمین داد بزنید؛ بگویید: سرور خدمتگزارش یعقوب را بازخرد کرده است.

۲۱ و آنها تشنه نشدند؛ او آنها را در صحراها هدایت کرد؛ او آب ها را واداشت تا برای آنها از صخره به بیرون جاری شوند؛ او صخره را نیز شکافت و آب ها به بیرون جاری شدند.

۲۲ و سرور می گوید با وجودی که او همه این و همچنین بزرگتر از این را انجام داده است هیچ آرامشی بر نابکاران نیست.

1 Nephi 21

And again: Hearken, O ye house of Israel, all ye that are broken off and are driven out because of the wickedness of the pastors of my people; yea, all ye that are broken off, that are scattered abroad, who are of my people, O house of Israel. Listen, O isles, unto me, and hearken ye people from far; the Lord hath called me from the womb; from the bowels of my mother hath he made mention of my name.

And he hath made my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hid me, and made me a polished shaft; in his quiver hath he hid me;

And said unto me: Thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified.

Then I said, I have labored in vain, I have spent my strength for naught and in vain; surely my judgment is with the Lord, and my work with my God.

And now, saith the Lord—that formed me from the womb that I should be his servant, to bring Jacob again to him—though Israel be not gathered, yet shall I be glorious in the eyes of the Lord, and my God shall be my strength.

And he said: It is a light thing that thou shouldst be my servant to raise up the tribes of Jacob, and to restore the preserved of Israel. I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the ends of the earth.

Thus saith the Lord, the Redeemer of Israel, his Holy One, to him whom man despiseth, to him whom the nations abhorreth, to servant of rulers: Kings shall see and arise, princes also shall worship, because of the Lord that is faithful.

Thus saith the Lord: In an acceptable time have I heard thee, O isles of the sea, and in a day of salvation have I helped thee; and I will preserve thee, and give thee my servant for a covenant of the people, to establish the earth, to cause to inherit the desolate heritages;

That thou mayest say to the prisoners: Go forth; to them that sit in darkness: Show yourselves. They shall feed in the ways, and their pastures shall be in all high places.

۱ نیفای ۲۱

۱ و دوباره: بگوش دل بپذیرید ای شما خاندان اسرائیل، همه شما که به سبب نابکاری های پیشوایان مردم من جدا شده اید و بیرون رانده شده اید؛ آری، همه شما که جدا شده اید، که به دوردست ها پراکنده شده اید، که از مردم من هستید، ای خاندان اسرائیل. گوش دهید، به من، ای جزیره ها، و شما ای مردم دوردست ها؛ سرور مرا از رحم مادر فرا خوانده است؛ از اندرون مادرم او نام من را بیان کرده است.

۲ و او دهان مرا مانند شمشیری تیز ساخته است؛ در سایه دستش او مرا پنهان کرده است و مرا تیری براق ساخته است؛ در ترکیش خود مرا پنهان کرده است؛

۳ و به من گفت: تو خدمتگزار من هستی، ای اسرائیل، که در او من ستایش خواهم شد.

۴ آنگاه من گفتم، من در بیهودگی کار کرده ام، نیرویم را به پوچی و در بیهودگی بکار برده ام؛ بدستی داوری من با سرور و کار من با خدایم است.

۵ و اینک، سرور — آنکه مرا از رحم مادر شکل داد که خدمتگزارش باشم می گوید، تا یعقوب را به نزد او بازآورم — اگر چه اسرائیل گرد هم نیامده، با این حال من در چشمان سرور شکوهمند خواهم بود و خدای من نیروی من خواهد بود.

۶ و او گفت: این کار کمی است که تو خدمتگزار من شوی تا طایفه های یعقوب را بر خیزانی و حفظ شدگان اسرائیل را بازآوری. من تو را همچنین چون نوری به غیریهودیان خواهم داد، که تو بتوانی رستگاری من بر کرانه های زمین باشی.

۷ بدین گونه سرور، باز خریدار اسرائیل، قدوس او، به کسی که آدمی او را خوار می شمارد، به او که ملت ها از او بیزارند، به خدمتگزار فرمانروایان، می گوید: به سبب سرور که وفادار است، پادشاهان خواهند دید و برپا خواهند خاست، شاهزاده ها نیز پرستش خواهند کرد.

۸ بدین گونه سرور می گوید: در زمانی پسندیده، من شما را شنیده ام ای جزیره های دریا، و در روز نجات به تو کمک کرده ام؛ و تو را حفظ خواهم کرد و خدمتگزارم را همچون پیمانی به مردم به تو می دهم، تا زمین را برپا کنی، تا سبب شوی میراث های ویرانه را به ارث برند؛

۹ که تو بتوانی به زندانیان بگویی: پیش روید؛ به آنهایی که در تاریکی نشسته اند خود را نشان دهید. آنها در کناره راه ها خواهند چرید، و چراگاه هایشان در همه جاهای بلند خواهد بود.

They shall not hunger nor thirst, neither shall the heat nor the sun smite them; for he that hath mercy on them shall lead them, even by the springs of water shall he guide them.

And I will make all my mountains a way, and my highways shall be exalted.

And then, O house of Israel, behold, these shall come from far; and lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim.

Sing, O heavens; and be joyful, O earth; for the feet of those who are in the east shall be established; and break forth into singing, O mountains; for they shall be smitten no more; for the Lord hath comforted his people, and will have mercy upon his afflicted.

But, behold, Zion hath said: The Lord hath forsaken me, and my Lord hath forgotten me—but he will show that he hath not.

For can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? Yea, they may forget, yet will I not forget thee, O house of Israel.

Behold, I have graven thee upon the palms of my hands; thy walls are continually before me.

Thy children shall make haste against thy destroyers; and they that made thee waste shall go forth of thee.

Lift up thine eyes round about and behold; all these gather themselves together, and they shall come to thee. And as I live, saith the Lord, thou shalt surely clothe thee with them all, as with an ornament, and bind them on even as a bride.

For thy waste and thy desolate places, and the land of thy destruction, shall even now be too narrow by reason of the inhabitants; and they that swallowed thee up shall be far away.

The children whom thou shalt have, after thou hast lost the first, shall again in thine ears say: The place is too strait for me; give place to me that I may dwell.

۱۰ آنها نه گرسنه خواهند شد نه تشنه، نه گرما آنها را خواهد زد نه خورشید؛ زیرا او که بر آنها رحمت داشته است آنها را هدایت خواهد کرد، حتی به کنار چشمه های آب آنها را راهنمایی خواهد کرد.

۱۱ و من همه کوه هایم را یک راه خواهم ساخت، و بزرگراه هایم بلند مرتبه خواهند بود.

۱۲ و آنگاه، ای اسرائیل، بنگر، اینها از دور؛ و از نزدیک، اینها از شمال و از غرب؛ و اینها از سرزمین سینیم خواهند آمد.

۱۳ بخوانید، ای آسمان ها؛ و شادباش، ای زمین؛ زیرا پاهای کسانی که در شرق هستند پابرجا خواهد شد؛ و سرود بخوانید ای کوه ها؛ زیرا آنها دیگر ضربه نخواهند خورد؛ زیرا سرور به مردمش آسودگی داده است و بر رنج کشیدگانش رحمت خواهد داشت.

۱۴ ولی بنگرید، صهیون گفته است: سرور مرا ترک کرده است و سرور من فراموش کرده است — ولی او نشان خواهد داد که او چنین نکرده است.

۱۵ زیرا آیا یک زن می تواند بچه شیرخواره اش را فراموش کند که بر پسر از رجم خودش دلسوزی نکند؟ آری، آنها شاید فراموش کنند، با این حال من تو را فراموش نخواهم کرد، ای خاندان اسرائیل.

۱۶ بنگرید، من تو را بر کف دست هایم نقش کرده ام؛ دیوارهای تو پیوسته در برابر من هستند.

۱۷ فرزندان تو علیه نابود کنندگان تو شتاب می کنند؛ و آنهایی که تو را ویران کردند از تو بیرون خواهند رفت.

۱۸ چشمهای خود را به دور و بر بلند کن و بنگر؛ همه اینها خود گرد هم آمده اند، و آنها نزد تو می آیند. و به هستی خودم، سرور می گوید، تو بدرستی همه آنها را بر خود بپوشان، همچون یک زیور، و آنها را همچون یک عروس بر خود ببند.

۱۹ زیرا جاهای تباه شده تو و ویران تو، و سرزمین نابودی تو، حتی اینک به دلیل ساکنانش بیش از اندازه باریک خواهد شد؛ و آنهایی که تو را فرو دادند دور خواهند بود.

۲۰ فرزندانی که تو خواهی داشت، پس از اینکه تو نخستین را از دست دادی، دوباره در گوشه هایم خواهند گفت: اینجا بیش از اندازه برای من تنگ است؛ جایی به من بده که بتوانم ساکن شوم.

Then shalt thou say in thine heart: Who hath gotten me these, seeing I have lost my children, and am desolate, a captive, and removing to and fro? And who hath brought up these? Behold, I was left alone; these, where have they been?

Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their face towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captives delivered?

But thus saith the Lord, even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for I will contend with him that contendeth with thee, and I will save thy children.

And I will feed them that oppress thee with their own flesh; they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I, the Lord, am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

۲۱ آنگاه تو در دلت می گویی: چه کسی اینها را برایم زاده است، با دیدن اینکه من فرزندانم را از دست داده ام، و نازا، یک اسیر، و به این سو و آن سو کشانده شده ام؟ و چه کسی اینها را بزرگ کرده است؟ بنگرید، من در تنهایی رها شده بودم؛ اینها، کجا بوده اند؟

۲۲ بدین گونه سرور خدا می گوید: بنگرید، من دست خود را بسوی غیریهودیان دراز خواهم کرد، و پرچم را بر مردم بر خواهم افراشت؛ و آنها پسران تو را در آغوش خود خواهند آورد، و دختران تو بر شانه های آنها برده خواهند شد.

۲۳ و پادشاهان پدرخوانده های تو خواهند بود، و شهبانوهای آنها دایه های تو؛ آنها با رخسارشان رو به زمین سر فرود خواهند آورد، و خاک پایهای تو را لیس خواهند زد؛ و تو خواهی دانست که من سرور هستم؛ زیرا آنها شرمسار نخواهند بود که منتظر من هستند.

۲۴ زیرا آیا غنیمت از توانا گرفته می شود، یا اسیران قانونی رهایی خواهند یافت؟

۲۵ ولی بدین گونه سرور می گوید، حتی اسیران آن توانا از او گرفته خواهند شد، و غنیمت آن هراس انگیز رهایی خواهد یافت؛ زیرا من با او که با تو ستیز کند ستیز خواهم کرد، و من فرزندان تو را نجات خواهم داد.

۲۶ و من به آنهایی که به تو ستم کنند گوشت خودشان را خواهم خورانید؛ آنها با خون خودشان چون شرابی شیرین مست خواهند شد؛ و همه بشریت خواهند دانست که من، سرور، منجی تو و باز خریدار تو، یگانه توانای یعقوب هستم.

1 Nephi 22

And now it came to pass that after I, Nephi, had read these things which were engraven upon the plates of brass, my brethren came unto me and said unto me: What meaneth these things which ye have read? Behold, are they to be understood according to things which are spiritual, which shall come to pass according to the spirit and not the flesh?

And I, Nephi, said unto them: Behold they were manifest unto the prophet by the voice of the Spirit; for by the Spirit are all things made known unto the prophets, which shall come upon the children of men according to the flesh.

Wherefore, the things of which I have read are things pertaining to things both temporal and spiritual; for it appears that the house of Israel, sooner or later, will be scattered upon all the face of the earth, and also among all nations.

And behold, there are many who are already lost from the knowledge of those who are at Jerusalem. Yea, the more part of all the tribes have been led away; and they are scattered to and fro upon the isles of the sea; and whither they are none of us knoweth, save that we know that they have been led away.

And since they have been led away, these things have been prophesied concerning them, and also concerning all those who shall hereafter be scattered and be confounded, because of the Holy One of Israel; for against him will they harden their hearts; wherefore, they shall be scattered among all nations and shall be hated of all men.

Nevertheless, after they shall be nursed by the Gentiles, and the Lord has lifted up his hand upon the Gentiles and set them up for a standard, and their children have been carried in their arms, and their daughters have been carried upon their shoulders, behold these things of which are spoken are temporal; for thus are the covenants of the Lord with our fathers; and it meaneth us in the days to come, and also all our brethren who are of the house of Israel.

۱ نیفای ۲۲

۱ و اینک چنین گذشت پس از اینکه من، نیفای، این چیزهایی که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بودند را خوانده بودم، برادرانم بر من آمده و به من گفتند: معنی این چیزهایی که تو خوانده ای چیست؟ بنگر، آیا آنها باید برپایه چیزهایی که روحی هستند فهمیده شوند، که برپایه روح و نه جسم رُخ خواهند داد؟

۲ و من، نیفای، به آنها گفتم: بنگرید آنها با ندای روح مقدس بر پیامبر پدیدار شدند؛ زیرا با روح مقدس همه چیزها بر پیامبران آشکار می شوند، که برپایه جسم بر فرزندان آدمی خواهد آمد.

۳ از این رو، چیزهایی که من خوانده ام چیزهایی در رابطه با چیزهای هم جسمی و هم روحی هستند؛ زیرا به نظر می رسد که خاندان اسرائیل، دیر یا زود، بر همه روی زمین، و نیز در میان همه ملت ها، پراکنده خواهند شد.

۴ و بنگرید، بسیاری هستند که پیشاپیش از کسانی که در اورشلیم هستند بی خبرند. آری، بخش بیشتری از همه طایفه ها به بیرون هدایت شده اند؛ و آنها بر جزیره های دریا به این سو و آن سو پراکنده شده اند؛ و کجا هستند آنها، هیچیک از ما نمی دانیم، جز اینکه می دانیم که آنها به بیرون هدایت شده اند.

۵ و از آنجایی که آنها به بیرون هدایت شده اند، این چیزها درباره آنها نبوت شده است، و نیز درباره همه کسانی که از این پس، به سبب قدوس اسرائیل، پراکنده و از هم پاشیده خواهند شد؛ زیرا علیه او آنها دل هایشان را سخت خواهند کرد؛ از این رو، آنها در میان همه ملت ها پراکنده و از سوی همه آدمیان مورد بیزاری قرار خواهند گرفت.

۶ با این وجود، پس از اینکه بدست غیریهودیان پرستاری شوند، و سرور دست خود را به غیریهودیان دراز کند و آنها را همچون پرچمی بالا برد، و فرزندانشان در آغوش آنها برده شوند، و دختران آنان بر شانه های آنها برده شوند، بنگرید این چیزها که از آن سخن گفته می شود جسمی هستند؛ زیرا پیمان های سرور با پدرانمان بدین گونه هستند؛ و منظور آن ما هستیم در روزگاری که می آید، و نیز همه برادرانمان که از خاندان اسرائیل هستند.

And it meaneth that the time cometh that after all the house of Israel have been scattered and confounded, that the Lord God will raise up a mighty nation among the Gentiles, yea, even upon the face of this land; and by them shall our seed be scattered.

And after our seed is scattered the Lord God will proceed to do a marvelous work among the Gentiles, which shall be of great worth unto our seed; wherefore, it is likened unto their being nourished by the Gentiles and being carried in their arms and upon their shoulders.

And it shall also be of worth unto the Gentiles; and not only unto the Gentiles but unto all the house of Israel, unto the making known of the covenants of the Father of heaven unto Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And I would, my brethren, that ye should know that all the kindreds of the earth cannot be blessed unless he shall make bare his arm in the eyes of the nations.

Wherefore, the Lord God will proceed to make bare his arm in the eyes of all the nations, in bringing about his covenants and his gospel unto those who are of the house of Israel.

Wherefore, he will bring them again out of captivity, and they shall be gathered together to the lands of their inheritance; and they shall be brought out of obscurity and out of darkness; and they shall know that the Lord is their Savior and their Redeemer, the Mighty One of Israel.

And the blood of that great and abominable church, which is the whore of all the earth, shall turn upon their own heads; for they shall war among themselves, and the sword of their own hands shall fall upon their own heads, and they shall be drunken with their own blood.

And every nation which shall war against thee, O house of Israel, shall be turned one against another, and they shall fall into the pit which they digged to ensnare the people of the Lord. And all that fight against Zion shall be destroyed, and that great whore, who hath perverted the right ways of the Lord, yea, that great and abominable church, shall tumble to the dust and great shall be the fall of it.

۷ و این به این معنی است که زمانی می آید پس از اینکه همه خاندان اسرائیل پراکنده و از هم پاشیده شوند، اینکه سرور خدا ملت توانایی را در میان غیریهودیان برمی خیزاند، آری، حتی بر روی این سرزمین؛ و بدست آنها نوادگان ما پراکنده خواهند شد.

۸ و پس از اینکه نوادگان ما پراکنده شوند سرور خدا به انجام کاری شگفت انگیز در میان غیریهودیان خواهد پرداخت، که برای نوادگان ما از ارزش بزرگی برخوردار خواهد بود؛ از این رو، این به پرورش یافتنشان بدست غیریهودیان و در آغوش آنها و بر شانه های آنها برده شدنشان همانند شده است.

۹ و برای غیریهودیان نیز ارزش خواهد داشت؛ و نه تنها برای غیریهودیان بلکه برای همه خاندان اسرائیل، بر آشکار کردن پیمان های پدر آسمانی بر ابراهیم، گفتا: در نوادگان تو همه اقوام زمین برکت خواهند یافت.

۱۰ و من می خواهم، برادرانم، که شما بدانید که همه اقوام زمین نمی توانند برکت یابند مگر او بازویش را در چشمان ملت ها نشان دهد.

۱۱ از این رو، سرور خدا به نشان دادن بازویش در چشمان همه ملت ها خواهد پرداخت، در برآوردن پیمان هایش و مزده اش بر کسانی که از خاندان اسرائیل هستند.

۱۲ از این رو، او آنها را دوباره از اسارت بیرون خواهد آورد و آنها در سرزمین میراثیشان گرد هم آورده خواهند شد؛ و آنها از تیرگی و تاریکی بیرون آورده خواهند شد؛ و آنها خواهند دانست که سرور منجی آنها و بازخریدار آنها، یگانه توانای اسرائیل است.

۱۳ و خون آن کلیسای بزرگ و پلید، که روسپی همه زمین است، بر سر خود آنها بر خواهد گشت؛ زیرا آنها در میان خودشان جنگ خواهند کرد، و شمشیر دست خودشان بر سرهای خودشان فرود خواهد آمد، و آنها با خون خودشان مست خواهند شد.

۱۴ و هر ملتی که علیه تو بجنگد، ای خاندان اسرائیل، یکی بر علیه دیگری خواهد شد، و آنها به چاهی که آنها برای به دام انداختن مردم سرور کردند خواهند افتاد. و همه آنهايي که علیه صهیون جنگ کنند نابود خواهند شد، و آن روسپی بزرگ، که راه های راست سرور را منحرف کرده است، آری، آن کلیسای بزرگ و پلید، بر خاک فرو خواهد افتاد و عظیم خواهد بود فرو افتادن آن.

For behold, saith the prophet, the time cometh speedily that Satan shall have no more power over the hearts of the children of men; for the day soon cometh that all the proud and they who do wickedly shall be as stubble; and the day cometh that they must be burned.

For the time soon cometh that the fulness of the wrath of God shall be poured out upon all the children of men; for he will not suffer that the wicked shall destroy the righteous.

Wherefore, he will preserve the righteous by his power, even if it so be that the fulness of his wrath must come, and the righteous be preserved, even unto the destruction of their enemies by fire. Wherefore, the righteous need not fear; for thus saith the prophet, they shall be saved, even if it so be as by fire.

Behold, my brethren, I say unto you, that these things must shortly come; yea, even blood, and fire, and vapor of smoke must come; and it must needs be upon the face of this earth; and it cometh unto men according to the flesh if it so be that they will harden their hearts against the Holy One of Israel.

For behold, the righteous shall not perish; for the time surely must come that all they who fight against Zion shall be cut off.

And the Lord will surely prepare a way for his people, unto the fulfilling of the words of Moses, which he spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that all those who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

And now I, Nephi, declare unto you, that this prophet of whom Moses spake was the Holy One of Israel; wherefore, he shall execute judgment in righteousness.

And the righteous need not fear, for they are those who shall not be confounded. But it is the kingdom of the devil, which shall be built up among the children of men, which kingdom is established among them which are in the flesh—

۱۵ زیرا بنگرید، پیامبر می گوید، آن زمان به سرعت می آید که شیطان دیگر قدرتی بر دل های فرزندان آدمی نداشته باشد؛ زیرا آن روز به زودی می آید که همه مغرورانان و آنهایی که نابکارانه کار می کنند همچون پوشال شوند؛ و آن روز می آید که آنها باید بسوزند.

۱۶ زیرا آن زمان به زودی می آید که کمال غضب خدا بر همه فرزندان آدمی برون ریخته خواهد شد؛ زیرا او روا نخواهد داشت که نابکاران پرهیزکاران را نابود کنند.

۱۷ از این رو، او پرهیزکاران را با قدرتش حفظ خواهد کرد، حتی اگر چنین شود که کمال غضبش بیاید، و پرهیزکاران حفظ شوند، حتی به نابودی دشمنانشان با آتش. از این رو، پرهیزکاران نیازی ندارند بترسند؛ زیرا بدین گونه پیامبر می گوید، آنها نجات خواهند یافت، حتی اگر با آتش چنین شود.

۱۸ بنگرید، برادرانم، من به شما می گویم، که این چیزها به زودی می آید؛ آری، حتی خون، و آتش، و بخاری از دود می آید؛ و ناگزیر باید بر روی این زمین بیاید؛ و بر آدمیان برپایه جسم می آید اگر چنین باشد که آنها دل هایشان را علیه قدوس اسرائیل سخت کنند.

۱۹ زیرا بنگرید، پرهیزکاران هلاک نخواهند شد؛ زیرا بدرستی آن زمان می آید که همه آنهایی که علیه صهیون می جنگند بریده خواهند شد.

۲۰ و سرور بدرستی راهی برای مردمش آماده خواهد کرد، به برآورده ساختن سخنانی که موسی گفت، گفتا: پیامبری را خدایتان سرور بر شما بر خواهد انگیخت، مانند من؛ او را شما در همه چیزها هر آنچه که او به شما خواهد گفت بشنوید. و چنین خواهد گذشت که همه کسانی که آن پیامبر را نشنوند از میان مردم بریده خواهند شد.

۲۱ و اینک، من، نیفای، بر شما اعلام می نمایم، که این پیامبری که موسی از آن سخن گفت قدوس اسرائیل است؛ از این رو، او در پرهیزکاری داوری خواهد کرد.

۲۲ و پرهیزکاران نیازی ندارند بترسند، زیرا آنها کسانی هستند که تباه نخواهند شد. ولی این پادشاهی اهریمن است، که در میان فرزندان آدمی ساخته خواهد شد، پادشاهی که در میان آنهایی که در جسم هستند برپا می شود —

For the time speedily shall come that all churches which are built up to get gain, and all those who are built up to get power over the flesh, and those who are built up to become popular in the eyes of the world, and those who seek the lusts of the flesh and the things of the world, and to do all manner of iniquity; yea, in fine, all those who belong to the kingdom of the devil are they who need fear, and tremble, and quake; they are those who must be brought low in the dust; they are those who must be consumed as stubble; and this is according to the words of the prophet.

And the time cometh speedily that the righteous must be led up as calves of the stall, and the Holy One of Israel must reign in dominion, and might, and power, and great glory.

And he gathereth his children from the four quarters of the earth; and he numbereth his sheep, and they know him; and there shall be one fold and one shepherd; and he shall feed his sheep, and in him they shall find pasture.

And because of the righteousness of his people, Satan has no power; wherefore, he cannot be loosed for the space of many years; for he hath no power over the hearts of the people, for they dwell in righteousness, and the Holy One of Israel reigneth.

And now behold, I, Nephi, say unto you that all these things must come according to the flesh.

But, behold, all nations, kindreds, tongues, and people shall dwell safely in the Holy One of Israel if it so be that they will repent.

And now I, Nephi, make an end; for I durst not speak further as yet concerning these things.

Wherefore, my brethren, I would that ye should consider that the things which have been written upon the plates of brass are true; and they testify that a man must be obedient to the commandments of God.

Wherefore, ye need not suppose that I and my father are the only ones that have testified, and also taught them. Wherefore, if ye shall be obedient to the commandments, and endure to the end, ye shall be saved at the last day. And thus it is. Amen.

۲۳ زیرا آن زمان به سرعت خواهد آمد که همه کلیساهایی که برای سود اندوژی ساخته شده اند، و همه کسانی که برای به دست آوردن قدرت بر جسم ها ساخته شده اند، و کسانی که برای سرشناس شدن در چشمان جهان ساخته شده اند، و کسانی که به دنبال هوس های جسم و چیزهای جهان، و انجام همه گونه نابکاری هستند؛ آری، خلاصه، همه کسانی که عضو پادشاهی اهریمن هستند آنهايي هستند که نیاز دارند بترسند، و بلرزند، و تکان بخورند؛ آنها کسانی هستند که به خاک پایین آورده می شوند؛ آنها کسانی هستند که همچون پوشال سوزانده می شوند؛ و این برپایه سخنان پیامبر است.

۲۴ و آن زمان به سرعت می آید که پرهیزکاران همچون گوساله های آغل هدایت شوند، و قدوس اسرائیل در اقتدار، و توان، و قدرت، و شکوهی بزرگ فرمانروایی کند.

۲۵ و او فرزندانش را از چهار گوشه زمین گرد هم خواهد آورد؛ و او گوسفندانش را می شمارد، و آنها او را می شناسند؛ و یک آغل و یک شبان خواهد بود؛ و او گوسفندانش را خوراک خواهد داد، و در او آنها چراگاه خواهند یافت.

۲۶ و به سبب پرهیزکاری مردم او، شیطان هیچ قدرتی ندارد؛ از این رو، او نمی تواند برای مدت سال های بسیاری از بندرها باشد؛ زیرا هیچ قدرتی بر دل های مردم ندارد، زیرا آنها در پرهیزکاری به سر می برند، و قدوس اسرائیل فرمانروایی می کند.

۲۷ و اینک بنگرید، من، نیفای، به شما می گویم که همه این چیزها برپایه جسم می آید.

۲۸ ولی، بنگرید، همه ملت ها، اقوام، زبان ها، و مردم در قدوس اسرائیل اگر چنین شود که آنها توبه کنند در امنیت به سر خواهند برد.

۲۹ و اینک من، نیفای، پایان می دهم؛ زیرا من اکنون جرأت سخن گفتن بیشتر درباره این چیزها را ندارم.

۳۰ از این رو، برادرانم، من می خواهم شما دریابید که چیزهایی که بر این ورقه های برنجی نوشته شده اند راست هستند؛ و آنها گواهی می دهند که آدمی باید مطیع فرمان های خدا باشد.

۳۱ از این رو، شما نیازی ندارید گمان کنید که من و پدرم تنها کسانی هستیم که گواهی داده ایم و آنها را آموزش نیز داده ایم. از این رو، اگر شما مطیع این فرمان ها باشید، و تا به پایان پایداری کنید، شما در روز آخر نجات خواهید یافت. و بدین گونه است. آمین.

The Second Book of Nephi

An account of the death of Lehi. Nephi's brethren rebel against him. The Lord warns Nephi to depart into the wilderness. His journeyings in the wilderness, and so forth.

2 Nephi 1

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of teaching my brethren, our father, Lehi, also spake many things unto them, and rehearsed unto them, how great things the Lord had done for them in bringing them out of the land of Jerusalem.

And he spake unto them concerning their rebellions upon the waters, and the mercies of God in sparing their lives, that they were not swallowed up in the sea.

And he also spake unto them concerning the land of promise, which they had obtained—how merciful the Lord had been in warning us that we should flee out of the land of Jerusalem.

For, behold, said he, I have seen a vision, in which I know that Jerusalem is destroyed; and had we remained in Jerusalem we should also have perished.

But, said he, notwithstanding our afflictions, we have obtained a land of promise, a land which is choice above all other lands; a land which the Lord God hath covenanted with me should be a land for the inheritance of my seed. Yea, the Lord hath covenanted this land unto me, and to my children forever, and also all those who should be led out of other countries by the hand of the Lord.

Wherefore, I, Lehi, prophesy according to the workings of the Spirit which is in me, that there shall none come into this land save they shall be brought by the hand of the Lord.

دومین کتاب نیفای

سرگذشت مرگ لیحای. برادران نیفای علیه او شورش می کنند. سرور به نیفای هشدار می دهد تا راهی بیابان شود. سفرهایش در بیابان، و ادامه آن.

۲ نیفای ۱

- ۱ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه من، نیفای، به آموزش برادرانم پایان دادم، پدرمان، لیحای، نیز با آنها سخنان بسیاری گفت، و برای آنها شرح داد، چه کارهای بزرگی سرور در بیرون آوردن آنها از سرزمین اورشلیم برای آنها انجام داده است.
- ۲ و او درباره شورش هایشان روی آنها، و رحمت های خدا در امان دادن جان هایشان، که در دریا فرو برده نشدند، با آنها سخن گفت.
- ۳ و او درباره سرزمین موعود، که آنها به دست آورده بودند، نیز با آنها سخن گفت — چه مهربان بوده سرور در هشدار دادن به ما که از سرزمین اورشلیم به بیرون بگریزیم.
- ۴ زیرا، او گفت، بنگرید، من رؤیایی دیده ام، که در آن من می دانم که اورشلیم نابود شده است؛ و اگر ما در اورشلیم مانده بودیم ما نیز هلاک می شدیم.
- ۵ ولی، او گفت، با وجود رنج هایمان، ما یک سرزمین موعود به دست آورده ایم، سرزمینی که برگزیده ای برتر از همه سرزمین های دیگر است؛ سرزمینی که سرور خدا با من پیمان بسته است تا سرزمینی برای میراث نوادگانم باشد. آری، سرور این سرزمین را با من، و با فرزندانم، و نیز با همه کسانی که با دست سرور از کشورهای دیگر به بیرون هدایت خواهند شد، برای همیشه پیمان بسته است.
- ۶ از این رو، من، لیحای، برپایه تأثیر روح مقدس که در من است نبوت می کنم، که هیچ کسی به این سرزمین نخواهد آمد مگر اینکه با دست سرور آورده شود.

Wherefore, this land is consecrated unto him whom he shall bring. And if it so be that they shall serve him according to the commandments which he hath given, it shall be a land of liberty unto them; wherefore, they shall never be brought down into captivity; if so, it shall be because of iniquity; for if iniquity shall abound cursed shall be the land for their sakes, but unto the righteous it shall be blessed forever.

And behold, it is wisdom that this land should be kept as yet from the knowledge of other nations; for behold, many nations would overrun the land, that there would be no place for an inheritance.

Wherefore, I, Lehi, have obtained a promise, that inasmuch as those whom the Lord God shall bring out of the land of Jerusalem shall keep his commandments, they shall prosper upon the face of this land; and they shall be kept from all other nations, that they may possess this land unto themselves. And if it so be that they shall keep his commandments they shall be blessed upon the face of this land, and there shall be none to molest them, nor to take away the land of their inheritance; and they shall dwell safely forever.

But behold, when the time cometh that they shall dwindle in unbelief, after they have received so great blessings from the hand of the Lord—having a knowledge of the creation of the earth, and all men, knowing the great and marvelous works of the Lord from the creation of the world; having power given them to do all things by faith; having all the commandments from the beginning, and having been brought by his infinite goodness into this precious land of promise—behold, I say, if the day shall come that they will reject the Holy One of Israel, the true Messiah, their Redeemer and their God, behold, the judgments of him that is just shall rest upon them.

Yea, he will bring other nations unto them, and he will give unto them power, and he will take away from them the lands of their possessions, and he will cause them to be scattered and smitten.

۷ از این رو، این سرزمین به آن کسی که او خواهد آورد تخصیص داده می شود. و اگر چنین شود که آنها برپایه فرمان هایی که او داده است به او خدمت کنند، یک سرزمین آزادی برای آنها خواهد بود؛ از این رو، آنها هرگز پایین به اسارت آورده نخواهند شد؛ اگر چنین شود، این به سبب نابکاری خواهد بود؛ زیرا اگر نابکاری فراوان شود سرزمین به خاطر آنها نفرین خواهد شد، ولی برای پرهیزکاران برای همیشه برکت خواهد یافت.

۸ و بنگرید، این خردمندانه است که این سرزمین هنوز هم از شناخت ملت های دیگر نگه داشته شود؛ زیرا بنگرید، ملت های بسیاری سرزمین را پُر می کنند که جایی برای میراثی نمی ماند.

۹ از این رو، من، لیحای، وعده ای به دست آورده ام، که تا جایی که کسانی که سرور خدا از سرزمین اورشلیم بیرون خواهد آورد فرمان هایش را نگه دارند، آنها بر روی این سرزمین کامروا خواهند شد؛ و از همه ملت های دیگر محافظت خواهند شد، که آنها بتوانند این سرزمین را برای خود تصرف کنند. و اگر چنین شود که فرمان های او را نگه دارند آنها بر روی این سرزمین برکت خواهند یافت، و نه هیچ کسی خواهد بود تا آنان را اذیت کند، نه سرزمین میراثیشان را بگیرد و آنها برای همیشه در امنیت به سر خواهند بُرد.

۱۰ ولی بنگرید، هنگامی که آن زمان بیاید که آنها در بی ایمانی فرو روند، پس از اینکه آنها برکاتی به این بزرگی از دست سرور دریافت کرده اند—دانشی از آفرینش زمین، و همه آدمیان داشته، کارهای بزرگ و شگفت انگیز سرور از آفرینش جهان را دانسته؛ قدرت داده شده داشته تا همه چیزها را از راه ایمان انجام دهند؛ همه فرمان ها را از آغاز داشته، و با نیکی بیکران او به این سرزمین موعود ارزشمند آورده شده—بنگرید، من می گویم، اگر آن روز بیاید که آنها قدوس اسرائیل، مسیح راستین، بازخردارشان و خدایشان را رد کنند، بنگرید، داوری های او که دادگرانه است بر آنها قرار خواهد گرفت.

۱۱ آری، او ملت های دیگر را بر آنها خواهد آورد، و به آنان قدرت خواهد داد؛ و از آنها سرزمین های تصرفی آنها را بر خواهد گرفت، و او آنها را و خواهد داشت تا پراکنده شده و ضربه بخورند.

Yea, as one generation passeth to another there shall be bloodsheds, and great visitations among them; wherefore, my sons, I would that ye would remember; yea, I would that ye would hearken unto my words.

O that ye would awake; awake from a deep sleep, yea, even from the sleep of hell, and shake off the awful chains by which ye are bound, which are the chains which bind the children of men, that they are carried away captive down to the eternal gulf of misery and woe.

Awake! and arise from the dust, and hear the words of a trembling parent, whose limbs ye must soon lay down in the cold and silent grave, from whence no traveler can return; a few more days and I go the way of all the earth.

But behold, the Lord hath redeemed my soul from hell; I have beheld his glory, and I am encircled about eternally in the arms of his love.

And I desire that ye should remember to observe the statutes and the judgments of the Lord; behold, this hath been the anxiety of my soul from the beginning.

My heart hath been weighed down with sorrow from time to time, for I have feared, lest for the hardness of your hearts the Lord your God should come out in the fulness of his wrath upon you, that ye be cut off and destroyed forever;

Or, that a cursing should come upon you for the space of many generations; and ye are visited by sword, and by famine, and are hated, and are led according to the will and captivity of the devil.

O my sons, that these things might not come upon you, but that ye might be a choice and a favored people of the Lord. But behold, his will be done; for his ways are righteousness forever.

And he hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; but inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

۱۲ آری، همچنان که از نسلی به نسلی می گذرد خون ریزی ها، و برخوردارهای بزرگی در میان آنها خواهد شد؛ از این رو، پسرانم، من می خواهم که شما به یاد آورید؛ آری، من می خواهم که شما سخنانم را بگوش دل بپذیرید.

۱۳ ای کاش شما بیدار می شدید؛ از خوابی عمیق، آری، یعنی از خواب دوزخ، بیدار می شدید، و زنجیرهای وحشتناکی را که شما با آن در بند هستید می تکاندید، که زنجیرهایی هستند که فرزندان آدمیان را به بند می کشند، که آنها پایین به اسارت به خلیج جاویدان بدبختی و تیره روزی برده می شوند.

۱۴ بیدار شوید! و از خاک برخیزید، و سخنان پدری لرزان را بشنوید، که شما بزودی اندامش را در گوری سرد و خاموش، که از آن هیچ مسافری نمی تواند باز گردد خواهید گذاشت؛ چند روز بیشتر و من به راه همه زمینیان می روم.

۱۵ ولی بنگرید، سرور روان مرا از دوزخ باز خرید کرده است؛ من شکوه او را دیده ام، و من در آغوش مهرش تا ابد فرا گرفته شده ام.

۱۶ و من خواستارم که شما پای بندی به اساس نامه ها و دستورات سرور را به یاد آورید؛ بنگرید، این دلواپسی روان من از آغاز بوده است.

۱۷ دلم گاه به گاه از اندوه افسرده شده است، زیرا من ترسیده ام، مبادا برای سخت دلی هایتان خدایتان سرور در کمال غضب بر شما آید، که شما برای همیشه بریده و نابود شوید.

۱۸ یا، که برای مدت چندین نسل نفرینی بر شما آید، و با شمشیر، و با قحطی با شما برخورد شود، و پلید شوید، و برپایه خواست و اسارت اهریمن هدایت شوید.

۱۹ ای کاش پسرانم، که این چیزها نتوانند بر شما بیایند، بلکه شما بتوانید مردمی برگزیده و مورد لطف سرور باشید. ولی بنگرید، باشد که خواست او انجام شود؛ زیرا راه های او برای همیشه پرهیزکاری است.

۲۰ و او گفته است: تا جایی که فرمان های مرا نگاه دارید شما در سرزمین کامروا خواهید شد؛ ولی تا جایی که فرمان های مرا ننگه ندارید شما از پیشگاه من بریده خواهید شد.

And now that my soul might have joy in you, and that my heart might leave this world with gladness because of you, that I might not be brought down with grief and sorrow to the grave, arise from the dust, my sons, and be men, and be determined in one mind and in one heart, united in all things, that ye may not come down into captivity;

That ye may not be cursed with a sore cursing; and also, that ye may not incur the displeasure of a just God upon you, unto the destruction, yea, the eternal destruction of both soul and body.

Awake, my sons; put on the armor of righteousness. Shake off the chains with which ye are bound, and come forth out of obscurity, and arise from the dust.

Rebel no more against your brother, whose views have been glorious, and who hath kept the commandments from the time that we left Jerusalem; and who hath been an instrument in the hands of God, in bringing us forth into the land of promise; for were it not for him, we must have perished with hunger in the wilderness; nevertheless, ye sought to take away his life; yea, and he hath suffered much sorrow because of you.

And I exceedingly fear and tremble because of you, lest he shall suffer again; for behold, ye have accused him that he sought power and authority over you; but I know that he hath not sought for power nor authority over you, but he hath sought the glory of God, and your own eternal welfare.

And ye have murmured because he hath been plain unto you. Ye say that he hath used sharpness; ye say that he hath been angry with you; but behold, his sharpness was the sharpness of the power of the word of God, which was in him; and that which ye call anger was the truth, according to that which is in God, which he could not restrain, manifesting boldly concerning your iniquities.

And it must needs be that the power of God must be with him, even unto his commanding you that ye must obey. But behold, it was not he, but it was the Spirit of the Lord which was in him, which opened his mouth to utterance that he could not shut it.

۲۱ و اینک ای کاش روانم می توانست در شما شادی داشته باشد، ای کاش دلم می توانست این جهان را با خوشحالی به سبب شما ترک کند، ای کاش می توانستم که با غم و اندوه پایین به گور نروم، از خاک برخیزید پسرانم، و مرد باشید و در همه چیزها یک فکر و یک دل و مصمم و متحد که پایین به اسارت در نیایید؛

۲۲ که نکند با نفرینی دردناک نفرین شوید؛ و نیز اینکه نکند ناخوشنودی خدای دادگر را تا به نابودی، آری، نابودی جاویدان هم روان و هم بدن بر خود بیاورید.

۲۳ بیدار شوید، پسرانم؛ زره پرهیزکاری را بر تن کنید. زنجیرهایی را که با آنها در بندید بتکانید، و از گمنامی بیرون آید و از خاک برخیزید.

۲۴ دیگر علیه برادران، که دیدگاه هایش شکوهمند بوده اند، و کسی که فرمان ها را از زمانی که ما اورشلیم را ترک کردیم نگه داشته است، و کسی که در آوردن ما به سرزمین موعود، ابزاری در دست خدا بوده است، شورش نکنید؛ زیرا اگر برای او نبود، ما از گرسنگی در بیابان هلاک شده بودیم؛ با این وجود، شما بر آن شدید تا جانش را بگیرید؛ آری، و او به سبب شما اندوه زیادی را تحمل کرده است.

۲۵ و من به سبب شما بی اندازه می ترسم و می لرزم، مبدا او دوباره رنج برد؛ زیرا ببینید، شما او را متهم کرده اید که به دنبال قدرت و داشتن اختیار بر شما بوده است؛ ولی من می دانم که او نه به دنبال قدرت نه به دنبال داشتن اختیار بر شما بوده است، بلکه او به دنبال شکوه خدا، و بهروزی جاویدان خود شما بوده است.

۲۶ و شما غرولند کرده اید برای اینکه او با شما بی پرده سخن گفته است. شما می گوئید که او تندی بکار برده است؛ شما می گوئید که او بر شما خشم گرفته بوده است؛ ولی بنگرید، تندی اش تندی قدرت سخن خداست، که در او بوده؛ و این را که شما خشم می خوانید حقیقت بوده، برپایه آنچه در خدا است، که او نمی توانست ساکت مانده، دلیرانه نابکاری هایتان را پدیدار می کرد.

۲۷ و ناگزیر باید که قدرت خدا با او باشد، حتی تا به فرمان دادن به شما که باید فرمان برید. ولی بنگرید، این او نبود، بلکه این روح سرور بود که در او بود، که دهانش را به سخن گفتن باز کرد که او نمی توانست آن را ببندد.

And now my son, Laman, and also Lemuel and Sam, and also my sons who are the sons of Ishmael, behold, if ye will hearken unto the voice of Nephi ye shall not perish. And if ye will hearken unto him I leave unto you a blessing, yea, even my first blessing.

But if ye will not hearken unto him I take away my first blessing, yea, even my blessing, and it shall rest upon him.

And now, Zoram, I speak unto you: Behold, thou art the servant of Laban; nevertheless, thou hast been brought out of the land of Jerusalem, and I know that thou art a true friend unto my son, Nephi, forever.

Wherefore, because thou hast been faithful thy seed shall be blessed with his seed, that they dwell in prosperity long upon the face of this land; and nothing, save it shall be iniquity among them, shall harm or disturb their prosperity upon the face of this land forever.

Wherefore, if ye shall keep the commandments of the Lord, the Lord hath consecrated this land for the security of thy seed with the seed of my son.

۲۸ و اینک پسر، لمان، و همچنین لموئیل و سام، و همچنین پسرانم که پسران اسماعیل هستید، بنگرید، اگر شما به ندای نیفای گوش دل دهید هلاک نخواهید شد. و اگر شما او را بگوش دل بپذیرید من برای شما برکتی، آری، یعنی نخستین برکت را می گذارم.

۲۹ ولی اگر شما او را بگوش دل نپذیرید من نخستین برکت، آری، حتی برکت خودم را بر می دارم؛ و آن بر او قرار خواهد گرفت.

۳۰ و اینک، زورام، من با تو سخن می گویم: بنگر، تو خدمتگزار لابان هستی؛ با این وجود، تو از سرزمین اورشلیم بیرون آورده شده ای و من می دانم که تو برای همیشه یک دوست راستین برای پسر، نیفای، هستی.

۳۱ از این رو، چون تو با ایمان بوده ای نوادگان تو با نوادگان او برکت خواهند یافت، که آنها برای مدت درازی بر روی این سرزمین در کامروایی بسر خواهند بُرد، و هیچ چیز مگر نابکاری در میان آنها کامروایی آنها را بر روی این سرزمین برای همیشه آسیب یا برهم نخواهد زد.

۳۲ از این رو، اگر شما فرمان های سرور را نگاه دارید، سرور این سرزمین را برای امنیت نوادگان تو با نوادگان پسرم تخصیص داده است.

2 Nephi 2

And now, Jacob, I speak unto you: Thou art my first-born in the days of my tribulation in the wilderness. And behold, in thy childhood thou hast suffered afflictions and much sorrow, because of the rudeness of thy brethren.

Nevertheless, Jacob, my firstborn in the wilderness, thou knowest the greatness of God; and he shall consecrate thine afflictions for thy gain.

Wherefore, thy soul shall be blessed, and thou shalt dwell safely with thy brother, Nephi; and thy days shall be spent in the service of thy God. Wherefore, I know that thou art redeemed, because of the righteousness of thy Redeemer; for thou hast beheld that in the fulness of time he cometh to bring salvation unto men.

And thou hast beheld in thy youth his glory; wherefore, thou art blessed even as they unto whom he shall minister in the flesh; for the Spirit is the same, yesterday, today, and forever. And the way is prepared from the fall of man, and salvation is free.

And men are instructed sufficiently that they know good from evil. And the law is given unto men. And by the law no flesh is justified; or, by the law men are cut off. Yea, by the temporal law they were cut off; and also, by the spiritual law they perish from that which is good, and become miserable forever.

Wherefore, redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.

Behold, he offereth himself a sacrifice for sin, to answer the ends of the law, unto all those who have a broken heart and a contrite spirit; and unto none else can the ends of the law be answered.

Wherefore, how great the importance to make these things known unto the inhabitants of the earth, that they may know that there is no flesh that can dwell in the presence of God, save it be through the merits, and mercy, and grace of the Holy Messiah, who layeth down his life according to the flesh, and taketh it again by the power of the Spirit, that he may bring to pass the resurrection of the dead, being the first that should rise.

۲ نیفای ۲

۱ و اینک، یعقوب، من با تو سخن می گویم: تو نخست زاده من در روزهای پریشانی من در بیابان هستی. و بنگر، در کودکی تو، به سبب گستاخی برادرانت، رنج ها و اندوه زیادی را تحمل کرده ای.

۲ با این وجود، یعقوب، نخست زاده من در بیابان، تو عظمت خدا را می شناسی؛ و او زجرهای تو را برای سود تو تخصیص خواهد داد.

۳ از این رو، روان تو برکت خواهد یافت، و تو با برادرت، نیفای، در امنیت بسر خواهی برد؛ و روزهای تو در خدمت به خدایت سپری خواهد شد. از این رو، من می دانم که تو، به سبب پرهیزکاری بازخردار تو، باز خرید شده ای؛ زیرا تو نگریده ای که در کمال زمان او می آید تا رستگاری را بر آدمیان بیاورد.

۴ و تو شکوه او را در جوانی خود دیده ای؛ از این رو، تو حتی همچون آنانی که او در جسم خدمت خواهد کرد برکت یافته هستی؛ زیرا روح مقدس یکسان است، دیروز، امروز، و برای همیشه. و راه از زمان فرو افتادن آدمی آماده شده است، و رستگاری رایگان است.

۵ و آدمیان به اندازه کافی یاد می گیرند تا نیکی را از پلیدی بازشناسند. و قانون به آدمیان داده شده است. و با قانون هیچ تنی بیگناه شناخته نمی شود؛ یا، با قانون آدمیان بریده می شوند. آری، با قانون جسمی آنها بُریده شدند؛ و با قانون روحی نیز، آنها از آنچه که نیک است بریده می شوند، و برای همیشه بدبخت می شوند.

۶ از این رو، باز خرید شدن از راه و در مسیح مقدس می آید؛ زیرا او آکنده از فیض و راستی است.

۷ بنگرید، او خودش را به عنوان یک قربانی برای گناه پیشکش می کند، تا خواسته های قانون را پاسخ دهد، برای همه کسانی که دلی شکسته و روانی پشیمان دارند، و نه برای هیچ کس دیگری خواسته های قانون می تواند پاسخ داده شود.

۸ از این رو، چه بزرگ است اهمیت آشکار کردن این چیزها به ساکنان زمین، که آنها بدانند که هیچ تنی نیست که بتواند در پیشگاه خدا ساکن شود، مگر اینکه از راه شایستگی ها، و رحمت و فیض مسیح مقدس باشد، که جاننش را برپایه جسم می نهد و با قدرت روح مقدس آن را دوباره می گیرد، او نخستین بوده که برمی خیزد، تا بتواند رستخیز مردگان را پیش آورد.

Wherefore, he is the firstfruits unto God, inasmuch as he shall make intercession for all the children of men; and they that believe in him shall be saved.

And because of the intercession for all, all men come unto God; wherefore, they stand in the presence of him, to be judged of him according to the truth and holiness which is in him. Wherefore, the ends of the law which the Holy One hath given, unto the inflicting of the punishment which is affixed, which punishment that is affixed is in opposition to that of the happiness which is affixed, to answer the ends of the atonement—

For it must needs be, that there is an opposition in all things. If not so, my firstborn in the wilderness, righteousness could not be brought to pass, neither wickedness, neither holiness nor misery, neither good nor bad. Wherefore, all things must needs be a compound in one; wherefore, if it should be one body it must needs remain as dead, having no life neither death, nor corruption nor incorruption, happiness nor misery, neither sense nor insensibility.

Wherefore, it must needs have been created for a thing of naught; wherefore there would have been no purpose in the end of its creation. Wherefore, this thing must needs destroy the wisdom of God and his eternal purposes, and also the power, and the mercy, and the justice of God.

And if ye shall say there is no law, ye shall also say there is no sin. If ye shall say there is no sin, ye shall also say there is no righteousness. And if there be no righteousness there be no happiness. And if there be no righteousness nor happiness there be no punishment nor misery. And if these things are not there is no God. And if there is no God we are not, neither the earth; for there could have been no creation of things, neither to act nor to be acted upon; wherefore, all things must have vanished away.

And now, my sons, I speak unto you these things for your profit and learning; for there is a God, and he hath created all things, both the heavens and the earth, and all things that in them are, both things to act and things to be acted upon.

۹ از این رو، او نخستین ثمر خداست، به اندازه ای که او برای همه فرزندان آدمیان پادرمیانی می کند؛ و آنهایی که به او ایمان آورند نجات خواهند یافت.

۱۰ و به سبب پادرمیانی برای همه، همه آدمیان به نزد خدا می آیند؛ از این رو، آنها در پیشگاه او می ایستند، تا برپایه راستی و قداستی که در او است از سوی او داوری شوند. از این رو، خواسته های قانونی که قدوس داده است، به وارد آوردن مجازاتی است که پیوست آن است، مجازاتی که پیوست آن است با آن خوشبختی ای که پیوست آن است دوگانه است، تا خواسته های کفاره را پاسخگو باشد —

۱۱ زیرا ناگزیر باید، که دوگانگی در همه چیزها باشد. اگر چنین نباشد، نخست زاده ام در بیابان، نه پرهیزکاری می توانست رخ دهد، نه نابکاری، نه قداست نه بدبختی، نه نیکی نه بدی. از این رو، همه چیزها ناگزیر باید آمیخته ای در هم می بود. از این رو، اگر یک بدن باشد ناگزیر باید همچون مُرده باقی بماند، نه زندگی نه مرگی داشته باشد، نه فسادی نه بی فسادی، نه خوشبختی نه بدبختی، نه احساس نه بی احساسی.

۱۲ از این رو، ناگزیر باید همچون چیز پوچی آفریده شده باشد؛ از این رو هیچ هدفی در سرانجام آفرینش نمی بود. از این رو، این چیز ناگزیر باید خردمندی و هدف های جاویدان خدا، و نیز قدرت و رحمت و دادگری خدا را نابود می کرد.

۱۳ و اگر شما بگویید هیچ قانونی نیست، همچنین خواهید گفت هیچ گناهی نیست. اگر شما بگویید هیچ گناهی نیست، همچنین خواهید گفت هیچ پرهیزکاری نیست. و اگر هیچ پرهیزکاری نباشد هیچ خوشبختی نیست. و اگر نه پرهیزکاری باشد نه خوشبختی، نه هیچ مجازاتی خواهد بود نه هیچ بدبختی. و اگر این چیزها نباشند هیچ خدایی نیست. و اگر خدایی نباشد نه ما هستیم، نه زمین؛ زیرا هیچ آفرینشی نمی توانست بوده باشد، نه عمل کننده و نه بر آن عمل شونده ای می بود؛ از این رو، همه چیزها باید ناپدید می شدند.

۱۴ و اینک، پسرانم، من این چیزها را برای سودمندی و یادگیری شما می گویم؛ زیرا خدایی هست، و او همه چیزها، هم آسمان ها و هم زمین، و همه چیزهایی که در آنها هستند، هم چیزهایی که عمل می کنند و هم چیزهایی که بر آنها عمل می شود، را آفریده است.

And to bring about his eternal purposes in the end of man, after he had created our first parents, and the beasts of the field and the fowls of the air, and in fine, all things which are created, it must needs be that there was an opposition; even the forbidden fruit in opposition to the tree of life; the one being sweet and the other bitter.

Wherefore, the Lord God gave unto man that he should act for himself. Wherefore, man could not act for himself save it should be that he was enticed by the one or the other.

And I, Lehi, according to the things which I have read, must needs suppose that an angel of God, according to that which is written, had fallen from heaven; wherefore, he became a devil, having sought that which was evil before God.

And because he had fallen from heaven, and had become miserable forever, he sought also the misery of all mankind. Wherefore, he said unto Eve, yea, even that old serpent, who is the devil, who is the father of all lies, wherefore he said: Partake of the forbidden fruit, and ye shall not die, but ye shall be as God, knowing good and evil.

And after Adam and Eve had partaken of the forbidden fruit they were driven out of the garden of Eden, to till the earth.

And they have brought forth children; yea, even the family of all the earth.

And the days of the children of men were prolonged, according to the will of God, that they might repent while in the flesh; wherefore, their state became a state of probation, and their time was lengthened, according to the commandments which the Lord God gave unto the children of men. For he gave commandment that all men must repent; for he showed unto all men that they were lost, because of the transgression of their parents.

And now, behold, if Adam had not transgressed he would not have fallen, but he would have remained in the garden of Eden. And all things which were created must have remained in the same state in which they were after they were created; and they must have remained forever, and had no end.

۱۵ و برای پیش آوردن هدف های جاویدان برای سرانجام آدمی، پس از اینکه او پدر و مادر نخستین ما، و جانوران دشت و پرندگان هوا را آفرید، و خلاصه، همه چیزهایی که آفریده شده اند، ناگزیر باید که یک دوگانگی می بود؛ یعنی میوه ممنوعه در دوگانگی با درخت زندگی، یکی شیرین بوده و دیگری تلخ.

۱۶ از این رو، سرور خدا به آدمی عطا کرد که او برای خودش عمل کند. از این رو، آدمی نمی توانست برای خودش عمل کند مگر اینکه چنان می بود که او از سوی یکی یا دیگری فریفته شود.

۱۷ و من، لیحای، برپایه چیزهایی که خوانده ام، ناگزیر باید گمان کنم که یک فرشته خدا، برپایه چیزی که نوشته شده است، از بهشت فرو افتاد؛ از این رو، از آن جایی که او بدنبال چیزی بوده که در برابر خدا پلید بود، اهریمن شد.

۱۸ و چون او از بهشت فرو افتاد، و برای همیشه بدبخت شد، او به دنبال بدبختی همه بشریت نیز شد. از این رو، او به حوا گفت، آری، یعنی آن مار کهن، که اهریمن است، که پدر همه دروغ هاست، از این رو او گفت: از میوه ممنوعه میل کن، و تو نخواهی مُرد، بلکه تو نیکی و پلیدی را شناخته، مانند خدا خواهی شد.

۱۹ و پس از اینکه آدم و حوا از میوه ممنوعه میل کردند آنها از باغ عدن رانده شدند، تا زمین را کشت کنند.

۲۰ و آنها فرزندان آوردند؛ آری، یعنی خانواده همه زمین را.

۲۱ و روزگار فرزندان آدمی، برپایه خواست خدا، دراز شد، که آنها بتوانند در حالیکه در جسم هستند توبه کنند؛ از این رو، وضعیت آنها وضعیت آزمایش شد، و زمان آنها، برپایه فرمان هایی که سرور خدا به فرزندان آدمی داد، طولانی شد. زیرا او فرمان داد که همه آدمیان باید توبه کنند؛ زیرا او به همه آدمیان نشان داد که آنها، به سبب سرپیچی پدر و مادرشان، گمراه شدند.

۲۲ و اینک، بنگرید، اگر آدم سرپیچی نکرده بود او فرو نمی افتاد، بلکه در باغ عدن می ماند. و همه چیزهایی که آفریده شده بودند در همان وضعیتی می ماندند که پس از آفریده شدن در آن بودند؛ و آنها برای همیشه باید می ماندند، و هیچ پایانی نمی داشتند.

And they would have had no children; wherefore they would have remained in a state of innocence, having no joy, for they knew no misery; doing no good, for they knew no sin.

But behold, all things have been done in the wisdom of him who knoweth all things.

Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy.

And the Messiah cometh in the fulness of time, that he may redeem the children of men from the fall. And because that they are redeemed from the fall they have become free forever, knowing good from evil; to act for themselves and not to be acted upon, save it be by the punishment of the law at the great and last day, according to the commandments which God hath given.

Wherefore, men are free according to the flesh; and all things are given them which are expedient unto man. And they are free to choose liberty and eternal life, through the great Mediator of all men, or to choose captivity and death, according to the captivity and power of the devil; for he seeketh that all men might be miserable like unto himself.

And now, my sons, I would that ye should look to the great Mediator, and hearken unto his great commandments; and be faithful unto his words, and choose eternal life, according to the will of his Holy Spirit;

And not choose eternal death, according to the will of the flesh and the evil which is therein, which giveth the spirit of the devil power to captivate, to bring you down to hell, that he may reign over you in his own kingdom.

I have spoken these few words unto you all, my sons, in the last days of my probation; and I have chosen the good part, according to the words of the prophet. And I have none other object save it be the everlasting welfare of your souls. Amen.

۲۳ و آنها هیچ فرزندی نمی داشتند؛ از این رو آنها در یک وضعیت بیگناهی باقی می ماندند، هیچ شادی نداشته، زیرا بدبختی را نمی شناختند؛ هیچ نیکی نمی کرده، زیرا گناه را نمی شناختند.

۲۴ ولی بنگرید، همه چیزها در خردمندی او که همه چیزها را می داند انجام شده اند.

۲۵ آدم فرو افتاد تا آدمیان وجود داشته باشند؛ و آدمیان هستند که بتوانند شادی داشته باشند.

۲۶ و مسیح در کمال زمان می آید که فرزندان آدمیان را از فرو افتادن باز خرید کند. و برای اینکه آنها از فرو افتادن باز خرید شده اند آنها برای همیشه آزاد شده اند، نیکی را از بدی شناخته؛ تا برای خود عمل کنند و نه بر آنها عمل شود، مگر با مجازات قانون در روز بزرگ و آخر، برپایه فرمان هایی که خدا داده است.

۲۷ از این رو، آدمیان برپایه جسم آزاد هستند؛ و همه چیزهایی که برای آدمی لازم هستند به آنها داده شده است. و آنها در برگزیدن آزادی و زندگی جاویدان، از راه میانجی بزرگ همه آدمیان، یا برگزیدن اسارت و مرگ، برپایه اسارت و قدرت اهریمن، آزاد هستند؛ زیرا او به دنبال این است که همه آدمیان مانند خودش بدبخت شوند.

۲۸ و اینک، پسرانم، من می خواهم که شما به میانجی بزرگ روی آورید، و فرمان های بزرگش را بگوش دل بپذیرید؛ و به سخنانش ایمان داشته باشید، و برپایه خواست روح مقدس او، زندگی جاویدان را برگزینید.

۲۹ و مرگ جاویدان را برنگزینید، برپایه خواست جسم و پلیدی که در آن است، که به روح اهریمن قدرت اسیر کردن می دهد تا شما را پایین به دوزخ آورد، که او بتواند بر شما در پادشاهی خودش فرمانروایی کند.

۳۰ من این چند سخن را، در روزهای آخر آزمایشم، بر همه شما، پسرانم، گفته ام؛ و من بخش نیک را، برپایه سخنان پیامبر، برگزیده ام. و من هیچ هدف دیگری جز بهروزی ابدی روان های شما ندارم. آمین

2 Nephi 3

And now I speak unto you, Joseph, my last-born. Thou wast born in the wilderness of mine afflictions; yea, in the days of my greatest sorrow did thy mother bear thee.

And may the Lord consecrate also unto thee this land, which is a most precious land, for thine inheritance and the inheritance of thy seed with thy brethren, for thy security forever, if it so be that ye shall keep the commandments of the Holy One of Israel.

And now, Joseph, my last-born, whom I have brought out of the wilderness of mine afflictions, may the Lord bless thee forever, for thy seed shall not utterly be destroyed.

For behold, thou art the fruit of my loins; and I am a descendant of Joseph who was carried captive into Egypt. And great were the covenants of the Lord which he made unto Joseph.

Wherefore, Joseph truly saw our day. And he obtained a promise of the Lord, that out of the fruit of his loins the Lord God would raise up a righteous branch unto the house of Israel; not the Messiah, but a branch which was to be broken off, nevertheless, to be remembered in the covenants of the Lord that the Messiah should be made manifest unto them in the latter days, in the spirit of power, unto the bringing of them out of darkness unto light—yea, out of hidden darkness and out of captivity unto freedom.

For Joseph truly testified, saying: A seer shall the Lord my God raise up, who shall be a choice seer unto the fruit of my loins.

Yea, Joseph truly said: Thus saith the Lord unto me: A choice seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and he shall be esteemed highly among the fruit of thy loins. And unto him will I give commandment that he shall do a work for the fruit of thy loins, his brethren, which shall be of great worth unto them, even to the bringing of them to the knowledge of the covenants which I have made with thy fathers.

And I will give unto him a commandment that he shall do none other work, save the work which I shall command him. And I will make him great in mine eyes; for he shall do my work.

۲ نیفای ۳

۱ و اینک من به تو سخن می گویم، یوسف، آخرین-زاده ام. تو در بیابان رنج هایم زاده شدی؛ آری، در روزگار بزرگترین اندوهم مادرت تو را زایید.

۲ و باشد که سرور این سرزمین را برای تو نیز تخصیص دهد، که ارزشمندترین سرزمین است، برای میراث تو و میراث نوادگان تو همراه با برادرانت، برای امنیت تو برای همیشه، اگر چنین باشد که شما فرمان های قدوس اسرائیل را نگاه دارید.

۳ و اینک، یوسف، آخرین-زاده ام، کسی که من از بیابان رنج هایم بیرون آورده ام، باشد که سرور تو را برای همیشه برکت دهد، زیرا نوادگان تو کاملاً نابود نخواهد شد.

۴ زیرا بنگر، تو از نسل من هستی؛ و من از نوادگان یوسفی هستم که به اسارت به مصر برده شد. و بزرگ بودند پیمان هایی که سرور با یوسف بست.

۵ از این رو، یوسف به راستی روزگار ما را دید. و او پیمانی از سرور بدست آورد، که سرور خدا شاخه ای پرهیزکار از نسل او بر خاندان اسرائیل بر خواهد انگیخت؛ نه مسیح، بلکه شاخه ای که قرار بود شکسته شود، با این وجود، تا که پیمان های سرور به یاد آورده شود که مسیح بر آنها در روزگار آخر پدیدار خواهد شد، در روح قدرت، بر در آوردن آنها بیرون از تاریکی به نور— آری، بیرون از تاریکی مخفی و بیرون از اسارت به آزادی.

۶ زیرا یوسف به راستی گواهی داد، گفتا: یک رائی را خدایم سرور بر خواهد انگیخت، که رائی برگزیده ای از نسلم خواهد بود.

۷ آری، یوسف به راستی گفت: بدین گونه سرور به من می گوید: یک رائی برگزیده، من از نسل تو برخواهم انگیخت؛ و او در میان نسل تو به والایی ارج نهاده خواهد شد. و بر او من فرمان خواهم داد که او کاری برای نسل تو، برادرانش انجام دهد، که ارزش بزرگی برای آنها خواهد داشت، حتی تا به آوردن آنها به آگاهی از پیمان هایی که من با پدران تو بسته ام.

۸ و من به او فرمان خواهم داد که او هیچ کار دیگری انجام ندهد، مگر کاری که من به او فرمان دهم. و من او را در چشم خودم بزرگ خواهم داشت؛ زیرا او کار مرا انجام خواهد داد.

And he shall be great like unto Moses, whom I have said I would raise up unto you, to deliver my people, O house of Israel.

And Moses will I raise up, to deliver thy people out of the land of Egypt.

But a seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and unto him will I give power to bring forth my word unto the seed of thy loins—and not to the bringing forth my word only, saith the Lord, but to the convincing them of my word, which shall have already gone forth among them.

Wherefore, the fruit of thy loins shall write; and the fruit of the loins of Judah shall write; and that which shall be written by the fruit of thy loins, and also that which shall be written by the fruit of the loins of Judah, shall grow together, unto the confounding of false doctrines and laying down of contentions, and establishing peace among the fruit of thy loins, and bringing them to the knowledge of their fathers in the latter days, and also to the knowledge of my covenants, saith the Lord.

And out of weakness he shall be made strong, in that day when my work shall commence among all my people, unto the restoring thee, O house of Israel, saith the Lord.

And thus prophesied Joseph, saying: Behold, that seer will the Lord bless; and they that seek to destroy him shall be confounded; for this promise, which I have obtained of the Lord, of the fruit of my loins, shall be fulfilled. Behold, I am sure of the fulfilling of this promise;

And his name shall be called after me; and it shall be after the name of his father. And he shall be like unto me; for the thing, which the Lord shall bring forth by his hand, by the power of the Lord shall bring my people unto salvation.

Yea, thus prophesied Joseph: I am sure of this thing, even as I am sure of the promise of Moses; for the Lord hath said unto me, I will preserve thy seed forever.

۹ و او مانند موسی بزرگ خواهد بود، کسی که من گفته ام بر شما برمی انگیزم، تا مردم را رهایی دهد، ای خاندان اسرائیل.

۱۰ و موسی را من برخوادم انگیخت، تا مردم تو را به بیرون از سرزمین مصر رهایی دهد.

۱۱ ولی من یک رائی از نسل تو برخوادم انگیخت؛ و به او من قدرت خواهم داد تا سخن مرا به نوادگان کمر تو پدیدار کند— و نه تنها به پدیدار کردن سخن من، سرور می گوید، بلکه به متقاعد کردن آنها در مورد سخن من، که پیشاپیش به میان آنها رفته است.

۱۲ از این رو، نسل تو خواهند نوشت؛ و نسل یهودا خواهند نوشت؛ و آنچه بدست نسل تو نوشته خواهد شد، و نیز آنچه که بدست نسل یهودا نوشته خواهد شد، با همدیگر رشد خواهند کرد، بر رد کردن اصول نادرست و فرو نشانیدن درگیری ها، و برپایی آرامش در میان نسل تو، و آوردن آنها به آگاهی از پدرانشان در روزگار آخر، و نیز آگاهی از بیمان های من، سرور می گوید.

۱۳ و او از ناتوانی بیرون آمده توانا خواهد شد، در آن روز هنگامی که کار من در میان همه مردم آغاز شود، به دوباره برقرار کردن تو، ای خاندان اسرائیل، سرور می گوید.

۱۴ و بدین گونه یوسف نبوت کرد، گفتا: بنگرید، آن رائی را سرور برکت خواهد داد؛ و آنهایی که بدنبال این هستند تا او را نابود کنند تباه خواهند شد؛ زیرا این وعده، درباره نسلم، که من از سرور به دست آورده ام، برآورده خواهد شد. بنگرید، من از برآورده شدن این وعده مطمئن هستم.

۱۵ و نام او بنام من خوانده خواهد شد؛ و بنام پدرش. و او مانند من خواهد بود؛ زیرا این چیز، که سرور با دست او پدیدار خواهد کرد، با قدرت سرور مردم را به رستگاری خواهد آورد.

۱۶ آری، بدین گونه یوسف نبوت کرد: من از این چیز مطمئن هستم، حتی به همان اندازه که من از وعده موسی مطمئن هستم؛ زیرا سرور به من گفته است، من نوادگان تو را برای همیشه حفظ خواهم کرد.

And the Lord hath said: I will raise up a Moses; and I will give power unto him in a rod; and I will give judgment unto him in writing. Yet I will not loose his tongue, that he shall speak much, for I will not make him mighty in speaking. But I will write unto him my law, by the finger of mine own hand; and I will make a spokesman for him.

And the Lord said unto me also: I will raise up unto the fruit of thy loins; and I will make for him a spokesman. And I, behold, I will give unto him that he shall write the writing of the fruit of thy loins, unto the fruit of thy loins; and the spokesman of thy loins shall declare it.

And the words which he shall write shall be the words which are expedient in my wisdom should go forth unto the fruit of thy loins. And it shall be as if the fruit of thy loins had cried unto them from the dust; for I know their faith.

And they shall cry from the dust; yea, even repentance unto their brethren, even after many generations have gone by them. And it shall come to pass that their cry shall go, even according to the simplicity of their words.

Because of their faith their words shall proceed forth out of my mouth unto their brethren who are the fruit of thy loins; and the weakness of their words will I make strong in their faith, unto the remembering of my covenant which I made unto thy fathers.

And now, behold, my son Joseph, after this manner did my father of old prophesy.

Wherefore, because of this covenant thou art blessed; for thy seed shall not be destroyed, for they shall hearken unto the words of the book.

And there shall rise up one mighty among them, who shall do much good, both in word and in deed, being an instrument in the hands of God, with exceeding faith, to work mighty wonders, and do that thing which is great in the sight of God, unto the bringing to pass much restoration unto the house of Israel, and unto the seed of thy brethren.

And now, blessed art thou, Joseph. Behold, thou art little; wherefore hearken unto the words of thy brother, Nephi, and it shall be done unto thee even according to the words which I have spoken. Remember the words of thy dying father. Amen.

۱۷ و سرور گفته است: من یک موسی برخوادم انگيخت؛ و من به او قدرت را در یک چوبدستی خوادم داد؛ و من داوری را به او در نوشتن خوادم داد. اما زبانش را باز نخواهم کرد، که او زیاد سخن بگوید، زیرا من او را در سخن گفتن توانا نخواهم ساخت. ولی من قانونم را بر او خواهم نوشت، با انگشت دست خودم؛ و برای او سخنگویی قرار خواهم داد.

۱۸ و سرور همچنین به من گفت: من برای نسل تو یک رائی برخوادم انگيخت؛ و برای او سخنگویی قرار خواهم داد. و من، بنگر، من به او اختیار خواهم کرد که او نوشته های نسل تو را برای نسل تو بنویسد؛ و سخنگوی نسل تو آن را اعلام خواهد کرد.

۱۹ و سخنانی که او خواهد نوشت سخنانی خواهند بود که در خردمندی من شایسته هستند که در میان نسل تو پیش روند. و بدینسان خواهد بود گویی نسل تو بر آنها از خاک فریاد برآورده باشند؛ زیرا من از ایمانشان آگاهم.

۲۰ و آنها از خاک فریاد خواهند کرد؛ آری، یعنی توبه بر برادرانشان را، حتی پس از گذشتن نسل های بسیاری از آنها. و چنین خواهد گذشت که فریاد هایشان، حتی برپایه سادگی گفتارشان، پیش خواهد رفت.

۲۱ به سبب ایمانشان سخنانشان از دهان من به برادرانشان که نسل تو هستند صادر خواهد شد؛ و ناتوانی گفتارشان را من در ایمانشان، در به یادآوری پیمانم که با پدران تو بستم، نیرومند خواهم ساخت.

۲۲ و اینک، بنگر، پسر یوسف، به این شیوه، پدر نیاکانیم نبوت کرد.

۲۳ از این رو، به سبب این پیمان برکت یافته هستی تو؛ زیرا نوادگان تو نابود نخواهد شد، زیرا آنها سخنان کتاب را بگوش دل خواهند پذیرفت.

۲۴ و یک توانایی در میان آنها برخواهد خاست، که نیکی زیادی انجام خواهد داد، هم در سخن و هم در کردار، ابزاری در دست خدا بوده، با ایمانی بی اندازه، تا شگفتی های عظیمی انجام دهد و آن چیزی را که در دید خدا بزرگ است انجام دهد، تا به بازآوری بزرگ خاندان اسرائیل و نوادگان برادران تو.

۲۵ و اینک، تو برکت یافته هستی، یوسف، بنگر، تو خردسالی؛ از این رو سخنان برادر خود، نیفای را بگوش دل بپذیر و بر تو آن خواهد شد حتی برپایه سخنانی که گفته ام. سخنان پدر در حال مرگ خود را به یاد آور. آمین

2 Nephi 4

And now, I, Nephi, speak concerning the prophecies of which my father hath spoken, concerning Joseph, who was carried into Egypt.

For behold, he truly prophesied concerning all his seed. And the prophecies which he wrote, there are not many greater. And he prophesied concerning us, and our future generations; and they are written upon the plates of brass.

Wherefore, after my father had made an end of speaking concerning the prophecies of Joseph, he called the children of Laman, his sons, and his daughters, and said unto them: Behold, my sons, and my daughters, who are the sons and the daughters of my firstborn, I would that ye should give ear unto my words.

For the Lord God hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

But behold, my sons and my daughters, I cannot go down to my grave save I should leave a blessing upon you; for behold, I know that if ye are brought up in the way ye should go ye will not depart from it.

Wherefore, if ye are cursed, behold, I leave my blessing upon you, that the cursing may be taken from you and be answered upon the heads of your parents.

Wherefore, because of my blessing the Lord God will not suffer that ye shall perish; wherefore, he will be merciful unto you and unto your seed forever.

And it came to pass that after my father had made an end of speaking to the sons and daughters of Laman, he caused the sons and daughters of Lemuel to be brought before him.

And he spake unto them, saying: Behold, my sons and my daughters, who are the sons and the daughters of my second son; behold I leave unto you the same blessing which I left unto the sons and daughters of Laman; wherefore, thou shalt not utterly be destroyed; but in the end thy seed shall be blessed.

۲ نیفای ۴

۱ و اینک، من، نیفای، دربارهٔ نبوت‌هایی سخن می‌گویم که پدرم از آنها سخن گفته است، دربارهٔ یوسف، که به مصر برده شد.

۲ زیرا بنگرید، او به راستی دربارهٔ همهٔ نوادگانش نبوت کرد. و نبوت‌هایی که او نوشت، عظیم‌تر از آنها وجود ندارند. و او دربارهٔ ما، و نسل‌های آیندهٔ ما نبوت کرد؛ و آنها روی ورقه‌های برنجی نوشته شده‌اند.

۳ از این رو، پس از اینکه پدرم به سخن گفتن دربارهٔ نبوت‌های یوسف پایان داد، فرزندان لمان، پسرانش و دخترانش را فرا خواند و به آنها گفت: بنگرید، پسرانم و دخترانم، که پسران و دختران نخست‌زاده‌ام هستید، من می‌خواهم که شما به سخنانم گوش فرا دهید.

۴ زیرا سرور خدا گفته است که: تا آنجایی که شما فرمان‌هایم را نگاه دارید شما در این سرزمین کامروا می‌شوید؛ و تا آنجایی که شما فرمان‌هایم را نگه ندارید شما از پیشگاه من بریده می‌شوید.

۵ ولی بنگرید، پسرانم و دخترانم، من نمی‌توانم به گورم روم مگر برکتی را بر شما بگذارم؛ زیرا بنگرید، من می‌دانم اگر شما به راهی که می‌بایستی بروید بار آورده شوید آن را رها نخواهید کرد.

۶ از این رو، اگر شما نفرین شوید، بنگرید، من برکت را بر شما می‌گذارم، که آن نفرین از شما برداشته شود و پاسخگویی آن بر سر پدران و مادران شما باشد.

۷ از این رو، به سبب برکت من، سرور خدا روا نخواهد داشت که شما نابود شوید؛ از این رو، او بر شما و بر نوادگان شما مهربان خواهد بود.

۸ و چنین گذشت که پس از اینکه پدرم به سخن گفتن به پسران و دختران لمان پایان داد، واداشت تا پسران و دختران لموئیل به پیش او آورده شوند.

۹ و او به آنها سخن گفت: بنگرید، پسرانم و دخترانم، که پسران و دختران پسر دوم من هستید؛ بنگرید من همان برکتی را که بر پسران و دختران لمان گذاشتم بر شما می‌گذارم؛ از این رو، شما کاملاً نابود نمی‌شوید؛ بلکه در پایان نوادگان شما برکت خواهند یافت.

And it came to pass that when my father had made an end of speaking unto them, behold, he spake unto the sons of Ishmael, yea, and even all his household.

And after he had made an end of speaking unto them, he spake unto Sam, saying: Blessed art thou, and thy seed; for thou shalt inherit the land like unto thy brother Nephi. And thy seed shall be numbered with his seed; and thou shalt be even like unto thy brother, and thy seed like unto his seed; and thou shalt be blessed in all thy days.

And it came to pass after my father, Lehi, had spoken unto all his household, according to the feelings of his heart and the Spirit of the Lord which was in him, he waxed old. And it came to pass that he died, and was buried.

And it came to pass that not many days after his death, Laman and Lemuel and the sons of Ishmael were angry with me because of the admonitions of the Lord.

For I, Nephi, was constrained to speak unto them, according to his word; for I had spoken many things unto them, and also my father, before his death; many of which sayings are written upon mine other plates; for a more history part are written upon mine other plates.

And upon these I write the things of my soul, and many of the scriptures which are engraven upon the plates of brass. For my soul delighteth in the scriptures, and my heart pondereth them, and writeth them for the learning and the profit of my children.

Behold, my soul delighteth in the things of the Lord; and my heart pondereth continually upon the things which I have seen and heard.

Nevertheless, notwithstanding the great goodness of the Lord, in showing me his great and marvelous works, my heart exclaimeth: O wretched man that I am! Yea, my heart sorroweth because of my flesh; my soul grieveth because of mine iniquities.

I am encompassed about, because of the temptations and the sins which do so easily beset me.

And when I desire to rejoice, my heart groaneth because of my sins; nevertheless, I know in whom I have trusted.

۱۰ و چنین گذشت که هنگامی که پدرم به سخن گفتن به آنها پایان داد، بنگرید، او به پسران اسماعیل، آری، و حتی به همه خانوارش، سخن گفت.

۱۱ و پس از اینکه به سخن گفتن به آنها پایان داد، او به سام سخن گفت، گفت: برکت یافته هستی تو، و نوادگان تو؛ زیرا تو این سرزمین را مانند برادرت نیفای به ارث خواهی برد. و نوادگان تو با نوادگان او شمرده خواهند شد؛ و تو حتی مانند برادرت خواهی شد، و نوادگان تو مانند نوادگان او خواهند بود؛ و تو در همه روزگارت برکت خواهی یافت.

۱۲ و چنین گذشت پس از اینکه پدرم، لیحای، برپایه احساس های دلش و روح سرور که در او بود، به همه خانوارش سخن گفت، او سالخورده بود. و چنین گذشت که او مرد و به گور سپرده شد.

۱۳ و چنین گذشت که چند روزی از مرگ او نگذشته، لامان و لموئیل و پسران اسماعیل به سبب اندرزهای سرور بر من خشم گرفتند.

۱۴ زیرا من، نیفای، وادار شده بودم تا بر آنها، برپایه سخن او، سخن گویم؛ زیرا من چیزهای بسیاری بر آنها گفته بودم، و همچنین پدرم، پیش از مرگش؛ که بسیاری از آن گفته ها بر ورقه های دیگر من نوشته شده اند؛ زیرا یک بخش تاریخی بیشتری بر ورقه های دیگر من نوشته شده اند.

۱۵ و بر اینها من امور روانم، و بسیاری از نوشته های مقدس را که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده اند می نویسم. زیرا روانم در نوشته های مقدس دلشاد می شود، و دلم به آنها می اندیشد، و آنها را برای یادگیری و سودمندی فرزندانم می نویسم.

۱۶ بنگرید، روانم در امور سرور دلشاد می شود؛ و دلم پیوسته بر چیزهایی که من دیده ام و شنیده ام می اندیشد.

۱۷ با این وجود، با وجود نیکی بزرگ سرور، در نشان دادن کارهای بزرگ و شگفت انگیزش به من، دلم بانگ بر می آورد: آه چه مرد تیره بختی هستم من! آری، دلم به سبب جسمم اندوهگین؛ روانم به سبب نابکاری هایم غمگین می شود.

۱۸ من، به سبب وسوسه ها و گناهانی که به آسانی مرا به ستوه می آورد، احاطه شده ام.

۱۹ و هنگامی که من میل به شادمانی کردن دارم، دلم به سبب گناهانم می نالد؛ با این وجود، من می دانم به چه کسی توکل کرده ام.

My God hath been my support; he hath led me through mine afflictions in the wilderness; and he hath preserved me upon the waters of the great deep.

He hath filled me with his love, even unto the consuming of my flesh.

He hath confounded mine enemies, unto the causing of them to quake before me.

Behold, he hath heard my cry by day, and he hath given me knowledge by visions in the night-time.

And by day have I waxed bold in mighty prayer before him; yea, my voice have I sent up on high; and angels came down and ministered unto me.

And upon the wings of his Spirit hath my body been carried away upon exceedingly high mountains. And mine eyes have beheld great things, yea, even too great for man; therefore I was bidden that I should not write them.

O then, if I have seen so great things, if the Lord in his condescension unto the children of men hath visited men in so much mercy, why should my heart weep and my soul linger in the valley of sorrow, and my flesh waste away, and my strength slacken, because of mine afflictions?

And why should I yield to sin, because of my flesh? Yea, why should I give way to temptations, that the evil one have place in my heart to destroy my peace and afflict my soul? Why am I angry because of mine enemy?

Awake, my soul! No longer droop in sin. Rejoice, O my heart, and give place no more for the enemy of my soul.

Do not anger again because of mine enemies. Do not slacken my strength because of mine afflictions.

Rejoice, O my heart, and cry unto the Lord, and say: O Lord, I will praise thee forever; yea, my soul will rejoice in thee, my God, and the rock of my salvation.

O Lord, wilt thou redeem my soul? Wilt thou deliver me out of the hands of mine enemies? Wilt thou make me that I may shake at the appearance of sin?

۲۰ خدای من پشتیبانم بوده است؛ او مرا از میان رنج هایم در بیابان راهنمایی کرده است؛ و او مرا بر آبهای آن عمق عظیم حفظ کرده است.

۲۱ او مرا با مهرش آکنده کرده است، حتی تا به از پا درآمدن بدنم.

۲۲ او دشمنان مرا شرمسار کرده است، تا سبب شود آنها در برابرم بلرزند.

۲۳ بنگرید، او در روز زاری مرا شنیده است، و هنگام شب با رؤیاهای به من آگاهی داده است.

۲۴ و در روز در نیایش توانمندی در برابر او دلیر شده ام؛ آری، ندایم را به بالا فرستاده ام؛ و فرشتگان پایین آمدند و به من تعلیم دادند.

۲۵ و بر بال های روحش بدنم بر کوه های بی اندازه بلند برده شده است. و چشمان من چیزهای عظیمی را دیده است، آری، یعنی بیش از اندازه عظیم برای آدمی؛ بنابراین به من دستور داده شد که نمی بایستی آنها را بنویسم.

۲۶ آه آنگاه، اگر من چنین چیزهای بزرگی را دیده ام، اگر سرور در مدارای خود با فرزندان آدمی با چنین رحمت زیادی آدمیان را دیدار کرده است، چرا به سبب رنج های خود، دلم بایست بگریم و روانم در دره آندوه درنگ کند و جسمم از دست رود و نیروی کم شود؟

۲۷ و چرا من می بایستی به گناه تن دهم، به سبب جسمم؟ آری، چرا من می بایستی به وسوسه ها راه دهم، که آن پلید در دلم جایی داشته باشد تا آرامشم را نابود کند و روانم را رنج دهد؟ چرا من به سبب دشمن خود خشمگین هستم؟

۲۸ بیدار شو، روان من! دیگر در گناه خمیده نشو. شادمانی کن، ای دل من، و بیشتر از این به دشمن روانم جایی نده.

۲۹ به خاطر دشمنانم دوباره خشمگین نشو. نیرویم را به سبب رنج هایم کمتر نکن.

۳۰ شادمانی کن، ای دل من، و به درگاه سرور زاری کن، و بگو: سرور، من تو را برای همیشه ستایش خواهم کرد؛ آری، روانم در تو شادمانی خواهد کرد، خدای من، و صخره نجات من.

۳۱ سرور، آیا تو روانم را باز خرید خواهی کرد؟ آیا تو مرا از دست دشمنانم رهایی خواهی داد؟ آیا تو مرا چنان خواهی نمود که من بر پدیدار شدن گناه به لرزه درآیم؟

May the gates of hell be shut continually before me, because that my heart is broken and my spirit is contrite! O Lord, wilt thou not shut the gates of thy righteousness before me, that I may walk in the path of the low valley, that I may be strict in the plain road!

O Lord, wilt thou encircle me around in the robe of thy righteousness! O Lord, wilt thou make a way for mine escape before mine enemies! Wilt thou make my path straight before me! Wilt thou not place a stumbling block in my way—but that thou wouldst clear my way before me, and hedge not up my way, but the ways of mine enemy.

O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh; for I know that cursed is he that putteth his trust in the arm of flesh. Yea, cursed is he that putteth his trust in man or maketh flesh his arm.

Yea, I know that God will give liberally to him that asketh. Yea, my God will give me, if I ask not amiss; therefore I will lift up my voice unto thee; yea, I will cry unto thee, my God, the rock of my righteousness. Behold, my voice shall forever ascend up unto thee, my rock and mine everlasting God. Amen.

۳۲ باشد که دروازه های دوزخ پیوسته در برابر من بسته باشند، برای اینکه دلم شکسته است و روح پشیمان! سَرَوَرا، تو دروازه های پرهیزکاریت را در برابر من نبند، تا من بتوانم در راه آن وادی پایین گام بردارم، تا بتوانم در جاده هموار هوشیار باشم!

۳۳ سَرَوَرا، تو مرا در دای پرهیزکاریت فراگیر! سَرَوَرا، تو راه فراری در برابر دشمنانم درست کن! تو راه مرا در برابر من راست کن! تو سنگ لغزشی را در راهم نگذار — بلکه تو راه مرا در برابرم باز کن، و راهم را نبند، بلکه راه های دشمنان مرا.

۳۴ سَرَوَرا، من به تو توکل کرده ام، و برای همیشه به تو توکل خواهم کرد. من به بازوی جسم توکل نخواهم کرد؛ زیرا می دانم که نفرین شده است او که به بازوی جسم توکل کند. آری، نفرین شده است او که به آدمی توکل کند یا جسم را بازوی خود کند.

۳۵ آری، من می دانم خدا به او که درخواست کند، سخاوتمندانه خواهد داد. آری، خدای من به من خواهد داد، اگر بی مورد درخواست نکنم؛ بنابراین من ندایم را به تو بلند می کنم؛ آری، من به درگاه تو زاری خواهم کرد، خدایم، صخره پرهیزکاریم. بنگر، ندایم برای همیشه به تو به بالا خواهد رفت، صخره من و خدای ابدی من. آمین.

2 Nephi 5

Behold, it came to pass that I, Nephi, did cry much unto the Lord my God, because of the anger of my brethren.

But behold, their anger did increase against me, insomuch that they did seek to take away my life.

Yea, they did murmur against me, saying: Our younger brother thinks to rule over us; and we have had much trial because of him; wherefore, now let us slay him, that we may not be afflicted more because of his words. For behold, we will not have him to be our ruler; for it belongs unto us, who are the elder brethren, to rule over this people.

Now I do not write upon these plates all the words which they murmured against me. But it sufficeth me to say, that they did seek to take away my life.

And it came to pass that the Lord did warn me, that I, Nephi, should depart from them and flee into the wilderness, and all those who would go with me.

Wherefore, it came to pass that I, Nephi, did take my family, and also Zoram and his family, and Sam, mine elder brother and his family, and Jacob and Joseph, my younger brethren, and also my sisters, and all those who would go with me. And all those who would go with me were those who believed in the warnings and the revelations of God; wherefore, they did hearken unto my words.

And we did take our tents and whatsoever things were possible for us, and did journey in the wilderness for the space of many days. And after we had journeyed for the space of many days we did pitch our tents.

And my people would that we should call the name of the place Nephi; wherefore, we did call it Nephi.

And all those who were with me did take upon them to call themselves the people of Nephi.

And we did observe to keep the judgments, and the statutes, and the commandments of the Lord in all things, according to the law of Moses.

And the Lord was with us; and we did prosper exceedingly; for we did sow seed, and we did reap again in abundance. And we began to raise flocks, and herds, and animals of every kind.

۲ نیفای ۵

۱ بنگرید، چنین گذشت که من، نیفای، به سبب خشم برادرانم، به درگاه خدایم سرور زاری زیادی کردم.

۲ ولی بنگرید، خشم آنها علیه من افزایش یافت، به اندازه ای که آنها بر آن شدند تا جانم را بگیرند.

۳ آری، آنها علیه من غرولند کردند، گفتند: برادر جوانترمان می پندارد بر سر ما فرمانروایی کند؛ و ما به سبب او سختی های بسیاری داشته ایم؛ از این رو، اینک بگذارید او را بکشیم، که بیشتر از این به سبب سخنانش رنج نکشیم. زیرا بنگرید، ما او را فرمانروای خود نخواهیم کرد؛ زیرا فرمانروایی بر این مردم از آن ماست که برادران ارشد هستیم.

۴ اینک من بر این ورقه ها همه سخنانی که آنها علیه من غرولند کردند را نمی نویسم. ولی مرا کافی است تا بگویم، که آنها بر آن شدند تا جانم را بگیرند.

۵ و چنین گذشت که سرور به من هشدار داد، که من، نیفای و همه کسانی که می خواستند با من بیایند می بایستی از آنها جدا شویم و به بیابان بگریزیم.

۶ از این رو، چنین گذشت که من، نیفای، خانواده ام را برداشتم، همچنین زورام و خانواده اش و سام، برادر ارشد من و خانواده اش و یعقوب و یوسف، برادران جوانترم و همچنین خواهرانم و همه کسانی که می خواستند با من بیایند. و همه کسانی که می خواستند با من بیایند کسانی بودند که به هشدارها و مکاشفه های خدا ایمان داشتند؛ از این رو، آنها سخنانم را بگوش دل پذیرفتند.

۷ و ما چادرهایمان و هر آنچه که برای ما امکان پذیر بود را برداشتیم، و برای مدت چندین روز در بیابان سفر کردیم. و پس از اینکه ما برای مدت چندین روز سفر کردیم چادرهایمان را زدیم.

۸ و مردم می خواستند که ما نام آنجا را نیفای بخوانیم؛ از این رو، ما آن را نیفای خواندیم.

۹ و همه کسانی که با من بودند بر آن شدند تا خود را مردم نیفای بخوانند.

۱۰ و ما در نگاه داری دستورات و اساس نامه ها و فرمان های سرور در همه چیزها، بر پایه قانون موسی می کوشیدیم.

۱۱ و سرور با ما بود؛ و ما بی اندازه کاوروا شدیم؛ زیرا ما دانه افشاندیم و دوباره به فراوانی درو کردیم. و شروع نمودیم به پرورش گله ها و رمه ها و حیوانات از هر گونه.

And I, Nephi, had also brought the records which were engraven upon the plates of brass; and also the ball, or compass, which was prepared for my father by the hand of the Lord, according to that which is written.

And it came to pass that we began to prosper exceedingly, and to multiply in the land.

And I, Nephi, did take the sword of Laban, and after the manner of it did make many swords, lest by any means the people who were now called Lamanites should come upon us and destroy us; for I knew their hatred towards me and my children and those who were called my people.

And I did teach my people to build buildings, and to work in all manner of wood, and of iron, and of copper, and of brass, and of steel, and of gold, and of silver, and of precious ores, which were in great abundance.

And I, Nephi, did build a temple; and I did construct it after the manner of the temple of Solomon save it were not built of so many precious things; for they were not to be found upon the land, wherefore, it could not be built like unto Solomon's temple. But the manner of the construction was like unto the temple of Solomon; and the workmanship thereof was exceedingly fine.

And it came to pass that I, Nephi, did cause my people to be industrious, and to labor with their hands.

And it came to pass that they would that I should be their king. But I, Nephi, was desirous that they should have no king; nevertheless, I did for them according to that which was in my power.

And behold, the words of the Lord had been fulfilled unto my brethren, which he spake concerning them, that I should be their ruler and their teacher. Wherefore, I had been their ruler and their teacher, according to the commandments of the Lord, until the time they sought to take away my life.

Wherefore, the word of the Lord was fulfilled which he spake unto me, saying that: Inasmuch as they will not hearken unto thy words they shall be cut off from the presence of the Lord. And behold, they were cut off from his presence.

۱۲ و من، نیفای، همچنین نگاشته هایی که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بودند را آورده بودم؛ و همچنین آن گوی، یا قطب نما که برای پدرم بدست سرور آماده شده بود، برپایه آنچه که نوشته شده است.

۱۳ و چنین گذشت که ما شروع به بی اندازه کامروا شدن و افزایش یافتن در آن سرزمین نمودیم.

۱۴ و من، نیفای، شمشیر لابان را برداشتم، و به شیوه آن شمشیرهای بسیاری ساختم، مبادا مردمی که اینک لامانیان خوانده می شدند به هیچ وجهی بر ما آمده و ما را نابود کنند؛ زیرا از بیزاری آنها از من و فرزندانم و کسانی که مردم خوانده می شدند آگاه بودم.

۱۵ و من مردم را آموزش دادم تا ساختمان هایی بسازند، و همه گونه چوب، و آهن، و مس، و برنج، و پولاد، و طلا، و نقره، و سنگ های گرانبها را، که بسیار فراوان بودند، به کار برند.

۱۶ و من، نیفای، یک معبد ساختم؛ و آن را به شیوه معبد سلیمان بنا کردم جز اینکه از چیزهای به آن گرانبهایی ساخته نشده بود؛ زیرا آنها در این سرزمین یافت نمی شدند، از این رو، آن نمی شد مانند معبد سلیمان بنا شود. ولی ساخت آن مانند معبد سلیمان بود؛ و ساخت آن بی اندازه عالی بود.

۱۷ و چنین گذشت که من، نیفای، واداشتم تا مردمم کاردان شوند، و با دست های خود زحمت کشند.

۱۸ و چنین گذشت که آنها خواستند که من پادشاه آنها شوم. ولی من، نیفای، خواستار بودم که آنها هیچ پادشاهی نداشته باشند؛ با این وجود، من برپایه آنچه که در قدرتم بود برای آنها کار کردم.

۱۹ و بنگرید، سخنان سرور بر برادرانم برآورده شده بود، که او درباره آنها گفت، که من فرمانروای آنها و آموزگار آنها خواهم بود. از این رو، من، برپایه فرمان های سرور، فرمانروای آنها و آموزگار آنها بودم، تا زمانی که آنها برآن شدند تا جانم را بگیرند.

۲۰ از این رو، سخنی که سرور به من گفت برآورده شده بود، که گفت: تا آنجایی که آنها سخنان تو را بگوش دل نپذیرند از پیشگاه سرور بریده خواهند شد. و بنگرید، آنها از پیشگاه سرور بریده شدند.

And he had caused the cursing to come upon them, yea, even a sore cursing, because of their iniquity. For behold, they had hardened their hearts against him, that they had become like unto a flint; wherefore, as they were white, and exceedingly fair and delightsome, that they might not be enticing unto my people the Lord God did cause a skin of blackness to come upon them.

And thus saith the Lord God: I will cause that they shall be loathsome unto thy people, save they shall repent of their iniquities.

And cursed shall be the seed of him that mixeth with their seed; for they shall be cursed even with the same cursing. And the Lord spake it, and it was done.

And because of their cursing which was upon them they did become an idle people, full of mischief and subtlety, and did seek in the wilderness for beasts of prey.

And the Lord God said unto me: They shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in remembrance of me; and inasmuch as they will not remember me, and hearken unto my words, they shall scourge them even unto destruction.

And it came to pass that I, Nephi, did consecrate Jacob and Joseph, that they should be priests and teachers over the land of my people.

And it came to pass that we lived after the manner of happiness.

And thirty years had passed away from the time we left Jerusalem.

And I, Nephi, had kept the records upon my plates, which I had made, of my people thus far.

And it came to pass that the Lord God said unto me: Make other plates; and thou shalt engraven many things upon them which are good in my sight, for the profit of thy people.

Wherefore, I, Nephi, to be obedient to the commandments of the Lord, went and made these plates upon which I have engraven these things.

And I engraved that which is pleasing unto God. And if my people are pleased with the things of God they will be pleased with mine engravings which are upon these plates.

۲۱ و او واداشت تا نفرین بر آنها بیاید؛ آری، یعنی یک نفرین شدید، به سبب نابکاری هایشان. زیرا بنگرید، آنها دل هایشان را علیه او سخت کرده بودند، که مانند سنگ خارا شده بودند؛ از این رو، از آنجایی که آنها سپید و بی اندازه خوبروی و دلنشین بودند، سرور خدا واداشت تا پوستی از سیاهی بر آنها بیاید، تا آنها بر مردم من فریبنده نباشند.

۲۲ و بدین گونه سرور خدا می گوید: من آنها را وا خواهم داشت که بر مردم تو پلید باشند، مگر آنها از نابکاری هایشان توبه کنند.

۲۳ و نفرین شده خواهد بود نوادگان او که با نوادگان آنها درهم آمیزد؛ زیرا آنها نفرین خواهند شد حتی با همان نفرین. و سرور این را گفت، و آن انجام شد.

۲۴ و به سبب نفرینشان که بر آنها بود آنها مردمی بیکاره شدند، آکنده از مودی گری و فریب کاری و در بیابان به دنبال جانوران شکاری بودند.

۲۵ و سرور خدا به من گفت: آنها تازیانه ای بر نوادگان تو خواهند بود، تا آنها را در به یاد آوری من برانگیزد؛ و تا آنجایی که آنها مرا به یاد نیاورند، و سخنانم را بگوش دل نپذیرند، آنها آنان را حتی تا به نابودی تازیانه خواهند زد.

۲۶ و چنین گذشت که من، نیفای، یعقوب و یوسف را تخصیص دادم، که آنها کشیشان و آموزگاران بر سرزمین مردمم باشند.

۲۷ و چنین گذشت که ما به خوشبختی زندگی می کردیم.

۲۸ و از زمانی که ما اورشلیم را ترک کردیم سی سال گذشته بود.

۲۹ و من، نیفای، سرگذشت مردمم را تا اینجا، بر ورقه هایم که خود درست کرده بودم، نگارش کرده بودم.

۳۰ و چنین گذشت که سرور خدا به من گفت: ورقه های دیگری درست کن؛ و تو چیزهای بسیاری را که در دید من نیک هستند، برای سودمندی مردمم، بر آنها کنده کاری کن.

۳۱ از این رو، من، نیفای، برای مطیع بودن به فرمان های سرور، رفتم و این ورقه ها را که بر آنها این چیزها را کنده کاری کرده ام درست کردم.

۳۲ و من آنچه که برای خدا دلپذیر است را کنده کاری کردم. و اگر مردمم از امور خدا خوشنودند از کنده کاری های من که بر این ورقه ها هستند خوشنود خواهند بود

And if my people desire to know the more particular part of the history of my people they must search mine other plates.

And it sufficeth me to say that forty years had passed away, and we had already had wars and contentions with our brethren.

۳۳ و اگر مردم خواستار دانستن بخش ویژه تری از تاریخچه مردم باشند آنها باید ورقه های دیگر مرا بررسی کنند.

۳۴ و این مرا کافی است تا بگویم که چهل سال گذشته بود، و ما پیشاپیش جنگ ها و درگیریهایی با برادرانمان داشته بودیم.

2 Nephi 6

The words of Jacob, the brother of Nephi, which he spake unto the people of Nephi:

Behold, my beloved brethren, I, Jacob, having been called of God, and ordained after the manner of his holy order, and having been consecrated by my brother Nephi, unto whom ye look as a king or a protector, and on whom ye depend for safety, behold ye know that I have spoken unto you exceedingly many things.

Nevertheless, I speak unto you again; for I am desirous for the welfare of your souls. Yea, mine anxiety is great for you; and ye yourselves know that it ever has been. For I have exhorted you with all diligence; and I have taught you the words of my father; and I have spoken unto you concerning all things which are written, from the creation of the world.

And now, behold, I would speak unto you concerning things which are, and which are to come; wherefore, I will read you the words of Isaiah. And they are the words which my brother has desired that I should speak unto you. And I speak unto you for your sakes, that ye may learn and glorify the name of your God.

And now, the words which I shall read are they which Isaiah spake concerning all the house of Israel; wherefore, they may be likened unto you, for ye are of the house of Israel. And there are many things which have been spoken by Isaiah which may be likened unto you, because ye are of the house of Israel.

And now, these are the words: Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their faces towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

۲ نیفای ۶

۱ سخنان یعقوب، برادر نیفای، که او بر مردم نیفای گفت:

۲ بنگرید، برادران محبوبم، من، یعقوب، فراخوانده شده از خدا، و مقرر شده از پس نظام مقدس او، و تخصیص داده شده بدست برادرم نیفای، که شما به او به عنوان یک پادشاه یا یک محافظ روی می آورید، و شما برای امنیت به او وابسته اید، بنگرید شما می دانید که من چیزهای بسیار زیادی به شما گفته ام.

۳ با این وجود، من دوباره با شما سخن می گویم؛ زیرا من خواستار بهروزی روان شما هستم. آری، دلواپسی من برای شما زیاد است؛ و شما خودتان می دانید که همیشه این چنین بوده است. زیرا من شما را با همه کوشایی نصیحت کرده ام؛ و من سخنان پدرم را به شما آموزش داده ام؛ و با شما درباره همه چیزهایی که نوشته شده اند، از زمان آفرینش جهان، سخن گفته ام.

۴ و اینک، بنگرید، من درباره چیزهایی که هستند، و می آیند بر شما سخن می گویم؛ از این رو، من سخنان اشعیا را برای شما خواهم خواند. و اینها سخنانی هستند که برادرم خواستار بوده است که من به شما بگویم. و من برای خاطر شما به شما سخن می گویم، که شما بتوانید یاد بگیرید و نام خدایتان را ستایش کنید.

۵ و اینک، سخنانی که من خواهم خواند سخنانی هستند که اشعیا درباره همه خاندان اسرائیل گفت؛ از این رو آنها می توانند بر شما کاربرد داشته باشند، زیرا شما از خاندان اسرائیل هستید. و چیزهای بسیاری هستند که اشعیا گفته است که می توانند بر شما کاربرد داشته باشند، برای اینکه شما از خاندان اسرائیل هستید.

۶ و اینک، اینها آن سخنان هستند: بدین گونه سرور خدا می گوید: بنگرید، من دست خود را بر غیریهودیان دراز خواهم کرد، و پرچم را بر مردم بر خواهم افراشت؛ و آنها پسران تو را در آغوش خود خواهند آورد، و دختران تو بر شانه های آنها برده خواهند شد.

۷ و پادشاهان پدرخوانده های تو خواهند بود، و شهبانویهای آنها دایه های تو؛ آنها به تو با زُخسارشان به زمین سر فرود خواهند آورد، و خاک پایهای تو را لیس خواهند زد؛ و تو می دانی که من سرور هستم؛ زیرا آنهایی که منتظر من هستند شرمند نخواهند شد.

And now I, Jacob, would speak somewhat concerning these words. For behold, the Lord has shown me that those who were at Jerusalem, from whence we came, have been slain and carried away captive.

Nevertheless, the Lord has shown unto me that they should return again. And he also has shown unto me that the Lord God, the Holy One of Israel, should manifest himself unto them in the flesh; and after he should manifest himself they should scourge him and crucify him, according to the words of the angel who spake it unto me.

And after they have hardened their hearts and stiffened their necks against the Holy One of Israel, behold, the judgments of the Holy One of Israel shall come upon them. And the day cometh that they shall be smitten and afflicted.

Wherefore, after they are driven to and fro, for thus saith the angel, many shall be afflicted in the flesh, and shall not be suffered to perish, because of the prayers of the faithful; they shall be scattered, and smitten, and hated; nevertheless, the Lord will be merciful unto them, that when they shall come to the knowledge of their Redeemer, they shall be gathered together again to the lands of their inheritance.

And blessed are the Gentiles, they of whom the prophet has written; for behold, if it so be that they shall repent and fight not against Zion, and do not unite themselves to that great and abominable church, they shall be saved; for the Lord God will fulfil his covenants which he has made unto his children; and for this cause the prophet has written these things.

Wherefore, they that fight against Zion and the covenant people of the Lord shall lick up the dust of their feet; and the people of the Lord shall not be ashamed. For the people of the Lord are they who wait for him; for they still wait for the coming of the Messiah.

And behold, according to the words of the prophet, the Messiah will set himself again the second time to recover them; wherefore, he will manifest himself unto them in power and great glory, unto the destruction of their enemies, when that day cometh when they shall believe in him; and none will he destroy that believe in him.

۸ و اینک من، یعقوب، اندکی دربارهٔ این سخنان می گویم. زیرا بنگرید، سرور به من نشان داده است که کسانی که در اورشلیم بودند، که از آن جا ما آمدیم، کشته شده اند و به اسارت برده شده اند.

۹ با این وجود، سرور به من نشان داده است که آنها دوباره باز خواهند گشت. و او همچنین به من نشان داده است که سرور خدا، قدوس اسرائیل، خود را به آنها در جسم پدیدار خواهد کرد؛ و پس از اینکه او خود را پدیدار کند آنها او را تازیانه خواهند زد و به صلیب خواهند کشید، برپایهٔ سخنان فرشته ای که این را به من گفت.

۱۰ و پس از اینکه آنها علیه قدوس اسرائیل دل هایشان را سخت کردند و خیره سری کردند، داوری های قدوس اسرائیل بر آنها خواهد آمد. و آن روز می آید که آنها درهم شکسته و رنجور خواهند شد.

۱۱ از این رو، پس از اینکه آنها به این سو و آن سو رانده شوند، زیرا بدین گونه فرشته می گوید، بسیاری در جسم رنج خواهند کشید، روا داده نخواهند شد تا هلاک شوند، به سبب نیایش های ایمان داران؛ آنها پراکنده، و ضربه خورده، و پلید خواهند شد؛ با این وجود، سرور بر آنها مهربان خواهد بود، که هنگامی که آنها به شناخت باز خریدارشان آیند، آنها دوباره به سرزمین میراثیشان گرد هم آورده خواهند شد.

۱۲ و غیریهودیان برکت یافته هستند، آنهایی که پیامبر از آنها نوشته است؛ زیرا بنگرید، اگر چنین باشد که آنها توبه کنند و علیه صهیون نجنبند، و خودشان را به آن کلیسای بزرگ و پلید پیوند ندهند، آنها نجات خواهند یافت؛ زیرا سرور خدا پیمان هایش را که او با فرزندانیش بسته است به جا خواهد آورد، و به این سبب پیامبر این چیزها را نوشته است.

۱۳ از این رو، آنهایی که علیه صهیون و مردم پیمان بسته سرور می جنگند، خاک پاهای آنها را لیس خواهند زد؛ و مردم سرور شرمنده نخواهند شد. زیرا مردم سرور آنهایی هستند که منتظر او هستند؛ زیرا آنها هنوز منتظر آمدن مسیح هستند.

۱۴ و بنگرید، برپایهٔ سخنان پیامبر، مسیح دوباره خود را برای بار دوم آماده می کند تا آنها را بازیابد؛ از این رو، او خود را بر آنها در قدرت و شکوهی بزرگ، بر نابودی دشمنان آنها پدیدار خواهد کرد، هنگامی که آن روز بیاید هنگامی که آنها به او ایمان آورند؛ و هیچ کسی را که به او ایمان آورد نابود نخواهد کرد.

And they that believe not in him shall be destroyed, both by fire, and by tempest, and by earthquakes, and by bloodsheds, and by pestilence, and by famine. And they shall know that the Lord is God, the Holy One of Israel.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captive delivered?

But thus saith the Lord: Even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for the Mighty God shall deliver his covenant people. For thus saith the Lord: I will contend with them that contendeth with thee—

And I will feed them that oppress thee, with their own flesh; and they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I the Lord am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

۱۵ و آنهایی که به او ایمان نیاورند نابود خواهند شد، هم با آتش، هم با تَنَدَباد، و با زمین لرزه، و با کشتار، و با بلا، و با قحطی. و آنها خواهند دانست که سَرورِ خداست، قدّوس اسرائیل.

۱۶ زیرا آیا غنیمت از توانا گرفته می شود، یا اسیر قانونی رهایی می یابد؟

۱۷ ولی بدین گونه سَرور می گوید: حتی اسیران آن توانا گرفته خواهند شد، و غنیمت آن هراس آور رهایی داده خواهد شد؛ زیرا خدای توانا مردم پیمان بسته خود را رهایی خواهد داد. زیرا بدین گونه سَرور می گوید: من با آنهایی که با تو ستیز کنند ستیز خواهم کرد.

۱۸ و من آنهایی را که به تو ستم کنند، با جسم خودشان به آنها غذا خواهم داد؛ و آنها با خون خودشان چون شرابی شیرین مست خواهند شد؛ و همه بشریت خواهند دانست که من سَرور مُنجی تو و باز خریدار تو، یگانه توانای یعقوب هستم.

2 Nephi 7

Yea, for thus saith the Lord: Have I put thee away, or have I cast thee off forever? For thus saith the Lord: Where is the bill of your mother's divorcement? To whom have I put thee away, or to which of my creditors have I sold you? Yea, to whom have I sold you? Behold, for your iniquities have ye sold yourselves, and for your transgressions is your mother put away.

Wherefore, when I came, there was no man; when I called, yea, there was none to answer. O house of Israel, is my hand shortened at all that it cannot redeem, or have I no power to deliver? Behold, at my rebuke I dry up the sea, I make their rivers a wilderness and their fish to stink because the waters are dried up, and they die because of thirst.

I clothe the heavens with blackness, and I make sackcloth their covering.

The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season unto thee, O house of Israel. When ye are weary he waketh morning by morning. He waketh mine ear to hear as the learned.

The Lord God hath opened mine ear, and I was not rebellious, neither turned away back.

I gave my back to the smiter, and my cheeks to them that plucked off the hair. I hid not my face from shame and spitting.

For the Lord God will help me, therefore shall I not be confounded. Therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed.

And the Lord is near, and he justifieth me. Who will contend with me? Let us stand together. Who is mine adversary? Let him come near me, and I will smite him with the strength of my mouth.

For the Lord God will help me. And all they who shall condemn me, behold, all they shall wax old as a garment, and the moth shall eat them up.

Who is among you that feareth the Lord, that obeyeth the voice of his servant, that walketh in darkness and hath no light?

۲ نیفای ۷

۱ آری، زیرا بدین گونه سرور می گوید: آیا من تو را برای همیشه کنار گذاشته ام، یا آیا من تو را بیرون انداخته ام؟ زیرا بدین گونه سرور می گوید: طلاق نامه مادران کجاست، به چه کسی تو را کنار گذاشته ام، یا به کدامیک از طلبکارانم تو را فروخته ام؟ آری، به چه کسی من تو را فروخته ام؟ بنگر، برای نابکاری هایتان شما خود را فروخته اید و مادران برای سرپیچی هایتان کنار گذاشته شده است.

۲ از این رو، هنگامی که من آمدم، هیچ کسی نبود؛ هنگامی که من فرا خواندم، آری، هیچ کسی نبود تا پاسخ دهد. ای خاندان اسرائیل، آیا دست من به هیچ وجه کوتاه شده است که نتواند بازخرد کند، یا آیا من قدرت ندارم تا رهایی دهم؟ بنگرید، با نگویشم من دریا را خشک می کنم، من رودهای آنها را بیابان می کنم و ماهیان آنها را بدبو می کنم برای اینکه آنها خشک می شوند، و آنها از تشنگی می میرند.

۳ من آسمان ها را با سیاهی می پوشانم و کرباس را پوشش آنها می کنم.

۴ سرور خدا به من زبان دانش آموختگان را داده است که بدانم چگونه سخنی را در زمان مناسب به شما، ای خاندان اسرائیل، بگویم. هنگامی که شما خسته هستید او بامداد به بامداد بیدارتان می کند. او گوش مرا بیدار می کند تا همچون دانش آموختگان بشنوم.

۵ سرور خدا گوش من را باز کرده است، و من نه شورشگر بودم نه پشت کردم.

۶ من پشتم را به آنانی که شلاق می زنند و گونه هایم را به آنهایی که موها را می کنند دادم. من رخسارم را از شرم و آب دهان انداختن پنهان نکردم.

۷ زیرا سرور خدا به من کمک خواهد کرد، بنابراین من شرمسار نخواهم شد. بنابراین رخسارم را مانند سنگ خارا کرده ام و من می دانم که شرمنده نخواهم شد.

۸ و سرور نزدیک است، و او مرا بیگناه می شناسد. چه کسی با من ستیز خواهد کرد؟ بگذارید با یکدیگر ایستادگی کنیم. چه کسی دشمن من است؟ بگذارید او نزدیک من آید، و من او را با نیروی دهانم خواهم زد.

۹ زیرا سرور خدا مرا یاری خواهد کرد. و همه کسانی که مرا محکوم کنند، بنگرید، همه آنها مانند جامه ای فرسوده خواهند شد، و بیدها آنها را خواهند خورد.

۱۰ کیست در میان شما که از سرور می ترسد، که ندای خدمتگزارش را فرمان می برد، که در تاریکی گام بر می دارد و هیچ نوری ندارد؟

Behold all ye that kindle fire, that compass yourselves about with sparks, walk in the light of your fire and in the sparks which ye have kindled. This shall ye have of mine hand—ye shall lie down in sorrow.

۱۱ بنگرید همه شما که آتش روشن می کنید، که دورتا دور خود را با جرقه ها فرا می گیرید، در نور آتش خود و در جرقه هایی که خود روشن کرده اید گام بردارید. این را از دست من خواهید داشت — شما در اندوه خواهید خوابید.

2 Nephi 8

Hearken unto me, ye that follow after righteousness. Look unto the rock from whence ye are hewn, and to the hole of the pit from whence ye are digged.

Look unto Abraham, your father, and unto Sarah, she that bare you; for I called him alone, and blessed him.

For the Lord shall comfort Zion, he will comfort all her waste places; and he will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord. Joy and gladness shall be found therein, thanksgiving and the voice of melody.

Hearken unto me, my people; and give ear unto me, O my nation; for a law shall proceed from me, and I will make my judgment to rest for a light for the people.

My righteousness is near; my salvation is gone forth, and mine arm shall judge the people. The isles shall wait upon me, and on mine arm shall they trust.

Lift up your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath; for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment; and they that dwell therein shall die in like manner. But my salvation shall be forever, and my righteousness shall not be abolished.

Hearken unto me, ye that know righteousness, the people in whose heart I have written my law, fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings.

For the moth shall eat them up like a garment, and the worm shall eat them like wool. But my righteousness shall be forever, and my salvation from generation to generation.

Awake, awake! Put on strength, O arm of the Lord; awake as in the ancient days. Art thou not he that hath cut Rahab, and wounded the dragon?

Art thou not he who hath dried the sea, the waters of the great deep; that hath made the depths of the sea a way for the ransomed to pass over?

۲ نیفای ۸

۱ مرا بگوش دل ببذیرید، شما که پرهیزکاری را پیروی می کنید. به صخره ای که شما از آن بُریده شده اید و به حُفره چاهی که شما از آن کنده شده اید نگاه کنید.

۲ به ابراهیم، پدرتان و به سارا او که شما را زایید، نگاه کنید؛ زیرا من تنها او را فرا خواندم و برکت دادم.

۳ زیرا سَرور صهیون را تسلی خواهد داد، او همه جاهای تباه شده اش را تسلی خواهد داد؛ و او بیابانش را مانند عدن و صحرایش را مانند باغ سَرور خواهد کرد. شادی و خوشحالی، سپاسگزاری و صدای آهنگ در آن یافت خواهد شد.

۴ مرا بگوش دل ببذیرید، مردم من؛ و به من گوش فرا دهید، ای ملت من؛ زیرا قانونی از من صادر خواهد شد، و من داوریم را چون نوری برای مردم قرار خواهم داد.

۵ پرهیزکاریم نزدیک است؛ رستگاریم به پیش رفته است و بازوی من مردم را داوری خواهد کرد. جزیره ها منتظر من خواهند بود و بر بازوی من آنها تکیه خواهند کرد.

۶ چشم هایتان را به آسمان ها بلند کنید و بر زمین در زیر نگاه کنید؛ زیرا آسمان ها مانند دودی ناپدید خواهند شد و زمین مانند یک جامه فرسوده خواهد شد؛ و آنهایی که در آن ساکن باشند به همین شیوه خواهند مُرد. ولی رستگاریم برای همیشه خواهد بود و پرهیزکاریم بر نخواهد افتاد.

۷ مرا بگوش دل ببذیرید، شمايي که پرهیزکاری را می شناسید، مردمی که در دل هایتان قانونم را نوشته ام، نه از نکوهش آدمیان بترسید نه از ناسزا گویی های آنها هراسان شوید.

۸ زیرا بیدها آنها را مانند جامه ای خواهند خورد، و کرم ها آنها را مانند پشم خواهند خورد. ولی پرهیزکاری من برای همیشه و رستگاری من نسل به نسل خواهد بود.

۹ بیدار شو، بیدار شو! نیرو بر تن کن، ای بازوی سَرور؛ همانند روزگار باستان بیدار شو. آیا تو او نیستی که رَهَب را تکه تکه کرده ای و اژدها را زخمی کرده ای؟

۱۰ آیا تو او نیستی که دریا، آن آب های عمق عظیم را خشک کرده است، که اعماق دریا را راهی ساختی تا فدیة داده شدگان از آن بگذرند؟

Therefore, the redeemed of the Lord shall return, and come with singing unto Zion; and everlasting joy and holiness shall be upon their heads; and they shall obtain gladness and joy; sorrow and mourning shall flee away.

I am he; yea, I am he that comforteth you. Behold, who art thou, that thou shouldst be afraid of man, who shall die, and of the son of man, who shall be made like unto grass?

And forgettest the Lord thy maker, that hath stretched forth the heavens, and laid the foundations of the earth, and hast feared continually every day, because of the fury of the oppressor, as if he were ready to destroy? And where is the fury of the oppressor?

The captive exile hasteneth, that he may be loosed, and that he should not die in the pit, nor that his bread should fail.

But I am the Lord thy God, whose waves roared; the Lord of Hosts is my name.

And I have put my words in thy mouth, and have covered thee in the shadow of mine hand, that I may plant the heavens and lay the foundations of the earth, and say unto Zion: Behold, thou art my people.

Awake, awake, stand up, O Jerusalem, which hast drunk at the hand of the Lord the cup of his fury— thou hast drunken the dregs of the cup of trembling wrung out—

And none to guide her among all the sons she hath brought forth; neither that taketh her by the hand, of all the sons she hath brought up.

These two sons are come unto thee, who shall be sorry for thee—thy desolation and destruction, and the famine and the sword—and by whom shall I comfort thee?

Thy sons have fainted, save these two; they lie at the head of all the streets; as a wild bull in a net, they are full of the fury of the Lord, the rebuke of thy God.

Therefore hear now this, thou afflicted, and drunken, and not with wine:

۱۱ بنابراین، بازخیرشدگان سرور باز خواهند گشت، با سرود خواندن به صهیون خواهند آمد؛ و شادی و قداست ابدی بر سر آنها خواهد بود؛ و آنها خوشحالی و شادی به دست خواهند آورد؛ اندوه و عزاداری خواهد گریخت.

۱۲ من آنم؛ آری، من آنم که شما را تسلی می دهد. بنگر، تو کیستی، که از انسان که خواهد مُرد و از پسر انسان که مانند علف خواهد شد، ترسانی؟

۱۳ و آیا پروردگار خود سرور را فراموش می کنی، که آسمان ها را گسترانیده است و بنیاد زمین را نهاده است و هر روز، به سبب خشم ستمکار، پیوسته ترسیده ای، گویی او آماده نابود کردن است؟ و کجاست خشم ستمکار؟

۱۴ تبعیدی اسیر زود می گذرد که او آزاد شود، و اینکه او نه در سیاهچال بمیرد نه اینکه نانش از میان رود.

۱۵ ولی من سرور خدای شما هستم، که موج هایش خروشیدند؛ سرور سپاهیان نام من است.

۱۶ و من سخنانم را در دهان تو گذاشته ام و تو را در سایه دست خودم پوشانیده ام، که من بتوانم آسمان ها را بکارم و پایه های زمین را قرار دهم و به صهیون بگویم: بنگرید، شما مردم من هستید.

۱۷ بیدار شو، بیدار شو، برپاخیز، ای اورشلیم، که از دست سرور جام آشوبش را نوشیده ای — تو ته نشین های جام لرزانش را تا ته نوشیده ای —

۱۸ و در میان همه پسرانی که او آورده است یکی نیست او را راهنمایی کند؛ نه از همه پسرانی که او بار آورده است، یکی دست او را بگیرد.

۱۹ این دو پسر نزد تو می آیند، چه کسی برای تو اندوهگین خواهد بود — ویران شدن و نابودی تو و قحطی و شمشیر — و به دست چه کسی من تو را تسلی دهم؟

۲۰ پسران تو، جز این دو، بیهوش شده اند؛ آنها در سر همه خیابان ها، همچون یک گاو وحشی در تور، دراز به دراز افتاده اند، آنها آکنده از خشم سرور، نكوهش های خدای تو هستند.

۲۱ بنابراین اینک این را بشنو، تو ای رنجور و مست، و نه با شراب:

Thus saith thy Lord, the Lord and thy God pleadeth the cause of his people; behold, I have taken out of thine hand the cup of trembling, the dregs of the cup of my fury; thou shalt no more drink it again.

But I will put it into the hand of them that afflict thee; who have said to thy soul: Bow down, that we may go over—and thou hast laid thy body as the ground and as the street to them that went over.

Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city; for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

۲۲ بدین گونه سرور تو، سرور و خدای تو برای مردمش درخواست می کند، می گوید؛ بنگر، من جام لرزان، ته نشین های جام آشوبم، را از دست تو گرفته ام؛ تو بار دیگر آن را نخواهی نوشید.

۲۳ ولی من آن را در دست آنهایی که تو را رنج دهند خواهم گذاشت؛ کسانی که به روان تو گفته اند: سر فرود آور تا ما بتوانیم از روی تو بگذریم — و تو بدن خود را همچون زمین و همچون خیابانی برای آنهایی نهاده ای که از روی آن بگذرند.

۲۴ بیدار شو، بیدار شو، نیروی خود را بر تن کن، ای صهیون؛ تنپوش های زیبای خود را بر تن کن، ای اورشلیم، شهر مقدس؛ زیرا از این پس دیگر ختنه نشده و ناپاک بر تو وارد نخواهد شد.

۲۵ خودت را از خاک بتکان؛ برخیز، بنشین، ای اورشلیم؛ خودت را از بندهای گردنت آزاد کن، ای دختر اسیر شده صهیون.

2 Nephi 9

And now, my beloved brethren, I have read these things that ye might know concerning the covenants of the Lord that he has covenanted with all the house of Israel—

That he has spoken unto the Jews, by the mouth of his holy prophets, even from the beginning down, from generation to generation, until the time comes that they shall be restored to the true church and fold of God; when they shall be gathered home to the lands of their inheritance, and shall be established in all their lands of promise.

Behold, my beloved brethren, I speak unto you these things that ye may rejoice, and lift up your heads forever, because of the blessings which the Lord God shall bestow upon your children.

For I know that ye have searched much, many of you, to know of things to come; wherefore I know that ye know that our flesh must waste away and die; nevertheless, in our bodies we shall see God.

Yea, I know that ye know that in the body he shall show himself unto those at Jerusalem, from whence we came; for it is expedient that it should be among them; for it behooveth the great Creator that he suffereth himself to become subject unto man in the flesh, and die for all men, that all men might become subject unto him.

For as death hath passed upon all men, to fulfil the merciful plan of the great Creator, there must needs be a power of resurrection, and the resurrection must needs come unto man by reason of the fall; and the fall came by reason of transgression; and because man became fallen they were cut off from the presence of the Lord.

Wherefore, it must needs be an infinite atonement—save it should be an infinite atonement this corruption could not put on incorruption. Wherefore, the first judgment which came upon man must needs have remained to an endless duration. And if so, this flesh must have laid down to rot and to crumble to its mother earth, to rise no more.

۲ نیفای ۹

۱ و اینک، برادران محبوبم، من این چیزها را خوانده ام که شما بتوانید دربارهٔ پیمان های سرور که او با همهٔ خاندان اسرائیل بسته است بدانید—

۲ که او با دهان پیامبران مقدّسش به یهودیان سخن گفته است، حتی از آغاز تا پایین، نسل به نسل، تا آن زمان بیاید که آنها به کلیسا و گلهٔ راستین خدا بازآورده شوند؛ هنگامی که آنها به خانه در سرزمین های میراثیشان گرد هم آیند و در همهٔ سرزمین های موعودیشان جای گیرند.

۳ بنگرید، برادران محبوبم، من این چیزها را به شما می گویم که شما بتوانید شادمانی کنید؛ و به سبب برکاتی که سرور خدا بر فرزندان شما عطا خواهد کرد سرهایتان را برای همیشه بالا بگیرید.

۴ زیرا من می دانم که شما، بسیاری از شما، جستجوی زیادی کرده اید، تا از چیزهایی که می آیند آگاه شوید؛ از این رو من می دانم که شما می دانید که جسم ما فرسوده می شود و می میرد؛ با این وجود، در بدن هایمان ما خدا را خواهیم دید.

۵ آری، من می دانم که شما می دانید که او خودش را در بدن به آنها در اورشلیم نشان خواهد داد، از جایی که ما آمدیم؛ زیرا لازم است که این در میان آنها انجام شود؛ زیرا این خواستهٔ آفریدگار بزرگ است که خودش روا دارد تا در جسم مطیع آدمی شود و برای همهٔ آدمیان بمیرد که همهٔ آدمیان بتوانند مطیع او شوند.

۶ زیرا آنچنان که مرگ بر همهٔ آدمیان گذاشته شده است، تا برنامهٔ مهرآمیز آفریدگار بزرگ را برآورده سازد، ناگزیر باید قدرت رستاخیزی باشد، و رستاخیز ناگزیر باید بر آدمی به دلیل فرو افتادن بیاید؛ و فرو افتادن به دلیل سربلندی آمد؛ و برای اینکه آدمی فرو افتاده شد آنها از پیشگاه سرور بریده شدند.

۷ از این رو، ناگزیر باید یک کفارهٔ بیکران باشد— اگر کفاره ای بیکران نمی بود این فساد نمی توانست بی فساد را برتن کند. از این رو، داوری نخستینی که بر آدمی آمد ناگزیر باید تا یک دورهٔ بی پایان باقی می ماند. و اگر چنین می شد، این جسم باید دراز می کشید تا بگردد و در مادرش زمین از هم پیوسته تا دیگر برنخیزد.

O the wisdom of God, his mercy and grace! For behold, if the flesh should rise no more our spirits must become subject to that angel who fell from before the presence of the Eternal God, and became the devil, to rise no more.

And our spirits must have become like unto him, and we become devils, angels to a devil, to be shut out from the presence of our God, and to remain with the father of lies, in misery, like unto himself; yea, to that being who beguiled our first parents, who transformeth himself nigh unto an angel of light, and stirreth up the children of men unto secret combinations of murder and all manner of secret works of darkness.

O how great the goodness of our God, who prepareth a way for our escape from the grasp of this awful monster; yea, that monster, death and hell, which I call the death of the body, and also the death of the spirit.

And because of the way of deliverance of our God, the Holy One of Israel, this death, of which I have spoken, which is the temporal, shall deliver up its dead; which death is the grave.

And this death of which I have spoken, which is the spiritual death, shall deliver up its dead; which spiritual death is hell; wherefore, death and hell must deliver up their dead, and hell must deliver up its captive spirits, and the grave must deliver up its captive bodies, and the bodies and the spirits of men will be restored one to the other; and it is by the power of the resurrection of the Holy One of Israel.

O how great the plan of our God! For on the other hand, the paradise of God must deliver up the spirits of the righteous, and the grave deliver up the body of the righteous; and the spirit and the body is restored to itself again, and all men become incorruptible, and immortal, and they are living souls, having a perfect knowledge like unto us in the flesh, save it be that our knowledge shall be perfect.

Wherefore, we shall have a perfect knowledge of all our guilt, and our uncleanness, and our nakedness; and the righteous shall have a perfect knowledge of their enjoyment, and their righteousness, being clothed with purity, yea, even with the robe of righteousness.

۸ شگفتا از خردمندی خدا، رحمت و فیض او! زیرا بنگرید، اگر جسم دیگر برنخیزد روح های ما ناگزیر مطیع آن فرشته ای می شوند که از پیشگاه خدای جاویدان فرو افتاد و اهریمن شد تا دیگر برنخیزد.

۹ و روح های ما مانند او می شدند و ما اهریمن می شدیم، فرشتگانی برای یک اهریمن، تا از پیشگاه خدایمان بیرون ننگه داشته شویم و با پدر دروغ ها بمانیم، در بدبختی مانند خودش؛ آری، به آن موجودی که پدر و مادر نخست ما را گول زد، کسی که خودش را شبیه فرشته نور درمی آورد، و فرزندان آدمی را به سازمان های مخفی آدم کشی و همه گونه کارهای تاریکی مخفی برمی انگیزد.

۱۰ شگفتا بزرگی نیکی خدایمان، که راهی برای فرار ما از چنگ این هیولای وحشتناک آماده می کند؛ آری، آن هیولا، مرگ و دوزخ، که من مرگ بدن می خوانم، و نیز مرگ روح.

۱۱ و به سبب راه رهایی خدایمان، قدّوس اسرائیل، این مرگ، که از آن سخن گفته ام، که جسمی است، مردگانش را آزاد می کند؛ مرگی که گور است.

۱۲ و این مرگی که من از آن سخن گفته ام، که مرگ روحی است، مردگانش را آزاد خواهد کرد؛ مرگ روحی که دوزخ است؛ از این رو، مرگ و دوزخ باید مردگانشان را آزاد کنند و دوزخ باید روح های اسیرش را آزاد کند و گور باید بدن های اسیرش را آزاد کند، و بدن و روح آدمیان به یکدیگر بازآورده خواهند شد؛ و این با قدرت رستاخیزی قدّوس اسرائیل است.

۱۳ شگفتا بزرگی برنامه خدایمان! زیرا از سوی دیگر، فردوس خدا باید روح های پرهیزکاران را آزاد کند، و گور بدن پرهیزکاران را آزاد کند؛ و روح و بدن دوباره به خودش بازآورده می شود؛ و همه آدمیان فساد ناپذیر و فناپذیر می شوند، و آنها انسان های زنده هستند، با داشتن آگاهی کامل مانند ما در جسم، جز اینکه آگاهی ما کامل خواهد بود.

۱۴ از این رو، ما از همه جرممان و ناپاکیمان و برهنگیمان آگاهی کامل خواهیم داشت؛ و پرهیزکاران از خوشی شان و از پرهیزکاریشان، آگاهی کامل خواهند داشت، پوشیده شده با پاکی، آری، یعنی با ردای پرهیزکاری.

And it shall come to pass that when all men shall have passed from this first death unto life, insomuch as they have become immortal, they must appear before the judgment-seat of the Holy One of Israel; and then cometh the judgment, and then must they be judged according to the holy judgment of God.

And assuredly, as the Lord liveth, for the Lord God hath spoken it, and it is his eternal word, which cannot pass away, that they who are righteous shall be righteous still, and they who are filthy shall be filthy still; wherefore, they who are filthy are the devil and his angels; and they shall go away into everlasting fire, prepared for them; and their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever and has no end.

O the greatness and the justice of our God! For he executeth all his words, and they have gone forth out of his mouth, and his law must be fulfilled.

But, behold, the righteous, the saints of the Holy One of Israel, they who have believed in the Holy One of Israel, they who have endured the crosses of the world, and despised the shame of it, they shall inherit the kingdom of God, which was prepared for them from the foundation of the world, and their joy shall be full forever.

O the greatness of the mercy of our God, the Holy One of Israel! For he delivereth his saints from that awful monster the devil, and death, and hell, and that lake of fire and brimstone, which is endless torment.

O how great the holiness of our God! For he knoweth all things, and there is not anything save he knows it.

And he cometh into the world that he may save all men if they will hearken unto his voice; for behold, he suffereth the pains of all men, yea, the pains of every living creature, both men, women, and children, who belong to the family of Adam.

And he suffereth this that the resurrection might pass upon all men, that all might stand before him at the great and judgment day.

And he commandeth all men that they must repent, and be baptized in his name, having perfect faith in the Holy One of Israel, or they cannot be saved in the kingdom of God.

۱۵ و چنین خواهد گذشت که هنگامی که همه آدمیان از این مرگ نخستین گذشته به زندگی رسیده باشند، به اندازه ای که آنها فناپذیر شده اند، باید در برابر گرسی داوری قدوس اسرائیل پدیدار شوند؛ و آنگاه داوری می آید، و آنگاه آنها باید برپایه داوری مقدس خدا داوری شوند.

۱۶ و همانا، به هستی سرور سوگند، زیرا سرور خدا این را گفته است، و این سخن جاودانه او است، که نمی تواند بی اعتبار شود، که کسانی که پرهیزکارند هنوز هم پرهیزکار خواهند بود، و کسانی که آلوده هستند هنوز هم آلوده خواهند بود؛ از این رو، کسانی که آلوده هستند اهریمن و فرشتگانش هستند؛ و آنها به آتش ابدی، آماده شده برای آنها، خواهند رفت؛ و عذاب آنها همچون دریاچه آتش و گوگردی است که زیانه آتش آن برای همیشه و همیشه بالا می رود و هیچ پایانی ندارد.

۱۷ شگفتا از عظمت و دادگری خدایمان! زیرا او همه سخنانش را اجرا می کند و آنها از دهان او بیرون آمده اند و قانون او باید برآورده گردد.

۱۸ ولی، بنگرید، پرهیزکاران، مقدسین قدوس اسرائیل، آنهایی که به قدوس اسرائیل ایمان آورده اند، آنهایی که صلیب های جهان را تحمل کرده اند و شرم آن را خوار شمرده اند، آنها ملکوت خدا را که از بنیاد جهان برای آنها آماده شده است به ارث خواهند بُرد، و شادیشان برای همیشه کامل خواهد بود.

۱۹ شگفتا از عظمت رحمت خدایمان، قدوس اسرائیل! زیرا او مقدسینش را از اهریمن آن هیولای وحشتناک و مرگ و دوزخ و آن دریاچه آتش و گوگردی که عذابی بی پایان است رهایی می دهد.

۲۰ شگفتا چه بزرگ است قداست خدایمان! زیرا او همه چیزها را می داند، و هیچ چیزی نیست مگر اینکه او آن را می داند.

۲۱ و او به جهان می آید که بتواند همه آدمیان را نجات دهد اگر آنها ندای او را بگوش دل بپذیرند؛ زیرا بنگرید، او دردهای همه آدمیان را، آری، دردهای هر آفریده زنده را، هم مردان هم زنان و هم بچه هایی که عضو خانواده آدم هستند را تحمل می کند.

۲۲ و او این را تحمل می کند که رستاخیز بتواند بر همه آدمیان بیاید، که همه در روز بزرگ و داوری بتوانند در پیشگاه او بایستند.

۲۳ و او همه آدمیان را فرمان می دهد که باید توبه کنند، و با داشتن ایمان کامل به قدوس اسرائیل بنام او تعمیر یابند، وگرنه آنها نمی توانند در ملکوت خدا نجات یابند.

And if they will not repent and believe in his name, and be baptized in his name, and endure to the end, they must be damned; for the Lord God, the Holy One of Israel, has spoken it.

Wherefore, he has given a law; and where there is no law given there is no punishment; and where there is no punishment there is no condemnation; and where there is no condemnation the mercies of the Holy One of Israel have claim upon them, because of the atonement; for they are delivered by the power of him.

For the atonement satisfieth the demands of his justice upon all those who have not the law given to them, that they are delivered from that awful monster, death and hell, and the devil, and the lake of fire and brimstone, which is endless torment; and they are restored to that God who gave them breath, which is the Holy One of Israel.

But wo unto him that has the law given, yea, that has all the commandments of God, like unto us, and that transgresseth them, and that wasteth the days of his probation, for awful is his state!

O that cunning plan of the evil one! O the vainness, and the frailties, and the foolishness of men! When they are learned they think they are wise, and they hearken not unto the counsel of God, for they set it aside, supposing they know of themselves, wherefore, their wisdom is foolishness and it profiteth them not. And they shall perish.

But to be learned is good if they hearken unto the counsels of God.

But wo unto the rich, who are rich as to the things of the world. For because they are rich they despise the poor, and they persecute the meek, and their hearts are upon their treasures; wherefore, their treasure is their god. And behold, their treasure shall perish with them also.

And wo unto the deaf that will not hear; for they shall perish.

Wo unto the blind that will not see; for they shall perish also.

Wo unto the uncircumcised of heart, for a knowledge of their iniquities shall smite them at the last day.

۲۴ و اگر آنها نخواهند توبه کنند و بنام او ایمان آورند و بنام او تعمید یابند و تا پایان پایداری کنند، آنها لعنت خواهند شد؛ زیرا سرور خدا، قدوس اسرائیل، این سخن را گفته است.

۲۵ از این رو، او قانونی داده است؛ و جایی که هیچ قانونی داده نشده است هیچ مجازاتی نیست؛ و جایی که هیچ مجازاتی نیست هیچ محکومیتی نیست؛ و جایی که هیچ محکومیتی نیست، به سبب کفاره، رحمت های قدوس اسرائیل بر آنها ادعا می شود؛ زیرا آنها با قدرت او رهایی یافته اند.

۲۶ زیرا کفاره، درخواست های دادگری او را بر همه کسانی که قانون به آنها داده نشده است خُرسند می کند، که آنها از هیولای وحشتناک، مرگ و دوزخ، و اهریمن، و دریاچه آتش و گوگردی، که عذاب بی پایان است رهایی یابند؛ و به آن خدایی که به آنها نَفَس را داده است، که قدوس اسرائیل است، بازآورده شوند.

۲۷ ولی وای بر او که قانون به او داده شده است، آری، که مانند ما همه فرمان های خدا را دارد و از آنها سرپیچی می کند، و روزهای آزمایش خود را هدر می دهد، زیرا وحشتناک است وضعیت او!

۲۸ شگفتا از برنامه حيله گرانۀ آن پلید! شگفتا از بیهودگی و بی مایگی و بی خردی آدمیان! هنگامی که دانش آموخته هستند می پندارند آنها خردمندند، و اندرز خدا را بگوش دل نمی پذیرند، زیرا آن را کنار می گذارند، گمان می کنند آنها خودشان می دانند، از این رو، خردمندی آنها بی خردی است و برایشان سودی ندارد. و آنها هلاک خواهند شد.

۲۹ ولی دانش آموخته بودن نیک است اگر آنها اندرزهای خدا را بگوش دل بپذیرند.

۳۰ ولی وای بر ثروتمندان، که نسبت به چیزهای جهان ثروتمندند. پس از آنجایی که ثروتمندند آنها بینوایان را خوار می شمردند و فروتن ها را آزار می دهند، و دل هایشان بر گنج هایشان است؛ از این رو، گنج آنها خدای آنهاست. و بنگرید، گنج آنها نیز با آنها از میان خواهد رفت.

۳۱ و وای بر کرانی که نمی خواهند بشنوند؛ زیرا آنها هلاک خواهند شد.

۳۲ وای بر کورانی که نمی خواهند ببینند؛ زیرا آنها نیز هلاک خواهند شد.

۳۳ وای بر ختنه نشدگان در دل، زیرا آگاهی از نابکاری هایشان آنها را در روز آخر خواهد زد.

Wo unto the liar, for he shall be thrust down to hell.

Wo unto the murderer who deliberately killeth, for he shall die.

Wo unto them who commit whoredoms, for they shall be thrust down to hell.

Yea, wo unto those that worship idols, for the devil of all devils delighteth in them.

And, in fine, wo unto all those who die in their sins; for they shall return to God, and behold his face, and remain in their sins.

O, my beloved brethren, remember the awfulness in transgressing against that Holy God, and also the awfulness of yielding to the enticings of that cunning one. Remember, to be carnally-minded is death, and to be spiritually-minded is life eternal.

O, my beloved brethren, give ear to my words. Remember the greatness of the Holy One of Israel. Do not say that I have spoken hard things against you; for if ye do, ye will revile against the truth; for I have spoken the words of your Maker. I know that the words of truth are hard against all uncleanness; but the righteous fear them not, for they love the truth and are not shaken.

O then, my beloved brethren, come unto the Lord, the Holy One. Remember that his paths are righteous. Behold, the way for man is narrow, but it lieth in a straight course before him, and the keeper of the gate is the Holy One of Israel; and he employeth no servant there; and there is none other way save it be by the gate; for he cannot be deceived, for the Lord God is his name.

And whoso knocketh, to him will he open; and the wise, and the learned, and they that are rich, who are puffed up because of their learning, and their wisdom, and their riches—yea, they are they whom he despiseth; and save they shall cast these things away, and consider themselves fools before God, and come down in the depths of humility, he will not open unto them.

But the things of the wise and the prudent shall be hid from them forever—yea, that happiness which is prepared for the saints.

۳۴ وای بر دروغگو، زیرا او پایین به دوزخ فرو افکنده خواهد شد.

۳۵ وای بر آدمکشی که آگاهانه می کشد، زیرا او خواهد مُرد.

۳۶ وای بر کسانی که روسپی گری می کنند، زیرا آنها پایین به دوزخ فرو افکنده خواهند شد.

۳۷ وای بر کسانی که بت ها را می پرستند، زیرا اهریمن همه اهریمنیان در آنها دلشاد می شود.

۳۸ و، خلاصه، وای بر همه کسانی که در گناهانشان بمیرند؛ زیرا آنها به خدا باز خواهند گشت، و زُخسار او را خواهند دید، و در گناهانشان باقی خواهند ماند.

۳۹ آه، برادران محبوبم، وحشتناکی سرپیچی علیه آن خدای مقدّس، و نیز وحشتناکی تن دادن به فریب های آن حيله گر را به یاد داشته باشید. به یاد داشته باشید، نَفسانی-اندیشی مرگ است و روح-اندیشی زندگی جاویدان است.

۴۰ آه، برادران محبوبم، به سخنان من گوش فرا دهید. عظمت قدّوس اسرائیل را به یاد داشته باشید. نگویید که من چیزهای سختی علیه شما گفته ام؛ زیرا اگر چنین کنید، شما علیه راستی ناسزا خواهید گفت؛ زیرا من سخنان پروردگار شما را گفته ام. من می دانم که سخنان راستین علیه همه ناپاکی ها سنگین است؛ ولی پرهیزکاران از آنها نمی ترسند، زیرا آنها راستی را دوست دارند و نمی لرزند.

۴۱ آه آنگاه، برادران محبوبم، به سوی سرور، آن قدّوس آیین. به یاد داشته باشید که راههای او پرهیزکارانه است. بنگرید، راه برای آدمی باریک است، ولی گذرگاهی راست در برابر او کشیده شده است، و نگهبان دروازه قدّوس اسرائیل است؛ و او هیچ خدمتگزاری را در آن جا به کار نمی گیرد؛ و هیچ راه دیگری نیست مگر از راه دروازه؛ زیرا او فریب نمی خورد، زیرا سرور خدا نام او است.

۴۲ و هر کسی که در بزند، بر او باز خواهد کرد؛ و خردمندان، و دانش آموختگان، و آنهایی که ثروتمندند، کسانی که به سبب آموخته هایشان، و خردشان، و ثروتشان خودبزرگ بین هستند — آری، آنها کسانی هستند که او ناچیز می شمرد؛ و او بر آنها باز نخواهد کرد مگر اینکه آنها این چیزها را دور بیندازند، و خودشان را در برابر خدا بی خرد در نظر بگیرند و در عمق فروتنی پایین آیند.

۴۳ بلکه چیزهای خردمند و دانا از آنها برای همیشه پنهان خواهند ماند — آری، آن خوشبختی که برای مقدّسین آماده شده است.

O, my beloved brethren, remember my words. Behold, I take off my garments, and I shake them before you; I pray the God of my salvation that he view me with his all-searching eye; wherefore, ye shall know at the last day, when all men shall be judged of their works, that the God of Israel did witness that I shook your iniquities from my soul, and that I stand with brightness before him, and am rid of your blood.

O, my beloved brethren, turn away from your sins; shake off the chains of him that would bind you fast; come unto that God who is the rock of your salvation.

Prepare your souls for that glorious day when justice shall be administered unto the righteous, even the day of judgment, that ye may not shrink with awful fear; that ye may not remember your awful guilt in perfectness, and be constrained to exclaim: Holy, holy are thy judgments, O Lord God Almighty—but I know my guilt; I transgressed thy law, and my transgressions are mine; and the devil hath obtained me, that I am a prey to his awful misery.

But behold, my brethren, is it expedient that I should awake you to an awful reality of these things? Would I harrow up your souls if your minds were pure? Would I be plain unto you according to the plainness of the truth if ye were freed from sin?

Behold, if ye were holy I would speak unto you of holiness; but as ye are not holy, and ye look upon me as a teacher, it must needs be expedient that I teach you the consequences of sin.

Behold, my soul abhorreth sin, and my heart delighteth in righteousness; and I will praise the holy name of my God.

Come, my brethren, every one that thirsteth, come ye to the waters; and he that hath no money, come buy and eat; yea, come buy wine and milk without money and without price.

Wherefore, do not spend money for that which is of no worth, nor your labor for that which cannot satisfy. Hearken diligently unto me, and remember the words which I have spoken; and come unto the Holy One of Israel, and feast upon that which perisheth not, neither can be corrupted, and let your soul delight in fatness.

۴۴ آه، برادران محبوبم، سخنان مرا به یاد داشته باشید. بنگرید، من تنپوش هایم را در می آورم، و آنها را در برابر شما می تکانم؛ من خدای رستگاریم را نیایش می کنم که او با چشم همیشه- جستجوگرش به من نظر کند؛ از این رو، شما در روز آخر خواهید دانست، هنگامی که همه آدمیان از کارهایشان داوری خواهند شد، که خدای اسرائیل گواهی داد که من نابکاری های شما را از روانم تکاندم، و اینکه من با روشنی در برابر او می ایستم، و من از خونتان پاک شده هستم.

۴۵ آه، برادران محبوبم، از گناهانتان دوری کنید؛ زنجیرهای او را که شما را محکم به بند می کشد بتکانید؛ به سوی آن خدایی که صخره رستگاریتان است بیایید.

۴۶ روان هایتان را برای آن روز شکوهمند آماده کنید هنگامی که دادگری بر پرهیزکاران اجرا خواهد شد، یعنی روز داوری، که شما با ترسی وحشتناک در خود فرو نروید؛ که شما جرم وحشتناک تان را به طور کامل به یاد نیاورید، و وادار نشوید به بانگ برآوردن: مقدس است، مقدس است داوری های تو، سرور خدای قادر مطلق — ولی من جرمم را می دانم؛ من از قانون تو سرپیچی کردم، و سرپیچی هایم از آن من هستند؛ و اهریمن مرا به دست آورده، که من اسیری در بدبختی وحشتناکش هستم.

۴۷ ولی بنگرید، برادرانم، آیا این لازم است که من شما را به واقعیتی وحشتناک در مورد این چیزها بیدار کنم؟ اگر ذهن هایتان پاک بود من روان های شما را آشفته می کردم؟ اگر شما از گناه آزاد بودید من برپایه سادگی راستی با شما ساده می بودم؟

۴۸ بنگرید، اگر شما مقدس بودید من بر شما از قداست سخن می گفتم؛ ولی چون شما مقدس نیستید، و به من به عنوان یک آموزگار نگاه می کنید، ناگزیر باید لازم باشد که من پیامدهای گناه را به شما آموزش دهم.

۴۹ بنگرید، روانم از گناه بیزار است، و دلم در پرهیزکاری دلشاد می شود؛ و من نام مقدس خدایم را ستایش خواهم کرد.

۵۰ بیایید، برادرانم، هر کسی که تشنه است، به آنها بیایید؛ و او که هیچ پولی ندارد، بیا بخر و بخور؛ آری، بیا شراب و شیر بدون پول و بدون بها بخر.

۵۱ از این رو، نه پول را برای آنچه که بی ارزش است بکار برید، نه زحمت خود را برای آنچه که نمی تواند خوشنود کند. با کوشایی مرا بگوش دل بپذیرید، و سخنانی را که گفته ام به یاد آورید؛ و به سوی قدوس اسرائیل آید، و بر سفره ای بنشینید که نه از بین می رود، نه می تواند فاسد شود، و بگذارید روان شما از فریه بودن دلشاد شود.

Behold, my beloved brethren, remember the words of your God; pray unto him continually by day, and give thanks unto his holy name by night. Let your hearts rejoice.

And behold how great the covenants of the Lord, and how great his condescensions unto the children of men; and because of his greatness, and his grace and mercy, he has promised unto us that our seed shall not utterly be destroyed, according to the flesh, but that he would preserve them; and in future generations they shall become a righteous branch unto the house of Israel.

And now, my brethren, I would speak unto you more; but on the morrow I will declare unto you the remainder of my words. Amen.

۵۲ بنگرید، برادران محبوبم، سخنان خدایتان را به یاد آورید؛ هنگام روز، پیوسته به درگاه او نیایش کنید، و شبانگاه نام مقدّسش را سپاس گوئید. بگذارید دل هایتان شادمانی کنند.

۵۳ و بنگرید چه بزرگ است پیمان های سرور، و چه بزرگ است مدارای او با فرزندان آدمی؛ و به سبب عظمت او، و فیض و رحمت او، او به ما وعده داده است که نوادگان ما، برپایه جسم، کاملاً نابود نخواهند شد، بلکه او آنها را حفظ خواهد کرد؛ و در نسل های آینده آنها یک شاخه پرهیزکار برای خاندان اسرائیل خواهند بود.

۵۴ و اینک، برادرانم، من می خواهم بر شما بیشتر سخن بگویم؛ ولی فردا من باقیمانده سخنانم را اعلام خواهم کرد. آمین

2 Nephi 10

And now I, Jacob, speak unto you again, my beloved brethren, concerning this righteous branch of which I have spoken.

For behold, the promises which we have obtained are promises unto us according to the flesh; wherefore, as it has been shown unto me that many of our children shall perish in the flesh because of unbelief, nevertheless, God will be merciful unto many; and our children shall be restored, that they may come to that which will give them the true knowledge of their Redeemer.

Wherefore, as I said unto you, it must needs be expedient that Christ—for in the last night the angel spake unto me that this should be his name—should come among the Jews, among those who are the more wicked part of the world; and they shall crucify him—for thus it behooveth our God, and there is none other nation on earth that would crucify their God.

For should the mighty miracles be wrought among other nations they would repent, and know that he be their God.

But because of priestcrafts and iniquities, they at Jerusalem will stiffen their necks against him, that he be crucified.

Wherefore, because of their iniquities, destructions, famines, pestilences, and bloodshed shall come upon them; and they who shall not be destroyed shall be scattered among all nations.

But behold, thus saith the Lord God: When the day cometh that they shall believe in me, that I am Christ, then have I covenanted with their fathers that they shall be restored in the flesh, upon the earth, unto the lands of their inheritance.

And it shall come to pass that they shall be gathered in from their long dispersion, from the isles of the sea, and from the four parts of the earth; and the nations of the Gentiles shall be great in the eyes of me, saith God, in carrying them forth to the lands of their inheritance.

۲ نیفای ۱۰

۱ و اینک برادران محبوبم، من، یعقوب، دربارهٔ این شاخهٔ پرهیزکاری که از آن سخن گفته ام، دوباره بر شما سخن می گویم.

۲ زیرا بنگرید، وعده هایی که ما بدست آورده ایم، وعده هایی بر ما برپایهٔ جسم هستند؛ از این رو، گرچه به من نشان داده شده است که بسیاری از فرزندانمان در جسم به سبب بی ایمانی هلاک خواهند شد، با این وجود، خدا بر بسیاری مهربان خواهد بود؛ و فرزندانمان بازآورده خواهند شد، که آنها به آن چیزی دست می یابند که به آنها دانش راستین بازخیردارشان را خواهد داد.

۳ از این رو، آنچنان که من به شما گفتم، ناگزیر باید لازم باشد که مسیح — زیرا دیشب فرشته بر من سخن گفت که این نام او خواهد بود — به میان یهودیان آید، در میان کسانی که بخش نابکارتر جهان هستند؛ و آنها او را به صلیب خواهند کشید — پس این گونه خواستهٔ خدایمان است، و هیچ ملت دیگری بر روی زمین نیست که خدایشان را به صلیب کشند.

۴ زیرا اگر آن معجزه های عظیم در میان ملت های دیگر انجام شود آنها توبه می کنند، و می دانند که او خدایشان است.

۵ ولی به سبب کشیش گری ها و نابکاری ها، آنها در اورشلیم علیه او خیره سر خواهند شد، که او به صلیب کشیده شود.

۶ از این رو، به سبب نابکاری هایشان، نابودی ها، قحطی ها، بلاها، و کشتار بر آنها خواهد آمد؛ و کسانی که نابود نشوند در میان همهٔ ملت ها پراکنده خواهند شد.

۷ ولی بنگرید، بدین گونه سرور خدا می گوید: هنگامی که آن روز بیاید که آنها به من ایمان آورند، که من مسیح هستم، آنگاه من با پدرانشان پیمان بسته ام که آنها، بر روی زمین، در سرزمین میراثیشان، در جسم بازآورده خواهند شد.

۸ و چنین خواهد گذشت که آنها از پراکندگی طولانی شان گرد هم خواهند آمد، از جزیره های دریا، و از چهار بخش زمین؛ و ملت های غیریهود در چشمان من بزرگ خواهند بود، خدا می گوید، در بردن آنها به سرزمین های میراثیشان.

Yea, the kings of the Gentiles shall be nursing fathers unto them, and their queens shall become nursing mothers; wherefore, the promises of the Lord are great unto the Gentiles, for he hath spoken it, and who can dispute?

But behold, this land, said God, shall be a land of thine inheritance, and the Gentiles shall be blessed upon the land.

And this land shall be a land of liberty unto the Gentiles, and there shall be no kings upon the land, who shall raise up unto the Gentiles.

And I will fortify this land against all other nations.

And he that fighteth against Zion shall perish, saith God.

For he that raiseth up a king against me shall perish, for I, the Lord, the king of heaven, will be their king, and I will be a light unto them forever, that hear my words.

Wherefore, for this cause, that my covenants may be fulfilled which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh, I must needs destroy the secret works of darkness, and of murders, and of abominations.

Wherefore, he that fighteth against Zion, both Jew and Gentile, both bond and free, both male and female, shall perish; for they are they who are the whore of all the earth; for they who are not for me are against me, saith our God.

For I will fulfil my promises which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh—

Wherefore, my beloved brethren, thus saith our God: I will afflict thy seed by the hand of the Gentiles; nevertheless, I will soften the hearts of the Gentiles, that they shall be like unto a father to them; wherefore, the Gentiles shall be blessed and numbered among the house of Israel.

۹ آری، پادشاهان غیریهودیان پدر خوانده های آنها خواهند بود، و شهبانوهای آنها دایه های آنها خواهند شد؛ از این رو، وعده های سرور بر غیریهودیان بزرگ هستند، زیرا او سخن گفته است، و چه کسی می تواند جر و بحث کند؟

۱۰ ولی بنگرید، خدا گفت، این سرزمین، یک سرزمین میراثی برای شما خواهد بود، و غیریهودیان بر روی این سرزمین برکت خواهند یافت.

۱۱ و این سرزمین یک سرزمین آزادی برای غیریهودیان خواهد بود، و هیچ پادشاهی بر روی این سرزمین نخواهد بود، که بر غیریهودیان برخیزد.

۱۲ و من این سرزمین را علیه همه ملت های دیگر توانمند خواهم کرد.

۱۳ و او که علیه صهیون بجنگد هلاک خواهد شد، خدا می گوید.

۱۴ زیرا او که پادشاهی را علیه من برخیزاند هلاک خواهد شد، زیرا من، سرور، پادشاه آسمان، پادشاه آنها خواهم بود، و من برای همیشه نوری بر آنها می خواهم بود، که سخنان مرا می شنوند.

۱۵ از این رو، به این دلیل، که پیمان هایی که من با فرزندان آدمی بسته ام به جا آورده شوند، که در حالیکه در جسم هستند من برای آنها انجام خواهم داد، من ناگزیر باید کارهای پنهان تاریکی و آدمکشی و کارهای پلید را نابود کنم.

۱۶ از این رو، او که علیه صهیون بجنگد، چه یهود و چه غیریهود، چه دربند و چه آزاد، چه مرد و چه زن، هلاک خواهند شد؛ زیرا آنها کسانی هستند که روسپی همه زمین هستند؛ زیرا کسانی که با من نیستند علیه من هستند، خدایمان می گوید.

۱۷ زیرا من وعده هایم را که به فرزندان آدمی داده ام به جا خواهم آورد، که من در حالیکه در جسم هستند بر آنها انجام خواهم داد—

۱۸ از این رو، برادران محبوبم، بدین گونه خدایمان می گوید: من نوادگان تو را بدست غیریهودیان رنج خواهم داد؛ با این وجود، من دل های غیریهودیان را نرم خواهم کرد، که آنها مانند یک پدر برای آنها باشند؛ از این رو، غیریهودیان برکت خواهند یافت و از خاندان اسرائیل شمرده خواهند شد.

Wherefore, I will consecrate this land unto thy seed, and them who shall be numbered among thy seed, forever, for the land of their inheritance; for it is a choice land, saith God unto me, above all other lands, wherefore I will have all men that dwell thereon that they shall worship me, saith God.

And now, my beloved brethren, seeing that our merciful God has given us so great knowledge concerning these things, let us remember him, and lay aside our sins, and not hang down our heads, for we are not cast off; nevertheless, we have been driven out of the land of our inheritance; but we have been led to a better land, for the Lord has made the sea our path, and we are upon an isle of the sea.

But great are the promises of the Lord unto them who are upon the isles of the sea; wherefore as it says isles, there must needs be more than this, and they are inhabited also by our brethren.

For behold, the Lord God has led away from time to time from the house of Israel, according to his will and pleasure. And now behold, the Lord remembereth all them who have been broken off, wherefore he remembereth us also.

Therefore, cheer up your hearts, and remember that ye are free to act for yourselves—to choose the way of everlasting death or the way of eternal life.

Wherefore, my beloved brethren, reconcile yourselves to the will of God, and not to the will of the devil and the flesh; and remember, after ye are reconciled unto God, that it is only in and through the grace of God that ye are saved.

Wherefore, may God raise you from death by the power of the resurrection, and also from everlasting death by the power of the atonement, that ye may be received into the eternal kingdom of God, that ye may praise him through grace divine. Amen.

۱۹ از این رو، من این سرزمین را به نوادگان تو، و آنهایی که از نوادگان تو شمرده شوند، برای همیشه، برای سرزمین میراثیشان، تخصیص خواهم داد؛ زیرا این یک سرزمین برگزیده است، خدا به من می گوید، برتر از همه سرزمین های دیگر، از این رو من می خواهم همه آدمیانی که در آن ساکن می شوند مرا پرستش کنند، خدا می گوید.

۲۰ و اینک، برادران محبوبم، با دیدن اینکه خدای مهربان ما این چنین دانش بزرگی درباره این چیزها به ما داده است، بگذارید او را به یاد داشته باشیم، و گناهانمان را کنار بگذاریم، و سرهایمان را پایین نیفکنیم، زیرا ما دور انداخته نشده ایم؛ با این وجود، ما از سرزمین میراثیمان بیرون رانده شده ایم؛ ولی به سرزمین بهتری هدایت شده ایم، زیرا سرور دریا را راه ما ساخته است، و ما روی یک جزیره دریا هستیم.

۲۱ ولی چه بزرگ هستند وعده های سرور بر کسانی که روی جزیره های دریا هستند؛ از این رو از آنجایی که می گوید جزیره ها، ناگزیر باید بیشتر از این یکی باشند، و برادران ما در آنها نیز سکونت دارند.

۲۲ زیرا بنگرید، سرور خدا گاه به گاه از خاندان اسرائیل، برپایه خواست و خوشنودی خود، مردم را به بیرون هدایت کرده است. و اینک بنگرید، سرور همه کسانی که جدا شده اند را به یاد می آورد، از این رو او ما را نیز به یاد می آورد.

۲۳ بنابراین، دل هایتان را شاد کنید، و به یاد آورید که شما در عمل کردن برای خود آزاد هستید — در برگزیدن راه مرگ ابدی یا راه زندگی جاویدان.

۲۴ از این رو، برادران محبوبم، خودتان را با خواست خدا آشتی دهید، و نه خواست اهریمن و جسم؛ و پس از اینکه شما با خدا آشتی کردید، به یاد آورید که تنها از راه و در فیض خداست که شما نجات می یابید.

۲۵ از این رو، باشد که خدا شما را با قدرت رستخیز از مرگ، و نیز از مرگ جاویدان با قدرت کفاره، برخیزاند که شما بتوانید به ملکوت جاویدان خدا پذیرفته شوید، که شما از راه فیض الهی او را ستایش کنید. آمین.

2 Nephi 11

And now, Jacob spake many more things to my people at that time; nevertheless only these things have I caused to be written, for the things which I have written sufficeth me.

And now I, Nephi, write more of the words of Isaiah, for my soul delighteth in his words. For I will liken his words unto my people, and I will send them forth unto all my children, for he verily saw my Redeemer, even as I have seen him.

And my brother, Jacob, also has seen him as I have seen him; wherefore, I will send their words forth unto my children to prove unto them that my words are true. Wherefore, by the words of three, God hath said, I will establish my word. Nevertheless, God sendeth more witnesses, and he proveth all his words.

Behold, my soul delighteth in proving unto my people the truth of the coming of Christ; for, for this end hath the law of Moses been given; and all things which have been given of God from the beginning of the world, unto man, are the typifying of him.

And also my soul delighteth in the covenants of the Lord which he hath made to our fathers; yea, my soul delighteth in his grace, and in his justice, and power, and mercy in the great and eternal plan of deliverance from death.

And my soul delighteth in proving unto my people that save Christ should come all men must perish.

For if there be no Christ there be no God; and if there be no God we are not, for there could have been no creation. But there is a God, and he is Christ, and he cometh in the fulness of his own time.

And now I write some of the words of Isaiah, that whoso of my people shall see these words may lift up their hearts and rejoice for all men. Now these are the words, and ye may liken them unto you and unto all men.

۲ نیفای ۱۱

۱ و اینک، یعقوب چیزهای بسیار بیشتری به مردم در آن زمان گفت؛ با این وجود تنها این چیزها را من واداشته ام تا نوشته شوند، زیرا چیزهایی که من نوشته ام مرا کافی است.

۲ و اینک من، نیفای، از سخنان اشعیا بیشتر می نویسم، زیرا روانم در سخنانش دلشاد می شود. زیرا من سخنانش را به مردم همانند خواهم کرد، و من آنها را بر همه فرزندانم خواهم فرستاد، زیرا او همانا بازخردارم را دید، همان گونه که من او را دیده ام.

۳ و برادرم، یعقوب، نیز او را دیده است چنان که من دیده ام؛ از این رو، من سخنان آنها را بر فرزندانم خواهم فرستاد تا به آنها ثابت کنم که سخنانم راست هستند. از این رو، با سخن سه تن، خدا گفته است من سخنم را صحت خواهم داد. با این وجود، خدا گواهان بیشتری می فرستد، و او همه سخنانش را ثابت می کند.

۴ بنگرید، روانم در ثابت کردن به مردم درباره حقیقت آمدن مسیح دلشاد می شود؛ زیرا، قانون موسی به این منظور داده شده است؛ و همه چیزهایی که از آغاز جهان از خدا به آدمی داده شده اند، نشانی از او هستند.

۵ و روانم در پیمان های سرور که او با پدرانمان بسته است نیز دلشاد می شود؛ آری، در فیض او، و در دادگری و قدرت و رحمت او در برنامه بزرگ و جاودانه رهایی دادن از مرگ، روانم دلشاد می شود.

۶ و روانم دلشاد می شود در ثابت کردن به مردم که مگر مسیح بیاید و گرنه همه آدمیان هلاک خواهند شد.

۷ زیرا اگر مسیحی نباشد خدایی نیست؛ و اگر خدایی نباشد ما نیستیم، زیرا آفرینشی نمی توانست بوده باشد. ولی خدایی هست، و او مسیح است، و او در کمال زمان خودش می آید.

۸ و اینک من برخی از سخنان اشعیا را می نویسم، که هر کسی از مردم که این سخنان را خواهد دید دلش را به شوق آورد و برای همه آدمیان شادمانی کند. اینک اینها آن سخنانند، و شما می توانید آنها را بر خود و بر همه آدمیان بکار برید.

2 Nephi 12

The word that Isaiah, the son of Amoz, saw concerning Judah and Jerusalem:

And it shall come to pass in the last days, when the mountain of the Lord's house shall be established in the top of the mountains, and shall be exalted above the hills, and all nations shall flow unto it.

And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; and he will teach us of his ways, and we will walk in his paths; for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord from Jerusalem.

And he shall judge among the nations, and shall rebuke many people: and they shall beat their swords into plow-shares, and their spears into pruning-hooks—nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more.

O house of Jacob, come ye and let us walk in the light of the Lord; yea, come, for ye have all gone astray, every one to his wicked ways.

Therefore, O Lord, thou hast forsaken thy people, the house of Jacob, because they be replenished from the east, and hearken unto soothsayers like the Philistines, and they please themselves in the children of strangers.

Their land also is full of silver and gold, neither is there any end of their treasures; their land is also full of horses, neither is there any end of their chariots.

Their land is also full of idols; they worship the work of their own hands, that which their own fingers have made.

And the mean man boweth not down, and the great man humbleth himself not, therefore, forgive him not.

O ye wicked ones, enter into the rock, and hide thee in the dust, for the fear of the Lord and the glory of his majesty shall smite thee.

And it shall come to pass that the lofty looks of man shall be humbled, and the haughtiness of men shall be bowed down, and the Lord alone shall be exalted in that day.

۲ نیفای ۱۲

۱ سخنی که اشعیا، پسر آموص، دربارهٔ یهودا و اورشلیم دید:

۲ و چنین خواهد گذشت در روزهای آخر، هنگامی که کوه خانهٔ سرور بر بالای کوه ها برپا شود، و بالای تپه ها بلند مرتبه شود، و همه ملت ها به سوی آن روان شوند.

۳ و مردم بسیاری خواهند رفت و گفت، بیایید، و بگذارید تا بالا به کوه سرور رویم، به خانهٔ خدای یعقوب؛ و او راههایش را به ما خواهد آموخت، و ما در راههایش گام بر خواهیم داشت؛ زیرا از صهیون قانون، و از اورشلیم سخن سرور پیش خواهد رفت.

۴ و او در میان ملت ها داوری خواهد کرد، و مردم بسیاری را نکوهش خواهد کرد: و آنها شمشیرهایشان را برای تیغه های گاو آهن، و نیزه هایشان را برای قلاب هرس زنی خواهند شکست — نه ملتی علیه ملتی شمشیر بلند خواهد کرد، نه آنها دیگر جنگ را یاد خواهند گرفت.

۵ ای خاندان یعقوب، بیایید و بگذارید در نور سرور گام برداریم؛ آری، بیایید، زیرا همه شما به بیراهه رفته اید، هرکس به راه های نابکارانه اش.

۶ بنابراین، سرور، تو مردم خود، خاندان یعقوب را ترک کرده ای، برای اینکه آنها دوباره از شرق زدگی پر شده اند، و مانند فلسطینیان فالگیران را بگوش دل پذیرفته اند و آنها از فرزندان بیگانه ها خود را خوشنود می سازند.

۷ سرزمینشان نیز آکنده از نقره و طلا است، نه گنج هایشان آخر دارد؛ سرزمینشان آکنده از اسبها نیز هست، نه ارابه هایشان آخر دارد.

۸ سرزمینشان همچنین آکنده از بت هاست؛ آنها کار دست های خودشان را، آنچه که انگشتان خودشان ساخته اند، می پرستند.

۹ و آدم معمولی به پایین سر فرود نمی آورد، و آدم بزرگ خود را فروتن نمی کند، بنابراین، او را نبخش.

۱۰ ای شما نابکاران، به درون صخره وارد شوید، و خود را در خاک پنهان کنید، زیرا ترس از سرور و شکوه بزرگ مرتبه اش شما را خواهد زد.

۱۱ و چنین خواهد گذشت که نگاه بالا کشیدهٔ آدمی فروتن شده و پرافادگی آدمی به پایین خمیده خواهد شد، و سرور به تنهایی در آن روز بلند مرتبه خواهد بود.

For the day of the Lord of Hosts soon cometh upon all nations, yea, upon every one; yea, upon the proud and lofty, and upon every one who is lifted up, and he shall be brought low.

Yea, and the day of the Lord shall come upon all the cedars of Lebanon, for they are high and lifted up; and upon all the oaks of Bashan;

And upon all the high mountains, and upon all the hills, and upon all the nations which are lifted up, and upon every people;

And upon every high tower, and upon every fenced wall;

And upon all the ships of the sea, and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant pictures.

And the loftiness of man shall be bowed down, and the haughtiness of men shall be made low; and the Lord alone shall be exalted in that day.

And the idols he shall utterly abolish.

And they shall go into the holes of the rocks, and into the caves of the earth, for the fear of the Lord shall come upon them and the glory of his majesty shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

In that day a man shall cast his idols of silver, and his idols of gold, which he hath made for himself to worship, to the moles and to the bats;

To go into the clefts of the rocks, and into the tops of the ragged rocks, for the fear of the Lord shall come upon them and the majesty of his glory shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

Cease ye from man, whose breath is in his nostrils; for wherein is he to be accounted of?

۱۲ زیرا روز سَرور سپاهیان بزودی بر همه ملت ها می آید، آری، بر هر کسی؛ آری، بر مغرور و بالا کشیده و بر هر کسی که مُتکبر است، و او پایین آورده خواهد شد.

۱۳ آری، و روز سَرور بر همه سَروهای لبنان، زیرا آنها سرکشیده و مُتکبر هستند؛ و بر روی همه بلوط های باشان خواهد آمد.

۱۴ و بر همه کوه های بلند و بر همه تپه ها و بر همه ملت هایی که مُتکبر شده اند، و بر هر مردمی.

۱۵ و بر هر بُرج بلند و بر هر دیوار پُرچین شده؛

۱۶ و بر همه کشتی های دریا و بر همه کشتی های ترشیش و بر همه نگاره های خوش نما.

۱۷ و خودبزرگ بینی آدمی به پایین خم خواهد شد و پُرافادگی آدمیان پست خواهد شد؛ و سَرور در آن روز به تنهایی بلند مرتبه خواهد بود.

۱۸ و بُت ها را او کاملاً برخواهد انداخت.

۱۹ و آنها به سوراخ های صخره ها و به غارهای زمین خواهند رفت، زیرا ترس از سَرور بر سر آنها خواهد آمد و شکوه بزرگ مرتبه اش آنها را خواهد زد، هنگامی که او برمی خیزد تا زمین را به شکل هراسناکی تکان دهد.

۲۰ در آن روزگار آدمی بُت های نقره ای اش و بُت های طلایی اش را که او برای خود ساخته تا پرستش کند، پیش موش های کور و خفاشان خواهد انداخت؛

۲۱ تا به شکاف های صخره ها، و به بالای صخره های ناهموار برود، زیرا ترس از سَرور بر سر آنها خواهد آمد و شکوه بزرگ مرتبه اش آنها را خواهد زد، هنگامی که او برمی خیزد تا زمین را به شکل هراسناکی تکان دهد.

۲۲ از آدمی دست بردارید، که نَفَسش در سوراخ های بینی اش است؛ زیرا او در چه به حساب آورده می شود؟

2 Nephi 13

For behold, the Lord, the Lord of Hosts, doth take away from Jerusalem, and from Judah, the stay and the staff, the whole staff of bread, and the whole stay of water—

The mighty man, and the man of war, the judge, and the prophet, and the prudent, and the ancient;

The captain of fifty, and the honorable man, and the counselor, and the cunning artificer, and the eloquent orator.

And I will give children unto them to be their princes, and babes shall rule over them.

And the people shall be oppressed, every one by another, and every one by his neighbor; the child shall behave himself proudly against the ancient, and the base against the honorable.

When a man shall take hold of his brother of the house of his father, and shall say: Thou hast clothing, be thou our ruler, and let not this ruin come under thy hand—

In that day shall he swear, saying: I will not be a healer; for in my house there is neither bread nor clothing; make me not a ruler of the people.

For Jerusalem is ruined, and Judah is fallen, because their tongues and their doings have been against the Lord, to provoke the eyes of his glory.

The show of their countenance doth witness against them, and doth declare their sin to be even as Sodom, and they cannot hide it. Wo unto their souls, for they have rewarded evil unto themselves!

Say unto the righteous that it is well with them; for they shall eat the fruit of their doings.

Wo unto the wicked, for they shall perish; for the reward of their hands shall be upon them!

And my people, children are their oppressors, and women rule over them. O my people, they who lead thee cause thee to err and destroy the way of thy paths.

The Lord standeth up to plead, and standeth to judge the people.

۲ نیفای ۱۳

۱ زیرا بنگرید، سرور، سرور سپاهیان، تیرک و کوزه، تمامی تیرک نان و تمامی کوزه آب را از اورشلیم و از یهودا برمی گیرد—

۲ مرد توانا و مرد جنگ، داور و پیامبر و دانا و پیران؛

۳ فرمانده پنجاه نفر و مرد ارجمند و مُشیر و پیشه ور زبردست و سخنور شیوا.

۴ و من به آنها فرزندان می دهم تا شاهزاده های آنها باشند، و کودکان بر آنها فرمانروایی خواهند کرد.

۵ و مردم ستم خواهند دید، هر کسی از دیگری، و هر کسی از همسایه اش؛ بچه علیه پیران، و فرومایه علیه ارجمند با غرور رفتار خواهد کرد.

۶ هنگامی که مردی برادرش از خاندان پدری اش را محکم بگیرد و بگوید: تو ردا داری، فرمانروای ما باش، و نگذار این تباهی زیر دست تو آید—

۷ در آن روز او سوگند یاد کرده، می گوید: من شفا دهنده نخواهم بود؛ زیرا در خانه ام نه نان هست نه ردا؛ مرا فرمانروای مردم نکنید.

۸ زیرا اورشلیم تباه شده است، و یهودا فرو ریخته است، برای اینکه زبان هایشان و کارهایشان علیه سرور بوده است، به برافروختن خشم چشم های شکوهمندش.

۹ نشان چهره آنها علیه آنها گواهی می دهد و گناهشان را حتی همچون سدوم اعلام می کند، و آنها نمی توانند آن را پنهان کنند. وای بر روان هایشان، زیرا آنها بر خودشان پلیدی را پاداش داده اند!

۱۰ به پرهیزکاران بگو که این برای آنها خوب است؛ زیرا آنها میوه کارهایشان را خواهند خورد.

۱۱ وای بر نابکاران، زیرا آنها هلاک خواهند شد؛ زیرا پاداش دست هایشان بر آنها خواهد آمد!

۱۲ و مردم من، بچه ها ستمگران آنها هستند، و زنان بر آنها فرمانروایی می کنند. آه مردم من، آنهایی که شما را هدایت می کنند، سبب می شوند تا شما اشتباه کنید و راههای مسیر خود را نابود کنید.

۱۳ سرور می ایستد تا درخواست کند، و می ایستد تا مردم را داوری کند.

The Lord will enter into judgment with the ancients of his people and the princes thereof; for ye have eaten up the vineyard and the spoil of the poor in your houses.

What mean ye? Ye beat my people to pieces, and grind the faces of the poor, saith the Lord God of Hosts.

Moreover, the Lord saith: Because the daughters of Zion are haughty, and walk with stretched-forth necks and wanton eyes, walking and mincing as they go, and making a tinkling with their feet—

Therefore the Lord will smite with a scab the crown of the head of the daughters of Zion, and the Lord will discover their secret parts.

In that day the Lord will take away the bravery of their tinkling ornaments, and cauls, and round tires like the moon;

The chains and the bracelets, and the mufflers;

The bonnets, and the ornaments of the legs, and the headbands, and the tablets, and the ear-rings;

The rings, and nose jewels;

The changeable suits of apparel, and the mantles, and the wimples, and the crisping-pins;

The glasses, and the fine linen, and hoods, and the veils.

And it shall come to pass, instead of sweet smell there shall be stink; and instead of a girdle, a rent; and instead of well set hair, baldness; and instead of a stomacher, a girding of sackcloth; burning instead of beauty.

Thy men shall fall by the sword and thy mighty in the war.

And her gates shall lament and mourn; and she shall be desolate, and shall sit upon the ground.

۱۴ سرور با پیرانِ مردمش و شاهزاده های آنها به داوری وارد خواهد شد؛ زیرا شما تاکستان و تاراج بینوایان را تا آخر در خانه های خود خورده اید.

۱۵ منظور شما چیست؟ شما مردم را می کوبید، و رخسار بینوایان را خرد می کنید، سرور خدای سپاهیان می گوید.

۱۶ افزون بر این، سرور می گوید: برای اینکه دختران صهیون پُرافاده هستند، و با گردن های کشیده و چشم های هرزه گام برمی دارند، با ناز می خرامند، و همچنان که می روند خلخال پاهایشان را به صدا در می آورند —

۱۷ بنابراین سرور با گری، فرق سر دختران صهیون را خواهد زد، و سرور جاهای پوشیده آنها را برهنه خواهد کرد.

۱۸ در آن روز سرور زینت خلخال ها و تور سرها و پیشانی بند های هلالی آنها را بر خواهد داشت؛

۱۹ زنجیرها و دستبندها و شال ها؛

۲۰ دستارها و زیورهای ساق پا و پیشانی بندها و عطردان ها و گوشواره ها؛

۲۱ انگشترها و حلقه های بینی؛

۲۲ جامه های جورواجور و روپوش ها و چارقدها و گیره های مو؛

۲۳ آینه ها و کتان اعلا و روسری ها و روبنده ها.

۲۴ و چنین خواهد گذشت، بجای بوی خوش بوی بد خواهد بود؛ و بجای یک شال کمر، یک شندر پاره؛ و بجای موی آراسته، کچلی؛ و بجای یک سینه ریز، یک شال کرباس؛ داغ بجای زیبایی.

۲۵ مردان تو با شمشیر و توانایی تو در جنگ فرو خواهند افتاد.

۲۶ و دروازه هایش عزاداری و سوگواری خواهند کرد؛ و او متروکه شده و بر خاک خواهد نشست.

2 Nephi 14

And in that day, seven women shall take hold of one man, saying: We will eat our own bread, and wear our own apparel; only let us be called by thy name to take away our reproach.

In that day shall the branch of the Lord be beautiful and glorious; the fruit of the earth excellent and comely to them that are escaped of Israel.

And it shall come to pass, they that are left in Zion and remain in Jerusalem shall be called holy, every one that is written among the living in Jerusalem—

When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have purged the blood of Jerusalem from the midst thereof by the spirit of judgment and by the spirit of burning.

And the Lord will create upon every dwelling-place of mount Zion, and upon her assemblies, a cloud and smoke by day and the shining of a flaming fire by night; for upon all the glory of Zion shall be a defence.

And there shall be a tabernacle for a shadow in the daytime from the heat, and for a place of refuge, and a covert from storm and from rain.

۲ نیفای ۱۴

۱ و در آن روزگار، هفت زن گریبان مردی را گرفته می گویند: ما نان خودمان را خواهیم خورد، جامه های خودمان را خواهیم پوشید؛ تنها بگذار ما بنام تو خوانده شویم تا رسوایی ما برداشته شود.

۲ در آن روزگار شاخهٔ سرور زیبا و شکوهمند خواهد بود؛ میوه های زمین عالی و دوست داشتنی به آنهایی که بازماندگان اسرائیل هستند.

۳ و چنین خواهد گذشت، آنهایی که در صهیون باقیمانده اند و در اورشلیم می مانند، هر کسی که در میان زندگان اورشلیم نوشته شود مقدس خوانده خواهد شد —

۴ هنگامی که سرور آلودگی دختران صهیون را بشوید، و خون اورشلیم را از میان آن با روح داوری و با روح سوزان بزداید.

۵ و سرور بر هر جای مسکونی کوه صهیون، و برگرد هم آبی های آن، در روز یک ابر و دود و در شب درخشش یک آتش زبانه کش خواهد آفرید؛ زیرا حفاظی بر همهٔ شکوه صهیون خواهد بود.

۶ و خیمه ای برای یک سایبان از گرما در هنگام روز، و برای یک پناهگاهی، و سرپناهی از توفان و از باران خواهد بود.

2 Nephi 15

۲ نیفای ۱۵

And then will I sing to my well-beloved a song of my beloved, touching his vineyard. My well-beloved hath a vineyard in a very fruitful hill.

And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a wine-press therein; and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes.

And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.

What could have been done more to my vineyard that I have not done in it? Wherefore, when I looked that it should bring forth grapes it brought forth wild grapes.

And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard—I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and I will break down the wall thereof, and it shall be trodden down;

And I will lay it waste; it shall not be pruned nor digged; but there shall come up briars and thorns; I will also command the clouds that they rain no rain upon it.

For the vineyard of the Lord of Hosts is the house of Israel, and the men of Judah his pleasant plant; and he looked for judgment, and behold, oppression; for righteousness, but behold, a cry.

Wo unto them that join house to house, till there can be no place, that they may be placed alone in the midst of the earth!

In mine ears, said the Lord of Hosts, of a truth many houses shall be desolate, and great and fair cities without inhabitant.

Yea, ten acres of vineyard shall yield one bath, and the seed of a homer shall yield an ephah.

Wo unto them that rise up early in the morning, that they may follow strong drink, that continue until night, and wine inflame them!

۱ و آنگاه، دربارهٔ تاکستانش، سرودی از محبوبم را برای محبوبترینم می‌سرایم. محبوبترینم در یک تپهٔ خیلی بارور تاکستانی دارد.

۲ و او آن را حصار کشید، و سنگ‌های آن را جمع کرد، و برگزیده‌ترین تاک‌ها را در آن کاشت، و در میان آن بُرجی ساخت، و در آن حوضچه‌ای نیز ساخت؛ و چشم به راه آن بود که انگور ببار آورد، و آن انگور وحشی ببار آورد.

۳ و اینک، ای ساکنان اورشلیم، و مردان یهودا، از شما خواهش می‌کنم، مابین من و تاکستانم داوری کنید.

۴ چه کار دیگری می‌توانست بر تاکستانم انجام شود که من آن را در آن انجام نداده‌ام؟ از این رو، هنگامی که من چشم به راه بودم که انگور ببار آورد انگور وحشی ببار آورد.

۵ و اینک برو؛ من برای شما خواهم گفت با تاکستانم چه خواهم کرد—من پرچین آن را برخواهم داشت، و همهٔ آن خورده خواهد شد؛ و دیوار آن را ویران خواهم کرد، و آن لگدمال خواهد شد؛

۶ و من آن را ویران خواهم کرد؛ آن نه هرس خواهد شد نه کنده؛ بلکه خار و خس در آن خواهد روئید؛ من همچنین به ابرها فرمان خواهم داد که هیچ بارانی بر آن نیارد.

۷ زیرا تاکستان سرور سپاهیان، خاندان اسرائیل است، و مردمان یهودا نهال دلنشین او؛ و او چشم به راه دادگری بود، و ستم دید؛ چشم به راه پرهیزکاری بود، ولی ناله‌ای شنید.

۸ وای بر آنهایی که خانه به خانه‌هایشان می‌افزایند، تا اینکه دیگر جایی نباشد، که بتوانند به تنهایی در میان آن زمین جای گیرند!

۹ در گوش‌های من، سرور سپاهیان گفت، براستی خانه‌های بسیاری متروکه، و شهرهای بزرگ و خوش‌نما بی‌سکنه خواهند شد.

۱۰ آری، ده هکتار تاکستان یک خمره شراب، و ده من دانه یک من غله خواهد داد.

۱۱ وای بر آنهایی که در بامداد برمی‌خیزند، که در پی نوشیدنی قوی بروند، که تا شب ادامه دهند، و شراب آنها را گرم کند!

And the harp, and the viol, the tabret, and pipe, and wine are in their feasts; but they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands.

Therefore, my people are gone into captivity, because they have no knowledge; and their honorable men are famished, and their multitude dried up with thirst.

Therefore, hell hath enlarged herself, and opened her mouth without measure; and their glory, and their multitude, and their pomp, and he that rejoiceth, shall descend into it.

And the mean man shall be brought down, and the mighty man shall be humbled, and the eyes of the lofty shall be humbled.

But the Lord of Hosts shall be exalted in judgment, and God that is holy shall be sanctified in righteousness.

Then shall the lambs feed after their manner, and the waste places of the fat ones shall strangers eat.

Wo unto them that draw iniquity with cords of vanity, and sin as it were with a cart rope;

That say: Let him make speed, hasten his work, that we may see it; and let the counsel of the Holy One of Israel draw nigh and come, that we may know it.

Wo unto them that call evil good, and good evil, that put darkness for light, and light for darkness, that put bitter for sweet, and sweet for bitter!

Wo unto the wise in their own eyes and prudent in their own sight!

Wo unto the mighty to drink wine, and men of strength to mingle strong drink;

Who justify the wicked for reward, and take away the righteousness of the righteous from him!

Therefore, as the fire devoureth the stubble, and the flame consumeth the chaff, their root shall be rottenness, and their blossoms shall go up as dust; because they have cast away the law of the Lord of Hosts, and despised the word of the Holy One of Israel.

۱۲ و چنگ و عود، دف و نی و شراب در بزم هایشان باشد؛ ولی نه به کار سرور اعتنا کنند نه عملکرد دستانش را در نظر بگیرند.

۱۳ از این رو، مردم من چون آگاهی ندارند به اسارت درآمده اند؛ و مردم ارجمندشان گرسنگی کشیده اند و جمعیت شان از تشنگی خشکیده شده اند.

۱۴ بنابراین، دوزخ خود را بزرگ کرده و دهانش را بدون اندازه گشوده است؛ و شکوه شان و جمعیت شان و فرشان، و او که شادمانی می کند در آن فرو خواهد افتاد.

۱۵ و آدم معمولی پایین آورده خواهد شد، و آدم توانا فروتن خواهد شد، و چشمان متکبر فروتن خواهند شد.

۱۶ ولی سرور سپاهیان در دادگری بلند مرتبه خواهد شد، و خدایی که مقدس است در پرهیزکاری تقدیس خواهد شد.

۱۷ آنگاه بزه ها به شیوه خود خواهند چرید، و جاهای متروکه فربه ها را بیگانگان خواهند خورد.

۱۸ وای بر آنهایی که نابکاری را با ریسمان های بیهودگی، و گناه را گویی با یک طناب ارابه می کشند.

۱۹ که می گویند: بگذار او سرعت دهد، کارش را شتاب دهد، تا ما آن را ببینیم؛ و بگذار اندرز قدوس اسرائیل نزدیک شود و بیاید، تا ما آن را بشناسیم.

۲۰ وای بر آنهایی که پلیدی را نیکی و نیکی را پلیدی می خوانند که تاریکی را همچون نور و نور را همچون تاریکی قرار می دهند، که تلخی را همچون شیرینی و شیرینی را همچون تلخی قرار می دهند!

۲۱ وای بر در چشم خود خردمندان و در دید خود دانایان!

۲۲ وای بر آن که بی اندازه شراب می نوشد، و مردان نیرومندی که نوشیدنی های قوی را در هم می آمیزند.

۲۳ چه کسی نابکار را برای پاداش بیگناه می شمرد، و پرهیزکاری پرهیزکار را از او برمی دارد!

۲۴ بنابراین، آنچنان که آتش پوشال را می بلعد، و شعله کاه را می سوزاند، ریشه آنها گندیده خواهد شد، و شکوفه های آنها همچون گرد و غبار به بالا خواهند رفت؛ زیرا آنها قانون سرور سپاهیان را به دور انداخته اند، و سخن قدوس اسرائیل را خوار شمرده اند.

Therefore, is the anger of the Lord kindled against his people, and he hath stretched forth his hand against them, and hath smitten them; and the hills did tremble, and their carcasses were torn in the midst of the streets. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

And he will lift up an ensign to the nations from far, and will hiss unto them from the end of the earth; and behold, they shall come with speed swiftly; none shall be weary nor stumble among them.

None shall slumber nor sleep; neither shall the girdle of their loins be loosed, nor the latchet of their shoes be broken;

Whose arrows shall be sharp, and all their bows bent, and their horses' hoofs shall be counted like flint, and their wheels like a whirlwind, their roaring like a lion.

They shall roar like young lions; yea, they shall roar, and lay hold of the prey, and shall carry away safe, and none shall deliver.

And in that day they shall roar against them like the roaring of the sea; and if they look unto the land, behold, darkness and sorrow, and the light is darkened in the heavens thereof.

۲۵ از این رو، خشم سرور علیه مردمش افروخته شده است، و او دستش را علیه آنها بلند کرده است، و آنها را زده است؛ و تپه ها لرزیدند، و لاشه های آنها در میان خیابان ها دریده شدند. با این همه خشمش برطرف نشده است، بلکه دستش هنوز دراز است.

۲۶ و او بر ملت های دوردست پرچمی بلند خواهد کرد، و بر آنها در کرانه زمین بانگ بر خواهد آورد؛ و بنگرید، آنها با سرعتی چابکانه خواهند آمد؛ در میان آنها هیچ کسی نه خسته خواهد بود نه لغزان.

۲۷ هیچ کسی نه خواهد آرمید نه خواهد خوابید؛ نه شال کمرشان باز خواهد شد، نه بند کفش هایشان گسیخته خواهد شد؛

۲۸ تیرهایشان تیز، و همه کمان هایشان خم شده خواهد بود، و سُم های اسب هایشان مانند سنگ خارا، و چرخ هایشان مانند گردباد، غرش آنها مانند شیری شمرده خواهد شد.

۲۹ آنها مانند شیرهای جوان غرش خواهند کرد؛ آری، آنها غرش خواهند کرد، و بر شکار چنگ خواهند زد، و بی خطر خواهند بُرد، و هیچ رهایی دهنده ای نخواهند بود.

۳۰ و در آن روزگار آنها مانند غرش دریا علیه آنان غرش خواهند کرد؛ و اگر آنان به آن سرزمین نگاه کنند، بنگرید، تاریکی و اندوه، و نور در آسمان های آن تاریک می شود.

2 Nephi 16

In the year that king Uzziah died, I saw also the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple.

Above it stood the seraphim; each one had six wings; with twain he covered his face, and with twain he covered his feet, and with twain he did fly.

And one cried unto another, and said: Holy, holy, holy, is the Lord of Hosts; the whole earth is full of his glory.

And the posts of the door moved at the voice of him that cried, and the house was filled with smoke.

Then said I: Wo is unto me! for I am undone; because I am a man of unclean lips; and I dwell in the midst of a people of unclean lips; for mine eyes have seen the King, the Lord of Hosts.

Then flew one of the seraphim unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar;

And he laid it upon my mouth, and said: Lo, this has touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged.

Also I heard the voice of the Lord, saying: Whom shall I send, and who will go for us? Then I said: Here am I; send me.

And he said: Go and tell this people—Hear ye indeed, but they understood not; and see ye indeed, but they perceived not.

Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes—lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and be converted and be healed.

Then said I: Lord, how long? And he said: Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate;

And the Lord have removed men far away, for there shall be a great forsaking in the midst of the land.

۲ نیفای ۱۶

۱ در سالی که غُزیای پادشاه مُرد، من سَرور را نیز بالا و بلند مرتبه، بر تختی نشستہ دیدم، و دامان او معبد را پُر کرده بود.

۲ در بالای آن سِرافیم ایستاده بودند؛ هر کدام شش بال داشتند؛ با دو تا رخسارش را می پوشاندند، و با دو تا پاهایشان را می پوشاندند، و با دو تا پرواز می کردند.

۳ و یکی بر دیگری فریاد برآورد، و گفت: مقدّس، مقدّس، مقدّس، است سَرور سپاهیان؛ تمامی زمین آکنده از شکوهش است.

۴ و پاشنه های در از ندای او که فریاد زد جابجا شدند، و خانه آکنده از دود شد.

۵ آنگاه گفتم من: وای بر من باد! زیرا من از دست رفته ام؛ برای اینکه من مردی با لب های ناپاک هستم؛ و من در میان مردمی با لب های ناپاک ساکن هستم؛ زیرا چشمان من پادشاه، سَرور سپاهیان، را دیده اند.

۶ آنگاه یکی از سِرافیم به نزد من پرواز کرد، در دستش یک زغال گذاخته داشته، که او با انبر از روی قربانگاه برداشته بود.

۷ و او آن را بر دهانم نهاد، و گفت: نظر کن، این لب های تو را لمس کرده است؛ و نابکاری تو برداشته شده است، و گناه تو زدوده شده است.

۸ همچنین ندای سَرور را شنیدم، گفتا: چه کسی را بفرستم، و چه کسی برای ما خواهد رفت، آنگاه من گفتم: من اینجا هستم؛ مرا بفرست.

۹ و او گفت: برو و به این مردم بگو — هر آینه بشنوید، ولی آنها نفهمیدند؛ و هر آینه ببینید، ولی آنها درک نکردند.

۱۰ دل این مردم را فربه ساز، و گوشهایشان را سنگین کن، و چشمانشان را ببند — مبادا آنها با چشمانشان ببینند، و با گوشهایشان بشنوند، با دل هایشان بفهمند، و گرویده و شفا یابند.

۱۱ آنگاه من گفتم: تا کی؟ و او گفت: تا زمانی که شهرها بدون سکنه ویران شوند، و خانه ها بدون مرد، و سرزمین کاملاً متروکه شود؛

۱۲ و سَرور آدمیان را به دور دست برده باشد، زیرا شکافی بزرگ در میان این سرزمین خواهد بود.

But yet there shall be a tenth, and they shall return, and shall be eaten, as a teil tree, and as an oak whose substance is in them when they cast their leaves; so the holy seed shall be the substance thereof.

۱۳ ولی با این حال یک دهم خواهند ماند، و آنها باز خواهند گشت، و خورده خواهند شد، همچون یک درخت زیزفون، و همچون یک درخت بلوط که شیرۀ شان در آنها هستند هنگامی که برگ هایشان را می ریزند؛ این چنین نوادگان مقدس شیرۀ آن خواهند بود.

2 Nephi 17

And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin, king of Syria, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it, but could not prevail against it.

And it was told the house of David, saying: Syria is confederate with Ephraim. And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the wood are moved with the wind.

Then said the Lord unto Isaiah: Go forth now to meet Ahaz, thou and Shearjashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool in the highway of the fuller's field;

And say unto him: Take heed, and be quiet; fear not, neither be faint-hearted for the two tails of these smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remaliah.

Because Syria, Ephraim, and the son of Remaliah, have taken evil counsel against thee, saying:

Let us go up against Judah and vex it, and let us make a breach therein for us, and set a king in the midst of it, yea, the son of Tabeal.

Thus saith the Lord God: It shall not stand, neither shall it come to pass.

For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus, Rezin; and within threescore and five years shall Ephraim be broken that it be not a people.

And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remaliah's son. If ye will not believe surely ye shall not be established.

Moreover, the Lord spake again unto Ahaz, saying:

Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depths, or in the heights above.

But Ahaz said: I will not ask, neither will I tempt the Lord.

And he said: Hear ye now, O house of David; is it a small thing for you to weary men, but will ye weary my God also?

۲ نیفای ۱۷

۱ و چنین گذشت در روزگار آحاز پسر یوتام، پسر عزیّا، پادشاه یهودا، رصین پادشاه سوریه، و فحج پسر رملیا پادشاه اسرائیل، بالا به سوی اورشلیم رفتند تا علیه آن بجنگند، ولی نتوانستند بر آن چیره شوند.

۲ و این به خاندان داؤد گفته شد، گفتا: سوریه با افرایم همدست شده است. و دل او، و دل مردمش تکان خورد، همچون درختان جنگل که با باد تکان می خورند.

۳ آنگاه سرور بر اشعیا گفت: اینک، تو و پسر تشارایاشوب، در پایانه ابراه آبرگیر بالایی در بزرگراه دشت جامه شویان، به دیدار آحاز پیش روید؛

۴ و به او بگو: توجه کن و آرام باش؛ نه بترس، نه از این دو دم این مشعل های دود کننده، از خشم آلودی شدید رصین سوریه ای، و پسر رملیا سست شو.

۵ برای اینکه سوریه، افرایم، و پسر رملیا علیه تو مشورت کرده اند، گفته اند:

۶ بگذارید علیه یهودا بالا رویم و آن را به ستوه آوریم، و بگذارید در آن برای خود شاخه ای درست کنیم، و پادشاهی در میان آن، آری، پسر طبل را، قرار دهیم.

۷ بدین گونه سرور خدا می گوید: نه چنین خواهد ماند نه چنین خواهد گذشت.

۸ زیرا فرماندهی سوریه دمشق است، و فرماندهی دمشق، رصین؛ و پس از شصت و پنج سال افرایم شکسته خواهد شد که دیگر مردمی نباشد.

۹ و سر افرایم سامره است، و سر سامره پسر رملیا است. اگر شما ایمان نیاورید بدرستی شما پابرجا نخواهید ماند.

۱۰ افزون بر این، سرور دوباره بر آحاز سخن گفته، گفتا:

۱۱ نشانه ای از خدایت سرور بخواه؛ آن را یا در اعماق بخواه، یا در بلندی های بالا.

۱۲ ولی آحاز گفت: من نه خواهم خواست، نه سرور را آزمایش خواهم کرد.

۱۳ و او گفت: اینک بشنوید، ای خاندان داؤد؛ آیا این چیز کوچکی برای شماست تا آدمیان را به ستوه آورید، ولی آیا شما خدایم را نیز به ستوه خواهید آورد؟

Therefore, the Lord himself shall give you a sign— Behold, a virgin shall conceive, and shall bear a son, and shall call his name Immanuel.

Butter and honey shall he eat, that he may know to refuse the evil and to choose the good.

For before the child shall know to refuse the evil and choose the good, the land that thou abhorrest shall be forsaken of both her kings.

The Lord shall bring upon thee, and upon thy people, and upon thy father's house, days that have not come from the day that Ephraim departed from Judah, the king of Assyria.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall hiss for the fly that is in the uttermost part of Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria.

And they shall come, and shall rest all of them in the desolate valleys, and in the holes of the rocks, and upon all thorns, and upon all bushes.

In the same day shall the Lord shave with a razor that is hired, by them beyond the river, by the king of Assyria, the head, and the hair of the feet; and it shall also consume the beard.

And it shall come to pass in that day, a man shall nourish a young cow and two sheep;

And it shall come to pass, for the abundance of milk they shall give he shall eat butter; for butter and honey shall every one eat that is left in the land.

And it shall come to pass in that day, every place shall be, where there were a thousand vines at a thousand silverlings, which shall be for briers and thorns.

With arrows and with bows shall men come thither, because all the land shall become briers and thorns.

And all hills that shall be digged with the mattock, there shall not come thither the fear of briers and thorns; but it shall be for the sending forth of oxen, and the treading of lesser cattle.

۱۴ بنابراین، سرور خود به تو نشانه ای خواهد داد — بنگرید، باکره ای باردار خواهد شد، و پسری خواهد زایید، و نام او را عمانوئیل خواهد خواند.

۱۵ او کره و عسل خواهد خورد که سر باز زدن از پلیدی و برگزیدن نیکی را بداند.

۱۶ زیرا پیش از آن بچه از پلیدی سر باز زدن و نیکی برگزیدن را بداند، سرزمینی که تو از آن بیزاری را هر دو پادشاهش ترک خواهند کرد.

۱۷ سرور بر تو و بر مردم تو و بر خاندان پدر تو روزگاری را خواهد آورد که از روزگاری که افرایم از یهودا پادشاه آشور جدا شد نیامده است.

۱۸ و چنین خواهد گذشت در آن روز که سرور برای مگسی که در دوردست ترین بخش مصر است، و برای زنبوری که در سرزمین آشور است بانگ برخواهد آورد.

۱۹ و آنها خواهند آمد، و همه آنها در وادی های متروکه و در سوراخ های صخره ها و بر همه خارها و بر همه بوته ها قرار خواهند گرفت.

۲۰ در همان روز سرور با تیغی که از آنسوی رودها از پادشاه آشور به کار گرفته شده است، سر و موی پاها را خواهد تراشید؛ و ریش ها را هم از بین خواهد برد.

۲۱ و چنین خواهد گذشت در آن روز، مردی یک گاو جوان و دو بره را پرورش خواهد داد.

۲۲ و چنین خواهد گذشت، از فراوانی شیری که آنها خواهند داد او گره خواهد خورد؛ زیرا هر کسی که در این سرزمین باقی بماند گره و عسل خواهد خورد.

۲۳ و چنین خواهد گذشت در آن روز که هر مکانی که هزار تاک را به هزار پاره نقره می دادند، همچون خار و خس خواهد شد.

۲۴ با تیرها و کمان ها مردان به آنجا خواهند آمد، برای اینکه همه سرزمین خار و خس خواهد شد.

۲۵ و همه تپه هایی که می بایستی با کلنگ کنده شوند، از ترس خار و خس به آنجا نخواهد آمد، بلکه آن جایی برای فرستادن گاو و بر آن، و پایمال کردن آن بدست گوسفندان خواهد شد.

2 Nephi 18

Moreover, the word of the Lord said unto me: Take thee a great roll, and write in it with a man's pen, concerning Maher-shalal-hash-baz.

And I took unto me faithful witnesses to record, Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.

And I went unto the prophetess; and she conceived and bare a son. Then said the Lord to me: Call his name, Maher-shalal-hash-baz.

For behold, the child shall not have knowledge to cry, My father, and my mother, before the riches of Damascus and the spoil of Samaria shall be taken away before the king of Assyria.

The Lord spake also unto me again, saying:

Forasmuch as this people refuseth the waters of Shiloah that go softly, and rejoice in Rezin and Remaliah's son;

Now therefore, behold, the Lord bringeth up upon them the waters of the river, strong and many, even the king of Assyria and all his glory; and he shall come up over all his channels, and go over all his banks.

And he shall pass through Judah; he shall overflow and go over, he shall reach even to the neck; and the stretching out of his wings shall fill the breadth of thy land, O Immanuel.

Associate yourselves, O ye people, and ye shall be broken in pieces; and give ear all ye of far countries; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces.

Take counsel together, and it shall come to naught; speak the word, and it shall not stand; for God is with us.

For the Lord spake thus to me with a strong hand, and instructed me that I should not walk in the way of this people, saying:

Say ye not, A confederacy, to all to whom this people shall say, A confederacy; neither fear ye their fear, nor be afraid.

Sanctify the Lord of Hosts himself, and let him be your fear, and let him be your dread.

۲ نیفای ۱۸

۱ افزون بر این، سخن سرور بر من گفت: برای خود طوماری بزرگ بردار و در آن با قلم آدمی، درباره مهیر-شلال-حاش-بز بنویس.

۲ و من بر خود گواهان باایمان، اوریای کشیش و زکریا پسر یبرکیا را بر گرفتم تا بنگارم.

۳ و من نزد نبیّه رفتم؛ و او باردار شد و پسری زایید. آنگاه سرور به من گفت: نامش را مهیر-شلال-حاش-بز بخوان.

۴ زیرا بنگرید، آن بچه نخواهد دانست چگونه پدر و مادر را صدا زند، پیش از اینکه ثروت های دمشق و تاراج سامره به نزد پادشاه آشور برده شوند.

۵ سرور دوباره بر من سخن گفت، گفتا:

۶ چون که این مردم از آب های شیلوه که به نرمی جاری است سر باز می زنند، و در حصین و پسر رمیلیا شادمانی می کنند؛

۷ بنابراین اینک، بنگرید، سرور آب های رود را بر آنها بالا می برد، نیرومند و بسیار، یعنی پادشاه آشور و همه شکوه او را، و او بر روی همه آبراه هایش خواهد آمد، و بر همه کناره هایش لبریز خواهد شد.

۸ و او از میان یهودا خواهد گذشت؛ او سرریز و لبریز خواهد شد، او حتی به گلو خواهد رسید؛ و پهنای بال هایش پهنه سرزمین تو را پر خواهد ساخت، ای عمانوئیل.

۹ همبسته شوید، ای شما مردم، و تکه تکه خواهید شد؛ و گوش فرا دهید همه شما از کشورهای دوردست؛ کمر خود را ببندید، و تکه تکه خواهید شد؛ کمر خود را ببندید، و تکه تکه خواهید شد.

۱۰ با یکدیگر مشورت کنید و آن پوچ می شود؛ سخن را بگویید و آن انجام نمی شود؛ زیرا خدا با ماست.

۱۱ زیرا سرور بدین گونه با دستی نیرومند به من سخن گفت، و مرا یاد داد که من نمی بایستی به روش این مردم گام بردارم، گفتا:

۱۲ توطئه نخوانید هرآنچه که این مردم توطئه می خوانند؛ از ترس آنها نه ترسان و نه هراسان شوید.

۱۳ سرور سپاهیان را تقدیس کنید، و بگذارید او ترس شما باشد، و بگذارید او دهشت شما باشد.

And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling, and for a rock of offense to both the houses of Israel, for a gin and a snare to the inhabitants of Jerusalem.

And many among them shall stumble and fall, and be broken, and be snared, and be taken.

Bind up the testimony, seal the law among my disciples.

And I will wait upon the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and I will look for him.

Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for wonders in Israel from the Lord of Hosts, which dwelleth in Mount Zion.

And when they shall say unto you: Seek unto them that have familiar spirits, and unto wizards that peep and mutter—should not a people seek unto their God for the living to hear from the dead?

To the law and to the testimony; and if they speak not according to this word, it is because there is no light in them.

And they shall pass through it hardly bestead and hungry; and it shall come to pass that when they shall be hungry, they shall fret themselves, and curse their king and their God, and look upward.

And they shall look unto the earth and behold trouble, and darkness, dimness of anguish, and shall be driven to darkness.

۱۴ و او همچون جایگاه مقدسی خواهد بود، ولی همچون یک سنگ مانع و همچون یک سنگ آسیب بر هر دو خاندان اسرائیل، همچون یک دام و یک تله بر ساکنان اورشلیم.

۱۵ و بسیاری در میان آنها خواهند لغزید و فرو خواهند افتاد، و شکسته خواهند شد، و به دام خواهند افتاد، و گرفتار خواهند شد.

۱۶ در میان پیروانم گواهی را ببند، قانون را مهر و موم بزن.

۱۷ و من بر سرور، که رخسارش را از خاندان یعقوب پنهان می سازد، منتظر خواهم بود، و به دنبال او خواهم بود.

۱۸ بنگرید، من و فرزندانم که سرور به من داده است همچون نشانه ها و شگفتی هایی از سرور سپاهیان، که در کوه صهیون ساکن است، در اسرائیل هستیم.

۱۹ و هنگامی که آنها بر شما گویند: از آنهایی که روح احضار می کنند، و از جادوگرانی که جیک می زنند و زمزمه می کنند جویا شوید—آیا مردم نباید برای زندگان از خدایشان جویا شوند که از مردگان بشنوند؟

۲۰ به قانون و گواهی روی آورید؛ و برپایه این سخن اگر سخن نگویند، این برای این است که هیچ نوری در آنها نیست.

۲۱ و آنها بسیار سختی کشیده و گرسنه از آن خواهند گذشت؛ و چنین خواهد گذشت که هنگامی که گرسنه شوند، آنها خودشان را ترشو خواهند کرد، و پادشاهشان و خدایشان را نفرین خواهند کرد، و به بالا نگاه خواهند کرد.

۲۲ و آنها بر زمین نگاه خواهند کرد و سختی، و تاریکی، و تیرگی غم را خواهند دید، و به تاریکی رانده خواهند شد.

2 Nephi 19

Nevertheless, the dimness shall not be such as was in her vexation, when at first he lightly afflicted the land of Zebulun, and the land of Naphtali, and afterwards did more grievously afflict by the way of the Red Sea beyond Jordan in Galilee of the nations.

The people that walked in darkness have seen a great light; they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.

Thou hast multiplied the nation, and increased the joy—they joy before thee according to the joy in harvest, and as men rejoice when they divide the spoil.

For thou hast broken the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor.

For every battle of the warrior is with confused noise, and garments rolled in blood; but this shall be with burning and fuel of fire.

For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called, Wonderful, Counselor, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace.

Of the increase of government and peace there is no end, upon the throne of David, and upon his kingdom to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth, even forever. The zeal of the Lord of Hosts will perform this.

The Lord sent his word unto Jacob and it hath lighted upon Israel.

And all the people shall know, even Ephraim and the inhabitants of Samaria, that say in the pride and stoutness of heart:

The bricks are fallen down, but we will build with hewn stones; the sycamores are cut down, but we will change them into cedars.

Therefore the Lord shall set up the adversaries of Rezin against him, and join his enemies together;

The Syrians before and the Philistines behind; and they shall devour Israel with open mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

۲ نیفای ۱۹

۱ با این وجود، این تیرگی چنان که در دوره عذاب او بود نخواهد بود، هنگامی که او نخست سرزمین زبولون، و سرزمین نفتالی را اندکی به رنج آورد، و سپس کنار راه دریای سرخ، در آنسوی اردن در جلیل، ملت ها را شدیدتر به رنج آورد.

۲ مردمی که در تاریکی گام برمی داشتند نور بزرگی را دیده اند؛ آنهایی که در سرزمین سایه مرگ بسر می بردند، بر آنها نور درخشیده است.

۳ تو این ملت را چند برابر کرده ای و شادی را افزایش داده ای — آنها در پیش تو به شیوه شادی هنگام برداشت محصول و همچون شادمانی کردن مردان هنگامی که تاراج را تقسیم می کنند شادی می کنند.

۴ زیرا تو یوغ بار سنگین او و چوب بر دوش او، ترکه ستمگر او را شکسته ای.

۵ زیرا هر نبرد جنگجویی همراه با سر و صدای پُر آشوب است، و تنپوش ها آغشته در خون؛ ولی این همراه با سوختن و هیزم آتش خواهد بود.

۶ زیرا برای ما بچه ای زاده شده است، برای ما پسری داده شده است؛ و حکومت بر دوش او خواهد بود؛ و نام او، شگفت انگیز، مُشیر، خدای توانا، پدر ابدی، شاهزاده آرامش خوانده خواهد شد.

۷ در افزایش حکومت و آرامش بر تخت داود، و بر ملکوت او هیچ پایانی نیست تا آن را نظم دهد، و آن را با داوری و با دادگری از این پس حتی برای همیشه برپا کند. شور و شوق سرور سپاهیان این را انجام خواهد داد.

۸ سرور سخنش را بر یعقوب فرستاد و آن بر اسرائیل روشنی داده است.

۹ و همه مردم خواهند دانست، یعنی افرایم و ساکنان سامره، که در غرور و ستبری دل می گویند:

۱۰ آجرها فرو ریخته اند، ولی ما با سنگ های تراشیده خواهیم ساخت؛ چنارها بریده شده اند، ولی ما سروها را جایگزین خواهیم کرد.

۱۱ بنابراین سرور دشمنان رصین را علیه او برخواهد افراشت، و دشمنان او را با هم متحد خواهد کرد؛

۱۲ سوری ها از پیش و فلسطینیان از پس؛ و آنها اسرائیل را با دهان باز خواهند بلعید. با این همه خشمش برطرف نشده است، بلکه دستش هنوز دراز است.

For the people turneth not unto him that smiteth them, neither do they seek the Lord of Hosts.

Therefore will the Lord cut off from Israel head and tail, branch and rush in one day.

The ancient, he is the head; and the prophet that teacheth lies, he is the tail.

For the leaders of this people cause them to err; and they that are led of them are destroyed.

Therefore the Lord shall have no joy in their young men, neither shall have mercy on their fatherless and widows; for every one of them is a hypocrite and an evildoer, and every mouth speaketh folly. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For wickedness burneth as the fire; it shall devour the briars and thorns, and shall kindle in the thickets of the forests, and they shall mount up like the lifting up of smoke.

Through the wrath of the Lord of Hosts is the land darkened, and the people shall be as the fuel of the fire; no man shall spare his brother.

And he shall snatch on the right hand and be hungry; and he shall eat on the left hand and they shall not be satisfied; they shall eat every man the flesh of his own arm—

Manasseh, Ephraim; and Ephraim, Manasseh; they together shall be against Judah. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

۱۳ زیرا مردم نه به او که آنها را می زند رو می کنند، نه جویای سَرور سپاهیان هستند.

۱۴ بنابراین سَرور سر و دم، شاخه و نی را از اسرائیل در یک روز خواهد برید.

۱۵ پیر، او سر است؛ و پیامبری که دروغ را آموزش می دهد، او دم است.

۱۶ زیرا رهبران این مردم سبب می شوند تا آنها به خطا روند؛ و آنانی که بدست آنها هدایت شوند نابود می شوند.

۱۷ بنابراین سَرور نه شادی در مردان جوانشان خواهد داشت، نه رحمت بر یتیمان و بیوه هایشان؛ زیرا هر یک از آنها یک دورو و یک پلیدکار است، و هر دهانی ابلهانه سخن می گوید. با این همه خشمش برطرف نشده است، بلکه دستش هنوز دراز است.

۱۸ زیرا نابکاری همچون آتش می سوزاند؛ خار و خس را خواهد بلعید، و در درختزارهای جنگل ها بر خواهد افروخت، و آنها مانند دود بالا رونده بالا خواهند رفت.

۱۹ با غضب سَرور سپاهیان این سرزمین تاریک شده است، و مردم همچون هیزم آتش خواهند بود؛ هیچ کسی برادرش را امان نخواهد داد.

۲۰ و او از دست راست می قاپد و گرسنه می ماند؛ و از دست چپ می خورد و آنها خرسند نخواهند شد؛ آنها هر کسی گوشت بازوی خود را خواهد خورد —

۲۱ منسی بر افرایم؛ و افرایم بر منسی؛ آنها با همدیگر علیه یهودا خواهند بود. با این همه خشمش برطرف نشده است، بلکه دستش هنوز دراز است.

2 Nephi 20

Wo unto them that decree unrighteous decrees, and that write grievousness which they have prescribed;

To turn away the needy from judgment, and to take away the right from the poor of my people, that widows may be their prey, and that they may rob the fatherless!

And what will ye do in the day of visitation, and in the desolation which shall come from far? to whom will ye flee for help? and where will ye leave your glory?

Without me they shall bow down under the prisoners, and they shall fall under the slain. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

O Assyrian, the rod of mine anger, and the staff in their hand is their indignation.

I will send him against a hypocritical nation, and against the people of my wrath will I give him a charge to take the spoil, and to take the prey, and to tread them down like the mire of the streets.

Howbeit he meaneth not so, neither doth his heart think so; but in his heart it is to destroy and cut off nations not a few.

For he saith: Are not my princes altogether kings?

Is not Calno as Carchemish? Is not Hamath as Arpad? Is not Samaria as Damascus?

As my hand hath founded the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria;

Shall I not, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and to her idols?

Wherefore it shall come to pass that when the Lord hath performed his whole work upon Mount Zion and upon Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks.

For he saith: By the strength of my hand and by my wisdom I have done these things; for I am prudent; and I have moved the borders of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man;

۲ نیفای ۲۰

۱ وای بر آنهایی که با حکم های ناپکارانه حکم می کنند، و اینکه ناروایی را که خود وضع کرده اند می نویسند؛

۲ تا نیازمند را از داوری دور کنند، و حق را از مردم بینوای من بر گیرند، تا بیوگان غنیمت آنها شوند، و تا از یتیمان پُر بایند!

۳ و در روز بازخواست، و در ویرانی که از دوردست خواهد آمد، چه خواهید کرد؟ به چه کسی برای کمک خواهید گریخت؟ و شکوهتان را در کجا باقی خواهید گذاشت؟

۴ بدون من آنها زیر بار اسیران سر فرود خواهند آورد، و زیر گشته شدگان خواهند افتاد. با این همه خشمش بر طرف نشده است، بلکه دستش هنوز دراز است.

۵ ای آشوریان، تَرکۀ خشم من، و چوبۀ در دست آنها غضب آنها است.

۶ من او را علیه یک ملتِ دورو خواهم فرستاد، و علیه مردم مورد غضبم به او خواهم سپرد تا تاراج کند، و غنیمت بگیرد، و آنها را مانند گِل خیابان ها لگدمال کند.

۷ هرچند او نه چنین منظوری دارد، نه دلش چنین می اندیشد؛ بلکه در دلش این است که ملت های نه چندان کم را نابود کند و ببرد.

۸ زیرا او می گوید: آیا شاهزاده های من همگی پادشاه نیستند؟

۹ آیا کلنو همچون کرکمیش نیست؟ آیا حمات همچون ارپاد نیست؟ آیا سامره همچون دمشق نیست؟

۱۰ چنان که دستم پادشاهی های بُت ها را بنیاد نهاده است، و نگاره های تراشیده شده آنهایی که از نگارهای اورشلیم و از سامره برتر بودند؛

۱۱ آیا نباید من بر اورشلیم و بُت هایش همان کنم، چنان که بر سامره و بُت هایش کرده ام؟

۱۲ از این رو چنین خواهد گذشت که هنگامی که سرور تمامی کارش را بر کوه صهیون و بر اورشلیم انجام دهد، من میوه دل ستبری پادشاه آشور و شکوه نگاه های خودبینش را مجازات خواهم کرد.

۱۳ زیرا او می گوید: با نیروی دستم و با خردم من این چیزها را انجام داده ام؛ زیرا من دانا هستم؛ و من مرزهای مردم را جابجا کرده ام، و گنج هایشان را ربوده ام، و من ساکنان را مانند یک مرد دلاور به زیر انداخته ام؛

And my hand hath found as a nest the riches of the people; and as one gathereth eggs that are left have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth, or peeped.

Shall the ax boast itself against him that heweth therewith? Shall the saw magnify itself against him that shaketh it? As if the rod should shake itself against them that lift it up, or as if the staff should lift up itself as if it were no wood!

Therefore shall the Lord, the Lord of Hosts, send among his fat ones, leanness; and under his glory he shall kindle a burning like the burning of a fire.

And the light of Israel shall be for a fire, and his Holy One for a flame, and shall burn and shall devour his thorns and his briers in one day;

And shall consume the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body; and they shall be as when a standard-bearer fainteth.

And the rest of the trees of his forest shall be few, that a child may write them.

And it shall come to pass in that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall no more again stay upon him that smote them, but shall stay upon the Lord, the Holy One of Israel, in truth.

The remnant shall return, yea, even the remnant of Jacob, unto the mighty God.

For though thy people Israel be as the sand of the sea, yet a remnant of them shall return; the consumption decreed shall overflow with righteousness.

For the Lord God of Hosts shall make a consumption, even determined in all the land.

Therefore, thus saith the Lord God of Hosts: O my people that dwellest in Zion, be not afraid of the Assyrian; he shall smite thee with a rod, and shall lift up his staff against thee, after the manner of Egypt.

For yet a very little while, and the indignation shall cease, and mine anger in their destruction.

And the Lord of Hosts shall stir up a scourge for him according to the slaughter of Midian at the rock of Oreb; and as his rod was upon the sea so shall he lift it up after the manner of Egypt.

۱۴ و دست من ثروت مردم را همچون آشیانه ای یافته است؛ و چنان که یکی تخم های بجا مانده را گردآوری می کند من همه زمین را گردآورده ام؛ و کسی نبود تا بال بجنباند، یا دهان باز کند، یا جیک بزند.

۱۵ آیا تبر در برابر او که با آن می شکند خودستایی می کند؟ آیا آره بر او که آن را می کشد بر خودش می بالد؟ انگار ترکه علیه آنهایی که آن را بلند می کنند خودش را تکان دهد، یا انگار چوب دستی انگار که چوب نبوده است خودش را بلند کند!

۱۶ بنابراین سرور، سرور سپاهیان، به میان فریه هایش، لاغری خواهد فرستاد؛ و او زیر شکوهش سوختنی مانند سوختن آتش بر خواهد افروخت.

۱۷ و نور اسرائیل همچون آتشی خواهد بود، و قدوس او همچون شعله ای، و خار و خسش را در یک روز خواهد سوزاند و خواهد بلعید؛

۱۸ و شکوه جنگلش و دشت پر محصولش، هم روان و هم بدن را خواهد سوزاند؛ و آنها همچون زمانی که پرچمدار به زمین می افتد خواهند بود.

۱۹ و بقیه درختان جنگلش اندک خواهند بود که بچه ای بتواند آنها را بنویسد.

۲۰ و چنین خواهد گذشت در آن روز، که بازماندگان اسرائیل و آنهایی که جان بدربردگان خاندان یعقوب هستند، بر او که آنها را می زد دیگر تکیه نخواهند کرد، بلکه بر سرور، قدوس اسرائیل، به حقیقت، تکیه خواهند کرد.

۲۱ بازماندگان، آری، یعنی بازماندگان یعقوب، به سوی خدای توانا باز خواهند گشت.

۲۲ زیرا اگرچه مردم تو همچون شن های دریا باشند، هنوز هم بازمانده ای از آنها باز خواهد گشت؛ حکم هلاکت از پرهیزکاری لبریز خواهد شد.

۲۳ زیرا سرور خدای سپاهیان، هلاکت را می آورد، هلاکتی که در همه آن سرزمین معین شده است.

۲۴ بنابراین، بدین گونه سرور خدای سپاهیان می گوید: ای مردم من که در صهیون ساکنید، از آشور هراس نداشته باشید؛ او شما را با ترکه خواهد زد، و چوبه اش را علیه شما، به شیوه مصر، بلند خواهد کرد.

۲۵ پس از زمان اندکی، و غضب، و خشم من در نابودی آنها باز خواهد ایستاد.

۲۶ و سرور سپاهیان بر او تازیانه ای بر خواهد انگیخت همانند کشتار مدیان در صخره غراب؛ و آن را بلند خواهد کرد چنان که ترکه او در مصر بر دریا بود.

And it shall come to pass in that day that his burden shall be taken away from off thy shoulder, and his yoke from off thy neck, and the yoke shall be destroyed because of the anointing.

He is come to Aiath, he is passed to Migron; at Michmash he hath laid up his carriages.

They are gone over the passage; they have taken up their lodging at Geba; Ramath is afraid; Gibeah of Saul is fled.

Lift up the voice, O daughter of Gallim; cause it to be heard unto Laish, O poor Anathoth.

Madmenah is removed; the inhabitants of Gebim gather themselves to flee.

As yet shall he remain at Nob that day; he shall shake his hand against the mount of the daughter of Zion, the hill of Jerusalem.

Behold, the Lord, the Lord of Hosts shall lop the bough with terror; and the high ones of stature shall be hewn down; and the haughty shall be humbled.

And he shall cut down the thickets of the forests with iron, and Lebanon shall fall by a mighty one.

۲۷ و چنین خواهد گذشت در آن روزگار که بار سنگین او از دوش تو برداشته خواهد شد، و یوغ او از گردن تو، و یوغ به سبب تدهین نابود خواهد شد.

۲۸ او به عیّات رسیده، از میجرون گذشته، در مکماش ارابه هایش را نگه داشته است.

۲۹ آنها از گذرگاه گذشته اند؛ در جبع شب را به سر آورده اند؛ رامه هراسان است؛ جبعه شائلول گریخته است.

۳۰ صدا را بلند کن، ای دختر جلیم؛ سبب شو تا لائش بشنود، ای عناتوت بینوا.

۳۱ مدمینه فراری شده است؛ ساکنان جبیم گرد هم می آیند تا بگریزند.

۳۲ او همچنان در آن روزگار در نوب خواهد ماند؛ او دستش را علیه کوه دختر صهیون، تپه اورشلیم، تکان خواهد داد.

۳۳ بنگرید، سرور سرور سپاهیان به دهشت شاخه ستبر را خواهد انداخت و بلند قامت ها بریده خواهند شد؛ و پر افاده ها فروتن خواهند شد.

۳۴ و او درختزارهای جنگل ها را با آهن خواهد برید، و لبنان بدست یک توانمند فرو خواهد افتاد.

2 Nephi 21

And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a branch shall grow out of his roots.

And the Spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord;

And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord; and he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears.

But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth; and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid, and the calf and the young lion and faling together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain, for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.

And in that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek; and his rest shall be glorious.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall set his hand again the second time to recover the remnant of his people which shall be left, from Assyria, and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from Elam, and from Shinar, and from Hamath, and from the islands of the sea.

۲ نیفای ۲۱

۱ و ساقه ای از نهال یسّا بیرون خواهد آمد، و شاخه ای از ریشه هایش خواهد رویید.

۲ و روح سرور، روح خردمندی و فهم، روح مشورت و توانایی، روح دانش و ترس از سرور بر او قرار خواهد گرفت؛

۳ و او را در ترس از سرور، تیزفهم خواهد ساخت؛ و او نه از روی دید چشمهایش داوری خواهد کرد نه از روی شنوایی گوشهایش حکم خواهد نمود.

۴ ولی او با پرهیزکاری بینوایان را داوری خواهد کرد، و برای فروتن ها زمین با درستی حکم خواهد نمود؛ و زمین را با ترکه دهانش خواهد زد، و با نفس لب هایش او نابکاران را خواهد کشت.

۵ و پرهیزکاری شال کمرش خواهد بود، و ایمان داشتن شال پهلویش.

۶ گرگ نیز با بره بسر خواهد برد، و پلنگ در کنار بزغاله دراز خواهد کشید، و گوساله و شیر جوان و پرواری در کنار همدیگر؛ و یک کودک خردسال آنها را خواهد راند.

۷ و گاو و خرس خواهند چرید؛ بچه های آنها در کنار همدیگر دراز خواهند کشید؛ و شیر مانند گاو گاه خواهد خورد.

۸ و کودک شیرخواره بر سوراخ مار سمی بازی خواهد کرد، و کودک از شیر گرفته دستش را بر خانه افعی خواهد گذاشت.

۹ آنها در همه کوه مقدس من نه آزار خواهند داد نه نابود خواهند کرد، زیرا زمین، همچون آبهایی که دریا را می پوشاند، آکنده از دانش سرور خواهد بود.

۱۰ و در آن روز ریشه ای از یسی خواهد بود، که همچون پرچمی برای مردم خواهد بود؛ غیریهودیان به دنبال آن خواهند بود؛ و آسایش او شکوهمند خواهد بود.

۱۱ و چنین خواهد گذشت در آن روز، که سرور دوباره دستش را قرار دهد تا بازماندگان مردمش را که از آشور و مصر، و فتروس و حبشه، و عیلام و شنعار و حمات و جزیره های دریا بجا می مانند را برای بار دوم بازیابد.

And he shall set up an ensign for the nations, and shall assemble the outcasts of Israel, and gather together the dispersed of Judah from the four corners of the earth.

The envy of Ephraim also shall depart, and the adversaries of Judah shall be cut off; Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not vex Ephraim.

But they shall fly upon the shoulders of the Philistines towards the west; they shall spoil them of the east together; they shall lay their hand upon Edom and Moab; and the children of Ammon shall obey them.

And the Lord shall utterly destroy the tongue of the Egyptian sea; and with his mighty wind he shall shake his hand over the river, and shall smite it in the seven streams, and make men go over dry shod.

And there shall be a highway for the remnant of his people which shall be left, from Assyria, like as it was to Israel in the day that he came up out of the land of Egypt.

۱۲ و او پرچمی برای ملت‌ها برخواهد افراشت، و رانده شدگان اسرائیل را گردآوری خواهد کرد، و پراکنده شدگان یهودا را از چهار گوشه زمین گرد هم خواهد آورد.

۱۳ و حسادت افرایم نیز پایان می‌گیرد، و دشمنان یهودا بریده خواهند شد؛ افرایم به یهودا حسد نخواهد برد، و یهودا افرایم را عذاب نخواهد داد.

۱۴ بلکه آنها با هم به سوی غرب بر دوش فلسطینیان فرود آمده، شرقیان را تاراج خواهند کرد؛ آنها دستشان را بر ادوم و موآب خواهند گذاشت؛ و فرزندان عمون از آنها فرمان خواهند برد.

۱۵ و سرور زبانه دریای مصر را کاملاً نابود خواهد کرد؛ و با باد عظیمش او دستش را بر آن رود تکان خواهد داد، و آن را در هفت چشمه خواهد زد، و آدمیان را از آن با کفش خشک می‌گذرانند.

۱۶ و آنجا بزرگرایی برای بازماندگان مردمش که، از آشور، بجا خواهند ماند خواهد بود، همان گونه که برای اسرائیل بود در آن روزی که او از سرزمین مصر به بالا بیرون آمد.

2 Nephi 22

And in that day thou shalt say: O Lord, I will praise thee; though thou wast angry with me thine anger is turned away, and thou comfortedst me.

Behold, God is my salvation; I will trust, and not be afraid; for the Lord JEHOVAH is my strength and my song; he also has become my salvation.

Therefore, with joy shall ye draw water out of the wells of salvation.

And in that day shall ye say: Praise the Lord, call upon his name, declare his doings among the people, make mention that his name is exalted.

Sing unto the Lord; for he hath done excellent things; this is known in all the earth.

Cry out and shout, thou inhabitant of Zion; for great is the Holy One of Israel in the midst of thee.

۲ نیفای ۲۲

۱ و در آن روزگار تو خواهی گفت: سَرَوَرا، من تو را می ستایم؛
گرچه تو بر من خشمگین بودی خشم تو برطرف شده است، و تو
مرا آسوده کردی.

۲ بنگرید، خدا رستگاری من است؛ من توکل خواهم کرد و هراسان
نخواهم بود؛ زیرا سَرَوَر یهوه نیرو و سرود من است؛ او
رستگاری من نیز شده است.

۳ بنابراین، با شادی از چاه های رستگاری آب بیرون بکشید.

۴ و در آن روز شما خواهید گفت: سَرَوَرا بستایید، نام او را فرا
خوانید، کارهای او را در میان مردم اعلام کنید، نام او را که بلند
مرتبه است یاد کنید.

۵ بر سَرَوَر سرود بخوانید؛ زیرا او کارهای عالی انجام داده است؛
این در همه زمین شناخته شده است.

۶ فریاد زنید و بانگ شادی برآورید، شما ساکنین صهیون؛ زیرا
بزرگ است قدّوس اسرائیل در میان شما.

2 Nephi 23

۲ نیفای ۲۳

The burden of Babylon, which Isaiah the son of Amoz did see.

Lift ye up a banner upon the high mountain, exalt the voice unto them, shake the hand, that they may go into the gates of the nobles.

I have commanded my sanctified ones, I have also called my mighty ones, for mine anger is not upon them that rejoice in my highness.

The noise of the multitude in the mountains like as of a great people, a tumultuous noise of the kingdoms of nations gathered together, the Lord of Hosts mustereth the hosts of the battle.

They come from a far country, from the end of heaven, yea, the Lord, and the weapons of his indignation, to destroy the whole land.

Howl ye, for the day of the Lord is at hand; it shall come as a destruction from the Almighty.

Therefore shall all hands be faint, every man's heart shall melt;

And they shall be afraid; pangs and sorrows shall take hold of them; they shall be amazed one at another; their faces shall be as flames.

Behold, the day of the Lord cometh, cruel both with wrath and fierce anger, to lay the land desolate; and he shall destroy the sinners thereof out of it.

For the stars of heaven and the constellations thereof shall not give their light; the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not cause her light to shine.

And I will punish the world for evil, and the wicked for their iniquity; I will cause the arrogance of the proud to cease, and will lay down the haughtiness of the terrible.

I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir.

Therefore, I will shake the heavens, and the earth shall remove out of her place, in the wrath of the Lord of Hosts, and in the day of his fierce anger.

۱ سرنوشت بد بابل، که اشعیا پسر آموص دید.

۲ درفشی بر کوه بلند برپا کنید، صدا را بر آنها بالا برید، دست تکان دهید که آنها بتوانند از دروازه های بزرگواران وارد شوند.

۳ من تقدیس شده هایم را فرمان داده ام، من توانمندان خود را نیز فرا خوانده ام، زیرا خشم من بر آنهاست که در والایی من شادمانی می کنند نیست.

۴ سر و صدای آن جمعیت در کوه ها همچون سر و صدای مردمی زیاد، یک سر و صدای پُر آشوب از پادشاهی های ملت های گرد هم آمده، سپاهیان را سرور سپاهیان برای جنگ صف آرای می کند.

۵ آنها از منطقه ای دوردست، از کرانه آسمان، آری، سرور و سلاح های غضب او می آیند تا تمام سرزمین را نابود کنند.

۶ شیون کنید، زیرا روز سرور نزدیک است؛ آن روز همچون یک نابودی از سوی آن قادر مطلق خواهد آمد.

۷ بنابراین همه دست ها سست خواهند شد، دل هر آدمی فرو خواهد ریخت؛

۸ و آنها هراسان خواهند شد؛ سوز و اندوه آنها را فرا خواهد گرفت؛ آنها از یکدیگر حیرت خواهند کرد؛ رخسار آنها همچون زبان های آتش خواهد شد.

۹ بنگرید، روز سرور می آید، با بی رحمی هم با غضب و هم با خشم شدید، تا سرزمین را متروکه باقی گذارد؛ و او گناهکاران آن را، از درون آن نابود خواهد کرد.

۱۰ زیرا ستاره های آسمان و صورت های فلکی آن نورشان را نخواهند داد؛ خورشید در سپیده دم تاریک خواهد بود، و ماه نورش را نخواهد تاباند.

۱۱ و من جهان را برای پلیدی، و نابکاران را برای نابکاریشان مجازات خواهم کرد؛ من وا خواهم داشت تا تکبر مغروران بازایستند، و پرافادگی آن هراس آور را پایین خواهم کشید.

۱۲ من یک آدم را از طلای ناب ارزشمندتر خواهم کرد؛ یعنی یک آدم ارزشمندتر از شمش طلائی آفیر.

۱۳ بنابراین، من آسمان ها را تکان خواهم داد، و زمین از جایش کنده خواهد شد، در غضب سرور سپاهیان، و در روز خشم شدیدش.

And it shall be as the chased roe, and as a sheep that no man taketh up; and they shall every man turn to his own people, and flee every one into his own land.

Every one that is proud shall be thrust through; yea, and every one that is joined to the wicked shall fall by the sword.

Their children also shall be dashed to pieces before their eyes; their houses shall be spoiled and their wives ravished.

Behold, I will stir up the Medes against them, which shall not regard silver and gold, nor shall they delight in it.

Their bows shall also dash the young men to pieces; and they shall have no pity on the fruit of the womb; their eyes shall not spare children.

And Babylon, the glory of kingdoms, the beauty of the Chaldees' excellency, shall be as when God overthrew Sodom and Gomorrah.

It shall never be inhabited, neither shall it be dwelt in from generation to generation: neither shall the Arabian pitch tent there; neither shall the shepherds make their fold there.

But wild beasts of the desert shall lie there; and their houses shall be full of doleful creatures; and owls shall dwell there, and satyrs shall dance there.

And the wild beasts of the islands shall cry in their desolate houses, and dragons in their pleasant palaces; and her time is near to come, and her day shall not be prolonged. For I will destroy her speedily; yea, for I will be merciful unto my people, but the wicked shall perish.

۱۴ و آنگاه همچون آهوی دنبال شده، و همچون گوسفندی که کسی آن را جمع آوری نکند خواهد بود؛ و هر کدام از آنها به مردم خود برخواهد گشت، و هر کدام به سرزمین خود خواهد گریخت.

۱۵ هر کسی که مغرور باشد از میان دریده خواهد شد؛ آری، و هر کسی که به نابکاران پیوسته باشد با شمشیر فرو خواهد افتاد.

۱۶ فرزندانشان نیز در برابر چشم هایشان خُرد خواهند شد؛ خانه هایشان تاراج خواهد شد و به همسرانشان تجاوز خواهد شد.

۱۷ بنگرید، من مادیان را علیه آنها برخواهم انگیزت، که نه به نقره و طلا اعتنا کنند، نه در آن دلشاد شوند.

۱۸ کمان های آنها مردان جوان را خُرد خواهد کرد؛ و بر نونهالان دلسوزی نخواهند کرد؛ چشم هایشان بچه ها را امان نخواهند داد.

۱۹ و بابل، شکوه پادشاهی ها، زیبایی والای کلدانیان، همچون هنگامی که خدا سدوم و عموره را سرنگون کرد خواهد شد.

۲۰ آنجا نه هرگز مسکونی خواهد شد، نه نسل به نسل کسی در آنجا بسر خواهد برد؛ نه عرب ها در آن چادر خواهند زد؛ نه شبانان آغل شان را در آنجا درست خواهند کرد.

۲۱ بلکه جانوران درنده بیابان در آنجا دراز خواهند کشید؛ و خانه های آنها آکنده از آفریده های غمگین کننده خواهد شد؛ و جفدها در آنجا ساکن خواهند شد و دیوها در آنجا خواهند رقصید.

۲۲ و جانوران درنده جزیره ها در خانه های متروکه آنها، و ازدهاها در قصرهای دلنشین آنها غرّش خواهند کرد؛ و زمان آمدن او نزدیک است، و روزش به درازا نخواهد کشید. زیرا من او را به سرعت نابود خواهم کرد؛ آری، من بر مردم مهربان خواهم بود، ولی نابکاران هلاک خواهند شد.

2 Nephi 24

For the Lord will have mercy on Jacob, and will yet choose Israel, and set them in their own land; and the strangers shall be joined with them, and they shall cleave to the house of Jacob.

And the people shall take them and bring them to their place; yea, from far unto the ends of the earth; and they shall return to their lands of promise. And the house of Israel shall possess them, and the land of the Lord shall be for servants and handmaids; and they shall take them captives unto whom they were captives; and they shall rule over their oppressors.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall give thee rest, from thy sorrow, and from thy fear, and from the hard bondage wherein thou wast made to serve.

And it shall come to pass in that day, that thou shalt take up this proverb against the king of Babylon, and say: How hath the oppressor ceased, the golden city ceased!

The Lord hath broken the staff of the wicked, the scepters of the rulers.

He who smote the people in wrath with a continual stroke, he that ruled the nations in anger, is persecuted, and none hindereth.

The whole earth is at rest, and is quiet; they break forth into singing.

Yea, the fir trees rejoice at thee, and also the cedars of Lebanon, saying: Since thou art laid down no feller is come up against us.

Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming; it stirreth up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up from their thrones all the kings of the nations.

All they shall speak and say unto thee: Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us?

Thy pomp is brought down to the grave; the noise of thy viols is not heard; the worm is spread under thee, and the worms cover thee.

۲ نیفای ۲۴

۱ زیرا سرور بر یعقوب رحمت خواهد داشت، و باز هم اسرائیل را بر خواهد گزید، و آنها را در سرزمینشان قرار خواهد داد؛ و بیگانگان به آنها خواهند پیوست، و آنها به خاندان یعقوب ملحق خواهند شد.

۲ و مردم آنها را بر خواهند داشت و به مکان خودشان خواهند آورد؛ آری، از دوردست ها تا کرانه های زمین؛ و آنها به سرزمین های موعودیشان باز خواهند گشت. و خاندان اسرائیل آنها را تصرف خواهد کرد، و سرزمین سرور برای زنان و مردان خدمتکار خواهد بود؛ و آنها اسیر کننده های خود را به اسیری خواهند گرفت؛ و بر ستمکارانشان فرمانروایی خواهند کرد.

۳ و چنین خواهد گذشت در آن روز که سرور تو را از اندوهت، و از ترس، و از بندگی سختی که در آن تو وادار به خدمت شده بودی آسایش خواهد داد.

۴ و چنین خواهد گذشت در آن روز، که تو این مثل را علیه پادشاه بابل می زنی، خواهی گفت: چگونه آن ستمکار باز ایستاد، آن شهر طلایی باز ایستاد!

۵ سرور چوبه نابکاران، گرز فرمانروایان، را شکسته است.

۶ او که مردم را در غضب با ضربه های پی در پی می زد، او که ملت ها را در خشم فرمانروایی می کرد، آزار داده شده است، و هیچ کسی مانع نمی شود.

۷ تمامی زمین در آسایش است و آرام است؛ آنها سرود می خوانند.

۸ آری، درخت های صنوبر و همچنین سروهای لبنان بر تو شادمانی کرده می گویند: از زمانی که تو پایین نهاده شده ای هیچ تبرزنی علیه ما نیامده است.

۹ دوزخ برای تو از زیر جابجا شده است تا هنگام آمدن تو به دیدار تو آید؛ مردگان را برای تو برمی انگیزد، یعنی همه سران زمین را؛ همه پادشاهان ملت ها را از تخت هایشان برخیزانده است.

۱۰ همه آنها سخن خواهند گفت و بر تو خواهند گفت: آیا تو نیز چون ما ناتوان شده ای؟ آیا تو هم مانند ما شده ای؟

۱۱ فرّ تو پایین به گور آورده شده است؛ سر و صدای بریط های تو شنیده نمی شود؛ کرم زیر تو گسترانیده شده است، و کرم ها تو را می پوشانند.

How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! Art thou cut down to the ground, which did weaken the nations!

For thou hast said in thy heart: I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God; I will sit also upon the mount of the congregation, in the sides of the north;

I will ascend above the heights of the clouds; I will be like the Most High.

Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides of the pit.

They that see thee shall narrowly look upon thee, and shall consider thee, and shall say: Is this the man that made the earth to tremble, that did shake kingdoms?

And made the world as a wilderness, and destroyed the cities thereof, and opened not the house of his prisoners?

All the kings of the nations, yea, all of them, lie in glory, every one of them in his own house.

But thou art cast out of thy grave like an abominable branch, and the remnant of those that are slain, thrust through with a sword, that go down to the stones of the pit; as a carcass trodden under feet.

Thou shalt not be joined with them in burial, because thou hast destroyed thy land and slain thy people; the seed of evil-doers shall never be renowned.

Prepare slaughter for his children for the iniquities of their fathers, that they do not rise, nor possess the land, nor fill the face of the world with cities.

For I will rise up against them, saith the Lord of Hosts, and cut off from Babylon the name, and remnant, and son, and nephew, saith the Lord.

I will also make it a possession for the bittern, and pools of water; and I will sweep it with the besom of destruction, saith the Lord of Hosts.

The Lord of Hosts hath sworn, saying: Surely as I have thought, so shall it come to pass; and as I have purposed, so shall it stand—

۱۲ چگونه تو از بهشت فروافتاده ای، ای ابلیس، پسر بامداد! تو که ملت ها را ناتوان می ساختی، چگونه بر زمین غلتیدی!

۱۳ زیرا تو در دل خود گفته ای: من بالا به بهشت خواهم رفت، من عرشم را بالای ستارگان خدا بلندمرتبه خواهم کرد؛ من همچنین بر کوه همایش، در گوشه های شمال خواهم نشست.

۱۴ من به بالای بلندی های ابرها بالا خواهم رفت؛ من مانند آن والامرتبه خواهم شد.

۱۵ ولی تو به دوزخ، پایین به گوشه های سیاهچال آورده می شوی.

۱۶ آنهایی که تو را می بینند به تو از نزدیک نگاه می کنند، و تو را در نظر خواهند گرفت، و خواهند گفت: آیا این آن مردی است که کاری کرد تا زمین بلرزد، که پادشاهی ها را تکان دهد؟

۱۷ و جهان را همچون بیابانی کرد، و شهرهای آن را نابود کرد، و خانه زندانیان خود را باز نکرد؟

۱۸ همه پادشاهان ملت ها، آری، همه آنها، هر یک از آنها در خانه خودش، در شکوه می آرامند.

۱۹ ولی تو مانند شاخه ای پلید، و بازمانده کسانی که کشته شده اند، که پایین به سنگ های چاه می روند، با شمشیری از میان دریده شده؛ از گور خود، همچون لاشه ای زیر پا لگدمال شده، بیرون انداخته می شوی.

۲۰ تو با آنها در دفن همراه نشو، برای اینکه تو سرزمین خود را نابود کرده ای و مردم خود را کشته ای؛ نوادگان پلیدکاران هرگز نامدار نخواهند شد.

۲۱ کشتارگاه را برای فرزندانیش برای نابکاری های پدرانیشان آماده ساز، تا برنخیزند، نه سرزمین را تصرف کنند، نه سطح جهان را با شهرها پر کنند.

۲۲ زیرا من علیه آنها برخوام خاست، سرور سپاهیان می گوید، و نام و بازمانده و پسر، و پسر برادر و پسر خواهر را از بابل خواهم برید، سرور می گوید.

۲۳ من همچنین آن را جایی برای آبگیرهای آب و بوتیمار خواهم کرد؛ و آن را با جاروی نابودی جاروب خواهم کرد، سرور سپاهیان می گوید.

۲۴ سرور سپاهیان سوگند یاد کرده است، گفتا: بدرستی آنچه آنچنان که پنداشته ام، این چنین خواهد گذشت؛ و آنچه آنچنان که تقدیر کرده ام چنین خواهد شد

That I will bring the Assyrian in my land, and upon my mountains tread him under foot; then shall his yoke depart from off them, and his burden depart from off their shoulders.

This is the purpose that is purposed upon the whole earth; and this is the hand that is stretched out upon all nations.

For the Lord of Hosts hath purposed, and who shall disannul? And his hand is stretched out, and who shall turn it back?

In the year that king Ahaz died was this burden.

Rejoice not thou, whole Palestina, because the rod of him that smote thee is broken; for out of the serpent's root shall come forth a cockatrice, and his fruit shall be a fiery flying serpent.

And the firstborn of the poor shall feed, and the needy shall lie down in safety; and I will kill thy root with famine, and he shall slay thy remnant.

Howl, O gate; cry, O city; thou, whole Palestina, art dissolved; for there shall come from the north a smoke, and none shall be alone in his appointed times.

What shall then answer the messengers of the nations? That the Lord hath founded Zion, and the poor of his people shall trust in it.

۲۵ که من آشور را به سرزمینم خواهم آورد، و او را بر کوه هایم زیر پا لگدمال خواهم کرد؛ آنگاه یوغ او از آنها برداشته خواهد شد، و بار او از شانه های آنها برداشته خواهد شد.

۲۶ این تقدیری است که بر تمامی زمین مقدر شده است؛ و این دستی است که بر همه ملّت ها بلند شده است.

۲۷ زیرا سرور سپاهیان تقدیر کرده است، و چه کسی آن را باطل خواهد کرد؟ و دست او بلند شده است، و چی کسی آن را برخواهد گرداند؟

۲۸ در سالی که آحاز پادشاه مُرد، این عذاب آمد.

۲۹ شادمانی نکنید شما، تمامی فلسطین، برای اینکه ترکّه او که شما را می زد شکسته است؛ زیرا از ریشه مار، یک افعی پیش خواهد آمد، و میوه او مار آتشین پرنده خواهد بود.

۳۰ و نخست زادگان بینوایان خواهند خورد، و نیازمندان در ایمنی خواهند آرمید؛ و من ریشه تو را با قحطی خواهم کشت، و او بازمانده تو را خواهد کشت.

۳۱ شیون کن، ای دروازه؛ فریاد بزن، ای شهر؛ شما، ای تمامی فلسطین، بهم ریخته هستید؛ زیرا از شمال دودی خواهد آمد، و هیچ کسی در زمان معین شده اش تنها نخواهد ماند.

۳۲ آنگاه پیام آوران ملّت ها چه پاسخی خواهند داد؟ اینکه سرور، صهیون را بنیاد نهاده است، و بینوایان مردمش به آن تکیه خواهند کرد.

2 Nephi 25

Now I, Nephi, do speak somewhat concerning the words which I have written, which have been spoken by the mouth of Isaiah. For behold, Isaiah spake many things which were hard for many of my people to understand; for they know not concerning the manner of prophesying among the Jews.

For I, Nephi, have not taught them many things concerning the manner of the Jews; for their works were works of darkness, and their doings were doings of abominations.

Wherefore, I write unto my people, unto all those that shall receive hereafter these things which I write, that they may know the judgments of God, that they come upon all nations, according to the word which he hath spoken.

Wherefore, hearken, O my people, which are of the house of Israel, and give ear unto my words; for because the words of Isaiah are not plain unto you, nevertheless they are plain unto all those that are filled with the spirit of prophecy. But I give unto you a prophecy, according to the spirit which is in me; wherefore I shall prophesy according to the plainness which hath been with me from the time that I came out from Jerusalem with my father; for behold, my soul delighteth in plainness unto my people, that they may learn.

Yea, and my soul delighteth in the words of Isaiah, for I came out from Jerusalem, and mine eyes hath beheld the things of the Jews, and I know that the Jews do understand the things of the prophets, and there is none other people that understand the things which were spoken unto the Jews like unto them, save it be that they are taught after the manner of the things of the Jews.

But behold, I, Nephi, have not taught my children after the manner of the Jews; but behold, I, of myself, have dwelt at Jerusalem, wherefore I know concerning the regions round about; and I have made mention unto my children concerning the judgments of God, which hath come to pass among the Jews, unto my children, according to all that which Isaiah hath spoken, and I do not write them.

۲ نیفای ۲۵

۱ اینک من، نیفای، اندکی درباره سخنانی که نوشته ام، که از دهان اشعیا گفته شده است، سخن می گویم. زیرا بنگرید، اشعیا چیزهای بسیاری گفت که برای بسیاری از مردم فهمیدنشان سخت بود؛ زیرا آنها به شیوه نبوت کردن در میان یهودیان آشنایی ندارند.

۲ زیرا من، نیفای، درباره شیوه یهودیان به آنها چیزهای بسیاری نیاموخته ام؛ زیرا کارهایشان کارهای تاریکی بود، و کارهایشان کردارهای پلید بود.

۳ از این رو، من بر مردم می نویسم، بر همه کسانی که از این پس این چیزهایی که می نویسم را دریافت خواهند کرد، که آنها از دآوری های خدا آگاه شوند، که برپایه سخنی که او گفته است، بر همه ملت ها می آید.

۴ از این رو، بگوش دل بپذیرید، ای مردم، که خاندان اسرائیل هستید، و به سخنانم گوش فرا دهید؛ زیرا گرچه سخنان اشعیا برای شما ساده نیستند، با این وجود آنها برای همه کسانی که آکنده از روح نبوت هستند ساده اند. ولی من به شما، برپایه روحی که در من است، نبوتی می دهم؛ از این رو من برپایه سادگی که از زمانی که من با پدرم از اورشلیم بیرون آمدم با من بوده است نبوت خواهم کرد؛ زیرا بنگرید؛ روانم در سادگی بر مردم، که آنها بتوانند یاد بگیرند، دلشاد می شود.

۵ آری، و روانم در سخنان اشعیا دلشاد می شود، زیرا از اورشلیم بیرون آمدم، و چشم های من امور یهودیان را دیده است، و من می دانم که یهودیان چیزهای پیامبران را می فهمند، و هیچ مردم دیگری نیستند که چیزهایی را که برای یهودیان گفته شده است مانند آنها بفهمند، مگر اینکه آنها شیوه چیزهای یهودیان را آموخته باشند.

۶ ولی بنگرید، من، نیفای، فرزندانم را به شیوه یهودیان آموزش نداده ام؛ ولی بنگرید، من، خودم، در اورشلیم ساکن بوده ام، از این رو ناحیه های دور و بر را می شناسم؛ و من بر فرزندانم درباره دآوری های خدا، که در میان یهودیان رخ داده است، برپایه همه آنچه که اشعیا سخن گفته است، به فرزندانم بیان کرده ام، و آنها را نمی نویسم.

But behold, I proceed with mine own prophecy, according to my plainness; in the which I know that no man can err; nevertheless, in the days that the prophecies of Isaiah shall be fulfilled men shall know of a surety, at the times when they shall come to pass.

Wherefore, they are of worth unto the children of men, and he that supposeth that they are not, unto them will I speak particularly, and confine the words unto mine own people; for I know that they shall be of great worth unto them in the last days; for in that day shall they understand them; wherefore, for their good have I written them.

And as one generation hath been destroyed among the Jews because of iniquity, even so have they been destroyed from generation to generation according to their iniquities; and never hath any of them been destroyed save it were foretold them by the prophets of the Lord.

Wherefore, it hath been told them concerning the destruction which should come upon them, immediately after my father left Jerusalem; nevertheless, they hardened their hearts; and according to my prophecy they have been destroyed, save it be those which are carried away captive into Babylon.

And now this I speak because of the spirit which is in me. And notwithstanding they have been carried away they shall return again, and possess the land of Jerusalem; wherefore, they shall be restored again to the land of their inheritance.

But, behold, they shall have wars, and rumors of wars; and when the day cometh that the Only Begotten of the Father, yea, even the Father of heaven and of earth, shall manifest himself unto them in the flesh, behold, they will reject him, because of their iniquities, and the hardness of their hearts, and the stiffness of their necks.

Behold, they will crucify him; and after he is laid in a sepulchre for the space of three days he shall rise from the dead, with healing in his wings; and all those who shall believe on his name shall be saved in the kingdom of God. Wherefore, my soul delighteth to prophesy concerning him, for I have seen his day, and my heart doth magnify his holy name.

۷ ولی بنگرید، من برپایه ساده بودن خودم، به نبوت خودم می پردازم؛ که در آن می دانم هیچ کسی نمی تواند اشتباه کند؛ با این وجود، در روزگاری که نبوت های اشعیا برآورده شوند، در آن زمان ها هنگامی که چنین رخ دهد، آدمیان بدرستی معنی آن نبوت ها را خواهند دانست.

۸ از این رو، آنها برای فرزندان آدمی با ارزشند، و او که گمان می کند که آنها نیستند، من به ویژه بر آنها سخن خواهم گفت، و این سخنان را بر مردم خودم اختصاص خواهم داد؛ زیرا من می دانم که آنها، در روزهای آخر، برایشان از ارزش بسیاری برخوردار خواهند بود؛ زیرا در روزهای آخر آنها را خواهند فهمید؛ از این رو، برای خوبی آنها من اینها را نوشته ام.

۹ و آن گونه که یک نسل در میان یهودیان به سبب نابکاری نابود شده است، همان گونه نیز آنها نسل به نسل برپایه نابکاری هایشان نابود شده اند؛ و هرگز هیچکدام از آنها نابود نشده اند مگر اینکه از سوی پیامبران سرور برای آنها پیشگویی شده بود.

۱۰ از این رو، درباره نابودی که بی درنگ پس از اینکه پدرم اورشلیم را ترک کرد بر آنها می آمد به آنها گفته شده است؛ با این وجود، آنها دل هایشان را سخت کردند؛ و برپایه نبوت من آنها نابود شده اند، مگر کسانی که به بابل به اسارت برده شده اند.

۱۱ و اینک به سبب آن روحی که در من است این را می گویم. و با وجودی که آنها برده شده اند دوباره باز خواهند گشت، و سرزمین اورشلیم را تصرف خواهند کرد؛ از این رو، آنها دوباره به سرزمین میراثیشان بازآورده خواهند شد.

۱۲ ولی، بنگرید، آنها جنگ ها، و شایعات جنگ ها خواهند داشت؛ و هنگامی که آن روز بیاید که یگانه زاده پدر، آری، یعنی پدر آسمان و زمین، خود را بر آنها در جسم پدیدار کند، بنگرید، آنها به سبب نابکاری هایشان، و سخت دلی هایشان، و خیره سری هایشان، او را رد خواهند کرد.

۱۳ بنگرید، آنها او را به صلیب خواهند کشید؛ و پس از اینکه برای مدت سه روز در گور گذاشته شود او از میان مردگان برخاست، با شفا در بال هایش؛ و همه کسانی که بنامش ایمان آورند در ملکوت خدا نجات خواهند یافت. از این رو، روانم در نبوت کردن درباره او دلشاد می شود، زیرا من روز او را دیده ام، و دلم بنام مقدسش می بالد.

And behold it shall come to pass that after the Messiah hath risen from the dead, and hath manifested himself unto his people, unto as many as will believe on his name, behold, Jerusalem shall be destroyed again; for wo unto them that fight against God and the people of his church.

Wherefore, the Jews shall be scattered among all nations; yea, and also Babylon shall be destroyed; wherefore, the Jews shall be scattered by other nations.

And after they have been scattered, and the Lord God hath scourged them by other nations for the space of many generations, yea, even down from generation to generation until they shall be persuaded to believe in Christ, the Son of God, and the atonement, which is infinite for all mankind—and when that day shall come that they shall believe in Christ, and worship the Father in his name, with pure hearts and clean hands, and look not forward any more for another Messiah, then, at that time, the day will come that it must needs be expedient that they should believe these things.

And the Lord will set his hand again the second time to restore his people from their lost and fallen state. Wherefore, he will proceed to do a marvelous work and a wonder among the children of men.

Wherefore, he shall bring forth his words unto them, which words shall judge them at the last day, for they shall be given them for the purpose of convincing them of the true Messiah, who was rejected by them; and unto the convincing of them that they need not look forward any more for a Messiah to come, for there should not any come, save it should be a false Messiah which should deceive the people; for there is save one Messiah spoken of by the prophets, and that Messiah is he who should be rejected of the Jews.

For according to the words of the prophets, the Messiah cometh in six hundred years from the time that my father left Jerusalem; and according to the words of the prophets, and also the word of the angel of God, his name shall be Jesus Christ, the Son of God.

۱۴ و بنگرید چنین خواهد گذشت که پس از اینکه مسیح از مردگان برخیزد، و خودش را بر مردمش، بر همه کسانی که بنام او ایمان بیاورند، پدیدار کند، بنگرید، اورشلیم دوباره نابود خواهد شد؛ زیرا وای بر آنهایی که علیه خدا و مردم کلیسای او بجنگند.

۱۵ از این رو، یهودیان در میان همه ملت ها پراکنده خواهند شد؛ آری، و بابل نیز نابود خواهد شد؛ از این رو، یهودیان بدست ملت های دیگر پراکنده خواهند شد.

۱۶ و پس از اینکه آنها پراکنده شوند، و سرور خدا آنها را برای مدت چندین نسل توسط ملت های دیگر عذاب دهد، آری، حتی نسل به نسل تا اینکه آنها به ایمان آوردن به مسیح، پسر خدا، و کفار که برای همه بشریت بیکران است ترغیب شوند — و هنگامی که آن روز بیاید که آنها به مسیح ایمان آورند، و با دل های پاک و دست های پاکیزه، پدر را بنام او پرستش کنند، و دیگر بیش از این چشم به راه مسیح دیگری نباشند، آنگاه، در آن زمان، آن روز خواهد آمد که ناگزیر باید لازم باشد که آنها به این چیزها ایمان آورند.

۱۷ و سرور دوباره دستش را برای بار دوم خواهد نهاد تا مردمش را از وضعیت گمراهی و فروافتاده شدنشان بازآورد. از این رو، او به انجام کاری حیرت آور و یک شگفتی در میان فرزندان آدمی خواهد پرداخت.

۱۸ از این رو، او سخنانش را بر آنها پدیدار خواهد کرد، سخنانی که آنها را در روز آخر داوری خواهد کرد، زیرا آن سخنان با هدف متقاعد کردن آنها در مورد آن مسیح راستین داده خواهند شد، کسی که از سوی آنها رد شد؛ و به متقاعد کردن آنها که دیگر نیازی ندارند بیش از این چشم به راه آمدن یک مسیح باشند، زیرا کسی نخواهد آمد، مگر اینکه یک مسیح دروغین باشد که مردم را فریب دهد؛ زیرا از سوی پیامبران تنها از یک مسیح سخن گفته شده است، و آن مسیح همانی است که از سوی یهودیان رد خواهد شد.

۱۹ زیرا برپایه سخنان پیامبران، مسیح در ششصد سال از زمانی که پدرم اورشلیم را ترک کرد می آید؛ و برپایه سخنان پیامبران، و همچنین سخنان فرشته خدا، نام او عیسی مسیح، پسر خدا، خواهد بود.

And now, my brethren, I have spoken plainly that ye cannot err. And as the Lord God liveth that brought Israel up out of the land of Egypt, and gave unto Moses power that he should heal the nations after they had been bitten by the poisonous serpents, if they would cast their eyes unto the serpent which he did raise up before them, and also gave him power that he should smite the rock and the water should come forth; yea, behold I say unto you, that as these things are true, and as the Lord God liveth, there is none other name given under heaven save it be this Jesus Christ, of which I have spoken, whereby man can be saved.

Wherefore, for this cause hath the Lord God promised unto me that these things which I write shall be kept and preserved, and handed down unto my seed, from generation to generation, that the promise may be fulfilled unto Joseph, that his seed should never perish as long as the earth should stand.

Wherefore, these things shall go from generation to generation as long as the earth shall stand; and they shall go according to the will and pleasure of God; and the nations who shall possess them shall be judged of them according to the words which are written.

For we labor diligently to write, to persuade our children, and also our brethren, to believe in Christ, and to be reconciled to God; for we know that it is by grace that we are saved, after all we can do.

And, notwithstanding we believe in Christ, we keep the law of Moses, and look forward with steadfastness unto Christ, until the law shall be fulfilled.

For, for this end was the law given; wherefore the law hath become dead unto us, and we are made alive in Christ because of our faith; yet we keep the law because of the commandments.

And we talk of Christ, we rejoice in Christ, we preach of Christ, we prophesy of Christ, and we write according to our prophecies, that our children may know to what source they may look for a remission of their sins.

۲۰ و اینک، برادرانم، من ساده سخن گفته ام که شما نتوانید اشتباه کنید. و به هستی سرور خدا سوگند که اسرائیل را از سرزمین مصر بیرون آورد، و به موسی قدرت داد که او بتواند ملت ها را پس از اینکه آنها از سوی مارهای سمی گزیده شده بودند شفا دهد، اگر آنها چشمانشان را به ماری می انداختند که او در برابر آنها بالا برده بود، و همچنین به او قدرت داد که او بر صخره زند و آب بیرون آید؛ آری، بنگرید من به شما می گویم، که به راستین بودن این چیزها، و به هستی سرور خدا سوگند، نام دیگری زیر آسمان داده نشده است مگر این عیسی مسیحی، که از او سخن گفته ام، که با آن آدمی می تواند نجات یابد.

۲۱ از این رو، به این سبب سرور خدا به من وعده داده است که این چیزهایی که من می نویسم، برای نوادگان من، از نسلی به نسلی دست به دست شده حفظ و نگاه داری شوند، که وعده بر یوسف بجا آورده شود، که تا زمانی که زمین برقرار است نوادگانش هرگز هلاک نخواهند شد.

۲۲ از این رو، تا زمانی که زمین برقرار است این چیزها نسل به نسل خواهند رفت؛ و آنها برپایه خواست و خوشنودی خدا خواهند رفت؛ و ملت هایی که آنها را بدست خواهند آورد برپایه سخنانی که نوشته شده است دآوری خواهند شد.

۲۳ زیرا ما با کوشایی زحمت می کشیم تا بنویسیم، تا فرزندانمان، و همچنین برادرانمان را ترغیب کنیم، که به مسیح ایمان آورند، و با خدا در آشتی باشند؛ زیرا ما می دانیم که، پس از همه آنچه می توانیم انجام دهیم، این از فیض او است که ما نجات می یابیم.

۲۴ و، با وجودی که ما به مسیح ایمان داریم، قانون موسی را نگه می داریم، و با استواری چشم به راه مسیح هستیم، تا اینکه قانون برآورده شود.

۲۵ زیرا، با این سرانجام قانون داده شد؛ از این رو قانون برای ما مرده است، و ما به سبب ایمانمان در مسیح زنده شده ایم؛ با این حال قانون را به سبب فرمان ها نگه می داریم.

۲۶ و ما از مسیح می گوئیم، در مسیح شادمانی می کنیم، از مسیح موعظه می کنیم، از مسیح نبوت می کنیم، و برپایه نبوت هایمان می نویسیم، که فرزندانمان بتوانند بدانند برای آمرزش گناهانشان به دنبال چه سرچشمه ای باشند.

Wherefore, we speak concerning the law that our children may know the deadness of the law; and they, by knowing the deadness of the law, may look forward unto that life which is in Christ, and know for what end the law was given. And after the law is fulfilled in Christ, that they need not harden their hearts against him when the law ought to be done away.

And now behold, my people, ye are a stiffnecked people; wherefore, I have spoken plainly unto you, that ye cannot misunderstand. And the words which I have spoken shall stand as a testimony against you; for they are sufficient to teach any man the right way; for the right way is to believe in Christ and deny him not; for by denying him ye also deny the prophets and the law.

And now behold, I say unto you that the right way is to believe in Christ, and deny him not; and Christ is the Holy One of Israel; wherefore ye must bow down before him, and worship him with all your might, mind, and strength, and your whole soul; and if ye do this ye shall in nowise be cast out.

And, inasmuch as it shall be expedient, ye must keep the performances and ordinances of God until the law shall be fulfilled which was given unto Moses.

۲۷ از این رو، ما دربارهٔ قانون سخن می‌گوییم که فرزندانمان از مرده بودن قانون آگاه شوند؛ و آنها، از مرده بودن قانون آگاه بوده چشم به راه آن زندگی که در مسیح است باشند، و بدانند با چه سرانجامی قانون داده شده بود. و پس از اینکه قانون در مسیح بر آورده شود، که آنها هنگامی که آن قانون می‌بایستی پایان یابد نیازی نداشته باشند که دل‌هایشان را علیه او سخت کنند.

۲۸ و اینک بنگرید، مردمم، شما مردمی خیره سر هستید؛ از این رو، من ساده با شما سخن گفته‌ام، که شما نتوانید اشتباه بفهمید. و سخنانی که من گفته‌ام به عنوان گواهی علیه شما خواهد ایستاد؛ زیرا آنها برای آموزش دادن راه راست به هر آدمی کافی هستند؛ زیرا راه راست ایمان آوردن به مسیح و انکار نکردن او است؛ زیرا با انکار او شما پیامبران و قانون را نیز انکار می‌کنید.

۲۹ و اینک بنگرید، من به شما می‌گویم که راه راست ایمان آوردن به مسیح و انکار نکردن او است؛ و مسیح قدوس اسرائیل است؛ از این رو شما باید در برابر او سر فرود آورید، او را با همهٔ توان، ذهن و نیرویتان، و تمامی روانتان پرستش کنید؛ و اگر شما چنین کنید به هیچ وجه بیرون انداخته نخواهید شد.

۳۰ و، تا آنجایی که لازم خواهد بود، شما باید اعمال و آیین‌های خدا را نگاه دارید تا اینکه قانونی که بر موسی داده شد برآورده گردد.

2 Nephi 26

And after Christ shall have risen from the dead he shall show himself unto you, my children, and my beloved brethren; and the words which he shall speak unto you shall be the law which ye shall do.

For behold, I say unto you that I have beheld that many generations shall pass away, and there shall be great wars and contentions among my people.

And after the Messiah shall come there shall be signs given unto my people of his birth, and also of his death and resurrection; and great and terrible shall that day be unto the wicked, for they shall perish; and they perish because they cast out the prophets, and the saints, and stone them, and slay them; wherefore the cry of the blood of the saints shall ascend up to God from the ground against them.

Wherefore, all those who are proud, and that do wickedly, the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, for they shall be as stubble.

And they that kill the prophets, and the saints, the depths of the earth shall swallow them up, saith the Lord of Hosts; and mountains shall cover them, and whirlwinds shall carry them away, and buildings shall fall upon them and crush them to pieces and grind them to powder.

And they shall be visited with thunderings, and lightnings, and earthquakes, and all manner of destructions, for the fire of the anger of the Lord shall be kindled against them, and they shall be as stubble, and the day that cometh shall consume them, saith the Lord of Hosts.

O the pain, and the anguish of my soul for the loss of the slain of my people! For I, Nephi, have seen it, and it well nigh consumeth me before the presence of the Lord; but I must cry unto my God: Thy ways are just.

But behold, the righteous that hearken unto the words of the prophets, and destroy them not, but look forward unto Christ with steadfastness for the signs which are given, notwithstanding all persecution—behold, they are they which shall not perish.

۲ نیفای ۲۶

۱ و پس از این که مسیح از مردگان برخیزد خودش را بر شما، فرزندانم، و برادران محبوبم نشان خواهد داد؛ و سخنانی که او بر شما خواهد گفت قانونی خواهد بود که شما می بایستی انجام دهید.

۲ زیرا بنگرید، بر شما می گویم که من دیده ام که نسل های بسیاری در خواهند گذشت، و جنگ ها و درگیریهای بزرگی در میان مردم من خواهد بود.

۳ و پس از اینکه مسیح بیاید نشانه هایی از زاده شدن او به مردم من داده خواهد شد، و نیز از مرگ و رستاخیز او؛ و بزرگ و هراس انگیز خواهد بود آن روز بر نابکاران، زیرا آنها هلاک خواهند شد؛ و برای اینکه آنها پیامبران، و مقدسین را بیرون می اندازند، و آنها را سنگسار می کنند، و می کشند، آنها هلاک خواهند شد؛ از این رو فریاد خون مقدسین علیه آنها از زمین، بالا بسوی خدا خواهد رفت.

۴ از این رو، همه کسانی که مغرور هستند، و ناپکارانه عمل می کنند، آن روزی که می آید آنها را خواهد سوزاند، سرور سپاهیان می گوید، زیرا آنها همچون پوشال خواهند بود.

۵ و آنهایی که پیامبران، و مقدسین را می کشند، اعماق زمین آنها را خواهد بلعید، سرور سپاهیان می گوید؛ و کوه ها آنها را خواهند پوشاند، و گردبادها آنها را خواهند برد، و ساختمان ها بر آنها فرو خواهند افتاد و آنها را خرد و خمیر خواهند کرد.

۶ و آنها با تندرها، و آذرخش ها، و زمین لرزه ها، و همه گونه نابودی ها روبرو خواهند شد، زیرا آتش خشم سرور علیه آنها برافروخته خواهد شد، و آنها همچون پوشال خواهند بود، و روزی که می آید آنها را خواهد سوزاند، سرور سپاهیان می گوید.

۷ آه درد، و اندوه روانم برای از دست دادن کشته شدگان مردم! زیرا من، نیفای، این را دیده ام، و نزدیک است مرا در پیشگاه سرور بسوزاند؛ ولی من باید به درگاه خدایم فریاد کنم: راه های تو دادگرانه هستند.

۸ ولی بنگرید، پرهیزکارانی که سخنان پیامبران را بگوش دل بپذیرند، و آنها را نابود نکنند، بلکه با وجود همه آزارها، برای نشانه هایی که داده شده است، با استواری چشم به راه مسیح باشند — بنگرید، آنها آنانی هستند که هلاک نخواهند شد.

But the Son of Righteousness shall appear unto them; and he shall heal them, and they shall have peace with him, until three generations shall have passed away, and many of the fourth generation shall have passed away in righteousness.

And when these things have passed away a speedy destruction cometh unto my people; for, notwithstanding the pains of my soul, I have seen it; wherefore, I know that it shall come to pass; and they sell themselves for naught; for, for the reward of their pride and their foolishness they shall reap destruction; for because they yield unto the devil and choose works of darkness rather than light, therefore they must go down to hell.

For the Spirit of the Lord will not always strive with man. And when the Spirit ceaseth to strive with man then cometh speedy destruction, and this grieveth my soul.

And as I spake concerning the convincing of the Jews, that Jesus is the very Christ, it must needs be that the Gentiles be convinced also that Jesus is the Christ, the Eternal God;

And that he manifesteth himself unto all those who believe in him, by the power of the Holy Ghost; yea, unto every nation, kindred, tongue, and people, working mighty miracles, signs, and wonders, among the children of men according to their faith.

But behold, I prophesy unto you concerning the last days; concerning the days when the Lord God shall bring these things forth unto the children of men.

After my seed and the seed of my brethren shall have dwindled in unbelief, and shall have been smitten by the Gentiles; yea, after the Lord God shall have camped against them round about, and shall have laid siege against them with a mount, and raised forts against them; and after they shall have been brought down low in the dust, even that they are not, yet the words of the righteous shall be written, and the prayers of the faithful shall be heard, and all those who have dwindled in unbelief shall not be forgotten.

۹ بلکه آن پسر پرهیزکاری بر آنها پدیدار خواهد شد؛ و او آنها را شفا خواهد داد، و آنها با او آرامش خواهند داشت، تا اینکه سه نسل درگذرند، و بسیاری از نسل چهارم در پرهیزکاری درگذرند.

۱۰ و هنگامی که این چیزها گذشته باشند، نابودی سریعی بر مردم می آید؛ زیرا، با وجود دردهای روانم، من این را دیده ام؛ از این رو، من می دانم که چنین خواهد گذشت؛ و آنها خودشان را برای هیچ می فروشند؛ زیرا، برای سزای غرورشان و بی خردی شان آنها نابودی را درو خواهند کرد؛ زیرا به سبب اینکه آنها به اهریمن تن می دهند و کارهای تاریکی را به جای نور برمی گزینند، از این رو آنها به دوزخ فرو می روند.

۱۱ زیرا روح سرور همواره با آدمی کوشش نخواهد کرد. و هنگامی که روح مقدس از کوشش کردن با آدمی بازایستد آنگاه نابودی سریعی می آید، و این روانم را غمگین می کند.

۱۲ و آنچنان که من درباره متقاعد کردن یهودیان، که عیسی آن مسیح راستین است، سخن گفتم، ناگزیر باید که غیریهودیان نیز متقاعد شوند که عیسی مسیح است، خدای جاویدان؛

۱۳ و او خودش را بر همه کسانی که به او ایمان آورند، با قدرت روح القدس، پدیدار می کند؛ آری، بر هر ملتی، قومی، زبانی، و مردمی، با انجام معجزه ها، نشانه ها، و شگفتی های عظیم، در میان فرزندان آدمی برپایه ایمانشان.

۱۴ ولی بنگرید، من درباره روزهای آخر بر شما نبوت می کنم؛ درباره آن روزگار هنگامی که سرور خدا این چیزها را برای فرزندان آدمی پیش خواهد آورد.

۱۵ پس از اینکه نوادگان من و نوادگان برادرانم در بی ایمانی فرو رفته باشند، و بدست غیریهودیان ضربه خورده باشند؛ آری، پس از اینکه سرور خدا دور تا دور آنها علیه آنها اردو زده باشد، و با کوهی آنها را محاصره کرده باشد، و علیه آنها قلعه هایی برپا کرده باشد؛ و پس از اینکه آنها پایین به خاک آورده شوند، حتی اینکه آنها نباشند، با این حال سخنان پرهیزکاران نوشته خواهد شد، و نیایش های با ایمانان شنیده خواهد شد، و همه کسانی که در بی ایمانی فرو رفته اند فراموش نخواهند شد.

For those who shall be destroyed shall speak unto them out of the ground, and their speech shall be low out of the dust, and their voice shall be as one that hath a familiar spirit; for the Lord God will give unto him power, that he may whisper concerning them, even as it were out of the ground; and their speech shall whisper out of the dust.

For thus saith the Lord God: They shall write the things which shall be done among them, and they shall be written and sealed up in a book, and those who have dwindled in unbelief shall not have them, for they seek to destroy the things of God.

Wherefore, as those who have been destroyed have been destroyed speedily; and the multitude of their terrible ones shall be as chaff that passeth away—yea, thus saith the Lord God: It shall be at an instant, suddenly—

And it shall come to pass, that those who have dwindled in unbelief shall be smitten by the hand of the Gentiles.

And the Gentiles are lifted up in the pride of their eyes, and have stumbled, because of the greatness of their stumbling block, that they have built up many churches; nevertheless, they put down the power and miracles of God, and preach up unto themselves their own wisdom and their own learning, that they may get gain and grind upon the face of the poor.

And there are many churches built up which cause envyings, and strifes, and malice.

And there are also secret combinations, even as in times of old, according to the combinations of the devil, for he is the founder of all these things; yea, the founder of murder, and works of darkness; yea, and he leadeth them by the neck with a flaxen cord, until he bindeth them with his strong cords forever.

For behold, my beloved brethren, I say unto you that the Lord God worketh not in darkness.

He doeth not anything save it be for the benefit of the world; for he loveth the world, even that he layeth down his own life that he may draw all men unto him. Wherefore, he commandeth none that they shall not partake of his salvation.

۱۶ زیرا کسانی که نابود می شوند از درون زمین با آنها سخن خواهند گفت، و گفته هایشان از زیر خاک بر خواهد آمد، و صدایشان همچون یکی که روح احضار می کند خواهد بود؛ زیرا سرور خدا به او قدرت خواهد داد، که او بتواند درباره آنها نجوا کند، حتی گویی از درون زمین باشد؛ و گفته هایشان از خاک نجوا خواهد کرد.

۱۷ زیرا بدین گونه سرور خدا می گوید: آنان این چیزهایی که در میانشان انجام خواهد شد را خواهند نوشت، و آنها نوشته خواهند شد و در کتابی مهر و موم خواهند شد، و کسانی که در بی ایمانی فرو رفته اند آنها را نخواهند داشت، زیرا آنها بدنبال نابود کردن امور خدا هستند.

۱۸ از این رو، از آنجایی که کسانی که نابود شده اند به سرعت نابود شده اند؛ و جمعیت هراس انگیزشان همچون گاهی که در می گذرد خواهد بود — آری، بدین گونه سرور خدا می گوید: این در یک لحظه خواهد بود، ناگهانی —

۱۹ و چنین خواهد گذشت، که کسانی که در بی ایمانی فرو رفته اند بدست غریبه‌دیان ضربه خواهند خورد.

۲۰ و غریبه‌دیان غرق در غرور چشم هایشان شده اند، و اینکه آنها کلیساهای بسیاری بنیان گذاشته اند به سبب عظمت سنگ لغزش شان لغزیده اند؛ با این وجود، آنها قدرت و معجزه های خدا را کوچک می شمردند، و بر خودشان خردمندی خود و آموخته های خود را موعظه می کنند، که بتوانند سود اندوزند و رخسار بینوایان را له کنند.

۲۱ و کلیساهای بسیاری بنیان گذاشته می شوند که سبب حسادت ها، ستیزه جویی ها، و کینه توزی می شوند.

۲۲ و سازمان های مخفی نیز وجود دارند، حتی همچون در زمان های پیشین، برپایه سازمان های اهریمن، زیرا او بنیان گذار همه این چیزهاست؛ آری، بنیان گذار آدم کشی، و کارهای تاریکی؛ آری، و او آنها را از گردن با ریسمان کتانی هدایت می کند، تا اینکه آنها را با ریسمان های قوی خود برای همیشه به بند کشد.

۲۳ زیرا بنگرید، برادران محبوبم، من بر شما می گویم که سرور خدا در تاریکی کار نمی کند.

۲۴ او هیچ کاری انجام نمی دهد مگر برای سودمندی جهان؛ زیرا او به جهان مهر می ورزد، حتی اینکه او جان خودش را می نهد تا بتواند همه آدمیان را به سوی خویش بکشد. از این رو، او به هیچ کسی فرمان نمی دهد که آنها از رستگاریش بهره مند نشوند.

Behold, doth he cry unto any, saying: Depart from me? Behold, I say unto you, Nay; but he saith: Come unto me all ye ends of the earth, buy milk and honey, without money and without price.

Behold, hath he commanded any that they should depart out of the synagogues, or out of the houses of worship? Behold, I say unto you, Nay.

Hath he commanded any that they should not partake of his salvation? Behold I say unto you, Nay; but he hath given it free for all men; and he hath commanded his people that they should persuade all men to repentance.

Behold, hath the Lord commanded any that they should not partake of his goodness? Behold I say unto you, Nay; but all men are privileged the one like unto the other, and none are forbidden.

He commandeth that there shall be no priestcrafts; for, behold, priestcrafts are that men preach and set themselves up for a light unto the world, that they may get gain and praise of the world; but they seek not the welfare of Zion.

Behold, the Lord hath forbidden this thing; wherefore, the Lord God hath given a commandment that all men should have charity, which charity is love. And except they should have charity they were nothing. Wherefore, if they should have charity they would not suffer the laborer in Zion to perish.

But the laborer in Zion shall labor for Zion; for if they labor for money they shall perish.

And again, the Lord God hath commanded that men should not murder; that they should not lie; that they should not steal; that they should not take the name of the Lord their God in vain; that they should not envy; that they should not have malice; that they should not contend one with another; that they should not commit whoredoms; and that they should do none of these things; for whoso doeth them shall perish.

۲۵ بنگرید، آیا او بر کسی فریاد بر می آورد، بگوید: مرا ترک کن؟ بنگرید، من به شما می گویم، نه؛ بلکه او می گوید: به نزد من آیید ای همه شما کرانه های زمین، شیر و عسل را بدون پول و بدون بها بخرید.

۲۶ بنگرید، آیا او به هیچ کسی فرمان داده است که از کنیسه ها، یا پرستشگاه ها بیرون رود؟ بنگرید، من بر شما می گویم، نه.

۲۷ آیا او به هیچ کسی فرمان داده است که از رستگاریش بهره مند نشود؟ بنگرید من به شما می گویم، نه؛ بلکه او آن را برای همه آدمیان به رایگان داده است؛ و او مردمش را فرمان داده است که آنها همه آدمیان را به توبه ترغیب کنند.

۲۸ بنگرید، آیا سرور به هیچ کسی فرمان داده است که آنها از نیکی او بهره مند نشوند؟ بنگرید من بر شما می گویم، نه؛ بلکه به همه آدمیان یکی همانند دیگری امتیاز داده شده است، و هیچ کسی منع نشده است.

۲۹ او فرمان می دهد که کشیش گری نباشد؛ زیرا، بنگرید، کشیش گری این است که آدمیان موعظه کنند و خودشان را چون نوری بر جهان بالا برند، که بتوانند سود و ستایش جهان را به دست آورند؛ ولی به دنبال بهروزی صهیون نیستند.

۳۰ بنگرید، سرور این چیز را منع کرده است؛ از این رو، سرور خدا فرمانی داده است که همه آدمیان می بایستی محبت داشته باشند، که محبت مهر است. و آنها هیچ هستند جز اینکه محبت داشته باشند. از این رو، اگر آنها محبت داشته باشند روا نمی دارند که زحمت کشان صهیون هلاک شوند.

۳۱ ولی زحمت کشان در صهیون برای صهیون زحمت خواهند کشید؛ زیرا اگر آنها برای پول زحمت کشند هلاک خواهند شد.

۳۲ و دوباره، سرور خدا فرمان داده است که آدمیان نمی بایستی آدم کشی کنند؛ که نمی بایستی دروغ بگویند، که نمی بایستی دزدی کنند؛ که نمی بایستی نام سرور خدایشان را به بیهودگی بکار برند؛ که نمی بایستی حسادت کنند؛ که نمی بایستی بدخواه باشند؛ که نمی بایستی با یکدیگر درگیر شوند؛ که نمی بایستی روسپی گری کنند؛ و اینکه نباید هیچ کدام از این چیزها را انجام دهند؛ زیرا هر کسی که اینها را انجام دهد هلاک خواهد شد.

For none of these iniquities come of the Lord; for he doeth that which is good among the children of men; and he doeth nothing save it be plain unto the children of men; and he inviteth them all to come unto him and partake of his goodness; and he denieth none that come unto him, black and white, bond and free, male and female; and he remembereth the heathen; and all are alike unto God, both Jew and Gentile.

۳۳ زیرا هیچ کدام از این نابخاری ها از سرور نمی آید؛ زیرا او آنچه را که در میان فرزندان آدمی نیک است انجام می دهد؛ و او هیچ کاری نمی کند مگر بر فرزندان آدمی روشن باشد؛ و او همه آنها را دعوت می کند تا به سوی او آیند و از نیکی او بهره مند شوند؛ و او هیچ کسی را که به سوی او آید، سیاه و سپید، در بند و آزاد، مرد و زن، را رد نمی کند؛ و بُت پرستان را به یاد می آورد؛ و همه، هم یهودی و هم غیریهودی در نزد خدا یکسانند.

But, behold, in the last days, or in the days of the Gentiles—yea, behold all the nations of the Gentiles and also the Jews, both those who shall come upon this land and those who shall be upon other lands, yea, even upon all the lands of the earth, behold, they will be drunken with iniquity and all manner of abominations—

And when that day shall come they shall be visited of the Lord of Hosts, with thunder and with earthquake, and with a great noise, and with storm, and with tempest, and with the flame of devouring fire.

And all the nations that fight against Zion, and that distress her, shall be as a dream of a night vision; yea, it shall be unto them, even as unto a hungry man which dreameth, and behold he eateth but he awaketh and his soul is empty; or like unto a thirsty man which dreameth, and behold he drinketh but he awaketh and behold he is faint, and his soul hath appetite; yea, even so shall the multitude of all the nations be that fight against Mount Zion.

For behold, all ye that doeth iniquity, stay yourselves and wonder, for ye shall cry out, and cry; yea, ye shall be drunken but not with wine, ye shall stagger but not with strong drink.

For behold, the Lord hath poured out upon you the spirit of deep sleep. For behold, ye have closed your eyes, and ye have rejected the prophets; and your rulers, and the seers hath he covered because of your iniquity.

And it shall come to pass that the Lord God shall bring forth unto you the words of a book, and they shall be the words of them which have slumbered.

And behold the book shall be sealed; and in the book shall be a revelation from God, from the beginning of the world to the ending thereof.

Wherefore, because of the things which are sealed up, the things which are sealed shall not be delivered in the day of the wickedness and abominations of the people. Wherefore the book shall be kept from them.

۱ ولی، بنگرید، در روزهای آخر، یا در روزهای غیریهودیان — آری، بنگرید همه ملت های غیریهود و نیز یهودیان، هم کسانی که به این سرزمین خواهند آمد و هم کسانی که در سرزمین های دیگر باشند، آری، حتی بر روی همه سرزمین های زمین، بنگرید، آنها از نابکاری و همه گونه کارهای پلید مست خواهند بود.

۲ و هنگامی که آن روز بیاید آنها با تندر و با زمین لرزه، و با سر و صدای عظیم، و با طوفان و با تندباد، و با شعله آتش بلعنده از سوی سرور سپاهیان برخورد خواهند کرد.

۳ و همه ملت هایی که علیه صهیون بجنگند و او را آشفته کنند، همچون خوابی در یک رؤیای شب خواهد بود؛ آری، بر آنها آنچنان خواهد بود، حتی همچون آدمی گرسنه که خواب می بیند، و بنگرید او می خورد ولی بیدار می شود و روانش تهی است؛ یا مانند آدم تشنه ای که خواب می بیند، و بنگرید او می نوشد ولی بیدار می شود و می بیند سست است و روانش اشتها دارد؛ آری، حتی آن گونه جمعیت همه ملت هایی خواهند بود که علیه کوه صهیون بجنگند.

۴ زیرا بنگرید، ای همه شما که کارهای نادرست می کنید، درنگ کنید و شگفت زده شوید، زیرا شما گریه و زاری خواهید کرد؛ آری، شما مست خواهید بود ولی نه با شراب، شما تلوتلو خواهید خورد ولی نه با نوشیدنی قوی.

۵ زیرا بنگرید، سرور روح خواب عمیق را بر سر شما برون ریخته است. زیرا بنگرید، شما چشمانتان را بسته اید، و شما پیامبران را رد کرده اید؛ و فرمانروایان خود را، و او رانیان را به سبب نابکاری شما پنهان کرده است.

۶ و چنین خواهد گذشت که سرور خدا بر شما سخنان کتابی را پدیدار خواهد کرد، و آنها سخنان آنانی خواهند بود که آرمیده اند.

۷ و بنگرید آن کتاب مهر و موم شده خواهد بود؛ و در آن کتاب یک مکاشفه از خدا، از آغاز جهان تا پایان آن خواهد بود.

۸ از این رو، به سبب چیزهایی که مهر و موم شده اند، چیزهایی که مهر و موم شده اند در روزگار نابکاری و کارهای پلید مردم داده نخواهند شد. از این رو، کتاب از آنها پنهان نگه داشته خواهد شد.

But the book shall be delivered unto a man, and he shall deliver the words of the book, which are the words of those who have slumbered in the dust, and he shall deliver these words unto another;

But the words which are sealed he shall not deliver, neither shall he deliver the book. For the book shall be sealed by the power of God, and the revelation which was sealed shall be kept in the book until the own due time of the Lord, that they may come forth; for behold, they reveal all things from the foundation of the world unto the end thereof.

And the day cometh that the words of the book which were sealed shall be read upon the house tops; and they shall be read by the power of Christ; and all things shall be revealed unto the children of men which ever have been among the children of men, and which ever will be even unto the end of the earth.

Wherefore, at that day when the book shall be delivered unto the man of whom I have spoken, the book shall be hid from the eyes of the world, that the eyes of none shall behold it save it be that three witnesses shall behold it, by the power of God, besides him to whom the book shall be delivered; and they shall testify to the truth of the book and the things therein.

And there is none other which shall view it, save it be a few according to the will of God, to bear testimony of his word unto the children of men; for the Lord God hath said that the words of the faithful should speak as if it were from the dead.

Wherefore, the Lord God will proceed to bring forth the words of the book; and in the mouth of as many witnesses as seemeth him good will he establish his word; and wo be unto him that rejecteth the word of God!

But behold, it shall come to pass that the Lord God shall say unto him to whom he shall deliver the book: Take these words which are not sealed and deliver them to another, that he may show them unto the learned, saying: Read this, I pray thee. And the learned shall say: Bring hither the book, and I will read them.

۹ ولی کتاب به مردی داده خواهد شد، و او سخنان کتاب، که سخنان کسانی هستند که در خاک آرمیده اند، را خواهد داد، و او این سخنان را به دیگری تحویل خواهد داد.

۱۰ ولی نه سخنانی که مهر و موم شده اند را او تحویل خواهد داد، نه کتاب را او تحویل خواهد داد. زیرا کتاب با قدرت خدا مهر و موم خواهد شد، و آن مکاشفه ای که مهر و موم شده بود در کتاب ثبت خواهد شد تا در زمان مناسب خود سرور، آنها بتوانند پیش آیند؛ زیرا بنگرید، آنها همه چیزها را از بنیاد جهان تا پایان آن آشکار می کنند.

۱۱ و روزی می آید که سخنان کتابی که مهر و موم شده بود بر بام خانه ها خوانده خواهد شد؛ و آنها با قدرت مسیح خوانده خواهند شد؛ و همه اموری که در هر زمانی در میان فرزندان آدمی بوده اند، و آنچه که در هر زمانی حتی تا پایان زمین خواهد بود، بر فرزندان آدمی آشکار خواهند شد.

۱۲ از این رو، در آن روز هنگامی که کتاب به مردی که من از او سخن گفته ام تحویل داده شود، آن کتاب از چشم جهان پنهان خواهد شد، که چشم هیچ کسی آن را نخواهد دید مگر آن سه شاهد، افزون بر او که کتاب به او تحویل داده خواهد شد، با قدرت خدا آن را خواهند دید؛ و آنها به راستین بودن کتاب و چیزهای در آن گواهی خواهند داد.

۱۳ و هیچ کس دیگری نیست که به آن نظر اندازد، مگر چند نفر برپایه خواست خدا، تا از سخنانش بر فرزندان آدمی گواهی دهند؛ زیرا سرور خدا گفته است که سخنان باایمانان به گونه ای گفته می شود گویی از مردگان است.

۱۴ از این رو، سرور خدا به پیش آوردن سخنان کتاب خواهد پرداخت، و از دهان همه گواهانی که او مناسب بداند او سخنانش را پایه گذاری خواهد کرد؛ و وای بر او که سخن خدا را رد کند!

۱۵ ولی بنگرید، چنین خواهد گذشت که سرور خدا بر آن کسی که به او کتاب را تحویل دهد خواهد گفت: این سخنانی را که مهر و موم نیستند را بردار و آنها را به دیگری تحویل ده، که او بتواند آنها را بر آن دانش آموخته نشان دهد، بگوید: این را بخوان، من از تو خواهش می کنم. و آن دانش آموخته خواهد گفت: کتاب را به اینجا بیاور، و من آنها را خواهم خواند.

And now, because of the glory of the world and to get gain will they say this, and not for the glory of God.

And the man shall say: I cannot bring the book, for it is sealed.

Then shall the learned say: I cannot read it.

Wherefore it shall come to pass, that the Lord God will deliver again the book and the words thereof to him that is not learned; and the man that is not learned shall say: I am not learned.

Then shall the Lord God say unto him: The learned shall not read them, for they have rejected them, and I am able to do mine own work; wherefore thou shalt read the words which I shall give unto thee.

Touch not the things which are sealed, for I will bring them forth in mine own due time; for I will show unto the children of men that I am able to do mine own work.

Wherefore, when thou hast read the words which I have commanded thee, and obtained the witnesses which I have promised unto thee, then shalt thou seal up the book again, and hide it up unto me, that I may preserve the words which thou hast not read, until I shall see fit in mine own wisdom to reveal all things unto the children of men.

For behold, I am God; and I am a God of miracles; and I will show unto the world that I am the same yesterday, today, and forever; and I work not among the children of men save it be according to their faith.

And again it shall come to pass that the Lord shall say unto him that shall read the words that shall be delivered him:

Forasmuch as this people draw near unto me with their mouth, and with their lips do honor me, but have removed their hearts far from me, and their fear towards me is taught by the precepts of men—

Therefore, I will proceed to do a marvelous work among this people, yea, a marvelous work and a wonder, for the wisdom of their wise and learned shall perish, and the understanding of their prudent shall be hid.

۱۶ و اینک، آنها به سبب شکوه جهان و برای سود، و نه برای شکوه خدا، این را خواهند گفت.

۱۷ و آن مرد خواهد گفت: من نمی توانم آن را بیاورم، زیرا آن مهر و موم شده است.

۱۸ آنگاه آن دانش آموخته خواهد گفت: من نمی توانم آن را بخوانم.

۱۹ از این رو چنین خواهد گذشت، که سرور خدا دوباره کتاب و سخنان آن را به کسی که دانش آموخته نیست تحویل خواهد داد؛ و آن مرد که دانش آموخته نیست خواهد گفت: من دانش آموخته نیستم.

۲۰ آنگاه سرور خدا بر او خواهد گفت: دانش آموختگان آنها را نمی خوانند، زیرا آنها را رد کرده اند، و من قادر هستم کار خودم را انجام دهم؛ از این رو تو سخنانی را که به تو خواهم داد بخوان.

۲۱ چیزهایی که مهر و موم شده اند را لمس نکن، زیرا من آنها را در زمان مناسب خودم پیش خواهم آورد؛ زیرا من به فرزندان آدمی نشان خواهم داد که من قادر هستم کار خودم را خودم انجام دهم.

۲۲ از این رو، هنگامی که سخنانی که من به تو فرمان داده ام را خواندی، و شاهدانی که من به تو وعده داده ام را بدست آوردی، آنگاه تو کتاب را دوباره مهر و موم کن، و آن را برای من پنهان کن، که من بتوانم سخنانی که تو نخوانده ای را نگهداری کنم، تا زمانی که من در خردمندی خودم مناسب بدانم تا همه امور را بر فرزندان آدمی آشکار سازم.

۲۳ زیرا بنگرید، من خدا هستم؛ و من خدای معجزه ها هستم؛ و من بر جهان نشان خواهم داد که من یکسان هستم دیروز، امروز، و برای همیشه؛ و در میان فرزندان آدمی کاری نمی کنم مگر برپایه ایمانشان.

۲۴ و دوباره چنین خواهد گذشت که سرور به او خواهد گفت که سخنانی که بر او بیان خواهد شد را بخواند:

۲۵ تا آنجایی که این مردم با دهانشان به من نزدیک شوند، و با لب هایشان مرا ارج نهند، ولی دل هایشان را از من دور کرده اند، و ترسشان از من را از دستورات آدمیان یاد گرفته اند

۲۶ بنابراین، من به انجام کاری شگفت انگیز در میان این مردم خواهم پرداخت، آری، یک کار حیرت آور و یک شگفتی، زیرا خردمندی خردمندان و دانش آموختگان شان از بین خواهد رفت، و فهم دانایانشان پنهان خواهد ماند.

And wo unto them that seek deep to hide their counsel from the Lord! And their works are in the dark; and they say: Who seeth us, and who knoweth us? And they also say: Surely, your turning of things upside down shall be esteemed as the potter's clay. But behold, I will show unto them, saith the Lord of Hosts, that I know all their works. For shall the work say of him that made it, he made me not? Or shall the thing framed say of him that framed it, he had no understanding?

But behold, saith the Lord of Hosts: I will show unto the children of men that it is yet a very little while and Lebanon shall be turned into a fruitful field; and the fruitful field shall be esteemed as a forest.

And in that day shall the deaf hear the words of the book, and the eyes of the blind shall see out of obscurity and out of darkness.

And the meek also shall increase, and their joy shall be in the Lord, and the poor among men shall rejoice in the Holy One of Israel.

For assuredly as the Lord liveth they shall see that the terrible one is brought to naught, and the scorner is consumed, and all that watch for iniquity are cut off;

And they that make a man an offender for a word, and lay a snare for him that reproveth in the gate, and turn aside the just for a thing of naught.

Therefore, thus saith the Lord, who redeemed Abraham, concerning the house of Jacob: Jacob shall not now be ashamed, neither shall his face now wax pale.

But when he seeth his children, the work of my hands, in the midst of him, they shall sanctify my name, and sanctify the Holy One of Jacob, and shall fear the God of Israel.

They also that erred in spirit shall come to understanding, and they that murmured shall learn doctrine.

۲۷ و وای بر آنهایی که بدنیاال این هستند تا مشورت خود را زیرکانه از سرور پنهان کنند. و کارهایشان در تاریکی است؛ و آنها می گویند: چه کسی ما را می بیند، و چه کسی ما را می شناسد؟ و آنها همچنین می گویند: بدرستی، وارونه کردن چیزها بدست شما همچون گل کوزه گر در نظر گرفته می شود. ولی بنگرید، من به آنها نشان خواهم داد، سرور سپاهیان می گوید، که من از همه کارهایشان آگاهم. زیرا آیا کار دست از او که آن را درست کرده خواهد گفت، او مرا درست نکرده؟ یا آن چیز شکل گرفته درباره او که آن را شکل داده خواهد گفت، او هیچ فهمی نداشت؟

۲۸ ولی بنگرید، سرور سپاهیان می گوید: من بر فرزندان آدمی نشان خواهم داد که پس از اندک زمانی و لبنان به کشتزار پرمحصول تبدیل خواهد شد؛ و کشتزار پرمحصول همچون جنگلی در نظر گرفته خواهد شد.

۲۹ و در آن روز ناشنویان سخنان کتاب را خواهند شنید، چشم های نابینایان از میان تیرگی و تاریکی خواهد دید.

۳۰ و فروتن ها افزایش خواهند یافت، و شادی آنها در سرور خواهد بود، و بینویان در میان مردم بینوا در قدوس اسرائیل شادمانی خواهند کرد.

۳۱ زیرا همانا به هستی سرور سوگند، آنها خواهند دید که آن هراس انگیز به پوچی آورده شده است، و آن تحقیرکننده سوزانده شده است، و همه آنهايي که در جستجوی نابکاری هستند بریده شده اند.

۳۲ و آنهایی که یک آدم را برای سخنی خطاکار می سازند، و برای او که در دروازه سرزنش می کند دامی می گسترند و دادگر را همچون چیزی پوچ کنار می زنند.

۳۳ بنابراین، بدین گونه سرور، کسی که ابراهیم را بازخرید کرد، درباره خاندان یعقوب، می گوید: یعقوب نه اینک شرمسار خواهد شد، نه اینک رنگ رخسارش خواهد پرید.

۳۴ ولی هنگامی که او فرزندان، کار دست های مرا، در میان خودش، می بیند، آنها نام مرا تقدیس خواهند کرد، و قدوس یعقوب را تقدیس خواهند کرد، و از خدای اسرائیل خواهند ترسید.

۳۵ آنهایی که در روح به اشتباه رفتند نیز خواهند فهمید، و آنهایی که غرولند می کردند اصول را یاد خواهند گرفت.

And now, behold, my brethren, I have spoken unto you, according as the Spirit hath constrained me; wherefore, I know that they must surely come to pass.

And the things which shall be written out of the book shall be of great worth unto the children of men, and especially unto our seed, which is a remnant of the house of Israel.

For it shall come to pass in that day that the churches which are built up, and not unto the Lord, when the one shall say unto the other: Behold, I, I am the Lord's; and the others shall say: I, I am the Lord's; and thus shall every one say that hath built up churches, and not unto the Lord—

And they shall contend one with another; and their priests shall contend one with another, and they shall teach with their learning, and deny the Holy Ghost, which giveth utterance.

And they deny the power of God, the Holy One of Israel; and they say unto the people: Harken unto us, and hear ye our precept; for behold there is no God today, for the Lord and the Redeemer hath done his work, and he hath given his power unto men;

Behold, hearken ye unto my precept; if they shall say there is a miracle wrought by the hand of the Lord, believe it not; for this day he is not a God of miracles; he hath done his work.

Yea, and there shall be many which shall say: Eat, drink, and be merry, for tomorrow we die; and it shall be well with us.

And there shall also be many which shall say: Eat, drink, and be merry; nevertheless, fear God—he will justify in committing a little sin; yea, lie a little, take the advantage of one because of his words, dig a pit for thy neighbor; there is no harm in this; and do all these things, for tomorrow we die; and if it so be that we are guilty, God will beat us with a few stripes, and at last we shall be saved in the kingdom of God.

۱ و اینک، بنگرید، برادرانم، همان گونه که روح مقدس مرا وادار کرده است، من بر شما سخن گفته ام؛ از این رو، من می دانم که آنها همانا رخ خواهند داد.

۲ و چیزهایی که از آن کتاب نوشته خواهند شد از ارزش بزرگی برای فرزندان آدمی برخوردار خواهند بود، و به ویژه برای نوادگان ما، که بازمانده ای از خاندان اسرائیل هستند.

۳ زیرا چنین خواهد گذشت در آن روز که کلیساهایی که ساخته شده اند، و نه برای سرور، هنگامی که یکی به دیگری خواهد گفت: بنگر، من، من از آن سرور هستم؛ و دیگران خواهند گفت: من، من از آن سرور هستم؛ و بدین گونه هر کسی خواهد گفت که کلیسایی ساخته است، و نه برای سرور—

۴ و آنها با یکدیگر ستیز خواهند کرد؛ و کشیشان آنها با یکدیگر ستیز خواهند کرد، و آنها با آموخته های خود آموزش خواهند داد، و روح القدس را، که سخن را می دهد، انکار خواهند کرد.

۵ و آنها قدرت خدا، قدوس اسرائیل را انکار می کنند؛ و آنها به مردم می گویند: ما را بگوش دل بپذیرید، و دستور ما را بشنوید؛ زیرا بنگرید هیچ خدایی امروز نیست، زیرا سرور و بازخردار کارش را انجام داده است، و قدرتش را به آدمیان داده است؛

۶ بنگرید، دستور مرا بگوش دل بپذیرید؛ اگر آنها بگویند معجزه ای بدست سرور انجام شده، آن را باور نکنید؛ زیرا امروز او خدای معجزه ها نیست، او کارش را انجام داده است.

۷ آری، و بسیاری خواهند بود که خواهند گفت: بخورید، بنوشید، و خوش باشید، زیرا فردا می میریم؛ و برای ما خوب خواهد بود.

۸ و بسیاری نیز خواهند بود که خواهند گفت: بخورید، بنوشید، و خوش باشید؛ با این وجود از خدا بترسید— او شما را برای کمی گناه کردن گناهکار نمی شمرد؛ آری، کمی دروغ بگویید، از دیگری به سبب سخنانش سود برید، برای همسایه خود چاهی بکنید، هیچ آسیبی در آن نیست؛ و همه این چیزها را انجام دهید، زیرا فردا می میریم؛ و اگر چنین باشد که ما مجرم باشیم، خدا با چند ضربه شلاق ما را خواهد زد، و در پایان ما در ملکوت خدا نجات خواهیم یافت.

Yea, and there shall be many which shall teach after this manner, false and vain and foolish doctrines, and shall be puffed up in their hearts, and shall seek deep to hide their counsels from the Lord; and their works shall be in the dark.

And the blood of the saints shall cry from the ground against them.

Yea, they have all gone out of the way; they have become corrupted.

Because of pride, and because of false teachers, and false doctrine, their churches have become corrupted, and their churches are lifted up; because of pride they are puffed up.

They rob the poor because of their fine sanctuaries; they rob the poor because of their fine clothing; and they persecute the meek and the poor in heart, because in their pride they are puffed up.

They wear stiff necks and high heads; yea, and because of pride, and wickedness, and abominations, and whoredoms, they have all gone astray save it be a few, who are the humble followers of Christ; nevertheless, they are led, that in many instances they do err because they are taught by the precepts of men.

O the wise, and the learned, and the rich, that are puffed up in the pride of their hearts, and all those who preach false doctrines, and all those who commit whoredoms, and pervert the right way of the Lord, wo, wo, wo be unto them, saith the Lord God Almighty, for they shall be thrust down to hell!

Wo unto them that turn aside the just for a thing of naught and revile against that which is good, and say that it is of no worth! For the day shall come that the Lord God will speedily visit the inhabitants of the earth; and in that day that they are fully ripe in iniquity they shall perish.

But behold, if the inhabitants of the earth shall repent of their wickedness and abominations they shall not be destroyed, saith the Lord of Hosts.

But behold, that great and abominable church, the whore of all the earth, must tumble to the earth, and great must be the fall thereof.

۹ آری، و بسیاری خواهند بود که به این شیوه، اصول نادرست و بیهوده و بی خردانه را آموزش خواهند داد، و در دل هایشان خود بزرگ بین هستند، و بدنبال این هستند تا مشورت های خود را از سرور زیرکانه پنهان کنند؛ و کارهایشان در تاریکی خواهد بود.

۱۰ و خون مقدسین از زمین علیه آنها فریاد بر خواهد آورد.

۱۱ آری، همه آنها از راه بیرون رفته اند؛ آنها تباه شده اند.

۱۲ به سبب غرور، و به سبب آموزگاران دروغین و اصول نادرست، کلیساهای آنها تباه شده اند، و کلیساهای آنها مغرور هستند؛ به سبب غرور، آنها خود بزرگ بین هستند.

۱۳ آنها به سبب جایگاه های مقدس با شکوهشان از بینوایان می ربایند؛ آنها به سبب پوشاک با شکوهشان از بینوایان می ربایند؛ آنها فروتن ها و بینوایان در دل را آزار می دهند برای اینکه در غرورشان آنها خود بزرگ بین هستند.

۱۴ آنها خیره سری و سر بالا گرفتن را بر تن می کنند؛ آری، و به سبب غرور و نابکاری، و کارهای پلید و روسپی گری، آنها همه بجز چندتایی که پیروان فروتن مسیح هستند به بیراهه رفته اند؛ با این وجود، آنها هدایت شده اند که در موارد بسیاری به خطا روند برای اینکه آنها با دستورات آدمیان آموزش داده شده اند.

۱۵ وای بر خردمندان و دانش آموختگان، و ثروتمندانی که در غرور دل هایشان خود بزرگ بین هستند، و همه کسانی که اصول نادرست را موعظه می کنند، و همه کسانی که روسپی گری می کنند و راه راستین سرور را منحرف می کنند، وای، وای، وای بر آنها باد، سرور خدای قادر مطلق می گوید، زیرا آنها به دوزخ فرو افکنده خواهند شد!

۱۶ وای بر آنهایی که دادگر را برای چیزی پوچ کنار می گذارند و علیه آنچه که نیک است ناسزا می گویند، و می گویند که آن هیچ ارزشی ندارد! زیرا آن روز خواهد آمد که سرور خدا به سرعت با ساکنان زمین برخورد خواهد کرد؛ و در آن روزی که آنها کاملاً در نابکاری رسیده شوند هلاک خواهند شد.

۱۷ ولی بنگرید، اگر ساکنان زمین از نابکاری ها و کارهای پلیدشان توبه کنند آنها نابود نخواهند شد، سرور سپاهیان می گوید.

۱۸ ولی بنگرید، آن کلیسای بزرگ و پلید، آن روسپی همه زمین، بر زمین فرو خواهد ریخت، و فرو افتادن آن عظیم خواهد بود.

For the kingdom of the devil must shake, and they which belong to it must needs be stirred up unto repentance, or the devil will grasp them with his everlasting chains, and they be stirred up to anger, and perish;

For behold, at that day shall he rage in the hearts of the children of men, and stir them up to anger against that which is good.

And others will he pacify, and lull them away into carnal security, that they will say: All is well in Zion; yea, Zion prospereth, all is well—and thus the devil cheateth their souls, and leadeth them away carefully down to hell.

And behold, others he flattereth away, and telleth them there is no hell; and he saith unto them: I am no devil, for there is none—and thus he whispereth in their ears, until he grasps them with his awful chains, from whence there is no deliverance.

Yea, they are grasped with death, and hell; and death, and hell, and the devil, and all that have been seized therewith must stand before the throne of God, and be judged according to their works, from whence they must go into the place prepared for them, even a lake of fire and brimstone, which is endless torment.

Therefore, wo be unto him that is at ease in Zion!

Wo be unto him that crieth: All is well!

Yea, wo be unto him that hearkeneth unto the precepts of men, and denieth the power of God, and the gift of the Holy Ghost!

Yea, wo be unto him that saith: We have received, and we need no more!

And in fine, wo unto all those who tremble, and are angry because of the truth of God! For behold, he that is built upon the rock receiveth it with gladness; and he that is built upon a sandy foundation trembleth lest he shall fall.

Wo be unto him that shall say: We have received the word of God, and we need no more of the word of God, for we have enough!

۱۹ زیرا پادشاهی اهریمن خواهد لرزید، و آنهایی که به آن تعلق دارند ناگزیر باید به توبه برانگیخته شوند و گرنه اهریمن آنها را با زنجیرهای ابدیش به چنگ خواهد آورد، و آنها به خشم برانگیخته شده و هلاک می شوند؛

۲۰ زیرا بنگرید، در آن روز او در دل فرزندان آدمی خواهد خروشید، آنها را به خشم علیه آنچه که نیک است بر خواهد انگیخت.

۲۱ و دیگران را او آرام خواهد کرد، و آنها را در امنیت نفسانی آرامش خواهد داد، که آنها خواهند گفت: همه چیز در صهیون خوب است؛ آری، صهیون کامروا می شود، همه چیز خوب است — و بدین گونه اهریمن روان آنها را فریب می دهد، و آنها را با دقت به دوزخ می کشاند.

۲۲ و بنگرید، دیگران را او با چابلوسی دور می کند، و به آنها می گوید دوزخی نیست؛ و به آنها می گوید: من اهریمن نیستم، زیرا اهریمنی نیست — و بدین گونه در گوششان نجوا می کند، تا اینکه او آنها را با زنجیرهای وحشتناکش به چنگ آورد، از جایی که هیچ رهایی نیست.

۲۳ آری، آنها به چنگ مرگ و دوزخ افتاده اند؛ و مرگ و دوزخ و اهریمن، و همه آنچه که به آن دچار شده اند باید در پیشگاه تخت خدا بایستند و برپایه کارهایشان داوری شوند، از جایی که آنها باید به مکانی که برایشان آماده شده است بروند، یعنی دریاچه آتش و گوگردی که عذاب بی پایان است.

۲۴ بنابراین، وای بر او که در صهیون در آسودگی است!

۲۵ وای بر او که فریاد می زند: همه چیز خوب است!

۲۶ آری، وای بر او که دستورات آدمیان را بگوش دل می پذیرد، و قدرت خدا و هدیه روح القدس را انکار می کند!

۲۷ آری، وای بر او که می گوید: ما دریافت کرده ایم و دیگر نیازی نداریم!

۲۸ و خلاصه، وای بر همه کسانی که می لرزند، و به سبب راستی خدا خشمگین هستند! زیرا بنگرید، او که بر آن صخره ساخته شده باشد آن را با خوشحالی دریافت می کند؛ و او که بر بنیادی شنی ساخته شده باشد می لرزد مبادا فرو افتد.

۲۹ وای بر او که خواهد گفت: ما سخن خدا را دریافت کرده ایم و نیازی به سخن بیشتری از خدا نداریم، زیرا ما به اندازه کافی داریم!

For behold, thus saith the Lord God: I will give unto the children of men line upon line, precept upon precept, here a little and there a little; and blessed are those who hearken unto my precepts, and lend an ear unto my counsel, for they shall learn wisdom; for unto him that receiveth I will give more; and from them that shall say, We have enough, from them shall be taken away even that which they have.

Cursed is he that putteth his trust in man, or maketh flesh his arm, or shall hearken unto the precepts of men, save their precepts shall be given by the power of the Holy Ghost.

Wo be unto the Gentiles, saith the Lord God of Hosts! For notwithstanding I shall lengthen out mine arm unto them from day to day, they will deny me; nevertheless, I will be merciful unto them, saith the Lord God, if they will repent and come unto me; for mine arm is lengthened out all the day long, saith the Lord God of Hosts.

۳۰ زیرا بنگرید، بدین گونه سرور خدا می گوید: من به فرزندان آدمی خط روی خط، دستور روی دستور، کمی اینجا و کمی آنجا خواهم داد؛ و برکت یافته کسانی هستند که مشورت مرا بگوش دل می پذیرند و به اندرز من گوش می دهند، زیرا آنها خردمندی را یاد خواهند گرفت؛ زیرا به او که دریافت کند بیشتر خواهم داد؛ و از آنهایی که خواهند گفت، ما به اندازه کافی داریم، یعنی از آنچه که آنها دارند گرفته خواهد شد.

۳۱ نفرین شده او است که به آدمی توکل می کند، یا جسم را بازوی خود قرار می دهد، یا دستورات آدمیان را بگوش دل می پذیرد، مگر اینکه دستورات آنها با قدرت روح القدس داده شده باشد.

۳۲ وای بر غیریهودیان، سرور خدای سپاهیان می گوید! زیرا با وجودی که من بازوی خود را روز به روز به سوی آنها دراز می کنم، آنها مرا انکار خواهند کرد؛ با این وجود، من بر آنها مهربان خواهم بود، سرور خدا می گوید، اگر آنها توبه کنند و به سوی من آیند؛ زیرا بازوی من تمام روز دراز شده است، سرور خدای سپاهیان می گوید.

But behold, there shall be many—at that day when I shall proceed to do a marvelous work among them, that I may remember my covenants which I have made unto the children of men, that I may set my hand again the second time to recover my people, which are of the house of Israel;

And also, that I may remember the promises which I have made unto thee, Nephi, and also unto thy father, that I would remember your seed; and that the words of your seed should proceed forth out of my mouth unto your seed; and my words shall hiss forth unto the ends of the earth, for a standard unto my people, which are of the house of Israel;

And because my words shall hiss forth—many of the Gentiles shall say: A Bible! A Bible! We have got a Bible, and there cannot be any more Bible.

But thus saith the Lord God: O fools, they shall have a Bible; and it shall proceed forth from the Jews, mine ancient covenant people. And what thank they the Jews for the Bible which they receive from them? Yea, what do the Gentiles mean? Do they remember the travails, and the labors, and the pains of the Jews, and their diligence unto me, in bringing forth salvation unto the Gentiles?

O ye Gentiles, have ye remembered the Jews, mine ancient covenant people? Nay; but ye have cursed them, and have hated them, and have not sought to recover them. But behold, I will return all these things upon your own heads; for I the Lord have not forgotten my people.

Thou fool, that shall say: A Bible, we have got a Bible, and we need no more Bible. Have ye obtained a Bible save it were by the Jews?

Know ye not that there are more nations than one? Know ye not that I, the Lord your God, have created all men, and that I remember those who are upon the isles of the sea; and that I rule in the heavens above and in the earth beneath; and I bring forth my word unto the children of men, yea, even upon all the nations of the earth?

۱ ولی بنگرید، بسیاری خواهند بود — در آن روز هنگامی که من به انجام کاری شگفت انگیز در میان آنها پردازم، که پیمان هایم را که با فرزندان آدمی بسته ام به یاد آورم، که دوباره برای بار دوم دستم را برای بازیابی مردمم، که خاندان اسرائیل هستند، بالا کنم.

۲ و همچنین، اینکه وعده هایی که با تو، نیفای، و نیز با پدر تو بسته ام را به یاد آورم، که نوادگان شما را به یاد آورم؛ و اینکه سخنان نوادگان شما از دهان من بر نوادگان شما صادر شود؛ و سخنان من، همچون پرچمی برای مردمم، که خاندان اسرائیل هستند، بر کرانه های زمین بانگ برآورد؛

۳ و برای اینکه سخنان من بانگ بر خواهند آورد — بسیاری از غیریهودیان خواهند گفت: یک کتاب مقدس! یک کتاب مقدس! ما یک کتاب مقدس داریم، و کتاب مقدس دیگری نمی تواند باشد.

۴ ولی بدین گونه سرور خدا می گوید: ای بی خردان، آنها یک کتاب مقدس خواهند داشت؛ و آن از یهودیان، مردم پیمان بسته باستانی من، صادر خواهد شد. و برای کتاب مقدسی که از یهودیان دریافت می کنند چه سپاسی بر آنها می گذارند؟ آری، منظور غیریهودیان چیست؟ آیا آنها سختی کشیدن ها و زحمت ها و دردهای یهودیان و کوشایی آنها برای من را در آوردن رستگاری بر غیریهودیان به یاد می آورند؟

۵ ای شما غیریهودیان، آیا یهودیان، مردم پیمان بسته باستانی من را به یاد آورده اید؟ نه؛ بلکه آنها را نفرین کرده اید، و از آنها بیزار بوده اید، و برآن نبوده اید تا آنها را بازیابید. ولی بنگرید، من همه این چیزها را روی سر خودتان برمی گردانم؛ زیرا من، سرور، مردمم را فراموش نکرده ام.

۶ ای بی خردان، که خواهید گفت: یک کتاب مقدس، ما یک کتاب مقدس داریم و به کتاب مقدس دیگری نیاز نداریم. آیا کتاب مقدسی از کسی جز یهودیان بدست آورده اید؟

۷ آیا نمی دانید که بیشتر از یک ملت وجود دارند؟ آیا نمی دانید که من، سرور خدای شما، همه آدمیان را آفریده ام، و اینکه من کسانی که بر جزیره های دریا هستند را به یاد می آورم؛ و اینکه من در آسمان های بالا و در زمین پایین فرمانروایی می کنم؛ و سخنم را بر فرزندان آدمی، آری، حتی بر همه ملت های زمین پدیدار می کنم؟

Wherefore murmur ye, because that ye shall receive more of my word? Know ye not that the testimony of two nations is a witness unto you that I am God, that I remember one nation like unto another? Wherefore, I speak the same words unto one nation like unto another. And when the two nations shall run together the testimony of the two nations shall run together also.

And I do this that I may prove unto many that I am the same yesterday, today, and forever; and that I speak forth my words according to mine own pleasure. And because that I have spoken one word ye need not suppose that I cannot speak another; for my work is not yet finished; neither shall it be until the end of man, neither from that time henceforth and forever.

Wherefore, because that ye have a Bible ye need not suppose that it contains all my words; neither need ye suppose that I have not caused more to be written.

For I command all men, both in the east and in the west, and in the north, and in the south, and in the islands of the sea, that they shall write the words which I speak unto them; for out of the books which shall be written I will judge the world, every man according to their works, according to that which is written.

For behold, I shall speak unto the Jews and they shall write it; and I shall also speak unto the Nephites and they shall write it; and I shall also speak unto the other tribes of the house of Israel, which I have led away, and they shall write it; and I shall also speak unto all nations of the earth and they shall write it.

And it shall come to pass that the Jews shall have the words of the Nephites, and the Nephites shall have the words of the Jews; and the Nephites and the Jews shall have the words of the lost tribes of Israel; and the lost tribes of Israel shall have the words of the Nephites and the Jews.

۸ از چه رو غرولند می کنید، برای اینکه شما سخن بیشتری از من دریافت خواهید کرد؟ آیا نمی دانید که گواهی دو ملت شاهی بر شما است که من خدا هستم، که من یک ملت را مانند دیگری به یاد می آورم؟ از این رو، من همان سخنان را بر یک ملت مانند دیگری می گویم. و هنگامی که دو ملت همگام شوند گواهی آن دو ملت نیز همگام خواهند بود.

۹ و من این کار را می کنم که بر بسیاری ثابت کنم که من یکسان هستم دیروز، امروز، و برای همیشه؛ و اینکه من سخنانم را بر پایه خوشنودی خودم بیان می کنم. و برای اینکه من یک سخن گفته ام نمی بایستی گمان کنید که من نمی توانم سخن دیگری بگویم؛ زیرا کار من هنوز تمام نشده است؛ نه تا پایان آدمی تمام می شود، نه از آن پس و برای همیشه.

۱۰ از این رو، برای اینکه شما یک کتاب مقدس دارید نمی بایستی گمان کنید که آن همه سخنانم را در بردارد؛ نمی بایستی گمان کنید که من وا نداشته ام بیشتر نوشته شوند.

۱۱ زیرا من به همه آدمیان، هم در شرق و در غرب، و هم در شمال و در جنوب، و در جزیره های دریا فرمان می دهم که آنها سخنانی را که من بر آنها می گویم بنویسند؛ زیرا من جهان را از روی کتاب هایی که نوشته خواهند شد داوری خواهم کرد، هر آدمی بر پایه کارهایش، بر پایه آنچه که نوشته شده است.

۱۲ زیرا بنگرید، من بر یهودیان سخن خواهم گفت و آنها آن را خواهند نوشت؛ و بر نیفایان نیز سخن خواهم گفت و آنها آن را خواهند نوشت؛ و من بر دیگر طایفه های خاندان اسرائیل نیز، که به بیرون هدایت کرده ام، سخن خواهم گفت و آنها آن را خواهند نوشت؛ و من بر همه ملت های زمین نیز سخن خواهم گفت و آنها آن را خواهند نوشت.

۱۳ و چنین خواهد گذشت که یهودیان سخنان نیفایان را خواهند داشت، و نیفایان سخنان یهودیان را خواهند داشت؛ و نیفایان و یهودیان سخنان طایفه های گم شده اسرائیل را خواهند داشت؛ و طایفه های گم شده اسرائیل سخنان نیفایان و یهودیان را خواهند داشت.

And it shall come to pass that my people, which are of the house of Israel, shall be gathered home unto the lands of their possessions; and my word also shall be gathered in one. And I will show unto them that fight against my word and against my people, who are of the house of Israel, that I am God, and that I covenanted with Abraham that I would remember his seed forever.

۱۴ و چنین خواهد گذشت که مردم من، که از خاندان اسرائیل هستند، در سرزمین های تصرف شده خود گرد هم آورده خواهند شد؛ و سخنان من در یک کتاب گرد هم آورده خواهد شد. و من به آنهایی که علیه سخن من و علیه مردم من، که از خاندان اسرائیل هستند، بجنگند، نشان خواهم داد که من خدا هستم، و این که من با ابراهیم پیمان بستم که نوادگانش را برای همیشه به یاد داشته باشم.

And now behold, my beloved brethren, I would speak unto you; for I, Nephi, would not suffer that ye should suppose that ye are more righteous than the Gentiles shall be. For behold, except ye shall keep the commandments of God ye shall all likewise perish; and because of the words which have been spoken ye need not suppose that the Gentiles are utterly destroyed.

For behold, I say unto you that as many of the Gentiles as will repent are the covenant people of the Lord; and as many of the Jews as will not repent shall be cast off; for the Lord covenanteth with none save it be with them that repent and believe in his Son, who is the Holy One of Israel.

And now, I would prophesy somewhat more concerning the Jews and the Gentiles. For after the book of which I have spoken shall come forth, and be written unto the Gentiles, and sealed up again unto the Lord, there shall be many which shall believe the words which are written; and they shall carry them forth unto the remnant of our seed.

And then shall the remnant of our seed know concerning us, how that we came out from Jerusalem, and that they are descendants of the Jews.

And the gospel of Jesus Christ shall be declared among them; wherefore, they shall be restored unto the knowledge of their fathers, and also to the knowledge of Jesus Christ, which was had among their fathers.

And then shall they rejoice; for they shall know that it is a blessing unto them from the hand of God; and their scales of darkness shall begin to fall from their eyes; and many generations shall not pass away among them, save they shall be a pure and a delightful people.

And it shall come to pass that the Jews which are scattered also shall begin to believe in Christ; and they shall begin to gather in upon the face of the land; and as many as shall believe in Christ shall also become a delightful people.

۱ و اینک بنگرید، برادران محبوبم، من می خواهم با شما سخن بگویم، زیرا من، نیفای، روا نخواهم داشت که شما گمان کنید که از غیریهودیان پرهیزکارتر هستید. زیرا بنگرید، جز اینکه شما فرمان های خدا را نگاه دارید همگی شما همین گونه هلاک خواهید شد؛ و به سبب سخنانی که گفته شده اند شما نمی بایستی گمان کنید که غیریهودیان کاملاً نابود می شوند.

۲ زیرا بنگرید، من به شما می گویم که آن تعداد از غیریهودیانی که توبه کنند مردم پیمان بستۀ سرور هستند؛ و آن تعداد از یهودیانی که توبه نکنند دور انداخته خواهند شد؛ زیرا سرور با هیچ کسی پیمان نمی بندد مگر با آنهایی که توبه کنند و به پسر او، که قدوس اسرائیل است، ایمان آورند.

۳ و اینک، من می خواهم اندکی بیشتر درباره یهودیان و غیریهودیان نبوت کنم. زیرا پس از اینکه کتابی که من از آن سخن گفته ام پیش آید، و بر غیریهودیان نوشته شود، و دوباره برای سرور مهر و موم گردد، بسیاری خواهند بود که به سخنانی که نوشته شده اند ایمان خواهند آورد؛ و آنان آنها را در میان بازماندگان نوادگان ما پخش خواهند کرد.

۴ و آنگاه بازماندگان نوادگان ما درباره ی ما خواهند دانست، که چگونه ما از اورشلیم بیرون آمدیم، و اینکه آنها از نوادگان یهودیان هستند.

۵ و مژده عیسی مسیح در میان آنها اعلام خواهد شد؛ از این رو، آنها به دانش درباره پدرانشان، و همچنین دانش درباره عیسی مسیح، که در میان پدرانشان وجود داشت بازآورده خواهند شد.

۶ و آنگاه آنها شادمانی خواهند کرد؛ زیرا آنها خواهند دانست که این برکتی است از دست خدا بر آنها؛ و پولک های تاریکی چشمانشان شروع به فرو افتادن خواهد کرد، و نسل های بسیاری در میان آنها در نمی گذرد، جز اینکه آنها مردمی پاک و دلپسند می شوند.

۷ و چنین خواهد گذشت که یهودیانی که پراکنده شده اند نیز شروع به ایمان آوردن به مسیح خواهند کرد؛ و آنها شروع به گرد هم آمدن بر روی زمین خواهند کرد؛ و همه کسانی که به مسیح ایمان آورند نیز مردمی دلپسند خواهند شد.

And it shall come to pass that the Lord God shall commence his work among all nations, kindreds, tongues, and people, to bring about the restoration of his people upon the earth.

And with righteousness shall the Lord God judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And he shall smite the earth with the rod of his mouth; and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

For the time speedily cometh that the Lord God shall cause a great division among the people, and the wicked will he destroy; and he will spare his people, yea, even if it so be that he must destroy the wicked by fire.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

And then shall the wolf dwell with the lamb; and the leopard shall lie down with the kid, and the calf, and the young lion, and the fatling, together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain; for the earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.

Wherefore, the things of all nations shall be made known; yea, all things shall be made known unto the children of men.

There is nothing which is secret save it shall be revealed; there is no work of darkness save it shall be made manifest in the light; and there is nothing which is sealed upon the earth save it shall be loosed.

Wherefore, all things which have been revealed unto the children of men shall at that day be revealed; and Satan shall have power over the hearts of the children of men no more, for a long time. And now, my beloved brethren, I make an end of my sayings.

۸ و چنین خواهد گذشت که سرور خدا کارش را در میان همه ملت ها، اقوام، زبان ها و مردم آغاز خواهد کرد، تا بازآوری مردمش را بر روی زمین پیش آورد.

۹ و سرور خدا با پرهیزکاری بینوایان را داوری خواهد کرد، و برای فروتن ها با درستی حکم خواهد نمود. و او زمین را با ترکه دهانش خواهد زد؛ و با نفس لب هایش نابکاران را خواهد کشت.

۱۰ زیرا زمان به سرعت می آید که سرور خدا سبب دودستگی بزرگی در میان مردم خواهد شد، و نابکاران را او نابود خواهد کرد؛ و او مردمش را امان خواهد داد، آری، حتی اگر چنین باشد که باید نابکاران را با آتش نابود کند.

۱۱ و پرهیزکاری شال کمرش خواهد بود، و ایمان داشتن شال پهلویش.

۱۲ و آنگاه گُرد با بَره بسر خواهد بُرد؛ و پلنگ در کنار بزغاله و گوساله، و شیر جوان و پرواری در کنار همدیگر دراز خواهند کشید و یک کودک خردسال آنها را خواهد راند.

۱۳ و گاو و خرس خواهند چرید؛ بچه های آنها در کنار همدیگر دراز خواهند کشید؛ و شیر مانند گاو گاه خواهد خورد.

۱۴ و کودک شیرخواره بر سوراخ مار سمی بازی خواهد کرد، و کودک از شیر گرفته شده دستش را بر لانه افعی خواهد گذاشت.

۱۵ آنها در همه کوه مقدس من نه آزار خواهند داد نه نابود خواهند کرد، زیرا زمین، همچون آبهایی که دریا را می پوشانند آکنده از دانش سرور خواهد بود.

۱۶ از این رو، امور همه ملت ها آشکار خواهد شد؛ آری، همه امور بر فرزندان آدمی آشکار خواهد شد.

۱۷ هیچ چیزی نیست که نهان باشد جز اینکه آشکار خواهد شد؛ هیچ کار تاریکی نیست جز اینکه در نور پدیدار خواهد شد؛ و هیچ چیزی نیست که بر روی زمین مهر و موم شده باشد جز اینکه باز خواهد شد.

۱۸ از این رو، همه چیزهایی که بر فرزندان آدمی آشکار شده اند در آن روز آشکار خواهند شد؛ و شیطان دیگر بر دل فرزندان آدمی، برای زمانی دراز، قدرتی نخواهد داشت. و اینک، برادران محبوبم، من به گفته هایم پایان می دهم.

2 Nephi 31

And now I, Nephi, make an end of my prophesying unto you, my beloved brethren. And I cannot write but a few things, which I know must surely come to pass; neither can I write but a few of the words of my brother Jacob.

Wherefore, the things which I have written sufficeth me, save it be a few words which I must speak concerning the doctrine of Christ; wherefore, I shall speak unto you plainly, according to the plainness of my prophesying.

For my soul delighteth in plainness; for after this manner doth the Lord God work among the children of men. For the Lord God giveth light unto the understanding; for he speaketh unto men according to their language, unto their understanding.

Wherefore, I would that ye should remember that I have spoken unto you concerning that prophet which the Lord showed unto me, that should baptize the Lamb of God, which should take away the sins of the world.

And now, if the Lamb of God, he being holy, should have need to be baptized by water, to fulfil all righteousness, O then, how much more need have we, being unholy, to be baptized, yea, even by water!

And now, I would ask of you, my beloved brethren, wherein the Lamb of God did fulfil all righteousness in being baptized by water?

Know ye not that he was holy? But notwithstanding he being holy, he showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments.

Wherefore, after he was baptized with water the Holy Ghost descended upon him in the form of a dove.

And again, it showeth unto the children of men the straitness of the path, and the narrowness of the gate, by which they should enter, he having set the example before them.

۲ نیفای ۳۱

۱ و اینک من، نیفای، به نبوت کردن بر شما، برادران محبوبم، پایان می دهم. و من نه می توانم جز چند چیزی را، که می دانم همانا رُخ خواهند داد بنویسم؛ نه می توانم جز اندکی از سخنان برادرم یعقوب را بنویسم.

۲ از این رو، چیزهایی که من نوشته ام مرا کافی است، جز چند سخنی که باید درباره اصول مسیح بگویم؛ از این رو، من با شما، برپایه سادگی نبوتم، ساده سخن خواهم گفت.

۳ زیرا روانم در ساده بودن دلشاد می شود؛ زیرا به این شیوه سرور خدا در میان فرزندان آدمی کار می کند. زیرا سرور خدا به فهم نور می دهد؛ زیرا او بر فرزندان آدمی به زبان خودشان، به فهم آنها، سخن می گوید.

۴ از این رو، من می خواهم که شما به یاد آورید که من بر شما درباره آن پیامبری سخن گفته ام که سرور به من نشان داد، که بره خدا را تعمید خواهد داد، که گناهان جهان را بر خواهد داشت.

۵ و اینک، اگر بره خدا، او که مقدس بوده، نیاز داشته باشد با آب تعمید یابد تا همه پرهیزکاری را برآورده سازد، آه نگاه، چقدر بیشتر ما که نامقدس بوده، نیاز داریم تا تعمید یابیم، آری، حتی با آب!

۶ و اینک، من از شما، برادران محبوبم، می خواهم بپرسم چگونه بره خدا همه پرهیزکاری را در تعمید یافتن با آب برآورده ساخت؟

۷ آیا نمی دانید که او مقدس بود؟ ولی با وجود مقدس بودن، او به فرزندان آدمی نشان می دهد که، برپایه جسم، او خود را در برابر پدر فروتن می سازد، و بر پدر گواهی می دهد که در نگاه داری فرمان های او مطیع خواهد بود.

۸ از این رو، پس از اینکه او با آب تعمید یافت روح القدس به شکل یک کبوتر بر او فرود آمد.

۹ و دوباره، بر فرزندان آدمی تنگی راه، و باریکی دروازه ای را، که می بایستی از آن وارد شوند، با سرمشق قرار دادن خود برای آنها، نشان می دهد.

And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?

And the Father said: Repent ye, repent ye, and be baptized in the name of my Beloved Son.

And also, the voice of the Son came unto me, saying: He that is baptized in my name, to him will the Father give the Holy Ghost, like unto me; wherefore, follow me, and do the things which ye have seen me do.

Wherefore, my beloved brethren, I know that if ye shall follow the Son, with full purpose of heart, acting no hypocrisy and no deception before God, but with real intent, repenting of your sins, witnessing unto the Father that ye are willing to take upon you the name of Christ, by baptism—yea, by following your Lord and your Savior down into the water, according to his word, behold, then shall ye receive the Holy Ghost; yea, then cometh the baptism of fire and of the Holy Ghost; and then can ye speak with the tongue of angels, and shout praises unto the Holy One of Israel.

But, behold, my beloved brethren, thus came the voice of the Son unto me, saying: After ye have repented of your sins, and witnessed unto the Father that ye are willing to keep my commandments, by the baptism of water, and have received the baptism of fire and of the Holy Ghost, and can speak with a new tongue, yea, even with the tongue of angels, and after this should deny me, it would have been better for you that ye had not known me.

And I heard a voice from the Father, saying: Yea, the words of my Beloved are true and faithful. He that endureth to the end, the same shall be saved.

And now, my beloved brethren, I know by this that unless a man shall endure to the end, in following the example of the Son of the living God, he cannot be saved.

۱۰ و او بر فرزندان آدمی گفت: شما مرا پیروی کنید. از این رو، برادران محبوبم، آیا ما می توانیم عیسی را پیروی کنیم جز اینکه خواهان نگه داشتن فرمان های پدر باشیم؟

۱۱ و پدر گفت: توبه کنید، توبه کنید، و بنام پسر محبوبم تعمید یابید.

۱۲ و ندای پسر نیز بر من آمد، گفتا: او که بنام من تعمید می یابد، به او روح القدس را پدر، مانند من، خواهد داد؛ از این رو، مرا پیروی کنید، و چیزهایی را انجام دهید که دیده اید من انجام می دهم.

۱۳ از این رو، برادران محبوبم، من می دانم که اگر شما پسر را، با نیت کامل دل، پیروی کنید، در برابر خدا کار دورویی و فریب دهنده نکرده، بلکه با نیت راستین، از گناهانتان توبه کرده، بر پدر گواهی داده، که با تعمید، خواهان بر گرفتن نام مسیح بر خود هستید — آری، با پیروی از سرورتان و منجی تان، برپایه سخن او، در آب فرو رفته، بنگرید، آنگاه روح القدس را دریافت خواهید کرد؛ آری، آنگاه تعمید با آتش و روح القدس می آید؛ و آنگاه شما می توانید با زبان فرشتگان سخن گویند، و بر قدوس اسرائیل بانگ ستایش سر دهید.

۱۴ ولی، بنگرید، برادران محبوبم، بدین گونه ندای سرور بر من آمد، گفتا: پس از اینکه از گناهانتان توبه کردید، و بر پدر گواهی دادید که با تعمید با آب، خواهان نگه داشتن فرمان هایم هستید، و تعمید با آتش و روح القدس را دریافت کردید، و توانستید با زبانی نو سخن گویند، آری، یعنی با زبان فرشتگان، و پس از این مرا انکار نمایید، برای شما بهتر آن می بود که مرا نشناخته بودید.

۱۵ و من ندای پدر را شنیدم، گفتا: آری، سخنان محبوبم راست و امین هستند. او که تا پایان پایداری کند، همان نجات خواهد یافت.

۱۶ و اینک، برادران محبوبم، من با این می دانم که جز اینکه آدمی، در پیروی از سرمشق پسر خدای زنده، تا پایان پایداری کند، او نمی تواند نجات یابد.

Wherefore, do the things which I have told you I have seen that your Lord and your Redeemer should do; for, for this cause have they been shown unto me, that ye might know the gate by which ye should enter. For the gate by which ye should enter is repentance and baptism by water; and then cometh a remission of your sins by fire and by the Holy Ghost.

And then are ye in this strait and narrow path which leads to eternal life; yea, ye have entered in by the gate; ye have done according to the commandments of the Father and the Son; and ye have received the Holy Ghost, which witnesses of the Father and the Son, unto the fulfilling of the promise which he hath made, that if ye entered in by the way ye should receive.

And now, my beloved brethren, after ye have gotten into this strait and narrow path, I would ask if all is done? Behold, I say unto you, Nay; for ye have not come thus far save it were by the word of Christ with unshaken faith in him, relying wholly upon the merits of him who is mighty to save.

Wherefore, ye must press forward with a steadfastness in Christ, having a perfect brightness of hope, and a love of God and of all men. Wherefore, if ye shall press forward, feasting upon the word of Christ, and endure to the end, behold, thus saith the Father: Ye shall have eternal life.

And now, behold, my beloved brethren, this is the way; and there is none other way nor name given under heaven whereby man can be saved in the kingdom of God. And now, behold, this is the doctrine of Christ, and the only and true doctrine of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, which is one God, without end. Amen.

۱۷ از این رو، کارهایی را انجام دهید که من برای شما گفتم دیده ام، که سرورتان و بازخردارتان انجام می دهد؛ زیرا، به این سبب آنها به من نشان داده شده اند که شما بتوانید دروازه ای را که می بایستی از آن وارد شوید بشناسید. زیرا دروازه ای که شما می بایستی از آن وارد شوید توبه و تعمید با آب است؛ و آنگاه آمرزش گناهانتان با آتش و با روح القدس می آید.

۱۸ و آنگاه شما در این راه تنگ و باریکی که به زندگی جاویدان منتهی می شود هستید؛ آری، شما از دروازه وارد شده اید؛ شما برپایه فرمان های پدر و پسر عمل کرده اید؛ و شما روح القدس را دریافت کرده اید، که از پدر و پسر گواهی می دهد، در برآورده کردن وعده ای که او داده است، که اگر شما از این طریق وارد شوید دریافت خواهید کرد.

۱۹ و اینک، برادران محبوبم، پس از اینکه شما به راه تنگ و باریک راه یافتید، من می خواهم بیرسم آیا همه چیز انجام شده است؟ بنگرید، من به شما می گویم، نه؛ زیرا شما تا اینجا نیامده اید جز با سخن مسیح با ایمان استوار به او، با تکیه کامل بر شایستگی های او که در نجات دادن تواناست.

۲۰ از این رو، شما باید با استواری در مسیح، با داشتن روشنی کاملی از امید و مهر به خدا و همه آدمیان به پیش روید. از این رو، اگر شما با سیراب شدن در سخن مسیح به پیش روید، و تا پایان پایداری کنید، بنگرید، بدین گونه پدر می گوید: شما زندگی جاویدان خواهید داشت.

۲۱ و اینک، بنگرید، برادران محبوبم، این آن راه است، و نه راه دیگری نه نام دیگری زیر آسمان وجود دارد که با آن آدمی بتواند در ملکوت خدا نجات یابد. و اینک، بنگرید، این اصول مسیح است، و اصول یگانه و راستین پدر، و پسر، و روح القدس، که یک خدای بدون پایان است. آمین.

2 Nephi 32

And now, behold, my beloved brethren, I suppose that ye ponder somewhat in your hearts concerning that which ye should do after ye have entered in by the way. But, behold, why do ye ponder these things in your hearts?

Do ye not remember that I said unto you that after ye had received the Holy Ghost ye could speak with the tongue of angels? And now, how could ye speak with the tongue of angels save it were by the Holy Ghost?

Angels speak by the power of the Holy Ghost; wherefore, they speak the words of Christ. Wherefore, I said unto you, feast upon the words of Christ; for behold, the words of Christ will tell you all things what ye should do.

Wherefore, now after I have spoken these words, if ye cannot understand them it will be because ye ask not, neither do ye knock; wherefore, ye are not brought into the light, but must perish in the dark.

For behold, again I say unto you that if ye will enter in by the way, and receive the Holy Ghost, it will show unto you all things what ye should do.

Behold, this is the doctrine of Christ, and there will be no more doctrine given until after he shall manifest himself unto you in the flesh. And when he shall manifest himself unto you in the flesh, the things which he shall say unto you shall ye observe to do.

And now I, Nephi, cannot say more; the Spirit stoppeth mine utterance, and I am left to mourn because of the unbelief, and the wickedness, and the ignorance, and the stiffneckedness of men; for they will not search knowledge, nor understand great knowledge, when it is given unto them in plainness, even as plain as word can be.

And now, my beloved brethren, I perceive that ye ponder still in your hearts; and it grieveth me that I must speak concerning this thing. For if ye would hearken unto the Spirit which teacheth a man to pray, ye would know that ye must pray; for the evil spirit teacheth not a man to pray, but teacheth him that he must not pray.

۲ نیفای ۳۲

۱ و اینک، بنگرید، برادران محبوبم، من گمان می کنم که شما در دل هایتان درباره این که چه می بایستی انجام دهید پس از اینکه به راه وارد شدید اندکی می اندیشید. ولی، بنگرید، چرا شما در دل هایتان به این چیزها می اندیشید؟

۲ آیا به یاد نمی آورید که من به شما گفتم که پس از اینکه روح القدس را دریافت کردید شما می توانید با زبان فرشتگان سخن گویند؟ و اینک، چگونه می توانید با زبان فرشتگان سخن گویند مگر با روح القدس؟

۳ فرشتگان با قدرت روح القدس سخن می گویند؛ از این رو، آنها سخنان مسیح را می گویند. از این رو، من به شما گفتم، از سخنان مسیح سیراب شوید؛ زیرا بنگرید، سخنان مسیح همه آنچه که می بایستی انجام دهید را برای شما خواهد گفت.

۴ از این رو، اینک پس از اینکه من این سخنان را گفته ام، اگر شما نتوانید آنها را بفهمید برای این خواهد بود که نه می خواهید، نه در می زنید؛ از این رو، به نور آورده نمی شوید، بلکه در تاریکی هلاک می شوید.

۵ زیرا بنگرید، من دوباره به شما می گویم که اگر از راه وارد شوید، و روح القدس را دریافت کنید، او همه چیزهایی که می بایستی انجام دهید را به شما نشان خواهد داد.

۶ بنگرید، این اصول مسیح است، و اصول دیگری داده نخواهد شد تا زمانی که او خود را بر شما در جسم پدیدار کند. و هنگامی که او خود را بر شما در جسم پدیدار کند، در انجام چیزهایی که او بر شما خواهد گفت پای بند باشید.

۷ و اینک من، نیفای، بیشتر نمی توانم بگویم؛ روح مقدس مرا از گفتن باز می دارد، و من مانده ام تا به سبب بی ایمانی و نابخاری، و نادانی و خیره سری آدمی سوگواری کنم؛ زیرا آنها نه می خواهند دانش بجویند نه دانش بزرگ را بفهمند، هنگامی که در سادگی به آنها داده می شود حتی به آن سادگی که سخن می تواند باشد.

۸ و اینک، برادران محبوبم، من درک می کنم که شما هنوز در دل هایتان می اندیشید؛ و این مرا غمگین می کند که باید در این باره سخن بگویم. زیرا اگر شما روح مقدس که به آدمی می آموزد تا نیایش کند را بگوش دل بپذیرید، خواهید دانست که باید نیایش کنید؛ زیرا روح پلید به آدمی نمی آموزد تا نیایش کند، بلکه به او می آموزد که نباید نیایش کند.

But behold, I say unto you that ye must pray always, and not faint; that ye must not perform any thing unto the Lord save in the first place ye shall pray unto the Father in the name of Christ, that he will consecrate thy performance unto thee, that thy performance may be for the welfare of thy soul.

۹ ولی بنگرید، من به شما می گویم که همواره باید نیایش کنید، و سست نشوید؛ اینکه شما نباید هیچ چیزی را برای سرور انجام دهید مگر نخست بنام مسیح به درگاه پدر نیایش کنید که او عمل شما را بر شما تخصیص دهد که عمل شما برای بهروزی روانتان باشد.

And now I, Nephi, cannot write all the things which were taught among my people; neither am I mighty in writing, like unto speaking; for when a man speaketh by the power of the Holy Ghost the power of the Holy Ghost carrieth it unto the hearts of the children of men.

But behold, there are many that harden their hearts against the Holy Spirit, that it hath no place in them; wherefore, they cast many things away which are written and esteem them as things of naught.

But I, Nephi, have written what I have written, and I esteem it as of great worth, and especially unto my people. For I pray continually for them by day, and mine eyes water my pillow by night, because of them; and I cry unto my God in faith, and I know that he will hear my cry.

And I know that the Lord God will consecrate my prayers for the gain of my people. And the words which I have written in weakness will be made strong unto them; for it persuadeth them to do good; it maketh known unto them of their fathers; and it speaketh of Jesus, and persuadeth them to believe in him, and to endure to the end, which is life eternal.

And it speaketh harshly against sin, according to the plainness of the truth; wherefore, no man will be angry at the words which I have written save he shall be of the spirit of the devil.

I glory in plainness; I glory in truth; I glory in my Jesus, for he hath redeemed my soul from hell.

I have charity for my people, and great faith in Christ that I shall meet many souls spotless at his judgment-seat.

I have charity for the Jew—I say Jew, because I mean them from whence I came.

I also have charity for the Gentiles. But behold, for none of these can I hope except they shall be reconciled unto Christ, and enter into the narrow gate, and walk in the strait path which leads to life, and continue in the path until the end of the day of probation.

۱ و اینک من، نیفای، نه می توانم همه چیزهایی را که میان مردم آموزش داده شده اند بنویسم؛ نه در نوشتن، مانند سخن گفتن، توانا هستم؛ زیرا هنگامی که انسانی با قدرت روح القدس سخن می گوید روح القدس آن را به دل های فرزندان آدمی می برد.

۲ ولی بنگرید، بسیاری هستند که دل هایشان را علیه روح مقدس سخت می کنند، که او جایی در آنها ندارد؛ از این رو، آنها چیزهای بسیاری را که نوشته شده اند دور می اندازند و آنها را همچون چیزهای پوچی می انگارند.

۳ ولی من، نیفای، چیزی را که نوشته ام نوشته ام، و آن را به عنوان چیز ارزشمندی به ویژه برای مردم ارج می نهم. زیرا من پیوسته برای آنها در روز نیایش می کنم، و چشمهای من، به سبب آنها، در شب بالشم را تر می کند؛ و من به درگاه خدایم با ایمان زاری می کنم و می دانم که او زاری مرا خواهد شنید.

۴ و من می دانم که سرور خدا نیایش هایم را برای سود مردم تخصیص خواهد داد. و سخنانی را که در ناتوانی نوشته ام بر آنها نیرومند خواهد کرد؛ زیرا آنها را ترغیب می کند تا کار نیک انجام دهند؛ از پدرانشان برای آنها می گوید؛ و از عیسی سخن می گوید، و آنها را ترغیب می کند تا به او ایمان آورند، و تا پایان، که زندگی جاویدان است، پایداری کنند.

۵ و برپایه ساده بودن راستی، با ثندی علیه گناه سخن می گوید، از این رو، هیچ کسی از سخنانی که من نوشته ام خشمگین نخواهد شد مگر اینکه او از روح اهریمن باشد.

۶ من در ساده بودن به وجد می آیم، من در راستی به وجد می آیم، من در عیسایم به وجد می آیم، زیرا او روانم را از دوزخ بازخرید کرده است.

۷ من برای مردم محبت و ایمان بزرگی در مسیح دارم که روان های بسیاری را بی لکه در گرسی داوریش دیدار خواهم کرد.

۸ من برای یهودیان محبت دارم — من می گویم یهودیان، برای اینکه منظورم آنهایی است که از جایی که من آمده ام.

۹ من برای غیریهودیان نیز محبت دارم. ولی بنگرید، برای هیچکدام از اینها نمی توانم امیدی داشته باشم جز اینکه آنها با مسیح آشتی کنند، به آن دروازه باریک وارد شوند، و در راه تنگی که به زندگی منتهی می شود گام بردارند، و در آن راه تا پایان روزگار آزمایش ادامه دهند.

And now, my beloved brethren, and also Jew, and all ye ends of the earth, hearken unto these words and believe in Christ; and if ye believe not in these words believe in Christ. And if ye shall believe in Christ ye will believe in these words, for they are the words of Christ, and he hath given them unto me; and they teach all men that they should do good.

And if they are not the words of Christ, judge ye—for Christ will show unto you, with power and great glory, that they are his words, at the last day; and you and I shall stand face to face before his bar; and ye shall know that I have been commanded of him to write these things, notwithstanding my weakness.

And I pray the Father in the name of Christ that many of us, if not all, may be saved in his kingdom at that great and last day.

And now, my beloved brethren, all those who are of the house of Israel, and all ye ends of the earth, I speak unto you as the voice of one crying from the dust: Farewell until that great day shall come.

And you that will not partake of the goodness of God, and respect the words of the Jews, and also my words, and the words which shall proceed forth out of the mouth of the Lamb of God, behold, I bid you an everlasting farewell, for these words shall condemn you at the last day.

For what I seal on earth, shall be brought against you at the judgment bar; for thus hath the Lord commanded me, and I must obey. Amen.

۱۰ و اینک، برادران محبوبم، و همچنین یهودیان و همه شما کرانه های زمین، این سخنان را بگوش دل بپذیرید و به مسیح ایمان آورید؛ و اگر این سخنان را باور ندارید به مسیح ایمان آورید. و اگر به مسیح ایمان آورید به این سخنان ایمان خواهید آورد، زیرا آنها سخنان مسیح هستند، و او آنها را به من داده است؛ و آنها به همه آدمیان می آموزند که آنها می بایستی کار نیک کنند.

۱۱ و اگر آنها سخنان مسیح نیستند، شما داوری کنید — زیرا مسیح، در روز آخر، با قدرت و شکوهی بزرگ به شما نشان خواهد داد که آنها سخنان او هستند؛ و شما و من رو در رو در برابر بارگاه او خواهیم ایستاد؛ و شما خواهید دانست که من از سوی او فرمان داده شده ام تا با وجود ناتوانیم این چیزها را بنویسم.

۱۲ و من بنام مسیح به پدر نیایش می کنم که بسیاری از ما، اگر نه همه، در روز بزرگ و آخر در ملکوت او نجات یابیم.

۱۳ و اینک، برادران محبوبم، همه کسانی که از خاندان اسرائیل هستند، و همه شما در کرانه های زمین، من بر شما همچون ندای کسی که از خاک فریاد بر می آورد سخن می گویم: بدرود تا آن روز عظیمی که می آید.

۱۴ و شمایی که نمی خواهید از نیکی خدا بهره مند شوید، و به سخنان یهودیان و نیز سخنان من و سخنانی که از دهان بره خدا صادر خواهد شد احترام نمی گذارید، بنگرید، من به شما بدرودی ابدی می گویم زیرا این سخنان شما را در روز آخر محکوم خواهد کرد.

۱۵ زیرا آنچه که من روی زمین مهر و موم کنم، علیه شما در بارگاه داوری آورده خواهد شد؛ زیرا بدین گونه سرور مرا فرمان داده است، و من باید فرمان برم. آمین.

The Book of Jacob

the Brother of Nephi

The words of his preaching unto his brethren. He foundeth a man who seeketh to overthrow the doctrine of Christ. A few words concerning the history of the people of Nephi.

Jacob 1

For behold, it came to pass that fifty and five years had passed away from the time that Lehi left Jerusalem; wherefore, Nephi gave me, Jacob, a commandment concerning the small plates, upon which these things are engraven.

And he gave me, Jacob, a commandment that I should write upon these plates a few of the things which I considered to be most precious; that I should not touch, save it were lightly, concerning the history of this people which are called the people of Nephi.

For he said that the history of his people should be engraven upon his other plates, and that I should preserve these plates and hand them down unto my seed, from generation to generation.

And if there were preaching which was sacred, or revelation which was great, or prophesying, that I should engraven the heads of them upon these plates, and touch upon them as much as it were possible, for Christ's sake, and for the sake of our people.

For because of faith and great anxiety, it truly had been made manifest unto us concerning our people, what things should happen unto them.

And we also had many revelations, and the spirit of much prophecy; wherefore, we knew of Christ and his kingdom, which should come.

Wherefore we labored diligently among our people, that we might persuade them to come unto Christ, and partake of the goodness of God, that they might enter into his rest, lest by any means he should swear in his wrath they should not enter in, as in the provocation in the days of temptation while the children of Israel were in the wilderness.

کتاب یعقوب

برادر نیفای

سخنان موعظه او بر برادرانش. او مردی را که برآنست تا اصول مسیح را براندازد مجاب می کند. چند سخنی درباره تاریخچه مردم نیفای.

یعقوب ۱

۱ زیرا بنگرید، چنین گذشت که پنجاه و پنج سال از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرد گذشته بود؛ از این رو، نیفای، در باره ورقه های کوچک، که بر آنها این چیزها کنده کاری شده اند، به من، یعقوب، فرمانی داد.

۲ و او به من، یعقوب، فرمانی داد که من می بایستی بر روی این ورقه ها کمی از چیزهایی را که اندیشیدم که ارزشمندترین باشند بنویسم؛ اینکه من، نمی بایستی درباره تاریخچه این مردمی که مردم نیفای خوانده می شوند، اشاره کنم مگر اندکی.

۳ زیرا او گفت که تاریخچه مردمش بر روی ورقه های دیگرش کنده کاری خواهند شد، و اینکه من می بایستی این ورقه ها را حفظ کنم و آنها را نسل به نسل به دست نوادگانم برسانم.

۴ و اگر موعظه ای بود که مقدس می بود، یا مکاشفه ای که بزرگ می بود، یا نبوتی، اینکه من می بایستی سرفصل آنها را بر روی این ورقه ها کنده کاری کنم، و تا اندازه ای که امکان پذیر می بود، برای خاطر مسیح، و برای خاطر مردمان، به آنها اشاره کنم.

۵ زیرا به سبب ایمان و دلواپسی زیاد، برآستی درباره مردمان بر ما پدیدار شده بود، چه چیزهایی بر آنها رخ خواهد داد.

۶ و ما همچنین مکاشفه های بسیار، و روح نبوت زیادی داشتیم؛ از این رو، از مسیح و ملکوت او که خواهد آمد آگاه بودیم.

۷ از این رو، ما با کوشایی در میان مردمان زحمت کشیدیم که بتوانیم آنها را ترغیب کنیم تا به سوی مسیح آیند، و از نیکو خدا بهره مند شوند که بتوانند به آسایش او وارد شوند، مبادا به هر طریقی، همانند زمان تحریک در روزهای وسوسه در زمانی که فرزندان اسرائیل در بیابان بودند، او در غضبش سوگند یاد کند که آنها وارد نشوند.

Wherefore, we would to God that we could persuade all men not to rebel against God, to provoke him to anger, but that all men would believe in Christ, and view his death, and suffer his cross and bear the shame of the world; wherefore, I, Jacob, take it upon me to fulfil the commandment of my brother Nephi.

Now Nephi began to be old, and he saw that he must soon die; wherefore, he anointed a man to be a king and a ruler over his people now, according to the reigns of the kings.

The people having loved Nephi exceedingly, he having been a great protector for them, having wielded the sword of Laban in their defence, and having labored in all his days for their welfare—

Wherefore, the people were desirous to retain in remembrance his name. And whoso should reign in his stead were called by the people, second Nephi, third Nephi, and so forth, according to the reigns of the kings; and thus they were called by the people, let them be of whatever name they would.

And it came to pass that Nephi died.

Now the people which were not Lamanites were Nephites; nevertheless, they were called Nephites, Jacobites, Josephites, Zoramites, Lamanites, Lemuelites, and Ishmaelites.

But I, Jacob, shall not hereafter distinguish them by these names, but I shall call them Lamanites that seek to destroy the people of Nephi, and those who are friendly to Nephi I shall call Nephites, or the people of Nephi, according to the reigns of the kings.

And now it came to pass that the people of Nephi, under the reign of the second king, began to grow hard in their hearts, and indulge themselves somewhat in wicked practices, such as like unto David of old desiring many wives and concubines, and also Solomon, his son.

Yea, and they also began to search much gold and silver, and began to be lifted up somewhat in pride.

Wherefore I, Jacob, gave unto them these words as I taught them in the temple, having first obtained mine errand from the Lord.

۸ از این رو، ما از خدا می خواهیم که بتوانیم همه آدمیان را ترغیب کنیم تا علیه خدا شورش نکنند، که خشم او را برافروزند، بلکه اینکه همه آدمیان به مسیح ایمان آورند، و مرگ او را در نظر گیرند، و عذاب صلیبش را بکشند و شرم جهان را بر خود کشند؛ از این رو، من، یعقوب، می پذیرم که فرمان برادرم نیفای را برآورده کنم.

۹ اینک نیفای رو به پیری نهاد، و دید که بزودی خواهد مُرد؛ از این رو، او مردی را تدهین کرد تا اینک، برپایه فرمانروایی پادشاهان، پادشاه و فرمانروای مردمش باشد.

۱۰ مردم به نیفای بی اندازه مهر ورزیده، او برای آنها محافظ بزرگی بوده، شمشیر لابان را در دفاع از آنها چرخانده، و در همه روزگارش برای بهروزی آنها زحمت کشیده —

۱۱ از این رو، مردم خواهان به یاد سپردن نام او بودند. و هر کسی که به جای او فرمانروایی می کرد، برپایه فرمانروایی پادشاهان، از سوی مردم، نیفای دوم، نیفای سوم، و مانند آن خوانده می شد؛ و گذشته از هر چه نام آنها بود، بدین گونه آنها از سوی مردم خوانده می شدند.

۱۲ و چنین گذشت که نیفای مُرد.

۱۳ اینک مردمی که لامانیایی نبودند نیفایانی بودند؛ با این وجود، آنها نیفایان، یعقوبیان، یوسفیان، زرامیان، لامانیان، لموئیلیان، و اسماعیلیان خوانده می شدند.

۱۴ ولی من، یعقوب، از این پس آنها را با این نام ها مشخص نخواهم کرد، بلکه آنهایی را که دنبال این هستند تا مردم نیفای را نابود کنند لامانیان خواهم خواند، و آنهایی که با نیفایان دوست هستند را، برپایه فرمانروایی پادشاهان، نیفایان، یا مردم نیفای، خواهم خواند.

۱۵ و اینک چنین گذشت که مردم نیفای، در زمان فرمانروایی دومین پادشاه، شروع به سخت کردن دل هایشان نمودند، و خود را اندکی بدست اعمال نابکارانه سپردند، همچون داود کهن، و نیز سلیمان، پسرش، خواستار همسران و کنیزان بسیار شدند.

۱۶ آری، و آنها همچنین شروع نمودند به جستجوی طلا و نقره زیاد، و شروع نمودند به اندکی در غرور غرق شدن.

۱۷ از این رو من، یعقوب، نخست مأموریت خودم را از سرور بدست آورده، در حالیکه به آنها در معبد آموزش می دادم، بر آنها این سخنان را اعلام نمودم.

For I, Jacob, and my brother Joseph had been consecrated priests and teachers of this people, by the hand of Nephi.

And we did magnify our office unto the Lord, taking upon us the responsibility, answering the sins of the people upon our own heads if we did not teach them the word of God with all diligence; wherefore, by laboring with our might their blood might not come upon our garments; otherwise their blood would come upon our garments, and we would not be found spotless at the last day.

۱۸ زیرا من، یعقوب و برادرم یوسف، بدست نیفای به کشیشی و آموزگاری این مردم تخصیص داده شده بودیم.

۱۹ و ما وظیفه خود به سرور را والا نگاه داشتیم، مسئولیت بر خود گرفته، اگر به آنها با همه کوشایی سخن خدا را آموزش نمی دادیم گناهان مردم را بر سر خودمان پاسخ گو بوده؛ از این رو، با توانمان زحمت کشیده تا خون آنها نتواند بر تنپوش ما بیاید؛ وگرنه خون آنها بر تنپوش ما می آید و ما در روز آخر بی لگه شناخته نخواهیم شد.

Jacob 2

The words which Jacob, the brother of Nephi, spake unto the people of Nephi, after the death of Nephi:

Now, my beloved brethren, I, Jacob, according to the responsibility which I am under to God, to magnify mine office with soberness, and that I might rid my garments of your sins, I come up into the temple this day that I might declare unto you the word of God.

And ye yourselves know that I have hitherto been diligent in the office of my calling; but I this day am weighed down with much more desire and anxiety for the welfare of your souls than I have hitherto been.

For behold, as yet, ye have been obedient unto the word of the Lord, which I have given unto you.

But behold, hearken ye unto me, and know that by the help of the all-powerful Creator of heaven and earth I can tell you concerning your thoughts, how that ye are beginning to labor in sin, which sin appeareth very abominable unto me, yea, and abominable unto God.

Yea, it grieveth my soul and causeth me to shrink with shame before the presence of my Maker, that I must testify unto you concerning the wickedness of your hearts.

And also it grieveth me that I must use so much boldness of speech concerning you, before your wives and your children, many of whose feelings are exceedingly tender and chaste and delicate before God, which thing is pleasing unto God;

And it supposeth me that they have come up hither to hear the pleasing word of God, yea, the word which healeth the wounded soul.

Wherefore, it burdeneth my soul that I should be constrained, because of the strict commandment which I have received from God, to admonish you according to your crimes, to enlarge the wounds of those who are already wounded, instead of consoling and healing their wounds; and those who have not been wounded, instead of feasting upon the pleasing word of God have daggers placed to pierce their souls and wound their delicate minds.

يعقوب ۲

- ۱ سخنانی که یعقوب، برادر نیفای، پس از مرگ نیفای بر مردم نیفای گفت:
- ۲ اینک، برادران محبوبم، من، یعقوب، برپایه مسئولیتی که نسبت به خدا دارم، که وظیفه خودم را با هوشیاری والا نگه دارم، و اینکه من بتوانم تنپوشم را از گناهان شما پاک گردانم، من در این روز بالا به معبد می آیم که بتوانم سخن خدا را بر شما اعلام کنم.
- ۳ و شما خودتان می دانید که من تاکنون در وظیفه فراخوانم کوشا بوده ام؛ ولی بیشتر از آنچه که تاکنون بوده ام من در این روز برای بهروزی روان های شما زیر بار خواسته و دلواپسی بسیاری خم شده ام.
- ۴ زیرا بنگرید، تاکنون، شما بر سخن سرور که من به شما داده ام مطیع بوده اید.
- ۵ ولی بنگرید، مرا بگوش دل بپذیرید و بدانید که با کمک آفریدگار قدرتمند والای آسمان و زمین من می توانم درباره اندیشه هایتان برای شما بگویم، که شما چگونه آغاز به گناهکاری می کنید گناهی که به نظر من بسیار پلید، آری، و به نظر خدا پلید می آید.
- ۶ آری، این روانم را غمگین می کند و مرا وا می دارد تا با شرمساری در پیشگاه پروردگارم در خود فرو روم، که من باید درباره نابکاری دل هایتان گواهی دهم.
- ۷ و همچنین این مرا غمگین می کند که من باید در برابر همسرانتان و فرزندانانتان درباره شما چنین بی پرده سخن گویم، که احساسات بسیاری از آنها در برابر خدا بی اندازه مهرآمیز و پاکدامن و ظریف است، چیزی که برای خدا خوشنود است؛
- ۸ و مرا گمان این است که آنها به اینجا آمده اند تا سخن دلپذیر خدا را بشنوند، آری، سخنی که روان زخمی شده را شفا می دهد.
- ۹ از این رو، این بر روانم سنگینی می کند که وادار شده باشم، به سبب فرمان دقیقی که من از خدا دریافت کرده ام، تا شما را برپایه بزهکاری هایتان اندرز دهم، تا زخم های آنهایی که از پیش زخم خورده اند را بجای دلداری دادن و شفا دادن بزرگتر کنم؛ و کسانی که زخمی نشده اند، بجای سیراب شدن از سخن دلپذیر خدا خنجرهایی بخورند تا در روان های آنها رخنه کند و ذهن های ظریف آنها را زخمی کند.

But, notwithstanding the greatness of the task, I must do according to the strict commands of God, and tell you concerning your wickedness and abominations, in the presence of the pure in heart, and the broken heart, and under the glance of the piercing eye of the Almighty God.

Wherefore, I must tell you the truth according to the plainness of the word of God. For behold, as I inquired of the Lord, thus came the word unto me, saying: Jacob, get thou up into the temple on the morrow, and declare the word which I shall give thee unto this people.

And now behold, my brethren, this is the word which I declare unto you, that many of you have begun to search for gold, and for silver, and for all manner of precious ores, in the which this land, which is a land of promise unto you and to your seed, doth abound most plentifully.

And the hand of providence hath smiled upon you most pleasingly, that you have obtained many riches; and because some of you have obtained more abundantly than that of your brethren ye are lifted up in the pride of your hearts, and wear stiff necks and high heads because of the costliness of your apparel, and persecute your brethren because ye suppose that ye are better than they.

And now, my brethren, do ye suppose that God justifieth you in this thing? Behold, I say unto you, Nay. But he condemneth you, and if ye persist in these things his judgments must speedily come unto you.

O that he would show you that he can pierce you, and with one glance of his eye he can smite you to the dust!

O that he would rid you from this iniquity and abomination. And, O that ye would listen unto the word of his commands, and let not this pride of your hearts destroy your souls!

Think of your brethren like unto yourselves, and be familiar with all and free with your substance, that they may be rich like unto you.

But before ye seek for riches, seek ye for the kingdom of God.

۱۰ ولی، با وجود عظمت کار، من باید برپایه فرمان های دقیق خدا کار کنم، و درباره نابکاری و کارهای پلیدتان، در پیشگاه پاکدلان و دل شکستگان، و زیر نگاه چشمان نافذ خدای قادر متعال برای شما بگویم.

۱۱ از این رو، من باید حقیقت را برپایه سادگی سخن خدا برای شما بگویم. زیرا بنگرید، همچنان که من از سرور جویا شدم، سخن بدین گونه بر من آمد، گفتا: یعقوب، فردا خود را بالا به معبد برسان، و سخنی را که به تو خواهم داد بر این مردم اعلام کن.

۱۲ و اینک بنگرید، برادرانم، این سخنی است که من بر شما اعلام می کنم، که بسیاری از شما شروع نموده اید به جستجو برای طلا و برای نقره، و برای همه گونه سنگ های معدنی گرانها، که در این سرزمین که سرزمینی موعودی برای شما و نوادگان شما است، بسیار فراوان است.

۱۳ و دست آماده کننده دلپذیرترین لبخند را بر شما زده است، که ثروت های بسیاری بدست آورده اید؛ و برای اینکه برخی از شما از برادرانتان فراوان تر بدست آورده اید غرق در غرور دل هایتان شده اید، به سبب گران بودن جامه هایتان، خیره سری و سر را بالا گرفتن را بر تن می کنید، و برادرانتان را آزار می دهید برای اینکه گمان می کنید که شما از آنها بهترید.

۱۴ و اینک، برادرانم، آیا گمان می کنید که خدا در این چیز به شما حق می دهد؟ بنگرید، من به شما می گویم، نه. بلکه او شما را محکوم می کند، و اگر شما در این چیزها پافشاری کنید داوری های او به سرعت بر شما خواهد آمد.

۱۵ ای کاش او به شما نشان می داد که او می تواند در شما رخنه کند، و با یک نگاه چشمش او می تواند شما را بر خاک زند.

۱۶ ای کاش او شما را از این نابکاری و کار پلید پاک می گرداند. و، ای کاش شما به سخن فرمان هایش گوش می دادید و نمی گذاشتید این غرور دل هایتان روان های شما را نابود کند!

۱۷ برادرانتان را مانند خودتان در نظر بگیرید و با همه دوستی کنید و دست و دل باز باشید، که آنها بتوانند مانند شما ثروتمند شوند.

۱۸ ولی پیش از آنکه به دنبال ثروت باشید به دنبال ملکوت خدا باشید.

And after ye have obtained a hope in Christ ye shall obtain riches, if ye seek them; and ye will seek them for the intent to do good—to clothe the naked, and to feed the hungry, and to liberate the captive, and administer relief to the sick and the afflicted.

And now, my brethren, I have spoken unto you concerning pride; and those of you which have afflicted your neighbor, and persecuted him because ye were proud in your hearts, of the things which God hath given you, what say ye of it?

Do ye not suppose that such things are abominable unto him who created all flesh? And the one being is as precious in his sight as the other. And all flesh is of the dust; and for the selfsame end hath he created them, that they should keep his commandments and glorify him forever.

And now I make an end of speaking unto you concerning this pride. And were it not that I must speak unto you concerning a grosser crime, my heart would rejoice exceedingly because of you.

But the word of God burdens me because of your grosser crimes. For behold, thus saith the Lord: This people begin to wax in iniquity; they understand not the scriptures, for they seek to excuse themselves in committing whoredoms, because of the things which were written concerning David, and Solomon his son.

Behold, David and Solomon truly had many wives and concubines, which thing was abominable before me, saith the Lord.

Wherefore, thus saith the Lord, I have led this people forth out of the land of Jerusalem, by the power of mine arm, that I might raise up unto me a righteous branch from the fruit of the loins of Joseph.

Wherefore, I the Lord God will not suffer that this people shall do like unto them of old.

Wherefore, my brethren, hear me, and hearken to the word of the Lord: For there shall not any man among you have save it be one wife; and concubines he shall have none;

For I, the Lord God, delight in the chastity of women. And whoredoms are an abomination before me; thus saith the Lord of Hosts.

۱۹ و پس از اینکه امیدی به مسیح بدست آوردید شما ثروت بدست خواهید آورد، اگر به دنبال آن باشید؛ و با نیت نیکوکاری به دنبال آن باشید — تا برهنگان را بپوشانید و گرسنگان را غذا دهید، و اسیران را آزاد سازید و به بیماران و رنج دیدگان یاری رسانید.

۲۰ و اینک، برادرانم، من دربارهٔ غرور با شما سخن گفته ام؛ و آنهایی از شما که همسایهٔ خود را رنج داده اید و او را آزار داده اید برای اینکه در دل هایتان، برای چیزهایی که خدا به شما داده است، مغرور بوده اید، در این باره چه می گوئید؟

۲۱ آیا گمان نمی کنید که چنین چیزهایی بر او که همهٔ بشریت را آفرید پلید است؟ و در دید او یک انسان به اندازهٔ انسان دیگری گرانها است. و همهٔ بشریت از خاک هستند؛ و برای سرانجامی یکسان، او آنها را آفریده است، که آنها فرمان هایش را نگه دارند و او را برای همیشه ستایش کنند.

۲۲ و اینک من به سخن گفتن بر شما دربارهٔ این غرور پایان می دهم. و اگر برای این نبود که من باید دربارهٔ بزهکاری زشت تری بر شما سخن گویم، دلم بی اندازه به سبب شما شادمانی می کرد.

۲۳ ولی سخن خدا به سبب بزهکاری های زشت تر شما بر من سنگینی می کند. زیرا بنگرید، بدین گونه سرور می گوید: این مردم شروع می کنند تا در نابکاری پیش روند؛ آنها نوشته های مقدس را نمی فهمند، زیرا بدنبال این هستند تا به سبب چیزهایی که دربارهٔ داود و سلیمان پسرش نوشته شده اند، روسپی گری خودشان را ببخشند.

۲۴ بنگرید، داود و سلیمان براستی همسران و کنیزان بسیاری داشتند، که این چیز در برابر من پلید بود، سرور می گوید.

۲۵ از این رو، بدین گونه سرور می گوید، من این مردم را، با قدرت بازوی خودم، از سرزمین اورشلیم به بیرون راهنمایی کرده ام، که بتوانم برای خودم شاخه ای پرهیزکار از نسل یوسف بیروانم.

۲۶ از این رو، من سرور خدا روا نخواهم داشت که این مردم مانند پیشینیان عمل کنند.

۲۷ از این رو، برادرانم، مرا بشنوید، و سخن سرور را بگوش دل بپذیرید: پس نمی بایستی هیچ مردی در میان شما بیش از یک همسر داشته باشد؛ و نمی بایستی هیچ کنیزی داشته باشد؛

۲۸ زیرا من، سرور خدا، در پاکدامنی زنان دلشاد می شوم. و روسپی گری در برابر من کاری پلید است؛ بدین گونه سرور سپاهیان می گوید.

Wherefore, this people shall keep my commandments, saith the Lord of Hosts, or cursed be the land for their sakes.

For if I will, saith the Lord of Hosts, raise up seed unto me, I will command my people; otherwise they shall hearken unto these things.

For behold, I, the Lord, have seen the sorrow, and heard the mourning of the daughters of my people in the land of Jerusalem, yea, and in all the lands of my people, because of the wickedness and abominations of their husbands.

And I will not suffer, saith the Lord of Hosts, that the cries of the fair daughters of this people, which I have led out of the land of Jerusalem, shall come up unto me against the men of my people, saith the Lord of Hosts.

For they shall not lead away captive the daughters of my people because of their tenderness, save I shall visit them with a sore curse, even unto destruction; for they shall not commit whoredoms, like unto them of old, saith the Lord of Hosts.

And now behold, my brethren, ye know that these commandments were given to our father, Lehi; wherefore, ye have known them before; and ye have come unto great condemnation; for ye have done these things which ye ought not to have done.

Behold, ye have done greater iniquities than the Lamanites, our brethren. Ye have broken the hearts of your tender wives, and lost the confidence of your children, because of your bad examples before them; and the sobbings of their hearts ascend up to God against you. And because of the strictness of the word of God, which cometh down against you, many hearts died, pierced with deep wounds.

۲۹ از این رو، این مردم می بایستی فرمان های مرا نگه دارند، سرور سپاهیان می گوید، یا این سرزمین نفرین خواهد شد به خاطر آنها.

۳۰ زیرا اگر من، سرور سپاهیان می گوید، بخواهم نوادگانی برای خود بیورانم، به مردمم فرمان خواهم داد؛ وگرنه آنها می بایستی این سخنان را بگوش دل بپذیرند.

۳۱ زیرا بنگرید، من، سرور، اندوه را دیده ام، سوگواری کردن دختران مردمم را در سرزمین اورشلیم، آری، و در همه سرزمین های مردمم، به سبب نابکاری و کارهای پلید شوهرانشان، شنیده ام.

۳۲ و من روا نخواهم داشت، سرور سپاهیان می گوید، که زاری های دختران خوبروی این مردم، که من از سرزمین اورشلیم به بیرون راهنمایی کرده ام، علیه مردان مردمم بالا به من رسد، سرور سپاهیان می گوید.

۳۳ زیرا آنها نمی بایستی دختران مردمم را به سبب مهربانی آنها به اسارت برند، وگرنه من با نفرینی دردناک، حتی تا نابودی، با آنها برخورد خواهم کرد؛ زیرا آنها نمی بایستی مانند پیشینیان روسپی گری کنند، سرور سپاهیان می گوید.

۳۴ و اینک بنگرید، برادرانم، شما می دانید که این فرمان ها به پدر ما، لیحای، داده شده اند؛ از این رو، شما از پیش اینها را می دانسته اید؛ و شما به محکومیت شدیدی رسیده اید؛ زیرا شما این چیزهایی را که نمی می بایستی انجام می دادید انجام داده اید.

۳۵ بنگرید، شما نابکاری های بزرگتری از لامانیان، برادران ما، انجام داده اید. شما دل های همسران مهربانتان را شکسته اید، و اعتماد فرزندانتان را، به سبب سرمشق های بدتان در برابر آنها، از دست داده اید؛ و حق دل هایشان علیه شما بالا به خدا می رود. و به سبب سخت بودن سخن خدا که پایین علیه شما می آید، دل های بسیاری با زخم های عمیقی شکافته شده، مُردند.

Jacob 3

But behold, I, Jacob, would speak unto you that are pure in heart. Look unto God with firmness of mind, and pray unto him with exceeding faith, and he will console you in your afflictions, and he will plead your cause, and send down justice upon those who seek your destruction.

O all ye that are pure in heart, lift up your heads and receive the pleasing word of God, and feast upon his love; for ye may, if your minds are firm, forever.

But, wo, wo, unto you that are not pure in heart, that are filthy this day before God; for except ye repent the land is cursed for your sakes; and the Lamanites, which are not filthy like unto you, nevertheless they are cursed with a sore cursing, shall scourge you even unto destruction.

And the time speedily cometh, that except ye repent they shall possess the land of your inheritance, and the Lord God will lead away the righteous out from among you.

Behold, the Lamanites your brethren, whom ye hate because of their filthiness and the cursing which hath come upon their skins, are more righteous than you; for they have not forgotten the commandment of the Lord, which was given unto our father—that they should have save it were one wife, and concubines they should have none, and there should not be whoredoms committed among them.

And now, this commandment they observe to keep; wherefore, because of this observance, in keeping this commandment, the Lord God will not destroy them, but will be merciful unto them; and one day they shall become a blessed people.

Behold, their husbands love their wives, and their wives love their husbands; and their husbands and their wives love their children; and their unbelief and their hatred towards you is because of the iniquity of their fathers; wherefore, how much better are you than they, in the sight of your great Creator?

O my brethren, I fear that unless ye shall repent of your sins that their skins will be whiter than yours, when ye shall be brought with them before the throne of God.

يعقوب ۳

۱ ولی بنگرید، من، یعقوب، می خواهم با شما که پاکدل هستید سخن بگویم. با ذهنی پایدار به سوی خدا روی آورید و با ایمانی افزونتر به درگاه او نیایش کنید، و او شما را در رنج هایتان دلداری خواهد داد و برای شما درخواست خواهد داد، و بر آنهایی که به دنبال نابودی شما هستند مجازات فرو خواهد فرستاد.

۲ ای همهٔ شمایی که پاکدل هستید، سرهایتان را بالا بگیرید و سخن دلپذیر خدا را دریافت کنید و از مهر او سیراب شوید؛ زیرا شما می توانید، اگر ذهن هایتان همواره استوار باشد.

۳ ولی، وای، وای، بر شمایی که پاکدل نیستید که در این روز در برابر خدا آلوده هستید؛ زیرا سرزمین به خاطر شما نفرین شده است جز اینکه توبه کنید؛ و لامانیان، که مانند شما آلوده نیستند، با این وجود با نفرینی شدید نفرین شده اند، شما را حتی تا نابودی تازیانه خواهند زد.

۴ و آن زمان بزودی می آید، که جز اینکه شما توبه کنید آنها سرزمین میراثیتان را تصرف خواهند کرد و سرور خدا پرهیزکاران را از میان شما به بیرون راهنمایی خواهد کرد.

۵ بنگرید، لامانیان برادران شما، که از آنها برای آلودگی شان و نفرینی که بر پوست آنها آمده است بیزارید از شما پرهیزکارترند؛ زیرا آنها فرمان های سرور، که به پدرمان داده شده بودند، را فراموش نکرده اند — اینکه آنها می بایستی تنها یک همسر داشته باشند و هیچ کنیزی نمی بایستی داشته باشند، و روسپی گری نمی بایستی در میان آنها انجام گیرد.

۶ و اینک، این فرمان را آنها می کوشند تا نگه دارند؛ از این رو، به سبب این پای بندی، در نگاه داری این فرمان، سرور خدا آنها را نابود نخواهد کرد، بلکه بر آنها مهربان خواهد بود؛ و روزی آنها مردمی برکت یافته خواهند شد.

۷ بنگرید، شوهرانشان به همسرانشان مهر می ورزند، و همسرانشان به شوهرانشان مهر می ورزند؛ و شوهرانشان و همسرانشان به فرزندانشان مهر می ورزند؛ و بی ایمانیشان و بیزاری شان از شما به سبب نابکاری پدرانشان است؛ از این رو، در دید آفریدگار بزرگتان، شما چقدر بهتر از آنها هستید؟

۸ ای برادرانم، من می ترسم هنگامی که با آنها در برابر تخت خدا آورده می شوید پوست آنها از پوست شما سپیدتر باشد، مگر اینکه شما از گناهانتان توبه کنید.

Wherefore, a commandment I give unto you, which is the word of God, that ye revile no more against them because of the darkness of their skins; neither shall ye revile against them because of their filthiness; but ye shall remember your own filthiness, and remember that their filthiness came because of their fathers.

Wherefore, ye shall remember your children, how that ye have grieved their hearts because of the example that ye have set before them; and also, remember that ye may, because of your filthiness, bring your children unto destruction, and their sins be heaped upon your heads at the last day.

O my brethren, hearken unto my words; arouse the faculties of your souls; shake yourselves that ye may awake from the slumber of death; and loose yourselves from the pains of hell that ye may not become angels to the devil, to be cast into that lake of fire and brimstone which is the second death.

And now I, Jacob, spake many more things unto the people of Nephi, warning them against fornication and lasciviousness, and every kind of sin, telling them the awful consequences of them.

And a hundredth part of the proceedings of this people, which now began to be numerous, cannot be written upon these plates; but many of their proceedings are written upon the larger plates, and their wars, and their contentions, and the reigns of their kings.

These plates are called the plates of Jacob, and they were made by the hand of Nephi. And I make an end of speaking these words.

۹ از این رو، فرمانی را که سخن خدا است من به شما می دهم، که شما نه به سبب تاریکی پوستشان بیش از این علیه آنها ناسزا گویند، نه به سبب آلودگی شان علیه آنها ناسزا گویند؛ بلکه آلودگی خودتان را به یاد آورید، و به یاد آورید که آلودگی آنها به سبب پدرانشان بوده است.

۱۰ از این رو، شما می بایستی فرزندانان را به یاد آورید، که چگونه به سبب سرمشقی که برای آنها شده اید دل هایشان را غمگین کرده اید؛ و نیز به یاد آورید که شما شاید به سبب آلودگی خود فرزندانان را به نابودی بکشانید و گناهانشان در روز آخر بر سرتان انباشته شود.

۱۱ ای برادرانم، سخنانم را بگوش دل بپذیرید؛ توانایی های روانتان را برانگیزید؛ خودتان را تکان دهید تا از خواب مرگ بیدار شوید؛ و خودتان را از دردهای دوزخ آزاد کنید که فرشته های اهریمن نشوید، تا به آن دریاچه آتش و گوگرد که مرگ دوم است افکنده شوید.

۱۲ و اینک من، یعقوب، چیزهای بسیار بیشتری بر مردم نیفای گفتم، آنان را علیه فحشا و هرزگی و هرگونه گناهی هشدار داده، پیامدهای وحشتناک شان آنها را برای آنان گفتم.

۱۳ و حتی یک صدم کارهای این مردم، که اینک شروع به زیاد شدن نمودند نمی تواند بر روی این ورقه ها نوشته شود؛ ولی بسیاری از کارها و جنگ ها و درگیری هایشان، و فرمانروایی های پادشاهانشان بر روی ورقه های بزرگتر نوشته شده اند.

۱۴ این ورقه ها ورقه های یعقوب خوانده می شوند و آنها با داستان نیفای درست شدند. و من به گفتن این سخنان پایان می دهم.

Jacob 4

Now behold, it came to pass that I, Jacob, having ministered much unto my people in word, (and I cannot write but a little of my words, because of the difficulty of engraving our words upon plates) and we know that the things which we write upon plates must remain;

But whatsoever things we write upon anything save it be upon plates must perish and vanish away; but we can write a few words upon plates, which will give our children, and also our beloved brethren, a small degree of knowledge concerning us, or concerning their fathers—

Now in this thing we do rejoice; and we labor diligently to engraven these words upon plates, hoping that our beloved brethren and our children will receive them with thankful hearts, and look upon them that they may learn with joy and not with sorrow, neither with contempt, concerning their first parents.

For, for this intent have we written these things, that they may know that we knew of Christ, and we had a hope of his glory many hundred years before his coming; and not only we ourselves had a hope of his glory, but also all the holy prophets which were before us.

Behold, they believed in Christ and worshiped the Father in his name, and also we worship the Father in his name. And for this intent we keep the law of Moses, it pointing our souls to him; and for this cause it is sanctified unto us for righteousness, even as it was accounted unto Abraham in the wilderness to be obedient unto the commands of God in offering up his son Isaac, which is a similitude of God and his Only Begotten Son.

Wherefore, we search the prophets, and we have many revelations and the spirit of prophecy; and having all these witnesses we obtain a hope, and our faith becometh unshaken, insomuch that we truly can command in the name of Jesus and the very trees obey us, or the mountains, or the waves of the sea.

يعقوب ۴

۱ اینک بنگرید، چنین گذشت که من، یعقوب، مردم را با سخن تعلیم داده، (و به سبب دشواری کنده کاری سخنانمان بر روی ورقه ها، من نمی توانم جز اندکی از سخنانم را بنویسم) و ما می دانیم که چیزهایی که بر روی ورقه ها می نویسیم باید باقی بمانند؛

۲ ولی هر آنچه ما بر روی هر چیزی جز ورقه ها بنویسیم از میان رفته و ناپدید خواهد شد؛ ولی ما می توانیم چند سخنی بر روی ورقه ها بنویسیم که تا یک اندازه ای به فرزندانمان و همچنین به برادران محبوبمان، درباره ما یا درباره پدرانمان، آگاهی دهد —

۳ اینک در این چیز ما شادمانی می کنیم؛ و با کوشایی زحمت می کشیم تا این سخنان را بر روی ورقه ها کنده کاری کنیم، با امید به اینکه برادران محبوبمان و فرزندانمان آنها را با دلی سپاسگزار دریافت کرده و آنها را مطالعه خواهند کرد که بتوانند با شادی و نه با اندوه، نه با تحقیر درباره پدر و مادر نخست خود بدانند.

۴ زیرا، با این نیت ما این چیزها را نوشته ایم که آنها بتوانند بدانند که ما از مسیح آگاه بودیم، و به شکوه او صدها سال پیش از آمدنش امید داشتیم؛ و نه تنها خود ما به شکوه او امید داشتیم بلکه همه پیامبران مقدسی که پیش از ما بودند نیز داشتند.

۵ بنگرید، آنها به مسیح ایمان آوردند و پدر را بنام او پرستش کردند و ما نیز پدر را بنام او پرستش می کنیم. و با این نیت ما قانون موسی را نگه می داریم، چرا که روان های ما را متوجه او می کند؛ و به این سبب آن برای ما همچون پرهیزکاری تقدیس شده است، همچنان که برای ابراهیم به حساب آمد، در بیابان مطیع بودن به فرمان های خدا، در پیشکش کردن پسرش اسحاق که تشبیهی است به خدا و پسر یگانه زاده اش.

۶ از این رو، ما نوشته های پیامبران را بررسی می کنیم و مکاشفه های بسیار و روح نبوت داریم؛ و با داشتن همه این گواهان امید می یابیم و ایمان ما استوار می شود، به اندازه ای که ما براستی می توانیم بنام مسیح فرمان دهیم و حتی درختان، یا کوه ها، یا موج های دریا از ما فرمان می برند.

Nevertheless, the Lord God showeth us our weakness that we may know that it is by his grace, and his great condescensions unto the children of men, that we have power to do these things.

Behold, great and marvelous are the works of the Lord. How unsearchable are the depths of the mysteries of him; and it is impossible that man should find out all his ways. And no man knoweth of his ways save it be revealed unto him; wherefore, brethren, despise not the revelations of God.

For behold, by the power of his word man came upon the face of the earth, which earth was created by the power of his word. Wherefore, if God being able to speak and the world was, and to speak and man was created, O then, why not able to command the earth, or the workmanship of his hands upon the face of it, according to his will and pleasure?

Wherefore, brethren, seek not to counsel the Lord, but to take counsel from his hand. For behold, ye yourselves know that he counseleth in wisdom, and in justice, and in great mercy, over all his works.

Wherefore, beloved brethren, be reconciled unto him through the atonement of Christ, his Only Begotten Son, and ye may obtain a resurrection, according to the power of the resurrection which is in Christ, and be presented as the first-fruits of Christ unto God, having faith, and obtained a good hope of glory in him before he manifesteth himself in the flesh.

And now, beloved, marvel not that I tell you these things; for why not speak of the atonement of Christ, and attain to a perfect knowledge of him, as to attain to the knowledge of a resurrection and the world to come?

Behold, my brethren, he that prophesieth, let him prophesy to the understanding of men; for the Spirit speaketh the truth and lieth not. Wherefore, it speaketh of things as they really are, and of things as they really will be; wherefore, these things are manifested unto us plainly, for the salvation of our souls. But behold, we are not witnesses alone in these things; for God also spake them unto prophets of old.

۷ با این وجود، سرور خدا بر ما ناتوانی هایمان را نشان می دهد که ما بدانیم که این از فیض او، و مدارای بزرگ او با ما فرزندان آدمی است، که ما قدرت انجام این کارها را داریم.

۸ بنگرید، بزرگ و شگفت انگیز هستند کارهای سرور. چه جستجو ناپذیر هستند اعماق رازهای او؛ و این امکان ناپذیر است که آدمی همه راه های او را دریابد. و هیچ آدمی راه او را نمی شناسد مگر بر او آشکار شده باشد؛ از این رو، برادران، خوار نشمرید مکاشفه های خدا را.

۹ زیرا بنگرید، با قدرت سخن او آدمی بر روی زمین آمد، زمینی که با قدرت سخن او آفریده شد. از این رو، اگر خدا توانا بوده سخن گوید و جهان شود، و سخن گوید و آدمی آفریده شود، آه آنگاه، چرا به فرمان دادن به زمین، یا ساخت دست هایش بر روی آن، برپایه خواست و خوشنودی خودش قادر نباشد؟

۱۰ از این رو، برادران، برآن نباشید تا سرور را اندرز دهید، بلکه اندرز را از دست او بگریید. زیرا بنگرید، شما خودتان می دانید که او با خرد و با دادگری، و با رحمت عظیم بر همه آفرینشش اندرز می دهد.

۱۱ از این رو، برادران محبوب، با او از راه کفاره مسیح، پسر یگانه زاده اش آشتی کنید، و شما می توانید رستاخیزی را برپایه قدرت رستاخیز که در مسیح است بدست آورید، و با داشتن ایمان، و پیش از اینکه او خودش را در جسم پدیدار کند امید محکمی در شکوه به او بدست آورده، همچون میوه های نخست مسیح به خدا معرفی شوید.

۱۲ و اینک، محبوبان، شگفت زده نشوید که من این چیزها را برای شما می گویم؛ زیرا چرا از کفاره مسیح سخن نگوییم و به آگاهی کامل درباره او نرسیم، همچون رسیدن به دانش یک رستاخیز و جهانی که می آید؟

۱۳ بنگرید، برادرانم، او که نبوت می کند، بگذارید او نبوت کند تا آدمیان بفهمند؛ زیرا روح مقدس حقیقت را می گوید و دروغ نمی گوید. از این رو، او از چیزها چنان که آنها واقعاً هستند و از چیزها چنان که آنها واقعاً خواهند بود سخن می گوید؛ از این رو، این چیزها برای رستگاری روان هایمان بر ما به سادگی پدیدار شده اند. ولی بنگرید، ما تنها شاهدان در این چیزها نیستیم؛ زیرا خدا آنها را بر پیامبران پیشین نیز گفته است.

But behold, the Jews were a stiffnecked people; and they despised the words of plainness, and killed the prophets, and sought for things that they could not understand. Wherefore, because of their blindness, which blindness came by looking beyond the mark, they must needs fall; for God hath taken away his plainness from them, and delivered unto them many things which they cannot understand, because they desired it. And because they desired it God hath done it, that they may stumble.

And now I, Jacob, am led on by the Spirit unto prophesying; for I perceive by the workings of the Spirit which is in me, that by the stumbling of the Jews they will reject the stone upon which they might build and have safe foundation.

But behold, according to the scriptures, this stone shall become the great, and the last, and the only sure foundation, upon which the Jews can build.

And now, my beloved, how is it possible that these, after having rejected the sure foundation, can ever build upon it, that it may become the head of their corner?

Behold, my beloved brethren, I will unfold this mystery unto you; if I do not, by any means, get shaken from my firmness in the Spirit, and stumble because of my over anxiety for you.

۱۴ ولی بنگرید، یهودیان مردمی خیره سر بودند؛ و آنها سخنان ساده را خوار می شمردند و پیامبران را می کشتند، و به دنبال چیزهایی بودند که نمی توانستند بفهمند. از این رو، به سبب کوری شان، کور بودنشان که با نگاه کردن فراتر از نشانه می آمد، آنها ناگزیر باید فرو می افتادند؛ زیرا خدا سادگی را از آنها برداشته است، و به آنها چیزهای بسیاری را که آنها نمی توانند بفهمند تحویل داده است، برای اینکه آنها خواستار آن بودند. و چون آنها خواستار این بودند خدا این را انجام داده است که آنها بلغزند.

۱۵ و اینک من، یعقوب، با روح مقدّس به نبوّت کردن هدایت شده ام؛ زیرا من با تأثیرهای روح مقدّس که در من است درک می کنم، که با لغزش یهودیان، آنها سنگی را که بر آن می توانند بنیادی مطمئن بسازند و داشته باشند رد خواهند کرد.

۱۶ ولی بنگرید، برپایه نوشته های مقدّس، این سنگ، آخرین و تنها بنیاد مطمئن و بزرگی خواهد شد که بر روی آن یهودیان می توانند بسازند.

۱۷ و اینک، محبوبان من، چگونه امکان پذیر است که اینها، پس از رد کردن آن بنیاد مطمئن، هرگز بتوانند بر روی آن بسازند، که بتواند زیربنای آنها شود؟

۱۸ بنگرید، برادران محبوبم، من این راز را بر شما فاش خواهم کرد؛ مگر به هر دلیلی از پایداریم در روح مقدّس بلرزم و به سبب دلواپسی بیش از اندازه ام برای شما بلغزم.

Jacob 5

Behold, my brethren, do ye not remember to have read the words of the prophet Zenos, which he spake unto the house of Israel, saying:

Hearken, O ye house of Israel, and hear the words of me, a prophet of the Lord.

For behold, thus saith the Lord, I will liken thee, O house of Israel, like unto a tame olive tree, which a man took and nourished in his vineyard; and it grew, and waxed old, and began to decay.

And it came to pass that the master of the vineyard went forth, and he saw that his olive tree began to decay; and he said: I will prune it, and dig about it, and nourish it, that perhaps it may shoot forth young and tender branches, and it perish not.

And it came to pass that he pruned it, and digged about it, and nourished it according to his word.

And it came to pass that after many days it began to put forth somewhat a little, young and tender branches; but behold, the main top thereof began to perish.

And it came to pass that the master of the vineyard saw it, and he said unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, go and pluck the branches from a wild olive tree, and bring them hither unto me; and we will pluck off those main branches which are beginning to wither away, and we will cast them into the fire that they may be burned.

And behold, saith the Lord of the vineyard, I take away many of these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will; and it mattereth not that if it so be that the root of this tree will perish, I may preserve the fruit thereof unto myself; wherefore, I will take these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will.

Take thou the branches of the wild olive tree, and graft them in, in the stead thereof; and these which I have plucked off I will cast into the fire and burn them, that they may not cumber the ground of my vineyard.

يعقوب ۵

۱ بنگرید، برادرانم، آیا به یاد نمی آورید که سخنان زنوس پیامبر را خوانده اید، که او بر خاندان اسرائیل گفت، گفتا:

۲ بگوش دل بپذیرید ای شما خاندان اسرائیل، و سخنان من، پیامبری از سرور را بشنوید.

۳ زیرا بنگرید، بدین گونه سرور می گوید، من شما را، ای خاندان اسرائیل، به یک درخت زیتون پرورشی همانند می کنم، که مردی برداشت و در تاکستانش پروراند؛ و آن رشد کرد، و فرسوده شد و شروع به پوسیدن نمود.

۴ و چنین گذشت که ارباب تاکستان پیش رفت و دید که درخت زیتونش شروع به پوسیدن نمود؛ و او گفت: من آن را هرس خواهم کرد و دور و بر آن را خواهم گند، و آن را پرورش خواهم داد که شاید بتواند شاخه های جوان و نرمی بیرون زند و از بین نرود.

۵ و چنین گذشت که او برپایه سخنش آن را هرس کرد و دور و بر آن را گند، و آن را پرورش داد.

۶ و چنین گذشت که پس از روزهای بسیاری، درخت تا اندازه ای شروع به دادن چند شاخه کوچک، جوان و نرم نمود؛ ولی بنگرید، قسمت بالایی آن شروع به از بین رفتن نمود.

۷ و چنین گذشت که ارباب تاکستان این را دید و به خدمتگزارش گفت: این مرا غمگین می کند که این درخت را از دست بدهم؛ از این رو، برو و شاخه هایی از یک درخت زیتون وحشی بچین و آنها را اینجا نزد من آور؛ و ما آن شاخه های اصلی که شروع به خشک شدن نموده اند را چیده، آنها را به آتش خواهیم انداخت که بسوزند.

۸ و بنگر، ارباب تاکستان می گوید، من بسیاری از این شاخه های جوان و نرم را برمی دارم و آنها را در هر جایی که بخواهم پیوند خواهم زد؛ و مهم نیست که آیا چنین شود که ریشه این درخت از بین برود یا نه، من می توانم میوه آن را برای خودم حفظ کنم؛ از این رو، من این شاخه های جوان و نرم را بر خواهم داشت و آنها را در هر جایی که بخواهم پیوند خواهم زد.

۹ تو شاخه های درخت زیتون وحشی را بگیر و بجای آنها پیوند بز؛ و اینهایی را که من چیده ام به آتش خواهم انداخت و آنها را خواهم سوزاند، که زمین تاکستانم را هدر ندهند.

And it came to pass that the servant of the Lord of the vineyard did according to the word of the Lord of the vineyard, and grafted in the branches of the wild olive tree.

And the Lord of the vineyard caused that it should be digged about, and pruned, and nourished, saying unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, that perhaps I might preserve the roots thereof that they perish not, that I might preserve them unto myself, I have done this thing.

Wherefore, go thy way; watch the tree, and nourish it, according to my words.

And these will I place in the nethermost part of my vineyard, whithersoever I will, it mattereth not unto thee; and I do it that I may preserve unto myself the natural branches of the tree; and also, that I may lay up fruit thereof against the season, unto myself; for it grieveth me that I should lose this tree and the fruit thereof.

And it came to pass that the Lord of the vineyard went his way, and hid the natural branches of the tame olive tree in the nethermost parts of the vineyard, some in one and some in another, according to his will and pleasure.

And it came to pass that a long time passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor in the vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard, and also the servant, went down into the vineyard to labor. And it came to pass that the servant said unto his master: Behold, look here; behold the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard looked and beheld the tree in the which the wild olive branches had been grafted; and it had sprung forth and begun to bear fruit. And he beheld that it was good; and the fruit thereof was like unto the natural fruit.

۱۰ و چنین گذشت که خدمتگزار ارباب تاکستان برپایه سخن ارباب تاکستان کار کرد و شاخه های درخت وحشی زیتون را به آن پیوند زد.

۱۱ و ارباب تاکستان واداشت که دور و بر آن کنده شده و هرس شود، و پرورش داده شود، به خدمتگزارش گفت: این مرا غمگین می کند که این درخت را از دست بدهم؛ از این رو، من این کار را کرده ام شاید بتوانم ریشه های آن را حفظ کنم که از بین نرود، تا من آنها را برای خودم حفظ کنم.

۱۲ از این رو، به کار خودت ادامه بده؛ برپایه سخنان من درخت را مراقبت کن، و آن را پرورش ده.

۱۳ و اینها را من در پایین ترین بخش تاکستانم جای می دهم، هر جایی که بخواهم، این برای تو مهم نیست؛ و من این کار را می کنم که بتوانم شاخه های طبیعی درخت را برای خودم حفظ کنم؛ و همچنین، اینکه بتوانم میوه آن را برای خودم برای فصل بعدی انبار کنم؛ زیرا این مرا غمگین می کند که این درخت و میوه آن را از دست بدهم.

۱۴ و چنین گذشت که ارباب تاکستان به کار خود ادامه داد، و برپایه خواست و خوشنودی خودش شاخه های طبیعی درخت پرورشی را در پایین ترین بخش های تاکستان، برخی را در یک مکان و برخی را در مکانی دیگر، پنهان کرد.

۱۵ و چنین گذشت که مدت طولانی گذشت، و ارباب تاکستان به خدمتگزار خود گفت: بیا، بگذار تا پایین به تاکستان رویم، که در تاکستان کار کنیم.

۱۶ و چنین گذشت که ارباب تاکستان، و نیز خدمتگزارش پایین به تاکستان رفتند تا کار کنند. و چنین گذشت که خدمتگزار به اربابش گفت: بنگر، اینجا را نگاه کن؛ درخت را بنگر.

۱۷ و چنین گذشت که ارباب تاکستان نگاه کرد و به درختی که شاخه های درخت وحشی به آن پیوند زده شده بودند نگریست؛ و آن سبز شده بود و شروع به میوه دادن نموده بود. و او دید که آن خوب بود؛ و میوه آن مانند میوه طبیعی بود.

And he said unto the servant: Behold, the branches of the wild tree have taken hold of the moisture of the root thereof, that the root thereof hath brought forth much strength; and because of the much strength of the root thereof the wild branches have brought forth tame fruit. Now, if we had not grafted in these branches, the tree thereof would have perished. And now, behold, I shall lay up much fruit, which the tree thereof hath brought forth; and the fruit thereof I shall lay up against the season, unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Come, let us go to the nethermost part of the vineyard, and behold if the natural branches of the tree have not brought forth much fruit also, that I may lay up of the fruit thereof against the season, unto mine own self.

And it came to pass that they went forth whither the master had hid the natural branches of the tree, and he said unto the servant: Behold these; and he beheld the first that it had brought forth much fruit; and he beheld also that it was good. And he said unto the servant: Take of the fruit thereof, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self; for behold, said he, this long time have I nourished it, and it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the servant said unto his master: How comest thou hither to plant this tree, or this branch of the tree? For behold, it was the poorest spot in all the land of thy vineyard.

And the Lord of the vineyard said unto him: Counsel me not; I knew that it was a poor spot of ground; wherefore, I said unto thee, I have nourished it this long time, and thou beholdest that it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Look hither; behold I have planted another branch of the tree also; and thou knowest that this spot of ground was poorer than the first. But, behold the tree. I have nourished it this long time, and it hath brought forth much fruit; therefore, gather it, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self.

۱۸ و او به خدمتگزار گفت: بنگر، شاخه های درخت وحشی شیرۀ ریشۀ آن را برگرفته اند، که ریشۀ آن نیروی زیادی به بار آورده است؛ و به سبب نیروی زیاد ریشۀ آن، شاخه های وحشی میوه های پرورشی به بار آورده اند. اینک، اگر ما این شاخه ها را پیوند زنده بودیم، آن درخت از بین می رفت. و اینک، بنگر، من میوه زیادی، که آن درخت به بار آورده است، انبار خواهم کرد؛ و میوه آن را من برای فصل بعدی، برای خودم، انبار خواهم کرد.

۱۹ و چنین گذشت که ارباب تاکستان به خدمتگزار گفت: بیا، بگذار تا به پایین ترین بخش تاکستان برویم و بنگریم آیا شاخه های طبیعی درخت نیز میوه زیادی به بار آورده اند یا نه، که من بتوانم میوه آن را برای فصل بعدی، برای خودم انبار کنم.

۲۰ و چنین گذشت که آنها پیش به جایی رفتند که ارباب شاخه های طبیعی آن درخت را پنهان کرده بود، و او به خدمتگزار گفت: اینها را بنگر؛ و او نخستین را نگریست که میوه زیادی به بار آورده بود؛ و او همچنین نگریست که آن نیک بود. و او به خدمتگزار گفت: از میوه آن بردار، و برای فصل بعدی انبار کن، که من بتوانم آن را برای خودم حفظ کنم؛ زیرا بنگر، او گفت، این مدت طولانی من آن را پرورش داده ام و آن میوه زیادی به بار آورده است.

۲۱ و چنین گذشت که خدمتگزار به اربابش گفت: چگونه است تو به اینجا آمدی تا این درخت را بکاری، یا این شاخۀ درخت را؟ زیرا بنگر، این کم بارورترین نقطه همه زمین تاکستان تو است.

۲۲ و ارباب تاکستان به او گفت: مرا اندرز مده؛ من می دانستم که این یک نقطه کم بارور زمین است؛ از این رو، من به تو گفتم، من این مدت طولانی آن را پرورش داده ام، و تو می نگری که میوه زیادی به بار آورده است.

۲۳ و چنین گذشت که ارباب تاکستان به خدمتگزارش گفت: به اینجا نگاه کن؛ بنگر من شاخۀ دیگری از درخت را نیز کاشته ام؛ و تو می دانی که این نقطه از زمین کم بارورتر از آن نخستین بود. ولی، درخت را بنگر. من این مدت طولانی آن را پرورش داده ام، و میوه زیادی به بار آورده است؛ بنابراین، آن را گرد آور، و برای فصل بعدی انبار کن که من بتوانم آن را برای خودم حفظ کنم.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said again unto his servant: Look hither, and behold another branch also, which I have planted; behold that I have nourished it also, and it hath brought forth fruit.

And he said unto the servant: Look hither and behold the last. Behold, this have I planted in a good spot of ground; and I have nourished it this long time, and only a part of the tree hath brought forth tame fruit, and the other part of the tree hath brought forth wild fruit; behold, I have nourished this tree like unto the others.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck off the branches that have not brought forth good fruit, and cast them into the fire.

But behold, the servant said unto him: Let us prune it, and dig about it, and nourish it a little longer, that perhaps it may bring forth good fruit unto thee, that thou canst lay it up against the season.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant of the Lord of the vineyard did nourish all the fruit of the vineyard.

And it came to pass that a long time had passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor again in the vineyard. For behold, the time draweth near, and the end soon cometh; wherefore, I must lay up fruit against the season, unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant went down into the vineyard; and they came to the tree whose natural branches had been broken off, and the wild branches had been grafted in; and behold all sorts of fruit did cumber the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard did taste of the fruit, every sort according to its number. And the Lord of the vineyard said: Behold, this long time have we nourished this tree, and I have laid up unto myself against the season much fruit.

۲۴ و چنین گذشت که ارباب تاکستان دوباره به خدمتگزارش گفت: به اینجا نگاه کن، و شاخه دیگری را که من کاشته ام نیز بنگر؛ بنگر که من آن را نیز پرورش داده ام، و آن میوه به بار آورده است.

۲۵ و او به خدمتگزار گفت: به اینجا نگاه کن و آخری را بنگر. بنگر، این را من در نقطه خوبی از زمین کاشته ام؛ و آن را این مدت طولانی پرورش داده ام، و تنها بخشی از درخت میوه پرورشی به بار آورده است، و بخش دیگر درخت میوه وحشی به بار آورده است؛ بنگر، من این درخت را مانند درختان دیگر پرورش داده ام.

۲۶ و چنین گذشت که ارباب تاکستان به آن خدمتگزار گفت: شاخه هایی را که میوه نیکو به بار نیاورده اند بچین و آنها را در آتش انداز.

۲۷ ولی بنگر، خدمتگزار به او گفت: بگذار تا آن را هرس کرده و دور و برش را بکنیم، و آن را مدتی بیشتر پرورش دهیم که شاید بتواند برای تو میوه خوب به بار آورد که تو بتوانی آن را برای فصل بعدی انبار کنی.

۲۸ و چنین گذشت که ارباب تاکستان و خدمتگزار ارباب تاکستان همه میوه های تاکستان را پرورش دادند.

۲۹ و چنین گذشت که مدت طولانی گذشته بود، و ارباب تاکستان به خدمتگزارش گفت: بیا، بگذار تا پایین به تاکستان رویم، که بتوانیم دوباره در تاکستان کارکنیم. زیرا بنگر، زمان نزدیک می شود و پایان بزودی می آید؛ از این رو، من باید برای فصلی دیگر برای خودم میوه انبار کنم.

۳۰ و چنین گذشت که ارباب تاکستان و آن خدمتگزار پایین به تاکستان رفتند؛ و آنها به درختی رسیدند که شاخه های طبیعی شکسته شده و شاخه های وحشی به آن پیوند زده شده بودند؛ و بنگر همه گونه میوه بر آن درخت سنگینی می کرد.

۳۱ و چنین گذشت که ارباب تاکستان از میوه ها، هر گونه را بر پایه تعداد آن چشید. و ارباب تاکستان گفت: بنگر، برای این مدت طولانی این درخت را پرورش داده ایم و من میوه زیادی برای فصل بعدی برای خودم انبار کرده ام.

But behold, this time it hath brought forth much fruit, and there is none of it which is good. And behold, there are all kinds of bad fruit; and it profiteth me nothing, notwithstanding all our labor; and now it grieveth me that I should lose this tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: What shall we do unto the tree, that I may preserve again good fruit thereof unto mine own self?

And the servant said unto his master: Behold, because thou didst graft in the branches of the wild olive tree they have nourished the roots, that they are alive and they have not perished; wherefore thou beholdest that they are yet good.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: The tree profiteth me nothing, and the roots thereof profit me nothing so long as it shall bring forth evil fruit.

Nevertheless, I know that the roots are good, and for mine own purpose I have preserved them; and because of their much strength they have hitherto brought forth, from the wild branches, good fruit.

But behold, the wild branches have grown and have overrun the roots thereof; and because that the wild branches have overcome the roots thereof it hath brought forth much evil fruit; and because that it hath brought forth so much evil fruit thou beholdest that it beginneth to perish; and it will soon become ripened, that it may be cast into the fire, except we should do something for it to preserve it.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Let us go down into the nethermost parts of the vineyard, and behold if the natural branches have also brought forth evil fruit.

And it came to pass that they went down into the nethermost parts of the vineyard. And it came to pass that they beheld that the fruit of the natural branches had become corrupt also; yea, the first and the second and also the last; and they had all become corrupt.

And the wild fruit of the last had overcome that part of the tree which brought forth good fruit, even that the branch had withered away and died.

۳۲ ولی بنگر، این بار این میوهٔ زیادی به بار آورده است و هیچکدام از آنها نیست که خوب باشد. و بنگر، همه گونه میوه های بد وجود دارند؛ و با وجود همهٔ زحمت ما، این به من سودی نمی رساند؛ و اینک این مرا غمگین می کند که این درخت را از دست بدهم.

۳۳ و ارباب تاکستان به خدمتگزار گفت: ما با این درخت چه کنیم، که من بتوانم دوباره میوهٔ خوب آن را برای خودم حفظ کنم؟

۳۴ و خدمتگزار به اربابش گفت: بنگر، چون تو شاخه های درخت زیتون وحشی را به آن پیوند زده ای آنها ریشه هایی را پرورش داده اند که زنده هستند و از بین نرفته اند؛ از این رو تو می نگری که آنها هنوز خوب هستند.

۳۵ و چنین گذشت که ارباب تاکستان به خدمتگزارش گفت: این درخت به من سودی نمی رساند، و ریشه های آن تا زمانی که میوهٔ بد به بار آورند به من سودی نمی رسانند.

۳۶ با این وجود، من می دانم که این ریشه ها نیکو هستند، و برای هدف خودم من آنها را حفظ کرده ام؛ و به سبب نیروی زیادشان آنها تاکنون از شاخه های وحشی میوهٔ خوب به بار آورده اند.

۳۷ ولی بنگر، شاخه های وحشی رشد کرده اند و بر ریشه های آن چیره شده اند؛ و برای اینکه شاخه های وحشی بر ریشه های آن برتری یافته اند آن میوه های بد زیادی به بار آورده است؛ و چون این همه میوه های بد به بار آورده است تو می نگری که آن شروع به از بین رفتن می کند؛ و بزودی زمانی می رسد که در آتش افکنده شود مگر اینکه ما برای آن کاری کنیم تا آن را حفظ کنیم.

۳۸ و چنین گذشت که ارباب تاکستان به خدمتگزارش گفت: بگذار تا پایین به پایین ترین بخش های تاکستان رفته و بنگریم آیا شاخه های طبیعی نیز میوهٔ بد به بار آورده اند یا نه.

۳۹ و چنین گذشت که آنها پایین به پایین ترین بخش های تاکستان رفتند. و چنین گذشت که آنها دیدند که میوهٔ شاخه های طبیعی نیز فاسد شده بودند؛ آری، نخستین و دومین، و آخرین نیز؛ و آنها همه فاسد شده بودند.

۴۰ و میوهٔ وحشی آن آخری بر آن بخش از درخت که میوهٔ نیکو می داد برتری یافته بود، حتی اینکه آن شاخه خشکیده و مرده بود.

And it came to pass that the Lord of the vineyard wept, and said unto the servant: What could I have done more for my vineyard?

Behold, I knew that all the fruit of the vineyard, save it were these, had become corrupted. And now these which have once brought forth good fruit have also become corrupted; and now all the trees of my vineyard are good for nothing save it be to be hewn down and cast into the fire.

And behold this last, whose branch hath withered away, I did plant in a good spot of ground; yea, even that which was choice unto me above all other parts of the land of my vineyard.

And thou beheldest that I also cut down that which cumbered this spot of ground, that I might plant this tree in the stead thereof.

And thou beheldest that a part thereof brought forth good fruit, and a part thereof brought forth wild fruit; and because I plucked not the branches thereof and cast them into the fire, behold, they have overcome the good branch that it hath withered away.

And now, behold, notwithstanding all the care which we have taken of my vineyard, the trees thereof have become corrupted, that they bring forth no good fruit; and these I had hoped to preserve, to have laid up fruit thereof against the season, unto mine own self. But, behold, they have become like unto the wild olive tree, and they are of no worth but to be hewn down and cast into the fire; and it grieveth me that I should lose them.

But what could I have done more in my vineyard? Have I slackened mine hand, that I have not nourished it? Nay, I have nourished it, and I have digged about it, and I have pruned it, and I have dunged it; and I have stretched forth mine hand almost all the day long, and the end draweth nigh. And it grieveth me that I should hew down all the trees of my vineyard, and cast them into the fire that they should be burned. Who is it that has corrupted my vineyard?

۴۱ و چنین گذشت که ارباب تاکستان گریست و به خدمتگزار گفت: برای تاکستانم چه کار بیشتری می توانستم انجام داده باشم؟

۴۲ بنگر، من می دانستم که همه میوه های تاکستان، بجز اینها فاسد شده بودند. و اینک اینهایی که زمانی میوه نیکو می دادند نیز فاسد شده اند؛ و اینک همه درختان تاکستانم به هیچ دردی نمی خورند جز اینکه بُریده و در آتش افکنده شوند.

۴۳ و این آخری را بنگر، که شاخه اش خشکیده است، من آن را در یک نقطه خوب زمین کاشتم؛ آری، یعنی آن که برتر از همه بخش های دیگر زمین تاکستانم برگزیده من بود.

۴۴ و تو نگریستی که من آنچه را که این نقطه از زمین را بهم ریخته می کرد نیز بُریدم، که بتوانم این درخت را به جای آن بکارم.

۴۵ و تو دیدی که بخشی از آن میوه نیکو و بخشی از آن میوه وحشی به بار آورد؛ و برای اینکه من شاخه های آن را نچیدم و آنها را در آتش نینداختم، بنگر، آنها بر شاخه نیکو که خشکیده است برتری یافته اند.

۴۶ و اینک، بنگر، با وجود همه مراقبتی که ما از تاکستانم کرده ایم، درختان آن فاسد شده اند که آنها هیچ میوه نیکویی به بار نمی آورند؛ و اینها را من امید داشتم تا حفظ کنم تا میوه آن را برای فصل بعدی، برای خودم انبار کنم. ولی، بنگر، آنها مانند درخت زیتون وحشی شده اند و هیچ ارزشی ندارند جز اینکه بُریده و در آتش افکنده شوند؛ و این مرا غمگین می کند که آنها را می بایستی از دست بدهم.

۴۷ ولی چه کار بیشتری می توانستم در تاکستانم انجام داده باشم؟ آیا من خودم کوتاهی کرده ام که آن را پرورش نداده ام؟ نه، من آن را پرورش داده ام، و دور و بر آن را کنده ام و آن را هرس کرده و به آن کود داده ام؛ و من دست خودم را کمابیش تمام روز دراز کرده ام، و پایان نزدیک می شود. و این مرا غمگین می کند که باید همه درختان تاکستانم را قطع کرده و آنها را در آتش اندازم که سوزانده شوند. او کیست که تاکستانم را فاسد کرده است؟

And it came to pass that the servant said unto his master: Is it not the loftiness of thy vineyard—have not the branches thereof overcome the roots which are good? And because the branches have overcome the roots thereof, behold they grew faster than the strength of the roots, taking strength unto themselves. Behold, I say, is not this the cause that the trees of thy vineyard have become corrupted?

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Let us go to and hew down the trees of the vineyard and cast them into the fire, that they shall not cumber the ground of my vineyard, for I have done all. What could I have done more for my vineyard?

But, behold, the servant said unto the Lord of the vineyard: Spare it a little longer.

And the Lord said: Yea, I will spare it a little longer, for it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard.

Wherefore, let us take of the branches of these which I have planted in the nethermost parts of my vineyard, and let us graft them into the tree from whence they came; and let us pluck from the tree those branches whose fruit is most bitter, and graft in the natural branches of the tree in the stead thereof.

And this will I do that the tree may not perish, that, perhaps, I may preserve unto myself the roots thereof for mine own purpose.

And, behold, the roots of the natural branches of the tree which I planted whithersoever I would are yet alive; wherefore, that I may preserve them also for mine own purpose, I will take of the branches of this tree, and I will graft them in unto them. Yea, I will graft in unto them the branches of their mother tree, that I may preserve the roots also unto mine own self, that when they shall be sufficiently strong perhaps they may bring forth good fruit unto me, and I may yet have glory in the fruit of my vineyard.

And it came to pass that they took from the natural tree which had become wild, and grafted in unto the natural trees, which also had become wild.

And they also took of the natural trees which had become wild, and grafted into their mother tree.

۴۸ و چنین گذشت که خدمتگزار به اربابش گفت: آیا این خودبزرگ بینی تاکستان تو نیست — آیا شاخه های آن بر ریشه هایی که نیکو هستند برتری نیافته اند؟ و برای اینکه شاخه ها بر ریشه های آن برتری یافته اند، بنگر آنها، نیرو را بر خودشان گرفته، از نیروی ریشه ها تندتر رشد کردند. بنگر، من می گویم، آیا به این سبب نیست که درختان تاکستان تو فاسد شده اند؟

۴۹ و چنین گذشت که ارباب تاکستان به خدمتگزار گفت: بگذار تا برویم و درختان تاکستان را قطع کنیم و آنها را در آتش اندازیم، که آنها زمین تاکستانم را هدر ندهند، زیرا من همه کاری کرده ام. چه کار بیشتری می توانستم انجام داده باشم؟

۵۰ ولی، بنگر، خدمتگزار به ارباب تاکستان گفت: آن را مدتی بیشتر امان بده.

۵۱ و ارباب گفت: آری، من آن را مدتی بیشتر امان می دهم، زیرا این مرا غمگین می کند که درختان تاکستانم را می بایستی از دست بدهم.

۵۲ از این رو، بگذار تا شاخه هایی از اینهایی که من در پایین ترین بخش های تاکستانم کاشته ام را برداریم، و بگذار تا آنها را به درختی که از آن آمدند پیوند بزنیم؛ و بگذار تا از درخت آن شاخه هایی که میوه شان تلخ ترین است را بچینیم، و شاخه های طبیعی درخت را بجای آنها پیوند زنیم.

۵۳ و این را من انجام خواهم داد که درخت از بین نرود، که، شاید، من بتوانم ریشه های آن را برای هدف خودم حفظ کنم.

۵۴ و، بنگر، ریشه های شاخه های طبیعی درختی که من هر جایی خواستم کاشتم هنوز زنده هستند؛ از این رو، که من آنها را برای هدف خودم بتوانم حفظ کنم، من شاخه های این درخت را خواهم گرفت، و آنها را به آنان پیوند خواهم زد. آری، من به آنها شاخه های درخت مادریشان را پیوند خواهم زد، که هنگامی که به اندازه کافی نیرومند شوند شاید برای من میوه خوب به بار آورند، و من بتوانم ریشه ها را نیز برای خودم حفظ کنم، و هنوز هم بتوانم در میوه تاکستانم شکوه داشته باشم.

۵۵ و چنین گذشت که آنها از درخت طبیعی که وحشی شده بود برداشتند، و به درختان طبیعی که نیز وحشی شده بودند، پیوند زدند.

۵۶ و آنها همچنین از درختان طبیعی که وحشی شده بودند برداشتند و به درخت مادریشان پیوند زدند.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck not the wild branches from the trees, save it be those which are most bitter; and in them ye shall graft according to that which I have said.

And we will nourish again the trees of the vineyard, and we will trim up the branches thereof; and we will pluck from the trees those branches which are ripened, that must perish, and cast them into the fire.

And this I do that, perhaps, the roots thereof may take strength because of their goodness; and because of the change of the branches, that the good may overcome the evil.

And because that I have preserved the natural branches and the roots thereof, and that I have grafted in the natural branches again into their mother tree, and have preserved the roots of their mother tree, that, perhaps, the trees of my vineyard may bring forth again good fruit; and that I may have joy again in the fruit of my vineyard, and, perhaps, that I may rejoice exceedingly that I have preserved the roots and the branches of the first fruit—

Wherefore, go to, and call servants, that we may labor diligently with our might in the vineyard, that we may prepare the way, that I may bring forth again the natural fruit, which natural fruit is good and the most precious above all other fruit.

Wherefore, let us go to and labor with our might this last time, for behold the end draweth nigh, and this is for the last time that I shall prune my vineyard.

Graft in the branches; begin at the last that they may be first, and that the first may be last, and dig about the trees, both old and young, the first and the last; and the last and the first, that all may be nourished once again for the last time.

Wherefore, dig about them, and prune them, and dung them once more, for the last time, for the end draweth nigh. And if it be so that these last grafts shall grow, and bring forth the natural fruit, then shall ye prepare the way for them, that they may grow.

۵۷ و ارباب تاکستان به خدمتگزار گفت: شاخه های وحشی را از درختان نچین، مگر آنهایی که تلخترین هستند، و بر آنها برپایه آنچه که من گفته ام پیوند بزن.

۵۸ و ما درختان تاکستان را دوباره پرورش داده و شاخه های آنها را کوتاه خواهیم کرد؛ و شاخه هایی از درختان که رسیده اند که باید از بین بروند را چیده و در آتش خواهیم انداخت.

۵۹ و این را من انجام می دهم که شاید ریشه های آنها به سبب نیک بودنشان بتوانند نیرومند شوند؛ و اینکه به سبب دگرگونی در شاخه ها، نیکویی بتواند بر بدی برتری یابد.

۶۰ و برای اینکه من شاخه های طبیعی و ریشه های آنها را حفظ کرده ام، و اینکه من شاخه های طبیعی را دوباره به درخت مادریشان پیوند زده ام و ریشه های درخت مادریشان را حفظ کرده ام تا شاید درختان تاکستانم بتوانند دوباره میوه خوب به بار آورند؛ و اینکه من دوباره بتوانم در میوه تاکستانم شادی داشته باشم، و شاید اینکه من بتوانم بی اندازه شادمانی کنم که من ریشه ها و شاخه های میوه نخست را حفظ کرده ام —

۶۱ از این رو، برو و خدمتگزاران را فراخوان که ما بتوانیم با کوشایی با توانمان در تاکستان کار کنیم که بتوانیم راهی را فراهم کنیم که من بتوانم دوباره میوه طبیعی به بار آورم، میوه طبیعی که میوه ای نیکو و گرانبهاترین، برتر از همه میوه های دیگر است.

۶۲ از این رو، بگذار تا برویم و با توانمان این بار آخر کار کنیم، زیرا بنگر پایان نزدیک می شود، و این برای بار آخر است که من تاکستانم را هرس می کنم.

۶۳ شاخه ها را در آن پیوند زنید؛ با آخرین شروع کنید که آنها نخستین شوند و اینکه نخستین آخرین شود، و دور و بر درختان، هم پیر و هم جوان، نخست و آخر، و آخر و نخست را بکنید که همه بتوانند یکبار دیگر برای بار آخر پرورش یابند.

۶۴ از این رو، دور و بر آنها را کنده و آنها را هرس کنید، و به آنها یک بار دیگر برای بار آخر کود دهید، زیرا پایان نزدیک می شود. و اگر این آنچه نچینان شود که این آخرین پیوند زده ها رشد کنند و میوه طبیعی به بار آورند، آنگاه شما راهی را برای آنها فراهم کنید که بتوانند رشد کنند.

And as they begin to grow ye shall clear away the branches which bring forth bitter fruit, according to the strength of the good and the size thereof; and ye shall not clear away the bad thereof all at once, lest the roots thereof should be too strong for the graft, and the graft thereof shall perish, and I lose the trees of my vineyard.

For it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard; wherefore ye shall clear away the bad according as the good shall grow, that the root and the top may be equal in strength, until the good shall overcome the bad, and the bad be hewn down and cast into the fire, that they cumber not the ground of my vineyard; and thus will I sweep away the bad out of my vineyard.

And the branches of the natural tree will I graft in again into the natural tree;

And the branches of the natural tree will I graft into the natural branches of the tree; and thus will I bring them together again, that they shall bring forth the natural fruit, and they shall be one.

And the bad shall be cast away, yea, even out of all the land of my vineyard; for behold, only this once will I prune my vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard sent his servant; and the servant went and did as the Lord had commanded him, and brought other servants; and they were few.

And the Lord of the vineyard said unto them: Go to, and labor in the vineyard, with your might. For behold, this is the last time that I shall nourish my vineyard; for the end is nigh at hand, and the season speedily cometh; and if ye labor with your might with me ye shall have joy in the fruit which I shall lay up unto myself against the time which will soon come.

And it came to pass that the servants did go and labor with their might; and the Lord of the vineyard labored also with them; and they did obey the commandments of the Lord of the vineyard in all things.

And there began to be the natural fruit again in the vineyard; and the natural branches began to grow and thrive exceedingly; and the wild branches began to be plucked off and to be cast away; and they did keep the root and the top thereof equal, according to the strength thereof.

۶۵ و همچنان که آنها شروع به رشد نمودند، شما شاخه هایی که میوه تلخ به بار می آورند را برپایه نیروی شاخه های نیکو و اندازه آنها برچینید و بدهای آنها را به یکباره برنچینید، مبادا ریشه های آنها برای پیوند زده ها بیش از اندازه نیرومند باشند و پیوند زده های آنها از بین روند، و من درختان تاکستانم را از دست بدهم.

۶۶ زیرا این مرا غمگین می کند که درختان تاکستانم را از دست بدهم، از این رو شما با توجه به رشد شاخه های نیکو، بدها را برچینید که ریشه و قسمت بالا بتوانند در نیرو با هم برابر باشند، تا اینکه شاخه های نیکو بر بدها برتری یابند و بدها بریده و در آتش افکنده شوند که آنها زمین تاکستانم را هدر ندهند؛ و بدین گونه بدها را از تاکستانم جاروب خواهم کرد.

۶۷ و شاخه های درخت طبیعی را من به درخت طبیعی دوباره پیوند خواهم زد.

۶۸ و شاخه های درخت طبیعی را من به شاخه های طبیعی درخت پیوند خواهم زد؛ و بدین گونه من آنها را به همدیگر بر خواهم گرداند که آنها میوه طبیعی به بار آورند و آنها یکی شوند.

۶۹ و بدها دور، آری، یعنی بیرون از همه زمین تاکستانم انداخته خواهند شد؛ زیرا بنگر، من تنها این یکبار تاکستانم را هرس خواهم کرد.

۷۰ و چنین گذشت که ارباب تاکستان خدمتگزارش را فرستاد؛ و آن خدمتگزار رفت و آنگونه که ارباب به او فرمان داده بود عمل کرد و خدمتگزاران دیگری آورد؛ و آنها چند تایی بودند.

۷۱ و ارباب تاکستان به آنها گفت: بروید، و در تاکستان با توانتان کار کنید. زیرا بنگرید، این بار آخر است که من تاکستانم را پرورش خواهم داد؛ زیرا پایان همی نزدیک است و فصل به سرعت می آید؛ و اگر شما با توانتان با من کار کنید در میوه ای که برای خودم انبار می کنم برای فصل بعدی که بزودی خواهد آمد شادی خواهید کرد.

۷۲ و چنین گذشت که خدمتگزاران رفتند و با توانشان کار کردند؛ و ارباب تاکستان نیز همراه با آنها کار کرد؛ و آنها از فرمان های ارباب تاکستان در همه چیزها فرمان بردند.

۷۳ و دوباره میوه طبیعی در تاکستان شروع به پدید آمدن نمود؛ و شاخه های طبیعی شروع به بی اندازه رشد کردن و شکوفا شدن نمودند؛ و شاخه های وحشی شروع به چیده شدن و دور انداخته شدن نمودند؛ و آنها ریشه و قسمت بالای آن را برپایه نیروی آن برابر نگه داشتند.

And thus they labored, with all diligence, according to the commandments of the Lord of the vineyard, even until the bad had been cast away out of the vineyard, and the Lord had preserved unto himself that the trees had become again the natural fruit; and they became like unto one body; and the fruits were equal; and the Lord of the vineyard had preserved unto himself the natural fruit, which was most precious unto him from the beginning.

And it came to pass that when the Lord of the vineyard saw that his fruit was good, and that his vineyard was no more corrupt, he called up his servants, and said unto them: Behold, for this last time have we nourished my vineyard; and thou beholdest that I have done according to my will; and I have preserved the natural fruit, that it is good, even like as it was in the beginning. And blessed art thou; for because ye have been diligent in laboring with me in my vineyard, and have kept my commandments, and have brought unto me again the natural fruit, that my vineyard is no more corrupted, and the bad is cast away, behold ye shall have joy with me because of the fruit of my vineyard.

For behold, for a long time will I lay up of the fruit of my vineyard unto mine own self against the season, which speedily cometh; and for the last time have I nourished my vineyard, and pruned it, and dug about it, and dunged it; wherefore I will lay up unto mine own self of the fruit, for a long time, according to that which I have spoken.

And when the time cometh that evil fruit shall again come into my vineyard, then will I cause the good and the bad to be gathered; and the good will I preserve unto myself, and the bad will I cast away into its own place. And then cometh the season and the end; and my vineyard will I cause to be burned with fire.

۷۴ و بدین گونه آنها، برپایه فرمان های ارباب تاکستان با همه کوشایی کار کردند، حتی تا اینکه بدها از تاکستان دور انداخته شدند، و ارباب برای خود درختان طبیعی را حفظ کرد که دوباره میوه طبیعی بدهند؛ و آنها مانند یک تن شدند؛ و میوه ها برابر بودند؛ و ارباب تاکستان برای خودش میوه طبیعی را که برای او از آغاز گرانبهاترین بود حفظ کرد.

۷۵ و چنین گذشت که هنگامی که ارباب تاکستان دید که میوه اش نیکو بود، و اینکه تاکستانش دیگر فاسد نبود، او خدمتگزارانش را فرا خواند، و به آنها گفت: بنگرید، برای این بار آخر ما تاکستانم را پرورش داده ایم؛ و شما می نگرید که من برپایه خواست خودم انجام داده ام؛ و من میوه طبیعی را، که نیکوست، حتی مانند آن که از آغاز بود، حفظ کرده ام. و برکت یافته هستید شما؛ زیرا به سبب اینکه شما در کار کردن در تاکستانم کوشا بوده اید و فرمان هایم را نگه داشته اید و برای من دوباره میوه طبیعی را آورده اید؛ که تاکستانم دیگر فاسد نیست و بد دور انداخته شده است، بنگرید شما با من به سبب میوه تاکستانم شادی خواهید کرد.

۷۶ زیرا بنگرید، برای مدت طولانی من میوه تاکستانم را برای خودم برای فصلی که به سرعت می آید انبار خواهم کرد؛ و برای آخرین بار من تاکستانم را پرورش داده و آن را هرس کرده ام، و دور و بر آن را گنده و به آن کود داده ام؛ از این رو، برپایه آنچه که من سخن گفته ام، برای خودم از این میوه برای مدت طولانی انبار خواهم کرد.

۷۷ و هنگامی که آن زمان بیاید که میوه بد دوباره به تاکستانم بیاید، آنگاه من وا خواهم داشت تا نیکو و بد گردآوری شوند؛ و نیکو را من برای خودم حفظ خواهم کرد، و بد را من به مکان خودش دور خواهم انداخت. و آنگاه آن فصل و پایان می آید؛ و تاکستانم را من وا خواهم داشت تا در آتش سوزانده شود.

Jacob 6

And now, behold, my brethren, as I said unto you that I would prophesy, behold, this is my prophecy—that the things which this prophet Zenos spake, concerning the house of Israel, in the which he likened them unto a tame olive tree, must surely come to pass.

And the day that he shall set his hand again the second time to recover his people, is the day, yea, even the last time, that the servants of the Lord shall go forth in his power, to nourish and prune his vineyard; and after that the end soon cometh.

And how blessed are they who have labored diligently in his vineyard; and how cursed are they who shall be cast out into their own place! And the world shall be burned with fire.

And how merciful is our God unto us, for he remembereth the house of Israel, both roots and branches; and he stretches forth his hands unto them all the day long; and they are a stiffnecked and a gainsaying people; but as many as will not harden their hearts shall be saved in the kingdom of God.

Wherefore, my beloved brethren, I beseech of you in words of soberness that ye would repent, and come with full purpose of heart, and cleave unto God as he cleaveth unto you. And while his arm of mercy is extended towards you in the light of the day, harden not your hearts.

Yea, today, if ye will hear his voice, harden not your hearts; for why will ye die?

For behold, after ye have been nourished by the good word of God all the day long, will ye bring forth evil fruit, that ye must be hewn down and cast into the fire?

Behold, will ye reject these words? Will ye reject the words of the prophets; and will ye reject all the words which have been spoken concerning Christ, after so many have spoken concerning him; and deny the good word of Christ, and the power of God, and the gift of the Holy Ghost, and quench the Holy Spirit, and make a mock of the great plan of redemption, which hath been laid for you?

يعقوب ٦

١ و اینک، بنگرید، برادرانم، همان گونه که به شما گفتم من نبوت خواهم کرد، بنگرید، این نبوت من است — که چیزهایی که این زنوس پیامبر، دربارهٔ خاندان اسرائیل گفت، که در آن او آنها را به یک درخت زیتون پرورشی همانند کرد، همانا رخ خواهد داد.

٢ و روزی که او دستش را دوباره برای بار دوم بنهد تا مردمش را بازباید، آن روزی است، آری، یعنی آخرین بار، که خدمتگزاران سرور با قدرت او پیش می روند، تا تاکستان او را پرورش دهند و هرس کنند؛ و پس از آن پایان بزودی می آید.

٣ و چه برکت یافته هستند آنهایی که با کوشایی در تاکستان او زحمت کشیده اند؛ و چه نفرین شده هستند آنهایی که به جای خودشان بیرون انداخته خواهند شد! و جهان در آتش سوزانده خواهد شد.

٤ و چه مهربان است خدای ما بر ما، زیرا او خاندان اسرائیل، هم ریشه ها و هم شاخه ها را به یاد می آورد؛ و او دست هایش را تمام روز به سوی آنها دراز می کند؛ و آنها مردمی خیره سر و ناسازگار هستند؛ ولی همهٔ کسانی که دل هایشان را سخت نکنند در ملکوت خدا نجات خواهند یافت.

٥ از این رو، برادران محبوبم، من با سخنان هوشیارانه از شما خواهش می کنم که توبه کرده و با نیت کامل دل بیابید، و به خدا وفادار باشید همان گونه که او به شما وفادار است. و در حالیکه بازوی رحمت او در روشنایی روز به سوی شما دراز شده است، دل هایتان را سخت نکنید.

٦ آری، امروز، اگر شما می خواهید ندای او را بشنوید، دل هایتان را سخت نکنید؛ زیرا برای چه می خواهید بمیرید؟

٧ زیرا بنگرید، پس از اینکه شما با سخن نیک خدا تمام روز پرورش یافتید، آیا میوهٔ بد به بار خواهید آورد، که بریده و به آتش افکنده شوید؟

٨ بنگرید، آیا این سخنان را رد خواهید کرد؟ آیا سخنان پیامبران را رد خواهید کرد؛ و آیا همهٔ سخنان نیکی که دربارهٔ مسیح گفته شده اند را، پس از اینکه این همه دربارهٔ او سخن گفته اند، انکار خواهید کرد؛ و سخن نیک مسیح و قدرت خدا و هدیهٔ روح القدس را انکار می کنید، و روح مقدس را فرو خواهید نشاند، و برنامهٔ بزرگ بازخرید شدن را که برای شما ریخته شده است به مسخره خواهید گرفت؟

Know ye not that if ye will do these things, that the power of the redemption and the resurrection, which is in Christ, will bring you to stand with shame and awful guilt before the bar of God?

And according to the power of justice, for justice cannot be denied, ye must go away into that lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever, which lake of fire and brimstone is endless torment.

O then, my beloved brethren, repent ye, and enter in at the strait gate, and continue in the way which is narrow, until ye shall obtain eternal life.

O be wise; what can I say more?

Finally, I bid you farewell, until I shall meet you before the pleasing bar of God, which bar striketh the wicked with awful dread and fear. Amen.

۹ آیا نمی دانید که اگر این چیزها را انجام دهید، که قدرت بازخریدی و رستاخیز که در مسیح است شما را خواهد آورد تا با شرمساری و احساس جرم و حشتناک در برابر بارگاه خدا بایستید؟

۱۰ و برپایه قدرت دادگری، زیرا دادگری نمی تواند انکار شود، شما باید به آن دریاچه آتش و گوگرد بروید که زبانه های آتشش خاموش نشدنی هستند و دودش برای همیشه و همیشه بالا می رود، دریاچه آتش و گوگردی که عذابی بی پایان است.

۱۱ آه پس، برادران محبوبم، توبه کنید و از دروازه تنگ وارد شده و به راهی که باریک است ادامه دهید تا اینکه زندگی جاویدان را بدست آورید.

۱۲ آه با خرد باشید؛ چه چیز دیگری می توانم بگویم؟

۱۳ در پایان، من به شما بدرود می گویم، تا زمانی که در برابر بارگاه دلپذیر خدا شما را دیدار کنم، بارگاهی که نابکاران را با هراس و ترس و حشتناکی می زند. آمین.

Jacob 7

And now it came to pass after some years had passed away, there came a man among the people of Nephi, whose name was Sherem.

And it came to pass that he began to preach among the people, and to declare unto them that there should be no Christ. And he preached many things which were flattering unto the people; and this he did that he might overthrow the doctrine of Christ.

And he labored diligently that he might lead away the hearts of the people, insomuch that he did lead away many hearts; and he knowing that I, Jacob, had faith in Christ who should come, he sought much opportunity that he might come unto me.

And he was learned, that he had a perfect knowledge of the language of the people; wherefore, he could use much flattery, and much power of speech, according to the power of the devil.

And he had hope to shake me from the faith, notwithstanding the many revelations and the many things which I had seen concerning these things; for I truly had seen angels, and they had ministered unto me. And also, I had heard the voice of the Lord speaking unto me in very word, from time to time; wherefore, I could not be shaken.

And it came to pass that he came unto me, and on this wise did he speak unto me, saying: Brother Jacob, I have sought much opportunity that I might speak unto you; for I have heard and also know that thou goest about much, preaching that which ye call the gospel, or the doctrine of Christ.

And ye have led away much of this people that they pervert the right way of God, and keep not the law of Moses which is the right way; and convert the law of Moses into the worship of a being which ye say shall come many hundred years hence. And now behold, I, Sherem, declare unto you that this is blasphemy; for no man knoweth of such things; for he cannot tell of things to come. And after this manner did Sherem contend against me.

But behold, the Lord God poured in his Spirit into my soul, insomuch that I did confound him in all his words.

يعقوب ۷

۱ و اینک چنین گذشت پس از اینکه چند سالی گذشت، مردی به میان مردم نیفای آمد که نامش شِرام بود.

۲ و چنین گذشت که او شروع نمود به موعظه کردن در میان مردم و اعلام کردن بر آنها که هیچ مسیحی نیست. و او چیزهای بسیاری که برای مردم چاپلوسانه بود موعظه می کرد؛ و این را او انجام می داد که بتواند اصول مسیح را براندازد.

۳ و او با کوشایی زحمت کشید که بتواند دل های مردم را به بیراهه بکشاند. به اندازه ای که او دل های بسیاری را به بیراهه کشاند؛ و او با دانستن این که من، یعقوب، به مسیح که خواهد آمد ایمان داشتم، به شدت به دنبال فرصتی بود که بتواند به نزد من آید.

۴ و او آنچنان دانش آموخته بود که از زبان مردم آگاهی کاملی داشت؛ از این رو، برپایه قدرت اهریمن او توانست چاپلوسی زیاد و قدرت زیاد سخنوری را بکار برد.

۵ و او امید داشت تا با وجود مکاشفه های بسیار و چیزهای بسیاری که من درباره این چیزها دیده بودم، ایمان مرا بلرزه اندازد؛ زیرا من براستی فرشتگان را دیده بودم، و آنها به من تعلیم داده بودند. و همچنین، من ندای سرور را که با سخن واقعی بر من سخن می گفت، گاه به گاه شنیده بودم؛ از این رو، من نمی توانستم لرزانده شوم.

۶ و چنین گذشت که او نزد من آمد، و به این شیوه با من سخن گفته گفتا: برادر یعقوب، من به شدت به دنبال فرصتی بوده ام که بتوانم با تو سخن گویم؛ زیرا من شنیده ام و نیز می دانم که تو زیاد به دور و بر می روی و چیزی که آن را مژده یا اصول مسیح می خوانی موعظه می کنی.

۷ و تو بسیاری از این مردم را به بیراهه کشانده ای که راه راست خدا را منحرف کنند، و قانون موسی را که راه راست است نگه ندارند؛ و قانون موسی را به پرستش موجودی که تو می گویی پس از صدها سال می آید برگردانده ای. و اینک بنگر، من، شِرام، بر تو اعلام می کنم که این گُفر است؛ زیرا هیچ کسی چنین چیزهایی را نمی داند؛ زیرا کسی نمی تواند از چیزهایی که می آیند بگوید. و به این شیوه، شِرام بر علیه من جر و بحث کرد.

۸ ولی بنگرید، سرور خدا روح خود را در روانم ریخت، به اندازه ای که من وی را در همه سخنانش مُجاب کردم.

And I said unto him: Deniest thou the Christ who shall come? And he said: If there should be a Christ, I would not deny him; but I know that there is no Christ, neither has been, nor ever will be.

And I said unto him: Believest thou the scriptures? And he said, Yea.

And I said unto him: Then ye do not understand them; for they truly testify of Christ. Behold, I say unto you that none of the prophets have written, nor prophesied, save they have spoken concerning this Christ.

And this is not all—it has been made manifest unto me, for I have heard and seen; and it also has been made manifest unto me by the power of the Holy Ghost; wherefore, I know if there should be no atonement made all mankind must be lost.

And it came to pass that he said unto me: Show me a sign by this power of the Holy Ghost, in the which ye know so much.

And I said unto him: What am I that I should tempt God to show unto thee a sign in the thing which thou knowest to be true? Yet thou wilt deny it, because thou art of the devil. Nevertheless, not my will be done; but if God shall smite thee, let that be a sign unto thee that he has power, both in heaven and in earth; and also, that Christ shall come. And thy will, O Lord, be done, and not mine.

And it came to pass that when I, Jacob, had spoken these words, the power of the Lord came upon him, insomuch that he fell to the earth. And it came to pass that he was nourished for the space of many days.

And it came to pass that he said unto the people: Gather together on the morrow, for I shall die; wherefore, I desire to speak unto the people before I shall die.

And it came to pass that on the morrow the multitude were gathered together; and he spake plainly unto them and denied the things which he had taught them, and confessed the Christ, and the power of the Holy Ghost, and the ministering of angels.

And he spake plainly unto them, that he had been deceived by the power of the devil. And he spake of hell, and of eternity, and of eternal punishment.

۹ و من به او گفتم: تو مسیحی را که خواهد آمد انکار می کنی؟ او گفت: اگر مسیحی باشد، من او را انکار نمی کنم؛ ولی من می دانم که نه مسیحی هست، نه بوده است، نه هرگز خواهد بود.

۱۰ و من به او گفتم: آیا تو به نوشته های مقدس ایمان داری؟ او گفت، آری.

۱۱ و من به او گفتم: پس تو آنها را نمی فهمی؛ زیرا آنها براستی از مسیح گواهی می دهند. بنگر، من به تو می گویم که هیچکدام از پیامبران نه چیزی نوشته اند نه نبوت کرده اند مگر اینکه درباره این مسیح سخن گفته اند.

۱۲ و این همه آن نیست — این بر من پدیدار شده است، زیرا من شنیده ام و دیده ام؛ و این همچنین با قدرت روح القدس بر من پدیدار شده است، از این رو، من می دانم اگر هیچ کفاره ای نباشد همه بشریت گمراه خواهند بود.

۱۳ و چنین گذشت که او به من گفت: نشانه ای با این قدرت روح القدس، که از آن خیلی زیاد می دانی، به من نشان بده.

۱۴ و من به او گفتم: من چه هستم که خدا را آزمایش کنم تا به تو از چیزی که تو می دانی راست است نشانه ای نشان دهد؟ با این حال تو آن را انکار خواهی کرد، برای اینکه تو از اهریمن هستی. با این وجود، خواست من انجام نخواهد شد؛ ولی اگر خدا تو را بزند، بگذار این نشانه ای بر تو باشد که او قدرت دارد، هم در آسمان و هم در زمین؛ و نیز، اینکه مسیح خواهد آمد. و باشد که خواست تو، سرور، و نه خواست من انجام شود.

۱۵ و چنین گذشت که هنگامی که من، یعقوب، این سخنان را گفتم، قدرت سرور بر او آمد، به اندازه ای که او بر زمین افتاد. و چنین گذشت که برای مدت چندین روز به او غذا داده می شد.

۱۶ و چنین گذشت که او به مردم گفت: فردا گرد هم آیید، زیرا من می میرم؛ از این رو، پیش از اینکه بمیرم خواستارم با مردم سخن گویم.

۱۷ و چنین گذشت که فردایش جمعیتی گرد هم آمدند، و او بی پرده با آنها سخن گفت و چیزهایی که به آنها آموزش داده بود را انکار کرد، و به مسیح، و قدرت روح القدس و خدمت فرشتگان اعتراف کرد.

۱۸ و او بی پرده با آنها سخن گفت، اینکه او از قدرت اهریمن فریب خورده بوده است. و او از دوزخ و جاودانگی و از مجازات جاویدان سخن گفت.

And he said: I fear lest I have committed the unpardonable sin, for I have lied unto God; for I denied the Christ, and said that I believed the scriptures; and they truly testify of him. And because I have thus lied unto God I greatly fear lest my case shall be awful; but I confess unto God.

And it came to pass that when he had said these words he could say no more, and he gave up the ghost.

And when the multitude had witnessed that he spake these things as he was about to give up the ghost, they were astonished exceedingly; insomuch that the power of God came down upon them, and they were overcome that they fell to the earth.

Now, this thing was pleasing unto me, Jacob, for I had requested it of my Father who was in heaven; for he had heard my cry and answered my prayer.

And it came to pass that peace and the love of God was restored again among the people; and they searched the scriptures, and hearkened no more to the words of this wicked man.

And it came to pass that many means were devised to reclaim and restore the Lamanites to the knowledge of the truth; but it all was vain, for they delighted in wars and bloodshed, and they had an eternal hatred against us, their brethren. And they sought by the power of their arms to destroy us continually.

Wherefore, the people of Nephi did fortify against them with their arms, and with all their might, trusting in the God and rock of their salvation; wherefore, they became as yet, conquerors of their enemies.

And it came to pass that I, Jacob, began to be old; and the record of this people being kept on the other plates of Nephi, wherefore, I conclude this record, declaring that I have written according to the best of my knowledge, by saying that the time passed away with us, and also our lives passed away like as it were unto us a dream, we being a lonesome and a solemn people, wanderers, cast out from Jerusalem, born in tribulation, in a wilderness, and hated of our brethren, which caused wars and contentions; wherefore, we did mourn out our days.

۱۹ و او گفت: من می ترسم مبادا گناه نا بخشودنی کرده باشم، زیرا من به خدا دروغ گفته ام؛ زیرا من مسیح را انکار کردم و گفتم که من به نوشته های مقدس ایمان دارم؛ و آنها براستی از او گواهی می دهند. و چون من بدین گونه به خدا دروغ گفته ام بسیار می ترسم مبادا وضعیت من وحشتناک باشد؛ ولی من به خدا اعتراف می کنم.

۲۰ و چنین گذشت که هنگامی که او این چیزها را گفت نتوانست چیز دیگری بگوید، و روح را تسلیم کرد.

۲۱ و هنگامی که آن جمعیت مشاهده کردند که او این چیزها را در حالیکه نزدیک به تسلیم کردن روح بود گفت بی اندازه حیرت زده شدند؛ به اندازه ای که قدرت خدا بر آنها فرود آمده و بر آنها چیره شد که آنها بر زمین افتادند.

۲۲ اینک، این چیز بر من، یعقوب، دلپذیر بود، زیرا من آن را از پدر آسمانیم درخواست کرده بودم؛ زیرا او زاری مرا شنیده بود و نیایش مرا پاسخ داده بود.

۲۳ و چنین گذشت که آرامش و مهر خدا دوباره در میان مردم باز آورده شد؛ و آنها نوشته های مقدس را بررسی کردند، و دیگر سخنان این مرد نابکار را بگوش دل نپذیرفتند.

۲۴ و چنین گذشت که راه های بسیاری برنامه ریزی شده بود تا لامانیان را به شناخت حقیقت بازگردانند و بازآورند؛ ولی آنها همه بیهوده بودند، زیرا آنها در جنگ و خونریزی دلشاد می شدند و بیزاری جاویدانی علیه ما برادرانشان داشتند. و با قدرت سلاح هایشان پیوسته برآن بودند تا ما را نابود کنند.

۲۵ از این رو، مردم نیفای با سلاح هایشان و با همه توانشان، با توکل به خدا و صخره رستگاری شان، علیه آنها توانمند شدند؛ از این رو، آنها همواره بر دشمنانشان چیره می شدند.

۲۶ و چنین گذشت که من، یعقوب، رو به پیری نهادم؛ و نگاشته این مردم بر ورقه های دیگر نیفای نگارش شده، از این رو، من به این نگاشته پایان می دهم، با اعلام کردن اینکه من برپایه آنچه می دانم نوشته ام، با گفتن اینکه زمان ما سپری شد و همچنین زندگی ما گویی خوابی برای ما بوده است سپری شد، ما مردمی دلتنگ و افسرده، آواره، بیرون انداخته شده از اورشلیم، زاده شده در پریشانی در یک بیابان، و مورد بیزاری برادرانمان بوده ایم که سبب جنگ ها و درگیری ها شد؛ از این رو، ما روزگار خود را با سوگواری گذرانیدیم.

And I, Jacob, saw that I must soon go down to my grave; wherefore, I said unto my son Enos: Take these plates. And I told him the things which my brother Nephi had commanded me, and he promised obedience unto the commands. And I make an end of my writing upon these plates, which writing has been small; and to the reader I bid farewell, hoping that many of my brethren may read my words. Brethren, adieu.

۲۷ و من، یعقوب، دیدم که بزودی به گورم خواهم رفت؛ از این رو، من به پسرم انوش گفتم: این ورقه ها را بگیر. و به او چیزهایی را که برادرم نیفای به من فرمان داده بود گفتم و او وعده داد که مُطیع فرمان ها باشد. و من به نوشتنم بر روی این ورقه ها که نوشته ای کوتاه بوده است پایان می دهم؛ و من به خواننده بدرود می گویم، با امید به اینکه بسیاری از برادرانم سخنان مرا بخوانند. برادران، بدرود.

The Book of Enos

Behold, it came to pass that I, Enos, knowing my father that he was a just man—for he taught me in his language, and also in the nurture and admonition of the Lord—and blessed be the name of my God for it—

And I will tell you of the wrestle which I had before God, before I received a remission of my sins.

Behold, I went to hunt beasts in the forests; and the words which I had often heard my father speak concerning eternal life, and the joy of the saints, sunk deep into my heart.

And my soul hungered; and I kneeled down before my Maker, and I cried unto him in mighty prayer and supplication for mine own soul; and all the day long did I cry unto him; yea, and when the night came I did still raise my voice high that it reached the heavens.

And there came a voice unto me, saying: Enos, thy sins are forgiven thee, and thou shalt be blessed.

And I, Enos, knew that God could not lie; wherefore, my guilt was swept away.

And I said: Lord, how is it done?

And he said unto me: Because of thy faith in Christ, whom thou hast never before heard nor seen. And many years pass away before he shall manifest himself in the flesh; wherefore, go to, thy faith hath made thee whole.

Now, it came to pass that when I had heard these words I began to feel a desire for the welfare of my brethren, the Nephites; wherefore, I did pour out my whole soul unto God for them.

And while I was thus struggling in the spirit, behold, the voice of the Lord came into my mind again, saying: I will visit thy brethren according to their diligence in keeping my commandments. I have given unto them this land, and it is a holy land; and I curse it not save it be for the cause of iniquity; wherefore, I will visit thy brethren according as I have said; and their transgressions will I bring down with sorrow upon their own heads.

کتاب انوش

۱ بنگرید، چنین گذشت که من، انوش، می دانم پدرم مردی دادگر بود — زیرا او مرا به زبان خودش، و نیز در پرورش و اندرز سرور آموزش داد — و به این خاطر با برکت باد نام خدایم —

۲ و من برای شما از کشمکش می خواهم گفت که پیش از اینکه آمرزش گناهانم را دریافت کنم در برابر خدا داشتم.

۳ بنگرید، من رفتم تا در جنگل جانورانی شکار کنم؛ و سخنانی که من بارها شنیده بودم پدرم درباره زندگی جاویدان و شادی مقدسین می گفت، در اعماق دلم نشست.

۴ و روانم تشنه شد؛ و من در برابر پروردگارم زانو زدم و در نیایش و دعای توانمندی برای روح خود بسوی او زاری کردم؛ و تمام روز من به درگاه او زاری کردم؛ آری، و هنگامی که شب فرا رسید من هنوز هم صدایم را بلند کردم که به آسمان ها رسید.

۵ و صدایی بر من آمد، گفتا: انوش، گناهان تو بخشیده شده اند و تو برکت می یابی.

۶ و من، انوش، می دانستم که خدا نمی تواند دروغ بگوید؛ از این رو، جرم من پاک شد.

۷ و من گفتم: سرور، چگونه این انجام شده است؟

۸ و او به من گفت: به سبب ایمان تو به مسیح، کسی که تو پیش از این هرگز نه شنیده ای نه دیده ای. و سال های بسیاری می گذرد پیش از اینکه او خودش را در جسم پدیدار کند؛ از این رو، برو، ایمانت تو را کامل کرده است.

۹ اینک، چنین گذشت که هنگامی که من این سخنان را شنیدم شروع نمودم به احساس خواسته ای برای بهروزی برادرانم، نیفایان داشتن؛ از این رو، من برای آنها تمام روانم را در نزد خدا برون ریختم.

۱۰ و در حالیکه من بدین گونه در روح تلاش می کردم، بنگرید، ندای سرور دوباره به ذهنم آمد، گفتا: من با برادران تو برپایه کوشایی شان در نگاه داری فرمان هایم برخورد خواهم کرد. من به آنها این سرزمین را داده ام، و این سرزمین مقدسی است؛ و من آن را نفرین نمی کنم مگر به سبب نابکاری؛ از این رو، من با برادران تو همان گونه که گفته ام برخورد خواهم کرد؛ و سرپیچی شان را من با اندوه بر سر خودشان پایین خواهم آورد.

And after I, Enos, had heard these words, my faith began to be unshaken in the Lord; and I prayed unto him with many long strugglings for my brethren, the Lamanites.

And it came to pass that after I had prayed and labored with all diligence, the Lord said unto me: I will grant unto thee according to thy desires, because of thy faith.

And now behold, this was the desire which I desired of him—that if it should so be, that my people, the Nephites, should fall into transgression, and by any means be destroyed, and the Lamanites should not be destroyed, that the Lord God would preserve a record of my people, the Nephites; even if it so be by the power of his holy arm, that it might be brought forth at some future day unto the Lamanites, that, perhaps, they might be brought unto salvation—

For at the present our strugglings were vain in restoring them to the true faith. And they swore in their wrath that, if it were possible, they would destroy our records and us, and also all the traditions of our fathers.

Wherefore, I knowing that the Lord God was able to preserve our records, I cried unto him continually, for he had said unto me: Whatsoever thing ye shall ask in faith, believing that ye shall receive in the name of Christ, ye shall receive it.

And I had faith, and I did cry unto God that he would preserve the records; and he covenanted with me that he would bring them forth unto the Lamanites in his own due time.

And I, Enos, knew it would be according to the covenant which he had made; wherefore my soul did rest.

And the Lord said unto me: Thy fathers have also required of me this thing; and it shall be done unto them according to their faith; for their faith was like unto thine.

And now it came to pass that I, Enos, went about among the people of Nephi, prophesying of things to come, and testifying of the things which I had heard and seen.

۱۱ و پس از اینکه من، انوش، این سخنان را شنیدم، ایمانم به سرور شروع به استوار شدن نمود؛ و من، با تلاش های بسیار طولانی برای برادرانم، لامانیان، به او نیایش کردم.

۱۲ و چنین گذشت که پس از اینکه من نیایش کردم و با همه کوشایی زحمت کشیدم، سرور به من گفت: من، به سبب ایمان تو، برپایه خواسته هایت به تو عطا خواهم کرد.

۱۳ و اینک بنگرید، این خواسته ای بود که من از او خواستار بودم — که اگر چنین شود، که مردم من، نیفایان به سرپیچی بیفتند و به وسیله ای نابود شوند و لامانیان نابود نشوند، اینکه سرور خدا نگاشته ای از مردم من، نیفایان را حفظ کند؛ حتی اگر با قدرت بازوی مقدس او چنین شود که آن بتواند در روزگاری در آینده به لامانیان پدیدار شود، که شاید آنها بتوانند به رستگاری آورده شوند —

۱۴ زیرا اکنون تلاش های ما در بازآوری آنها به ایمان راستین بیهوده بوده است. و آنها در غضب خود سوگند یاد کردند که اگر امکان پذیر باشد، آنها ما و نگاشته های ما و همچنین سنت های پدرانمان را نابود کنند.

۱۵ از این رو، من با دانستن اینکه سرور خدا قادر است نگاشته های ما را حفظ کند، به او پیوسته زاری می کردم، زیرا او به من گفته بود: هر آنچه که تو در ایمان درخواست کنی، با ایمان به اینکه آن را بنام مسیح دریافت می کنی، تو آن را دریافت خواهی کرد.

۱۶ و من ایمان داشتم و به درگاه خدا زاری کردم که او نگاشته ها را حفظ کند؛ و او با من پیمان بست که آنها را برای لامانیان در زمان مناسب خودش پیش خواهد آورد.

۱۷ و من، انوش، می دانستم این برپایه پیمانی که او بسته بود می شود؛ از این رو روانم آرام گرفت.

۱۸ و سرور به من گفت: پدران تو نیز از من این چیز را خواسته اند؛ و آن بر آنها برپایه ایمانشان انجام خواهد شد؛ زیرا ایمانشان مانند ایمان تو بود.

۱۹ و اینک چنین گذشت که من، انوش، به دور و بر در میان مردم نیفای رفته از چیزهایی که می آیند نبوت می کردم و از چیزهایی که دیده و شنیده بودم گواهی می دادم.

And I bear record that the people of Nephi did seek diligently to restore the Lamanites unto the true faith in God. But our labors were vain; their hatred was fixed, and they were led by their evil nature that they became wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, full of idolatry and filthiness; feeding upon beasts of prey; dwelling in tents, and wandering about in the wilderness with a short skin girdle about their loins and their heads shaven; and their skill was in the bow, and in the cimeter, and the ax. And many of them did eat nothing save it was raw meat; and they were continually seeking to destroy us.

And it came to pass that the people of Nephi did till the land, and raise all manner of grain, and of fruit, and flocks of herds, and flocks of all manner of cattle of every kind, and goats, and wild goats, and also many horses.

And there were exceedingly many prophets among us. And the people were a stiffnecked people, hard to understand.

And there was nothing save it was exceeding harshness, preaching and prophesying of wars, and contentions, and destructions, and continually reminding them of death, and the duration of eternity, and the judgments and the power of God, and all these things—stirring them up continually to keep them in the fear of the Lord. I say there was nothing short of these things, and exceedingly great plainness of speech, would keep them from going down speedily to destruction. And after this manner do I write concerning them.

And I saw wars between the Nephites and Lamanites in the course of my days.

And it came to pass that I began to be old, and an hundred and seventy and nine years had passed away from the time that our father Lehi left Jerusalem.

And I saw that I must soon go down to my grave, having been wrought upon by the power of God that I must preach and prophesy unto this people, and declare the word according to the truth which is in Christ. And I have declared it in all my days, and have rejoiced in it above that of the world.

۲۰ و من شهادت می دهم که مردم نیفای با کوشایی برآن بودند تا لامانیان را به ایمان راستین به خدا بازآورند. ولی زحمت های ما بیهوده بود؛ بیزاری آنها ثابت بود و آنها با طبیعت پلیدشان هدایت می شدند که وحشی و تندخو، و مردمی تشنه به خون شدند، آکنده از بت پرستی و آلودگی؛ جانوران درنده خوردن، در چادر به سر بُردن و با کمر بند پوستین کوتاهی به دور کمرشان بسته و سرهایشان تراشیده در بیابان سرگردان بودن؛ و مهارت آنها در کمان و دِشنه و تَبَر بود. و بسیاری از آنها هیچ چیزی نمی خوردند مگر گوشت خام؛ و آنها پیوسته برآن بودند تا ما را نابود کنند.

۲۱ و چنین گذشت که مردم نیفای زمین را کشت کردند، و همه گونه دانه و میوه، و گلّه های رمه و گلّه هایی از همه گونه چارپایان از هر گونه، و بُز و بُز وحشی، و همچنین اسب های بسیاری پرورش دادند.

۲۲ و در میان ما پیامبران بی اندازه زیادی بودند. و مردم، مردمی خیره سر و دیرفهم بودند.

۲۳ و هیچ چیزی نبود مگر سختی بی اندازه، موعظه و نبوت از جنگ ها و درگیری ها و نابودی ها، و پیوسته یادآوری کردن آنها از مرگ و مدت جاودانگی، و داوری ها و قدرت خدا و همه این چیزها — پیوسته آنها را برانگیختن تا در ترس از سرور نگه داشته شوند. من می گویم هیچ چیزی جز این چیزها و سادگی بی اندازه بزرگ در سخنوری نبود که آنها را از سقوط ناگهانی به نابودی نگه دارد. و به این شیوه من درباره آنها می نویسم.

۲۴ و من در راه روزگارم بین نیفایان و لامانیان جنگ هایی دیدم.

۲۵ و چنین گذشت که من رو به پیری نهادم، و صد و هفتاد و نه سال از زمانی که پدرمان لیحای اورشلیم را ترک کرد گذشته بود.

۲۶ و من دیدم که بزودی به گورم خواهم رفت، قدرت خدا بر من تأثیر کرده که باید بر این مردم موعظه و نبوت کرده و برپایه حقیقتی که در مسیح است سخن را اعلام کنم. و من آن را در همه روزگارم اعلام کرده ام و در آن بالاتر از هر چیز جهان شادمانی کرده ام.

And I soon go to the place of my rest, which is with my Redeemer; for I know that in him I shall rest. And I rejoice in the day when my mortal shall put on immortality, and shall stand before him; then shall I see his face with pleasure, and he will say unto me: Come unto me, ye blessed, there is a place prepared for you in the mansions of my Father. Amen.

۲۷ و من بزودی به مکان آرامش که در کنار بازخردارم است می
روم؛ زیرا من می دانم که در او من آرامش می یابم. و در روزی
که فناپذیری من فناپذیری را بر تن کند و در برابر او بایستد من
شادمانی می کنم؛ آنگاه من رخسارش را با خوشنودی می بینم،
و او به من خواهد گفت: به سوی من بیا، تو ای برکت یافته،
جایی برای تو در کاخ های پدرم آماده شده است. آمین

The Book of Jarom

Now behold, I, Jarom, write a few words according to the commandment of my father, Enos, that our genealogy may be kept.

And as these plates are small, and as these things are written for the intent of the benefit of our brethren the Lamanites, wherefore, it must needs be that I write a little; but I shall not write the things of my prophesying, nor of my revelations. For what could I write more than my fathers have written? For have not they revealed the plan of salvation? I say unto you, Yea; and this sufficeth me.

Behold, it is expedient that much should be done among this people, because of the hardness of their hearts, and the deafness of their ears, and the blindness of their minds, and the stiffness of their necks; nevertheless, God is exceedingly merciful unto them, and has not as yet swept them off from the face of the land.

And there are many among us who have many revelations, for they are not all stiffnecked. And as many as are not stiffnecked and have faith, have communion with the Holy Spirit, which maketh manifest unto the children of men, according to their faith.

And now, behold, two hundred years had passed away, and the people of Nephi had waxed strong in the land. They observed to keep the law of Moses and the sabbath day holy unto the Lord. And they profaned not; neither did they blaspheme. And the laws of the land were exceedingly strict.

And they were scattered upon much of the face of the land, and the Lamanites also. And they were exceedingly more numerous than were they of the Nephites; and they loved murder and would drink the blood of beasts.

And it came to pass that they came many times against us, the Nephites, to battle. But our kings and our leaders were mighty men in the faith of the Lord; and they taught the people the ways of the Lord; wherefore, we withstood the Lamanites and swept them away out of our lands, and began to fortify our cities, or whatsoever place of our inheritance.

کتاب یعروم

۱ اینک بنگرید، من، یعروم، چند سخنی برپایه فرمان های پدرم، انوش، می نویسم که خاندان-نامه ما ثبت شود.

۲ و از آنجایی که این ورقه ها کوچک هستند و از آنجایی که این چیزها به نیت سودمندی برای برادرانمان لامانیان نوشته می شوند، از این رو، ناگزیر باید که من کمی بنویسم؛ ولی من نه از چیزهای نبوت، نه از مکاشفه هایم خواهم نوشت. زیرا چه چیز بیشتری از آنچه که پدرم نوشته است می توانم بنویسم؟ زیرا آیا آنها برنامه رستگاری را آشکار نکرده اند؟ من به شما می گویم، آری؛ و این مرا کافی است.

۳ بنگرید، این لازم است که به سبب سخت دلی هایشان و ناشنوایی گوش هایشان و کوری ذهن هایشان، خیره سری هایشان، کار بسیاری می بایستی در میان این مردم انجام شود؛ با این وجود، خدا بی اندازه بر آنها مهربان است و هنوز آنها را از روی سرزمین جاروب نکرده است.

۴ و بسیاری در میان ما هستند که مکاشفه های بسیاری دارند، زیرا آنها همه خیره سر نیستند. و همه کسانی که خیره سر نیستند و ایمان دارند، با روح مقدس که بر فرزندان آدمی برپایه ایمانشان چیزها را پدیدار می کند، ارتباط الهی دارند.

۵ و اینک، بنگرید، دویست سال گذشته بود و مردم نیفای در سرزمین نیرومند شده بودند. آنها در نگهداری قانون موسی و مقدس نگاه داشتن روز سبت برای سرور پای بند بودند. و آنها بی حرمتی نمی کردند؛ کفر هم نمی گفتند. و قوانین سرزمین بی اندازه دقیق بودند.

۶ و آنها و همچنین لامانیان بر روی بیشتر سرزمین پراکنده شده بودند. و آنها در تعداد، بی اندازه بیشتر از نیفایان بودند؛ و آنها عاشق آدم کشی بودند و خون جانوران را می نوشیدند.

۷ و چنین گذشت که آنها چندین بار علیه ما، نیفایان، آمدند تا نبرد کنند. ولی پادشاهان ما و فرماندهان ما در ایمان به سرور مردان توانایی بودند؛ و به مردم راه های سرور را آموزش دادند؛ از این رو، ما در برابر لامانیان ایستادگی کردیم و آنها را از سرزمین هایمان بیرون راندیم، و شروع به توانمند کردن شهرهایمان یا هر مکان میراثیمان نمودیم.

And we multiplied exceedingly, and spread upon the face of the land, and became exceedingly rich in gold, and in silver, and in precious things, and in fine workmanship of wood, in buildings, and in machinery, and also in iron and copper, and brass and steel, making all manner of tools of every kind to till the ground, and weapons of war—yea, the sharp pointed arrow, and the quiver, and the dart, and the javelin, and all preparations for war.

And thus being prepared to meet the Lamanites, they did not prosper against us. But the word of the Lord was verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will keep my commandments ye shall prosper in the land.

And it came to pass that the prophets of the Lord did threaten the people of Nephi, according to the word of God, that if they did not keep the commandments, but should fall into transgression, they should be destroyed from off the face of the land.

Wherefore, the prophets, and the priests, and the teachers, did labor diligently, exhorting with all long-suffering the people to diligence; teaching the law of Moses, and the intent for which it was given; persuading them to look forward unto the Messiah, and believe in him to come as though he already was. And after this manner did they teach them.

And it came to pass that by so doing they kept them from being destroyed upon the face of the land; for they did prick their hearts with the word, continually stirring them up unto repentance.

And it came to pass that two hundred and thirty and eight years had passed away—after the manner of wars, and contentions, and dissensions, for the space of much of the time.

And I, Jarom, do not write more, for the plates are small. But behold, my brethren, ye can go to the other plates of Nephi; for behold, upon them the records of our wars are engraven, according to the writings of the kings, or those which they caused to be written.

And I deliver these plates into the hands of my son Omni, that they may be kept according to the commandments of my fathers.

۸ و ما بی اندازه افزایش یافته و بر روی سرزمین گسترش یافتیم، و بی اندازه در طلا و در نقره و در چیزهای گرانبها، و در ظریف کاری با چوب، در ساختمان ها و در دستگاه ها، و نیز در آهن و مس، و برنج و فولاد ثروتمند شدیم؛ همه گونه ابزاری از هر گونه برای کشت زمین و سلاح های جنگی ساختیم — آری، تیرهای نوک تیز و تیر و تیردان و نیزه، و همه گونه آماده سازی برای جنگ.

۹ و بدین گونه برای رویارویی با لامانیان آماده بوده، آنها علیه ما پیشرفتی نداشتند. بلکه درستی سخن سرور، که او بر پدرانمان گفت، ثابت شد، گفتا که: تا جایی که شما فرمان هایم را نگاه دارید شما در این سرزمین کامروا خواهید شد.

۱۰ و چنین گذشت که پیامبران سرور، برپایه سخن خدا مردم نیفای را هشدار می دادند، که اگر آنها فرمان ها را نگه ندارند، بلکه به سرپیچی افتند، آنها از روی سرزمین نابود خواهند شد.

۱۱ از این رو، پیامبران و کشیشان و آموزگاران با کوشایی، با همه شکیبایی به نصیحت کردن مردم با کوشایی زحمت می کشیدند؛ با آموزش قانون موسی و نیتی برای چیزی که داده شده بود؛ با ترغیب آنها به چشم به راه بودن به مسیح و ایمان آوردن به آمدن او گویی او پیشاپیش آمده است. و به همین شیوه آنها را آموزش می دادند.

۱۲ و چنین گذشت که آنها با این کار آنان را از نابود شدن بر روی سرزمین نگاه داشتند؛ زیرا دل های آنها را با سخن و پیوسته آنها را به توبه برانگیختن، تحریک می کردند.

۱۳ و چنین گذشت که دویست و سی و هشت سال گذشته بود — برای مدت زیادی، در پی جنگ ها و درگیری ها و ناسازگاری ها.

۱۴ و من، یعروم، بیشتر نمی نویسم، زیرا ورقه ها کوچک هستند. ولی بنگرید، برادرانم، شما می توانید به ورقه های دیگر نیفای نگاه کنید؛ زیرا بنگرید، بر روی آنها نگاشته های جنگ های ما، برپایه نوشته های پادشاهان، یا آنچه که آنان واداشتند تا نوشته شود، کنده کاری شده اند.

۱۵ و من این ورقه ها را به دست پسر عمی می سپارم، که آنها برپایه فرمان های پدرانم ثبت شوند.

The Book of Omni

کتاب عُمَنی

Behold, it came to pass that I, Omni, being commanded by my father, Jarom, that I should write somewhat upon these plates, to preserve our genealogy—

Wherefore, in my days, I would that ye should know that I fought much with the sword to preserve my people, the Nephites, from falling into the hands of their enemies, the Lamanites. But behold, I of myself am a wicked man, and I have not kept the statutes and the commandments of the Lord as I ought to have done.

And it came to pass that two hundred and seventy and six years had passed away, and we had many seasons of peace; and we had many seasons of serious war and bloodshed. Yea, and in fine, two hundred and eighty and two years had passed away, and I had kept these plates according to the commandments of my fathers; and I conferred them upon my son Amaron. And I make an end.

And now I, Amaron, write the things whatsoever I write, which are few, in the book of my father.

Behold, it came to pass that three hundred and twenty years had passed away, and the more wicked part of the Nephites were destroyed.

For the Lord would not suffer, after he had led them out of the land of Jerusalem and kept and preserved them from falling into the hands of their enemies, yea, he would not suffer that the words should not be verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall not prosper in the land.

Wherefore, the Lord did visit them in great judgment; nevertheless, he did spare the righteous that they should not perish, but did deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that I did deliver the plates unto my brother Chemish.

۱ بنگرید، چنین گذشت که من، عُمَنی، از سوی پدرم، یعروم، فرمان داده شده، که می بایستی اندکی بر این ورقه ها بنویسم، تا خاندان-نامه خود را حفظ کنم.

۲ از این رو، من می خواهم شما بدانید که در روزگارم، بسیار با شمشیر جنگیدم تا مردمم، نیفایان را از افتادن بدست دشمنانشان لامانیان حفظ کنم. ولی بنگرید، من خودم نیز مردی نابکار هستم و اساس نامه ها و فرمان های سَرور را آن گونه که می بایستی نگاه می داشته ام نگاه نداشته ام.

۳ و چنین گذشت که دویست و هفتاد و شش سال گذشته بود و ما فصل های آرامش بسیاری داشتیم؛ و ما فصل های جنگ و خونریزی سنگین بسیاری داشتیم. آری، و خلاصه، دویست و هشتاد و دو سال گذشته بود و من این ورقه ها را برپایه فرمان های پدرم نگاه داری کرده بودم؛ و من آنها را به پسرم عمارون واگذار کردم. و من پایان می دهم.

۴ و اینک من، عمارون، آنچه که می نویسم، که اندک هستند، در کتاب پدرم می نویسم.

۵ بنگرید، چنین گذشت که سیصد و بیست سال گذشته بود و بخش نابکارتر نیفایان نابود شده بودند.

۶ زیرا سَرور روا نمی داشت، پس از اینکه او آنها را از اورشلیم به بیرون هدایت کرده بود و آنها را از افتادن بدست دشمنانشان نگاه داری و حفظ کرده بود، آری، او روا نمی داشت که درستی سخنانی، که او بر پدرانمان گفت، ثابت نشود، گفتا که: تا جایی که شما فرمان های مرا نگاه ندارید در این سرزمین کامروا نخواهید شد.

۷ از این رو، سَرور با آنها در داوری بزرگی برخورد کرد؛ با این وجود، او پرهیزکاران را امان داد که هلاک نشوند، بلکه آنها را از دست دشمنانشان رهایی داد.

۸ و چنین گذشت که من ورقه ها را به برادرم کمیش سپردم.

Now I, Chemish, write what few things I write, in the same book with my brother; for behold, I saw the last which he wrote, that he wrote it with his own hand; and he wrote it in the day that he delivered them unto me. And after this manner we keep the records, for it is according to the commandments of our fathers. And I make an end.

Behold, I, Abinadom, am the son of Chemish. Behold, it came to pass that I saw much war and contention between my people, the Nephites, and the Lamanites; and I, with my own sword, have taken the lives of many of the Lamanites in the defence of my brethren.

And behold, the record of this people is engraven upon plates which is had by the kings, according to the generations; and I know of no revelation save that which has been written, neither prophecy; wherefore, that which is sufficient is written. And I make an end.

Behold, I am Amaleki, the son of Abinadom. Behold, I will speak unto you somewhat concerning Mosiah, who was made king over the land of Zarahemla; for behold, he being warned of the Lord that he should flee out of the land of Nephi, and as many as would hearken unto the voice of the Lord should also depart out of the land with him, into the wilderness—

And it came to pass that he did according as the Lord had commanded him. And they departed out of the land into the wilderness, as many as would hearken unto the voice of the Lord; and they were led by many preachings and prophesyings. And they were admonished continually by the word of God; and they were led by the power of his arm, through the wilderness until they came down into the land which is called the land of Zarahemla.

And they discovered a people, who were called the people of Zarahemla. Now, there was great rejoicing among the people of Zarahemla; and also Zarahemla did rejoice exceedingly, because the Lord had sent the people of Mosiah with the plates of brass which contained the record of the Jews.

۹ اینک من، کمیش، آن چیزهای اندکی که می نویسم را در همان کتاب برادرم می نویسم؛ زیرا بنگرید، من آخرین چیزی که او نوشت را دیدم، که او با دستهای خودش نوشت؛ و او آن را در روزی که آنها را به من سپرد نوشت. و به این شیوه ما نگاشته ها را می نگاریم، زیرا این برپایه فرمان های پدرانمان است. و من پایان می دهم.

۱۰ بنگرید، من، ابینادم، پسر کمیش هستم. بنگرید، چنین گذشت که من جنگ و درگیری زیادی را بین مردم، نیفایان و لامانیان دیدم؛ و من با شمشیر خودم جان بسیاری از لامانیان را در دفاع از برادرانم گرفته ام.

۱۱ و بنگرید، نگاشته این مردم بر روی ورقه هایی کنده کاری شده اند که برپایه نسل ها نزد پادشاهان است؛ و من نه از هیچ مکاشفه ای آگاهی دارم نه از هیچ نبوتی، مگر آنچه نوشته شده است؛ از این رو، آنچه که کافی است نوشته شده است. و من پایان می دهم.

۱۲ بنگرید، من عمالقی، پسر ابینادم، هستم. بنگرید، من با شما اندکی درباره موصایا، که پادشاه سرزمین زراحملا شد، سخن خواهم گفتم؛ زیرا بنگرید، او از سوی سرور هشدار داده شده که می بایستی از سرزمین نیفایان بگریزد و همه کسانی که ندای سرور را بگوش دل می پذیرند نیز می بایستی با او از آن سرزمین راهی بیابان شوند —

۱۳ و چنین گذشت که او همان گونه که سرور به وی فرمان داده بود عمل کرد. و آنها، همه کسانی که ندای سرور را بگوش دل می پذیرفتند، از آن سرزمین راهی بیابان شدند؛ و آنها با موعظه ها و نبوت های بسیار راهنمایی می شدند. و آنها پیوسته با سخن خدا اندرز داده می شدند؛ و با قدرت بازوی او در راه بیابان راهنمایی می شدند، تا اینکه آنها پایین به سرزمینی که سرزمین زراحملا خوانده می شود رسیدند.

۱۴ و آنها مردمی را یافتند، که مردم زراحملا خوانده می شدند. اینک، شادمانی بزرگی در میان مردم زراحملا شد؛ و زراحملا نیز بی اندازه شادمانی کرد، برای اینکه سرور مردم موصایا را با ورقه های برنجی که نگاشته های یهودیان را دربر داشتند فرستاده بود.

Behold, it came to pass that Mosiah discovered that the people of Zarahemla came out from Jerusalem at the time that Zedekiah, king of Judah, was carried away captive into Babylon.

And they journeyed in the wilderness, and were brought by the hand of the Lord across the great waters, into the land where Mosiah discovered them; and they had dwelt there from that time forth.

And at the time that Mosiah discovered them, they had become exceedingly numerous. Nevertheless, they had had many wars and serious contentions, and had fallen by the sword from time to time; and their language had become corrupted; and they had brought no records with them; and they denied the being of their Creator; and Mosiah, nor the people of Mosiah, could understand them.

But it came to pass that Mosiah caused that they should be taught in his language. And it came to pass that after they were taught in the language of Mosiah, Zarahemla gave a genealogy of his fathers, according to his memory; and they are written, but not in these plates.

And it came to pass that the people of Zarahemla, and of Mosiah, did unite together; and Mosiah was appointed to be their king.

And it came to pass in the days of Mosiah, there was a large stone brought unto him with engravings on it; and he did interpret the engravings by the gift and power of God.

And they gave an account of one Coriantumr, and the slain of his people. And Coriantumr was discovered by the people of Zarahemla; and he dwelt with them for the space of nine moons.

It also spake a few words concerning his fathers. And his first parents came out from the tower, at the time the Lord confounded the language of the people; and the severity of the Lord fell upon them according to his judgments, which are just; and their bones lay scattered in the land northward.

Behold, I, Amaleki, was born in the days of Mosiah; and I have lived to see his death; and Benjamin, his son, reigneth in his stead.

۱۵ بنگرید، چنین گذشت که موصایا دریافت که مردم زراحملا در زمانی که صدقیا، پادشاه یهودا، به اسارت به بابل بُرده شده بود از اورشلیم بیرون آمدند.

۱۶ و آنها در بیابان سفر کردند و بدست سَرور به آن سوی آب های پهناور، به سرزمینی آورده شدند که موصایا آنها را یافت؛ و آنها از آن پس در آنجا ساکن بوده اند.

۱۷ و در زمانی که موصایا آنها را یافت، آنها بی اندازه زیاد شده بودند. با این وجود، آنها جنگ های بسیار و درگیری های شدیدی داشته بودند، و گاه به گاه با شمشیر فروافتاده بودند؛ و زبان آنها بهم ریخته شده بود؛ و آنها هیچ نگاشته ای با خود نیاورده بودند؛ و وجود آفریدگارشان را انکار می کردند؛ و نه موصایا نه مردم موصایا می توانستند آنها را بفهمند.

۱۸ ولی چنین گذشت که موصایا واداشت که زبان او به آنها آموزش داده شود. و چنین گذشت که پس از اینکه زبان موصایا به آنها آموزش داده شد، زراحملا خاندان-نامه پدران را، برپایه حافظه اش، بیان کرد؛ و آنها نوشته شده اند، ولی نه روی این ورقه ها.

۱۹ و چنین گذشت که مردم زراحملا و مردم موصایا با هم متحد شدند؛ و موصایا را تعیین کردند تا پادشاه آنها باشد.

۲۰ و چنین گذشت در روزگار موصایا، سنگ بزرگی با کنده کاری هایی بر آن به نزد موصایا آورده شد؛ و او کنده کاری ها را با هدیه و قدرت خدا ترجمه کرد.

۲۱ و آنها سرگذشت یک گریانتومر و کشتار مردمش را شرح می دادند. و گریانتومر بدست مردم زراحملا یافته شده بود؛ و او برای مدت نه ماه با آنها بسر بُرده بود.

۲۲ آن چند سخنی نیز درباره پدران او می گفت. و پدر و مادر نخستین او، در زمانی که سَرور زبان مردم را در هم ریخت، از بُرج بیرون آمدند؛ و سختگیری سَرور برپایه داوری های او، که دادگرانه هستند، بر آنها فرود آمد؛ و استخوان های آنها در سرزمین شمالی پراکنده شدند.

۲۳ بنگرید، من، عمالقی، در روزگار موصایا زاده شدم؛ و زندگی کرده ام تا مرگ او را ببینم؛ و بنیامین، پسرش بجای او فرمانروایی می کند.

And behold, I have seen, in the days of king Benjamin, a serious war and much bloodshed between the Nephites and the Lamanites. But behold, the Nephites did obtain much advantage over them; yea, insomuch that king Benjamin did drive them out of the land of Zarahemla.

And it came to pass that I began to be old; and, having no seed, and knowing king Benjamin to be a just man before the Lord, wherefore, I shall deliver up these plates unto him, exhorting all men to come unto God, the Holy One of Israel, and believe in prophesying, and in revelations, and in the ministering of angels, and in the gift of speaking with tongues, and in the gift of interpreting languages, and in all things which are good; for there is nothing which is good save it comes from the Lord: and that which is evil cometh from the devil.

And now, my beloved brethren, I would that ye should come unto Christ, who is the Holy One of Israel, and partake of his salvation, and the power of his redemption. Yea, come unto him, and offer your whole souls as an offering unto him, and continue in fasting and praying, and endure to the end; and as the Lord liveth ye will be saved.

And now I would speak somewhat concerning a certain number who went up into the wilderness to return to the land of Nephi; for there was a large number who were desirous to possess the land of their inheritance.

Wherefore, they went up into the wilderness. And their leader being a strong and mighty man, and a stiffnecked man, wherefore he caused a contention among them; and they were all slain, save fifty, in the wilderness, and they returned again to the land of Zarahemla.

And it came to pass that they also took others to a considerable number, and took their journey again into the wilderness.

And I, Amaleki, had a brother, who also went with them; and I have not since known concerning them. And I am about to lie down in my grave; and these plates are full. And I make an end of my speaking.

۲۴ و بنگرید، در روزگار بنیامین پادشاه، من جنگی شدید و خونریزی بسیاری بین نیفایان و لامانیان دیده ام. ولی بنگرید، نیفایان بر آنها برتری زیادی بدست آوردند؛ آری، به اندازه ای که بنیامین پادشاه آنها را از سرزمین زراحملا بیرون راند.

۲۵ و چنین گذشت که من رو به پیری نهادم؛ و هیچ نواده ای نداشته، و بنیامین پادشاه را مردی دادگر در برابر سرور دانسته، از این رو، من این ورقه ها را به او خواهم سپرد، با نصیحت کردن همه آدمیان به آمدن به سوی خدا، قدوس اسرائیل و به ایمان آوردن به نبوت و به مکاشفه ها و به تعلیم فرشتگان و به هدیه سخن گفتن به زبان ها و به هدیه ترجمه زبان ها، و به همه چیزهایی که نیک هستند؛ زیرا هیچ چیزی نیست که نیک باشد جز اینکه آن از سوی سرور می آید: و چیزی که پلید است از سوی اهریمن می آید.

۲۶ و اینک، برادران محبوبم، من می خواهم که شما به سوی مسیح، که قدوس اسرائیل است، بیایید و از رستگاری او و قدرت باز خریدش بهره مند شوید. آری، به سوی او بیایید و تمام روانتان را به عنوان یک پیشکش به او پیشکش کنید، و به روزه گرفتن و نیایش کردن ادامه دهید و تا پایان پایداری کنید؛ و به هستی سرور سوگند شما نجات خواهید یافت.

۲۷ و اینک من می خواهم درباره تعداد ویژه ای، که بالا به بیابان رفتند تا به سرزمین نیفایان باز گردند اندکی سخن گویم؛ زیرا تعداد زیادی بودند که خواستار تصرف کردن سرزمین میراثیشان بودند.

۲۸ از این رو، آنها بالا به بیابان رفتند. و رهبر آنها مردی نیرومند و توانا و مردی خیره سر بوده، از این رو او سبب یک درگیری در میان آنها شد؛ و همه آنها جز پنجاه تن در بیابان کشته شدند و آنها دوباره به سرزمین زراحملا بازگشتند.

۲۹ و چنین گذشت که آنها همچنین تعداد قابل توجه دیگری را برداشتند و دوباره راهی سفرشان به بیابان شدند.

۳۰ و من، عمالقی، برادری داشتم که او نیز با آنها رفت؛ و من تاکنون از آنها خبری ندارم. و من در آستانه خوابیدن در گورم هستم؛ و این ورقه ها پر شده اند. و من به سخن گفتنم پایان می دهم.

The Words of Mormon

And now I, Mormon, being about to deliver up the record which I have been making into the hands of my son Moroni, behold I have witnessed almost all the destruction of my people, the Nephites.

And it is many hundred years after the coming of Christ that I deliver these records into the hands of my son; and it supposeth me that he will witness the entire destruction of my people. But may God grant that he may survive them, that he may write somewhat concerning them, and somewhat concerning Christ, that perhaps some day it may profit them.

And now, I speak somewhat concerning that which I have written; for after I had made an abridgment from the plates of Nephi, down to the reign of this king Benjamin, of whom Amaleki spake, I searched among the records which had been delivered into my hands, and I found these plates, which contained this small account of the prophets, from Jacob down to the reign of this king Benjamin, and also many of the words of Nephi.

And the things which are upon these plates pleasing me, because of the prophecies of the coming of Christ; and my fathers knowing that many of them have been fulfilled; yea, and I also know that as many things as have been prophesied concerning us down to this day have been fulfilled, and as many as go beyond this day must surely come to pass—

Wherefore, I chose these things, to finish my record upon them, which remainder of my record I shall take from the plates of Nephi; and I cannot write the hundredth part of the things of my people.

But behold, I shall take these plates, which contain these prophesyings and revelations, and put them with the remainder of my record, for they are choice unto me; and I know they will be choice unto my brethren.

And I do this for a wise purpose; for thus it whispereth me, according to the workings of the Spirit of the Lord which is in me. And now, I do not know all things; but the Lord knoweth all things which are to come; wherefore, he worketh in me to do according to his will.

سخنان مورمون

۱ و اینک من، مورمون، در آستانه سپردن نگاشته ای که تهیه کرده ام به دست پسر مورونی بوده، بنگرید من تقریباً همه نابودی مردم، نیفایان را مشاهده کرده ام.

۲ و صدها سال پس از آمدن مسیح است که من این نگاشته ها را به دست پسر من سپارم؛ و گمان من این است که او نابودی کامل مردم را شاهد خواهد بود. ولی باشد که خدا بگذارد که او از آنها جان بدر برد، که بتواند اندکی درباره آنها، و اندکی درباره مسیح بنویسد، که شاید روزی این برای آنها سودمند باشد.

۳ و اینک، من اندکی درباره آنچه که نوشته ام سخن می گویم؛ زیرا پس از اینکه من از ورقه های نیفای، تا فرمانروایی این بنیامین پادشاه، خلاصه ای درست کردم، از کسی که عمالقی از او سخن گفت، در میان ورقه هایی که بدست من سپرده شده بود جستجو کردم، و این ورقه ها را که این سرگذشت کوتاه پیامبران را از یعقوب تا فرمانروایی این بنیامین پادشاه، و نیز بسیاری از سخنان نیفای را دربر داشت پیدا کردم.

۴ و چیزهایی که بر روی این ورقه ها هستند، به سبب نبوت‌هایی درباره آمدن مسیح مرا خوشنود می کنند؛ و پدرانم می دانستند که بسیاری از آنها برآورده شده اند؛ آری، و من همچنین می دانم که همه آن چیزهایی که درباره ما تا به امروز نبوت شده اند برآورده شده اند و همه آن چیزهایی که فراتر از این روز می روند همانا رخ خواهند داد —

۵ از این رو، من این چیزها را برگزیدم تا نگاشته ام را روی آنها تمام کنم، که باقیمانده نگاشته ام را از ورقه های نیفای می گیرم؛ و من نمی توانم حتی یک صدم از امور مردم را بنویسم.

۶ ولی بنگرید، من این ورقه ها را، که این نبوت ها و مکاشفه ها را دربر دارند، می گیرم و آنها را کنار باقیمانده نگاشته ام می گذارم، زیرا آنها برای من برگزیده هستند؛ و من می دانم آنها برای برادرانم برگزیده خواهند بود.

۷ و من این را برای هدفی خردمندانه انجام می دهم؛ زیرا بدین گونه، او برپایه کارگر شدن روح سرور که در من است، مرا نجوا می دهد. و اینک، من همه چیزها را نمی دانم؛ ولی سرور همه چیزهایی که می آیند را می داند؛ از این رو، او در من کارگر می شود تا برپایه خواستش عمل کنم.

And my prayer to God is concerning my brethren, that they may once again come to the knowledge of God, yea, the redemption of Christ; that they may once again be a delightsome people.

And now I, Mormon, proceed to finish out my record, which I take from the plates of Nephi; and I make it according to the knowledge and the understanding which God has given me.

Wherefore, it came to pass that after Amaleki had delivered up these plates into the hands of king Benjamin, he took them and put them with the other plates, which contained records which had been handed down by the kings, from generation to generation until the days of king Benjamin.

And they were handed down from king Benjamin, from generation to generation until they have fallen into my hands. And I, Mormon, pray to God that they may be preserved from this time henceforth. And I know that they will be preserved; for there are great things written upon them, out of which my people and their brethren shall be judged at the great and last day, according to the word of God which is written.

And now, concerning this king Benjamin—he had somewhat of contentions among his own people.

And it came to pass also that the armies of the Lamanites came down out of the land of Nephi, to battle against his people. But behold, king Benjamin gathered together his armies, and he did stand against them; and he did fight with the strength of his own arm, with the sword of Laban.

And in the strength of the Lord they did contend against their enemies, until they had slain many thousands of the Lamanites. And it came to pass that they did contend against the Lamanites until they had driven them out of all the lands of their inheritance.

And it came to pass that after there had been false Christs, and their mouths had been shut, and they punished according to their crimes;

۸ و نیایش من به خدا دربارهٔ برادرانم است، که آنها یکبار دیگر بتوانند به شناخت خدا، آری، به بازخریدی مسیح برسند؛ که آنها بتوانند یکبار دیگر مردمی دلپسند شوند.

۹ و اینک من، مورمون، به تمام کردن نگاشته ام که از ورقه های نیفای می گیرم می پردازم؛ و من برپایهٔ دانش و فهمی که خدا به من داده است آن را تهیه می کنم.

۱۰ از این رو، چنین گذشت که پس از اینکه عمالقی این ورقه ها را به دست بنیامین پادشاه سپرد، او آنها را برداشت و کنار ورقه های دیگری گذاشت، که دربر گیرندهٔ نگاشته هایی بودند که بدست پادشاهان نسل به نسل تا روزگار بنیامین پادشاه دست به دست شده بودند.

۱۱ و آنها از بنیامین پادشاه نسل به نسل دست به دست شدند تا اینکه به دست من افتادند. و من، مورمون، به خدا نیایش می کنم که آنها بتوانند از این پس حفظ شوند. و من می دانم که آنها حفظ خواهند شد؛ زیرا چیزهای بزرگی بر روی آنها نوشته شده اند، که از روی آنها مردمم و برادرانشان در آن روز بزرگ و آخر، برپایهٔ سخن خدا که نوشته شده است، داوری خواهند شد.

۱۲ و اینک، دربارهٔ این بنیامین پادشاه — او درگیری اندکی در میان مردم خودش داشت.

۱۳ و نیز چنین گذشت که لشکریان لامانیان از سرزمین نیفای بیرون آمدند تا علیه مردم او نبرد کنند. ولی بنگرید، بنیامین پادشاه لشکریانش را گرد هم آورد و علیه آنها ایستادگی کرد؛ و او با نیروی بازوی خودش با شمشیر لابان جنگید.

۱۴ و با نیروی سرور آنها علیه دشمنانشان درگیر شدند، تا اینکه آنها چندین هزار از لامانیان را کشتند. و چنین گذشت که آنها علیه لامانیان درگیر شدند تا اینکه آنها را از همهٔ سرزمین های میراثیشان بیرون راندند.

۱۵ و چنین گذشت که پس از اینکه مسیح های دروغین آمده بودند و دهانشان بسته شده بود، و آنها برپایهٔ بزهکاریشان مجازات شده بودند؛

And after there had been false prophets, and false preachers and teachers among the people, and all these having been punished according to their crimes; and after there having been much contention and many dissensions away unto the Lamanites, behold, it came to pass that king Benjamin, with the assistance of the holy prophets who were among his people—

For behold, king Benjamin was a holy man, and he did reign over his people in righteousness; and there were many holy men in the land, and they did speak the word of God with power and with authority; and they did use much sharpness because of the stiff-neckedness of the people—

Wherefore, with the help of these, king Benjamin, by laboring with all the might of his body and the faculty of his whole soul, and also the prophets, did once more establish peace in the land.

۱۶ و پس از اینکه پیامبران دروغین و موعظه کنندگان و آموزگاران دروغین به میان مردم آمده بودند و همه آنها برپایه بزهکاری هایشان مجازات شده بودند؛ و پس از اینکه درگیری های زیاد و ناسازگاری های بسیار با لامانیان بوده، بنگرید، چنین گذشت که بنیامین پادشاه، با کمک پیامبران مقدسی که در میان مردم او بودند —

۱۷ زیرا بنگرید، بنیامین پادشاه مرد مقدسی بود و او با پرهیزکاری بر مردمش فرمانروایی می کرد؛ و مردان مقدس بسیاری در آن سرزمین بودند و آنها سخن خدا را با قدرت و با اختیار می گفتند؛ و آنها به سبب خیره سری مردم، تندی زیادی بکار می بردند —

۱۸ از این رو، با کمک اینها، با زحمت کشیدن با همه توانایی بدنش و نیروی روانش و نیز با کمک پیامبران، بنیامین پادشاه یکبار دیگر آرامش را در سرزمین برقرار کرد.

The Book of Mosiah

کتاب موصایا

Mosiah 1

موصایا ۱

And now there was no more contention in all the land of Zarahemla, among all the people who belonged to king Benjamin, so that king Benjamin had continual peace all the remainder of his days.

And it came to pass that he had three sons; and he called their names Mosiah, and Helorum, and Helaman. And he caused that they should be taught in all the language of his fathers, that thereby they might become men of understanding; and that they might know concerning the prophecies which had been spoken by the mouths of their fathers, which were delivered them by the hand of the Lord.

And he also taught them concerning the records which were engraven on the plates of brass, saying: My sons, I would that ye should remember that were it not for these plates, which contain these records and these commandments, we must have suffered in ignorance, even at this present time, not knowing the mysteries of God.

For it were not possible that our father, Lehi, could have remembered all these things, to have taught them to his children, except it were for the help of these plates; for he having been taught in the language of the Egyptians therefore he could read these engravings, and teach them to his children, that thereby they could teach them to their children, and so fulfilling the commandments of God, even down to this present time.

I say unto you, my sons, were it not for these things, which have been kept and preserved by the hand of God, that we might read and understand of his mysteries, and have his commandments always before our eyes, that even our fathers would have dwindled in unbelief, and we should have been like unto our brethren, the Lamanites, who know nothing concerning these things, or even do not believe them when they are taught them, because of the traditions of their fathers, which are not correct.

۱ و اینک در همه سرزمین زراحملا، در میان مردمی که به بنیامین پادشاه تعلق داشتند دیگر هیچ درگیری نبود، آنچنان که بنیامین پادشاه در باقیمانده روزگارش آرامش بیوسته ای داشت.

۲ و چنین گذشت که او سه پسر داشت؛ و او نام آنها را موصایا و هیلورام و هیلامان خواند. و او واداشت که همه زبان های پدرانش به آنها آموزش داده شوند که از این راه بتوانند مردان فهمیده ای شوند؛ و به این وسیله بتوانند درباره نبوت هایی که از دهان پدرانشان گفته شده، که بدست سرور به آنها سپرده شده بود بدانند.

۳ و او همچنین درباره نگاشته هایی که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بودند به آنها آموزش داده گفتا: پسرانم، من می خواهم که شما به یاد آورید که اگر برای این ورقه ها نبود که دربر گیرنده این نگاشته ها و این فرمان ها هستند، ما حتی در این زمان کنونی رازهای خدا را نمی دانسته از نادانی رنج می بردیم.

۴ زیرا این امکان پذیر نبود که پدر ما، لیحای توانسته باشد همه این چیزها را به یاد آورد تا آنها را به فرزندانش آموزش داده باشد، مگر با کمک این ورقه ها؛ زیرا او به زبان مصریان آموزش دیده، بنابراین او می توانست این کنده کاری ها را بخواند و آنها را به فرزندانش آموزش دهد، که آنان از این راه بتوانند به فرزندان خود آنها را آموزش دهند، و این گونه فرمان های خدا را حتی تا این زمان کنونی برآورده کنند.

۵ من به شما، پسرانم می گویم، اگر برای این چیزها که بدست خدا نگاه داری و حفظ شده اند که ما رازهای او را بخوانیم و بفهمیم و فرمان هایش را همواره در برابر چشمان خود داشته باشیم نبود، حتی پدرانمان در بی ایمانی فرو می رفتند و ما مانند برادرانمان لامانیان می شدیم که به سبب سنت های پدرانشان که درست نیستند درباره این چیزها هیچ نمی دانند، حتی هنگامی که به آنها آموزش داده می شود آنها باور نمی کنند.

O my sons, I would that ye should remember that these sayings are true, and also that these records are true. And behold, also the plates of Nephi, which contain the records and the sayings of our fathers from the time they left Jerusalem until now, and they are true; and we can know of their surety because we have them before our eyes.

And now, my sons, I would that ye should remember to search them diligently, that ye may profit thereby; and I would that ye should keep the commandments of God, that ye may prosper in the land according to the promises which the Lord made unto our fathers.

And many more things did king Benjamin teach his sons, which are not written in this book.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of teaching his sons, that he waxed old, and he saw that he must very soon go the way of all the earth; therefore, he thought it expedient that he should confer the kingdom upon one of his sons.

Therefore, he had Mosiah brought before him; and these are the words which he spake unto him, saying: My son, I would that ye should make a proclamation throughout all this land among all this people, or the people of Zarahemla, and the people of Mosiah who dwell in the land, that thereby they may be gathered together; for on the morrow I shall proclaim unto this my people out of mine own mouth that thou art a king and a ruler over this people, whom the Lord our God hath given us.

And moreover, I shall give this people a name, that thereby they may be distinguished above all the people which the Lord God hath brought out of the land of Jerusalem; and this I do because they have been a diligent people in keeping the commandments of the Lord.

And I give unto them a name that never shall be blotted out, except it be through transgression.

۶ آه پسرانم، من می خواهم که شما به یاد آورید که این گفته ها راست هستند و نیز اینکه این نگاشته ها راست هستند. و بنگرید، همچنین ورقه های نیفای که دربر گیرنده نگاشته ها و گفته های پدرانمان از زمانی که اورشلیم را ترک کردند تا این زمان و آنها راست هستند؛ و ما می توانیم از درستی آنها آگاه شویم برای اینکه ما اینها را در برابر چشمان خود داریم.

۷ و اینک، پسرانم، من می خواهم که شما به یاد آورید تا آنها را با کوشایی بررسی کنید که از این راه بتوانید سودمند شوید؛ و من می خواهم که شما فرمان های خدا را نگاه دارید که شما بتوانید در این سرزمین برپایه وعده هایی که سرور به پدرانمان داده است کامروا شوید.

۸ و چیزهای بسیار بیشتری بنیامین پادشاه به پسرانش آموزش داد، که در این کتاب نوشته نشده اند.

۹ و چنین گذشت که پس از اینکه بنیامین پادشاه به آموزش دادن به پسرانش پایان داد، اینکه او سالخورده بوده و دید که بزودی به راه همه زمینیان باید برود؛ بنابراین او پنداشت شایسته است که پادشاهی را به یکی از پسرانش واگذار کند.

۱۰ بنابراین، او خواست تا موصایا پیش وی آورده شود؛ و اینها سخنانی هستند که بر او گفت، گفتا: پسر، من می خواهم که تو در سرتاسر همه این سرزمین در میان همه این مردم، یا مردم زراحملا و مردم موصایا که در این سرزمین ساکن هستند، بیانیه ای دهی که به این وسیله آنها گرد هم آورده شوند؛ زیرا فردا من به این مردمم با دهان خودم اعلام خواهم کرد که تو پادشاه و فرمانروایی بر این مردم که خدایمان سرور به ما داده است هستی.

۱۱ و افزون بر این، من به این مردم نامی می دهم که از این راه آنها از همه مردمی که سرور خدا از سرزمین اورشلیم بیرون آورده است بیشتر متمایز باشند؛ و این را انجام می دهم برای اینکه آنها در نگاه داری فرمان های سرور مردمی کوشا بوده اند.

۱۲ و من به آنها نامی می دهم که جز به سبب سربلندی هرگز محو نشود.

Yea, and moreover I say unto you, that if this highly favored people of the Lord should fall into transgression, and become a wicked and an adulterous people, that the Lord will deliver them up, that thereby they become weak like unto their brethren; and he will no more preserve them by his matchless and marvelous power, as he has hitherto preserved our fathers.

For I say unto you, that if he had not extended his arm in the preservation of our fathers they must have fallen into the hands of the Lamanites, and become victims to their hatred.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of these sayings to his son, that he gave him charge concerning all the affairs of the kingdom.

And moreover, he also gave him charge concerning the records which were engraven on the plates of brass; and also the plates of Nephi; and also, the sword of Laban, and the ball or director, which led our fathers through the wilderness, which was prepared by the hand of the Lord that thereby they might be led, every one according to the heed and diligence which they gave unto him.

Therefore, as they were unfaithful they did not prosper nor progress in their journey, but were driven back, and incurred the displeasure of God upon them; and therefore they were smitten with famine and sore afflictions, to stir them up in remembrance of their duty.

And now, it came to pass that Mosiah went and did as his father had commanded him, and proclaimed unto all the people who were in the land of Zarahemla that thereby they might gather themselves together, to go up to the temple to hear the words which his father should speak unto them.

۱۳ آری، و افزون بر این، من به تو می گویم که اگر این مردم مورد لطف والای سرور به سرپیچی بیفتند، و مردمی نابکار و زناکار شوند که سرور آنها را رها کند، که به این وسیله مانند برادرانشان ضعیف شوند؛ و او دیگر آنها را با قدرت بی همتا و شگفت انگیزش، آن گونه که او پدرانشان را تاکنون حفظ کرده است حفظ نخواهد کرد.

۱۴ زیرا من به تو می گویم، اگر او بازویش را در حفظ کردن پدرانشان دراز نکرده بود آنها به دست لامانیان می افتادند و قربانی بیزاری آنها می شدند.

۱۵ و چنین گذشت که پس از اینکه بنیامین پادشاه به این گفته ها به پسرش پایان داد، اینکه او مسئولیت همه امور پادشاهی را به او واگذار کرد.

۱۶ و افزون بر این، او مسئولیت نگاشته هایی که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بودند را نیز به او واگذار کرد؛ و همچنین ورقه های نیفای؛ و همچنین شمشیر لابان و گوی یا جهت نما، که پدرانشان را در بیان راهنمایی کرد که بدست سرور آماده شده بود که از این راه آنها بتوانند برپایه توجّه و کوشایی که هر کسی به او می داد راهنمایی شود.

۱۷ بنابراین، همین که آنها بی ایمان می شدند نه کامروا می شدند نه در سفرشان پیشرفت می کردند؛ بلکه به عقب رانده می شدند و دچار ناخوشنودی خدا می شدند؛ و بنابراین آنها با قحطی و رنج های دردناک ضربه می خوردند تا آنها را در به یاد آوری وظیفه شان برانگیزد.

۱۸ و اینک، چنین گذشت که موصایا رفت و آن گونه که پدرش به او فرمان داده بود عمل کرد، و به همه مردمی که در سرزمین زراحملا بودند اعلام کرد که از این راه آنها بتوانند گرد هم آیند تا بالا به معبد بروند تا سخنانی که پدرش به آنها می گوید را بشنوند.

Mosiah 2

And it came to pass that after Mosiah had done as his father had commanded him, and had made a proclamation throughout all the land, that the people gathered themselves together throughout all the land, that they might go up to the temple to hear the words which king Benjamin should speak unto them.

And there were a great number, even so many that they did not number them; for they had multiplied exceedingly and waxed great in the land.

And they also took of the firstlings of their flocks, that they might offer sacrifice and burnt offerings according to the law of Moses;

And also that they might give thanks to the Lord their God, who had brought them out of the land of Jerusalem, and who had delivered them out of the hands of their enemies, and had appointed just men to be their teachers, and also a just man to be their king, who had established peace in the land of Zarahemla, and who had taught them to keep the commandments of God, that they might rejoice and be filled with love towards God and all men.

And it came to pass that when they came up to the temple, they pitched their tents round about, every man according to his family, consisting of his wife, and his sons, and his daughters, and their sons, and their daughters, from the eldest down to the youngest, every family being separate one from another.

And they pitched their tents round about the temple, every man having his tent with the door thereof towards the temple, that thereby they might remain in their tents and hear the words which king Benjamin should speak unto them;

For the multitude being so great that king Benjamin could not teach them all within the walls of the temple, therefore he caused a tower to be erected, that thereby his people might hear the words which he should speak unto them.

موصایا ۲

۱ و چنین گذشت که پس از اینکه موصایا آن گونه که پدرش به او فرمان داده بود عمل کرد، و در سرتاسر همه سرزمین بیابیه ای داد که مردم از سراسر همه سرزمین خودشان گرد هم آیند که بتوانند بالا به معبد بروند تا سخنانی که بنیامین پادشاه بر آنها می گوید را بشنوند.

۲ و تعداد زیادی بودند، حتی آنچنان زیاد که آنها را نشمردند؛ زیرا آنها بی اندازه افزایش یافته بودند و در سرزمین زیاد شده بودند.

۳ و آنها همچنین از نخست زادگان گله های خود برداشتند، که بتوانند برپایه قانون موسی قربانی و پیشکشی های سوخته پیشکش کنند؛

۴ و نیز اینکه آنها بتوانند از سرور خدایشان سپاسگزاری کنند کسی که آنها را از سرزمین اورشلیم بیرون آورده بود و کسی که آنها را از دست دشمنانشان رهایی داده بود، و مردانی دادگر را تعیین کرده بود تا آموزگاران آنها باشند، و نیز مردی دادگر را تا پادشاه آنها باشد کسی که آرامش را در سرزمین زراحملا برقرار کرده بود، و کسی که به آنها آموزش داده بود تا فرمان های خدا را نگاه دارند که شادمانی کنند و آکنده از مهر به خدا و همه آدمیان شوند.

۵ و چنین گذشت که هنگامی که آنها بالا به معبد آمدند چادرهایشان را دور تا دور زدند، هر مردی برپایه خانواده اش، برگرفته از همسرش و پسرانش و دخترانش، و پسران آنها و دختران آنها از ارشدترین تا جوانترین، هر خانواده ای از دیگری جدا بوده.

۶ و آنها چادرهایشان را دور تا دور معبد زدند، هر مردی درب چادرش را به سوی معبد داشته، که از این راه بتوانند در چادرهایشان بمانند و سخنانی که بنیامین پادشاه به آنها می گوید را بشنوند.

۷ زیرا جمعیت چنان زیاد بوده که بنیامین پادشاه نمی توانست درون دیوارهای معبد به همه آنها آموزش دهد، بنابراین او واداشت تا برجی بنا شود، که از این راه مردمش بتوانند سخنانی که او بر آنها می گوید را بشنوند.

And it came to pass that he began to speak to his people from the tower; and they could not all hear his words because of the greatness of the multitude; therefore he caused that the words which he spake should be written and sent forth among those that were not under the sound of his voice, that they might also receive his words.

And these are the words which he spake and caused to be written, saying: My brethren, all ye that have assembled yourselves together, you that can hear my words which I shall speak unto you this day; for I have not commanded you to come up hither to trifle with the words which I shall speak, but that you should hearken unto me, and open your ears that ye may hear, and your hearts that ye may understand, and your minds that the mysteries of God may be unfolded to your view.

I have not commanded you to come up hither that ye should fear me, or that ye should think that I of myself am more than a mortal man.

But I am like as yourselves, subject to all manner of infirmities in body and mind; yet I have been chosen by this people, and consecrated by my father, and was suffered by the hand of the Lord that I should be a ruler and a king over this people; and have been kept and preserved by his matchless power, to serve you with all the might, mind and strength which the Lord hath granted unto me.

I say unto you that as I have been suffered to spend my days in your service, even up to this time, and have not sought gold nor silver nor any manner of riches of you;

Neither have I suffered that ye should be confined in dungeons, nor that ye should make slaves one of another, nor that ye should murder, or plunder, or steal, or commit adultery; nor even have I suffered that ye should commit any manner of wickedness, and have taught you that ye should keep the commandments of the Lord, in all things which he hath commanded you—

۸ و چنین گذشت که او از بُرج شروع به سخن گفتن بر مردمش نمود؛ و همه آنها به سبب جمعیت زیادشان نمی توانستند سخنان او را بشنوند؛ از این رو، او واداشت تا سخنانی را که می گفت نوشته شوند و در میان آنهايي که در محدوده صدای او نبودند فرستاده شوند که آنها نیز بتوانند سخنانش را دریافت کنند.

۹ و اینها سخنانی هستند که او گفت و واداشت تا نوشته شوند، گفتا: برادرانم، همه شمایی که گرد هم آمده اید، شمایی که می توانید سخنان مرا که در این روز بر شما می گویم بشنوید؛ زیرا من به شما فرمان نداده ام تا بالا به اینجا بیایید تا سخنانی که من می گویم را سرسری بگیرید، بلکه شما مرا بگوش دل بپذیرید و گوش هایتان را باز کنید که بشنوید و دل هایتان را باز کنید که بفهمید و ذهن هایتان را باز کنید که رازهای خدا در نظر شما فاش شوند.

۱۰ من به شما فرمان نداده ام تا بالا به اینجا بیایید که از من بترسید، یا بپندارید که من خودم بیشتر از یک آدم فناپذیر هستم.

۱۱ بلکه من مانند خود شما هستم، در معرض همه گونه ناتوانی های جسمی و ذهنی؛ با این حال من بدست این مردم برگزیده و بدست پدرم تخصیص داده شده ام و بدست سرور روا داده شدم که فرمانروا و پادشاه بر این مردم شوم؛ و با قدرت بی همتایش نگاه داری و حفظ شده ام تا به شما با همه توان، ذهن و نیرویی که سرور به من عطا کرده است، خدمت کنم.

۱۲ من به شما می گویم که همان گونه که من روا داده شده ام تا روزگرم را حتی تا این زمان در خدمت به شما سپری کنم، و نه به دنبال طلا نه به دنبال نقره و هیچ گونه ثروت های شما بوده ام؛

۱۳ نه روا داشته ام که شما در سیاهچال ها بازداشت شوید، نه اینکه شما یکدیگر را به بردگی بگیرید، نه اینکه آدم کشی یا چپاول یا دزدی یا زنا کنید؛ نه من حتی روا داشته ام که شما هیچ گونه نابکاری کنید، و به شما آموزش داده ام که فرمان های سرور را در همه چیزهایی که او به شما فرمان داده است نگاه دارید —

And even I, myself, have labored with mine own hands that I might serve you, and that ye should not be laden with taxes, and that there should nothing come upon you which was grievous to be borne—and of all these things which I have spoken, ye yourselves are witnesses this day.

Yet, my brethren, I have not done these things that I might boast, neither do I tell these things that thereby I might accuse you; but I tell you these things that ye may know that I can answer a clear conscience before God this day.

Behold, I say unto you that because I said unto you that I had spent my days in your service, I do not desire to boast, for I have only been in the service of God.

And behold, I tell you these things that ye may learn wisdom; that ye may learn that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God.

Behold, ye have called me your king; and if I, whom ye call your king, do labor to serve you, then ought not ye to labor to serve one another?

And behold also, if I, whom ye call your king, who has spent his days in your service, and yet has been in the service of God, do merit any thanks from you, O how you ought to thank your heavenly King!

I say unto you, my brethren, that if you should render all the thanks and praise which your whole soul has power to possess, to that God who has created you, and has kept and preserved you, and has caused that ye should rejoice, and has granted that ye should live in peace one with another—

I say unto you that if ye should serve him who has created you from the beginning, and is preserving you from day to day, by lending you breath, that ye may live and move and do according to your own will, and even supporting you from one moment to another—I say, if ye should serve him with all your whole souls yet ye would be unprofitable servants.

۱۴ و حتی من، خودم، با دست های خودم زحمت کشیده ام که بتوانم به شما خدمت کنم، و اینکه شما زیر بار مالیات های سنگین نروید، و اینکه هیچ چیزی که تحملش دشوار باشد بر شما نیاید — و بر همه این چیزهایی که من گفته ام، شما خودتان در این روز شاهد هستید.

۱۵ با این حال، برادرانم، من نه این چیزها را انجام داده ام که خودستایی کنم، نه این چیزها را برای شما می گویم که من از این راه شما را متهم کنم؛ بلکه من برای شما این چیزها را می گویم که شما بدانید که من بتوانم در این روز در برابر خدا با وجدانی پاک پاسخگو باشم.

۱۶ بنگرید، من به شما می گویم که برای اینکه من به شما گفتم که روزگارم را در خدمت کردن به شما سپری کرده ام، من خواستار خودستایی نیستم، زیرا من تنها در خدمت خدا بوده ام.

۱۷ و بنگرید، من برای شما این چیزها را می گویم که شما خردمندی را یاد بگیرید؛ اینکه یاد بگیرید که هنگامی که شما در خدمت هموعان خود هستید تنها در خدمت خدایتان هستید.

۱۸ بنگرید، شما مرا پادشاه خود خوانده اید؛ و اگر من که شما پادشاه خود می خوانید زحمت می کشم تا به شما خدمت کنم، آنگاه آیا شما نمی بایستی زحمت بکشید تا به یکدیگر خدمت کنید؟

۱۹ و نیز بنگرید، اگر من، کسی که شما پادشاه خود می خوانید، کسی که روزگارش را در خدمت به شما سپری کرده است و گرچه در خدمت خدا بوده است، شایسته هر سیاسی از سوی شما باشم، آه چگونه شما می بایستی از پادشاه آسمانی خود سپاسگزاری کنید!

۲۰ من به شما می گویم، برادرانم که اگر شما همه سپاس و ستایشی که تمام روانتان قدرت دارد دارا شود به خدایی بگزارید که شما را آفریده است و شما را نگاه داری و حفظ کرده است، و سبب شده است که شما شادمانی کنید، و گذاشته است که شما بتوانید در آرامش با یکدیگر زندگی کنید —

۲۱ من به شما می گویم که اگر آن کسی را خدمت کنید که شما را از آغاز آفریده است، و شما را روز به روز با دادن نَفَس به شما حفظ می کند که شما بتوانید زندگی و حرکت کنید و برپایه خواست خودتان عمل کنید، و حتی با پشتیبانی کردن لحظه به لحظه از شما — من می گویم، اگر شما به او با تمام روانتان خدمت کنید، هنوز هم خدمتگزارانی بی سود هستید.

And behold, all that he requires of you is to keep his commandments; and he has promised you that if ye would keep his commandments ye should prosper in the land; and he never doth vary from that which he hath said; therefore, if ye do keep his commandments he doth bless you and prosper you.

And now, in the first place, he hath created you, and granted unto you your lives, for which ye are indebted unto him.

And secondly, he doth require that ye should do as he hath commanded you; for which if ye do, he doth immediately bless you; and therefore he hath paid you. And ye are still indebted unto him, and are, and will be, forever and ever; therefore, of what have ye to boast?

And now I ask, can ye say aught of yourselves? I answer you, Nay. Ye cannot say that ye are even as much as the dust of the earth; yet ye were created of the dust of the earth; but behold, it belongeth to him who created you.

And I, even I, whom ye call your king, am no better than ye yourselves are; for I am also of the dust. And ye behold that I am old, and am about to yield up this mortal frame to its mother earth.

Therefore, as I said unto you that I had served you, walking with a clear conscience before God, even so I at this time have caused that ye should assemble yourselves together, that I might be found blameless, and that your blood should not come upon me, when I shall stand to be judged of God of the things whereof he hath commanded me concerning you.

I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together that I might rid my garments of your blood, at this period of time when I am about to go down to my grave, that I might go down in peace, and my immortal spirit may join the choirs above in singing the praises of a just God.

And moreover, I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together, that I might declare unto you that I can no longer be your teacher, nor your king;

۲۲ و بنگرید، همه آنچه که او از شما می خواهد این است که فرمان هایش را نگاه دارید؛ و او به شما وعده داده است که اگر فرمان هایش را نگاه دارید شما در این سرزمین کامروا می شوید؛ و او هرگز از آنچه گفته است بر نمی گردد؛ بنابراین، اگر شما فرمان هایش را نگاه دارید او شما را برکت داده و کامروا می کند.

۲۳ و اینک، نخست، او شما را آفریده است و به شما زندگی تان را عطا کرده است که برای آن شما به او بدهکار شده اید.

۲۴ و دوم، او از شما می خواهد که آن گونه که شما را فرمان داده است عمل کنید؛ زیرا که اگر چنین کنید، او بی درنگ شما را برکت می دهد؛ و بنابراین او به شما پرداخت کرده است. و شما هنوز هم به او بدهکار هستید و برای همیشه و همیشه هستید و خواهید بود؛ بنابراین، به چه چیزی شما می بالید؟

۲۵ و اینک من می پرسم، آیا می توانید از خودتان چیزی بگویید؟ من به شما پاسخ می دهم، نه. شما نمی توانید بگویید که حتی به اندازه خاک زمین هستید؛ با این حال شما از خاک زمین آفریده شده اید؛ ولی بنگرید، آن به کسی که شما را آفریده است تعلق دارد.

۲۶ و من، حتی من، کسی که شما پادشاه خود می خوانید، بهتر از خود شما نیستم؛ زیرا من نیز از خاک هستم. و شما می نگرید که من پیر هستم و در آستانه واگذاری این پیکر فناپذیر به مادرش زمین هستم.

۲۷ و بنابراین، همان گونه که به شما گفتم، من به شما خدمت کرده ام، با وجدانی پاک در برابر خدا گام برداشته، حتی آنچنان که در این زمان واداشته ام که شما گرد هم آید که من بتوانم بی تقصیر شناخته شوم، و اینکه هنگامی که من می ایستم تا برای چیزهایی که خدا در باره شما به من فرمان داده است از سوی او داوری شوم، خون شما بر من نیاید.

۲۸ من به شما می گویم که من واداشته ام که شما گرد هم آید که در این دوره از زمان هنگامی که من در آستانه رفتن به گورم هستم بتوانم تنبوش هایم را از خون شما پاک گردانم، که بتوانم در آرامش پایین روم، و روح فناپذیرم در خواندن ستایش ها به خدایی دادگر به سرودخوانان بالا بپیوندد.

۲۹ و افزون بر این، من به شما می گویم که من واداشته ام که شما گرد هم آید که بتوانم بر شما اعلام کنم که من نه دیگر می توانم آموزگار شما باشم نه پادشاه شما؛

For even at this time, my whole frame doth tremble exceedingly while attempting to speak unto you; but the Lord God doth support me, and hath suffered me that I should speak unto you, and hath commanded me that I should declare unto you this day, that my son Mosiah is a king and a ruler over you.

And now, my brethren, I would that ye should do as ye have hitherto done. As ye have kept my commandments, and also the commandments of my father, and have prospered, and have been kept from falling into the hands of your enemies, even so if ye shall keep the commandments of my son, or the commandments of God which shall be delivered unto you by him, ye shall prosper in the land, and your enemies shall have no power over you.

But, O my people, beware lest there shall arise contentions among you, and ye list to obey the evil spirit, which was spoken of by my father Mosiah.

For behold, there is a wo pronounced upon him who listeth to obey that spirit; for if he listeth to obey him, and remaineth and dieth in his sins, the same drinketh damnation to his own soul; for he receiveth for his wages an everlasting punishment, having transgressed the law of God contrary to his own knowledge.

I say unto you, that there are not any among you, except it be your little children that have not been taught concerning these things, but what knoweth that ye are eternally indebted to your heavenly Father, to render to him all that you have and are; and also have been taught concerning the records which contain the prophecies which have been spoken by the holy prophets, even down to the time our father, Lehi, left Jerusalem;

And also, all that has been spoken by our fathers until now. And behold, also, they spake that which was commanded them of the Lord; therefore, they are just and true.

And now, I say unto you, my brethren, that after ye have known and have been taught all these things, if ye should transgress and go contrary to that which has been spoken, that ye do withdraw yourselves from the Spirit of the Lord, that it may have no place in you to guide you in wisdom's paths that ye may be blessed, prospered, and preserved—

۳۰ زیرا حتی در این زمان، در حالیکه می کوشم تا با شما سخن گویم همه پیکرم بی اندازه می لرزد؛ ولی سرور خدا مرا پشتیبانی می کند و مرا اجازه داده است که با شما سخن گویم، و مرا فرمان داده است که بر شما در این روز اعلام کنم که پسر موصایا پادشاه و فرمانروا بر شماست.

۳۱ و اینک، برادرانم، من می خواهم که شما آن گونه که تاکنون عمل کرده اید عمل کنید. آن گونه که فرمان های من، و فرمان های پدرم را نگاه داشته اید و کامروا شده اید و از افتادن بدست دشمنان نگاه داشته شده اید اگر شما فرمان های پسر، یا فرمان های خدا را که بدست او به شما داده می شود را این چنین نگاه دارید، شما در این سرزمین کامروا خواهید شد و دشمنان شما هیچ قدرتی بر شما نخواهند داشت.

۳۲ ولی، ای مردم من، مراقب باشید مبادا در میان شما درگیری هایی برپا شود، و شما بخواهید از روح پلید که از سوی پدرم موصایا از آن سخن گفته شد فرمان برید.

۳۳ زیرا بنگرید، وای بر کسی اعلام شده است که بخواهد از آن روح فرمان برد؛ زیرا اگر او بخواهد از وی فرمان برد و در گناهان خود باقی بماند و بمیرد، همان بر روان خود لعنت را می نوشد؛ زیرا او، بر خلاف دانش خود از قانون خدا سرپیچی کرده برای مُزدش مجازات ابدی را دریافت می کند.

۳۴ من به شما می گویم، که بجز فرزندان کوچکتان که درباره این چیزها آموزش ندیده اند، هیچ کسی در میان شما نیست که آموزش ندیده باشد که شما تا ابد به پدر آسمانی خود بدهکار هستید تا به او همه آنچه دارید و هستید را تسلیم کنید؛ و همچنین درباره نگاهشته هایی که دربر گیرنده نبوت هایی که بدست پیامبران مقدس از آنها سخن گفته شده است، حتی تا آن زمانی که پدرمان لیحای اورشلیم را ترک کرد، آموزش ندیده باشد؛

۳۵ و همچنین، همه آنچه که از سوی پدرانمان تاکنون گفته شده است. و بنگرید، آنها نیز از چیزی سخن می گفتند که از سوی سرور به آنها فرمان داده شده بود؛ بنابراین، آنها درست و راست هستند.

۳۶ و اینک، من به شما، برادرانم، می گویم که پس از اینکه آگاه شده اید و همه این چیزها به شما آموزش داده شده اند، اگر شما سرپیچی کنید و بر خلاف آنچه که گفته شده است بروید، که خودتان را از روح سرور کنار بکشید، که آن هیچ جایی در شما نداشته باشد، تا شما را در راههای خردمندانه ای که شما بتوانید برکت یافته، کامروا و حفظ شوید، راهنمایی کند —

I say unto you, that the man that doeth this, the same cometh out in open rebellion against God; therefore he listeth to obey the evil spirit, and becometh an enemy to all righteousness; therefore, the Lord has no place in him, for he dwelleth not in unholy temples.

Therefore if that man repenteth not, and remaineth and dieth an enemy to God, the demands of divine justice do awaken his immortal soul to a lively sense of his own guilt, which doth cause him to shrink from the presence of the Lord, and doth fill his breast with guilt, and pain, and anguish, which is like an unquenchable fire, whose flame ascendeth up forever and ever.

And now I say unto you, that mercy hath no claim on that man; therefore his final doom is to endure a never-ending torment.

O, all ye old men, and also ye young men, and you little children who can understand my words, for I have spoken plainly unto you that ye might understand, I pray that ye should awake to a remembrance of the awful situation of those that have fallen into transgression.

And moreover, I would desire that ye should consider on the blessed and happy state of those that keep the commandments of God. For behold, they are blessed in all things, both temporal and spiritual; and if they hold out faithful to the end they are received into heaven, that thereby they may dwell with God in a state of never-ending happiness. O remember, remember that these things are true; for the Lord God hath spoken it.

۳۷ من به شما می گویم، که کسی که چنین کند، همان آشکارا علیه خدا شورش می کند؛ بنابراین او می خواهد از روح پلید فرمان برد و دشمن همه پرهیزکاری شود؛ بنابراین، سرور در او هیچ جایی ندارد زیرا در معبدهای نامقدس ساکن نمی شود.

۳۸ بنابراین اگر آن آدم توبه نکند و یک دشمن خدا باقی بماند و بمیرد، درخواست های دادگری الهی، روان فناناپذیرش را به حسی زنده از احساس جرم خودش بیدار می کند که سبب می شود تا او در پیشگاه سرور خودش را جمع کند و سینه اش را از احساس جرم و درد و اندوهی که مانند یک آتش خاموش نشدنی است آکنده کند، آتشی که زبانه اش برای همیشه و همیشه به بالا می رود.

۳۹ و اینک من به شما می گویم، که رحمت بر آن مرد هیچ ادعایی ندارد؛ بنابراین سرنوشت آخر او تحمل عذابی پایان ناپذیر است.

۴۰ آه، همه شما پیرمردان و همچنین شما جوانان و شما بچه های کوچک که می توانید سخنان مرا بفهمید، زیرا من بی پرده با شما سخن گفته ام که بتوانید بفهمید، من نیایش می کنم که شما به یک یادآوری از وضعیت وحشتناک آنهایی که به سرپیچی افتاده اند بیدار شوید.

۴۱ و افزون بر این، من می خواهم که شما وضعیت برکت یافته و خوشحالی آنهایی که فرمان های خدا را نگاه می دارند را در نظر بگیرید. زیرا بنگرید، آنها در همه چیزها، هم جسمی هم روحی برکت یافته اند؛ و اگر آنها تا پایان وفادار بمانند در بهشت پذیرفته می شوند که از این راه بتوانند در یک وضعیت خوشبختی پایان ناپذیر با خدا ساکن شوند. آه به یاد آورید، به یاد آورید که این چیزها راست هستند؛ زیرا سرور خدا این را گفته است.

Mosiah 3

And again my brethren, I would call your attention, for I have somewhat more to speak unto you; for behold, I have things to tell you concerning that which is to come.

And the things which I shall tell you are made known unto me by an angel from God. And he said unto me: Awake; and I awoke, and behold he stood before me.

And he said unto me: Awake, and hear the words which I shall tell thee; for behold, I am come to declare unto you the glad tidings of great joy.

For the Lord hath heard thy prayers, and hath judged of thy righteousness, and hath sent me to declare unto thee that thou mayest rejoice; and that thou mayest declare unto thy people, that they may also be filled with joy.

For behold, the time cometh, and is not far distant, that with power, the Lord Omnipotent who reigneth, who was, and is from all eternity to all eternity, shall come down from heaven among the children of men, and shall dwell in a tabernacle of clay, and shall go forth amongst men, working mighty miracles, such as healing the sick, raising the dead, causing the lame to walk, the blind to receive their sight, and the deaf to hear, and curing all manner of diseases.

And he shall cast out devils, or the evil spirits which dwell in the hearts of the children of men.

And lo, he shall suffer temptations, and pain of body, hunger, thirst, and fatigue, even more than man can suffer, except it be unto death; for behold, blood cometh from every pore, so great shall be his anguish for the wickedness and the abominations of his people.

And he shall be called Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and earth, the Creator of all things from the beginning; and his mother shall be called Mary.

And lo, he cometh unto his own, that salvation might come unto the children of men even through faith on his name; and even after all this they shall consider him a man, and say that he hath a devil, and shall scourge him, and shall crucify him.

موصایا ۳

۱ و دوباره برادرانم، من می خواهم توجه شما را جلب کنم، زیرا من اندکی بیشتر دارم تا به شما بگویم؛ زیرا بنگرید، من درباره آنچه که می آید چیزهایی دارم تا برایتان بگویم.

۲ و چیزهایی که من برایتان خواهم گفت از سوی فرشته ای از خدا بر من آشکار شده است. و او به من گفت: بیدار شو؛ و من بیدار شدم و بنگرید او در برابر من ایستاده بود.

۳ و او به من گفت: بیدار شو و سخنانی که من برایت می گویم را بشنو؛ زیرا بنگر، من آمده ام تا بر تو نوید خوشی شادی بزرگ را اعلام کنم.

۴ زیرا سرور نیایش های تو را شنیده است و پرهیزکاری تو را داوری کرده است، و مرا فرستاده است تا بر تو اعلام کنم که تو شادمان شوی؛ و اینکه تو بر مردم خود اعلام کنی که آنها نیز آکنده از شادی شوند.

۵ زیرا بنگر، آن زمان می آید و چندان دور نیست که سرور قادر مطلق که فرمانروایی می کند، که از ازلت تا ابدیت بوده و هست، با قدرت از بهشت به میان فرزندان آدمی پایین خواهد آمد و در خیمه ای گلی بسر خواهد برد؛ و به میان مردم پیش خواهد رفت، با معجزه کردن های توانا، همچون درمان کردن بیماران، زنده کردن مردگان، سبب شدن راه رفتن لنگان، دریافت بینایی نابینایان، و شنوایی ناشنوایان و درمان کردن همه گونه بیماری ها.

۶ و او اهریمنیان یا روح های پلیدی که در دل های فرزندان آدمی بسر می برند را بیرون خواهد انداخت.

۷ و بنگر، او وسوسه ها و درد بدن، گرسنگی، تشنگی و خستگی، حتی بیش از آنچه آدمی بتواند تحمل کند را تا مرگ تحمل خواهد کرد؛ زیرا بنگر، اندوه او برای نابکاری و کارهای پلید مردمش چنان بزرگ خواهد بود که از هر روزنه پوستش خون می آید.

۸ و او عیسی مسیح خوانده خواهد شد، پسر خدا، پدر آسمان و زمین، آفریدگار همه چیزها از آغاز، و مادر او مریم خوانده خواهد شد.

۹ و بنگر، او به سوی نزدیکانش می آید، که رستگاری بتواند بر فرزندان آدمی حتی از راه ایمان بنام او بیاید؛ و حتی پس از همه اینها آنها او را یک انسان در نظر گرفته و خواهند گفت که او اهریمنی دارد، و او را تازیانه خواهند زد و به صلیب خواهند کشید.

And he shall rise the third day from the dead; and behold, he standeth to judge the world; and behold, all these things are done that a righteous judgment might come upon the children of men.

For behold, and also his blood atoneth for the sins of those who have fallen by the transgression of Adam, who have died not knowing the will of God concerning them, or who have ignorantly sinned.

But wo, wo unto him who knoweth that he rebelleth against God! For salvation cometh to none such except it be through repentance and faith on the Lord Jesus Christ.

And the Lord God hath sent his holy prophets among all the children of men, to declare these things to every kindred, nation, and tongue, that thereby whosoever should believe that Christ should come, the same might receive remission of their sins, and rejoice with exceedingly great joy, even as though he had already come among them.

Yet the Lord God saw that his people were a stiff-necked people, and he appointed unto them a law, even the law of Moses.

And many signs, and wonders, and types, and shadows showed he unto them, concerning his coming; and also holy prophets spake unto them concerning his coming; and yet they hardened their hearts, and understood not that the law of Moses availeth nothing except it were through the atonement of his blood.

And even if it were possible that little children could sin they could not be saved; but I say unto you they are blessed; for behold, as in Adam, or by nature, they fall, even so the blood of Christ atoneth for their sins.

And moreover, I say unto you, that there shall be no other name given nor any other way nor means whereby salvation can come unto the children of men, only in and through the name of Christ, the Lord Omnipotent.

۱۰ و او در روز سوّم از مردگان برخواهد خاست؛ و بنگر، او می ایستد تا جهان را داوری کند؛ و بنگر، همه اینها انجام می شوند که داوری پرهیزکارانه ای بتواند بر فرزندان آدمی بیاید.

۱۱ زیرا بنگر، و خون او نیز برای گناهان آنهایی که با سرپیچی آدم فروافتاده اند، کسانی که با آگاه نبودن از خواست خدا درباره خود مرده اند، یا کسانی که از روی نادانی گناه کرده اند کفّاره می دهد.

۱۲ ولی وای، وای بر او که می داند که علیه خدا شورش می کند! زیرا رستگاری بر چنین کسی نمی آید جز از راه توبه و ایمان به سرور عیسی مسیح.

۱۳ و سرور خدا پیامبران مقدّسش را به میان همه فرزندان آدمی فرستاده است، تا این چیزها را به هر قومی، ملّتی و زبانی اعلام کنند که از این راه هر کسی ایمان آورد که مسیح می آید، همان از گناهِش آمرزش دریافت می کند و با شادی بی اندازه بزرگی، حتی گویی او هم اکنون به میان آنها آمده بوده شادمانی می کند.

۱۴ با این حال سرور خدا دید که مردمش مردمی خیره سر بودند، و برای آنها قانونی، یعنی قانون موسی را معین کرد.

۱۵ و نشانه ها و شگفتی ها و نمونه ها و تشبیه های بسیاری را درباره آمدنش، او به آنها نشان داد؛ و پیامبران مقدّس نیز درباره آمدنش سخن گفتند؛ و هنوز هم آنها دل هایشان را سخت کردند، نفهمیدند که قانون موسی هیچ سودی ندارد جز اینکه آن از راه کفّاره خون او باشد.

۱۶ و حتی اگر امکان پذیر بود که بچه های کوچک می توانستند گناه کنند آنها نمی توانستند نجات یابند؛ ولی من به شما می گویم آنها برکت یافته هستند؛ زیرا بنگرید، آن گونه که در مورد آدم یا در حالت طبیعی آنها فرو می افتند، همان گونه خون مسیح کفّاره گناهانشان می شود.

۱۷ و افزون بر این، من به شما می گویم، که نه هیچ نام دیگری داده خواهد شد نه از هیچ راه یا با هیچ وسیله دیگری، بلکه از راه و در نام مسیح، سرور قادر مطلق است که با آن رستگاری بتواند بر فرزندان آدمی بیاید.

For behold he judgeth, and his judgment is just; and the infant perisheth not that dieth in his infancy; but men drink damnation to their own souls except they humble themselves and become as little children, and believe that salvation was, and is, and is to come, in and through the atoning blood of Christ, the Lord Omnipotent.

For the natural man is an enemy to God, and has been from the fall of Adam, and will be, forever and ever, unless he yields to the enticings of the Holy Spirit, and putteth off the natural man and becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.

And moreover, I say unto you, that the time shall come when the knowledge of a Savior shall spread throughout every nation, kindred, tongue, and people.

And behold, when that time cometh, none shall be found blameless before God, except it be little children, only through repentance and faith on the name of the Lord God Omnipotent.

And even at this time, when thou shalt have taught thy people the things which the Lord thy God hath commanded thee, even then are they found no more blameless in the sight of God, only according to the words which I have spoken unto thee.

And now I have spoken the words which the Lord God hath commanded me.

And thus saith the Lord: They shall stand as a bright testimony against this people, at the judgment day; whereof they shall be judged, every man according to his works, whether they be good, or whether they be evil.

And if they be evil they are consigned to an awful view of their own guilt and abominations, which doth cause them to shrink from the presence of the Lord into a state of misery and endless torment, from whence they can no more return; therefore they have drunk damnation to their own souls.

۱۸ زیرا بنگرید او داوری می کند، و داوریش دادگرانه است؛ و نوزادی که در نوزادیش می میرد هلاک نمی شود؛ ولی آدمیان لعنت را بر روان های خودشان می نوشند جز اینکه خودشان را فروتن کنند و همچون بچه های کوچک شوند، و ایمان آورند که رستگاری از راه و در خون کفاره دهنده مسیح، سرور قادر مطلق، بوده و هست و می آید.

۱۹ زیرا انسان طبیعی دشمن خداست، و از زمان فرو افتادن آدم چنین بوده است و خواهد بود، برای همیشه و همیشه، مگر اینکه او به نجوای روح مقدس تن دهد و انسان طبیعی بودن را کنار گذارد و از راه کفاره مسیح سرور، از مقدسین شود و همچون یک بچه شود، فرمانبر، بردبار، فروتن، صبور، آکنده از مهر، خواهان گردن نهادن به همه چیزهایی که سرور مناسب می بیند تا بر او وارد کند، حتی همچون بچه ای که به فرمان پدرش گردن می نهد.

۲۰ و افزون بر این، من به شما می گویم، که آن زمان می آید هنگامی که دانش در مورد یک منجی در سراسر هر ملتی، قومی، زبانی و مردمی گسترش یابد.

۲۱ و بنگر، هنگامی که آن زمان بیاید، جز بچه های کوچک، هیچ کسی در برابر خدا بی تقصیر شناخته نخواهد شد، مگر از راه توبه و ایمان بنام سرور خدای قادر مطلق.

۲۲ و حتی در این زمان، هنگامی که تو به مردم خود چیزهایی که خدای تو سرور به تو فرمان داده است را آموزش داده باشی، حتی آنگاه هم آنها دیگر در دید خدا بی تقصیر شناخته نمی شوند، مگر برپایه سخنانی که من به تو گفته ام.

۲۳ و اینک من سخنانی که سرور خدا به من فرمان داده است را گفته ام.

۲۴ و بدین گونه سرور می گوید: آنها همچون گواهی روشن، در روز داوری علیه این مردم خواهند ایستاد؛ که آنها با آن داوری خواهند شد، هر آدمی برپایه کارهایش، خواه آنها نیک باشند یا خواه پلید.

۲۵ و اگر پلید باشند، آنها به نمای وحشتناکی از جرم و کارهای پلید خودشان واگذاشته می شوند که سبب می شود تا از پیشگاه سرور به وضعیت بدبختی و عذاب بی پایان فرو روند، از جایی که آنها دیگر نمی توانند برگردند؛ بنابراین آنها بر روان های خودشان لعنت نوشیده اند.

Therefore, they have drunk out of the cup of the wrath of God, which justice could no more deny unto them than it could deny that Adam should fall because of his partaking of the forbidden fruit; therefore, mercy could have claim on them no more forever.

And their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever. Thus hath the Lord commanded me. Amen.

۲۶ بنابراین، آنها از جام غضبِ خدا نوشیده اند، دادگری ای که نمی تواند بر آنها انکار شود بیشتر از آنکه فرو افتادن آدم به سبب میل کردن از میوه ممنوعه نتوانست انکار شود؛ بنابراین، رحمت دیگر نمی تواند بر آنها برای همیشه ادعایی داشته باشد.

۲۷ و عذاب آنها همچون دریاچه ای از آتش و گوگرد است که زبانه های آن خاموش نشدنی است، و دود آن برای همیشه و همیشه به بالا می رود. بدین گونه سرور به من فرمان داده است. آمین.

Mosiah 4

And now, it came to pass that when king Benjamin had made an end of speaking the words which had been delivered unto him by the angel of the Lord, that he cast his eyes round about on the multitude, and behold they had fallen to the earth, for the fear of the Lord had come upon them.

And they had viewed themselves in their own carnal state, even less than the dust of the earth. And they all cried aloud with one voice, saying: O have mercy, and apply the atoning blood of Christ that we may receive forgiveness of our sins, and our hearts may be purified; for we believe in Jesus Christ, the Son of God, who created heaven and earth, and all things; who shall come down among the children of men.

And it came to pass that after they had spoken these words the Spirit of the Lord came upon them, and they were filled with joy, having received a remission of their sins, and having peace of conscience, because of the exceeding faith which they had in Jesus Christ who should come, according to the words which king Benjamin had spoken unto them.

And king Benjamin again opened his mouth and began to speak unto them, saying: My friends and my brethren, my kindred and my people, I would again call your attention, that ye may hear and understand the remainder of my words which I shall speak unto you.

For behold, if the knowledge of the goodness of God at this time has awakened you to a sense of your nothingness, and your worthless and fallen state—

I say unto you, if ye have come to a knowledge of the goodness of God, and his matchless power, and his wisdom, and his patience, and his long-suffering towards the children of men; and also, the atonement which has been prepared from the foundation of the world, that thereby salvation might come to him that should put his trust in the Lord, and should be diligent in keeping his commandments, and continue in the faith even unto the end of his life, I mean the life of the mortal body—

موصایا ۴

۱ و اینک، چنین گذشت که هنگامی که بنیامین پادشاه به گفتن سخنانی که از سوی فرشتهٔ سرور به او داده شده بود پایان داد، اینکه او چشمانش را به دور و بر در آن جمعیت انداخت، و بنگرید آنها به زمین افتاده بودند زیرا ترس از سرور بر آنها آمده بود.

۲ و آنها خودشان را در وضعیت نفسانی خود، حتی کمتر از خاک زمین در نظر گرفته بودند. و آنها همه یکصدا بلند فریاد برآوردند، گفتند: آه رحم داشته باش، و کفارهٔ خون مسیح را بکار بر که ما بتوانیم بخشش از گناهانمان را دریافت کنیم و دل هایمان پاک شوند؛ زیرا ما به عیسی مسیح، پسر خدا، که آسمان و زمین و همهٔ چیزها را آفرید ایمان داریم؛ کسی که پایین به میان فرزندان آدمی می آید.

۳ و چنین گذشت که پس از اینکه آنها این سخنان را گفتند، روح سرور بر آنها آمد و برپایهٔ سخنانی که بنیامین پادشاه بر آنها گفته بود، به سبب ایمان بی اندازه ای که آنها به عیسی مسیح داشتند که می آید از گناهانشان آموزش یافته و آرامش وجدان داشته، آکنده از شادی شدند.

۴ و بنیامین پادشاه دوباره دهانش را باز کرد و شروع به سخن گفتن بر آنها نمود، گفتا: دوستانم و برادرانم، خویشاوندانم و مردم من، من می خواهم دوباره توجه شما را جلب کنم، که بتوانید باقیماندهٔ سخنانم را که به شما می گویم، بشنوید و بفهمید.

۵ زیرا بنگرید، اگر دانش از نیکی خدا در این زمان شما را به احساسی از ناچیزی تان، و بی ارزشی و وضعیت فروافتاده تان بیدار کرده است —

۶ من به شما می گویم، اگر شما به دانشی از نیکی خدا، و قدرت بی همتای او و خردمندی او و صبوری او، و شکیبایی او برای فرزندان آدمی رسیده اید؛ و همچنین، کفاره ای که از بنیاد جهان آماده شده است که از این راه رستگاری بتواند بر آن کسی آید که به سرور توکل کند، و در نگاه داشتن فرمان هایش کوشا باشد، و با ایمان حتی تا پایان زندگی، منظورم زندگی بدن فناپذیر است، ادامه دهد —

I say, that this is the man who receiveth salvation, through the atonement which was prepared from the foundation of the world for all mankind, which ever were since the fall of Adam, or who are, or who ever shall be, even unto the end of the world.

And this is the means whereby salvation cometh. And there is none other salvation save this which hath been spoken of; neither are there any conditions whereby man can be saved except the conditions which I have told you.

Believe in God; believe that he is, and that he created all things, both in heaven and in earth; believe that he has all wisdom, and all power, both in heaven and in earth; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend.

And again, believe that ye must repent of your sins and forsake them, and humble yourselves before God; and ask in sincerity of heart that he would forgive you; and now, if you believe all these things see that ye do them.

And again I say unto you as I have said before, that as ye have come to the knowledge of the glory of God, or if ye have known of his goodness and have tasted of his love, and have received a remission of your sins, which causeth such exceedingly great joy in your souls, even so I would that ye should remember, and always retain in remembrance, the greatness of God, and your own nothingness, and his goodness and long-suffering towards you, unworthy creatures, and humble yourselves even in the depths of humility, calling on the name of the Lord daily, and standing steadfastly in the faith of that which is to come, which was spoken by the mouth of the angel.

And behold, I say unto you that if ye do this ye shall always rejoice, and be filled with the love of God, and always retain a remission of your sins; and ye shall grow in the knowledge of the glory of him that created you, or in the knowledge of that which is just and true.

And ye will not have a mind to injure one another, but to live peaceably, and to render to every man according to that which is his due.

۷ من می گویم که، این آدمی است که رستگاری را دریافت می کند، از طریق کفاره ای که از بنیاد جهان برای همه بشریت آماده شده است، آنانی که حتی از زمان فرو افتادن آدم وجود داشتند، یا که وجود دارند، یا که، حتی تا پایان جهان، وجود خواهند داشت.

۸ و این وسیله ای است که رستگاری با آن می آید. و هیچ رستگاری دیگری نیست مگر این رستگاری که از آن سخن گفته شده است؛ نه هیچ شرطی هست جز شرایطی که من برایتان گفته ام که با آن آدمی بتواند نجات یابد.

۹ به خدا ایمان آورید؛ ایمان داشته باشید که او هست و اینکه او همه چیزها را آفریده است، هم در آسمان و هم در زمین؛ ایمان داشته باشید که او خردمندی تمام و قدرت تمام دارد، هم در آسمان و هم در زمین؛ ایمان داشته باشید که آدمی همه چیزهایی که سرور می تواند درک کند را درک نمی کند.

۱۰ و دوباره، ایمان داشته باشید که شما باید از گناهانتان توبه کنید و آنها را ترک کنید، و خودتان را در برابر خدا فروتن کنید؛ و با صداقت قلبی بخواهید که او شما را ببخشد؛ و اینک، اگر شما به همه این چیزها ایمان دارید دقت کنید که آنها را انجام دهید.

۱۱ و دوباره من همان گونه که پیش از این گفته ام به شما می گویم، آنچنان که شما به شناخت شکوه خدا رسیده اید، یا اگر شما از نیکی او آگاه شده اید و از مهر او چشیده اید، و آمرزشی از گناهانتان دریافت کرده اید که سبب چنین شادی بی اندازه بزرگی در روان هایتان می شود، حتی این چنین من می خواهم که شما به یاد آورید، و عظمت خدا و هیچ بودن خودتان و نیکی و شکیبایی اش برای شما، آفریده های ناشایست را همواره به یاد بسپرید، و خودتان را فروتن کنید حتی در اعماق فروتنی، نام سرور را روزانه خوانده، و در ایمان به آن که می آید، که از دهان فرشته گفته شد، با استواری بایستید.

۱۲ و بنگرید، من به شما می گویم که اگر شما این را انجام دهید همواره شادمانی خواهید کرد، و آکنده از مهر خدا خواهید شد و همواره آمرزشی از گناهانتان را بدست خواهید آورد؛ و شما در شناخت شکوه او که شما را آفرید، یا در دانش آنچه دادگرانه و راست است رشد خواهید کرد.

۱۳ و شما ذهن آسیب زدن به یکدیگر را نخواهید داشت بلکه ذهن با آرامش زندگی کردن را خواهید داشت، و به هر آدمی برپایه آنچه فراخور او است خواهید داد.

And ye will not suffer your children that they go hungry, or naked; neither will ye suffer that they transgress the laws of God, and fight and quarrel one with another, and serve the devil, who is the master of sin, or who is the evil spirit which hath been spoken of by our fathers, he being an enemy to all righteousness.

But ye will teach them to walk in the ways of truth and soberness; ye will teach them to love one another, and to serve one another.

And also, ye yourselves will succor those that stand in need of your succor; ye will administer of your substance unto him that standeth in need; and ye will not suffer that the beggar putteth up his petition to you in vain, and turn him out to perish.

Perhaps thou shalt say: The man has brought upon himself his misery; therefore I will stay my hand, and will not give unto him of my food, nor impart unto him of my substance that he may not suffer, for his punishments are just—

But I say unto you, O man, whosoever doeth this the same hath great cause to repent; and except he repenteth of that which he hath done he perisheth forever, and hath no interest in the kingdom of God.

For behold, are we not all beggars? Do we not all depend upon the same Being, even God, for all the substance which we have, for both food and raiment, and for gold, and for silver, and for all the riches which we have of every kind?

And behold, even at this time, ye have been calling on his name, and begging for a remission of your sins. And has he suffered that ye have begged in vain? Nay; he has poured out his Spirit upon you, and has caused that your hearts should be filled with joy, and has caused that your mouths should be stopped that ye could not find utterance, so exceedingly great was your joy.

And now, if God, who has created you, on whom you are dependent for your lives and for all that ye have and are, doth grant unto you whatsoever ye ask that is right, in faith, believing that ye shall receive, O then, how ye ought to impart of the substance that ye have one to another.

۱۴ و شما روا نخواهید داشت که فرزندان شما گرسنه یا برهنه باشند؛ نه روا خواهید داشت که آنها از قوانین خدا سرپیچی کنند و با یکدیگر جنگ و ستیز کنند، و اهریمن را خدمت کنند که استاد گناه است، یا که روح اهریمنی است که پدرانمان از آن سخن گفته اند، او یک دشمن بر همه پرهیزکاری بوده است.

۱۵ بلکه شما به آنها آموزش خواهید داد تا در راه های راستی و هوشیاری گام بردارند؛ شما به آنها آموزش خواهید داد تا به یکدیگر مهر ورزند و به یکدیگر خدمت کنند.

۱۶ و همچنین، شما خودتان به آنهایی که نیازمند یاری هستند یاری خواهید کرد؛ شما از دارایی خود به او که نیازمند است خواهید رساند؛ و شما روا نخواهید داشت که درخواست گدایی از شما بیهوده باشد و او را از خود برانید تا هلاک شود.

۱۷ شاید تو بگویی: آن مرد بدبختیش را خودش بر سر خود آورده است؛ بنابراین من دستم را نگه خواهم داشت، و نه به او از خوراکم خواهم داد نه به او سهمی از داراییم خواهم داد که او زجر نکشد، زیرا مجازات های او دادگرانه است —

۱۸ ولی من به تو می گویم، ای انسان، هر کسی که این را انجام دهد همان دلیل بزرگی برای توبه کردن دارد؛ و جز اینکه او از چیزی که انجام داده است توبه کند او برای همیشه هلاک می شود، و هیچ سهمی در ملکوت خدا ندارد.

۱۹ زیرا بنگرید، آیا ما همه گدا نیستیم؟ آیا همه ما به همان هستی، یعنی خدا، برای همه دارایی که داریم، برای هر دو خوراک و پوشاک، و برای طلا و برای نقره، و برای همه ثروت هایی که ما از هر گونه داریم وابسته نیستیم؟

۲۰ و بنگرید، حتی در این زمان، شما در حال فرا خواندن نام او، و گدایی برای آموزش گناهانتان بوده اید. و آیا او روا داشته است که شما به بیهودگی گدایی کرده باشید؟ نه؛ او روحش را بر شما برون ریخته است، و سبب شده است که دل هایتان آکنده از شادی شود و سبب شده است که شادیتان چنان بی اندازه بزرگ باشد که دهانتان بسته شود که نتوانید سخن گویند.

۲۱ و اینک، اگر خدا که شما را آفریده است، که برای زندگیتان و برای همه آنچه که دارید و هستید شما به او وابسته اید، با این باور که دریافت خواهید کرد با ایمان بخواهید، به شما هر چیزی را که راست باشد عطا می کند، آه آنگاه، چقدر شما می بایستی از دارایی که دارید به دیگری بدهید.

And if ye judge the man who putteth up his petition to you for your substance that he perish not, and condemn him, how much more just will be your condemnation for withholding your substance, which doth not belong to you but to God, to whom also your life belongeth; and yet ye put up no petition, nor repent of the thing which thou hast done.

I say unto you, wo be unto that man, for his substance shall perish with him; and now, I say these things unto those who are rich as pertaining to the things of this world.

And again, I say unto the poor, ye who have not and yet have sufficient, that ye remain from day to day; I mean all you who deny the beggar, because ye have not; I would that ye say in your hearts that: I give not because I have not, but if I had I would give.

And now, if ye say this in your hearts ye remain guiltless, otherwise ye are condemned; and your condemnation is just for ye covet that which ye have not received.

And now, for the sake of these things which I have spoken unto you—that is, for the sake of retaining a remission of your sins from day to day, that ye may walk guiltless before God—I would that ye should impart of your substance to the poor, every man according to that which he hath, such as feeding the hungry, clothing the naked, visiting the sick and administering to their relief, both spiritually and temporally, according to their wants.

And see that all these things are done in wisdom and order; for it is not requisite that a man should run faster than he has strength. And again, it is expedient that he should be diligent, that thereby he might win the prize; therefore, all things must be done in order.

And I would that ye should remember, that whosoever among you borroweth of his neighbor should return the thing that he borroweth, according as he doth agree, or else thou shalt commit sin; and perhaps thou shalt cause thy neighbor to commit sin also.

And finally, I cannot tell you all the things whereby ye may commit sin; for there are divers ways and means, even so many that I cannot number them.

۲۲ و اگر شما مردی را که برای دارایی تان از شما درخواست می کند که هلاک نشود دآوری کنید، و او را محکوم کنید، چقدر دادگرانه تر محکومیت شما برای دریغ داشتن دارایی تان خواهد بود، که نه به شما بلکه به خدا تعلق دارد، که زندگی شما نیز به او تعلق دارد؛ و هنوز هم شما نه از او درخواست می کنید، نه از چیزی که انجام داده اید توبه می کنید.

۲۳ من به شما می گویم، وای بر آن انسان، زیرا داراییش با او از میان خواهد رفت؛ و اینک، من این امور را به آنهایی که در چیزهای در رابطه با این جهان ثروتمندند می گویم.

۲۴ و دوباره، من به بینوایان می گویم، شمایی که ندارید و هنوز هم به اندازه کافی دارید، که روز به روز باقی می مانید؛ من منظورم همه شمایی که گدایان را رد می کنید، برای اینکه ندارید؛ من می خواهم که شما در دل هایتان بگویید که: من نمی دهم برای اینکه ندارم، ولی اگر می داشتم می دادم.

۲۵ و اینک، اگر شما این را در دل هایتان بگویید بیگناه باقی می مانید وگرنه شما محکوم هستید؛ و محکومیت شما دادگرانه است زیرا شما برای آنچه که دریافت نکرده اید آزمندید.

۲۶ و اینک، به خاطر این چیزهایی که من به شما گفته ام — یعنی، به خاطر روز به روز بدست آوردن آمرزش از گناهانتان، که شما در برابر خدا بیگناه گام بردارید — من می خواهم که شما از دارایی تان سهمی به بینوایان بدهید، هر آدمی برپایه آنچه که دارد، همچون خوراک دادن به گرسنگان، پوشاندن برهنگان، دیدار بیماران و، برپایه نیازهای آنها، هم روحی و هم جسمی، یاری رساندن به آنها.

۲۷ و ببینید که همه این چیزها با خردمندی و نظم انجام می شوند؛ زیرا نیازی نیست که آدمی تندتر از نیرویی که دارد بدود. و دوباره، این لازم است که او کوشا باشد، که از این راه بتواند پاداش را ببرد؛ بنابراین، همه چیزها باید در نظم انجام شوند.

۲۸ و من می خواهم که شما به یاد آورید که هر کسی در میان شما از همسایه اش قرض می گیرد می بایستی، همان گونه که او می پذیرد، آن چیزی را که قرض می گیرد بازگرداند، و گرنه تو گناه می کنی؛ و شاید تو سبب شوی که همسایه ات نیز گناه کند.

۲۹ و در پایان، من نمی توانم همه چیزهایی که شما با آن می توانید گناه کنید را برای شما بگویم؛ زیرا راه ها و وسیله های گوناگونی هستند، حتی آنچنان زیاد که من نمی توانم آنها را بشمرم.

But this much I can tell you, that if ye do not watch yourselves, and your thoughts, and your words, and your deeds, and observe the commandments of God, and continue in the faith of what ye have heard concerning the coming of our Lord, even unto the end of your lives, ye must perish. And now, O man, remember, and perish not.

۳۰ ولی این اندازه من می توانم برای شما بگویم، که اگر شما مراقب خودتان، و اندیشه هایتان و سخنانتان و کردارتان، و پای بندی به فرمان های خدا، و ادامه دادن در ایمان به چیزی که درباره آمدن سرورمان شنیده اید، حتی تا پایان زندگیتان نباشید شما هلاک خواهید شد. و اینک، ای انسان، به یاد آور و هلاک نشو.

Mosiah 5

And now, it came to pass that when king Benjamin had thus spoken to his people, he sent among them, desiring to know of his people if they believed the words which he had spoken unto them.

And they all cried with one voice, saying: Yea, we believe all the words which thou hast spoken unto us; and also, we know of their surety and truth, because of the Spirit of the Lord Omnipotent, which has wrought a mighty change in us, or in our hearts, that we have no more disposition to do evil, but to do good continually.

And we, ourselves, also, through the infinite goodness of God, and the manifestations of his Spirit, have great views of that which is to come; and were it expedient, we could prophesy of all things.

And it is the faith which we have had on the things which our king has spoken unto us that has brought us to this great knowledge, whereby we do rejoice with such exceedingly great joy.

And we are willing to enter into a covenant with our God to do his will, and to be obedient to his commandments in all things that he shall command us, all the remainder of our days, that we may not bring upon ourselves a never-ending torment, as has been spoken by the angel, that we may not drink out of the cup of the wrath of God.

And now, these are the words which king Benjamin desired of them; and therefore he said unto them: Ye have spoken the words that I desired; and the covenant which ye have made is a righteous covenant.

And now, because of the covenant which ye have made ye shall be called the children of Christ, his sons, and his daughters; for behold, this day he hath spiritually begotten you; for ye say that your hearts are changed through faith on his name; therefore, ye are born of him and have become his sons and his daughters.

موصایا ۵

۱ و اینک، چنین گذشت که هنگامی که بنیامین پادشاه بدین گونه با مردمش سخن گفت، به میان آنها فرستاد، خواستار شده بداند آیا مردمش به سخنانی که او بر آنها گفته بود ایمان آوردند.

۲ و آنها همه یکصدا فریاد برآوردند، گفتند: آری، ما به همه سخنانی که تو به ما گفته ای ایمان داریم؛ و همچنین، ما از درستی و راستی آنها، به سبب روح سرور قادر مطلق که تغییر عظیمی را در ما، یا در دل های ما پدید آورده است، آگاهیم، که دیگر گرایشی نداریم تا کار پلید انجام دهیم بلکه گرایش داریم تا پیوسته کار نیک انجام دهیم.

۳ و ما، خودمان نیز از راه نیکی بیکران خدا و پدیدار شدن های روحش، دیدگاه های بزرگی از آنچه می آید داریم؛ و اگر لازم می بود ما می توانستیم در مورد همه چیزها نبوت کنیم.

۴ و این ایمانی است که ما به چیزهایی داشته ایم که پادشاه ما به ما گفته است که ما را به این دانش بزرگ آورده است، که با آن با چنین شادی بی اندازه ای شادمانی می کنیم.

۵ و ما خواهان وارد شدن به پیمانی با خدا ایمان هستیم تا به خواسته او عمل کنیم و نسبت به فرمان های او، همه باقیمانده روزگارمان در همه چیزهایی که او به ما فرمان می دهد مطیع باشیم که آن گونه که فرشته از آن گفته است یک عذاب پایان ناپذیر بر سر خود نیاوریم، که از جام غضب خدا ننوشیم.

۶ و اینک، اینها سخنانی هستند که بنیامین پادشاه از آنها خواستار شد؛ و بنابراین او به آنها گفت: شما سخنانی را گفته اید که من خواستار بودم؛ و پیمانی که شما بسته اید پیمانی پرهیزکارانه است.

۷ و اینک، به سبب پیمانی که بسته اید شما ای فرزندان مسیح، پسران او و دختران او خوانده خواهید شد؛ زیرا بنگرید، در این روز او شما را از نظر روحی زاده است؛ زیرا شما می گوئید که دل هایتان از راه ایمان بنام او دگرگون شده است؛ بنابراین، شما از او زاده شده اید و پسران و دختران او شده اید.

And under this head ye are made free, and there is no other head whereby ye can be made free. There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ, all you that have entered into the covenant with God that ye should be obedient unto the end of your lives.

And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.

And now it shall come to pass, that whosoever shall not take upon him the name of Christ must be called by some other name; therefore, he findeth himself on the left hand of God.

And I would that ye should remember also, that this is the name that I said I should give unto you that never should be blotted out, except it be through transgression; therefore, take heed that ye do not transgress, that the name be not blotted out of your hearts.

I say unto you, I would that ye should remember to retain the name written always in your hearts, that ye are not found on the left hand of God, but that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.

For how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?

And again, doth a man take an ass which belongeth to his neighbor, and keep him? I say unto you, Nay; he will not even suffer that he shall feed among his flocks, but will drive him away, and cast him out. I say unto you, that even so shall it be among you if ye know not the name by which ye are called.

Therefore, I would that ye should be steadfast and immovable, always abounding in good works, that Christ, the Lord God Omnipotent, may seal you his, that you may be brought to heaven, that ye may have everlasting salvation and eternal life, through the wisdom, and power, and justice, and mercy of him who created all things, in heaven and in earth, who is God above all. Amen.

۸ و زیر این عنوان شما آزاد شده اید و هیچ عنوان دیگری نیست که با آن شما بتوانید آزاد شوید. هیچ نام دیگری داده نشده است که از طریق آن رستگاری بیاید؛ بنابراین، من می خواهم که شما نام مسیح را بر خود گیرید، همه شمایی که به پیمانی با خدا وارد شده اید که تا پایان زندگیتان مطیع باشید.

۹ و چنین خواهد گذشت که هر کسی که این را انجام دهد در دست راست خدا یافته خواهد شد، زیرا نامی که او با آن خوانده می شود را خواهد دانست؛ زیرا او با نام مسیح خوانده خواهد شد.

۱۰ و اینک چنین خواهد گذشت، که هر کسی که نام مسیح را بر خود نگیرد باید با نام دیگری خوانده شود؛ بنابراین، او خود را در دست چپ خدا می یابد.

۱۱ و من می خواهم که شما همچنین به یاد آورید، که این نامی است که من گفتم می بایستی به شما بدهم که هرگز جز از راه سرپیچی محو نمی شود؛ بنابراین، توجه کنید که شما سرپیچی نکنید که آن نام از دل هایتان محو نشود.

۱۲ من به شما می گویم، من می خواهم که شما به یاد آورید تا آن نام را در دل هایتان همواره نوشته شده نگاه دارید که در دست چپ خدا یافته نشوید، بلکه صدایی که با آن خوانده خواهید شد و همچنین نامی که با آن او شما را خواهد خواند را بشنوید و بشناسید.

۱۳ زیرا چگونه یک آدم اربابی را می شناسد که به او خدمت نکرده است، و کسی است که با او بیگانه و از اندیشه ها و نیت های دل او به دور است؟

۱۴ و دوباره، آیا یک نفر خری را که به همسایه اش تعلق دارد می گیرد و آن را نگه می دارد؟ من به شما می گویم، نه؛ او حتی روا نخواهد داشت که او در میان گله اش خوراک خورد، بلکه او را دور خواهد راند و بیرون خواهد انداخت. من به شما می گویم که اگر شما نامی که با آن خوانده می شوید را نشناسید در میان شما هم چنین خواهد بود.

۱۵ بنابراین، من می خواهم که شما همواره با فراوانی در کارهای نیک استوار و پابرجا باشید که مسیح، سرور خدای قادر مطلق شما را برای خود مهر و موم کند که به بهشت برده شوید، که شما بتوانید رستگاری ابدی و زندگی جاویدان را از راه خردمندی و قدرت، و دادگری و رحمت کسی که همه چیزها را در آسمان و زمین آفریده، که خدای بالاتر از همه است را داشته باشید. آمین.

Mosiah 6

And now, king Benjamin thought it was expedient, after having finished speaking to the people, that he should take the names of all those who had entered into a covenant with God to keep his commandments.

And it came to pass that there was not one soul, except it were little children, but who had entered into the covenant and had taken upon them the name of Christ.

And again, it came to pass that when king Benjamin had made an end of all these things, and had consecrated his son Mosiah to be a ruler and a king over his people, and had given him all the charges concerning the kingdom, and also had appointed priests to teach the people, that thereby they might hear and know the commandments of God, and to stir them up in remembrance of the oath which they had made, he dismissed the multitude, and they returned, every one, according to their families, to their own houses.

And Mosiah began to reign in his father's stead. And he began to reign in the thirtieth year of his age, making in the whole, about four hundred and seventy-six years from the time that Lehi left Jerusalem.

And king Benjamin lived three years and he died.

And it came to pass that king Mosiah did walk in the ways of the Lord, and did observe his judgments and his statutes, and did keep his commandments in all things whatsoever he commanded him.

And king Mosiah did cause his people that they should till the earth. And he also, himself, did till the earth, that thereby he might not become burdensome to his people, that he might do according to that which his father had done in all things. And there was no contention among all his people for the space of three years.

موصایا ۶

۱ و اینک، بنیامین پادشاه، پس از تمام شدن سخنرانی‌اش به مردم پنداشت که لازم است او نام همه آنها را که به پیمان با خدا وارد شده بودند تا فرمان هایش را نگاه دارند را ثبت کند.

۲ و چنین گذشت که هیچ فردی جز بچه‌های کوچک نبود که به پیمان وارد نشده و نام مسیح را بر خود نگرفته باشد.

۳ و دوباره، چنین گذشت که هنگامی که بنیامین پادشاه به همه این چیزها پایان داد، و پسرش موصایا را تخصیص داد تا فرمانروا و پادشاه بر مردمش باشد و به او همه مسئولیت‌های پادشاهی را سپرد، و همچنین کشیشانی را برای آموزش به مردم تعیین کرد که از این راه آنها بتوانند فرمان‌های خدا را بشنوند و بدانند، و آنها را در به یادآوری سوگندی که آنها یاد کرده بودند برانگیزد، او جمعیت را روانه کرد و آنها همگی برپایه خانواده هایشان به خانه‌های خودشان بازگشتند.

۴ و موصایا بجای پدرش آغاز به فرمانروایی نمود. و او در سن سی سالگی، نزدیک به چهارصد و هفتاد و شش سال، در مجموع از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرد، شروع به فرمانروایی نمود.

۵ و بنیامین پادشاه سه سال دیگر زندگی کرد و مُرد.

۶ و چنین گذشت که موصایای پادشاه در راه‌های سرور گام برداشت و پای بند به داوری‌ها و اساس‌نامه‌های او بود، و فرمان‌های او را در همه امور هر آنچه به او فرمان می‌داد نگاه داشت.

۷ و موصایای پادشاه مردمش را واداشت که زمین را کشت کنند. و او خودش نیز، زمین را کشت می‌کرد که از این راه او سربار مردمش نشود، که او بتواند به آن روشی که پدرش در همه امور انجام داده بود عمل کند. و برای مدت سه سال هیچ درگیری در میان مردمش نبود.

Mosiah 7

And now, it came to pass that after king Mosiah had had continual peace for the space of three years, he was desirous to know concerning the people who went up to dwell in the land of Lehi-Nephi, or in the city of Lehi-Nephi; for his people had heard nothing from them from the time they left the land of Zarahemla; therefore, they wearied him with their teasings.

And it came to pass that king Mosiah granted that sixteen of their strong men might go up to the land of Lehi-Nephi, to inquire concerning their brethren.

And it came to pass that on the morrow they started to go up, having with them one Ammon, he being a strong and mighty man, and a descendant of Zarahemla; and he was also their leader.

And now, they knew not the course they should travel in the wilderness to go up to the land of Lehi-Nephi; therefore they wandered many days in the wilderness, even forty days did they wander.

And when they had wandered forty days they came to a hill, which is north of the land of Shilom, and there they pitched their tents.

And Ammon took three of his brethren, and their names were Amaleki, Helem, and Hem, and they went down into the land of Nephi.

And behold, they met the king of the people who were in the land of Nephi, and in the land of Shilom; and they were surrounded by the king's guard, and were taken, and were bound, and were committed to prison.

And it came to pass when they had been in prison two days they were again brought before the king, and their bands were loosed; and they stood before the king, and were permitted, or rather commanded, that they should answer the questions which he should ask them.

And he said unto them: Behold, I am Limhi, the son of Noah, who was the son of Zeniff, who came up out of the land of Zarahemla to inherit this land, which was the land of their fathers, who was made a king by the voice of the people.

موصایا ۷

۱ و اینک، چنین گذشت که پس از اینکه موصایای پادشاه برای مدت سه سال آرامش پیوسته ای داشت، خواستار شد تا درباره مردمی که بالا رفتند تا در سرزمین لیحای-نیفای، یا در شهر لیحای-نیفای ساکن شوند بدانند؛ زیرا مردمش از زمانی که سرزمین زراحملا را ترک کردند از آنها هیچ خبری نداشتند؛ بنابراین، آنها با سؤال های پیوسته خود او را خسته کردند.

۲ و چنین گذشت که موصایای پادشاه گذاشت که شانزده تن از مردان نیرومندان بالا به سرزمین لیحای-نیفای بروند، تا درباره برادرانشان جويا شوند.

۳ و چنین گذشت که فردایش آنها شروع به بالا رفتن نمودند، یکی بنام عمون که مردی نیرومند و توانا و یکی از نوادگان زراحملا بود را همراه خودشان داشتند؛ و او رهبر آنها نیز بود.

۴ و اینک، آنها راهی را که می بایستی در بیابان مسافرت می کردند تا بالا به سرزمین لیحای-نیفای بروند نمی شناختند؛ بنابراین آنها روزهای بسیاری در بیابان سرگردان بودند، حتی چهل روز آنها سرگردان بودند.

۵ و پس از اینکه آنها چهل روز سرگردان بودند به تپه ای رسیدند که در شمال سرزمین شیلوم است، و آنجا آنها چادرهایشان را زدند.

۶ و عمون سه تا از برادرانش را برداشت، و نام آنها عمالقی هیلام و جم بود، و آنها پایین بسوی سرزمین نیفای رفتند.

۷ و بنگرید، آنها به پادشاه مردمی که در سرزمین نیفای، و در سرزمین شیلوم بودند برخوردند؛ و آنها از سوی نگهبانان پادشاه محاصره و گرفته شدند، و در بند شدند و به زندان انداخته شدند.

۸ و چنین گذشت هنگامی که آنها برای دو روز در زندان بودند آنها دوباره به نزد پادشاه آورده شدند، و بندهایشان باز شدند؛ و آنها در برابر پادشاه ایستادند، و اجازه یافتند، یا به بیان بهتر فرمان داده شدند که به سؤال هایی که او از آنها می پرسد پاسخ دهند.

۹ و او به آنها گفت: بنگرید، من لیمحی هستم، پسر نوح که پسر زنیف بود که از سرزمین زراحملا بیرون آمد تا این سرزمین را که سرزمین پدرانشان بود به ارث برد، که با رأی مردم پادشاه شده بود.

And now, I desire to know the cause whereby ye were so bold as to come near the walls of the city, when I, myself, was with my guards without the gate?

And now, for this cause have I suffered that ye should be preserved, that I might inquire of you, or else I should have caused that my guards should have put you to death. Ye are permitted to speak.

And now, when Ammon saw that he was permitted to speak, he went forth and bowed himself before the king; and rising again he said: O king, I am very thankful before God this day that I am yet alive, and am permitted to speak; and I will endeavor to speak with boldness;

For I am assured that if ye had known me ye would not have suffered that I should have worn these bands. For I am Ammon, and am a descendant of Zarahemla, and have come up out of the land of Zarahemla to inquire concerning our brethren, whom Zeniff brought up out of that land.

And now, it came to pass that after Limhi had heard the words of Ammon, he was exceedingly glad, and said: Now, I know of a surety that my brethren who were in the land of Zarahemla are yet alive. And now, I will rejoice; and on the morrow I will cause that my people shall rejoice also.

For behold, we are in bondage to the Lamanites, and are taxed with a tax which is grievous to be borne. And now, behold, our brethren will deliver us out of our bondage, or out of the hands of the Lamanites, and we will be their slaves; for it is better that we be slaves to the Nephites than to pay tribute to the king of the Lamanites.

And now, king Limhi commanded his guards that they should no more bind Ammon nor his brethren, but caused that they should go to the hill which was north of Shilom, and bring their brethren into the city, that thereby they might eat, and drink, and rest themselves from the labors of their journey; for they had suffered many things; they had suffered hunger, thirst, and fatigue.

۱۰ و اینک، من خواستارم بدانم به چه دلیلی شما چنین دلیرانه به نزدیکی دیوارهای شهر آمده اید، هنگامی که من، خودم، با نگهبانانم در بیرون دروازه بودم؟

۱۱ و اینک، به این دلیل من روا داشته ام که شما امان داده شوید که من از شما جويا شوم، و گرنه من واداشته بودم که نگهبانانم شما را بکشند. شما اجازه دارید سخن گوئید.

۱۲ و اینک، هنگامی که عمون دید که او اجازه سخن گفتن دارد، پیش رفت و در برابر پادشاه خودش را خم کرد؛ و دوباره بلند شده گفت: ای پادشاه، من از خدا در این روز بسیار سپاسگزارم که هنوز زنده هستم، و به من اجازه سخن گفتن داده شده است؛ و من تلاش خواهم کرد تا با دلیری سخن گویم؛

۱۳ زیرا من مطمئن هستم که اگر مرا شناخته بودید روا نمی داشتید که این بنده بر من بسته شوند. زیرا من عمون هستم، و یکی از نوادگان زراحملا، و از سرزمین زراحملا بیرون آمده ام تا درباره برادرانمان، کسانی را که زنیف از آن سرزمین بیرون آورد جويا شوم.

۱۴ و اینک، چنین گذشت که پس از اینکه لیمحی سخنان عمون را شنید بی اندازه خوشحال شد و گفت: اینک، من بدرستی می دانم که برادرانم که در سرزمین زراحملا بودند هنوز زنده هستند. و اینک، من شادمانی خواهم کرد؛ و فردا وا خواهم داشت که مردم من نیز شادمانی کنند.

۱۵ زیرا بنگرید، ما در بندگی لامانیان هستیم، و بر ما مالیاتی بسته اند که تحملش دشوار است. و اینک، بنگرید، برادرانمان ما را از بندگی یا از دست لامانیان رهایی خواهند داد، و ما بردگان آنها خواهیم شد؛ زیرا بهتر این است که ما بردگان نیفایان شویم تا اینکه به پادشاه لامانیان خراج دهیم.

۱۶ و اینک، لیمحی پادشاه به نگهبانانش فرمان داد که دیگر نه عمون نه برادرانش را ببندند، بلکه واداشت که آنها به تپه ای که در شمال شیلوم بود بروند و برادرانشان را به شهر بیاورند، که از این راه آنها بتوانند بخورند و بنوشند و از زحمت های سفرشان بیاسایند؛ زیرا آنها چیزهای بسیاری را تحمل کرده بودند؛ آنها گرسنگی، تشنگی و خستگی را تحمل کرده بودند.

And now, it came to pass on the morrow that king Limhi sent a proclamation among all his people, that thereby they might gather themselves together to the temple, to hear the words which he should speak unto them.

And it came to pass that when they had gathered themselves together that he spake unto them in this wise, saying: O ye, my people, lift up your heads and be comforted; for behold, the time is at hand, or is not far distant, when we shall no longer be in subjection to our enemies, notwithstanding our many strugglings, which have been in vain; yet I trust there remaineth an effectual struggle to be made.

Therefore, lift up your heads, and rejoice, and put your trust in God, in that God who was the God of Abraham, and Isaac, and Jacob; and also, that God who brought the children of Israel out of the land of Egypt, and caused that they should walk through the Red Sea on dry ground, and fed them with manna that they might not perish in the wilderness; and many more things did he do for them.

And again, that same God has brought our fathers out of the land of Jerusalem, and has kept and preserved his people even until now; and behold, it is because of our iniquities and abominations that he has brought us into bondage.

And ye all are witnesses this day, that Zeniff, who was made king over this people, he being over-zealous to inherit the land of his fathers, therefore being deceived by the cunning and craftiness of king Laman, who having entered into a treaty with king Zeniff, and having yielded up into his hands the possessions of a part of the land, or even the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom; and the land round about—

And all this he did, for the sole purpose of bringing this people into subjection or into bondage. And behold, we at this time do pay tribute to the king of the Lamanites, to the amount of one half of our corn, and our barley, and even all our grain of every kind, and one half of the increase of our flocks and our herds; and even one half of all we have or possess the king of the Lamanites doth exact of us, or our lives.

۱۷ و اینک، چنین گذشت که فردایش لیمحی پادشاه بیانیه ای به میان مردمش فرستاد که از این راه آنها در معبد گرد هم آیند، تا سخنانی که او بر آنها خواهد گفت را بشنوند.

۱۸ و چنین گذشت که هنگامی که آنها گرد هم آمده بودند، او به این روش بر آنها سخن گفت، گفت: ای شما، مردم من، سرتان را بالا بگیرید و آسوده باشید؛ زیرا بنگرید، آن زمان نزدیک است یا زیاد دور نیست، هنگامی که با وجود تلاش های بسیارمان که بیهوده بوده است دیگر مطیع دشمنانمان نباشیم؛ هنوز هم من امید دارم یک پیکار مؤثر باقیمانده است تا انجام شود.

۱۹ بنابراین، سرتان را بالا بگیرید و شادمانی کنید، و به خدا توکل کنید، به خدایی که خدای ابراهیم و اسحاق و یعقوب بود؛ و نیز، خدایی که فرزندان اسرائیل را از سرزمین مصر بیرون آورد، و داداشت که آنها از میان دریای سرخ روی زمین خشک گام بردارند، و به آنها مَنّا داد که آنها در بیابان هلاک نشوند؛ و چیزهای بسیار بیشتری او برای آنها انجام داد.

۲۰ و دوباره، همان خدا پدرانمان را از سرزمین اورشلیم بیرون آورده است، و این مردم را حتی تاکنون نگهداری و حفظ کرده است؛ و بنگرید، این به سبب نابکاری ها و کارهای پلید ماست که او ما را به بندگی آورده است.

۲۱ و شما همه در این روز شاهد هستید که زنیف، که پادشاه بر این مردم شده بود، برای به ارث بردن سرزمین پدرانش بیش از اندازه پُرشور و شوق بوده، بنابراین فریب حيله گری و نیرنگ لمان پادشاه را خورده، کسی که پیمانی با زنیف پادشاه بسته، و مالکیت بخشی از سرزمین، یعنی شهر لیحای-نیفای و شهر شیلوم و سرزمین دور و بر آن را به او واگذار کرد —

۲۲ و همه این را او تنها با هدف مطیع کردن یا به بندگی کشیدن این مردم انجام داد. و بنگرید، ما در این زمان به پادشاه لامانیان به اندازه نیمی از ذرت و جو، و حتی همه غله هایمان از هر گونه ای، و نیمی از افزایش گله ها و رمه هایمان خراج می دهیم؛ و حتی نیمی از آنچه داریم یا در تصرف داریم را پادشاه لامانیان از ما به زور می گیرد، وگرنه جانمان را می گیرد.

And now, is not this grievous to be borne? And is not this, our affliction, great? Now behold, how great reason we have to mourn.

Yea, I say unto you, great are the reasons which we have to mourn; for behold how many of our brethren have been slain, and their blood has been spilt in vain, and all because of iniquity.

For if this people had not fallen into transgression the Lord would not have suffered that this great evil should come upon them. But behold, they would not hearken unto his words; but there arose contentions among them, even so much that they did shed blood among themselves.

And a prophet of the Lord have they slain; yea, a chosen man of God, who told them of their wickedness and abominations, and prophesied of many things which are to come, yea, even the coming of Christ.

And because he said unto them that Christ was the God, the Father of all things, and said that he should take upon him the image of man, and it should be the image after which man was created in the beginning; or in other words, he said that man was created after the image of God, and that God should come down among the children of men, and take upon him flesh and blood, and go forth upon the face of the earth—

And now, because he said this, they did put him to death; and many more things did they do which brought down the wrath of God upon them. Therefore, who wondereth that they are in bondage, and that they are smitten with sore afflictions?

For behold, the Lord hath said: I will not succor my people in the day of their transgression; but I will hedge up their ways that they prosper not; and their doings shall be as a stumbling block before them.

And again, he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the chaff thereof in the whirlwind; and the effect thereof is poison.

And again he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the east wind, which bringeth immediate destruction.

And now, behold, the promise of the Lord is fulfilled, and ye are smitten and afflicted.

۲۳ و اینک، آیا تحمل این دشوار نیست؟ و آیا این زجر ما بزرگ نیست؟ اینک بنگرید، ما چه دلیل بزرگی برای سوگواری داریم.

۲۴ آری، من به شما می گویم، دلیل هایی که ما برای سوگواری داریم زیاد هستند؛ زیرا بنگرید چه بسیار از برادرانمان کشته شده اند و خونشان بیهوده ریخته شده است، و همه اینها به سبب نابکاری.

۲۵ زیرا اگر این مردم به سرپیچی نیفتاده بودند، سرور روا نمی داشت که این پلیدی بزرگ بر آنها بیاید. ولی بنگرید، آنها سخنان او را بگوش دل نمی پذیرفتند؛ بلکه در میانشان درگیری برپا می شد، حتی چنان زیاد که آنها در میان خود خون ریزی می کردند.

۲۶ و پیامبری از سرور را آنها کشته اند؛ آری، یک مرد برگزیده خدا را که برای آنها از نابکاری و کارهای پلیدشان گفت، و از چیزهای بسیاری که می آیند، آری، حتی از آمدن مسیح، نبوت کرد.

۲۷ و چون او به آنها می گفت که مسیح خداست، پدر همه چیزها، و می گفت که او نگاره آدمی را بر خود خواهد گرفت، و نگاره ای خواهد بود از روی آدمی که در آغاز آفریده شد؛ یا به بیان دیگر، او گفت که آدم از روی نگاره خدا آفریده شد، و اینکه خدا پایین به میان فرزندان آدمی خواهد آمد، و گوشت و خون بر خود خواهد گرفت و بر روی زمین پیش خواهد رفت —

۲۸ و اینک، برای اینکه او این را گفت، آنها او را کشتند؛ و چیزهای بسیار بیشتری آنها انجام دادند که غضب خدا را بر آنها فرود آورد. بنابراین، چه کسی شگفت زده می شود که آنها در بندگی هستند، و اینکه آنها با رنج های دردناک ضربه خورده اند؟

۲۹ زیرا بنگرید، سرور گفته است: من به مردمم در روز سرپیچی شان یاری نخواهم کرد؛ بلکه راه های آنها را خواهم بست که کامروا نشوند؛ و کارهایشان همچون سنگ لغزشی در برابر آنها خواهد بود.

۳۰ و دوباره، او می گوید: اگر مردم من آلودگی بیافشانند کاه آن را در گردباد درو خواهند کرد؛ و پیامد آن زهر است.

۳۱ و دوباره او می گوید: اگر مردم من آلودگی بیافشانند آنها باد شرقی که نابودی بیدرنگ می آورد را درو خواهند کرد.

۳۲ و اینک، بنگرید، وعده سرور برآورده شده است، و شما ضربه خورده و رنج کشیده اید.

But if ye will turn to the Lord with full purpose of heart, and put your trust in him, and serve him with all diligence of mind, if ye do this, he will, according to his own will and pleasure, deliver you out of bondage.

۳۳ ولی اگر شما با نیتِ کاملِ دل به سوی سرورِ روی آورید، و به او توکل کنید و با همه کوشاییِ ذهن به او خدمت کنید، اگر شما این را انجام دهید، او، برپایه خواست و خوشنودی خودش شما را از بندگی رهایی خواهد داد.

Mosiah 8

And it came to pass that after king Limhi had made an end of speaking to his people, for he spake many things unto them and only a few of them have I written in this book, he told his people all the things concerning their brethren who were in the land of Zarahemla.

And he caused that Ammon should stand up before the multitude, and rehearse unto them all that had happened unto their brethren from the time that Zeniff went up out of the land even until the time that he himself came up out of the land.

And he also rehearsed unto them the last words which king Benjamin had taught them, and explained them to the people of king Limhi, so that they might understand all the words which he spake.

And it came to pass that after he had done all this, that king Limhi dismissed the multitude, and caused that they should return every one unto his own house.

And it came to pass that he caused that the plates which contained the record of his people from the time that they left the land of Zarahemla, should be brought before Ammon, that he might read them.

Now, as soon as Ammon had read the record, the king inquired of him to know if he could interpret languages, and Ammon told him that he could not.

And the king said unto him: Being grieved for the afflictions of my people, I caused that forty and three of my people should take a journey into the wilderness, that thereby they might find the land of Zarahemla, that we might appeal unto our brethren to deliver us out of bondage.

And they were lost in the wilderness for the space of many days, yet they were diligent, and found not the land of Zarahemla but returned to this land, having traveled in a land among many waters, having discovered a land which was covered with bones of men, and of beasts, and was also covered with ruins of buildings of every kind, having discovered a land which had been peopled with a people who were as numerous as the hosts of Israel.

موصایا ۸

۱ و چنین گذشت که پس از اینکه لیمحی به سخن گفتن به مردمش پایان داد، زیرا او چیزهای بسیاری بر آنها گفت و تنها چند تایی از آنها را من در این کتاب نوشته ام، او برای مردمش دربارهٔ برادرانشان که در سرزمین زراحملا بودند همهٔ چیزها را گفت.

۲ و او واداشت که عمون در برابر آن جمعیت بایستد، و همهٔ آنچه که رخ داده بود، از زمانی که زنیف از سرزمین بیرون رفت تا زمانی که خود او از سرزمین بیرون آمد را برای آنها شرح دهد.

۳ و او برای آنها آخرین سخنانی که بنیامین پادشاه به آنها آموزش داده بود را نیز شرح داد، و آنها را برای مردم لیمحی پادشاه توضیح داد تا که آنها بتوانند همهٔ سخنانی را که او گفته بود بفهمند.

۴ و چنین گذشت که پس از اینکه او همهٔ اینها را انجام داد، لیمحی پادشاه گذاشت تا آن جمعیت بروند، و واداشت که آنها هر کدام به خانهٔ خویش بازگردند.

۵ و چنین گذشت که او واداشت ورقه‌هایی که نگاشته‌ای از مردمش را دربر داشت، از زمانی که آنها سرزمین زراحملا را ترک کردند، به نزد عمون آورده شوند تا او آنها را بخواند.

۶ اینک، همین که عمون نگاشته‌ها را خواند، پادشاه از او جویا شد تا بداند آیا او می‌تواند زبان‌ها را ترجمه کند، و عمون به او گفت که نمی‌تواند.

۷ و پادشاه به او گفت: برای رنج‌های مردمم غمگین بوده، من واداشتم که چهل و سه تن از مردمم مسافرتی در بیابان کنند، که از این راه آنها بتوانند سرزمین زراحملا را پیدا کنند که ما بتوانیم از برادرانمان درخواست کنیم تا ما را از بندگی رهایی دهند.

۸ و آنها برای مدت چندین روز در بیابان گم شدند، با این حال کوشا بوده ولی سرزمین زراحملا را نیافتند بلکه به این سرزمین بازگشتند، در سرزمینی در میان آبهای عمیق مسافرت کرده، سرزمینی را کشف کرده که با استخوان‌های آدمیان و جانوران و همچنین با همه‌گونه ویرانه‌های ساختمان‌ها پوشیده شده بود، و سرزمینی را کشف کردند که از مردمی که به اندازهٔ تعداد سپاهیان اسرائیل بودند پُر شده بود.

And for a testimony that the things that they had said are true they have brought twenty-four plates which are filled with engravings, and they are of pure gold.

And behold, also, they have brought breastplates, which are large, and they are of brass and of copper, and are perfectly sound.

And again, they have brought swords, the hilts thereof have perished, and the blades thereof were cankered with rust; and there is no one in the land that is able to interpret the language or the engravings that are on the plates. Therefore I said unto thee: Canst thou translate?

And I say unto thee again: Knowest thou of any one that can translate? For I am desirous that these records should be translated into our language; for, perhaps, they will give us a knowledge of a remnant of the people who have been destroyed, from whence these records came; or, perhaps, they will give us a knowledge of this very people who have been destroyed; and I am desirous to know the cause of their destruction.

Now Ammon said unto him: I can assuredly tell thee, O king, of a man that can translate the records; for he has wherewith that he can look, and translate all records that are of ancient date; and it is a gift from God. And the things are called interpreters, and no man can look in them except he be commanded, lest he should look for that he ought not and he should perish. And whosoever is commanded to look in them, the same is called seer.

And behold, the king of the people who are in the land of Zarahemla is the man that is commanded to do these things, and who has this high gift from God.

And the king said that a seer is greater than a prophet.

And Ammon said that a seer is a revelator and a prophet also; and a gift which is greater can no man have, except he should possess the power of God, which no man can; yet a man may have great power given him from God.

۹ و به عنوان گواهی که چیزهایی که آنها گفته بودند راست است آنها بیست و چهار ورقه ای که آکنده از کنده کاری ها هستند را آورده اند، و آنها از طلای خالص هستند.

۱۰ و بنگرید، همچنین، آنها جوشن هایی آورده اند که بزرگ و کاملاً سالم هستند و آنها از برنج و مس هستند.

۱۱ و دوباره، آنها شمشیرهایی آورده اند، دسته های آنها از میان رفته و تیغه های آنها زنگ زده؛ و هیچ کسی در این سرزمین نیست که قادر باشد زبان یا کنده کاری هایی که روی این ورقه ها هستند را ترجمه کند. از این رو من به تو گفتم: آیا تو می توانی ترجمه کنی؟

۱۲ و من دوباره به تو می گویم: آیا تو هیچ کسی را می شناسی که بتواند ترجمه کند؟ زیرا من خواستارم که این نگاشته ها به زبان ما ترجمه شوند؛ زیرا، شاید، آنها دانشی از بازماندگان مردمی که نابود شده اند، از آنجایی که این نگاشته ها آمدند را به ما بدهند؛ یا، شاید آنها دانشی از خود این مردمی که نابود شده اند را به ما بدهند؛ و من خواستارم تا سبب نابودیشان را بدانم.

۱۳ اینک عمون به او گفت: من می توانم برای تو، ای پادشاه، همانا از مردی بگویم که می تواند این نگاشته ها را ترجمه کند؛ زیرا او چیزهایی با خود دارد که به آنها می تواند نگاه کند و همه نگاشته هایی که از زمان باستان هستند را ترجمه کند؛ و این هدیه ای از خداست. و آن چیزها ترجمه گر خوانده می شوند، و هیچ آدمی نمی تواند در آنها نگاه کند جز اینکه به او فرمان داده شود، مبادا او به دنبال چیزی باشد که نمی بایستی و هلاک شود. و هر کسی که به او فرمان داده شود تا در آنها نگاه کند، همان رائی خوانده می شود.

۱۴ و بنگرید، پادشاه مردمی که در سرزمین زراحلا هستند مردی است که به او فرمان داده شده است تا این چیزها را انجام دهد، و کسی است که این هدیه والا را از خدا دارد.

۱۵ و پادشاه گفت که یک رائی از یک پیامبر بزرگتر است.

۱۶ و عمون گفت که یک رائی، یک دریافت کننده مکاشفه و همچنین یک پیامبر است؛ و هدیه ای که بزرگتر از آن را هیچ آدمی نمی تواند داشته باشد مگر اینکه او قدرت خدا را دارا باشد، که هیچ آدمی نمی تواند؛ با این حال یک آدم می تواند قدرتی بزرگ از سوی خدا دریافت کند.

But a seer can know of things which are past, and also of things which are to come, and by them shall all things be revealed, or, rather, shall secret things be made manifest, and hidden things shall come to light, and things which are not known shall be made known by them, and also things shall be made known by them which otherwise could not be known.

Thus God has provided a means that man, through faith, might work mighty miracles; therefore he becometh a great benefit to his fellow beings.

And now, when Ammon had made an end of speaking these words the king rejoiced exceedingly, and gave thanks to God, saying: Doubtless a great mystery is contained within these plates, and these interpreters were doubtless prepared for the purpose of unfolding all such mysteries to the children of men.

O how marvelous are the works of the Lord, and how long doth he suffer with his people; yea, and how blind and impenetrable are the understandings of the children of men; for they will not seek wisdom, neither do they desire that she should rule over them!

Yea, they are as a wild flock which fleeth from the shepherd, and scattereth, and are driven, and are devoured by the beasts of the forest.

۱۷ ولی یک رائی می تواند از چیزهای گذشته و نیز از چیزهایی که می آیند آگاه شود، و بدست آنها همه چیزها آشکار خواهند شد، یا به بیان بهتر، چیزهای مخفی آشکار می شوند و چیزهای پنهان شده روشن خواهند شد، و چیزهایی بدست آنها آشکار خواهند شد که شناخته شده نیستند، و نیز چیزهایی بدست آنها آشکار خواهند شد که از راه دیگری نمی توانستند شناخته شوند.

۱۸ بدین گونه خدا ابزاری فراهم کرده است که آدمی، از راه ایمان بتواند معجزه های عظیمی انجام دهد؛ بنابراین او برای هموعان خود بسیار سودمند می شود.

۱۹ و اینک، هنگامی که عمون به گفتن این سخنان پایان داد پادشاه بی اندازه شادمانی کرد؛ و از خدا سپاسگزاری کرد، گفتا: بدون شک رازی بزرگ در درون این ورقه ها گنجانده شده است، و این ترجمه گرها بدون شک با هدف آشکار نمودن همه چنین رازهایی به فرزندان آدمی آماده شده اند.

۲۰ آه چه شگفت انگیزند کارهای سرور، و چه طولانی او این مردم را تحمل می کند؛ آری، و چه کور و نفوذناپذیر است فهم فرزندان آدمی؛ زیرا آنها نه به دنبال خردمندی خواهند بود نه خواستارند که آن بر آنها فرمانروایی کند.

۲۱ آری، آنها همچون گله ای وحشی هستند که از شبان می گریزند و پراکنده می شوند و رانده می شوند، و بدست جانوران جنگل بلعیده می شوند.

THE RECORD OF ZENIFF—An account of his people, from the time they left the land of Zarabemla until the time that they were delivered out of the hands of the Lamanites.

Mosiah 9

I, Zeniff, having been taught in all the language of the Nephites, and having had a knowledge of the land of Nephi, or of the land of our fathers' first inheritance, and having been sent as a spy among the Lamanites that I might spy out their forces, that our army might come upon them and destroy them—but when I saw that which was good among them I was desirous that they should not be destroyed.

Therefore, I contended with my brethren in the wilderness, for I would that our ruler should make a treaty with them; but he being an austere and a blood-thirsty man commanded that I should be slain; but I was rescued by the shedding of much blood; for father fought against father, and brother against brother, until the greater number of our army was destroyed in the wilderness; and we returned, those of us that were spared, to the land of Zarahemla, to relate that tale to their wives and their children.

And yet, I being over-zealous to inherit the land of our fathers, collected as many as were desirous to go up to possess the land, and started again on our journey into the wilderness to go up to the land; but we were smitten with famine and sore afflictions; for we were slow to remember the Lord our God.

Nevertheless, after many days' wandering in the wilderness we pitched our tents in the place where our brethren were slain, which was near to the land of our fathers.

And it came to pass that I went again with four of my men into the city, in unto the king, that I might know of the disposition of the king, and that I might know if I might go in with my people and possess the land in peace.

And I went in unto the king, and he covenanted with me that I might possess the land of Lehi-Nephi, and the land of Shilom.

نگاشتهٔ زنیف — سرگذشت مردم او، از زمانی که آنها سرزمین زراحملا را ترک کردند تا زمانی که آنها از دست لامانیان رهایی یافتند.

موصایا ۹

۱ من، زنیف، همهٔ زبان نیفایان را آموزش دیده و شناختی از سرزمین نیفای، یا نخستین سرزمین میراثی پدرانمان داشته، و به عنوان جاسوسی به میان لامانیان فرستاده شده که بتوانم دربارهٔ نیروهای آنها جاسوسی کنم، که لشکر ما بتواند بر سر آنها بیاید و آنها را نابود کند — ولی هنگامی که من در میان آنها آنچه که نیک بود را دیدم، خواستار شدم که آنها نابود نشوند.

۲ بنابراین، من با برادرانم در بیابان بحث کردم، زیرا من می خواستم که فرمانروای ما با آنها پیمان نامه ای ببندد؛ ولی او مردی خشن و تشنه به خون بوده، فرمان داد که من کشته شوم؛ ولی من با ریختن خون های بسیاری نجات یافتم؛ زیرا پدر علیه پدر و برادر علیه برادر جنگید، تا اینکه تعداد زیادی از لشکر ما در بیابان نابود شدند؛ و ما، آنهایی از ما که امان یافتند به سرزمین زراحملا بازگشتند تا آن داستان را برای همسران و فرزندانمان تعریف کنند.

۳ و هنوز هم، من بیش از اندازه از به ارث بردن سرزمین پدرانمان پُر شور و شوق بوده، همهٔ کسانی که خواستار بودند تا بالا رفته تا سرزمین را تصرف کنند را گرد آوردم، و دوباره سفرمان را در بیابان آغاز کردیم تا بسوی آن سرزمین برویم؛ ولی ما با قحطی و رنج های دردناک ضربه خوردیم؛ زیرا ما در به یاد آوردن خدایمان سُرور گُند بودیم.

۴ با این وجود، پس از چندین روز سرگردانی در بیابان، ما در جایی که برادرانمان کشته شده بودند، که نزدیک به سرزمین پدرانمان بود، چادرهایمان را زدیم.

۵ و چنین گذشت که من دوباره با چهار تن از مردانم به شهر به نزد پادشاه رفتم که از نگرش پادشاه آگاه شوم، و اینکه بدانم آیا می توانم با مردمم بروم و سرزمین را در آرامش تصرف کنم.

۶ و من به نزد پادشاه رفتم، و او با من پیمان بست که من سرزمین لیحای-نیفای و سرزمین شیلوم را تصرف کنم.

And he also commanded that his people should depart out of the land, and I and my people went into the land that we might possess it.

And we began to build buildings, and to repair the walls of the city, yea, even the walls of the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom.

And we began to till the ground, yea, even with all manner of seeds, with seeds of corn, and of wheat, and of barley, and with neas, and with sheum, and with seeds of all manner of fruits; and we did begin to multiply and prosper in the land.

Now it was the cunning and the craftiness of king Laman, to bring my people into bondage, that he yielded up the land that we might possess it.

Therefore it came to pass, that after we had dwelt in the land for the space of twelve years that king Laman began to grow uneasy, lest by any means my people should wax strong in the land, and that they could not overpower them and bring them into bondage.

Now they were a lazy and an idolatrous people; therefore they were desirous to bring us into bondage, that they might glut themselves with the labors of our hands; yea, that they might feast themselves upon the flocks of our fields.

Therefore it came to pass that king Laman began to stir up his people that they should contend with my people; therefore there began to be wars and contentions in the land.

For, in the thirteenth year of my reign in the land of Nephi, away on the south of the land of Shilom, when my people were watering and feeding their flocks, and tilling their lands, a numerous host of Lamanites came upon them and began to slay them, and to take off their flocks, and the corn of their fields.

Yea, and it came to pass that they fled, all that were not overtaken, even into the city of Nephi, and did call upon me for protection.

And it came to pass that I did arm them with bows, and with arrows, with swords, and with cimeters, and with clubs, and with slings, and with all manner of weapons which we could invent, and I and my people did go forth against the Lamanites to battle.

۷ و او همچنین فرمان داد که مردمش آن سرزمین را ترک کنند، و من و مردمم به آن سرزمین رفتیم که بتوانیم آن را تصرف کنیم.

۸ و ما شروع به ساختن ساختمان ها و بازسازی دیوارهای شهر، آری، یعنی دیوارهای شهر لیحای-نیفای و شهر شیلوم نمودیم.

۹ و ما شروع به کشت زمین نمودیم، آری، حتی با همه گونه دانه ها، با دانه های ذرت و گندم و جو، و با نعاس و با شعوم، و با دانه های همه گونه میوه ها؛ و ما شروع به افزایش یافتن و کامروا شدن در آن سرزمین نمودیم.

۱۰ اینک این حیلہ گری و نیرنگ لاماں پادشاه بود، که سرزمین را واگذارد تا ما آن را تصرف کنیم، که مردمم را به بندگی آورد.

۱۱ بنابراین چنین گذشت، که پس از اینکه ما در آن سرزمین برای مدت دوازده سال ساکن شده بودیم لاماں پادشاه شروع به نگران شدن کرد، مبادا از راهی مردمم در سرزمین نیرومند شوند و اینکه آنها نتوانند بر آنان پیروز شوند و آنان را به بندگی درآورند.

۱۲ اینک آنها مردمی تنبل و بُت پرست بودند؛ بنابراین آنها خواستار بودند تا ما را به بندگی درآورند، که آنها بتوانند از زحمت های دست های ما شکم خودشان را پر کنند؛ آری، که آنها بتوانند خودشان را با گله های کشتزارهای ما سیر کنند.

۱۳ بنابراین چنین گذشت که لاماں پادشاه شروع به برانگیختن مردمش نمود که آنها با مردم من درگیر شوند؛ بنابراین جنگ ها و درگیری هایی در آن سرزمین آغاز شد.

۱۴ زیرا، در سیزدهمین سال فرمانروایی من در سرزمین نیفای، دور در جنوب سرزمین شیلوم، هنگامی که مردم من گله هایشان را آب و خوراک می دادند و زمین هایشان را کشت می کردند، سپاه بیشماری از لامانیان بر آنها آمدند و شروع به کشتار آنها و گرفتن گله های آنها و ذرت کشتزارهای آنها نمودند.

۱۵ آری، و چنین گذشت که آنها، همه آنهايي که گرفتار نشده بودند، حتی تا درون شهر نیفای گریختند، و از من درخواست حفاظت کردند.

۱۶ و چنین گذشت که من آنها را با تیر و کمان، با شمشیر و دشنه، و با گرز و قلاب سنگ، و با همه گونه سلاح هایی که می توانستیم بسازیم مسلح کردم، و من و مردمم پیش رفتیم تا علیه لامانیان نبرد کنیم.

Yea, in the strength of the Lord did we go forth to battle against the Lamanites; for I and my people did cry mightily to the Lord that he would deliver us out of the hands of our enemies, for we were awakened to a remembrance of the deliverance of our fathers.

And God did hear our cries and did answer our prayers; and we did go forth in his might; yea, we did go forth against the Lamanites, and in one day and a night we did slay three thousand and forty-three; we did slay them even until we had driven them out of our land.

And I, myself, with mine own hands, did help to bury their dead. And behold, to our great sorrow and lamentation, two hundred and seventy-nine of our brethren were slain.

۱۷ آری، با نیروی سرور ما پیش رفتیم تا علیه لامانیان نبرد کنیم؛ زیرا من و مردمم توانمندانه بسوی سرور زاری کردیم که او ما را از دست دشمنانمان رهایی دهد؛ زیرا ما به یاد آوری رهایی پدرانمان بیدار شده بودیم.

۱۸ و خدا زاری های ما را شنید و نیایش های ما را پاسخ داد؛ و ما با توان او پیش رفتیم؛ آری، ما علیه لامانیان پیش رفتیم و در یک روز و یک شب ما سه هزار و چهل و سه تن را کشتیم؛ ما آنها را کشتیم حتی تا زمانی که آنها را از سرزمین خودمان بیرون راندیم.

۱۹ و من، خودم، با دست های خودم، در دفن کردن مردگانشان کمک کردم. و بنگرید، در اندوه و عزاداری بزرگ ما، دویست و هفتاد و نه تن از برادران ما کشته شده بودند.

And it came to pass that we again began to establish the kingdom and we again began to possess the land in peace. And I caused that there should be weapons of war made of every kind, that thereby I might have weapons for my people against the time the Lamanites should come up again to war against my people.

And I set guards round about the land, that the Lamanites might not come upon us again unawares and destroy us; and thus I did guard my people and my flocks, and keep them from falling into the hands of our enemies.

And it came to pass that we did inherit the land of our fathers for many years, yea, for the space of twenty and two years.

And I did cause that the men should till the ground, and raise all manner of grain and all manner of fruit of every kind.

And I did cause that the women should spin, and toil, and work, and work all manner of fine linen, yea, and cloth of every kind, that we might clothe our nakedness; and thus we did prosper in the land—thus we did have continual peace in the land for the space of twenty and two years.

And it came to pass that king Laman died, and his son began to reign in his stead. And he began to stir his people up in rebellion against my people; therefore they began to prepare for war, and to come up to battle against my people.

But I had sent my spies out round about the land of Shemlon, that I might discover their preparations, that I might guard against them, that they might not come upon my people and destroy them.

And it came to pass that they came up upon the north of the land of Shilom, with their numerous hosts, men armed with bows, and with arrows, and with swords, and with cimeters, and with stones, and with slings; and they had their heads shaved that they were naked; and they were girded with a leathern girdle about their loins.

۱ و چنین گذشت که ما دوباره شروع به برپایی پادشاهی نمودیم و دوباره شروع نمودیم تا در آرامش سرزمین را تصرف کنیم. و من واداشتم که سلاح های جنگی از هر گونه ساخته شوند، که از این راه من بتوانم برای زمانی که لامانیان دوباره بالا آمده تا علیه مردم من بجنگند سلاح هایی برای مردم داشته باشم.

۲ و من نگهبانانی در دور و بر سرزمین قرار دادم که لامانیان نتوانند دوباره بی خبر علیه ما بیایند و ما را نابود کنند؛ و بدین گونه من مردم و گله هایم را نگهبانی کردم، و آنها را از افتادن به دست دشمنانمان نگه داشتم.

۳ و چنین گذشت که ما سرزمین پدرانمان را برای سال های بسیار به ارث بردیم، آری، برای مدت بیست و دو سال.

۴ و من واداشتم که مردان زمین را کشت کنند، و همه گونه غله و همه گونه میوه از هر گونه ای پیش آورند.

۵ و من واداشتم که زنان ریسندگی کنند، و زحمت بکشند و کار کنند، و همه گونه کتان اعلا، آری، و پارچه از هر گونه درست کنند که ما بتوانیم برهنگی خود را بیوشانیم؛ و بدین گونه ما در سرزمین کامروا شدیم — بدین گونه ما برای مدت بیست و دو سال آرامش پیوسته ای در سرزمین داشتیم.

۶ و چنین گذشت که لاما پادشاه مُرد، و پسرش بجای او شروع به فرمانروایی نمود. و او شروع نمود تا مردمش را در شورش علیه مردم من برانگیزد؛ بنابراین آنها شروع نمودند تا برای جنگ آماده شوند و بالا بیایند تا علیه مردم من نبرد کنند.

۷ ولی من جاسوسانم را به دور و بر سرزمین شملون فرستاده بودم، که بتوانم آماده سازی های آنها را دریابم، که بتوانم در برابر آنها دفاع کنم، که آنها نتوانند بر مردم من بیایند و آنها را نابود کنند.

۸ و چنین گذشت که آنها بالا بر شمال سرزمین شیلوم آمدند، با سپاهیان بیشمارشان، مردان مسلح شده با تیر و کمان، و با شمشیر و دشنه، و با سنگ و قلاب سنگ؛ و آنها سرهای تراشیده داشتند و برهنه بودند؛ و آنها به دور کمرشان کمر بند چرمی بسته بودند.

And it came to pass that I caused that the women and children of my people should be hid in the wilderness; and I also caused that all my old men that could bear arms, and also all my young men that were able to bear arms, should gather themselves together to go to battle against the Lamanites; and I did place them in their ranks, every man according to his age.

And it came to pass that we did go up to battle against the Lamanites; and I, even I, in my old age, did go up to battle against the Lamanites. And it came to pass that we did go up in the strength of the Lord to battle.

Now, the Lamanites knew nothing concerning the Lord, nor the strength of the Lord, therefore they depended upon their own strength. Yet they were a strong people, as to the strength of men.

They were a wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, believing in the tradition of their fathers, which is this—Believing that they were driven out of the land of Jerusalem because of the iniquities of their fathers, and that they were wronged in the wilderness by their brethren, and they were also wronged while crossing the sea;

And again, that they were wronged while in the land of their first inheritance, after they had crossed the sea, and all this because that Nephi was more faithful in keeping the commandments of the Lord—therefore he was favored of the Lord, for the Lord heard his prayers and answered them, and he took the lead of their journey in the wilderness.

And his brethren were wroth with him because they understood not the dealings of the Lord; they were also wroth with him upon the waters because they hardened their hearts against the Lord.

And again, they were wroth with him when they had arrived in the promised land, because they said that he had taken the ruling of the people out of their hands; and they sought to kill him.

And again, they were wroth with him because he departed into the wilderness as the Lord had commanded him, and took the records which were engraved on the plates of brass, for they said that he robbed them.

۹ و چنین گذشت که من واداشتم که همه زنان و بچه های مردم در بیابان پنهان شوند؛ و من همچنین واداشتم که همه پیرمردانم که می توانستند سلاح بگیرند، و همچنین همه مردان جوانم که قادر بودند سلاح بگیرند گرد هم آیند تا علیه لامانیان به نبرد بروند؛ و من آنها را، هر مردی را برپایه سنش در رده هایشان جای دادم.

۱۰ و چنین گذشت که ما بالا رفتیم تا علیه لامانیان نبرد کنیم؛ و من، حتی من، در سن پیری بالا رفتم تا علیه لامانیان نبرد کنم. و چنین گذشت که ما با نیروی سرور بالا رفتیم تا نبرد کنیم.

۱۱ اینک، لامانیان نه درباره سرور، نه درباره نیروی سرور هیچ نمی دانستند، از این رو آنها به نیروی خودشان وابسته بودند. با این حال آنها، نسبت به نیروی آدمی، مردمی نیرومند بودند.

۱۲ آنها مردمی وحشی و تندخو و تشنه به خون بودند، به سنت پدرانشان ایمان داشته، که این است — ایمان داشتند که آنها به سبب نابکاری های پدرانشان از سرزمین اورشلیم بیرون رانده شده بودند، و اینکه آنها در بیابان از دست برادرانشان ستم دیده بودند، و آنها هنگام عبور از دریا نیز ستم دیده بودند.

۱۳ و دوباره، اینکه آنها در حالیکه در سرزمین میراثی نخستین خود، پس از اینکه آنها از دریا گذشته بودند، ستم دیده بودند، و همه اینها برای این بود که نیفای در نگاه داری فرمان های سرور با ایمان تر بود — بنابراین او مورد لطف سرور بود، زیرا سرور نیایش های او را می شنید و آنها را پاسخ می داد، و او رهبری سفر آنها را در بیابان به دست گرفت.

۱۴ و برادرانش از او خشمگین بودند برای اینکه کارهای سرور را نمی فهمیدند؛ آنها بر روی آنها نیز از او خشمگین بودند برای اینکه آنها دل هایشان را علیه سرور سخت کردند.

۱۵ و دوباره، آنها از او خشمگین بودند هنگامی که آنها به سرزمین موعود وارد شدند، برای اینکه آنها گفتند که او فرمانروایی مردم را از دست آنها گرفته است؛ و آنها بر آن شدند تا او را بکشند.

۱۶ و دوباره، آنها از او خشمگین بودند برای اینکه او آنچه را که سرور به او فرمان داده بود راهی بیابان شد و نگاهته هایی که بر ورقه های برنجی کنده کاری شده بودند را برداشت، زیرا آنها می گفتند که او به آنها دستبرد زده است.

And thus they have taught their children that they should hate them, and that they should murder them, and that they should rob and plunder them, and do all they could to destroy them; therefore they have an eternal hatred towards the children of Nephi.

For this very cause has king Laman, by his cunning, and lying craftiness, and his fair promises, deceived me, that I have brought this my people up into this land, that they may destroy them; yea, and we have suffered these many years in the land.

And now I, Zeniff, after having told all these things unto my people concerning the Lamanites, I did stimulate them to go to battle with their might, putting their trust in the Lord; therefore, we did contend with them, face to face.

And it came to pass that we did drive them again out of our land; and we slew them with a great slaughter, even so many that we did not number them.

And it came to pass that we returned again to our own land, and my people again began to tend their flocks, and to till their ground.

And now I, being old, did confer the kingdom upon one of my sons; therefore, I say no more. And may the Lord bless my people. Amen.

۱۷ و بدین گونه آنها به فرزندانشان آموزش داده اند که از آنان بیزار باشند و اینکه آنان را بکشند، و اینکه به آنان دستبرد زنند و چپاول کنند، و هرآنچه می توانند بکنند تا آنان را نابود کنند؛ از این رو آنها یک بیزاری ابدی از فرزندان نیفای دارند.

۱۸ به همین سبب لمان پادشاه، با حيله گريش و با نيرنگ دروغينش، و با وعده های دلنشينش مرا فريب داد که من اين مردم را بالا به اين سرزمين آورده ام که آنها بتوانند آنان را نابود کنند؛ آری، و ما در اين سرزمين اين سال های بسيار را رنج کشيده ايم.

۱۹ و اينک من، زنيف، پس از اينکه همه اين چيزها را درباره لامانيان برای مردم گفته، آنها را برانگيختم تا به سرور توکل کرده، با توانشان به نبرد بروند؛ بنابراین ما با آنها رو در رو درگیر شدیم.

۲۰ و چنين گذشت که ما آنها را دوباره از سرزمينمان بيرون رانديم؛ و ما آنها را در کشتاری عظيم کشتيم، حتی چنان زياد که ما آنها را نشمرديم.

۲۱ و چنين گذشت که ما دوباره به سرزمين خودمان باز گشتيم، و مردم دوباره شروع نمودند به نگهداری از گله هایشان و به کشت زمین هایشان.

۲۲ و اينک من، پير شده، پادشاهی را بر یکی از پسرانم واگذار کردم؛ بنابراین، بيشتري نمی گويم. و باشد که سرور مردم مرا برکت دهد. آمين.

And now it came to pass that Zeniff conferred the kingdom upon Noah, one of his sons; therefore Noah began to reign in his stead; and he did not walk in the ways of his father.

For behold, he did not keep the commandments of God, but he did walk after the desires of his own heart. And he had many wives and concubines. And he did cause his people to commit sin, and do that which was abominable in the sight of the Lord. Yea, and they did commit whoredoms and all manner of wickedness.

And he laid a tax of one fifth part of all they possessed, a fifth part of their gold and of their silver, and a fifth part of their ziff, and of their copper, and of their brass and their iron; and a fifth part of their fatlings; and also a fifth part of all their grain.

And all this did he take to support himself, and his wives and his concubines; and also his priests, and their wives and their concubines; thus he had changed the affairs of the kingdom.

For he put down all the priests that had been consecrated by his father, and consecrated new ones in their stead, such as were lifted up in the pride of their hearts.

Yea, and thus they were supported in their laziness, and in their idolatry, and in their whoredoms, by the taxes which king Noah had put upon his people; thus did the people labor exceedingly to support iniquity.

Yea, and they also became idolatrous, because they were deceived by the vain and flattering words of the king and priests; for they did speak flattering things unto them.

And it came to pass that king Noah built many elegant and spacious buildings; and he ornamented them with fine work of wood, and of all manner of precious things, of gold, and of silver, and of iron, and of brass, and of ziff, and of copper;

And he also built him a spacious palace, and a throne in the midst thereof, all of which was of fine wood and was ornamented with gold and silver and with precious things.

۱ و اینک چنین گذشت که زنیف پادشاهی را به نوح، یکی از پسرانش واگذار کرد؛ بنابراین نوح بجای او شروع به فرمانروایی نمود؛ و او در راه های پدرش گام برداشت.

۲ زیرا بنگرید، او فرمان های خدا را نگاه نداشت، بلکه بنا به خواسته های دل خودش گام برداشت. و او همسران و کنیزان بسیاری داشت. و او سبب شد تا مردمش گناه کنند، و آنچه که در دید سرور پلید بود انجام دهند. آری، و آنها روسپی گری و همه گونه نابکاری انجام می دادند.

۳ و او یک مالیات یک پنجم بر همه دارایی مردم نهاد، یک پنجم از طلای آنها و نقره آنها، و یک پنجم از زیف آنها و از مس آنها، و از برنج و آهن آنها؛ و یک پنجم از پرواری های آنها؛ و نیز یک پنجم از همه غله آنها.

۴ و همه اینها را او برای تأمین خودش و همسرانش و کنیزانش می گرفت؛ و همچنین برای کشیشان و همسران آنها و کنیزان آنها؛ بدین گونه او امور پادشاهی را دگرگون کرده بود.

۵ زیرا او همه کشیشانی که بدست پدرش تخصیص شده بودند را کنار گذاشت و بجای آنها کسان دیگری را تخصیص داد، آنهایی که غرق در غرور دل هایشان بودند.

۶ آری، و بدین گونه با مالیات هایی که نوح پادشاه بر مردمش نهاده بود، آنها در تنبلی شان و بت پرستی شان، و در روسپی گری شان تأمین می شدند؛ بدین گونه مردم بی اندازه زحمت می کشیدند تا نابکاری را تأمین کنند.

۷ آری، و آنها بت پرست نیز شدند، برای اینکه آنها فریب سخنان بیهوده و چاپلوسانه پادشاه و کشیشان را خورده بودند؛ زیرا آنها چیزهای چاپلوسانه ای به آنان می گفتند.

۸ و چنین گذشت که نوح پادشاه ساختمان های زیبا و وسیع بسیاری ساخت؛ و آنها را با ظریف کاری با چوب، و همه گونه چیزهای گرانبها، از طلا و از نقره، و از آهن و از برنج، و از زیف و از مس آراست.

۹ و او برای خود نیز کاخی وسیع، و در میان آن تختی ساخت که همه آن از چوب ناب بود و با طلا و نقره و با چیزهای گرانبها آراسته شده بود.

And he also caused that his workmen should work all manner of fine work within the walls of the temple, of fine wood, and of copper, and of brass.

And the seats which were set apart for the high priests, which were above all the other seats, he did ornament with pure gold; and he caused a breast-work to be built before them, that they might rest their bodies and their arms upon while they should speak lying and vain words to his people.

And it came to pass that he built a tower near the temple; yea, a very high tower, even so high that he could stand upon the top thereof and overlook the land of Shilom, and also the land of Shemlon, which was possessed by the Lamanites; and he could even look over all the land round about.

And it came to pass that he caused many buildings to be built in the land Shilom; and he caused a great tower to be built on the hill north of the land Shilom, which had been a resort for the children of Nephi at the time they fled out of the land; and thus he did do with the riches which he obtained by the taxation of his people.

And it came to pass that he placed his heart upon his riches, and he spent his time in riotous living with his wives and his concubines; and so did also his priests spend their time with harlots.

And it came to pass that he planted vineyards round about in the land; and he built wine-presses, and made wine in abundance; and therefore he became a wine-bibber, and also his people.

And it came to pass that the Lamanites began to come in upon his people, upon small numbers, and to slay them in their fields, and while they were tending their flocks.

And king Noah sent guards round about the land to keep them off; but he did not send a sufficient number, and the Lamanites came upon them and killed them, and drove many of their flocks out of the land; thus the Lamanites began to destroy them, and to exercise their hatred upon them.

And it came to pass that king Noah sent his armies against them, and they were driven back, or they drove them back for a time; therefore, they returned rejoicing in their spoil.

۱۰ و او همچنین واداشت که کارگرانش همه گونه ظریف کاری از چوب عالی، و از مس و از برنج، در دیوارهای معبد بکار برند.

۱۱ و کرسی هایی که برای کشیشان اعظم قرار داده شده بودند، که بالاتر از کرسی های دیگر بودند را او با طلای خالص آراست؛ و او واداشت تا پیشخوانی در برابر آنها ساخته شود که آنها بتوانند در حالیکه سخنان دروغ و بیهوده به مردم او می گویند بدن ها و بازوانشان را بر آن تکیه دهند.

۱۲ و چنین گذشت که او نزدیک معبد برجی ساخت؛ آری، یک برج بلند، حتی چنان بلند که او می توانست در بالای آن بایستد و به سرزمین شیلوم و نیز سرزمین شملون که بدست لامانیان تصرف شده بودند نظر افکند؛ و او حتی می توانست همه سرزمین دور و بر را ببیند.

۱۳ و چنین گذشت که او واداشت تا ساختمان های بسیاری در سرزمین شیلوم ساخته شوند؛ و او واداشت تا برجی بزرگ روی تپه ای در شمال سرزمین شیلوم، که برای فرزندان نیفای پناهی بود در زمانی که آنها از آن سرزمین گریختند، ساخته شود؛ و بدین گونه او با ثروتی که از مالیات بر مردمش بدست می آورد این کار را کرد.

۱۴ و چنین گذشت که او دلش را بر ثروتش قرار داد و زمانش را در خوشگذرانی با همسرانش و کنیزانش سپری می کرد؛ و همین گونه نیز کشیشانش زمان خود را با بدکاره ها سپری می کردند.

۱۵ و چنین گذشت که او تاکستان هایی در دور و بر سرزمین کاشت؛ و او حوضچه هایی ساخت و شراب فراوانی درست کرد؛ و بنابراین او و همچنین مردم او شراب خوار شدند.

۱۶ و چنین گذشت که لامانیان شروع نمودند به بر سر آمدن بر مردم او، بر تعداد کم آنها و کشتن آنها در کشتزارهایشان و در حالیکه آنها از گله هایشان نگهداری می کردند.

۱۷ و نوح پادشاه نگهبانانی به دور و بر فرستاد تا آنها را دور نگه دارند؛ ولی او به اندازه کافی نفرستاد و لامانیان بر سر آنها آمدند و آنها را کشتند، و بسیاری از گله های آنها را از سرزمین بیرون راندند؛ بدین گونه لامانیان شروع به نابودی آنها نمودند و بیزاری شان را بر آنها بکار بردند.

۱۸ و چنین گذشت که نوح پادشاه لشکریانش را علیه آنان فرستاد، و آنان پس رانده شدند یا آنان را برای مدتی پس راندند؛ بنابراین آنها در تاراج خود شادی کنان بازگشتند.

And now, because of this great victory they were lifted up in the pride of their hearts; they did boast in their own strength, saying that their fifty could stand against thousands of the Lamanites; and thus they did boast, and did delight in blood, and the shedding of the blood of their brethren, and this because of the wickedness of their king and priests.

And it came to pass that there was a man among them whose name was Abinadi; and he went forth among them, and began to prophesy, saying: Behold, thus saith the Lord, and thus hath he commanded me, saying, Go forth, and say unto this people, thus saith the Lord—Wo be unto this people, for I have seen their abominations, and their wickedness, and their whoredoms; and except they repent I will visit them in mine anger.

And except they repent and turn to the Lord their God, behold, I will deliver them into the hands of their enemies; yea, and they shall be brought into bondage; and they shall be afflicted by the hand of their enemies.

And it shall come to pass that they shall know that I am the Lord their God, and am a jealous God, visiting the iniquities of my people.

And it shall come to pass that except this people repent and turn unto the Lord their God, they shall be brought into bondage; and none shall deliver them, except it be the Lord the Almighty God.

Yea, and it shall come to pass that when they shall cry unto me I will be slow to hear their cries; yea, and I will suffer them that they be smitten by their enemies.

And except they repent in sackcloth and ashes, and cry mightily to the Lord their God, I will not hear their prayers, neither will I deliver them out of their afflictions; and thus saith the Lord, and thus hath he commanded me.

Now it came to pass that when Abinadi had spoken these words unto them they were wroth with him, and sought to take away his life; but the Lord delivered him out of their hands.

۱۹ و اینک، به سبب این پیروزی بزرگ آنها غرق در غرور دل هایشان شدند؛ آنها به نیروی خودشان می بالیدند، با گفتن اینکه پنجاه تایی آنها می توانند علیه هزاران لامانی بایستند؛ و بدین گونه آنها به خود بالیدند، و در خون و ریختن خون برادرانشان دلشاد می شدند، و این به سبب نابکاری پادشاه و کشیشان آنها بود.

۲۰ و چنین گذشت که مردی در میان آنها بود که نامش ابینادی بود؛ و او به میان آنها پیش رفت و شروع به نبوت کرد، گفتا: بنگرید، بدین گونه سرور می گوید و بدین گونه او مرا فرمان داده است، گفتا، پیش برو و به این مردم بگو، بدین گونه سرور می گوید — وای بر این مردم، زیرا من کارهای پلید آنها و نابکاری های آنها و روسپی گری آنها را دیده ام؛ و جز اینکه آنها توبه کنند من در خشم خود با آنها برخورد خواهم کرد.

۲۱ و جز اینکه آنها توبه کنند و به سرور خدایشان روی آورند، بنگرید، من آنها را به دست دشمنانشان خواهم سپرد؛ آری، و آنها به بندگی آورده خواهند شد؛ و آنها از دست دشمنانشان رنج خواهند کشید.

۲۲ و چنین خواهد گذشت که آنها خواهند دانست که من سرور خدایشان هستم، و در برخورد با نابکاری های مردم خدایی غیور هستم.

۲۳ و چنین خواهد گذشت که جز اینکه این مردم توبه کنند و به سرور خدایشان روی آورند، آنها به بندگی آورده خواهند شد؛ و هیچ کسی، جز سرور خدای قادر متعال، آنها را رهایی نخواهد داد.

۲۴ آری، و چنین خواهد گذشت که هنگامی که آنها به سوی من زاری کنند من در شنیدن زاری آنها کند خواهم بود؛ آری، و من روا خواهم داشت که آنها از دشمنانشان ضربه خورند.

۲۵ و جز اینکه آنها در کرباس و خاکستر توبه کنند و توانمندان به سرور خدایشان زاری کنند، من نه نیایش های آنها را خواهم شنید نه آنها را از رنج هایشان رهایی خواهم داد؛ و بدین گونه سرور می گوید، و بدین گونه او مرا فرمان داده است.

۲۶ اینک چنین گذشت که هنگامی که ابینادی این سخنان را بر آنها گفت آنها از او خشمگین شدند و برآن شدند تا جاننش را بگیرند؛ ولی سرور او را از دست آنها رهایی داد.

Now when king Noah had heard of the words which Abinadi had spoken unto the people, he was also wroth; and he said: Who is Abinadi, that I and my people should be judged of him, or who is the Lord, that shall bring upon my people such great affliction?

I command you to bring Abinadi hither, that I may slay him, for he has said these things that he might stir up my people to anger one with another, and to raise contentions among my people; therefore I will slay him.

Now the eyes of the people were blinded; therefore they hardened their hearts against the words of Abinadi, and they sought from that time forward to take him. And king Noah hardened his heart against the word of the Lord, and he did not repent of his evil doings.

۲۷ اینک هنگامی که نوح پادشاه سخنانی که ابینادی به مردم گفته بود را شنید، او نیز خشمگین شد؛ و گفت: ابینادی کیست، که من و مردمم از سوی او داوری شویم، یا سرور کیست، که چنین رنج بزرگی را بر مردم من بیاورد؟

۲۸ من به شما فرمان می دهم تا ابینادی را به اینجا آورید، که او را بکشم، زیرا او این چیزها را گفته است تا مردمم را در خشم گرفتن بر یکدیگر برانگیزاند و درگیری هایی در میان مردم من پیا کند؛ بنابراین من او را خواهم کشت.

۲۹ اینک چشم های مردم کور بود؛ بنابراین آنها دل هایشان را علیه سخنان ابینادی سخت کردند و از آن زمان به بعد برآن شدند تا او را بگیرند. و نوح پادشاه دلش را علیه سخن سرور سخت کرد و از کارهای پلیدش توبه نکرد.

And it came to pass that after the space of two years that Abinadi came among them in disguise, that they knew him not, and began to prophesy among them, saying: Thus has the Lord commanded me, saying —Abinadi, go and prophesy unto this my people, for they have hardened their hearts against my words; they have repented not of their evil doings; therefore, I will visit them in my anger, yea, in my fierce anger will I visit them in their iniquities and abominations.

Yea, wo be unto this generation! And the Lord said unto me: Stretch forth thy hand and prophesy, saying: Thus saith the Lord, it shall come to pass that this generation, because of their iniquities, shall be brought into bondage, and shall be smitten on the cheek; yea, and shall be driven by men, and shall be slain; and the vultures of the air, and the dogs, yea, and the wild beasts, shall devour their flesh.

And it shall come to pass that the life of king Noah shall be valued even as a garment in a hot furnace; for he shall know that I am the Lord.

And it shall come to pass that I will smite this my people with sore afflictions, yea, with famine and with pestilence; and I will cause that they shall howl all the day long.

Yea, and I will cause that they shall have burdens lashed upon their backs; and they shall be driven before like a dumb ass.

And it shall come to pass that I will send forth hail among them, and it shall smite them; and they shall also be smitten with the east wind; and insects shall pester their land also, and devour their grain.

And they shall be smitten with a great pestilence—and all this will I do because of their iniquities and abominations.

And it shall come to pass that except they repent I will utterly destroy them from off the face of the earth; yet they shall leave a record behind them, and I will preserve them for other nations which shall possess the land; yea, even this will I do that I may discover the abominations of this people to other nations. And many things did Abinadi prophesy against this people.

۱ و چنین گذشت که پس از مدّت دو سال ابینادی با ظاهری ناشناس به میان آنها آمد که او را نشناختند، و او شروع به نبوّت کردن در میان آنها نموده گفتا: بدین گونه سرور مرا فرمان داده است، گفتا — ابینادی، برو و بر این مردم نبوّت کن، زیرا آنها دل هایشان را علیه سخنان من سخت کرده اند؛ آنها از کارهای پلیدشان توبه نکرده اند؛ بنابراین، من در خشمم با آنها برخورد خواهم کرد، آری، در خشم شدیدم من در نابکاری هایشان و کارهای پلیدشان با آنها برخورد خواهم کرد.

۲ آری، وای بر این نسل! و سرور به من گفت: دست خودت را دراز کن و نبوّت کن، بگو: این گونه سرور می گوید، چنین خواهد گذشت که این نسل، به سبب نابکاری هایشان، به بندگی در آورده خواهند شد، بر گونه آنها زده خواهد شد؛ آری، و بدست آدمیان رانده و کشته خواهند شد؛ و کرکس های هوا و سگ ها، آری، و جانوران وحشی گوشتشان را خواهند بلعید.

۳ و چنین خواهد گذشت که زندگی نوح پادشاه حتی همچون تپوشی در یک کوره داغ ارزش خواهد داشت؛ زیرا او خواهد دانست که من سرور هستم.

۴ و چنین خواهد گذشت که من این مردم را با رنج های شدید خواهم زد، آری، با قحطی و با بلا؛ و من سبب خواهم شد که آنها تمام روز شیون کنند.

۵ آری، و من وا خواهم داشت که بارهای سنگین بر پشتشان بسته شود؛ و آنها مانند یک خر زبان بسته به پیش رانده شوند.

۶ و چنین خواهد گذشت که من میان آنها تگرگ خواهم فرستاد و آن آنها را درهم خواهد کوبید؛ و آنها با باد شرقی نیز زده خواهند شد؛ و حشرات نیز زمین آنها را آفت خواهند زد و غله آنها را خواهند بلعید.

۷ و آنها با یک بلای بزرگ زده خواهند شد — و همه اینها را من به سبب نابکاری هایشان و کارهای پلیدشان انجام خواهم داد.

۸ و چنین خواهد گذشت که جز اینکه آنها توبه کنند من آنها را از روی زمین محو خواهم کرد؛ با این حال آنها نگاشته ای به جای خواهند گذاشت، و من آنها را برای ملت های دیگر که این سرزمین را تصرف خواهند کرد حفظ خواهم کرد؛ آری، این را حتی من انجام خواهم داد که بتوانم کارهای پلید این مردم را برای ملت های دیگر فاش کنم. و چیزهای بسیاری را ابینادی علیه این مردم نبوّت کرد.

And it came to pass that they were angry with him; and they took him and carried him bound before the king, and said unto the king: Behold, we have brought a man before thee who has prophesied evil concerning thy people, and saith that God will destroy them.

And he also prophesieth evil concerning thy life, and saith that thy life shall be as a garment in a furnace of fire.

And again, he saith that thou shalt be as a stalk, even as a dry stalk of the field, which is run over by the beasts and trodden under foot.

And again, he saith thou shalt be as the blossoms of a thistle, which, when it is fully ripe, if the wind bloweth, it is driven forth upon the face of the land. And he pretendeth the Lord hath spoken it. And he saith all this shall come upon thee except thou repent, and this because of thine iniquities.

And now, O king, what great evil hast thou done, or what great sins have thy people committed, that we should be condemned of God or judged of this man?

And now, O king, behold, we are guiltless, and thou, O king, hast not sinned; therefore, this man has lied concerning you, and he has prophesied in vain.

And behold, we are strong, we shall not come into bondage, or be taken captive by our enemies; yea, and thou hast prospered in the land, and thou shalt also prosper.

Behold, here is the man, we deliver him into thy hands; thou mayest do with him as seemeth thee good.

And it came to pass that king Noah caused that Abinadi should be cast into prison; and he commanded that the priests should gather themselves together that he might hold a council with them what he should do with him.

And it came to pass that they said unto the king: Bring him hither that we may question him; and the king commanded that he should be brought before them.

۹ و چنین گذشت که آنها بر او خشمگین شدند؛ و او را گرفتند و دست بسته پیش پادشاه بردند، و به پادشاه گفتند: بنگر، ما مردی را پیش تو آورده ایم که دربارهٔ مردم تو بدبختی را نبوت می کند، و می گوید که خدا آنها را نابود خواهد کرد.

۱۰ و او همچنین دربارهٔ زندگی تو بدبختی را نبوت می کند، و می گوید که زندگی تو همچون تنپوشی در کوره ای داغ خواهد بود.

۱۱ و دوباره، او می گوید که تو همچون ساقه ای خواهی بود، یعنی یک ساقهٔ خشک کشتزار، که جانوران بر آن دویده اند و زیر پا لگدمال کرده اند.

۱۲ و دوباره، او می گوید تو همچون شکوفه های بوته خاری خواهی بود هنگامی که کاملاً رسیده شود که اگر باد بوزد بر روی زمین رانده می شوند. و او وانمود می کند سرور آن را گفته است. و او می گوید همهٔ اینها بر تو خواهد آمد مگر اینکه توبه کنی و این به سبب نابکاری های تو است.

۱۳ و اینک، ای پادشاه، چه کار پلید بزرگی تو کرده ای، یا چه گناهان بزرگی مردم تو کرده اند، که ما از سوی خدا محکوم شویم یا از سوی این مرد داوری شویم؟

۱۴ و اینک ای پادشاه، بنگر، ما بیگناهیم و تو ای پادشاه، گناه نکرده ای؛ بنابراین، این مرد دربارهٔ تو دروغ گفته و در بیهودگی نبوت کرده است.

۱۵ و بنگر، ما نیرومند هستیم، ما به بندگی در نخواهیم آمد، یا بدست دشمنانمان به اسارت گرفته نخواهیم شد؛ آری، و تو در این سرزمین کامروا شده ای و تو همچنین کامروا خواهی شد.

۱۶ بنگر، این آن مرد است، ما او را بدست تو می سپاریم؛ تو می توانی با او آنچه که به نظرت نیکو می آید کنی.

۱۷ و چنین گذشت که نوح پادشاه واداشت که ابینادی به زندان انداخته شود؛ و او فرمان داد که کشیشان خودشان گرد هم آیند که با آنها شورایی بگیرد که با او چه کند.

۱۸ و چنین گذشت که آنها به پادشاه گفتند: او را به اینجا بیاور که ما از او بازجویی کنیم؛ و پادشاه فرمان داد که او پیش آنها آورده شود.

And they began to question him, that they might cross him, that thereby they might have wherewith to accuse him; but he answered them boldly, and withstood all their questions, yea, to their astonishment; for he did withstand them in all their questions, and did confound them in all their words.

And it came to pass that one of them said unto him: What meaneth the words which are written, and which have been taught by our fathers, saying:

How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings; that publisheth peace; that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation; that saith unto Zion, Thy God reigneth;

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion;

Break forth into joy; sing together ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem;

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations, and all the ends of the earth shall see the salvation of our God?

And now Abinadi said unto them: Are you priests, and pretend to teach this people, and to understand the spirit of prophesying, and yet desire to know of me what these things mean?

I say unto you, wo be unto you for perverting the ways of the Lord! For if ye understand these things ye have not taught them; therefore, ye have perverted the ways of the Lord.

Ye have not applied your hearts to understanding; therefore, ye have not been wise. Therefore, what teach ye this people?

And they said: We teach the law of Moses.

And again he said unto them: If ye teach the law of Moses why do ye not keep it? Why do ye set your hearts upon riches? Why do ye commit whoredoms and spend your strength with harlots, yea, and cause this people to commit sin, that the Lord has cause to send me to prophesy against this people, yea, even a great evil against this people?

۱۹ و آنها شروع به بازجویی از او نمودند، که بتوانند او را به اشتباه اندازند، که از این راه آنها بتوانند چیزی داشته باشند تا او را متهم کنند؛ ولی او دلیرانه به آنها پاسخ داد و در برابر همه سؤال های آنها ایستادگی کرد، آری، تا به حیرت زدگی آنها؛ زیرا او در برابر همه سؤال های آنها ایستادگی کرده و آنها را در همه سخنانشان مُجاب کرد.

۲۰ و چنین گذشت که یکی از آنها به او گفت: سخنانی که نوشته شده و از سوی پدرانمان آموزش داده شده اند به چه معنی هستند، گفتا:

۲۱ چه زیباست بر کوه ها پاهای او که نوید خوش را می آورد؛ که آرامش را ندا می دهد؛ که نوید خوش نیکی را می آورد؛ که رستگاری را ندا می دهد؛ که به صهیون می گوید، خدای تو فرمانروایی می کند؛

۲۲ دیده بانان تو صدا را بلند خواهند کرد؛ آنها همصدا سرود خواهند خواند؛ زیرا هنگامی که سرور دوباره صهیون را بیاورد آنها با چشم خود خواهند دید؛

۲۳ شادی کنید، شما ای جاهای تباه شده اورشلیم با هم سرود بخوانید؛ زیرا سرور مردمش را آسودگی داده است، او اورشلیم را باز خرید کرده است؛

۲۴ سرور بازوی مقدسش را در چشمان همه ملت ها نشان داده است، و همه کرانه های زمین رستگاری خدایمان را خواهند دید.

۲۵ و اینک ابینادی به آنها گفت: آیا شما کشیش هستید و به آموزش دادن به این مردم و به فهمیدن روح نبوت وانمود می کنید، و هنوز هم خواستارید تا از من بدانید این چیزها به چه معنی هستند؟

۲۶ من به شما می گویم، وای بر شما برای منحرف کردن راه های سرور! زیرا اگر شما این چیزها را می فهمید آنها را آموزش نداده اید؛ بنابراین، شما راه های سرور را کج کرده اید.

۲۷ شما دل هایتان را برای فهمیدن بکار نبرده اید؛ بنابراین، شما خردمند نبوده اید. بنابراین، به این مردم چه می آموزید؟

۲۸ و آنها گفتند: ما قانون موسی را آموزش می دهیم.

۲۹ و دوباره او به آنها گفت: اگر شما قانون موسی را آموزش می دهید چرا خودتان آن را نگاه نمی دارید؟ چرا شما دل هایتان را بر ثروت نهاده اید؟ چرا شما روسپی گری می کنید و نیرویتان را صرف بدکاره ها می کنید، آری، و سبب می شوید این مردم گناه کنند، که سرور دلیلی دارد تا مرا بفرستد تا علیه این مردم، آری، یعنی بدبختی بزرگی را علیه این مردم نبوت کنم؟

Know ye not that I speak the truth? Yea, ye know that I speak the truth; and you ought to tremble before God.

And it shall come to pass that ye shall be smitten for your iniquities, for ye have said that ye teach the law of Moses. And what know ye concerning the law of Moses? Doth salvation come by the law of Moses? What say ye?

And they answered and said that salvation did come by the law of Moses.

But now Abinadi said unto them: I know if ye keep the commandments of God ye shall be saved; yea, if ye keep the commandments which the Lord delivered unto Moses in the mount of Sinai, saying:

I am the Lord thy God, who hath brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.

Thou shalt have no other God before me.

Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing in heaven above, or things which are in the earth beneath.

Now Abinadi said unto them, Have ye done all this? I say unto you, Nay, ye have not. And have ye taught this people that they should do all these things? I say unto you, Nay, ye have not.

۳۰ آیا نمی دانید که من حقیقت را می گویم؟ آری، شما می دانید که من حقیقت را می گویم؛ و می بایستی در برابر خدا بلرزید.

۳۱ و چنین خواهد گذشت که شما برای نابکاری هایتان ضربه خواهید خورد، زیرا شما گفته اید که قانون موسی را آموزش می دهید. و شما درباره قانون موسی چه می دانید؟ آیا رستگاری با قانون موسی می آید؟ شما چه می گویید؟

۳۲ و آنها پاسخ دادند و گفتند که رستگاری با قانون موسی می آید.

۳۳ ولی اکنون ابینادی به آنها گفت: من می دانم اگر شما فرمان های خدا را نگاه دارید شما نجات خواهید یافت؛ آری، اگر شما فرمان هایی که سرور در کوه سینا به موسی داد نگاه دارید، گفتا:

۳۴ من خدای تو سرور هستم، کسی که تو را از سرزمین مصر از خانه بندگی بیرون آورده است.

۳۵ تو را هیچ خدای دیگری بجز من نباشد.

۳۶ تو هیچ نگار تراشیده شده ای، یا هیچ نگاره ای از هیچ چیزی در بالا در آسمان، یا چیزهایی که در پایین در زمین هستند برای خود نساز.

۳۷ اینک ابینادی به آنها گفت، آیا شما همه اینها را انجام داده اید؟ من به شما می گویم، نه، شما انجام نداده اید. و آیا شما به این مردم آموزش داده اید که آنها این چیزها را انجام دهند؟ من به شما می گویم، نه، شما انجام نداده اید.

Mosiah 13

And now when the king had heard these words, he said unto his priests: Away with this fellow, and slay him; for what have we to do with him, for he is mad.

And they stood forth and attempted to lay their hands on him; but he withstood them, and said unto them:

Touch me not, for God shall smite you if ye lay your hands upon me, for I have not delivered the message which the Lord sent me to deliver; neither have I told you that which ye requested that I should tell; therefore, God will not suffer that I shall be destroyed at this time.

But I must fulfil the commandments wherewith God has commanded me; and because I have told you the truth ye are angry with me. And again, because I have spoken the word of God ye have judged me that I am mad.

Now it came to pass after Abinadi had spoken these words that the people of king Noah durst not lay their hands on him, for the Spirit of the Lord was upon him; and his face shone with exceeding luster, even as Moses' did while in the mount of Sinai, while speaking with the Lord.

And he spake with power and authority from God; and he continued his words, saying:

Ye see that ye have not power to slay me, therefore I finish my message. Yea, and I perceive that it cuts you to your hearts because I tell you the truth concerning your iniquities.

Yea, and my words fill you with wonder and amazement, and with anger.

But I finish my message; and then it matters not whither I go, if it so be that I am saved.

But this much I tell you, what you do with me, after this, shall be as a type and a shadow of things which are to come.

And now I read unto you the remainder of the commandments of God, for I perceive that they are not written in your hearts; I perceive that ye have studied and taught iniquity the most part of your lives.

موصایا ۱۳

۱ و اینک هنگامی که پادشاه این سخنان را شنید به کشیشانش گفت: این شخص را ببرد و بکشید؛ زیرا ما را چه کاری با او است، زیرا او دیوانه است.

۲ و آنها پیش ایستادند و کوشیدند تا بر او دست بلند کنند؛ ولی او در برابر آنها ایستادگی کرده و به آنها گفت:

۳ به من دست نزنید، زیرا اگر بر من دست بلند کنید خدا شما را خواهد زد، زیرا من نه پیامی که سرور مرا فرستاده تا بیان کنم را بیان کرده ام؛ نه چیزی که درخواست کردید که بگویم را برای شما گفته ام؛ بنابراین، خدا روا نخواهد داشت که من در این زمان نابود شوم.

۴ ولی من باید فرمان هایی که خدا مرا به آن فرمان داده است را برآورده کنم؛ و چون من برای شما حقیقت را گفته ام شما بر من خشمگین هستید. و دوباره، چون من سخن خدا را گفته ام شما مرا داوری کرده اید که من دیوانه هستم.

۵ اینک چنین گذشت پس از اینکه ابینادی این سخنان را گفت مردم نوح پادشاه جرأت نکردند بر او دست بلند کنند، زیرا روح سرور با او بود؛ و رخسار او با روشنایی بی اندازه ای می درخشید، حتی همچون رخسار موسی در زمانی که در کوه سینا در حالیکه با سرور سخن می گفت.

۶ و او با قدرت و داشتن اختیار از سوی خدا سخن گفت؛ و به سخنانش ادامه داد، گفتا:

۷ شما می بینید که قدرت ندارید مرا بکشید، بنابراین من پیامم را تمام می کنم. آری، و من درک می کنم که این دل هایتان را جریحه دار می کند برای اینکه من درباره نابکاری هایتان حقیقت را به شما می گویم.

۸ آری، و سخنان من شما را آکنده از شگفتی و حیرت و خشم می کند.

۹ ولی من پیامم را تمام می کنم؛ و آنگاه مهم نیست به کجا بروم، اگر چنین باشد که من نجات یابم.

۱۰ ولی همین قدر برای شما بگویم، آنچه با من کنید، پس از این، به مانند نمونه و سایه ای از چیزهایی که می آیند خواهد بود.

۱۱ و اینک من بر شما باقیمانده فرمان های خدا را می خوانم، زیرا من درک می کنم که آنها در دل هایتان نوشته نشده اند؛ من درک می کنم که شما در بیشترین بخش زندگیتان نابکاری را فرا گرفته اید و آموزش داده اید.

And now, ye remember that I said unto you: Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of things which are in heaven above, or which are in the earth beneath, or which are in the water under the earth.

And again: Thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquities of the fathers upon the children, unto the third and fourth generations of them that hate me;

And showing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

Remember the sabbath day, to keep it holy.

Six days shalt thou labor, and do all thy work;

But the seventh day, the sabbath of the Lord thy God, thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates;

For in six days the Lord made heaven and earth, and the sea, and all that in them is; wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it.

Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

And it came to pass that after Abinadi had made an end of these sayings that he said unto them: Have ye taught this people that they should observe to do all these things for to keep these commandments?

۱۲ و اینک، به یاد آورید که من به شما گفتم: برای خود هیچ نگاره تراشیده شده، یا هیچ نگاره ای از چیزهایی که در آسمان بالا هستند، یا چیزهایی که در زمین پایین هستند، یا چیزهایی که در آب زیر زمین هستند، نسازید.

۱۳ و دوباره: نزد آنها نه سر فرود آور، نه به آنها خدمت کن؛ زیرا من سرور خدای تو خدای غیوری هستم، نابکاری های پدران را بر فرزندان تا نسل های سوم و چهارم آنهايي که از من بیزار هستند، تلافی کرده؛

۱۴ و بر هزاران از آنهايي که به من مهر بورزند و فرمان هایم را نگاه دارند رحمت نشان می دهم.

۱۵ نام سرور خدایت را در بیهودگی بکار نبر؛ زیرا سرور او که نامش را در بیهودگی بکار برد بیگناه نخواهد شمرد.

۱۶ روز سبت را به یاد آور، تا آن را مقدس نگاه داری.

۱۷ شش روز زحمت بکش، و همه کارت را انجام ده؛

۱۸ ولی روز هفتم، سبت سرور خدای تو، نه تو نه پسر تو نه دختر تو، نه مرد خدمتکار تو نه زن خدمتکار تو، نه گله تو نه میهمان تو که درون دروازه های تو باشد هیچ کاری نکنید.

۱۹ زیرا در شش روز، سرور آسمان و زمین، و دریاها و همه آنچه در آنها است را ساخت. از این رو سرور روز سبت را برکت داد و آن را مقدس کرد.

۲۰ پدر و مادر خود را ارج بگذار، که روزهایت بر این سرزمینی که سرور خدایت به تو می دهد دراز شود.

۲۱ نگش.

۲۲ زنا نکن. دزدی نکن.

۲۳ علیه همسایه ات گواهی دروغ نده.

۲۴ آزمند خانه همسایه ات نباش، آزمند زن همسایه ات نباش، نه مرد خدمتکارش نه زن خدمتکارش، نه گاوش نه خرش نه هیچ چیزی که از آن همسایه ات است.

۲۵ و چنین گذشت که پس از اینکه ابینادی به این گفته ها پایان داد به آنها گفت: آیا این مردم را آموزش داده اید که آنها در انجام همه این چیزها برای نگاه داشتن این فرمان ها پای بند باشند؟

I say unto you, Nay; for if ye had, the Lord would not have caused me to come forth and to prophesy evil concerning this people.

And now ye have said that salvation cometh by the law of Moses. I say unto you that it is expedient that ye should keep the law of Moses as yet; but I say unto you, that the time shall come when it shall no more be expedient to keep the law of Moses.

And moreover, I say unto you, that salvation doth not come by the law alone; and were it not for the atonement, which God himself shall make for the sins and iniquities of his people, that they must unavoidably perish, notwithstanding the law of Moses.

And now I say unto you that it was expedient that there should be a law given to the children of Israel, yea, even a very strict law; for they were a stiffnecked people, quick to do iniquity, and slow to remember the Lord their God;

Therefore there was a law given them, yea, a law of performances and of ordinances, a law which they were to observe strictly from day to day, to keep them in remembrance of God and their duty towards him.

But behold, I say unto you, that all these things were types of things to come.

And now, did they understand the law? I say unto you, Nay, they did not all understand the law; and this because of the hardness of their hearts; for they understood not that there could not any man be saved except it were through the redemption of God.

For behold, did not Moses prophesy unto them concerning the coming of the Messiah, and that God should redeem his people? Yea, and even all the prophets who have prophesied ever since the world began—have they not spoken more or less concerning these things?

Have they not said that God himself should come down among the children of men, and take upon him the form of man, and go forth in mighty power upon the face of the earth?

Yea, and have they not said also that he should bring to pass the resurrection of the dead, and that he, himself, should be oppressed and afflicted?

۲۶ من به شما می گویم، نه؛ زیرا اگر کوشش کرده بودید، سرور مرا وا نمی داشت تا پیش آیم و بدبختی این مردم را نبوت کنم.

۲۷ و اینک شما گفته اید که رستگاری با قانون موسی می آید. من به شما می گویم که این لازم است که کماکان قانون موسی را نگاه دارید؛ ولی من به شما می گویم، که زمانی خواهد آمد هنگامی که لازم نخواهد بود تا قانون موسی را نگاه دارید.

۲۸ و افزون بر این، من به شما می گویم، که رستگاری تنها از طریق قانون نمی آید؛ و اگر برای کفاره ای که خدا خودش برای گناهان و نابکاری های مردمش می دهد نبود، آنها با وجود قانون موسی بناچار هلاک می شدند.

۲۹ و اینک من به شما می گویم که لازم بود که قانونی به فرزندان اسرائیل داده شود، آری، یعنی یک قانون خیلی دقیق؛ زیرا آنها مردمی خیره سر بودند، تند در انجام نابکاری، و کند در به یاد آوردن سرور خدایشان؛

۳۰ بنابراین قانونی به آنها داده شد، آری، قانونی برای اعمال و آیین ها، قانونی که آنها روز به روز می بایستی به دقت پای بند می بودند، تا خدا و وظیفه خود نسبت به او را به یاد آورند.

۳۱ ولی بنگرید، من به شما می گویم، که همه این چیزها نشانه ای از چیزهایی که می آیند هستند.

۳۲ و اینک، آیا آنها قانون را فهمیدند؟ من به شما می گویم، نه، همه آنها قانون را نفهمیدند؛ و این به سبب سخت دلی هایشان بود؛ زیرا آنها نمی فهمیدند که هیچ آدمی نمی تواند نجات یابد جز اینکه از راه بازخریدی خدا باشد.

۳۳ زیرا بنگرید، آیا موسی درباره آمدن مسیح، و اینکه خدا مردمش را بازخرید می کند بر آنها نبوت نکرد؟ آری، و حتی همه پیامبرانی که از زمانی که جهان آغاز شد نبوت کرده اند — آیا آنها درباره این چیزها کم و بیش سخن نگفته اند؟

۳۴ آیا آنها نگفته اند که خدا خودش پایین به میان فرزندان آدمی خواهد آمد و شکل آدمی بر خود خواهد گرفت، و با قدرت توانمندی بر روی زمین پیش خواهد رفت؟

۳۵ آری، و آیا آنها همچنین نگفته اند که او رستاخیز مردگان را پیش خواهد آورد، و اینکه او خودش، ستم و رنج خواهد کشید.

Mosiah 14

Yea, even doth not Isaiah say: Who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?

For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him there is no beauty that we should desire him.

He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief; and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not.

Surely he has borne our griefs, and carried our sorrows; yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted.

But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.

All we, like sheep, have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.

He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb so he opened not his mouth.

He was taken from prison and from judgment; and who shall declare his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the transgressions of my people was he stricken.

And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no evil, neither was any deceit in his mouth.

Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief; when thou shalt make his soul an offering for sin he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand.

He shall see the travail of his soul, and shall be satisfied; by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities.

موصایا ۱۴

- ۱ آری، آیا حتی اشعیا نمی گوید: چه کسی خبر ما را باور کرده است، و بر چه کسی بازوی سرور آشکار شده است؟
- ۲ زیرا او در برابر وی همچون گیاهی نرم، و همچون ریشه ای بیرون از زمینی خشک رشد خواهد کرد؛ او نه شکلی دارد نه دلربایی؛ و هنگامی که ما او را می بینیم در او هیچ زیبایی نیست که ما خواهان او شویم.
- ۳ او از سوی مردم خوار شده و رد می شود؛ مردی اندوهگین و آشنا با غم؛ و ما گویی رخسارمان را از او پنهان کردیم؛ او خوار شد و ما او را ارج ننهادیم.
- ۴ بدرستی او غمهای ما را بر خود گرفته است و اندوه های ما را بر خود کشیده است؛ با این حال ما او را مصیبت زده، ضربه خورده از سوی خدا و رنج دیده ارج ننهادیم.
- ۵ ولی او برای سرپیچی های ما زخمی شد، او برای نابکاری های ما کبود شد؛ تنبیه آرامش ما بر او قرار گرفت؛ و با زخم های او ما درمان شده ایم.
- ۶ همه ما، مانند گوسفندان، به بیراهه رفته ایم؛ ما هر کسی به راه خود برگشته ایم؛ و سرور نابکاری های همه ما را بر وی گذاشته است.
- ۷ او ستم دید و رنج کشید، با این حال دهانش را باز نکرد؛ او همچون گوسفندی به کشتارگاه آورده شد، و همچون گوسفندی که در برابر پشم چین هایش زبان بسته است همچنان دهانش را باز نکرد.
- ۸ او از زندان و از داوری گرفته شد؛ و چه کسی نسل او را اعلام خواهد کرد؟ زیرا او از سرزمین زندگان بریده شد؛ زیرا برای سرپیچی های مردم من او مصیبت دید.
- ۹ و او با نابکاران به آرامگاهش رفت، و در مرگش با ثروتمند؛ اگر چه او نه هیچ کار پلیدی کرده بود، نه هیچ فریبی در دهان او بود.
- ۱۰ با این حال این سرور را خوشنود کرد تا او را کبود کند؛ او وی را در غم نهاده است، هنگامی که تو برای گناه، روانش را پیشکش کنی او نوادگانش را خواهد دید، او روزگارش را دراز خواهد کرد، و خوشنودی سرور در دست او کامروا خواهد شد.
- ۱۱ او سختی کشیدن روانش را خواهد دید، و خرسند خواهد شد؛ با دانش او، خدمتگزار پرهیزکارم بسیاری را بیگناه خواهد شمرد؛ زیرا او نابکاری های آنها را بر خود خواهد گرفت.

Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death; and he was numbered with the transgressors; and he bore the sins of many, and made intercession for the transgressors.

۱۲ بنابراین من سهمی از بزرگان برای او جدا خواهم کرد، و او تاراج را با نیرومندان تقسیم خواهد کرد؛ برای اینکه او روانش را تا مرگ برون ریخته است؛ و او با سرپیچی کنندگان شمرده شد؛ و او گناهان بسیاری را بر خود گرفت؛ و برای سرپیچی کنندگان پادرمیانی کرد.

Mosiah 15

And now Abinadi said unto them: I would that ye should understand that God himself shall come down among the children of men, and shall redeem his people.

And because he dwelleth in flesh he shall be called the Son of God, and having subjected the flesh to the will of the Father, being the Father and the Son—

The Father, because he was conceived by the power of God; and the Son, because of the flesh; thus becoming the Father and Son—

And they are one God, yea, the very Eternal Father of heaven and of earth.

And thus the flesh becoming subject to the Spirit, or the Son to the Father, being one God, suffereth temptation, and yieldeth not to the temptation, but suffereth himself to be mocked, and scourged, and cast out, and disowned by his people.

And after all this, after working many mighty miracles among the children of men, he shall be led, yea, even as Isaiah said, as a sheep before the shearer is dumb, so he opened not his mouth.

Yea, even so he shall be led, crucified, and slain, the flesh becoming subject even unto death, the will of the Son being swallowed up in the will of the Father.

And thus God breaketh the bands of death, having gained the victory over death; giving the Son power to make intercession for the children of men—

Having ascended into heaven, having the bowels of mercy; being filled with compassion towards the children of men; standing betwixt them and justice; having broken the bands of death, taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.

And now I say unto you, who shall declare his generation? Behold, I say unto you, that when his soul has been made an offering for sin he shall see his seed. And now what say ye? And who shall be his seed?

موصایا ۱۵

۱ و اینک ایبنادی به آنها گفت: من می خواهم که شما بفهمید که خدا خودش پایین به میان فرزندان آدمی خواهد آمد و مردمش را بازخیرد خواهد کرد.

۲ و برای اینکه او در جسم ساکن می شود او پسر خدا خوانده خواهد شد، و جسم را مطیع خواست خدا گذاشته، پدر و پسر بوده —

۳ پدر، برای اینکه او با قدرت خدا در رَجَم نهاده شد؛ و پسر، به سبب جسم؛ بدین گونه پدر و پسر شده —

۴ و آنها یک خدا هستند، آری، همان پدر جاویدان آسمان و زمین.

۵ و از این رو جسم مطیع روح مقدس شده، یا پسر به پدر، یک خدا بوده، و سوسه را تحمّل می کند، به سوسه تن نمی دهد بلکه تحمّل می کند که مسخره شود و تازیانه خورد و بیرون انداخته شود و از سوی مردمش طرد شود.

۶ و پس از همه اینها، پس از انجام معجزه های عظیم بسیار در میان فرزندان آدمی، او رانده خواهد شد، آری، حتی چنان که اشعیا گفت، همچون گوسفندی که در برابر پشم چین زبان بسته است او دهانش را باز نکرد.

۷ آری، او این چنین رانده، به صلیب کشیده و کشته خواهد شد، جسم حتی تا مرگ مطیع شده، خواست پدر خواست پسر را دربر می گیرد.

۸ و بدین گونه خدا بندهای مرگ را گسسته، به پسر قدرت پادرمیانی برای فرزندان آدمی را داده تا برای فرزندان آدمی پادرمیانی کند —

۹ به بهشت صعود کرده، دلی سرشار از رحمت داشته؛ آکنده از دلسوزی برای فرزندان آدمی بوده؛ مابین آنها و دادگری ایستاده؛ بندهای مرگ را گسسته، نابکاری ها و سرپیچی های آنها را بر خود گرفته، آنها را بازخیرد کرده، و درخواست های دادگری را خرسند کرده است.

۱۰ و اینک من به شما می گویم، چه کسی نسل او را اعلام خواهد کرد؟ بنگرید، من به شما می گویم، هنگامی که روانش پیشکشی برای گناه شود، او نوادگانش را خواهد دید. و اینک شما چه می گویید؟ و چه کسانی نوادگان او خواهند بود؟

Behold I say unto you, that whosoever has heard the words of the prophets, yea, all the holy prophets who have prophesied concerning the coming of the Lord—I say unto you, that all those who have hearkened unto their words, and believed that the Lord would redeem his people, and have looked forward to that day for a remission of their sins, I say unto you, that these are his seed, or they are the heirs of the kingdom of God.

For these are they whose sins he has borne; these are they for whom he has died, to redeem them from their transgressions. And now, are they not his seed?

Yea, and are not the prophets, every one that has opened his mouth to prophesy, that has not fallen into transgression, I mean all the holy prophets ever since the world began? I say unto you that they are his seed.

And these are they who have published peace, who have brought good tidings of good, who have published salvation; and said unto Zion: Thy God reigneth!

And O how beautiful upon the mountains were their feet!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those that are still publishing peace!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those who shall hereafter publish peace, yea, from this time henceforth and forever!

And behold, I say unto you, this is not all. For O how beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that is the founder of peace, yea, even the Lord, who has redeemed his people; yea, him who has granted salvation unto his people;

For were it not for the redemption which he hath made for his people, which was prepared from the foundation of the world, I say unto you, were it not for this, all mankind must have perished.

But behold, the bands of death shall be broken, and the Son reigneth, and hath power over the dead; therefore, he bringeth to pass the resurrection of the dead.

۱۱ بنگرید من به شما می گویم، که هرکسی که سخنان پیامبران آری، همه پیامبران مقدسی که درباره آمدن سرور نبوت کرده اند را شنیده است — من به شما می گویم، که همه کسانی که سخنان آنها را بگوش دل پذیرفته اند و ایمان داشته اند که سرور مردمش را باز خرید می کند، و چشم براه آن روز برای آمرزش گناهانشان بوده اند، من به شما می گویم، که اینها نوادگان او هستند، یا اینها وارثان ملکوت خدا هستند.

۱۲ زیرا اینها آنهایی هستند که گناهانشان را او بر خود گرفته است؛ اینها آنهایی هستند که او برایشان مرده است، تا آنها را از سرپیچی هایشان باز خرید کند. و اینک، آیا آنها نوادگان او نیستند؟

۱۳ آری، و آیا پیامبران، هرکسی که دهانش را به نبوت کردن باز کرده است، که به سرپیچی نیفتاده است، نوادگان او نیستند؟ منظور من همه پیامبران مقدس است حتی از زمانی که جهان آغاز شد، من به شما می گویم که آنها نوادگان او هستند.

۱۴ و اینها آنهایی هستند که آرامش را گسترانده اند، که نوید خوش نیکی را آورده اند، که رستگاری را گسترانده اند؛ و به صهیون گفته اند: خدای تو فرمانروایی می کند!

۱۵ و آه چه زیبا بود پاهای آنها بر کوه ها!

۱۶ و دوباره، چه زیباست بر کوه ها پاهای آنهایی که هنوز آرامش را می گسترانند!

۱۷ و دوباره، چه زیباست بر کوه ها پاهای آنهایی که از این پس آرامش را می گسترانند، آری، از این پس و برای همیشه!

۱۸ و بنگرید، من به شما می گویم، این همه آن نیست. زیرا چه زیباست بر کوه ها پاهای او که نوید خوش را می آورد، که بنیان گزار آرامش است، آری، یعنی سرور، که مردمش را باز خرید کرده است؛ آری، او که رستگاری را بر مردمش عطا کرده است؛

۱۹ زیرا اگر برای باز خریدی که او برای مردمش انجام داده است نبود، که از بنیاد جهان آماده شده است، من به شما می گویم، اگر برای این نبود، همه بشریت هلاک می شد.

۲۰ ولی بنگرید، بندهای مرگ گسسته خواهد شد، و پسر فرمانروایی می کند، و بر مردگان قدرت دارد؛ بنابراین، او رستخیز مردگان را پیش می آورد.

And there cometh a resurrection, even a first resurrection; yea, even a resurrection of those that have been, and who are, and who shall be, even until the resurrection of Christ—for so shall he be called.

And now, the resurrection of all the prophets, and all those that have believed in their words, or all those that have kept the commandments of God, shall come forth in the first resurrection; therefore, they are the first resurrection.

They are raised to dwell with God who has redeemed them; thus they have eternal life through Christ, who has broken the bands of death.

And these are those who have part in the first resurrection; and these are they that have died before Christ came, in their ignorance, not having salvation declared unto them. And thus the Lord bringeth about the restoration of these; and they have a part in the first resurrection, or have eternal life, being redeemed by the Lord.

And little children also have eternal life.

But behold, and fear, and tremble before God, for ye ought to tremble; for the Lord redeemeth none such that rebel against him and die in their sins; yea, even all those that have perished in their sins ever since the world began, that have wilfully rebelled against God, that have known the commandments of God, and would not keep them; these are they that have no part in the first resurrection.

Therefore ought ye not to tremble? For salvation cometh to none such; for the Lord hath redeemed none such; yea, neither can the Lord redeem such; for he cannot deny himself; for he cannot deny justice when it has its claim.

And now I say unto you that the time shall come that the salvation of the Lord shall be declared to every nation, kindred, tongue, and people.

Yea, Lord, thy watchmen shall lift up their voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye, when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

۲۱ و رستاخیزی می آید؛ یعنی نخستین رستاخیز؛ آری، یعنی رستاخیز کسانی که بوده اند و کسانی که هستند و کسانی که خواهند بود، حتی تا رستاخیز مسیح — زیرا او چنین خوانده خواهد شد.

۲۲ و اینک، رستاخیز همه پیامبران و همه کسانی که به سخنان آنها ایمان داشته اند یا همه کسانی که فرمان های خدا را نگاه داشته اند، در رستاخیز نخستین به پیش خواهد آمد؛ بنابراین، آنها رستاخیز نخستین هستند.

۲۳ آنها برخاسته می شوند تا با خدایی که آنها را باز خرید کرده است بسر برند؛ بدین گونه آنها از راه مسیح، کسی که بندهای مرگ را گسسته است زندگی جاویدان دارند.

۲۴ و اینها کسانی هستند که سهمی در رستاخیز نخستین دارند؛ و اینها کسانی هستند که پیش از آمدن مسیح، رستگاری بر آنها اعلام نشده، در نادانی مرده اند. و بدین گونه سرور باآوری اینها را پیش می آورد؛ و آنها سهمی در رستاخیز نخستین دارند، یا، از سوی سرور باز خرید شده زندگی جاویدان دارند.

۲۵ و بچه های کوچک نیز زندگی جاویدان دارند.

۲۶ ولی بنگرید، و بترسید، در برابر خدا بلرزید، زیرا شما می بایستی بلرزید؛ زیرا سرور چنین کسانی که علیه او شورش کنند و در گناهانشان بمیرند را هیچ باز خرید نمی کند؛ آری، حتی همه کسانی که از زمانی که جهان آغاز شد در گناهانشان هلاک شده اند، که آگاهانه علیه خدا شورش کرده اند، که فرمان های خدا را دانسته اند و نخواستند آنها را نگاه دارند؛ اینها آنهایی هستند که هیچ سهمی در رستاخیز نخستین ندارند.

۲۷ بنابراین آیا شما نمی بایستی بلرزید؟ زیرا رستگاری بر هیچ چنین کسی نمی آید؛ زیرا نه سرور هیچ چنین کسی را باز خرید کرده است؛ آری، نه سرور می تواند چنین کسی را باز خرید کند؛ زیرا او نمی تواند خودش را انکار کند؛ زیرا او نمی تواند دادگری را انکار کند هنگامی که آن ادعای خود را دارد.

۲۸ و اینک من به شما می گویم که آن زمان خواهد آمد که رستگاری سرور بر هر ملتی، قومی، زبانی و مردمی اعلام شود.

۲۹ آری، سرور، دیده بانان تو صدایشان را بلند خواهند کرد؛ آنها با همصدایی سرود خواهند خواند؛ زیرا آنها، هنگامی که سرور دوباره صهیون را بیاورد، با چشم خود خواهند دید.

۳۰ شادی کنید، با هم سرود بخوانید، شما ای جاهای تباه شده اورشلیم؛ زیرا سرور مردمش را آسودگی داده است، او اورشلیم را باز خرید کرده است.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes
of all the nations; and all the ends of the earth shall
see the salvation of our God.

۳۱ سَرَوَرِ بازوی مقدّسش را در چشمان همهٔ ملّت ها نشان داده
است؛ و همهٔ کرانه های زمین رستگاری خدایمان را خواهند دید.

Mosiah 16

And now, it came to pass that after Abinadi had spoken these words he stretched forth his hand and said: The time shall come when all shall see the salvation of the Lord; when every nation, kindred, tongue, and people shall see eye to eye and shall confess before God that his judgments are just.

And then shall the wicked be cast out, and they shall have cause to howl, and weep, and wail, and gnash their teeth; and this because they would not hearken unto the voice of the Lord; therefore the Lord redeemeth them not.

For they are carnal and devilish, and the devil has power over them; yea, even that old serpent that did beguile our first parents, which was the cause of their fall; which was the cause of all mankind becoming carnal, sensual, devilish, knowing evil from good, subjecting themselves to the devil.

Thus all mankind were lost; and behold, they would have been endlessly lost were it not that God redeemed his people from their lost and fallen state.

But remember that he that persists in his own carnal nature, and goes on in the ways of sin and rebellion against God, remaineth in his fallen state and the devil hath all power over him. Therefore he is as though there was no redemption made, being an enemy to God; and also is the devil an enemy to God.

And now if Christ had not come into the world, speaking of things to come as though they had already come, there could have been no redemption.

And if Christ had not risen from the dead, or have broken the bands of death that the grave should have no victory, and that death should have no sting, there could have been no resurrection.

But there is a resurrection, therefore the grave hath no victory, and the sting of death is swallowed up in Christ.

He is the light and the life of the world; yea, a light that is endless, that can never be darkened; yea, and also a life which is endless, that there can be no more death.

موصایا ۱۶

۱ و اینک، چنین گذشت که پس از اینکه ابینادی این سخنان را گفت دستش را دراز کرد و گفت: آن زمان خواهد آمد هنگامی که همه رستگاری سرور را خواهند دید؛ هنگامی که هر ملتی، قومی، زبانی و مردمی با چشم خود خواهند دید و در برابر خدا اعتراف خواهند کرد که داوری های او دادگرانه هستند.

۲ و آنگاه نابکاران بیرون انداخته خواهند شد، و آنها دلیلی برای زوزه کشیدن و گریستن و شیون کردن، و دندان هایشان را بهم ساییدن خواهند داشت؛ و این برای این است که آنها نمی خواهند ندای سرور را بگوش دل بپذیرند؛ بنابراین سرور آنها را بازخرید نمی کند.

۳ زیرا آنها نفسانی و اهریمنی هستند، و اهریمن بر آنها قدرت دارد؛ آری، یعنی آن مار گهن که پدر و مادر نخستین ما را گول زد که دلیل فرو افتادن آنها شد؛ آنها خودشان را مطیع اهریمن کردند که دلیل نفسانی، شهوانی، اهریمنی شدن و پلیدی را از نیکی دانستن برای همه بشریت شد.

۴ بدین گونه همه بشریت گمراه شدند؛ و بنگرید، اگر برای آن نبود که خدا مردمش را از گمراهی و وضعیّت فروافتادگی شان بازخرید کند آنها تا ابد گمراه می شدند.

۵ ولی به یاد آورید که کسی که در طبیعت نفسانی خودش پافشاری کند و در راه گناه و شورش علیه خدا ادامه دهد، در وضعیّت فروافتادگی خود باقی می ماند، و اهریمن قدرت تمام بر او دارد. بنابراین گویی هیچ بازخرید شدنی در کار نبوده است، او دشمن خدا می باشد؛ و اهریمن نیز دشمن خداست.

۶ و اینک اگر مسیح به این جهان نیامده بود، از چیزهایی که پیش می آیند گویی آنها پیشاپیش رخ داده اند، سخن نمی گفت، هیچ بازخرید شدنی نمی بود.

۷ و اگر مسیح از مردگان برنخاسته بود، یا بندهای مرگ را نگسسته بود که گور هیچ پیروزی نداشته باشد و اینکه مرگ هیچ نبیسی نداشته باشد، هیچ رستاخیزی نمی توانست بوده باشد.

۸ ولی رستاخیزی وجود دارد، بنابراین گور هیچ پیروزی ندارد و نبیث مرگ در مسیح بلعیده شده است.

۹ او نور و زندگی جهان است؛ آری، نوری که بی پایان است که هرگز نمی تواند تاریک شود؛ آری، و همچنین یک زندگی که بی پایان است که دیگر مرگی نمی تواند باشد.

Even this mortal shall put on immortality, and this corruption shall put on incorruption, and shall be brought to stand before the bar of God, to be judged of him according to their works whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of endless life and happiness; and if they be evil, to the resurrection of endless damnation, being delivered up to the devil, who hath subjected them, which is damnation—

Having gone according to their own carnal wills and desires; having never called upon the Lord while the arms of mercy were extended towards them; for the arms of mercy were extended towards them, and they would not; they being warned of their iniquities and yet they would not depart from them; and they were commanded to repent and yet they would not repent.

And now, ought ye not to tremble and repent of your sins, and remember that only in and through Christ ye can be saved?

Therefore, if ye teach the law of Moses, also teach that it is a shadow of those things which are to come—

Teach them that redemption cometh through Christ the Lord, who is the very Eternal Father. Amen.

۱۰ حتی این فناپذیر، فناپذیری را بر تن خواهد کرد، و این فساد، بی فسادی را بر تن خواهد کرد، و آورده می شود تا در برابر بارگاه خدا بایستند تا برپایه کارهایشان خواه آنها نیک باشند یا خواه پلید از سوی او داوری شوند —

۱۱ اگر آنها خوب باشند، به رستاخیز زندگی و خوشبختی بی پایان؛ و اگر آنها پلید باشند، به رستاخیز لعنت بی پایان، به اهریمن، کسی که آنها را مطیع خود کرده سپرده می شوند، که لعنت است —

۱۲ برپایه خواست و خواسته های نفسانی خودشان رفته؛ در حالیکه بازوان رحمت به سوی آنها دراز شده بود هرگز سرور را نخوانده اند؛ زیرا بازوان رحمت به سوی آنها دراز شده بود و آنها نمی خواستند؛ به آنها برای نابکاری هایشان هشدار داده شده بود و هنوز هم نمی خواستند گناهانشان را ترک کنند؛ و به آنها فرمان داده شده بود تا توبه کنند و هنوز هم نمی خواستند توبه کنند.

۱۳ و اینک، آیا نمی بایستی شما بلرزید و از گناهانتان توبه کنید، و به یاد آورید که شما تنها در مسیح و از راه او می توانید نجات یابید؟

۱۴ بنابراین، اگر شما قانون موسی را آموزش می دهید، همچنین آموزش دهید که این سایه ای از چیزهایی که می آیند است —

۱۵ به آنها آموزش دهید که باز خرید شدن از راه مسیح سرور، که همان پدر جاویدان است می آید. آمین.

And now it came to pass that when Abinadi had finished these sayings, that the king commanded that the priests should take him and cause that he should be put to death.

But there was one among them whose name was Alma, he also being a descendant of Nephi. And he was a young man, and he believed the words which Abinadi had spoken, for he knew concerning the iniquity which Abinadi had testified against them; therefore he began to plead with the king that he would not be angry with Abinadi, but suffer that he might depart in peace.

But the king was more wroth, and caused that Alma should be cast out from among them, and sent his servants after him that they might slay him.

But he fled from before them and hid himself that they found him not. And he being concealed for many days did write all the words which Abinadi had spoken.

And it came to pass that the king caused that his guards should surround Abinadi and take him; and they bound him and cast him into prison.

And after three days, having counseled with his priests, he caused that he should again be brought before him.

And he said unto him: Abinadi, we have found an accusation against thee, and thou art worthy of death.

For thou hast said that God himself should come down among the children of men; and now, for this cause thou shalt be put to death unless thou wilt recall all the words which thou hast spoken evil concerning me and my people.

Now Abinadi said unto him: I say unto you, I will not recall the words which I have spoken unto you concerning this people, for they are true; and that ye may know of their surety I have suffered myself that I have fallen into your hands.

۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که ابینادی این گفته ها را تمام کرد، پادشاه فرمان داد که کشیشان او را بگیرند و وادارند که او کشته شود.

۲ ولی یکی در میان آنها بود که نامش آلما بود، او نیز یک نواده نیفای بود. و او مرد جوانی بود، و سخنانی که ابینادی گفته بود را باور کرد، زیرا او درباره نابخاری که ابینادی علیه آنها گواهی داده بود آگاهی داشت؛ بنابراین او شروع به التماس کردن به پادشاه نمود که او بر ابینادی خشمگین نباشد، بلکه روا دارد که او در آرامش روانه شود.

۳ ولی پادشاه بیشتر خشمگین شد، و واداشت که آلما از میان آنها بیرون انداخته شود، و خدمتگزارانش را بدنبال او فرستاد که او را بکشند.

۴ ولی او از برابر آنها گریخت و خودش را پنهان کرد که آنها او را نیابند. و او برای روزهای بسیاری در نهان بوده، همه سخنانی که ابینادی گفته بود را نوشت.

۵ و چنین گذشت که پادشاه واداشت که نگهبانانش ابینادی را محاصره کنند و او را بگیرند؛ و آنها او را بستند و به زندان انداختند.

۶ و پس از سه روز، با کشیشان مشورت کرده، او واداشت که وی دوباره به پیش او آورده شود.

۷ و به او گفت: ابینادی، ما اتهامی علیه تو یافته ایم، و تو سزاوار مرگ هستی.

۸ زیرا تو گفته ای که خدا خودش به میان فرزندان آدمی خواهد آمد؛ و اینک، به این دلیل تو کشته خواهی شد مگر اینکه تو همه سخنانی که به پلیدی درباره من و مردمم گفته ای را پس بگیری.

۹ اینک ابینادی به او گفت: من به شما می گویم، سخنانی که درباره این مردم بر شما گفته ام را پس نمی گیرم، زیرا آنها راست هستند؛ و اینکه شما بتوانید از درستی آنها آگاه شوید من خودم روا داشتم که بدست شما بیفتم.

Yea, and I will suffer even until death, and I will not recall my words, and they shall stand as a testimony against you. And if ye slay me ye will shed innocent blood, and this shall also stand as a testimony against you at the last day.

And now king Noah was about to release him, for he feared his word; for he feared that the judgments of God would come upon him.

But the priests lifted up their voices against him, and began to accuse him, saying: He has reviled the king. Therefore the king was stirred up in anger against him, and he delivered him up that he might be slain.

And it came to pass that they took him and bound him, and scourged his skin with faggots, yea, even unto death.

And now when the flames began to scorch him, he cried unto them, saying:

Behold, even as ye have done unto me, so shall it come to pass that thy seed shall cause that many shall suffer the pains that I do suffer, even the pains of death by fire; and this because they believe in the salvation of the Lord their God.

And it will come to pass that ye shall be afflicted with all manner of diseases because of your iniquities.

Yea, and ye shall be smitten on every hand, and shall be driven and scattered to and fro, even as a wild flock is driven by wild and ferocious beasts.

And in that day ye shall be hunted, and ye shall be taken by the hand of your enemies, and then ye shall suffer, as I suffer, the pains of death by fire.

Thus God executeth vengeance upon those that destroy his people. O God, receive my soul.

And now, when Abinadi had said these words, he fell, having suffered death by fire; yea, having been put to death because he would not deny the commandments of God, having sealed the truth of his words by his death.

۱۰ آری، و من حتی تا مرگ زجر خواهم کشید و سخنانم را پس نخواهم گرفت، و آنها همچون گواهی علیه شما خواهند ایستاد. و اگر شما مرا بکشید خون بیگناهی را خواهید ریخت، و این نیز همچون گواهی علیه شما در روز آخر خواهد ایستاد.

۱۱ و اینک نوح پادشاه در آستانه آزاد کردن او بود، زیرا از سخنان او ترسید؛ زیرا ترسید که دآوری های خدا بر او آید.

۱۲ ولی کشیشان صدای خود را علیه او بلند کردند، و شروع به متهم کردن او نموده گفتند: او به پادشاه ناسزا گفته است. بنابراین پادشاه به خشم علیه او برانگیخته شد و او را سپرد تا کشته شود.

۱۳ و چنین گذشت که آنها او را گرفتند و بستند، و با هیزم های آتش پوست او را سوزاندند، آری، حتی تا مرگ.

۱۴ و اینک هنگامی که زبانه های آتش شروع به سوزاندن او نمودند، او بر آنها فریاد برآورد، گفتا:

۱۵ بنگرید، آنچنان که شما بر من کرده اید، به همین گونه خواهد گذشت که نوادگان شما سبب خواهند شد که مردم بسیاری زجر دردهایی که من می کشم را بکشند، حتی دردهای مرگ با آتش را؛ و این برای اینکه آنها به رستگاری سرور خدایشان ایمان دارند.

۱۶ و چنین خواهد گذشت که شما به سبب نابکاری هایتان از همه گونه بیماری ها رنج خواهید کشید.

۱۷ آری، و شما از هر سو زده ضربه خواهید خورد، و حتی همچون یک گله وحشی که بدست جانوران وحشی و تندخو رانده می شود، به این سو و آن سو رانده و پراکنده خواهید شد.

۱۸ و در آن روز شما دنبال خواهید شد، و بدست دشمنانتان گرفتار خواهید شد، و آنگاه شما، همان گونه که من زجر می کشم زجر دردهای مرگ با آتش را خواهید کشید.

۱۹ بدین گونه خدا از کسانی که مردمش را نابود می کنند انتقام می گیرد. خدایا، روانم را دریاب.

۲۰ و اینک، هنگامی که ابینادی این سخنان را گفت، زجر مرگ با آتش را کشیده، افتاد؛ آری، چون او نمی خواست فرمان های خدا را انکار کند کشته شده، راستی سخنانش را با مرگش مهر و موم کرد.

And now, it came to pass that Alma, who had fled from the servants of king Noah, repented of his sins and iniquities, and went about privately among the people, and began to teach the words of Abinadi—

Yea, concerning that which was to come, and also concerning the resurrection of the dead, and the redemption of the people, which was to be brought to pass through the power, and sufferings, and death of Christ, and his resurrection and ascension into heaven.

And as many as would hear his word he did teach. And he taught them privately, that it might not come to the knowledge of the king. And many did believe his words.

And it came to pass that as many as did believe him did go forth to a place which was called Mormon, having received its name from the king, being in the borders of the land having been infested, by times or at seasons, by wild beasts.

Now, there was in Mormon a fountain of pure water, and Alma resorted thither, there being near the water a thicket of small trees, where he did hide himself in the daytime from the searches of the king.

And it came to pass that as many as believed him went thither to hear his words.

And it came to pass after many days there were a goodly number gathered together at the place of Mormon, to hear the words of Alma. Yea, all were gathered together that believed on his word, to hear him. And he did teach them, and did preach unto them repentance, and redemption, and faith on the Lord.

And it came to pass that he said unto them: Behold, here are the waters of Mormon (for thus were they called) and now, as ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another's burdens, that they may be light;

۱ و اینک، چنین گذشت که آلمانا، که از خدمتگزاران نوح پادشاه گریخته بود، از گناهان و نابکاری هایش توبه کرد و مخفیانه به میان مردم رفت، و شروع به آموزش سخنان ابینادی نمود—

۲ آری، درباره آنچه می آید، و نیز درباره رستاخیز مردگان و بازخرید مردم، که از راه قدرت و زجرها و مرگ مسیح و رستاخیزش و و صعودش به بهشت او رخ خواهد داد.

۳ و به همه کسانی که می خواستند سخن او را بشنوند آموزش داد. و او آنها را مخفیانه آموزش داد، که به آگاهی پادشاه نرسد. و بسیاری به سخنان او ایمان آوردند.

۴ و چنین گذشت که همه کسانی که به او ایمان آوردند به جایی که مورمون خوانده می شد پیش رفتند، جایی که نامش را از پادشاه گرفته، در سر مرزهای سرزمینی بوده، که گاه به گاه یا در فصل هایی، مورد هجوم جانوران وحشی قرار می گرفت.

۵ اینک، در مورمون چشمه آب پاکي بود، و آلمانا به آنجا رفت، آنجا نزدیک آب درختزاری از درختان کوچک بود، جایی که او خودش را در هنگام روز از جستجوهای پادشاه پنهان می کرد.

۶ و چنین گذشت که همه کسانی که به او ایمان آوردند به آنجا می رفتند تا سخنان او را بشنوند.

۷ و چنین گذشت پس از روزهای بسیاری، تعداد خوبی در مکان مورمون گرد هم آمدند، تا سخنان آلمانا را بشنوند. آری، همه کسانی که به سخنان او ایمان آورده بودند گرد هم آمدند تا سخنان او را بشنوند. و او به آنها آموزش داد، و بر آنها توبه و بازخرید شدن و ایمان به سرور را موعظه کرد.

۸ و چنین گذشت که او به آنها گفت: بنگرید، اینها آب های مورمون هستند (زیرا بدین گونه آنها خوانده می شدند) و اینک، از آنجایی که شما خواستار هستیید تا به گله خدا در آیدید و مردم او خوانده شوید، و خواهان آن هستیید تا بار سنگین یکدیگر را به دوش بکشید که آنها سبک شوند؛

Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places that ye may be in, even until death, that ye may be redeemed of God, and be numbered with those of the first resurrection, that ye may have eternal life—

Now I say unto you, if this be the desire of your hearts, what have you against being baptized in the name of the Lord, as a witness before him that ye have entered into a covenant with him, that ye will serve him and keep his commandments, that he may pour out his Spirit more abundantly upon you?

And now when the people had heard these words, they clapped their hands for joy, and exclaimed: This is the desire of our hearts.

And now it came to pass that Alma took Helam, he being one of the first, and went and stood forth in the water, and cried, saying: O Lord, pour out thy Spirit upon thy servant, that he may do this work with holiness of heart.

And when he had said these words, the Spirit of the Lord was upon him, and he said: Helam, I baptize thee, having authority from the Almighty God, as a testimony that ye have entered into a covenant to serve him until you are dead as to the mortal body; and may the Spirit of the Lord be poured out upon you; and may he grant unto you eternal life, through the redemption of Christ, whom he has prepared from the foundation of the world.

And after Alma had said these words, both Alma and Helam were buried in the water; and they arose and came forth out of the water rejoicing, being filled with the Spirit.

And again, Alma took another, and went forth a second time into the water, and baptized him according to the first, only he did not bury himself again in the water.

And after this manner he did baptize every one that went forth to the place of Mormon; and they were in number about two hundred and four souls; yea, and they were baptized in the waters of Mormon, and were filled with the grace of God.

۹ آری، و خواهان هستنید تا با کسانی که سوگواری می کنند سوگواری کنید؛ آری، و کسانی که نیازمند تسلی هستند را تسلی دهید، و در همهٔ زمان ها و در همهٔ چیزها، و در همهٔ جاهایی که شما باشید به عنوان گواهان خدا بایستید، حتی تا مرگ، که شما از سوی خدا باز خرید شوید، و با آنهایی که از رستاخیز نخستین هستند شمرده شوید که زندگی جاویدان داشته باشید —

۱۰ اینک من به شما می گویم، اگر این خواستهٔ دل های شما باشد، چه دارید علیه تعمید یافتن بنام سرور، همچون شاهی در برابر او که به پیمانی با او وارد شده اید، که شما او را خدمت خواهید کرد و فرمان هایش را نگاه خواهید داشت، که او روحش را فراوان تر بر شما برون ریزد؟

۱۱ و اینک هنگامی که مردم این سخنان را شنیدند، از شادی دست زدند و بانگ برآوردند: این خواستهٔ دل های ماست.

۱۲ و اینک چنین گذشت که آلمان حیلان را که یکی از نفرات اول بوده برداشت و رفت و در آب ایستاد، و فریاد زد، گفتا: سرور، روح را بر خدمتگزار خود برون ریز، که او این کار را با قداست دل انجام دهد.

۱۳ و هنگامی که او این سخنان را گفت، روح سرور با او بود، و گفت: حیلان، من از خدای قادر متعال اختیار داشته، تو را تعمید می دهم، همچون گواهی که تو به پیمانی وارد شده ای تا او را تا زمانی که نسبت به بدن فناپذیر می میری خدمت کنی؛ و باشد که روح سرور بر تو برون ریزد؛ و باشد که او از راه باز خریدی مسیح، کسی را که او از بنیاد جهان آماده کرده است، به تو زندگی جاویدان عطا کند.

۱۴ و پس از اینکه آلمان این سخنان را گفت، آلمان و حیلان هر دو به زیر آب رفتند؛ و آنها آکنده شده با روح مقدس، برخاستند و شادی کنان از آب بیرون آمدند.

۱۵ و دوباره، آلمان نفر دیگری را برداشت، و برای بار دوم به درون آب رفت، و او را به شیوهٔ نخست تعمید داد، تنها اینکه او خودش دوباره به زیر آب نرفت.

۱۶ و به این شیوه او هر کسی که به مکان مورمون می رفت را تعمید داد؛ و آنها در تعداد نزدیک به دویست و چهار تن بودند؛ آری، و آنها در آب های مورمون تعمید یافته و آکنده از فیض خدا شدند.

And they were called the church of God, or the church of Christ, from that time forward. And it came to pass that whosoever was baptized by the power and authority of God was added to his church.

And it came to pass that Alma, having authority from God, ordained priests; even one priest to every fifty of their number did he ordain to preach unto them, and to teach them concerning the things pertaining to the kingdom of God.

And he commanded them that they should teach nothing save it were the things which he had taught, and which had been spoken by the mouth of the holy prophets.

Yea, even he commanded them that they should preach nothing save it were repentance and faith on the Lord, who had redeemed his people.

And he commanded them that there should be no contention one with another, but that they should look forward with one eye, having one faith and one baptism, having their hearts knit together in unity and in love one towards another.

And thus he commanded them to preach. And thus they became the children of God.

And he commanded them that they should observe the sabbath day, and keep it holy, and also every day they should give thanks to the Lord their God.

And he also commanded them that the priests whom he had ordained should labor with their own hands for their support.

And there was one day in every week that was set apart that they should gather themselves together to teach the people, and to worship the Lord their God, and also, as often as it was in their power, to assemble themselves together.

And the priests were not to depend upon the people for their support; but for their labor they were to receive the grace of God, that they might wax strong in the Spirit, having the knowledge of God, that they might teach with power and authority from God.

۱۷ و آنها، از آن زمان به بعد، کلیسای خدا، یا کلیسای مسیح خوانده می شدند. و چنین گذشت که هر کسی که با قدرت و داشتن اختیار از سوی خدا تعمیم می یافت به کلیسای او می پیوست.

۱۸ و چنین گذشت که آما، از سوی خدا اختیار داشته، کشیشانی مقرر کرد؛ حتی یک کشیش برای هر پنجاه نفر از آنها مقرر کرد تا بر آنها موعظه کنند، و به آنها برپایه چیزهایی که در رابطه با ملکوت خداست آموزش دهند.

۱۹ و او به آنها فرمان داد که آنها هیچ چیزی آموزش ندهند مگر چیزهایی که او آموزش داده است، و چیزهایی که از دهان پیامبران مقدس گفته شده است.

۲۰ آری، یعنی او به آنها فرمان داد که آنها هیچ چیزی مگر توبه و ایمان به سرور، که مردمش را بازخرید کرده است را موعظه نکنند.

۲۱ و او به آنها فرمان داد که هیچ درگیری با یکدیگر نداشته باشند، بلکه یک ایمان و یک تعمیم داشته، دل هایشان دریگانگی و در مهر به یکدیگر به هم بافته شده، با یک دید چشم براه باشند.

۲۲ و بدین گونه او به آنها فرمان داد تا موعظه کنند. و بدین گونه آنها فرزندان خدا شدند.

۲۳ و او به آنها فرمان داد که آنها روز سبت را پاس بدارند و آن را مقدس نگاه دارند، و همچنین هر روز از سرور خدایشان سپاسگزاری کنند.

۲۴ و او همچنین به آنها فرمان داد که کشیشانی که او مقرر کرده بود برای تأمین خود با دست های خودشان زحمت بکشند.

۲۵ و یک روز در هر هفته قرار داده شده بود که آنها گرد هم آیند تا به مردم آموزش دهند، و سرور خدایشان را پرستش کنند، و همچنین، هر چند باری که در قدرت آنها بود گرد هم آیند.

۲۶ و کشیشان نمی بایستی برای تأمین خود به مردم وابسته باشند؛ بلکه بنا بود برای زحمت شان از فیض خدا دریافت کنند، که آنها در روح مقدس نیرومند شوند، دانش از خدا داشته باشند که آنها بتوانند با داشتن قدرت و اختیار از سوی خدا آموزش دهند.

And again Alma commanded that the people of the church should impart of their substance, every one according to that which he had; if he have more abundantly he should impart more abundantly; and of him that had but little, but little should be required; and to him that had not should be given.

And thus they should impart of their substance of their own free will and good desires towards God, and to those priests that stood in need, yea, and to every needy, naked soul.

And this he said unto them, having been commanded of God; and they did walk uprightly before God, imparting to one another both temporally and spiritually according to their needs and their wants.

And now it came to pass that all this was done in Mormon, yea, by the waters of Mormon, in the forest that was near the waters of Mormon; yea, the place of Mormon, the waters of Mormon, the forest of Mormon, how beautiful are they to the eyes of them who there came to the knowledge of their Redeemer; yea, and how blessed are they, for they shall sing to his praise forever.

And these things were done in the borders of the land, that they might not come to the knowledge of the king.

But behold, it came to pass that the king, having discovered a movement among the people, sent his servants to watch them. Therefore on the day that they were assembling themselves together to hear the word of the Lord they were discovered unto the king.

And now the king said that Alma was stirring up the people to rebellion against him; therefore he sent his army to destroy them.

And it came to pass that Alma and the people of the Lord were apprised of the coming of the king's army; therefore they took their tents and their families and departed into the wilderness.

And they were in number about four hundred and fifty souls.

۲۷ و دوباره آلمان فرمان داد که مردم کلیسا از دارایی خود سهمی بدهند، هر کسی برپایه آنچه که داشت؛ اگر او فراوان تر دارد فراوان تر سهم دهد؛ و از او که تنها کمی دارد، تنها کمی خواسته شود؛ و به او که ندارد داده شود.

۲۸ و بدین گونه آنها می بایستی دارایی خود را با خواست آزاد خود و خواسته های نیک به سوی خدا، و به آن کشیشانی که نیازمند بودند، آری، و به هر شخص نیازمند برهنه سهمی بدهند.

۲۹ و این را او، از سوی خدا فرمان داده شده، به آنها گفت؛ و آنها در برابر خدا با سربلندی گام برمی داشتند، به یکدیگر هم جسمی و هم روحی برپایه نیاز و احتیاج شان سهمی می دادند.

۳۰ و اینک چنین گذشت که همه اینها در مورمون انجام شد، آری، کنار آبهای مورمون، در جنگلی که نزدیک آبهای مورمون بود؛ آری، مکان مورمون، آبهای مورمون، جنگل مورمون، چه زیبا هستند اینها به چشم آنهايي که در آنجا به دانش باخبردارشان رسیدند؛ آری، و چه برکت یافته هستند آنها، زیرا آنها برای همیشه سرود ستایش او را می خوانند.

۳۱ و این چیزها در سر مرزهای سرزمین انجام شد که به آگاهی پادشاه نرسد.

۳۲ ولی بنگرید، چنین گذشت که پادشاه، به جنبشی در میان مردم پی برده، خدمتگزارانش را فرستاد تا مراقب آنها باشند. بنابراین در روزی که آنها گرد هم آمده بودند تا سخنان سرور را بشنوند گردهم آیی آنها نزد پادشاه برملا شد.

۳۳ و اینک پادشاه گفت که آلمان مردم را به شورش علیه او برمی انگیزد؛ بنابراین لشکر خود را فرستاد تا آنها را نابود کنند.

۳۴ و چنین گذشت که آلمان و مردم سرور از آمدن لشکر پادشاه با خبر شدند؛ بنابراین آنها چادرها و خانواده هایشان را برداشتند و روانه بیابان شدند.

۳۵ و آنها در تعداد نزدیک به چهارصد و پنجاه تن بودند.

Mosiah 19

And it came to pass that the army of the king returned, having searched in vain for the people of the Lord.

And now behold, the forces of the king were small, having been reduced, and there began to be a division among the remainder of the people.

And the lesser part began to breathe out threatenings against the king, and there began to be a great contention among them.

And now there was a man among them whose name was Gideon, and he being a strong man and an enemy to the king, therefore he drew his sword, and swore in his wrath that he would slay the king.

And it came to pass that he fought with the king; and when the king saw that he was about to overpower him, he fled and ran and got upon the tower which was near the temple.

And Gideon pursued after him and was about to get upon the tower to slay the king, and the king cast his eyes round about towards the land of Shemlon, and behold, the army of the Lamanites were within the borders of the land.

And now the king cried out in the anguish of his soul, saying: Gideon, spare me, for the Lamanites are upon us, and they will destroy us; yea, they will destroy my people.

And now the king was not so much concerned about his people as he was about his own life; nevertheless, Gideon did spare his life.

And the king commanded the people that they should flee before the Lamanites, and he himself did go before them, and they did flee into the wilderness, with their women and their children.

And it came to pass that the Lamanites did pursue them, and did overtake them, and began to slay them.

Now it came to pass that the king commanded them that all the men should leave their wives and their children, and flee before the Lamanites.

Now there were many that would not leave them, but had rather stay and perish with them. And the rest left their wives and their children and fled.

موصایا ۱۹

۱ و چنین گذشت که لشکر پادشاه، که بیهوده در جستجوی مردم خدا بود، بازگشت.

۲ و اینک بنگرید، نیروهای پادشاه کاهش یافته، کم شدند، و در میان بقیه مردم یک دودستگی شروع به پدید آمدن نمود.

۳ و بخش کوچکتر شروع به دم زدن از تهدیدهایی علیه پادشاه نمودند، و درگیری بزرگی در میان آنها شروع به پدید آمدن نمود.

۴ و اینک مردی در میان آنها بود که نامش جدعون بود، و او مردی نیرومند و دشمنی بر پادشاه بوده، بنابراین او شمشیرش را کشید، و در غضبش سوگند یاد کرد که پادشاه را می کشد.

۵ و چنین گذشت که او با پادشاه جنگید؛ و هنگامی که پادشاه دید که وی در آستانه پیروز شدن بر او است، گریخت و دوید و به بالای برجی که نزدیک معبد بود رفت.

۶ و جدعون او را دنبال کرد و در آستانه رسیدن به بالای برج بود تا او را بگشود، و پادشاه چشمش را به دور و بر به سوی سرزمین شملون انداخت، و بنگرید، لشکر لامانیان در سر مرزهای آن سرزمین بود.

۷ و اینک پادشاه در اندوه روانش فریاد زد، گفتا: جدعون، مرا امان ده، زیرا لامانیان بر ما آمده اند و ما را نابود خواهند کرد؛ آری، آنها مردم من را نابود خواهند کرد.

۸ و اینک پادشاه آنچنان زیاد درباره مردمش نگران نبود که درباره جان خودش بود؛ با این وجود، جدعون جاننش را امان داد.

۹ و پادشاه به مردمش فرمان داد که آنها از برابر لامانیان بگریزند، و او خودش پیش از آنها رفت، و آنها با زنان و فرزندانشان به بیابان گریختند.

۱۰ و چنین گذشت که لامانیان آنها را دنبال کردند و آنها را گرفتند، و شروع به کشتن آنها نمودند.

۱۱ اینک چنین گذشت که پادشاه به آنها فرمان داد که همه مردان، همسران و فرزندانشان را ترک کنند و از برابر لامانیان بگریزند.

۱۲ اینک بسیاری بودند که نمی خواستند آنها را ترک کنند، بلکه بهتر دانستند بمانند و با آنها هلاک شوند. و بقیه همسران و فرزندانشان را ترک کردند و گریختند.

And it came to pass that those who tarried with their wives and their children caused that their fair daughters should stand forth and plead with the Lamanites that they would not slay them.

And it came to pass that the Lamanites had compassion on them, for they were charmed with the beauty of their women.

Therefore the Lamanites did spare their lives, and took them captives and carried them back to the land of Nephi, and granted unto them that they might possess the land, under the conditions that they would deliver up king Noah into the hands of the Lamanites, and deliver up their property, even one half of all they possessed, one half of their gold, and their silver, and all their precious things, and thus they should pay tribute to the king of the Lamanites from year to year.

And now there was one of the sons of the king among those that were taken captive, whose name was Limhi.

And now Limhi was desirous that his father should not be destroyed; nevertheless, Limhi was not ignorant of the iniquities of his father, he himself being a just man.

And it came to pass that Gideon sent men into the wilderness secretly, to search for the king and those that were with him. And it came to pass that they met the people in the wilderness, all save the king and his priests.

Now they had sworn in their hearts that they would return to the land of Nephi, and if their wives and their children were slain, and also those that had tarried with them, that they would seek revenge, and also perish with them.

And the king commanded them that they should not return; and they were angry with the king, and caused that he should suffer, even unto death by fire.

And they were about to take the priests also and put them to death, and they fled before them.

۱۳ و چنین گذشت که کسانی که با همسران و فرزندانشان ماندند و داشتند که دختران خوبرویشان پیش بایستند و به لامانیان التماس کنند که آنها را نگشند.

۱۴ و چنین گذشت که لامانیان بر آنها دلسوزی کردند، زیرا آنها شیفته زیبایی زنان آنها شدند.

۱۵ بنابراین لامانیان جان آنها را امان دادند و آنها را به اسارت گرفتند و به سرزمین نیفای بازگرداندند، و گذاشتند آنها سرزمین را دارا شوند، به این شرط که آنها نوح پادشاه را بدست لامانیان بسپارند، و دارایی شان را، حتی نیمی از همه آنچه در تصرف داشتند، نیمی از طلایشان و نقره شان، و همه چیزهای گرانبهایشان را بدهند، و بدین گونه آنها می بایستی به پادشاه لامانیان سال به سال خراج دهند.

۱۶ و اینک یکی از پسران پادشاه در میان آنهايي که به اسارت گرفته شده بودند بود که نامش لیمحی بود.

۱۷ و اینک لیمحی خواستار شد که پدرش نابود نشود؛ با این وجود، لیمحی، خود مردی دادگر بوده، از نابکاری های پدرش بی خبر نبود.

۱۸ و چنین گذشت که جدعون مردانی را مخفی به بیابان فرستاد، تا به جستجو برای پادشاه و کسانی که با او بودند پردازند. و چنین گذشت که آنها در بیابان به مردم برخوردند، همه بجز پادشاه و کشیشان.

۱۹ اینک آنها در دل هایشان سوگند یاد کرده بودند که به سرزمین نیفای بازگردند، و اگر همسرانشان و فرزندانشان، و نیز آن کسانی که با آنها مانده بودند، کشته شده باشند، اینکه آنها به دنبال انتقام گرفتن باشند، و با آنها نیز هلاک شوند.

۲۰ و پادشاه به آنها فرمان داد که آنها نمی بایستی بازگردند؛ و آنها بر پادشاه خشمگین شدند، و واداشتند که او حتی به مرگ با آتش زجر بکشد.

۲۱ و آنها در آستانه گرفتن کشیشان و کشتن آنها نیز بودند، و آنها از برابرشان گریختند.

And it came to pass that they were about to return to the land of Nephi, and they met the men of Gideon. And the men of Gideon told them of all that had happened to their wives and their children; and that the Lamanites had granted unto them that they might possess the land by paying a tribute to the Lamanites of one half of all they possessed.

And the people told the men of Gideon that they had slain the king, and his priests had fled from them farther into the wilderness.

And it came to pass that after they had ended the ceremony, that they returned to the land of Nephi, rejoicing, because their wives and their children were not slain; and they told Gideon what they had done to the king.

And it came to pass that the king of the Lamanites made an oath unto them, that his people should not slay them.

And also Limhi, being the son of the king, having the kingdom conferred upon him by the people, made oath unto the king of the Lamanites that his people should pay tribute unto him, even one half of all they possessed.

And it came to pass that Limhi began to establish the kingdom and to establish peace among his people.

And the king of the Lamanites set guards round about the land, that he might keep the people of Limhi in the land, that they might not depart into the wilderness; and he did support his guards out of the tribute which he did receive from the Nephites.

And now king Limhi did have continual peace in his kingdom for the space of two years, that the Lamanites did not molest them nor seek to destroy them.

۲۲ و چنین گذشت که آنها در آستانه بازگشت به سرزمین نیفای بودند، و به مردان جدعون برخوردند. و مردان جدعون آنچه که بر همسران و فرزندان آنها گذشته بود را برای آنها گفتند؛ و اینکه لامانیان گذاشته بودند که آنها بتوانند با پرداخت نیمی از آنچه دارا هستند به عنوان خراج به لامانیان، سرزمین را دارا شوند.

۲۳ و مردم برای مردان جدعون گفتند که آنها پادشاه را کشته اند، و کشیشان او از دست آنها دورتر به بیابان گریخته اند.

۲۴ و چنین گذشت که پس از اینکه آنها به جشن پایان دادند، شادی کنان، به سرزمین نیفای بازگشتند، برای اینکه همسرانشان و فرزندانشان کشته نشده بودند؛ و آنها برای جدعون گفتند با پادشاه چه کرده بودند.

۲۵ و چنین گذشت که پادشاه لامانیان بر آنها سوگندی یاد کرد، که مردمش آنها را نکشند.

۲۶ و لیمحی نیز، پسر پادشاه بوده، بدست مردم پادشاهی بر او واگذار شده، نزد پادشاه لامانیان سوگند یاد کرد که مردمش به او خراج بدهند، حتی نیمی از آنچه آنها دارا بودند.

۲۷ و چنین گذشت که لیمحی شروع به برپایی پادشاهی و برپایی آرامش در میان مردمش نمود.

۲۸ و پادشاه لامانیان نگهبانانی در دور و بر سرزمین نهاد، که او مردم لیمحی را در سرزمین نگاه دارد، که آنها روانه بیابان نشوند؛ و او با خراجی که از نیفایان دریافت می کرد نگهبانانش را تأمین می کرد.

۲۹ و اینک لیمحی پادشاه در پادشاهییش برای مدت دو سال آرامش پیوسته ای داشت، که لامانیان نه آنها را اذیت کردند نه برآن بودند تا آنها را نابود کنند.

Now there was a place in Shemlon where the daughters of the Lamanites did gather themselves together to sing, and to dance, and to make themselves merry.

And it came to pass that there was one day a small number of them gathered together to sing and to dance.

And now the priests of king Noah, being ashamed to return to the city of Nephi, yea, and also fearing that the people would slay them, therefore they durst not return to their wives and their children.

And having tarried in the wilderness, and having discovered the daughters of the Lamanites, they laid and watched them;

And when there were but few of them gathered together to dance, they came forth out of their secret places and took them and carried them into the wilderness; yea, twenty and four of the daughters of the Lamanites they carried into the wilderness.

And it came to pass that when the Lamanites found that their daughters had been missing, they were angry with the people of Limhi, for they thought it was the people of Limhi.

Therefore they sent their armies forth; yea, even the king himself went before his people; and they went up to the land of Nephi to destroy the people of Limhi.

And now Limhi had discovered them from the tower, even all their preparations for war did he discover; therefore he gathered his people together, and laid wait for them in the fields and in the forests.

And it came to pass that when the Lamanites had come up, that the people of Limhi began to fall upon them from their waiting places, and began to slay them.

And it came to pass that the battle became exceedingly sore, for they fought like lions for their prey.

And it came to pass that the people of Limhi began to drive the Lamanites before them; yet they were not half so numerous as the Lamanites. But they fought for their lives, and for their wives, and for their children; therefore they exerted themselves and like dragons did they fight.

۱ اینک جایی در شملون بود که دختران لامانیان گرد هم می آمدند تا بخوانند، و برقصند، و خوش باشند.

۲ و چنین گذشت که روزی تعداد کمی از آنها گرد هم آمدند تا بخوانند و برقصند.

۳ و اینک کشیشان نوح پادشاه، از بازگشتن به سرزمین نیفای شرمنده بوده، آری، و نیز می ترسیدند که مردم آنها را بکشند، بنابراین آنها جرأت نمی کردند به نزد همسرانشان و فرزندانیشان بازگردند.

۴ و در بیابان مانده بوده، و دختران لامانیان را یافته، کمین می کردند و آنها را تماشا می کردند؛

۵ و هنگامی که تنها چندتایی از آنها گرد هم آمدند تا برقصند، آنها از جاهای پنهان شده بیرون آمدند و آنها را گرفتند و به بیابان بردند؛ آری، بیست و چهار تن از دختران لامانیان را آنها به بیابان بردند.

۶ و چنین گذشت که هنگامی که لامانیان دریافتند که دخترانشان گم شده بودند، آنها بر مردم لیمچی خشمگین شدند، زیرا آنها پنداشتند این کار مردم لیمچی بوده است.

۷ بنابراین آنها لشکریانشان را پیش فرستادند، آری، حتی پادشاه خودش در جلو مردمش رفت؛ و آنها بالا به سرزمین نیفای رفتند تا مردم لیمچی را نابود کنند.

۸ و اینک لیمچی از بُرج از آمدن آنها آگاه شد، او حتی به همه آماده سازی های جنگی آنها پی بُرد؛ بنابراین او مردمش را گرد هم آورد، و در کشتزارها و در جنگل ها برای آنها کمین کردند.

۹ و چنین گذشت که هنگامی که لامانیان بالا آمدند، مردم لیمچی شروع نمودند از کمین گاه هایشان بر سر آنها فرود آمدن، و شروع نمودند به کشتن آنها.

۱۰ و چنین گذشت که نبرد بی اندازه شدت گرفت، زیرا آنها مانند شیرهای به دنبال شکارشان می جنگیدند.

۱۱ و چنین گذشت که مردم لیمچی شروع به پس راندن لامانیان از برابرشان نمودند؛ در حالیکه آنها در تعداد نیم لامانیان هم نبودند. ولی آنها برای جانیشان می جنگیدند، و برای همسرانشان و برای فرزندانیشان؛ بنابراین آنها تلاش بسیار می کردند و مانند اژدها می جنگیدند.

And it came to pass that they found the king of the Lamanites among the number of their dead; yet he was not dead, having been wounded and left upon the ground, so speedy was the flight of his people.

And they took him and bound up his wounds, and brought him before Limhi, and said: Behold, here is the king of the Lamanites; he having received a wound has fallen among their dead, and they have left him; and behold, we have brought him before you; and now let us slay him.

But Limhi said unto them: Ye shall not slay him, but bring him hither that I may see him. And they brought him. And Limhi said unto him: What cause have ye to come up to war against my people? Behold, my people have not broken the oath that I made unto you; therefore, why should ye break the oath which ye made unto my people?

And now the king said: I have broken the oath because thy people did carry away the daughters of my people; therefore, in my anger I did cause my people to come up to war against thy people.

And now Limhi had heard nothing concerning this matter; therefore he said: I will search among my people and whosoever has done this thing shall perish. Therefore he caused a search to be made among his people.

Now when Gideon had heard these things, he being the king's captain, he went forth and said unto the king: I pray thee forbear, and do not search this people, and lay not this thing to their charge.

For do ye not remember the priests of thy father, whom this people sought to destroy? And are they not in the wilderness? And are not they the ones who have stolen the daughters of the Lamanites?

And now, behold, and tell the king of these things, that he may tell his people that they may be pacified towards us; for behold they are already preparing to come against us; and behold also there are but few of us.

And behold, they come with their numerous hosts; and except the king doth pacify them towards us we must perish.

۱۲ و چنین گذشت که آنها پادشاه لامانیان را در میان تعدادی از مردگان آنان یافتند؛ با این حال او زخمی شده و روی زمین افتاده هنوز نمرده بود، چنین سریع بود گریختن مردمش.

۱۳ و آنها او را گرفتند و زخم هایش را بستند، و به پیش لیمحی آوردند و گفتند: بنگر، این پادشاه لامانیان است؛ او زخمی شده در میان مردگان نشان فروافتاده، و آنان او را ترک کرده اند؛ و بنگر، ما او را به پیش تو آورده ایم؛ و اینک بگذار ما او را بکشیم.

۱۴ ولی لیمحی به آنها گفت: او را نگشاید، بلکه او را به اینجا آورید تا من او را ببینم. و آنها او را آوردند. و لیمحی به او گفت: چه دلیلی تو وا داشته ای تا به جنگ علیه مردم من برآیید؟ بنگر، مردم من سوگندی که من با تو بستم را نشکسته اند؛ بنابراین، چرا تو می بایستی سوگندی را که با مردم من بستی بشکنی؟

۱۵ و اینک پادشاه گفت: من سوگند را شکسته ام برای اینکه مردم تو دختران مردم مرا ربوده اند؛ بنابراین، در خشم من مردم را واداشتم تا به جنگ علیه مردم تو برآیند.

۱۶ و اینک لیمحی درباره این موضوع چیزی نشنیده بود؛ بنابراین او گفت: من در میان مردمم جستجو می کنم و هر کسی که این را انجام داده است هلاک خواهد شد. بنابراین او واداشت جستجویی در میان مردمش انجام شود.

۱۷ اینک هنگامی که جدعون این چیزها را شنید، او فرمانده پادشاه بوده، پیش رفت و به پادشاه گفت: من از تو می خواهم دست برداری، و این مردم را جستجو نکنی، و آنها را به این چیز متهم نکنی.

۱۸ زیرا آیا کشیشان پدرت را به یاد نمی آوری، کسانی که این مردم برآن بودند تا آنها را نابود کنند؟ و آیا آنها در بیابان نیستند؟ و آیا آنها همان کسانی نیستند که دختران لامانیان را دزدیده اند؟

۱۹ و اینک، بنگر، و این چیزها را برای پادشاه بگو، که او به مردمش بگوید که آنها نسبت به ما آرام شوند؛ زیرا بنگر آنها پیشاپیش در حال آماده شدن هستند تا علیه ما برآیند؛ و نیز بنگر تعداد ما کم است.

۲۰ و بنگر، آنها با سپاهیان بیشمارشان می آیند؛ و جز اینکه پادشاه آنها را نسبت به ما آرام کند ما هلاک خواهیم شد.

For are not the words of Abinadi fulfilled, which he prophesied against us—and all this because we would not hearken unto the words of the Lord, and turn from our iniquities?

And now let us pacify the king, and we fulfil the oath which we have made unto him; for it is better that we should be in bondage than that we should lose our lives; therefore, let us put a stop to the shedding of so much blood.

And now Limhi told the king all the things concerning his father, and the priests that had fled into the wilderness, and attributed the carrying away of their daughters to them.

And it came to pass that the king was pacified towards his people; and he said unto them: Let us go forth to meet my people, without arms; and I swear unto you with an oath that my people shall not slay thy people.

And it came to pass that they followed the king, and went forth without arms to meet the Lamanites. And it came to pass that they did meet the Lamanites; and the king of the Lamanites did bow himself down before them, and did plead in behalf of the people of Limhi.

And when the Lamanites saw the people of Limhi, that they were without arms, they had compassion on them and were pacified towards them, and returned with their king in peace to their own land.

۲۱ زیرا آیا سخنان ابینادی برآورده نشده است، که او علیه ما نبوت کرد — و همه این برای اینکه ما سخنان سرور را نمی خواستیم بگوش دل بپذیریم، و از نابکاری هایمان برگردیم؟

۲۲ و اینک بگذار پادشاه را آرام کنیم، و سوگندی که ما با او بسته ایم را برآورده کنیم؛ زیرا این بهتر است که ما در بندگی باشیم تا که جانمان را از دست دهیم؛ بنابراین، بگذار تا مانع چنین خونریزی زیادی شویم.

۲۳ و اینک لیمحی همه چیزها را درباره پدرش و کشیشانی که به بیابان گریخته بودند برای پادشاه گفت، و ربوده شدن دخترانشان را به آنها نسبت داد.

۲۴ و چنین گذشت که پادشاه نسبت به مردم او آرام شد؛ و به آنها گفت: بگذارید تا پیش برویم تا بدون سلاح، با مردم دیدار کنیم؛ و من بر تو با سوگندی قسم می خورم که مردم من مردم تو را نکشند.

۲۵ و چنین گذشت که آنها دنبال پادشاه رفتند، و بدون سلاح پیش رفتند تا با لامانیان رویارو شوند. و چنین گذشت که آنها با لامانیان رویارو شدند؛ و پادشاه لامانیان در برابر آنها خم شد، و برای مردم لیمحی التماس کرد.

۲۶ و هنگامی که لامانیان مردم لیمحی را دیدند که بدون سلاح بودند، بر آنها دلسوزی کردند و نسبت به آنها آرام شدند، و با پادشاه خود در آرامش به سرزمین خود بازگشتند.

And it came to pass that Limhi and his people returned to the city of Nephi, and began to dwell in the land again in peace.

And it came to pass that after many days the Lamanites began again to be stirred up in anger against the Nephites, and they began to come into the borders of the land round about.

Now they durst not slay them, because of the oath which their king had made unto Limhi; but they would smite them on their cheeks, and exercise authority over them; and began to put heavy burdens upon their backs, and drive them as they would a dumb ass—

Yea, all this was done that the word of the Lord might be fulfilled.

And now the afflictions of the Nephites were great, and there was no way that they could deliver themselves out of their hands, for the Lamanites had surrounded them on every side.

And it came to pass that the people began to murmur with the king because of their afflictions; and they began to be desirous to go against them to battle. And they did afflict the king sorely with their complaints; therefore he granted unto them that they should do according to their desires.

And they gathered themselves together again, and put on their armor, and went forth against the Lamanites to drive them out of their land.

And it came to pass that the Lamanites did beat them, and drove them back, and slew many of them.

And now there was a great mourning and lamentation among the people of Limhi, the widow mourning for her husband, the son and the daughter mourning for their father, and the brothers for their brethren.

Now there were a great many widows in the land, and they did cry mightily from day to day, for a great fear of the Lamanites had come upon them.

And it came to pass that their continual cries did stir up the remainder of the people of Limhi to anger against the Lamanites; and they went again to battle, but they were driven back again, suffering much loss.

۱ و چنین گذشت که لیمحی و مردمش به شهر نیفای بازگشتند، و دوباره شروع نمودند در آن سرزمین در آرامش بسر برند.

۲ و چنین گذشت که پس از روزهای بسیاری لامانیان دوباره شروع به برانگیخته شدن در خشم علیه نیفایان نمودند، و شروع به آمدن به دور و بر مرزهای آن سرزمین نمودند.

۳ اینک آنها به سبب سوگندی که پادشاهشان برای لیمحی یاد کرده بود، جرأت کشتن آنان را نداشتند؛ ولی بر گونه های آنان می زدند و اختیار آنها را بدست گرفتند؛ و شروع به گذاشتن بارهای سنگین بر پشت آنها نمودند، و آنها را همچون خرزبان بسته ای می راندند —

۴ آری، همه این انجام می شد که سخن سرور بتواند برآورده شود.

۵ و اینک رنج های نیفایان زیاد بودند، و هیچ راهی نبود که آنها بتوانند خودشان را از دست آنان رهایی دهند، زیرا لامانیان آنها را از هر سو محاصره کرده بودند.

۶ و چنین گذشت که مردم به سبب رنج هایشان شروع به غرولند کردن به پادشاه نمودند؛ و آنها شروع نمودند به خواستار شدن تا به نبرد علیه آنان بروند. و آنها با شکایت های خود پادشاه را به شدت رنج دادند؛ بنابراین او گذاشت که آنها برپایه خواسته هایشان عمل کنند.

۷ و آنها دوباره گرد هم آمدند، و زره هایشان را بر تن کردند و علیه لامانیان پیش رفتند تا آنها را از سرزمینشان بیرون برانند.

۸ و چنین گذشت که لامانیان آنها را شکست دادند و آنها را پس راندند، و بسیاری از آنها را کشتند.

۹ و اینک سوگواری و عزاداری بزرگی در میان مردم لیمحی بود، سوگواری بیوه برای شوهرش، سوگواری پسر و دختر برای پدرشان، و برادران برای برادرانشان.

۱۰ اینک بیوه های بسیاری در سرزمین بودند، و آنها روز به روز توانمندانه زاری می کردند، زیرا ترس بزرگی از لامانیان بر آنها آمده بود.

۱۱ و چنین گذشت که فریادهای پیوسته آنها باقیمانده مردم لیمحی را به خشم علیه لامانیان برانگیخت؛ و آنها دوباره رفتند تا نبرد کنند، ولی دوباره تعداد زیادی را از دست داده، پس رانده شدند.

Yea, they went again even the third time, and suffered in the like manner; and those that were not slain returned again to the city of Nephi.

And they did humble themselves even to the dust, subjecting themselves to the yoke of bondage, submitting themselves to be smitten, and to be driven to and fro, and burdened, according to the desires of their enemies.

And they did humble themselves even in the depths of humility; and they did cry mightily to God; yea, even all the day long did they cry unto their God that he would deliver them out of their afflictions.

And now the Lord was slow to hear their cry because of their iniquities; nevertheless the Lord did hear their cries, and began to soften the hearts of the Lamanites that they began to ease their burdens; yet the Lord did not see fit to deliver them out of bondage.

And it came to pass that they began to prosper by degrees in the land, and began to raise grain more abundantly, and flocks, and herds, that they did not suffer with hunger.

Now there was a great number of women, more than there was of men; therefore king Limhi commanded that every man should impart to the support of the widows and their children, that they might not perish with hunger; and this they did because of the greatness of their number that had been slain.

Now the people of Limhi kept together in a body as much as it was possible, and secured their grain and their flocks;

And the king himself did not trust his person without the walls of the city, unless he took his guards with him, fearing that he might by some means fall into the hands of the Lamanites.

And he caused that his people should watch the land round about, that by some means they might take those priests that fled into the wilderness, who had stolen the daughters of the Lamanites, and that had caused such a great destruction to come upon them.

۱۲ آری، آنها دوباره یعنی برای بار سوم رفتند، و به همان شیوه زجر کشیدند؛ و کسانی که کشته نشده بودند دوباره به شهر نیفای بازگشتند.

۱۳ و آنها خودشان را حتی تا به خاک فروتن کردند، برپایه خواسته های دشمنانشان خود را مطیع یوغ بندگی کرده، خود گردن نهاده تا ضربه بخورند، و به این سو و آن سو رانده شوند و بار برند.

۱۴ و آنها حتی تا اعماق فروتنی، خودشان را فروتن کردند؛ و توانمندانه به درگاه خدا زاری کردند؛ آری، آنها حتی تمام روز به درگاه سرور زاری کردند که او آنها را از رنج هایشان رهایی دهد.

۱۵ و اینک سرور به سبب نابکاری های آنها به شنیدن زاری های آنها گند بود؛ با این وجود سرور زاری های آنها را شنید، و شروع به نرم کردن دل های لامانیان نمود که آنها شروع به آسان کردن بارهایشان نمودند؛ با این حال سرور مناسب ندید تا آنها را از بندگی رهایی دهد.

۱۶ و چنین گذشت که آنها شروع نمودند تا اندازه ای در سرزمین کامروا شوند، و شروع نمودند غله و گله ها و رمه های فراوانتری بار آورند، که از گرسنگی زجر نکشند.

۱۷ اینک تعداد زنان زیاد بود، بیشتر از مردان؛ بنابراین لیمچی پادشاه فرمان داد که هر مردی در تأمین بیوه ها و فرزندان آنها سهیم شود، که آنها از گرسنگی هلاک نشوند؛ و این را آنها به سبب زیادی تعداد آنهايي که کشته شده بودند انجام دادند.

۱۸ اینک مردم لیمچی تا آنجایی که امکان پذیر بود با هم یک جمعیت شدند، و از غله و گله هایشان نگهداری کردند.

۱۹ و پادشاه، از ترس اینکه او به وسیله ای بدست لامانیان بیفتد، خودش در بیرون دیوارهای شهر احساس امنیت نمی کرد، مگر اینکه او نگهبانانش را با خود می برد.

۲۰ و او واداشت که مردمش دور و بر سرزمین را دیده بانی کنند، که به یک وسیله ای آنها بتوانند آن کشیشانی که به بیابان گریخته بودند را بگیرند، کسانی که دختران لامانیان را دزدیده بودند، و اینکه سبب شده بودند چنین نابودی بزرگی بر آنها بیاید.

For they were desirous to take them that they might punish them; for they had come into the land of Nephi by night, and carried off their grain and many of their precious things; therefore they laid wait for them.

And it came to pass that there was no more disturbance between the Lamanites and the people of Limhi, even until the time that Ammon and his brethren came into the land.

And the king having been without the gates of the city with his guard, discovered Ammon and his brethren; and supposing them to be priests of Noah therefore he caused that they should be taken, and bound, and cast into prison. And had they been the priests of Noah he would have caused that they should be put to death.

But when he found that they were not, but that they were his brethren, and had come from the land of Zarahemla, he was filled with exceedingly great joy.

Now king Limhi had sent, previous to the coming of Ammon, a small number of men to search for the land of Zarahemla; but they could not find it, and they were lost in the wilderness.

Nevertheless, they did find a land which had been peopled; yea, a land which was covered with dry bones; yea, a land which had been peopled and which had been destroyed; and they, having supposed it to be the land of Zarahemla, returned to the land of Nephi, having arrived in the borders of the land not many days before the coming of Ammon.

And they brought a record with them, even a record of the people whose bones they had found; and it was engraven on plates of ore.

And now Limhi was again filled with joy on learning from the mouth of Ammon that king Mosiah had a gift from God, whereby he could interpret such engravings; yea, and Ammon also did rejoice.

Yet Ammon and his brethren were filled with sorrow because so many of their brethren had been slain;

۲۱ زیرا آنها خواستار گرفتن آنان بودند که بتوانند آنان را مجازات کنند؛ زیرا آنان در شب به سرزمین نیفای آمده بودند، و غله و بسیاری از چیزهای گرانبهای آنها را برده بودند؛ بنابراین آنها در کمین آنان بودند.

۲۲ و چنین گذشت که دیگر درگیری بین لامانیان و مردم لیمحی نبود، حتی تا زمانی که عمون و برادرانش به آن سرزمین آمدند.

۲۳ و پادشاه با نگرهبانانش در بیرون دروازه های شهر بوده، عمون و برادران او را پیدا کرد؛ و گمان کرده آنها کشیشان نوح هستند بنابراین واداشت که آنها گرفته و بسته، و به زندان انداخته شوند. و اگر آنها کشیشان نوح می بودند او وا می داشت که آنها کشته شوند.

۲۴ ولی هنگامی که او دریافت که آنها کشیشان نوح نبودند، بلکه آنها برادرانش بودند و از سرزمین زراحملا آمده بودند، او آکنده از شادی بی اندازه زیادی شد.

۲۵ اینک لیمحی پادشاه، پیش از آمدن عمون، تعداد کمی از مردان را فرستاده بود تا در جستجوی سرزمین زراحملا باشند؛ ولی آنها نتوانستند آن را پیدا کنند، و آنها در بیابان گم شدند.

۲۶ با این وجود، آنها سرزمینی را پیدا کردند که مردمی داشته بود؛ آری، سرزمینی که با استخوان های خشک پوشیده شده بود؛ آری، سرزمینی که مردمی داشته بود و اینکه نابود شده بود؛ و آنها، گمان کرده آن سرزمین زراحملا بوده، تنها چند روز پیش از آمدن عمون، به سر مرزهای سرزمین رسیده، به سرزمین نیفای بازگشتند.

۲۷ و آنها نگاشته ای با خود آوردند، یعنی نگاشته ای از مردمی که استخوان هایشان را آنها پیدا کرده بودند؛ و آن بر ورقه های فلزی کنده کاری شده بود.

۲۸ و اینک لیمحی از دهان عمون فهمید که موصایای پادشاه هدیه ای از خدا دارد که با آن او می تواند چنین کنده کاری هایی را ترجمه کند، او دوباره آکنده از شادی شد؛ آری، و عمون نیز شادمانی کرد.

۲۹ با این حال عمون و برادرانش برای اینکه بسیاری از برادرانشان کشته شده بودند آکنده از اندوه شدند.

And also that king Noah and his priests had caused the people to commit so many sins and iniquities against God; and they also did mourn for the death of Abinadi; and also for the departure of Alma and the people that went with him, who had formed a church of God through the strength and power of God, and faith on the words which had been spoken by Abinadi.

Yea, they did mourn for their departure, for they knew not whither they had fled. Now they would have gladly joined with them, for they themselves had entered into a covenant with God to serve him and keep his commandments.

And now since the coming of Ammon, king Limhi had also entered into a covenant with God, and also many of his people, to serve him and keep his commandments.

And it came to pass that king Limhi and many of his people were desirous to be baptized; but there was none in the land that had authority from God. And Ammon declined doing this thing, considering himself an unworthy servant.

Therefore they did not at that time form themselves into a church, waiting upon the Spirit of the Lord. Now they were desirous to become even as Alma and his brethren, who had fled into the wilderness.

They were desirous to be baptized as a witness and a testimony that they were willing to serve God with all their hearts; nevertheless they did prolong the time; and an account of their baptism shall be given hereafter.

And now all the study of Ammon and his people, and king Limhi and his people, was to deliver themselves out of the hands of the Lamanites and from bondage.

۳۰ و همچنین اینکه نوح پادشاه و کشیشان او سبب شدند که مردم به چنان گناهان و نابکاری های زیادی علیه خدا کشیده شوند؛ و آنها همچنین برای مرگ ابینادی سوگواری کردند؛ و نیز برای راهی شدن آلما و مردمی که با او رفتند، کسانی که با نیرو و قدرت خدا و ایمان به سخنانی که از سوی ابینادی گفته شده بودند، کلیسای خدا را تشکیل داده بودند.

۳۱ آری، آنها از راهی شدن آنان اندوهگین بودند، زیرا آنها نمی دانستند آنان به کجا گریخته بودند. اینک آنها با خوشحالی خواهان پیوستن به آنان بودند، زیرا آنها خودشان به پیمانی با خدا وارد شده بودند تا او را خدمت کنند و فرمان هایش را نگاه دارند.

۳۲ و اینک از زمان آمدن عمون، لیمحی پادشاه و همچنین بسیاری از مردمش نیز به پیمانی با خدا وارد شدند، تا او را خدمت کنند و فرمان هایش را نگاه دارند.

۳۳ و چنین گذشت که لیمحی پادشاه و بسیاری از مردمش خواستار شدند تا تعمید یابند؛ ولی هیچ کسی در سرزمین نبود که از سوی خدا اختیار داشته باشد. و عمون، خودش را خدمتگزاری ناشایست پنداشته، از انجام این کار سر باز زد.

۳۴ بنابراین آنها در آن هنگام، منتظر روح سرور بوده، برای خود کلیسایی تشکیل ندادند. اینک آنها خواستار بودند تا همانند آلما و برادرانش شوند، که به بیابان گریخته بودند.

۳۵ آنها خواستار بودند تا تعمید یابند که آنها به عنوان یک گواه و یک شاهد از ته دل خواهان خدمت کردن به خدا هستند؛ با این وجود آنها زمان آن را بتأخیر انداختند؛ و سرگذشتی از تعمید یافتن آنها پس از این داده خواهد شد.

۳۶ و اینک همه اندیشه عمون و مردمش، و لیمحی پادشاه و مردمش، رهایی دادن خودشان از دست لامانیان و از بندگی بود.

And now it came to pass that Ammon and king Limhi began to consult with the people how they should deliver themselves out of bondage; and even they did cause that all the people should gather themselves together; and this they did that they might have the voice of the people concerning the matter.

And it came to pass that they could find no way to deliver themselves out of bondage, except it were to take their women and children, and their flocks, and their herds, and their tents, and depart into the wilderness; for the Lamanites being so numerous, it was impossible for the people of Limhi to contend with them, thinking to deliver themselves out of bondage by the sword.

Now it came to pass that Gideon went forth and stood before the king, and said unto him: Now O king, thou hast hitherto hearkened unto my words many times when we have been contending with our brethren, the Lamanites.

And now O king, if thou hast not found me to be an unprofitable servant, or if thou hast hitherto listened to my words in any degree, and they have been of service to thee, even so I desire that thou wouldst listen to my words at this time, and I will be thy servant and deliver this people out of bondage.

And the king granted unto him that he might speak. And Gideon said unto him:

Behold the back pass, through the back wall, on the back side of the city. The Lamanites, or the guards of the Lamanites, by night are drunken; therefore let us send a proclamation among all this people that they gather together their flocks and herds, that they may drive them into the wilderness by night.

And I will go according to thy command and pay the last tribute of wine to the Lamanites, and they will be drunken; and we will pass through the secret pass on the left of their camp when they are drunken and asleep.

Thus we will depart with our women and our children, our flocks, and our herds into the wilderness; and we will travel around the land of Shilom.

۱ اینک چنین گذشت که عمون و لیمحی پادشاه شروع نمودند به مشورت با مردم که چگونه آنها می بایستی خودشان را از بندگی رهایی دهند؛ و حتی آنها واداشتند که همه مردم خودشان گرد هم آیند؛ و این را آنها انجام دادند که رأی مردم را درباره این موضوع بدانند.

۲ و چنین گذشت که آنها نتوانستند هیچ راهی برای رهایی دادن خودشان از بندگی بیابند، جز اینکه زنان و فرزندانشان، و گله هاییشان و رمه هاییشان و چادرهایشان را بردارند، و راهی بیابان شوند؛ زیرا لامانیان چنان بیشمار بوده، برای مردم لیمحی امکان پذیر نبود، با این اندیشه که خودشان را با شمشیر از بندگی رهایی دهند با آنها درگیر شوند.

۳ اینک چنین گذشت که جدعون پیش رفت و در برابر پادشاه ایستاد، و به او گفت: اینک ای پادشاه، تو تاکنون سخنان مرا چندین بار بگوش دل پذیرفته ای هنگامی که ما با برادرانمان، لامانیان، درگیر می شدیم.

۴ و اینک ای پادشاه، اگر تو مرا خدمتگزار بی سودی نیافته ای، یا اگر تو هر اندازه به سخنان من تاکنون گوش داده ای و آنها خدمتی به تو بوده اند، همان گونه من خواستارم که تو به سخنان من در این لحظه گوش دهی، و من خدمتگزار تو خواهم بود و این مردم را از بندگی رهایی خواهم داد.

۵ و پادشاه گذاشت او سخن بگوید. و جدعون به او گفت:

۶ به گذرگاه پشتی، از راه دیوار پشتی، در بخش پشتی شهر، بنگر. لامانیان، یا نگهبانان لامانیان، در هنگام شب مست هستند؛ بنابراین بگذار بیانیه ای به میان همه این مردم بفرستیم که آنها گله ها و رمه هاییشان را گرد هم آورند، که آنها را در هنگام شب به بیابان برانند.

۷ و من برپایه فرمان تو خواهم رفت و آخرین خراج شراب را به لامانیان پرداخت خواهم کرد، و آنها مست خواهند شد؛ و ما از راه گذرگاه مخفی در سمت چپ اردوگاه آنها هنگامی که آنها مست شده اند و خوابیده اند خواهیم گذشت.

۸ بدین گونه ما با زنان و فرزندانمان، گله هایمان و رمه هایمان راهی بیابان خواهیم شد؛ و به دور و بر سرزمین شیلوم سفر خواهیم کرد.

And it came to pass that the king hearkened unto the words of Gideon.

And king Limhi caused that his people should gather their flocks together; and he sent the tribute of wine to the Lamanites; and he also sent more wine, as a present unto them; and they did drink freely of the wine which king Limhi did send unto them.

And it came to pass that the people of king Limhi did depart by night into the wilderness with their flocks and their herds, and they went round about the land of Shilom in the wilderness, and bent their course towards the land of Zarahemla, being led by Ammon and his brethren.

And they had taken all their gold, and silver, and their precious things, which they could carry, and also their provisions with them, into the wilderness; and they pursued their journey.

And after being many days in the wilderness they arrived in the land of Zarahemla, and joined Mosiah's people, and became his subjects.

And it came to pass that Mosiah received them with joy; and he also received their records, and also the records which had been found by the people of Limhi.

And now it came to pass when the Lamanites had found that the people of Limhi had departed out of the land by night, that they sent an army into the wilderness to pursue them;

And after they had pursued them two days, they could no longer follow their tracks; therefore they were lost in the wilderness.

۹ و چنین گذشت که پادشاه سخنان جدعون را بگوش دل پذیرفت.

۱۰ و لیمحی پادشاه واداشت که مردمش گله هایشان را گرد آورند؛ و او خراج شراب را برای لامانیان فرستاد؛ و او همچنین، به عنوان هدیه به آنها، شراب بیشتری برای آنها فرستاد؛ و آنها آزادانه از شرابی که لیمحی پادشاه برای آنها فرستاد نوشیدند.

۱۱ و چنین گذشت که مردم لیمحی پادشاه هنگام شب با گله هایشان و رمه هایشان راهی بیابان شدند، و آنها به بیابان دور و بر سرزمین شیلوم رفتند، و از سوی عمون و برادرانش راهنمایی شده، راهشان را بسوی سرزمین زراحملا کج کردند.

۱۲ و آنها همه طلایشان و نقره شان و چیزهای گرانبهایشان را که می توانستند با خود ببرند، و نیز آذوقه هایشان را با خود بسوی بیابان برداشته بودند؛ و مسافرت خود را دنبال کردند.

۱۳ و پس از اینکه چندین روز در بیابان بوده به سرزمین زراحملا وارد شده و به مردم موصایا پیوستند، و مطیع او شدند.

۱۴ و چنین گذشت که موصایا آنها را با شادی پذیرفت؛ و نیز نگاشته های آنها، و همچنین نگاشته هایی که بدست مردم لیمحی یافته شده بودند را دریافت کرد.

۱۵ و اینک چنین گذشت هنگامی که لامانیان دریافتند که مردم لیمحی در هنگام شب از سرزمین به بیرون راهی شده اند، آنها لشکری به بیابان فرستادند تا آنان را دنبال کنند؛

۱۶ و پس از اینکه آنان را برای دو روز دنبال کرده بودند، آنها دیگر نتوانستند رد پای آنان را دنبال کنند؛ بنابراین آنها در بیابان گم شدند.

An account of Alma and the people of the Lord, who were driven into the wilderness by the people of King Noah.

سرگذشت آما و مردم سرور، کسانی که بدست مردم نوح پادشاه به بیابان رانده شدند.

Mosiah 23

موصایا ۲۳

Now Alma, having been warned of the Lord that the armies of king Noah would come upon them, and having made it known to his people, therefore they gathered together their flocks, and took of their grain, and departed into the wilderness before the armies of king Noah.

And the Lord did strengthen them, that the people of king Noah could not overtake them to destroy them.

And they fled eight days' journey into the wilderness.

And they came to a land, yea, even a very beautiful and pleasant land, a land of pure water.

And they pitched their tents, and began to till the ground, and began to build buildings; yea, they were industrious, and did labor exceedingly.

And the people were desirous that Alma should be their king, for he was beloved by his people.

But he said unto them: Behold, it is not expedient that we should have a king; for thus saith the Lord: Ye shall not esteem one flesh above another, or one man shall not think himself above another; therefore I say unto you it is not expedient that ye should have a king.

Nevertheless, if it were possible that ye could always have just men to be your kings it would be well for you to have a king.

But remember the iniquity of king Noah and his priests; and I myself was caught in a snare, and did many things which were abominable in the sight of the Lord, which caused me sore repentance;

Nevertheless, after much tribulation, the Lord did hear my cries, and did answer my prayers, and has made me an instrument in his hands in bringing so many of you to a knowledge of his truth.

Nevertheless, in this I do not glory, for I am unworthy to glory of myself.

۱ اینک آما، از سوی سرور هشدار داده شده که لشکریان نوح پادشاه بر آنها می آیند، و آن را به مردمش آشکار کرده، بنابراین آنها گله هایشان و غله هایشان را گردآوری کردند، و بیش از آمدن لشکریان نوح روانه بیابان شدند.

۲ و سرور آنها را نیرومند ساخت، که مردم نوح پادشاه نتوانستند آنها را بگیرند و نابود کنند.

۳ و آنها در مسافرت هشت روزه به بیابان گریختند.

۴ و آنها به سرزمینی رسیدند، آری، یعنی سرزمینی بسیار زیبا و دلنشین، سرزمینی از آب پاک.

۵ و آنها چادرهایشان را زدند، و شروع به کشت زمین نمودند، و شروع به ساختن ساختمان ها نمودند؛ آری، آنها کاردان بودند و بی اندازه زحمت می کشیدند.

۶ و مردم خواستار شدند که آما پادشاه آنها شود، زیرا او محبوب مردمش بود.

۷ ولی او به آنها گفت: بنگرید، شایسته نیست که ما پادشاهی داشته باشیم؛ زیرا بدین گونه سرور می گوید: یک تن را بالاتر از دیگری ارج ننهید، یا یک انسان نمی بایستی خودش را بالاتر از دیگری پندارد؛ بنابراین من به شما می گویم شایسته نیست که شما پادشاهی داشته باشید.

۸ با این وجود، اگر امکان پذیر بود که شما می توانستید همواره مردان دادگری داشته باشید تا پادشاهان شما شوند برای شما خوب می بود که پادشاهی داشته باشید.

۹ ولی نابکاری های نوح پادشاه و کشیشانش را به یاد آورید؛ و من خودم در دامی گرفتار شده بودم، و چیزهای بسیاری انجام دادم که در نظر سرور پلید بودند که مرا به توبه ای دردناک واداشتند.

۱۰ با این وجود، پس از پریشانی زیاد، سرور فریادهای مرا شنید و نیایش های مرا پاسخ داد، و مرا در آوردن بسیاری از شما به شناخت راستین بودنش ابزاری در دست خود ساخته است.

۱۱ با این وجود، در این به وجد نمی آیم، زیرا من شایسته به وجد آمدن از خودم نیستم.

And now I say unto you, ye have been oppressed by king Noah, and have been in bondage to him and his priests, and have been brought into iniquity by them; therefore ye were bound with the bands of iniquity.

And now as ye have been delivered by the power of God out of these bonds; yea, even out of the hands of king Noah and his people, and also from the bonds of iniquity, even so I desire that ye should stand fast in this liberty wherewith ye have been made free, and that ye trust no man to be a king over you.

And also trust no one to be your teacher nor your minister, except he be a man of God, walking in his ways and keeping his commandments.

Thus did Alma teach his people, that every man should love his neighbor as himself, that there should be no contention among them.

And now, Alma was their high priest, he being the founder of their church.

And it came to pass that none received authority to preach or to teach except it were by him from God. Therefore he consecrated all their priests and all their teachers; and none were consecrated except they were just men.

Therefore they did watch over their people, and did nourish them with things pertaining to righteousness.

And it came to pass that they began to prosper exceedingly in the land; and they called the land Helam.

And it came to pass that they did multiply and prosper exceedingly in the land of Helam; and they built a city, which they called the city of Helam.

Nevertheless the Lord seeth fit to chasten his people; yea, he trieth their patience and their faith.

Nevertheless—whosoever putteth his trust in him the same shall be lifted up at the last day. Yea, and thus it was with this people.

For behold, I will show unto you that they were brought into bondage, and none could deliver them but the Lord their God, yea, even the God of Abraham and Isaac and of Jacob.

۱۲ و اینک من به شما می گویم، شما زیر ستم نوح پادشاه بوده اید، و در بندگی او و کشیشانش بوده اید، و بدست آنها به نابکاری آورده شده اید؛ بنابراین شما با بندهای نابکاری بسته شده بودید.

۱۳ و اینک از آنجایی که شما با قدرت خدا از این بندها رهایی داده شده اید؛ آری، یعنی بیرون از دست نوح پادشاه و مردمش، و نیز از بندهای نابکاری، من این چنین خواستارم که شما در این آزادی که با آن آزاد شده اید استوار بایستید، و اینکه به هیچ انسانی اطمینان نکنید که پادشاه بر شما شود.

۱۴ و همچنین به هیچ کسی اعتماد نکنید که آموزگار شما یا خدمتگزار شما باشد، جز اینکه او مرد خدا باشد، در راه های او گام برداشته و فرمان های او را نگاه دارد.

۱۵ بدین گونه آلمانا به مردمش آموزش داد، که هر انسانی می بایستی به همسایه اش همچون خود مهر ورزد، که در میان آنها هیچ درگیری نباشد.

۱۶ و اینک، آلمانا، پایه گذار کلیسای آنها بوده، کشیش اعظم آنها شد.

۱۷ و چنین گذشت که هیچ کسی اختیار موعظه کردن یا آموزش دادن را دریافت نمی کرد مگر بدست او از سوی خدا. بنابراین او همه کشیشان و همه آموزگاران آنها را تخصیص داد؛ و هیچ کدام تخصیص داده نمی شدند مگر اینکه آنها مردانی دادگر بودند.

۱۸ بنابراین آنها مراقب مردمشان بودند، و آنها را با چیزهای در ارتباط با پرهیزکاری پرورش می دادند.

۱۹ و چنین گذشت که آنها شروع به بی اندازه کامروا شدن در سرزمین نمودند؛ و آنها سرزمین را حیلان خواندند.

۲۰ و چنین گذشت که آنها بی اندازه در سرزمین حیلان افزایش یافتند و کامروا شدند؛ و شهری ساختند، که آنها آن را شهر حیلان خواندند.

۲۱ با این وجود سرور مناسب می بیند تا مردمش را نکوهش کند؛ آری، او صبوری و ایمان آنها را می آزماید.

۲۲ با این وجود — هر کسی که به او توکل کند همان در روز آخر بالا برده خواهد شد. آری، و در مورد این مردم بدین گونه بود.

۲۳ زیرا بنگرید، من به شما نشان خواهم داد که آنها به بندگی آورده شدند، و هیچ کسی نمی توانست آنها را رهایی دهد مگر سرور خدایشان، آری، یعنی خدای ابراهیم و اسحاق و یعقوب.

And it came to pass that he did deliver them, and he did show forth his mighty power unto them, and great were their rejoicings.

For behold, it came to pass that while they were in the land of Helam, yea, in the city of Helam, while tilling the land round about, behold an army of the Lamanites was in the borders of the land.

Now it came to pass that the brethren of Alma fled from their fields, and gathered themselves together in the city of Helam; and they were much frightened because of the appearance of the Lamanites.

But Alma went forth and stood among them, and exhorted them that they should not be frightened, but that they should remember the Lord their God and he would deliver them.

Therefore they hushed their fears, and began to cry unto the Lord that he would soften the hearts of the Lamanites, that they would spare them, and their wives, and their children.

And it came to pass that the Lord did soften the hearts of the Lamanites. And Alma and his brethren went forth and delivered themselves up into their hands; and the Lamanites took possession of the land of Helam.

Now the armies of the Lamanites, which had followed after the people of king Limhi, had been lost in the wilderness for many days.

And behold, they had found those priests of king Noah, in a place which they called Amulon; and they had begun to possess the land of Amulon and had begun to till the ground.

Now the name of the leader of those priests was Amulon.

And it came to pass that Amulon did plead with the Lamanites; and he also sent forth their wives, who were the daughters of the Lamanites, to plead with their brethren, that they should not destroy their husbands.

And the Lamanites had compassion on Amulon and his brethren, and did not destroy them, because of their wives.

۲۴ و چنین گذشت که او آنها را رهایی داد، و قدرت توانای خود را به آنها نشان داد، و زیاد بود شادمانی های آنها.

۲۵ زیرا بنگرید، چنین گذشت که در حالیکه آنها در سرزمین حیلام بودند، آری، در شهر حیلام، در حالیکه در دور و بر سرزمین کشت می کردند، بنگرید لشکری از لامانیان در سر مرزهای سرزمین بود.

۲۶ اینک چنین گذشت که برادران آلمان از دشت هایشان گریختند، و در شهر حیلام گرد هم آمدند؛ و آنها به سبب پدیدار شدن لامانیان بسیار وحشت زده شدند.

۲۷ ولی آلمان پیش رفت و در میان آنها ایستاد، و آنها را نصیحت کرد که نمی بایستی وحشت زده شوند، بلکه آنها می بایستی سرور خدایشان را به یاد آورند و او آنها را رهایی خواهد داد.

۲۸ بنابراین آنها بر ترسشان غلبه کردند، و شروع به زاری کردن به درگاه سرور نمودند که او دل های لامانیان را نرم کند، که آنها و زنانشان و فرزندانشان را امان دهند.

۲۹ و چنین گذشت که سرور دل های لامانیان را نرم کرد. و آلمان برادرانش پیش رفتند و خودشان را به دست آنها سپردند؛ و لامانیان سرزمین حیلام را تصرف کردند.

۳۰ اینک لشکریان لامانیان، که به دنبال مردم لیمحی پادشاه بودند، در بیابان برای روزهای بسیاری گم شده بودند.

۳۱ و بنگرید، آنها آن کشیشان نوح پادشاه را، در جایی که آنها عمولون می خواندند، یافته بودند؛ و آنان شروع به تصرف سرزمین عمولون نموده بودند و شروع به کشت زمین نموده بودند.

۳۲ اینک نام رهبر آن کشیشان عمولون بود.

۳۳ و چنین گذشت که عمولون به لامانیان التماس کرد؛ و او همچنین همسرانشان، کسانی که دختران لامانیان بودند، را پیش فرستاد، تا به برادرانشان التماس کنند، که آنها شوهرانشان را نابود نکنند.

۳۴ و لامانیان برای عمولون و برادرانش دلسوزی کردند، و آنها را به سبب همسرانشان نابود نکردند.

And Amulon and his brethren did join the Lamanites, and they were traveling in the wilderness in search of the land of Nephi when they discovered the land of Helam, which was possessed by Alma and his brethren.

And it came to pass that the Lamanites promised unto Alma and his brethren, that if they would show them the way which led to the land of Nephi that they would grant unto them their lives and their liberty.

But after Alma had shown them the way that led to the land of Nephi the Lamanites would not keep their promise; but they set guards round about the land of Helam, over Alma and his brethren.

And the remainder of them went to the land of Nephi; and a part of them returned to the land of Helam, and also brought with them the wives and the children of the guards who had been left in the land.

And the king of the Lamanites had granted unto Amulon that he should be a king and a ruler over his people, who were in the land of Helam; nevertheless he should have no power to do anything contrary to the will of the king of the Lamanites.

۳۵ و عمولون و برادرانش به لامانیان پیوستند، و آنها در بیابان در جستجوی سرزمین نیفای سفر می کردند هنگامی که سرزمین حیلام را پیدا کردند، که بدست آما و برادرانش تصرف شده بود.

۳۶ و چنین گذشت که لامانیان به آما و برادرانش وعده دادند، که اگر آنان راهی که به سرزمین نیفای می رود را به آنها نشان دهند آنها به آنان زندگی شان و آزادی شان را عطا خواهند کرد.

۳۷ ولی پس از اینکه آما به آنها راهی که به سرزمین نیفای می رفت را نشان داد لامانیان وعده خود را نگاه نداشتند؛ بلکه نگهبانانی در دور و بر سرزمین حیلام، بر آما و برادرانش قرار دادند.

۳۸ و بقیه آنها به سرزمین نیفای رفتند؛ و بخشی از آنها به سرزمین حیلام بازگشتند، و با خود همسران و فرزندان نگهبانانی که در آن سرزمین مانده بودند را نیز آوردند.

۳۹ و پادشاه لامانیان عمولون را گذاشت که پادشاه و فرمانروا بر مردمش باشد، کسانی که در سرزمین حیلام بودند؛ با این وجود او هیچ قدرتی در انجام هیچ کاری که بر خلاف خواست پادشاه لامانیان باشد را نداشت.

And it came to pass that Amulon did gain favor in the eyes of the king of the Lamanites; therefore, the king of the Lamanites granted unto him and his brethren that they should be appointed teachers over his people, yea, even over the people who were in the land of Shemlon, and in the land of Shilom, and in the land of Amulon.

For the Lamanites had taken possession of all these lands; therefore, the king of the Lamanites had appointed kings over all these lands.

And now the name of the king of the Lamanites was Laman, being called after the name of his father; and therefore he was called king Laman. And he was king over a numerous people.

And he appointed teachers of the brethren of Amulon in every land which was possessed by his people; and thus the language of Nephi began to be taught among all the people of the Lamanites.

And they were a people friendly one with another; nevertheless they knew not God; neither did the brethren of Amulon teach them anything concerning the Lord their God, neither the law of Moses; nor did they teach them the words of Abinadi;

But they taught them that they should keep their record, and that they might write one to another.

And thus the Lamanites began to increase in riches, and began to trade one with another and wax great, and began to be a cunning and a wise people, as to the wisdom of the world, yea, a very cunning people, delighting in all manner of wickedness and plunder, except it were among their own brethren.

And now it came to pass that Amulon began to exercise authority over Alma and his brethren, and began to persecute him, and cause that his children should persecute their children.

For Amulon knew Alma, that he had been one of the king's priests, and that it was he that believed the words of Abinadi and was driven out before the king, and therefore he was wroth with him; for he was subject to king Laman, yet he exercised authority over them, and put tasks upon them, and put task-masters over them.

۱ و چنین گذشت که عمولون در چشمان پادشاه لامانیان مورد لطف قرار گرفت؛ بنابراین، پادشاه لامانیان گذاشت که او و برادرانش آموزگاران تعیین شده بر مردمش باشند، آری، حتی بر مردمی که در سرزمین شملون، و در سرزمین شیلوم، و در سرزمین عمولون بودند.

۲ زیرا لامانیان همه این سرزمین ها را تصرف کرده بودند؛ بنابراین، پادشاه لامانیان برای همه این سرزمین ها پادشاهانی تعیین کرده بود.

۳ و اینک نام پادشاه لامانیان لمان بود، خوانده شده بنام پدرش؛ و بنابراین او لمان پادشاه خوانده می شد. و او پادشاه بر مردم بیشماری بود.

۴ و او از برادران عمولون در هر سرزمینی که بدست مردمش تصرف شده بود آموزگاران تعیین کرد؛ و بدین گونه زبان نیفای در میان همه مردم لامانیان شروع به آموزش دادن شد.

۵ و آنها با یکدیگر مردمی دوستانه بودند؛ با این وجود آنها خدا را نمی شناختند؛ برادران عمولون نه به آنها درباره سرور خدایشان هیچ چیزی می گفتند، نه از قانون موسی؛ نه به آنها سخنان ابینادی را آموزش می دادند.

۶ ولی آنها به آنان آموزش می دادند که نگاشته های خود را ثبت کنند، و اینکه به یکدیگر بنویسند.

۷ و بدین گونه لامانیان شروع به افزایش ثروت نمودند، و شروع به داد و ستد با یکدیگر نمودند و قدرتمند شدند، و شروع نمودند از نظر خردمندی جهان مردمی حيله گر و خردمند شدن، آری، مردمی بسیار حيله گر، در همه شیوه های نابکاری و چپاول دلشاد می شدند، مگر اینکه در میان برادران خودشان می بود.

۸ و اینک چنین گذشت که عمولون شروع نمود اختیار بر آما و برادرانش را بدست گرفتن، و شروع نمود به آزار او، و واداشت که فرزندان او فرزندان آنها را آزار دهند.

۹ زیرا عمولون آما را می شناخت، که او یکی از کشیشان پادشاه بوده، و اینکه این او بود که سخنان ابینادی را باور کرد و از برابر پادشاه به بیرون رانده شد، و بنابراین از او خشمگین شد؛ زیرا او مطیع لمان پادشاه بود، با این حال او اختیار بر آنها را بدست گرفته از آنها کار می کشید، و کارفرمایانی بر آنها نهاده بود.

And it came to pass that so great were their afflictions that they began to cry mightily to God.

And Amulon commanded them that they should stop their cries; and he put guards over them to watch them, that whosoever should be found calling upon God should be put to death.

And Alma and his people did not raise their voices to the Lord their God, but did pour out their hearts to him; and he did know the thoughts of their hearts.

And it came to pass that the voice of the Lord came to them in their afflictions, saying: Lift up your heads and be of good comfort, for I know of the covenant which ye have made unto me; and I will covenant with my people and deliver them out of bondage.

And I will also ease the burdens which are put upon your shoulders, that even you cannot feel them upon your backs, even while you are in bondage; and this will I do that ye may stand as witnesses for me hereafter, and that ye may know of a surety that I, the Lord God, do visit my people in their afflictions.

And now it came to pass that the burdens which were laid upon Alma and his brethren were made light; yea, the Lord did strengthen them that they could bear up their burdens with ease, and they did submit cheerfully and with patience to all the will of the Lord.

And it came to pass that so great was their faith and their patience that the voice of the Lord came unto them again, saying: Be of good comfort, for on the morrow I will deliver you out of bondage.

And he said unto Alma: Thou shalt go before this people, and I will go with thee and deliver this people out of bondage.

Now it came to pass that Alma and his people in the night-time gathered their flocks together, and also of their grain; yea, even all the night-time were they gathering their flocks together.

And in the morning the Lord caused a deep sleep to come upon the Lamanites, yea, and all their task-masters were in a profound sleep.

And Alma and his people departed into the wilderness; and when they had traveled all day they pitched their tents in a valley, and they called the valley Alma, because he led their way in the wilderness.

۱۰ و چنین گذشت که رنج های آنها چنان زیاد بود که آنها شروع نمودند به درگاه خدا توانمندانه زاری کردن.

۱۱ و عمولون به آنها فرمان داد که از زاری کردن دست بردارند؛ و نگهبانانی بر آنها نهاد تا مراقب آنها باشند، که هر کسی در حال فرا خواندن خدا پیدا شود کشته شود.

۱۲ و آلمان و مردمش صدایشان را به سرور خدایشان بلند نکردند، ولی دل هایشان را بر او برون ریختند؛ و او از اندیشه های دل هایشان آگاه بود.

۱۳ و چنین گذشت که ندای سرور در رنج هایشان بر آنها آمد، گفتا: سرهای خود را بالا بگیرید و آسوده باشید، زیرا من از پیمانی که شما با من بسته اید آگاهم؛ و من با مردمم پیمان خواهم بست و آنها را از بندگی رهایی خواهم داد.

۱۴ و من همچنین بارهایی که بر شانه های شما نهاده شده اند را سبک خواهم کرد که شما نتوانید آنها را حتی در حالیکه در بندگی هستید بر پشت خود احساس کنید؛ و این را من انجام خواهم داد که شما از این پس به عنوان گواهانی برای من بایستید، و اینکه شما بدرستی بدانید که من، سرور خدا، مردمم را در رنج هایشان دیدار می کنم.

۱۵ و اینک چنین گذشت که بارهایی که بر آلمان و برادرانش نهاده شده بودند سبک شدند؛ آری، سرور آنها را نیرومند کرد که آنها بتوانند بارهایشان را به آسانی تحمل کنند، و آنها شادی کتان و با بردباری به همه خواست سرور گردن نهادند.

۱۶ و چنین گذشت که ایمان آنها و صبوری آنها چنان زیاد بود که ندای سرور دوباره بر آنها آمد، گفتا: آسوده باشید، زیرا فردا من شما را از بندگی رهایی خواهم داد.

۱۷ و او به آلمان گفت: تو به پیش مردم برو، و من با تو می آیم و این مردم را از بندگی رهایی خواهم داد.

۱۸ اینک چنین گذشت که آلمان و مردمش در طول شب گله هایشان و همچنین غله شان را گرد هم آوردند؛ آری، حتی همه طول شب، آنها گله هایشان را گردآوری می کردند.

۱۹ و در بامداد سرور واداشت تا خوابی عمیق بر لامانیان آید، آری، و همه کارفرمایان آنها در خوابی عمیق بودند.

۲۰ و آلمان و مردمش روانه بیابان شدند؛ و هنگامی که آنها همه روز را مسافرت کردند چادرهایشان را در یک وادی زدند و آن وادی را آلمان خواندند، برای اینکه او راهشان را در بیابان راهنمایی کرده بود.

Yea, and in the valley of Alma they poured out their thanks to God because he had been merciful unto them, and eased their burdens, and had delivered them out of bondage; for they were in bondage, and none could deliver them except it were the Lord their God.

And they gave thanks to God, yea, all their men and all their women and all their children that could speak lifted their voices in the praises of their God.

And now the Lord said unto Alma: Haste thee and get thou and this people out of this land, for the Lamanites have awakened and do pursue thee; therefore get thee out of this land, and I will stop the Lamanites in this valley that they come no further in pursuit of this people.

And it came to pass that they departed out of the valley, and took their journey into the wilderness.

And after they had been in the wilderness twelve days they arrived in the land of Zarahemla; and king Mosiah did also receive them with joy.

۲۱ آری، و در وادی آلما آنها سپاس هایشان را بر خدا برون ریختند، برای اینکه او بر آنها مهربان بوده و بارهای آنها را سبک کرده بود، و آنها را از بندگی رهایی داده بود؛ زیرا آنها در بندگی بودند و هیچ کسی جز سرور خدایشان نمی توانست آنها را از بندگی رهایی دهد.

۲۲ و آنها از خدا سپاسگزاری کردند، آری، همه مردانشان و همه زنانشان و همه فرزندانشان که می توانستند سخن گویند صدایشان را در ستایش های خدایشان بلند کردند.

۲۳ و اینک سرور به آلما گفت: شتاب کن و خودت و این مردم را از این سرزمین بیرون ببر، زیرا لامانیان بیدار شده اند و تو را دنبال می کنند؛ بنابراین از این سرزمین بیرون برو، و من لامانیان را در این وادی نگه می دارم که آنها بیشتر از این به دنبال این مردم نیایند.

۲۴ و چنین گذشت که آنها از وادی به بیرون روانه شدند، و سفرشان را در بیابان ادامه دادند.

۲۵ و پس از اینکه آنها دوازده روز در بیابان بودند به سرزمین زراحملا رسیدند؛ و موصایای پادشاه نیز آنها را با شادی پذیرفت.

Mosiah 25

And now king Mosiah caused that all the people should be gathered together.

Now there were not so many of the children of Nephi, or so many of those who were descendants of Nephi, as there were of the people of Zarahemla, who was a descendant of Mulek, and those who came with him into the wilderness.

And there were not so many of the people of Nephi and of the people of Zarahemla as there were of the Lamanites; yea, they were not half so numerous.

And now all the people of Nephi were assembled together, and also all the people of Zarahemla, and they were gathered together in two bodies.

And it came to pass that Mosiah did read, and caused to be read, the records of Zeniff to his people; yea, he read the records of the people of Zeniff, from the time they left the land of Zarahemla until they returned again.

And he also read the account of Alma and his brethren, and all their afflictions, from the time they left the land of Zarahemla until the time they returned again.

And now, when Mosiah had made an end of reading the records, his people who tarried in the land were struck with wonder and amazement.

For they knew not what to think; for when they beheld those that had been delivered out of bondage they were filled with exceedingly great joy.

And again, when they thought of their brethren who had been slain by the Lamanites they were filled with sorrow, and even shed many tears of sorrow.

And again, when they thought of the immediate goodness of God, and his power in delivering Alma and his brethren out of the hands of the Lamanites and of bondage, they did raise their voices and give thanks to God.

And again, when they thought upon the Lamanites, who were their brethren, of their sinful and polluted state, they were filled with pain and anguish for the welfare of their souls.

موصایا ۲۵

۱ و اینک موصایای پادشاه واداشت که همه مردم گرد هم آیند.

۲ اینک از فرزندان نیفای، یا از کسانی که از نوادگان نیفای بودند، چندان زیاد نبودند، به اندازه مردم زراحملا، کسانی که از نوادگان مولق بودند، و کسانی که با او به بیابان آمدند.

۳ و اینک مردم نیفای و مردم زراحملا چنان به اندازه مردم لامانیان نبودند؛ آری، تعداد آنها به اندازه نیم آنها هم نبود.

۴ و اینک همه مردم نیفای و همچنین همه مردم زراحملا گرد هم آمدند، و آنها در دو گروه گرد هم آمدند.

۵ و چنین گذشت که موصایا نگاشته های زنیف را بر مردمش خواند، و واداشت تا خوانده شود؛ آری، او نگاشته های مردم زنیف، از زمانی که آنها سرزمین زراحملا را ترک کردند تا زمانی که آنها دوباره بازگشتند را خواند.

۶ و او همچنین سرگذشت آلما و برادرانش و همه رنج هایشان، از زمانی که آنها سرزمین زراحملا را ترک کردند تا زمانی که آنها دوباره بازگشتند را خواند.

۷ و اینک، هنگامی که موصایا به خواندن نگاشته ها پایان داد، مردم او که در سرزمین مانده بودند شگفت زده و حیرت زده شدند.

۸ زیرا آنها نمی دانستند به چه بیندیشند؛ زیرا هنگامی که آنها به کسانی که از بندگی رهایی یافته بودند نگریستند، آکنده از شادی بی اندازه زیادی شدند.

۹ و دوباره، هنگامی که آنها به برادرانشان اندیشیدند که بدست لامانیان کشته شده بودند آکنده از اندوه شدند، و حتی از اندوه بسیار اشک ریختند.

۱۰ و دوباره، هنگامی که آنها به نیکی بی درنگ خدا، و قدرت او در رهایی دادن آلما و برادرانش از بندگی و از دست لامانیان اندیشیدند، صدایشان را بلند کردند و از خدا سپاسگزاری کردند.

۱۱ و دوباره، هنگامی که آنها به لامانیان، کسانی که برادران آنها بودند، و به وضعیّت گناهکاری و ناپاکی آنها اندیشیدند، آنها برای بهروزی روان های آنان آکنده از درد و اندوه شدند.

And it came to pass that those who were the children of Amulon and his brethren, who had taken to wife the daughters of the Lamanites, were displeased with the conduct of their fathers, and they would no longer be called by the names of their fathers, therefore they took upon themselves the name of Nephi, that they might be called the children of Nephi and be numbered among those who were called Nephites.

And now all the people of Zarahemla were numbered with the Nephites, and this because the kingdom had been conferred upon none but those who were descendants of Nephi.

And now it came to pass that when Mosiah had made an end of speaking and reading to the people, he desired that Alma should also speak to the people.

And Alma did speak unto them, when they were assembled together in large bodies, and he went from one body to another, preaching unto the people repentance and faith on the Lord.

And he did exhort the people of Limhi and his brethren, all those that had been delivered out of bondage, that they should remember that it was the Lord that did deliver them.

And it came to pass that after Alma had taught the people many things, and had made an end of speaking to them, that king Limhi was desirous that he might be baptized; and all his people were desirous that they might be baptized also.

Therefore, Alma did go forth into the water and did baptize them; yea, he did baptize them after the manner he did his brethren in the waters of Mormon; yea, and as many as he did baptize did belong to the church of God; and this because of their belief on the words of Alma.

And it came to pass that king Mosiah granted unto Alma that he might establish churches throughout all the land of Zarahemla; and gave him power to ordain priests and teachers over every church.

Now this was done because there were so many people that they could not all be governed by one teacher; neither could they all hear the word of God in one assembly;

۱۲ و چنین گذشت که کسانی که فرزندان عمولون و برادرانش بودند، که دختران لامانیان را به همسری گرفته بودند، از رفتار پدرانشان دلخور بودند، و دیگر نمی خواستند بنام پدرانشان خوانده شوند، بنابراین آنها نام نیفای را بر خودشان گذاشتند، که آنها فرزندان نیفای خوانده شوند و در میان کسانی که نیفایان خوانده می شدند شمرده شوند.

۱۳ و اینک همه مردم زراحملا از نیفایان شمرده می شدند، و این برای اینکه پادشاهی، به هیچ کسی واگذار نمی شد مگر کسانی که از نوادگان نیفای بودند.

۱۴ و اینک چنین گذشت که هنگامی که موصایا به سخن گفتن و خواندن برای مردم پایان داد، او خواستار شد که آلمان نیز به مردم سخن گوید.

۱۵ و آلمان بر آنها، هنگامی که آنها در جمعیت های بزرگ گرد هم آمده بودند، سخن گفت، با موعظه کردن بر مردم، به توبه و ایمان داشتن به سرور، و از جمعیتی به جمعیت دیگر رفت.

۱۶ و او مردم لیمحی و برادران او، همه کسانی که از بندگی رهایی یافته بودند را نصیحت کرد که آنها می بایستی به یاد آورند که این سرور بود که آنها را رهایی داد.

۱۷ و چنین گذشت که پس از اینکه آلمان چیزهای بسیاری را به مردم آموزش داد و به سخن گفتن به آنها پایان داد، لیمحی پادشاه خواستار شد که تعمید یابد؛ و همه مردم او نیز خواستار شدند که تعمید یابند.

۱۸ بنابراین، آلمان به درون آب رفت و آنها را تعمید داد؛ آری، او آنها را به شیوه ای که برادرانش را در آب های مورمون تعمید داده بود، تعمید داد؛ آری، و همه کسانی را که او تعمید داد به کلیسای خدا تعلق یافتند؛ و این به سبب ایمان آنها به سخنان آلمان بود.

۱۹ و چنین گذشت که موصایای پادشاه گذاشت که آلمان کلیساهایی در همه سرزمین زراحملا برپا کند؛ و به او قدرت داد تا کشیشان و آموزگاران بر هر کلیسایی مقرر کند.

۲۰ اینک این انجام شد برای اینکه مردم چنان زیاد بودند که همه آنها نمی توانستند با یک آموزگار اداره شوند؛ نه همه آنها می توانستند سخنان خدا را در یک گرد هم آیی بشنوند.

Therefore they did assemble themselves together in different bodies, being called churches; every church having their priests and their teachers, and every priest preaching the word according as it was delivered to him by the mouth of Alma.

And thus, notwithstanding there being many churches they were all one church, yea, even the church of God; for there was nothing preached in all the churches except it were repentance and faith in God.

And now there were seven churches in the land of Zarahemla. And it came to pass that whosoever were desirous to take upon them the name of Christ, or of God, they did join the churches of God;

And they were called the people of God. And the Lord did pour out his Spirit upon them, and they were blessed, and prospered in the land.

۲۱ بنابراین آنها در جمعیت های گوناگون، که کلیسا خوانده می شد گرد هم می آمدند؛ هر کلیسایی کشیشان و آموزگارانی داشته، و هر کشیشی سخنان را همان گونه که از دهان آما بر او بیان شده بود موعظه می کرد.

۲۲ و بدین گونه، با وجودی که کلیساهای بسیاری بودند همه آنها یک کلیسا بودند، آری، یعنی کلیسای خدا؛ زیرا در همه کلیساها چیزی جز توبه و ایمان به خدا موعظه نمی شد.

۲۳ و اینک هفت کلیسا در سرزمین زراحملا وجود داشت. و چنین گذشت که هر کسی که خواستار بود تا نام مسیح یا خدا را بر خود نهد، به کلیساهای خدا می پیوست.

۲۴ و آنها مردم خدا خوانده شدند. و سرور روحش را بر آنها برون ریخت، و آنها در سرزمین برکت یافته و کامروا شدند.

Mosiah 26

Now it came to pass that there were many of the rising generation that could not understand the words of king Benjamin, being little children at the time he spake unto his people; and they did not believe the tradition of their fathers.

They did not believe what had been said concerning the resurrection of the dead, neither did they believe concerning the coming of Christ.

And now because of their unbelief they could not understand the word of God; and their hearts were hardened.

And they would not be baptized; neither would they join the church. And they were a separate people as to their faith, and remained so ever after, even in their carnal and sinful state; for they would not call upon the Lord their God.

And now in the reign of Mosiah they were not half so numerous as the people of God; but because of the dissensions among the brethren they became more numerous.

For it came to pass that they did deceive many with their flattering words, who were in the church, and did cause them to commit many sins; therefore it became expedient that those who committed sin, that were in the church, should be admonished by the church.

And it came to pass that they were brought before the priests, and delivered up unto the priests by the teachers; and the priests brought them before Alma, who was the high priest.

Now king Mosiah had given Alma the authority over the church.

And it came to pass that Alma did not know concerning them; but there were many witnesses against them; yea, the people stood and testified of their iniquity in abundance.

Now there had not any such thing happened before in the church; therefore Alma was troubled in his spirit, and he caused that they should be brought before the king.

موصایا ۲۶

۱ اینک چنین گذشت که بسیاری از نسل در حال رشد، بچه های کوچکی بودند که سخنان بنیامین پادشاه را، در زمانی که او بر مردمش سخن می گفت نمی فهمیدند؛ و به آیین های پدرانشان ایمان نداشتند.

۲ آنها نه به چیزی که درباره رستاخیز مردگان گفته شده بود ایمان داشتند، نه آنها به چیزی درباره آمدن مسیح ایمان داشتند.

۳ و اینک به سبب بی ایمانیشان آنها سخن خدا را نمی توانستند بفهمند؛ و دل هایشان سخت شده بود.

۴ و آنها نه می خواستند تعمید یابند نه می خواستند به کلیسا بپیوندند. و آنها نسبت به ایمانشان مردمی جدا بودند، و از آن پس این چنین باقیماندند، یعنی در وضعیت نفسانی و گناهکاریشان؛ زیرا آنها نمی خواستند سرور خدایشان را بخوانند.

۵ و اینک در دوران فرمانروایی موصایا آنها به اندازه نیم مردم خدا هم نبودند؛ ولی به سبب ناسازگاری میان برادران، تعداد آنها بیشتر شد.

۶ زیرا چنین گذشت که آنها بسیاری را که در کلیسا بودند، با سخنان چاپلوسانه خود فریب دادند، و سبب شدند آنان گناهان زیادی کنند؛ بنابراین لازم شد که کسانی که گناه می کردند که در کلیسا بودند، از سوی کلیسا اندرز داده شوند.

۷ و چنین گذشت که آنها به پیش کشیشان آورده شدند، و بدست آموزگاران به کشیشان سپرده شدند؛ و کشیشان آنها را به پیش آلما کسی که کشیش اعظم بود آوردند.

۸ اینک موصایای پادشاه اختیار بر کلیسا را به آلما داده بود.

۹ و چنین گذشت که آلما درباره آنان نمی دانست؛ ولی گواهان بسیاری علیه آنان بودند؛ آری، مردم ایستادند و از نابکاری های فراوان آنان گواهی دادند.

۱۰ اینک پیش از این هیچ چنین چیزی رخ نداده بود؛ بنابراین آلما در روح خود آزرده شد، و واداشت که آنها به پیش پادشاه آورده شوند.

And he said unto the king: Behold, here are many whom we have brought before thee, who are accused of their brethren; yea, and they have been taken in divers iniquities. And they do not repent of their iniquities; therefore we have brought them before thee, that thou mayest judge them according to their crimes.

But king Mosiah said unto Alma: Behold, I judge them not; therefore I deliver them into thy hands to be judged.

And now the spirit of Alma was again troubled; and he went and inquired of the Lord what he should do concerning this matter, for he feared that he should do wrong in the sight of God.

And it came to pass that after he had poured out his whole soul to God, the voice of the Lord came to him, saying:

Blessed art thou, Alma, and blessed are they who were baptized in the waters of Mormon. Thou art blessed because of thy exceeding faith in the words alone of my servant Abinadi.

And blessed are they because of their exceeding faith in the words alone which thou hast spoken unto them.

And blessed art thou because thou hast established a church among this people; and they shall be established, and they shall be my people.

Yea, blessed is this people who are willing to bear my name; for in my name shall they be called; and they are mine.

And because thou hast inquired of me concerning the transgressor, thou art blessed.

Thou art my servant; and I covenant with thee that thou shalt have eternal life; and thou shalt serve me and go forth in my name, and shalt gather together my sheep.

And he that will hear my voice shall be my sheep; and him shall ye receive into the church, and him will I also receive.

For behold, this is my church; whosoever is baptized shall be baptized unto repentance. And whomsoever ye receive shall believe in my name; and him will I freely forgive.

۱۱ و او به پادشاه گفت: بنگر، اینها بسیاری از آن کسانی هستند که ما به پیش تو آورده ایم، کسانی که از سوی برادرانشان متهم شده اند؛ آری، و آنها به نابکاری های گوناگونی کشیده شده اند. و آنها از نابکاری های خود توبه نمی کنند؛ بنابراین ما آنها را به پیش تو آورده ایم که تو آنها را برپایه بزهکاری هایشان داوری کنی.

۱۲ ولی موصیای پادشاه به آما گفت: بنگر، من آنها را داوری نمی کنم؛ بنابراین من آنها را به دستانت تو تحویل می دهم تا داوری شوند.

۱۳ و اینک روح آما دوباره آزرده شد؛ و او رفت و از سرور جويا شد که در این باره چه باید کند، زیرا او می ترسید که در دید خدا ستم کند.

۱۴ و چنین گذشت که پس از اینکه او تمام روانش را برای خدا برون ریخت، ندای سرور بر او آمد، گفتا:

۱۵ برکت یافته هستی تو آما، و برکت یافته هستند آنهايي که در آبهای مورمون تعمید یافتند. تنها به سبب ایمان بی اندازه ات به سخنان ابینادی خدمتگزار من، تو برکت یافته هستی.

۱۶ و برکت یافته هستند آنها تنها به سبب ایمان بی اندازه شان در سخنانی که بر آنها گفته ای.

۱۷ و برکت یافته هستی تو برای اینکه کلیسایی در میان این مردم برپا کرده ای؛ و آنها برپا خواهند شد و آنها مردم من خواهند بود.

۱۸ آری، برکت یافته هستند این مردمی که خواهان برگرفتن نام من هستند؛ زیرا بنام من آنها فرا خوانده خواهند شد؛ و آنها به من تعلق دارند.

۱۹ و برای اینکه تو درباره سرپیچی کنندگان از من جويا شده ای، تو برکت یافته هستی.

۲۰ تو خدمتگزار من هستی؛ و من با تو پیمان می بندم که تو زندگی جاویدان خواهی داشت؛ و تو مرا خدمت کن و بنام من پیش برو، و بره های مرا گرد هم آور.

۲۱ و او که ندای مرا بشنود بره من خواهد بود؛ و او را تو در کلیسا بپذیر، و او را من نیز خواهم پذیرفت.

۲۲ زیرا بنگر، این کلیسای من است؛ هر کسی که تعمید می یابد به توبه تعمید خواهد یافت. و هر کسی را تو بپذیری بنام من ایمان خواهد آورد؛ و او را من به رایگان خواهم بخشید.

For it is I that taketh upon me the sins of the world; for it is I that hath created them; and it is I that granteth unto him that believeth unto the end a place at my right hand.

For behold, in my name are they called; and if they know me they shall come forth, and shall have a place eternally at my right hand.

And it shall come to pass that when the second trump shall sound then shall they that never knew me come forth and shall stand before me.

And then shall they know that I am the Lord their God, that I am their Redeemer; but they would not be redeemed.

And then I will confess unto them that I never knew them; and they shall depart into everlasting fire prepared for the devil and his angels.

Therefore I say unto you, that he that will not hear my voice, the same shall ye not receive into my church, for him I will not receive at the last day.

Therefore I say unto you, Go; and whosoever transgresseth against me, him shall ye judge according to the sins which he has committed; and if he confess his sins before thee and me, and repenteth in the sincerity of his heart, him shall ye forgive, and I will forgive him also.

Yea, and as often as my people repent will I forgive them their trespasses against me.

And ye shall also forgive one another your trespasses; for verily I say unto you, he that forgiveth not his neighbor's trespasses when he says that he repents, the same hath brought himself under condemnation.

Now I say unto you, Go; and whosoever will not repent of his sins the same shall not be numbered among my people; and this shall be observed from this time forward.

And it came to pass when Alma had heard these words he wrote them down that he might have them, and that he might judge the people of that church according to the commandments of God.

And it came to pass that Alma went and judged those that had been taken in iniquity, according to the word of the Lord.

۲۳ زیرا این من هستم که گناهان جهان را بر خود می گیرم؛ زیرا این من هستم که آنها را آفریده ام؛ و این من هستم که به آن که تا آخر ایمان داشته باشد، جایی در دست راستم عطا خواهم کرد.

۲۴ زیرا بنگر، بنام من آنها خوانده می شوند؛ و اگر آنها مرا بشناسند پیش خواهند آمد و جایی جاویدان در دست راست من خواهند داشت.

۲۵ و چنین خواهد گذشت که هنگامی که دومی شیپور به صدا درآید آنگاه آنهایی که مرا هرگز نشناختند پیش خواهند آمد و در برابر من خواهند ایستاد.

۲۶ و آنگاه آنها خواهند دانست که من سرور خدایشان هستم، که من بازخردار آنها هستم؛ ولی آنها باز خرید نخواهند شد.

۲۷ و آنگاه من به آنها اعتراف خواهم کرد که آنها را هرگز نمی شناختم؛ و آنها به آتش ابدی که برای اهریمن و فرشتگانش آماده شده است روانه خواهند شد.

۲۸ بنابراین من به تو می گویم، که آن که ندای مرا نمی خواهد بشنود، همان را تو به کلیسای من نپذیر، زیرا او را من در روز آخر نخواهم پذیرفت.

۲۹ بنابراین من به تو می گویم، برو؛ و هر کسی که از من سرپیچی کند، او را تو برپایه گناهی که او کرده است داور کن؛ و اگر او در برابر تو و من به گناهانش اعتراف کند و با صداقت قلبش توبه کند، او را تو ببخش، و من نیز او را خواهم بخشید.

۳۰ آری، و هر چندباری که مردم توبه کنند من خطاهایشان را بر علیه خودم خواهم بخشید.

۳۱ و شما نیز خطاهای یکدیگر را ببخشید؛ زیرا همانا من به تو می گویم، آن که خطاهای همسایه اش را نبخشد، هنگامی که او می گوید که توبه می کند، همان خودش را به زیر محکومیت آورده است.

۳۲ اینک من به تو می گویم، برو؛ و هر کسی که نخواهد از گناهانش توبه کند همان در میان مردم من شمرده نخواهد شد؛ و از این زمان به بعد این رعایت خواهد شد.

۳۳ و چنین گذشت که هنگامی که آما این سخنان را شنید آنها را یادداشت کرد که داشته باشد، و اینکه او مردم آن کلیسا را برپایه فرمان های خدا داور کن.

۳۴ و چنین گذشت که آما رفت و کسانی را که در نابکاری گرفته شده بودند، برپایه سخن سرور، داور کرد.

And whosoever repented of their sins and did confess them, them he did number among the people of the church;

And those that would not confess their sins and repent of their iniquity, the same were not numbered among the people of the church, and their names were blotted out.

And it came to pass that Alma did regulate all the affairs of the church; and they began again to have peace and to prosper exceedingly in the affairs of the church, walking circumspectly before God, receiving many, and baptizing many.

And now all these things did Alma and his fellow laborers do who were over the church, walking in all diligence, teaching the word of God in all things, suffering all manner of afflictions, being persecuted by all those who did not belong to the church of God.

And they did admonish their brethren; and they were also admonished, every one by the word of God, according to his sins, or to the sins which he had committed, being commanded of God to pray without ceasing, and to give thanks in all things.

۳۵ و هر کسی که از گناهانش توبه و به آنها اعتراف کرد، آنها را او در میان مردم کلیسا شمرد؛

۳۶ و کسانی که نمی خواستند به گناهانشان اعتراف کنند و از نابخاری خود توبه کنند، آنها در میان مردم کلیسا شمرده نشدند، و نامشان محو شد.

۳۷ و چنین گذشت که آما همه امور کلیسا را سامان داد؛ و آنها دوباره شروع نمودند به داشتن آرامش و کامروایی بی اندازه ای در امور کلیسا، در برابر خدا با احتیاط گام برداشته، بسیاری را پذیرفته و بسیاری را تعمیر دادند.

۳۸ و اینک همه این چیزها را آما و یاران زحمتکش او که مسئولین کلیسا بودند انجام دادند، با همه کوشایی گام برداشته، سخن خدا را در همه چیزها آموزش داده، همه گونه رنجی را تحمل کرده، از سوی همه کسانی که به کلیسای خدا تعلق نداشتند آزار دیدند.

۳۹ و آنها برادرانشان را اندرز می دادند؛ و آنها نیز اندرز می گرفتند، هر کسی با سخن خدا، برپایه گناهانش یا گناهی که او کرده بود، از سوی خدا فرمان داده شده تا بیدرنگ نیایش کرده و برای همه چیزها سپاسگزاری کنند.

And now it came to pass that the persecutions which were inflicted on the church by the unbelievers became so great that the church began to murmur, and complain to their leaders concerning the matter; and they did complain to Alma. And Alma laid the case before their king, Mosiah. And Mosiah consulted with his priests.

And it came to pass that king Mosiah sent a proclamation throughout the land round about that there should not any unbeliever persecute any of those who belonged to the church of God.

And there was a strict command throughout all the churches that there should be no persecutions among them, that there should be an equality among all men;

That they should let no pride nor haughtiness disturb their peace; that every man should esteem his neighbor as himself, laboring with their own hands for their support.

Yea, and all their priests and teachers should labor with their own hands for their support, in all cases save it were in sickness, or in much want; and doing these things, they did abound in the grace of God.

And there began to be much peace again in the land; and the people began to be very numerous, and began to scatter abroad upon the face of the earth, yea, on the north and on the south, on the east and on the west, building large cities and villages in all quarters of the land.

And the Lord did visit them and prosper them, and they became a large and wealthy people.

Now the sons of Mosiah were numbered among the unbelievers; and also one of the sons of Alma was numbered among them, he being called Alma, after his father; nevertheless, he became a very wicked and an idolatrous man. And he was a man of many words, and did speak much flattery to the people; therefore he led many of the people to do after the manner of his iniquities.

۱ و اینک چنین گذشت که آزارهایی که بدست بی ایمانان بر کلیسا وارد می شد آنچنان زیاد شد که کلیسائیان شروع به غرولند کردن نمودند، و به رهبرانشان در این مورد شکایت کردند؛ و آنها به آما شکایت کردند. و آما موضوع را در پیش پادشاه شان، موصایا مطرح کرد. و موصایا با کشیشانش مشورت کرد.

۲ و چنین گذشت که موصایای پادشاه بیانیی ای به سرتاسر دور و بر سرزمین فرستاد که هیچ بی ایمانی نمی بایستی کسانی که به کلیسای خدا تعلق دارند را آزار دهد.

۳ و فرمان اکیدی در سرتاسر همه کلیساها بود که هیچ آزاری نمی بایستی در میان آنها باشد، که در میان همه آدمیان می بایستی برابری باشد؛

۴ که آنها نباید بگذارند غرور و پُرافادگی آرامش آنها را برهم زند؛ اینک هر آدمی با دست های خودش برای تأمین خودش زحمت کشیده، همسایه اش را همچون خود ارج نهد.

۵ آری، و همه کشیشان و آموزگاران شان می بایستی با دستان خود برای تأمین خود زحمت کشند، در همه موارد مگر در بیماری، یا در نیازمندی بسیار؛ و با انجام این چیزها، آنها به فراوانی از فیض خدا بهره مند شدند.

۶ و آرامش زیادی دوباره در سرزمین شروع شد؛ و مردم شروع نمودند به زیاد شدن، و بر پهنه روی زمین، آری، در شمال و در جنوب، در شرق و در غرب، شهرها و دهکده های بزرگی در همه گوشه های سرزمین ساخته، شروع به پراکنده شدن نمودند.

۷ و سرور آنها را دیدار کرده و کامروا کرد، و آنها مردمی ثروتمند و پُر جمعیت شدند.

۸ اینک پسران موصایا در میان بی ایمانان بشمار می رفتند؛ و یکی از پسران آما نیز، او بنام پدرش، آما خوانده شده، در میان آنها بشمار می رفت، با این وجود، او مردی بسیار نابکار و بت پرست شد. و او مرد پُرگویی بود، و با چاپلوسی با مردم سخن می گفت؛ بنابراین او بسیاری از مردم را به انجام روش نابکاری های خودش کشاند.

And he became a great hinderment to the prosperity of the church of God; stealing away the hearts of the people; causing much dissension among the people; giving a chance for the enemy of God to exercise his power over them.

And now it came to pass that while he was going about to destroy the church of God, for he did go about secretly with the sons of Mosiah seeking to destroy the church, and to lead astray the people of the Lord, contrary to the commandments of God, or even the king—

And as I said unto you, as they were going about rebelling against God, behold, the angel of the Lord appeared unto them; and he descended as it were in a cloud; and he spake as it were with a voice of thunder, which caused the earth to shake upon which they stood;

And so great was their astonishment, that they fell to the earth, and understood not the words which he spake unto them.

Nevertheless he cried again, saying: Alma, arise and stand forth, for why persecutest thou the church of God? For the Lord hath said: This is my church, and I will establish it; and nothing shall overthrow it, save it is the transgression of my people.

And again, the angel said: Behold, the Lord hath heard the prayers of his people, and also the prayers of his servant, Alma, who is thy father; for he has prayed with much faith concerning thee that thou mightest be brought to the knowledge of the truth; therefore, for this purpose have I come to convince thee of the power and authority of God, that the prayers of his servants might be answered according to their faith.

And now behold, can ye dispute the power of God? For behold, doth not my voice shake the earth? And can ye not also behold me before you? And I am sent from God.

۹ و او بازدارنده بزرگی برای کامروایی کلیسای خدا شد؛ دل های مردم را ربوده؛ در میان مردم ناسازگاری زیادی را سبب شده؛ به دشمن خدا فرصت می داد تا قدرتش را بر آنها بکار برد.

۱۰ و اینک چنین گذشت که در حالیکه او به دور و بر می رفت تا کلیسای خدا را نابود کند، چرا که او با پسران موصایا مخفیانه می رفتند، بر خلاف فرمان های خدا یا حتی پادشاه، به دنبال نابودی کلیسا و گمراه کردن مردم سرور بودند —

۱۱ و همان گونه که من به شما گفتم، همان گونه که علیه خدا شورش کرده به دور و بر می رفتند، بنگرید، فرشته ای از سرور بر آنها پدیدار شد؛ و او پایین آمد گویی در یک ابر بود، و او سخن گفت گویی با صدای یک تندر بود، که سبب شد تا زمین در جایی که آنها ایستاده بودند بلرزد؛

۱۲ و چنان بزرگ بود حیرت زدگی آنها، که بر زمین افتادند، و سخنانی که او بر آنها گفت را نفهمیدند.

۱۳ با این وجود او دوباره فریاد زد، گفتا: آلما، برخیز و پیش بایست، برای چه کلیسای خدا را آزار می دهی؟ زیرا سرور گفته است: این کلیسای من است، و من آن را برپا خواهم کرد؛ و هیچ چیزی، مگر سرپیچی مردم من، آن را بر نمی اندازد.

۱۴ و دوباره، فرشته گفت: بنگر، سرور نیایش های مردمش و همچنین نیایش های خدمتگزارش، آلما، که پدر توست را شنیده است؛ زیرا او با ایمان زیادی درباره تو نیایش کرده است که تو بتوانی به دانش حقیقت آورده شوی؛ بنابراین، با این هدف من آمده ام تا تو را به قدرت و اختیار خدا متقاعد کنم، که نیایش های خدمتگزارانش برپایه ایمانشان پاسخ داده شود.

۱۵ و اینک بنگر، آیا تو می توانی به قدرت خدا شک کنی؟ زیرا بنگر، آیا صدای من زمین را نمی لرزاند؟ و آیا تو نیز نمی توانی مرا در برابر خود بنگری؟ و من از سوی خدا فرستاده شده ام.

Now I say unto thee: Go, and remember the captivity of thy fathers in the land of Helam, and in the land of Nephi; and remember how great things he has done for them; for they were in bondage, and he has delivered them. And now I say unto thee, Alma, go thy way, and seek to destroy the church no more, that their prayers may be answered, and this even if thou wilt of thyself be cast off.

And now it came to pass that these were the last words which the angel spake unto Alma, and he departed.

And now Alma and those that were with him fell again to the earth, for great was their astonishment; for with their own eyes they had beheld an angel of the Lord; and his voice was as thunder, which shook the earth; and they knew that there was nothing save the power of God that could shake the earth and cause it to tremble as though it would part asunder.

And now the astonishment of Alma was so great that he became dumb, that he could not open his mouth; yea, and he became weak, even that he could not move his hands; therefore he was taken by those that were with him, and carried helpless, even until he was laid before his father.

And they rehearsed unto his father all that had happened unto them; and his father rejoiced, for he knew that it was the power of God.

And he caused that a multitude should be gathered together that they might witness what the Lord had done for his son, and also for those that were with him.

And he caused that the priests should assemble themselves together; and they began to fast, and to pray to the Lord their God that he would open the mouth of Alma, that he might speak, and also that his limbs might receive their strength—that the eyes of the people might be opened to see and know of the goodness and glory of God.

And it came to pass after they had fasted and prayed for the space of two days and two nights, the limbs of Alma received their strength, and he stood up and began to speak unto them, bidding them to be of good comfort:

۱۶ اینک من به تو می گویم: برو، و اسارت پدران خود را در سرزمین حیلام و در سرزمین نیفای به یاد آور، و به یاد آور چه چیزهای بزرگی او برای آنها انجام داده است؛ زیرا آنها در بندگی بودند، و او آنها را رهایی داده است. و اینک من به تو می گویم، آما، راهی شو و دیگر برآن نباش تا کلیسا را نابود کنی، که نیایش های آنها پاسخ داده شوند، و این را انجام بده حتی اگر تو خواستاری خودت به دور انداخته شوی.

۱۷ و اینک چنین گذشت که اینها آخرین سخنانی بودند که آن فرشته به آما گفت، و او راهی شد.

۱۸ و اینک آما و کسانی که با او بودند دوباره بر زمین افتادند، زیرا زیاد بود حیرت زدگی آنها؛ زیرا با چشمان خود آنها یک فرشته سرور را دیده بودند؛ و صدای او همچون تندر بود، که زمین را لرزاند؛ و آنها دانستند که آن چیزی جز قدرت خدا نبود که بتواند زمین را بلرزاند و آن را تکان دهد گویی می خواهد دو تکه شود.

۱۹ و اینک حیرت زدگی آما چنان زیاد بود که زبانش بند آمد، که نتوانست دهانش را باز کند؛ آری، و او ضعیف شد، حتی اینکه او نتوانست دستهایش را تکان دهد؛ بنابراین او بدست آنهايي که با وی بودند برداشته شده و در درماندگی برده شد، تا زمانی که در برابر پدرش بر زمین گذاشته شد.

۲۰ و آنها برای پدرش همه آنچه بر آنها رخ داده بود را شرح دادند؛ و پدرش شادمان شد، زیرا او می دانست که این قدرت خدا بوده است.

۲۱ و او واداشت که جمعیتی گرد هم آیند که بتوانند بر چیزی که سرور برای پسر او و همچنین برای آنهايي که با او بودند، انجام داده بود گواهی دهند.

۲۲ و او واداشت که کشیشان خودشان گرد هم آیند؛ و آنها شروع به روزه گرفتن و نیایش به سرور خدایشان نمودند که دهان آما را باز کند که او بتواند سخن گوید، و نیز اینکه اندامش نیروی خود را بدست آورد — که چشم مردم به دیدن و شناخت نیکی و شکوه خدا باز شود.

۲۳ و چنین گذشت که پس از اینکه آنها برای مدت دو روز و دو شب روزه گرفتند و نیایش کردند، اندام آما نیرویش را بدست آورد و او ایستاد و شروع به سخن گفتن با آنها نمود، از آنها خواست تا آسوده باشند:

For, said he, I have repented of my sins, and have been redeemed of the Lord; behold I am born of the Spirit.

And the Lord said unto me: Marvel not that all mankind, yea, men and women, all nations, kindreds, tongues and people, must be born again; yea, born of God, changed from their carnal and fallen state, to a state of righteousness, being redeemed of God, becoming his sons and daughters;

And thus they become new creatures; and unless they do this, they can in nowise inherit the kingdom of God.

I say unto you, unless this be the case, they must be cast off; and this I know, because I was like to be cast off.

Nevertheless, after wading through much tribulation, repenting nigh unto death, the Lord in mercy hath seen fit to snatch me out of an everlasting burning, and I am born of God.

My soul hath been redeemed from the gall of bitterness and bonds of iniquity. I was in the darkest abyss; but now I behold the marvelous light of God. My soul was racked with eternal torment; but I am snatched, and my soul is pained no more.

I rejected my Redeemer, and denied that which had been spoken of by our fathers; but now that they may foresee that he will come, and that he remembereth every creature of his creating, he will make himself manifest unto all.

Yea, every knee shall bow, and every tongue confess before him. Yea, even at the last day, when all men shall stand to be judged of him, then shall they confess that he is God; then shall they confess, who live without God in the world, that the judgment of an everlasting punishment is just upon them; and they shall quake, and tremble, and shrink beneath the glance of his all-searching eye.

۲۴ زیرا، او گفت، من از گناهانم توبه کرده ام و از سوی سرور بازخرید شده ام؛ بنگرید من از روح مقدس زاده شده ام.

۲۵ و سرور به من گفت: شگفت زده نشو که همه بشریت، آری، مردان و زنان، همه ملت ها، اقوام، زبان ها و مردم باید دوباره زاده شوند؛ آری، از خدا زاده شده، از وضعیت نفسانی و فرو افتادگی به یک وضعیت پرهیزکاری دگرگون شده، از سوی خدا بازخرید شده، پسران و دختران او شوند؛

۲۶ و بدین گونه آنها آفریده های نو می شوند؛ و آنها به هیچ وجه نمی توانند وارث ملکوت خدا شوند مگر اینکه این را انجام دهند.

۲۷ من به شما می گویم، جز اینکه چنین باشد، آنها باید بیرون انداخته شوند؛ و این را من می دانم، برای اینکه من نزدیک بود بیرون انداخته شوم.

۲۸ با این وجود، پس از سرگردانی در پریشانی زیاد، نزدیک به مرگ توبه کرده، سرور در رحمت مناسب دیده است تا مرا از سوختن ابدی برهاند، و من از خدا زاده شده ام.

۲۹ روانم از آن زردآب تلخ و بندهای نابکاری بازخرید شده است. من در تاریکترین ژرفنا بودم؛ ولی اینک من نور شگفت انگیز خدا را می نگرم. روانم با عذاب ابدی به ضلایه کشیده شده بود؛ ولی من رهانیده شدم، و روانم دیگر درد نمی کشد.

۳۰ من بازخریدارم را رد می کردم، و آنچه که از سوی پدران ما گفته شده بود را انکار می کردم؛ ولی اینک که آنها پیش بینی می کنند که او خواهد آمد، و اینکه او هر آفریده آفرینشش را به یاد می آورد، او خودش را بر همه پدیدار خواهد کرد.

۳۱ آری، در برابر او هر زانویی خم خواهد شد، و هر زبانی اعتراف خواهد کرد. آری، برآستی در روز آخر، هنگامی که همه آدمیان بایستند تا از سوی او داوری شوند، آنگاه آنها اعتراف می کنند که او خداست؛ آنگاه آنها اعتراف می کنند، که بدون خدا در جهان زندگی می کردند، که داوری یک مجازات ابدی بر آنها دادگرانه است؛ و آنها به لرزه در خواهند آمد و تکان خواهند خورد، و در زیر دید چشم همیشه جستجوگرش در خود فرو خواهند رفت.

And now it came to pass that Alma began from this time forward to teach the people, and those who were with Alma at the time the angel appeared unto them, traveling round about through all the land, publishing to all the people the things which they had heard and seen, and preaching the word of God in much tribulation, being greatly persecuted by those who were unbelievers, being smitten by many of them.

But notwithstanding all this, they did impart much consolation to the church, confirming their faith, and exhorting them with long-suffering and much travail to keep the commandments of God.

And four of them were the sons of Mosiah; and their names were Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni; these were the names of the sons of Mosiah.

And they traveled throughout all the land of Zarahemla, and among all the people who were under the reign of king Mosiah, zealously striving to repair all the injuries which they had done to the church, confessing all their sins, and publishing all the things which they had seen, and explaining the prophecies and the scriptures to all who desired to hear them.

And thus they were instruments in the hands of God in bringing many to the knowledge of the truth, yea, to the knowledge of their Redeemer.

And how blessed are they! For they did publish peace; they did publish good tidings of good; and they did declare unto the people that the Lord reigneth.

۳۲ و اینک چنین گذشت که آتما از این زمان به بعد شروع به آموزش دادن مردم نمود، و کسانی که در زمانی که آن فرشته بر آنها پدیدار شد با وی بودند، به دور و بر در همه سراسر سرزمین مسافرت کرده، چیزهایی که آنها شنیده و دیده بودند را به همه مردم ندا کرده، و سخن خدا را با وجود پریشانی زیاد، موعظه کرده از سوی کسانی که بی ایمان بودند بسیار آزار شده و بدست بسیاری از آنها ضربه خوردند.

۳۳ ولی با وجود همه اینها، آنها کلیسا را دلداری می دادند، ایمان آنها را قوی می کردند، و با شکیبایی و سختی کشیدن زیاد آنها را به نگاه داری فرمان های خدا نصیحت می کردند.

۳۴ و چهار تن از آنها پسران موصایا بودند؛ و نام آنها عمون و هارون و عمئر و حیمنی بود؛ اینها نام های پسران موصایا بودند.

۳۵ و آنها در همه سراسر سرزمین زراحملا و در میان همه مردمی که زیر فرمانروایی موصایای پادشاه بودند مسافرت کردند، و در بازسازی همه آسیب هایی که آنها به کلیسا وارد کرده بودند با شور و شوق می کوشیدند، به همه گناهان خود اعتراف کرده، و همه چیزهایی که دیده بودند را ندا کرده، و نبوت ها و نوشته های مقدس را برای همه کسانی که خواستار شنیدن آنها بودند توضیح می دادند.

۳۶ و بدین گونه آنها در آوردن بسیاری به دانش راستین، آری، به دانش بازخردارشان، ابزاری در دست خدا بودند.

۳۷ و چه برکت یافته هستند آنها! زیرا آنها آرامش را ندا می دادند؛ آنها نوید خوش نیکی را ندا می دادند؛ و آنها بر مردم اعلام می کردند که سرور فرمانروایی می کند.

Now it came to pass that after the sons of Mosiah had done all these things, they took a small number with them and returned to their father, the king, and desired of him that he would grant unto them that they might, with these whom they had selected, go up to the land of Nephi that they might preach the things which they had heard, and that they might impart the word of God to their brethren, the Lamanites—

That perhaps they might bring them to the knowledge of the Lord their God, and convince them of the iniquity of their fathers; and that perhaps they might cure them of their hatred towards the Nephites, that they might also be brought to rejoice in the Lord their God, that they might become friendly to one another, and that there should be no more contentions in all the land which the Lord their God had given them.

Now they were desirous that salvation should be declared to every creature, for they could not bear that any human soul should perish; yea, even the very thoughts that any soul should endure endless torment did cause them to quake and tremble.

And thus did the Spirit of the Lord work upon them, for they were the very vilest of sinners. And the Lord saw fit in his infinite mercy to spare them; nevertheless they suffered much anguish of soul because of their iniquities, suffering much and fearing that they should be cast off forever.

And it came to pass that they did plead with their father many days that they might go up to the land of Nephi.

And king Mosiah went and inquired of the Lord if he should let his sons go up among the Lamanites to preach the word.

And the Lord said unto Mosiah: Let them go up, for many shall believe on their words, and they shall have eternal life; and I will deliver thy sons out of the hands of the Lamanites.

And it came to pass that Mosiah granted that they might go and do according to their request.

And they took their journey into the wilderness to go up to preach the word among the Lamanites; and I shall give an account of their proceedings hereafter.

۱ اینک چنین گذشت که پس از اینکه پسران موصایا همه این چیزها را انجام داده بودند، آنها تعداد کمی را با خود برداشتند و به نزد پدرشان، پادشاه بازگشتند، و از او خواستار شدند که او بگذارد که آنها با کسانی که برگزیده بودند، به سرزمین نیفای بروند که چیزهایی که شنیده بودند را موعظه کنند، و سخن خدا را به برادرانشان، لامانیان برسانند —

۲ که شاید بتوانند آنها را به شناخت سرور خدایشان بیاورند، و آنها را به نابکاری پدرانشان متقاعد کنند؛ و اینکه شاید بتوانند بیزاری شان نسبت به نیفایان را درمان کنند، که آنها نیز بتوانند به شادمانی کردن در سرور خدایشان آورده شوند، که آنها بتوانند با یکدیگر دوست باشند، و اینکه دیگر در همه سرزمینی که سرور خدایشان به آنها داده است هیچ درگیری نباشد.

۳ اینک آنها خواستار بودند که رستگاری بر هر آفریده ای اعلام شود، زیرا آنها نمی توانستند تاب آورند که روان هیچ انسانی هلاک شود؛ آری، حتی اندیشه اینک هیچ روانی عذابی بی پایان را تحمل کند آنها را به تکان خوردن و لرزیدن وا می داشت.

۴ و بدین گونه روح سرور بر آنها کارگر شد، زیرا آنها فرومایه ترین گناهکاران بودند. و سرور در رحمت بی کرانش مناسب دید آنها را امان دهد؛ با این وجود آنها از اندوه روان به سبب نابکاری هایشان رنج می بردند، رنج بسیار برده و ترسان بوده که آنها برای همیشه دور انداخته شوند.

۵ و چنین گذشت که آنها روزهای بسیاری به پدرشان التماس کردند که بتوانند بالا به سرزمین نیفای بروند.

۶ و موصایای پادشاه رفت و از سرور جویا شد که آیا او بگذارد تا پسرانش بالا به میان لامانیان بروند تا سخن را موعظه کنند.

۷ و سرور به موصایا گفت: بگذار آنها بالا بروند، زیرا بسیاری به سخنان آنها ایمان خواهند آورد، و آنان زندگی جاویدان خواهند داشت؛ و من پسران تو را از دست لامانیان رهایی خواهم داد.

۸ و چنین گذشت که موصایا گذاشت که آنها بروند و برپایه خواسته خود عمل کنند.

۹ و آنها راهی سفرشان به بیابان شدند تا به سوی بالا بروند تا سخن را در میان لامانیان موعظه کنند؛ و من سرگذشت کارهایشان را پس از این خواهم داد.

Now king Mosiah had no one to confer the kingdom upon, for there was not any of his sons who would accept of the kingdom.

Therefore he took the records which were engraven on the plates of brass, and also the plates of Nephi, and all the things which he had kept and preserved according to the commandments of God, after having translated and caused to be written the records which were on the plates of gold which had been found by the people of Limhi, which were delivered to him by the hand of Limhi;

And this he did because of the great anxiety of his people; for they were desirous beyond measure to know concerning those people who had been destroyed.

And now he translated them by the means of those two stones which were fastened into the two rims of a bow.

Now these things were prepared from the beginning, and were handed down from generation to generation, for the purpose of interpreting languages;

And they have been kept and preserved by the hand of the Lord, that he should discover to every creature who should possess the land the iniquities and abominations of his people;

And whosoever has these things is called seer, after the manner of old times.

Now after Mosiah had finished translating these records, behold, it gave an account of the people who were destroyed, from the time that they were destroyed back to the building of the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people and they were scattered abroad upon the face of all the earth, yea, and even from that time back until the creation of Adam.

Now this account did cause the people of Mosiah to mourn exceedingly, yea, they were filled with sorrow; nevertheless it gave them much knowledge, in the which they did rejoice.

And this account shall be written hereafter; for behold, it is expedient that all people should know the things which are written in this account.

۱۰ اینک موصایای پادشاه هیچ کسی را نداشت تا پادشاهی را به او واگذار کند، زیرا هیچ کدام از پسرانش نمی خواستند پادشاهی را بپذیرند.

۱۱ بنابراین او نگاشته هایی که بر ورقه های برنجی و همچنین بر ورقه های نیفای بودند، و همه چیزهایی را که او برپایه فرمان های خدا نگاه داشته و حفظ کرده بود را برداشت، پس از اینکه نگاشته هایی را که بر ورقه های طلایی که بدست مردم لیمحی پیدا شده بودند که از دست لیمحی به او سپرده شده بود، ترجمه کرده و واداشت تا نوشته شوند.

۱۲ و این را او به سبب دلواپسی مردمش انجام داد؛ زیرا آنها بیش از اندازه خواستار بودند تا درباره آن مردمی که نابود شده بودند بدانند.

۱۳ و اینک او آنها را به وسیله دو سنگی که به دو سربک کمان بسته شده بودند ترجمه کرد.

۱۴ اینک این چیزها از آغاز آماده شده بودند، و با هدف ترجمه کردن زبان ها، نسل به نسل دست به دست شده بودند.

۱۵ و آنها بدست سرور نگاه داری و حفظ شده بوده اند، که او بتواند به هر آفریده ای که سرزمین را تصرف می کند نابکاری ها و کارهای پلید مردمش را آشکار کند؛

۱۶ و هر کسی که این چیزها را دارد، به شیوه زمان های پیشین، رائی خوانده می شود.

۱۷ اینک پس از اینکه موصایا ترجمه این نگاشته ها را تمام کرد، بنگرید، آن سرگذشت مردمی که نابود شده بودند را بیان می کرد، از زمان ساختن برج بزرگ تا زمانی که آنها نابود شده بودند، در زمانی که سرور زبان مردم را در هم ریخت و آنها در پهنه روی زمین پراکنده شدند، آری، و حتی از آن زمان تا زمان آفرینش آدم.

۱۸ اینک این نگاشته سبب شد تا مردم موصایا بی اندازه سوگواری کنند، آری، آنها آکنده از اندوه شدند؛ با این وجود این به آنها دانش زیادی داد که در آن شادمانی کردند.

۱۹ و این نگاشته از این پس نوشته خواهد شد؛ زیرا بنگرید، این لازم است که همه مردم چیزهایی که در این نگاشته نوشته شده اند را بدانند.

And now, as I said unto you, that after king Mosiah had done these things, he took the plates of brass, and all the things which he had kept, and conferred them upon Alma, who was the son of Alma; yea, all the records, and also the interpreters, and conferred them upon him, and commanded him that he should keep and preserve them, and also keep a record of the people, handing them down from one generation to another, even as they had been handed down from the time that Lehi left Jerusalem.

۲۰ و اینک، همان گونه که من به شما گفتم، که پس از اینکه موصایای پادشاه این چیزها را انجام داد، ورقه های برنجی و همه چیزهایی که او نگاه داشته بود را برداشت، و آنها را به آلما، که پسر آلما بود واگذار کرد؛ آری، همه نگاشته ها و نیز ترجمه گرها را به او واگذار کرد، و به او فرمان داد که آنها را نگارش و حفظ کند، و همچنین نگاشته ای از مردم را نگارش کند، آنها را، همان گونه که آنها از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرد دست به دست شده بودند، از نسلی به نسلی دست به دست کند.

Now when Mosiah had done this he sent out throughout all the land, among all the people, desiring to know their will concerning who should be their king.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: We are desirous that Aaron thy son should be our king and our ruler.

Now Aaron had gone up to the land of Nephi, therefore the king could not confer the kingdom upon him; neither would Aaron take upon him the kingdom; neither were any of the sons of Mosiah willing to take upon them the kingdom.

Therefore king Mosiah sent again among the people; yea, even a written word sent he among the people. And these were the words that were written, saying:

Behold, O ye my people, or my brethren, for I esteem you as such, I desire that ye should consider the cause which ye are called to consider—for ye are desirous to have a king.

Now I declare unto you that he to whom the kingdom doth rightly belong has declined, and will not take upon him the kingdom.

And now if there should be another appointed in his stead, behold I fear there would rise contentions among you. And who knoweth but what my son, to whom the kingdom doth belong, should turn to be angry and draw away a part of this people after him, which would cause wars and contentions among you, which would be the cause of shedding much blood and perverting the way of the Lord, yea, and destroy the souls of many people.

Now I say unto you let us be wise and consider these things, for we have no right to destroy my son, neither should we have any right to destroy another if he should be appointed in his stead.

And if my son should turn again to his pride and vain things he would recall the things which he had said, and claim his right to the kingdom, which would cause him and also this people to commit much sin.

۱ اینک هنگامی که موصایا این را انجام داد، در سرتاسر همه سرزمین، به میان همه مردم فرستاده خواستار شد تا خواست آنها را دربارهٔ اینکه چه کسی می بایستی پادشاه آنها شود بداند.

۲ و چنین گذشت که رأی مردم آمد، گفتند: ما خواستاریم که هارون پسر تو پادشاه و رهبر ما باشد.

۳ اینک هارون به سوی بالا به سرزمین نیفای رفته بود، بنابراین پادشاه نمی توانست پادشاهی را به او واگذار کند؛ نه هارون می خواست پادشاهی را بپذیرد؛ نه هیچ کدام از پسران موصایا خواهان پذیرفتن پادشاهی بودند.

۴ بنابراین موصایای پادشاه دوباره به میان مردم فرستاد؛ آری، یعنی یک سخن نوشته شده به میان مردم فرستاد. و اینها سخنانی هستند که نوشته شده بودند، گفتا:

۵ بنگرید، ای شما مردم من، یا برادرانم، زیرا شما را اینگونه ارج می نهم، من خواستارم که دلیلی که شما برای در نظر گرفتن فرا خوانده شده اید را در نظر بگیرید — زیرا شما خواستار داشتن یک پادشاه هستید.

۶ اینک من به شما اعلام می کنم که او که پادشاهی به راستی به او تعلق دارد، سر باز زده است، و پادشاهی را بر خود نخواهد پذیرفت.

۷ و اینک اگر دیگری به جای او تعیین شود، بنگرید من می ترسم درگیری هایی میان شما برپا شود. و چه کسی می داند شاید که پسر من، کسی که پادشاهی به او تعلق دارد، خشمگین شود و بخشی از این مردم را به سوی خود بکشد، که سبب جنگ ها و درگیری هایی میان شما شود، که سبب خونریزی های زیاد و منحرف کردن راه سرور شود، آری، و روان های مردم بسیاری را نابود کند.

۸ اینک من به شما می گویم بگذارید خردمند باشیم و این چیزها را در نظر بگیریم، زیرا ما هیچ حقی نداریم پسر من را نابود کنیم، نه ما هیچ حقی خواهیم داشت تا دیگری را اگر به جای او تعیین شود نابود کنیم.

۹ و اگر پسر من دوباره به غرور و چیزهای بیهوده خود برگردد او همه چیزهایی که گفته بوده را به یاد خواهد آورد، و حق خود را برای پادشاهی ادعا خواهد کرد، که سبب خواهد شد تا او و این مردم گناه زیادی کنند.

And now let us be wise and look forward to these things, and do that which will make for the peace of this people.

Therefore I will be your king the remainder of my days; nevertheless, let us appoint judges, to judge this people according to our law; and we will newly arrange the affairs of this people, for we will appoint wise men to be judges, that will judge this people according to the commandments of God.

Now it is better that a man should be judged of God than of man, for the judgments of God are always just, but the judgments of man are not always just.

Therefore, if it were possible that you could have just men to be your kings, who would establish the laws of God, and judge this people according to his commandments, yea, if ye could have men for your kings who would do even as my father Benjamin did for this people—I say unto you, if this could always be the case then it would be expedient that ye should always have kings to rule over you.

And even I myself have labored with all the power and faculties which I have possessed, to teach you the commandments of God, and to establish peace throughout the land, that there should be no wars nor contentions, no stealing, nor plundering, nor murdering, nor any manner of iniquity;

And whosoever has committed iniquity, him have I punished according to the crime which he has committed, according to the law which has been given to us by our fathers.

Now I say unto you, that because all men are not just it is not expedient that ye should have a king or kings to rule over you.

For behold, how much iniquity doth one wicked king cause to be committed, yea, and what great destruction!

Yea, remember king Noah, his wickedness and his abominations, and also the wickedness and abominations of his people. Behold what great destruction did come upon them; and also because of their iniquities they were brought into bondage.

۱۰ و اینک بگذارید خردمند باشیم و چشم به راه این چیزها باشیم، و کاری که آرامش این مردم را به همراه داشته باشد انجام دهیم.

۱۱ بنابراین من برای باقیمانده روزگارم پادشاه شما خواهم بود؛ با این وجود، بگذارید داورانی بگماریم، تا این مردم را برپایه قانون ما داوری کنند؛ و ما امور این مردم را از نو به سامان آوریم، زیرا ما مردان خردمند را برای داوری تعیین خواهیم کرد، که این مردم را برپایه فرمان های خدا داوری کنند.

۱۲ اینک این بهتر است که آدمی از سوی خدا داوری شود تا از آدمی، زیرا داوری های خدا همواره دادگرانه هستند، ولی داوری های آدمی همواره دادگرانه نیستند.

۱۳ بنابراین، اگر امکان پذیر بود که شما بتوانید مردان دادگری داشته باشید تا پادشاهان شما شوند، کسانی که قوانین خدا را برپا کنند، و این مردم را برپایه فرمان های او داوری کنند، آری، اگر شما بتوانید مردانی برای پادشاهی خود داشته باشید کسانی که همانگونه که پدرم بنیامین برای مردمش انجام داد عمل کنند — من به شما می گویم، اگر همواره چنین باشد آنگاه این لازم است که شما همواره پادشاهانی داشته باشید تا بر شما فرمانروایی کنند.

۱۴ و حتی من خودم با همه قدرت و توانایی هایی که دارا شده ام زحمت کشیده ام، تا به شما فرمان های خدا را آموزش دهم، و آرامش را در سرتاسر سرزمین برپا کنم، که دیگر نه جنگی نه درگیری، نه دزدی نه چپاول گری، نه آدم کشی، نه هیچ گونه نابکاری باشد.

۱۵ و هر کسی که نابکاری کرده است، او را من برپایه بزهکاری که او انجام داده است، برپایه قانونی که از سوی پدرانمان به ما داده شده است، مجازات کرده ام.

۱۶ اینک من به شما می گویم، از آنجایی که همه آدمیان دادگر نیستند لازم نیست که شما پادشاهی یا پادشاهانی داشته باشید تا بر شما فرمانروایی کنند.

۱۷ زیرا بنگرید، یک پادشاه نابکار چقدر نابکاری های زیادی را سبب می شود تا انجام شود، آری، و چه نابودی بزرگی!

۱۸ آری، نوح پادشاه را به یاد آورید، نابکاری و کارهای پلیدش، و همچنین نابکاری و کارهای پلید مردمش را. بنگرید چه نابودی بزرگی بر آنها آمد؛ و همچنین به سبب نابکاری هایشان آنها به بندگی آورده شدند.

And were it not for the interposition of their all-wise Creator, and this because of their sincere repentance, they must unavoidably remain in bondage until now.

But behold, he did deliver them because they did humble themselves before him; and because they cried mightily unto him he did deliver them out of bondage; and thus doth the Lord work with his power in all cases among the children of men, extending the arm of mercy towards them that put their trust in him.

And behold, now I say unto you, ye cannot dethrone an iniquitous king save it be through much contention, and the shedding of much blood.

For behold, he has his friends in iniquity, and he keepeth his guards about him; and he tearth up the laws of those who have reigned in righteousness before him; and he trampleth under his feet the commandments of God;

And he enacteth laws, and sendeth them forth among his people, yea, laws after the manner of his own wickedness; and whosoever doth not obey his laws he causeth to be destroyed; and whosoever doth rebel against him he will send his armies against them to war, and if he can he will destroy them; and thus an unrighteous king doth pervert the ways of all righteousness.

And now behold I say unto you, it is not expedient that such abominations should come upon you.

Therefore, choose you by the voice of this people, judges, that ye may be judged according to the laws which have been given you by our fathers, which are correct, and which were given them by the hand of the Lord.

Now it is not common that the voice of the people desireth anything contrary to that which is right; but it is common for the lesser part of the people to desire that which is not right; therefore this shall ye observe and make it your law—to do your business by the voice of the people.

And if the time comes that the voice of the people doth choose iniquity, then is the time that the judgments of God will come upon you; yea, then is the time he will visit you with great destruction even as he has hitherto visited this land.

۱۹ و اگر برای میانجی گری آفریدگار فرزانه آنها نبود، و این به سبب توبه راستین آنها بود، آنها به ناچار تاکنون در بندگی می ماندند.

۲۰ ولی بنگرید، او آنها را رهایی داد برای اینکه آنها خودشان را در برابر او فروتن کردند؛ و برای اینکه آنها توانمندانه بسوی او فریاد برآوردند، او آنها را از بندگی رهایی داد؛ و بدین گونه سرور با قدرتش در همه موارد در میان فرزندان آدمی کار می کند، بازوی رحمت خود را به سوی آنها می دراز کرده که به او توکل می کنند.

۲۱ و بنگرید، اینک من به شما می گویم، شما نمی توانید یک پادشاه نابکار را برکنار کنید مگر از راه درگیری زیاد، و خونریزی بسیار.

۲۲ زیرا بنگرید، او دوستانی در نابکاری دارد، و نگهبانانی در دور و بر خود نگاه می دارد؛ و قوانین کسانی که پیش از او در پرهیزکاری فرمانروایی کرده اند را پاره می کند؛ و زیر پاهایش فرمان های خدا را پایمال می کند؛

۲۳ و او قوانین وضع می کند، و آنها را به میان مردمش می فرستد، آری، قوانینی از پس نابکاری خودش؛ و هر کسی که از قوانین او فرمان نبرد را او می دارد تا نابود شود؛ و هر کسی که علیه او شورش کند او لشکریانش را علیه آنها خواهد فرستاد تا بکشند، و اگر او بتواند، آنها را نابود خواهد کرد؛ و بدین گونه یک پادشاه نابکار راه های همه پرهیزکاری ها را منحرف می کند.

۲۴ و اینک بنگرید من به شما می گویم، لازم نیست که چنین کارهای پلیدی بر شما آید.

۲۵ بنابراین، شما با رأی این مردم، داوران را برگزینید که برپایه قوانینی که از سوی پدرانمان به شما داده شده اند، که درست هستند و اینکه بدست سرور به آنها داده شده اند، شما داوری شوید.

۲۶ اینک معمول نیست که رأی مردم خواستار هیچ چیزی که بر خلاف راستی است باشد؛ ولی برای بخش کمتری از مردم معمول است تا خواستار چیزی که راست نیست باشند؛ بنابراین شما به این پای بند باشید و آن را قانون خود کنید—تا کار خود را با رأی مردم انجام دهید.

۲۷ و اگر زمانی بیاید که رأی مردم نابکاری را برگزیند، آنگاه زمان آن است که مجازات های خدا بر شما آید؛ آری، آنگاه زمانی است که او با شما با نابودی بزرگی برخورد خواهد کرد، همان گونه که او تاکنون با این سرزمین برخورد کرده است.

And now if ye have judges, and they do not judge you according to the law which has been given, ye can cause that they may be judged of a higher judge.

If your higher judges do not judge righteous judgments, ye shall cause that a small number of your lower judges should be gathered together, and they shall judge your higher judges, according to the voice of the people.

And I command you to do these things in the fear of the Lord; and I command you to do these things, and that ye have no king; that if these people commit sins and iniquities they shall be answered upon their own heads.

For behold I say unto you, the sins of many people have been caused by the iniquities of their kings; therefore their iniquities are answered upon the heads of their kings.

And now I desire that this inequality should be no more in this land, especially among this my people; but I desire that this land be a land of liberty, and every man may enjoy his rights and privileges alike, so long as the Lord sees fit that we may live and inherit the land, yea, even as long as any of our posterity remains upon the face of the land.

And many more things did king Mosiah write unto them, unfolding unto them all the trials and troubles of a righteous king, yea, all the travails of soul for their people, and also all the murmurings of the people to their king; and he explained it all unto them.

And he told them that these things ought not to be; but that the burden should come upon all the people, that every man might bear his part.

And he also unfolded unto them all the disadvantages they labored under, by having an unrighteous king to rule over them;

Yea, all his iniquities and abominations, and all the wars, and contentions, and bloodshed, and the stealing, and the plundering, and the committing of whoredoms, and all manner of iniquities which cannot be enumerated—telling them that these things ought not to be, that they were expressly repugnant to the commandments of God.

۲۸ و اینک اگر شما داورانی دارید، و آنها برپایه قانونی که داده شده است شما را داوری نمی کنند، شما می توانید وادارید که آنها از سوی یک داور ارشد داوری شوند.

۲۹ اگر داوران ارشد شما با داوری پرهیزکارانه داوری نمی کنند، شما می بایستی وادارید تا تعداد کمی از داوران رده پایین شما گرد هم آیند، و آنها داوران ارشد شما را برپایه رأی مردم داوری کنند.

۳۰ و من به شما فرمان می دهم تا این چیزها را با ترس از سرور انجام دهید؛ و من به شما فرمان می دهم تا این چیزها را انجام دهید، و اینکه هیچ پادشاهی نداشته باشید؛ که اگر این مردم گناهان و نابخاری هایی کنند، آنها بر سر خودشان پاسخ داده خواهد شد.

۳۱ زیرا بنگرید من به شما می گویم، گناهان مردم بسیاری به سبب نابخاری های پادشاهان نشان بوده است؛ بنابراین پاسخگویی نابخاری های آنها بر سر پادشاهانشان می باشد.

۳۲ و اینک من خواستارم که دیگر این نابرابری در این سرزمین نباشد، به ویژه در میان این مردم من؛ ولی من خواستارم که این سرزمین یک سرزمین آزادی باشد، و هر آدمی بتواند از حقوق و امتیازات یکسان بهره مند شود، تا آن زمانی که سرور مناسب ببیند ما زندگی کنیم و این سرزمین را به ارث بریم، آری، حتی تا زمانی که کسی از زادگان ما بر روی این سرزمین باقی می ماند.

۳۳ و چیزهای بسیار بیشتری موصیای پادشاه برای آنها نوشت، همه آزمایش ها و دشواری های یک پادشاه پرهیزکار را، آری، همه سختی کشیدن های روان را برای مردم آنها، و نیز همه غرولند کردن های مردم را به پادشاهشان بر آنها فاش کرده؛ و او همه آنها را برای آنها توضیح داد.

۳۴ و او برای آنها گفت که این چیزها نمی بایستی باشند؛ بلکه می بایستی آن بار بر دوش همه مردم باشد، که هر انسانی سهم خود را بر دوش گیرد.

۳۵ و او همچنین بر آنها، زیر بار همه ناگواری ها بودن با داشتن پادشاهی نابکار تا بر آنان فرمانروایی کند، را آشکار کرد؛

۳۶ آری، همه نابخاری ها و کارهای پلید او، و همه جنگ ها و درگیری ها و خونریزی ها، و دزدی و چپاول گری، و روسپی گری و همه گونه نابخاری هایی که نمی توانند شمرده شوند — به آنها گفته که این چیزها نمی بایست باشند، که آنها به روشنی بر ضد فرمان های خدا هستند.

And now it came to pass, after king Mosiah had sent these things forth among the people they were convinced of the truth of his words.

Therefore they relinquished their desires for a king, and became exceedingly anxious that every man should have an equal chance throughout all the land; yea, and every man expressed a willingness to answer for his own sins.

Therefore, it came to pass that they assembled themselves together in bodies throughout the land, to cast in their voices concerning who should be their judges, to judge them according to the law which had been given them; and they were exceedingly rejoiced because of the liberty which had been granted unto them.

And they did wax strong in love towards Mosiah; yea, they did esteem him more than any other man; for they did not look upon him as a tyrant who was seeking for gain, yea, for that lucre which doth corrupt the soul; for he had not exacted riches of them, neither had he delighted in the shedding of blood; but he had established peace in the land, and he had granted unto his people that they should be delivered from all manner of bondage; therefore they did esteem him, yea, exceedingly, beyond measure.

And it came to pass that they did appoint judges to rule over them, or to judge them according to the law; and this they did throughout all the land.

And it came to pass that Alma was appointed to be the first chief judge, he being also the high priest, his father having conferred the office upon him, and having given him the charge concerning all the affairs of the church.

And now it came to pass that Alma did walk in the ways of the Lord, and he did keep his commandments, and he did judge righteous judgments; and there was continual peace through the land.

And thus commenced the reign of the judges throughout all the land of Zarahemla, among all the people who were called the Nephites; and Alma was the first and chief judge.

And now it came to pass that his father died, being eighty and two years old, having lived to fulfil the commandments of God.

۳۷ و اینک چنین گذشت، پس از اینکه موصایا این چیزها را به میان مردم پیش فرستاد آنها به دُرستی سخنانش متقاعد شدند.

۳۸ بنابراین آنها از خواسته های خود برای یک پادشاه چشم پوشی کردند، و بی اندازه آرزومند شدند که هر انسانی یک فرصت برابر در سرتاسر سرزمین داشته باشد؛ آری، و هر انسانی خواهان این شد تا برای گناهانش خودش پاسخگو باشد.

۳۹ بنابراین، چنین گذشت که آنها در جمعیت هایی در سرتاسر سرزمین گرد هم آمدند، تا درباره اینکه چه کسانی داوران آنها شوند رأی خود را بدهند، تا آنها را برپایه قانونی که به آنان داده شده بود دآوری کنند؛ و آنها به سبب آزادی که به آنها عطا شده بود بی اندازه شادمان شده بودند.

۴۰ و مهر آنها به موصایا زیاد شد؛ آری، آنها او را بیشتر از هر آدم دیگری ارج می نهادند؛ زیرا آنها به او به عنوان یک خودکامه که به دنبال سودجویی بود، آری، برای آن پولی که روان را فاسد می کند، نگاه نمی کردند؛ زیرا او از آنها نه ثروتی به زور می گرفت، نه در ریختن خون دلشاد می شد؛ بلکه او آرامش را در سرزمین برپا کرده بود، و گذاشته بود که مردمش از هر گونه بندگی رهایی داده شوند؛ بنابراین آنها او را ارج نهادند، آری، بی اندازه، فراتر از اندازه.

۴۱ و چنین گذشت که آنها داورانی تعیین کردند تا بر آنها فرمانروایی کنند، یا آنها را برپایه قانون دآوری کنند؛ و این را آنها در سرتاسر همه سرزمین انجام دادند.

۴۲ و چنین گذشت که آلما به عنوان نخستین داور اعظم تعیین شد، او همچنین کشیش اعظم بوده، پدرش این وظیفه را بر او واگذار کرده، و مسئولیت درباره همه امور کلیسا را به او داد.

۴۳ و اینک چنین گذشت که آلما در راه های سرور گام برمی داشت، و فرمان های او را نگاه می داشت، و با دآوری پرهیزکارانه دآوری می کرد؛ و آرامش پیوسته ای در سراسر سرزمین برپا شد.

۴۴ و بدین گونه فرمانروایی داوران در سرتاسر همه سرزمین زراحملا، در میان همه مردمی که نیفایان خوانده می شدند، آغاز شد؛ و آلما داور نخست و اعظم بود.

۴۵ و اینک چنین گذشت که پدرش تا سن هشتاد و دو سالگی زندگی کرد و فرمان های خدا را برآورده کرد و درگذشت.

And it came to pass that Mosiah died also, in the thirty and third year of his reign, being sixty and three years old; making in the whole, five hundred and nine years from the time Lehi left Jerusalem.

And thus ended the reign of the kings over the people of Nephi; and thus ended the days of Alma, who was the founder of their church.

۴۶ و چنین گذشت که موصایا نیز، در سی و سومین سال فرمانروایی خود شصت و سه ساله بوده درگذشت، در مجموع، پانصد و نه سال از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرد.

۴۷ و بدین گونه فرمانروایی پادشاهان بر مردم نیفای پایان یافت؛ و بدین گونه روزهای آلما که بنیانگذار کلیسای آنها بود پایان یافت.

The Book of Alma

the Son of Alma

The account of Alma, who was the son of Alma, the first and chief judge over the people of Nephi, and also the high priest over the Church. An account of the reign of the judges, and the wars and contentions among the people. And also an account of a war between the Nephites and the Lamanites, according to the record of Alma, the first and chief judge.

Alma 1

Now it came to pass that in the first year of the reign of the judges over the people of Nephi, from this time forward, king Mosiah having gone the way of all the earth, having warred a good warfare, walking uprightly before God, leaving none to reign in his stead; nevertheless he had established laws, and they were acknowledged by the people; therefore they were obliged to abide by the laws which he had made.

And it came to pass that in the first year of the reign of Alma in the judgment-seat, there was a man brought before him to be judged, a man who was large, and was noted for his much strength.

And he had gone about among the people, preaching to them that which he termed to be the word of God, bearing down against the church; declaring unto the people that every priest and teacher ought to become popular; and they ought not to labor with their hands, but that they ought to be supported by the people.

And he also testified unto the people that all mankind should be saved at the last day, and that they need not fear nor tremble, but that they might lift up their heads and rejoice; for the Lord had created all men, and had also redeemed all men; and, in the end, all men should have eternal life.

And it came to pass that he did teach these things so much that many did believe on his words, even so many that they began to support him and give him money.

کتاب آما

پسر آما

سرگذشت آما، که پسر آما، داور نخست و اعظم بر مردم نیفای و نیز کشیش اعظم بر کلیسا بود. سرگذشت فرمانروایی داوران، و جنگها و درگیریهای میان مردم. و نیز سرگذشتی از جنگ بین نیفایان و لامانیان، بر پایه نگاشته آما، داور نخست و اعظم.

آما ۱

۱ اینک چنین گذشت که در نخستین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، از این پس، پادشاه موصایا راهی که همه زمینیان می روند رفته، در نبرد زندگی خوب جنگیده، سرافرازانه در پیشگاه خدا گام برداشته، هیچکسی را تعیین نکرده که پس از او فرمانروایی کند؛ با این وجود، او قوانینی وضع کرده بود، و آنها از سوی مردم تأیید شده بودند؛ بنابراین موظف به فرمانبری از قوانینی که او وضع کرده بود شدند.

۲ و چنین گذشت که در نخستین سال فرمانروایی آما در کرسی داوری، مردی که درشت بود، و برای نیروی زیادش معروف بود، در برابر وی آورده شد تا داوری شود.

۳ و او دور و بر میان مردم رفته بود، آنها را به آنچه او عنوان می کرد سخن خدا باشد موعظه کرده، علیه کلیسا ضدیت کرده؛ به مردم اعلام می کرد که هر کشیشی و آموزگاری می بایستی مردم پسند شود، و آنها نمی بایستی با دستهای خود زحمت بکشند، بلکه باید بدست مردم تأمین شوند.

۴ و او همچنین بر مردم گواهی می داد که همه بشریت در روز آخر نجات خواهند یافت، و اینکه آنها نیازی ندارند که بترسند یا بلرزند، بلکه آنها می توانند سرهای خود را بالا گرفته و شادمانی کنند؛ زیرا سرور همه آدمیان را آفریده است، و همچنین همه آدمیان را باز خرید کرده است، و در پایان، همه آدمیان زندگی جاویدان خواهند داشت.

۵ و چنین گذشت که او این چیزها را آنچنان آموزش می داد که بسیاری سخنان او را باور کردند، حتی آنچنان زیاد که آنها شروع به تأمین او و پول دادن به او نمودند.

And he began to be lifted up in the pride of his heart, and to wear very costly apparel, yea, and even began to establish a church after the manner of his preaching.

And it came to pass as he was going, to preach to those who believed on his word, he met a man who belonged to the church of God, yea, even one of their teachers; and he began to contend with him sharply, that he might lead away the people of the church; but the man withstood him, admonishing him with the words of God.

Now the name of the man was Gideon; and it was he who was an instrument in the hands of God in delivering the people of Limhi out of bondage.

Now, because Gideon withstood him with the words of God he was wroth with Gideon, and drew his sword and began to smite him. Now Gideon being stricken with many years, therefore he was not able to withstand his blows, therefore he was slain by the sword.

And the man who slew him was taken by the people of the church, and was brought before Alma, to be judged according to the crimes which he had committed.

And it came to pass that he stood before Alma and pled for himself with much boldness.

But Alma said unto him: Behold, this is the first time that priestcraft has been introduced among this people. And behold, thou art not only guilty of priestcraft, but hast endeavored to enforce it by the sword; and were priestcraft to be enforced among this people it would prove their entire destruction.

And thou hast shed the blood of a righteous man, yea, a man who has done much good among this people; and were we to spare thee his blood would come upon us for vengeance.

Therefore thou art condemned to die, according to the law which has been given us by Mosiah, our last king; and it has been acknowledged by this people; therefore this people must abide by the law.

۶ و او شروع به غرق در غرور دل خود شدن و پوشیدن جامه های خیلی گران کرد، آری، و حتی شروع به برپا کردن کلیسایی به شیوه موعظه اش نمود.

۷ و چنین گذشت همچنان که او می رفت تا برای کسانی که سخن وی را باور می کردند موعظه کند، به مردی که عضو کلیسای خدا بود برخورد، آری، یعنی یکی از آموزگاران آنها؛ و او شروع به جر و بحث تندی با وی کرد که بتواند مردم کلیسا را به بیراهه کشد، ولی آن مرد در مقابل او ایستادگی کرده او را با سخنان خدا اندرز داد.

۸ اینک نام آن مرد جدعون بود، و این آن کسی بود که ابزاری در دست خدا در رها دادن مردم لیمحی از بندگی بود.

۹ اینک، برای اینکه جدعون با سخنان خدا در مقابل او ایستادگی کرد او از جدعون خشمگین شد، و شمشیرش را بیرون کشید و شروع به زدن وی کرد. اینک جدعون از سالهای بسیار فرسوده بوده، از این رو قادر نبود در مقابل ضربات وی ایستادگی کند، بنابراین با شمشیر کشته شد.

۱۰ و مردی که او را کشت بدست مردم کلیسا دستگیر شد، و به پیش آلما آورده شد، تا بر پایه پزهکاری هایی که کرده بود داوری شود.

۱۱ و چنین گذشت که او در برابر آلما ایستاد و از خود با دلیری زیاد دفاع کرد.

۱۲ ولی آلما به وی گفت: بنگر این نخستین باری است که کشیش گری در میان این مردم آورده شده است، و بنگر تو نه تنها مجرم به کشیش گری هستی، بلکه تلاش کرده ای آن را با شمشیر تحمیل کنی؛ و اگر کشیش گری میان این مردم تحمیل شود نتیجه آن نابودی کامل آنها خواهد بود.

۱۳ و تو خون یک مرد پرهیزکار را ریخته ای؛ آری، مردی که نیکی های زیادی میان این مردم کرده است؛ و اگر تو را امان دهیم انتقام خون وی بر ما خواهد آمد.

۱۴ از این رو تو بر پایه قوانینی که بدست موصایا، آخرین پادشاه ما، به ما داده شده است محکوم به مرگ هستی؛ و بدست این مردم تأیید شده است؛ بنابراین این مردم باید از این قوانین فرمانبری کنند.

And it came to pass that they took him; and his name was Nehor; and they carried him upon the top of the hill Manti, and there he was caused, or rather did acknowledge, between the heavens and the earth, that what he had taught to the people was contrary to the word of God; and there he suffered an ignominious death.

Nevertheless, this did not put an end to the spreading of priestcraft through the land; for there were many who loved the vain things of the world, and they went forth preaching false doctrines; and this they did for the sake of riches and honor.

Nevertheless, they durst not lie, if it were known, for fear of the law, for liars were punished; therefore they pretended to preach according to their belief; and now the law could have no power on any man for his belief.

And they durst not steal, for fear of the law, for such were punished; neither durst they rob, nor murder, for he that murdered was punished unto death.

But it came to pass that whosoever did not belong to the church of God began to persecute those that did belong to the church of God, and had taken upon them the name of Christ.

Yea, they did persecute them, and afflict them with all manner of words, and this because of their humility; because they were not proud in their own eyes, and because they did impart the word of God, one with another, without money and without price.

Now there was a strict law among the people of the church, that there should not any man, belonging to the church, arise and persecute those that did not belong to the church, and that there should be no persecution among themselves.

Nevertheless, there were many among them who began to be proud, and began to contend warmly with their adversaries, even unto blows; yea, they would smite one another with their fists.

Now this was in the second year of the reign of Alma, and it was a cause of much affliction to the church; yea, it was the cause of much trial with the church.

۱۵ و چنین گذشت که آنها وی را گرفتند؛ و نام او نحور بود؛ و آنها او را به بالای تپه مانتی بردند، و آنجا او، بین آسمانها و زمین، واداشته شد، یا به بیان بهتر گردن نهاد، که آنچه که به مردم آموزش داده بود برخلاف سخن خدا بوده؛ و آنجا زجر یک مرگ ننگین را کشید.

۱۶ با این وجود، این به رواج یافتن کشیش گری در سراسر سرزمین پایان نداد؛ زیرا بسیاری بودند که عاشق چیزهای بیهوده جهان بودند، و در حال موعظه اصول نادرست پیش می رفتند؛ و این را برای کسب ثروت و ارجمندی انجام می دادند.

۱۷ با این وجود، آنها به خاطر ترس از قانون جرأت دروغگویی نداشتند، چون دروغگویان اگر آشکار می شدند مجازات می شدند؛ بنابراین به موعظه بر پایه باورهایشان وانمود می کردند و اینک قانون نمی توانست هیچ قدرتی بر هیچ آدمی برای باورهایش داشته باشد.

۱۸ و آنها برای ترس از قانون جرأت دزدی نداشتند، زیرا چنین کسانی مجازات می شدند؛ نه جرأت دستبرد زدن داشتند، نه آدم کشی، زیرا کسی که آدم می کشت با مرگ مجازات می شد.

۱۹ ولی چنین گذشت که هر کسی که عضو کلیسای خدا نبود شروع به آزار کسانی کرد که عضو کلیسای خدا بودند و نام مسیح را بر خود گذاشته بودند.

۲۰ آری، آنها را آزار می دادند و با هر گونه سخنی رنج می دادند، و این به سبب فروتنی آنها بود؛ برای اینکه آنها در چشمان خود مغرور نبودند، و برای اینکه سخن خدا را بدون پول و بدون بها به یکدیگر می رساندند.

۲۱ اینک قانون محکمی در میان مردم کلیسا وجود داشت، که نباید هیچ کسی که عضو کلیساست، برخاسته و کسانی را که عضو کلیسا نیستند آزار دهد و اینکه نباید هیچ آزاری در میان خودشان باشد.

۲۲ با این وجود، بسیاری در میان آنها بودند که شروع به مغرور شدن کردند، و شروع نمودند با دشمنان خود با تندی جر و بحث کنند، حتی با ضربات؛ آری، آنها یکدیگر را با مشت هایشان می زدند.

۲۳ اینک این در دومین سال فرمانروایی آلمانا بود، و این سبب رنج بزرگی برای کلیسا شد؛ آری، این سبب سختی زیادی در کلیسا شد.

For the hearts of many were hardened, and their names were blotted out, that they were remembered no more among the people of God. And also many withdrew themselves from among them.

Now this was a great trial to those that did stand fast in the faith; nevertheless, they were steadfast and immovable in keeping the commandments of God, and they bore with patience the persecution which was heaped upon them.

And when the priests left their labor to impart the word of God unto the people, the people also left their labors to hear the word of God. And when the priest had imparted unto them the word of God they all returned again diligently unto their labors; and the priest, not esteeming himself above his hearers, for the preacher was no better than the hearer, neither was the teacher any better than the learner; and thus they were all equal, and they did all labor, every man according to his strength.

And they did impart of their substance, every man according to that which he had, to the poor, and the needy, and the sick, and the afflicted; and they did not wear costly apparel, yet they were neat and comely.

And thus they did establish the affairs of the church; and thus they began to have continual peace again, notwithstanding all their persecutions.

And now, because of the steadiness of the church they began to be exceedingly rich, having abundance of all things whatsoever they stood in need—an abundance of flocks and herds, and fatlings of every kind, and also abundance of grain, and of gold, and of silver, and of precious things, and abundance of silk and fine-twined linen, and all manner of good homely cloth.

And thus, in their prosperous circumstances, they did not send away any who were naked, or that were hungry, or that were athirst, or that were sick, or that had not been nourished; and they did not set their hearts upon riches; therefore they were liberal to all, both old and young, both bond and free, both male and female, whether out of the church or in the church, having no respect to persons as to those who stood in need.

۲۴ زیرا دل‌های بسیاری سخت شد، و نام آنها محو شد، که آنها دیگر در میان مردم خدا به یاد آورده نشدند. و نیز بسیاری خود را از میان آنها کنار کشیدند.

۲۵ اینک این برای کسانی که در ایمان با استواری می ایستادند آزمایش بزرگی بود؛ با این وجود، آنها در نگاه داشتن فرمان‌های خدا استوار و پا برجا بودند، و آزاری که بر سر آنها ریخته می شد را با صبوری تحمل می کردند.

۲۶ و هنگامی که کشیشان کارشان را رها می کردند تا سخن خدا را به مردم برسانند، مردم نیز کارهایشان را رها می کردند تا سخن خدا را بشنوند. و هنگامی که کشیشی سخن خدا را به آنان می رساند همگی دوباره با کوشایی به کارهایشان بازمی گشتند؛ و کشیش، بدون اینکه خود را از شنونده‌هایش بالاتر ارج نهد، زیرا نه موعظه کننده از شنونده بهتر بود، نه آموزگار ذره‌ای بهتر از شاگرد؛ و بدین گونه آنها همگی برابر بودند، و آنها همگی کار می کردند، هر کس بر پایه نیروی خود.

۲۷ و آنها از دارایی خود، هر کسی بر پایه آنچه داشت، به بینوایان و نیازمندان، و بیماران و رنج کشیده‌ها می رساندند؛ و آنها جامه‌های گران نمی پوشیدند، با این حال پاکیزه و دوست داشتنی بودند.

۲۸ و بدین گونه آنها امور کلیسا را سامان دادند؛ و بدین گونه آنها، با وجود همه آزار شدن‌هایشان، دوباره شروع به داشتن آرامش پیوسته‌ای نمودند.

۲۹ و اینک، آنها به سبب استواری کلیسا شروع نمودند به بی اندازه ثروتمند شدن، همه چیزها از هر آنچه که نیازمند بودند به فراوانی داشتند — فراوانی گله‌ها و رمه‌ها و فربه‌ها از هر گونه، و نیز فراوانی غله، و طلا و نقره و چیزهای گرانبها، و فراوانی ابریشم و کتان ریزبافت و همه گونه پارچه‌های ساده نیکو.

۳۰ و بدین گونه، در شرایط کامروایی شان، آنها هیچ کسی را که برهنه یا گرسنه یا تشنه یا بیمار بود یا غذا نخورده بود روانه نمی کردند؛ و دل‌هایشان را بر ثروت نمی گذاشتند؛ بنابراین به همه، هم پیر و هم جوان، هم آزاد و هم دربند، هم زن و هم مرد، خواه بیرون از کلیسا یا درون کلیسا، نسبت به کسانی که نیازمند بودند بدون جانبداری از اشخاص، بخشنده بودند.

And thus they did prosper and become far more wealthy than those who did not belong to their church.

For those who did not belong to their church did indulge themselves in sorceries, and in idolatry or idleness, and in babblings, and in envyings and strife; wearing costly apparel; being lifted up in the pride of their own eyes; persecuting, lying, thieving, robbing, committing whoredoms, and murdering, and all manner of wickedness; nevertheless, the law was put in force upon all those who did transgress it, inasmuch as it was possible.

And it came to pass that by thus exercising the law upon them, every man suffering according to that which he had done, they became more still, and durst not commit any wickedness if it were known; therefore, there was much peace among the people of Nephi until the fifth year of the reign of the judges.

۳۱ و بدین گونه آنها کامروا شدند و از کسانی که عضو کلیسا نبودند به مراتب ثروتمندتر شدند.

۳۲ زیرا کسانی که عضو کلیسایشان نبودند خود را به دست افسونگری، و بُت پرستی یا تنبلی، و یاوه گویی، و حسادت ها و ستیزه جویی سپردند؛ با جامه های گران پوشیدن؛ غرق در غرور چشمهای خود شدن؛ آزار، دروغ گویی، دزدی، راهزنی، روسپی گری، و آدم کشی و همه گونه نابکاری؛ با این وجود، قانون بر همه کسانی که از آن سرپیچی می کردند، تا جایی که امکان پذیر بود، اجرا می شد.

۳۳ و چنین گذشت که با این گونه اجرای قوانین بر آنها، هر کسی بر پایه آنچه که انجام داده بود تنبیه شده، آنها آرامتر شدند، و جرأت انجام هیچ نابکاری اگر آشکار می شد را نداشتند؛ بنابراین، آرامش زیادی میان مردم نیفای تا سال پنجم فرمانروایی داوران برقرار بود.

And it came to pass in the commencement of the fifth year of their reign there began to be a contention among the people; for a certain man, being called Amlici, he being a very cunning man, yea, a wise man as to the wisdom of the world, he being after the order of the man that slew Gideon by the sword, who was executed according to the law—

Now this Amlici had, by his cunning, drawn away much people after him; even so much that they began to be very powerful; and they began to endeavor to establish Amlici to be a king over the people.

Now this was alarming to the people of the church, and also to all those who had not been drawn away after the persuasions of Amlici; for they knew that according to their law that such things must be established by the voice of the people.

Therefore, if it were possible that Amlici should gain the voice of the people, he, being a wicked man, would deprive them of their rights and privileges of the church; for it was his intent to destroy the church of God.

And it came to pass that the people assembled themselves together throughout all the land, every man according to his mind, whether it were for or against Amlici, in separate bodies, having much dispute and wonderful contentions one with another.

And thus they did assemble themselves together to cast in their voices concerning the matter; and they were laid before the judges.

And it came to pass that the voice of the people came against Amlici, that he was not made king over the people.

Now this did cause much joy in the hearts of those who were against him; but Amlici did stir up those who were in his favor to anger against those who were not in his favor.

And it came to pass that they gathered themselves together, and did consecrate Amlici to be their king.

Now when Amlici was made king over them he commanded them that they should take up arms against their brethren; and this he did that he might subject them to him.

۱ و چنین گذشت در آغاز پنجمین سال فرمانروایی آنها، درگیری میان مردم شروع شد؛ زیرا مرد بخصوصی، که املسی خوانده می شد، خیلی حیله گر بوده، آری، مردی خردمند نسبت به خردمندی جهان، پیرو نظام آن مردی بوده که جدعون را با شمشیر کشت، آنکه بر پایه قانون اعدام شد —

۲ اینک این املسی با حیله گری اش، مردم زیادی را به دنبال خود کشیده بود؛ حتی آنچنان زیاد که آنها شروع کردند به بسیار قدرتمند شدن؛ و شروع به تلاش نمودند تا املسی را به پادشاهی بر مردم بنشانند.

۳ اینک این هشداری برای مردم کلیسا بود و نیز برای همه کسانی که با ترغیب های املسی به دنبال وی کشیده نشده بودند؛ زیرا می دانستند که بر پایه قانون آنها این گونه چیزها می بایستی با رأی مردم وضع شوند.

۴ بنابراین، اگر امکان پذیر بود که املسی رأی مردم را بدست می آورد، او، مردی نابکار بوده، آنها را از حقوق و امتیازات کلیسا محروم می کرد؛ زیرا نیت وی نابود کردن کلیسای خدا بود.

۵ و چنین گذشت که مردم در سرتاسر همه سرزمین گرد همایی کردند، هر کس بر پایه نگرش خود، خواه طرفدار یا علیه املسی، در جمعیتای جدا از هم، با یکدیگر جر و بحث زیاد و مباحثه های عجیبی داشتند.

۶ و بدین گونه آنها خودشان گرد هم آمدند تا درباره این موضوع رأی خود را اعلام کنند؛ و رأی آنها در برابر داوران گذاشته شد.

۷ و چنین گذشت که رأی مردم بر علیه املسی درآمد، که او پادشاه بر مردم نشد.

۸ اینک این سبب شادی زیادی در دلهای کسانی که علیه وی بودند شد؛ ولی املسی کسانی که طرفدار وی بودند را برانگیخت تا بر کسانی که طرفدار وی نبودند خشم گیرند.

۹ و چنین گذشت که آنها گرد هم آمدند، و املسی را تخصیص دادند تا پادشاه آنها باشد.

۱۰ اینک هنگامی که املسی پادشاه بر آنان شد به آنان فرمان داد که می بایستی بر علیه برادرانشان سلاح بردارند؛ و این کار را او کرد تا بتواند آنان را مطیع خود کند.

Now the people of Amlici were distinguished by the name of Amlici, being called Amlicites; and the remainder were called Nephites, or the people of God.

Therefore the people of the Nephites were aware of the intent of the Amlicites, and therefore they did prepare to meet them; yea, they did arm themselves with swords, and with cimeters, and with bows, and with arrows, and with stones, and with slings, and with all manner of weapons of war, of every kind.

And thus they were prepared to meet the Amlicites at the time of their coming. And there were appointed captains, and higher captains, and chief captains, according to their numbers.

And it came to pass that Amlici did arm his men with all manner of weapons of war of every kind; and he also appointed rulers and leaders over his people, to lead them to war against their brethren.

And it came to pass that the Amlicites came upon the hill Amnihu, which was east of the river Sidon, which ran by the land of Zarahemla, and there they began to make war with the Nephites.

Now Alma, being the chief judge and the governor of the people of Nephi, therefore he went up with his people, yea, with his captains, and chief captains, yea, at the head of his armies, against the Amlicites to battle.

And they began to slay the Amlicites upon the hill east of Sidon. And the Amlicites did contend with the Nephites with great strength, insomuch that many of the Nephites did fall before the Amlicites.

Nevertheless the Lord did strengthen the hand of the Nephites, that they slew the Amlicites with great slaughter, that they began to flee before them.

And it came to pass that the Nephites did pursue the Amlicites all that day, and did slay them with much slaughter, insomuch that there were slain of the Amlicites twelve thousand five hundred thirty and two souls; and there were slain of the Nephites six thousand five hundred sixty and two souls.

۱۱ اینک مردم املسی با نام املسی مشخص شده، املسیان خوانده شدند؛ و بقیه نیفایان یا مردم خدا خوانده شدند.

۱۲ بنابراین مردم نیفایان از نیت املسیان آگاه بودند، و بنابراین برای رویارویی با آنان خود را آماده کردند؛ آری، آنها خود را با شمشیر و با دشنه، و با تیر و کمان، و با سنگ و قلاب سنگ، و همه گونه سلاح های جنگی از هر گونه مجهز کردند.

۱۳ و بدین گونه آنها برای رویارویی با املسیان در زمان آمدنشان آماده شدند. و فرماندهان، فرماندهان ارشد، و سرفرماندهان بر پایه تعدادشان تعیین شدند.

۱۴ و چنین گذشت که املسی مردان خود را با همه گونه سلاح های جنگی از هر گونه مجهز کرد؛ و او نیز فرمانروایان و رهبرانی بر مردمش تعیین کرد، تا آنان را در جنگ علیه برادرانشان رهبری کنند.

۱۵ و چنین گذشت که املسیان بر بالای تپه امنیحو آمدند، که در شرق رود صیدون بود، که در کنار سرزمین زراحملا جاری بود، و آنجا شروع به جنگ راه انداختن با نیفایان نمودند.

۱۶ اینک آما، داور اعظم و فرماندار مردم نیفای بود، بنابراین او با مردمش بالا رفت، آری، با فرماندهان، و سرفرماندهانش، آری، تا علیه املسیان در رأس لشکریانش نبرد کند.

۱۷ و آنها بر تپه در شرق صیدون شروع به کشتن املسیان کردند. و املسیان با نیفایان با نیروی زیادی درگیر شدند، به اندازه ای که بسیاری از نیفایان در برابر املسیان فرو افتادند.

۱۸ با این وجود سرور دست نیفایان را نیرومند کرد، که آنها املسیان را در کشتاری بزرگ کشتند، که آنان شروع به گریختن از برابر آنها نمودند.

۱۹ و چنین گذشت که نیفایان همه آن روز املسیان را دنبال کردند، آنان را در کشتار بسیاری کشتند آنچنان که کشته های املسیان دوازده هزار و پانصد و سی و دو تن بود؛ و کشته های نیفایان شش هزار و پانصد و شصت و دو تن بود.

And it came to pass that when Alma could pursue the Amlicites no longer he caused that his people should pitch their tents in the valley of Gideon, the valley being called after that Gideon who was slain by the hand of Nehor with the sword; and in this valley the Nephites did pitch their tents for the night.

And Alma sent spies to follow the remnant of the Amlicites, that he might know of their plans and their plots, whereby he might guard himself against them, that he might preserve his people from being destroyed.

Now those whom he had sent out to watch the camp of the Amlicites were called Zeram, and Amnor, and Manti, and Limher; these were they who went out with their men to watch the camp of the Amlicites.

And it came to pass that on the morrow they returned into the camp of the Nephites in great haste, being greatly astonished, and struck with much fear, saying:

Behold, we followed the camp of the Amlicites, and to our great astonishment, in the land of Minon, above the land of Zarahemla, in the course of the land of Nephi, we saw a numerous host of the Lamanites; and behold, the Amlicites have joined them;

And they are upon our brethren in that land; and they are fleeing before them with their flocks, and their wives, and their children, towards our city; and except we make haste they obtain possession of our city, and our fathers, and our wives, and our children be slain.

And it came to pass that the people of Nephi took their tents, and departed out of the valley of Gideon towards their city, which was the city of Zarahemla.

And behold, as they were crossing the river Sidon, the Lamanites and the Amlicites, being as numerous almost, as it were, as the sands of the sea, came upon them to destroy them.

Nevertheless, the Nephites being strengthened by the hand of the Lord, having prayed mightily to him that he would deliver them out of the hands of their enemies, therefore the Lord did hear their cries, and did strengthen them, and the Lamanites and the Amlicites did fall before them.

۲۰ و چنین گذشت که هنگامی که آما بیش از آن نتوانست املسیان را دنبال کند مردمش را واداشت تا چادرهایشان را در درّه جدعون برپا کنند، وادی که در پی آن جدعونی خوانده می شد که بدست نحور با شمشیر کشته شده بود؛ و در این وادی نیفایان چادرهای خود را برای شب برپا کردند.

۲۱ و آما جاسوسانی فرستاد تا بازمانده املسیان را دنبال کنند، که او بتواند از برنامه ها و دسیسه های آنان آگاه گردد، که بدین وسیله بتواند از خودش برعلیه آنان پاسداری کند، که بتواند مردمش را از نابود شدن حفظ کند.

۲۲ اینک کسانی که او فرستاده بود تا اردوی املسیان را دیده بانی کنند زرام و عمنور و مانتی و لیمجر خوانده می شدند؛ اینها کسانی بودند که با مردانشان بیرون رفتند تا اردوی املسیان را دیده بانی کنند.

۲۳ و چنین گذشت که فردایش آنان با شتاب زیاد به اردوی نیفایان بازگشتند، بسیار حیرت زده و ترسان بوده، گفتند:

۲۴ بنگرید، ما اردوی املسیان را دنبال کردیم، و در کمال حیرت مان در سرزمین مینون بالای سرزمین زراحملا، در سر راه سرزمین نیفای، ما سپاه بیشمار از لامانیان را دیدیم؛ و بنگرید، املسیان به آنها پیوسته اند.

۲۵ و آنان بر سر برادران ما در آن سرزمین هستند، و آنها با گله ها و همسران و فرزندانشان در حال گریختن از برابر آنان به طرف شهر ما هستند؛ و جز اینکه شتاب کنیم آنان شهر ما را در دست می گیرند، و پدران و همسران و فرزندانمان کشته خواهند شد.

۲۶ و چنین گذشت که مردم نیفای چادرهایشان را برداشتند، و از درّه جدعون به طرف شهرشان که شهر زراحملا بود راهی شدند.

۲۷ و بنگرید، همچنان که لامانیان و املسیان از رود صیدون می گذشتند، بیشمار بوده گویی تقریباً به اندازه شنهای دریا بوده، بر آنان برآمدند تا آنان را نابود کنند.

۲۸ با این وجود، نیفایان با دست سرور نیرومند شده، توانمندان به او نیایش کرده که آنها را از دست دشمنانشان رهایی دهد، بنابراین سرور زاری آنها را شنید و آنها را نیرومند کرد، و لامانیان و املسیان در برابر آنها فرو افتادند.

And it came to pass that Alma fought with Amlici with the sword, face to face; and they did contend mightily, one with another.

And it came to pass that Alma, being a man of God, being exercised with much faith, cried, saying: O Lord, have mercy and spare my life, that I may be an instrument in thy hands to save and preserve this people.

Now when Alma had said these words he contended again with Amlici; and he was strengthened, insomuch that he slew Amlici with the sword.

And he also contended with the king of the Lamanites; but the king of the Lamanites fled back from before Alma and sent his guards to contend with Alma.

But Alma, with his guards, contended with the guards of the king of the Lamanites until he slew and drove them back.

And thus he cleared the ground, or rather the bank, which was on the west of the river Sidon, throwing the bodies of the Lamanites who had been slain into the waters of Sidon, that thereby his people might have room to cross and contend with the Lamanites and the Amlicites on the west side of the river Sidon.

And it came to pass that when they had all crossed the river Sidon that the Lamanites and the Amlicites began to flee before them, notwithstanding they were so numerous that they could not be numbered.

And they fled before the Nephites towards the wilderness which was west and north, away beyond the borders of the land; and the Nephites did pursue them with their might, and did slay them.

Yea, they were met on every hand, and slain and driven, until they were scattered on the west, and on the north, until they had reached the wilderness, which was called Hermounts; and it was that part of the wilderness which was infested by wild and ravenous beasts.

And it came to pass that many died in the wilderness of their wounds, and were devoured by those beasts and also the vultures of the air; and their bones have been found, and have been heaped up on the earth.

۲۹ و چنین گذشت که آلمان با املسی رو در رو با شمشیر جنگید؛ و توانمندان با یکدیگر درگیر شدند.

۳۰ و چنین گذشت که آلمان، مرد خدا بوده، ایمان زیاد بکار برده، فریاد برآورد، گفتا: سَرَوْرَا، رحم داشته باش و جان مرا در امان بدار، که شاید ابزاری در دست تو برای نجات و حفظ این مردم باشم.

۳۱ اینک هنگامی که آلمان این سخنان را گفت، دوباره با املسی درگیر شد، و نیرومند شد آنچنان که املسی را با شمشیر کشت.

۳۲ و او با پادشاه لامانیان نیز درگیر شد؛ ولی پادشاه لامانیان از برابر آلمان به عقب گریخت و محافظینش را فرستاد تا با آلمان درگیر شوند.

۳۳ ولی آلمان، با محافظین خود، با محافظین پادشاه لامانیان درگیر شد تا اینکه آنها را کشت و به عقب راند.

۳۴ و بدین گونه او زمین را باز کرد، یا به بیان بهتر کرانه را، که در غرب رود صیدون بود، با انداختن بدنهای لامانیانی که کشته شده بودند در آبهای صیدون، که با این کار مردمش بتوانند جایی برای گذشتن و درگیر شدن با لامانیان و املسیان در غرب رود صیدون داشته باشند.

۳۵ و چنین گذشت که هنگامی که همه آنها از رود صیدون گذشتند اینک لامانیان و املسیان، با وجودی که آنچنان زیاد بودند که نمی توانستند شمرده شوند، شروع به گریختن از برابر آنها نمودند.

۳۶ و آنها از برابر نیفایان به طرف بیابانی که در غرب و شمال بود گریختند، دور فراتر از مرزهای آن سرزمین، و نیفایان با توانشان آنان را دنبال کردند و کشتند.

۳۷ آری، آنها از هر سو رو در رو شده کشته و رانده شدند، تا اینکه در غرب و در شمال پراکنده شدند، تا اینکه به بیابانی رسیدند که حرمونت خوانده می شد، و این آن بخش از بیابانی بود که مورد تاخت و تاز جانوران درنده و گرسنه بود.

۳۸ و چنین گذشت که بسیاری در بیابان از زخم هایشان مُردند، و بدست آن جانوران و نیز کرکس های هوا بلعیده شدند؛ و استخوانهای آنان پیدا شده و بر روی زمین انباشته شده اند.

Alma 3

And it came to pass that the Nephites who were not slain by the weapons of war, after having buried those who had been slain—now the number of the slain were not numbered, because of the greatness of their number—after they had finished burying their dead they all returned to their lands, and to their houses, and their wives, and their children.

Now many women and children had been slain with the sword, and also many of their flocks and their herds; and also many of their fields of grain were destroyed, for they were trodden down by the hosts of men.

And now as many of the Lamanites and the Amlicites who had been slain upon the bank of the river Sidon were cast into the waters of Sidon; and behold their bones are in the depths of the sea, and they are many.

And the Amlicites were distinguished from the Nephites, for they had marked themselves with red in their foreheads after the manner of the Lamanites; nevertheless they had not shorn their heads like unto the Lamanites.

Now the heads of the Lamanites were shorn; and they were naked, save it were skin which was girded about their loins, and also their armor, which was girded about them, and their bows, and their arrows, and their stones, and their slings, and so forth.

And the skins of the Lamanites were dark, according to the mark which was set upon their fathers, which was a curse upon them because of their transgression and their rebellion against their brethren, who consisted of Nephi, Jacob, and Joseph, and Sam, who were just and holy men.

And their brethren sought to destroy them, therefore they were cursed; and the Lord God set a mark upon them, yea, upon Laman and Lemuel, and also the sons of Ishmael, and Ishmaelitish women.

And this was done that their seed might be distinguished from the seed of their brethren, that thereby the Lord God might preserve his people, that they might not mix and believe in incorrect traditions which would prove their destruction.

آلما ۳

۱ و چنین گذشت که نیفایانی که با سلاح های جنگی کشته نشده بودند پس از دفن کردن کسانی که کشته شده بودند — اینک تعداد کشته ها به سبب تعداد زیاد آنها شمرده نشد — پس از اینکه آنها دفن کردن مُرده هایشان را تمام کردند همه به سرزمین هایشان و به خانه هایشان و همسرانشان و فرزندانسان بازگشتند.

۲ اینک زنان و بچه های بسیاری با شمشیر کشته شده بودند، و نیز بسیاری از گله هایشان و رمه هایشان؛ و بسیاری از کشتزارهای غله هایشان نیز نابود شده بود، زیرا بدست سپاهیان آدمی لگدمال شده بودند.

۳ و اینک آن تعدادی از لامانیان و املسیان که در کناره رود صیدون کشته شده بودند به آبهای صیدون انداخته شدند؛ و بنگرید استخوانهای آنان در اعماق دریاست، و آنها بسیارند.

۴ و املسیان از نیفایان متمایز بودند، زیرا آنان به شیوه لامانیان پیشانی خود را با سرخی نشانه ای زده بودند؛ با این وجود آنان سرهای خود را به شیوه لامانیان نتراشیده بودند.

۵ اینک سرهای لامانیان تراشیده شده بود؛ و آنان برهنه بودند، مگر پوستی که به دور کمرهایشان بسته بود، و نیز زره هایشان، که به دورشان بسته بود، و تیر و کمان هایشان، و سنگ و قلاب سنگ هایشان و مانند آن.

۶ و پوست لامانیان تیره بود، بر پایه نشانه ای که بر پدرانسان گذاشته شده بود، که نفرینی بر آنان بود به سبب سرپیچی هایشان و شورششان بر علیه برادرانشان، که شامل نیفای، یعقوب و یوسف و سام بود، که مردانی دادگر و مقدس بودند.

۷ و برادرانشان بر آن بودند تا آنها را نابود کنند، بنابراین آنان نفرین شدند؛ و سرور خدا نشانه ای بر آنان گذاشت، آری، بر لامان و لموئیل، و همچنین بر پسران اسماعیل و زنان اسماعیلی.

۸ و این انجام شد که نوادگان آنان بتوانند از نوادگان برادرانشان متمایز شوند، که با آن سرور خدا بتواند مردمش را حفظ کند، که آنان نتوانند با برادرانشان درآمیزند و سنت های نابکاری را که نابودی آنها را در بر خواهد داشت باور کنند.

And it came to pass that whosoever did mingle his seed with that of the Lamanites did bring the same curse upon his seed.

Therefore, whosoever suffered himself to be led away by the Lamanites was called under that head, and there was a mark set upon him.

And it came to pass that whosoever would not believe in the tradition of the Lamanites, but believed those records which were brought out of the land of Jerusalem, and also in the tradition of their fathers, which were correct, who believed in the commandments of God and kept them, were called the Nephites, or the people of Nephi, from that time forth—

And it is they who have kept the records which are true of their people, and also of the people of the Lamanites.

Now we will return again to the Amlicites, for they also had a mark set upon them; yea, they set the mark upon themselves, yea, even a mark of red upon their foreheads.

Thus the word of God is fulfilled, for these are the words which he said to Nephi: Behold, the Lamanites have I cursed, and I will set a mark on them that they and their seed may be separated from thee and thy seed, from this time henceforth and forever, except they repent of their wickedness and turn to me that I may have mercy upon them.

And again: I will set a mark upon him that mingleth his seed with thy brethren, that they may be cursed also.

And again: I will set a mark upon him that fighteth against thee and thy seed.

And again, I say he that departeth from thee shall no more be called thy seed; and I will bless thee, and whomsoever shall be called thy seed, henceforth and forever; and these were the promises of the Lord unto Nephi and to his seed.

Now the Amlicites knew not that they were fulfilling the words of God when they began to mark themselves in their foreheads; nevertheless they had come out in open rebellion against God; therefore it was expedient that the curse should fall upon them.

۹ و چنین گذشت که هر کسی که نوادگان خود را با لامانیان می آمیخت همان نفرین را بر نوادگانش می آورد.

۱۰ بنابراین، هر کسی که بر خود روا می داشت که بدست لامانیان به بیراهه کشانده شود به همان عنوان خوانده می شد و نشانه ای بر وی گذاشته می شد.

۱۱ و چنین گذشت که هر کسی که سنت لامانیان را باور نمی کرد، بلکه آن نگاشته هایی را باور می کرد که از سرزمین اورشلیم بیرون آورده شده بودند، و نیز سنت پدرانشان را که درست بود، کسانی که به فرمان های خدا ایمان داشتند و آنها را نگاه می داشتند، از آن پس نیفایان خوانده می شدند، یا مردم نیفای —

۱۲ و اینها آن کسانی هستند که نگاشته هایی را نگاه داشته اند که درباره مردمشان، و نیز درباره مردم لامانیان راست هستند.

۱۳ اینک ما دوباره به املسیان باز خواهیم گشت، زیرا بر آنان نیز نشانه ای گذاشته شده بود؛ آری، آنان آن نشانه را بر خودشان گذاشتند، آری، یعنی نشانه ای از سرخی بر پیشانی هایشان.

۱۴ بدین گونه سخن خدا برآورده می شود، زیرا اینها سخنانی هستند که او به نیفای گفت: بنگر، لامانیان را نفرین کرده ام، و نشانه ای بر آنان خواهم گذاشت که آنها و نوادگان آنها بتوانند از تو و نوادگان تو جدا شوند، از این پس و برای همیشه، جز اینکه آنان از نابکاری خود توبه کنند و به من رو آورند که من بتوانم بر آنان رحم داشته باشم.

۱۵ و دوباره: من نشانه ای بر آن که نوادگانش را با برادران تو درآمیزد خواهم گذاشت، که آنان نیز نفرین شوند.

۱۶ و دوباره: من نشانه ای بر آن که بر علیه تو و نوادگان تو بجنگد خواهم گذاشت.

۱۷ و دوباره، من می گویم آن که از تو جدا شود دیگر نوادگان تو خوانده نخواهد شد؛ و من تو را و هر کسی که نوادگان تو خوانده شود، از این پس و برای همیشه برکت خواهم داد؛ و اینها وعده های سرور به نیفای و نوادگانش بود.

۱۸ اینک املسیان نمی دانستند که داشتند سخنان خدا را برآورده می کردند هنگامی که شروع به نشانه گذاردن بر پیشانی های خودشان نمودند؛ با این وجود آنها بی پرده بر علیه خدا شورش کرده بودند؛ بنابراین لازم بود که نفرینی بر آنها فرو افتد.

Now I would that ye should see that they brought upon themselves the curse; and even so doth every man that is cursed bring upon himself his own condemnation.

Now it came to pass that not many days after the battle which was fought in the land of Zarahemla, by the Lamanites and the Amlicites, that there was another army of the Lamanites came in upon the people of Nephi, in the same place where the first army met the Amlicites.

And it came to pass that there was an army sent to drive them out of their land.

Now Alma himself being afflicted with a wound did not go up to battle at this time against the Lamanites;

But he sent up a numerous army against them; and they went up and slew many of the Lamanites, and drove the remainder of them out of the borders of their land.

And then they returned again and began to establish peace in the land, being troubled no more for a time with their enemies.

Now all these things were done, yea, all these wars and contentions were commenced and ended in the fifth year of the reign of the judges.

And in one year were thousands and tens of thousands of souls sent to the eternal world, that they might reap their rewards according to their works, whether they were good or whether they were bad, to reap eternal happiness or eternal misery, according to the spirit which they listed to obey, whether it be a good spirit or a bad one.

For every man receiveth wages of him whom he listeth to obey, and this according to the words of the spirit of prophecy; therefore let it be according to the truth. And thus endeth the fifth year of the reign of the judges.

۱۹ اینک من می خواهم که شما ببینید که آنها نفرین را خود بر سر خود آوردند؛ و همین گونه هر کسی که نفرین شده است، محکومیت خودش را چنین بر سر خود می آورد.

۲۰ اینک چنین گذشت که روزهای بسیاری از نبردی که در سرزمین زراحملا، بدست لامانیان و املسیان درگرفت نگذشته بود، که سپاه دیگری از لامانیان، در همان جایی که نخستین سپاه به املسیان برخورد، بر مردم نیفایان وارد شد.

۲۱ و چنین گذشت که سپاهی فرستاده شد تا آنان را از سرزمینشان بیرون برانند.

۲۲ اینک آلما خودش رنج کشیده از یک زخم این بار به نبرد بر علیه لامانیان نرفت.

۲۳ ولی سپاه بیشماری را علیه آنان فرستاد؛ و آنها رفتند و بسیاری از لامانیان را کشتند، و بقیه آنان را از مرزهای سرزمینشان بیرون راندند.

۲۴ و آنگاه آنها بازگشتند، برای مدتی از دشمنانشان دیگر آزرده نشده، و شروع به برقراری آرامش در سرزمین نمودند.

۲۵ اینک همه این چیزها انجام شد، آری، همه این جنگ ها و درگیری ها در پنجمین سال فرمانروایی داوران آغاز شد و پایان یافت.

۲۶ و در یک سال هزاران و ده ها هزار تن به جهان جاویدان فرستاده شدند، که آنها بتوانند پاداش خود را بر پایه کارهایشان، خواه نیک بود یا بد، درو کنند، درو کردن خوشبختی یا بدبختی جاوید، بر پایه روحی که برای فرمانبری برگزیده بودند، خواه آن روح نیکی باشد یا بدی.

۲۷ زیرا هر آدمی مزدش را از آن کسی می گیرد که برای فرمانبری برمی گزیند، و این بر پایه سخنان روح نبوت است؛ بنابراین بگذار بر پایه حقیقت باشد. و بدین گونه پنجمین سال فرمانروایی داوران پایان یافت.

Alma 4

Now it came to pass in the sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were no contentions nor wars in the land of Zarahemla;

But the people were afflicted, yea, greatly afflicted for the loss of their brethren, and also for the loss of their flocks and herds, and also for the loss of their fields of grain, which were trodden under foot and destroyed by the Lamanites.

And so great were their afflictions that every soul had cause to mourn; and they believed that it was the judgments of God sent upon them because of their wickedness and their abominations; therefore they were awakened to a remembrance of their duty.

And they began to establish the church more fully; yea, and many were baptized in the waters of Sidon and were joined to the church of God; yea, they were baptized by the hand of Alma, who had been consecrated the high priest over the people of the church, by the hand of his father Alma.

And it came to pass in the seventh year of the reign of the judges there were about three thousand five hundred souls that united themselves to the church of God and were baptized. And thus ended the seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi; and there was continual peace in all that time.

And it came to pass in the eighth year of the reign of the judges, that the people of the church began to wax proud, because of their exceeding riches, and their fine silks, and their fine-twined linen, and because of their many flocks and herds, and their gold and their silver, and all manner of precious things, which they had obtained by their industry; and in all these things were they lifted up in the pride of their eyes, for they began to wear very costly apparel.

Now this was the cause of much affliction to Alma, yea, and to many of the people whom Alma had consecrated to be teachers, and priests, and elders over the church; yea, many of them were sorely grieved for the wickedness which they saw had begun to be among their people.

آلما ۴

۱ اینک چنین گذشت در ششمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، در سرزمین زراحملانه درگیری بود نه جنگی.

۲ ولی مردم رنج کشیده بودند، آری، به شدت رنج کشیده برای از دست دادن برادرانشان، و نیز برای از دست دادن گله ها و رمه هایشان، و نیز برای از دست دادن کشتزارهای غله هایشان که بدست لامانیان لگدمال و نابود شده بودند.

۳ و آنچنان رنج های آنها بزرگ بود که هر روانی دلیلی برای سوگواری کردن داشت؛ و آنها باور داشتند که این داوری های خدا بر آنها به سبب نابکاری هایشان و کارهای پلیدشان فرستاده شده؛ بنابراین آنها برای به یاد آوری وظیفه شان بیدار شدند.

۴ و آنها شروع به برپا نمودن کامل تر کلیسا نمودند؛ آری، و بسیاری در آبهای صیدون تعمید یافتند و به کلیسای خدا پیوستند؛ آری، آنها بدست آلما تعمید یافتند، کسی که به عنوان کشیش اعظم بر مردم کلیسا بدست پدرش آلما تخصیص داده شده بود.

۵ و چنین گذشت در هفتمین سال فرمانروایی داوران نزدیک به سه هزار و پانصد تن بودند که خودشان را با کلیسای خدا متحد کردند و تعمید یافتند. و بدین گونه هفتمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت؛ و در همه آن دوره آرامش پیوسته ای وجود داشت.

۶ و چنین گذشت در هشتمین سال فرمانروایی داوران، که مردم کلیسا شروع به مغرور شدن کردند، به سبب ثروت بی اندازه شان و ابریشم های ظریف شان و کتان ریزبافت شان، و به سبب گله ها و رمه های بسیارشان، و طلایشان و نقره هایشان و همه گونه چیزهای گرانبها که آنها با کاردانی شان بدست آورده بودند؛ و در همه این چیزها آنها غرق در غرور چشمانشان بودند، زیرا آنها شروع به پوشیدن جامه های گران کردند.

۷ اینک این سبب رنج زیادی برای آلما شد، آری، و برای بسیاری از مردم، که آلما به آموزگاری و کشیشی و ارشدی بر کلیسا تخصیص داده بود؛ آری، بسیاری از آنها برای نابکاری هایی که می دیدند در میان مردمشان شروع شده بود، به شدت غمگین شدند.

For they saw and beheld with great sorrow that the people of the church began to be lifted up in the pride of their eyes, and to set their hearts upon riches and upon the vain things of the world, that they began to be scornful, one towards another, and they began to persecute those that did not believe according to their own will and pleasure.

And thus, in this eighth year of the reign of the judges, there began to be great contentions among the people of the church; yea, there were envyings, and strife, and malice, and persecutions, and pride, even to exceed the pride of those who did not belong to the church of God.

And thus ended the eighth year of the reign of the judges; and the wickedness of the church was a great stumbling-block to those who did not belong to the church; and thus the church began to fail in its progress.

And it came to pass in the commencement of the ninth year, Alma saw the wickedness of the church, and he saw also that the example of the church began to lead those who were unbelievers on from one piece of iniquity to another, thus bringing on the destruction of the people.

Yea, he saw great inequality among the people, some lifting themselves up with their pride, despising others, turning their backs upon the needy and the naked and those who were hungry, and those who were athirst, and those who were sick and afflicted.

Now this was a great cause for lamentations among the people, while others were abasing themselves, succoring those who stood in need of their succor, such as imparting their substance to the poor and the needy, feeding the hungry, and suffering all manner of afflictions, for Christ's sake, who should come according to the spirit of prophecy;

Looking forward to that day, thus retaining a remission of their sins; being filled with great joy because of the resurrection of the dead, according to the will and power and deliverance of Jesus Christ from the bands of death.

۸ زیرا آنها با اندوه زیادی می دیدند و می نگریستند که مردم کلیسا شروع نمودند به غرق شدن در غرور چشمانشان، و گذاشتن دلهایشان بر ثروت و بر چیزهای بیهوده جهان، اینکه شروع نمودند نسبت به همدیگر گستاخ شدن، و شروع به آزار کسانی نمودند که بر پایه خواست و خوشنودی خود آنها باور نداشتند.

۹ و بدین گونه، در این هشتمین سال فرمانروایی داوران، درگیری های بزرگی میان مردم کلیسا شروع شد؛ آری، حسادت ها، و ستیزه جویی و کینه توزی، و آزارها و غرور، حتی فراتر از غرور کسانی که عضو کلیسای خدا نبودند، وجود داشتند.

۱۰ و بدین گونه هشتمین سال فرمانروایی داوران پایان یافت؛ و نابکاری کلیسا سنگ مانع بزرگی برای کسانی بود که عضو کلیسا نبودند؛ و بدین گونه کلیسا شروع به شکست خوردن در پیشرفتش نمود.

۱۱ و چنین گذشت در آغاز نهمین سال، آلمان نابکاری کلیسا را دید، و نیز دید که کلیسا شروع نموده به سرمشقی شدن که کسانی که بی ایمان بودند از یک پلیدی به پلیدی دیگری هدایت شوند و بدین گونه نابودی مردم را آورد.

۱۲ آری، او نابرابری بزرگی را میان مردم دید، تعدادی غرق در غرورشان شده، دیگران را خوار شمرده بر نیازمندان و برهنگان و کسانی که گرسنه بودند و کسانی که تشنه بودند و کسانی که بیمار و رنج کشیده بودند پشت می کردند.

۱۳ اینک این دلیل بزرگی برای عزاداری میان مردم بود، در حالیکه دیگران خود را کوچک می شمردند، کسانی که نیازمندیاری بودند را یاری رسانده، مانند دادن دارایی خود به بینوایان و نیازمندان، غذا دادن به گرسنگان، و تحمل کردن همه گونه رنجی، برای خاطر مسیح، آن که بر پایه روح نبوت خواهد آمد؛

۱۴ چشم به راه آن روز، بدین گونه آمرزش گناهانشان را نگه داشته، به سبب رستاخیز مردگان، بر پایه خواست و قدرت و رهایی دهنده عیسی مسیح از بندهای مرگ، آکنده از شادی بزرگی می شوند.

And now it came to pass that Alma, having seen the afflictions of the humble followers of God, and the persecutions which were heaped upon them by the remainder of his people, and seeing all their inequality, began to be very sorrowful; nevertheless the Spirit of the Lord did not fail him.

And he selected a wise man who was among the elders of the church, and gave him power according to the voice of the people, that he might have power to enact laws according to the laws which had been given, and to put them in force according to the wickedness and the crimes of the people.

Now this man's name was Nephiah, and he was appointed chief judge; and he sat in the judgment-seat to judge and to govern the people.

Now Alma did not grant unto him the office of being high priest over the church, but he retained the office of high priest unto himself; but he delivered the judgment-seat unto Nephiah.

And this he did that he himself might go forth among his people, or among the people of Nephi, that he might preach the word of God unto them, to stir them up in remembrance of their duty, and that he might pull down, by the word of God, all the pride and craftiness and all the contentions which were among his people, seeing no way that he might reclaim them save it were in bearing down in pure testimony against them.

And thus in the commencement of the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi, Alma delivered up the judgment-seat to Nephiah, and confined himself wholly to the high priesthood of the holy order of God, to the testimony of the word, according to the spirit of revelation and prophecy.

۱۵ و اینک چنین گذشت که آلمان، رنج های پیروان فروتن خدا و آزارهایی که بدست بقیه مردمش بر سر آنان می ریخت، و همه نابرابری های آنها را دیده؛ شروع به بی اندازه اندوهگین شدن نمود؛ با این حال روح سرور او را رها نکرد.

۱۶ و او مرد خردمندی را که در میان ارشدان کلیسا بود برگزید، و بر پایه رأی مردم به او قدرت داد، که او بر پایه قوانینی که داده شده بود قدرت قانون گذاری داشته باشد، و آنها را بر پایه نابکاری و بزهکاری های مردم اجرا کند.

۱۷ اینک نام این مرد نیفایحا بود، و او به عنوان داور اعظم تعیین شده بود؛ و او در گرسی داوری نشست تا مردم را داوری و فرمانروایی کند.

۱۸ اینک آلمان وظیفه کشیش اعظم بودن بر کلیسا را به او عطا نکرد، بلکه وظیفه کشیش اعظم را برای خود نگه داشت؛ ولی گرسی داوری را به نیفایحا سپرد.

۱۹ و او این کار را کرد که خودش بتواند به میان مردمش، یا میان مردم نیفای پیش رود، که بتواند سخن خدا را نزد آنان موعظه کند، تا آنان را برای به یاد آوری وظائف شان برانگیزد، و اینکه او بتواند با سخن خدا، همه غرور و نیرنگ و همه درگیری هایی را که در میان مردمش بود پایین آورد، هیچ راهی ندید که بتواند آنها را بازگرداند مگر با دادن گواهی خالصانه بر علیه آنان.

۲۰ و بدین گونه در آغاز نهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، آلمان گرسی داوری را به نیفایحا سپرد و خود را کاملاً به کشیشی اعظم نظام مقدس خدا، به گواهی سخن، بر پایه روح مکاشفه و نبوت اختصاص داد.

The words which Alma, the High Priest according to the holy order of God, delivered to the people in their cities and villages throughout the land.

Alma 5

Now it came to pass that Alma began to deliver the word of God unto the people, first in the land of Zarahemla, and from thence throughout all the land.

And these are the words which he spake to the people in the church which was established in the city of Zarahemla, according to his own record, saying:

I, Alma, having been consecrated by my father, Alma, to be a high priest over the church of God, he having power and authority from God to do these things, behold, I say unto you that he began to establish a church in the land which was in the borders of Nephi; yea, the land which was called the land of Mormon; yea, and he did baptize his brethren in the waters of Mormon.

And behold, I say unto you, they were delivered out of the hands of the people of king Noah, by the mercy and power of God.

And behold, after that, they were brought into bondage by the hands of the Lamanites in the wilderness; yea, I say unto you, they were in captivity, and again the Lord did deliver them out of bondage by the power of his word; and we were brought into this land, and here we began to establish the church of God throughout this land also.

And now behold, I say unto you, my brethren, you that belong to this church, have you sufficiently retained in remembrance the captivity of your fathers? Yea, and have you sufficiently retained in remembrance his mercy and long-suffering towards them? And moreover, have ye sufficiently retained in remembrance that he has delivered their souls from hell?

سخنانی که آتما، کشیش اعظم بر پایه نظام مقدس خدا، به مردم در شهرها و دهکده ها در سرتاسر سرزمین بیان کرد.

آتما ۵

۱ اینک چنین گذشت که آتما شروع نمود به بیان سخن خدا بر مردم، نخست در سرزمین زراحملا، و از آنجا در سرتاسر سرزمین.

۲ و اینها سخنانی هستند که او در کلیسایی که در شهر زراحملا برپا شده بود به مردم گفت، بر پایه نگاشته خودش، گفتا:

۳ من، آتما، بدست پدرم، آتما، تخصیص داده شده، تا کشیش اعظمی بر کلیسای خدا باشم، او برای انجام این چیزها قدرت و اختیار از سوی خدا داشته، بنگرید، من به شما می گویم که او شروع نمود به برپایی یک کلیسا در سرزمینی که در مرزهای نیفای بود؛ آری، سرزمینی که سرزمین مورمون خوانده می شد؛ آری، و او برادرانش را در آبهای مورمون تعمید داد.

۴ و بنگرید، من به شما می گویم، آنها، با رحمت و قدرت خدا، از دست مردم نوح پادشاه رهایی یافتند.

۵ و بنگرید، پس از آن، آنها بدست لامانیان در بیابان به بندگی آورده شدند؛ آری، من به شما می گویم، آنها در اسارت بودند، و دوباره سرور آنها را با قدرت سخنش از بندگی رهایی داد؛ و ما به این سرزمین آورده شدیم، و اینجا نیز شروع به برپایی کلیسای خدا در سرتاسر این سرزمین نمودیم.

۶ و اینک بنگرید، من به شما می گویم، برادرانم، شما که عضو این کلیسا هستید، آیا به اندازه کافی خاطره اسارت پدرانتان را نگه داشته اید؟ آری، و آیا شما به اندازه کافی خاطره رحمت و شکیبایی اش را نسبت به روان آنها نگه داشته اید؟ و افزون بر این، آیا به اندازه کافی خاطره او که روان آنها را از دوزخ رهایی داده است را نگه داشته اید؟

Behold, he changed their hearts; yea, he awakened them out of a deep sleep, and they awoke unto God. Behold, they were in the midst of darkness; nevertheless, their souls were illuminated by the light of the everlasting word; yea, they were encircled about by the bands of death, and the chains of hell, and an everlasting destruction did await them.

And now I ask of you, my brethren, were they destroyed? Behold, I say unto you, Nay, they were not.

And again I ask, were the bands of death broken, and the chains of hell which encircled them about, were they loosed? I say unto you, Yea, they were loosed, and their souls did expand, and they did sing redeeming love. And I say unto you that they are saved.

And now I ask of you on what conditions are they saved? Yea, what grounds had they to hope for salvation? What is the cause of their being loosed from the bands of death, yea, and also the chains of hell?

Behold, I can tell you—did not my father Alma believe in the words which were delivered by the mouth of Abinadi? And was he not a holy prophet? Did he not speak the words of God, and my father Alma believe them?

And according to his faith there was a mighty change wrought in his heart. Behold I say unto you that this is all true.

And behold, he preached the word unto your fathers, and a mighty change was also wrought in their hearts, and they humbled themselves and put their trust in the true and living God. And behold, they were faithful until the end; therefore they were saved.

And now behold, I ask of you, my brethren of the church, have ye spiritually been born of God? Have ye received his image in your countenances? Have ye experienced this mighty change in your hearts?

Do ye exercise faith in the redemption of him who created you? Do you look forward with an eye of faith, and view this mortal body raised in immortality, and this corruption raised in incorruption, to stand before God to be judged according to the deeds which have been done in the mortal body?

۷ بنگرید، او دل‌های آنها را تغییر داد؛ آری، او آنها را از یک خواب عمیق بیدار کرد، و آنها به سوی خدا بیدار شدند. بنگرید، آنها در میان تاریکی بودند، با این وجود، روان آنها با نور سخن ابدی روشن شد؛ آری، آنها با بندهای مرگ و زنجیرهای دوزخ فرا گرفته شده بودند، و یک نابودی ابدی چشم براه آنها بود.

۸ و اینک من از شما می‌پرسم، برادرانم، آیا آنها نابود شدند؟ بنگرید، من به شما می‌گویم، نه، نشدند.

۹ و دوباره من می‌پرسم، آیا بندهای مرگ گسسته شد و زنجیرهای دوزخ که آنها را فرا گرفته بود باز شد؟ من به شما می‌گویم، آری، باز شد، و روان هایشان شاد شد و آنها سرود مهر باز خرید شدن را خواندند. و من به شما می‌گویم که آنها نجات یافتند.

۱۰ و اینک من از شما می‌پرسم با چه شرایطی آنها نجات یافتند؟ آری، آنها بر چه پایه ای امید به رستگاری داشتند؟ دلیل آزاد شدن آنان از بندهای مرگ، آری، و نیز از زنجیرهای دوزخ چیست؟

۱۱ بنگرید، من می‌توانم برای شما بگویم — آیا پدرم آلما به سخنانی که از دهان ابینادی بیان می‌شد ایمان نداشت؟ و آیا او پیامبر مقدسی نبود؟ آیا او سخنان خدا را نمی‌گفت، و پدرم، آلما به آنها ایمان داشت؟

۱۲ و بر پایه ایمانش تغییری عظیم در دلش ایجاد شد. بنگرید من به شما می‌گویم که همه اینها راست است.

۱۳ و بنگرید، او سخن را نزد پدرانان موعظه کرد، و تغییری عظیم در دل‌های آنها نیز ایجاد شد، و آنها خویشتن را فروتن کرده و به خدای راستین و زنده توکل کردند. و بنگرید، آنها تا پایان وفادار بودند؛ بنابراین نجات یافتند.

۱۴ و اینک بنگرید، من از شما می‌پرسم، برادران کلیسایی من، آیا در روح از خدا زاده شده اید؟ آیا نگاره او را در چهره‌های خود دریافت کرده اید؟ آیا این تغییر عظیم را در دل‌هایتان تجربه کرده اید؟

۱۵ آیا در باز خریدی او که شما را آفرید ایمان بکار می‌برید؟ آیا با چشم ایمان چشم به راهید، و این بدن فناپذیر برخاسته در فناپذیری، و این فساد برخاسته در بی‌فسادی را در نظر می‌گیرید، تا در پیشگاه خدا بایستید تا بر پایه کرداری که در بدن فناپذیر انجام داده است داوری شوید؟

I say unto you, can you imagine to yourselves that ye hear the voice of the Lord, saying unto you, in that day: Come unto me ye blessed, for behold, your works have been the works of righteousness upon the face of the earth?

Or do ye imagine to yourselves that ye can lie unto the Lord in that day, and say—Lord, our works have been righteous works upon the face of the earth—and that he will save you?

Or otherwise, can ye imagine yourselves brought before the tribunal of God with your souls filled with guilt and remorse, having a remembrance of all your guilt, yea, a perfect remembrance of all your wickedness, yea, a remembrance that ye have set at defiance the commandments of God?

I say unto you, can ye look up to God at that day with a pure heart and clean hands? I say unto you, can you look up, having the image of God engraven upon your countenances?

I say unto you, can ye think of being saved when you have yielded yourselves to become subjects to the devil?

I say unto you, ye will know at that day that ye cannot be saved; for there can no man be saved except his garments are washed white; yea, his garments must be purified until they are cleansed from all stain, through the blood of him of whom it has been spoken by our fathers, who should come to redeem his people from their sins.

And now I ask of you, my brethren, how will any of you feel, if ye shall stand before the bar of God, having your garments stained with blood and all manner of filthiness? Behold, what will these things testify against you?

Behold will they not testify that ye are murderers, yea, and also that ye are guilty of all manner of wickedness?

Behold, my brethren, do ye suppose that such an one can have a place to sit down in the kingdom of God, with Abraham, with Isaac, and with Jacob, and also all the holy prophets, whose garments are cleansed and are spotless, pure and white?

۱۶ من به شما می گویم، آیا می توانید پیش خود تصور کنید که در آن روز، ندای سرور را می شنوید که به شما می گوید: به سوی من آید شما برکت یافتگان، زیرا بنگرید، کارهای شما بر روی زمین کارهای پرهیزکارانه بوده است؟

۱۷ یا آیا پیش خود تصور می کنید که می توانید در آن روز نزد سرور دروغ گفته و بگویید — سرورا، کارهای ما بر روی زمین کارهای پرهیزکارانه بوده است — و اینکه او شما را نجات خواهد داد؟

۱۸ یا به عبارت دیگر، آیا شما می توانید خود را تصور کنید با روانی آکنده از احساس گناه و پشیمانی در پیش دادگاه خدا آورده شوید، یادی از همه گناهانتان داشته، آری، یادی کامل از نابکاری هایتان، آری، یادی از اینکه به فرمان های خدا بی اعتنائی کرده آید؟

۱۹ من به شما می گویم، آیا شما می توانید در آن روز با دلی پاک و دستهای پاکیزه به خدا نگاه کنید، من به شما می گویم، آیا می توانید، نگاره نقش بسته خدا را بر چهره هایتان داشته، به بالا نگاه کنید؟

۲۰ من به شما می گویم، آیا می توانید به نجات یافتن بیندیشید هنگامی که خود به این تن داده اید تا مطیع اهریمن باشید؟

۲۱ من به شما می گویم، در آن روز شما خواهید دانست که نمی توانید نجات یابید؛ زیرا هیچ آدمی نمی تواند نجات یابد جز اینکه تنپوش هایش شسته شده سپید شده باشند؛ آری، تنپوش هایش پاک شده باشند تا اینکه از همه لکه ها پاکیزه شده باشند، در خون کسی که پدران ما از او سخن گفته اند، کسی که خواهد آمد تا مردمش را از گناهانشان بازخرد کند.

۲۲ و اینک من از شما می پرسم، برادرانم، چه احساسی هر کدام از شما خواهید داشت، اگر با تنپوش های لکه دار شده با خون و همه گونه آلودگی، در پیش بارگاه خدا بایستید؟ بنگرید، این چیزها چه گواهی علیه شما خواهند داد؟

۲۳ بنگرید آیا اینها به اینکه شما آدمکش هستید، و نیز اینکه شما مجرم در همه گونه نابکاری هستید گواهی نخواهند داد؟

۲۴ بنگرید، برادرانم، آیا شما گمان می کنید که یک چنین کسی می تواند در ملکوت خدا جایی داشته باشد تا با ابراهیم، با اسحاق و با یعقوب، و نیز همه پیامبران مقدس، کسانی که تنپوش هایشان پاکیزه شده و بی لکه، پاک و سپید هستند بنشینند؟

I say unto you, Nay; except ye make our Creator a liar from the beginning, or suppose that he is a liar from the beginning, ye cannot suppose that such can have place in the kingdom of heaven; but they shall be cast out for they are the children of the kingdom of the devil.

And now behold, I say unto you, my brethren, if ye have experienced a change of heart, and if ye have felt to sing the song of redeeming love, I would ask, can ye feel so now?

Have ye walked, keeping yourselves blameless before God? Could ye say, if ye were called to die at this time, within yourselves, that ye have been sufficiently humble? That your garments have been cleansed and made white through the blood of Christ, who will come to redeem his people from their sins?

Behold, are ye stripped of pride? I say unto you, if ye are not ye are not prepared to meet God. Behold ye must prepare quickly; for the kingdom of heaven is soon at hand, and such an one hath not eternal life.

Behold, I say, is there one among you who is not stripped of envy? I say unto you that such an one is not prepared; and I would that he should prepare quickly, for the hour is close at hand, and he knoweth not when the time shall come; for such an one is not found guiltless.

And again I say unto you, is there one among you that doth make a mock of his brother, or that heapeth upon him persecutions?

Wo unto such an one, for he is not prepared, and the time is at hand that he must repent or he cannot be saved!

Yea, even wo unto all ye workers of iniquity; repent, repent, for the Lord God hath spoken it!

Behold, he sendeth an invitation unto all men, for the arms of mercy are extended towards them, and he saith: Repent, and I will receive you.

Yea, he saith: Come unto me and ye shall partake of the fruit of the tree of life; yea, ye shall eat and drink of the bread and the waters of life freely;

۲۵ من به شما می گویم، نه؛ جز اینکه شما آفریدگار ما را از آغاز یک دروغگو بشمارید، یا گمان کنید که او از آغاز یک دروغگوست، شما نمی توانید گمان کنید که چنین کسی می تواند در ملکوت آسمان جایی داشته باشد؛ بلکه آنها بیرون انداخته خواهند شد زیرا آنها فرزندان پادشاهی اهریمن هستند.

۲۶ و اینک بنگرید، من به شما می گویم، برادرانم، اگر شما تغییری در دلهایتان تجربه کرده اید، و اگر احساس کرده اید سرود مهر باز خرید شدن را بخوانید، من می خواهم بپرسم، شما می توانید اینک همان را احساس کنید؟

۲۷ آیا با بی تقصیر نگاه داشتن خود در پیشگاه خدا، گام برداشته اید؟ اگر در این زمان شما به مُردن فرا خوانده شوید، آیا می توانید در درون خود بگویید، که به اندازه کافی فروتن بوده اید؟ که تنپوش هایتان در خون مسیح، کسی که برای باز خرید مردمش از گناهانشان خواهد آمد، پاکیزه و سپید شده اند؟

۲۸ بنگرید، آیا از غرور مبرّا هستید؟ من به شما می گویم، اگر نیستید شما برای دیدار خدا آماده نیستید. بنگرید شما باید بسرعت آماده شوید؛ زیرا ملکوت آسمان نزدیک است، و یک چنین کسی جاویدان ندارد.

۲۹ بنگرید، من می گویم، آیا در میان شما کسی هست که از حسد مبرّا نباشد؟ من به شما می گویم که یک چنین کسی آماده نیست؛ و من می خواهم که او بسرعت خود را آماده کند، زیرا آن ساعت نزدیک است، و او نمی داند کی آن زمان خواهد آمد؛ زیرا یک چنین کسی بیگناه یافته نمی شود.

۳۰ و دوباره من به شما می گویم، آیا کسی در میان شما هست که برادرش را به مسخره گیرد، یا آزارهایی را بر سر او بریزد؟

۳۱ وای بر چنین کسی، زیرا او آماده نیست، و آن زمان نزدیک است که او باید توبه کند یا او نمی تواند نجات یابد!

۳۲ آری، حتی وای بر همه شما کارگران نابکاری؛ توبه کنید، توبه کنید، زیرا سرور خدا این سخن را گفته است!

۳۳ بنگرید، او دعوتی به همه آدمیان می فرستد، زیرا بازوان رحمت به سوی آنها کشیده شده است، و او می گوید: توبه کنید، و من شما را خواهم پذیرفت.

۳۴ آری، او می گوید: به سوی من آید و شما از میوه درخت زندگی میل خواهید کرد؛ آری، شما از نان و آب زندگی آزادانه خواهید خورد و خواهید نوشید.

Yea, come unto me and bring forth works of righteousness, and ye shall not be hewn down and cast into the fire—

For behold, the time is at hand that whosoever bringeth forth not good fruit, or whosoever doeth not the works of righteousness, the same have cause to wail and mourn.

O ye workers of iniquity; ye that are puffed up in the vain things of the world, ye that have professed to have known the ways of righteousness nevertheless have gone astray, as sheep having no shepherd, notwithstanding a shepherd hath called after you and is still calling after you, but ye will not hearken unto his voice!

Behold, I say unto you, that the good shepherd doth call you; yea, and in his own name he doth call you, which is the name of Christ; and if ye will not hearken unto the voice of the good shepherd, to the name by which ye are called, behold, ye are not the sheep of the good shepherd.

And now if ye are not the sheep of the good shepherd, of what fold are ye? Behold, I say unto you, that the devil is your shepherd, and ye are of his fold; and now, who can deny this? Behold, I say unto you, whosoever denieth this is a liar and a child of the devil.

For I say unto you that whatsoever is good cometh from God, and whatsoever is evil cometh from the devil.

Therefore, if a man bringeth forth good works he hearkeneth unto the voice of the good shepherd, and he doth follow him; but whosoever bringeth forth evil works, the same becometh a child of the devil, for he hearkeneth unto his voice, and doth follow him.

And whosoever doeth this must receive his wages of him; therefore, for his wages he receiveth death, as to things pertaining unto righteousness, being dead unto all good works.

And now, my brethren, I would that ye should hear me, for I speak in the energy of my soul; for behold, I have spoken unto you plainly that ye cannot err, or have spoken according to the commandments of God.

۳۵ آری، به سوی من آیید و کارهای پرهیزکارانه پیش آورید، و شما بُریده نشده و در آتش افکنده نخواهید شد —

۳۶ زیرا بنگرید، آن زمان نزدیک است که هر کسی که میوه نیکو پیش نیاورد، یا هر کسی که کارهای پرهیزکارانه نکند، همان دلیلی برای ناله و سوگواری دارد.

۳۷ ای شما کارگران نابکاری، شما که در چیزهای بیهوده جهان خودبزرگ بین شده اید، شما که دانستن راه های پرهیزکاری را ادعا کرده اید با این وجود به بیراهه رفته اید، مانند گوسفندان بدون شبان، با وجودی که یک شبان شما را فرا خوانده است و هنوز در حال فرا خواندن شما است، ولی شما ندای او را بگوش دل نمی پذیرید!

۳۸ بنگرید، من به شما می گویم، که شبان نیکو شما را فرا می خواند؛ آری، و بنام خودش که نام مسیح است شما را فرا می خواند؛ و اگر شما ندای شبان نیکو را بنامی که به آن فرا خوانده می شوید بگوش دل نپذیرید، بنگرید، شما گوسفندان شبان نیکو نیستید.

۳۹ و اینک اگر شما گوسفندان شبان نیکو نیستید، از کدام گله هستید؟ بنگرید، من به شما می گویم، که اهریمن شبان شماست، و شما از گله او هستید؛ و اینک، چه کسی می تواند این را انکار کند؟ بنگرید، من به شما می گویم، هر کسی که این را انکار کند یک دروغگو و فرزند اهریمن است.

۴۰ زیرا من به شما می گویم هر آنچه که نیکو است از سوی خداست، و هر آنچه که پلید است از سوی اهریمن است.

۴۱ بنابراین، اگر آدمی کارهای نیک پیش آورد او ندای شبان نیکو را بگوش دل می پذیرد، و وی را پیروی می کند؛ ولی هر کسی که کارهای پلید پیش آورد، همان فرزند اهریمن می شود، زیرا ندای وی را بگوش دل می پذیرد، و وی را پیروی می کند.

۴۲ و هر کسی که این را انجام دهد دستمزد خود را باید از وی دریافت کند؛ بنابراین، در ارتباط با همه کارهای نیک مُرده بوده، برای دستمزدش، نسبت به چیزهای در ارتباط با پرهیزکاری، مرگ را دریافت می کند.

۴۳ و اینک، برادرانم، من می خواهم که شما مرا بشنوید، زیرا من با نیروی روانم سخن می گویم؛ زیرا بنگرید، من با شما ساده سخن گفته ام، یا بر پایه فرمان های خدا سخن گفته ام که شما نتوانید اشتباه کنید.

For I am called to speak after this manner, according to the holy order of God, which is in Christ Jesus; yea, I am commanded to stand and testify unto this people the things which have been spoken by our fathers concerning the things which are to come.

And this is not all. Do ye not suppose that I know of these things myself? Behold, I testify unto you that I do know that these things whereof I have spoken are true. And how do ye suppose that I know of their surety?

Behold, I say unto you they are made known unto me by the Holy Spirit of God. Behold, I have fasted and prayed many days that I might know these things of myself. And now I do know of myself that they are true; for the Lord God hath made them manifest unto me by his Holy Spirit; and this is the spirit of revelation which is in me.

And moreover, I say unto you that it has thus been revealed unto me, that the words which have been spoken by our fathers are true, even so according to the spirit of prophecy which is in me, which is also by the manifestation of the Spirit of God.

I say unto you, that I know of myself that whatsoever I shall say unto you, concerning that which is to come, is true; and I say unto you, that I know that Jesus Christ shall come, yea, the Son, the Only Begotten of the Father, full of grace, and mercy, and truth. And behold, it is he that cometh to take away the sins of the world, yea, the sins of every man who steadfastly believeth on his name.

And now I say unto you that this is the order after which I am called, yea, to preach unto my beloved brethren, yea, and every one that dwelleth in the land; yea, to preach unto all, both old and young, both bond and free; yea, I say unto you the aged, and also the middle aged, and the rising generation; yea, to cry unto them that they must repent and be born again.

۴۴ زیرا من خوانده شده ام تا به این شیوه سخن بگویم، بر پایه نظام مقدس خدا، که در مسیح عیسی است؛ آری، به من فرمان داده شده تا ایستاده و بر این مردم چیزهایی را گواهی دهم که از سوی پدرانمان درباره چیزهایی که می آیند گفته شده اند.

۴۵ و این همه آن نیست. آیا گمان نمی کنید که من همه این چیزها را خودم می دانم؟ بنگرید، من بر شما گواهی می دهم که من می دانم که این چیزهایی را که گفته ام راست هستند. و چگونه گمان می کنید که من درست بودن آنها را می دانم؟

۴۶ بنگرید، من به شما می گویم آنها بدست روح مقدس خدا بر من آشکار شده اند. بنگرید، من روزهای بسیاری روزه گرفته ام و نیایش کرده ام که بتوانم خودم این چیزها را بدانم. و اینک خودم می دانم که اینها راست هستند؛ زیرا سرور خدا آنها را با روح مقدسش بر من پدیدار کرده است؛ و این روح مکاشفه است که در من است.

۴۷ و افزون بر این، من به شما می گویم که این گونه بر من آشکار شده است، که سخنانی که از سوی پدرانمان گفته شده اند، راست هستند، حتی آنچنان بر پایه روح نبوتی که در من است، که نیز از پدیدار شدن روح خداست.

۴۸ من به شما می گویم، که من خودم می دانم که هر آنچه به شما، درباره آنچه که می آید می گویم، راست است؛ و من به شما می گویم، که می دانم که عیسی مسیح خواهد آمد، آری، آن پسر، آن یگانه زاده پدر، آکنده از فیض و رحمت و راستی. و بنگرید، او کسی است که می آید تا گناهان جهان را بردارد، آری، گناهان هر آدمی که با استواری بنام او ایمان داشته باشد.

۴۹ و اینک من به شما می گویم که این نظامی است که من در پی آن فراخوانده شده ام، آری، تا بر برادران محبوبم، آری، و هر کسی که در سرزمین ساکن است موعظه کنم؛ آری، تا بر همه، هم پیر و هم جوان، هم در بند و هم آزاد، آری، من به شما کهنسالان، و نیز میانسالان، و نسل در حال رشد می گویم؛ آری، تا بر آنها فریاد زوم که آنها باید توبه کنند و دوباره زاده شوند.

Yea, thus saith the Spirit: Repent, all ye ends of the earth, for the kingdom of heaven is soon at hand; yea, the Son of God cometh in his glory, in his might, majesty, power, and dominion. Yea, my beloved brethren, I say unto you, that the Spirit saith: Behold the glory of the King of all the earth; and also the King of heaven shall very soon shine forth among all the children of men.

And also the Spirit saith unto me, yea, crieth unto me with a mighty voice, saying: Go forth and say unto this people—Repent, for except ye repent ye can in nowise inherit the kingdom of heaven.

And again I say unto you, the Spirit saith: Behold, the ax is laid at the root of the tree; therefore every tree that bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire, yea, a fire which cannot be consumed, even an unquenchable fire. Behold, and remember, the Holy One hath spoken it.

And now my beloved brethren, I say unto you, can ye withstand these sayings; yea, can ye lay aside these things, and trample the Holy One under your feet; yea, can ye be puffed up in the pride of your hearts; yea, will ye still persist in the wearing of costly apparel and setting your hearts upon the vain things of the world, upon your riches?

Yea, will ye persist in supposing that ye are better one than another; yea, will ye persist in the persecution of your brethren, who humble themselves and do walk after the holy order of God, wherewith they have been brought into this church, having been sanctified by the Holy Spirit, and they do bring forth works which are meet for repentance—

Yea, and will you persist in turning your backs upon the poor, and the needy, and in withholding your substance from them?

And finally, all ye that will persist in your wickedness, I say unto you that these are they who shall be hewn down and cast into the fire except they speedily repent.

۵۰ آری، بدین گونه روح مقدّس می گوید: توبه کنید، ای همه شما کرانه های زمین، زیرا ملکوت آسمان نزدیک است؛ آری، پسر خدا در شکوه، در توانایی، عظمت، قدرت و اقتدارش می آید. آری، برادران محبوبم، من به شما می گویم، که روح مقدّس می گوید: بنگرید شکوه پادشاه همه زمین؛ و نیز پادشاه آسمان را که خیلی زود در میان همه فرزندان آدمی خواهد درخشید.

۵۱ و روح مقدّس نیز به من می گوید، آری، با ندایی توانا بسوی من فریاد می زند، می گوید: پیش برو و به این مردم بگو — توبه کنید، زیرا جز اینکه توبه کنید نمی توانید به هیچ وجه ملکوت آسمان را به ارث برید.

۵۲ و دوباره من به شما می گویم، روح مقدّس می گوید: بنگرید، ثبر بر ریشه درخت گذاشته شده است؛ بنابراین هر درختی که میوه نیکو به بار نیارود بریده و به آتش افکنده خواهد شد، آری، آتشی که نمی تواند تمام شود، یعنی آتشی خاموش نشدنی. بنگرید، و به یاد داشته باشید، قدّوس این را گفته است.

۵۳ و اینک برادران محبوبم، من به شما می گویم، آیا می توانید در برابر این گفتار ایستادگی کنید؛ آری، آیا می توانید این چیزها را کنار بگذارید، و قدّوس را زیر پاهایتان پیمال کنید؛ آری، آیا می توانید در غرور دلہایتان خودبزرگ بین باشید؛ آری، آیا شما هنوز در پوشیدن جامه های گران و گذاشتن دلہایتان بر چیزهای بیهوده جهان، بر ثروتتان پافشاری خواهید کرد؟

۵۴ آری، آیا در گمان اینکه شما بهتر از دیگری هستید پافشاری خواهید کرد؛ آری، آیا در آزار برادرانتان پافشاری خواهید کرد، که خویشتن را فروتن کرده اند و از پس نظام مقدّس خدا گام برمی دارند، که بدین وسیله آنها به این کلیسا آورده شده اند، بدست روح مقدّس تقدیس شده اند، و آنها کارهایی پیش می آورند که برای توبه مناسب هستند —

۵۵ آری، و آیا شما در پشت کردن به بینوایان، و نیازمندان، و دریغ داشتن دارایی خود از آنان پافشاری خواهید کرد؟

۵۶ و در پایان، همه شما که در نابکاریتان پافشاری خواهید کرد، من به شما می گویم که اینها آنانی هستند که بریده و به آتش افکنده خواهند شد مگر اینکه به سرعت توبه کنند.

And now I say unto you, all you that are desirous to follow the voice of the good shepherd, come ye out from the wicked, and be ye separate, and touch not their unclean things; and behold, their names shall be blotted out, that the names of the wicked shall not be numbered among the names of the righteous, that the word of God may be fulfilled, which saith: The names of the wicked shall not be mingled with the names of my people;

For the names of the righteous shall be written in the book of life, and unto them will I grant an inheritance at my right hand. And now, my brethren, what have ye to say against this? I say unto you, if ye speak against it, it matters not, for the word of God must be fulfilled.

For what shepherd is there among you having many sheep doth not watch over them, that the wolves enter not and devour his flock? And behold, if a wolf enter his flock doth he not drive him out? Yea, and at the last, if he can, he will destroy him.

And now I say unto you that the good shepherd doth call after you; and if you will hearken unto his voice he will bring you into his fold, and ye are his sheep; and he commandeth you that ye suffer no ravenous wolf to enter among you, that ye may not be destroyed.

And now I, Alma, do command you in the language of him who hath commanded me, that ye observe to do the words which I have spoken unto you.

I speak by way of command unto you that belong to the church; and unto those who do not belong to the church I speak by way of invitation, saying: Come and be baptized unto repentance, that ye also may be partakers of the fruit of the tree of life.

۵۷ و اینک من به شما می گویم، همه شما که خواستار آن هستید تا ندای شبان نیکو را پیروی کنید، از میان نابکاران بیرون آیید و جدا باشید، و چیزهای ناپاک آنها را دست نزنید، و بنگرید، نام آنها محو خواهد شد، که نام نابکاران میان نام پرهیزکاران شمرده نخواهد شد، که سخن خدا برآورده خواهد شد، که می گوید: نام نابکاران با نام مردم من آمیخته نخواهد شد.

۵۸ زیرا نام پرهیزکاران در کتاب زندگی نوشته خواهد شد، و بر آنان من میراثی در دست راستم عطا خواهم کرد. و اینک، برادرانم، چه دارید بر علیه این بگویید؟ من به شما می گویم، بر علیه این بگویید یا نه، مهم نیست، زیرا سخن خدا باید برآورده شود.

۵۹ زیرا چه شبانی در میان شما هست که با وجود داشتن گوسفندان بسیاری آنها را مراقبت نکند، که گرگ ها وارد نشده و گله او را بلعند؟ و بنگرید، اگر گرگی وارد گله اش شود، آیا او را بیرون نخواهد راند؟ آری، و سرانجام، اگر بتواند او را نابود خواهد کرد.

۶۰ و اینک من به شما می گویم که شبان نیکو شما را فرا می خواند؛ و اگر شما ندای او را بگوش دل بپذیرید او شما را به گله اش خواهد آورد، و شما گوسفند او هستید؛ و او شما را فرمان می دهد که روا ندارید هیچ گرگ درنده ای به میان شما وارد شود، که شما نابود نشوید.

۶۱ و اینک من، آما، شما را به زبان آن کسی که مرا فرمان داده است فرمان می دهم، که در انجام سخنانی که بر شما گفته ام پای بند باشید.

۶۲ من به شما که عضو کلیسا هستید از راه فرمان می گویم؛ و به کسانی که عضو کلیسا نیستند از راه دعوت می گویم، می گویم: بیایید و به توبه تمهید یابید، که شاید شما نیز از میل کنندگان میوه درخت زندگی شوید.

Alma 6

And now it came to pass that after Alma had made an end of speaking unto the people of the church, which was established in the city of Zarahemla, he ordained priests and elders, by laying on his hands according to the order of God, to preside and watch over the church.

And it came to pass that whosoever did not belong to the church who repented of their sins were baptized unto repentance, and were received into the church.

And it also came to pass that whosoever did belong to the church that did not repent of their wickedness and humble themselves before God—I mean those who were lifted up in the pride of their hearts—the same were rejected, and their names were blotted out, that their names were not numbered among those of the righteous.

And thus they began to establish the order of the church in the city of Zarahemla.

Now I would that ye should understand that the word of God was liberal unto all, that none were deprived of the privilege of assembling themselves together to hear the word of God.

Nevertheless the children of God were commanded that they should gather themselves together oft, and join in fasting and mighty prayer in behalf of the welfare of the souls of those who knew not God.

And now it came to pass that when Alma had made these regulations he departed from them, yea, from the church which was in the city of Zarahemla, and went over upon the east of the river Sidon, into the valley of Gideon, there having been a city built, which was called the city of Gideon, which was in the valley that was called Gideon, being called after the man who was slain by the hand of Nehor with the sword.

آلما ۶

۱ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه آلما به سخن گفتن با مردم آن کلیسا که در شهر زراحملا برپا شده بود، پایان داد، کشیشان و ارشدانی را با نهادن دستهایش بر آنها بر پایه نظام خدا، مقرر کرد تا بر کلیسا ریاست و مراقبت کنند.

۲ و چنین گذشت که کسانی که عضو کلیسا نبودند که از گناهان خود توبه کردند، بر توبه تعمید یافتند و در کلیسا پذیرفته شدند.

۳ و نیز چنین گذشت آن کسانی که عضو کلیسا بودند کسانی که از ناکاری هایشان توبه و خودشان را در پیش خدا فروتن نکردند — منظور من کسانی هستند که غرق در غرور دلهایشان بودند — همان ها پس زده شدند و نامشان محو شد، که نامشان در میان کسانی که پرهیزکار بودند شمرده نشد.

۴ و بدین گونه آنها شروع به برپایی نظام کلیسا در شهر زراحملا کردند.

۵ اینک من می خواهم که شما بفهمید که سخن خدا بر همه ارزانی شد، که هیچ کسی از امتیاز گرد هم آیی برای شنیدن سخن خدا محروم نشد.

۶ با این وجود فرزندان خدا فرمان داده شدند که می بایستی بسیار گرد هم آیند، و برای بهروزی روان کسانی که خدا را نمی شناختند در روزه و نیایش توانمندی به همدیگر بیبوندند.

۷ و اینک چنین گذشت که هنگامی که آلما این آیین نامه ها را درست کرد از آنها، آری، از کلیسایی که در شهر زراحملا بود جدا شد، و به بالا در شرق رود صیدون به سوی دره جدعون رفت، آنجا شهری ساخته شده بود که شهر جدعون خوانده می شد، که در وادی که جدعون خوانده می شد بود، خوانده شده بنام مردی که با دست نحور با شمشیر کشته شده بود.

And Alma went and began to declare the word of God unto the church which was established in the valley of Gideon, according to the revelation of the truth of the word which had been spoken by his fathers, and according to the spirit of prophecy which was in him, according to the testimony of Jesus Christ, the Son of God, who should come to redeem his people from their sins, and the holy order by which he was called. And thus it is written. Amen.

۸ و آما رفت و شروع نمود به اعلام سخن خدا بر کلیسایی که در درّه جدعون برپا شده بود، بر پایه مکاشفه راستی سخنانی که از سوی پدرانش گفته شده بود، و بر پایه روح نبوتی که در وی بود، بر پایه گواهی عیسی مسیح، پسر خدا، آنکه برای بازخرید مردمش از گناهانشان، و نظام مقدسی که با آن او فرا خوانده شده بود، خواهد آمد. و بدین گونه نوشته شده است. آمین

The words of Alma which he delivered to the people in Gideon, according to his own record.

Alma 7

Behold my beloved brethren, seeing that I have been permitted to come unto you, therefore I attempt to address you in my language; yea, by my own mouth, seeing that it is the first time that I have spoken unto you by the words of my mouth, I having been wholly confined to the judgment-seat, having had much business that I could not come unto you.

And even I could not have come now at this time were it not that the judgment-seat hath been given to another, to reign in my stead; and the Lord in much mercy hath granted that I should come unto you.

And behold, I have come having great hopes and much desire that I should find that ye had humbled yourselves before God, and that ye had continued in the supplicating of his grace, that I should find that ye were blameless before him, that I should find that ye were not in the awful dilemma that our brethren were in at Zarahemla.

But blessed be the name of God, that he hath given me to know, yea, hath given unto me the exceedingly great joy of knowing that they are established again in the way of his righteousness.

And I trust, according to the Spirit of God which is in me, that I shall also have joy over you; nevertheless I do not desire that my joy over you should come by the cause of so much afflictions and sorrow which I have had for the brethren at Zarahemla, for behold, my joy cometh over them after wading through much affliction and sorrow.

But behold, I trust that ye are not in a state of so much unbelief as were your brethren; I trust that ye are not lifted up in the pride of your hearts; yea, I trust that ye have not set your hearts upon riches and the vain things of the world; yea, I trust that you do not worship idols, but that ye do worship the true and the living God, and that ye look forward for the remission of your sins, with an everlasting faith, which is to come.

سخنان آما که، بر پایه نگاشته خودش، برای مردم جدعون بیان کرد.

آما ۷

۱ بنگرید برادران محبوبم، دیده اید که من اجازه داده شده ام به نزد شما بیایم، بنابراین من می کوشم به زبان خودم با شما سخن بگویم؛ آری، از دهان خودم، دیده اید که این نخستین باری است که من با شما با سخنان از دهان خودم سخن گفته ام، من کاملاً دربند کرسی داوری بوده، کارهای زیادی داشته که نمی توانستم نزد شما بیایم.

۲ و حتی اگر برای این نبود که کرسی داوری به دیگری داده شده است، تا به جای من فرمانروایی کند، من نمی توانستم اینک بیایم؛ و سرور در رحمت بسیار عطا کرده است که من نزد شما بیایم.

۳ و بنگرید، من آمده ام با امیدهای بزرگ و میل فراوان که دریابم که شما خودتان را در پیشگاه خدا فروتن کرده اید، و اینکه شما به دعا برای فیض او ادامه داده اید، که دریابم شما در پیشگاه وی بی تقصیر هستید، که دریابم شما در بحران وحشتناکی که برادرانمان در زراحلا در آن بودند نیستید.

۴ ولی با برکت باد نام خدا که مرا آگاهی داده است، آری، دانستن اینکه آنها در راه پرهیزکاریش دوباره پابرجا شده اند مرا شادی بی اندازه زیادی داده است.

۵ و من بر پایه روح خدا که در من است اطمینان دارم که من نیز از شما شاد خواهم شد؛ با این وجود خواستار آن نیستم که شادی من بر شما به سبب چنان رنج و اندوهی که برای برادران در زراحلا داشته ام باشد، زیرا بنگرید، شادی من از آنها پس از دست و پا زدن در رنج و اندوه بسیار می آید.

۶ ولی بنگرید، من اطمینان دارم که شما در آن وضعیتی بی ایمانی زیادی که برادرانتان بودند نیستید؛ من اطمینان دارم که غرق در غرور دلهایتان نیستید؛ آری، من اطمینان دارم که دلهایتان را بر ثروت و چیزهای بیهوده جهان نگذاشته اید؛ آری، من اطمینان دارم که بت نمی پرستید بلکه خدای راستین و زنده را می پرستید، و اینکه، با ایمانی ابدی چشم به راه آمرزش گناهانتان که می آید هستید.

For behold, I say unto you there be many things to come; and behold, there is one thing which is of more importance than they all—for behold, the time is not far distant that the Redeemer liveth and cometh among his people.

Behold, I do not say that he will come among us at the time of his dwelling in his mortal tabernacle; for behold, the Spirit hath not said unto me that this should be the case. Now as to this thing I do not know; but this much I do know, that the Lord God hath power to do all things which are according to his word.

But behold, the Spirit hath said this much unto me, saying: Cry unto this people, saying—Repent ye, and prepare the way of the Lord, and walk in his paths, which are straight; for behold, the kingdom of heaven is at hand, and the Son of God cometh upon the face of the earth.

And behold, he shall be born of Mary, at Jerusalem which is the land of our forefathers, she being a virgin, a precious and chosen vessel, who shall be overshadowed and conceive by the power of the Holy Ghost, and bring forth a son, yea, even the Son of God.

And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind; and this that the word might be fulfilled which saith he will take upon him the pains and the sicknesses of his people.

And he will take upon him death, that he may loose the bands of death which bind his people; and he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, according to the flesh, that he may know according to the flesh how to succor his people according to their infirmities.

Now the Spirit knoweth all things; nevertheless the Son of God suffereth according to the flesh that he might take upon him the sins of his people, that he might blot out their transgressions according to the power of his deliverance; and now behold, this is the testimony which is in me.

۷ زیرا بنگرید، به شما می گویم چیزهای بسیاری می آید؛ و بنگرید، چیزی هست که از همه آنها مهم تر است — زیرا بنگرید، آن زمان چندان دور نیست که آن بازخردار زنده شود و به میان مردم آید.

۸ بنگرید، من نمی گویم که او در زمان ساکن شدنش در خیمه فناپذیرش به میان ما خواهد آمد؛ زیرا بنگرید، روح مقدس به من نگفته است که چنین خواهد بود. اینک در این باره من نمی دانم؛ ولی این اندازه می دانم، که سرور خدا قدرت انجام همه چیزهایی که بر پایه سخنش باشد را دارد.

۹ ولی بنگرید، روح مقدس این اندازه به من گفته، گفتا: بر این مردم فریاد برآور، بگو — توبه کنید، و راه سرور را آماده کنید، و در راههای وی که راست هستند گام بردارید؛ زیرا بنگرید، ملکوت آسمان نزدیک است، و پسر خدا بر روی زمین می آید.

۱۰ و بنگرید، او در اورشلیم که سرزمین نیاکانمان است، از مریم زاده خواهد شد، او باکره بوده، ظرفی گرانبها و برگزیده، کسی که با قدرت روح القدس سایه بر وی قرار خواهد گرفت و باردار خواهد شد، و یک پسر، آری، یعنی پسر خدا را خواهد آورد.

۱۱ و او پیش خواهد رفت، با زجر کشیدن همه گونه دردها و رنج ها و وسوسه ها؛ و اینکه سخن بتواند برآورده شود که می گوید او دردها و بیماری های مردمش را بر خود خواهد گرفت.

۱۲ و او مرگ را بر خود خواهد گرفت، که بتواند بندهای مرگ را که مردم را می بندند باز کند؛ او ناتوانی هایشان را بر خود خواهد گرفت که دلش بر پایه جسم بتواند آکنده از رحمت شود که بتواند بر پایه جسم بداند که چگونه مردمش را بر پایه ناتوانی هایشان یاری کند.

۱۳ اینک روح مقدس همه چیزها را می داند؛ با این وجود پسر خدا بر پایه جسم زجر می کشد که بتواند گناهان مردم را بر خود گیرد، که بتواند سرپیچی هایشان را بر پایه قدرت رهایی اش محو کند؛ و اینک بنگرید، این گواهی است که در من است.

Now I say unto you that ye must repent, and be born again; for the Spirit saith if ye are not born again ye cannot inherit the kingdom of heaven; therefore come and be baptized unto repentance, that ye may be washed from your sins, that ye may have faith on the Lamb of God, who taketh away the sins of the world, who is mighty to save and to cleanse from all unrighteousness.

Yea, I say unto you come and fear not, and lay aside every sin, which easily doth beset you, which doth bind you down to destruction, yea, come and go forth, and show unto your God that ye are willing to repent of your sins and enter into a covenant with him to keep his commandments, and witness it unto him this day by going into the waters of baptism.

And whosoever doeth this, and keepeth the commandments of God from thenceforth, the same will remember that I say unto him, yea, he will remember that I have said unto him, he shall have eternal life, according to the testimony of the Holy Spirit, which testifieth in me.

And now my beloved brethren, do you believe these things? Behold, I say unto you, yea, I know that ye believe them; and the way that I know that ye believe them is by the manifestation of the Spirit which is in me. And now because your faith is strong concerning that, yea, concerning the things which I have spoken, great is my joy.

For as I said unto you from the beginning, that I had much desire that ye were not in the state of dilemma like your brethren, even so I have found that my desires have been gratified.

For I perceive that ye are in the paths of righteousness; I perceive that ye are in the path which leads to the kingdom of God; yea, I perceive that ye are making his paths straight.

I perceive that it has been made known unto you, by the testimony of his word, that he cannot walk in crooked paths; neither doth he vary from that which he hath said; neither hath he a shadow of turning from the right to the left, or from that which is right to that which is wrong; therefore, his course is one eternal round.

۱۴ اینک من به شما می گویم که باید توبه کنید و دوباره زاده شوید؛ زیرا روح مقدس می گوید اگر دوباره زاده نشوید نمی توانید ملکوت آسمان را به ارث برید؛ بنابراین بیایید و بر توبه تمعید یابید، که بتوانید از گناهانتان شسته شوید، که ایمان به بره خدا داشته باشید، کسی که گناهان جهان را برمی دارد، کسی که به نجات و پاک ساختن از همه نابکاری ها توانا است.

۱۵ آری، به شما می گویم بیایید و نترسید، و هر گناهی که به آسانی شما را به ستوه می آورد، که شما را به بند نابودی می کشد کنار گذارید، آری، بیایید و پیش روید، و به خدایتان نشان دهید که شما خواهان توبه کردن از گناهانتان و وارد شدن به پیمانی با وی هستید که فرمان هایش را نگاه دارید، و این را در این روز با رفتن به آبهای تمعید بر او گواهی دهید.

۱۶ و هر کسی چنین کند، و از این پس فرمان های خدا را نگاه دارد، همان به یاد خواهد آورد که من به او می گویم، آری، او به یاد خواهد آورد که من به وی گفته ام، او زندگی جاویدان خواهد داشت، بر پایه گواهی روح مقدس، که در من گواهی می دهد.

۱۷ و اینک برادران محبوبم، آیا به این چیزها ایمان دارید؟ بنگرید، من به شما می گویم، آری، من می دانم که شما به آنها ایمان دارید؛ و دلیلی که من می دانم که شما به آنها ایمان دارید توسط پدیدار شدن روح مقدس است که در من است. و اینک برای اینکه ایمان شما در این باره قوی است، آری، درباره چیزهایی که من سخن گفته ام، بزرگ است شادی من.

۱۸ زیرا همچنان که من از آغاز به شما گفتم، که میل زیادی داشتم که شما مانند برادرانتان در بحران نباشید، حتی چنان دریافته ام که خواسته هایم بجا آورده شده است.

۱۹ زیرا من درک می کنم که شما در راههای پرهیزکاری هستید؛ من درک می کنم که شما در راهی که به ملکوت خدا منتهی می شود هستید؛ آری، من درک می کنم که شما راههای او را راست می نمایید.

۲۰ من درک می کنم که با گواهی سخنش، این بر شما آشکار شده است، که او نمی تواند در راههای کج راه رود؛ نه از آنچه گفته است برمی گردد؛ نه ذره ای از برگشتن از راست به چپ دارد، یا از آنچه که درست است به آنچه که نادرست است؛ بنابراین، راه او یک دور جاویدان است.

And he doth not dwell in unholy temples; neither can filthiness or anything which is unclean be received into the kingdom of God; therefore I say unto you the time shall come, yea, and it shall be at the last day, that he who is filthy shall remain in his filthiness.

And now my beloved brethren, I have said these things unto you that I might awaken you to a sense of your duty to God, that ye may walk blameless before him, that ye may walk after the holy order of God, after which ye have been received.

And now I would that ye should be humble, and be submissive and gentle; easy to be entreated; full of patience and long-suffering; being temperate in all things; being diligent in keeping the commandments of God at all times; asking for whatsoever things ye stand in need, both spiritual and temporal; always returning thanks unto God for whatsoever things ye do receive.

And see that ye have faith, hope, and charity, and then ye will always abound in good works.

And may the Lord bless you, and keep your garments spotless, that ye may at last be brought to sit down with Abraham, Isaac, and Jacob, and the holy prophets who have been ever since the world began, having your garments spotless even as their garments are spotless, in the kingdom of heaven to go no more out.

And now my beloved brethren, I have spoken these words unto you according to the Spirit which testifieth in me; and my soul doth exceedingly rejoice, because of the exceeding diligence and heed which ye have given unto my word.

And now, may the peace of God rest upon you, and upon your houses and lands, and upon your flocks and herds, and all that you possess, your women and your children, according to your faith and good works, from this time forth and forever. And thus I have spoken. Amen.

۲۱ و او نه در معبدهای نامقدس ساکن می شود؛ نه آلودگی یا هر چیز دیگری که ناپاک است می تواند نزد ملکوت خدا پذیرفته شود؛ بنابراین به شما می گویم آن زمان خواهد آمد، آری، و آن در روز آخر خواهد بود که آن که آلوده است در آلودگی خود باقی خواهد ماند.

۲۲ و اینک برادران محبوبم، من این چیزها را به شما گفته ام که بتوانم شما را به احساس و وظیفه تان به خدا بیدار کنم، که بتوانید در پیشگاه خدا بی تقصیر گام بردارید، که بتوانید در پی نظام مقدس خدا، که در پی آن پذیرفته شده اید گام بردارید.

۲۳ و اینک می خواهم که شما فروتن، و فرمانبر و باگذشت باشید؛ به آسانی کنار بیایید؛ آکنده از صبوری و شکیبایی؛ در همه چیزها میانه رو بوده؛ در نگاه داری فرمان های خدا همواره کوشا بوده؛ برای هر آنچه که نیازمند هستید، هم روحی و هم جسمی، درخواست کرده؛ همواره برای هر آنچه دریافت می کنید از خدا سپاسگزاری کنید.

۲۴ و ببینید که ایمان، امید، و محبت داشته باشید، و آنگاه همیشه کارهای نیک فراوانی انجام دهید.

۲۵ و باشد که سرور به شما برکت دهد و تنپوش هایتان را بی لکه نگاه دارد، که باشد که در پایان آورده شوید تا با ابراهیم، اسحاق و یعقوب و پیامبران مقدسی بنشینید که از زمانی که جهان آغاز شد بوده اند، تنپوش هایتان بی لکه بوده حتی مانند تنپوش های آنها که بی لکه هستند، تا دیگر از ملکوت آسمان بیرون نروید.

۲۶ و اینک برادران محبوبم، این سخنان را، به سبب کوشایی و توجه بی اندازه ای که شما به سخن من داده اید، بر پایه روح مقدس که در من گواهی می دهد بر شما گفته ام، و روانم بی اندازه شادمانی می کند.

۲۷ و اینک، باشد که آرامش خدا از این پس و برای همیشه، بر پایه ایمان و کارهای نیکتان، بر شما و بر خانه ها و سرزمین هایتان، و بر گله ها و رمه هایتان، بر زنانتان و فرزندانان، و همه آنچه دارا می باشید قرار گیرد. و بدین گونه من گفته ام. آمین.

Alma 8

And now it came to pass that Alma returned from the land of Gideon, after having taught the people of Gideon many things which cannot be written, having established the order of the church, according as he had before done in the land of Zarahemla, yea, he returned to his own house at Zarahemla to rest himself from the labors which he had performed.

And thus ended the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma departed from thence and took his journey over into the land of Melek, on the west of the river Sidon, on the west by the borders of the wilderness.

And he began to teach the people in the land of Melek according to the holy order of God, by which he had been called; and he began to teach the people throughout all the land of Melek.

And it came to pass that the people came to him throughout all the borders of the land which was by the wilderness side. And they were baptized throughout all the land;

So that when he had finished his work at Melek he departed thence, and traveled three days' journey on the north of the land of Melek; and he came to a city which was called Ammonihah.

Now it was the custom of the people of Nephi to call their lands, and their cities, and their villages, yea, even all their small villages, after the name of him who first possessed them; and thus it was with the land of Ammonihah.

And it came to pass that when Alma had come to the city of Ammonihah he began to preach the word of God unto them.

Now Satan had gotten great hold upon the hearts of the people of the city of Ammonihah; therefore they would not hearken unto the words of Alma.

Nevertheless Alma labored much in the spirit, wrestling with God in mighty prayer, that he would pour out his Spirit upon the people who were in the city; that he would also grant that he might baptize them unto repentance.

آلما ۸

۱ و اینک چنین گذشت که آلما از سرزمین جدعون بازگشت، پس از اینکه به مردم جدعون چیزهای بسیاری که نمی توانند نوشته شوند را آموزش داده، نظام کلیسا را برپا کرده، همان گونه که پیش از آن در سرزمین زراحملا انجام داده بود، آری، او به خانه خودش در زراحملا بازگشت تا از زحمت هایی که کشیده بود بیاساید.

۲ و بدین گونه نهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۳ و چنین گذشت در آغاز دهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، که آلما از آنجا راهی شد و به سرزمین مِلک سفر کرد، در غرب رود صیدون، در غرب نزدیک مرزهای بیابان.

۴ و او شروع به آموزش مردم در سرزمین مِلک بر پایه نظام مقدس خدا، که با آن فرا خوانده شده بود کرد؛ و شروع به آموزش مردم در سرتاسر سرزمین مِلک کرد.

۵ و چنین گذشت که مردم از سرتاسر همه مرزهای سرزمینی که در کناره بیابان بود پیش وی آمدند. و آنها در سرتاسر همه سرزمین تعمید یافتند؛

۶ آنچنان که هنگامی که او کارش را در مِلک تمام کرد از آنجا راهی شد، و سفری سه روزه در شمال سرزمین مِلک را پیمود؛ و به شهری رسید که عمونیا خوانده می شد.

۷ اینک این رسم مردم نیفای بود که سرزمین هایشان، و شهرهایشان، و دهکده هایشان، آری، حتی دهکده های کوچکشان را، بنام کسی که نخست آنها را تصرف می کرد بخوانند؛ و درباره سرزمین عمونیا هم بدین گونه بود.

۸ و چنین گشت که هنگامی که آلما به شهر عمونیا آمد شروع به موعظه سخن خدا بر آنها نمود.

۹ اینک شیطان چیرگی بسیاری بر دل مردم عمونیا بدست آورده بود؛ بنابراین آنها سخنان آلما را بگوش دل نمی پذیرفتند.

۱۰ با این وجود آلما در روح بسیار زحمت کشید، با خدا در نیایش توانمندی کشمکش کرده، که او وحش را بر مردمی که در شهر بودند برون ریزد؛ که نیز عطا کند که وی آنها را به توبه تعمید دهد.

Nevertheless, they hardened their hearts, saying unto him: Behold, we know that thou art Alma; and we know that thou art high priest over the church which thou hast established in many parts of the land, according to your tradition; and we are not of thy church, and we do not believe in such foolish traditions.

And now we know that because we are not of thy church we know that thou hast no power over us; and thou hast delivered up the judgment-seat unto Nephiah; therefore thou art not the chief judge over us.

Now when the people had said this, and withstood all his words, and reviled him, and spit upon him, and caused that he should be cast out of their city, he departed thence and took his journey towards the city which was called Aaron.

And it came to pass that while he was journeying thither, being weighed down with sorrow, wading through much tribulation and anguish of soul, because of the wickedness of the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass while Alma was thus weighed down with sorrow, behold an angel of the Lord appeared unto him, saying:

Blessed art thou, Alma; therefore, lift up thy head and rejoice, for thou hast great cause to rejoice; for thou hast been faithful in keeping the commandments of God from the time which thou receivedst thy first message from him. Behold, I am he that delivered it unto you.

And behold, I am sent to command thee that thou return to the city of Ammonihah, and preach again unto the people of the city; yea, preach unto them. Yea, say unto them, except they repent the Lord God will destroy them.

For behold, they do study at this time that they may destroy the liberty of thy people, (for thus saith the Lord) which is contrary to the statutes, and judgments, and commandments which he has given unto his people.

Now it came to pass that after Alma had received his message from the angel of the Lord he returned speedily to the land of Ammonihah. And he entered the city by another way, yea, by the way which is on the south of the city of Ammonihah.

۱۱ با این وجود، آنها دلهایشان را سخت کردند، به او گفتند: بنگر، ما می دانیم که تو آما هستی؛ و می دانیم که تو کشیش اعظم بر کلیسایی که، بر پایه سنت خود، در بخشهای بسیاری از سرزمین برپا کرده ای هستی؛ و ما از کلیسای تو نیستیم، و چنین سنت های بی خردانه ای را باور نداریم.

۱۲ و اینک می دانیم که چون ما از کلیسای تو نیستیم می دانیم که تو هیچ قدرتی بر ما نداری؛ و تو گرسی داوری را به نیفایحا سپرده ای؛ بنابراین تو داور اعظم بر ما نیستی.

۱۳ اینک هنگامی که مردم این را گفتند و در برابر همه سخنان وی ایستادگی کردند و به او ناسزا گفتند، و بر وی آب دهان انداختند، و واداشتند که او از شهرشان بیرون انداخته شود، او از آنجا راهی شد و سفرش را به سمت شهری که هارون خوانده می شد پیش گرفت.

۱۴ و چنین گذشت که در حالیکه او به آنجا سفر می کرد، به سبب نابکاری مردمی که در شهر عمونیا بودند، از اندوه افسرده شده، در پریشانی و اندوه روحی زیادی تلاش می کرد، چنین گذشت در حالیکه آما بدین گونه از اندوه افسرده بود، بنگرید یک فرشته سرور بر وی ظاهر شد، گفتا:

۱۵ برکت یافته هستی تو، آما؛ بنابراین، سرت را بالا بگیر و شادمانی کن، زیرا تو دلیل بزرگی برای شادمانی داری، زیرا در نگاه داشتن فرمان های خدا از زمانی که نخستین پیام خود را از او دریافت کرده ای با ایمان بوده ای. بنگر، من آنم که آن را بر تو بیان کردم.

۱۶ و بنگر، من فرستاده شده ام تا تو را فرمان دهم که به شهر عمونیا بازگردی، و دوباره مردم شهر را موعظه کنی؛ آری، آنان را موعظه کن، آری، به آنان بگو، جز اینکه آنها توبه کنند سرور خدا آنان را نابود خواهد کرد.

۱۷ زیرا بنگر، آنها بار بررسی می کنند که بتوانند آزادی مردم تو را از بین ببرند، (زیرا بدین گونه سرور می گوید) که بر خلاف اساس نامه ها و داوری ها و فرمان هایی است که او به مردم داده است.

۱۸ اینک چنین گذشت که پس از اینکه آما پیامش را از فرشته سرور دریافت کرد به سرعت به سرزمین عمونیا بازگشت. و از راه دیگری وارد شهر شد، آری، از راهی که در جنوب شهر عمونیا است.

And as he entered the city he was an hungered, and he said to a man: Will ye give to an humble servant of God something to eat?

And the man said unto him: I am a Nephite, and I know that thou art a holy prophet of God, for thou art the man whom an angel said in a vision: Thou shalt receive. Therefore, go with me into my house and I will impart unto thee of my food; and I know that thou wilt be a blessing unto me and my house.

And it came to pass that the man received him into his house; and the man was called Amulek; and he brought forth bread and meat and set before Alma.

And it came to pass that Alma ate bread and was filled; and he blessed Amulek and his house, and he gave thanks unto God.

And after he had eaten and was filled he said unto Amulek: I am Alma, and am the high priest over the church of God throughout the land.

And behold, I have been called to preach the word of God among all this people, according to the spirit of revelation and prophecy; and I was in this land and they would not receive me, but they cast me out and I was about to set my back towards this land forever.

But behold, I have been commanded that I should turn again and prophesy unto this people, yea, and to testify against them concerning their iniquities.

And now, Amulek, because thou hast fed me and taken me in, thou art blessed; for I was an hungered, for I had fasted many days.

And Alma tarried many days with Amulek before he began to preach unto the people.

And it came to pass that the people did wax more gross in their iniquities.

And the word came to Alma, saying: Go; and also say unto my servant Amulek, go forth and prophesy unto this people, saying—Repent ye, for thus saith the Lord, except ye repent I will visit this people in mine anger; yea, and I will not turn my fierce anger away.

And Alma went forth, and also Amulek, among the people, to declare the words of God unto them; and they were filled with the Holy Ghost.

۱۹ و همین که او وارد شهر شد بسیار گرسنه بود و به مردی گفت: آیا تو به یک خدمتگزار فروتن خدا چیزی برای خوردن خواهی داد؟

۲۰ و آن مرد به او گفت: من یک نیفایانی هستم، و می دانم که تو یک پیامبر مقدس خدا هستی، زیرا تو آن کسی هستی که یک فرشته درباره اش در رؤیایی گفت: تو بپذیر. بنابراین، با من به خانه ام بیا و تو را در غذای خود سهیم خواهم کرد؛ و می دانم که تو برکتی بر من و خانه ام خواهی بود.

۲۱ و چنین گذشت که آن مرد وی را به خانه اش پذیرفت؛ و آن مرد عمولک خوانده می شد؛ و نان و گوشت پیش آورد و در برابر آلما گذاشت.

۲۲ و چنین گذشت که آلما نان را خورد و سیر شد؛ و عمولک و خاندانش را برکت داد، و از خدا سپاسگزاری کرد.

۲۳ و پس از اینکه او خورد و سیر شد به عمولک گفت: من آلما هستم، و کشیش اعظم بر کلیسای خدا در سرتاسر این سرزمین هستم.

۲۴ و بنگر، من خوانده شده ام تا سخن خدا را بر پایه روح مکاشفه و نبوت، در میان مردم موعظه کنم؛ و من در این سرزمین بودم و آنها نخواستند مرا بپذیرند، بلکه مرا بیرون راندند و من در آستانه پشت کردن به این سرزمین برای همیشه بودم.

۲۵ ولی بنگر، به من فرمان داده شده که می بایستی دوباره برگردم و بر این مردم نبوت کنم، آری، و علیه آنان درباره نابکاری هایشان گواهی دهم.

۲۶ و اینک، عمولک، زیرا تو مرا غذا داده ای و مرا پذیرفته ای، تو برکت یافته هستی؛ زیرا من بسیار گرسنه بودم، زیرا من روزهای بسیاری را روزه گرفته بودم.

۲۷ و آلما پیش از اینکه شروع به موعظه کردن بر مردم کند روزهای بسیاری را با عمولک بسر برد.

۲۸ و چنین گذشت که مردم در نابکاری هایشان بیشتر فرو رفتند.

۲۹ و سخن به آلما آمد، گفتا: برو؛ و به خدمتگزارم عمولک نیز بگو، پیش برو و بر مردم نبوت کن، بگو — توبه کنید، زیرا بدین گونه سرور می گوید، جز اینکه توبه کنید من با این مردم در خشم خودم برخورد خواهم کرد؛ آری، و از خشم شدیدم برنخواهم گشت.

۳۰ و آلما و همچنین عمولک به میان مردم پیش رفتند تا سخنان خدا را نزد آنان اعلام کنند؛ و آنها آکنده از روح القدس شدند.

And they had power given unto them, insomuch that they could not be confined in dungeons; neither was it possible that any man could slay them; nevertheless they did not exercise their power until they were bound in bands and cast into prison. Now, this was done that the Lord might show forth his power in them.

And it came to pass that they went forth and began to preach and to prophesy unto the people, according to the spirit and power which the Lord had given them.

۳۱ و آنها قدرتی که به آنها داده شده بود را داشتند، آنچنان که نمی شد در سیاهچال ها در بند شوند؛ نه این امکانپذیر بود که کسی آنها را بگردد؛ با این وجود آنها قدرتشان را بکار نبردند تا اینکه در بندها به بند کشیده شدند و به زندان انداخته شدند. اینک، این انجام شد که سرور بتواند قدرتش را در آنها نشان دهد.

۳۲ و چنین گذشت که آنها پیش رفتند و، بر پایه روح و قدرتی که سرور به آنان داده بود، بر مردم شروع به موعظه و نبوت کردند.

The words of Alma, and also the words of Amulek, which were declared unto the people who were in the land of Ammonihah. And also they are cast into prison, and delivered by the miraculous power of God which was in them, according to the record of Alma.

Alma 9

And again, I, Alma, having been commanded of God that I should take Amulek and go forth and preach again unto this people, or the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass as I began to preach unto them, they began to contend with me, saying:

Who art thou? Suppose ye that we shall believe the testimony of one man, although he should preach unto us that the earth should pass away?

Now they understood not the words which they spake; for they knew not that the earth should pass away.

And they said also: We will not believe thy words if thou shouldst prophesy that this great city should be destroyed in one day.

Now they knew not that God could do such marvelous works, for they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And they said: Who is God, that sendeth no more authority than one man among this people, to declare unto them the truth of such great and marvelous things?

And they stood forth to lay their hands on me; but behold, they did not. And I stood with boldness to declare unto them, yea, I did boldly testify unto them, saying:

Behold, O ye wicked and perverse generation, how have ye forgotten the tradition of your fathers; yea, how soon ye have forgotten the commandments of God.

Do ye not remember that our father, Lehi, was brought out of Jerusalem by the hand of God? Do ye not remember that they were all led by him through the wilderness?

سخنان آما، و نیز سخنان عمولک، که بر مردمی که در سرزمین عمونیحا بودند اعلام شد. و نیز آنها به زندان انداخته می شوند، و بدست قدرت معجزه آسای خدا که در آنها بود رهایی داده می شوند، بر پایه نگاشته آما.

آما ۹

۱ و دوباره، من، آما، از سوی خدا فرمان داده شده ام که می بایستی عمولک را برداشته و پیش روم و دوباره بر این مردم، یا مردمی که در شهر عمونیحا بودند موعظه کنم، چنین گذشت همین که من شروع به موعظه کردن بر آنان نمودم، آنها شروع به بحث و جدل با من نمودند، گفتند:

۲ تو کیستی؟ گمان می کنی که ما گواهی یک مرد را باور خواهیم کرد، با اینکه بر ما موعظه می کند که زمین از بین خواهد رفت؟

۳ اینک آنها سخنانی را که گفتند نمی فهمیدند؛ زیرا نمی دانستند که زمین از بین خواهد رفت.

۴ و نیز گفتند: ما سخنان تو را باور نداریم اگر نبوت کنی که این شهر عظیم در یک روز نابود خواهد شد.

۵ اینک آنها نمی دانستند که خدا می تواند چنین کارهای شگفت انگیزی انجام دهد، زیرا مردمی سخت دل و خیره سر بودند.

۶ و آنها گفتند: خدا کیست، که هیچ اختیاردار دیگری را جز یک مرد به میان این مردم نمی فرستد، تا بر آنها راستی چنین چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی را اعلام کند؟

۷ و آنها برخاستند تا بر من دست بلند کنند؛ ولی بنگرید، این کار را نکردند. و من با دلیری ایستادم تا بر آنان اعلام کنم، آری، من دلیرانه بر آنان گواهی دادم، گفتم:

۸ بنگرید، ای شما نسل نابکار و منحرف، چگونه سنت پدرانان را فراموش کرده اید؛ آری، چه زود شما فرمان های خدا را فراموش کرده اید.

۹ آیا به یاد نمی آورید که پدرمان، لیحای، با دست خدا از اورشلیم بیرون آورده شد؟ آیا به یاد نمی آورید که آنها با راهنمایی او از بیابان گذشتند؟

And have ye forgotten so soon how many times he delivered our fathers out of the hands of their enemies, and preserved them from being destroyed, even by the hands of their own brethren?

Yea, and if it had not been for his matchless power, and his mercy, and his long-suffering towards us, we should unavoidably have been cut off from the face of the earth long before this period of time, and perhaps been consigned to a state of endless misery and woe.

Behold, now I say unto you that he commandeth you to repent; and except ye repent, ye can in nowise inherit the kingdom of God. But behold, this is not all—he has commanded you to repent, or he will utterly destroy you from off the face of the earth; yea, he will visit you in his anger, and in his fierce anger he will not turn away.

Behold, do ye not remember the words which he spake unto Lehi, saying that: Inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper in the land? And again it is said that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from the presence of the Lord.

Now I would that ye should remember, that inasmuch as the Lamanites have not kept the commandments of God, they have been cut off from the presence of the Lord. Now we see that the word of the Lord has been verified in this thing, and the Lamanites have been cut off from his presence, from the beginning of their transgressions in the land.

Nevertheless I say unto you, that it shall be more tolerable for them in the day of judgment than for you, if ye remain in your sins, yea, and even more tolerable for them in this life than for you, except ye repent.

For there are many promises which are extended to the Lamanites; for it is because of the traditions of their fathers that caused them to remain in their state of ignorance; therefore the Lord will be merciful unto them and prolong their existence in the land.

And at some period of time they will be brought to believe in his word, and to know of the incorrectness of the traditions of their fathers; and many of them will be saved, for the Lord will be merciful unto all who call on his name.

۱۰ و آیا چنین زود فراموش کرده اید چندین بار او پدرانمان را از دست دشمنانشان رهایی داد، و آنها را از نابود شدن، حتی بدست برادران خودشان حفظ کرد؟

۱۱ آری، و اگر برای قدرت بی همتایش، و رحمت و شکیبایی اش نسبت به ما نبود، ما بناچار مدت ها پیش از این دوره زمان از روی زمین بریده می شدیم، و شاید به وضعیتی از بدبختی و تیره روزی بی پایان واگذاشته می شدیم.

۱۲ بنگرید، اینک به شما می گویم که او شما را به توبه کردن فرمان می دهد؛ و جز اینکه شما توبه کنید، به هیچ وجه شما نمی توانید ملکوت خدا را به ارث برید. ولی بنگرید، این همه آن نیست — او شما را به توبه فرمان داده است، یا اینکه شما را از روی زمین محو خواهد کرد؛ آری، او در خشم خود با شما برخورد خواهد کرد، و از خشم شدیدش او بر نخواهد گشت.

۱۳ بنگرید، آیا سخنانی را که او به لیحای گفت به یاد نمی آورید، که گفت: تا جایی که شما فرمان های مرا نگاه دارید، در این سرزمین کامروا خواهید شد؛ و دوباره این گفته شد که: تا جایی که شما فرمان های مرا نگاه ندارید از پیشگاه سرور بریده خواهید شد.

۱۴ اینک من می خواهم که شما به یاد آورید، که تا جایی که لامانیان فرمان های خدا را نگاه نداشته اند، از پیشگاه سرور بریده شده اند. اینک ما می بینیم که درستی سخن سرور در این چیز ثابت شده است، و لامانیان از شروع سرپیچی هایشان در این سرزمین، از پیشگاه او بریده شده اند.

۱۵ با این وجود به شما می گویم، که روز داوری برای آنان بیشتر قابل تحمل است تا برای شما، اگر در گناهانتان باقی بمانید، آری، و حتی برای آنان این زندگی بیشتر قابل تحمل است تا برای شما، جز اینکه توبه کنید.

۱۶ زیرا وعده های بسیاری هستند که به لامانیان داده شده اند؛ زیرا این به سبب سنت های پدرانشان است که آنها را واداشته تا در وضعیت نادانی شان باقی بمانند؛ بنابراین سرور بر آنان مهربان خواهد بود و بودن آنان را در این سرزمین درازتر خواهد کرد.

۱۷ و در دوره ای از زمان آنها آورده خواهند شد تا به سخن او ایمان آورند، و نابکاری سنت های پدرانشان را بدانند؛ و بسیاری از آنان نجات خواهند یافت، زیرا سرور بر همه کسانی که نام او را بخوانند مهربان خواهد بود.

But behold, I say unto you that if ye persist in your wickedness that your days shall not be prolonged in the land, for the Lamanites shall be sent upon you; and if ye repent not they shall come in a time when you know not, and ye shall be visited with utter destruction; and it shall be according to the fierce anger of the Lord.

For he will not suffer you that ye shall live in your iniquities, to destroy his people. I say unto you, Nay; he would rather suffer that the Lamanites might destroy all his people who are called the people of Nephi, if it were possible that they could fall into sins and transgressions, after having had so much light and so much knowledge given unto them of the Lord their God;

Yea, after having been such a highly favored people of the Lord; yea, after having been favored above every other nation, kindred, tongue, or people; after having had all things made known unto them, according to their desires, and their faith, and prayers, of that which has been, and which is, and which is to come;

Having been visited by the Spirit of God; having conversed with angels, and having been spoken unto by the voice of the Lord; and having the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and also many gifts, the gift of speaking with tongues, and the gift of preaching, and the gift of the Holy Ghost, and the gift of translation;

Yea, and after having been delivered of God out of the land of Jerusalem, by the hand of the Lord; having been saved from famine, and from sickness, and all manner of diseases of every kind; and they having waxed strong in battle, that they might not be destroyed; having been brought out of bondage time after time, and having been kept and preserved until now; and they have been prospered until they are rich in all manner of things—

And now behold I say unto you, that if this people, who have received so many blessings from the hand of the Lord, should transgress contrary to the light and knowledge which they do have, I say unto you that if this be the case, that if they should fall into transgression, it would be far more tolerable for the Lamanites than for them.

۱۸ ولی بنگرید، من به شما می گویم که اگر در نابکاری خود پافشاری کنید اینکه روزگار شما در این سرزمین درازتر نخواهد شد، زیرا لامانیان بر شما فرستاده خواهند شد؛ و اگر توبه نکنید آنها در زمانی، هنگامی که نمی دانید، خواهند آمد، و با نابودی کامل با شما برخورد خواهد شد؛ و این بر پایه خشم شدید سرور خواهد بود.

۱۹ زیرا او روا نخواهد داشت که شما در نابکاری هایتان زندگی کنید، تا مردمش را نابود کنید. من به شما می گویم، نه؛ او روا می دارد که لامانیان همه مردمش را که مردم نیفای خوانده می شوند نابود کنند، اگر امکان پذیر می بود که آنها، پس از اینکه این همه نور و این همه دانش داده شده از سرورخدایشان داشته، به گناه و سرپیچی بیفتند؛

۲۰ آری، پس از اینکه مردم چنین مورد لطف و الای سرور بوده؛ آری، پس از اینکه بالاتر از هر ملت، قوم، زبان، یا مردم دیگری مورد لطف بوده، پس از اینکه همه چیزها بر آنان آشکار شده، بر پایه خواسته شان، و ایمان شان و نیایش هایشان، از آنچه بوده و آنچه هست و آنچه می آید.

۲۱ با روح خدا دیدار شده، با فرشتگان گفتگو کرده، و با ندای سرور بر او سخن گفته؛ و روح نبوت داشته و روح وحی، و نیز هدیه های بسیار، هدیه سخن گفتن به زبان ها و هدیه موعظه کردن، و هدیه روح القدس و هدیه ترجمه؛

۲۲ آری، و پس از اینکه از سوی خدا بدست سرور از سرزمین اورشلیم رهایی یافته؛ از قحطی و از بیماری و همه گونه بیماری ها از هر گونه نجات یافته؛ و در نبرد نیرومند شده، که آنها نتوانند نابود شوند؛ بارها از بندگی بیرون آورده شده، و تاکنون نگاه داری و حفظ شده؛ و کامروا شده تا زمانی که آنها در همه گونه چیزها ثروتمند شوند.

۲۳ و اینک بنگرید من به شما می گویم، که اگر این مردم، که این اندازه نعمت های بسیاری از دست سرور دریافت کرده اند، بر خلاف نور و دانشی که دارند سرپیچی کنند، به شما می گویم که اگر چنین باشد، که اگر به سرپیچی بیفتند، این برای لامانیان به مراتب بیشتر قابل تحمل خواهد بود تا برای آنها.

For behold, the promises of the Lord are extended to the Lamanites, but they are not unto you if ye transgress; for has not the Lord expressly promised and firmly decreed, that if ye will rebel against him that ye shall utterly be destroyed from off the face of the earth?

And now for this cause, that ye may not be destroyed, the Lord has sent his angel to visit many of his people, declaring unto them that they must go forth and cry mightily unto this people, saying: Repent ye, for the kingdom of heaven is nigh at hand;

And not many days hence the Son of God shall come in his glory; and his glory shall be the glory of the Only Begotten of the Father, full of grace, equity, and truth, full of patience, mercy, and long-suffering, quick to hear the cries of his people and to answer their prayers.

And behold, he cometh to redeem those who will be baptized unto repentance, through faith on his name.

Therefore, prepare ye the way of the Lord, for the time is at hand that all men shall reap a reward of their works, according to that which they have been—if they have been righteous they shall reap the salvation of their souls, according to the power and deliverance of Jesus Christ; and if they have been evil they shall reap the damnation of their souls, according to the power and captivation of the devil.

Now behold, this is the voice of the angel, crying unto the people.

And now, my beloved brethren, for ye are my brethren, and ye ought to be beloved, and ye ought to bring forth works which are meet for repentance, seeing that your hearts have been grossly hardened against the word of God, and seeing that ye are a lost and a fallen people.

Now it came to pass that when I, Alma, had spoken these words, behold, the people were wroth with me because I said unto them that they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And also because I said unto them that they were a lost and a fallen people they were angry with me, and sought to lay their hands upon me, that they might cast me into prison.

۲۴ زیرا بنگرید، وعده های سرور به لامانیان داده شده است، ولی اگر سرپیچی کنید آنها به شما داده نشده اند؛ زیرا آیا سرور به روشنی وعده نداده و شدیداً حکم نکرده، که اگر شما علیه وی شورش کنید از روی زمین محو خواهید شد؟

۲۵ و اینک به این سبب، که مبادا شما نابود شوید، سرور فرشته اش را فرستاده است تا با بسیاری از مردمش دیدار کند، بر آنان اعلام کرده که باید پیش روند و بر مردم توانمندانه فریاد برآورده بگویند: توبه کنید، زیرا ملکوت آسمان نزدیک است.

۲۶ و روزهای نه چندان زیادی پس از این، پسر خدا در شکوهش خواهد آمد، و شکوهش شکوه یگانه زاده پدر خواهد بود، آکنده از فیض، درستی، و راستی، آکنده از صبوری، رحمت و شکیبایی، سریع بودن به شنیدن زاری های مردمش، و پاسخ دادن نیایش هایشان.

۲۷ و بنگرید، او می آید تا کسانی را که با ایمان بنامش، به توبه تمهید می یابند را بازخرد کند.

۲۸ بنابراین، راه سرور را آماده کنید، زیرا آن زمان نزدیک است که همه آدمیان، پاداش کارهایشان را بر پایه آنچه بوده اند درو کنند — اگر پرهیزکار بوده اند، رستگاری روانشان را بر پایه قدرت رهایی دهنده عیسی مسیح درو خواهند کرد؛ و اگر پلید بوده اند، لعنت روانشان را بر پایه قدرت و اسارت اهریمن درو خواهند کرد.

۲۹ اینک بنگرید، این ندای فرشته، در حال فریاد برآوردن بر مردم است.

۳۰ و اینک برادران محبوبم، چرا که شما برادرانم هستید، با دیدن اینکه دل هایتان به شدت علیه سخن خدا سخت شده است، و با دیدن اینکه شما مردمی گمراه و فروافتاده هستید، می بایستی محبوب شوید و می بایستی کارهایی را پیش آورید که برای توبه شایسته هستند.

۳۱ اینک چنین گذشت که هنگامی که من، آما، این سخنان را گفتم، بنگرید، مردم از من خشمگین شدند برای اینکه من به آنها گفتم که مردمی سخت دل و خیره سر هستند.

۳۲ و نیز برای اینکه من به آنها گفتم که مردمی گمراه و فروافتاده هستند بر من خشمگین شدند، و بر آن شدند تا بر من دست بلند کنند، که بتوانند مرا به زندان اندازند.

But it came to pass that the Lord did not suffer them that they should take me at that time and cast me into prison.

And it came to pass that Amulek went and stood forth, and began to preach unto them also. And now the words of Amulek are not all written, nevertheless a part of his words are written in this book.

۳۳ ولی چنین گذشت که سرور روا نداشت که آنها مرا در آن زمان بگیرند و به زندان اندازند.

۳۴ و چنین گذشت که عمولک رفت و پیش ایستاد، و شروع کرد به موعظه بر آنان. و اینک سخنان عمولک همه نوشته نشده اند، با این وجود بخشی از سخنانش در این کتاب نوشته شده اند.

Now these are the words which Amulek preached unto the people who were in the land of Ammonihah, saying:

I am Amulek; I am the son of Giddonah, who was the son of Ishmael, who was a descendant of Aminadi; and it was that same Aminadi who interpreted the writing which was upon the wall of the temple, which was written by the finger of God.

And Aminadi was a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out of the land of Jerusalem, who was a descendant of Manasseh, who was the son of Joseph who was sold into Egypt by the hands of his brethren.

And behold, I am also a man of no small reputation among all those who know me; yea, and behold, I have many kindreds and friends, and I have also acquired much riches by the hand of my industry.

Nevertheless, after all this, I never have known much of the ways of the Lord, and his mysteries and marvelous power. I said I never had known much of these things; but behold, I mistake, for I have seen much of his mysteries and his marvelous power; yea, even in the preservation of the lives of this people.

Nevertheless, I did harden my heart, for I was called many times and I would not hear; therefore I knew concerning these things, yet I would not know; therefore I went on rebelling against God, in the wickedness of my heart, even until the fourth day of this seventh month, which is in the tenth year of the reign of the judges.

As I was journeying to see a very near kindred, behold an angel of the Lord appeared unto me and said: Amulek, return to thine own house, for thou shalt feed a prophet of the Lord; yea, a holy man, who is a chosen man of God; for he has fasted many days because of the sins of this people, and he is an hungered, and thou shalt receive him into thy house and feed him, and he shall bless thee and thy house; and the blessing of the Lord shall rest upon thee and thy house.

۱ اینک اینها سخنانی هستند که عمولک بر مردمی که در سرزمین عمونیحا بودند موعظه کرد، گفتا:

۲ من عمولک هستم؛ من پسر جدعونا هستم، که پسر اسماعیل بود، که از نوادگان عمینادی بود؛ و او همان عمینادی بود که نوشته ای که بر دیوار معبد بود، که با انگشت خدا نوشته شده بود را ترجمه کرد.

۳ و عمینادی از نوادگان نیفای بود، که پسر لیحای بود، که از سرزمین اورشلیم بیرون آمد، که از نوادگان منسا بود، که پسر یوسف بود که بدست برادرانش به مصریان فروخته شد.

۴ و بنگرید، من همچین مردی با شهرتی نه چندان کم در میان همه کسانی که مرا می شناسند هستم؛ آری، و بنگرید، من خویشاوندان و دوستان بسیاری دارم، و نیز ثروت زیادی با کاردانی خودم بدست آورده ام.

۵ با این وجود، پس از همه اینها، من هرگز از راه های سرور، و رازها و قدرت شگفت انگیزش چندان آگاه نبوده ام. من گفتم هرگز از این چیزها چندان آگاه نبوده ام، ولی بنگرید، من اشتباه می کنم، زیرا بسیاری از رازها و قدرت شگفت انگیزش را دیده ام؛ آری، حتی در حفظ جان این مردم.

۶ با این وجود، دلم را سخت کردم، زیرا چندین بار فرا خوانده شدم و نخواستم بشنوم؛ بنابراین درباره این چیزها آگاهی داشتم، هنوز هم نمی خواستم آگاه باشم؛ بنابراین در نابکاری دلم، حتی تا چهارمین روز این هفتمین ماه، که در دهمین سال فرمانروایی داوران است، به شورش کردن علیه خدا ادامه دادم.

۷ همچنان که سفر می کردم تا یک خویشاوند خیلی نزدیک را ببینم، بنگرید فرشته ای از سرور بر من ظاهر شد و گفت: عمولک، به خانه خودت بازگرد، زیرا به پیامبری از سرور می بایستی غذا دهی؛ آری، مردی مقدس، که مرد برگزیده خداست؛ زیرا او به سبب گناهان این مردم روزهای بسیاری را روزه گرفته است، و بسیار گرسنه است، و تو او را می بایستی به خانه خود بپذیری و غذا دهی؛ و او تو را و خانه تو را برکت خواهد داد؛ و برکت سرور بر تو و خانه تو قرار خواهد گرفت.

And it came to pass that I obeyed the voice of the angel, and returned towards my house. And as I was going thither I found the man whom the angel said unto me: Thou shalt receive into thy house—and behold it was this same man who has been speaking unto you concerning the things of God.

And the angel said unto me he is a holy man; wherefore I know he is a holy man because it was said by an angel of God.

And again, I know that the things whereof he hath testified are true; for behold I say unto you, that as the Lord liveth, even so has he sent his angel to make these things manifest unto me; and this he has done while this Alma hath dwelt at my house.

For behold, he hath blessed mine house, he hath blessed me, and my women, and my children, and my father and my kinsfolk; yea, even all my kindred hath he blessed, and the blessing of the Lord hath rested upon us according to the words which he spake.

And now, when Amulek had spoken these words the people began to be astonished, seeing there was more than one witness who testified of the things whereof they were accused, and also of the things which were to come, according to the spirit of prophecy which was in them.

Nevertheless, there were some among them who thought to question them, that by their cunning devices they might catch them in their words, that they might find witness against them, that they might deliver them to their judges that they might be judged according to the law, and that they might be slain or cast into prison, according to the crime which they could make appear or witness against them.

Now it was those men who sought to destroy them, who were lawyers, who were hired or appointed by the people to administer the law at their times of trials, or at the trials of the crimes of the people before the judges.

Now these lawyers were learned in all the arts and cunning of the people; and this was to enable them that they might be skilful in their profession.

۸ و چنین گذشت که من ندای فرشته را فرمان بردم، و به سوی خانه ام بازگشتم. و همچنان که داشتیم به آن سو می رفتم مردی را یافتیم که آن فرشته به من گفت: تو به خانه خود بپذیر — و بنگر این همان مردی بود که دربارهٔ امور خدا بر شما سخن می گفته است.

۹ و آن فرشته به من گفت او مردی مقدّس است؛ از این رو من می دانم او مردی مقدّس است، برای اینکه این از سوی یک فرشتهٔ خدا گفته شد.

۱۰ و دوباره، من می دانم که این چیزهایی که او از آنها گواهی داده است راست هستند؛ زیرا بنگرید من به شما می گویم، اینکه به هستی سرور سوگند، حتی آنچنان که او فرشته اش را فرستاده است تا این چیزها را بر من پدیدار کند؛ و این را در حالیکه این آتما در خانه ام به سر برده است انجام داده است.

۱۱ زیرا بنگرید، او خانهٔ مرا برکت داده است، مرا برکت داده است، و زنانم را، و فرزندانم را، و پدرم و خویشانم را؛ آری، حتی همهٔ خویشاوندانم را او برکت داده است، و بر پایهٔ سخنانی که او گفت برکت سرور بر ما قرار گرفته است.

۱۲ و اینک، هنگامی که عمولک این سخنان را گفت، مردم با دیدن اینکه بیشتر از یک شاهد بود که بر پایهٔ روح نبوتی که در آنها بود، از چیزهایی که به آنها متهم شده بودند و نیز از چیزهایی که می آیند گواهی می دادند، حیرت زده شدند.

۱۳ با این وجود، برخی میان آنها بودند که اندیشیدند که آنها را زیر سؤال ببرند، که با نیرنگ های حيله گرانه شان بتوانند آنها را در سخنانشان گیر اندازند، که بتوانند گواهی علیه آنها بیابند، که بتوانند آنها را به داورانشان بسپارند که بتوانند بر پایهٔ قانون داورى شوند، و تا که آنها کشته شوند یا به زندان انداخته شوند، بر پایهٔ بزهکاری ای که بتوانند ظاهر سازی کنند یا علیه آنها گواهی دهند.

۱۴ اینک اینها آن مردانی بودند که برآن بودند تا آنها را نابود کنند، که وکیل بودند، که بدست مردم استخدام یا تعیین شده بودند تا در دوران دادرسی های آنها، یا در دادرسی های بزهکاری های مردم، در پیش داوران قانون را اجرا کنند.

۱۵ اینک این وکیلان در همهٔ هنرها و حيله گری های مردم آموخته شده بودند؛ و این برای این بود تا آنها را قادر سازد که بتوانند در حرفه شان ماهر باشند.

And it came to pass that they began to question Amulek, that thereby they might make him cross his words, or contradict the words which he should speak.

Now they knew not that Amulek could know of their designs. But it came to pass as they began to question him, he perceived their thoughts, and he said unto them: O ye wicked and perverse generation, ye lawyers and hypocrites, for ye are laying the foundations of the devil; for ye are laying traps and snares to catch the holy ones of God.

Ye are laying plans to pervert the ways of the righteous, and to bring down the wrath of God upon your heads, even to the utter destruction of this people.

Yea, well did Mosiah say, who was our last king, when he was about to deliver up the kingdom, having no one to confer it upon, causing that this people should be governed by their own voices—yea, well did he say that if the time should come that the voice of this people should choose iniquity, that is, if the time should come that this people should fall into transgression, they would be ripe for destruction.

And now I say unto you that well doth the Lord judge of your iniquities; well doth he cry unto this people, by the voice of his angels: Repent ye, repent, for the kingdom of heaven is at hand.

Yea, well doth he cry, by the voice of his angels that: I will come down among my people, with equity and justice in my hands.

Yea, and I say unto you that if it were not for the prayers of the righteous, who are now in the land, that ye would even now be visited with utter destruction; yet it would not be by flood, as were the people in the days of Noah, but it would be by famine, and by pestilence, and the sword.

But it is by the prayers of the righteous that ye are spared; now therefore, if ye will cast out the righteous from among you then will not the Lord stay his hand; but in his fierce anger he will come out against you; then ye shall be smitten by famine, and by pestilence, and by the sword; and the time is soon at hand except ye repent.

۱۶ و چنین گذشت که آنان شروع کردند به سؤال کردن از عمولک، که از این راه بتوانند با او کاری کنند تا ضد سخنان خود بگویند، یا سخنانی را که خواهد گفت نقض کند.

۱۷ اینک آنها نمی دانستند که عمولک می توانست از طرح های آنان آگاه شود. ولی چنین گذشت همین که شروع کردند به سؤال از او، وی اندیشه آنان را دریافت، و به آنان گفت: ای شما نسل نابکار و منحرف، ای شما وکیلان و آدم های دورو، زیرا شما اهریمن را بنیان می نهید؛ زیرا شما دامها و تله هایی را می گذارید تا مقدسین خدا را گرفتار کنید.

۱۸ شما برنامه هایی می ریزید تا راه های پرهیزکاران را منحرف کنید، و غضب خدا را بر سرتان فرود آورید، حتی تا نابودی کامل این مردم.

۱۹ آری، موصایا، کسی که آخرین پادشاه ما بود، به خوبی گفت، هنگامی که در آستانه واگذاری پادشاهی بود، هیچ کسی را نداشته تا آن را به او بسپارد، سبب شده که این مردم با رأی خودشان اداره شوند — آری، به خوبی گفت که اگر زمانی بیاید که رأی مردم نابکاری را برگزینند، یعنی، اگر زمانی بیاید که این مردم به سرپیچی بیفتند، آنها برای نابود شدن آماده خواهند بود.

۲۰ و اینک من به شما می گویم که سرور به خوبی نابکاری هایتان را داوری می کند؛ به خوبی، با ندای فرشتگانش بر مردم فریاد برمی آورد: توبه کنید، توبه کنید، زیرا ملکوت آسمان نزدیک است.

۲۱ آری، به خوبی، با ندای فرشتگانش فریاد برمی آورد که: من با درستی و دادگری در دستانم، به میان مردم پایین می آیم.

۲۲ آری، و من به شما می گویم که اگر برای نیایش های پرهیزکاران نبود، کسانی که اینک در این سرزمین هستند، اینک شما حتی با نابودی کامل برخورد می کردید؛ نه با سیلاب آنچه آنچنان که با مردم در روزگار نوح برخورد شد، بلکه با قحطی و با بلا و با شمشیر.

۲۳ ولی این از نیایش های پرهیزکاران است که شما امان یافته اید؛ بنابراین اینک، اگر پرهیزکاران را از میان خود بیرون اندازید، آنگاه سرور دستش را نگه نخواهد داشت؛ بلکه در خشم شدیدش علیه شما بیرون خواهد آمد؛ آنگاه شما با قحطی، و با بلا، و با شمشیر ضربه خواهید خورد؛ و آن زمان نزدیک است جز اینکه توبه کنید.

And now it came to pass that the people were more angry with Amulek, and they cried out, saying: This man doth revile against our laws which are just, and our wise lawyers whom we have selected.

But Amulek stretched forth his hand, and cried the mightier unto them, saying: O ye wicked and perverse generation, why hath Satan got such great hold upon your hearts? Why will ye yield yourselves unto him that he may have power over you, to blind your eyes, that ye will not understand the words which are spoken, according to their truth?

For behold, have I testified against your law? Ye do not understand; ye say that I have spoken against your law; but I have not, but I have spoken in favor of your law, to your condemnation.

And now behold, I say unto you, that the foundation of the destruction of this people is beginning to be laid by the unrighteousness of your lawyers and your judges.

And now it came to pass that when Amulek had spoken these words the people cried out against him, saying: Now we know that this man is a child of the devil, for he hath lied unto us; for he hath spoken against our law. And now he says that he has not spoken against it.

And again, he has reviled against our lawyers, and our judges.

And it came to pass that the lawyers put it into their hearts that they should remember these things against him.

And there was one among them whose name was Zeezrom. Now he was the foremost to accuse Amulek and Alma, he being one of the most expert among them, having much business to do among the people.

Now the object of these lawyers was to get gain; and they got gain according to their employ.

۲۴ و اینک چنین گذشت که مردم بر عمولک بیشتر خشمگین شدند و فریاد برآورده گفتند: این مرد علیه قوانین ما که دادگرانه هستند، و وکیلان خردمندی که ما برگزیده ایم ناسزا می گوید.

۲۵ ولی عمولک دستش را دراز کرد، و با توان بیشتری بر آنان فریاد برآورد، گفتا: ای شما نسل نابکار و منحرف، چرا شیطان چیرگی چنین عظیمی بر دلهایتان بدست آورده است؟ چرا خود تن می دهید که او بتواند بر شما قدرت داشته باشد، تا چشمانتان را کور کند که شما سخنانی که، بر پایه راستی شان گفته می شوند را نفهمید؟

۲۶ زیرا بنگرید، آیا من علیه قانون شما گواهی داده ام؟ شما نمی فهمید؛ شما می گوئید که من علیه قانون شما سخن گفته ام؛ ولی من نگفته ام، بلکه با طرفداری از قانون شما، بر محکومیت شما سخن گفته ام.

۲۷ و اینک بنگرید، به شما می گویم، که بنیاد نابودی این مردم به دست نابکاری وکیلان شما و داوران شما گذاشته می شود.

۲۸ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عمولک این سخنان را گفت مردم علیه او فریاد برآوردند، گفتند: اینک ما می دانیم که این مرد فرزند اهریمن است، زیرا او به ما دروغ گفته است؛ زیرا او علیه قانون ما سخن گفته است. و اینک او می گوید علیه آن سخن نگفته است.

۲۹ و دوباره، او علیه وکیلان ما و داوران ما ناسزا گفته است.

۳۰ و چنین گذشت که وکیلان این را در دل های آنها نهادند که می بایستی این چیزها را علیه او به یاد آورند.

۳۱ و یکی میان آنها بود که نامش زیزروم بود. اینک او در متهم کردن عمولک و آلما بالاترین بود، او یکی از زبردست ترین در میان آنها بوده، کار و کسب بسیار در میان مردم داشت.

۳۲ اینک هدف این وکیلان سود اندوزی بود، و بر پایه کارشان سود می اندوختند.

Now it was in the law of Mosiah that every man who was a judge of the law, or those who were appointed to be judges, should receive wages according to the time which they labored to judge those who were brought before them to be judged.

Now if a man owed another, and he would not pay that which he did owe, he was complained of to the judge; and the judge executed authority, and sent forth officers that the man should be brought before him; and he judged the man according to the law and the evidences which were brought against him, and thus the man was compelled to pay that which he owed, or be stripped, or be cast out from among the people as a thief and a robber.

And the judge received for his wages according to his time—a senine of gold for a day, or a senum of silver, which is equal to a senine of gold; and this is according to the law which was given.

Now these are the names of the different pieces of their gold, and of their silver, according to their value. And the names are given by the Nephites, for they did not reckon after the manner of the Jews who were at Jerusalem; neither did they measure after the manner of the Jews; but they altered their reckoning and their measure, according to the minds and the circumstances of the people, in every generation, until the reign of the judges, they having been established by king Mosiah.

Now the reckoning is thus—a senine of gold, a seon of gold, a shum of gold, and a limnah of gold.

A senum of silver, an amnor of silver, an ezrom of silver, and an onti of silver.

A senum of silver was equal to a senine of gold, and either for a measure of barley, and also for a measure of every kind of grain.

Now the amount of a seon of gold was twice the value of a senine.

And a shum of gold was twice the value of a seon.

And a limnah of gold was the value of them all.

And an amnor of silver was as great as two senums.

۱ اینک این در قانون موصایا بود که هر مردی که داور قانون بود، یا کسانی که برای داوری تعیین می شدند، می بایستی بر پایه مدّت زمانی که کار می کردند، تا کسانی را داوری کنند که نزد آنها آورده می شدند تا داوری شوند، مُزد دریافت کنند.

۲ اینک اگر آدمی به دیگری بدهکار بود، و آنچه را بدهکار بود پرداخت نمی کرد، از او به داور شکایت می شد؛ و داور اجرای اختیارات می کرد، و افسران را می فرستاد تا آن فرد به پیش او آورده شود؛ و آن فرد را بر پایه قانون و شواهدی که علیه او آورده شده بود داوری می کرد، و بدین گونه آن فرد وادار می شد تا آنچه که بدهکار بود را بپردازد، یا داراییش گرفته می شد، یا از میان مردم به عنوان دزد و راهزن بیرون انداخته می شد.

۳ و داور بر پایه زمانش مُزدش را دریافت می کرد — یک سنین طلا برای یک روز، یا یک سنوم نقره، که با یک سنین طلا برابر است، و این بر پایه قانونی است که داده شده بود.

۴ اینک اینها نام های تکه های گوناگون طلاهایشان و نقره هایشان، بر پایه ارزش آنها هستند. و نام ها بدست نیفایان داده شده اند، زیرا آنها نه به شیوه یهودیانی که در اورشلیم بودند محاسبه می کردند؛ نه به شیوه یهودیان اندازه گیری می کردند؛ ولی محاسبه هایشان و اندازه گیری هایشان را بر پایه نظر و شرایط مردم در هر نسلی تغییر می دادند، تا زمان فرمانروایی داوران که آنها بدست موصایای پادشاه وضع شدند.

۵ اینک آن محاسبه بدین گونه است — یک سنین طلا، یک سعون طلا، یک شوم طلا، و یک لیمنّا طلا.

۶ یک سنوم نقره، یک عمنور نقره، یک عزروم نقره، و یک اُنتی نقره.

۷ یک سنوم نقره با یک سنین طلا برابر بود، و نیز با یک پیمانۀ جو و نیز با یک پیمانۀ از هر گونه غله.

۸ اینک مقدار یک سعون طلا دو برابر ارزش یک سنین بود.

۹ و یک شوم طلا دو برابر ارزش یک سعون بود.

۱۰ و یک لیمنّا طلا با ارزش همه آنها برابر بود.

۱۱ و یک عمنور نقره به اندازه دو سنوم بود.

And an ezrom of silver was as great as four senums.

And an onti was as great as them all.

Now this is the value of the lesser numbers of their reckoning—

A shiblon is half of a senum; therefore, a shiblon for half a measure of barley.

And a shiblum is a half of a shiblon.

And a Leah is the half of a shiblum.

Now this is their number, according to their reckoning.

Now an antion of gold is equal to three shiblons.

Now, it was for the sole purpose to get gain, because they received their wages according to their employ, therefore, they did stir up the people to riotings, and all manner of disturbances and wickedness, that they might have more employ, that they might get money according to the suits which were brought before them; therefore they did stir up the people against Alma and Amulek.

And this Zeezrom began to question Amulek, saying: Will ye answer me a few questions which I shall ask you? Now Zeezrom was a man who was expert in the devices of the devil, that he might destroy that which was good; therefore, he said unto Amulek: Will ye answer the questions which I shall put unto you?

And Amulek said unto him: Yea, if it be according to the Spirit of the Lord, which is in me; for I shall say nothing which is contrary to the Spirit of the Lord. And Zeezrom said unto him: Behold, here are six onties of silver, and all these will I give thee if thou wilt deny the existence of a Supreme Being.

Now Amulek said: O thou child of hell, why tempt ye me? Knowest thou that the righteous yieldeth to no such temptations?

Believest thou that there is no God? I say unto you, Nay, thou knowest that there is a God, but thou lovest that lucre more than him.

۱۲ و یک عزروم نقره به اندازه چهار سنوم بود.

۱۳ و یک أنتی به اندازه همه آنها بود.

۱۴ اینک این ارزش واحد های شمارش کوچکتر محاسبه هایشان است —

۱۵ یک شیبلون نصف یک سنوم است؛ بنابراین، یک شیبلون برای نیم پیمانۀ جو.

۱۶ و شیبلوم نصف یک شیبلون است.

۱۷ و یک لیه نصف یک شیبلوم است.

۱۸ اینک این واحد شمارش آنان است، بر پایه محاسبه هایشان.

۱۹ اینک یک أنتیون طلا برابر با سه شیبلون است.

۲۰ اینک، هدف تنها سوداندوزی بود، برای اینکه آنها مزدشان را بر پایه کارشان دریافت می کردند، بنابراین، مردم را به شورش و همه گونه اختلافات و نابکاری برمی انگیزتند، که بتوانند کار بیشتری داشته باشند، که بتوانند بر پایه دادخواست هایی که پیش آنها آورده می شد پول بیشتری بدست آورند؛ از این رو مردم را علیه آما و عمولک برانگیزتند.

۲۱ و این زیزروم شروع نمود به سؤال کردن از عمولک، گفتا: آیا به چند سؤالی که من از تو خواهم پرسید پاسخ خواهی داد؟ اینک زیزروم مردی بود که در نیرنگ های اهریمن زبردست بود، که بتواند آنچه که نیکو بود را نابود کند؛ بنابراین، به عمولک گفت: آیا به سؤال هایی که از تو می کنم پاسخ خواهی داد؟

۲۲ و عمولک به او گفت: آری، اگر بر پایه روح سرور باشد، که در من است؛ زیرا من هیچ چیزی نخواهم گفت که ناسازگار با روح سرور باشد. و زیزروم به او گفت: بنگر، اینجا شش أنتی نقره هست، و همه اینها را به تو خواهم داد اگر وجود یک هستی برتر را انکار کنی.

۲۳ اینک عمولک گفت: ای تو فرزند دوزخ، چرا مرا وسوسه می کنی؟ تو می دانی که پرهیزکاران به چنین وسوسه هایی تن نمی دهند؟

۲۴ آیا تو ایمان داری که هیچ خدایی نیست؟ من به تو می گویم، نه، تو می دانی که خدایی هست، ولی تو سود پول را بیشتر از او دوست داری.

And now thou hast lied before God unto me. Thou saidst unto me—Behold these six onties, which are of great worth, I will give unto thee—when thou hadst it in thy heart to retain them from me; and it was only thy desire that I should deny the true and living God, that thou mightest have cause to destroy me. And now behold, for this great evil thou shalt have thy reward.

And Zeezrom said unto him: Thou sayest there is a true and living God?

And Amulek said: Yea, there is a true and living God.

Now Zeezrom said: Is there more than one God?

And he answered, No.

Now Zeezrom said unto him again: How knowest thou these things?

And he said: An angel hath made them known unto me.

And Zeezrom said again: Who is he that shall come? Is it the Son of God?

And he said unto him, Yea.

And Zeezrom said again: Shall he save his people in their sins? And Amulek answered and said unto him: I say unto you he shall not, for it is impossible for him to deny his word.

Now Zeezrom said unto the people: See that ye remember these things; for he said there is but one God; yet he saith that the Son of God shall come, but he shall not save his people—as though he had authority to command God.

Now Amulek saith again unto him: Behold thou hast lied, for thou sayest that I spake as though I had authority to command God because I said he shall not save his people in their sins.

And I say unto you again that he cannot save them in their sins; for I cannot deny his word, and he hath said that no unclean thing can inherit the kingdom of heaven; therefore, how can ye be saved, except ye inherit the kingdom of heaven? Therefore, ye cannot be saved in your sins.

Now Zeezrom saith again unto him: Is the Son of God the very Eternal Father?

۲۵ و اینک تو در پیشگاه خدا به من دروغ گفته ای. تو به من گفتی — بنگر این شش اُنْتی را که ارزش بسیاری دارند به تو خواهم داد — هنگامی که تو در دل خود این را داشتی تا آنان را از من بازداری؛ و این تنها، خواسته تو بود که من خدای راستین و زنده را انکار کنم، که تو می توانستی سببی برای نابود کردن من داشته باشی. و اینک بنگر، برای این پلیدی بزرگ، تو سزای خود را خواهی داشت.

۲۶ و زیزروم به او گفت: تو می گویی خدای راستین و زنده ای هست؟

۲۷ و عمولک گفت: آری، خدای راستین و زنده ای هست.

۲۸ اینک زیزروم گفت: آیا بیشتر از یک خدا هست؟

۲۹ و او پاسخ داد، نه.

۳۰ اینک زیزروم دوباره به او گفت: چگونه تو این چیزها را می دانی؟

۳۱ و او گفت: فرشته ای آنها را بر من آشکار کرده است.

۳۲ و زیزروم دوباره گفت: او کیست که خواهد آمد؟ آیا او پسر خداست؟

۳۳ و او به وی گفت، آری.

۳۴ و زیزروم دوباره گفت: آیا او مردمش را در گناهانشان نجات خواهد داد؟ و عمولک پاسخ داد و به او گفت: به تو می گویم که او چنین نخواهد کرد، زیرا برای او امکان پذیر نیست که سخن خود را انکار کند.

۳۵ اینک زیزروم به مردم گفت: ببینید که شما این چیزها را به یاد آورید؛ زیرا او گفت تنها یک خدا هست؛ با این حال می گوید که پسر خدا خواهد آمد، ولی مردمش را نجات نخواهد داد — گویی او اختیار دارد به خدا فرمان دهد.

۳۶ اینک عمولک دوباره به او می گوید: بنگر تو دروغ گفته ای، زیرا تو می گویی که من گفتم گویی من اختیار داشتم به خدا فرمان دهم برای اینکه گفتم او مردمش را در گناهانشان نجات نخواهد داد.

۳۷ و دوباره به تو می گویم که او نمی تواند آنها را در گناهانشان نجات دهد؛ زیرا من نمی توانم سخنش را انکار کنم، و او گفته است که هیچ چیز ناپاکی نمی تواند ملکوت آسمان را به ارث برد؛ بنابراین، چگونه شما می توانید نجات یابید، جز اینکه ملکوت آسمان را به ارث برید؟ بنابراین، شما نمی توانید در گناهانتان نجات یابید.

۳۸ اینک زیزروم دوباره به او می گوید: آیا پسر خدا همان پدر جاویدان است؟

And Amulek said unto him: Yea, he is the very Eternal Father of heaven and of earth, and all things which in them are; he is the beginning and the end, the first and the last;

And he shall come into the world to redeem his people; and he shall take upon him the transgressions of those who believe on his name; and these are they that shall have eternal life, and salvation cometh to none else.

Therefore the wicked remain as though there had been no redemption made, except it be the loosing of the bands of death; for behold, the day cometh that all shall rise from the dead and stand before God, and be judged according to their works.

Now, there is a death which is called a temporal death; and the death of Christ shall loose the bands of this temporal death, that all shall be raised from this temporal death.

The spirit and the body shall be reunited again in its perfect form; both limb and joint shall be restored to its proper frame, even as we now are at this time; and we shall be brought to stand before God, knowing even as we know now, and have a bright recollection of all our guilt.

Now, this restoration shall come to all, both old and young, both bond and free, both male and female, both the wicked and the righteous; and even there shall not so much as a hair of their heads be lost; but every thing shall be restored to its perfect frame, as it is now, or in the body, and shall be brought and be arraigned before the bar of Christ the Son, and God the Father, and the Holy Spirit, which is one Eternal God, to be judged according to their works, whether they be good or whether they be evil.

Now, behold, I have spoken unto you concerning the death of the mortal body, and also concerning the resurrection of the mortal body. I say unto you that this mortal body is raised to an immortal body, that is from death, even from the first death unto life, that they can die no more; their spirits uniting with their bodies, never to be divided; thus the whole becoming spiritual and immortal, that they can no more see corruption.

۳۹ و عمولک به او گفت: آری، او همان پدر جاویدان آسمان و زمین است، و همه چیزهایی که در آنهاست؛ او شروع و پایان است، نخستین و آخرین.

۴۰ و او به این جهان خواهد آمد تا مردمش را بازخرد کند؛ و او سرپیچی های آن کسانی را که بنام او ایمان آورند بر خود خواهد گرفت؛ و اینها کسانی هستند که زندگی جاویدان خواهند داشت، و رستگاری بر هیچ کس دیگری نمی آید.

۴۱ بنابراین نابکاران باقی می مانند گویی هیچ بازخرد شدنی در کار نبوده است، جز آزاد شدن از بندهای مرگ؛ زیرا بنگرید، آن روز می آید که همه از میان مُردگان برمی خیزند و در پیشگاه خدا می ایستند و بر پایه کارهایشان داوری می شوند.

۴۲ اینک، مرگی هست که مرگ جسمی خوانده می شود؛ و مرگ مسیح بندهای این مرگ جسمی را باز می کند، که همه از این مرگ جسمی برخیزند.

۴۳ روح و بدن دوباره در شکل کامل خود بهم خواهند پیوست؛ هم اندام و هم مفصل به پیکر فراخورشان دوباره باز آورده می شوند، همان گونه که ما در این زمان هستیم؛ و به ایستادن در پیشگاه خدا آورده می شویم، همان گونه که اینک آگاهیم آگاه بوده، و خاطره ای روشن از همه جرم خود خواهیم داشت.

۴۴ اینک، این بازآوری بر همه، هم پیر و هم جوان، هم دریند و هم آزاد، هم مرد و هم زن، هم نابکار و هم پرهیزکار خواهد آمد؛ و حتی به اندازه یک مو از سرهایشان کم نخواهد شد؛ بلکه هر چیزی به پیکر کامل خود، یا در بدن، همان گونه که اینک است، دوباره باز آورده خواهد شد، و آورده خواهند شد و در بارگاه مسیح پسر، و خدای پدر، و روح مقدس، که یک خدای جاویدان است فرا خوانده خواهند شد، تا بر پایه کارهایشان، خواه نیکو باشند یا خواه پلید، داوری شوند.

۴۵ اینک، بنگرید، من درباره مرگ بدن فناپذیر با شما سخن گفته ام، و نیز درباره رستاخیز بدن فناپذیر. به شما می گویم که این بدن فناپذیر به یک بدن فناپذیر برخاسته می شود، یعنی از مرگ، حتی مرگ نخست به زندگی، که دیگر نتوانند بمیرند؛ روح های آنها با بدنهایشان یگانه می شوند، تا هرگز جدا نشوند؛ بدین گونه همه روحی و فناپذیر می شوند، که دیگر نتوانند فساد را ببینند.

Now, when Amulek had finished these words the people began again to be astonished, and also Zeezrom began to tremble. And thus ended the words of Amulek, or this is all that I have written.

۴۶ اینک، هنگامی که عمولک این سخنان را تمام کرد مردم دوباره شروع نمودند به حیرت زده شدن، و زیزروم نیز شروع به لرزیدن نمود. و بدین گونه سخنان عمولک پایان یافت، یا این همه چیزی است که من نوشته ام.

Now Alma, seeing that the words of Amulek had silenced Zeezrom, for he beheld that Amulek had caught him in his lying and deceiving to destroy him, and seeing that he began to tremble under a consciousness of his guilt, he opened his mouth and began to speak unto him, and to establish the words of Amulek, and to explain things beyond, or to unfold the scriptures beyond that which Amulek had done.

Now the words that Alma spake unto Zeezrom were heard by the people round about; for the multitude was great, and he spake on this wise:

Now Zeezrom, seeing that thou hast been taken in thy lying and craftiness, for thou hast not lied unto men only but thou hast lied unto God; for behold, he knows all thy thoughts, and thou seest that thy thoughts are made known unto us by his Spirit;

And thou seest that we know that thy plan was a very subtle plan, as to the subtlety of the devil, for to lie and to deceive this people that thou mightest set them against us, to revile us and to cast us out—

Now this was a plan of thine adversary, and he hath exercised his power in thee. Now I would that ye should remember that what I say unto thee I say unto all.

And behold I say unto you all that this was a snare of the adversary, which he has laid to catch this people, that he might bring you into subjection unto him, that he might encircle you about with his chains, that he might chain you down to everlasting destruction, according to the power of his captivity.

Now when Alma had spoken these words, Zeezrom began to tremble more exceedingly, for he was convinced more and more of the power of God; and he was also convinced that Alma and Amulek had a knowledge of him, for he was convinced that they knew the thoughts and intents of his heart; for power was given unto them that they might know of these things according to the spirit of prophecy.

۱ اینک آلما، دید که سخنان عمولک زیزروم را ساکت کرده بود، زیرا نگرینست که عمولک او را در دروغش و فریبکاریش برای نابودی وی گیر انداخته بود، و دیده که او زیر بار آگاهی از جرم خود شروع به لرزیدن نمود، دهانش را باز کرد و شروع نمود به سخن گفتن با او، و تایید کردن سخنان عمولک، و فراتر توضیح دادن چیزها، یا فاش نمودن نوشته های مقدس، فراتر از آنچه عمولک انجام داده بود.

۲ اینک سخنانی که آلما به زیزروم گفت از سوی مردم دور و بر شنیده شد؛ زیرا جمعیت بزرگ بود و او به این شیوه گفت:

۳ اینک زیزروم، با دیدن اینکه تو در دروغ و نیرنگ خودت گرفتار شده ای، زیرا تو نه تنها به آدمیان دروغ گفته ای بلکه تو به خدا دروغ گفته ای؛ زیرا بنگر، او همه اندیشه های تو را می داند، و تو می بینی که با روح او اندیشه های تو بر ما آشکار شده اند؛

۴ و تو می بینی که ما می دانیم که برنامه تو، برپایه زیرکی اهریمن، یک نقشه بسیار زیرکانه بود، برای دروغ گفتن و فریب دادن این مردم که تو بتوانی آنها را علیه ما قرار دهی، تا به ما ناسزا گویند و ما را بیرون اندازند —

۵ اینک این برنامه دشمن تو بود، و او قدرتت را در تو به کار برده است. اینک من می خواهم که تو به یاد آوری که آنچه به تو می گویم را به همه می گویم.

۶ و بنگرید به همه شما می گویم که این دامی از دشمن بود، که او گذاشته است تا این مردم را گرفتار کند، که بر پایه قدرت اسارتش، بتواند شما را به اطاعت خود درآورد، که بتواند با زنجیرهایش شما را ببندد، که بتواند شما را تا نابودی ابدی پایین به زنجیر کشد.

۷ اینک هنگامی که آلما این سخنان را گفت، زیزروم شروع نمود به بیش از حد لرزیدن، زیرا به قدرت خدا بیشتر و بیشتر پی برد؛ و نیز پی برد که آلما و عمولک از او شناختی داشتند، زیرا او پی برد که آنها اندیشه ها و نیت های دلش را می دانستند؛ زیرا به آنها قدرت داده شده بود که بتوانند بر پایه روح نبوت این چیزها را بدانند.

And Zeezrom began to inquire of them diligently, that he might know more concerning the kingdom of God. And he said unto Alma: What does this mean which Amulek hath spoken concerning the resurrection of the dead, that all shall rise from the dead, both the just and the unjust, and are brought to stand before God to be judged according to their works?

And now Alma began to expound these things unto him, saying: It is given unto many to know the mysteries of God; nevertheless they are laid under a strict command that they shall not impart only according to the portion of his word which he doth grant unto the children of men, according to the heed and diligence which they give unto him.

And therefore, he that will harden his heart, the same receiveth the lesser portion of the word; and he that will not harden his heart, to him is given the greater portion of the word, until it is given unto him to know the mysteries of God until he know them in full.

And they that will harden their hearts, to them is given the lesser portion of the word until they know nothing concerning his mysteries; and then they are taken captive by the devil, and led by his will down to destruction. Now this is what is meant by the chains of hell.

And Amulek hath spoken plainly concerning death, and being raised from this mortality to a state of immortality, and being brought before the bar of God, to be judged according to our works.

Then if our hearts have been hardened, yea, if we have hardened our hearts against the word, inasmuch that it has not been found in us, then will our state be awful, for then we shall be condemned.

For our words will condemn us, yea, all our works will condemn us; we shall not be found spotless; and our thoughts will also condemn us; and in this awful state we shall not dare to look up to our God; and we would fain be glad if we could command the rocks and the mountains to fall upon us to hide us from his presence.

۸ و زیزروم شروع نمود با کوشایی از آنها جویا شدن، که دربارهٔ ملکوتِ خدا بیشتر بدانند. و به آما گفت: معنی این چیست که عمولک دربارهٔ رستاخیز مردگان سخن گفته است، که همه از میان مردگان بر می خیزند، هم دادگر و هم ستمگر، و آورده می شوند تا در پیشگاه خدا بایستند تا بر پایهٔ کارهایشان داوری شوند؟

۹ و اینک آما شروع به توضیح دادن این چیزها به او نمود، گفتا: این به بسیاری داده می شود تا رازهای خدا را بدانند؛ با این وجود آنها زیر فرمانی اکید گذاشته می شوند که نباید بازگو کنند مگر تنها آن بخش از سخنش را که او به فرزندان آدمی عطا می کند، بر پایهٔ توجه و کوشایی که آنها به او می دهند.

۱۰ و بنابراین، او که دلش را سخت کند، همان بخش کوچکتر سخن را دریافت می کند؛ و او که دلش را سخت نکند، به او بخش بزرگتر سخن داده می شود، تا اینکه به او داده شود که رازهای خدا را بداند تا اینکه آنها را کامل بداند.

۱۱ و آنهایی که دلهایشان را سخت کنند، به آنها بخش کوچکتر سخن داده می شود تا اینکه دربارهٔ رازهایش هیچ ندانند؛ و آنگاه آنها بدست اهریمن به اسارت گرفتار می شوند، و به خواست او پایین به نابودی راهنمایی می شوند. اینک این است معنای زنجیرهای دوزخ.

۱۲ و عمولک دربارهٔ مرگ ساده سخن گفته است، و برخاسته شدن از این فناپذیری به وضعیت فناپذیری، و آورده شدن به پیش بارگاه خدا، تا بر پایهٔ کارهایمان داوری شویم.

۱۳ آنگاه اگر دل هایمان سخت بوده اند، آری، اگر ما دل هایمان را علیه سخن سخت کرده ایم، آنچنان که سخن در ما یافته نشود، آنگاه وضعیتمان وحشتناک خواهد شد، زیرا آنگاه ما محکوم خواهیم شد.

۱۴ زیرا سخنانمان ما را محکوم خواهند کرد، آری، همهٔ کارهایمان ما را محکوم خواهند کرد؛ ما بی لکه شناخته نخواهیم شد؛ و اندیشه هایمان نیز ما را محکوم خواهند کرد؛ و در این وضعیت وحشتناک، ما جرأت نخواهیم کرد تا بالا به خدایمان نگاه کنیم؛ و ما با خشنودی خوشحال خواهیم شد اگر بتوانیم به صخره ها و کوه ها فرمان دهیم تا بر ما فرو ریزند تا ما را از پیشگاه او پنهان کنند.

But this cannot be; we must come forth and stand before him in his glory, and in his power, and in his might, majesty, and dominion, and acknowledge to our everlasting shame that all his judgments are just; that he is just in all his works, and that he is merciful unto the children of men, and that he has all power to save every man that believeth on his name and bringeth forth fruit meet for repentance.

And now behold, I say unto you then cometh a death, even a second death, which is a spiritual death; then is a time that whosoever dieth in his sins, as to a temporal death, shall also die a spiritual death; yea, he shall die as to things pertaining unto righteousness.

Then is the time when their torments shall be as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever; and then is the time that they shall be chained down to an everlasting destruction, according to the power and captivity of Satan, he having subjected them according to his will.

Then, I say unto you, they shall be as though there had been no redemption made; for they cannot be redeemed according to God's justice; and they cannot die, seeing there is no more corruption.

Now it came to pass that when Alma had made an end of speaking these words, the people began to be more astonished;

But there was one Antionah, who was a chief ruler among them, came forth and said unto him: What is this that thou hast said, that man should rise from the dead and be changed from this mortal to an immortal state, that the soul can never die?

What does the scripture mean, which saith that God placed cherubim and a flaming sword on the east of the garden of Eden, lest our first parents should enter and partake of the fruit of the tree of life, and live forever? And thus we see that there was no possible chance that they should live forever.

Now Alma said unto him: This is the thing which I was about to explain. Now we see that Adam did fall by the partaking of the forbidden fruit, according to the word of God; and thus we see, that by his fall, all mankind became a lost and fallen people.

۱۵ ولی این نمی تواند باشد؛ ما باید پیش آییم و در پیشگاه او در شکوهش می بایستیم، و در قدرتش، و در توانش، بزرگیش، و اقتدارش، و به شرمساری ابدی مان اعتراف کنیم که او در همه داوری هایش دادگر است؛ که او در همه کارهایش دادگر است، و اینکه بر فرزندان آدمی مهربان است، و اینکه او قدرت تمام دارد تا هر آدمی را که بنامش ایمان می آورد و میوه ای شایسته برای توبه پیش می آورد نجات دهد.

۱۶ و اینک بنگر، من به تو می گویم آنگاه مرگی می آید، یعنی مرگ دوم، که یک مرگ روحی است؛ آنگاه زمانی است که هر کسی که در گناهان، نسبت به مرگ جسمی بمیرد، در مرگ روحی نیز خواهد مرد؛ آری، او در چیزهای در رابطه با پرهیزکاری خواهد مرد.

۱۷ آنگاه زمان آن است هنگامی که عذاب هایشان مانند یک دریاچه آتش و گوگرد شود، که زبانه آتش آن برای همیشه و همیشه بالا می رود؛ و آنگاه زمان آن است که آنها به یک نابودی ابدی پایین به زنجیر کشیده شوند، بر پایه قدرت و اسارت شیطان، او بر پایه خواستش آنها را زیر دست کرده است.

۱۸ آنگاه، من به تو می گویم، آنها به گونه ای خواهند بود که گویی هیچ باز خرید شدنی در کار نبوده است؛ زیرا آنها نمی توانند بر پایه دادگری خدا باز خرید شوند؛ و با دیدن اینکه دیگر فسادی نیست، آنها نمی توانند بمیرند.

۱۹ اینک چنین گذشت که هنگامی که آلمانا به گفتن این سخنان پایان داد، مردم شروع نمودند به بیشتر حیرت زده شدن؛

۲۰ ولی یک انطیونایی بود، که میان آنان سر فرمانده بود، پیش آمد و به او گفت: این چه چیزی است که تو گفته ای، که آدمی از میان مردگان برخواید خاست و از این فناپذیری به یک وضعیت فناپذیری تغییر خواهد کرد، که روان نمی تواند هرگز بمیرد؟

۲۱ نوشته های مقدس چه معنی می دهند، که می گویند که خدا در شرق باغ عدن فرشتگان نگهبانی با شمشیری آتشین قرار داد مبادا پدر و مادر نخستین ما وارد شوند و از میوه درخت زندگی میل کنند و برای همیشه زندگی کنند؟ و بدین گونه ما می بینیم که هیچ فرصت امکان پذیری نبود که برای همیشه زندگی کنند.

۲۲ اینک آلمانا به او گفت: این چیزی است که در آستانه توضیح دادن آن بودم. اینک ما می بینیم که بر پایه سخن خدا، آدم با میل کردن از میوه ممنوعه فرو افتاد؛ و بدین گونه ما می بینیم که با سقوط او، همه بشریت مردمی گمراه و فرو افتاده شدند.

And now behold, I say unto you that if it had been possible for Adam to have partaken of the fruit of the tree of life at that time, there would have been no death, and the word would have been void, making God a liar, for he said: If thou eat thou shalt surely die.

And we see that death comes upon mankind, yea, the death which has been spoken of by Amulek, which is the temporal death; nevertheless there was a space granted unto man in which he might repent; therefore this life became a probationary state; a time to prepare to meet God; a time to prepare for that endless state which has been spoken of by us, which is after the resurrection of the dead.

Now, if it had not been for the plan of redemption, which was laid from the foundation of the world, there could have been no resurrection of the dead; but there was a plan of redemption laid, which shall bring to pass the resurrection of the dead, of which has been spoken.

And now behold, if it were possible that our first parents could have gone forth and partaken of the tree of life they would have been forever miserable, having no preparatory state; and thus the plan of redemption would have been frustrated, and the word of God would have been void, taking none effect.

But behold, it was not so; but it was appointed unto men that they must die; and after death, they must come to judgment, even that same judgment of which we have spoken, which is the end.

And after God had appointed that these things should come unto man, behold, then he saw that it was expedient that man should know concerning the things whereof he had appointed unto them;

Therefore he sent angels to converse with them, who caused men to behold of his glory.

And they began from that time forth to call on his name; therefore God conversed with men, and made known unto them the plan of redemption, which had been prepared from the foundation of the world; and this he made known unto them according to their faith and repentance and their holy works.

۲۳ و اینک بنگر، من به تو می گویم که اگر برای آدم امکان پذیر می بود تا در آن زمان از میوه درخت زندگی میل کند، هیچ مرگی نمی بود و آن سخن بی اعتبار شده خدا را دروغگو می کرد، زیرا او گفت: اگر تو بخوری حتماً خواهی مُرد.

۲۴ و ما می بینیم که مرگ بر همه بشریت می آید، آری، مرگی که عمولک از آن سخن گفته است، که آن مرگ جسمی است؛ با این وجود مدتی به آدمی عطا شد که در آن بتواند توبه کند؛ بنابراین این زندگی یک وضعیت آزمایشی شد؛ دوره ای برای آماده شدن برای دیدار خدا؛ دوره ای برای آماده شدن برای آن وضعیت پایان ناپذیر که ما از آن سخن گفته ایم، که پس از رستاخیز مردگان است.

۲۵ اینک، اگر برای برنامه بازخرید شدن نمی بود، که از بنیاد جهان نهاده شده است، هیچ رستاخیز مردگانی نمی توانست بوده باشد؛ ولی برنامه بازخرید نهاده شده است که رستاخیز مردگان، که از آن سخن گفته شده است، را پیش آورد.

۲۶ و اینک بنگر، اگر امکان پذیر بود که پدر و مادر نخستین ما می توانستند پیش رفته و از درخت زندگی بمیل کنند آنها برای همیشه بدبخت می شدند، هیچ موقعیت آماده شدن نداشته؛ و بدین گونه برنامه بازخرید شدن نافرجام می شد، و سخن خدا بی اعتبار می شد، بدون گذاشتن هیچ اثری.

۲۷ ولی بنگر، این چنین نبود؛ بلکه بر آدمیان معین شد که آنها باید بمیرند؛ و پس از مرگ، باید به داوری بیایند، یعنی همان داوری که از آن سخن گفته ایم، که پایان است.

۲۸ و پس از اینکه خدا معین کرده بود که این چیزها می بایستی بر آدمی بیاید، بنگر، آنگاه او دید که شایسته است که آدمی درباره چیزهایی که او بر آنها معین کرده بود بداند؛

۲۹ بنابراین او فرشتگانی فرستاد تا با آنها گفتگو کنند، که آدمیان را واداشتند تا شکوه او را بنگرند.

۳۰ و آنها شروع نمودند از آن پس نام او را خواندن؛ بنابراین خدا با آدمیان گفتگو کرد، و برنامه بازخرید شدن، که از بنیاد جهان آماده شده بود را بر آنها آشکار کرد؛ و این را بر پایه ایمان و توبه و کارهای مقدّسشان بر آنها آشکار کرد.

Wherefore, he gave commandments unto men, they having first transgressed the first commandments as to things which were temporal, and becoming as gods, knowing good from evil, placing themselves in a state to act, or being placed in a state to act according to their wills and pleasures, whether to do evil or to do good—

Therefore God gave unto them commandments, after having made known unto them the plan of redemption, that they should not do evil, the penalty thereof being a second death, which was an everlasting death as to things pertaining unto righteousness; for on such the plan of redemption could have no power, for the works of justice could not be destroyed, according to the supreme goodness of God.

But God did call on men, in the name of his Son, (this being the plan of redemption which was laid) saying: If ye will repent, and harden not your hearts, then will I have mercy upon you, through mine Only Begotten Son;

Therefore, whosoever repenteth, and hardeneth not his heart, he shall have claim on mercy through mine Only Begotten Son, unto a remission of his sins; and these shall enter into my rest.

And whosoever will harden his heart and will do iniquity, behold, I swear in my wrath that he shall not enter into my rest.

And now, my brethren, behold I say unto you, that if ye will harden your hearts ye shall not enter into the rest of the Lord; therefore your iniquity provoketh him that he sendeth down his wrath upon you as in the first provocation, yea, according to his word in the last provocation as well as the first, to the everlasting destruction of your souls; therefore, according to his word, unto the last death, as well as the first.

And now, my brethren, seeing we know these things, and they are true, let us repent, and harden not our hearts, that we provoke not the Lord our God to pull down his wrath upon us in these his second commandments which he has given unto us; but let us enter into the rest of God, which is prepared according to his word.

۳۱ از این رو، او فرمان‌هایی به آدمیان داد، آنها نخست از نخستین فرمان‌ها نسبت به چیزهایی که جسمی بودند سرپیچی کرده، و مانند خدایان شده، نیکی را از پلیدی شناخته، خود را در یک وضعیت عمل کردن گذاشته، یا در یک وضعیت عمل کردن بر پایه‌ی خواست‌ها و خوشنودی‌های خود قرار داده شدند، خواه پلیدی کنند یا نیکی —

۳۲ بنابراین خدا به آنها فرمان‌هایی داد، پس از اینکه برنامه‌ی بازخرید شدن را بر آنها آشکار کرده، که آنها نمی‌بایستی پلیدی کنند، سزای آن مرگ دومی بوده، که مرگی ابدی نسبت به چیزهای در ارتباط با پرهیزکاری است؛ زیرا بر چنین کسانی برنامه‌ی بازخرید شدن نمی‌توانست هیچ قدرتی داشته باشد، زیرا کارهای دادگری، بر پایه‌ی نیکی برتر خدا، نمی‌توانست نابود شود.

۳۳ ولی خدا آدمیان را، بنام پسرش فرا خواند، (این برنامه‌ی بازخرید شدن بوده که نهاده شده بود) گفتا: اگر شما توبه کنید، و دل‌هایتان را سخت نکنید، آنگاه من، از راه پسر یگانه زاده‌ی خودم، بر شما بخشش خواهم داشت؛

۳۴ بنابراین، هرکسی که توبه کند، و دلش را سخت نکند، از راه پسر یگانه زاده‌ی خودم، بر آمرزش از گناهانش، رحمت را ادعا خواهد کرد؛ و اینها به آسایش من وارد خواهند شد.

۳۵ و هرکسی که دلش را سخت کند و کارهای نادرست کند؛ بنگر، من در غضبم سوگند یاد می‌کنم که او به آسایش من وارد نخواهد شد.

۳۶ و اینک، برادرانم، بنگرید من به شما می‌گویم، که اگر شما دل‌هایتان را سخت کنید به آسایش خدا وارد نخواهید شد؛ بنابراین نابکاری‌های شما او را برافروخته می‌کند که غضبش را بر شما فرود آورد مانند نخستین برافروختگی، آری، بر پایه‌ی سخنش در برافروختگی آخر مانند نخست، به نابودی ابدی روان‌هایتان؛ بنابراین، بر پایه‌ی سخنش، بر مرگ آخر، مانند نخست.

۳۷ و اینک، برادرانم، با دیدن اینکه ما این چیزها را می‌دانیم، و آنها راست هستند، بگذارید توبه کنیم، و دل‌هایمان را سخت نکنیم، که سرور خدایمان را بر خود برافروخته نکنیم تا در این فرمان‌های دومش که به ما داده است غضبش را فرود آورد؛ بلکه بگذارید به آسایش خدا که بر پایه‌ی سخنش آماده شده است وارد شویم.

And again, my brethren, I would cite your minds forward to the time when the Lord God gave these commandments unto his children; and I would that ye should remember that the Lord God ordained priests, after his holy order, which was after the order of his Son, to teach these things unto the people.

And those priests were ordained after the order of his Son, in a manner that thereby the people might know in what manner to look forward to his Son for redemption.

And this is the manner after which they were ordained—being called and prepared from the foundation of the world according to the foreknowledge of God, on account of their exceeding faith and good works; in the first place being left to choose good or evil; therefore they having chosen good, and exercising exceedingly great faith, are called with a holy calling, yea, with that holy calling which was prepared with, and according to, a preparatory redemption for such.

And thus they have been called to this holy calling on account of their faith, while others would reject the Spirit of God on account of the hardness of their hearts and blindness of their minds, while, if it had not been for this they might have had as great privilege as their brethren.

Or in fine, in the first place they were on the same standing with their brethren; thus this holy calling being prepared from the foundation of the world for such as would not harden their hearts, being in and through the atonement of the Only Begotten Son, who was prepared—

And thus being called by this holy calling, and ordained unto the high priesthood of the holy order of God, to teach his commandments unto the children of men, that they also might enter into his rest—

This high priesthood being after the order of his Son, which order was from the foundation of the world; or in other words, being without beginning of days or end of years, being prepared from eternity to all eternity, according to his foreknowledge of all things—

۱ و دوباره، برادرانم، من ذهن شما را به سوی زمانی می کشانم هنگامی که سرور خدا این فرمان ها را به فرزندانش داد؛ و من می خواهم که شما به یاد آورید که سرور خدا، در پی نظام مقدّسش، که در پی نظام پسرش بود، کشیشانی مقرر کرد، تا این چیزها را به مردم آموزش دهند.

۲ و آن کشیشان در پی نظام پسرش مقرر شدند، به شیوه ای که با آن مردم بتوانند بدانند به چه شیوه ای برای بازخرید شدن چشم به راه پسرش باشند.

۳ و این است شیوه ای که آنها طبق آن مقرر شدند — از بنیاد جهان بر پایه دانش ازلی خدا فرا خوانده و بر پایه ایمان بی اندازه و کارهای نیکشان آماده شده؛ از همان نخست گذاشته تا نیکی یا پلیدی را برگزینند؛ بنابراین آنها نیکی را برگزیده، و ایمان بی اندازه زیادی را به کار برده، با فراخوانی مقدّسی فرا خوانده می شوند، آری، با آن فراخوانی مقدّسی که با آن آماده شدند، و بر پایه یک بازخرید شدن آماده کننده برای چنین کسانی.

۴ و بدین گونه آنها به این فراخوانی مقدّس بر پایه ایمانشان فرا خوانده شده اند، در حالیکه دیگران بر پایه سخت دلیشان و کوری ذهنشان روح خدا را رد می کنند، در حالیکه، اگر برای این نبود آنها می توانستند مانند برادرانشان همان امتیاز بزرگ را داشته باشند.

۵ یا خلاصه، از همان نخست آنها با برادرانشان در جایگاه یکسانی بودند؛ بدین گونه این فراخوانی مقدّس از بنیاد جهان آماده شده برای چنین کسانی که دلهايشان را سخت نمی کنند، از راه و در کفّاره پسر یگانه زاده بوده، کسی که آماده شده بود —

۶ و بدین گونه با این فراخوانی مقدّس فرا خوانده شده، و به کشیشی اعظم نظام مقدّس خدا مقرر شده، تا فرمان های او را به فرزندان آدمی آموزش دهند، که آنها نیز بتوانند به آسایش او وارد شوند —

۷ این کشیشی اعظم در پی نظام پسرش بوده، نظامی که از بنیاد جهان بود؛ یا به بیان دیگر، بدون آغاز روزها یا پایان سال ها بوده، از ازل تا ابد آماده شده، بر پایه دانش ازلی او از همه چیزها —

Now they were ordained after this manner—being called with a holy calling, and ordained with a holy ordinance, and taking upon them the high priesthood of the holy order, which calling, and ordinance, and high priesthood, is without beginning or end—

Thus they become high priests forever, after the order of the Son, the Only Begotten of the Father, who is without beginning of days or end of years, who is full of grace, equity, and truth. And thus it is. Amen.

Now, as I said concerning the holy order, or this high priesthood, there were many who were ordained and became high priests of God; and it was on account of their exceeding faith and repentance, and their righteousness before God, they choosing to repent and work righteousness rather than to perish;

Therefore they were called after this holy order, and were sanctified, and their garments were washed white through the blood of the Lamb.

Now they, after being sanctified by the Holy Ghost, having their garments made white, being pure and spotless before God, could not look upon sin save it were with abhorrence; and there were many, exceedingly great many, who were made pure and entered into the rest of the Lord their God.

And now, my brethren, I would that ye should humble yourselves before God, and bring forth fruit meet for repentance, that ye may also enter into that rest.

Yea, humble yourselves even as the people in the days of Melchizedek, who was also a high priest after this same order which I have spoken, who also took upon him the high priesthood forever.

And it was this same Melchizedek to whom Abraham paid tithes; yea, even our father Abraham paid tithes of one-tenth part of all he possessed.

Now these ordinances were given after this manner, that thereby the people might look forward on the Son of God, it being a type of his order, or it being his order, and this that they might look forward to him for a remission of their sins, that they might enter into the rest of the Lord.

۸ اینک آنها به این شیوه مقرر شدند — با فراخوانی مقدس فراخوانده شده، و با آیین مقدس مقرر شده، و کشیشی اعظم نظام مقدس را بر خود گرفته، که فراخوانی و آیین و کشیشی اعظم بدون آغاز یا پایان است —

۹ بدین گونه آنها برای همیشه کشیشان اعظم می شوند، در پی نظام پسر، یگانه زاده پدر، کسی که بدون آغاز روزها یا پایان سالها است، کسی که آکنده از فیض، درستی، و راستی است. و بدین گونه است. آمین.

۱۰ اینک، چنانکه درباره نظام مقدس، یا این کشیشی اعظم گفتم، بسیاری بودند که مقرر شده و کشیش اعظم خدا شدند؛ و این برپایه ایمان و توبه بی اندازه شان، و پرهیزکاریشان در پیشگاه خدا بود، آنها توبه کردن و پرهیزکاری را به جای هلاک شدن برگزیدند؛

۱۱ بنابراین آنها در پی نظام مقدس فرا خوانده شدند، و تقدیس شدند، و تنپوش های آنها در خون بزه شسته سپید شد.

۱۲ اینک آنها، پس از تقدیس شدن بدست روح القدس، با داشتن تنپوش های سپید شده، در پیشگاه خدا پاک و بی لکه بوده، نمی توانستند جز با بیزاری بر گناه نگاه کنند؛ و آنها بسیار بودند، بی اندازه بسیار زیاد، که پاک شدند و به آرامش سرور خدایشان وارد شدند.

۱۳ و اینک، برادرانم، من می خواهم که شما خود را در پیشگاه خدا فروتن سازید، و میوه شایسته برای توبه پیش آورید، که شما نیز به آن آسایش وارد شوید.

۱۴ آری، خود را فروتن سازید حتی مانند مردم روزگار ملکِ صدیق، که نیز یک کشیش اعظم در پی همان نظامی بود که از آن سخن گفته ام، که نیز کشیشی اعظم را برای همیشه بر خود گرفت.

۱۵ و این همان ملکِ صدقی بود که ابراهیم به او ده یک می داد؛ آری، یعنی پدرمان ابراهیم بخش یک دهم از همه داراییش را ده یک می داد.

۱۶ اینک این آیین ها در پی این شیوه داده می شدند، که با آن مردم بتوانند چشم به راه پسر خدا باشند، آن نشانه ای از نظام او بوده، یا این نظام او بوده، و اینکه آنها بتوانند برای آموزش گناهانشان چشم به راه او باشند، که آنها بتوانند به آسایش سرور وارد شوند.

Now this Melchizedek was a king over the land of Salem; and his people had waxed strong in iniquity and abomination; yea, they had all gone astray; they were full of all manner of wickedness;

But Melchizedek having exercised mighty faith, and received the office of the high priesthood according to the holy order of God, did preach repentance unto his people. And behold, they did repent; and Melchizedek did establish peace in the land in his days; therefore he was called the prince of peace, for he was the king of Salem; and he did reign under his father.

Now, there were many before him, and also there were many afterwards, but none were greater; therefore, of him they have more particularly made mention.

Now I need not rehearse the matter; what I have said may suffice. Behold, the scriptures are before you; if ye will wrest them it shall be to your own destruction.

And now it came to pass that when Alma had said these words unto them, he stretched forth his hand unto them and cried with a mighty voice, saying: Now is the time to repent, for the day of salvation draweth nigh;

Yea, and the voice of the Lord, by the mouth of angels, doth declare it unto all nations; yea, doth declare it, that they may have glad tidings of great joy; yea, and he doth sound these glad tidings among all his people, yea, even to them that are scattered abroad upon the face of the earth; wherefore they have come unto us.

And they are made known unto us in plain terms, that we may understand, that we cannot err; and this because of our being wanderers in a strange land; therefore, we are thus highly favored, for we have these glad tidings declared unto us in all parts of our vineyard.

For behold, angels are declaring it unto many at this time in our land; and this is for the purpose of preparing the hearts of the children of men to receive his word at the time of his coming in his glory.

۱۷ اینک این ملک‌یصدق پادشاه سرزمین شلیم بود؛ و مردمش در نابکاری و کار پلید نیرومند شده بودند؛ آری، آنها همه به بیراهه رفته بودند؛ آنها آکنده از همه گونه نابکاری بودند؛

۱۸ ولی ملک‌یصدق ایمانی توانا به کار برده، و وظیفه کشیشی اعظم را بر پایه نظام مقدس خدا دریافت کرده، توبه را به مردمش موعظه کرد. و بنگرید، آنها توبه کردند؛ و ملک‌یصدق در روزگارش آرامش را در سرزمین برپا کرد، بنابراین او شاهزاده آرامش خوانده شد، زیرا او پادشاه شلیم بود؛ و تحت فرمان پدرش فرمانروایی کرد.

۱۹ اینک، بسیاری پیش از او بودند، و بسیاری نیز پس از او بودند، ولی هیچکدام بزرگتر نبودند؛ بنابراین، با ویژگی بیشتری آنها از او بیان کرده اند.

۲۰ اینک من نیازی ندارم این موضوع را شرح دهم؛ چیزی که من گفته ام کافی است، نوشته های مقدس در پیش شما هستند؛ اگر آنها را تحریف کنید این به نابودی خود شما می انجامد.

۲۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که آلمان این سخنان را به آنها گفت، دستش را به سوی آنها دراز کرد و با ندایی توانا فریاد برآورد، گفتا: اینک زمان توبه کردن است، زیرا روز رستگاری نزدیک می شود؛

۲۲ آری، و ندای سرور، از دهان فرشتگان، این را به همه ملت ها اعلام می کند؛ آری، این را اعلام می کند، که آنها بتوانند نوید خوش شادی بزرگ را داشته باشند؛ آری، و او این نوید خوش را میان همه مردمش ندا می دهد، آری، حتی به آنانی که بر روی زمین پراکنده شده اند؛ از این رو آنها بر ما آمده اند.

۲۳ و آنها در واژه های ساده بر ما آشکار می شوند، که ما بتوانیم بفهمیم، که نتوانیم اشتباه کنیم؛ و این به سبب آواره بودن ما در یک سرزمین بیگانه است؛ بنابراین، بدین گونه مورد لطف والایی هستیم، زیرا این نوید خوش را در همه بخش های تاکستانمان بر خود اعلام شده داریم.

۲۴ زیرا بنگرید، فرشتگان این را بر بسیاری در سرزمینمان اعلام می کنند؛ و این با هدف آماده سازی دل‌های فرزندان آدمی است تا سخن وی را در زمان آمدن او در شکوهش دریافت کنند.

And now we only wait to hear the joyful news declared unto us by the mouth of angels, of his coming; for the time cometh, we know not how soon. Would to God that it might be in my day; but let it be sooner or later, in it I will rejoice.

And it shall be made known unto just and holy men, by the mouth of angels, at the time of his coming, that the words of our fathers may be fulfilled, according to that which they have spoken concerning him, which was according to the spirit of prophecy which was in them.

And now, my brethren, I wish from the inmost part of my heart, yea, with great anxiety even unto pain, that ye would hearken unto my words, and cast off your sins, and not procrastinate the day of your repentance;

But that ye would humble yourselves before the Lord, and call on his holy name, and watch and pray continually, that ye may not be tempted above that which ye can bear, and thus be led by the Holy Spirit, becoming humble, meek, submissive, patient, full of love and all long-suffering;

Having faith on the Lord; having a hope that ye shall receive eternal life; having the love of God always in your hearts, that ye may be lifted up at the last day and enter into his rest.

And may the Lord grant unto you repentance, that ye may not bring down his wrath upon you, that ye may not be bound down by the chains of hell, that ye may not suffer the second death.

And Alma spake many more words unto the people, which are not written in this book.

۲۵ و اینک ما فقط منتظریم خبرهای شادی آفرین آمدن او را که از دهان فرشتگان بر ما اعلام شده بشنویم؛ زیرا آن زمان می آید، ما نمی دانیم چقدر زود. خدا کند که در روزگار من باشد، ولی زودتر باشد یا دیرتر، در آن من شادمانی خواهم کرد.

۲۶ و در زمان آمدن او، آن از دهان فرشتگان بر آدمیان دادگر و مقدّس آشکار خواهد شد، تا سخنان پدرانمان، بر پایه آنچه که آنها درباره او سخن گفته اند، که بر پایه روح نبوتی بود که در آنان بود، بتواند برآورده گردد.

۲۷ و اینک، برادرانم، من از ته دلم آرزو می کنم، آری، با دلواپسی زیاد حتی تا حد درد، که سخنان مرا بگوش دل بپذیرید، و گناهانتان را دور اندازید و روز توبه تان را به عقب نیندازید.

۲۸ بلکه شما می بایست خودتان را در پیشگاه سرور فروتن سازید، و نام مقدّسش را بخوانید، و همیشه مراقب باشید و نیایش کنید، که فراتر از آنچه می توانید تحمل کنید و سوسه نشوید، و بدین گونه با روح مقدّس راهنمایی شوید، فروتن، بردبار، فرمانبر، صبور، آکنده از مهر و شکیبایی کامل شوید؛

۲۹ ایمان به سرور داشته، امید داشته که شما زندگی جاویدان را دریافت خواهید کرد؛ همواره مهر خدا را در دلهایتان داشته، که بتوانید در روز آخر بالا برده شوید و به آسایش او وارد شوید.

۳۰ و باشد که سرور بر شما توبه را عطا کند، که شما غضبش را پایین بر سر خود نیاورید، که با زنجیرهای دوزخ پایین به بند کشیده نشوید، که شما زجر مرگ دوم را نکشید.

۳۱ و آتما سخنان بسیار بیشتری به مردم گفت، که در این کتاب نوشته نمی شوند.

And it came to pass after he had made an end of speaking unto the people many of them did believe on his words, and began to repent, and to search the scriptures.

But the more part of them were desirous that they might destroy Alma and Amulek; for they were angry with Alma, because of the plainness of his words unto Zeezrom; and they also said that Amulek had lied unto them, and had reviled against their law and also against their lawyers and judges.

And they were also angry with Alma and Amulek; and because they had testified so plainly against their wickedness, they sought to put them away privily.

But it came to pass that they did not; but they took them and bound them with strong cords, and took them before the chief judge of the land.

And the people went forth and witnessed against them—testifying that they had reviled against the law, and their lawyers and judges of the land, and also of all the people that were in the land; and also testified that there was but one God, and that he should send his Son among the people, but he should not save them; and many such things did the people testify against Alma and Amulek. Now this was done before the chief judge of the land.

And it came to pass that Zeezrom was astonished at the words which had been spoken; and he also knew concerning the blindness of the minds, which he had caused among the people by his lying words; and his soul began to be harrowed up under a consciousness of his own guilt; yea, he began to be encircled about by the pains of hell.

And it came to pass that he began to cry unto the people, saying: Behold, I am guilty, and these men are spotless before God. And he began to plead for them from that time forth; but they reviled him, saying: Art thou also possessed with the devil? And they spit upon him, and cast him out from among them, and also all those who believed in the words which had been spoken by Alma and Amulek; and they cast them out, and sent men to cast stones at them.

۱ و چنین گذشت پس از اینکه او به سخنانش بر مردم پایان داد بسیاری از آنان به سخنانش ایمان آوردند، و شروع نمودند به توبه، و بررسی نوشته های مقدّس.

۲ ولی بخش بیشتری از آنان خواستار آن بودند که بتوانند آلما و عمولک را نابود کنند؛ زیرا بر آلما، به سبب ساده بودن سخنانش، بر زیزروم خشمگین بودند؛ و آنها همچنین گفتند که عمولک به آنان دروغ گفته است، و علیه قانون شان و علیه وکیلان و داورانشان ناسزا گفته است.

۳ و آنها بر آلما و همچنین بر عمولک خشمگین بودند؛ و برای اینکه آنها علیه نابکاری شان چنین به سادگی گواهی داده بودند، بر آن بودند تا آنان را مخفیانه از میان ببرند.

۴ ولی چنین گذشت که آنها چنین نکردند؛ بلکه آنها را گرفتند و با ریسمان های محکم بستند، و پیش داور اعظم آن سرزمین بردند.

۵ و مردم پیش رفتند و علیه آنان گواهی دادند — گواهی داده که آنان علیه قانون و وکیلان و داوران سرزمینشان، و همچنین همه مردمی که در آن سرزمین بودند ناسزا گفته اند؛ و نیز گواهی داده اند که خدا تنها یک خداست، و اینکه او پسرش را به میان مردم خواهد فرستاد، ولی او آنها را نجات نخواهد داد؛ و بسیاری از اینچنین چیزها را مردم علیه آلما و عمولک گواهی دادند. اینک این در پیش داور اعظم سرزمین انجام شد.

۶ و چنین گذشت که زیزروم با سخنانی که گفته شده بود حیرت زده شد؛ و او همچنین درباره کوری ذهن ها، که خود با سخنان دروغش میان مردم سبب شده بود آگاهی داشت؛ و روان او زیر بار خودآگاهی از جرم خودش شروع به آشفته شدن نمود؛ آری، او شروع نمود به فرا گرفته شدن با دردهای دوزخ.

۷ و چنین گذشت که او شروع به فریاد برآوردن بر مردم نمود، گفتا: بنگرید، من مجرمم، و این مردان در پیشگاه خدا بی لگه هستند. و از آن پس او برای آنها شروع به التماس کردن نمود؛ ولی آنها او را ناسزا گفتند، گفتا: آیا تو نیز تصرّف شده اهریمن هستی؟ و بر او آب دهان انداختند، و او را از میان خود بیرون انداختند، و همچنین همه کسانی که به سخنانی که از سوی آلما و عمولک گفته شده بود ایمان داشتند؛ و آنها را بیرون انداختند و مردانی را فرستادند تا بر آنان سنگ اندازند.

And they brought their wives and children together, and whosoever believed or had been taught to believe in the word of God they caused that they should be cast into the fire; and they also brought forth their records which contained the holy scriptures, and cast them into the fire also, that they might be burned and destroyed by fire.

And it came to pass that they took Alma and Amulek, and carried them forth to the place of martyrdom, that they might witness the destruction of those who were consumed by fire.

And when Amulek saw the pains of the women and children who were consuming in the fire, he also was pained; and he said unto Alma: How can we witness this awful scene? Therefore let us stretch forth our hands, and exercise the power of God which is in us, and save them from the flames.

But Alma said unto him: The Spirit constraineth me that I must not stretch forth mine hand; for behold the Lord receiveth them up unto himself, in glory; and he doth suffer that they may do this thing, or that the people may do this thing unto them, according to the hardness of their hearts, that the judgments which he shall exercise upon them in his wrath may be just; and the blood of the innocent shall stand as a witness against them, yea, and cry mightily against them at the last day.

Now Amulek said unto Alma: Behold, perhaps they will burn us also.

And Alma said: Be it according to the will of the Lord. But, behold, our work is not finished; therefore they burn us not.

Now it came to pass that when the bodies of those who had been cast into the fire were consumed, and also the records which were cast in with them, the chief judge of the land came and stood before Alma and Amulek, as they were bound; and he smote them with his hand upon their cheeks, and said unto them: After what ye have seen, will ye preach again unto this people, that they shall be cast into a lake of fire and brimstone?

۸ و همسران و فرزندانشان را، و همه کسانی را که ایمان داشتند یا آموزش داده شده بودند تا به سخن خدا ایمان آورند را گرد هم آوردند و ادا شدند که به آتش افکنده شوند؛ و نگاشته های آنان را که دربرگیرنده نوشته های مقدّس بود پیش آوردند، و آنها را نیز در آتش انداختند، که با آتش سوخته و نابود شوند.

۹ و چنین گذشت که آنها آلمان و عمولک را گرفتند، و به مکان شهادت بردند، تا آنها نابودی کسانی که در آتش می سوختند را مشاهده کنند.

۱۰ و هنگامی که عمولک دردهای زنان و بچه هایی که در آتش بلعیده می شدند را دید، او نیز دردمند شد؛ و به آلمان گفت: چگونه می توانیم تماشاگر این منظره وحشتناک باشیم؟ بنابراین بگذار دستهای خود را دراز کنیم، و قدرت خدا را که در ما است به کار بریم، و آنها را از زبانه های آتش نجات دهیم.

۱۱ ولی آلمان به او گفت: روح مقدّس مرا وادار می کند که من نباید دست های خودم را دراز کنم؛ زیرا بین سرور آنها را بالا در شکوه نزد خود دریافت می کند؛ و روا می دارد که آنها این کار را انجام دهند، یو اینکه مردم، بر پایه سخت دلیشان، این کار را انجام دهند، که دآوری هایی که او در غضبش بر آنها به کار خواهد برد دادگرانه باشند؛ و خون بیگناهان به عنوان شاهدهی علیه آنها خواهد بود، آری، و در روز آخر توانمندان علیه آنها فریاد بر خواهند آورد.

۱۲ اینک عمولک به آلمان گفت: بنگر، شاید آنها ما را نیز بسوزانند.

۱۳ و آلمان گفت: بر پایه اراده سرور باشد. ولی، بنگر، کار ما تمام نشده است؛ بنابراین آنها ما را نمی سوزانند.

۱۴ اینک چنین گذشت که هنگامی که بدن های کسانی که به آتش افکنده شده بودند، و نیز نگاشته هایی که با آنها انداخته شده بودند سوزانده شدند، داور اعظم آن سرزمین آمد و در پیش آلمان و عمولک، همچنان که در بند کشیده شده بودند، ایستاد؛ و با دستش بر گونه هایشان زد، و به آنها گفت: پس از آنچه دیده اید، آیا دوباره بر این مردم موعظه خواهید کرد، که آنها به یک دریاچه آتش و گوگرد انداخته می شوند؟

Behold, ye see that ye had not power to save those who had been cast into the fire; neither has God saved them because they were of thy faith. And the judge smote them again upon their cheeks, and asked: What say ye for yourselves?

Now this judge was after the order and faith of Nehor, who slew Gideon.

And it came to pass that Alma and Amulek answered him nothing; and he smote them again, and delivered them to the officers to be cast into prison.

And when they had been cast into prison three days, there came many lawyers, and judges, and priests, and teachers, who were of the profession of Nehor; and they came in unto the prison to see them, and they questioned them about many words; but they answered them nothing.

And it came to pass that the judge stood before them, and said: Why do ye not answer the words of this people? Know ye not that I have power to deliver you up unto the flames? And he commanded them to speak; but they answered nothing.

And it came to pass that they departed and went their ways, but came again on the morrow; and the judge also smote them again on their cheeks. And many came forth also, and smote them, saying: Will ye stand again and judge this people, and condemn our law? If ye have such great power why do ye not deliver yourselves?

And many such things did they say unto them, gnashing their teeth upon them, and spitting upon them, and saying: How shall we look when we are damned?

And many such things, yea, all manner of such things did they say unto them; and thus they did mock them for many days. And they did withhold food from them that they might hunger, and water that they might thirst; and they also did take from them their clothes that they were naked; and thus they were bound with strong cords, and confined in prison.

۱۵ بنگرید، شما می بینید که نه هیچ قدرتی داشتید تا کسانی را که به آتش افکنده شده بودند نجات دهید؛ نه خدا آنها را برای اینکه هم ایمان شما بودند نجات داده است. و داور دوباره بر گونه هایشان زد، و پرسید: برای خودتان چه دارید بگویید؟

۱۶ اینک این داور پیرو نظام و ایمانِ نحور بود، که جدعون را کشت.

۱۷ و چنین گذشت که آما و عمولک هیچ پاسخی به او ندادند؛ و او دوباره آنها را زد، و به افسران سپرد تا به زندان انداخته شوند.

۱۸ و هنگامی که آنها سه روز در زندان انداخته شده بودند، وکیلان و داوران، و کشیشان و آموزگاران بسیاری آمدند، که از مرام حرفهٔ نحور بودند؛ و آنان به زندان آمدند تا آنها را ببینند، و دربارهٔ سخنان بسیاری از آنها پرسیدند؛ ولی آنها هیچ پاسخی به آنان ندادند.

۱۹ و چنین گذشت که داور در پیش آنها ایستاد، و گفت: چرا سخنان این مردم را پاسخ نمی دهید؟ نمی دانید که من قدرت دارم تا شما را به زبانه های آتش بسپارم؟ و به آنها فرمان داد تا سخن گویند، ولی آنها هیچ پاسخی ندادند.

۲۰ و چنین گذشت که آنها راهی شدند و به راه های خود رفتند، ولی فردایش دوباره آمدند؛ و داور دوباره نیز بر گونه های آنها زد. و بسیاری نیز پیش آمدند، و آنها را زدند، گفتند: آیا دوباره خواهید ایستاد و این مردم را داوری، و قانون ما را محکوم خواهید کرد؟ اگر چنین قدرت بزرگی دارید چرا خودتان را رهایی نمی دهید؟

۲۱ و بسیاری از این چیزها را به آنها گفتند، دندانهایشان را بهم ساییده، و آب دهان بر آنها انداخته و گفتند: چه شکلی خواهیم شد هنگامی که لعنت می شویم؟

۲۲ و بسیاری از این چیزها، آری، همه گونه چنین چیزهایی را به آنها گفتند؛ و بدین گونه آنها را برای روزهای بسیاری مسخره کردند. و غذا را از آنها بازگرفتند که گرسنه شوند، و آب را که تشنه شوند؛ و پوششان را نیز از آنها گرفتند که آنها برهنه شدند؛ و بدین گونه آنها با ریسمان های محکم در بند کشیده، و در زندان بازداشت بودند.

And it came to pass after they had thus suffered for many days, (and it was on the twelfth day, in the tenth month, in the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) that the chief judge over the land of Ammonihah and many of their teachers and their lawyers went in unto the prison where Alma and Amulek were bound with cords.

And the chief judge stood before them, and smote them again, and said unto them: If ye have the power of God deliver yourselves from these bands, and then we will believe that the Lord will destroy this people according to your words.

And it came to pass that they all went forth and smote them, saying the same words, even until the last; and when the last had spoken unto them the power of God was upon Alma and Amulek, and they rose and stood upon their feet.

And Alma cried, saying: How long shall we suffer these great afflictions, O Lord? O Lord, give us strength according to our faith which is in Christ, even unto deliverance. And they broke the cords with which they were bound; and when the people saw this, they began to flee, for the fear of destruction had come upon them.

And it came to pass that so great was their fear that they fell to the earth, and did not obtain the outer door of the prison; and the earth shook mightily, and the walls of the prison were rent in twain, so that they fell to the earth; and the chief judge, and the lawyers, and priests, and teachers, who smote upon Alma and Amulek, were slain by the fall thereof.

And Alma and Amulek came forth out of the prison, and they were not hurt; for the Lord had granted unto them power, according to their faith which was in Christ. And they straightway came forth out of the prison; and they were loosed from their bands; and the prison had fallen to the earth, and every soul within the walls thereof, save it were Alma and Amulek, was slain; and they straightway came forth into the city.

۲۳ و چنین گذشت که پس از اینکه آنها بدین گونه برای روزهای بسیاری زجر کشیدند، (و این در دوازدهمین روز از دهمین ماه، در دهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای بود) که داور اعظم بر سرزمین عمونیا و بسیاری از آموزگاران آنها، و وکیلان شان به زندانی که آما و عمولک در آن با ریسمان هایی در بند بودند رفتند.

۲۴ و داور اعظم در پیش آنها ایستاد، و دوباره آنها را زد، و به آنها گفت: اگر شما قدرت خدا را دارید خودتان را از این بندها رهایی دهید، و آنگاه ما باور خواهیم کرد که بر پایه سخنان شما سرور این مردم را نابود خواهد کرد.

۲۵ و چنین گذشت که آنان پیش رفتند و آنها را زدند، با گفتن همان سخنان، حتی تا آخرین آنان؛ و هنگامی که آخرین آنان سخن گفت، قدرت خدا با آما و عمولک بود، و آنها برخاستند و بر پایهای خود ایستادند.

۲۶ و آما فریاد برآورد، گفتا: چه مدت ما از این رنج های بزرگ زجر خواهیم کشید، سرور؟ سرور، به ما بر پایه ایمانمان که در مسیح است، حتی تا به رهایی نیرو ده. و آنها ریسمان هایی که با آن در بند بودند را گسستند؛ و هنگامی که مردم این را دیدند، شروع به گریختن کردند، زیرا که ترس از نابودی بر آنان آمده بود.

۲۷ و چنین گذشت که آنچنان بزرگ بود ترس آنها که بر زمین فرو افتادند، و به در بیرونی زندان دست نیافتند؛ و زمین شدیداً لرزید، و دیوارهای زندان شکافته دو پاره شدند، آنچنان که بر زمین فرو ریختند؛ و داور اعظم و وکیلان، و کشیشان و آموزگاران که بر آما و عمولک می زدند، با فرو ریختن آنها کشته شدند.

۲۸ و آما و عمولک به بیرون زندان پیش آمدند، و آسیبی ندیدند؛ زیرا سرور به آنها، بر پایه ایمان آنها که در مسیح بود، قدرت عطا کرده بود. و آنها مستقیم به بیرون زندان پیش آمدند؛ و از بندهایشان آزاد شدند؛ و زندان بر زمین فرو ریخته بود، و هر تنی در درون دیوارهای آن، بجز آما و عمولک، کشته شد؛ و آنها مستقیم به سوی شهر پیش آمدند.

Now the people having heard a great noise came running together by multitudes to know the cause of it; and when they saw Alma and Amulek coming forth out of the prison, and the walls thereof had fallen to the earth, they were struck with great fear, and fled from the presence of Alma and Amulek even as a goat fleeth with her young from two lions; and thus they did flee from the presence of Alma and Amulek.

۲۹ اینک مردم سر و صدای عظیمی را شنیده با همدیگر در جمعیت هایی دوان دوان آمدند تا سبب آن را بدانند؛ و هنگامی که آما و عمولک را در حال بیرون آمدن از زندان، و دیوارهای آن را فرو ریخته بر زمین دیدند، بسیار ترسان شدند، و از پیش آما و عمولک حتی مانند بزی که با بزغاله اش از دو شیر می گریزند گریختند؛ و بدین گونه آنها از پیش آما و عمولک گریختند.

And it came to pass that Alma and Amulek were commanded to depart out of that city; and they departed, and came out even into the land of Sidom; and behold, there they found all the people who had departed out of the land of Ammonihah, who had been cast out and stoned, because they believed in the words of Alma.

And they related unto them all that had happened unto their wives and children, and also concerning themselves, and of their power of deliverance.

And also Zeezrom lay sick at Sidom, with a burning fever, which was caused by the great tribulations of his mind on account of his wickedness, for he supposed that Alma and Amulek were no more; and he supposed that they had been slain because of his iniquity. And this great sin, and his many other sins, did harrow up his mind until it did become exceedingly sore, having no deliverance; therefore he began to be scorched with a burning heat.

Now, when he heard that Alma and Amulek were in the land of Sidom, his heart began to take courage; and he sent a message immediately unto them, desiring them to come unto him.

And it came to pass that they went immediately, obeying the message which he had sent unto them; and they went in unto the house unto Zeezrom; and they found him upon his bed, sick, being very low with a burning fever; and his mind also was exceedingly sore because of his iniquities; and when he saw them he stretched forth his hand, and besought them that they would heal him.

And it came to pass that Alma said unto him, taking him by the hand: Believest thou in the power of Christ unto salvation?

And he answered and said: Yea, I believe all the words that thou hast taught.

And Alma said: If thou believest in the redemption of Christ thou canst be healed.

And he said: Yea, I believe according to thy words.

And then Alma cried unto the Lord, saying: O Lord our God, have mercy on this man, and heal him according to his faith which is in Christ.

۱ و چنین گذشت که آلما و عمولک فرمان داده شدند تا از آن شهر به بیرون راهی شوند؛ و آنها راهی شدند، و بیرون آمدند حتی تا سرزمین صیدوم؛ و بنگرید، آنجا همه مردمی که از سرزمین عمونیا به بیرون راهی شده بودند را یافتند، کسانی که برای اینکه به سخنان آلما ایمان داشتند، بیرون انداخته شده و سنگسار شده بودند.

۲ و آنها همه آنچه که بر همسران و فرزندان شان روی داده بود، و نیز درباره خودشان و قدرت رهایی یافتن شان را برای آنان تعریف کردند.

۳ و زیزروم نیز در صیدوم، در بستر بیماری افتاد، با یک تب سوزان، که به دلیل پریشانی های بزرگ ذهنش برپایه نابکاریش بود، زیرا او گمان می کرد که آلما و عمولک دیگر نیستند؛ و او گمان می کرد که آنها به سبب نابکاری او کشته شده بودند. و این گناه بزرگ، و گناهان بسیار دیگرش، ذهنش را آشفته کرد تا اینکه بی اندازه دردناک شد، هیچ رهایی نداشته؛ بنابراین او شروع به سوختن از تبی سوزان نمود.

۴ اینک، هنگامی که او شنید آلما و عمولک در سرزمین صیدوم بودند، دلش شروع به شهامت یافتن نمود؛ و بی درنگ پیامی به آنها فرستاد، از آنها خواستار شده تا به نزد او آیند.

۵ و چنین گذشت که آنها بی درنگ رفتند، پیامی که او به آنها فرستاده بود را فرمان برده، و آنها به درون خانه نزد زیزروم رفتند؛ و او را در بسترش بیمار و بسیار ناتوان در تبی سوزان یافتند؛ و ذهنش نیز به سبب نابکاری هایش بی اندازه دردناک بود؛ و هنگامی که او آنها را دید دستش را دراز کرد، و از آنها خواهش کرد تا او را درمان کنند.

۶ و چنین گذشت که آلما دست او را گرفته، به او گفت: آیا تو به قدرت مسیح در رستگاری ایمان داری؟

۷ و او پاسخ داد و گفت: آری، من به همه سخنانی که تو آموزش داده ای ایمان دارم.

۸ و آلما گفت: اگر تو به بازخریدی مسیح ایمان داری تو می توانی درمان شوی.

۹ و او گفت: آری، من برپایه سخنان تو ایمان دارم.

۱۰ و آنگاه آلما بسوی سرور دعا کرد، گفتا: سرور خدای ما، بر این مرد رحمت داشته باش، و او را برپایه ایمانش که در مسیح است درمان کن.

And when Alma had said these words, Zeezrom leaped upon his feet, and began to walk; and this was done to the great astonishment of all the people; and the knowledge of this went forth throughout all the land of Sidom.

And Alma baptized Zeezrom unto the Lord; and he began from that time forth to preach unto the people.

And Alma established a church in the land of Sidom, and consecrated priests and teachers in the land, to baptize unto the Lord whosoever were desirous to be baptized.

And it came to pass that they were many; for they did flock in from all the region round about Sidom, and were baptized.

But as to the people that were in the land of Ammonihah, they yet remained a hard-hearted and a stiffnecked people; and they repented not of their sins, ascribing all the power of Alma and Amulek to the devil; for they were of the profession of Nehor, and did not believe in the repentance of their sins.

And it came to pass that Alma and Amulek, Amulek having forsaken all his gold, and silver, and his precious things, which were in the land of Ammonihah, for the word of God, he being rejected by those who were once his friends and also by his father and his kindred;

Therefore, after Alma having established the church at Sidom, seeing a great check, yea, seeing that the people were checked as to the pride of their hearts, and began to humble themselves before God, and began to assemble themselves together at their sanctuaries to worship God before the altar, watching and praying continually, that they might be delivered from Satan, and from death, and from destruction—

Now as I said, Alma having seen all these things, therefore he took Amulek and came over to the land of Zarahemla, and took him to his own house, and did administer unto him in his tribulations, and strengthened him in the Lord.

And thus ended the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

۱۱ و هنگامی که آما این سخنان را گفت، زیزروم برخاست، و شروع به گام برداشتن نمود؛ و این در حیرت زدگی عظیم همه مردم انجام شد؛ و خبر آن در سرتاسر همه سرزمین صیدوم پیش رفت.

۱۲ و آما زیزروم را بر سرور تعمیم داد؛ و او از آن پس شروع به موعظه کردن بر مردم نمود.

۱۳ و آما کلیسایی در سرزمین صیدوم برپا کرد، و کشیشان و آموزگاران را در سرزمین تخصیص داد، تا هر کسی را که خواستار تعمیم یافتن بود بر سرور تعمیم دهند.

۱۴ و چنین گذشت که آنها بسیار بودند؛ زیرا از همه ناحیه های دور و بر صیدوم جمعیت جمعیت آمدند، و تعمیم یافتند.

۱۵ ولی درباره مردمی که در سرزمین عمونیا بودند، آنها همچنان مردمی سخت دل و خیره سر باقیماندند؛ و از گناهانشان توبه نکردند، همه قدرت آما و عمولک را به اهریمن نسبت داد؛ زیرا آنها از مرام نحور بودند، و به توبه از گناهانشان ایمان نداشتند.

۱۶ و چنین گذشت که آما و عمولک، عمولک همه طلا و نقره، و چیزهای گرانبهایش را که در سرزمین عمونیا بودند برای سخن خدا ترک کرده، بدست کسانی که زمانی دوستان وی بودند و نیز پدرش و خویشاوندانش پس زده شد؛

۱۷ بنابراین، پس از اینکه آما کلیسا را در صیدوم برپا کرد، پرهیز کردن بزرگی را دیده، آری، دیده که مردم از غرور دلهایشان پرهیز کرده و شروع به فروتن کردن خود در پیشگاه خدا نموده اند، و در جایگاه های مقدس شروع به گرد هم آیی نموده اند تا خدا را در برابر قربانگاه پرستش کنند، با مراقب بودن و نیایش پیوسته، که بتوانند از شیطان و از مرگ و از نابودی رهایی یابند —

۱۸ اینک چنان که گفتم، آما همه این چیزها را دیده، بنابراین عمولک را برداشت و به سرزمین زراحملا آمد، و او را به خانه خود برد، و به او در پریشانی هایش خدمت کرد، و او را در سرور نیرومند ساخت.

۱۹ و بدین گونه دهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

And it came to pass in the eleventh year of the reign of the judges over the people of Nephi, on the fifth day of the second month, there having been much peace in the land of Zarahemla, there having been no wars nor contentions for a certain number of years, even until the fifth day of the second month in the eleventh year, there was a cry of war heard throughout the land.

For behold, the armies of the Lamanites had come in upon the wilderness side, into the borders of the land, even into the city of Ammonihah, and began to slay the people and destroy the city.

And now it came to pass, before the Nephites could raise a sufficient army to drive them out of the land, they had destroyed the people who were in the city of Ammonihah, and also some around the borders of Noah, and taken others captive into the wilderness.

Now it came to pass that the Nephites were desirous to obtain those who had been carried away captive into the wilderness.

Therefore, he that had been appointed chief captain over the armies of the Nephites, (and his name was Zoram, and he had two sons, Lehi and Aha)—now Zoram and his two sons, knowing that Alma was high priest over the church, and having heard that he had the spirit of prophecy, therefore they went unto him and desired of him to know whither the Lord would that they should go into the wilderness in search of their brethren, who had been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Alma inquired of the Lord concerning the matter. And Alma returned and said unto them: Behold, the Lamanites will cross the river Sidon in the south wilderness, away up beyond the borders of the land of Manti. And behold there shall ye meet them, on the east of the river Sidon, and there the Lord will deliver unto thee thy brethren who have been taken captive by the Lamanites.

۱ و چنین گذشت در یازدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، تا پنجمین روز ماه دوم، آرامش زیادی در سرزمین زراحملا بود، برای چند سالی نه هیچ جنگی و نه هیچ درگیری بود، تا اینکه در پنجمین روز ماه دوم در یازدهمین سال، بانگ جنگ در سرتاسر سرزمین شنیده شد.

۲ زیرا بنگرید، لشکریان لامانیان بر کناره بیابانی، به درون مرزهای سرزمین آمده بودند، حتی به سوی شهر عمونیا، و شروع به کشتن مردم و نابود کردن شهر نمودند.

۳ و اینک چنین گذشت، پیش از اینکه نیفایان بتوانند به اندازه کافی لشکری بیاورند تا آنها را از سرزمین بیرون برانند، آنها مردمی که در شهر عمونیا، و نیز تعدادی که پیرامون مرزهای نوح بودند را نابود کرده بودند، و دیگران را اسیر کرده به بیابان برده بودند.

۴ اینک چنین گذشت که نیفایان خواستار بودند تا کسانی که به اسارت به بیابان برده شده بودند را بدست آورند.

۵ بنابراین، آن کسی که برای سرفرماندهی لشکریان نیفایان تعیین شده بود، (و نامش زورام بود، و دو پسر داشت، لیحا و آحا) — اینک زورام و دو پسرش، از اینکه آلما داور اعظم بر کلیسا بود آگاه بوده، و اینکه او روح نبوت داشت را شنیده، بنابراین آنها به نزد او رفتند و از او خواستار شدند تا بدانند سرور می خواهد آنها در بیابان به کجا در جستجوی برادرانشان، که بدست لامانیان به اسارت گرفته شده بودند، برونند.

۶ و چنین گذشت که آلما درباره این موضوع از سرور جویا شد. و آلما بازگشت و به آنها گفت: بنگرید، لامانیان از رود صیدون در جنوب بیابان، دور فراتر از مرزهای سرزمین مانتی گذر خواهند کرد. و بنگرید آنجا، در شرق رود صیدون شما با آنان رویارو خواهید شد، و آنجا برادران شما را که بدست لامانیان به اسارت گرفته شده اند سرور به شما تحویل خواهد داد.

And it came to pass that Zoram and his sons crossed over the river Sidon, with their armies, and marched away beyond the borders of Manti into the south wilderness, which was on the east side of the river Sidon.

And they came upon the armies of the Lamanites, and the Lamanites were scattered and driven into the wilderness; and they took their brethren who had been taken captive by the Lamanites, and there was not one soul of them had been lost that were taken captive. And they were brought by their brethren to possess their own lands.

And thus ended the eleventh year of the judges, the Lamanites having been driven out of the land, and the people of Ammonihah were destroyed; yea, every living soul of the Ammonihahites was destroyed, and also their great city, which they said God could not destroy, because of its greatness.

But behold, in one day it was left desolate; and the carcasses were mangled by dogs and wild beasts of the wilderness.

Nevertheless, after many days their dead bodies were heaped up upon the face of the earth, and they were covered with a shallow covering. And now so great was the scent thereof that the people did not go in to possess the land of Ammonihah for many years. And it was called Desolation of Nehors; for they were of the profession of Nehor, who were slain; and their lands remained desolate.

And the Lamanites did not come again to war against the Nephites until the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus for three years did the people of Nephi have continual peace in all the land.

And Alma and Amulek went forth preaching repentance to the people in their temples, and in their sanctuaries, and also in their synagogues, which were built after the manner of the Jews.

And as many as would hear their words, unto them they did impart the word of God, without any respect of persons, continually.

۷ و چنین گذشت که زورام و پسرانش، با لشکریانشان از رود صیدون گذشتند، و دور فراتر از مرزهای سرزمین مانتی در بیابان جنوبی که در کناره شرقی رود صیدون بود پیشروی کردند.

۸ و آنها بر سر لشکریان لمانیان آمدند، و لمانیان پراکنده و به سوی بیابان رانده شدند؛ و آنها برادرانشان را که بدست لمانیان به اسارت گرفته شده بودند را گرفتند، و از آنهايي که به اسارت گرفته شده بودند حتی یک تن نبود که از دست رفته باشد. و آنها بدست برادرانشان آورده شدند تا مالک سرزمین خودشان شوند.

۹ و بدین گونه یازدهمین سال داوران پایان یافت، لمانیان از آن سرزمین بیرون رانده شده بودند، و مردم عمونیکا نابود شدند؛ آری، هر فرد زنده ای از عمونیکایان، و نیز شهر بزرگشان که آنها می گفتند خدا به سبب عظمت آن نمی تواند آن را نابود کند، نابود شد.

۱۰ ولی بنگرید، آن در یک روز متروکه شد، و لاشه های آنها بدست سگ ها و جانوران درنده بیابان پاره پاره شد.

۱۱ با این وجود، پس از روزهای بسیاری جسد های آنان بر روی زمین انباشته شده و با پوششی کم پوشیده شد. و اینک چنان زیاد بود بوی آنها که مردم برای سال های بسیاری به سرزمین عمونیکا نرفتند تا آن را تصرف کنند. و آن متروکه نحوریان خوانده می شد؛ زیرا آنها از مرام نحوری بودند که کشته شد؛ و سرزمین شان متروکه باقی ماند.

۱۲ و تا چهاردهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، لمانیان دوباره به جنگ علیه نیفایان نیامدند. و بدین گونه برای سه سال مردم نیفای آرامش پیوسته ای در سرتاسر سرزمین داشتند.

۱۳ و آلما و عمولک با موعظه کردن توبه به مردم در معبد هایشان و جایگاه های مقدس شان، و در کنیسه هایشان که به شیوه یهودیان ساخته شده بود، پیش رفتند.

۱۴ و به همه کسانی که سخنانشان را می شنیدند، آنها بدون هیچ طرفداری از اشخاص، به آنان پیوسته سخن خدا را می رساندند.

And thus did Alma and Amulek go forth, and also many more who had been chosen for the work, to preach the word throughout all the land. And the establishment of the church became general throughout the land, in all the region round about, among all the people of the Nephites.

And there was no inequality among them; the Lord did pour out his Spirit on all the face of the land to prepare the minds of the children of men, or to prepare their hearts to receive the word which should be taught among them at the time of his coming—

That they might not be hardened against the word, that they might not be unbelieving, and go on to destruction, but that they might receive the word with joy, and as a branch be grafted into the true vine, that they might enter into the rest of the Lord their God.

Now those priests who did go forth among the people did preach against all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and malice, and revilings, and stealing, robbing, plundering, murdering, committing adultery, and all manner of lasciviousness, crying that these things ought not so to be—

Holding forth things which must shortly come; yea, holding forth the coming of the Son of God, his sufferings and death, and also the resurrection of the dead.

And many of the people did inquire concerning the place where the Son of God should come; and they were taught that he would appear unto them after his resurrection; and this the people did hear with great joy and gladness.

And now after the church had been established throughout all the land—having got the victory over the devil, and the word of God being preached in its purity in all the land, and the Lord pouring out his blessings upon the people—thus ended the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

۱۵ و بدین گونه آلما و عمولک، و همچنین تعداد بسیار بیشتری که برای این کار برگزیده شده بودند، تا سخن را در سرتاسر همه سرزمین موعظه کنند، پیش رفتند. و پایه گذاری کلیسا در سرتاسر سرزمین، در همه ناحیه های دور و بر، در میان همه مردم نیفایان، همگانی شد.

۱۶ و هیچ نابرابری در میان آنها نبود؛ سرور روحش را بر روی همه سرزمین برون ریخت تا ذهن های فرزندان آدمی را آماده کند، یا دل های آنها را آماده کند تا سخنی که در میان آنها در زمان آمدن او آموزش داده می شود را دریافت کنند —

۱۷ اینکه آنها علیه سخن سرسختی نکنند، که آنها بی ایمان نباشند، و به سوی نابودی نروند، بلکه آن سخن را با شادی بپذیرند، و همچون شاخه ای به تاک راستین پیوند زده شوند، که بتوانند به آسایش سرور خدایشان وارد شوند.

۱۸ اینک آن کشیشانی که به میان مردم پیش رفتند علیه همه دروغ ها و فریب ها، و حسادت ها و ستیزه جویی ها، و کینه توزی و ناسزا گویی، و دزدی، دستبرد، چپاول، آدم گشی، زناکاری و همه گونه هرزگی موعظه کردند، فریاد می زدند که این چیزها نمی بایستی باشد —

۱۹ چیزهایی که بزودی باید می آمد را پیشاپیش می گفتند؛ آری، آمدن پسر خدا، زجرها و مرگ او، و نیز رستاخیز مردگان را پیشاپیش می گفتند.

۲۰ و بسیاری از مردم درباره جایی که پسر خدا می آید جويا شدند؛ و آنها آموزش داده شدند که او پس از رستاخیز خود بر آنها پدیدار می شود؛ و این را مردم با شادی و خوشحالی شنیدند.

۲۱ و اینک پس از اینکه کلیسا در سرتاسر سرزمین برپا شد — بر اهریمن پیروز شده، و سخن خدا در همه سرزمین با خالص بودنش موعظه شده، و سرور برکاتش را بر مردم برون ریخت — بدین گونه چهاردهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

An account of the sons of Mosiah, who rejected their rights to the kingdom for the word of God, and went up to the land of Nephi to preach to the Lamanites; their sufferings and deliverance—according to the record of Alma.

Alma 17

And now it came to pass that as Alma was journeying from the land of Gideon southward, away to the land of Manti, behold, to his astonishment, he met with the sons of Mosiah journeying towards the land of Zarahemla.

Now these sons of Mosiah were with Alma at the time the angel first appeared unto him; therefore Alma did rejoice exceedingly to see his brethren; and what added more to his joy, they were still his brethren in the Lord; yea, and they had waxed strong in the knowledge of the truth; for they were men of a sound understanding and they had searched the scriptures diligently, that they might know the word of God.

But this is not all; they had given themselves to much prayer, and fasting; therefore they had the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and when they taught, they taught with power and authority of God.

And they had been teaching the word of God for the space of fourteen years among the Lamanites, having had much success in bringing many to the knowledge of the truth; yea, by the power of their words many were brought before the altar of God, to call on his name and confess their sins before him.

Now these are the circumstances which attended them in their journeyings, for they had many afflictions; they did suffer much, both in body and in mind, such as hunger, thirst and fatigue, and also much labor in the spirit.

Now these were their journeyings: Having taken leave of their father, Mosiah, in the first year of the judges; having refused the kingdom which their father was desirous to confer upon them, and also this was the minds of the people;

سرگذشت پسران موصایا که حق خود را نسبت به پادشاهی برای سخن خدا پس زدند، و بالا به سرزمین نیفای رفتند تا به لامانیان موعظه کنند؛ زجرها و رهایی آنها — برپایه نگاشته آما.

آلما ۱۷

۱ و اینک چنین گذشت که در حالیکه آما از سرزمین جدعون به سوی جنوب به سرزمین مانتی سفر می کرد، بنگرید، در حیرتش، به پسران موصایا برخورد که به سوی سرزمین زراحملا سفر می کردند.

۲ اینک این پسران موصایا در زمانی که آن فرشته نخستین بار بر آما پدیدار شد با وی بودند؛ بنابراین آما بی اندازه از دیدن برادرانش شادمان شد؛ و آنچه که به شادی او افزود این بود که آنها هنوز برادران او در سرور بودند؛ آری، و آنها در دانش حقیقت نیرومند شده بودند؛ زیرا آنها مردانی با فهمی استوار بودند، و نوشته های مقدس را با کوشایی بررسی کرده بودند که بتوانند سخن خدا را بدانند.

۳ ولی این همه آن نیست؛ آنها خود را وقف نیایش و روزه بسیار می کردند؛ بنابراین روح نبوت و روح مکاشفه داشتند، و هنگامی که آنها آموزش می دادند، با داشتن قدرت و اختیار از سوی خدا آموزش می دادند.

۴ و آنها سخن خدا را برای مدت چهارده سال در میان لامانیان آموزش داده بودند، در آوردن بسیاری به دانش حقیقت، موفقیت زیادی داشته؛ آری، با قدرت سخنانشان بسیاری به قربانگاه خدا آورده شدند تا نام او را بخوانند و به گناهان خود در برابر او اعتراف کنند.

۵ اینک اینها شرایطی هستند که در سفرهایشان بر آنها آمد، زیرا آنها رنج های بسیاری کشیدند؛ آنها زجر زیادی هم جسمی و هم ذهنی کشیدند، همچون گرسنگی، تشنگی و خستگی بسیار و در روح نیز زحمت زیادی کشیدند.

۶ اینک اینها سفرهایشان بود: در نخستین سال داوران، از پدرشان، موصایا، اجازه رفتن گرفته؛ از پادشاهی که پدرشان خواستار بود به آنها واگذار کند، و این نظر همه مردم نیز بود، سر باز زدند؛

Nevertheless they departed out of the land of Zarahemla, and took their swords, and their spears, and their bows, and their arrows, and their slings; and this they did that they might provide food for themselves while in the wilderness.

And thus they departed into the wilderness with their numbers which they had selected, to go up to the land of Nephi, to preach the word of God unto the Lamanites.

And it came to pass that they journeyed many days in the wilderness, and they fasted much and prayed much that the Lord would grant unto them a portion of his Spirit to go with them, and abide with them, that they might be an instrument in the hands of God to bring, if it were possible, their brethren, the Lamanites, to the knowledge of the truth, to the knowledge of the baseness of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that the Lord did visit them with his Spirit, and said unto them: Be comforted. And they were comforted.

And the Lord said unto them also: Go forth among the Lamanites, thy brethren, and establish my word; yet ye shall be patient in long-suffering and afflictions, that ye may show forth good examples unto them in me, and I will make an instrument of thee in my hands unto the salvation of many souls.

And it came to pass that the hearts of the sons of Mosiah, and also those who were with them, took courage to go forth unto the Lamanites to declare unto them the word of God.

And it came to pass when they had arrived in the borders of the land of the Lamanites, that they separated themselves and departed one from another, trusting in the Lord that they should meet again at the close of their harvest; for they supposed that great was the work which they had undertaken.

۷ با این وجود آنها از سرزمین زراحملا راهی شدند و شمشیرهایشان و نیزه هایشان، و تیر و کمان هایشان، و قلاب سنگ هایشان را برداشتند؛ و این را انجام دادند تا بتوانند در حالیکه در بیابان بودند برای خود غذا فراهم کنند.

۸ و بدین گونه آنها با تعدادی که برگزیده بودند راهی بیابان شدند، و بالا به سرزمین نیفای رفتند تا سخن خدا را بر لامانیان موعظه کنند.

۹ و چنین گذشت که آنها روزهای بسیاری در بیابان سفر کردند، و آنها بسیار روزه گرفتند و بسیار نیایش کردند که سرور بخشی از روحش را به آنها عطا کند تا با آنها برود، و با آنها بماند که آنها بتوانند ابزاری در دست خدا باشند تا اگر امکان پذیر بود، برادرانشان، لامانیان را به شناخت حقیقت بیاورند، به شناخت فرومایگی سنت های پدرانشان که درست نبودند.

۱۰ و چنین گذشت که سرور با روحش با آنها دیدار کرد، به آنها گفت: آسوده باشید. و آنها آسوده شدند.

۱۱ و سرور به آنها همچنین گفت: به میان لامانیان، برادرانتان پیش روید، و سخن مرا برپا کنید؛ با این حال شما می بایستی در شکیبایی و رنج ها صبور باشید، که بتوانید از من سرمشق های نیکی به آنها نشان دهید، و من از شما در دستم ابزاری برای رستگاری افراد بسیاری می سازم.

۱۲ و چنین گذشت که پسران موصایا، و نیز کسانی که با آنها بودند شهامت یافتند تا به پیش لامانیان روند تا بر آنها سخن خدا را اعلام کنند.

۱۳ و چنین گذشت که هنگامی که آنها به سر مرزهای سرزمین لامانیان رسیدند، از همدیگر جدا شدند و راهی راه خود شدند، به سرور توکل کرده که در پایان برداشت محصول شان دوباره با هم دیدار کنند؛ زیرا آنها گمان می کردند بزرگ بود کاری که بر خود گرفته بودند.

And assuredly it was great, for they had undertaken to preach the word of God to a wild and a hardened and a ferocious people; a people who delighted in murdering the Nephites, and robbing and plundering them; and their hearts were set upon riches, or upon gold and silver, and precious stones; yet they sought to obtain these things by murdering and plundering, that they might not labor for them with their own hands.

Thus they were a very indolent people, many of whom did worship idols, and the curse of God had fallen upon them because of the traditions of their fathers; notwithstanding the promises of the Lord were extended unto them on the conditions of repentance.

Therefore, this was the cause for which the sons of Mosiah had undertaken the work, that perhaps they might bring them unto repentance; that perhaps they might bring them to know of the plan of redemption.

Therefore they separated themselves one from another, and went forth among them, every man alone, according to the word and power of God which was given unto him.

Now Ammon being the chief among them, or rather he did administer unto them, and he departed from them, after having blessed them according to their several stations, having imparted the word of God unto them, or administered unto them before his departure; and thus they took their several journeys throughout the land.

And Ammon went to the land of Ishmael, the land being called after the sons of Ishmael, who also became Lamanites.

And as Ammon entered the land of Ishmael, the Lamanites took him and bound him, as was their custom to bind all the Nephites who fell into their hands, and carry them before the king; and thus it was left to the pleasure of the king to slay them, or to retain them in captivity, or to cast them into prison, or to cast them out of his land, according to his will and pleasure.

And thus Ammon was carried before the king who was over the land of Ishmael; and his name was Lamoni; and he was a descendant of Ishmael.

۱۴ و همانا آن بزرگ بود، زیرا آنها بر دوش خود گرفته بودند تا سخن خدا را به مردمی وحشی و سرسخت و تندخو موعظه کنند، مردمی که در کشتار نیفایان، و دستبرد زدن و چپاول آنها دلشاد می شدند؛ و دل های آنها بر ثروت گذاشته شده بود، یا بر طلا و نقره، و سنگ های گرانبها؛ با این حال برآن بودند تا این چیزها را با آدم کشی و چپاول بدست آورند، که با دست های خودشان برای آنها زحمت نکشند.

۱۵ بدین گونه آنها مردمی بسیار تنبل بودند، بسیاری از آنها بُت می پرستیدند، و به سبب سنت های پدرانشان نفرین خدا بر آنها فروافتاده بود؛ با این وجود وعده های سرور به شرط توبه شامل حال آنها می شد.

۱۶ بنابراین، این دلیلی بود که پسران موصایا این کار را بر دوش خود گرفته بودند که شاید آنها بتوانند آنان را به توبه آورند؛ که شاید آنها بتوانند آنان را به آگاه شدن از برنامه بازخرید شدن آورند.

۱۷ بنابراین آنها از یکدیگر جدا شدند، و به میان آنان پیش رفتند، هر مردی به تنهایی، برپایه سخن و قدرت خدا که به او داده شده بود.

۱۸ اینک عمون در میان آنها رئیس بوده، یا به بیان بهتر او به آنها خدمت می کرد، و او از آنها جدا شد، پس از اینکه آنها را برپایه جایگاه های گوناگون آنها برکت داده، سخن خدا را به آنها رسانده، یا به آنها پیش از راهی شدنش خدمت کرد؛ و بدین گونه آنها سفرهای گوناگون خود را در سرتاسر سرزمین پیش گرفتند.

۱۹ و عمون به سرزمین اسماعیل رفت، سرزمینی که بنام پسران اسماعیل که لامانی شدند، خوانده می شد.

۲۰ و همین که عمون به سرزمین اسماعیل وارد شد، لامانیان او را گرفتند و بستند، چون رسم آنها این بود که همه نیفایانی که بدستشان می افتادند را ببندند، و به پیش پادشاه ببرند؛ و بدین گونه این بستگی به خوشنودی پادشاه داشت تا آنها را برپایه خواست و خوشنودی خودش بگشد، یا در اسارت نگه دارد، یا آنها را به زندان اندازد یا از سرزمین اش بیرون اندازد.

۲۱ و بدین گونه عمون به پیش پادشاهی که بر سرزمین اسماعیل بود برده شد؛ و نام او لامونی بود؛ و او نواده ای از اسماعیل بود.

And the king inquired of Ammon if it were his desire to dwell in the land among the Lamanites, or among his people.

And Ammon said unto him: Yea, I desire to dwell among this people for a time; yea, and perhaps until the day I die.

And it came to pass that king Lamoni was much pleased with Ammon, and caused that his bands should be loosed; and he would that Ammon should take one of his daughters to wife.

But Ammon said unto him: Nay, but I will be thy servant. Therefore Ammon became a servant to king Lamoni. And it came to pass that he was set among other servants to watch the flocks of Lamoni, according to the custom of the Lamanites.

And after he had been in the service of the king three days, as he was with the Lamanitish servants going forth with their flocks to the place of water, which was called the water of Sebus, and all the Lamanites drive their flocks hither, that they may have water—

Therefore, as Ammon and the servants of the king were driving forth their flocks to this place of water, behold, a certain number of the Lamanites, who had been with their flocks to water, stood and scattered the flocks of Ammon and the servants of the king, and they scattered them insomuch that they fled many ways.

Now the servants of the king began to murmur, saying: Now the king will slay us, as he has our brethren because their flocks were scattered by the wickedness of these men. And they began to weep exceedingly, saying: Behold, our flocks are scattered already.

Now they wept because of the fear of being slain. Now when Ammon saw this his heart was swollen within him with joy; for, said he, I will show forth my power unto these my fellow-servants, or the power which is in me, in restoring these flocks unto the king, that I may win the hearts of these my fellow-servants, that I may lead them to believe in my words.

And now, these were the thoughts of Ammon, when he saw the afflictions of those whom he termed to be his brethren.

۲۲ و پادشاه از عمون جويا شد که آیا خواسته او این است که در سرزمین میان لامانیان، یا میان مردم او ساکن شود.

۲۳ و عمون به او گفت: آری، من خواستارم تا میان این مردم برای یک مدتی ساکن شوم؛ آری، و شاید تا روزی که بمیرم.

۲۴ و چنین گذشت که لامونی پادشاه از عمون بسیار خوشنود شد، و واداشت که بندهای او باز شود؛ و او خواست که عمون یکی از دختران او را به همسری بگیرد.

۲۵ ولی عمون به او گفت: نه، ولی من خدمتگزار تو خواهم بود. بنابراین عمون یکی از خدمتگزاران لامونی پادشاه شد. و چنین گذشت که او در میان خدمتگزاران دیگر قرار داده شد تا برپایه رسم لامانیان، از گله های لامونی مراقبت کند.

۲۶ و پس از اینکه او سه روز در خدمت پادشاه بود، همچنان که با خدمتگزاران لامانی با گله هایشان به آبشخوری که آبشخور سیباس خوانده می شد، پیش می رفت، و همه لامانیان گله هایشان را به اینجا می راندند که آب بخورند —

۲۷ بنابراین، همچنان که عمون و خدمتگزاران پادشاه گله هایشان را به این آبشخور می راندند، بنگرید، تعدادی از لامانیان، که با گله هایشان برای خوردن آب آمده بودند، ایستادند و گله های عمون و خدمتگزاران پادشاه را پراکنده کردند، و آنها را به اندازه ای پراکنده کردند که از چندین راه گریختند.

۲۸ اینک خدمتگزاران پادشاه شروع به غرولند کردن نمودند، گفتند: اینک پادشاه ما را خواهد کشت، همان گونه که برادران ما را برای اینکه گله ها با نابکاری این مردان پراکنده شده بودند کشته است. و آنها شروع به گریستن بی اندازه ای نمودند، گفتند: بنگرید، گله های ما اکنون پراکنده شده اند.

۲۹ اینک آنها به سبب ترس از کشته شدن می گریستند. اینک هنگامی که عمون این را دید دلش در درونش از شادی پُر شد؛ زیرا، او گفت، من قدرتم، یا قدرتی را که در من است به این همکاران خدمتگزارم نشان خواهم داد، در بازگرداندن این گله ها به پادشاه، که بتوانم بر دل های همکاران خدمتگزارم پیروز شوم، که بتوانم آنها را به ایمان آوردن به سخنانم هدایت کنم.

۳۰ و اینک، اینها اندیشه های عمون بودند، هنگامی که او رنج های کسانی را که او برادران خود می خواند، دید.

And it came to pass that he flattered them by his words, saying: My brethren, be of good cheer and let us go in search of the flocks, and we will gather them together and bring them back unto the place of water; and thus we will preserve the flocks unto the king and he will not slay us.

And it came to pass that they went in search of the flocks, and they did follow Ammon, and they rushed forth with much swiftness and did head the flocks of the king, and did gather them together again to the place of water.

And those men again stood to scatter their flocks; but Ammon said unto his brethren: Encircle the flocks round about that they flee not; and I go and contend with these men who do scatter our flocks.

Therefore, they did as Ammon commanded them, and he went forth and stood to contend with those who stood by the waters of Sebus; and they were in number not a few.

Therefore they did not fear Ammon, for they supposed that one of their men could slay him according to their pleasure, for they knew not that the Lord had promised Mosiah that he would deliver his sons out of their hands; neither did they know anything concerning the Lord; therefore they delighted in the destruction of their brethren; and for this cause they stood to scatter the flocks of the king.

But Ammon stood forth and began to cast stones at them with his sling; yea, with mighty power he did sling stones amongst them; and thus he slew a certain number of them insomuch that they began to be astonished at his power; nevertheless they were angry because of the slain of their brethren, and they were determined that he should fall; therefore, seeing that they could not hit him with their stones, they came forth with clubs to slay him.

But behold, every man that lifted his club to smite Ammon, he smote off their arms with his sword; for he did withstand their blows by smiting their arms with the edge of his sword, insomuch that they began to be astonished, and began to flee before him; yea, and they were not few in number; and he caused them to flee by the strength of his arm.

۳۱ و چنین گذشت که او با سخنانش به آنها دلگرمی داد، گفتا: برادرانم، دل قوی دارید و بگذارید به جستجوی گله‌ها برویم، و ما آنها را گرد هم خواهیم آورد و آنها را به آبشخور باز می‌گردانیم؛ و بدین گونه ما گله‌ها را برای پادشاه حفظ خواهیم کرد و او ما را نخواهد کشت.

۳۲ و چنین گذشت که آنها به جستجوی گله‌ها رفتند و به دنبال عمون رفتند، و با سرعت زیادی شتاب کردند و گله‌های پادشاه را برگرداندند و آنها را دوباره به آبشخور گرد هم آوردند.

۳۳ و آن مردان دوباره ایستادند تا گله‌های آنها را پراکنده کنند؛ ولی عمون به برادرانش گفت: دور و بر گله‌ها را بگیرید که آنها نگریزند؛ و من می‌روم و با این مردانی که گله‌های ما را پراکنده می‌کنند درگیر می‌شوم.

۳۴ بنابراین، آنها همان گونه که عمون به آنها فرمان داد عمل کردند، و او پیش رفت و ایستاد تا با کسانی که سر آبشخور سیباس ایستاده بودند درگیر شود؛ و تعداد آنها کم نبود.

۳۵ بنابراین آنها از عمون نترسیدند، زیرا آنها گمان می‌کردند که یکی از مردانشان می‌تواند او را برپایه‌ی خوشنودی شان بکشد، زیرا آنها نه می‌دانستند که سرور به موصایا وعده داده بود که پسران او را از دست آنها رهایی دهد؛ نه آنها هیچ چیزی درباره‌ی سرور می‌دانستند؛ بنابراین آنها در نابود کردن برادرانشان دلشاد می‌شدند؛ و به این دلیل آنها ایستادند تا گله‌های پادشاه را پراکنده کنند.

۳۶ ولی عمون پیش ایستاد و با قلاب سنگ خود شروع به سنگ انداختن به آنها نمود؛ آری، با قدرت زیادی او سنگ‌هایی با قلاب سنگ به میان آنها انداخت؛ و بدین گونه او تعدادی از آنها را کشت، به اندازه‌ای که آنها نسبت به قدرت او شروع به شگفت زده شدن نمودند؛ با این وجود آنها به سبب کشته شدن برادرانشان خشمگین شده و مصمم شدند که او را بر زمین زنند؛ بنابراین، دیدند که آنها نمی‌توانند او را با سنگ بزنند، با گرز پیش آمدند تا او را بکشند.

۳۷ ولی بنگرید، هر مردی که گرزش را بلند می‌کرد تا عمون را بزند، او بازوان آنها را با شمشیر قطع می‌کرد؛ زیرا او با زدن لبه‌ی شمشیرش بر بازوانشان در برابر ضربه‌های آنها ایستادگی می‌کرد؛ به اندازه‌ای که آنها شروع به شگفت زده شدن نمودند، و شروع به گریختن از برابر او نمودند؛ آری، و تعداد آنها کم نبود؛ و او با نیروی بازویش آنها را واداشت تا بگریزند.

Now six of them had fallen by the sling, but he slew none save it were their leader with his sword; and he smote off as many of their arms as were lifted against him, and they were not a few.

And when he had driven them afar off, he returned and they watered their flocks and returned them to the pasture of the king, and then went in unto the king, bearing the arms which had been smitten off by the sword of Ammon, of those who sought to slay him; and they were carried in unto the king for a testimony of the things which they had done.

۳۸ اینک شش تن از آنها با قلاب سنگ افتاده بودند، ولی او هیچ کدام از آنها مگر رهبرشان را با شمشیر نکشت؛ و بازوان آن کسانی که علیه او بلند شده بودند را قطع کرد و آنها کم نبودند.

۳۹ و هنگامی که او آنها را به دوردست راند، بازگشت و آنها گله هایشان را آب دادند و آنها را به چراگاه پادشاه بازگرداندند، و آنگاه به نزد پادشاه رفتند، بازوانی که با شمشیر عمون قطع شده بودند، بازوان کسانی که برآن شده بودند تا او را بکشند را با خود برده؛ و برای گواهی از چیزهایی که آنها انجام داده بودند آنها به نزد پادشاه برده شدند.

And it came to pass that king Lamoni caused that his servants should stand forth and testify to all the things which they had seen concerning the matter.

And when they had all testified to the things which they had seen, and he had learned of the faithfulness of Ammon in preserving his flocks, and also of his great power in contending against those who sought to slay him, he was astonished exceedingly, and said: Surely, this is more than a man. Behold, is not this the Great Spirit who doth send such great punishments upon this people, because of their murders?

And they answered the king, and said: Whether he be the Great Spirit or a man, we know not; but this much we do know, that he cannot be slain by the enemies of the king; neither can they scatter the king's flocks when he is with us, because of his expertness and great strength; therefore, we know that he is a friend to the king. And now, O king, we do not believe that a man has such great power, for we know he cannot be slain.

And now, when the king heard these words, he said unto them: Now I know that it is the Great Spirit; and he has come down at this time to preserve your lives, that I might not slay you as I did your brethren. Now this is the Great Spirit of whom our fathers have spoken.

Now this was the tradition of Lamoni, which he had received from his father, that there was a Great Spirit. Notwithstanding they believed in a Great Spirit, they supposed that whatsoever they did was right; nevertheless, Lamoni began to fear exceedingly, with fear lest he had done wrong in slaying his servants;

For he had slain many of them because their brethren had scattered their flocks at the place of water; and thus, because they had had their flocks scattered they were slain.

Now it was the practice of these Lamanites to stand by the waters of Sebus to scatter the flocks of the people, that thereby they might drive away many that were scattered unto their own land, it being a practice of plunder among them.

۱ و چنین گذشت که لامونی پادشاه واداشت که خدمتگزارانش پیش بایستند و بر همه چیزهایی که آنها درباره این موضوع دیده بودند گواهی دهند.

۲ و هنگامی که آنها همه بر چیزهایی که دیده بودند گواهی دادند، و او از وفادار بودن عمون در حفظ کردن گله هایش، و نیز از قدرت زیاد او در درگیر شدن علیه کسانی که برآن بودند تا او را بکشند آگاهی یافت بی اندازه شگفت زده شد، و گفت: بدرستی، این بیشتر از یک آدم است. بنگرید، آیا این روح بزرگی نیست که به سبب آدم کشی های آنها، چنین مجازات های بزرگی را بر این مردم می فرستد؟

۳ و آنها به پادشاه پاسخ داده، و گفتند: اینکه او روح بزرگ باشد یا یک آدم، ما نمی دانیم؛ ولی این اندازه ما می دانیم، که او نمی تواند بدست دشمنان پادشاه کشته شود؛ نه آنها می توانند، به سبب مهارت و نیروی پرتوان او، گله های پادشاه را هنگامی که او با ماست پراکنده کنند؛ بنابراین، ما می دانیم که او یک دوست پادشاه است. و اینکه، ای پادشاه، ما باور نمی کنیم که یک مرد چنین قدرت بزرگی داشته باشد، زیرا ما می دانیم او نمی تواند کشته شود.

۴ و اینکه، هنگامی که پادشاه این سخنان را شنید، به آنها گفت: اینکه من می دانم که این روح بزرگ است؛ و او در این زمان پایین آمده است تا جان هایتان را حفظ کند، که من شما را همان گونه که برادرانتان را کشتم نکشم. اینکه این روح بزرگی است که پدرانمان از او سخن گفته اند.

۵ اینکه این سنت لامونی بود که او از پدرش دریافت کرده بود، که روح بزرگی هست. با وجودی که آنها به یک روح بزرگ ایمان داشتند، گمان می کردند هر آنچه می کردند درست بود؛ با این وجود، لامونی از ترس اینکه مبادا او در کشتن خدمتگزارانش ستم کرده باشد، شروع به ترسیدن بی اندازه ای نمود.

۶ زیرا او بسیاری از آنها را برای اینکه برادرانشان گله هایشان را در آبشخور پراکنده کرده بودند کشته بود؛ و بدین گونه، برای اینکه آنها گذاشته بودند گله هایشان پراکنده شوند کشته شده بودند.

۷ اینکه عادت این لامانیان این بود تا در کنار آبشخور سیباس بایستند تا گله های مردم را پراکنده کنند، که از این راه بتوانند بسیاری از آنها را که پراکنده می کردند به سرزمین خود برانند، این عادت چپاول در میان آنها بود.

And it came to pass that king Lamoni inquired of his servants, saying: Where is this man that has such great power?

And they said unto him: Behold, he is feeding thy horses. Now the king had commanded his servants, previous to the time of the watering of their flocks, that they should prepare his horses and chariots, and conduct him forth to the land of Nephi; for there had been a great feast appointed at the land of Nephi, by the father of Lamoni, who was king over all the land.

Now when king Lamoni heard that Ammon was preparing his horses and his chariots he was more astonished, because of the faithfulness of Ammon, saying: Surely there has not been any servant among all my servants that has been so faithful as this man; for even he doth remember all my commandments to execute them.

Now I surely know that this is the Great Spirit, and I would desire him that he come in unto me, but I durst not.

And it came to pass that when Ammon had made ready the horses and the chariots for the king and his servants, he went in unto the king, and he saw that the countenance of the king was changed; therefore he was about to return out of his presence.

And one of the king's servants said unto him, Rabbanah, which is, being interpreted, powerful or great king, considering their kings to be powerful; and thus he said unto him: Rabbanah, the king desireth thee to stay.

Therefore Ammon turned himself unto the king, and said unto him: What wilt thou that I should do for thee, O king? And the king answered him not for the space of an hour, according to their time, for he knew not what he should say unto him.

And it came to pass that Ammon said unto him again: What desirest thou of me? But the king answered him not.

۸ و چنین گذشت که لامونی پادشاه از خدمتگزارانش جویا شد، گفتا: کجاست این مردی که چنین قدرت بزرگی دارد؟

۹ و آنها به او گفتند: بنگر، او دارد به اسب های تو خوراک می دهد. اینک پادشاه، پیش از زمان آب دادن گله هایش، به خدمتگزارانش فرمان داده بود، که آنها اسب هایش و ارابه هایش را آماده کنند، و او را پیش به سوی سرزمین نیفای ببرند؛ زیرا در سرزمین نیفای، از سوی پدر لامونی که پادشاه بر همه سرزمین بود، جشن بزرگی تعیین شده بود.

۱۰ اینک هنگامی که لامونی شنید که عمون داشت اسب ها و ارابه های او را آماده می کرد، به سبب وفاداری عمون، بیشتر شگفت زده شد، گفتا: بدرستی هیچ خدمتگزاری در میان همه خدمتگزاران من نبوده است که چنین وفادار همانند این مرد بوده باشد؛ زیرا او حتی همه فرمان های مرا به یاد می سپارد تا آنها را انجام دهد.

۱۱ اینک من بدرستی می دانم که این روح بزرگ است، و من خواستارم که او به نزد من آید، ولی جرأت نمی کنم.

۱۲ و چنین گذشت که هنگامی که عمون اسب ها و ارابه ها را برای پادشاه و خدمتگزارانش آماده کرد، نزد پادشاه رفت و دید که چهره پادشاه دگرگون شده است؛ بنابراین او در آستانه بازگشت از پیشگاه او شد.

۱۳ و یکی از خدمتگزاران پادشاه به او گفت، ربانا، که ترجمه می شود، پادشاه قدرتمند یا بزرگ، پادشاهانشان را قدرتمند در نظر می گرفتند؛ و بدین گونه او به وی گفت: ربانا، پادشاه خواستار است تو بمانی.

۱۴ بنابراین عمون رو به پادشاه کرد، و به او گفت: چه کاری تو از من می خواهی تا برای تو انجام دهم، ای پادشاه؟ و پادشاه برای مدت یک ساعت، برپایه زمانشان، پاسخی به او نداد، زیرا او نمی دانست چه می بایستی به او بگوید.

۱۵ و چنین گذشت که عمون دوباره به او گفت: خواسته تو از من چیست؟ ولی پادشاه پاسخی به او نداد.

And it came to pass that Ammon, being filled with the Spirit of God, therefore he perceived the thoughts of the king. And he said unto him: Is it because thou hast heard that I defended thy servants and thy flocks, and slew seven of their brethren with the sling and with the sword, and smote off the arms of others, in order to defend thy flocks and thy servants; behold, is it this that causeth thy marvelings?

I say unto you, what is it, that thy marvelings are so great? Behold, I am a man, and am thy servant; therefore, whatsoever thou desirest which is right, that will I do.

Now when the king had heard these words, he marveled again, for he beheld that Ammon could discern his thoughts; but notwithstanding this, king Lamoni did open his mouth, and said unto him: Who art thou? Art thou that Great Spirit, who knows all things?

Ammon answered and said unto him: I am not.

And the king said: How knowest thou the thoughts of my heart? Thou mayest speak boldly, and tell me concerning these things; and also tell me by what power ye slew and smote off the arms of my brethren that scattered my flocks—

And now, if thou wilt tell me concerning these things, whatsoever thou desirest I will give unto thee; and if it were needed, I would guard thee with my armies; but I know that thou art more powerful than all they; nevertheless, whatsoever thou desirest of me I will grant it unto thee.

Now Ammon being wise, yet harmless, he said unto Lamoni: Wilt thou hearken unto my words, if I tell thee by what power I do these things? And this is the thing that I desire of thee.

And the king answered him, and said: Yea, I will believe all thy words. And thus he was caught with guile.

And Ammon began to speak unto him with boldness, and said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, and said unto him: I do not know what that meaneth.

And then Ammon said: Believest thou that there is a Great Spirit?

۱۶ و چنین گذشت که عمون، آکنده شده از روح خدا، از این رو او اندیشه های پادشاه را دریافت. و به او گفت: آیا این برای اینست که تو شنیده ای که من از خدمتگزاران تو و گله های تو دفاع کردم، و هفت تن از برادران آنها را با قلاب سنگ و با شمشیر کشتم، و بازوان دیگران را قطع کردم، تا از گله های تو و خدمتگزاران تو دفاع کنم؛ بنگر، آیا این است که سبب شگفت زدگی های تو است؟

۱۷ من به تو می گویم، چه چیزی است، که شگفت زدگی های تو چنان بزرگ هستند؟ بنگر، من یک آدم هستم، و خدمتگزار تو هستم؛ بنابراین، هر آنچه که تو خواستار باشی که درست باشد، آن را من انجام خواهم داد.

۱۸ اینک هنگامی که پادشاه این سخنان را شنید، دوباره شگفت زده شد، زیرا او دید که عمون می تواند به اندیشه های او پی برد؛ ولی با وجود این، لامونی پادشاه دهانش را باز کرد، و به او گفت: تو کیستی؟ آیا تو آن روح بزرگ هستی، که از همه چیزها آگاه است؟

۱۹ عمون پاسخ داد و به او گفت: من نیستم.

۲۰ و پادشاه گفت: چگونه تو از اندیشه های دل من آگاهی؟ تو می توانی بی پرده سخن گویی، و به من درباره این چیزها بگویی؛ و همچنین برای من بگویی با چه قدرتی تو برادران مرا که گله هایم را پراکنده کردند کشتی و بازوان آنها را قطع کردی —

۲۱ و اینک، اگر تو درباره این چیزها برای من بگویی، هر آنچه خواستار باشی به تو خواهم داد؛ و اگر نیاز باشد، من تو را با لشکریانم نگهدارم؛ ولی من می دانم که تو قدرتمندتر از همه آنها هستی؛ با این وجود، هر آنچه تو خواستار باشی من به تو عطا خواهم کرد.

۲۲ اینک عمون خردمند بوده، ولی بی آزار، به لامونی گفت: آیا تو سخنان مرا بگوش دل می پذیری، اگر برای تو بگویم با چه قدرتی من این چیزها را انجام می دهم؟ و این چیزی است که من از تو خواستارم.

۲۳ و پادشاه به او پاسخ داد، و گفت: آری، من به همه سخنان تو ایمان خواهم آورد. و بدین گونه او با مکر گرفتار شد.

۲۴ و عمون با دلیری شروع به سخن گفتن به او نمود، و به او گفت: آیا تو ایمان داری که خدایی هست؟

۲۵ و او پاسخ داد، و به او گفت: من نمی دانم معنی این چیست.

۲۶ و آنگاه عمون گفت: آیا ایمان داری که یک روح بزرگ هست؟

- ۲۷ و او گفت، آری.
And he said, Yea.
- ۲۸ و عمون گفت: این خدا است. و عمون دوباره به او گفت: آیا ایمان داری که این روح بزرگ که خداست، همه چیزهایی که در بهشت و در زمین هستند را آفرید؟
And Ammon said: This is God. And Ammon said unto him again: Believest thou that this Great Spirit, who is God, created all things which are in heaven and in the earth?
- ۲۹ و او گفت: آری، من ایمان دارم که او همه چیزهایی را که در زمین هستند آفرید؛ ولی بهشت را نمی دانم.
And he said: Yea, I believe that he created all things which are in the earth; but I do not know the heavens.
- ۳۰ و عمون به او گفت: بهشت جایی است که خدا و همه فرشتگان مقدّس او ساکن هستند.
And Ammon said unto him: The heavens is a place where God dwells and all his holy angels.
- ۳۱ و لامونی پادشاه گفت: آیا آن در بالای زمین است؟
And king Lamoni said: Is it above the earth?
- ۳۲ و عمون گفت: آری، و او پایین به همه فرزندان آدمی می نگرد؛ و او از همه اندیشه ها و نیت های دل آگاه است؛ زیرا بدست او آنها همه از آغاز آفریده شدند.
And Ammon said: Yea, and he looketh down upon all the children of men; and he knows all the thoughts and intents of the heart; for by his hand were they all created from the beginning.
- ۳۳ و لامونی پادشاه گفت: من به همه چیزهایی که تو گفته ای ایمان دارم. آیا تو از سوی خدا فرستاده شدی؟
And king Lamoni said: I believe all these things which thou hast spoken. Art thou sent from God?
- ۳۴ عمون به او گفت: من یک آدم هستم؛ و آدم در آغاز از روی نگاره خدا آفریده شد، و من از سوی روح مقدّسش فراخوانده شده ام تا این چیزها را به این مردم آموزش دهم، که آنها بتوانند به شناختی از آنچه که دادگرانه و راست است آورده شوند؛
Ammon said unto him: I am a man; and man in the beginning was created after the image of God, and I am called by his Holy Spirit to teach these things unto this people, that they may be brought to a knowledge of that which is just and true;
- ۳۵ و بخشی از آن روح در من ساکن است که برپایه ایمان و خواسته های من که در خدا هستند، به من آگاهی و همچنین قدرت می دهد.
And a portion of that Spirit dwelleth in me, which giveth me knowledge, and also power according to my faith and desires which are in God.
- ۳۶ اینک هنگامی که عمون این سخنان را به او گفت، وی از آفرینش جهان و همچنین از آفرینش آدم شروع نمود، و برای او درباره فرو افتادن آدمی، و نگاشته ها و نوشته های مقدّس مردم که از سوی پیامبران گفته شده بودند، همه چیزها را حتّی از آن زمانی که پدرشان لیحای اورشلیم را ترک کرد در برابر او گذاشت و شرح داد.
Now when Ammon had said these words, he began at the creation of the world, and also the creation of Adam, and told him all the things concerning the fall of man, and rehearsed and laid before him the records and the holy scriptures of the people, which had been spoken by the prophets, even down to the time that their father, Lehi, left Jerusalem.
- ۳۷ و او همچنین برای آنان (زیرا این به پادشاه و به خدمتگزاران او بود) همه سفرهای پدرانشان در بیابان، و همه زجرهای آنها با گرسنگی و تشنگی و سختی کشیدن های آنها و مانند آن را شرح داد.
And he also rehearsed unto them (for it was unto the king and to his servants) all the journeyings of their fathers in the wilderness, and all their sufferings with hunger and thirst, and their travail, and so forth.
- ۳۸ و او همچنین برای آنها درباره شورشهای لامان و لموئیل، و پسران اسماعیل شرح داد، آری، همه شورشهای آنها را برای آنها تعریف کرد؛ و همه نگاشته ها و نوشته های مقدّس از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرد تا زمان کنونی را برای آنها تفسیر کرد.
And he also rehearsed unto them concerning the rebellions of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, yea, all their rebellions did he relate unto them; and he expounded unto them all the records and scriptures from the time that Lehi left Jerusalem down to the present time.

But this is not all; for he expounded unto them the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world; and he also made known unto them concerning the coming of Christ, and all the works of the Lord did he make known unto them.

And it came to pass that after he had said all these things, and expounded them to the king, that the king believed all his words.

And he began to cry unto the Lord, saying: O Lord, have mercy; according to thy abundant mercy which thou hast had upon the people of Nephi, have upon me, and my people.

And now, when he had said this, he fell unto the earth, as if he were dead.

And it came to pass that his servants took him and carried him in unto his wife, and laid him upon a bed; and he lay as if he were dead for the space of two days and two nights; and his wife, and his sons, and his daughters mourned over him, after the manner of the Lamanites, greatly lamenting his loss.

۳۹ ولی این همه آن نبود؛ زیرا او برای آنها برنامه بازخريد شدنی که از بنياد جهان آماده شده است را تفسير کرد؛ و او همچنين بر آنها آمدن مسيح را آشکار کرد و همه کارهای سرور را بر آنها آشکار کرد.

۴۰ و چنين گذشت که پس از اينکه او همه اين چيزها را گفت و آنها را برای پادشاه تفسير کرد، پادشاه به همه سخنان او ايمان آورد.

۴۱ و او شروع به زاری کردن به درگاه سرور نمود، گفتا: سرور، رحم داشته باش؛ برپايه رحمت فراوانی که تو بر مردم نیفای داشته ای، بر من و مردم من رحم داشته باش.

۴۲ و اينک، هنگامی که او اين را گفت بر زمين افتاد، گویی او مرده بود.

۴۳ و چنين گذشت که خدمتگزارانش او را برداشتند و به نزد همسرش بردند، و او را در بستری خواباندند؛ و او برای مدت دو روز و دو شب دراز کشيده بود گویی او مرده بود؛ و همسرش و پسرانش و دخترانش، به شيوه لامانيان برای از دست دادن او بسيار عزاداری کرده بر سر او سوگواری می کردند.

And it came to pass that after two days and two nights they were about to take his body and lay it in a sepulchre, which they had made for the purpose of burying their dead.

Now the queen having heard of the fame of Ammon, therefore she sent and desired that he should come in unto her.

And it came to pass that Ammon did as he was commanded, and went in unto the queen, and desired to know what she would that he should do.

And she said unto him: The servants of my husband have made it known unto me that thou art a prophet of a holy God, and that thou hast power to do many mighty works in his name;

Therefore, if this is the case, I would that ye should go in and see my husband, for he has been laid upon his bed for the space of two days and two nights; and some say that he is not dead, but others say that he is dead and that he stinketh, and that he ought to be placed in the sepulchre; but as for myself, to me he doth not stink.

Now, this was what Ammon desired, for he knew that king Lamoni was under the power of God; he knew that the dark veil of unbelief was being cast away from his mind, and the light which did light up his mind, which was the light of the glory of God, which was a marvelous light of his goodness—yea, this light had infused such joy into his soul, the cloud of darkness having been dispelled, and that the light of everlasting life was lit up in his soul, yea, he knew that this had overcome his natural frame, and he was carried away in God—

Therefore, what the queen desired of him was his only desire. Therefore, he went in to see the king according as the queen had desired him; and he saw the king, and he knew that he was not dead.

And he said unto the queen: He is not dead, but he sleepeth in God, and on the morrow he shall rise again; therefore bury him not.

۱ و چنین گذشت که پس از دو روز و دو شب آنها می خواستند بدن او را بردارند و در گوری که به هدف دفن کردن مردگانشان ساخته بودند بگذارند.

۲ اینک شهبانو شهرت عمون را شنیده، بنابراین کسی را فرستاد و خواستار شد که او به نزد وی آید.

۳ و چنین گذشت که عمون آنگونه که فرمان داده شده بود عمل کرد و به نزد شهبانو رفت، و خواستار شد بداند چه کاری شهبانو می خواهد او انجام دهد.

۴ و وی به او گفت: خدمتگزاران شوهرم بر من آشکار کرده اند که تو پیامبری از یک خدای مقدس هستی، و اینکه تو قدرت داری تا کارهای بسیار بزرگی بنام او انجام دهی؛

۵ بنابراین، اگر چنین است، من می خواهم که تو بروی و شوهرم را ببینی، زیرا او برای مدت دو روز و دو شب بر بستر خود دراز کشیده است؛ و برخی می گویند که او نمرده است، ولی دیگران می گویند که او مرده است و اینکه او بو گرفته است و اینکه او می بایستی در گور گذاشته شود؛ ولی نظر خود من باشد به نظر من او بو نگرفته است.

۶ اینک، این چیزی بود که عمون خواستار بود، زیرا او می دانست که لامونی پادشاه زیر قدرت خدا بود؛ او می دانست که پرده تاریک بی ایمانی از ذهن او در حال بیرون انداخته شدن بوده، و نوری که ذهن او را روشن کرد، که نور شکوه خدا بود که نور شگفت انگیز نیکی او بود — آری، این نور چنین شادی را به روان او وارد کرده بود، ابر تاریکی کنار رفته و اینکه نور زندگی ابدی در روان او روشن شده بود، آری، او می دانست که این بر پیکر طبیعتش چیره شده و او بسوی خدا برده شده بود —

۷ بنابراین، تنها خواسته او چیزی بود که شهبانو از او خواسته بود. بنابراین، او رفت تا همان گونه که شهبانو از او خواسته بود پادشاه را ببیند؛ و او پادشاه را دید و می دانست که وی نمرده بود.

۸ و او به شهبانو گفت: او نمرده است، بلکه او در خدا خوابیده است و فردا دوباره برخواهد خاست؛ بنابراین او را دفن نکنید.

And Ammon said unto her: Believest thou this? And she said unto him: I have had no witness save thy word, and the word of our servants; nevertheless I believe that it shall be according as thou hast said.

And Ammon said unto her: Blessed art thou because of thy exceeding faith; I say unto thee, woman, there has not been such great faith among all the people of the Nephites.

And it came to pass that she watched over the bed of her husband, from that time even until that time on the morrow which Ammon had appointed that he should rise.

And it came to pass that he arose, according to the words of Ammon; and as he arose, he stretched forth his hand unto the woman, and said: Blessed be the name of God, and blessed art thou.

For as sure as thou livest, behold, I have seen my Redeemer; and he shall come forth, and be born of a woman, and he shall redeem all mankind who believe on his name. Now, when he had said these words, his heart was swollen within him, and he sunk again with joy; and the queen also sunk down, being overpowered by the Spirit.

Now Ammon seeing the Spirit of the Lord poured out according to his prayers upon the Lamanites, his brethren, who had been the cause of so much mourning among the Nephites, or among all the people of God because of their iniquities and their traditions, he fell upon his knees, and began to pour out his soul in prayer and thanksgiving to God for what he had done for his brethren; and he was also overpowered with joy; and thus they all three had sunk to the earth.

Now, when the servants of the king had seen that they had fallen, they also began to cry unto God, for the fear of the Lord had come upon them also, for it was they who had stood before the king and testified unto him concerning the great power of Ammon.

And it came to pass that they did call on the name of the Lord, in their might, even until they had all fallen to the earth, save it were one of the Lamanitish women, whose name was Abish, she having been converted unto the Lord for many years, on account of a remarkable vision of her father—

۹ و عمون به او گفت: آیا به این ایمان داری؟ و او به وی گفت: من هیچ گواهی مگر سخن تو و سخن خدمتگزارانمان را نداشته‌ام؛ با این وجود من ایمان دارم که همان گونه که تو گفته ای خواهد شد.

۱۰ و عمون به او گفت: به سبب ایمان بی اندازه ات تو برکت یافته هستی؛ من به تو می گویم، زن، چنین ایمان زیادی در میان همه مردم نیفای نبوده است.

۱۱ و چنین گذشت که او از بستر شوهرش مراقبت کرد، از آن زمان تا زمانی که در فردایش عمون معین کرده بود که او بر می خیزد.

۱۲ و چنین گذشت که او برپایه سخنان عمون برخاست؛ و همین که بر می خاست، دستش را به پیش به سوی آن زن دراز کرد و گفت: با برکت باد نام خدا و برکت یافته هستی تو.

۱۳ زیرا به زندگی تو سوگند، بنگر، من باز خریدارم را دیده‌ام؛ و او پیش خواهد آمد، و از زنی متولد خواهد شد، و او همه بشریت که بنام او ایمان آورند را باز خرید خواهد کرد. اینک، هنگامی که او این سخنان را گفت، دلش در درونش از او شاد شد و دوباره در شادی بر زمین افتاد؛ و شهبانو نیز، با روح مقدس چیره شده بر زمین افتاد.

۱۴ اینک عمون دیده که برپایه نیایش های او، بر لامانیان برادران او، کسانی که در میان نیفایان یا در میان همه مردم خدا به سبب نابکاری هایشان و سنت هایشان، سبب سوگواری زیادی بوده اند، روح سرور برون ریخته شده، او بر زانوهای خود افتاد و شروع به برون ریختن روانش در نیایش و سپاسگزاری به خدا برای آنچه که او برای برادرانش انجام داده بود نمود؛ و شادی نیز بر او چیره شد؛ و بدین گونه هر سه آنها بر زمین افتادند.

۱۵ اینک، هنگامی که خدمتگزاران پادشاه دیدند که آنها فرو افتاده بودند، آنها نیز شروع به زاری به درگاه خدا نمودند، زیرا ترس از سرور بر آنها نیز آمده بود، زیرا این آنها بودند که در برابر پادشاه ایستاده بودند و بر او درباره قدرت بزرگ عمون گواهی داده بودند.

۱۶ و چنین گذشت که آنها، با توانشان، نام سرور را فرا خواندند، حتی تا اینکه آنها همه بر زمین افتاده بودند، بجز یکی از زنان لامانیان، که نامش ابیش بود، بر پایه رؤیای قابل توجه پدرش، سال های بسیاری بود که او به سرور گرویده بود —

Thus, having been converted to the Lord, and never having made it known, therefore, when she saw that all the servants of Lamoni had fallen to the earth, and also her mistress, the queen, and the king, and Ammon lay prostrate upon the earth, she knew that it was the power of God; and supposing that this opportunity, by making known unto the people what had happened among them, that by beholding this scene it would cause them to believe in the power of God, therefore she ran forth from house to house, making it known unto the people.

And they began to assemble themselves together unto the house of the king. And there came a multitude, and to their astonishment, they beheld the king, and the queen, and their servants prostrate upon the earth, and they all lay there as though they were dead; and they also saw Ammon, and behold, he was a Nephite.

And now the people began to murmur among themselves; some saying that it was a great evil that had come upon them, or upon the king and his house, because he had suffered that the Nephite should remain in the land.

But others rebuked them, saying: The king hath brought this evil upon his house, because he slew his servants who had had their flocks scattered at the waters of Sebus.

And they were also rebuked by those men who had stood at the waters of Sebus and scattered the flocks which belonged to the king, for they were angry with Ammon because of the number which he had slain of their brethren at the waters of Sebus, while defending the flocks of the king.

Now, one of them, whose brother had been slain with the sword of Ammon, being exceedingly angry with Ammon, drew his sword and went forth that he might let it fall upon Ammon, to slay him; and as he lifted the sword to smite him, behold, he fell dead.

Now we see that Ammon could not be slain, for the Lord had said unto Mosiah, his father: I will spare him, and it shall be unto him according to thy faith—therefore, Mosiah trusted him unto the Lord.

۱۷ بدین گونه، به سرور گرویده، و هرگز آن را آشکار نساخته بود، بنابراین، هنگامی که او دید که همه خدمتگزاران لامونی بر زمین افتاده بودند، و همچنین بانویش شهبانو، و پادشاه و عمون نیز پهن بر زمین افتاده بودند، او دانست که این قدرت خدا بوده، و گمان کرد که این فرصتی است تا آنچه در میان آنها پدید آمده بود را بر مردم آشکار کند، اینکه با نگرستن به این صحنه آنها را وا دارد تا به قدرت خدا ایمان آورند، بنابراین او خانه به خانه پیش دویده آن را بر مردم آشکار کرد.

۱۸ و آنها شروع به گرد هم آمدن در خانه پادشاه نمودند. و جمعیتی آمدند، و در حیرت شان، پادشاه و شهبانو و خدمتگزاران را پهن بر زمین دیدند، و آنها همه دراز بر زمین بودند گویی آنها مرده بودند؛ و آنها عمون را نیز دیدند، و بنگرید، او یک نیفایانی بود.

۱۹ و اینک مردم شروع به غرولند کردن در میان خودشان نمودند؛ برخی می گفتند که این پلیدی بزرگی بوده که بر آنها آمده بوده، یا بر پادشاه و خانه او، برای اینکه او روا داشته بوده که این نیفایی در سرزمین بماند.

۲۰ ولی دیگران آنها را نکوهش کردند، گفتند: پادشاه این پلیدی را بر خانه اش آورده است، برای اینکه او آن خدمتگزارانش که گله هایشان در آبشخور سیباس پراکنده شده بودند را کشت.

۲۱ و آنها نیز از سوی کسانی که در آبشخور سیباس می ایستادند و گله هایی را که به پادشاه تعلق داشت پراکنده می کردند نکوهش شدند، زیرا آنها، به سبب تعدادی از برادران آنها که او در آبشخور سیباس در حال دفاع کردن از گله های پادشاه کشته بود بر عمون خشمگین بودند.

۲۲ اینک، یکی از آنها که برادرش با شمشیر عمون کشته شده بود، بی اندازه از عمون خشمگین بوده شمشیرش را کشید و پیش رفت که بتواند بر عمون فرود آورد تا او را بکشد؛ و همین که شمشیرش را بلند کرد تا او را بزند، بنگرید، او افتاد و مُرد.

۲۳ اینک ما می بینیم که عمون نمی توانست کشته شود، زیرا سرور به موصایا پدر او گفته بود: من او را امان خواهم داد و برپایه ایمان تو این بر او خواهد بود — بنابراین، موصایا او را به سرور سپرد.

And it came to pass that when the multitude beheld that the man had fallen dead, who lifted the sword to slay Ammon, fear came upon them all, and they durst not put forth their hands to touch him or any of those who had fallen; and they began to marvel again among themselves what could be the cause of this great power, or what all these things could mean.

And it came to pass that there were many among them who said that Ammon was the Great Spirit, and others said he was sent by the Great Spirit;

But others rebuked them all, saying that he was a monster, who had been sent from the Nephites to torment them.

And there were some who said that Ammon was sent by the Great Spirit to afflict them because of their iniquities; and that it was the Great Spirit that had always attended the Nephites, who had ever delivered them out of their hands; and they said that it was this Great Spirit who had destroyed so many of their brethren, the Lamanites.

And thus the contention began to be exceedingly sharp among them. And while they were thus contending, the woman servant who had caused the multitude to be gathered together came, and when she saw the contention which was among the multitude she was exceedingly sorrowful, even unto tears.

And it came to pass that she went and took the queen by the hand, that perhaps she might raise her from the ground; and as soon as she touched her hand she arose and stood upon her feet, and cried with a loud voice, saying: O blessed Jesus, who has saved me from an awful hell! O blessed God, have mercy on this people!

And when she had said this, she clasped her hands, being filled with joy, speaking many words which were not understood; and when she had done this, she took the king, Lamoni, by the hand, and behold he arose and stood upon his feet.

And he, immediately, seeing the contention among his people, went forth and began to rebuke them, and to teach them the words which he had heard from the mouth of Ammon; and as many as heard his words believed, and were converted unto the Lord.

۲۴ و چنین گذشت که هنگامی که آن جمع دید که آن مرد، کسی که شمشیر را بلند کرد تا عمون را بگشاید افتاد و مُرد، ترس بر همه آنها آمد و آنها جرأت نکردند به او یا هیچ کدام از کسانی که افتاده بودند دست زنند؛ و آنها در میان خودشان دوباره شروع به شگفت زده شدن نمودند که چه می تواند سبب این قدرت بزرگ باشد، یا همه اینها چه معنی می تواند داشته باشند.

۲۵ و چنین گذشت که بسیاری در میان آنها بودند که می گفتند عمون آن روح بزرگ است، و دیگران می گفتند او از سوی آن روح بزرگ فرستاده شده است.

۲۶ ولی دیگران همه آنها را نکوهش کردند، گفتند که او یک هیولا است که از سوی نیفایان فرستاده شده است تا آنها را عذاب دهد.

۲۷ و برخی بودند که می گفتند که عمون از سوی آن روح بزرگ فرستاده شده است تا آنها را به سبب نابکاری هایشان رنج دهد؛ و اینکه این روح بزرگ است که همواره همراه نیفایان بوده که آنها را تاکنون از دستشان رهایی داده است؛ و آنها گفتند که این روح بزرگ است که بسیاری از برادرانشان، لامانیان را نابود کرده است.

۲۸ و بدین گونه در میان آنها جر و بحث بی اندازه شدیدی شروع شد. و در حالیکه آنها بدین گونه جر و بحث می کردند، زن خدمتگزاری که سبب شده بود تا آن جمع گرد هم آیند، و هنگامی که او جر و بحثی که در میان آن جمع بود را دید بی اندازه اندوهگین شد، حتی به اشک ریختن.

۲۹ و چنین گذشت که او رفت و دست شهبانو را گرفت، که شاید بتواند او را از زمین بلند کند؛ و همین که او دستش را لمس کرد وی برخاست و روی پاهای خود ایستاد و با صدای بلندی فریاد زده گفت: ای عیسی با برکت که مرا از یک دوزخ وحشتناک نجات داده ای! ای خدای با برکت، بر این مردم رحم داشته باش!

۳۰ و هنگامی که او این را گفت، دستهایش را بهم زد، از شادی آکنده شده، سخنان بسیاری گفت که آنها نفهمیدند؛ و هنگامی که او این را انجام داد، لامونی پادشاه را با دست گرفت، بنگرید او برخاست و روی پاهای خودش ایستاد.

۳۱ و او، بی درنگ، درگیری میان مردمش را دیده پیش رفت و شروع به نکوهش کردن آنها و آموزش سخنانی به آنها نمود که او از دهان عمون شنیده بود؛ و همه کسانی که سخنان او را شنیدند ایمان آوردند و به سرور گرویدند.

But there were many among them who would not hear his words; therefore they went their way.

And it came to pass that when Ammon arose he also administered unto them, and also did all the servants of Lamoni; and they did all declare unto the people the selfsame thing—that their hearts had been changed; that they had no more desire to do evil.

And behold, many did declare unto the people that they had seen angels and had conversed with them; and thus they had told them things of God, and of his righteousness.

And it came to pass that there were many that did believe in their words; and as many as did believe were baptized; and they became a righteous people, and they did establish a church among them.

And thus the work of the Lord did commence among the Lamanites; thus the Lord did begin to pour out his Spirit upon them; and we see that his arm is extended to all people who will repent and believe on his name.

۳۲ ولی بسیاری در میان آنها بودند که نمی خواستند سخنان او را بشنوند؛ بنابراین آنها به راه خود رفتند.

۳۳ و چنین گذشت که هنگامی که عمون برخاست او نیز به آنها تعلیم داد، و همه خدمتگزاران لامونی نیز تعلیم دادند؛ و همه آنها بر مردم درست همان چیز را اعلام کردند — اینکه دل هایشان دگرگون شده بود؛ اینکه آنها دیگر خواستار کار پلید نبودند.

۳۴ و بنگرید، بسیاری بر مردم اعلام کردند که آنها فرشتگان را دیده اند و با آنها گفتگو کرده اند؛ و بدین گونه برای آنان از امور خدا و از پرهیزکاری هایش گفته اند.

۳۵ و چنین گذشت که بسیاری بودند که به سخنان آنها ایمان آوردند؛ و همه کسانی که ایمان آوردند تعمید یافتند؛ و آنها مردمی پرهیزکار شدند، و کلیسایی در میان آنها برپا کردند.

۳۶ و بدین گونه کار سرور در میان لامانیان آغاز شد؛ بدین گونه سرور شروع به برون ریختن روحش بر آنها نمود؛ و ما می بینیم که بازوی او بسوی همه مردمی که توبه کنند و بنام او ایمان آورند دراز شده است.

And it came to pass that when they had established a church in that land, that king Lamoni desired that Ammon should go with him to the land of Nephi, that he might show him unto his father.

And the voice of the Lord came to Ammon, saying: Thou shalt not go up to the land of Nephi, for behold, the king will seek thy life; but thou shalt go to the land of Middoni; for behold, thy brother Aaron, and also Muloki and Ammah are in prison.

Now it came to pass that when Ammon had heard this, he said unto Lamoni: Behold, my brother and brethren are in prison at Middoni, and I go that I may deliver them.

Now Lamoni said unto Ammon: I know, in the strength of the Lord thou canst do all things. But behold, I will go with thee to the land of Middoni; for the king of the land of Middoni, whose name is Antiomno, is a friend unto me; therefore I go to the land of Middoni, that I may flatter the king of the land, and he will cast thy brethren out of prison. Now Lamoni said unto him: Who told thee that thy brethren were in prison?

And Ammon said unto him: No one hath told me, save it be God; and he said unto me—Go and deliver thy brethren, for they are in prison in the land of Middoni.

Now when Lamoni had heard this he caused that his servants should make ready his horses and his chariots.

And he said unto Ammon: Come, I will go with thee down to the land of Middoni, and there I will plead with the king that he will cast thy brethren out of prison.

And it came to pass that as Ammon and Lamoni were journeying thither, they met the father of Lamoni, who was king over all the land.

And behold, the father of Lamoni said unto him: Why did ye not come to the feast on that great day when I made a feast unto my sons, and unto my people?

And he also said: Whither art thou going with this Nephite, who is one of the children of a liar?

۱ و چنین گذشت که هنگامی که آنها یک کلیسا در آن سرزمین برپا کردند، اینکه لامونی پادشاه خواستار شد که عمون با او به سرزمین نیفای برود، که او را به پدرش نشان دهد.

۲ و ندای سرور بر عمون آمد، گفتا: تو به سرزمین نیفای نرو، زیرا بنگر، پادشاه به دنبال جان تو خواهد بود؛ بلکه تو به سرزمین مدونی برو؛ زیرا بنگر، برادر تو هارون و همچنین مولوکی و عمّا در زندان هستند.

۳ اینک چنین گذشت که هنگامی که عمون این را شنید، او به لامونی گفت: بنگر، برادرم و برادران در مدونی در زندان هستند، و من می‌روم که بتوانم آنها را رهایی دهم.

۴ اینک لامونی به عمون گفت: من می‌دانم، با نیروی سرور تو می‌توانی همه چیز انجام دهی. ولی بنگر، من با تو به سرزمین مدونی خواهم آمد؛ زیرا پادشاه سرزمین مدونی که نامش آنطیومنو است، یکی از دوستان من است، بنابراین من به سرزمین مدونی می‌آیم که بتوانم چرب‌زبانی پادشاه آن سرزمین را کنم، و او برادران تو را از زندان بیرون خواهد آورد. اینک لامونی به او گفت: چه کسی به تو گفت که برادران تو در زندان هستند؟

۵ و عمون به او گفت: هیچ‌کسی به من نگفته است جز خدا؛ و او به من گفت — برو و برادرانت را از زندان رهایی ده، زیرا آنها در سرزمین مدونی در زندان هستند.

۶ اینک هنگامی که لامونی این را شنید او واداشت که خدمتگزارانش اسب‌ها و ارابه‌های او را آماده کنند.

۷ و او به عمون گفت: بیا، من با تو پایین به سوی سرزمین مدونی خواهم آمد، و آنجا من به پادشاه التماس می‌کنم که برادران تو را از زندان بیرون آورد.

۸ و چنین گذشت که همچنان که عمون و لامونی به آنجا سفر می‌کردند، آنها به پدر لامونی، که پادشاه بر همه سرزمین بود، برخوردند.

۹ و بنگرید، پدر لامونی به او گفت: چرا تو به جشنی در آن روز عظیم هنگامی که من جشنی برای پسرانم، و برای مردمم برپا کردم نیامدی؟

۱۰ و او همچنین گفت: با این نیفایانی، که یکی از فرزندان یک دروغگو است، به کجا می‌روی؟

And it came to pass that Lamoni rehearsed unto him whither he was going, for he feared to offend him.

And he also told him all the cause of his tarrying in his own kingdom, that he did not go unto his father to the feast which he had prepared.

And now when Lamoni had rehearsed unto him all these things, behold, to his astonishment, his father was angry with him, and said: Lamoni, thou art going to deliver these Nephites, who are sons of a liar. Behold, he robbed our fathers; and now his children are also come amongst us that they may, by their cunning and their lyings, deceive us, that they again may rob us of our property.

Now the father of Lamoni commanded him that he should slay Ammon with the sword. And he also commanded him that he should not go to the land of Middoni, but that he should return with him to the land of Ishmael.

But Lamoni said unto him: I will not slay Ammon, neither will I return to the land of Ishmael, but I go to the land of Middoni that I may release the brethren of Ammon, for I know that they are just men and holy prophets of the true God.

Now when his father had heard these words, he was angry with him, and he drew his sword that he might smite him to the earth.

But Ammon stood forth and said unto him: Behold, thou shalt not slay thy son; nevertheless, it were better that he should fall than thee, for behold, he has repented of his sins; but if thou shouldst fall at this time, in thine anger, thy soul could not be saved.

And again, it is expedient that thou shouldst forbear; for if thou shouldst slay thy son, he being an innocent man, his blood would cry from the ground to the Lord his God, for vengeance to come upon thee; and perhaps thou wouldst lose thy soul.

Now when Ammon had said these words unto him, he answered him, saying: I know that if I should slay my son, that I should shed innocent blood; for it is thou that hast sought to destroy him.

And he stretched forth his hand to slay Ammon. But Ammon withstood his blows, and also smote his arm that he could not use it.

۱۱ و چنین گذشت که لامونی برای او شرح داد که او به کجا می رود، زیرا او می ترسید وی را آزرده کند.

۱۲ و او همچنین همه دلیل درنگ کردنش در پادشاهی خودش، اینکه او به نزد پدرش به جشنی که او آماده کرده بود نرفت را برای او گفت.

۱۳ و اینک هنگامی که لامونی برای او همه این چیزها را شرح داد، بنگرید، در شگفتی او، پدرش بر او خشمگین شده و گفت: لامونی، تو می روی تا این نیفایان را که پسران یک دروغگو هستند را رهایی دهی. بنگر، او از پدران ما ربود و اینک فرزندان او نیز به میان ما می آیند که با حيله گری و دروغ گویی هایشان ما را فریب دهند، که بتوانند دوباره از دارایی ما بربایند.

۱۴ اینک پدر لامونی به وی فرمان داد که عمون را با شمشیر بکشد. و او همچنین به وی فرمان داد که او نمی بایستی به سرزمین مدونی برود، بلکه با وی به سرزمین اسماعیل بازگردد.

۱۵ ولی لامونی به او گفت: من نه عمون را خواهم کُشت، نه به سرزمین اسماعیل باز خواهم گشت، بلکه من به سرزمین مدونی خواهم رفت که برادران عمون را آزاد کنم، زیرا من می دانم که آنها مردانی دادگر و پیامبران مقدس خدای راستین هستند.

۱۶ اینک هنگامی که پدرش این سخنان را شنید بر او خشمگین شد، و شمشیرش را کشید که او را بر زمین زند.

۱۷ ولی عمون پیش ایستاد و به او گفت: بنگر، تو پسر خودت را نکش؛ با این وجود، بهتر است که او فرو افتد تا تو، زیرا بنگر، او از گناهانش توبه کرده است؛ ولی اگر تو در این زمان فرو افتی، در خشم خودت، روان تو نمی تواند نجات یابد.

۱۸ و دوباره، این لازم است که تو دست برداری؛ زیرا اگر تو پسر را بکشی، او مردی بیگناه بوده، خونش از زمین به خدایش سرور زاری می کند تا انتقام بر تو آید، و شاید تو روان خود را از دست بدهی.

۱۹ اینک هنگامی که عمون این سخنان را به او گفت، او به وی پاسخ داد، گفتا: من می دانم که اگر من پسر را بکشم، اینکه من خون بیگناهی را می ریزم؛ زیرا این تو هستی که بر آن بوده ای تا او را نابود کنی.

۲۰ و او دستش را دراز کرد تا عمون را بکشد. ولی عمون در برابر ضربه های او ایستادگی کرد، و همچنین بازویش را چنان زد که او نتوانست آن را بکار برد.

Now when the king saw that Ammon could slay him, he began to plead with Ammon that he would spare his life.

But Ammon raised his sword, and said unto him: Behold, I will smite thee except thou wilt grant unto me that my brethren may be cast out of prison.

Now the king, fearing he should lose his life, said: If thou wilt spare me I will grant unto thee whatsoever thou wilt ask, even to half of the kingdom.

Now when Ammon saw that he had wrought upon the old king according to his desire, he said unto him: If thou wilt grant that my brethren may be cast out of prison, and also that Lamoni may retain his kingdom, and that ye be not displeased with him, but grant that he may do according to his own desires in whatsoever thing he thinketh, then will I spare thee; otherwise I will smite thee to the earth.

Now when Ammon had said these words, the king began to rejoice because of his life.

And when he saw that Ammon had no desire to destroy him, and when he also saw the great love he had for his son Lamoni, he was astonished exceedingly, and said: Because this is all that thou hast desired, that I would release thy brethren, and suffer that my son Lamoni should retain his kingdom, behold, I will grant unto you that my son may retain his kingdom from this time and forever; and I will govern him no more—

And I will also grant unto thee that thy brethren may be cast out of prison, and thou and thy brethren may come unto me, in my kingdom; for I shall greatly desire to see thee. For the king was greatly astonished at the words which he had spoken, and also at the words which had been spoken by his son Lamoni, therefore he was desirous to learn them.

And it came to pass that Ammon and Lamoni proceeded on their journey towards the land of Middoni. And Lamoni found favor in the eyes of the king of the land; therefore the brethren of Ammon were brought forth out of prison.

۲۱ اینک هنگامی که پادشاه دید که عمون می تواند او را بکشد، شروع به التماس کردن از عمون نمود که زندگی او را امان دهد.

۲۲ ولی عمون شمشیرش را بلند کرد، و به او گفت: بنگر، من تو را خواهم زد مگر اینکه تو به من اجازه دهی که برادرانم از زندان آزاد شوند.

۲۳ اینک پادشاه ترسیده جاننش را از دست بدهد، گفت: اگر تو مرا امان دهی من به تو هر آنچه خواهی، حتی نیمی از پادشاهی را عطا خواهم کرد.

۲۴ اینک هنگامی که عمون دید که او بر پادشاه پیر بنا بر خواسته خود تاثیر گذاشته، به او گفت: اگر تو به من اجازه دهی که برادرانم از زندان آزاد شوند، و نیز اینکه لامونی در پادشاهی خود بماند، و اینکه تو از او دلخور نباشی، بلکه به او اجازه دهی که او بر پایه خواسته های خودش هر آنچه می اندیشد عمل کند، آنگاه من تو را امان خواهم داد؛ وگرنه من تو را بر زمین خواهم زد.

۲۵ اینک هنگامی که عمون این سخنان را گفت، پادشاه به سبب جاننش شروع به شادمانی نمود.

۲۶ و هنگامی که او دید عمون خواستار این نیست تا او را نابود کند، و نیز هنگامی که دید وی مهر زیادی به پسرش لامونی دارد، بی اندازه شگفت زده شده و گفت: برای اینکه این همه چیزی است که تو خواستاری، که من برادران تو را آزاد کنم، و روا دارم که پسرم لامونی در پادشاهی خود بماند، بنگر، من به تو عطا می کنم که پسرم لامونی از این زمان به بعد و برای همیشه در پادشاهی خود بماند؛ و من دیگر بر او فرمان نخواهم راند.

۲۷ و من همچنین به تو عطا خواهم کرد که برادران تو از زندان آزاد شوند، و تو و برادران تو به نزد من، به پادشاهی من آید؛ زیرا من بسیار خواستارم تا شما را ببینم. زیرا پادشاه از سخنانی که او گفته بود، و نیز سخنانی که از سوی پسرش لامونی گفته شده بود، بسیار حیرت زده شده بود، بنابراین او خواستار بود تا آنها را یاد بگیرد.

۲۸ و چنین گذشت که عمون و لامونی به سفرشان به سوی سرزمین مدونی ادامه دادند. و لامونی در چشمان پادشاه آن سرزمین مورد لطف قرار گرفت؛ بنابراین برادران عمون از زندان بیرون آورده شدند.

And when Ammon did meet them he was exceedingly sorrowful, for behold they were naked, and their skins were worn exceedingly because of being bound with strong cords. And they also had suffered hunger, thirst, and all kinds of afflictions; nevertheless they were patient in all their sufferings.

And, as it happened, it was their lot to have fallen into the hands of a more hardened and a more stiff-necked people; therefore they would not hearken unto their words, and they had cast them out, and had smitten them, and had driven them from house to house, and from place to place, even until they had arrived in the land of Middoni; and there they were taken and cast into prison, and bound with strong cords, and kept in prison for many days, and were delivered by Lamoni and Ammon.

۲۹ و هنگامی که عمون با آنها دیدار کرد او بی اندازه اندوهگین شد، زیرا بنگرید آنها برهنه بودند، و پوست آنها به سبب بسته شدن با ریسمان های قوی بی اندازه آسیب دیده بود. و آنها همچنین از گرسنگی، تشنگی، و از همه گونه رنج هایی زجر کشیده بودند؛ با این وجود آنها در همه زجرهایشان صبور بودند.

۳۰ و آنگونه که رُخ داد، این قسمت آنها بود تا بدست مردمی سر سخت تر و خیره سرتر بیفتند؛ بنابراین آنان سخنان آنها را بگوش دل نمی پذیرفتند و آنها را بیرون انداخته بودند، و آنها را زده بودند، و آنها را از خانه ای به خانه ای و از جایی به جایی رانده بودند، حتی تا اینکه آنها به سرزمین مدونی رسیده بودند؛ و در آنجا آنها را دستگیر کرده و به زندان انداخته و با ریسمان های قوی بسته بودند، و روزهای بسیاری در زندان نگه داشته شده بودند، و بدست لامونی و عمون رهایی یافتند.

Alma 21

آلما ۲۱

Now when Ammon and his brethren separated themselves in the borders of the land of the Lamanites, behold Aaron took his journey towards the land which was called by the Lamanites, Jerusalem, calling it after the land of their fathers' nativity; and it was away joining the borders of Mormon.

Now the Lamanites and the Amalekites and the people of Amulon had built a great city, which was called Jerusalem.

Now the Lamanites of themselves were sufficiently hardened, but the Amalekites and the Amulonites were still harder; therefore they did cause the Lamanites that they should harden their hearts, that they should wax strong in wickedness and their abominations.

And it came to pass that Aaron came to the city of Jerusalem, and first began to preach to the Amalekites. And he began to preach to them in their synagogues, for they had built synagogues after the order of the Nehors; for many of the Amalekites and the Amulonites were after the order of the Nehors.

Therefore, as Aaron entered into one of their synagogues to preach unto the people, and as he was speaking unto them, behold there arose an Amalekite and began to contend with him, saying: What is that thou hast testified? Hast thou seen an angel? Why do not angels appear unto us? Behold are not this people as good as thy people?

Thou also sayest, except we repent we shall perish. How knowest thou the thought and intent of our hearts? How knowest thou that we have cause to repent? How knowest thou that we are not a righteous people? Behold, we have built sanctuaries, and we do assemble ourselves together to worship God. We do believe that God will save all men.

Now Aaron said unto him: Believest thou that the Son of God shall come to redeem mankind from their sins?

۱ اینک هنگامی که عمون و برادرانش در سر مرزهای سرزمین لامانیان از همدیگر جدا شدند، بنگرید هارون به سوی سرزمینی که از سوی لامانیان اورشلیم خوانده می شد، که بنام سرزمین زادگاهی پدرانیشان بود، و آن به مرزهای مورمون می پیوست، سفرش را در پیش گرفت.

۲ اینک لامانیان و عمالقیان و مردم عمولون شهر بزرگی ساخته بودند، که اورشلیم خوانده می شد.

۳ اینک لامانیان خود به اندازه کافی سرسخت بودند، ولی عمالقیان و عمولونیان هنوز سرسخت تر بودند؛ بنابراین آنها لامانیان را واداشتند که آنها دل هایشان را سخت کنند، که آنها در نابکاری و در کارهای پلیدشان نیرومند شوند.

۴ و چنین گذشت که هارون به شهر اورشلیم آمد، و نخست شروع به موعظه به عمالقیان نمود. و شروع به موعظه کردن به آنها در کنیسه هایشان نمود، زیرا آنها در پی نظام نحوریان کنیسه هایی ساخته بودند؛ زیرا بسیاری از عمالقیان و عمولونیان پیرو نظام نحوریان بودند.

۵ بنابراین، همین که هارون به یکی از کنیسه های آنها وارد شد تا بر مردم موعظه کند، و همچنان که او بر آنها سخن می گفت، بنگرید یک عمالقیانی برخاست و شروع به جر و بحث با وی نمود، گفتا: چه چیزی است که تو از آن گواهی داده ای؟ آیا تو فرشته ای دیده ای؟ چرا فرشتگان بر ما پدیدار نمی شوند؟ بنگر آیا این مردم به خوبی مردم تو نیستند؟

۶ تو همچنین می گویی، جز اینکه ما توبه کنیم هلاک می شویم. چگونه تو اندیشه و نیت دل های ما را می دانی؟ چگونه می دانی که ما دلیلی برای توبه کردن داشته باشیم؟ چگونه تو می دانی که ما مردمی پرهیزکار نیستیم؟ بنگر، ما جایگاه های مقدس ساخته ایم، و ما گرد هم می آییم تا خدا را پرستش کنیم. ما ایمان داریم که خدا همه آدمیان را نجات خواهد داد.

۷ اینک هارون به او گفت: آیا تو ایمان داری که پسر خدا خواهد آمد تا بشریت را از گناهانشان باز خرید کند؟

And the man said unto him: We do not believe that thou knowest any such thing. We do not believe in these foolish traditions. We do not believe that thou knowest of things to come, neither do we believe that thy fathers and also that our fathers did know concerning the things which they spake, of that which is to come.

Now Aaron began to open the scriptures unto them concerning the coming of Christ, and also concerning the resurrection of the dead, and that there could be no redemption for mankind save it were through the death and sufferings of Christ, and the atonement of his blood.

And it came to pass as he began to expound these things unto them they were angry with him, and began to mock him; and they would not hear the words which he spake.

Therefore, when he saw that they would not hear his words, he departed out of their synagogue, and came over to a village which was called Ani-Anti, and there he found Muloki preaching the word unto them; and also Ammah and his brethren. And they contended with many about the word.

And it came to pass that they saw that the people would harden their hearts, therefore they departed and came over into the land of Middoni. And they did preach the word unto many, and few believed on the words which they taught.

Nevertheless, Aaron and a certain number of his brethren were taken and cast into prison, and the remainder of them fled out of the land of Middoni unto the regions round about.

And those who were cast into prison suffered many things, and they were delivered by the hand of Lamoni and Ammon, and they were fed and clothed.

And they went forth again to declare the word, and thus they were delivered for the first time out of prison; and thus they had suffered.

And they went forth whithersoever they were led by the Spirit of the Lord, preaching the word of God in every synagogue of the Amalekites, or in every assembly of the Lamanites where they could be admitted.

۸ و آن مرد به او گفت: ما ایمان نداریم که تو هیچ چنین چیزی را بدانی. ما به این سنت های بی خردانه ایمان نداریم. ما نه ایمان داریم که تو چیزهایی که می آیند را بدانی، نه ایمان داریم که پدران تو و نیز پدران ما درباره چیزهایی که می گفتند، از آنچه که می آید، می دانستند.

۹ اینک هارون شروع به باز کردن نوشته های مقدس درباره آمدن مسیح نمود، و همچنین درباره رستاخیز مردگان، و اینکه هیچ باز خرید شدنی برای بشریت نمی تواند باشد مگر از راه مرگ و زجرهای مسیح، و از راه کفاره خون او.

۱۰ و چنین گذشت که همین که او شروع به توضیح دادن این چیزها بر آنها نمود آنها بر او خشمگین شدند، و شروع به مسخره کردن او نمودند؛ و آنها نمی خواستند سخنانی که او می گفت را بشنوند.

۱۱ بنابراین، هنگامی که او دید آنها نمی خواستند سخنان او را بشنوند، از کنیسه آنها راهی شد، و به دهکده ای که آنی-انطی خوانده می شد آمد، و در آنجا او مولوکی را در حال موعظه کردن سخن بر آنها یافت؛ و عفا و برادرانش را نیز یافت. و آنها با بسیاری درباره سخن مسیح بحث می کردند.

۱۲ و چنین گذشت که آنها دیدند که مردم دل هایشان را سخت می کردند، بنابراین آنها راهی شدند و به سرزمین مدونی آمدند. و آنها سخنان مسیح را بر بسیاری موعظه کردند، و به سخنانی که آنها آموزش می دادند اندکی ایمان آوردند.

۱۳ با این وجود، هارون و چند تن از برادرانش دستگیر و به زندان انداخته شدند، و بقیه آنها از سرزمین مدونی به ناحیه های دور و بر گریختند.

۱۴ و کسانی که به زندان انداخته شدند چیزهای بسیاری را تحمل کردند، و بدست لامونی و عمون رهایی یافتند، و به آنها غذا و پوشاک داده شد.

۱۵ و آنها دوباره پیش رفتند تا سخنان مسیح را اعلام کنند، و بدین گونه آنها برای نخستین بار از زندان رهایی یافتند؛ و بدین گونه آنها زجر کشیده بودند.

۱۶ و آنها به هر جایی پیش می رفتند، با روح سرور راهنمایی می شدند، در هر کنیسه عمالقیان، یا در هر گرد هم آیی لامانیانی که می توانستند پذیرفته شوند، سخن خدا را موعظه می کردند.

And it came to pass that the Lord began to bless them, insomuch that they brought many to the knowledge of the truth; yea, they did convince many of their sins, and of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that Ammon and Lamoni returned from the land of Middoni to the land of Ishmael, which was the land of their inheritance.

And king Lamoni would not suffer that Ammon should serve him, or be his servant.

But he caused that there should be synagogues built in the land of Ishmael; and he caused that his people, or the people who were under his reign, should assemble themselves together.

And he did rejoice over them, and he did teach them many things. And he did also declare unto them that they were a people who were under him, and that they were a free people, that they were free from the oppressions of the king, his father; for that his father had granted unto him that he might reign over the people who were in the land of Ishmael, and in all the land round about.

And he also declared unto them that they might have the liberty of worshiping the Lord their God according to their desires, in whatsoever place they were in, if it were in the land which was under the reign of king Lamoni.

And Ammon did preach unto the people of king Lamoni; and it came to pass that he did teach them all things concerning things pertaining to righteousness. And he did exhort them daily, with all diligence; and they gave heed unto his word, and they were zealous for keeping the commandments of God.

۱۷ و چنین گذشت که سرور شروع به برکت دادن به آنها نمود، به اندازه ای که آنها بسیاری را به دانش راستی آوردند؛ آری، آنها بسیاری را از گناهانشان و از سنت های پدرانیشان که درست نبودند، متقاعد کردند.

۱۸ و چنین گذشت که عمون و لامونی از سرزمین مدونی به سرزمین اسماعیل، که سرزمین میراثی آنها بود بازگشتند.

۱۹ و لامونی پادشاه روا نداشت که عمون به او خدمت کند، یا خدمتگزارش باشد.

۲۰ بلکه او واداشت که در سرزمین اسماعیل کنیسه هایی ساخته شوند؛ و او واداشت که مردمش یا مردمی که زیر فرمانروایی او بودند، خودشان گرد هم آیند.

۲۱ و او از آنها شادمان شد، و به آنها چیزهای بسیاری آموزش داد. و او همچنین بر آنها اعلام کرد که آنها مردمی هستند که زیر فرمانروایی او هستند، و اینکه آنها مردمی آزاد هستند، اینکه آنها از ستم های پادشاه، پدرش، آزاد هستند؛ برای اینکه پدرش به او عطا کرده بود که او بر مردمی که در سرزمین اسماعیل، و در همه سرزمین دور و بر هستند فرمانروایی کند.

۲۲ و او همچنین بر آنها اعلام کرد که آنها در پرستش سرور خدایشان برپایه خواسته هایشان، در هر جایی که آنها هستند، اگر در سرزمینی که زیر فرمانروایی لامونی پادشاه باشد، آزادی دارند.

۲۳ و عمون بر مردم پادشاه لامونی موعظه می کرد؛ و چنین گذشت که او همه چیزهای در ارتباط با پرهیزکاری را به آنها آموزش می داد. و روزانه به آنها، با همه کوشایی، نصیحت می کرد؛ و آنها به سخن او توجه می کردند، و در نگاه داری فرمان های خدا پر شور و شوق بودند.

Now, as Ammon was thus teaching the people of Lamoni continually, we will return to the account of Aaron and his brethren; for after he departed from the land of Middoni he was led by the Spirit to the land of Nephi, even to the house of the king which was over all the land save it were the land of Ishmael; and he was the father of Lamoni.

And it came to pass that he went in unto him into the king's palace, with his brethren, and bowed himself before the king, and said unto him: Behold, O king, we are the brethren of Ammon, whom thou hast delivered out of prison.

And now, O king, if thou wilt spare our lives, we will be thy servants. And the king said unto them: Arise, for I will grant unto you your lives, and I will not suffer that ye shall be my servants; but I will insist that ye shall administer unto me; for I have been somewhat troubled in mind because of the generosity and the greatness of the words of thy brother Ammon; and I desire to know the cause why he has not come up out of Middoni with thee.

And Aaron said unto the king: Behold, the Spirit of the Lord has called him another way; he has gone to the land of Ishmael, to teach the people of Lamoni.

Now the king said unto them: What is this that ye have said concerning the Spirit of the Lord? Behold, this is the thing which doth trouble me.

And also, what is this that Ammon said—If ye will repent ye shall be saved, and if ye will not repent, ye shall be cast off at the last day?

And Aaron answered him and said unto him: Believest thou that there is a God? And the king said: I know that the Amalekites say that there is a God, and I have granted unto them that they should build sanctuaries, that they may assemble themselves together to worship him. And if now thou sayest there is a God, behold I will believe.

And now when Aaron heard this, his heart began to rejoice, and he said: Behold, assuredly as thou livest, O king, there is a God.

And the king said: Is God that Great Spirit that brought our fathers out of the land of Jerusalem?

۱ اینک، همچنان که عمون بدین گونه پیوسته به مردم لامونی آموزش می داد، ما به سرگذشت هارون و برادرانش بر خواهیم گشت؛ زیرا پس از اینکه او از سرزمین مدونی راهی شد بدست روح مقدس به سرزمین نیفای، حتی به خانه پادشاهی که بر همه سرزمین بود بجز سرزمین اسماعیل، هدایت شد؛ و او پدر لامونی بود.

۲ و چنین گذشت که او با برادرانش به کاخ پادشاه به نزد وی رفت، و در برابر پادشاه خودش را خم کرده و به وی گفت: بنگر، ای پادشاه، ما برادران عمون هستیم، کسانی که تو از زندان رهایی داده ای.

۳ و اینک، ای پادشاه، اگر تو جان ما را امان دهی، ما خدمتگزاران تو خواهیم بود. و پادشاه به آنها گفت: برخیزید، زیرا من به شما جانتان را امان خواهم داد، و روا نخواهم داشت که شما خدمتگزاران من باشید؛ بلکه من پافشاری می کنم که شما به من تعلیم دهید؛ زیرا من به سبب بزرگ منشی و عظمت سخنان برادر شما، عمون اندکی در ذهن آزرده بوده ام؛ و من خواستارم دلیل اینکه چرا او با شما از مدونی بالا به اینجا نیامده است را بدانم.

۴ و هارون به پادشاه گفت: بنگر، روح سرور او را به راه دیگری فرا خوانده است؛ او به سرزمین اسماعیل رفته است، تا به مردم لامونی آموزش دهد.

۵ اینک پادشاه به آنها گفت: این چه چیزی است که شما درباره روح سرور گفته اید؟ بنگرید، این چیزی است که مرا شوریده حال می کند.

۶ و همچنین، این چه چیزی است که عمون گفت — اگر شما توبه کنید نجات خواهید یافت، و اگر توبه نکنید، شما در روز آخر بیرون انداخته خواهید شد؟

۷ و هارون به او پاسخ داده و به او گفت: آیا ایمان داری که خدایی هست؟ و پادشاه گفت: من می دانم که عمالقیان می گویند که خدایی هست، و من به آنها اجازه داده ام که مکان های مقدس بسازند که گرد هم آیند تا او را پرستش کنند. و اگر اینک تو می گویی خدایی هست، بنگر من ایمان خواهم آورد.

۸ و اینک هنگامی که هارون این را شنید، دلش شروع به شادمانی کردن نمود، و گفت: بنگر، همانا به هستی تو سوگند، ای پادشاه، خدایی هست.

۹ و پادشاه گفت: آیا خدا همان روح بزرگی است که پدرانمان را از سرزمین اورشلیم بیرون آورد؟

And Aaron said unto him: Yea, he is that Great Spirit, and he created all things both in heaven and in earth. Believest thou this?

And he said: Yea, I believe that the Great Spirit created all things, and I desire that ye should tell me concerning all these things, and I will believe thy words.

And it came to pass that when Aaron saw that the king would believe his words, he began from the creation of Adam, reading the scriptures unto the king—how God created man after his own image, and that God gave him commandments, and that because of transgression, man had fallen.

And Aaron did expound unto him the scriptures from the creation of Adam, laying the fall of man before him, and their carnal state and also the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world, through Christ, for all whosoever would believe on his name.

And since man had fallen he could not merit anything of himself; but the sufferings and death of Christ atone for their sins, through faith and repentance, and so forth; and that he breaketh the bands of death, that the grave shall have no victory, and that the sting of death should be swallowed up in the hopes of glory; and Aaron did expound all these things unto the king.

And it came to pass that after Aaron had expounded these things unto him, the king said: What shall I do that I may have this eternal life of which thou hast spoken? Yea, what shall I do that I may be born of God, having this wicked spirit rooted out of my breast, and receive his Spirit, that I may be filled with joy, that I may not be cast off at the last day? Behold, said he, I will give up all that I possess, yea, I will forsake my kingdom, that I may receive this great joy.

But Aaron said unto him: If thou desirest this thing, if thou wilt bow down before God, yea, if thou wilt repent of all thy sins, and will bow down before God, and call on his name in faith, believing that ye shall receive, then shalt thou receive the hope which thou desirest.

۱۰ و هارون به او گفت: آری، او همان روح بزرگ است، و او همه چیزها را هم در زمین و هم در آسمان آفریده است. آیا به این ایمان داری؟

۱۱ و او گفت: آری، من ایمان دارم که آن روح بزرگ همه چیزها را آفرید، و من خواستارم که تو برای من درباره همه این چیزها بگویی، و من به سخنان تو ایمان خواهم آورد.

۱۲ و چنین گذشت که هنگامی که هارون دید که پادشاه به سخنان او ایمان می آورد، او از آفرینش آدم شروع نمود، نوشته های مقدس را برای پادشاه خواند — چگونه خدا آدمی را مانند نگاره خودش آفرید، و اینکه خدا به او فرمان هایی داد، و اینکه به سبب سرپیچی، آدمی فرو افتاد.

۱۳ و هارون نوشته های مقدس را از آفرینش آدم برای او توضیح داد، فرو افتادن آدمی در برابر او، و وضعیت نفسانی آنها و نیز برنامه بازخرید شدنی که از بنیاد جهان، از راه مسیح، برای هر کسی که بنام او ایمان آورد، آماده شده است را برایش توضیح داد.

۱۴ و از آنجایی که آدمی فرو افتاده بود، خودش نمی توانست شایسته هیچ چیزی باشد؛ ولی زجرها و مرگ مسیح، از راه ایمان و توبه و مانند آن، کفاره گناهان آنها را می دهد؛ و اینکه او بندهای مرگ را پاره می کند، که گور هیچ پیروزی نداشته باشد، و اینکه نیش مرگ در امید های شکوه فرو برده شود؛ و هارون همه این چیزها را برای پادشاه توضیح داد.

۱۵ و چنین گذشت که پس از اینکه هارون این چیزها را برای او تفسیر کرد، پادشاه گفت: من چه کنم که بتوانم این زندگی جاویدان که تو از آن سخن گفته ای را داشته باشم؟ آری، من چه کنم که بتوانم از خدا زاده شوم، این روح نابکار از سینه ام ریشه کن شده، و روح او را دریافت کنم، که بتوانم آکنده از شادی شوم، که در روز آخر بیرون انداخته نشوم؟ بنگر، او گفت، من از همه دارایی خود دست بر می دارم، آری، من پادشاهیم را ترک می کنم، که بتوانم این شادی بزرگ را دریافت کنم.

۱۶ ولی هارون به او گفت: اگر تو خواستار این چیز هستی، اگر تو در برابر خدا سر فرود آوری، آری، اگر تو از همه گناهانت توبه کنی، و در برابر خدا سر فرود آوری، و با ایمان نام او را بخوانی، با این باور که تو دریافت خواهی کرد، آنگاه تو امیدی را دریافت می کنی که خواستار هستی.

And it came to pass that when Aaron had said these words, the king did bow down before the Lord, upon his knees; yea, even he did prostrate himself upon the earth, and cried mightily, saying:

O God, Aaron hath told me that there is a God; and if there is a God, and if thou art God, wilt thou make thyself known unto me, and I will give away all my sins to know thee, and that I may be raised from the dead, and be saved at the last day. And now when the king had said these words, he was struck as if he were dead.

And it came to pass that his servants ran and told the queen all that had happened unto the king. And she came in unto the king; and when she saw him lay as if he were dead, and also Aaron and his brethren standing as though they had been the cause of his fall, she was angry with them, and commanded that her servants, or the servants of the king, should take them and slay them.

Now the servants had seen the cause of the king's fall, therefore they durst not lay their hands on Aaron and his brethren; and they pled with the queen saying: Why commandest thou that we should slay these men, when behold one of them is mightier than us all? Therefore we shall fall before them.

Now when the queen saw the fear of the servants she also began to fear exceedingly, lest there should some evil come upon her. And she commanded her servants that they should go and call the people, that they might slay Aaron and his brethren.

Now when Aaron saw the determination of the queen, he, also knowing the hardness of the hearts of the people, feared lest that a multitude should assemble themselves together, and there should be a great contention and a disturbance among them; therefore he put forth his hand and raised the king from the earth, and said unto him: Stand. And he stood upon his feet, receiving his strength.

Now this was done in the presence of the queen and many of the servants. And when they saw it they greatly marveled, and began to fear. And the king stood forth, and began to minister unto them. And he did minister unto them, insomuch that his whole household were converted unto the Lord.

۱۷ و چنین گذشت که هنگامی که هارون این سخنان را گفت، پادشاه در برابر سرور بر زانوایش سر فرود آورد، آری، حتی او خودش را بر زمین انداخت، توانمندانه فریاد برآورد، گفتا:

۱۸ ای خدا، هارون برای من گفته است که خدایی هست؛ و اگر خدایی هست، و اگر تو خدا هستی، خودت را بر من آشکار کن، و من همه گناهانم را ترک خواهم کرد تا تو را بشناسم، و اینکه من بتوانم از مرگ برخاسته شوم، و در روز آخر نجات یابم. و اینک هنگامی که پادشاه این سخنان را گفت، او شوکه شد گویی مرده بود.

۱۹ و چنین گذشت که خدمتگزاران او دویدند و همه آنچه برای پادشاه رخ داده بود را برای شهبانو گفتند. و او به نزد پادشاه آمد، و هنگامی که او را دراز کشیده گویی مرده است دید، و نیز هارون و برادرانش را ایستاده گویی آنها سبب افتادن او بوده اند، بر آنها خشمگین شد، و فرمان داد که خدمتگزارانش، یا خدمتگزاران پادشاه، آنها را بگیرند و بکشند.

۲۰ اینک خدمتگزاران سبب افتادن پادشاه را دیده بودند، بنابراین جرأت نکردند بر هارون و برادرانش دست بلند کنند؛ و به شهبانو التماس کردند، گفتند: چرا به ما فرمان می دهی که این مردان را بکشیم، هنگامی که بنگر یکی از آنها از همه ما توانمندتر است؟ بنابراین ما در برابر آنها فرو خواهیم افتاد.

۲۱ اینک هنگامی که شهبانو ترس خدمتگزاران را دید خود نیز شروع به بی اندازه ترسیدن نمود، مبادا چیز پلیدی بر او آید. و به خدمتگزاران فرمان داد که بروند و مردم را فرا خوانند، که آنها بتوانند هارون و برادرانش را بکشند.

۲۲ اینک هنگامی که هارون تصمیم شهبانو را فهمید، او از سخت دلی های مردم آگاه بوده، ترسید مبادا جمعیتی گرد هم آیند و در میان آنها درگیری بزرگی و اختلافی شود؛ بنابراین او دستش را دراز کرد و پادشاه را از زمین بلند کرده و به او گفت: بلند شو. و او نیرویش را بدست آورده بر پاهای خود ایستاد.

۲۳ اینک این در پیشگاه شهبانو و بسیاری از خدمتگزاران انجام شد. و هنگامی که آنها این را دیدند بسیار شگفت زده شدند، و شروع به ترسیدن نمودند. و پادشاه پیش ایستاد، و شروع به تعلیم دادن به آنها نمود. و او به آنها تعلیم داد، به اندازه ای که تمام خانوار او به سرور گرویدند.

Now there was a multitude gathered together because of the commandment of the queen, and there began to be great murmurings among them because of Aaron and his brethren.

But the king stood forth among them and administered unto them. And they were pacified towards Aaron and those who were with him.

And it came to pass that when the king saw that the people were pacified, he caused that Aaron and his brethren should stand forth in the midst of the multitude, and that they should preach the word unto them.

And it came to pass that the king sent a proclamation throughout all the land, amongst all his people who were in all his land, who were in all the regions round about, which was bordering even to the sea, on the east and on the west, and which was divided from the land of Zarahemla by a narrow strip of wilderness, which ran from the sea east even to the sea west, and round about on the borders of the seashore, and the borders of the wilderness which was on the north by the land of Zarahemla, through the borders of Manti, by the head of the river Sidon, running from the east towards the west—and thus were the Lamanites and the Nephites divided.

Now, the more idle part of the Lamanites lived in the wilderness, and dwelt in tents; and they were spread through the wilderness on the west, in the land of Nephi; yea, and also on the west of the land of Zarahemla, in the borders by the seashore, and on the west in the land of Nephi, in the place of their fathers' first inheritance, and thus bordering along by the seashore.

And also there were many Lamanites on the east by the seashore, whither the Nephites had driven them. And thus the Nephites were nearly surrounded by the Lamanites; nevertheless the Nephites had taken possession of all the northern parts of the land bordering on the wilderness, at the head of the river Sidon, from the east to the west, round about on the wilderness side; on the north, even until they came to the land which they called Bountiful.

۲۴ اینک به سبب فرمان شهپانو جمعیتی گرد هم آمده بودند، و به سبب هارون و برادرانش غرولند زیادی میان آنان شروع شد.

۲۵ ولی پادشاه در میان آنها پیش ایستاد و به آنها تعلیم داد. و آنان نسبت به هارون و آنهایی که با او بودند آرام شدند.

۲۶ و چنین گذشت که هنگامی که پادشاه دید که مردم آرام شدند، واداشت که هارون و برادرانش در میان آن جمعیت پیش بایستند، و اینکه بر آنان سخنان مسیح را موعظه کنند.

۲۷ و چنین گذشت که پادشاه بیانیه ای به سرتاسر سرزمین، به میان همه مردمش فرستاد که در همه سرزمین او بودند، که در همه ناحیه های دور و بر بودند، که حتی در مرز دریا، در شرق و در غرب، و آنجا که از سرزمین زراحملا با باریکه ای از بیابان جدا می شد، که از دریای شرقی حتی تا دریای غرب می رسید، و دور و بر مرزهای کنار دریا و مرزهای بیابان در شمال در کنار سرزمین زراحملا بود، و مرزهای مانتی از سر رود صیدون، از شرق به سوی غرب ادامه داشت — و بدین گونه لامانیان و نیفایان جدا شده بودند.

۲۸ اینک، بیشتر بخش لامانیان تنبل در بیابان ها زندگی می کردند، و در چادرها ساکن بودند؛ و آنها در سراسر بیابان در غرب، در سرزمین نیفای، گسترش یافته بودند؛ آری، و همچنین در غرب سرزمین زراحملا، در مرزهای کنار دریا، و در غرب در سرزمین نیفای، در نخستین مکان میراثی پدرانشان، و بدین گونه تا کنار دریا مرزبندی شده بودند.

۲۹ و لامانیان بسیاری نیز در شرق، در کنار دریا بودند، به جایی که نیفایان آنها را رانده بودند. و بدین گونه نیفایان از سوی لامانیان کمابیش در محاصره بودند؛ با این وجود نیفایان همه بخش های شمالی سرزمین در مرز بیابان را تصرف کرده بودند، در سر رود صیدون، از شرق به غرب، دور و بر کنار بیابان؛ در شمال، حتی تا آنجا که به سرزمینی که آن را خرمساران می خواندند رسیدند.

And it bordered upon the land which they called Desolation, it being so far northward that it came into the land which had been peopled and been destroyed, of whose bones we have spoken, which was discovered by the people of Zarahemla, it being the place of their first landing.

And they came from there up into the south wilderness. Thus the land on the northward was called Desolation, and the land on the southward was called Bountiful, it being the wilderness which is filled with all manner of wild animals of every kind, a part of which had come from the land northward for food.

And now, it was only the distance of a day and a half's journey for a Nephite, on the line Bountiful and the land Desolation, from the east to the west sea; and thus the land of Nephi and the land of Zarahemla were nearly surrounded by water, there being a small neck of land between the land northward and the land southward.

And it came to pass that the Nephites had inhabited the land Bountiful, even from the east unto the west sea, and thus the Nephites in their wisdom, with their guards and their armies, had hemmed in the Lamanites on the south, that thereby they should have no more possession on the north, that they might not overrun the land northward.

Therefore the Lamanites could have no more possessions only in the land of Nephi, and the wilderness round about. Now this was wisdom in the Nephites—as the Lamanites were an enemy to them, they would not suffer their afflictions on every hand, and also that they might have a country whither they might flee, according to their desires.

And now I, after having said this, return again to the account of Ammon and Aaron, Omner and Himni, and their brethren.

۳۰ و آن با سرزمینی که آنها ویرانه می خواندند هم مرز بود، سرزمینی آنچنان دور بسوی شمال که به سرزمینی که مردمی داشته و ویران شده بود، که از استخوان های آنها سخن گفته ایم، که بدست مردم زراحلا یافته شده بود، به نخستین جایی که آنها به خشکی رسیدند.

۳۱ و آنها از آنجا بالا به بیابان جنوبی آمدند. بدین گونه سرزمین شمالی ویرانه خوانده می شد، و سرزمین جنوبی خرمساران خوانده می شد، بیابانی که از همه گونه جانوران وحشی که بخشی از آنها از سرزمین شمالی برای خوراک آمده بودند پُر بود.

۳۲ و اینک، برای یک نیفایانی، روی خط بین خرمساران و سرزمین ویرانه، از شرق به دریای غربی، تنها به درازای یک سفر یک روز و نیمه بود؛ یک باریکه کوچک خشکی بین سرزمین شمالی و سرزمین جنوبی بوده، و بدین گونه سرزمین نیفای و سرزمین زراحلا کمابیش با آب محاصره شده بودند.

۳۳ و چنین گذشت که نیفایان در سرزمین خرمساران، یعنی از شرق تا دریای غربی، ساکن شده بودند، و بدین گونه نیفایان با خردمندیشان، با نگهدارانشان و لشکریانشان، لمانیان را در جنوب نگه داشته بودند، که از این راه آنها دیگر هیچ تصرفی در شمال نداشته باشند، اینکه آنها نتوانند بر سرزمین شمالی بتازند.

۳۴ بنابراین لمانیان نمی توانستند جز سرزمین نیفای، و بیابان دور و بر تصرفات دیگری داشته باشند. اینک این از خردمندی نیفایان بود — از آنجایی که لمانیان دشمن آنها بودند، آنها اجازه نمی دادند در هر سرزمینی از دست آنها رنج بَرند، و همچنین اینکه آنها بتوانند منطقه ای داشته باشند که برپایه خواسته خود به آنجا بگریزند.

۳۵ و اینک من، پس از اینکه این را گفته، دوباره به سرگذشت عمون و هارون، عمتر و حیمنی، و برادرانشان بازمی گردم.

Behold, now it came to pass that the king of the Lamanites sent a proclamation among all his people, that they should not lay their hands on Ammon, or Aaron, or Omner, or Himni, nor either of their brethren who should go forth preaching the word of God, in whatsoever place they should be, in any part of their land.

Yea, he sent a decree among them, that they should not lay their hands on them to bind them, or to cast them into prison; neither should they spit upon them, nor smite them, nor cast them out of their synagogues, nor scourge them; neither should they cast stones at them, but that they should have free access to their houses, and also their temples, and their sanctuaries.

And thus they might go forth and preach the word according to their desires, for the king had been converted unto the Lord, and all his household; therefore he sent his proclamation throughout the land unto his people, that the word of God might have no obstruction, but that it might go forth throughout all the land, that his people might be convinced concerning the wicked traditions of their fathers, and that they might be convinced that they were all brethren, and that they ought not to murder, nor to plunder, nor to steal, nor to commit adultery, nor to commit any manner of wickedness.

And now it came to pass that when the king had sent forth this proclamation, that Aaron and his brethren went forth from city to city, and from one house of worship to another, establishing churches, and consecrating priests and teachers throughout the land among the Lamanites, to preach and to teach the word of God among them; and thus they began to have great success.

And thousands were brought to the knowledge of the Lord, yea, thousands were brought to believe in the traditions of the Nephites; and they were taught the records and prophecies which were handed down even to the present time.

۱ بنگرید، اینک چنین گذشت که پادشاه لامانیان به میان همهٔ مردمش بیانیه ای فرستاد، که آنها نه بر عمون، یا هارون، یا عمُمر، یا حیمنی، نه هیچکدام از برادران آنها که پیش می روند و سخن خدا را موعظه می کنند، در هر جایی از سرزمینشان که آنها باشند، نمی بایستی دستشان را بلند کنند.

۲ آری، او به میان آنها حکمی فرستاد، که آنان نمی بایستی بر آنها دستشان را بلند کنند تا آنها را ببندند، یا به زندان اندازند؛ نه بایستی بر آنها آب دهان اندازند، نه آنها را بزنند، نه از کنیسه هایشان بیرون اندازند، نه تازیانه زنند؛ نه بر آنها سنگ اندازند، بلکه آنها می بایستی به خانه های آنها، و نیز معبدهایشان، و مکان های مقدّس شان آزادانه دسترسی داشته باشند.

۳ و بدین گونه آنها توانستند پیش روند و سخن را برپایهٔ خواسته های خود موعظه کنند، زیرا پادشاه، و همهٔ خانوارش، به سرور گرویده بودند؛ بنابراین او بیانیه اش را به سرتاسر سرزمین به مردمش فرستاد، که سخن خدا هیچ بازدارنده ای نداشته باشد، بلکه آن بتواند در سرتاسر سرزمین پیش رود، که مردمش بتوانند در بارهٔ سنّت های نابکارانهٔ پدرانشان متقاعد شوند، و اینکه آنان بتوانند متقاعد شوند که آنها همه برادر هستند، و اینکه آنان نمی بایستی آدم کشی کنند، نه چپاول کنند، نه دزدی کنند، نه زنا کنند، نه هیچ نابکاری انجام دهند.

۴ و اینک چنین گذشت که هنگامی که پادشاه این بیانیه را پیش فرستاد، اینکه عمون و برادرانش از شهری به شهری، و از پرستشگاهی به پرستشگاه دیگری پیش رفتند، کلیساهایی برپا کرده، و کشیشان و آموزگاران در سرتاسر سرزمین میان لامانیان تخصیص دادند تا سخن خدا را موعظه و آموزش دهند؛ و بدین گونه آنها شروع به داشتن موفقیت زیادی نمودند.

۵ و هزاران تن به شناخت سرور آورده شدند، آری، هزاران تن به ایمان آوردن به سنّت های نبیایان آورده شدند؛ و به آنها نگاشته ها و نبوت هایی که حتّی تا به زمان کنونی دست به دست شده اند آموزش داده شد.

And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.

For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.

Now, these are they who were converted unto the Lord:

The people of the Lamanites who were in the land of Ishmael;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Middoni;

And also of the people of the Lamanites who were in the city of Nephi;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Shilom, and who were in the land of Shemlon, and in the city of Lemuel, and in the city of Shimnilom.

And these are the names of the cities of the Lamanites which were converted unto the Lord; and these are they that laid down the weapons of their rebellion, yea, all their weapons of war; and they were all Lamanites.

And the Amalekites were not converted, save only one; neither were any of the Amulonites; but they did harden their hearts, and also the hearts of the Lamanites in that part of the land wheresoever they dwelt, yea, and all their villages and all their cities.

Therefore, we have named all the cities of the Lamanites in which they did repent and come to the knowledge of the truth, and were converted.

And now it came to pass that the king and those who were converted were desirous that they might have a name, that thereby they might be distinguished from their brethren; therefore the king consulted with Aaron and many of their priests, concerning the name that they should take upon them, that they might be distinguished.

۶ و همانا به هستی سَرور سوگند، همه کسانی که ایمان آوردند، یا همه کسانی که از راه موعظه کردن عمون و برادرانش، برپایه روح مکاشفه و نبوت و قدرت خدا معجزه هایی در آنها انجام داده، به دانش راستی آورده شدند — آری، من به شما می گویم، به هستی سَرور سوگند، همه لامانیانی که به موعظه آنها ایمان آوردند و به سَرور گرویدند، هرگز از او برنگشتند.

۷ زیرا آنها مردمی پرهیزکار شدند؛ آنها سلاح های شورش خود را پایین گذاشتند، چنان که دیگر نه علیه خدا نه علیه هیچکدام از برادرانشان جنگیدند.

۸ اینک، اینها آنهايي هستند که به سَرور گرویدند.

۹ مردم لامانیانی که در سرزمین اسماعیل بودند؛

۱۰ و نیز از مردم لامانیانی که در سرزمین مدونی بودند؛

۱۱ و نیز از مردم لامانیانی که در شهر نیفای بودند؛

۱۲ و نیز از مردم لامانیانی که در سرزمین شیلوم بودند، و در سرزمین شملون، و در شهر لموئیل، و در شهر شیمیلوم بودند.

۱۳ و اینها نام های شهرهای لامانیانی بودند که به سَرور گرویده بودند؛ و اینها آنهايي هستند که سلاح های شورش خود را پایین گذاشتند، آری، همه سلاح های جنگی شان را؛ و آنها همه لامانیانی بودند.

۱۴ و نه عمالقیان به سَرور گرویدند نه هیچکدام از عمولونیان، مگر تنها یکی؛ بلکه آنها، کسانی که در آن بخش از سرزمین، آری، و همه دهکده ها و شهرهای آنها، جایی که آنها ساکن بودند دل هایشان و همچنین دل های لامانیان را سخت کردند.

۱۵ بنابراین، ما از همه شهرهای لامانیانی که آنان در آنها توبه کردند و به دانش راستی آمدند و گرویدند نام برده ایم.

۱۶ و اینک چنین گذشت که پادشاه و کسانی که گرویده بودند خواستار بودند که نامی داشته باشند، که از این راه آنها از برادرانشان مشخص شوند؛ بنابراین پادشاه، درباره نامی که آنها بر خود بگذارند، با هارون و بسیاری از کشیشان آنها مشورت کرد، که آنها بتوانند متمایز شوند.

And it came to pass that they called their names Anti-Nephi-Lehies; and they were called by this name and were no more called Lamanites.

And they began to be a very industrious people; yea, and they were friendly with the Nephites; therefore, they did open a correspondence with them, and the curse of God did no more follow them.

۱۷ و چنین گذشت که آنها خود را بنام انطی-نیفای-لیحایان خواندند؛ و آنها با این نام خوانده شدند، و دیگر لامانیان خوانده نمی شدند.

۱۸ و آنها شروع نمودند مردمی بسیار کاردان شوند؛ آری، و آنها با نیفایان دوست بودند؛ بنابراین، با آنها روابط دوستانه ای را آغاز کردند، و نفرین خدا دیگر در پی آنها نبود.

And it came to pass that the Amalekites and the Amulonites and the Lamanites who were in the land of Amulon, and also in the land of Helam, and who were in the land of Jerusalem, and in fine, in all the land round about, who had not been converted and had not taken upon them the name of Anti-Nephi-Lehi, were stirred up by the Amalekites and by the Amulonites to anger against their brethren.

And their hatred became exceedingly sore against them, even insomuch that they began to rebel against their king, insomuch that they would not that he should be their king; therefore, they took up arms against the people of Anti-Nephi-Lehi.

Now the king conferred the kingdom upon his son, and he called his name Anti-Nephi-Lehi.

And the king died in that selfsame year that the Lamanites began to make preparations for war against the people of God.

Now when Ammon and his brethren and all those who had come up with him saw the preparations of the Lamanites to destroy their brethren, they came forth to the land of Midian, and there Ammon met all his brethren; and from thence they came to the land of Ishmael that they might hold a council with Lamoni and also with his brother Anti-Nephi-Lehi, what they should do to defend themselves against the Lamanites.

Now there was not one soul among all the people who had been converted unto the Lord that would take up arms against their brethren; nay, they would not even make any preparations for war; yea, and also their king commanded them that they should not.

Now, these are the words which he said unto the people concerning the matter: I thank my God, my beloved people, that our great God has in goodness sent these our brethren, the Nephites, unto us to preach unto us, and to convince us of the traditions of our wicked fathers.

And behold, I thank my great God that he has given us a portion of his Spirit to soften our hearts, that we have opened a correspondence with these brethren, the Nephites.

۱ و چنین گذشت که عمالقیان و عمولونیان و لامانیانی که در سرزمین عملون و نیز در سرزمین حیلام بودند، و کسانی که در سرزمین اورشلیم بودند، و خلاصه در همه سرزمین های دور و بر که نگرویده بودند و نام انطی-نیفای-لیحای را بر خود نگرفته بودند، از سوی عمالکیان و عمولونیان به خشم علیه برادرانشان برانگیخته شدند.

۲ و بیزاری شان علیه آنها بی اندازه شدید شد، حتی به اندازه ای که آنها شروع به شورش علیه پادشاه نمودند، به اندازه ای که آنها نمی خواستند که او پادشاه آنان باشد؛ بنابراین، علیه مردم انطی-نیفای-لیحای سلاح برداشتند.

۳ اینک پادشاه پادشاهی را به پسرش واگذار کرد، و نام او را انطی-نیفای-لیحای خواند.

۴ و پادشاه در همان سالی مُرد که لامانیان شروع به آماده شدن برای جنگ علیه مردم خدا نمودند.

۵ اینک هنگامی که عمون و برادرانش و همه کسانی که با او آمده بودند، آماده سازی لامانیان برای نابود کردن برادرانشان را دیدند، به سرزمین مدیان پیش رفتند، و در آنجا عمون همه برادرانش را دید؛ و از آن پس آنها به سرزمین اسماعیل آمدند که بتوانند با لامونی و نیز با برادرش انطی-نیفای-لیحای مشورت کنند، که چه می بایستی کنند تا از خودشان علیه لامانیان دفاع کنند.

۶ اینک در میان همه مردمی که به سرور گرویده بودند هیچ کسی نبود که بخواهد سلاح علیه برادرانشان بگیرد؛ نه، آنها حتی نمی خواستند به هیچگونه برای جنگ آماده شوند؛ آری، و پادشاهشان نیز به آنها فرمان داد که چنین نکنند.

۷ اینک، اینها سخنانی هستند که او درباره این موضوع به مردم گفت: من خدایم را سپاس می گزارم، مردم محبوب من، که خدای بزرگ ما در نیکی خود این برادران ما، نیفایان را فرستاده است تا بر ما موعظه کنند، و ما را نسبت به سنت های پدران نابکارمان متقاعد کنند.

۸ و بنگرید، من خدای بزرگم را سپاس می گزارم که بخشی از روحش را به ما داده است تا دل های ما را نرم کند، اینکه ما با این برادران، نیفایان، روابط دوستانه ای را آغاز کرده ایم.

And behold, I also thank my God, that by opening this correspondence we have been convinced of our sins, and of the many murders which we have committed.

And I also thank my God, yea, my great God, that he hath granted unto us that we might repent of these things, and also that he hath forgiven us of those our many sins and murders which we have committed, and taken away the guilt from our hearts, through the merits of his Son.

And now behold, my brethren, since it has been all that we could do (as we were the most lost of all mankind) to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain—

Now, my best beloved brethren, since God hath taken away our stains, and our swords have become bright, then let us stain our swords no more with the blood of our brethren.

Behold, I say unto you, Nay, let us retain our swords that they be not stained with the blood of our brethren; for perhaps, if we should stain our swords again they can no more be washed bright through the blood of the Son of our great God, which shall be shed for the atonement of our sins.

And the great God has had mercy on us, and made these things known unto us that we might not perish; yea, and he has made these things known unto us beforehand, because he loveth our souls as well as he loveth our children; therefore, in his mercy he doth visit us by his angels, that the plan of salvation might be made known unto us as well as unto future generations.

Oh, how merciful is our God! And now behold, since it has been as much as we could do to get our stains taken away from us, and our swords are made bright, let us hide them away that they may be kept bright, as a testimony to our God at the last day, or at the day that we shall be brought to stand before him to be judged, that we have not stained our swords in the blood of our brethren since he imparted his word unto us and has made us clean thereby.

۹ و بنگرید، من همچنین خدایم را سپاس می گزارم که در آغاز این روابط دوستانه، ما به گناهانمان و به آدم کشی های بسیاری که انجام داده ایم پی برده ایم.

۱۰ و من همچنین خدایم را سپاس می گزارم، آری، خدای بزرگم را، که به ما عطا کرده است که بتوانیم از این چیزها توبه کنیم، و نیز اینکه ما را برای گناهان بسیارمان و آدمکشی هایی که انجام داده ایم بخشیده است، و جرم را، از راه شایستگی های پسرش از دل های ما برداشته است.

۱۱ و اینک بنگرید، برادرانم، از آنجایی که همه آنچه که ما می توانستیم انجام دهیم این بود (چنان که گمراه ترین همه بشزیت بودیم) تا از همه گناهانمان و آدمکشی های بسیاری که ما انجام داده ایم توبه کنیم، و از خدا بخواهیم تا آنها را از دل های ما بزدايد، زیرا این همه آنچه بود که می توانستیم انجام دهیم تا بطور کافی در برابر خدا توبه کنیم که او لکه های ما را بردارد —

۱۲ اینک، بهترین برادران محبوبم، از آنجایی که خدا لکه های ما را برداشته است، و شمشیرهای ما درخشان شده اند، آنگاه بگذارید شمشیرهایمان را دیگر با خون برادرانمان لکه دار نکنیم.

۱۳ بنگرید، من به شما می گویم، نه، بگذارید شمشیرهایمان را نگاه داریم که با خون برادرانمان لکه دار نشوند، زیرا شاید، اگر ما دوباره شمشیرهایمان را لکه دار کنیم آنها دیگر نمی توانند از راه خون پسر خدای بزرگ، که برای کفاره گناهان ما ریخته می شود، شسته و درخشان شوند.

۱۴ و خدای بزرگ بر ما رحمت داشته است، این چیزها را بر ما آشکار کرده است که ما هلاک نشویم؛ آری، و او این چیزها را پیشاپیش بر ما آشکار کرده است، برای اینکه او به روان های ما همانگونه مهر می ورزد که به فرزندان ما مهر می ورزد؛ بنابراین، در رحمت خود توسط فرشتگانش با ما دیدار می کند، که برنامه رستگاری بر ما همانند نسل های آینده آشکار شود.

۱۵ آه، چه مهربان است خدای ما! و اینک بنگرید، از آنجایی که این آنچه می توانستیم کنیم بوده تا لکه هایمان را بزدايیم، و شمشیرهای ما بسیار درخشان شده اند، بگذارید آنها را پنهان کنیم که آنها در روز آخر، یا در آن روزی که ما به پیشگاه او آورده می شویم تا داوری شویم، همچون گواهی به خدایمان، درخشان نگه داشته شوند، اینکه ما از زمانی که او سخنش را به ما رسانده است و ما را از این راه پاک ساخته است شمشیرهایمان را با خون برادرانمان لکه دار نکرده ایم.

And now, my brethren, if our brethren seek to destroy us, behold, we will hide away our swords, yea, even we will bury them deep in the earth, that they may be kept bright, as a testimony that we have never used them, at the last day; and if our brethren destroy us, behold, we shall go to our God and shall be saved.

And now it came to pass that when the king had made an end of these sayings, and all the people were assembled together, they took their swords, and all the weapons which were used for the shedding of man's blood, and they did bury them up deep in the earth.

And this they did, it being in their view a testimony to God, and also to men, that they never would use weapons again for the shedding of man's blood; and this they did, vouching and covenanting with God, that rather than shed the blood of their brethren they would give up their own lives; and rather than take away from a brother they would give unto him; and rather than spend their days in idleness they would labor abundantly with their hands.

And thus we see that, when these Lamanites were brought to believe and to know the truth, they were firm, and would suffer even unto death rather than commit sin; and thus we see that they buried their weapons of peace, or they buried the weapons of war, for peace.

And it came to pass that their brethren, the Lamanites, made preparations for war, and came up to the land of Nephi for the purpose of destroying the king, and to place another in his stead, and also of destroying the people of Anti-Nephi-Lehi out of the land.

Now when the people saw that they were coming against them they went out to meet them, and prostrated themselves before them to the earth, and began to call on the name of the Lord; and thus they were in this attitude when the Lamanites began to fall upon them, and began to slay them with the sword.

And thus without meeting any resistance, they did slay a thousand and five of them; and we know that they are blessed, for they have gone to dwell with their God.

۱۶ و اینک، برادرانم، اگر برادرانمان به نابودی ما برآیند، بنگرید، ما شمشیرهایمان را پنهان می کنیم، آری، یعنی آنها را در اعماق زمین دفن می کنیم، که آنها در روز آخر، همچون گواهی که ما آنها را هرگز بکار نبرده ایم، درخشان نگه داشته شوند؛ و اگر برادرانمان ما را نابود کنند، بنگرید، ما به نزد خدایمان می رویم و نجات می یابیم.

۱۷ و اینک چنین گذشت که هنگامی که پادشاه به این گفته ها پایان داد، و همه مردم گرد هم آمده بودند، شمشیرهایشان، و همه سلاح هایی که برای ریختن خون آدمی بکار می رفتند را برداشتند، و آنها را در اعماق زمین دفن کردند.

۱۸ و این را آنها انجام دادند، از نظر آنها این گواهی به خدا بوده، و همچنین به آدمیان، که آنها هرگز نمی خواستند دوباره سلاح برای ریختن خون آدمی بکار برند؛ و این را آنها انجام دادند، به خدا اطمینان داده و پیمان بسته، که بجای اینکه خون برادرانشان را بریزند آنها جان هایشان را تسلیم کنند؛ و بجای گرفتن از یک برادر به او بدهند؛ و آنها بجای سپری کردن روزگارشان در تنبلی با دستهایشان زحمت فراوانی بکشند.

۱۹ و بدین گونه ما می بینیم که، هنگامی که این لامانیان به ایمان و دانش راستی آورده شدند، آنها استوار شدند، و می خواستند بجای گناه کردن حتی تا مرگ زجر بکشند؛ و بدین گونه ما می بینیم که آنها سلاح های صلح خود را دفن کردند، یا سلاح های جنگی را برای صلح دفن کردند.

۲۰ و چنین گذشت که برادرانشان، لامانیان برای جنگ آماده شدند، و با هدف نابودی پادشاه، و دیگری را بجای او گذاشتند، و همچنین برای نابودی و براندازی مردم انطی-نیفای-لیحای به سرزمین نیفای آمدند.

۲۱ اینک هنگامی که مردم دیدند که آنها علیه شان می آیند بیرون رفتند تا با آنها دیدار کنند، و خودشان را در برابر آنها بر زمین انداختند، و شروع به خواندن نام سرور نمودند؛ و بدین گونه آنها در این حال بودند هنگامی که لامانیان شروع به فرود آمدن بر آنها، و شروع به کشتن آنها با شمشیر نمودند.

۲۲ و بدین گونه بدون روبرو شدن با هیچ گونه مقاومتی، آنها هزار و پنج تن از آنان را کشتند؛ و ما می دانیم که آنان برکت یافته اند، زیرا آنان رفته اند تا نزد خدایشان ساکن شوند.

Now when the Lamanites saw that their brethren would not flee from the sword, neither would they turn aside to the right hand or to the left, but that they would lie down and perish, and praised God even in the very act of perishing under the sword—

Now when the Lamanites saw this they did forbear from slaying them; and there were many whose hearts had swollen in them for those of their brethren who had fallen under the sword, for they repented of the things which they had done.

And it came to pass that they threw down their weapons of war, and they would not take them again, for they were stung for the murders which they had committed; and they came down even as their brethren, relying upon the mercies of those whose arms were lifted to slay them.

And it came to pass that the people of God were joined that day by more than the number who had been slain; and those who had been slain were righteous people, therefore we have no reason to doubt but what they were saved.

And there was not a wicked man slain among them; but there were more than a thousand brought to the knowledge of the truth; thus we see that the Lord worketh in many ways to the salvation of his people.

Now the greatest number of those of the Lamanites who slew so many of their brethren were Amalekites and Amulonites, the greatest number of whom were after the order of the Nehors.

Now, among those who joined the people of the Lord, there were none who were Amalekites or Amulonites, or who were of the order of Nehor, but they were actual descendants of Laman and Lemuel.

And thus we can plainly discern, that after a people have been once enlightened by the Spirit of God, and have had great knowledge of things pertaining to righteousness, and then have fallen away into sin and transgression, they become more hardened, and thus their state becomes worse than though they had never known these things.

۲۳ اینک هنگامی که لامانیان دیدند که برادرانشان نه از شمشیر می گریزند، نه به دست راست یا چپ می گردند، بلکه می افتند و هلاک می شوند، و خدا را حتی در زیر شمشیر در همان حال هلاک شدن می ستایند —

۲۴ اینک هنگامی که لامانیان این را دیدند از کشتن آنها دست برداشتند؛ و بسیاری بودند که دل هایشان برای آن برادرانشان که زیر شمشیر فرو افتاده بودند از اندوه پُر شد، زیرا آنها از چیزهایی که انجام داده بودند توبه کردند.

۲۵ و چنین گذشت که آنها سلاح های جنگی خود را بر زمین پرت کردند، و آنها را دوباره برنداشتند، زیرا آنها از آدمکشی هایی که کرده بودند پشیمان شدند؛ و حتی همچون برادرانشان پایین آمدند، و بر رحمت کسانی که دستشان را بلند کرده بودند تا آنها را بکشند تکیه کردند.

۲۶ و چنین گذشت که در آن روز تعداد آنهایی که به مردم خدا پیوستند از آنهایی که کشته شده بودند بیشتر بود؛ و کسانی که کشته شده بودند مردمی پرهیزکار بودند، بنابراین ما هیچ دلیلی برای شک داشتن نداریم بلکه آنها نجات یافته اند.

۲۷ و یک مرد نابکار در میان آنها کشته نشده بود؛ ولی بیشتر از هزار تن به دانش راستی آورده شدند؛ بدین گونه ما می بینیم که سرور راه های بسیاری برای رستگاری مردمش بکار می برد.

۲۸ اینک بیشتر آن لامانیان که از برادرانشان چنین بسیار کشته بودند عمالقیان و عملونیان بودند، که بیشتر آنها پیرو نظام نحوریان بودند.

۲۹ اینک، در میان آنهایی که به مردم سرور پیوستند، هیچ کسی نبود که عمالقیانی یا عملونیانی باشد، یا کسی که پیرو نظام نحور باشد، بلکه آنها نوادگان راستین لامان و لموئیل بودند.

۳۰ و بدین گونه ما به سادگی می فهمیم که پس از اینکه مردم یکبار از سوی روح خدا روشن شده باشند، و دانش بزرگی از چیزهایی که در ارتباط با پرهیزکاری است داشته باشند، و سپس به گناه و سرپیچی افتند، آنها سخت تر می شوند، و بدین گونه وضعیت آنها از زمانی که هرگز این چیزها را نمی دانستند بدتر می شود.

And behold, now it came to pass that those Lamanites were more angry because they had slain their brethren; therefore they swore vengeance upon the Nephites; and they did no more attempt to slay the people of Anti-Nephi-Lehi at that time.

But they took their armies and went over into the borders of the land of Zarahemla, and fell upon the people who were in the land of Ammonihah and destroyed them.

And after that, they had many battles with the Nephites, in the which they were driven and slain.

And among the Lamanites who were slain were almost all the seed of Amulon and his brethren, who were the priests of Noah, and they were slain by the hands of the Nephites;

And the remainder, having fled into the east wilderness, and having usurped the power and authority over the Lamanites, caused that many of the Lamanites should perish by fire because of their belief—

For many of them, after having suffered much loss and so many afflictions, began to be stirred up in remembrance of the words which Aaron and his brethren had preached to them in their land; therefore they began to disbelieve the traditions of their fathers, and to believe in the Lord, and that he gave great power unto the Nephites; and thus there were many of them converted in the wilderness.

And it came to pass that those rulers who were the remnant of the children of Amulon caused that they should be put to death, yea, all those that believed in these things.

Now this martyrdom caused that many of their brethren should be stirred up to anger; and there began to be contention in the wilderness; and the Lamanites began to hunt the seed of Amulon and his brethren and began to slay them; and they fled into the east wilderness.

And behold they are hunted at this day by the Lamanites. Thus the words of Abinadi were brought to pass, which he said concerning the seed of the priests who caused that he should suffer death by fire.

۱ و بنگرید، اینک چنین گذشت که آن لامانیان بیشتر خشمگین بودند برای اینکه آنها برادرانشان را کشته بودند؛ بنابراین آنها سوگند یاد کردند از نیفایان انتقام بگیرند؛ و در آن زمان دیگر کوشش نکردند تا مردم انطی-نیفای-لیحای را بکشند.

۲ ولی آنها لشکریان خود را برداشتند و به مرزهای سرزمین زراحملا وارد شدند، و بر مردمی که در سرزمین عمونیکا بودند فرود آمدند و آنها را نابود کردند.

۳ و پس از آن، آنها نبردهای بسیاری با نیفایان داشتند، که در آن نبردها آنان رانده و کشته شدند.

۴ و در میان لامانیانی که کشته شدند تقریباً همه نوادگان عمولون و برادرانش بودند، که کشیشان نوح بودند، و آنها بدست نیفایان کشته شدند.

۵ و بقیه به بیابان شرقی گریخته، و قدرت و اختیار بر لامانیان را به زور گرفته، واداشتند که بسیاری از لامانیان به سبب ایمانشان با آتش هلاک شوند.

۶ زیرا بسیاری از آنان، پس از تحمل تلفات زیاد و رنج های بسیار، شروع به برانگیخته شدن به یادآوری سخنانی شدند که هارون و برادرانش در سرزمینشان به آنها موعظه کرده بودند؛ بنابراین آنان شروع به بی ایمان شدن به سنت های پدرانشان، و به ایمان آوردن به سرور نمودند، و اینکه او قدرت بزرگی به نیفایان داد؛ و بدین گونه بسیاری از آنان در بیابان گرویدند.

۷ و چنین گذشت که آن فرمانروایانی که بازمانده فرزندان عمولون بودند واداشتند که آنان، آری، همه کسانی که به این چیزها ایمان آوردند، کشته شوند.

۸ اینک این شهادت سبب شد که بسیاری از برادران آنان به خشم برانگیخته شوند؛ و درگیری در بیابان شروع شد؛ و لامانیان شروع به شکار کردن نوادگان عمولون و برادرانش نمودند و شروع به کشتن آنها نمودند؛ و آنها به بیابان شرقی گریختند.

۹ و بنگرید در این روز آنها از سوی لامانیان دنبال شدند. بدین گونه سخنان ابینادی، که او درباره نوادگان کشیشانی گفت که واداشتند او زجر مرگ با آتش را بکشد، رخ داد.

For he said unto them: What ye shall do unto me shall be a type of things to come.

And now Abinadi was the first that suffered death by fire because of his belief in God; now this is what he meant, that many should suffer death by fire, according as he had suffered.

And he said unto the priests of Noah that their seed should cause many to be put to death, in the like manner as he was, and that they should be scattered abroad and slain, even as a sheep having no shepherd is driven and slain by wild beasts; and now behold, these words were verified, for they were driven by the Lamanites, and they were hunted, and they were smitten.

And it came to pass that when the Lamanites saw that they could not overpower the Nephites they returned again to their own land; and many of them came over to dwell in the land of Ishmael and the land of Nephi, and did join themselves to the people of God, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And they did also bury their weapons of war, according as their brethren had, and they began to be a righteous people; and they did walk in the ways of the Lord, and did observe to keep his commandments and his statutes.

Yea, and they did keep the law of Moses; for it was expedient that they should keep the law of Moses as yet, for it was not all fulfilled. But notwithstanding the law of Moses, they did look forward to the coming of Christ, considering that the law of Moses was a type of his coming, and believing that they must keep those outward performances until the time that he should be revealed unto them.

Now they did not suppose that salvation came by the law of Moses; but the law of Moses did serve to strengthen their faith in Christ; and thus they did retain a hope through faith, unto eternal salvation, relying upon the spirit of prophecy, which spake of those things to come.

And now behold, Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni, and their brethren did rejoice exceedingly, for the success which they had had among the Lamanites, seeing that the Lord had granted unto them according to their prayers, and that he had also verified his word unto them in every particular.

۱۰ زیرا او به آنها گفت: هر کاری که با من کنید نشانه ای از چیزهایی که می آیند خواهد بود.

۱۱ و اینک ابینادی نخستین کسی بود که به سبب ایمانش به خدا زجر مرگ با آتش را کشید؛ اینک این است منظور او، که بسیاری، همان گونه که او زجر کشیده بود، زجر مرگ با آتش را خواهند کشید.

۱۲ و او به کشیشان نوح گفت که نوادگانشان سبب خواهند شد تا بسیاری کشته شوند، به همان شیوه ای که با او رفتار شد، و اینکه آنها همچون گوسفندان بدون چوپان رانده و بدست جانوران درنده کشته می شوند، در دوردست پراکنده و کشته می شوند؛ و اینک بنگرید، این سخنان تأیید شدند، زیرا آنها از سوی لامانیان رانده شدند، و آنها دنبال شده و ضربه خوردند.

۱۳ و چنین گذشت که هنگامی که لامانیان دیدند که نتوانستند بر نیفایان پیروز شوند دوباره به سرزمین خودشان بازگشتند؛ و بسیاری از آنها آمدند تا در سرزمین اسماعیل و سرزمین نیفای ساکن شوند، و خود را به مردم خدا که مردم انطی-نیفای-لیحای بودند پیوند دادند.

۱۴ و آنها نیز سلاح های جنگی خود را همان گونه که برادرانشان انجام داده بودند دفن کردند، و شروع نمودند به مردمی پرهیزکار شدن؛ و آنها در راه های سرور گام برمی داشتند و می کوشیدند فرمان های او و دستورات او را نگاه دارند.

۱۵ آری، و آنها قانون موسی را نگاه می داشتند؛ زیرا این لازم بود که آنها کماکان قانون موسی را نگاه دارند، زیرا همه آن برآورده نشده بود. ولی با وجود قانون موسی، آنها چشم به راه آمدن مسیح بودند، با نظر به اینکه قانون موسی نشانه ای از آمدن او بود، و با ایمان به اینکه آنها باید اعمال ظاهری را تا زمانی که او بر آنها آشکار شود نگاه دارند.

۱۶ اینک آنها گمان نمی کردند که رستگاری با قانون موسی می آید؛ ولی قانون موسی برای نیرومند کردن ایمانشان به مسیح به کار می آید؛ و بدین گونه آنها بر روح نبوتی که از این چیزهایی که می آیند سخن می گفت تکیه کرده، از راه ایمان به رستگاری جاویدان امیدوار بودند.

۱۷ و اینک بنگرید، عمون و هارون، و غممر و حیمنی، و برادرانشان برای موفقیتی که آنها در میان لامانیان داشتند، دیده که سرور به آنها برپایه نیایش هایشان عطا کرده، و اینکه او سخنش را بر آنها در هر نکته ای نیز تأیید کرده بود، بی اندازه شادمانی کردند.

And now, these are the words of Ammon to his brethren, which say thus: My brothers and my brethren, behold I say unto you, how great reason have we to rejoice; for could we have supposed when we started from the land of Zarahemla that God would have granted unto us such great blessings?

And now, I ask, what great blessings has he bestowed upon us? Can ye tell?

Behold, I answer for you; for our brethren, the Lamanites, were in darkness, yea, even in the darkest abyss, but behold, how many of them are brought to behold the marvelous light of God! And this is the blessing which hath been bestowed upon us, that we have been made instruments in the hands of God to bring about this great work.

Behold, thousands of them do rejoice, and have been brought into the fold of God.

Behold, the field was ripe, and blessed are ye, for ye did thrust in the sickle, and did reap with your might, yea, all the day long did ye labor; and behold the number of your sheaves! And they shall be gathered into the garners, that they are not wasted.

Yea, they shall not be beaten down by the storm at the last day; yea, neither shall they be harrowed up by the whirlwinds; but when the storm cometh they shall be gathered together in their place, that the storm cannot penetrate to them; yea, neither shall they be driven with fierce winds whithersoever the enemy listeth to carry them.

But behold, they are in the hands of the Lord of the harvest, and they are his; and he will raise them up at the last day.

Blessed be the name of our God; let us sing to his praise, yea, let us give thanks to his holy name, for he doth work righteousness forever.

For if we had not come up out of the land of Zarahemla, these our dearly beloved brethren, who have so dearly beloved us, would still have been racked with hatred against us, yea, and they would also have been strangers to God.

۱ و اینک، اینها سخنان عمون به برادرانش هستند، که بدین گونه می گوید: برادران من و برادرانم، بنگرید من به شما می گویم، ما چه دلیل بزرگی برای شادمانی کردن داریم؛ زیرا هنگامی که از سرزمین زراحملا آغاز کردیم آیا می توانستیم بینداریم که خدا به ما چنین برکات بزرگی عطا می کند؟

۲ و اینک، من می پرسم، چه برکات بزرگی را او بر ما عطا کرده است، آیا می توانید بگویید؟

۳ بنگرید، من برای شما پاسخ می دهم؛ زیرا برادرانمان، لامانیان، در تاریکی بودند، آری، یعنی در تاریکترین گودال، ولی بنگرید، چه تعداد زیادی از آنها آورده شدند تا نور شگفت انگیز خدا را بنگرند! و این برکتی است که بر ما عطا شده است، که ما ابزاری در دست خدا بوده ایم تا این کار بزرگ را پیش آوریم.

۴ بنگرید، هزاران تن از آنها شادمانی می کنند، و به گله خدا آورده شده اند.

۵ بنگرید، کشتزار رسیده بود، و شما برکت یافته هستید، زیرا داس زدید و با توانتان درو کردید، آری، تمام روز زحمت کشیدید؛ و تعداد خرمن هایتان را بنگرید! و آنها در انبارها گرد آورده می شوند که از بین نروند.

۶ آری، آنها در روز آخر نه با توفان درهم کوبیده خواهند شد، آری، نه آنها با گردبادها آشفته خواهند شد؛ بلکه هنگامی که توفان می آید آنها در جایشان گرد هم آورده می شوند که توفان نتواند بر آنها دست یابد؛ آری، نه آنها با بادهای شدیدی به هر جایی که دشمن برمی گزیند تا آنها را ببرد رانده خواهند شد.

۷ ولی بنگرید، آنها در دست سرور خرمن هستند، و آنها از آن او هستند؛ و او در روز آخر آنها را برمی خیزاند.

۸ با برکت باد نام خدایمان؛ بگذارید تا سرود بر ستایش او بخوانیم، آری، بگذارید نام مقدس او را سپاس گوئیم، زیرا او برای همیشه پرهیزکارانه کار می کند.

۹ زیرا اگر ما از سرزمین زراحملا بیرون به سوی بالا نیامده بودیم، اینها برادران عزیز محبوبمان، که ما را چنین عزیزانه محبوب داشته اند، هنوز هم برای بیزار بودن از ما در صلابه بودند، آری، و آنها همچنین با خدا بیگانه می بودند.

And it came to pass that when Ammon had said these words, his brother Aaron rebuked him, saying: Ammon, I fear that thy joy doth carry thee away unto boasting.

But Ammon said unto him: I do not boast in my own strength, nor in my own wisdom; but behold, my joy is full, yea, my heart is brim with joy, and I will rejoice in my God.

Yea, I know that I am nothing; as to my strength I am weak; therefore I will not boast of myself, but I will boast of my God, for in his strength I can do all things; yea, behold, many mighty miracles we have wrought in this land, for which we will praise his name forever.

Behold, how many thousands of our brethren has he loosed from the pains of hell; and they are brought to sing redeeming love, and this because of the power of his word which is in us, therefore have we not great reason to rejoice?

Yea, we have reason to praise him forever, for he is the Most High God, and has loosed our brethren from the chains of hell.

Yea, they were encircled about with everlasting darkness and destruction; but behold, he has brought them into his everlasting light, yea, into everlasting salvation; and they are encircled about with the matchless bounty of his love; yea, and we have been instruments in his hands of doing this great and marvelous work.

Therefore, let us glory, yea, we will glory in the Lord; yea, we will rejoice, for our joy is full; yea, we will praise our God forever. Behold, who can glory too much in the Lord? Yea, who can say too much of his great power, and of his mercy, and of his long-suffering towards the children of men? Behold, I say unto you, I cannot say the smallest part which I feel.

Who could have supposed that our God would have been so merciful as to have snatched us from our awful, sinful, and polluted state?

Behold, we went forth even in wrath, with mighty threatenings to destroy his church.

۱۰ و چنین گذشت که هنگامی که عمون این سخنان را گفت، برادرش هارون او را نکوهش کرد، گفتا: عمون، من می ترسم شادی ات تو را به خودستایی بکشاند.

۱۱ ولی عمون به او گفت: من نه به نیروی خودم می بالم، نه به خردمندی خودم؛ بلکه بنگرید، شادی من کامل است، دلم سرشار از شادی است، و من درخدایم شادمانی خواهم کرد.

۱۲ آری، من می دانم که من هیچم؛ از نظر نیرویم من ضعیف هستم، بنابراین من به خودم نخواهم بالید، بلکه به خدایم خواهم بالید، زیرا با نیروی او من می توانم همه چیزها را انجام دهم؛ آری، بنگر، معجزه های عظیم بسیاری ما در این سرزمین انجام داده ایم، که برای آنها ما نام او را برای همیشه ستایش خواهیم کرد.

۱۳ بنگر، چندین هزار از برادرانمان را او از دردهای دوزخ آزاد کرده است، و آنها به خواندن سرود مهر باز خریدن، آورده شده اند و این به سبب قدرت سخنش که در ما است می باشد، بنابراین آیا ما دلیل بزرگی برای شادمانی نداریم؟

۱۴ آری، ما دلیل داریم تا او را برای همیشه ستایش کنیم، زیرا او خدای والا مرتبه است، و برادرانمان را از زنجیرهای دوزخ آزاد کرده است.

۱۵ آری، آنها با تاریکی و نابودی ابدی فرا گرفته شده بودند؛ ولی بنگرید، او آنها را به نور ابدی خود آورده است، آری، به رستگاری ابدی؛ و آنها با مهر بی همتای فراوان او فرا گرفته شده اند؛ آری، و ما ابزاری در دست او در انجام این کار بزرگ و شگفت انگیز بوده ایم.

۱۶ بنابراین، بگذارید به وجد آییم، آری، ما در سرور به وجد خواهیم آمد؛ آری، ما شادمانی خواهیم کرد زیرا شادی ما کامل است؛ آری، ما خدایمان را برای همیشه ستایش خواهیم کرد. بنگرید، چه کسی می تواند به سرور بیش از اندازه شکوه داشته باشد؟ آری، چه کسی می تواند از قدرت بزرگش، و از رحمت و شکیبایی اش نسبت به فرزندان آدمی، بیش از اندازه بگوید؟ بنگرید، من به شما می گویم، من نمی توانم کمترین بخش آنچه احساس می کنم را بگویم.

۱۷ چه کسی می توانست گمان برد که خدای ما چنین مهربان بوده باشد که ما را از این چنین از وضعیّت وحشتناک، پُرگناه و آلوده ربوده باشد؟

۱۸ بنگرید، ما در غضب، با تهدیدهای شدیدی پیش رفتیم تا کلیسایش را نابود کنیم.

Oh then, why did he not consign us to an awful destruction, yea, why did he not let the sword of his justice fall upon us, and doom us to eternal despair?

Oh, my soul, almost as it were, fleeth at the thought. Behold, he did not exercise his justice upon us, but in his great mercy hath brought us over that everlasting gulf of death and misery, even to the salvation of our souls.

And now behold, my brethren, what natural man is there that knoweth these things? I say unto you, there is none that knoweth these things, save it be the penitent.

Yea, he that repenteth and exerciseth faith, and bringeth forth good works, and prayeth continually without ceasing—unto such it is given to know the mysteries of God; yea, unto such it shall be given to reveal things which never have been revealed; yea, and it shall be given unto such to bring thousands of souls to repentance, even as it has been given unto us to bring these our brethren to repentance.

Now do ye remember, my brethren, that we said unto our brethren in the land of Zarahemla, we go up to the land of Nephi, to preach unto our brethren, the Lamanites, and they laughed us to scorn?

For they said unto us: Do ye suppose that ye can bring the Lamanites to the knowledge of the truth? Do ye suppose that ye can convince the Lamanites of the incorrectness of the traditions of their fathers, as stiffnecked a people as they are; whose hearts delight in the shedding of blood; whose days have been spent in the grossest iniquity; whose ways have been the ways of a transgressor from the beginning? Now my brethren, ye remember that this was their language.

And moreover they did say: Let us take up arms against them, that we destroy them and their iniquity out of the land, lest they overrun us and destroy us.

But behold, my beloved brethren, we came into the wilderness not with the intent to destroy our brethren, but with the intent that perhaps we might save some few of their souls.

۱۹ آه آنگاه، چرا او ما را به یک نابودی وحشتناک واگذار نکرد، آری، چرا او نگذاشت تا شمشیر مجازاتش بر ما فرود آید و ما را به ناامیدی جاویدان محکوم کند؟

۲۰ آه، روان من تقریباً گویی از این اندیشه می گریزد. بنگرید، او مجازاتش را بر ما بکار نبرد، بلکه در رحمت عظیمش ما را از روی خلیج ابدی مرگ و بدبختی گذرانده است، حتی به رستگاری روان های ما.

۲۱ و اینک بنگرید، برادرانم، چه انسان طبیعی هست که این چیزها را بداند؟ من به شما می گویم، هیچ کسی نیست که این چیزها را بداند، مگر توبه کاران.

۲۲ آری، او که توبه می کند و ایمان را بکار می برد و کارهای نیک پیش می آورد، و پیوسته بدون باز ایستادن نیایش می کند — به چنین کسی این داده می شود تا رازهای خدا را بداند؛ آری، به چنین کسی این داده می شود تا چیزهایی که هرگز آشکار نشده اند را آشکار کند؛ آری، و به چنین کسی این داده می شود تا هزاران روان را به توبه آورد، حتی آن گونه که به ما داده شده است تا این برادرانمان را به توبه آوریم.

۲۳ اینک آیا به یاد می آورید، برادرانم، که ما به برادرانمان در سرزمین زراحملا گفتیم، ما به سوی بالا به سرزمین نیفای می رویم، تا بر برادرانمان لامانیان موعظه کنیم، و آنها با مسخرگی به ما خندیدند.

۲۴ زیرا آنها به ما گفتند: آیا گمان می کنید که شما می توانید لامانیان را به دانش راستی بیاورید؟ آیا گمان می کنید که شما می توانید لامانیان را که آنچنان مردمی خیره سر هستند، که دل هایشان در ریختن خون دلشاد می شود؛ که روزگارشان در زشت ترین نابکاری ها سپری می شود، که راه هایشان از آغاز راه های سرپیچی کنندگان بوده است، به نادرست بودن سنت های پدرانمان متقاعد کنید؟ اینک برادرانم؛ شما به یاد می آورید که این زبان آنها بود.

۲۵ و افزون بر این، آنها گفتند: بگذارید تا علیه آنها سلاح برداریم، که آنها و نابکاری آنها را از سرزمین نابود کنیم، مبادا آنها بر ما چیره شوند و ما را نابود کنند.

۲۶ ولی بنگرید، برادران محبوبم، ما به بیابان آمدمیم نه با نیت نابودی برادرانمان، بلکه با نیت اینکه شاید ما بتوانیم برخی از روان های آنها را نجات دهیم.

Now when our hearts were depressed, and we were about to turn back, behold, the Lord comforted us, and said: Go amongst thy brethren, the Lamanites, and bear with patience thine afflictions, and I will give unto you success.

And now behold, we have come, and been forth amongst them; and we have been patient in our sufferings, and we have suffered every privation; yea, we have traveled from house to house, relying upon the mercies of the world—not upon the mercies of the world alone but upon the mercies of God.

And we have entered into their houses and taught them, and we have taught them in their streets; yea, and we have taught them upon their hills; and we have also entered into their temples and their synagogues and taught them; and we have been cast out, and mocked, and spit upon, and smote upon our cheeks; and we have been stoned, and taken and bound with strong cords, and cast into prison; and through the power and wisdom of God we have been delivered again.

And we have suffered all manner of afflictions, and all this, that perhaps we might be the means of saving some soul; and we supposed that our joy would be full if perhaps we could be the means of saving some.

Now behold, we can look forth and see the fruits of our labors; and are they few? I say unto you, Nay, they are many; yea, and we can witness of their sincerity, because of their love towards their brethren and also towards us.

For behold, they had rather sacrifice their lives than even to take the life of their enemy; and they have buried their weapons of war deep in the earth, because of their love towards their brethren.

And now behold I say unto you, has there been so great love in all the land? Behold, I say unto you, Nay, there has not, even among the Nephites.

For behold, they would take up arms against their brethren; they would not suffer themselves to be slain. But behold how many of these have laid down their lives; and we know that they have gone to their God, because of their love and of their hatred to sin.

۲۷ اینک هنگامی که دل های ما افسرده بود و ما در آستانه برگشتن بودیم، بنگرید، سرور ما را آسوده کرده و گفت: به میان برادرانتان لامانیان بروید و رنج هایتان را با صبوری تحمل کنید، و من به شما موفقیت خواهم داد.

۲۸ و اینک بنگرید، ما آمده ایم و در میان آنها بوده ایم؛ و در رنج هایمان صبور بوده ایم، و از هر سختی زجر کشیده ایم؛ آری، با تکیه بر رحمت های جهان، ما از خانه ای به خانه ای مسافرت کرده ایم — نه تنها بر رحمت های جهان بلکه بر رحمت های خدا.

۲۹ و ما به خانه هایشان وارد شده ایم و به آنها آموزش داده ایم، و در خیابان هایشان به آنها آموزش داده ایم؛ آری، و ما در تپه هایشان به آنها آموزش داده ایم؛ و ما همچنین به معبد هایشان و به کنیسه هایشان وارد شده ایم و به آنها آموزش داده ایم؛ و ما بیرون انداخته شده و مسخره شده ایم، آب دهان بر ما انداخته و بر گونه هایمان زده اند؛ و ما سنگسار شده، و گرفته شده و با ریسمان های محکم بسته شده ایم و به زندان انداخته شده ایم؛ و از راه قدرت و خردمندی خدا ما دوباره رهایی یافته ایم.

۳۰ و ما همه گونه رنجی را تحمل کرده ایم و همه این، که شاید ما بتوانیم وسیله ای برای نجات چند نفر باشیم؛ و ما گمان کردیم که شادی ما کامل می شود اگر شاید ما بتوانیم وسیله ای در نجات چند نفری باشیم.

۳۱ اینک بنگرید، ما می توانیم نگاه کنیم و میوه های زحمت های خود را ببینیم؛ و آیا آنها کم هستند؟ من به شما می گویم، نه، آنها بسیارند؛ آری، و ما می توانیم، به سبب مهر آنها به برادرانشان و نیز به ما، از صداقت آنها گواهی دهیم.

۳۲ زیرا بنگرید، آنها بجای اینکه جان دشمنانشان را بگیرند جان خودشان را قربانی کردند؛ و آنها سلاح های جنگی خود را، به سبب مهرشان به برادرانشان، در اعماق زمین دفن کرده اند.

۳۳ و اینک بنگرید من به شما می گویم، آیا چنین مهر بزرگی در همه سرزمین بوده است؟ بنگرید، من به شما می گویم، نه، حتی در میان نیفایان، چنین نبوده است.

۳۴ زیرا بنگرید، آنها می خواستند علیه برادرانشان سلاح بردارند؛ آنها نمی خواستند خودشان روا دارند تا کشته شوند. ولی بنگرید چند تن از اینها از جان خود گذشتند؛ و ما می دانیم که آنها، به سبب مهرشان و بیزاری شان از گناه، به نزد خدا رفته اند.

Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were men that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.

Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, my joy and my salvation, and my redemption from everlasting wo. Yea, blessed is the name of my God, who has been mindful of this people, who are a branch of the tree of Israel, and has been lost from its body in a strange land; yea, I say, blessed be the name of my God, who has been mindful of us, wanderers in a strange land.

Now my brethren, we see that God is mindful of every people, whatsoever land they may be in; yea, he numbereth his people, and his bowels of mercy are over all the earth. Now this is my joy, and my great thanksgiving; yea, and I will give thanks unto my God forever. Amen.

۳۵ اینک آیا ما دلیلی برای شادمانی کردن نداریم؟ آری، من به شما می گویم، از زمانی که جهان آغاز شد، هرگز مردانی نبوده اند که چنین دلیل بزرگی داشته باشند که همچون ما شادمانی کنند؛ آری، و شادی من، حتی در بالیدن به خدایم، کشیده شده است؛ زیرا او قدرت تمام و خردمندی تمام و فهم تمام دارد؛ او همه چیزها را درک می کند، و او یک هستی مهربان است، حتی به رستگاری کسانی که توبه کنند و بنام او ایمان آورند.

۳۶ اینک اگر این بالیدن است، من این گونه می بالم؛ زیرا این زندگی من و نور من است، شادی من و رستگاری من، و بازخرید شدن من از تیره روزی ابدی. آری، برکت یافته است نام خدایم، که به یاد این مردم است، کسانی که شاخه ای از درخت اسرائیل هستند، و از تنه آن جدا شده به سرزمینی بیگانه رفته اند؛ آری، من می گویم، با برکت باد نام خدایم که به یاد ما بوده است، ما سرگردانان در یک سرزمین بیگانه.

۳۷ اینک برادرانم، ما می بینیم که خدا به یاد همه هست، در هر سرزمینی که آنها باشند؛ آری، او مردمش را می شمارد، و دلش آکنده از رحمت بر همه زمین است. اینک این شادی من است و سپاسگزاری بزرگ من؛ آری، و من از خدایم برای همیشه سپاسگزاری خواهم کرد. آمین.

Now it came to pass that when those Lamanites who had gone to war against the Nephites had found, after their many struggles to destroy them, that it was in vain to seek their destruction, they returned again to the land of Nephi.

And it came to pass that the Amalekites, because of their loss, were exceedingly angry. And when they saw that they could not seek revenge from the Nephites, they began to stir up the people in anger against their brethren, the people of Anti-Nephi-Lehi; therefore they began again to destroy them.

Now this people again refused to take their arms, and they suffered themselves to be slain according to the desires of their enemies.

Now when Ammon and his brethren saw this work of destruction among those whom they so dearly beloved, and among those who had so dearly beloved them—for they were treated as though they were angels sent from God to save them from everlasting destruction—therefore, when Ammon and his brethren saw this great work of destruction, they were moved with compassion, and they said unto the king:

Let us gather together this people of the Lord, and let us go down to the land of Zarahemla to our brethren the Nephites, and flee out of the hands of our enemies, that we be not destroyed.

But the king said unto them: Behold, the Nephites will destroy us, because of the many murders and sins we have committed against them.

And Ammon said: I will go and inquire of the Lord, and if he say unto us, go down unto our brethren, will ye go?

And the king said unto him: Yea, if the Lord saith unto us go, we will go down unto our brethren, and we will be their slaves until we repair unto them the many murders and sins which we have committed against them.

But Ammon said unto him: It is against the law of our brethren, which was established by my father, that there should be any slaves among them; therefore let us go down and rely upon the mercies of our brethren.

۱ اینک چنین گذشت که هنگامی که آن لامانیایی که به جنگ علیه نیفایان رفته بودند، پس از تلاش بسیار در نابود کردن آنها، دریافتند که این بیهوده بوده تا به دنبال نابودی آنها باشند، دوباره به سرزمین نیفای بازگشتند.

۲ و چنین گذشت که عمالقیان، به سبب کشته هایشان، بی اندازه خشمگین بودند. و هنگامی که آنها دیدند که نمی توانند به دنبال انتقام گرفتن از نیفایان باشند، شروع به برانگیختن مردم به خشم گرفتن علیه برادرانشان، مردم انطی-نیفای-لیحای نمودند؛ بنابراین آنها شروع به نابودی آنان نمودند.

۳ اینک این مردم دوباره از برداشتن سلاح سر باز زدند، و زجر کشته شدن را برپایه خواسته های دشمنانشان کشیدند.

۴ اینک هنگامی که عمون و برادرانش این کار نابودی را در میان آن کسانی که آنها چنین عزیزانه محبوب می داشتند دیدند، و در میان آن کسانی که آنان را چنین عزیزانه محبوب می داشتند — زیرا با آنها چنان رفتار می شد گویی آنان فرشتگانی فرستاده شده از سوی خدا هستند تا آنها را از نابودی ابدی نجات دهند — بنابراین، هنگامی که عمون و برادرانش چنین کار نابودی بزرگی را دیدند، دلسوزی کرده و به پادشاه گفتند:

۵ بگذارید این مردم سرور را گرد هم آوریم، و بگذارید پایین به سرزمین زراحملا به نزد برادرانمان نیفایان برویم، و از دست دشمنانمان بگریزیم که نابود نشویم.

۶ ولی پادشاه به آنها گفت: بنگرید، نیفایان، به سبب آدم کشی ها و گناهان بسیاری که ما علیه آنها کرده ایم ما را نابود خواهند کرد.

۷ و عمون گفت: من می روم و از خدا جويا می شوم، و اگر او به ما بگوید، پایین به نزد برادرانمان برویم، تو خواهی آمد؟

۸ و پادشاه به او گفت: آری، اگر سرور به ما بگوید برویم، ما پایین به نزد برادرانمان می رویم، و بردگان آنها خواهیم شد تا زمانی که ما آدم کشی ها و گناهان بسیاری که علیه آنها کرده ایم را جبران کنیم.

۹ ولی عمون به او گفت: این علیه قانون برادران ما است، که بدست پدرم برقرار شد، که هیچ گونه بردگی میان آنها باشد؛ بنابراین بگذارید پایین برویم و به رحمت های برادرانمان تکیه کنیم.

But the king said unto him: Inquire of the Lord, and if he saith unto us go, we will go; otherwise we will perish in the land.

And it came to pass that Ammon went and inquired of the Lord, and the Lord said unto him:

Get this people out of this land, that they perish not; for Satan has great hold on the hearts of the Amalekites, who do stir up the Lamanites to anger against their brethren to slay them; therefore get thee out of this land; and blessed are this people in this generation, for I will preserve them.

And now it came to pass that Ammon went and told the king all the words which the Lord had said unto him.

And they gathered together all their people, yea, all the people of the Lord, and did gather together all their flocks and herds, and departed out of the land, and came into the wilderness which divided the land of Nephi from the land of Zarahemla, and came over near the borders of the land.

And it came to pass that Ammon said unto them: Behold, I and my brethren will go forth into the land of Zarahemla, and ye shall remain here until we return; and we will try the hearts of our brethren, whether they will that ye shall come into their land.

And it came to pass that as Ammon was going forth into the land, that he and his brethren met Alma, over in the place of which has been spoken; and behold, this was a joyful meeting.

Now the joy of Ammon was so great even that he was full; yea, he was swallowed up in the joy of his God, even to the exhausting of his strength; and he fell again to the earth.

Now was not this exceeding joy? Behold, this is joy which none receiveth save it be the truly penitent and humble seeker of happiness.

Now the joy of Alma in meeting his brethren was truly great, and also the joy of Aaron, of Omner, and Himni; but behold their joy was not that to exceed their strength.

۱۰ ولی پادشاه به او گفت: از سرور جویا شو و اگر او به ما بگوید برویم، ما خواهیم رفت؛ وگرنه ما در این سرزمین هلاک خواهیم شد.

۱۱ و چنین گذشت که عمون رفت و از سرور جویا شد، و سرور به او گفت:

۱۲ این مردم را از این سرزمین بیرون ببر، که هلاک نشوند؛ زیرا شیطان بر دل های عمالقیان نفوذ زیادی دارد، کسانی که لامانیان را به خشم علیه برادرانشان برمی انگیزند تا آنها را بکشند؛ بنابراین از این سرزمین بیرون برو؛ و برکت یافته هستند این مردم این نسل، زیرا من آنها را حفظ خواهم کرد.

۱۳ و اینک چنین گذشت که عمون رفت و همه سخنانی که سرور به او گفته بود را به پادشاه گفت.

۱۴ و آنها همه مردم را گرد هم آوردند، آری، همه مردم سرور را و همه گله ها و رمه هایشان را گرد هم آوردند، و از سرزمین راهی شدند و به بیابانی که سرزمین نیفای را از سرزمین زراحلا جدا می کرد رسیدند، و به نزدیک مرزهای سرزمین آمدند.

۱۵ و چنین گذشت که عمون به آنها گفت: بنگرید، من و برادرانم به سرزمین زراحلا پیش می رویم، و شما در اینجا بمانید تا ما بازگردیم؛ و ما دل های برادرانمان را، اینکه آنها بخواهند شما به سرزمینشان بیایید را خواهیم آزمود.

۱۶ و چنین گذشت که در حالیکه عمون به سوی آن سرزمین می رفت، اینکه او و برادرانش در سرزمینی که از آن سخن گفته شده است به آلما برخوردند؛ و بنگرید، این یک دیدار شادی آفرین بود.

۱۷ اینک شادی عمون چنان بزرگ بود یعنی او آکنده از شادی بود؛ آری، او در شادی از خدایش فرو برده شده بود، حتی به گرفتن نیرویش؛ و او دوباره بر زمین افتاد.

۱۸ اینک آیا این شادی بی اندازه نبود؟ بنگرید، این شادی است که هیچ کسی دریافت نمی کند مگر توبه کاران راستین و فروتنان جستجوگر خوشبختی.

۱۹ اینک شادی آلما از دیدار با برادرانش برآستی زیاد بود، و شادی هارون، عمّرن و حیمنی نیز چنین بود؛ ولی بنگرید شادی آنها چنین نبود که از نیرویشان فراتر رود.

And now it came to pass that Alma conducted his brethren back to the land of Zarahemla; even to his own house. And they went and told the chief judge all the things that had happened unto them in the land of Nephi, among their brethren, the Lamanites.

And it came to pass that the chief judge sent a proclamation throughout all the land, desiring the voice of the people concerning the admitting their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: Behold, we will give up the land of Jershon, which is on the east by the sea, which joins the land Bountiful, which is on the south of the land Bountiful; and this land Jershon is the land which we will give unto our brethren for an inheritance.

And behold, we will set our armies between the land Jershon and the land Nephi, that we may protect our brethren in the land Jershon; and this we do for our brethren, on account of their fear to take up arms against their brethren lest they should commit sin; and this their great fear came because of their sore repentance which they had, on account of their many murders and their awful wickedness.

And now behold, this will we do unto our brethren, that they may inherit the land Jershon; and we will guard them from their enemies with our armies, on condition that they will give us a portion of their substance to assist us that we may maintain our armies.

Now, it came to pass that when Ammon had heard this, he returned to the people of Anti-Nephi-Lehi, and also Alma with him, into the wilderness, where they had pitched their tents, and made known unto them all these things. And Alma also related unto them his conversion, with Ammon and Aaron, and his brethren.

And it came to pass that it did cause great joy among them. And they went down into the land of Jershon, and took possession of the land of Jershon; and they were called by the Nephites the people of Ammon; therefore they were distinguished by that name ever after.

۲۰ و اینک چنین گذشت که آلما برادرانش را به بازگشت به سرزمین زراحملا راهنمایی کرد؛ حتی به خانه خودش. و آنها رفتند و همه چیزهایی که بر آنها در سرزمین نیفای، در میان برادرانشان، لامانیان، رخ داده بود را برای داور اعظم گفتند.

۲۱ و چنین گذشت که داور اعظم بیانیه ای به سرتاسر همه سرزمین فرستاد، خواستار رأی مردم درباره پذیرفتن برادرانشان، که مردم انطی-نیفای-لیحای بودند شد.

۲۲ و چنین گذشت که رأی مردم آمد، گفتا: بنگرید، ما از سرزمین یرشون، که در شرق در کنار دریاست، که به سرزمین خرمساران پیوند می خورد، که در جنوب سرزمین خرمساران است، دست برمی داریم؛ و این سرزمین یرشون سرزمینی است که ما به برادرانمان به عنوان یک میراث می دهیم.

۲۳ و بنگرید، ما لشکریان خود را بین سرزمین یرشون و سرزمین نیفای قرار خواهیم داد، که ما بتوانیم از برادرانمان در سرزمین یرشون محافظت کنیم؛ و برپایه ترس آنها در برداشتن سلاح علیه برادرانشان که مبادا گناه کنند، این را ما برای برادرانمان انجام می دهیم؛ و این ترس بزرگ آنها به سبب توبه دردناکی است که آنها برپایه آدم کشی های بسیار و نابکاری و وحشتناک شان داشتند.

۲۴ و اینک بنگرید، این را ما برای برادرانمان انجام خواهیم داد، که آنها بتوانند سرزمین یرشون را به ارث برند؛ و آنها را با لشکریان خود از دشمنانشان نگهداری خواهیم کرد، به شرط اینکه آنها سهمی از دارایی خود را به ما بدهند تا در نگاه داری لشکریانمان به ما کمک کنند.

۲۵ اینک، چنین گذشت که هنگامی که عمون این را شنید، به بیابان، جایی که آنها چادرهایشان را زده بودند، به همراه آلما به نزد مردم انطی-نیفای-لیحای بازگشت، و بر آنها همه این چیزها را آشکار کرد. و آلما نیز برای آنها داستان گرویدن خود، همراه با عمون و هارون و برادرانش را تعریف کرد.

۲۶ و چنین گذشت که این سبب شادی بزرگی در میان آنها شد. و آنها پایین به سرزمین یرشون رفتند، و سرزمین یرشون را تصرف کردند؛ و آنها از سوی نیفایان، مردم عمون خوانده شدند؛ بنابراین آنها از آن پس با آن نام مشخص شدند.

And they were among the people of Nephi, and also numbered among the people who were of the church of God. And they were also distinguished for their zeal towards God, and also towards men; for they were perfectly honest and upright in all things; and they were firm in the faith of Christ, even unto the end.

And they did look upon shedding the blood of their brethren with the greatest abhorrence; and they never could be prevailed upon to take up arms against their brethren; and they never did look upon death with any degree of terror, for their hope and views of Christ and the resurrection; therefore, death was swallowed up to them by the victory of Christ over it.

Therefore, they would suffer death in the most aggravating and distressing manner which could be inflicted by their brethren, before they would take the sword or cimeter to smite them.

And thus they were a zealous and beloved people, a highly favored people of the Lord.

۲۷ و آنها در میان مردم نیفای بودند، و در میان مردمی که از کلیسای خدا بودند نیز شمرده می شدند. و آنها همچنین برای شور و شوق شدید نسبت به خدا، و شور و شوق نسبت به آدمیان نیز متمایز شدند؛ زیرا آنها در همه کارها کاملاً درستکار و پاکدل بودند؛ و آنها در ایمان به مسیح، حتی تا پایان پایدار بودند.

۲۸ و آنها به ریختن خون برادرانشان با شدیدترین بیزارى نگاه می کردند؛ و آنها هرگز نمی توانستند به سلاح برداشتن علیه برادرانشان برانگیخته شوند؛ و آنها برای امید و دیدگاه شان از مسیح و رستاخیز، هرگز با ذره ای از وحشت به مرگ نگاه نمی کردند؛ بنابراین آن با پیروزی مسیح بر مرگ در آنها فرو برده شده بود.

۲۹ بنابراین، آنها در دردناکترین و دشوارترین شیوه ای که می توانست از سوی برادرانشان بر آنها آید رنج مرگ را تحمل می کردند، بدون اینکه شمشیری یا دشنه ای بردارند تا آنان را بزنند.

۳۰ و بدین گونه آنها مردمی محبوب و پُر شور و شوق، مردمی مورد لطف والای سَرور بودند.

And now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, and a church also established in the land of Jershon, and the armies of the Nephites were set round about the land of Jershon, yea, in all the borders round about the land of Zarahemla; behold the armies of the Lamanites had followed their brethren into the wilderness.

And thus there was a tremendous battle; yea, even such an one as never had been known among all the people in the land from the time Lehi left Jerusalem; yea, and tens of thousands of the Lamanites were slain and scattered abroad.

Yea, and also there was a tremendous slaughter among the people of Nephi; nevertheless, the Lamanites were driven and scattered, and the people of Nephi returned again to their land.

And now this was a time that there was a great mourning and lamentation heard throughout all the land, among all the people of Nephi—

Yea, the cry of widows mourning for their husbands, and also of fathers mourning for their sons, and the daughter for the brother, yea, the brother for the father; and thus the cry of mourning was heard among all of them, mourning for their kindred who had been slain.

And now surely this was a sorrowful day; yea, a time of solemnity, and a time of much fasting and prayer.

And thus endeth the fifteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi;

And this is the account of Ammon and his brethren, their journeyings in the land of Nephi, their sufferings in the land, their sorrows, and their afflictions, and their incomprehensible joy, and the reception and safety of the brethren in the land of Jershon. And now may the Lord, the Redeemer of all men, bless their souls forever.

And this is the account of the wars and contentions among the Nephites, and also the wars between the Nephites and the Lamanites; and the fifteenth year of the reign of the judges is ended.

۱ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه مردم عمون در سرزمین یرشون جای گرفتند، و یک کلیسا نیز در سرزمین یرشون برپا شد، و در دور و بر سرزمین یرشون، آری، در همه مرزهای دور و بر سرزمین زراحملا لشکریان نیفایان قرار داده شدند؛ بنگرید لشکریان لامانیان برادرانشان را در بیابان دنبال کرده بودند.

۲ و بدین گونه نبرد شگرفی درگرفت؛ آری، در میان مردم این سرزمین حتی از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرد چنین نبردی هرگز دیده نشده بود؛ آری، و ده ها هزار از لامانیان کشته و در اطراف پراکنده شدند.

۳ آری، و کشتاری شگرف نیز در میان مردم نیفای شد؛ با این وجود، لامانیان رانده و پراکنده شدند، و مردم نیفای دوباره به سرزمینشان بازگشتند.

۴ و اینک این زمانی بود که سوگواری و عزاداری بزرگی در سرتاسر همه سرزمین، در میان همه مردم نیفای شنیده می شد —

۵ آری، گریه سوگواری بیوگان برای شوهرانشان، و نیز سوگواری پدران برای پسرانشان، و دختر برای برادر، آری، برادر برای پدر؛ و بدین گونه گریه سوگواری در میان همه آنها شنیده می شد، سوگواری برای خویشاوندانی که کشته شده بودند.

۶ و اینک بدرستی این یک روز اندوهگین بود؛ آری، زمانی برای دلتنگی؛ و زمانی برای روزه و نیایش زیاد.

۷ و بدین گونه پانزدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان می یابد.

۸ و این سرگذشت عمون و برادرانش است، سفرهای آنها در سرزمین نیفای؛ زجر کشیدن های آنها، اندوه های آنها در سرزمین، و رنج های آنها، و شادی غیر قابل تصور آنها، و پذیرش و ایمنی برادرانش در سرزمین یرشون. و اینک باشد که سرور، بازخردار همه آدمیان، روان آنها را برای همیشه برکت دهد.

۹ و این سرگذشت جنگ ها و درگیری های میان نیفایان، و همچنین جنگ های بین نیفایان و لامانیان است؛ و پانزدهمین سال فرمانروایی داوران پایان می یابد.

And from the first year to the fifteenth has brought to pass the destruction of many thousand lives; yea, it has brought to pass an awful scene of bloodshed.

And the bodies of many thousands are laid low in the earth, while the bodies of many thousands are moldering in heaps upon the face of the earth; yea, and many thousands are mourning for the loss of their kindred, because they have reason to fear, according to the promises of the Lord, that they are consigned to a state of endless wo.

While many thousands of others truly mourn for the loss of their kindred, yet they rejoice and exult in the hope, and even know, according to the promises of the Lord, that they are raised to dwell at the right hand of God, in a state of never-ending happiness.

And thus we see how great the inequality of man is because of sin and transgression, and the power of the devil, which comes by the cunning plans which he hath devised to ensnare the hearts of men.

And thus we see the great call of diligence of men to labor in the vineyards of the Lord; and thus we see the great reason of sorrow, and also of rejoicing—sorrow because of death and destruction among men, and joy because of the light of Christ unto life.

۱۰ و از سال نخست تا پانزدهم، نابودی چندین هزار زندگی رُخ داده است؛ آری، صحنه ای وحشتناک از خونریزی رُخ داده است.

۱۱ و بدن های چندین هزار پایین در زمین گذاشته می شود، در حالیکه بدن های چندین هزار بر روی زمین انباشته شده، می پوشند، آری، و چندین هزار برای از دست دادن خویشاوندانشان سوگواری می کنند، برای اینکه آنها برپایه وعده های سَرور، که آنها به وضعیّت تیره روزی بی پایان واگذاشته می شوند، دلیلی برای ترسیدن دارند.

۱۲ در حالیکه چندین هزار دیگر براستی برای از دست دادن خویشاوندانشان سوگواری می کنند، با این حال در امید شادمانی و خوشی می کنند، و حتی می دانند، برپایه وعده های سَرور، اینکه آنها برخاسته می شوند تا در دست راست خدا، در وضعیّت خوشبختی پایان ناپذیری ساکن شوند.

۱۳ و بدین گونه ما می بینیم چه بزرگ است نابرابری آدمی به سبب گناه و سرپیچی، و قدرت اهریمن که با برنامه های حيله گرانه ای که طراحی کرده است تا دل های آدمیان را به دام اندازد.

۱۴ و بدین گونه ما می بینیم فراخوان بزرگ آدمیان را که در تاکستان سَرور با کوشایی زحمت می کشند؛ و بدین گونه ما دلیل بزرگ اندوه و شادمانی را نیز می بینیم — اندوه به سبب مرگ و نابودی در میان آدمیان، و شادی به سبب نور مسیح که به زندگی می انجامد.

O that I were an angel, and could have the wish of mine heart, that I might go forth and speak with the trump of God, with a voice to shake the earth, and cry repentance unto every people!

Yea, I would declare unto every soul, as with the voice of thunder, repentance and the plan of redemption, that they should repent and come unto our God, that there might not be more sorrow upon all the face of the earth.

But behold, I am a man, and do sin in my wish; for I ought to be content with the things which the Lord hath allotted unto me.

I ought not to harrow up in my desires the firm decree of a just God, for I know that he granteth unto men according to their desire, whether it be unto death or unto life; yea, I know that he allotteth unto men, yea, decreeth unto them decrees which are unalterable, according to their wills, whether they be unto salvation or unto destruction.

Yea, and I know that good and evil have come before all men; he that knoweth not good from evil is blameless; but he that knoweth good and evil, to him it is given according to his desires, whether he desireth good or evil, life or death, joy or remorse of conscience.

Now, seeing that I know these things, why should I desire more than to perform the work to which I have been called?

Why should I desire that I were an angel, that I could speak unto all the ends of the earth?

For behold, the Lord doth grant unto all nations, of their own nation and tongue, to teach his word, yea, in wisdom, all that he seeth fit that they should have; therefore we see that the Lord doth counsel in wisdom, according to that which is just and true.

I know that which the Lord hath commanded me, and I glory in it. I do not glory of myself, but I glory in that which the Lord hath commanded me; yea, and this is my glory, that perhaps I may be an instrument in the hands of God to bring some soul to repentance; and this is my joy.

۱ آه ای کاش من یک فرشته بودم و می توانستم آرزوی دل خود را داشته باشم، که بتوانم پیش روم و با شیپور خدا سخن گویم، با صدایی زمینی را بلرزانم و توبه را بر هر مردمی فریاد زنم!

۲ آری، من می خواهم به هر روانی، با صدای تندر توبه و برنامه باز خرید را اعلام کنم که آنها توبه کنند و به سوی خدایمان آیند، که دیگر اندوهی بر روی همه زمین نباشد.

۳ ولی بنگرید، من یک انسان هستم، و تمایل به گناه دارم؛ زیرا من می بایستی با چیزهایی که سرور به من اختصاص داده خرسند باشم.

۴ من نمی بایستی در خواسته هایم از حکم پایدار خدای دادگر آشفته شوم، زیرا من می دانم که او به آدمیان برپایه خواسته شان عطا می کند، خواه آن مرگ یا زندگی باشد؛ آری، من می دانم که او به آدمیان اختصاص می دهد، آری، بر آنها حکم هایی که دگرگون ناپذیرند را، برپایه خواسته های آنها، خواه به سوی رستگاری یا نابودی باشند، حکم می کند.

۵ آری، و من می دانم که نیکی و پلیدی پیش روی همه آدمیان آمده اند؛ او که نیکی را از پلیدی نمی شناسد بی تقصیر است؛ ولی او که نیکی و پلیدی را می شناسد، به او برپایه خواسته هایش، خواه او نیکی یا پلیدی، زندگی یا مرگ، شادی یا پشیمانی وجدان را خواستار باشد داده می شود.

۶ اینک، با دیدن این که من این چیزها را می دانم، چرا من بیشتر از انجام کاری که به آن فرا خوانده شده ام خواستار باشم؟

۷ چرا من خواستار باشم که یک فرشته باشم که بتوانم به همه کرانه های زمین سخن گویم؟

۸ زیرا بنگرید، سرور به همه ملت ها، از ملت و زبان خودشان، عطا می کند، تا سخنش را آموزش دهند، آری، در خردمندی، همه آنچه او مناسب می بیند که آنها داشته باشند؛ بنابراین ما می بینیم که سرور در خردمندی، برپایه آنچه دادگرانه و راست است، اندرز می دهد.

۹ من آنچه که سرور به من فرمان داده است را می دانم، و من در آن به وجد می آیم. من از خودم به وجد نمی آیم، بلکه من به آنچه که سرور به من فرمان داده است به وجد می آیم؛ آری، و این شکوه من است، که شاید من ابزاری در دست خدا باشم تا چند روان را به توبه آورم؛ و این شادی من است.

And behold, when I see many of my brethren truly penitent, and coming to the Lord their God, then is my soul filled with joy; then do I remember what the Lord has done for me, yea, even that he hath heard my prayer; yea, then do I remember his merciful arm which he extended towards me.

Yea, and I also remember the captivity of my fathers; for I surely do know that the Lord did deliver them out of bondage, and by this did establish his church; yea, the Lord God, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did deliver them out of bondage.

Yea, I have always remembered the captivity of my fathers; and that same God who delivered them out of the hands of the Egyptians did deliver them out of bondage.

Yea, and that same God did establish his church among them; yea, and that same God hath called me by a holy calling, to preach the word unto this people, and hath given me much success, in the which my joy is full.

But I do not joy in my own success alone, but my joy is more full because of the success of my brethren, who have been up to the land of Nephi.

Behold, they have labored exceedingly, and have brought forth much fruit; and how great shall be their reward!

Now, when I think of the success of these my brethren my soul is carried away, even to the separation of it from the body, as it were, so great is my joy.

And now may God grant unto these, my brethren, that they may sit down in the kingdom of God; yea, and also all those who are the fruit of their labors that they may go no more out, but that they may praise him forever. And may God grant that it may be done according to my words, even as I have spoken. Amen.

۱۰ و بنگرید، هنگامی که من بسیاری از برادرانم را می بینم که برآستی توبه می کنند و به سرورِ خدایشان می آیند، آنگاه روان من آکنده از شادی می شود؛ آنگاه من اینکه سرور چه برای من انجام داده است، آری، یعنی اینکه او نیایش های مرا شنیده است را به یاد می آورم؛ آری، آنگاه من بازوی مهربان او را که به سوی من دراز کرده است را به یاد می آورم.

۱۱ آری، و من اسارت پدرانم را نیز به یاد می آورم؛ زیرا بدرستی من می دانم که سرور آنها را از بندگی رهایی داد، و با این کار کلیسایش را برپا کرد؛ آری، سرور خدا، خدای ابراهیم، خدای اسحاق و خدای یعقوب آنها را از بندگی رهایی داد.

۱۲ آری، من همواره اسارت پدرانم را به یاد داشته ام؛ و اینکه همان خدایی که آنها را از دست مصریان رهایی داد آنها را از بندگی رهایی داد.

۱۳ آری، و اینکه همان خدا کلیسایش را در میان آنها برپا کرد؛ آری، و اینکه همان خدا مرا با یک فراخوانِ مقدس فرا خوانده است، تا سخن را به این مردم موعظه کنم، و به من موفقیت زیادی داده است که در آن شادی من کامل است.

۱۴ ولی من تنها در موفقیت خودم شادی نمی کنم، بلکه شادی من به سبب موفقیت برادرانم، که در سرزمین نیفای بوده اند، کامل تر شده است.

۱۵ بنگرید، آنها بی اندازه زحمت کشیده اند و میوه های زیادی را به بار آورده اند؛ و چه بزرگ خواهد بود پاداش آنها!

۱۶ اینک، هنگامی که من به موفقیت این برادرانم می اندیشم روانم گویی حتی به جدایی آن از بدن برده می شود، چنین بزرگ است شادی من.

۱۷ و اینک باشد که خدا به اینها، برادران من عطا کند که آنها در ملکوت خدا بنشینند؛ آری، و نیز همه کسانی که میوه های زحمت های آنان هستند که دیگر بیرون نروند بلکه او را برای همیشه ستایش کنند. و باشد که خدا برپایه سخنان من عطا کند، حتی همان گونه که سخن گفته ام که این انجام شود. آمین.

Behold, now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, yea, and also after the Lamanites were driven out of the land, and their dead were buried by the people of the land—

Now their dead were not numbered because of the greatness of their numbers; neither were the dead of the Nephites numbered—but it came to pass after they had buried their dead, and also after the days of fasting, and mourning, and prayer, (and it was in the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) there began to be continual peace throughout all the land.

Yea, and the people did observe to keep the commandments of the Lord; and they were strict in observing the ordinances of God, according to the law of Moses; for they were taught to keep the law of Moses until it should be fulfilled.

And thus the people did have no disturbance in all the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass that in the commencement of the seventeenth year of the reign of the judges, there was continual peace.

But it came to pass in the latter end of the seventeenth year, there came a man into the land of Zarahemla, and he was Anti-Christ, for he began to preach unto the people against the prophecies which had been spoken by the prophets, concerning the coming of Christ.

Now there was no law against a man's belief; for it was strictly contrary to the commands of God that there should be a law which should bring men on to unequal grounds.

For thus saith the scripture: Choose ye this day, whom ye will serve.

Now if a man desired to serve God, it was his privilege; or rather, if he believed in God it was his privilege to serve him; but if he did not believe in him there was no law to punish him.

۱ بنگرید، اینک چنین گذشت که پس از اینکه مردم عمون در یرشون جای گرفتند، آری، و نیز پس از اینکه لامانیان از سرزمین رانده شدند، و مردگان آنها بدست مردم آن سرزمین دفن شدند —

۲ اینک نه مردگان آنها به سبب تعداد زیادشان شمرده شدند؛ نه مردگان نیفایان شمرده شدند — ولی چنین گذشت که پس از اینکه آنها مردگانشان را دفن کردند، و نیز پس از روزهای روزه داری و سوگواری و نیایش، (و این در شانزدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای بود) آرامش پیوسته ای در سرتاسر همه سرزمین شروع شد.

۳ آری، و مردم می کوشیدند فرمان های سرور را نگاه دارند؛ و آنها در پای بندی به آیین های خدا، برپایه قانون موسی، دقیق بودند؛ زیرا به آنها آموزش داده شده بود تا قانون موسی را تا زمانی که آن برآورده شود نگاه دارند.

۴ و بدین گونه مردم در همه شانزدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، هیچ درگیری نداشتند.

۵ و چنین گذشت که در آغاز هفدهمین سال فرمانروایی داوران، آرامش پیوسته ای بود.

۶ ولی چنین گذشت که پیش از پایان هفدهمین سال، مردی به سرزمین زراحملا آمد و او ضد مسیح بود، زیرا او علیه نبوت هایی که از سوی پیامبران درباره آمدن مسیح گفته شده بود، شروع به موعظه کردن به مردم نمود.

۷ اینک هیچ قانونی علیه باورهای انسان نبود؛ زیرا این دقیقاً بر خلاف فرمان های خدا بود که قانونی باشد که آدمیان را به شرایط نابرابر آورد.

۸ زیرا بدین گونه نوشته مقدس می گوید: شما در این روز برگزینید به چه کسی خدمت خواهید کرد.

۹ اینک اگر آدمی خواستار خدمت به خدا بود، این حق ویژه او بود؛ یا به بیان بهتر، اگر او ایمان به خدا داشت این حق ویژه او بود تا به خدا خدمت کند؛ ولی اگر او ایمان به خدا نداشت هیچ قانونی نبود تا او را مجازات کند.

But if he murdered he was punished unto death; and if he robbed he was also punished; and if he stole he was also punished; and if he committed adultery he was also punished; yea, for all this wickedness they were punished.

For there was a law that men should be judged according to their crimes. Nevertheless, there was no law against a man's belief; therefore, a man was punished only for the crimes which he had done; therefore all men were on equal grounds.

And this Anti-Christ, whose name was Korihor, (and the law could have no hold upon him) began to preach unto the people that there should be no Christ. And after this manner did he preach, saying:

O ye that are bound down under a foolish and a vain hope, why do ye yoke yourselves with such foolish things? Why do ye look for a Christ? For no man can know of anything which is to come.

Behold, these things which ye call prophecies, which ye say are handed down by holy prophets, behold, they are foolish traditions of your fathers.

How do ye know of their surety? Behold, ye cannot know of things which ye do not see; therefore ye cannot know that there shall be a Christ.

Ye look forward and say that ye see a remission of your sins. But behold, it is the effect of a frenzied mind; and this derangement of your minds comes because of the traditions of your fathers, which lead you away into a belief of things which are not so.

And many more such things did he say unto them, telling them that there could be no atonement made for the sins of men, but every man fared in this life according to the management of the creature; therefore every man prospered according to his genius, and that every man conquered according to his strength; and whatsoever a man did was no crime.

And thus he did preach unto them, leading away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness, yea, leading away many women, and also men, to commit whoredoms —telling them that when a man was dead, that was the end thereof.

۱۰ ولی اگر او آدم می گشت به مرگ محکوم می شد؛ و همچنین اگر او راهزنی می کرد مجازات می شد؛ و همچنین اگر او دزدی می کرد مجازات می شد؛ و همچنین اگر او زنا می کرد مجازات می شد؛ آری، آنها برای همه این نابکاری ها مجازات می شدند.

۱۱ زیرا قانونی بود که آدمیان برپایه بزهکاری هایشان داوری شوند. با این وجود، هیچ قانونی علیه باورهای یک آدم نبود؛ بنابراین، یک آدم تنها برای بزهکاری هایی که او انجام داده بود مجازات می شد؛ بنابراین همه آدمیان شرایط برابر داشتند.

۱۲ و این ضد مسیح، که نامش گریحور بود، (و قانون نمی توانست او را بازدارد) شروع به موعظه بر مردم نمود که مسیحی نخواهد بود. و به این شیوه او موعظه کرد، گفتا:

۱۳ ای شمایی که در بند یک امید بی خردانه و بیهوده هستید، چرا خودتان را با چنین چیزهای بی خردانه به یوغ آورده اید؟ چرا شما به دنبال یک مسیح هستید؟ زیرا هیچ آدمی نمی تواند از چیزی که می آید آگاه باشد.

۱۴ بنگرید، این چیزهایی که شما نبوت می خوانید، که شما می گوئید از سوی پیامبران مقدس دست به دست شده اند، بنگرید، آنها سنت های بی خردانه پدران شما هستند.

۱۵ چگونه شما از درست بودن آنها آگاهید؟ بنگرید، شما نمی توانید از چیزهایی که نمی بینید آگاه باشید؛ بنابراین شما نمی توانید بدانید که مسیح خواهد بود.

۱۶ شما چشم براه هستید و می گوئید که آمرزشی از گناهانتان را می بینید. ولی بنگرید، این پیامد یک ذهن دیوانه است؛ و این ژولیدگی ذهن های شما به سبب سنت های پدران شما است، که شما را به باور کردن چیزهایی که چنین نیستند می کشاند.

۱۷ و چیزهای بسیاری مانند این را او به آنها گفت، برایشان می گفت که هیچ کفاره ای برای گناهان آدمیان نمی تواند آماده شده باشد، بلکه هر آدمی در این زندگی برپایه نظم آفریده گذران می کند؛ بنابراین هر آدمی برپایه هوش خودش کامروا می شود، و اینکه هر آدمی برپایه نیرویش چیره می شود؛ و هر کاری که انسان کند بزهکاری نیست.

۱۸ و او بدین گونه به آنها موعظه می کرد، دل های بسیاری را به گمراهی کشانده، سبب شد تا آنها سرشان را در نابکاریشان بالا بگیرند، آری، زنان و همچنین مردان بسیاری را به گمراهی کشاند تا روسپی گری کنند — برای آنها می گفت که هنگامی که یک انسان می میرد این پایان اوست.

Now this man went over to the land of Jershon also, to preach these things among the people of Ammon, who were once the people of the Lamanites.

But behold they were more wise than many of the Nephites; for they took him, and bound him, and carried him before Ammon, who was a high priest over that people.

And it came to pass that he caused that he should be carried out of the land. And he came over into the land of Gideon, and began to preach unto them also; and here he did not have much success, for he was taken and bound and carried before the high priest, and also the chief judge over the land.

And it came to pass that the high priest said unto him: Why do ye go about perverting the ways of the Lord? Why do ye teach this people that there shall be no Christ, to interrupt their rejoicings? Why do ye speak against all the prophecies of the holy prophets?

Now the high priest's name was Giddonah. And Korihor said unto him: Because I do not teach the foolish traditions of your fathers, and because I do not teach this people to bind themselves down under the foolish ordinances and performances which are laid down by ancient priests, to usurp power and authority over them, to keep them in ignorance, that they may not lift up their heads, but be brought down according to thy words.

Ye say that this people is a free people. Behold, I say they are in bondage. Ye say that those ancient prophecies are true. Behold, I say that ye do not know that they are true.

Ye say that this people is a guilty and a fallen people, because of the transgression of a parent. Behold, I say that a child is not guilty because of its parents.

And ye also say that Christ shall come. But behold, I say that ye do not know that there shall be a Christ. And ye say also that he shall be slain for the sins of the world—

۱۹ اینک این مرد به سرزمین یرشون نیز رفت، تا این چیزها را در میان مردم عمون، که زمانی مردم لامانیان بودند، موعظه کند.

۲۰ ولی بنگرید آنها از بسیاری از نیفایان خردمندتر بودند؛ زیرا آنها او را گرفتند و بستند، و به پیش عمون که کشیش اعظم بر آن مردم بود بردند.

۲۱ و چنین گذشت که وی واداشت که او را از سرزمین بیرون کنند. و او به سرزمین جدعون آمد، و شروع به موعظه کردن به آنها نیز نمود؛ و اینجا او موفقیت زیادی نداشت، زیرا او گرفته و بسته، و به پیش کشیش اعظم و همچنین داور اعظم بر آن سرزمین برده شد.

۲۲ و چنین گذشت که کشیش اعظم به او گفت: چرا تو به دور و بر می روی و راه های سرور را منحرف می کنی؟ چرا تو به این مردم آموزش می دهی که مسیحی نخواهد بود، تا شادمانی آنها را برهم زنی؟ چرا تو علیه همه نبوت های پیامبران مقدس سخن می گویی؟

۲۳ اینک نام آن کشیش اعظم جدعونا بود. و گریحور به او گفت: برای اینکه من سنت های بی خردانه پدران شما را آموزش نمی دهم، و برای اینکه من به این مردم آموزش نمی دهم تا خودشان را زیر آیین ها و اعمال بی خردانه ای که از سوی کشیشان باستان نهاده شده است، پایین به بند کشند، تا با زور بر آنها قدرت و اختیار داشته باشند، تا آنها را در نادانی نگاه دارند، که آنها نتوانند سرشان را بلند کنند، بلکه برپایه سخنان تو پایین آورده شوند.

۲۴ شما می گوید که این مردم مردمی آزاد هستند. بنگرید، من می گویم آنها در بند هستند. شما می گوید آن نبوت های باستانی راست هستند. بنگرید، من می گویم که شما نمی دانید که آنها راست هستند.

۲۵ شما می گوید که این مردم، به سبب سرپیچی یک پدر یا مادر، مجرم و مردمی فروافتاده هستند. بنگرید، من می گویم که یک بچه به سبب پدر و مادرش مجرم نیست.

۲۶ و شما همچنین می گوید که مسیح خواهد آمد. ولی بنگرید، من می گویم که شما نمی دانید که مسیحی خواهد بود. و شما همچنین می گوید که او برای گناهان جهان کشته خواهد

— شد

And thus ye lead away this people after the foolish traditions of your fathers, and according to your own desires; and ye keep them down, even as it were in bondage, that ye may glut yourselves with the labors of their hands, that they durst not look up with boldness, and that they durst not enjoy their rights and privileges.

Yea, they durst not make use of that which is their own lest they should offend their priests, who do yoke them according to their desires, and have brought them to believe, by their traditions and their dreams and their whims and their visions and their pretended mysteries, that they should, if they did not do according to their words, offend some unknown being, who they say is God—a being who never has been seen or known, who never was nor ever will be.

Now when the high priest and the chief judge saw the hardness of his heart, yea, when they saw that he would revile even against God, they would not make any reply to his words; but they caused that he should be bound; and they delivered him up into the hands of the officers, and sent him to the land of Zarahemla, that he might be brought before Alma, and the chief judge who was governor over all the land.

And it came to pass that when he was brought before Alma and the chief judge, he did go on in the same manner as he did in the land of Gideon; yea, he went on to blaspheme.

And he did rise up in great swelling words before Alma, and did revile against the priests and teachers, accusing them of leading away the people after the silly traditions of their fathers, for the sake of glutting on the labors of the people.

Now Alma said unto him: Thou knowest that we do not glut ourselves upon the labors of this people; for behold I have labored even from the commencement of the reign of the judges until now, with mine own hands for my support, notwithstanding my many travels round about the land to declare the word of God unto my people.

۲۷ و بدین گونه شما این مردم را بدنبال سُنّت های بی خردانه پدرانتان به گمراهی می کشانید؛ و برپایه خواسته های خودتان آنها را پایین نگاه می دارید، گویی در بند باشند که بتوانید با دسترنج آنها خودتان خوش گذرانی کنید که آنها جرأت نکنند با دلیری به بالا نگاه کنند، و اینکه آنها جرأت نکنند از حقوق و امتیازات خود بهره مند شوند.

۲۸ آری، آنها جرأت نمی کنند چیزی که از آن آنهاست را بکار برند مبادا کشیشانشان را دلخور کنند، کسانی که برپایه خواسته های خودشان آنها را به یوغ می آورند، و آنها را با سُنّت ها و خواب ها و خیالات و رؤیاهای و رازهای وانمودی شان، به این باور آورده اند که اگر آنها برپایه سخنانشان عمل نکنند، یک هستی ناشناخته که آنها می گویند خداست را آزرده می کنند — هستی ای که هرگز دیده یا شناخته نشده است که هرگز نبوده و نخواهد بود.

۲۹ اینک هنگامی که کشیش اعظم و داور اعظم دل سختی او را دیدند، آری، هنگامی که آنها دیدند که او حتی علیه خدا ناسزا می گوید، آنها به سخنانش هیچ پاسخی ندادند؛ بلکه واداشتند که او بسته شود؛ و او را بدست افسران سپردند، و او را به سرزمین زراحملا فرستادند که او بتواند به پیش آلما، و داور اعظم که فرماندار همه سرزمین بود آورده شود.

۳۰ و چنین گذشت که هنگامی که او به پیش آلما و داور اعظم آورده شد، او به همان شیوه ای که در سرزمین جدعون انجام داده بود ادامه داد؛ آری، او به گفگویی ادامه داد.

۳۱ و او با سخنان بسیار دُرشتی در برابر آلما ایستاد، و علیه کشیشان و آموزگاران ناسزا گفت، آنها را متهم کرده به اینکه، برای خوشگذرانی کردن با دسترنج مردم، مردم را به دنبال سُنّت های احمقانه پدرانشان گمراه می کنند.

۳۲ اینک آلما به او گفت: آیا تو می دانی که ما از دسترنج این مردم شکم خود را سیر نمی کنیم؛ زیرا بنگر من حتی از همان آغاز فرمانروایی داوران تاکنون، با وجود مسافرت های بسیارم که به دور و بر کرده ام تا سخن خدا را به مردمم اعلام کنم، با دستهای خودم برای تأمین خود کار کرده ام.

And notwithstanding the many labors which I have performed in the church, I have never received so much as even one senine for my labor; neither has any of my brethren, save it were in the judgment-seat; and then we have received only according to law for our time.

And now, if we do not receive anything for our labors in the church, what doth it profit us to labor in the church save it were to declare the truth, that we may have rejoicings in the joy of our brethren?

Then why sayest thou that we preach unto this people to get gain, when thou, of thyself, knowest that we receive no gain? And now, believest thou that we deceive this people, that causes such joy in their hearts?

And Korihor answered him, Yea.

And then Alma said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, Nay.

Now Alma said unto him: Will ye deny again that there is a God, and also deny the Christ? For behold, I say unto you, I know there is a God, and also that Christ shall come.

And now what evidence have ye that there is no God, or that Christ cometh not? I say unto you that ye have none, save it be your word only.

But, behold, I have all things as a testimony that these things are true; and ye also have all things as a testimony unto you that they are true; and will ye deny them? Believest thou that these things are true?

Behold, I know that thou believest, but thou art possessed with a lying spirit, and ye have put off the Spirit of God that it may have no place in you; but the devil has power over you, and he doth carry you about, working devices that he may destroy the children of God.

And now Korihor said unto Alma: If thou wilt show me a sign, that I may be convinced that there is a God, yea, show unto me that he hath power, and then will I be convinced of the truth of thy words.

۳۳ و با وجود کارهای بسیاری که من در کلیسا انجام داده ام، من هرگز حتی به اندازه یک سنین هم دریافت نکرده ام؛ نه هیچکدام از برادرانم، مگر در کرسی داوری؛ و آن زمان هم ما برپایه قانون تنها برای زمان کار خود دریافت کرده ایم.

۳۴ و اینک، اگر ما هیچ چیزی برای کارمان در کلیسا دریافت نمی کنیم، چه سودی دارد تا در کلیسا کار کنیم جز اینکه با اعلام کردن راستی، ما در شادی برادرانمان شادمانی کنیم؟

۳۵ آنگاه چرا تو می گویی که ما برای سوداندوزی به این مردم موعظه می کنیم، هنگامی که تو، خودت می دانی که ما هیچ سودی نمی بریم؟ و اینک، آیا تو باور داری این مردم را ما فریب می دهیم، که سبب چنین شادی در دل هایشان می شود؟

۳۶ و گریحور به او پاسخ داد، آری.

۳۷ و آنگاه آما به او گفت: آیا تو باور داری که خدایی هست؟

۳۸ و او پاسخ داد، نه.

۳۹ اینک آما به او گفت: آیا تو دوباره انکار می کنی که خدایی هست، و مسیح را نیز انکار می کنی؟ زیرا بنگر، من به تو می گویم، من می دانم خدایی هست، و مسیح نیز خواهد آمد.

۴۰ و اینک چه مدرکی داری که خدایی نیست، یا اینکه مسیح نمی آید؟ من به تو می گویم که تو هیچ نداری، جز تنها سخن خودت:

۴۱ ولی، بنگر، من همه چیزها را همچون گواهی که این چیزها راست هستند دارم؛ و تو نیز همه چیزها را همچون گواهی بر خودت که اینها راست هستند داری؛ و آیا آنها را انکار می کنی؟ آیا تو باور داری که این چیزها راست هستند؟

۴۲ بنگر، من می دانم که تو باور داری، ولی تو در تصرف یک روح دروغگو هستی، و تو روح خدا را کنار گذاشته ای که هیچ جایی در تو نداشته باشد، بلکه اهریمن بر تو قدرت دارد، و او تو را به دور و بر می کشاند، نیرنگ هایی را بکار برده که او بتواند فرزندان خدا را نابود کند.

۴۳ و اینک گریحور به آما گفت: اگر تو به من نشانه ای نشان دهی، که من متقاعد شوم که خدایی هست، آری، به من نشان دهی که او قدرت دارد، و آنگاه من به راستی سخنان تو متقاعد خواهم شد.

But Alma said unto him: Thou hast had signs enough; will ye tempt your God? Will ye say, Show unto me a sign, when ye have the testimony of all these thy brethren, and also all the holy prophets? The scriptures are laid before thee, yea, and all things denote there is a God; yea, even the earth, and all things that are upon the face of it, yea, and its motion, yea, and also all the planets which move in their regular form do witness that there is a Supreme Creator.

And yet do ye go about, leading away the hearts of this people, testifying unto them there is no God? And yet will ye deny against all these witnesses? And he said: Yea, I will deny, except ye shall show me a sign.

And now it came to pass that Alma said unto him: Behold, I am grieved because of the hardness of your heart, yea, that ye will still resist the spirit of the truth, that thy soul may be destroyed.

But behold, it is better that thy soul should be lost than that thou shouldst be the means of bringing many souls down to destruction, by thy lying and by thy flattering words; therefore if thou shalt deny again, behold God shall smite thee, that thou shalt become dumb, that thou shalt never open thy mouth any more, that thou shalt not deceive this people any more.

Now Korihor said unto him: I do not deny the existence of a God, but I do not believe that there is a God; and I say also, that ye do not know that there is a God; and except ye show me a sign, I will not believe.

Now Alma said unto him: This will I give unto thee for a sign, that thou shalt be struck dumb, according to my words; and I say, that in the name of God, ye shall be struck dumb, that ye shall no more have utterance.

Now when Alma had said these words, Korihor was struck dumb, that he could not have utterance, according to the words of Alma.

۴۴ ولی آلما به او گفت: تو به اندازه کافی نشانه هایی داشته ای؛ آیا خدایت را می آزمایی؟ آیا خواهی گفت، نشانه ای به من نشان ده، هنگامی که تو گواهی همه این برادرانت، و نیز همه پیامبران مقدس را داری؟ نوشته های مقدس در پیش تو نهاده شده اند، آری، و همه چیزها نشان می دهند که خدایی هست؛ آری، حتی زمین، و همه چیزهایی که بر روی آن هستند، آری، و چرخش آن، آری، و نیز همه سیاراتی که به شکل یکنواخت شان حرکت می کنند گواهی می دهند که آفریدگار برتری هست.

۴۵ و هنوز هم آیا تو به دور و بر می روی، دل های مردم را به گمراهی کشیده، گواهی می دهی که خدایی نیست؟ و هنوز هم آیا تو همه این گواهان را انکار می کنی؟ و او گفت: آری، من انکار خواهم کرد، جز اینکه شما به من نشانه ای نشان دهید.

۴۶ و اینک چنین گذشت که آلما به او گفت: بنگر، من به سبب سخت دلی تو غمگین شده ام، آری، اینکه تو در برابر روح حقیقت هنوز هم ایستادگی خواهی کرد، که روان تو نابود شود.

۴۷ ولی بنگر، این بهتر است که روان تو از دست برود تا اینکه با دروغ گفتن و سخنان چاپلوسانه تو، وسیله پایین آوردن روان های بسیاری به نابودی شوی؛ بنابراین اگر تو دوباره انکار کنی، بنگر خدا تو را خواهد زد که زیانت بند آید، که دیگر هرگز دهانت را باز نکنی و این مردم را بیش از این فریب ندهی.

۴۸ اینک گریحور به او گفت: من بودن یک خدا را انکار نمی کنم، ولی باور ندارم که خدایی هست؛ و نیز می گویم که شما نمی دانید که خدایی هست؛ و جز اینکه به من نشانه ای نشان دهید من باور نخواهم کرد.

۴۹ اینک آلما به او گفت: این را من به تو به عنوان نشانه ای خواهم داد، که برپایه سخنان من زیانت بند آید؛ و من می گویم، بنام خدا، که زیانت بند آید، که دیگر قدرت سخن گفتن نداشته باشی.

۵۰ اینک هنگامی که آلما این سخنان را گفت، برپایه سخنان آلما، زبان گریحور بند آمد که نتوانست سخن گوید.

And now when the chief judge saw this, he put forth his hand and wrote unto Korihor, saying: Art thou convinced of the power of God? In whom did ye desire that Alma should show forth his sign? Would ye that he should afflict others, to show unto thee a sign? Behold, he has showed unto you a sign; and now will ye dispute more?

And Korihor put forth his hand and wrote, saying: I know that I am dumb, for I cannot speak; and I know that nothing save it were the power of God could bring this upon me; yea, and I always knew that there was a God.

But behold, the devil hath deceived me; for he appeared unto me in the form of an angel, and said unto me: Go and reclaim this people, for they have all gone astray after an unknown God. And he said unto me: There is no God; yea, and he taught me that which I should say. And I have taught his words; and I taught them because they were pleasing unto the carnal mind; and I taught them, even until I had much success, insomuch that I verily believed that they were true; and for this cause I withstood the truth, even until I have brought this great curse upon me.

Now when he had said this, he besought that Alma should pray unto God, that the curse might be taken from him.

But Alma said unto him: If this curse should be taken from thee thou wouldst again lead away the hearts of this people; therefore, it shall be unto thee even as the Lord will.

And it came to pass that the curse was not taken off of Korihor; but he was cast out, and went about from house to house begging for his food.

Now the knowledge of what had happened unto Korihor was immediately published throughout all the land; yea, the proclamation was sent forth by the chief judge to all the people in the land, declaring unto those who had believed in the words of Korihor that they must speedily repent, lest the same judgments would come unto them.

۵۱ و اینک هنگامی که داور اعظم این را دید، دستش را دراز کرد و به گریحور نوشت، گفتا: آیا تو به قدرت خدا متقاعد شدی؟ در چه کسی تو خواستار بودی آلمان نشان اش را نشان دهد؟ آیا تو می خواهی که او دیگران را رنج دهد، تا به تو نشانه ای نشان دهد؟ بنگر، او به تو نشانه ای نشان داه است؛ و اینک آیا تو دیگر شک می کنی؟

۵۲ و گریحور دستش را دراز کرد و نوشت، گفتا: من می دانم که زبانم بند آمده است، زیرا نمی توانم سخن گویم؛ و من می دانم که هیچ چیزی مگر قدرت خدا نیست که بتواند این را بر من آورد؛ آری، و من همواره می دانستم که خدایی هست.

۵۳ ولی بنگرید، اهریمن مرا فریب داده است؛ زیرا او به شکل یک فرشته بر من پدیدار شد و به من گفت: برو و این مردم را بازگردان، زیرا آنها همه به دنبال خدایی ناشناخته به بیراهه رفته اند. و او به من گفت: خدایی نیست؛ آری، و او به من آموخت که چه بگویم. و من سخنان او را آموزش داده ام؛ و من آنها را آموزش داده ام برای اینکه آنها بر پندار نفسانی دلپذیر هستند؛ و من آنها را آموزش داده ام حتی تا اینکه موفقیت زیادی داشتم، به اندازه ای که همانا من باور کردم که آنها راست هستند؛ و به این دلیل من در برابر راستی ایستادم، حتی تا اینکه من این نفرین بزرگ را بر خود آوردم.

۵۴ اینک هنگامی که او این را گفت، خواهش کرد که آلمان به درگاه خدا نیایش کند که نفرین از او برداشته شود.

۵۵ ولی آلمان به او گفت: اگر این نفرین از تو برداشته شود تو می خواهی دوباره دل های این مردم را به گمراهی بکشانی؛ بنابراین، چنان که خواست سرور باشد بر تو خواهد بود.

۵۶ و چنین گذشت که نفرین از گریحور برداشته نشد؛ ولی او بیرون انداخته شد، و از خانه ای به خانه ای می رفت برای غذایش گدایی می کرد.

۵۷ اینک خبر آنچه بر گریحور رخ داده بود بی درنگ در سرتاسر همه سرزمین پخش شد؛ آری، بیانیه ای از سوی داور اعظم به همه مردم سرزمین فرستاده شد، با اعلام به آنهايي که سخنان گریحور را باور کرده بودند اینکه آنها باید به سرعت توبه کنند، مبادا همان مجازات بر آنها بیاید.

And it came to pass that they were all convinced of the wickedness of Korihor; therefore they were all converted again unto the Lord; and this put an end to the iniquity after the manner of Korihor. And Korihor did go about from house to house, begging food for his support.

And it came to pass that as he went forth among the people, yea, among a people who had separated themselves from the Nephites and called themselves Zoramites, being led by a man whose name was Zoram—and as he went forth amongst them, behold, he was run upon and trodden down, even until he was dead.

And thus we see the end of him who perverteth the ways of the Lord; and thus we see that the devil will not support his children at the last day, but doth speedily drag them down to hell.

۵۸ و چنین گذشت که آنها همه به نابکاری گریحور متقاعد شدند؛ بنابراین آنها همه دوباره به سرور گرویدند؛ و این به نابکاری شیوه گریحور پایان داد. و گریحور از خانه ای به خانه ای می رفت، برای تأمین خود برای غذا گدایی می کرد.

۵۹ و چنین گذشت که همچنان که او به میان مردم می رفت، آری، به میان مردمی که خودشان را از نیفایان جدا کرده بودند و خود را زرامیان می خواندند، از سوی مردی که نامش زرام بود رهبری شده — و همچنان که او به میان آنها می رفت، بنگرید، او به زیر افتاد و لگدمال شد، حتی تا اینکه مُرد.

۶۰ و بدین گونه ما می بینیم پایان کسی که راه های سرور را منحرف می کند؛ و بدین گونه ما می بینیم که اهریمن فرزندان را در روز آخر پشتمانی نخواهد کرد بلکه آنها را بسرعت پایین به دوزخ خواهد کشید.

Now it came to pass that after the end of Korihor, Alma having received tidings that the Zoramites were perverting the ways of the Lord, and that Zoram, who was their leader, was leading the hearts of the people to bow down to dumb idols, his heart again began to sicken because of the iniquity of the people.

For it was the cause of great sorrow to Alma to know of iniquity among his people; therefore his heart was exceedingly sorrowful because of the separation of the Zoramites from the Nephites.

Now the Zoramites had gathered themselves together in a land which they called Antionum, which was east of the land of Zarahemla, which lay nearly bordering upon the seashore, which was south of the land of Jershon, which also bordered upon the wilderness south, which wilderness was full of the Lamanites.

Now the Nephites greatly feared that the Zoramites would enter into a correspondence with the Lamanites, and that it would be the means of great loss on the part of the Nephites.

And now, as the preaching of the word had a great tendency to lead the people to do that which was just—yea, it had had more powerful effect upon the minds of the people than the sword, or anything else, which had happened unto them—therefore Alma thought it was expedient that they should try the virtue of the word of God.

Therefore he took Ammon, and Aaron, and Omner; and Himni he did leave in the church in Zarahemla; but the former three he took with him, and also Amulek and Zeezrom, who were at Melek; and he also took two of his sons.

Now the eldest of his sons he took not with him, and his name was Helaman; but the names of those whom he took with him were Shiblon and Corianton; and these are the names of those who went with him among the Zoramites, to preach unto them the word.

Now the Zoramites were dissenters from the Nephites; therefore they had had the word of God preached unto them.

۱ اینک چنین گذشت که پس از پایان گریحور، آلما خبری دریافت کرده که زرامیان راه های سرور را منحرف می کنند، و اینکه زرام، کسی که رهبر آنها بود، دل های مردم را به سر فرود آوردن در برابر بت های بی زبان می کشاند، آلما دلش به سبب نابکاری مردم دوباره شروع به بیمار شدن نمود.

۲ زیرا آگاهی از نابکاری در میان مردم، سبب اندوه بزرگی برای آلما شد؛ از این رو به سبب جدایی زرامیان از نیفایان دلش بی اندازه اندوهگین شد.

۳ اینک زرامیان در سرزمینی گرد هم آمده بودند که آن را آنطیونم می خواندند، که در شرق سرزمین زراحملا بود، که کمابیش هم مرز دریا بود، که در جنوب سرزمین یرشون بود، که نیز در مرز بیابان جنوبی بود، بیابانی که پُر از لامانیان بود.

۴ اینک نیفایان بسیار می ترسیدند که زرامیان با لامانیان ارتباط برقرار کنند، و اینکه آن موجب از دست دادن بزرگی بر آن بخش از نیفایان شود.

۵ و اینک، از آنجایی که موعظه کردن سخن، به راهنمایی کردن مردم به انجام چیزی که دادگرانه است گرایش زیادی داشت — آری، این بر ذهن مردم اثر قدرتمندتری از شمشیر داشت، یا هر چیز دیگری که برای آنها رخ داده بود — بنابراین آلما اندیشید این مناسب است که آنها قدرتمندی سخن خدا را بکار برند.

۶ بنابراین او عمون و هارون و عمُمر را برداشت؛ و حیمنی را او در کلیسا در زراحملا باقی گذاشت؛ ولی آن سه نفر او را با خود برداشت، و نیز عمولک و زیزروم که در مِلک بودند، و دو تن از پسرانش را نیز برداشت.

۷ اینک ارشدترین پسرش را او با خود برداشت، و نام او هیلامان بود؛ ولی نام کسانی که او با خود برداشت شبلون و کوریانتون بود؛ و اینها نام های کسانی هستند که با او به میان زرامیان رفتند، تا سخن را بر آنها موعظه کنند.

۸ اینک زرامیان از نیفایان جدا شده بودند؛ بنابراین به آنها سخن خدا موعظه شده بود.

But they had fallen into great errors, for they would not observe to keep the commandments of God, and his statutes, according to the law of Moses.

Neither would they observe the performances of the church, to continue in prayer and supplication to God daily, that they might not enter into temptation.

Yea, in fine, they did pervert the ways of the Lord in very many instances; therefore, for this cause, Alma and his brethren went into the land to preach the word unto them.

Now, when they had come into the land, behold, to their astonishment they found that the Zoramites had built synagogues, and that they did gather themselves together on one day of the week, which day they did call the day of the Lord; and they did worship after a manner which Alma and his brethren had never beheld;

For they had a place built up in the center of their synagogue, a place for standing, which was high above the head; and the top thereof would only admit one person.

Therefore, whosoever desired to worship must go forth and stand upon the top thereof, and stretch forth his hands towards heaven, and cry with a loud voice, saying:

Holy, holy God; we believe that thou art God, and we believe that thou art holy, and that thou wast a spirit, and that thou art a spirit, and that thou wilt be a spirit forever.

Holy God, we believe that thou hast separated us from our brethren; and we do not believe in the tradition of our brethren, which was handed down to them by the childishness of their fathers; but we believe that thou hast elected us to be thy holy children; and also thou hast made it known unto us that there shall be no Christ.

But thou art the same yesterday, today, and forever; and thou hast elected us that we shall be saved, whilst all around us are elected to be cast by thy wrath down to hell; for the which holiness, O God, we thank thee; and we also thank thee that thou hast elected us, that we may not be led away after the foolish traditions of our brethren, which doth bind them down to a belief of Christ, which doth lead their hearts to wander far from thee, our God.

۹ ولی آنها به اشتباه های بزرگی فروافتاده بودند، زیرا آنها برپایه قانون موسی، در نگاه داری فرمان های خدا و دستورات او نمی کوشیدند.

۱۰ آنها به اعمال کلیسا هم پای بند نبودند، تا روزانه در نیایش و دعا به درگاه خدا ادامه دهند که به وسوسه نیفتند.

۱۱ آری، خلاصه، آنها راه های سرور را در موارد بسیاری منحرف می کردند؛ بنابراین، به این دلیل، آلما و برادرانش به آن سرزمین رفتند تا سخن را به آنها موعظه کنند.

۱۲ اینک، هنگامی که آنها به آن سرزمین وارد شدند، بنگرید، با حیرت دریافتند که زرامیان کنیسه هایی ساخته بودند، و اینکه آنها در یک روز از هفته، که آن روز را روز سرور می خواندند، گرد هم می آمدند؛ و آنها به شیوه ای پرستش می کردند که آلما و برادرانش هرگز ندیده بودند؛

۱۳ زیرا آنها جایی در مرکز کنیسه خود ساخته شده داشتند، جایی برای ایستادن، که بلند بالاتر از سر بود؛ و تنها یک نفر می توانست روی آن جای گیرد.

۱۴ بنابراین، هر کسی که خواستار پرستش بود باید پیش می رفت و در بالای آن می ایستاد، و دست های خود را بسوی آسمان دراز می کرد، و با صدای بلندی فریاد می زد، می گفت:

۱۵ مقدس، خدای مقدس؛ ما باور داریم که تو خدا هستی و ما باور داریم که تو مقدس هستی، و اینکه تو یک روح بودی، و اینکه تو یک روح هستی و اینکه تو برای همیشه یک روح خواهی بود.

۱۶ خدای مقدس، ما باور داریم که تو ما را از برادرانمان جدا کرده ای؛ و ما سنت های برادرانمان را، که به دلیل بچگانه بودن پدرانشان بدست آنها داده شده است باور نداریم، بلکه ما باور داریم که تو ما را برگزیده ای تا فرزندان مقدس تو باشیم؛ و تو همچنین این را آشکار کرده ای که هیچ مسیحی نخواهد بود.

۱۷ بلکه تو دیروز، امروز و برای همیشه یکسان هستی؛ و تو ما را برگزیده ای که نجات یابیم، در حالیکه همه در پیرامون ما برگزیده شده اند تا با غضب تو به دوزخ انداخته شوند؛ که برای مقدس بودن، ای خدا، ما تو را سپاس می گزاریم؛ و ما همچنین تو را سپاس می گزاریم که تو ما را برگزیده ای، که ما به دنبال سنت های بی خردانه برادرانمان، که آنها را به ایمان به مسیح پایین به بند می کشد، که دل های آنها را به سرگردان شدن از تو، خدای ما، هدایت می کند، به بیراهه کشیده نشویم.

And again we thank thee, O God, that we are a chosen and a holy people. Amen.

Now it came to pass that after Alma and his brethren and his sons had heard these prayers, they were astonished beyond all measure.

For behold, every man did go forth and offer up these same prayers.

Now the place was called by them Rameumptom, which, being interpreted, is the holy stand.

Now, from this stand they did offer up, every man, the selfsame prayer unto God, thanking their God that they were chosen of him, and that he did not lead them away after the tradition of their brethren, and that their hearts were not stolen away to believe in things to come, which they knew nothing about.

Now, after the people had all offered up thanks after this manner, they returned to their homes, never speaking of their God again until they had assembled themselves together again to the holy stand, to offer up thanks after their manner.

Now when Alma saw this his heart was grieved; for he saw that they were a wicked and a perverse people; yea, he saw that their hearts were set upon gold, and upon silver, and upon all manner of fine goods.

Yea, and he also saw that their hearts were lifted up unto great boasting, in their pride.

And he lifted up his voice to heaven, and cried, saying: O, how long, O Lord, wilt thou suffer that thy servants shall dwell here below in the flesh, to behold such gross wickedness among the children of men?

Behold, O God, they cry unto thee, and yet their hearts are swallowed up in their pride. Behold, O God, they cry unto thee with their mouths, while they are puffed up, even to greatness, with the vain things of the world.

Behold, O my God, their costly apparel, and their ringlets, and their bracelets, and their ornaments of gold, and all their precious things which they are ornamented with; and behold, their hearts are set upon them, and yet they cry unto thee and say—We thank thee, O God, for we are a chosen people unto thee, while others shall perish.

۱۸ و دوباره ما تو را سپاس می‌گزاریم، ای خدا، که ما مردمی برگزیده و مقدّس هستیم. آمین.

۱۹ اینک چنین گذشت که پس از اینکه آما و برادرانش و پسرانش این نیایش‌ها را شنیدند، بیش از اندازه حیرت زده شدند.

۲۰ زیرا بنگرید، هر آدمی پیش می‌رفت و همان نیایش‌ها را بجا می‌آورد.

۲۱ اینک آن مکان از سوی آنها رامیمتوم خوانده می‌شد، که، ترجمه آن جایگاه مقدّس است.

۲۲ اینک، از این جایگاه آنها نیایش می‌کردند، هر آدمی، همین نیایش را به خدا می‌کرد، خدای خود را سپاس می‌گزارند که آنها از سوی او برگزیده شده بودند، و اینکه او آنها را به دنبال سنت‌های برادرانشان به بیراهه نکشاند، و اینکه دل‌های آنها به باور کردن چیزهایی که می‌آیند، که درباره آنها هیچ نمی‌دانستند، ربوده نشده بود.

۲۳ اینک، پس از اینکه مردم همه به این شیوه سپاسگزاری می‌کردند، به خانه‌هایشان باز می‌گشتند، هرگز از خدایشان دوباره سخن نگفته تا زمانی که آنها دوباره در جایگاه مقدّس گرد می‌آمدند، تا به شیوه خود، سپاسگزاری کنند.

۲۴ اینک هنگامی که آما این را دید دلش غمگین شد؛ زیرا او دید که آنها مردمی نابکار و منحرف بودند؛ آری، او دید که دل‌های آنها بر طلا و نقره، و بر همه گونه کالاهای عالی قرار داشت.

۲۵ آری، و او همچنین دید که دل‌های آنها در بالیدن زیاد، غرق در غرورشان شده بودند.

۲۶ و او صدایش را به آسمان بلند کرده و فریاد برآورد، گفتا: آه، تا کی، سرور، تو روا می‌داری که خدمتگزاران تو این پایین در جسم ساکن باشند، تا چنین نابکاری بزرگی را در میان فرزندان آدمی بنگرند؟

۲۷ بنگر، خدایا، آنها به تو زاری می‌کنند، و هنوز هم دل‌هایشان در غرورشان فرو برده شده است، ای خدا، بنگر، آنها با دهانشان به تو زاری می‌کنند، در حالیکه خود بزرگ بین شده‌اند، حتی به عظمت با چیزهای بیهوده جهان.

۲۸ بنگر، ای خدای من، جامه‌های گرانشان، و انگشترها و دستبندها و زیورهای طلایی‌شان، و همه چیزهای گرانبهایی که با آنها آراسته هستند؛ و بنگر، دل‌های آنان بر آنها نهاده شده است، و هنوز هم آنان به تو زاری می‌کنند و می‌گویند— ما تو را سپاس می‌گزاریم، ای خدا، زیرا ما مردمی برگزیده برای تو هستیم، در حالیکه دیگران هلاک خواهند شد.

Yea, and they say that thou hast made it known unto them that there shall be no Christ.

O Lord God, how long wilt thou suffer that such wickedness and infidelity shall be among this people? O Lord, wilt thou give me strength, that I may bear with mine infirmities. For I am infirm, and such wickedness among this people doth pain my soul.

O Lord, my heart is exceedingly sorrowful; wilt thou comfort my soul in Christ. O Lord, wilt thou grant unto me that I may have strength, that I may suffer with patience these afflictions which shall come upon me, because of the iniquity of this people.

O Lord, wilt thou comfort my soul, and give unto me success, and also my fellow laborers who are with me—yea, Ammon, and Aaron, and Omner, and also Amulek and Zeezrom, and also my two sons—yea, even all these wilt thou comfort, O Lord. Yea, wilt thou comfort their souls in Christ.

Wilt thou grant unto them that they may have strength, that they may bear their afflictions which shall come upon them because of the iniquities of this people.

O Lord, wilt thou grant unto us that we may have success in bringing them again unto thee in Christ.

Behold, O Lord, their souls are precious, and many of them are our brethren; therefore, give unto us, O Lord, power and wisdom that we may bring these, our brethren, again unto thee.

Now it came to pass that when Alma had said these words, that he clapped his hands upon all them who were with him. And behold, as he clapped his hands upon them, they were filled with the Holy Spirit.

And after that they did separate themselves one from another, taking no thought for themselves what they should eat, or what they should drink, or what they should put on.

And the Lord provided for them that they should hunger not, neither should they thirst; yea, and he also gave them strength, that they should suffer no manner of afflictions, save it were swallowed up in the joy of Christ. Now this was according to the prayer of Alma; and this because he prayed in faith.

۲۹ آری، و آنها می گویند که تو بر آنها آشکار کرده ای که هیچ مسیحی نخواهد بود.

۳۰ سَرَوْرَا خدایا، تا کی تو روا می داری که چنین نابکاری و بی ایمانی در میان این مردم باشد؟ سَرَوْرَا، تو به من نیرویی ده، که بتوانم ناتوانیم را تحمّل کنم. زیرا من ناتوان هستم، و چنین نابکاری در میان این مردم روانم را به درد می آورد.

۳۱ سَرَوْرَا، دلم بی اندازه اندوهگین است؛ تو روان مرا در مسیح آسایش ده. سَرَوْرَا، تو به من عطا کن که نیرو داشته باشم که این رنج هایی که به سبب نابکاری این مردم بر من می آید را با صبوری تحمّل کنم.

۳۲ سَرَوْرَا، روان مرا آسایش ده، و به من و به یاران زحمت کشم که با من هستند نیز موفقیت ده — آری، عمون و هارون و عُمْنر، و همچنین عمولک و زیزروم، و دو پسر من نیز — آری، یعنی همه اینها را تو آسایش ده، سَرَوْرَا، آری، تو روان های آنها را در مسیح آسایش ده.

۳۳ تو به آنها عطا کن که آنها نیرو داشته باشند، که رنج هایشان که به سبب نابکاری های این مردم بر سر آنها خواهد آمد را تحمّل کنند.

۳۴ سَرَوْرَا، تو به ما عطا کن که در آوردن دوباره آنها به تو در مسیح موفقیت داشته شویم.

۳۵ بنگر، سَرَوْرَا، روان های آنها گرانها هستند، و بسیاری از آنها برادران ما هستند؛ بنابراین، به ما، سَرَوْرَا، قدرت و خردمندی ده که بتوانیم اینها، برادرانمان را دوباره به سوی تو آوریم.

۳۶ اینک چنین گذشت که هنگامی که آلما این سخنان را گفت، اینکه او دست هایش را بر همه کسانی که با او بودند گذاشت. و بنگرید، همین که او دست هایش را بر آنها گذاشت، آنها آکنده از روح مقدّس شدند.

۳۷ و پس از اینکه آنها از همدیگر جدا شدند، به خودشان هیچ نیاندیشیدند چه بخورند، یا چه بنوشند، یا چه بر تن کنند.

۳۸ و سَرَوْرَا برای آنها فراهم کرد که نه گرسنه بمانند، نه تشنه؛ آری، و او به آنها نیرو نیز داد که هیچ گونه رنجی نبرند، و اینکه تنها در شادی مسیح فرو برده شوند. اینک این برپایه نیایش آلما بود؛ و این برای اینکه او با ایمان نیایش کرد.

And it came to pass that they did go forth, and began to preach the word of God unto the people, entering into their synagogues, and into their houses; yea, and even they did preach the word in their streets.

And it came to pass that after much labor among them, they began to have success among the poor class of people; for behold, they were cast out of the synagogues because of the coarseness of their apparel—

Therefore they were not permitted to enter into their synagogues to worship God, being esteemed as filthiness; therefore they were poor; yea, they were esteemed by their brethren as dross; therefore they were poor as to things of the world; and also they were poor in heart.

Now, as Alma was teaching and speaking unto the people upon the hill Onidah, there came a great multitude unto him, who were those of whom we have been speaking, of whom were poor in heart, because of their poverty as to the things of the world.

And they came unto Alma; and the one who was the foremost among them said unto him: Behold, what shall these my brethren do, for they are despised of all men because of their poverty, yea, and more especially by our priests; for they have cast us out of our synagogues which we have labored abundantly to build with our own hands; and they have cast us out because of our exceeding poverty; and we have no place to worship our God; and behold, what shall we do?

And now when Alma heard this, he turned him about, his face immediately towards him, and he beheld with great joy; for he beheld that their afflictions had truly humbled them, and that they were in a preparation to hear the word.

Therefore he did say no more to the other multitude; but he stretched forth his hand, and cried unto those whom he beheld, who were truly penitent, and said unto them:

I behold that ye are lowly in heart; and if so, blessed are ye.

۱ و چنین گذشت که آنها پیش رفتند و به کنیسه ها و خانه های آنها وارد شده، شروع به موعظه سخن خدا به مردم نمودند؛ آری، آنها حتی در خیابان های آنها سخن را موعظه کردند.

۲ و چنین گذشت که پس از زحمت زیاد در میان آنها، در میان طبقه بینوای مردم شروع به موفقیت داشتن نمودند؛ زیرا بنگرید، آنها به سبب زنده بودن جامه هایشان از کنیسه ها بیرون انداخته شده بودند —

۳ بنابراین آنها، همچون آلودگی در نظر گرفته شده، اجازه نداشتند به کنیسه هایشان وارد شوند تا خدا را پرستش کنند؛ بنابراین آنها بینوا بودند، آری، آنها از سوی برادرانشان همچون پسمانده در نظر گرفته می شدند؛ بنابراین آنها نسبت به چیزهای جهان بینوا بودند؛ و در دل نیز بینوا بودند.

۴ اینک، همچنان که آلما به مردم در بالای تپه اونیده آموزش می داد و سخن می گفت، جمعیت بزرگی نزد او آمدند، که از کسانی بودند که ما از آنها سخن گفته ایم، از کسانی که به سبب ثهدستی نسبت به چیزهای جهان، در دل بینوا بودند.

۵ و آنها به نزد آلما آمدند؛ و یکی که در میان آنها پیشتر بود به او گفت: بنگر، این برادران من چه می بایستی بکنند، زیرا آنها به سبب ثهدستی از سوی همه آدمیان خوار شمرده می شوند، آری، و به ویژه از سوی کشیشان ما؛ زیرا آنها ما را که زحمت فراوانی کشیده ایم تا کنیسه ها را با دست های خودمان بنا کنیم بیرون انداخته اند؛ و ما را به سبب ثهدستی بی اندازه مان بیرون انداخته اند؛ و ما هیچ جایی برای پرستش خدایمان نداریم؛ و بنگر، ما چه می بایستی انجام دهیم؟

۶ و اینک هنگامی که آلما این را شنید برگشته بیدرنگ رویش را بسوی او کرد، و با شادی بزرگی نگریست؛ زیرا او نگریست که رنج هایشان برآستی آنها را فروتن کرده بود، و اینکه آنها آمادگی شنیدن سخن را داشتند.

۷ بنابراین او به آن جمعیت دیگر بیش از این سخن نگفت؛ ولی دستش را دراز کرد، و به آنهايي که او می نگریست، کسانی که برآستی توبه کار بودند، فریاد برآورد، و به آنها گفت:

۸ من می نگرم که شما افتاده دل هستید؛ و اگر چنین باشد، برکت یافته هستید شما.

Behold thy brother hath said, What shall we do?— for we are cast out of our synagogues, that we cannot worship our God.

Behold I say unto you, do ye suppose that ye cannot worship God save it be in your synagogues only?

And moreover, I would ask, do ye suppose that ye must not worship God only once in a week?

I say unto you, it is well that ye are cast out of your synagogues, that ye may be humble, and that ye may learn wisdom; for it is necessary that ye should learn wisdom; for it is because that ye are cast out, that ye are despised of your brethren because of your exceeding poverty, that ye are brought to a lowliness of heart; for ye are necessarily brought to be humble.

And now, because ye are compelled to be humble blessed are ye; for a man sometimes, if he is compelled to be humble, seeketh repentance; and now surely, whosoever repenteth shall find mercy; and he that findeth mercy and endureth to the end the same shall be saved.

And now, as I said unto you, that because ye were compelled to be humble ye were blessed, do ye not suppose that they are more blessed who truly humble themselves because of the word?

Yea, he that truly humbleth himself, and repenteth of his sins, and endureth to the end, the same shall be blessed—yea, much more blessed than they who are compelled to be humble because of their exceeding poverty.

Therefore, blessed are they who humble themselves without being compelled to be humble; or rather, in other words, blessed is he that believeth in the word of God, and is baptized without stubbornness of heart, yea, without being brought to know the word, or even compelled to know, before they will believe.

Yea, there are many who do say: If thou wilt show unto us a sign from heaven, then we shall know of a surety; then we shall believe.

Now I ask, is this faith? Behold, I say unto you, Nay; for if a man knoweth a thing he hath no cause to believe, for he knoweth it.

۹ بنگرید برادر شما گفته است، چه باید انجام دهیم؟ — زیرا ما از کنیسه هایمان بیرون انداخته شده ایم، اینکه نمی توانیم خدایمان را پرستش کنیم.

۱۰ بنگرید من به شما می گویم، آیا گمان می کنید که شما نمی توانید خدا را پرستش کنید مگر تنها در کنیسه های خودتان؟

۱۱ و افزون بر این، من می خواهم بپرسم، که آیا گمان می کنید که باید خدا را تنها یکبار در هفته پرستش کنید؟

۱۲ من به شما می گویم، این خوب بوده که شما از کنیسه هایتان بیرون انداخته شده اید، که فروتن شوید، و اینکه خردمندی را یاد بگیرید؛ زیرا این ضروری بوده است که شما خردمندی را یاد بگیرید؛ زیرا برای اینست که شما بیرون انداخته شده اید، که به سبب تهیدستی بی اندازه تان از سوی برادرانتان خوار شمرده شده اید، که به افتاده دل شدن آورده شده اید؛ زیرا شما به ناچار آورده شده اید تا فروتن شوید.

۱۳ و اینک، از آنجایی که شما وادار شده اید تا فروتن باشید برکت یافته هستید شما؛ زیرا گاهی یک انسان، اگر وادار به فروتنی شود، به دنبال توبه برمی آید؛ و اینک بدرستی، هر کسی که توبه کند رحمت می یابد، و آن که رحمت می یابد و تا پایان پایداری می کند همان نجات خواهد یافت.

۱۴ و اینک، همان گونه که من به شما گفتم، که از آنجایی که شما وادار به فروتنی شدید شما برکت یافته شدید، آیا گمان نمی کنید که آنهایی که براستی خودشان را به سبب سخن فروتن کردند بیشتر برکت یافته هستند؟

۱۵ آری، آن که براستی خودش را فروتن می کند و از گناهانش توبه می کند و تا پایان پایداری می کند، همان برکت خواهد یافت — آری، بیشتر برکت یافته هستند تا آنهایی که به سبب تهیدستی وادار به فروتنی می شوند.

۱۶ بنابراین، برکت یافته آنهایی هستند که بدون وادار شدن به فروتنی خودشان را فروتن می کنند؛ یا بهتر، به بیان دیگر، برکت یافته آن کسی است که به سخن خدا ایمان می آورد، و بدون سرسخت دلی تعمیم می یابد، آری، آنها از پیش ایمان می آورند، بدون اینکه به سخن خدا آورده شوند، یا حتی وادار به دانستن شوند.

۱۷ آری، بسیاری هستند که می گویند: اگر تو به ما نشانه ای از بهشت نشان دهی، آنگاه ما بدرستی خواهیم دانست؛ سپس ما ایمان خواهیم آورد.

۱۸ اینک من می پرسم، آیا این ایمان است؟ بنگرید، من به شما می گویم، نه؛ زیرا اگر یک انسان چیزی را بداند او دلیلی برای ایمان آوردن ندارد، زیرا او آن را می داند.

And now, how much more cursed is he that knoweth the will of God and doeth it not, than he that only believeth, or only hath cause to believe, and falleth into transgression?

Now of this thing ye must judge. Behold, I say unto you, that it is on the one hand even as it is on the other; and it shall be unto every man according to his work.

And now as I said concerning faith—faith is not to have a perfect knowledge of things; therefore if ye have faith ye hope for things which are not seen, which are true.

And now, behold, I say unto you, and I would that ye should remember, that God is merciful unto all who believe on his name; therefore he desireth, in the first place, that ye should believe, yea, even on his word.

And now, he imparteth his word by angels unto men, yea, not only men but women also. Now this is not all; little children do have words given unto them many times, which confound the wise and the learned.

And now, my beloved brethren, as ye have desired to know of me what ye shall do because ye are afflicted and cast out—now I do not desire that ye should suppose that I mean to judge you only according to that which is true—

For I do not mean that ye all of you have been compelled to humble yourselves; for I verily believe that there are some among you who would humble themselves, let them be in whatsoever circumstances they might.

Now, as I said concerning faith—that it was not a perfect knowledge—even so it is with my words. Ye cannot know of their surety at first, unto perfection, any more than faith is a perfect knowledge.

But behold, if ye will awake and arouse your faculties, even to an experiment upon my words, and exercise a particle of faith, yea, even if ye can no more than desire to believe, let this desire work in you, even until ye believe in a manner that ye can give place for a portion of my words.

۱۹ و اینک، چقدر بیشتر نفرین شده است آن که خواست خدا را می داند و آن را انجام نمی دهد، تا آن که تنها ایمان می آورد، یا تنها دلیلی برای ایمان آوردن دارد و به سرپیچی می افتد؟

۲۰ اینک شما باید این را داوری کنید. بنگرید، من به شما می گویم، که همان گونه که در این مورد است در دیگری هم هست؛ و بر هر آدمی برپایه کارش خواهد بود.

۲۱ و اینک همان گونه که من درباره ایمان گفتم — ایمان آگاهی کاملی داشتن از چیزها نیست؛ بنابراین اگر شما ایمان داشته باشید به چیزهایی امید دارید که دیده نمی شوند، که راست هستند.

۲۲ و اینک، بنگرید، من به شما می گویم، و می خواهم که به یاد آورید، که خدا به همه کسانی که بنام او ایمان می آورند مهربان است؛ بنابراین او نخست خواستار است که شما ایمان آورید، آری، یعنی به سخن او ایمان آورید.

۲۳ و اینک، او سخنش را بدست فرشتگان به مردان می رساند، آری، نه تنها به مردان بلکه به زنان نیز. اینک این همه آن نیست؛ به بچه های کوچک بارها سخنانی داده می شود که خردمندان و آموختگان را مات و مبهوت می کند.

۲۴ و اینک، برادران محبوبم، چون شما خواستار شده اید تا از من یاد بگیرید که چه باید انجام دهید، برای اینکه شما رنج کشیده اید و بیرون انداخته شده اید — اینک من خواستار این نیستم که شما گمان کنید که منظور من داوری کردن شما تنها برپایه آنچه که راست است می باشد.

۲۵ زیرا منظور من این نیست که همه شما وادار شده اید تا خود را فروتن کنید؛ زیرا همانا من ایمان دارم که چند تنی در میان شما هستند که خود را فروتن می کنند، بگذارید آنها در هر شرایطی که هستند باشند.

۲۶ اینک، همان گونه که من درباره ایمان گفتم — که آن آگاهی کاملی نیست — همین گونه نیز سخنان من هستند. شما نمی توانید در آغاز، به شکل کامل درستی آنها را بدانید، همان گونه که ایمان یک آگاهی کامل نیست.

۲۷ ولی بنگرید، اگر شما توانایی های خود را بیدار کنید و برانگیزید، حتی به آزمایش سخنان من، و ذره ای از ایمان را بکار برید، آری، حتی اگر شما نمی توانید بیشتر از خواستار بودن به ایمان آوردن کاری کنید، بگذارید این خواسته در شما کارگر شود، حتی تا اینکه شما به گونه ای ایمان آورید که بتوانید بخشی از سخنانم را بپذیرید.

Now, we will compare the word unto a seed. Now, if ye give place, that a seed may be planted in your heart, behold, if it be a true seed, or a good seed, if ye do not cast it out by your unbelief, that ye will resist the Spirit of the Lord, behold, it will begin to swell within your breasts; and when you feel these swelling motions, ye will begin to say within yourselves—It must needs be that this is a good seed, or that the word is good, for it beginneth to enlarge my soul; yea, it beginneth to enlighten my understanding, yea, it beginneth to be delicious to me.

Now behold, would not this increase your faith? I say unto you, Yea; nevertheless it hath not grown up to a perfect knowledge.

But behold, as the seed swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow, then you must needs say that the seed is good; for behold it swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow. And now, behold, will not this strengthen your faith? Yea, it will strengthen your faith: for ye will say I know that this is a good seed; for behold it sprouteth and beginneth to grow.

And now, behold, are ye sure that this is a good seed? I say unto you, Yea; for every seed bringeth forth unto its own likeness.

Therefore, if a seed groweth it is good, but if it groweth not, behold it is not good, therefore it is cast away.

And now, behold, because ye have tried the experiment, and planted the seed, and it swelleth and sprouteth, and beginneth to grow, ye must needs know that the seed is good.

And now, behold, is your knowledge perfect? Yea, your knowledge is perfect in that thing, and your faith is dormant; and this because you know, for ye know that the word hath swelled your souls, and ye also know that it hath sprouted up, that your understanding doth begin to be enlightened, and your mind doth begin to expand.

۲۸ اینک، ما سخن را به یک دانه تشبیه می کنیم. اینک، اگر شما بپذیرید که یک دانه در دل هایتان کاشته شود، بنگرید، اگر این یک دانه راستین یا یک دانه نیکو باشد، اگر شما آن را با بی ایمانی خود بیرون نیاندازید، اینک شما در برابر روح سرور ایستادگی نکنید، بنگرید، این در درون سینۀ شما شروع به رشد خواهد کرد، و هنگامی که این حرکت های رشد کردن را احساس کنید در درون خود شروع به گفتن می کنید — این ناگزیر باید یک دانه نیکو باشد، یا اینکه سخنی نیکو باشد، زیرا این شروع به رشد دادن روانم می نماید، آری، این شروع به روشن نمودن فهم من می کند، آری، این برای من شروع به دلپذیر شدن می کند.

۲۹ اینک بنگرید، آیا این ایمان شما را افزایش نمی دهد؟ من به شما می گویم، آری؛ با این وجود، آن به یک آگاهی کامل رشد نیافته است.

۳۰ ولی بنگرید، همچنان که دانه می روید، و جوانه می زند و شروع به رشد می نماید، آنگاه شما ناگزیر باید بگویید که دانه نیکوست؛ زیرا بنگرید آن می روید، و جوانه می زند و شروع به رشد می نماید. و اینک، بنگرید، آیا این ایمان شما را نیرومند نمی کند؟ آری، این ایمان شما را نیرومند می کند: زیرا شما خواهید گفت من می دانم که این یک دانه نیکوست؛ زیرا بنگرید آن جوانه می زند و شروع به رشد می کند.

۳۱ و اینک، بنگرید، آیا شما مطمئن هستید که این یک دانه نیکو است؟ من به شما می گویم، آری؛ زیرا هر دانه ای مانند خودش را به بار می آورد.

۳۲ بنابراین، اگر یک دانه رشد کند آن نیکوست، ولی اگر رشد نکند، بنگرید آن نیکو نیست، بنابراین دور انداخته می شود.

۳۳ و اینک، بنگرید، از آنجایی که شما این آزمایش را آزموده اید، و دانه را کاشته اید، و آن می روید و جوانه می زند، و شروع به رشد می نماید، شما ناگزیر می دانید که دانه نیکوست.

۳۴ و اینک، بنگرید، آیا آگاهی شما کامل است؟ آری، آگاهی شما در آن چیز کامل است، و ایمان شما غیرفعال شده است؛ و این برای اینکه شما می دانید، زیرا شما می دانید که سخن، روان شما را رشد داده است، و شما همچنین می دانید که آن جوانه زده است، اینک فهم شما شروع به روشن شدن می نماید، و ذهن شما شروع به گسترش یافتن می نماید.

O then, is not this real? I say unto you, Yea, because it is light; and whatsoever is light, is good, because it is discernible, therefore ye must know that it is good; and now behold, after ye have tasted this light is your knowledge perfect?

Behold I say unto you, Nay; neither must ye lay aside your faith, for ye have only exercised your faith to plant the seed that ye might try the experiment to know if the seed was good.

And behold, as the tree beginneth to grow, ye will say: Let us nourish it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring forth fruit unto us. And now behold, if ye nourish it with much care it will get root, and grow up, and bring forth fruit.

But if ye neglect the tree, and take no thought for its nourishment, behold it will not get any root; and when the heat of the sun cometh and scorcheth it, because it hath no root it withers away, and ye pluck it up and cast it out.

Now, this is not because the seed was not good, neither is it because the fruit thereof would not be desirable; but it is because your ground is barren, and ye will not nourish the tree, therefore ye cannot have the fruit thereof.

And thus, if ye will not nourish the word, looking forward with an eye of faith to the fruit thereof, ye can never pluck of the fruit of the tree of life.

But if ye will nourish the word, yea, nourish the tree as it beginneth to grow, by your faith with great diligence, and with patience, looking forward to the fruit thereof, it shall take root; and behold it shall be a tree springing up unto everlasting life.

And because of your diligence and your faith and your patience with the word in nourishing it, that it may take root in you, behold, by and by ye shall pluck the fruit thereof, which is most precious, which is sweet above all that is sweet, and which is white above all that is white, yea, and pure above all that is pure; and ye shall feast upon this fruit even until ye are filled, that ye hunger not, neither shall ye thirst.

۳۵ آه آنگاه، آیا این واقعی نیست؟ من به شما می گویم، آری، برای اینکه این نور است؛ و هر آنچه که نور است، نیکوست، برای اینکه آن درک کردنی است، بنابراین شما باید بدانید که آن نیکوست؛ و اینک بنگرید، آیا پس از اینکه شما این نور را چشیدید ایمانتان کامل است؟

۳۶ بنگرید من به شما می گویم، نه؛ ایمانتان را نباید کنار بگذارید، زیرا شما ایمانتان را تنها به کاشتن دانه ای بکار برده اید که بتوانید آزمایشی را بیازمایید تا بدانید آیا دانه نیکوست.

۳۷ و بنگرید، همین که درخت شروع به رشد می نماید، شما خواهید گفت: بگذارید آن را با مراقبت زیاد پرورش دهیم که بتواند ریشه کند، که بتواند رشد کند و میوه برای ما به بار آورد. و اینک بنگرید، اگر شما آن را با مراقبت زیاد پرورش دهید آن ریشه خواهد کرد، و رشد خواهد کرد و میوه به بار خواهد آورد.

۳۸ ولی اگر شما درخت را از یاد ببرید، و برای تغذیه آن هیچ نیاندیشید، بنگرید آن هیچ ریشه نخواهد کرد؛ و هنگامی که گرمای خورشید می آید و آن را می سوزاند، از آنجایی که هیچ ریشه ای ندارد آن پژمرده می شود، و شما آن را می کتید و دور می اندازید.

۳۹ اینک، این نه برای این است که دانه نیکو نبود، نه برای این است که میوه آن خواستنی نبود؛ بلکه این برای اینست که زمین شما بایر است، و شما درخت را پرورش نخواهی داد، بنابراین شما نمی توانید میوه آن را داشته باشید.

۴۰ و بدین گونه، اگر شما، سخن را پرورش ندهید و با چشم ایمان چشم به راه میوه آن نباشید، هرگز نمی توانید میوه درخت زندگی را بچینید.

۴۱ ولی اگر شما سخن را پرورش دهید، آری، درخت را همین که شروع به روییدن نمود، با ایمانتان با کوشایی زیاد و با صبوری، چشم به راه میوه آن بوده پرورش دهید، آن ریشه می کند؛ و بنگرید آن یک درخت سرکشیده به زندگی ابدی خواهد شد.

۴۲ و به سبب کوشایی و ایمان و صبوری شما در سخن در پرورش آن، اینکه آن در شما ریشه می کند، بنگرید، بزودی میوه آن را خواهید چید که با ارزشترین است، که شیرین است فراتر از همه شیرینیها، و اینکه سپید است فراتر از همه سپیدیها، آری، و پاک فراتر از همه پاکی ها؛ و شما حتی تا اینکه سیر شوید، که نه گرسنه شوید نه تشنه، از این میوه سیراب می شوید.

Then, my brethren, ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you.

۴۳ آنگاه، برادرانم، شما در انتظار درخت بوده تا میوه برای شما به بار آورد، پاداش ایمانتان، و کوشایی و صبوری و شکیبایی خود را درو خواهید کرد.

Now after Alma had spoken these words, they sent forth unto him desiring to know whether they should believe in one God, that they might obtain this fruit of which he had spoken, or how they should plant the seed, or the word of which he had spoken, which he said must be planted in their hearts; or in what manner they should begin to exercise their faith.

And Alma said unto them: Behold, ye have said that ye could not worship your God because ye are cast out of your synagogues. But behold, I say unto you, if ye suppose that ye cannot worship God, ye do greatly err, and ye ought to search the scriptures; if ye suppose that they have taught you this, ye do not understand them.

Do ye remember to have read what Zenos, the prophet of old, has said concerning prayer or worship?

For he said: Thou art merciful, O God, for thou hast heard my prayer, even when I was in the wilderness; yea, thou wast merciful when I prayed concerning those who were mine enemies, and thou didst turn them to me.

Yea, O God, and thou wast merciful unto me when I did cry unto thee in my field; when I did cry unto thee in my prayer, and thou didst hear me.

And again, O God, when I did turn to my house thou didst hear me in my prayer.

And when I did turn unto my closet, O Lord, and prayed unto thee, thou didst hear me.

Yea, thou art merciful unto thy children when they cry unto thee, to be heard of thee and not of men, and thou wilt hear them.

Yea, O God, thou hast been merciful unto me, and heard my cries in the midst of thy congregations.

Yea, and thou hast also heard me when I have been cast out and have been despised by mine enemies; yea, thou didst hear my cries, and wast angry with mine enemies, and thou didst visit them in thine anger with speedy destruction.

اینک پس از اینکه آلما این سخنان را گفت، آنها فرستاده ای به نزد او فرستادند خواستار شده بدانند که آیا آنها می بایستی به یک خدا ایمان داشته باشند، که آنها این میوه ای که او از آن سخن گفته بود را بدست آورند، یا چگونه آنها می بایستی دانه را بکارند، یا سخنی که او گفته بود، که او گفت باید در دل هایشان کاشته شود؛ یا به چه روشی آنها باید شروع به بکار بردن ایمان خود کنند.

و آلما به آنها گفت: بنگرید، شما گفته اید که نمی توانید خدایتان را پرستش کنید برای اینکه از کنیسه هایتان بیرون انداخته شده اید. ولی بنگرید، من به شما می گویم، اگر گمان کنید که خدا را نمی توانید پرستش کنید، شما اشتباه بزرگی می کنید و می بایستی نوشته های مقدس را بررسی کنید؛ اگر گمان می کنید که آنها این را به شما آموزش داده اند، آنها را نمی فهمید.

آیا به یاد می آورید آنچه که زنوس، پیامبر پیشینیان درباره نیایش یا پرستش گفته است را خوانده باشید؟

زیرا او گفت: تو مهربان هستی، ای خدا، زیرا تو نیایش مرا شنیده ای، حتی هنگامی که من در بیابان بودم؛ آری، هنگامی که من درباره کسانی که دشمنان من بودند نیایش می کردم تو مهربان بودی، و تو آنها را به سوی من برگرداندی.

آری، ای خدا، و تو هنگامی که من در کشتزارم بسوی تو زاری کردم بر من مهربان بودی؛ هنگامی که من در نیایشم بسوی تو زاری کردم، و تو مرا شنیدی.

و دوباره، ای خدا، هنگامی که من به خانه ام بازگشتم تو نیایش مرا شنیدی.

و هنگامی که من به پستوی خودم بازگشتم، سرور، و به تو نیایش کردم، تو مرا شنیدی.

آری، تو بر فرزندان مهربانی، هنگامی که آنها به تو زاری می کنند، تا از سوی تو شنیده شوند و نه از سوی آدمیان، و تو آنها را خواهی شنید.

آری، ای خدا، و تو بر من مهربان بوده ای، و زاری های مرا در میان جماعت خود شنیده ای.

آری، و تو هنگامی که من بیرون انداخته شدم و از سوی دشمنانم خوار شمرده شدم نیز مرا شنیده ای؛ آری، تو زاری های مرا شنیدی، و بر دشمنان من خشم گرفتی، و تو در خشم خودت با نابودی سریع با آنها برخورد کردی.

And thou didst hear me because of mine afflictions and my sincerity; and it is because of thy Son that thou hast been thus merciful unto me, therefore I will cry unto thee in all mine afflictions, for in thee is my joy; for thou hast turned thy judgments away from me, because of thy Son.

And now Alma said unto them: Do ye believe those scriptures which have been written by them of old?

Behold, if ye do, ye must believe what Zenos said; for, behold he said: Thou hast turned away thy judgments because of thy Son.

Now behold, my brethren, I would ask if ye have read the scriptures? If ye have, how can ye disbelieve on the Son of God?

For it is not written that Zenos alone spake of these things, but Zenock also spake of these things—

For behold, he said: Thou art angry, O Lord, with this people, because they will not understand thy mercies which thou hast bestowed upon them because of thy Son.

And now, my brethren, ye see that a second prophet of old has testified of the Son of God, and because the people would not understand his words they stoned him to death.

But behold, this is not all; these are not the only ones who have spoken concerning the Son of God.

Behold, he was spoken of by Moses; yea, and behold a type was raised up in the wilderness, that whosoever would look upon it might live. And many did look and live.

But few understood the meaning of those things, and this because of the hardness of their hearts. But there were many who were so hardened that they would not look, therefore they perished. Now the reason they would not look is because they did not believe that it would heal them.

O my brethren, if ye could be healed by merely casting about your eyes that ye might be healed, would ye not behold quickly, or would ye rather harden your hearts in unbelief, and be slothful, that ye would not cast about your eyes, that ye might perish?

۱۱ و تو به سبب رنج هایم و صداقتم مرا شنیدی؛ و این به خاطر پسر تو است که تو بر من بدین گونه مهربان بوده ای، بنابراین من در همه رنج هایم به تو زاری خواهم کرد، زیرا شادی من در تو است؛ زیرا تو، به سبب پسر خود، داوری هایت را از من برگردانده ای.

۱۲ و اینک آما به آنها گفت: آیا آن نوشته های مقدسی که بدست پیشینیان نوشته شده اند را باور دارید؟

۱۳ بنگرید، اگر شما چنین کنید، شما باید چیزی که زنوس گفت را باور کنید؛ زیرا، بنگرید او گفت: تو داوری هایت را به خاطر پسر خود برگردانده ای.

۱۴ اینک بنگرید، برادرانم، من می خواهم بپرسم آیا شما نوشته های مقدس را خوانده اید؟ اگر خوانده اید، چگونه می توانید نسبت به پسر خدا بی ایمان باشید؟

۱۵ زیرا نوشته نشده است که تنها زنوس از این چیزها سخن گفته است، بلکه زنوک نیز از این چیزها سخن گفته است —

۱۶ زیرا بنگرید، او گفت: تو خشمگین هستی، بر این مردم، سرور، برای اینکه آنها رحمت های تو را که بر آنها به خاطر پسر ت عطا کرده ای را نمی فهمند.

۱۷ و اینک، برادرانم، شما می بینید که دومین پیامبر پیشینیان از پسر خدا گواهی داده است، و برای اینکه مردم سخنان او را نمی خواستند بفهمند او را تا مرگ سنگسار کردند.

۱۸ ولی بنگرید، این همه آن نیست؛ اینها تنها کسانی نیستند که درباره پسر خدا سخن گفته اند.

۱۹ بنگرید، موسی از او سخن گفته است؛ آری و بنگرید نشانه ای در بیابان برافراشته شده بود، که هر کسی به آن نگاه می کرد زنده می ماند. و بسیاری نگاه کردند و زنده ماندند.

۲۰ ولی به سبب سخت دلی های آنها تعداد کمی معنای این چیزها را فهمیدند. ولی بسیاری بودند که آنچنان سخت دل بودند که نمی خواستند نگاه کنند، بنابراین هلاک شدند. اینک دلیلی که آنها نمی خواستند نگاه کنند برای این بود که آنها باور نداشتند که آن آنها را شفا دهد.

۲۱ ای برادران من، اگر شما برای اینکه بتوانید شفا یابید، تنها با نظر انداختن می توانستید شفا یابید، آیا سرعت نگاه نمی کردید، یا اینکه ترجیح می دادید دل هایتان را در ناباوری سخت کرده و تبطل شده نخواهید نظر اندازید که هلاک شوید؟

If so, wo shall come upon you; but if not so, then cast about your eyes and begin to believe in the Son of God, that he will come to redeem his people, and that he shall suffer and die to atone for their sins; and that he shall rise again from the dead, which shall bring to pass the resurrection, that all men shall stand before him, to be judged at the last and judgment day, according to their works.

And now, my brethren, I desire that ye shall plant this word in your hearts, and as it beginneth to swell even so nourish it by your faith. And behold, it will become a tree, springing up in you unto everlasting life. And then may God grant unto you that your burdens may be light, through the joy of his Son. And even all this can ye do if ye will. Amen.

۲۲ اگر چنین باشد، وای بر سر شما خواهد آمد؛ ولی اگر چنین نباشد، پس نظر اندازید و شروع به ایمان آوردن به پسر خدا نمایید، اینکه او خواهد آمد تا مردمش را رهایی دهد، و اینکه او زجر خواهد کشید و خواهد مُرد تا برای گناهان آنها کفاره دهد؛ و اینکه او دوباره از مرگ برخواهد خاست که رستاخیز را پیش آورد، که همه آدمیان در برابر او بایستند، تا در روز آخر و داوری، برپایه کارهایشان داوری شوند.

۲۳ و اینک، برادرانم، من خواستارم که شما این سخن را در دل هایتان بکارید، و همین که شروع به روییدن نمود آن را با ایمانتان پرورش دهید. و بنگرید، آن در شما به سوی زندگی ابدی جوانه زده، درختی خواهد شد. و آنگاه باشد که خدا به شما عطا کند که، از راه شادی پسرش، بارهایتان را سبک کند. و حتی همه این را اگر بخواهید می توانید انجام دهید. آمین.

And now it came to pass that after Alma had spoken these words unto them he sat down upon the ground, and Amulek arose and began to teach them, saying:

My brethren, I think that it is impossible that ye should be ignorant of the things which have been spoken concerning the coming of Christ, who is taught by us to be the Son of God; yea, I know that these things were taught unto you bountifully before your dissension from among us.

And as ye have desired of my beloved brother that he should make known unto you what ye should do, because of your afflictions; and he hath spoken somewhat unto you to prepare your minds; yea, and he hath exhorted you unto faith and to patience—

Yea, even that ye would have so much faith as even to plant the word in your hearts, that ye may try the experiment of its goodness.

And we have beheld that the great question which is in your minds is whether the word be in the Son of God, or whether there shall be no Christ.

And ye also beheld that my brother has proved unto you, in many instances, that the word is in Christ unto salvation.

My brother has called upon the words of Zenos, that redemption cometh through the Son of God, and also upon the words of Zenock; and also he has appealed unto Moses, to prove that these things are true.

And now, behold, I will testify unto you of myself that these things are true. Behold, I say unto you, that I do know that Christ shall come among the children of men, to take upon him the transgressions of his people, and that he shall atone for the sins of the world; for the Lord God hath spoken it.

For it is expedient that an atonement should be made; for according to the great plan of the Eternal God there must be an atonement made, or else all mankind must unavoidably perish; yea, all are hardened; yea, all are fallen and are lost, and must perish except it be through the atonement which it is expedient should be made.

۱ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه آلما این سخنان را به آنها گفت او بر زمین نشست، و عمولک برخاست و شروع به آموزش آنها نمود، گفتا:

۲ برادرانم، من می‌پندارم که این امکان ناپذیر است که شما از چیزهایی که درباره آمدن مسیح گفته شده است، کسی که ما آموزش داده ایم پسر خدا است، بی‌خبر باشید؛ آری، من می‌دانم که پیش از جدا شدن شما از میان ما، این چیزها به فراوانی به شما آموزش داده شده بود.

۳ و از آنجایی که شما از برادر محبوبم خواستار شده اید که او بر شما، به سبب رنج‌هایتان، آشکار کند چه می‌بایستی انجام دهید؛ و او اندکی به شما گفته است تا ذهن‌هایتان را آماده کند، و او شما را به ایمان و صبوری نصیحت کرده است —

۴ آری، حتی اینکه شما چنان ایمان زیادی داشته باشید تا سخن را در دل‌هایتان بکارید، که بتوانید آزمایش نیکو بودن آن را بیازمایید.

۵ و ما دیده ایم که سؤال بزرگی که در ذهن‌های شماست این است که آیا سخن در پسر خداست یا اینکه هیچ مسیحی نخواهد بود.

۶ و شما همچنین دیدید که برادرم در موارد بسیاری به شما ثابت کرده است که سخن در مسیح به رستگاری می‌انجامد.

۷ برادرم سخنان زنوس را فرا خوانده است، که بازخیزد از راه پسر خدا می‌آید، و نیز سخنان زنوک را فرا خوانده است؛ و نیز از موسی درخواست کرده است، تا ثابت کند که این چیزها راست هستند.

۸ و اینک، بنگرید، من خودم برای شما گواهی خواهم داد که این چیزها راست هستند. بنگرید، من به شما می‌گویم، که من می‌دانم که مسیح به میان فرزندان آدمی خواهد آمد تا سرپیچی‌های مردمش را بر خود گیرد، و اینکه او برای گناهان جهان کفاره دهد؛ زیرا سرور خدا این را گفته است.

۹ زیرا لازم است که کفاره ای داده شود؛ زیرا برپایه برنامه بزرگ خدای جاویدان باید کفاره ای داده شود، وگرنه همه بشریت ناگزیر باید هلاک شوند؛ آری، همه سرسخت هستند؛ آری، همه فروافتاده اند و گمراه شده اند، و باید هلاک شوند مگر از راه کفاره ای که لازم است انجام شود.

For it is expedient that there should be a great and last sacrifice; yea, not a sacrifice of man, neither of beast, neither of any manner of fowl; for it shall not be a human sacrifice; but it must be an infinite and eternal sacrifice.

Now there is not any man that can sacrifice his own blood which will atone for the sins of another. Now, if a man murdereth, behold will our law, which is just, take the life of his brother? I say unto you, Nay.

But the law requireth the life of him who hath murdered; therefore there can be nothing which is short of an infinite atonement which will suffice for the sins of the world.

Therefore, it is expedient that there should be a great and last sacrifice, and then shall there be, or it is expedient there should be, a stop to the shedding of blood; then shall the law of Moses be fulfilled; yea, it shall be all fulfilled, every jot and tittle, and none shall have passed away.

And behold, this is the whole meaning of the law, every whit pointing to that great and last sacrifice; and that great and last sacrifice will be the Son of God, yea, infinite and eternal.

And thus he shall bring salvation to all those who shall believe on his name; this being the intent of this last sacrifice, to bring about the bowels of mercy, which overpowereth justice, and bringeth about means unto men that they may have faith unto repentance.

And thus mercy can satisfy the demands of justice, and encircles them in the arms of safety, while he that exercises no faith unto repentance is exposed to the whole law of the demands of justice; therefore only unto him that has faith unto repentance is brought about the great and eternal plan of redemption.

Therefore may God grant unto you, my brethren, that ye may begin to exercise your faith unto repentance, that ye begin to call upon his holy name, that he would have mercy upon you;

Yea, cry unto him for mercy; for he is mighty to save.

Yea, humble yourselves, and continue in prayer unto him.

۱۰ زیرا لازم است که یک قربانی بزرگ و آخرین باشد؛ آری، نه یک قربانی از آدمی، نه از جانوری، نه از هیچ گونه پرنده ای؛ زیرا آن نمی بایستی یک قربانی انسانی باشد، بلکه آن باید یک قربانی بی پایان و جاویدان باشد.

۱۱ اینک هیچ آدمی نیست که بتواند خون خودش را قربانی کند که برای گناهان دیگری کفاره دهد. اینک، اگر یک آدم را بگشود، بنگرید آیا قانون ما، که دادگرانه است، جان برادرش را خواهد گرفت؟ من به شما می گویم، نه.

۱۲ بلکه قانون جان کسی را می خواهد که آدم کشته است؛ بنابراین هیچ چیزی نمی تواند باشد که از کفاره بی پایان کمتر باشد که برای گناهان جهان کافی باشد.

۱۳ بنابراین، لازم است که یک قربانی بزرگ و آخرین باشد، و آنگاه بازدارنده ای برای خونریزی خواهد بود، یا لازم است باشد؛ آنگاه قانون موسی باید برآورده شود؛ آری، همه آنها، هر نقطه و همزه برآورده خواهند شد و هیچکدام نیست که رُخ ندهد.

۱۴ و بنگرید، این تمامی معنای قانون است، هر ذره آن به آن قربانی بزرگ و آخرین اشاره داشته؛ و پسر خدا آن قربانی بزرگ و آخرین خواهد بود، آری، بی پایان و جاویدان.

۱۵ و بدین گونه او رستگاری را بر همه کسانی که بنام او ایمان آورند خواهد آورد؛ این نیت این آخرین قربانی بوده، تا دل رحمت را که بر دادگری چیره می شود پیش آورد، و انگیزه ای را بر آدمیان پیش آورد که آنها بتوانند ایمانی داشته باشند که به توبه بیانجامد.

۱۶ و بدین گونه رحمت می تواند درخواست های دادگری را خُرسند کند، و آنها را در بازوان ایمنی فرا گیرد، در حالیکه آن که ایمانی نداشته باشد که به توبه بیانجامد با تمامی قانون درخواست دادگری روبرو می شود؛ بنابراین تنها برای آن که ایمان دارد که به توبه بیانجامد برنامه بزرگ و جاویدان بازخريد پیش آورده می شود.

۱۷ بنابراین باشد که خدا به شما برادرانم، عطا کند که شما شروع به داشتن ایمانی نمایید که به توبه بیانجامد، که شروع به فرا خواندن نام مقدس او نمایید که او بر شما رحم داشته باشد؛

۱۸ آری، به او برای رحمت زاری کنید؛ زیرا او در نجات دادن تواناست.

۱۹ آری، خودتان را فروتن کنید، و پیوسته به او نیایش کنید.

Cry unto him when ye are in your fields, yea, over all your flocks.

Cry unto him in your houses, yea, over all your household, both morning, mid-day, and evening.

Yea, cry unto him against the power of your enemies.

Yea, cry unto him against the devil, who is an enemy to all righteousness.

Cry unto him over the crops of your fields, that ye may prosper in them.

Cry over the flocks of your fields, that they may increase.

But this is not all; ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually for your welfare, and also for the welfare of those who are around you.

And now behold, my beloved brethren, I say unto you, do not suppose that this is all; for after ye have done all these things, if ye turn away the needy, and the naked, and visit not the sick and afflicted, and impart of your substance, if ye have, to those who stand in need—I say unto you, if ye do not any of these things, behold, your prayer is vain, and availeth you nothing, and ye are as hypocrites who do deny the faith.

Therefore, if ye do not remember to be charitable, ye are as dross, which the refiners do cast out, (it being of no worth) and is trodden under foot of men.

And now, my brethren, I would that, after ye have received so many witnesses, seeing that the holy scriptures testify of these things, ye come forth and bring fruit unto repentance.

Yea, I would that ye would come forth and harden not your hearts any longer; for behold, now is the time and the day of your salvation; and therefore, if ye will repent and harden not your hearts, immediately shall the great plan of redemption be brought about unto you.

۲۰ هنگامی که در کشتزارهایتان هستید، آری، برای همه گله هایتان نزد او زاری کنید.

۲۱ در خانه هایتان، آری، برای همه خانوارتان، هم بامداد، نیم روز، و هم شامگاه بسوی او زاری کنید.

۲۲ آری، علیه قدرت دشمنانتان بسوی او زاری کنید.

۲۳ آری، علیه اهریمن، که دشمن همه پرهیزکاری است، بسوی او زاری کنید.

۲۴ برای محصولات کشتزارهایتان بسوی او زاری کنید که بتوانید در آنها کامروا شوید.

۲۵ برای گله های کشتزارهایتان زاری کنید که آنها افزایش یابند.

۲۶ ولی این همه آن نیست؛ شما باید در پستوهایتان و جاهای پنهانتان، و در بیابان هایتان روان هایتان را برون ریزید.

۲۷ آری، و هنگامی که بسوی سرور زاری نمی کنید، بگذارید در نیایش پیوسته به درگاه او دل هایتان پر شوند، برای بهروزی تان، و نیز برای بهروزی کسانی که دور و بر شما هستند، که به سوی او کشیده شوید.

۲۸ و اینک بنگرید، برادران محبوبم، من به شما می گویم، گمان نکنید که این همه آن است؛ زیرا پس از اینکه شما همه این چیزها را انجام دادید، اگر از نیازمندان و برهنگان دوری کنید، و از بیمار و رنج کشیده دیدار نکنید، و از دارایی خود، اگر داشته باشید به آنهایی که نیازمندند نرسانید — من به شما می گویم، اگر شما هیچ کدام از این چیزها را انجام ندهید، بنگرید، نیایش های شما بیهوده است و برای شما هیچ سودی ندارد، و شما همانند آدم های دورویی که ایمان را انکار می کنند هستید.

۲۹ بنابراین، اگر شما محبت کردن را بیاد نیاورید، همچون پسمانده ای هستید که پالایش دهندگان بیرون می اندازند، (هیچ ارزشی نداشته) و در زیر پای آدمیان لگدمال می شود.

۳۰ و اینک، برادرانم، من می خواهم که پس از اینکه شما چنین گواهی های بسیاری را دریافت کرده اید، دیده که نوشته های مقدس از این چیزها گواهی می دهند، شما پیش آیید و میوه ای برای توبه پیش آورید.

۳۱ آری، من می خواهم که شما پیش آیید و دل هایتان را بیش از این سخت نکنید؛ زیرا بنگرید، اینک زمان و روزگار رستگاری شماست؛ و بنابراین، اگر شما توبه کنید و دل هایتان را سخت نکنید، بی درنگ برنامه بزرگ باز خرید بر شما پیش آورده خواهد شد.

For behold, this life is the time for men to prepare to meet God; yea, behold the day of this life is the day for men to perform their labors.

And now, as I said unto you before, as ye have had so many witnesses, therefore, I beseech of you that ye do not procrastinate the day of your repentance until the end; for after this day of life, which is given us to prepare for eternity, behold, if we do not improve our time while in this life, then cometh the night of darkness wherein there can be no labor performed.

Ye cannot say, when ye are brought to that awful crisis, that I will repent, that I will return to my God. Nay, ye cannot say this; for that same spirit which doth possess your bodies at the time that ye go out of this life, that same spirit will have power to possess your body in that eternal world.

For behold, if ye have procrastinated the day of your repentance even until death, behold, ye have become subjected to the spirit of the devil, and he doth seal you his; therefore, the Spirit of the Lord hath withdrawn from you, and hath no place in you, and the devil hath all power over you; and this is the final state of the wicked.

And this I know, because the Lord hath said he dwelleth not in unholy temples, but in the hearts of the righteous doth he dwell; yea, and he has also said that the righteous shall sit down in his kingdom, to go no more out; but their garments should be made white through the blood of the Lamb.

And now, my beloved brethren, I desire that ye should remember these things, and that ye should work out your salvation with fear before God, and that ye should no more deny the coming of Christ;

That ye contend no more against the Holy Ghost, but that ye receive it, and take upon you the name of Christ; that ye humble yourselves even to the dust, and worship God, in whatsoever place ye may be in, in spirit and in truth; and that ye live in thanksgiving daily, for the many mercies and blessings which he doth bestow upon you.

۳۲ زیرا بنگرید، این زندگی برای آدمیان است تا برای دیدار با خدا آماده شوند؛ آری، بنگرید این زندگی برای آدمیان روزگاری است تا کارهای خود را انجام دهند.

۳۳ و اینک، همان گونه که پیش از این به شما گفتم، از آنجایی که چنین گواهی های بسیاری را داشته اید، بنابراین، من از شما خواهش می کنم که روز توبه خود را تا پایان به عقب نیندازید؛ زیرا پس از این زندگی، که به ما داده شده است تا برای جاودانگی آماده شویم، بنگرید، اگر ما تا زمانی که در این زندگی هستیم زمان خود را بهبود ندهیم، آنگاه آن شب تاریک می آید جایی که در آن هیچ کاری نمی توان انجام داد.

۳۴ شما نمی توانید، هنگامی که به آن بحران وحشتناک آورده می شوید، بگویید، که من توبه خواهم کرد، که من به خدایم باز خواهم گشت. نه، شما نمی توانید این را بگویید؛ زیرا همان روحی که بدن های شما را در زمانی که از این زندگی در می گذرید تصرف می کند، اینکه همان روح، قدرت تصرف کردن بدن شما را در جهان جاویدان خواهد داشت.

۳۵ زیرا بنگرید، اگر شما روز توبه خود را حتی تا مرگ به عقب اندازید، بنگرید، شما مطیع روح اهریمن شده اید، و او شما را برای خود مهر و موم می کند؛ بنابراین، روح سرور از شما دست می کشد، و جایی در شما ندارد، و اهریمن قدرت تمام بر شما دارد؛ و این وضعیتی نهایی نابکاران است.

۳۶ و این را من می دانم، برای اینکه سرور گفته است او در معبد های نامقدس ساکن نمی شود، بلکه در دل های پرهیزکاران ساکن می شود؛ آری، و او همچنین گفته است که پرهیزکاران در ملکوت او خواهند نشست، تا دیگر بیرون نروند؛ اینکه تنپوش های آنها از راه خون بره سپید خواهد شد.

۳۷ و اینک، برادران محبوبم، من خواستارم که شما این چیزها را بیاد آورید، و اینکه شما برای رستگاریتان با ترس در برابر خدا کار کنید، و اینکه شما دیگر آمدن مسیح را انکار نکنید؛

۳۸ اینکه شما دیگر علیه روح القدس نستیزید، بلکه آن را دریافت کنید و بر خود نام مسیح را برگزید؛ اینکه خود را حتی تا به خاک فروتن کنید، و در هر کجا که باشید، در روح و در راستی، خدا را پرستش کنید؛ و اینکه برای رحمت ها و برکات بسیاری که او بر شما عطا می کند، روزانه در سپاسگزاری زندگی کنید.

Yea, and I also exhort you, my brethren, that ye be watchful unto prayer continually, that ye may not be led away by the temptations of the devil, that he may not overpower you, that ye may not become his subjects at the last day; for behold, he rewardeth you no good thing.

And now my beloved brethren, I would exhort you to have patience, and that ye bear with all manner of afflictions; that ye do not revile against those who do cast you out because of your exceeding poverty, lest ye become sinners like unto them;

But that ye have patience, and bear with those afflictions, with a firm hope that ye shall one day rest from all your afflictions.

۳۹ آری، برادرانم، و من شما را همچنین نصیحت می کنم که با نیایش هایتان پیوسته مراقب باشید که با وسوسه های اهریمن به بیراهه کشانده نشوید، اینکه او بر شما چیره نشود، که شما در روز آخر مطیع او نشوید؛ زیرا بنگرید، او به شما چیز خوبی پاداش نمی دهد.

۴۰ و اینک برادران محبوبم، من می خواهم شما را به صبوری نصیحت کنم، و اینکه شما همه گونه رنجی را تحمل کنید؛ که علیه کسانی که شما را به سبب تهیدستی بی اندازه تان شما را بیرون می اندازند ناسزا نگویید، مبادا شما همانند آنها گناهکار شوید.

۴۱ بلکه شما صبر داشته باشید، و آن رنج ها را، با امیدی پایدار که یک روز از همه رنج هایتان آسوده می شوید، تحمل کنید.

Now it came to pass that after Amulek had made an end of these words, they withdrew themselves from the multitude and came over into the land of Jershon.

Yea, and the rest of the brethren, after they had preached the word unto the Zoramites, also came over into the land of Jershon.

And it came to pass that after the more popular part of the Zoramites had consulted together concerning the words which had been preached unto them, they were angry because of the word, for it did destroy their craft; therefore they would not hearken unto the words.

And they sent and gathered together throughout all the land all the people, and consulted with them concerning the words which had been spoken.

Now their rulers and their priests and their teachers did not let the people know concerning their desires; therefore they found out privily the minds of all the people.

And it came to pass that after they had found out the minds of all the people, those who were in favor of the words which had been spoken by Alma and his brethren were cast out of the land; and they were many; and they came over also into the land of Jershon.

And it came to pass that Alma and his brethren did minister unto them.

Now the people of the Zoramites were angry with the people of Ammon who were in Jershon, and the chief ruler of the Zoramites, being a very wicked man, sent over unto the people of Ammon desiring them that they should cast out of their land all those who came over from them into their land.

And he breathed out many threatenings against them. And now the people of Ammon did not fear their words; therefore they did not cast them out, but they did receive all the poor of the Zoramites that came over unto them; and they did nourish them, and did clothe them, and did give unto them lands for their inheritance; and they did administer unto them according to their wants.

۱ اینک چنین گذشت که پس از اینکه عمولک به این سخنان پایان داد، آنها خود را از جمعیت کنار کشیدند و به سرزمین یرشون آمدند.

۲ آری، و بقیه برادران نیز، پس از اینکه سخن را به زرامیان موعظه کردند به سرزمین یرشون آمدند.

۳ و چنین گذشت که پس از اینکه بخش سرشناس تر زرامیان درباره سخنانی که به آنها موعظه شده بود باهمدیگر مشورت کردند، به سبب آن سخن خشمگین شدند، زیرا این، نیرنگ آنها را نابود می کرد؛ بنابراین آنها نمی خواستند آن سخنان را بگوش دل بپذیرند.

۴ و آنها فرستادند و همه مردم سرتاسر همه سرزمین را گرد هم آوردند، و درباره سخنانی که گفته شده بود با آنها مشورت کردند.

۵ اینک فرماندهان و کشیشان، و آموزگاران آنها نگذاشتند مردم درباره خواسته های آنها آگاه شوند؛ بنابراین آنها بدور از ذهن همه مردم آگاهی یافتند.

۶ و چنین گذشت که پس از اینکه آنها از ذهن همه مردم آگاهی یافتند، کسانی که طرفدار سخنان گفته شده از سوی آلما و برادرانش بودند از سرزمین بیرون انداخته شدند؛ و آنها بسیار بودند؛ و آنها نیز به سرزمین یرشون آمدند.

۷ و چنین گذشت که آلما و برادرانش به آنها تعلیم دادند.

۸ اینک مردم زرامیان بر مردم عمون که در یرشون بودند خشمگین شدند، و فرمانروای اعظم زرامیان، مردی بسیار نابکار بوده، بر مردم عمون فرستاده ای فرستاد از آنان خواستار شده که آنان همه کسانی که از نزد آنها به سرزمینشان آمده بودند را از سرزمینشان بیرون اندازند.

۹ و او دم از تهدیدهای بسیاری علیه آنان زد. و اینک مردم عمون از سخنان آنها نترسیدند؛ بنابراین آنان آنها را بیرون نیانداختند، بلکه همه بینوایان زرامیایی که به نزد آنان آمدند را پذیرفتند؛ و آنها را غذا دادند، و آنها را پوشاک دادند، و به آنها سرزمین هایی را به عنوان میراثشان دادند؛ و به آنها برپایه خواستشان یاری رساندند.

Now this did stir up the Zoramites to anger against the people of Ammon, and they began to mix with the Lamanites and to stir them up also to anger against them.

And thus the Zoramites and the Lamanites began to make preparations for war against the people of Ammon, and also against the Nephites.

And thus ended the seventeenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And the people of Ammon departed out of the land of Jershon, and came over into the land of Melek, and gave place in the land of Jershon for the armies of the Nephites, that they might contend with the armies of the Lamanites and the armies of the Zoramites; and thus commenced a war betwixt the Lamanites and the Nephites, in the eighteenth year of the reign of the judges; and an account shall be given of their wars hereafter.

And Alma, and Ammon, and their brethren, and also the two sons of Alma returned to the land of Zarahemla, after having been instruments in the hands of God of bringing many of the Zoramites to repentance; and as many as were brought to repentance were driven out of their land; but they have lands for their inheritance in the land of Jershon, and they have taken up arms to defend themselves, and their wives, and children, and their lands.

Now Alma, being grieved for the iniquity of his people, yea for the wars, and the bloodsheds, and the contentions which were among them; and having been to declare the word, or sent to declare the word, among all the people in every city; and seeing that the hearts of the people began to wax hard, and that they began to be offended because of the strictness of the word, his heart was exceedingly sorrowful.

Therefore, he caused that his sons should be gathered together, that he might give unto them every one his charge, separately, concerning the things pertaining unto righteousness. And we have an account of his commandments, which he gave unto them according to his own record.

۱۰ اینک این زُرامیان را به خشم علیه مردم عمون برانگیخت، و آنها شروع به میان لامانیان رفتن نمودند و آنها را نیز به خشم علیه آنان برانگیختند.

۱۱ و بدین گونه زُرامیان و لامانیان شروع به آماده شدن برای جنگ با مردم عمون، و همچنین مردم نیفایان، نمودند.

۱۲ و بدین گونه هفدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۱۳ و مردم عمون از سرزمین یرشون راهی شدند، و به سرزمین مِلک رسیدند، و سرزمین یرشون را به لشکریان نیفایان دادند، که آنها بتوانند با لشکریان لامانیان و لشکریان زُرامیان درگیر شوند؛ و بدین گونه، در هجدهمین سال فرمانروایی داوران، جنگی مابین لامانیان و نیفایان آغاز شد؛ و سرگذشتی از جنگ های آنها پس از این داده خواهد شد.

۱۴ و آما، و عمون، و برادرانشان، و نیز دو پسر آما، پس از بودن ابزاری در دست خدا برای آوردن بسیاری از زُرامیان به توبه، به سرزمین زراحملا بازگشتند؛ و همه کسانی که به توبه آورده شدند از سرزمینشان بیرون رانده شدند؛ ولی آنها سرزمین هایی در سرزمین یرشون به عنوان میراثشان داشتند، و آنها برای دفاع خود، و همسرانشان، و فرزندانشان، و سرزمینشان، مسلح شدند.

۱۵ اینک آما دلش برای نابکاری مردم اندوهگین بود، آری برای جنگ ها، و خونریزی ها، و درگیری هایی که میان آنها بود غمگین بود؛ و سخن را اعلام کرده، یا فرستاده شده تا سخن را در میان همه مردم در هر شهری اعلام کند؛ و دیده که دل های مردم شروع به سخت شدن نمودند، و اینکه به سبب سخت بودن سخن، شروع شد به آنها بر بخورد، دلش بی اندازه غمگین شد.

۱۶ بنابراین، او واداشت که پسرانش گرد هم آیند، که بتواند به هر کدام از آنها، جداگانه، درباره چیزهایی که در ارتباط با پرهیزکاری است، مسئولیتش را بدهد. و ما از فرمان های او، که به آنها برپایه نگاهشته خودش داد، سرگذشتی داریم.

آلمان ۳۶

Alma 36

My son, give ear to my words; for I swear unto you, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land.

I would that ye should do as I have done, in remembering the captivity of our fathers; for they were in bondage, and none could deliver them except it was the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and he surely did deliver them in their afflictions.

And now, O my son Helaman, behold, thou art in thy youth, and therefore, I beseech of thee that thou wilt hear my words and learn of me; for I do know that whosoever shall put their trust in God shall be supported in their trials, and their troubles, and their afflictions, and shall be lifted up at the last day.

And I would not that ye think that I know of myself—not of the temporal but of the spiritual, not of the carnal mind but of God.

Now, behold, I say unto you, if I had not been born of God I should not have known these things; but God has, by the mouth of his holy angel, made these things known unto me, not of any worthiness of myself;

For I went about with the sons of Mosiah, seeking to destroy the church of God; but behold, God sent his holy angel to stop us by the way.

And behold, he spake unto us, as it were the voice of thunder, and the whole earth did tremble beneath our feet; and we all fell to the earth, for the fear of the Lord came upon us.

But behold, the voice said unto me: Arise. And I arose and stood up, and beheld the angel.

And he said unto me: If thou wilt of thyself be destroyed, seek no more to destroy the church of God.

And it came to pass that I fell to the earth; and it was for the space of three days and three nights that I could not open my mouth, neither had I the use of my limbs.

۱ پسر، به سخنان من گوش فرا ده؛ زیرا من نزد تو سوگند یاد می کنم، که تا جایی که تو فرمان های خدا را نگاه داری در این سرزمین کامروا خواهی شد.

۲ من می خواهم که تو همان گونه که من انجام داده ام انجام دهی، با به یاد آوردن اسارت پدرانمان؛ زیرا آنها در بندگی بودند، و هیچ کسی نمی توانست آنها را رهایی دهد جز خدای ابراهیم، خدای اسحاق، و خدای یعقوب؛ و او بدرستی آنها را از رنج هایشان رهایی داد.

۳ و اینک، ای پسر هیلامان، بنگر، تو در جوانی خود هستی، و بنابراین، من از تو خواهش می کنم که سخنان مرا بشنوی و از من یاد بگیری؛ زیرا من می دانم که هر کسی که به خدا توکل کند در آزمایش ها، و دشواری ها، و رنج های پیش پشتمانی خواهد شد، و در روز آخر بالا برده خواهد شد.

۴ و من نمی خواهم که تو بیندیشی که من این را خودم می دانم — این را من نه از نظر جسمی بلکه از نظر روحی، نه از ذهن نفسانی بلکه از خدا می دانم.

۵ اینک، بنگر، من به تو می گویم که اگر من از خدا زاده نشده بودم این چیزها را نمی دانستم؛ ولی خدا از دهان فرشته مقدّسش این چیزها را بر من آشکار کرده است ولی نه به خاطر شایستگی من.

۶ زیرا من با پسران موصایا به دور و بر می رفتیم، برآن بودیم تا کلیسای خدا را نابود کنیم؛ ولی بنگر، خدا فرشته مقدّسش را فرستاد تا ما را در راه بازدارد.

۷ و بنگر، او با ما سخن گفت، گویی صدای تُندر بود، و تمام زمین در زیر پایهای ما لرزید؛ و ما همه بر زمین افتادیم، زیرا ترس از سرور بر ما آمد.

۸ ولی بنگر، آن صدا به من گفت: برخیز. و من برخاستم و ایستادم، و آن فرشته را دیدم.

۹ و او به من گفت: اگر تو آرزو داری خودت نابود شوی، دیگر برآن نباش تا کلیسای خدا را نابود کنی.

۱۰ و چنین گذشت که من بر زمین افتادم؛ و برای مدّت سه روز و سه شب من نه دهانم را توانستم باز کنم، نه اندامم را بکار برم.

And the angel spake more things unto me, which were heard by my brethren, but I did not hear them; for when I heard the words—If thou wilt be destroyed of thyself, seek no more to destroy the church of God—I was struck with such great fear and amazement lest perhaps I should be destroyed, that I fell to the earth and I did hear no more.

But I was racked with eternal torment, for my soul was harrowed up to the greatest degree and racked with all my sins.

Yea, I did remember all my sins and iniquities, for which I was tormented with the pains of hell; yea, I saw that I had rebelled against my God, and that I had not kept his holy commandments.

Yea, and I had murdered many of his children, or rather led them away unto destruction; yea, and in fine so great had been my iniquities, that the very thought of coming into the presence of my God did rack my soul with inexpressible horror.

Oh, thought I, that I could be banished and become extinct both soul and body, that I might not be brought to stand in the presence of my God, to be judged of my deeds.

And now, for three days and for three nights was I racked, even with the pains of a damned soul.

And it came to pass that as I was thus racked with torment, while I was harrowed up by the memory of my many sins, behold, I remembered also to have heard my father prophesy unto the people concerning the coming of one Jesus Christ, a Son of God, to atone for the sins of the world.

Now, as my mind caught hold upon this thought, I cried within my heart: O Jesus, thou Son of God, have mercy on me, who am in the gall of bitterness, and am encircled about by the everlasting chains of death.

And now, behold, when I thought this, I could remember my pains no more; yea, I was harrowed up by the memory of my sins no more.

And oh, what joy, and what marvelous light I did behold; yea, my soul was filled with joy as exceeding as was my pain!

۱۱ و آن فرشته چیزهای بیشتری، که از سوی برادرانم شنیده شدند، به من گفت ولی من آنها را نشنیدم؛ زیرا هنگامی که من این سخنان را شنیدم — اگر تو آرزو داری خودت نابود شوی، دیگر به دنبال نابودی کلیسا نباش — این که من شاید نابود شوم، با چنان ترس و شگفتی بزرگی شوکه شدم که بر زمین افتادم و دیگر چیزی نشنیدم.

۱۲ ولی من با عذاب جاویدان زجر می کشیدم، زیرا روانم به بالاترین حد آشفته شد و از همه گناهانم زجر می کشیدم.

۱۳ آری، من همه گناهان و نابکاری هایم را به یاد آوردم، که برای آنها من با دردهای دوزخ عذاب می شدم؛ آری، من دیدم که علیه خدا شورش کرده بودم، و اینکه فرمان های مقدس او را نگاه نداشته بودم.

۱۴ آری، و من بسیاری از فرزندان او را کشته بودم، یا بهتر بگویم آنها را به سوی نابودی کشانده بودم؛ آری، و خلاصه بگویم چنان بزرگ بوده اند نابکاری های من، که حتی اندیشه آمدن به پیشگاه خدایم روانم را با دهشتی ناگفتنی زجر می داد.

۱۵ آه، اندیشیدم من، که ایکاش می توانستم دور شوم و هم روحی و هم جسمی از میان بروم، که به ایستادن در پیشگاه خدایم آورده نشوم، تا برای کردارهایم داوری شوم.

۱۶ و اینک، برای سه روز و سه شب من زجر می کشیدم، حتی با دردهای یک روح لعنت شده.

۱۷ و چنین گذشت که همچنان که من بدین گونه در عذاب زجر می کشیدم، در حالیکه من با یاد گناهان بسیارم آشفته بودم، بنگر، من همچنین به یاد آوردم که نبوت پدرم به مردم درباره آمدن یک عیسی مسیح، یک پسر خدا، که برای گناهان جهان کفاره می دهد را شنیده ام.

۱۸ اینک، در حالیکه ذهن من درگیر این اندیشه بود، در دلم فریاد برآوردم: آه عیسی، تو پسر خدا، بر من که در زردآب تلخ هستم، و با زنجیرهای ابدی مرگ فرا گرفته شده ام رحمت داشته باش.

۱۹ و اینک، بنگر، هنگامی که به این می اندیشیدم، دیگر دردهایم را به یاد نیاردم؛ آری، من دیگر با یاد گناهانم آشفته نبودم.

۲۰ و آه، چه شادی، و چه نور شگفت انگیزی را من دیدم؛ آری، روانم به اندازه دردم آکنده از شادی شد!

Yea, I say unto you, my son, that there could be nothing so exquisite and so bitter as were my pains. Yea, and again I say unto you, my son, that on the other hand, there can be nothing so exquisite and sweet as was my joy.

Yea, methought I saw, even as our father Lehi saw, God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels, in the attitude of singing and praising their God; yea, and my soul did long to be there.

But behold, my limbs did receive their strength again, and I stood upon my feet, and did manifest unto the people that I had been born of God.

Yea, and from that time even until now, I have labored without ceasing, that I might bring souls unto repentance; that I might bring them to taste of the exceeding joy of which I did taste; that they might also be born of God, and be filled with the Holy Ghost.

Yea, and now behold, O my son, the Lord doth give me exceedingly great joy in the fruit of my labors;

For because of the word which he has imparted unto me, behold, many have been born of God, and have tasted as I have tasted, and have seen eye to eye as I have seen; therefore they do know of these things of which I have spoken, as I do know; and the knowledge which I have is of God.

And I have been supported under trials and troubles of every kind, yea, and in all manner of afflictions; yea, God has delivered me from prison, and from bonds, and from death; yea, and I do put my trust in him, and he will still deliver me.

And I know that he will raise me up at the last day, to dwell with him in glory; yea, and I will praise him forever, for he has brought our fathers out of Egypt, and he has swallowed up the Egyptians in the Red Sea; and he led them by his power into the promised land; yea, and he has delivered them out of bondage and captivity from time to time.

۲۱ آری، من به تو می گویم، پسر، که هیچ چیزی نمی توانست باشد که آن گونه که دردهای من بودند چنین شدید و چنین تلخ باشد. آری، و دوباره من به تو می گویم، پسر، که از سوی دیگر، هیچ چیز دیگری نمی تواند آن گونه که شادی من چنین شدید و چنین شیرین بود باشد.

۲۲ آری، من پنداشتم که دیدم، به همان گونه ای که پدرمان لیحای دید، خدا را نشسته بر تختش، فرا گرفته شده با جمعیت های بیشماری از فرشتگان در حال سرود خواندن و ستایش خدایشان؛ آری، و روانم بسیار خواهان آن شد تا آنجا باشد.

۲۳ ولی بنگر، اعضای بدنم دوباره نیروی خود را دریافتند، و من روی پاهایم ایستادم، و به مردم اعلام کردم که من از خدا زاده شدم.

۲۴ آری، و از آن زمان حتی تاکنون، من بدون باز ایستادن زحمت کشیده ام، که بتوانم روان ها را به توبه آورم؛ که بتوانم آنها را به چشیدن شادی بی اندازه ای که من چشیدم بیاورم؛ که آنها نیز از خدا زاده شوند، و آکنده از روح القدس شوند.

۲۵ آری، و اینک بنگر، ای پسر، سرور شادی بی اندازه بزرگی را در نتیجه زحمت هایم به من می دهد؛

۲۶ زیرا به سبب سخنی که او به من رسانده است، بسیاری از خدا زاده شده اند، و همان که من چشیده ام را چشیده اند، و همان که من دیده ام را با چشم خود دیده اند؛ بنابراین از این چیزهایی که من سخن گفته ام، همان گونه که من آگاهم، آنها آگاه هستند؛ و دانشی که من دارم از خدا است.

۲۷ و من زیر آزمایش ها و دشواری ها از هر گونه ای، آری، و در همه گونه رنجی پشتیبانی شده ام؛ آری، خدا مرا از زندان، و از بندگی، و از مرگ رهایی داده است؛ آری، و من به او توکل می کنم، و او مرا هنوز هم رهایی خواهد داد.

۲۸ و من می دانم که او مرا در روز آخر برمی خیزاند، تا با او در شکوه ساکن شوم؛ آری، و من او را برای همیشه ستایش خواهم کرد، زیرا او پدران ما را از مصر بیرون آورده است، و او مصریان را در دریای سرخ فرو برده است؛ و او با قدرتش آنها را به سرزمین موعود راهنمایی کرده است؛ آری، و او آنها را از بندگی و اسارت گاه به گاه رهایی داده است.

Yea, and he has also brought our fathers out of the land of Jerusalem; and he has also, by his everlasting power, delivered them out of bondage and captivity, from time to time even down to the present day; and I have always retained in remembrance their captivity; yea, and ye also ought to retain in remembrance, as I have done, their captivity.

But behold, my son, this is not all; for ye ought to know as I do know, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and ye ought to know also, that inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence. Now this is according to his word.

۲۹ آری، و او همچنین پدران ما را از سرزمین اورشلیم بیرون آورده است؛ و او همچنین، با قدرت ابدیش، آنها را از بندگی و اسارت، گاه به گاه حتی تا زمان کنونی، رهایی داده است؛ و من همواره اسارت آنها را به یاد سپرده ام؛ آری، و تو نیز، همان گونه که من به یاد سپرده ام، می بایستی اسارت آنها را به یاد بسپری.

۳۰ ولی بنگر، پسر، این همه آن نیست؛ زیرا تو می بایستی همان گونه که من می دانم بدانی، که تا آنجایی که تو فرمان های خدا را نگاه داری تو در این سرزمین کامروا خواهی شد؛ و تو می بایستی همچنین بدانی، که تا آنجایی که فرمان های خدا را نگاه نداری از پیشگاه او بُریده خواهی شد. اینک این برپایه سخن او است.

And now, my son Helaman, I command you that ye take the records which have been entrusted with me;

And I also command you that ye keep a record of this people, according as I have done, upon the plates of Nephi, and keep all these things sacred which I have kept, even as I have kept them; for it is for a wise purpose that they are kept.

And these plates of brass, which contain these engravings, which have the records of the holy scriptures upon them, which have the genealogy of our forefathers, even from the beginning—

Behold, it has been prophesied by our fathers, that they should be kept and handed down from one generation to another, and be kept and preserved by the hand of the Lord until they should go forth unto every nation, kindred, tongue, and people, that they shall know of the mysteries contained thereon.

And now behold, if they are kept they must retain their brightness; yea, and they will retain their brightness; yea, and also shall all the plates which do contain that which is holy writ.

Now ye may suppose that this is foolishness in me; but behold I say unto you, that by small and simple things are great things brought to pass; and small means in many instances doth confound the wise.

And the Lord God doth work by means to bring about his great and eternal purposes; and by very small means the Lord doth confound the wise and bringeth about the salvation of many souls.

And now, it has hitherto been wisdom in God that these things should be preserved; for behold, they have enlarged the memory of this people, yea, and convinced many of the error of their ways, and brought them to the knowledge of their God unto the salvation of their souls.

- ۱ و اینک، پسرم هیلامان، من به تو فرمان می‌دهم که نگاشته‌هایی که به من سپرده شده‌اند را بگیری؛
- ۲ و من همچنین به تو فرمان می‌دهم که نگاشته‌ای از این مردم، برپایه آنچه من انجام داده‌ام، بر روی ورقه‌های نیفای نگارش کنی، و همه این چیزهایی را که من ثبت کرده‌ام، حتی همان گونه که من آنها را ثبت کرده‌ام، مقدس نگاه داری؛ زیرا این برای یک هدف خردمندانه است که آنها محافظت شوند.
- ۳ و این ورقه‌های برنجی را که دربرگیرنده این گنده‌کاری‌ها هستند، که دارای نگاشته‌هایی از نوشته‌های مقدس بر آنها هستند که خاندان-نامه‌نیاکانمان را دارند، حتی از آغاز—
- ۴ بنگر، این از سوی پدرانمان نبوت شده است، که آنها محافظت شوند و از نسلی به نسلی دست به دست شوند، و بدست سرور نگاه داری و حفظ شوند تا اینکه آنها به نزد هر ملتی، قومی، زبانی، و مردمی پیش روند، که آنها از رازهایی که در آن گنجانده شده‌اند آگاه شوند.
- ۵ و اینک بنگر، اگر آنها محافظت شوند باید روشنی خود را نگاه دارند؛ آری، و آنها روشنی خود را نگاه خواهند داشت؛ آری، و همچنین همه ورقه‌هایی که دربرگیرنده چیزهایی که نوشته‌های مقدس است نیز روشنی خود را نگاه خواهند داشت.
- ۶ اینک تو شاید گمان کنی که این بی‌خردی من است؛ ولی بنگر من به تو می‌گویم، که با چیزهای کوچک و ساده چیزهای بزرگ رخ می‌دهند؛ و وسیله‌های کوچک در موارد بسیاری خردمندان را به شگفتی می‌اندازد.
- ۷ و سرور خدا با وسیله‌هایی کار می‌کند تا هدف‌های بزرگ و جاویدان خود را پیش آورد؛ و با وسیله‌هایی بسیار کوچک، سرور خردمندان را به شگفتی می‌اندازد و رستگاری روان‌های بسیاری را پیش می‌آورد.
- ۸ و اینک، تا اینجا خردمندی خدا بوده است که این چیزها حفظ شوند؛ زیرا بنگر، آنها حافظه این مردم را زیاد کرده‌اند، آری، و بسیاری را به اشتباه بودن راهشان متقاعد کرده‌اند، و آنها را به دانش از خدایشان به رستگاری روان‌هایشان آورده‌اند.

Yea, I say unto you, were it not for these things that these records do contain, which are on these plates, Ammon and his brethren could not have convinced so many thousands of the Lamanites of the incorrect tradition of their fathers; yea, these records and their words brought them unto repentance; that is, they brought them to the knowledge of the Lord their God, and to rejoice in Jesus Christ their Redeemer.

And who knoweth but what they will be the means of bringing many thousands of them, yea, and also many thousands of our stiffnecked brethren, the Nephites, who are now hardening their hearts in sin and iniquities, to the knowledge of their Redeemer?

Now these mysteries are not yet fully made known unto me; therefore I shall forbear.

And it may suffice if I only say they are preserved for a wise purpose, which purpose is known unto God; for he doth counsel in wisdom over all his works, and his paths are straight, and his course is one eternal round.

O remember, remember, my son Helaman, how strict are the commandments of God. And he said: If ye will keep my commandments ye shall prosper in the land—but if ye keep not his commandments ye shall be cut off from his presence.

And now remember, my son, that God has entrusted you with these things, which are sacred, which he has kept sacred, and also which he will keep and preserve for a wise purpose in him, that he may show forth his power unto future generations.

And now behold, I tell you by the spirit of prophecy, that if ye transgress the commandments of God, behold, these things which are sacred shall be taken away from you by the power of God, and ye shall be delivered up unto Satan, that he may sift you as chaff before the wind.

But if ye keep the commandments of God, and do with these things which are sacred according to that which the Lord doth command you, (for you must appeal unto the Lord for all things whatsoever ye must do with them) behold, no power of earth or hell can take them from you, for God is powerful to the fulfilling of all his words.

۹ آری، من به تو می گویم، اگر برای این چیزهایی نبود که این نگاشته ها دربر دارند، که بر این ورقه ها هستند، عمون و برادرانش نمی توانستند چندین هزار از لامانیان را به نادرست بودن سنت های پدرانشان متقاعد کنند؛ آری، این نگاشته ها و سخنان آنها آنان را به توبه آورد؛ یعنی، آنها به دانش از سرور خدایشان، و به شادمانی کردن در عیسی مسیح بازخیردارشان آورده شدند.

۱۰ و چه کسی می داند، شاید آنها وسیله ای برای آوردن چندین هزار از آنها شوند، آری، و همچنین چندین هزار از برادران خیره سر ما، نیفایان، که اینک دل هایشان را در گناه و نابکاری، به دانش از بازخیردارشان سخت می کنند.

۱۱ اینک این رازها هنوز کاملاً بر من آشکار نشده اند؛ بنابراین من از گفتن خودداری می کنم.

۱۲ و این مرا کافی است اگر تنها بگویم آنها برای هدفی خردمندانه حفظ شده اند، هدفی که برای خدا آشکار است؛ زیرا او بر همه کارهایش با خردمندی اندرز می دهد، و راه های او راست هستند، و راه او یک دور جاویدان است.

۱۳ آه بیاد آور، بیاد آور، پسر من هیلامان، چه دقیق هستند فرمان های خدا. و او گفت: اگر شما فرمان های مرا نگاه دارید در این سرزمین کامروا خواهید شد — ولی اگر فرمان های مرا نگاه ندارید از پیشگاه او بریده خواهید شد.

۱۴ و اینک به یاد آور، پسر من، که خدا این چیزهایی، که مقدس هستند، که او مقدس نگاه داشته است را به شما سپرده است، و همچنین چیزهایی که او برای هدف خردمندانه اش نگاه خواهد داشت و حفظ خواهد کرد، که بتواند قدرتش را به نسل های آینده نشان دهد.

۱۵ و اینک بنگر، من با روح نبوت به تو می گویم، که اگر تو از فرمان های خدا سرپیچی کنی، بنگر، این چیزهایی که مقدس هستند با قدرت خدا از تو گرفته خواهند شد، و تو به شیطان سپرده خواهی شد، که او تو را همچون کاهی رو به باد غربال کند.

۱۶ ولی اگر فرمان های خدا را نگاه داری، و با این چیزهایی که مقدس هستند برپایه آنچه که سرور به تو فرمان می دهد عمل کنی، (زیرا تو باید برای همه چیزها هر چه باید با آنها کنی از سرور درخواست کنی) بنگر، هیچ قدرتی در زمین یا دوزخ نمی تواند آنها را از تو بگیرد، زیرا خدا برای برآورده ساختن همه سخنانش قدرتمند است.

For he will fulfil all his promises which he shall make unto you, for he has fulfilled his promises which he has made unto our fathers.

For he promised unto them that he would preserve these things for a wise purpose in him, that he might show forth his power unto future generations.

And now behold, one purpose hath he fulfilled, even to the restoration of many thousands of the Lamanites to the knowledge of the truth; and he hath shown forth his power in them, and he will also still show forth his power in them unto future generations; therefore they shall be preserved.

Therefore I command you, my son Helaman, that ye be diligent in fulfilling all my words, and that ye be diligent in keeping the commandments of God as they are written.

And now, I will speak unto you concerning those twenty-four plates, that ye keep them, that the mysteries and the works of darkness, and their secret works, or the secret works of those people who have been destroyed, may be made manifest unto this people; yea, all their murders, and robbings, and their plunderings, and all their wickedness and abominations, may be made manifest unto this people; yea, and that ye preserve these interpreters.

For behold, the Lord saw that his people began to work in darkness, yea, work secret murders and abominations; therefore the Lord said, if they did not repent they should be destroyed from off the face of the earth.

And the Lord said: I will prepare unto my servant Gazelem, a stone, which shall shine forth in darkness unto light, that I may discover unto my people who serve me, that I may discover unto them the works of their brethren, yea, their secret works, their works of darkness, and their wickedness and abominations.

And now, my son, these interpreters were prepared that the word of God might be fulfilled, which he spake, saying:

۱۷ زیرا او همه وعده هایش که به شما می دهد را برآورده خواهد کرد، زیرا او وعده هایش که به پدران ما داده است را برآورده کرده است.

۱۸ زیرا او به آنها وعده داد که این چیزها را برای یک هدف خردمندانه اش حفظ می کند، که قدرتش را به نسل های آینده نشان دهد.

۱۹ و اینک بنگر، یک هدف را او برآورده کرده است، حتی به بازآوری چندین هزار از لامانیان به دانش راستی؛ و او در آنها قدرتش را نشان داده است، و او همچنین قدرتش را در آنها به نسل های آینده هنوز هم نشان خواهد داد؛ بنابراین آنها حفظ خواهند شد.

۲۰ بنابراین من به تو فرمان می دهم، پسرم هیلامان، که در برآورده کردن همه سخنان من کوشا باشی، و اینکه در نگاه داری فرمان های خدا همان گونه که نوشته شده اند کوشا باشی.

۲۱ و اینک، من درباره آن بیست و چهار ورقه با تو سخن خواهم گفت، که از آنها تو نگاه داری می کنی، که رازها و کارهای تاریکی، و کارهای مخفی آنها یا کارهای مخفی آن مردمی که نابود شده اند، بر این مردم پدیدار شود؛ آری، همه آدم کشی های آنها، و دستبرد زدن ها، و چپاول های آنها، و همه نابکاری و کارهای پلید آنها بر این مردم پدیدار شود؛ آری، و اینکه تو این ترجمه گرها را حفظ کنی.

۲۲ زیرا بنگر، سرور دید که مردمش شروع به کار در تاریکی نمودند، آری، آدم کشی های مخفی و کارهای پلید؛ بنابراین سرور گفت، اگر آنها توبه نکنند از روی زمین محو خواهند شد.

۲۳ و سرور گفت: من سنگی برای خدمتگزارم غزلم آماده خواهم کرد، که در تاریکی با نوری بدرخشد، که من برای مردمم که به من خدمت می کنند آشکار کنم، اینکه برای آنها کارهای برادرانشان را، آری، کارهای مخفی آنها را، کارهای تاریکی، و نابکاری و کارهای پلید آنها را آشکار کنم.

۲۴ و اینک، پسرم، این ترجمه گرها آماده شدند که سخن خدا برآورده گردد، که او گفت، گفتا:

I will bring forth out of darkness unto light all their secret works and their abominations; and except they repent I will destroy them from off the face of the earth; and I will bring to light all their secrets and abominations, unto every nation that shall hereafter possess the land.

And now, my son, we see that they did not repent; therefore they have been destroyed, and thus far the word of God has been fulfilled; yea, their secret abominations have been brought out of darkness and made known unto us.

And now, my son, I command you that ye retain all their oaths, and their covenants, and their agreements in their secret abominations; yea, and all their signs and their wonders ye shall keep from this people, that they know them not, lest peradventure they should fall into darkness also and be destroyed.

For behold, there is a curse upon all this land, that destruction shall come upon all those workers of darkness, according to the power of God, when they are fully ripe; therefore I desire that this people might not be destroyed.

Therefore ye shall keep these secret plans of their oaths and their covenants from this people, and only their wickedness and their murders and their abominations shall ye make known unto them; and ye shall teach them to abhor such wickedness and abominations and murders; and ye shall also teach them that these people were destroyed on account of their wickedness and abominations and their murders.

For behold, they murdered all the prophets of the Lord who came among them to declare unto them concerning their iniquities; and the blood of those whom they murdered did cry unto the Lord their God for vengeance upon those who were their murderers; and thus the judgments of God did come upon these workers of darkness and secret combinations.

Yea, and cursed be the land forever and ever unto those workers of darkness and secret combinations, even unto destruction, except they repent before they are fully ripe.

۲۵ من همه کارهای مخفی و کارهای پلید آنها را از تاریکی بیرون به روشنائی پیش خواهم آورد؛ و جز اینکه آنها توبه کنند من آنها را از روی زمین محو خواهم کرد؛ و من همه کارهای مخفی و پلید آنها را بر هر ملتی که از این پس این سرزمین را دارا شود، پدیدار خواهم کرد.

۲۶ و اینک، پسرم، ما می بینیم که آنها توبه نکردند؛ بنابراین آنها نابود شده اند، و تا اینجا سخن خدا برآورده شده است؛ آری، کارهای پلید مخفی آنها از تاریکی بیرون آورده شده و بر ما آشکار شده است.

۲۷ و اینک، پسرم، من به تو فرمان می دهم که همه سوگندهایشان، و پیمان هایشان، و موافقت نامه هایشان در کارهای پلید مخفی شان را پیش خود نگاه داری؛ آری، و همه نشانه هایشان و شگفتی های آنها را تو از این مردم دور نگاه داری، که از آنها آگاه نشوند، مبادا ناگهان آنها نیز به تاریکی فرو افتند و نابود شوند.

۲۸ زیرا بنگر، نفرینی بر همه این سرزمین است، که برپایه قدرت خدا، نابودی بر همه آن کارکنان تاریکی هنگامی که آنها کاملاً در گناه رسیده شوند خواهد آمد؛ بنابراین من خواستارم که این مردم نابود نشوند.

۲۹ بنابراین تو این برنامه های مخفی سوگندهایشان و پیمان هایشان را از این مردم دور نگاه دار، و تنها نابکاری و آدم کشی ها و کارهای پلید آنها را بر آنان آشکار کن؛ و به آنها آموزش بده تا از چنین نابکاری و کارهای پلید و آدم کشی های آنها بیزار شوند؛ و به آنها همچنین آموزش بده که این مردم به دلیل نابکاری و کارهای پلید و آدم کشی هایشان نابود شدند.

۳۰ زیرا بنگر، آنها همه پیامبران سرور را که به میانشان آمدند تا بر آنها درباره نابکاری هایشان اعلام کنند کشتند، و خون آن کسانی که آنها کشته بودند برای انتقام گرفتن از آنهايي که قاتلین آنان بودند بسوی سرور خدایشان زاری کردند؛ و بدین گونه داوری های خدا بر سر این کارکنان تاریکی و سازمان های مخفی آمد.

۳۱ آری، نفرین باد بر این سرزمین و بر کارکنان تاریکی و سازمان های مخفی برای همیشه و همیشه، حتی تا به نابودی، مگر اینکه آنها پیش از آنکه کاملاً رسیده شوند توبه کنند.

And now, my son, remember the words which I have spoken unto you; trust not those secret plans unto this people, but teach them an everlasting hatred against sin and iniquity.

Preach unto them repentance, and faith on the Lord Jesus Christ; teach them to humble themselves and to be meek and lowly in heart; teach them to withstand every temptation of the devil, with their faith on the Lord Jesus Christ.

Teach them to never be weary of good works, but to be meek and lowly in heart; for such shall find rest to their souls.

O, remember, my son, and learn wisdom in thy youth; yea, learn in thy youth to keep the commandments of God.

Yea, and cry unto God for all thy support; yea, let all thy doings be unto the Lord, and whithersoever thou goest let it be in the Lord; yea, let all thy thoughts be directed unto the Lord; yea, let the affections of thy heart be placed upon the Lord forever.

Counsel with the Lord in all thy doings, and he will direct thee for good; yea, when thou liest down at night lie down unto the Lord, that he may watch over you in your sleep; and when thou risest in the morning let thy heart be full of thanks unto God; and if ye do these things, ye shall be lifted up at the last day.

And now, my son, I have somewhat to say concerning the thing which our fathers call a ball, or director—or our fathers called it Liahona, which is, being interpreted, a compass; and the Lord prepared it.

And behold, there cannot any man work after the manner of so curious a workmanship. And behold, it was prepared to show unto our fathers the course which they should travel in the wilderness.

And it did work for them according to their faith in God; therefore, if they had faith to believe that God could cause that those spindles should point the way they should go, behold, it was done; therefore they had this miracle, and also many other miracles wrought by the power of God, day by day.

۳۲ و اینک، پسر، سخنانی که به تو گفته ام را به یاد داشته باش؛ آن برنامه های مخفی را به این مردم مسیبار، بلکه بیزاری جاویدان از گناه و نابکاری را به آنها آموزش ده.

۳۳ توبه و ایمان به سرور عیسی مسیح را به آنها موعظه کن؛ به آنها آموزش ده تا خودشان را فروتن کنند و بردبار و افتاده دل باشند؛ به آنها آموزش ده، با ایمانشان به سرور عیسی مسیح، در برابر هر وسوسه اهریمن ایستادگی کنند.

۳۴ به آنها آموزش ده که هرگز از کارهای نیک به ستوه نیایند، بلکه فروتن و افتاده دل باشند؛ زیرا چنین کسانی آسایش روانشان را خواهند یافت.

۳۵ آه، به یاد داشته باش، پسر، و در جوانی ات خردمندی را یاد بگیر؛ آری، در جوانی ات نگاه داشتن فرمان های خدا را یاد بگیر.

۳۶ آری، و برای همه پشتیبانی خود به خدا زاری کن؛ آری، بگذار تا همه کارهایت برای سرور باشد، و به هر جایی که می روی بگذار در راه سرور باشد؛ آری، بگذار همه اندیشه هایت به سوی سرور باشد؛ آری، بگذار محبت های دلت برای همیشه بر سرور گذاشته شوند.

۳۷ با سرور در همه کارهایت مشورت کن، و او تو را به سوی نیکی هدایت خواهد کرد؛ آری، هنگامی که تو در شب می خوابی برای سرور بخواب، که او در خوابت مراقب تو باشد؛ و هنگامی که تو در بامداد برمی خیزی بگذار دلت آکنده از سپاس به خدا باشد؛ و اگر تو این چیزها را انجام دهی، در روز آخر بالا برده خواهی شد.

۳۸ و اینک، پسر، من اندکی درباره چیزی دارم بگویم که پدرانمان آن را یک گوی، یا جهت نما می خواندند—یا پدرانمان آن را لیاحونا می خواندند، که معنی آن قطب نما است؛ و سرور آن را آماده کرده بود.

۳۹ و بنگر، هیچ آدمی نمی تواند به شیوه ای چنین استادانه کار کند. و بنگر، این آماده شده بود تا به پدرانمان راهی که می بایستی در بیابان سفر می کردند را نشان دهد.

۴۰ و آن برای آنها برپایه ایمانشان به خدا کار می کرد؛ بنابراین، اگر آنها به این ایمان داشتند که خدا می تواند وادارد تا آن عقربه ها به راهی که آنها می بایستی بروند اشاره می کرد، بنگر، این گونه می شد؛ بنابراین آنها این معجزه را داشتند، و همچنین بسیار معجزات دیگری که برای آنها، روز به روز، با قدرت خدا انجام می گرفت.

Nevertheless, because those miracles were worked by small means it did show unto them marvelous works. They were slothful, and forgot to exercise their faith and diligence and then those marvelous works ceased, and they did not progress in their journey;

Therefore, they tarried in the wilderness, or did not travel a direct course, and were afflicted with hunger and thirst, because of their transgressions.

And now, my son, I would that ye should understand that these things are not without a shadow; for as our fathers were slothful to give heed to this compass (now these things were temporal) they did not prosper; even so it is with things which are spiritual.

For behold, it is as easy to give heed to the word of Christ, which will point to you a straight course to eternal bliss, as it was for our fathers to give heed to this compass, which would point unto them a straight course to the promised land.

And now I say, is there not a type in this thing? For just as surely as this director did bring our fathers, by following its course, to the promised land, shall the words of Christ, if we follow their course, carry us beyond this vale of sorrow into a far better land of promise.

O my son, do not let us be slothful because of the easiness of the way; for so was it with our fathers; for so was it prepared for them, that if they would look they might live; even so it is with us. The way is prepared, and if we will look we may live forever.

And now, my son, see that ye take care of these sacred things, yea, see that ye look to God and live. Go unto this people and declare the word, and be sober. My son, farewell.

۴۱ با این وجود، از آنجایی که آن معجزات با وسیله ای کوچک انجام می شدند، کارهای شگفت انگیزی را به آنها نشان می داد. آنها تنبل بودند، و فراموش کردند تا ایمان و کوشایی خود را بکار برند و آنگاه آن کارهای شگفت انگیز بازایستادند، و آنها در مسافرتشان پیشرفت نکردند.

۴۲ بنابراین، آنها در بیابان ماندند، یا در راهی مستقیم سفر نکردند، و به سبب سرپیچی هایشان از گرسنگی و تشنگی رنج کشیدند.

۴۳ و اینک، پسرم، من می خواهم که تو بفهمی که این چیزها بدون تشبیه نیستند؛ زیرا همان گونه که پدرانمان در توجه کردن به این قطب نما تنبلی کردند (اینک این چیزها دنیوی بودند) آنها کامروا نشدند؛ با چیزهایی که روحی هستند نیز همین گونه است.

۴۴ زیرا بنگر، آن گونه که توجه کردن به سخن مسیح، که راه راست به خوشبختی جاویدان را به تو نشان می دهد آسان است، همان گونه برای پدران ما توجه کردن به این قطب نما بود، که به آنها راه راست به سرزمین موعود را نشان می داد.

۴۵ و اینک من می گویم، آیا هیچ نشانه ای در این نیست؟ زیرا به همان درستی که این جهت نما، با پیروی کردن راهش، پدرانمان را به سرزمین موعود آورد، سخنان مسیح، اگر ما راهشان را پیروی کنیم، ما را فراتر از این دره اندوه به یک سرزمین موعود، بسی بهتر خواهد برد.

۴۶ آه پسرم، نگذار ما به سبب آسان بودن راه تنبل شویم؛ زیرا برای پدرانمان چنین شد؛ زیرا این برای آنها آماده شده بود، که اگر نگاه می کردند زنده می ماندند؛ برای ما هم چنین است. راه آماده شده است، و اگر ما نگاه کنیم برای همیشه زنده می مانیم.

۴۷ و اینک، پسرم، ببین که تو از این چیزهای مقدس نگهداری کنی، آری، ببین که به خدا روی آوری و زندگی کنی. به نزد این مردم برو و به آنها سخن را اعلام کن، و هوشیار باش. پسرم، بدرود.

آلمانا ۳۸

Alma 38

My son, give ear to my words, for I say unto you, even as I said unto Helaman, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence.

And now, my son, I trust that I shall have great joy in you, because of your steadiness and your faithfulness unto God; for as you have commenced in your youth to look to the Lord your God, even so I hope that you will continue in keeping his commandments; for blessed is he that endureth to the end.

I say unto you, my son, that I have had great joy in thee already, because of thy faithfulness and thy diligence, and thy patience and thy long-suffering among the people of the Zoramites.

For I know that thou wast in bonds; yea, and I also know that thou wast stoned for the word's sake; and thou didst bear all these things with patience because the Lord was with thee; and now thou knowest that the Lord did deliver thee.

And now my son, Shiblon, I would that ye should remember, that as much as ye shall put your trust in God even so much ye shall be delivered out of your trials, and your troubles, and your afflictions, and ye shall be lifted up at the last day.

Now, my son, I would not that ye should think that I know these things of myself, but it is the Spirit of God which is in me which maketh these things known unto me; for if I had not been born of God I should not have known these things.

But behold, the Lord in his great mercy sent his angel to declare unto me that I must stop the work of destruction among his people; yea, and I have seen an angel face to face, and he spake with me, and his voice was as thunder, and it shook the whole earth.

۱ پسر، به سخنان من گوش فرا ده، زیرا همان گونه که به هیلامان گفتم، من به تو می گویم، که تا آنجایی که تو فرمان های خدا را نگاه داری در این سرزمین کامروا خواهی شد؛ و تا آنجایی که فرمان های خدا را نگاه نداری از پیشگاه او بریده خواهی شد.

۲ و اینک، پسر، من اطمینان دارم که، به سبب استواری و وفاداری تو به خدا، در تو شادی بزرگی خواهم داشت؛ زیرا همان گونه که در نوجوانی ات آغاز کرده ای به خدایت سرور روی آوری، همان گونه من امیدوارم که تو به نگاه داری فرمان هایش ادامه دهی؛ زیرا برکت یافته است کسی که تا پایان پایداری کند.

۳ من به تو می گویم، پسر، که من، به سبب وفاداری تو و کوشایی تو، و بردباری تو و شکیبایی تو در میان مردم زرامیان، پیشاپیش در تو شادی بزرگی داشته ام.

۴ زیرا من می دانم که تو در بند بودی؛ آری، و من همچنین می دانم که تو به خاطر آن سخن سنگسار شدی؛ و تو همه این چیزها را با بردباری تحمل کردی برای اینکه سرور با تو بود؛ و اینک تو می دانی که سرور تو را رهایی داد.

۵ و اینک پسر، شبلون، من می خواهم که تو به یاد آوری، که به اندازه ای که تو به خدا توکل کنی به همان اندازه تو از آزمایش هایت، و دشواری هایت، و رنج هایت، رهایی داده خواهی شد، و در روز آخر بالا برده خواهی شد.

۶ اینک، پسر، من نمی خواهم که تو بیندیشی که من این چیزها را از خودم می دانم، بلکه این روح خداست که در من است که این چیزها را بر من آشکار می کند؛ زیرا اگر من از خدا زاده نشده بودم این چیزها را نمی دانستم.

۷ ولی بنگر، سرور در رحمت عظیمش، فرشته اش را فرستاد تا بر من اعلام کند که من باید کار نابودی در میان مردمش را متوقف کنم؛ آری، و من فرشته ای را در رو دیده ام، و او با من سخن گفت، و صدایش همچون تندر بود، و تمام زمین را تکان داد.

And it came to pass that I was three days and three nights in the most bitter pain and anguish of soul; and never, until I did cry out unto the Lord Jesus Christ for mercy, did I receive a remission of my sins. But behold, I did cry unto him and I did find peace to my soul.

And now, my son, I have told you this that ye may learn wisdom, that ye may learn of me that there is no other way or means whereby man can be saved, only in and through Christ. Behold, he is the life and the light of the world. Behold, he is the word of truth and righteousness.

And now, as ye have begun to teach the word even so I would that ye should continue to teach; and I would that ye would be diligent and temperate in all things.

See that ye are not lifted up unto pride; yea, see that ye do not boast in your own wisdom, nor of your much strength.

Use boldness, but not overbearance; and also see that ye bridle all your passions, that ye may be filled with love; see that ye refrain from idleness.

Do not pray as the Zoramites do, for ye have seen that they pray to be heard of men, and to be praised for their wisdom.

Do not say: O God, I thank thee that we are better than our brethren; but rather say: O Lord, forgive my unworthiness, and remember my brethren in mercy—yea, acknowledge your unworthiness before God at all times.

And may the Lord bless your soul, and receive you at the last day into his kingdom, to sit down in peace. Now go, my son, and teach the word unto this people. Be sober. My son, farewell.

۸ و چنین گذشت که من سه روز و سه شب در تلخ ترین درد و اندوه روان بودم؛ و هرگز، تا زمانی که نزد سرور عیسی مسیح برای رحمت زاری نکردم آمرزش از گناهانم را دریافت نکردم. ولی بنگر، من نزد او زاری کردم و آرامش روانم را یافتم.

۹ و اینک، پسر، من این را برای تو گفته ام که تو خردمندی را یاد بگیری، که از من یاد بگیری که هیچ راه یا وسیله دیگری نیست، مگر از راه مسیح و در مسیح، که با آن آدمی بتواند نجات یابد. بنگر، از زندگی و نور جهان است. بنگر، او سخن راستی و پرهیزکاری است.

۱۰ و اینک، از آنجایی که تو آموزش سخن را شروع نموده ای من می خواهم که تو به آموزش ادامه دهی؛ و من می خواهم که تو در همه چیزها کوشا و میانه رو باشی.

۱۱ ببین که غرق در غرور نشوی؛ آری، ببین که نه به خردمندی خود، نه به نیروی زیادت بیالی.

۱۲ دلیری بکار ببر، ولی نه بر چیره شدن؛ و همچنین ببین که تو همه احساسات خود را مهار کنی، که آکنده از مهر شوی؛ ببین که از بیهودگی پرهیز کنی.

۱۳ آن گونه که زرامیان نیایش می کنند نیایش نکن، زیرا تو دیده ای که آنها نیایش می کنند تا آدمیان بشنوند، و برای خردمندی شان ستایش شوند.

۱۴ نگو: خدایا، من از تو سپاسگزارم که ما از برادرانمان بهتریم؛ بلکه بجای آن بگو: سرور، ناشایستگی مرا ببخش، و برادرانم را در رحمت به یاد آور — آری، در همه زمان ها در برابر خدا به ناشایستگی خود اعتراف کن.

۱۵ و باشد که سرور روان تو را برکت دهد، و تو را در روز آخر به ملکوت خودش بپذیرد، تا در آرامش بنشینی. اینک برو، پسر، و سخن را به این مردم آموزش ده. هوشیار باش. پسر، بدرود.

آتما ۳۹

Alma 39

And now, my son, I have somewhat more to say unto thee than what I said unto thy brother; for behold, have ye not observed the steadiness of thy brother, his faithfulness, and his diligence in keeping the commandments of God? Behold, has he not set a good example for thee?

For thou didst not give so much heed unto my words as did thy brother, among the people of the Zoramites. Now this is what I have against thee; thou didst go on unto boasting in thy strength and thy wisdom.

And this is not all, my son. Thou didst do that which was grievous unto me; for thou didst forsake the ministry, and did go over into the land of Siron among the borders of the Lamanites, after the harlot Isabel.

Yea, she did steal away the hearts of many; but this was no excuse for thee, my son. Thou shouldst have tended to the ministry wherewith thou wast entrusted.

Know ye not, my son, that these things are an abomination in the sight of the Lord; yea, most abominable above all sins save it be the shedding of innocent blood or denying the Holy Ghost?

For behold, if ye deny the Holy Ghost when it once has had place in you, and ye know that ye deny it, behold, this is a sin which is unpardonable; yea, and whosoever murdereth against the light and knowledge of God, it is not easy for him to obtain forgiveness; yea, I say unto you, my son, that it is not easy for him to obtain a forgiveness.

And now, my son, I would to God that ye had not been guilty of so great a crime. I would not dwell upon your crimes, to harrow up your soul, if it were not for your good.

But behold, ye cannot hide your crimes from God; and except ye repent they will stand as a testimony against you at the last day.

۱ و اینک، پسر، من اندکی بیشتر از چیزی که به برادر تو گفتم برای گفتن به تو دارم؛ زیرا بنگر، آیا تو استواری برادرت، وفاداری و کوشایی او در نگاه داشتن فرمان های خدا را مشاهده نکرده ای؟ بنگر، آیا او برای تو سرمشق خوبی نبوده است؟

۲ زیرا تو به آن اندازه ای که برادر تو، در میان مردم زرامیان، به سخنان من توجه می کرد توجه نکردی. اینک این چیزی است که من علیه تو دارم؛ تو با بالیدن به نیرویت و خردمندیت پیش رفتی.

۳ و این همه آن نیست، پسر. تو آن چیزی را که برای من اندوهناک بوده است انجام دادی؛ زیرا تو خدمت را ترک کردی، و به آن سو به سرزمین سیرون در مرزهای لامانیان، بدنبال ایزابل بدکاره رفتی.

۴ آری، او دل های بسیاری را دزدید؛ ولی این بهانه ای برای تو نبود، پسر. تو می بایستی به خدمتی که به تو سپرده شده بود می پرداختی.

۵ آیا نمی دانی، پسر، که این چیزها در نظر سرور کاری پلید هستند؛ آری، پلیدترین فراتر از همه گناهان، بجز ریختن خون بیگناه یا انکار روح القدس؟

۶ زیرا بنگر، اگر تو روح القدس را هنگامی که زمانی در تو جای داشته است انکار کنی، و تو می دانی که آن را انکار می کنی، بنگر، این گناهی است که نابخشودنی است؛ آری، و هر کسی که علیه نور و دانش خدا آدم کشی کند، برای او بدست آوردن بخشش آسان نیست؛ آری، من به تو می گویم، پسر، که برای او بدست آوردن بخشش آسان نیست.

۷ و اینک، پسر، من از خدا می خواهم که تو مجرم به یک چنین بزهکاری بزرگی نبوده باشی. اگر این برای خوبی تو نبود، من بر بزهکاری های تو پافشاری نمی کردم تا روان تو را آشفته کنم.

۸ ولی بنگر، تو نمی توانی بزهکاری هایت را از خدا پنهان کنی؛ و جز اینکه تو توبه کنی آنها در روز آخر به عنوان گواهی علیه تو خواهند ایستاد.

Now my son, I would that ye should repent and forsake your sins, and go no more after the lusts of your eyes, but cross yourself in all these things; for except ye do this ye can in nowise inherit the kingdom of God. Oh, remember, and take it upon you, and cross yourself in these things.

And I command you to take it upon you to counsel with your elder brothers in your undertakings; for behold, thou art in thy youth, and ye stand in need to be nourished by your brothers. And give heed to their counsel.

Suffer not yourself to be led away by any vain or foolish thing; suffer not the devil to lead away your heart again after those wicked harlots. Behold, O my son, how great iniquity ye brought upon the Zoramites; for when they saw your conduct they would not believe in my words.

And now the Spirit of the Lord doth say unto me: Command thy children to do good, lest they lead away the hearts of many people to destruction; therefore I command you, my son, in the fear of God, that ye refrain from your iniquities;

That ye turn to the Lord with all your mind, might, and strength; that ye lead away the hearts of no more to do wickedly; but rather return unto them, and acknowledge your faults and that wrong which ye have done.

Seek not after riches nor the vain things of this world; for behold, you cannot carry them with you.

And now, my son, I would say somewhat unto you concerning the coming of Christ. Behold, I say unto you, that it is he that surely shall come to take away the sins of the world; yea, he cometh to declare glad tidings of salvation unto his people.

And now, my son, this was the ministry unto which ye were called, to declare these glad tidings unto this people, to prepare their minds; or rather that salvation might come unto them, that they may prepare the minds of their children to hear the word at the time of his coming.

۹ اینک پسر، من می خواهم که تو توبه کنی و گناهانت را ترک کنی، و دیگر از پس هوس های چشمانت نروی، بلکه از همه این چیزها بگذری؛ زیرا جز اینکه تو این را انجام دهی به هیچ وجه نمی توانی ملکوت خدا را به ارث ببری. آه، به یاد داشته باش، و بر خود گیر، و از این چیزها بگذر.

۱۰ و من به تو فرمان می دهم تا بر خود گرفته تا با برادران ارشدت در کارهای مشورت کنی؛ زیرا بنگر، تو در جوانی خود هستی، و نیازمند هستی تا از سوی برادران پرورش داده شوی. و به مشورت آنها توجه کن.

۱۱ به خودت روا نده تا هیچ چیز بیهوده یا بی خردانه ای تو را به بیراهه کشاند؛ اهریمن را روا نده تا دوباره دلت را از پس آن بدکاره های نابکار به بیراهه کشاند. بنگر، ای پسر، چه نابکاری بزرگی را تو بر زرامیان آوردی؛ زیرا هنگامی که آنها رفتار تو را دیدند به سخنان من ایمان نمی آوردند.

۱۲ و اینک روح سرور به من می گوید: به فرزندان خود فرمان دهی تا کار نیک انجام دهند، مبادا آنها دل های مردم بسیاری را با نابودی کشند؛ بنابراین من به تو فرمان می دهم، پسر، که تو با ترس از خدا از نابکاری هایت پرهیز کنی.

۱۳ اینکه تو با همه ذهن، توان، و نیرویت به سوی سرور روی آوری؛ اینکه دل های دیگران را دیگر به بیراهه نکشانی تا نابکاری کنند؛ بلکه بجای آن به سوی آنها بازگردی، و به خطاهای خود و ستمی که کرده ای اعتراف کنی.

۱۴ نه به دنبال ثروت باش نه چیزهای بیهوده این جهان؛ زیرا بنگر، تو نمی توانی آنها را با خود ببری.

۱۵ و اینک، پسر، من می خواهم اندکی درباره آمدن مسیح به تو بگویم. بنگر، من به تو می گویم، که این اوست که به درستی خواهد آمد تا گناهان جهان را بردارد؛ آری، او می آید تا نوید خوش رستگاری را به مردمش اعلام کند.

۱۶ و اینک، پسر، این بود خدمتی که تو به آن فرا خوانده شدی، تا این نوید خوش را به این مردم اعلام کنی، تا ذهن هایشان را آماده کنی؛ یا بهتر اینکه رستگاری بر آنها بیاید، اینکه آنها ذهن های فرزندانشان را آماده کنند تا سخن را در زمان آمدن او بشنوند.

And now I will ease your mind somewhat on this subject. Behold, you marvel why these things should be known so long beforehand. Behold, I say unto you, is not a soul at this time as precious unto God as a soul will be at the time of his coming?

Is it not as necessary that the plan of redemption should be made known unto this people as well as unto their children?

Is it not as easy at this time for the Lord to send his angel to declare these glad tidings unto us as unto our children, or as after the time of his coming?

۱۷ و اینک من ذهنت را بر این موضوع اندکی آسوده خواهم کرد. بنگر، تو در شگفتی که چرا این چیزها می بایستی پیشاپیش چنین زود دانسته شوند. بنگر، من به تو می گویم، آیا یک فرد در این زمان در نزد خدا به همان اندازه گرانبها نیست که یک فرد در زمان آمدن او خواهد بود؟

۱۸ آیا این لازم نیست که برنامه بازخريد بر این مردم و همان گونه بر فرزندان آنها آشکار شود؟

۱۹ آیا در این زمان برای سرور به همان آسانی نیست تا فرشته اش را بفرستد تا این نوید خوش را همان گونه بر ما هم اعلام کند که بر فرزندان ما، یا پس از زمان آمدن او اعلام می کند؟

Now my son, here is somewhat more I would say unto thee; for I perceive that thy mind is worried concerning the resurrection of the dead.

Behold, I say unto you, that there is no resurrection—or, I would say, in other words, that this mortal does not put on immortality, this corruption does not put on incorruption—until after the coming of Christ.

Behold, he bringeth to pass the resurrection of the dead. But behold, my son, the resurrection is not yet. Now, I unfold unto you a mystery; nevertheless, there are many mysteries which are kept, that no one knoweth them save God himself. But I show unto you one thing which I have inquired diligently of God that I might know—that is concerning the resurrection.

Behold, there is a time appointed that all shall come forth from the dead. Now when this time cometh no one knows; but God knoweth the time which is appointed.

Now, whether there shall be one time, or a second time, or a third time, that men shall come forth from the dead, it mattereth not; for God knoweth all these things; and it sufficeth me to know that this is the case—that there is a time appointed that all shall rise from the dead.

Now there must needs be a space betwixt the time of death and the time of the resurrection.

And now I would inquire what becometh of the souls of men from this time of death to the time appointed for the resurrection?

Now whether there is more than one time appointed for men to rise it mattereth not; for all do not die at once, and this mattereth not; all is as one day with God, and time only is measured unto men.

Therefore, there is a time appointed unto men that they shall rise from the dead; and there is a space between the time of death and the resurrection. And now, concerning this space of time, what becometh of the souls of men is the thing which I have inquired diligently of the Lord to know; and this is the thing of which I do know.

۱ اینک پسر، اندکی بیشتر هست که من می خواهم به تو بگویم؛ زیرا من درک می کنم که ذهن تو نگران رستاخیز مردگان است.

۲ بنگر، من به تو می گویم، که هیچ رستاخیزی نیست — یا، می خواهم بگویم، به بیان دیگر، اینکه این فناپذیر فناپذیری را بر تن نمی کند، این فساد بی فساد را بر تن نمی کند — تا پس از آمدن مسیح.

۳ بنگر، او رستاخیز مردگان را پیش می آورد. ولی بنگر، پسر، رستاخیز هنوز نیامده است. اینک، من رازی را برای تو آشکار می کنم؛ با این وجود، رازهای بسیاری هستند که نگاه داشته شده اند، که هیچ کسی آنها را نمی داند مگر خود خدا. ولی من به تو چیزی را نشان می دهم که با کوشایی از خدا جويا شده ام که بدانم — آن درباره رستاخیز است.

۴ بنگر، زمانی تعیین شده است که همه از مرگ به پیش خواهند آمد. اینک کی این زمان می آید هیچ کسی نمی داند؛ ولی خدا زمانی که تعیین شده است را می داند.

۵ اینک، آیا آن یکبار باشد، یا بار دوم، یا بار سوم، که آدمیان از مرگ پیش آیند، این مهم نیست؛ زیرا خدا همه این چیزها را می داند؛ و این مرا کافی است تا بدانم که چنین است — که زمانی تعیین شده است که همه از میان مردگان برخوانند خاست.

۶ اینک ناگزیر باید که مدتی مابین زمان مرگ و زمان رستاخیز باشد.

۷ و اینک من می خواهم جويا شوم از این زمان مرگ تا زمان تعیین شده برای رستاخیز چه بر سر روان آدمیان می آید؟

۸ اینک اینکه آیا بیشتر از یکبار برای آدمیان تعیین شده است تا برخیزند مهم نیست؛ زیرا همه همزمان نمی میرند، و این مهم نیست؛ برای خدا همه این مانند یک روز است، و زمان تنها برای آدمیان اندازه گیری می شود.

۹ بنابراین، زمانی برای آدمیان تعیین شده است که آنها از مرگ برخوانند خاست؛ و مدتی بین زمان مرگ و رستاخیز هست. و اینک، درباره این مدت زمان، چه بر سر روان آدمیان می آید چیزی است که من با کوشایی از سرور جويا شده ام تا بدانم؛ و این چیزی است که من می دانم.

And when the time cometh when all shall rise, then shall they know that God knoweth all the times which are appointed unto man.

Now, concerning the state of the soul between death and the resurrection—Behold, it has been made known unto me by an angel, that the spirits of all men, as soon as they are departed from this mortal body, yea, the spirits of all men, whether they be good or evil, are taken home to that God who gave them life.

And then shall it come to pass, that the spirits of those who are righteous are received into a state of happiness, which is called paradise, a state of rest, a state of peace, where they shall rest from all their troubles and from all care, and sorrow.

And then shall it come to pass, that the spirits of the wicked, yea, who are evil—for behold, they have no part nor portion of the Spirit of the Lord; for behold, they chose evil works rather than good; therefore the spirit of the devil did enter into them, and take possession of their house—and these shall be cast out into outer darkness; there shall be weeping, and wailing, and gnashing of teeth, and this because of their own iniquity, being led captive by the will of the devil.

Now this is the state of the souls of the wicked, yea, in darkness, and a state of awful, fearful looking for the fiery indignation of the wrath of God upon them; thus they remain in this state, as well as the righteous in paradise, until the time of their resurrection.

Now, there are some that have understood that this state of happiness and this state of misery of the soul, before the resurrection, was a first resurrection. Yea, I admit it may be termed a resurrection, the raising of the spirit or the soul and their consignment to happiness or misery, according to the words which have been spoken.

And behold, again it hath been spoken, that there is a first resurrection, a resurrection of all those who have been, or who are, or who shall be, down to the resurrection of Christ from the dead.

۱۰ و هنگامی که آن زمان بیاید هنگامی که همه برخیزند، آنگاه همه خواهند دانست که خدا همهٔ زمان‌هایی که برای آدمی تعیین شده اند را می‌داند.

۱۱ اینک، دربارهٔ وضعیت روان بین مرگ و رستاخیز—بنگر، این از سوی فرشته‌ای بر من آشکار شده است، که روح همهٔ آدمیان، همین که از این بدن فناپذیر جدا شود، آری، روح‌های همهٔ آدمیان، چه آنها نیکو باشند یا پلید، به خانه به نزد خدایی که به آنها زندگی داد برده می‌شوند.

۱۲ و آنگاه چنین خواهد گذشت، که روح کسانی که پرهیزکارند به وضعیت خوشبختی پذیرفته می‌شوند که فردوس خوانده می‌شود، وضعیت آسایش، وضعیت آرامش، جایی که آنها از همهٔ دشواری‌ها و از همهٔ نگرانی‌ها، و اندوهشان آسوده خواهند بود.

۱۳ و آنگاه چنین خواهد گذشت، که روح نابکاران، آری، کسانی که پلید هستند— زیرا بنگر، آنها نه بخشی از روح سرور را دارند نه سهمی؛ زیرا بنگر، آنها کارهای پلید را بجای نیکویی برگزیدند؛ بنابراین روح اهریمن به آنها وارد شد، و خانه‌هایشان را تصرف کرد— و اینها بیرون به تاریکی بیرونی انداخته خواهند شد؛ آنجا گریستن و زاری کردن، و دندان بهم ساییدن خواهد بود، به خواست اهریمن به اسارت کشیده شدند، و این به سبب نابکاری خود آنهاست.

۱۴ اینک این وضعیت روان نابکاران است، آری، در تاریکی، و در وضعیت وحشتناک، ترسان، چشم به راه خشم آتشین غضب خدا بر آنها؛ بدین گونه آنها، تا زمان رستاخیزشان در این وضعیت باقی می‌مانند، همان گونه که پرهیزکاران در فردوس هستند.

۱۵ اینک، برخی هستند که فهمیده‌اند که این وضعیت خوشبختی و این وضعیت بدبختی روان پیش از رستاخیز، یک رستاخیز نخستین بود. آری، من می‌پذیرم که این برخاستن روان یا روح و سپرده شدنشان به خوشبختی یا بدبختی، برپایهٔ سخنانی که گفته شده‌اند، یک رستاخیز خوانده شود.

۱۶ و بنگر، این دوباره گفته شده است که یک رستاخیز نخستین هست، رستاخیزی برای همهٔ کسانی که بوده‌اند، یا هستند، یا خواهند بود تا رستاخیز مسیح از مرگ.

Now, we do not suppose that this first resurrection, which is spoken of in this manner, can be the resurrection of the souls and their consignment to happiness or misery. Ye cannot suppose that this is what it meaneth.

Behold, I say unto you, Nay; but it meaneth the reuniting of the soul with the body, of those from the days of Adam down to the resurrection of Christ.

Now, whether the souls and the bodies of those of whom has been spoken shall all be reunited at once, the wicked as well as the righteous, I do not say; let it suffice, that I say that they all come forth; or in other words, their resurrection cometh to pass before the resurrection of those who die after the resurrection of Christ.

Now, my son, I do not say that their resurrection cometh at the resurrection of Christ; but behold, I give it as my opinion, that the souls and the bodies are reunited, of the righteous, at the resurrection of Christ, and his ascension into heaven.

But whether it be at his resurrection or after, I do not say; but this much I say, that there is a space between death and the resurrection of the body, and a state of the soul in happiness or in misery until the time which is appointed of God that the dead shall come forth, and be reunited, both soul and body, and be brought to stand before God, and be judged according to their works.

Yea, this bringeth about the restoration of those things of which has been spoken by the mouths of the prophets.

The soul shall be restored to the body, and the body to the soul; yea, and every limb and joint shall be restored to its body; yea, even a hair of the head shall not be lost; but all things shall be restored to their proper and perfect frame.

And now, my son, this is the restoration of which has been spoken by the mouths of the prophets—

And then shall the righteous shine forth in the kingdom of God.

۱۷ اینک، ما گمان نمی کنیم که این رستاخیز نخستین که از آن به این شیوه سخن گفته شده است، بتواند رستاخیز روان ها و سپرده شدنشان به خوشبختی یا بدبختی باشد. تو نمی توانی گمان کنی که منظور همین است.

۱۸ بنگر، من به تو می گویم، نه؛ بلکه معنای آن یکی شدن دوباره روان و بدن کسانی است که از روزگار آدم تا رستاخیز مسیح بوده اند.

۱۹ اینک، اینکه روان و بدن کسانی که از آنها سخن گفته شده است، نابکاران و همان گونه پرهیزکاران، همه همزمان دوباره یکی خواهند شد، من نمی گویم؛ بگذار این کافی باشد، که من می گویم که آنها همه پیش می آیند؛ یا به بیان دیگر، رستاخیز آنها پیش از رستاخیز کسانی که پس از رستاخیز مسیح می میرند رخ خواهد داد.

۲۰ اینک، پسر من، من نمی گویم که رستاخیز آنها در زمان رستاخیز مسیح می آید؛ بلکه بنگر، من نظرم را می دهم، اینکه روان و بدن پرهیزکاران، در زمان رستاخیز مسیح و صعودش به بهشت دوباره یکی می شوند.

۲۱ ولی اینکه این در زمان رستاخیز او است، یا پس از آن، من نمی گویم، ولی همین اندازه می گویم، که مدتی بین مرگ و رستاخیز بدن هست، و وضعیت روان در خوشبختی یا بدبختی تا زمانی که از سوی خدا تعیین شده است که مردگان پیش خواهند آمد، و دوباره یکی خواهند شد، هم روان و هم بدن، و آورده می شوند تا در برابر خدا بایستند، و برپایه کارهایشان داوری شوند.

۲۲ آری، این بازآوری آن چیزهایی را پیش می آورد که از دهان پیامبران گفته شده است.

۲۳ روان به بدن بازآورده می شود، و بدن به روان؛ آری، و هر عضو و مفصلی به بدن خودش بازآورده خواهد شد؛ آری، حتی یک موی سر گم نخواهد شد؛ بلکه همه چیزها به پیکر فراخور و کامل خودشان بازآورده خواهند شد.

۲۴ و اینک، پسر من، این بازآوردنی است که از دهان پیامبران گفته شده است —

۲۵ و آنگاه پرهیزکاران در ملکوت خدا خواهند درخشید.

But behold, an awful death cometh upon the wicked; for they die as to things pertaining to things of righteousness; for they are unclean, and no unclean thing can inherit the kingdom of God; but they are cast out, and consigned to partake of the fruits of their labors or their works, which have been evil; and they drink the dregs of a bitter cup.

۲۶ ولی بنگر، یک مرگ وحشتناک بر سر نابکاران می آید؛ زیرا آنها نسبت به چیزهای در ارتباط با چیزهای پرهیزکاری می میرند؛ زیرا آنها ناپاک هستند، و هیچ ناپاکی نمی تواند ملکوت خدا را به ارث برد؛ بلکه آنها بیرون انداخته می شوند، و سپرده می شوند تا از میوه زحمت هایشان و کارهایشان که پلید بوده اند میل کنند؛ و آنها ته نشین های یک جام تلخ را می نوشند.

And now, my son, I have somewhat to say concerning the restoration of which has been spoken; for behold, some have wrested the scriptures, and have gone far astray because of this thing. And I perceive that thy mind has been worried also concerning this thing. But behold, I will explain it unto thee.

I say unto thee, my son, that the plan of restoration is requisite with the justice of God; for it is requisite that all things should be restored to their proper order. Behold, it is requisite and just, according to the power and resurrection of Christ, that the soul of man should be restored to its body, and that every part of the body should be restored to itself.

And it is requisite with the justice of God that men should be judged according to their works; and if their works were good in this life, and the desires of their hearts were good, that they should also, at the last day, be restored unto that which is good.

And if their works are evil they shall be restored unto them for evil. Therefore, all things shall be restored to their proper order, every thing to its natural frame—mortality raised to immortality, corruption to incorruption—raised to endless happiness to inherit the kingdom of God, or to endless misery to inherit the kingdom of the devil, the one on one hand, the other on the other—

The one raised to happiness according to his desires of happiness, or good according to his desires of good; and the other to evil according to his desires of evil; for as he has desired to do evil all the day long even so shall he have his reward of evil when the night cometh.

And so it is on the other hand. If he hath repented of his sins, and desired righteousness until the end of his days, even so he shall be rewarded unto righteousness.

These are they that are redeemed of the Lord; yea, these are they that are taken out, that are delivered from that endless night of darkness; and thus they stand or fall; for behold, they are their own judges, whether to do good or do evil.

۱ و اینک، پسر، من درباره بازآوری که از آن سخن گفته شده است اندکی دارم بگویم؛ زیرا بنگر، نوشته های مقدس را برخی پیچانده اند، و به سبب این چیز بسیار گمراه شده اند. و من درک می کنم که ذهن تو نیز درباره این چیز نگران بوده است. ولی بنگر، من آن را برای تو توضیح خواهم داد.

۲ من به تو می گویم، پسر، که برنامه بازآوری شرط لازم دادگری خدا است؛ زیرا این شرط لازم است که همه چیزها به نظم فراخور خودشان دوباره برپا شوند. بنگر، برپایه قدرت و رستائیز مسیح، اینکه روان آدمی به بدنش بازگردد، و اینکه هر بخش بدن به خودش بازگردد شرط لازم و دادگرانه است.

۳ و این شرط لازم دادگری خدا است که آدمیان برپایه کارهایشان داوری شوند؛ و اگر کارهایشان در این زندگی نیکو بود، و خواسته های دل هایشان نیکو بود، اینکه آنها، در روز آخر، نیز به آنچه که نیکوست بازآورده می شوند.

۴ و اگر کارهایشان پلید باشد پلیدی آنها به آنان بازآورده خواهد شد. بنابراین، همه چیزها به نظم فراخور خودشان بازآورده خواهند شد، هر چیزی به بیکر طبیعی خودش — فناپذیری به فناپذیری برخاسته می شود، فساد به بی فساد — یا به خوشبختی بی پایان برخاسته می شود تا ملکوت خدا را به ارث برد، یا به بدبختی بی پایان تا پادشاهی اهریمن را به ارث برد، یکی به این سو، دیگری به آن سو —

۵ یکی برپایه خواسته هایش برای خوشبختی به خوشبختی برخاسته می شود، یا برپایه خواسته هایش برای نیکویی به نیکویی؛ و دیگری برپایه خواسته هایش برای پلیدی به پلیدی؛ زیرا از آنجایی که او خواستار بوده است تا تمام روز کار پلید کند هنگامی که شب می شود او همان را برای پاداش پلیدی خواهد داشت.

۶ و در سوی دیگر هم همین است. اگر او از گناهانش توبه کرده باشد، و تا پایان روزگارش خواستار پرهیزکاری بوده باشد، به او هم پرهیزکاری همین گونه پاداش داده خواهد شد.

۷ اینها آنهایی هستند که از سوی سرور بازخرید شده اند؛ آری، اینها آنهایی هستند که بیرون آورده می شوند، که از آن شب تاریک بی پایان رهایی داده شوند؛ و بدین گونه آنها می ایستند یا فرو می افتند؛ زیرا بنگر، اینکه کار نیک یا پلید کنند، آنها داوران خودشان هستند.

Now, the decrees of God are unalterable; therefore, the way is prepared that whosoever will may walk therein and be saved.

And now behold, my son, do not risk one more offense against your God upon those points of doctrine, which ye have hitherto risked to commit sin.

Do not suppose, because it has been spoken concerning restoration, that ye shall be restored from sin to happiness. Behold, I say unto you, wickedness never was happiness.

And now, my son, all men that are in a state of nature, or I would say, in a carnal state, are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; they are without God in the world, and they have gone contrary to the nature of God; therefore, they are in a state contrary to the nature of happiness.

And now behold, is the meaning of the word restoration to take a thing of a natural state and place it in an unnatural state, or to place it in a state opposite to its nature?

O, my son, this is not the case; but the meaning of the word restoration is to bring back again evil for evil, or carnal for carnal, or devilish for devilish—good for that which is good; righteous for that which is righteous; just for that which is just; merciful for that which is merciful.

Therefore, my son, see that you are merciful unto your brethren; deal justly, judge righteously, and do good continually; and if ye do all these things then shall ye receive your reward; yea, ye shall have mercy restored unto you again; ye shall have justice restored unto you again; ye shall have a righteous judgment restored unto you again; and ye shall have good rewarded unto you again.

For that which ye do send out shall return unto you again, and be restored; therefore, the word restoration more fully condemneth the sinner, and justifieth him not at all.

۸ اینک، حکم های خدا دگرگون ناپذیرند؛ بنابراین، این راه آماده شده است که هر کسی که خواهان باشد بتواند در آن گام بردارد و نجات یابد.

۹ و اینک بنگر، پسر، با سرپیچی از آن نکات اصول، که تو تاکنون با پرداختن به گناه، خود را به خطر انداخته ای، بار دیگر خود را علیه خدایت به خطر نیانداز.

۱۰ گمان مبر، برای اینکه درباره بازآوری گفته شده است که تو از گناه به خوشبختی بازآورده خواهی شد. بنگر، من به تو می گویم، نابکاری هرگز خوشبختی نبوده است.

۱۱ و اینک، پسر، همه آدمیانی که در یک وضعیت طبیعی هستند، یا من می گویم، در یک وضعیت نفسانی، در زردآب تلخ و در بندهای نابکاری هستند؛ آنها در این جهان بدون خدا هستند، و برخلاف طبیعت خدا رفته اند؛ بنابراین، آنها در یک وضعیت برخلاف طبیعت خوشبختی هستند.

۱۲ و اینک بنگر، آیا معنای واژه بازآوری، برداشتن چیزی از وضعیت طبیعی و گذاشتن آن در یک وضعیت غیرطبیعی، یا گذاشتن آن در وضعیتی مخالف طبیعتش است؟

۱۳ آه، پسر، این چنین نیست؛ بلکه معنای واژه بازآوری، برگرداندن پلیدی برای پلیدی، یا نفسانی برای نفسانی، یا اهریمنی برای اهریمنی است — نیکویی برای آنچه که نیکوست؛ پرهیزکاری برای آنچه پرهیزکاری است؛ دادگری برای آنچه دادگری است؛ مهربانی برای آنچه مهربانی است.

۱۴ بنابراین، پسر، بین که تو با برادرانت مهربان باشی؛ با دادگری رفتار کن، با پرهیزکاری داوری کن، و پیوسته کار نیکو کن؛ و اگر تو همه این کارها را انجام دهی آنگاه پاداش خود را دریافت خواهی کرد؛ آری، رحمت دوباره بر تو بازآورده شده خواهد شد؛ دادگری دوباره بر تو بازآورده خواهد شد؛ داوری پرهیزکارانه دوباره بر تو بازآورده خواهد شد؛ و نیکویی به تو پاداش داده خواهد شد.

۱۵ زیرا آنچه که می فرستی دوباره به تو بازخواهد گشت، و بازآورده خواهد شد؛ بنابراین، واژه بازآوری، گناهکار را کامل تر محکوم می کند، و او را به هیچ وجه بیگناه نمی شناسد.

And now, my son, I perceive there is somewhat more which doth worry your mind, which ye cannot understand—which is concerning the justice of God in the punishment of the sinner; for ye do try to suppose that it is injustice that the sinner should be consigned to a state of misery.

Now behold, my son, I will explain this thing unto thee. For behold, after the Lord God sent our first parents forth from the garden of Eden, to till the ground, from whence they were taken—yea, he drew out the man, and he placed at the east end of the garden of Eden, cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the tree of life—

Now, we see that the man had become as God, knowing good and evil; and lest he should put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat and live forever, the Lord God placed cherubim and the flaming sword, that he should not partake of the fruit—

And thus we see, that there was a time granted unto man to repent, yea, a probationary time, a time to repent and serve God.

For behold, if Adam had put forth his hand immediately, and partaken of the tree of life, he would have lived forever, according to the word of God, having no space for repentance; yea, and also the word of God would have been void, and the great plan of salvation would have been frustrated.

But behold, it was appointed unto man to die—therefore, as they were cut off from the tree of life they should be cut off from the face of the earth—and man became lost forever, yea, they became fallen man.

And now, ye see by this that our first parents were cut off both temporally and spiritually from the presence of the Lord; and thus we see they became subjects to follow after their own will.

Now behold, it was not expedient that man should be reclaimed from this temporal death, for that would destroy the great plan of happiness.

۱ و اینک، پسر من، من درک می‌کنم که چیز بیشتری هست که ذهنت را نگران می‌کند، که نمی‌توانی بفهمی — که دربارهٔ دادگری خدا در مجازات گناهکار است؛ زیرا تو تلاش می‌کنی گمان کنی که این بی‌عدالتی است که گناهکار به وضعیت بدبختی سپرده شود.

۲ اینک بنگر، پسر من، من این چیز را برای تو توضیح خواهم داد. زیرا بنگر، پس از اینکه سرور خدا پدر و مادر نخستین ما را از باغ عدن بیرون فرستاد، تا زمین، جایی که از آن گرفته شده بودند، را کشت کنند — آری، او آدمی را بیرون کشید، و در کرانه شرقی باغ عدن، فرشتگان نگهبانی با یک شمشیر آتشین که به هر سو گردش می‌کرد قرار داد، تا از درخت زندگی نگاه داری کنند.

۳ اینک، ما می‌بینیم که آدمی، نیکی و پلیدی را شناخته همانند خدا شده بود؛ و اینکه مبادا او دستش را دراز کند، و از میوه درخت زندگی نیز بچیند و بخورد و برای همیشه زندگی کند، سرور خدا فرشتگان نگهبانی با شمشیر آتشین قرار داد که او از آن میوه میل نکند —

۴ و بدین گونه ما می‌بینیم، که زمانی به آدمی داده شد تا توبه کند، آری، یک زمان آزمایشی، زمانی تا توبه کند و به خدا خدمت کند.

۵ زیرا بنگر، اگر آدم بی‌درنگ دستش را دراز می‌کرد، و از میوه درخت زندگی میل می‌کرد، برپایه سخن خدا، او هیچ زمانی برای توبه نداشته، برای همیشه زندگی می‌کرد؛ آری، و سخن خدا نیز بی‌اعتبار می‌گشت، و برنامه بزرگ رستگاری نافرجام می‌ماند.

۶ ولی بنگر، بر آدمی تعیین شد تا بمیرد — بنابراین، همان گونه که آنها از درخت زندگی بریده شدند از روی زمین هم می‌بایستی بریده می‌شدند — و آدمی برای همیشه گمراه شد، آری، آنها آدمیان فروافتاده شدند.

۷ و اینک، تو می‌بینی که با این کار پدر و مادر نخستین ما هم جسمی و هم روحی از پیشگاه سرور بریده شدند؛ و بدین گونه ما می‌بینیم آنها مطیع شدند تا از خواست خودشان پیروی کنند.

۸ اینک بنگر، مناسب نبود که آدمی از این مرگ جسمی رهایی یابد، زیرا آن برنامه بزرگ خوشبختی را نابود می‌کرد.

Therefore, as the soul could never die, and the fall had brought upon all mankind a spiritual death as well as a temporal, that is, they were cut off from the presence of the Lord, it was expedient that mankind should be reclaimed from this spiritual death.

Therefore, as they had become carnal, sensual, and devilish, by nature, this probationary state became a state for them to prepare; it became a preparatory state.

And now remember, my son, if it were not for the plan of redemption, (laying it aside) as soon as they were dead their souls were miserable, being cut off from the presence of the Lord.

And now, there was no means to reclaim men from this fallen state, which man had brought upon himself because of his own disobedience;

Therefore, according to justice, the plan of redemption could not be brought about, only on conditions of repentance of men in this probationary state, yea, this preparatory state; for except it were for these conditions, mercy could not take effect except it should destroy the work of justice. Now the work of justice could not be destroyed; if so, God would cease to be God.

And thus we see that all mankind were fallen, and they were in the grasp of justice; yea, the justice of God, which consigned them forever to be cut off from his presence.

And now, the plan of mercy could not be brought about except an atonement should be made; therefore God himself atoneth for the sins of the world, to bring about the plan of mercy, to appease the demands of justice, that God might be a perfect, just God, and a merciful God also.

Now, repentance could not come unto men except there were a punishment, which also was eternal as the life of the soul should be, affixed opposite to the plan of happiness, which was as eternal also as the life of the soul.

Now, how could a man repent except he should sin? How could he sin if there was no law? How could there be a law save there was a punishment?

۹ بنابراین، چون روان هرگز نمی میرد، و آن فروافتادن، یک مرگ روحی و نیز یک مرگ جسمی بر سر همه بشریت آورد، آن اینست که، آنها از پیشگاه سرور بریده شدند، مناسب بود که بشریت از مرگ روحی رهایی یابد.

۱۰ بنابراین، از آنجایی که از نظر طبیعی آنها نفسانی، شهوانی و اهریمنی شده بودند، این وضعیت آزمایشی برای آنها وضعیتی شد تا آماده شوند؛ این یک وضعیت آماده شدن شد.

۱۱ و اینک به یاد داشته باش، پسر، اگر برای برنامه باز خرید نبود، (آن را کنار گذاشته) همین که آنها می مردند، از پیشگاه سرور بریده شده، روانشان بدبخت می شد.

۱۲ و اینک، وسیله ای نبود تا آدمیان را از وضعیت فرو افتاده، که آدمی به سبب نافرمانی خودش بر سر خود آورده بود، رهایی دهد.

۱۳ بنابراین، برپایه دادگری، برنامه باز خرید نمی توانست پیش آورده شود، مگر به شرط توبه آدمیان در این وضعیت آزمایشی، آری، این وضعیت آماده شدن؛ زیرا جز این شرایط، رحمت نمی توانست اثر کند، مگر اینکه کار دادگری را نابود می کرد. اینک کار دادگری نمی توانست نابود شود؛ اگر چنین می بود، خدا از خدا بودن باز می ایستاد.

۱۴ و بدین گونه ما می بینیم که همه بشریت فرو افتادند، و آنها به چنگ دادگری افتادند؛ آری، دادگری خدا، که آنها را برای همیشه واگذار می کرد تا از پیشگاهش بریده شوند.

۱۵ و اینک، برنامه رحمت نمی توانست پیش آورده شود جز اینکه یک کفاره داده شود؛ بنابراین خدا خودش برای گناهان جهان کفاره می دهد، تا برنامه رحمت را پیش آورد، تا درخواست های دادگری را بر آورده کند، که خدا خدایی کامل، خدایی دادگر، و نیز خدایی مهربان باشد.

۱۶ اینک، توبه نمی توانست بر آدمی بیاید جز اینکه مجازاتی می بود، که آن نیز جاویدان می بود مانند زنده بودن روان، مخالف برنامه خوشبختی که به همراه داشت، که آن نیز جاویدان می بود مانند زنده بودن روان.

۱۷ اینک، چگونه یک انسان می توانست توبه کند جز اینکه گناه کند؟ چگونه او می توانست گناه کند اگر هیچ قانونی نبود؟ چگونه می توانست قانونی باشد اگر مجازاتی نبود؟

Now, there was a punishment affixed, and a just law given, which brought remorse of conscience unto man.

Now, if there was no law given—if a man murdered he should die—would he be afraid he would die if he should murder?

And also, if there was no law given against sin men would not be afraid to sin.

And if there was no law given, if men sinned what could justice do, or mercy either, for they would have no claim upon the creature?

But there is a law given, and a punishment affixed, and a repentance granted; which repentance, mercy claimeth; otherwise, justice claimeth the creature and executeth the law, and the law inflicteth the punishment; if not so, the works of justice would be destroyed, and God would cease to be God.

But God ceaseth not to be God, and mercy claimeth the penitent, and mercy cometh because of the atonement; and the atonement bringeth to pass the resurrection of the dead; and the resurrection of the dead bringeth back men into the presence of God; and thus they are restored into his presence, to be judged according to their works, according to the law and justice.

For behold, justice exerciseth all his demands, and also mercy claimeth all which is her own; and thus, none but the truly penitent are saved.

What, do ye suppose that mercy can rob justice? I say unto you, Nay; not one whit. If so, God would cease to be God.

And thus God bringeth about his great and eternal purposes, which were prepared from the foundation of the world. And thus cometh about the salvation and the redemption of men, and also their destruction and misery.

Therefore, O my son, whosoever will come may come and partake of the waters of life freely; and whosoever will not come the same is not compelled to come; but in the last day it shall be restored unto him according to his deeds.

۱۸ اینک، مجازاتی به همراه آن بود، و قانونی دادگرانه داده شده بود که پشیمانی وجدان را بر آدمی پیش می آورد.

۱۹ اینک، اگر هیچ قانونی داده نمی شد — اگر انسانی آدمی را می کشت او می بایستی می مُرد — آیا او می ترسید بمیرد اگر آدم کشی کند؟

۲۰ و همچنین، اگر هیچ قانونی علیه گناه داده نمی شد آدمیان از گناه کردن نمی ترسیدند.

۲۱ و اگر هیچ قانونی داده نمی شد، اگر آدمیان گناه می کردند، دادگری یا رحمت چه می توانستند بکنند، زیرا آنها ادعایی بر این آفریده نمی داشتند؟

۲۲ ولی قانونی داده شده است، و مجازاتی به همراه آن است، و توبه ای عطا شده است؛ توبه ای که رحمت را ادعا می کند؛ و گرنه دادگری، این آفریده را ادعا می کند و قانون را اجرا می کند، و قانون مجازات را وارد می کند؛ اگر چنین نبود، کارهای دادگری نابود می شدند، و خدا از خدا بودن باز می ایستاد.

۲۳ ولی خدا از خدا بودن باز نمی ایستد، و رحمت، توبه کاران را ادعا می کند، و رحمت به سبب کفاره می آید؛ و کفاره رستاخیز مردگان را پیش می آورد؛ و رستاخیز مردگان آدمیان را به پیشگاه خدا باز می آورد؛ و بدین گونه آنها به پیشگاه او بازآورده می شوند تا برپایه کارهایشان، برپایه قانون و دادگری داوری شوند.

۲۴ زیرا بنگر، دادگری همه درخواست هایش را بکار می برد، و رحمت نیز همه آنچه از آن او است را ادعا می کند؛ و بدین گونه، هیچ کسی جز توبه کاران راستین نجات نمی یابد.

۲۵ چه، آیا گمان می کنی که رحمت می تواند دادگری را بُرباید؟ من به تو می گویم، نه؛ نه حتی یک ذره. اگر چنین باشد، خدا از خدا بودن باز می ایستد.

۲۶ و بدین گونه خدا هدف های بزرگ و جاویدان خود را که از بنیاد جهان آماده شده اند را پیش می آورد. و بدین گونه رستگاری و بازخرید آدمیان، و نیز نابودی و بدبختی آنها رخ می دهد.

۲۷ بنابراین، آه پسر، هر کسی که بخواهد بیاید می تواند بیاید و از آب های زندگی به رایگان میل کند؛ و هر کسی که نخواهد بیاید و ادار نمی شود تا بیاید؛ ولی در روز آخر آن برپایه کردارهایش بر او بازآورده خواهد شد.

If he has desired to do evil, and has not repented in his days, behold, evil shall be done unto him, according to the restoration of God.

And now, my son, I desire that ye should let these things trouble you no more, and only let your sins trouble you, with that trouble which shall bring you down unto repentance.

O my son, I desire that ye should deny the justice of God no more. Do not endeavor to excuse yourself in the least point because of your sins, by denying the justice of God; but do you let the justice of God, and his mercy, and his long-suffering have full sway in your heart; and let it bring you down to the dust in humility.

And now, O my son, ye are called of God to preach the word unto this people. And now, my son, go thy way, declare the word with truth and soberness, that thou mayest bring souls unto repentance, that the great plan of mercy may have claim upon them. And may God grant unto you even according to my words. Amen.

۲۸ اگر او خواستار شده است تا کار پلید کند، و در روزگارش توبه نکرده است، بنگر، برپایه بازآوری خدا، پلیدی بر او انجام خواهد شد.

۲۹ و اینک، پسر، من خواستارم که تو دیگر نگذاری این چیزها تو را آزار دهند، و بگذار تنها گناهانت تو را آزار دهند، با آن آزاری که تو را پایین به توبه آورد.

۳۰ آه پسر، من خواستارم که تو دیگر دادگری خدا را انکار نکنی. تلاش نکن به سبب گناهانت، با انکار کردن دادگری خدا، برای خودت کوچکترین بهانه ای بیاوری؛ بلکه بگذار تا دادگری خدا و رحمت و شکیبایی اش در دلت کاملاً جای گیرد؛ و بگذار تو را در فروتنی پایین به خاک آورد.

۳۱ و اینک، آه پسر، تو از سوی خدا فرا خوانده شده ای تا سخن را بر این مردم موعظه کنی. و اینک، پسر، راهی شو، سخن را با راستی و هوشیاری اعلام کن، باشد که تو روان ها را به توبه آوری، که برنامه عظیم رحمت بتواند آنها را ادعا کند. و باشد که خدا حتی برپایه سخنان من به تو عطا کند. آمین.

And now it came to pass that the sons of Alma did go forth among the people, to declare the word unto them. And Alma, also, himself, could not rest, and he also went forth.

Now we shall say no more concerning their preaching, except that they preached the word, and the truth, according to the spirit of prophecy and revelation; and they preached after the holy order of God by which they were called.

And now I return to an account of the wars between the Nephites and the Lamanites, in the eighteenth year of the reign of the judges.

For behold, it came to pass that the Zoramites became Lamanites; therefore, in the commencement of the eighteenth year the people of the Nephites saw that the Lamanites were coming upon them; therefore they made preparations for war; yea, they gathered together their armies in the land of Jershon.

And it came to pass that the Lamanites came with their thousands; and they came into the land of Antionum, which is the land of the Zoramites; and a man by the name of Zerahemnah was their leader.

And now, as the Amalekites were of a more wicked and murderous disposition than the Lamanites were, in and of themselves, therefore, Zerahemnah appointed chief captains over the Lamanites, and they were all Amalekites and Zoramites.

Now this he did that he might preserve their hatred towards the Nephites, that he might bring them into subjection to the accomplishment of his designs.

For behold, his designs were to stir up the Lamanites to anger against the Nephites; this he did that he might usurp great power over them, and also that he might gain power over the Nephites by bringing them into bondage.

And now the design of the Nephites was to support their lands, and their houses, and their wives, and their children, that they might preserve them from the hands of their enemies; and also that they might preserve their rights and their privileges, yea, and also their liberty, that they might worship God according to their desires.

۱ و اینک چنین گذشت که پسران آلما به میان مردم پیش رفتند تا سخن را بر آنها اعلام کنند. و آلما نیز، خودش نتوانست آسوده بماند و او نیز پیش رفت.

۲ اینک ما دیگر درباره موعظه آنها نخواهیم گفت، جز اینکه آنها سخن و راستی را برپایه روح نبوت و وحی، موعظه می کردند؛ و آنها از پس نظام مقدس خدا که با آن فرا خوانده شده بودند موعظه می کردند.

۳ و اینک من به سرگذشت جنگ های بین نیفایان و لامانیان، در هجدهمین سال فرمانروایی داوران، باز می گردم.

۴ زیرا بنگر، چنین گذشت که زرامیان لامانی شدند؛ از این رو در آغاز هجدهمین سال مردم نیفای دیدند که لامانیان بر آنها می آیند؛ بنابراین آنها برای جنگ آماده شدند؛ آری، آنها لشکریان خود را در سرزمین یرشون گرد هم آوردند.

۵ و چنین گذشت که لامانیان با هزاران تن آمدند؛ و به سرزمین آنتیونم، که سرزمین زرامیان بود آمدند؛ و مردی بنام زراحمنا رهبر آنان بود.

۶ و اینک، چون عمالقیان به خودی خود، سرشت نابکاری و آدم کشی بیشتری از لامانیان داشتند، از این رو، زراحمنا سرفرماندهانی بر لامانیان تعیین کرد، و آنها همه عمالقیانی و زرامی بودند.

۷ اینک این را او انجام داد که بیزاری آنها نسبت به نیفایان را حفظ کند که بتواند آنها را برای به پایان رساندن طرح هایش به اطاعت خود درآورد.

۸ زیرا بنگر، طرح های او برانگیختن لامانیان به خشم علیه نیفایان بود؛ این را او انجام داد که بتواند با زور قدرت بر آنها بدست آورد، و همچنین بتواند با آوردن نیفایان به بندگی قدرت زیادی بر آنها داشته باشد.

۹ و اینک طرح نیفایان این بود که از سرزمین هایشان، و خانه هایشان، و همسرانشان، و فرزندانشان پشتیبانی کنند، که آنها را از دست دشمنانشان حفظ کنند؛ و نیز اینکه آنها بتوانند حقوق و امتیازات خود را حفظ کنند، آری، و همچنین آزادی خود را، که بتوانند برپایه خواسته هایشان خدا را پرستش کنند.

For they knew that if they should fall into the hands of the Lamanites, that whosoever should worship God in spirit and in truth, the true and the living God, the Lamanites would destroy.

Yea, and they also knew the extreme hatred of the Lamanites towards their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi, who were called the people of Ammon—and they would not take up arms, yea, they had entered into a covenant and they would not break it—therefore, if they should fall into the hands of the Lamanites they would be destroyed.

And the Nephites would not suffer that they should be destroyed; therefore they gave them lands for their inheritance.

And the people of Ammon did give unto the Nephites a large portion of their substance to support their armies; and thus the Nephites were compelled, alone, to withstand against the Lamanites, who were a compound of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, and all those who had dissented from the Nephites, who were Amalekites and Zoramites, and the descendants of the priests of Noah.

Now those descendants were as numerous, nearly, as were the Nephites; and thus the Nephites were obliged to contend with their brethren, even unto bloodshed.

And it came to pass as the armies of the Lamanites had gathered together in the land of Antionum, behold, the armies of the Nephites were prepared to meet them in the land of Jershon.

Now, the leader of the Nephites, or the man who had been appointed to be the chief captain over the Nephites—now the chief captain took the command of all the armies of the Nephites—and his name was Moroni;

And Moroni took all the command, and the government of their wars. And he was only twenty and five years old when he was appointed chief captain over the armies of the Nephites.

And it came to pass that he met the Lamanites in the borders of Jershon, and his people were armed with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war.

۱۰ زیرا آنها می دانستند که اگر بدست لامانیان بیفتند، اینکه لامانیان هر کسی که خدا را در روح و راستی، خدای راستین و زنده را پرستش کند، نابود می کنند.

۱۱ آری، و آنها از بیزاری شدید لامانیان از برادرانشان که مردم انطی-نیفای-لیحای بودند، که مردم عمون خوانده می شدند، آگاه بودند — و آنها سلاح بر نمی داشتند، آری، آنها به پیمانی وارد شده بودند و نمی خواستند آن را بشکنند — بنابراین، اگر آنها بدست لامانیان می افتادند نابود می شدند.

۱۲ و نیفایان روا نمی داشتند که آنها نابود شوند؛ بنابراین سرزمین هایی را به عنوان میراثشان به آنها دادند.

۱۳ و مردم عمون بخش بزرگی از دارایی خود را به نیفایان دادند تا لشکریان آنها را پشتیبانی کنند؛ و بدین گونه نیفایان و اداری شدند، به تنهایی علیه لامانیان، که ترکیبی از لمان و لموئیل، و پسران اسماعیل، و همه کسانی که از نیفایان جدا شده بودند، که عمالقیان و ژرامیان، و نوادگان کشیشان نوح بودند، ایستادگی کنند.

۱۴ اینک آن نوادگان در تعداد، کمابیش به اندازه نیفایان بودند؛ و بدین گونه نیفایان ناگزیر شدند تا با برادرانشان، حتی تا خونریزی درگیر شوند.

۱۵ و چنین گذشت چون لشکریان لامانیان در سرزمین انطیونم گرد هم آمده بودند، بنگر، لشکریان نیفایان آماده شدند تا در سرزمین یرشون با آنها روبرو شوند.

۱۶ اینک، رهبر نیفایان، یا مردی که تعیین شده بود تا سرفرمانده نیفایان باشد — اینک سرفرمانده، فرماندهی همه لشکریان نیفایان را بدست گرفت — و نام او مورونی بود؛

۱۷ و مورونی همه فرماندهی و فرمانروایی جنگ های آنها را بدست گرفت. و او تنها بیست و پنج ساله بود هنگامی که به سرفرماندهی لشکریان نیفایان تعیین شد.

۱۸ و چنین گذشت که او در مرزهای یرشون به لامانیان برخورد، و مردمش با شمشیر و با دشنه، و با همه گونه سلاح های جنگی مسلح بودند.

And when the armies of the Lamanites saw that the people of Nephi, or that Moroni, had prepared his people with breastplates and with arm-shields, yea, and also shields to defend their heads, and also they were dressed with thick clothing—

Now the army of Zerahemnah was not prepared with any such thing; they had only their swords and their cimeters, their bows and their arrows, their stones and their slings; and they were naked, save it were a skin which was girded about their loins; yea, all were naked, save it were the Zoramites and the Amalekites;

But they were not armed with breastplates, nor shields—therefore, they were exceedingly afraid of the armies of the Nephites because of their armor, notwithstanding their number being so much greater than the Nephites.

Behold, now it came to pass that they durst not come against the Nephites in the borders of Jershon; therefore they departed out of the land of Antionum into the wilderness, and took their journey round about in the wilderness, away by the head of the river Sidon, that they might come into the land of Manti and take possession of the land; for they did not suppose that the armies of Moroni would know whither they had gone.

But it came to pass, as soon as they had departed into the wilderness Moroni sent spies into the wilderness to watch their camp; and Moroni, also, knowing of the prophecies of Alma, sent certain men unto him, desiring him that he should inquire of the Lord whither the armies of the Nephites should go to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the word of the Lord came unto Alma, and Alma informed the messengers of Moroni, that the armies of the Lamanites were marching round about in the wilderness, that they might come over into the land of Manti, that they might commence an attack upon the weaker part of the people. And those messengers went and delivered the message unto Moroni.

۱۹ و هنگامی که لشکریان لامانیان، مردم نیفای یا مورونی را دیدند که مردمش را با جوشن ها، و با بازوبندها، آری، و نیز با سپرهایی برای دفاع از سرهایشان آماده کرده بود، و آنها همچنین پوشش ضخیم بر تن داشتند —

۲۰ اینک لشکر زراحمنا با چنین چیزهایی آماده نبودند؛ آنها تنها شمشیرهایشان و دشنه هایشان، تیر و کمان هایشان، سنگ و قلاب سنگ هایشان را داشتند؛ و جز پوستی که به دور کمرشان بسته بودند، برهنه بودند؛ آری، جز زرامیان و عمالقیان، همه برهنه بودند.

۲۱ ولی آنها نه با جوشن، نه با سپر مسلح بودند — بنابراین، با وجودی که تعداد آنها از نیفایان بسیار بیشتر بود، از لشکریان نیفایان به سبب زره هایشان بی اندازه ترسیدند.

۲۲ بنگر، اینک چنین گذشت که آنها جرأت نکردند در مرزهای یرشون علیه نیفایان برآیند؛ بنابراین از سرزمین آنطیونم راهی بیابان شدند، و در دور و بر بیابان، دورتر در کنار سرچشمه رود صیدون، سفر کردند که بتوانند به سرزمین مانتی بروند و آن سرزمین را تصرف کنند؛ زیرا آنها گمان نمی کردند که لشکریان مورونی بدانند آنها به کجا رفته اند.

۲۳ ولی چنین گذشت، همین که آنها راهی بیابان شدند، مورونی جاسوسانی به بیابان فرستاد تا اردوی آنها را دیده بانی کنند؛ و مورونی نیز، از نبوت های آما آگاه بوده، مردان ویژه ای را به نزد او فرستاد، از او خواستار شده که وی از سرور جویا شود لشکریان نیفایان به کجا می بایستی بروند تا علیه لامانیان از خود دفاع کنند.

۲۴ و چنین گذشت که سخن سرور بر آما آمد، و آما پیام رسانان مورونی را آگاه کرد، که لشکریان لامانیان دور و بر بیابان پیشروی می کنند، که به سرزمین مانتی برسند، که آغاز به تاخت و تاز بر بخش ضعیف تر مردم کنند. و آن پیام رسانان رفتند و پیام را به مورونی رساندند.

Now Moroni, leaving a part of his army in the land of Jershon, lest by any means a part of the Lamanites should come into that land and take possession of the city, took the remaining part of his army and marched over into the land of Manti.

And he caused that all the people in that quarter of the land should gather themselves together to battle against the Lamanites, to defend their lands and their country, their rights and their liberties; therefore they were prepared against the time of the coming of the Lamanites.

And it came to pass that Moroni caused that his army should be secreted in the valley which was near the bank of the river Sidon, which was on the west of the river Sidon in the wilderness.

And Moroni placed spies round about, that he might know when the camp of the Lamanites should come.

And now, as Moroni knew the intention of the Lamanites, that it was their intention to destroy their brethren, or to subject them and bring them into bondage that they might establish a kingdom unto themselves over all the land;

And he also knowing that it was the only desire of the Nephites to preserve their lands, and their liberty, and their church, therefore he thought it no sin that he should defend them by stratagem; therefore, he found by his spies which course the Lamanites were to take.

Therefore, he divided his army and brought a part over into the valley, and concealed them on the east, and on the south of the hill Riplah;

And the remainder he concealed in the west valley, on the west of the river Sidon, and so down into the borders of the land Manti.

And thus having placed his army according to his desire, he was prepared to meet them.

And it came to pass that the Lamanites came up on the north of the hill, where a part of the army of Moroni was concealed.

۲۵ اینک مورونی، بخشی از لشکرش را در سرزمین یرشون باقی گذاشته، مبادا به هیچ وسیله ای بخشی از لامانیان به آن سرزمین بیایند و شهر را تصرف کنند، بخش باقیمانده لشکرش را برداشت و به سوی سرزمین مانتی پیشروی کرد.

۲۶ و او واداشت که همه مردم در آن گوشه سرزمین گرد هم آیند تا علیه لامانیان نبرد کنند، تا از سرزمین هایشان و کشورشان، حقوقشان و آزادی هایشان دفاع کنند؛ بنابراین آنها برای زمان آمدن لامانیان آماده شدند.

۲۷ و چنین گذشت که مورونی واداشت که لشکرش در وادی که نزدیک کناره رود صیدون، که در غرب رودخانه صیدون در بیابان بود، پنهان شوند.

۲۸ و مورونی جاسوسانی در دور و بر گذاشت که بدانند اردوی لامانیان چه زمانی می آید.

۲۹ و اینک، چون مورونی از نیت لامانیان آگاه بود، که نیت آنها این بود تا برادرانشان را نابود کنند، یا آنها را مطیع کنند و آنها را به بندگی آورند که بتوانند یک پادشاهی بر همه سرزمین برای خود برپا کنند؛

۳۰ و او همچنین آگاه بوده که تنها خواسته نیفایان این بود تا سرزمین هایشان، و آزادیشان، و کلیسایشان را حفظ کنند، بنابراین او اندیشید گناه نیست که با ترفند جنگی از آنها دفاع کند؛ بنابراین، از جاسوسانش دریافت که لامانیان چه راهی را درپیش گرفته اند.

۳۱ بنابراین، او لشکر خود را از هم جدا کرد و بخشی را به آن وادی آورد، و آنها را در شرق، و در جنوب تپه ریفله پنهان کرد؛

۳۲ و بقیه را او در غرب وادی، در غرب رود صیدون، و به همین گونه پایین تا مرزهای سرزمین مانتی، پنهان کرد.

۳۳ و بدین گونه لشکرش را برپایه خواسته اش قرار داد، او آماده برخورد با آنها شد.

۳۴ و چنین گذشت که لامانیان از سوی شمال تپه، از جایی که بخشی از لشکر مورونی پنهان شده بودند بالا آمدند.

And as the Lamanites had passed the hill Riplah, and came into the valley, and began to cross the river Sidon, the army which was concealed on the south of the hill, which was led by a man whose name was Lehi, and he led his army forth and encircled the Lamanites about on the east in their rear.

And it came to pass that the Lamanites, when they saw the Nephites coming upon them in their rear, turned them about and began to contend with the army of Lehi.

And the work of death commenced on both sides, but it was more dreadful on the part of the Lamanites, for their nakedness was exposed to the heavy blows of the Nephites with their swords and their cimeters, which brought death almost at every stroke.

While on the other hand, there was now and then a man fell among the Nephites, by their swords and the loss of blood, they being shielded from the more vital parts of the body, or the more vital parts of the body being shielded from the strokes of the Lamanites, by their breastplates, and their armshields, and their head-plates; and thus the Nephites did carry on the work of death among the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites became frightened, because of the great destruction among them, even until they began to flee towards the river Sidon.

And they were pursued by Lehi and his men; and they were driven by Lehi into the waters of Sidon, and they crossed the waters of Sidon. And Lehi retained his armies upon the bank of the river Sidon that they should not cross.

And it came to pass that Moroni and his army met the Lamanites in the valley, on the other side of the river Sidon, and began to fall upon them and to slay them.

And the Lamanites did flee again before them, towards the land of Manti; and they were met again by the armies of Moroni.

Now in this case the Lamanites did fight exceedingly; yea, never had the Lamanites been known to fight with such exceedingly great strength and courage, no, not even from the beginning.

۳۵ و همین که لامانیان از تپهٔ ریفله گذشتند، و به وادی رسیدند، و شروع به گذشتن از رود صیدون نمودند، لشکری که در جنوب تپه پنهان شده بود، که با مردی بنام لیحای رهبری می شد، و او لشکرش را به پیش رهبری کرد و از طرف شرق، لامانیان را از پشت سرشان محاصره کرد.

۳۶ و چنین گذشت که لامانیان، هنگامی که نیفایان را دیدند از پشت سرشان بر آنها آمده، برگشتند و شروع به درگیری با لشکر لیحای نمودند.

۳۷ و گشتار در هر دو طرف آغاز شد، ولی در بخش لامانیان هراسناک تر بود، زیرا برهنگی آنها با ضربه های سنگین نیفایان با شمشیرهایشان و دشنه هایشان روبرو شد، که کمابیش با هر ضربه ای مرگ را می آوردند.

۳۸ در حالیکه از سوی دیگر، گاه گاهی مردی در میان نیفایان با شمشیرهایشان و خون ریزی می افتاد، آنها بیشتر بخش های حیاتی بدنشان سپردار شده، یا بیشتر بخش های حیاتی بدنشان از ضربه های لامانیان، با جوشن هایشان، و بازوبندهایشان، و کلاهخودهایشان سپردار شده؛ بدین گونه نیفایان در میان لامانیان به کشتار ادامه دادند.

۳۹ و چنین گذشت که لامانیان، به سبب نابودی بزرگ در میانشان، وحشت زده شده، تا اینکه حتی شروع به گریختن به سوی رود صیدون نمودند.

۴۰ و آنها از سوی لیحای و مردانش دنبال شدند؛ و آنها از سوی لیحای به سوی آب های صیدون رانده شدند، و از آب های صیدون گذشتند. و لیحای لشکریانش را در کنارهٔ رود صیدون نگه داشت که آنها نگذرند.

۴۱ و چنین گذشت که مورونی و لشکرش با لامانیان در آن وادی، در آن سوی رود صیدون، برخورد کردند، و شروع به فرود آمدن بر آنها و کشتن آنها نمودند.

۴۲ و لامانیان دوباره از برابر آنها، به سوی سرزمین مانتی گریختند؛ و دوباره با لشکریان مورونی برخورد کردند.

۴۳ اینک این بار لامانیان بی اندازه جنگیدند؛ آری، هرگز لامانیان شناخته نشده بودند که با چنین نیرو و شهامت بیش از اندازه ای جنگیده باشند، نه، نه حتی از آغاز.

And they were inspired by the Zoramites and the Amalekites, who were their chief captains and leaders, and by Zerahemnah, who was their chief captain, or their chief leader and commander; yea, they did fight like dragons, and many of the Nephites were slain by their hands, yea, for they did smite in two many of their head-plates, and they did pierce many of their breastplates, and they did smite off many of their arms; and thus the Lamanites did smite in their fierce anger.

Nevertheless, the Nephites were inspired by a better cause, for they were not fighting for monarchy nor power but they were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.

And they were doing that which they felt was the duty which they owed to their God; for the Lord had said unto them, and also unto their fathers, that: Inasmuch as ye are not guilty of the first offense, neither the second, ye shall not suffer yourselves to be slain by the hands of your enemies.

And again, the Lord has said that: Ye shall defend your families even unto bloodshed. Therefore for this cause were the Nephites contending with the Lamanites, to defend themselves, and their families, and their lands, their country, and their rights, and their religion.

And it came to pass that when the men of Moroni saw the fierceness and the anger of the Lamanites, they were about to shrink and flee from them. And Moroni, perceiving their intent, sent forth and inspired their hearts with these thoughts—yea, the thoughts of their lands, their liberty, yea, their freedom from bondage.

And it came to pass that they turned upon the Lamanites, and they cried with one voice unto the Lord their God, for their liberty and their freedom from bondage.

And they began to stand against the Lamanites with power; and in that selfsame hour that they cried unto the Lord for their freedom, the Lamanites began to flee before them; and they fled even to the waters of Sidon.

۴۴ و آنها از سوی زرامیان و عمالقیان برانگیخته می شدند، کسانی که سرفرماندهان و رهبران آنها بودند، و از سوی زراحمنا، کسی که سرفرمانده آنها بود، یا سرفرمانده و فرمانده آنها؛ آری، آنها مانند اژدها می جنگیدند، و بسیاری از نیفایان بدست آنها کشته شدند، آری، زیرا بسیاری از کلاه خودهای آنان را دو نیم کردند، جوشن های بسیاری از آنها را شکافتند، و بازوان بسیاری از آنها را زدند؛ و بدین گونه لامانیان در خشم شدیدشان ضربه می زدند.

۴۵ با این وجود، نیفایان با آرمان بهتری برانگیخته شده بودند، زیرا آنها نه برای پادشاهی نه برای قدرت می جنگیدند بلکه آنها برای خانه هایشان، آزادی هایشان، همسرانشان و فرزندانشان، و همه چیزشان، آری، برای مراسم پرستش و کلیسایشان می جنگیدند.

۴۶ و آنها کاری را انجام می دادند که احساس می کردند وظیفه ای است که به خدایشان مدیون هستند؛ زیرا سرور به آنها و همچنین به پدرانشان، گفته بود، اینکه: تا جایی که شما نه مجرم به گناه نخست نه به گناه دوم باشید، بر خودتان روا ندارید تا بدست دشمنانتان کشته شوید.

۴۷ و دوباره، سرور گفته است که: از خانواده خود حتی تا خونریزی دفاع کنید. بنابراین به این سبب نیفایان با لامانیان درگیر بودند، تا از خودشان و خانواده هایشان، و سرزمین هایشان، کشورشان، و حقوقشان و دینشان دفاع کنند.

۴۸ و چنین گذشت که هنگامی که مردان مورونی شدت و خشم لامانیان را دیدند، در آستانه کنار کشیدن و گریختن از آنها بودند. و مورونی نیت آنها را درک کرده، پیام فرستاد و با این اندیشه — آری، اندیشه زمین هایشان، آزادیشان، آری، آزاد بودنشان از بندگی، دل های آنها را برانگیخت.

۴۹ و چنین گذشت که آنها به سوی لامانیان برگشتند، و یکصدا بر سرور خدایشان، برای آزادیشان و آزاد بودنشان از بندگی خود فریاد برآوردند.

۵۰ و آنها با قدرت شروع به ایستادن علیه لامانیان نمودند؛ و در همان ساعتی که آنها برای آزاد بودنشان نزد سرور گریستند، لامانیان شروع به گریختن از برابر آنها نمودند؛ و آنها حتی تا آبهای صیدون گریختند.

Now, the Lamanites were more numerous, yea, by more than double the number of the Nephites; nevertheless, they were driven insomuch that they were gathered together in one body in the valley, upon the bank by the river Sidon.

Therefore the armies of Moroni encircled them about, yea, even on both sides of the river, for behold, on the east were the men of Lehi.

Therefore when Zerahemnah saw the men of Lehi on the east of the river Sidon, and the armies of Moroni on the west of the river Sidon, that they were encircled about by the Nephites, they were struck with terror.

Now Moroni, when he saw their terror, commanded his men that they should stop shedding their blood.

۵۱ اینک، لامانیان در تعداد بیشتر بودند، آری، با بیشتر از دو برابر تعداد نیفایان؛ با این وجود، آنها به اندازه ای رانده شدند که در یک دسته در آن وادی، در کناره رود صیدون گرد هم آمدند.

۵۲ بنابراین لشکریان مورونی آنها را محاصره کردند، آری، یعنی در دو طرف آن رود، زیرا بنگر، در شرق، مردان لیحای بودند.

۵۳ بنابراین هنگامی که زراحمنا مردان لیحای را در شرق رود صیدون، و لشکریان مورونی را در غرب رود صیدون دید، که از سوی نیفایان محاصره شده بودند وحشت زده شد.

۵۴ اینک مورونی، هنگامی که وحشت آنها را دید، به مردانش فرمان داد که از ریختن خون آنها باز ایستند.

And it came to pass that they did stop and withdrew a pace from them. And Moroni said unto Zerahemnah: Behold, Zerahemnah, that we do not desire to be men of blood. Ye know that ye are in our hands, yet we do not desire to slay you.

Behold, we have not come out to battle against you that we might shed your blood for power; neither do we desire to bring any one to the yoke of bondage. But this is the very cause for which ye have come against us; yea, and ye are angry with us because of our religion.

But now, ye behold that the Lord is with us; and ye behold that he has delivered you into our hands. And now I would that ye should understand that this is done unto us because of our religion and our faith in Christ. And now ye see that ye cannot destroy this our faith.

Now ye see that this is the true faith of God; yea, ye see that God will support, and keep, and preserve us, so long as we are faithful unto him, and unto our faith, and our religion; and never will the Lord suffer that we shall be destroyed except we should fall into transgression and deny our faith.

And now, Zerahemnah, I command you, in the name of that all-powerful God, who has strengthened our arms that we have gained power over you, by our faith, by our religion, and by our rites of worship, and by our church, and by the sacred support which we owe to our wives and our children, by that liberty which binds us to our lands and our country; yea, and also by the maintenance of the sacred word of God, to which we owe all our happiness; and by all that is most dear unto us—

Yea, and this is not all; I command you by all the desires which ye have for life, that ye deliver up your weapons of war unto us, and we will seek not your blood, but we will spare your lives, if ye will go your way and come not again to war against us.

۱ و چنین گذشت که آنها ایستادند و از روبروی آنان یک گام به عقب برگشتند. و مورونی به زراحمنا گفت: بنگر، زراحمنا، که ما خواستار این نیستیم تا مردانی خون ریز باشیم. شما می دانید که در دست ما هستید، با این حال ما خواستار کشتن شما نیستیم.

۲ بنگر، ما نه بیرون آمده ایم تا علیه شما نبرد کنیم که برای قدرت، خون شما را بریزیم، نه خواستاریم تا یوغ بندگی بر هیچ کسی آوریم. ولی این تنها دلیلی است که شما برای آن علیه ما برآمده اید؛ آری، و شما به سبب دین ما بر ما خشمگین هستید.

۳ ولی اینک، تو می بینی که سرور با ما است؛ و تو می نگری که او شما را بدست ما تحویل داده است. و اینک من می خواهم که تو بفهمی که این به خاطر دین ما و ایمان ما به مسیح برای ما انجام شده است. و اینک تو می بینی که نمی توانی این ایمان ما را نابود کنی.

۴ اینک تو می بینی که این ایمان راستین به خداست؛ آری، تو می بینی که تا زمانی که ما به او و به ایمانمان و دینمان وفادار باشیم، خدا ما را پشتیبانی و نگاه داری و حفظ خواهد کرد؛ و هرگز سرور روا نخواهد داشت که ما نابود شویم مگر اینکه به سرپیچی افتیم و ایمانمان را انکار کنیم.

۵ و اینک، زراحمنا، بنام آن خدای قدرتمند والا، که بازوان ما را نیرومند کرده است که قدرت بر شما را بدست آورده ایم، با ایمانمان، با دینمان و با مراسم پرستشمان و با کلیسایمان و با پشتیبانی مقدسی که ما مدیون همسران و فرزندانمان هستیم، با آزادی که ما را به سرزمینمان و کشورمان پیوند می دهد، من به تو فرمان می دهم؛ آری، و همچنین با نگر داشتن سخن مقدس خدا، که همه خوشبختی خود را به آن مدیون هستیم؛ و با همه آنچه که برای ما عزیزترین است —

۶ آری، و این همه آن نیست؛ من با همه خواسته هایی که شما برای زندگی دارید به تو فرمان می دهم، که سلاح های جنگی خود را به ما تحویل دهید، و ما به دنبال ریختن خون شما نخواهیم بود، بلکه زندگی شما را امان خواهیم داد، اگر شما به راه خود روید و دوباره به جنگ علیه ما نیایید.

And now, if ye do not this, behold, ye are in our hands, and I will command my men that they shall fall upon you, and inflict the wounds of death in your bodies, that ye may become extinct; and then we will see who shall have power over this people; yea, we will see who shall be brought into bondage.

And now it came to pass that when Zerahemnah had heard these sayings he came forth and delivered up his sword and his cimeter, and his bow into the hands of Moroni, and said unto him: Behold, here are our weapons of war; we will deliver them up unto you, but we will not suffer ourselves to take an oath unto you, which we know that we shall break, and also our children; but take our weapons of war, and suffer that we may depart into the wilderness; otherwise we will retain our swords, and we will perish or conquer.

Behold, we are not of your faith; we do not believe that it is God that has delivered us into your hands; but we believe that it is your cunning that has preserved you from our swords. Behold, it is your breastplates and your shields that have preserved you.

And now when Zerahemnah had made an end of speaking these words, Moroni returned the sword and the weapons of war, which he had received, unto Zerahemnah, saying: Behold, we will end the conflict.

Now I cannot recall the words which I have spoken, therefore as the Lord liveth, ye shall not depart except ye depart with an oath that ye will not return again against us to war. Now as ye are in our hands we will spill your blood upon the ground, or ye shall submit to the conditions which I have proposed.

And now when Moroni had said these words, Zerahemnah retained his sword, and he was angry with Moroni, and he rushed forward that he might slay Moroni; but as he raised his sword, behold, one of Moroni's soldiers smote it even to the earth, and it broke by the hilt; and he also smote Zerahemnah that he took off his scalp and it fell to the earth. And Zerahemnah withdrew from before them into the midst of his soldiers.

۷ و اینک، اگر این کار را نکنید، بنگرید، شما در دست ما هستید، و من به مردانم فرمان خواهم داد که بر شما فرود آیند، و زخم های مرگ را بر بدن های شما وارد کنند، که شما از میان بروید؛ و آنگاه ما خواهیم دید چه کسی بر این مردم قدرت خواهد داشت؛ آری، ما خواهیم دید چه کسی به بندگی آورده خواهد شد.

۸ و اینک چنین گذشت که هنگامی که زراحمنا این گفته ها را شنید پیش آمد و شمشیرش و دشنه اش، و کمانش را به دست مورونی تحویل داد، و به او گفت: بنگر، اینها اسلحه های جنگی ما هستند؛ ما آنها را به تو تحویل می دهیم، ولی ما به خود روا نخواهیم داشت تا سوگندی نزد تو یاد کنیم، که می دانیم ما و فرزندان ما نیز آن را خواهیم شکست؛ ولی سلاح های جنگی ما را بردار، بگذار تا ما راهی بیابان شویم؛ وگرنه ما شمشیرهایمان را ننگه خواهیم داشت، و هلاک یا چیره خواهیم شد.

۹ بنگر، ما از دین شما نیستیم؛ ما باور نداریم که این خدا است که ما را به دست شما تحویل داده است؛ بلکه ما ایمان داریم که این حيله گری شماست که شما را از شمشیرهای ما حفظ کرده است. بنگر، این جوشن هایمان و سپرهایمان است که شما را حفظ کرده است.

۱۰ و اینک هنگامی که زراحمنا به گفتن این سخنان پایان داد، مورونی شمشیر و اسلحه های جنگی که او دریافت کرده بود را به زراحمنا پس داد، گفتا: بنگر، ما به درگیری پایان می دهیم.

۱۱ اینک من نمی توانم از سخنانی که گفته ام برگردم، بنابراین به هستی سرور سوگند، شما نمی توانید از اینجا بروید مگر اینکه سوگندی یاد کنید که دوباره به جنگ علیه ما باز نخواهید گشت. اینک چون شما در دست ما هستید ما خون شما را بر زمین خواهیم ریخت، مگر اینکه شما به شرایطی که من پیشنهاد کرده ام گردن نهید.

۱۲ و اینک هنگامی که مورونی این سخنان را گفت، زراحمنا شمشیرش را پس گرفت، و بر مورونی خشمگین شد، و با شتاب پیش آمد که بتواند مورونی را بگشود؛ ولی همین که او شمشیرش را بلند کرد، بنگر، یکی از سربازان مورونی آن را بر زمین زد، و دسته آن شکست؛ و او زراحمنا را نیز چنان زد که پوست سرش را کند و آن بر زمین افتاد. و زراحمنا از برابر آنها به میان سربازانش عقب نشینی کرد.

And it came to pass that the soldier who stood by, who smote off the scalp of Zerahemnah, took up the scalp from off the ground by the hair, and laid it upon the point of his sword, and stretched it forth unto them, saying unto them with a loud voice:

Even as this scalp has fallen to the earth, which is the scalp of your chief, so shall ye fall to the earth except ye will deliver up your weapons of war and depart with a covenant of peace.

Now there were many, when they heard these words and saw the scalp which was upon the sword, that were struck with fear; and many came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and entered into a covenant of peace. And as many as entered into a covenant they suffered to depart into the wilderness.

Now it came to pass that Zerahemnah was exceedingly wroth, and he did stir up the remainder of his soldiers to anger, to contend more powerfully against the Nephites.

And now Moroni was angry, because of the stubbornness of the Lamanites; therefore he commanded his people that they should fall upon them and slay them. And it came to pass that they began to slay them; yea, and the Lamanites did contend with their swords and their might.

But behold, their naked skins and their bare heads were exposed to the sharp swords of the Nephites; yea, behold they were pierced and smitten, yea, and did fall exceedingly fast before the swords of the Nephites; and they began to be swept down, even as the soldier of Moroni had prophesied.

Now Zerahemnah, when he saw that they were all about to be destroyed, cried mightily unto Moroni, promising that he would covenant and also his people with them, if they would spare the remainder of their lives, that they never would come to war again against them.

And it came to pass that Moroni caused that the work of death should cease again among the people. And he took the weapons of war from the Lamanites; and after they had entered into a covenant with him of peace they were suffered to depart into the wilderness.

۱۳ و چنین گذشت که سربازی که در کنار ایستاده بود، کسی که پوست سر زراحمنا را کنده بود، پوست سر را با مویش از زمین برداشت، و بر نوک شمشیرش گذاشت، و آن را بسوی آنها دراز کرد، به آنها با صدایی بلند گفتا:

۱۴ همان گونه که این پوست سر بر زمین افتاده است، که پوست سر فرمانده شما است، همین گونه شما بر زمین خواهید افتاد مگر اینکه شما سلاح های جنگی خود را تحویل دهید و با پیمان صلح راهی شوید.

۱۵ اینک بسیاری بودند، هنگامی که این سخنان را شنیدند و پوست سری که بر شمشیر بود را دیدند از ترس شوکه شدند؛ و بسیاری پیش آمدند و سلاح های جنگی خودشان را در پیش پاهای مورونی انداختند، و به یک پیمان صلح وارد شدند، و به همه کسانی که به یک پیمان وارد شدند اجازه داده شد تا راهی بیابان شوند.

۱۶ اینک چنین گذشت که زراحمنا بی اندازه خشمگین شد، و باقیمانده سربازان را به خشم برانگیخت تا قدرتمندتر علیه نیفایان درگیر شوند.

۱۷ و اینک مورونی، به سبب سرسختی لامانیان، خشمگین شد؛ بنابراین به مردمش فرمان داد که بر آنها فرود آیند و آنها را بکشند. و چنین گذشت که آنان شروع به کشتن آنها نمودند؛ آری، و لامانیان با شمشیرشان و با همه توانشان درگیر شدند.

۱۸ ولی بنگر، پوست برهنه آنها و سرهای برهنه آنها با شمشیرهای تیز نیفایان روبرو شد؛ آری، بنگر آنها ضربه خوردند و بدنشان شکافته شد، آری، و در برابر شمشیرهای نیفایان با سرعت بی اندازه ای فرو افتادند؛ و همان گونه که سرباز مورونی پیش بینی کرده بود، شروع به از میان رفتن نمودند.

۱۹ اینک زراحمنا، هنگامی که دید آنها همه در آستانه نابود شدن هستند، توانمندانه بر مورونی فریاد برآورد، وعده داده که اگر آنها جان های باقیمانده آنها را امان دهند، او و همچنین مردمش با آنها پیمان می بندند که آنها هرگز دوباره به جنگ علیه آنان نیایند.

۲۰ و چنین گذشت که مورونی واداشت که کشتار در میان مردم دوباره بازایستد. او سلاح های جنگی را از لامانیان گرفت؛ و پس از اینکه آنها به یک پیمان صلح با او وارد شدند اجازه داده شدند تا راهی بیابان شوند.

Now the number of their dead was not numbered because of the greatness of the number; yea, the number of their dead was exceedingly great, both on the Nephites and on the Lamanites.

And it came to pass that they did cast their dead into the waters of Sidon, and they have gone forth and are buried in the depths of the sea.

And the armies of the Nephites, or of Moroni, returned and came to their houses and their lands.

And thus ended the eighteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus ended the record of Alma, which was written upon the plates of Nephi.

۲۱ اینک تعداد مردگان آنها به سبب تعداد زیاد شان شمرده نشد؛ آری، تعداد مردگان آنها، چه در نیفایان و چه در لامانیان بی اندازه زیاد بود.

۲۲ و چنین گذشت که آنها مردگان شان را به آب های صیدون انداختند، و آنان پیش رفته و در اعماق دریا فرو رفتند.

۲۳ و لشکریان نیفایان، یا مورونی بازگشتند و به خانه هایشان و سرزمین هایشان رفتند.

۲۴ و بدین گونه هجدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت. و بدین گونه نگاشتهٔ آلما، که بر ورقه های نیفای نوشته شده بود، پایان یافت.

The account of the people of Nephi, and their wars and dissensions, in the days of Helaman, according to the record of Helaman, which he kept in his days.

Alma 45

Behold, now it came to pass that the people of Nephi were exceedingly rejoiced, because the Lord had again delivered them out of the hands of their enemies; therefore they gave thanks unto the Lord their God; yea, and they did fast much and pray much, and they did worship God with exceedingly great joy.

And it came to pass in the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma came unto his son Helaman and said unto him: Believest thou the words which I spake unto thee concerning those records which have been kept?

And Helaman said unto him: Yea, I believe.

And Alma said again: Believest thou in Jesus Christ, who shall come?

And he said: Yea, I believe all the words which thou hast spoken.

And Alma said unto him again: Will ye keep my commandments?

And he said: Yea, I will keep thy commandments with all my heart.

Then Alma said unto him: Blessed art thou; and the Lord shall prosper thee in this land.

But behold, I have somewhat to prophesy unto thee; but what I prophesy unto thee ye shall not make known; yea, what I prophesy unto thee shall not be made known, even until the prophecy is fulfilled; therefore write the words which I shall say.

And these are the words: Behold, I perceive that this very people, the Nephites, according to the spirit of revelation which is in me, in four hundred years from the time that Jesus Christ shall manifest himself unto them, shall dwindle in unbelief.

Yea, and then shall they see wars and pestilences, yea, famines and bloodshed, even until the people of Nephi shall become extinct—

سرگذشت مردم نیفای، و جنگ‌ها و ناسازگاری‌های آنها، در روزگار هیلامان، برپایه نگاشته هیلامان، که او در روزگارش ثبت کرد.

آلما ۴۵

- ۱ بنگرید، اینک چنین گذشت که مردم نیفای بی اندازه شادمان شدند، برای اینکه سرور دوباره آنها را از دست دشمنانشان رهایی داده بود؛ از این رو آنها از سرور خدایشان سپاسگزاری کردند؛ آری، و روزه بسیار گرفتند و نیایش بسیار کردند، و خدا را با شادی بی اندازه زیادی پرستش کردند.
- ۲ و چنین گذشت در نوزدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، که آلما نزد پسرش هیلامان آمد و به او گفت: آیا سخنانی که من به تو درباره آن نگاشته‌هایی که ثبت شده‌اند گفتم را باور می‌کنی؟
- ۳ و هیلامان به او گفت: آری، من باور می‌کنم.
- ۴ و آلما دوباره گفت: آیا تو به عیسی مسیح، کسی که خواهد آمد، ایمان داری؟
- ۵ و او گفت: آری، من همه سخنانی که تو گفته‌ای را باور می‌کنم.
- ۶ و آلما دوباره به او گفت: آیا تو فرمان‌های مرا نگاه خواهی داشت؟
- ۷ و او گفت: آری، من با همه دلم فرمان‌های تو را نگاه خواهم داشت.
- ۸ سپس آلما به او گفت: تو برکت یافته هستی؛ و سرور تو را در این سرزمین کامروا خواهد کرد.
- ۹ ولی بنگر، من اندکی دارم تا برای تو نبوت کنم؛ ولی آنچه که من برایت نبوت می‌کنم را آشکار نکن؛ آری، آنچه که من برایت نبوت می‌کنم نمی‌بایستی آشکار شوند، حتی تا زمانی که آن نبوت برآورده شود؛ بنابراین سخنانی که می‌گویم را بنویس.
- ۱۰ و اینها آن سخنان هستند: بنگر، من درک می‌کنم که همین مردم نیفایان، برپایه روح مکاشفه‌ای که در من است، چهارصد سال پس از زمانی که عیسی مسیح خودش را بر آنها پدیدار می‌کند در بی‌ایمانی فرو خواهند رفت.
- ۱۱ آری، و آنگاه آنها جنگ‌ها و بلاها خواهند دید، آری، قحطی‌ها و خونریزی، حتی تا زمانی که مردم نیفای از میان بروند—

Yea, and this because they shall dwindle in unbelief and fall into the works of darkness, and lasciviousness, and all manner of iniquities; yea, I say unto you, that because they shall sin against so great light and knowledge, yea, I say unto you, that from that day, even the fourth generation shall not all pass away before this great iniquity shall come.

And when that great day cometh, behold, the time very soon cometh that those who are now, or the seed of those who are now numbered among the people of Nephi, shall no more be numbered among the people of Nephi.

But whosoever remaineth, and is not destroyed in that great and dreadful day, shall be numbered among the Lamanites, and shall become like unto them, all, save it be a few who shall be called the disciples of the Lord; and them shall the Lamanites pursue even until they shall become extinct. And now, because of iniquity, this prophecy shall be fulfilled.

And now it came to pass that after Alma had said these things to Helaman, he blessed him, and also his other sons; and he also blessed the earth for the righteous' sake.

And he said: Thus saith the Lord God—Cursed shall be the land, yea, this land, unto every nation, kindred, tongue, and people, unto destruction, which do wickedly, when they are fully ripe; and as I have said so shall it be; for this is the cursing and the blessing of God upon the land, for the Lord cannot look upon sin with the least degree of allowance.

And now, when Alma had said these words he blessed the church, yea, all those who should stand fast in the faith from that time henceforth.

And when Alma had done this he departed out of the land of Zarahemla, as if to go into the land of Melek. And it came to pass that he was never heard of more; as to his death or burial we know not of.

Behold, this we know, that he was a righteous man; and the saying went abroad in the church that he was taken up by the Spirit, or buried by the hand of the Lord, even as Moses. But behold, the scriptures saith the Lord took Moses unto himself; and we suppose that he has also received Alma in the spirit, unto himself; therefore, for this cause we know nothing concerning his death and burial.

۱۲ آری، و این برای اینکه آنها در بی ایمانی فرو خواهند رفت و به کارهای تاریکی و هرزگی و همه گونه نابکاری ها، فرو خواهند افتاد؛ آری، من به تو می گویم که برای اینکه آنها علیه چنین نور و دانش بزرگی گناه خواهند کرد، آری، من به تو می گویم که از آن روز به بعد، حتی پیش از آنکه نسل چهارم همه درگذرند این نابکاری بزرگ رخ خواهد داد.

۱۳ و هنگامی که آن روز عظیم می آید، بنگر، آن زمان خیلی سریع می آید که کسانی که اینک هستند، یا نوادگان کسانی که اینک در میان مردم نیفای شمرده می شوند، دیگر در میان مردم نیفای شمرده نخواهند شد.

۱۴ ولی هر کسی که باقی بماند، و در آن روز بزرگ و هراسناک نابود نشود، در میان لامانیان شمرده خواهد شد، و مانند آنها خواهد شد، همه، مگر چند تنی که پیروان سرور خوانده خواهند شد؛ و آنها را لامانیان دنبال خواهند کرد، حتی تا زمانی که آنها از میان می روند. و اینک، به سبب نابکاری، این نبوت برآورده خواهد شد.

۱۵ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه آما این سخنان را به هیلامان گفت او را برکت داد، و پسران دیگرش را نیز برکت داد؛ و او زمین را نیز برای خاطر پرهیزکاران برکت داد.

۱۶ و او گفت: بدین گونه سرور خدا می گوید — این سرزمین، آری، این سرزمین بر هر ملت، قوم، زبان، و مردمی، که نابکاری می کنند، تا نابودی نفرین شده خواهد بود، هنگامی که آنها کاملاً در گناه رسیده شوند؛ و همان گونه که من گفته ام آن خواهد شد؛ زیرا این نفرین و برکت خدا بر سرزمین است، زیرا سرور نمی تواند با کمترین چشم پوشی به گناه نگاه کند.

۱۷ و اینک، هنگامی که آما این سخنان را گفت کلیسا را برکت داد، آری، همه کسانی که از آن پس در ایمان استوار می ایستادند.

۱۸ و هنگامی که آما این را انجام داد از سرزمین زراحملاراهی شد، گویی که به سرزمین ملک می رفت. و چنین گذشت که دیگر از او خبری شنیده نشد؛ درباره مرگ و دفن او ما چیزی نمی دانیم.

۱۹ بنگرید، این را ما می دانیم، که او مردی پرهیزکار بود؛ و این گفته در کلیسا پراکنده شد که او بدست روح مقدس به بالا برده شد، یا همانند موسی، با دست سرور دفن شد. ولی بنگرید، نوشته های مقدس می گویند که سرور موسی را پیش خود برد؛ و ما گمان می کنیم که او آما را نیز در روح، به نزد خود دریافت کرده است؛ بنابراین، به این دلیل ما درباره مرگ و دفن او هیچ نمی دانیم.

And now it came to pass in the commencement of the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Helaman went forth among the people to declare the word unto them.

For behold, because of their wars with the Lamanites and the many little dissensions and disturbances which had been among the people, it became expedient that the word of God should be declared among them, yea, and that a regulation should be made throughout the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth to establish the church again in all the land, yea, in every city throughout all the land which was possessed by the people of Nephi. And it came to pass that they did appoint priests and teachers throughout all the land, over all the churches.

And now it came to pass that after Helaman and his brethren had appointed priests and teachers over the churches that there arose a dissension among them, and they would not give heed to the words of Helaman and his brethren;

But they grew proud, being lifted up in their hearts, because of their exceedingly great riches; therefore they grew rich in their own eyes, and would not give heed to their words, to walk uprightly before God.

۲۰ و اینک چنین گذشت در آغاز نوزدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، که هیلامان در میان مردم پیش رفت تا سخن را بر آنها اعلام کند.

۲۱ زیرا بنگرید، به سبب جنگ های آنها با لامانیان و ناسازگاری ها و درگیری های کوچک بسیاری که در میان مردم بود، لازم شد که سخن خدا در میان آنها اعلام شود، آری، و اینکه یک آیین نامه ای در سرتاسر کلیسا درست شود.

۲۲ بنابراین، هیلامان و برادرانش پیش رفتند تا کلیسا را دوباره در همه سرزمین برپا کنند، آری، در هر شهر در سرتاسر همه سرزمینی که بدست مردم نیفای تصرف شده بود. و چنین گذشت که آنها کشیشان و آموزگاران در سرتاسر همه سرزمین، بر همه کلیساها تعیین کردند.

۲۳ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه هیلامان و برادرانش کشیشان و آموزگاران بر کلیساها تعیین کردند، ناسازگاری در میان آنها برخاست، و آنها نمی خواستند به سخنان هیلامان و برادرانش توجه کنند.

۲۴ بلکه آنها، به سبب ثروت بی اندازه زیادشان، در دل هایشان مغرور شده، متکبر شدند؛ بنابراین آنها از نظر خودشان ثروتمند بودند، و نمی خواستند به سخنان آنها توجه کنند که در برابر خدا با سربلندی گام بردارند.

And it came to pass that as many as would not hearken to the words of Helaman and his brethren were gathered together against their brethren.

And now behold, they were exceedingly wroth, in-somuch that they were determined to slay them.

Now the leader of those who were wroth against their brethren was a large and a strong man; and his name was Amalickiah.

And Amalickiah was desirous to be a king; and those people who were wroth were also desirous that he should be their king; and they were the greater part of them the lower judges of the land, and they were seeking for power.

And they had been led by the flatteries of Amalickiah, that if they would support him and establish him to be their king that he would make them rulers over the people.

Thus they were led away by Amalickiah to dissensions, notwithstanding the preaching of Helaman and his brethren, yea, notwithstanding their exceedingly great care over the church, for they were high priests over the church.

And there were many in the church who believed in the flattering words of Amalickiah, therefore they dissented even from the church; and thus were the affairs of the people of Nephi exceedingly precarious and dangerous, notwithstanding their great victory which they had had over the Lamanites, and their great rejoicings which they had had because of their deliverance by the hand of the Lord.

Thus we see how quick the children of men do forget the Lord their God, yea, how quick to do iniquity, and to be led away by the evil one.

Yea, and we also see the great wickedness one very wicked man can cause to take place among the children of men.

۱ و چنین گذشت که همه کسانی که نمی خواستند سخنان هیلامان و برادرانش را بگوش دل بپذیرند علیه برادرانشان گرد هم آمدند.

۲ و اینک بنگرید، آنها بی اندازه خشمگین شدند، به اندازه ای که مصمم شدند تا آنان را بکشند.

۳ اینک رهبر کسانی که علیه برادرانشان خشمگین بودند مردی بزرگ و نیرومند بود؛ و نامش املیخیا بود.

۴ و املیخیا خواستار پادشاه شدن بود؛ و آن مردمی که خشمگین بودند نیز خواستار بودند که او پادشاه آنان شود؛ و بخش بزرگی از آنها داوران رده پایین سرزمین بودند، و آنها به دنبال قدرت بودند.

۵ و آنها با چاپلوسی های املیخیا راهنمایی شده بودند، که اگر آنها از او پشتیبانی کنند و او را پادشاه خود کنند او آنها را فرمانروایان مردم خواهد کرد.

۶ بدین گونه، با وجود موعظه های هیلامان و برادرانش، آری، با وجود نگرانی بی اندازه زیاد آنان برای کلیسا، زیرا که آنان کشیشان اعظم کلیسا بودند، آنها از سوی املیخیا به ناسازگاری کشیده شدند.

۷ و بسیاری در کلیسا بودند که سخنان چاپلوسانه املیخیا را باور کردند، از این رو آنها حتی از کلیسا جدا شدند؛ و بدین گونه، با وجود پیروزی بزرگی که بر لامانیان داشتند، و شادمانی های بزرگی که آنها به سبب رهایی شان بدست سرور داشتند، امور مردم نیفای بی اندازه ناپایدار و خطرناک شد.

۸ بدین گونه ما می بینیم چه زود فرزندان آدمی سرور خدایشان را فراموش می کنند، آری، چه زود کارهای نادرست می کنند، و از سوی آن پلید به بیراهه کشانده می شوند.

۹ آری، و ما همچنین می بینیم یک مرد بسیار نابکار می تواند نابکاری بزرگی را در میان فرزندان آدمی پدید آورد.

Yea, we see that Amalickiah, because he was a man of cunning device and a man of many flattering words, that he led away the hearts of many people to do wickedly; yea, and to seek to destroy the church of God, and to destroy the foundation of liberty which God had granted unto them, or which blessing God had sent upon the face of the land for the righteous' sake.

And now it came to pass that when Moroni, who was the chief commander of the armies of the Nephites, had heard of these dissensions, he was angry with Amalickiah.

And it came to pass that he rent his coat; and he took a piece thereof, and wrote upon it—In memory of our God, our religion, and freedom, and our peace, our wives, and our children—and he fastened it upon the end of a pole.

And he fastened on his head-plate, and his breast-plate, and his shields, and girded on his armor about his loins; and he took the pole, which had on the end thereof his rent coat, (and he called it the title of liberty) and he bowed himself to the earth, and he prayed mightily unto his God for the blessings of liberty to rest upon his brethren, so long as there should a band of Christians remain to possess the land—

For thus were all the true believers of Christ, who belonged to the church of God, called by those who did not belong to the church.

And those who did belong to the church were faithful; yea, all those who were true believers in Christ took upon them, gladly, the name of Christ, or Christians as they were called, because of their belief in Christ who should come.

And therefore, at this time, Moroni prayed that the cause of the Christians, and the freedom of the land might be favored.

And it came to pass that when he had poured out his soul to God, he named all the land which was south of the land Desolation, yea, and in fine, all the land, both on the north and on the south—A chosen land, and the land of liberty.

And he said: Surely God shall not suffer that we, who are despised because we take upon us the name of Christ, shall be trodden down and destroyed, until we bring it upon us by our own transgressions.

۱۰ آری، ما می بینیم که املیخیا، از آنجایی که مردی حیل‌گر و مردی با سخنان چاپلوسانه بسیار بود، دل‌های مردم بسیاری را به انجام کار ناپکارانه به بیراهه کشاند؛ آری، و به دنبال نابود کردن کلیسای خدا بود، و نابود کردن بنیاد آزادی که خدا به آنها عطا کرده بود، یا برکاتی که خدا بر روی سرزمین برای خاطر پرهیزکاران فرستاده بود.

۱۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که مورونی، که سردار لشکریان نیفایان بود، این ناسازگاری‌ها را شنید بر املیخیا خشمگین شد.

۱۲ و چنین گذشت که او جامه‌اش را از هم درید؛ و تکه‌ای از آن را برداشت، و روی آن نوشت — به یاد خدایمان، دینمان، و آزادی مان و آرامشمان، همسرانمان و فرزندانمان — و آن را بر سر دیرکی بست.

۱۳ و او کلاهخودش و جوشنش و سپرهایش را بست، و زره‌اش را بر کمرش بست؛ و دیرکی که آن جامه دریده شده‌اش بر سر آن بود را برداشت، (و آن را درفش آزادی خواند) و خودش را بر روی زمین خم کرد، و توانمندانه به خدایش نیایش کرد که تا زمانی که دسته‌ای از مسیحیان باقی می‌مانند تا سرزمین را تصرف کنند، برکت آزادی بر برادرانش قرار گیرد —

۱۴ زیرا همه ایمان‌داران راستین مسیح، که به کلیسای خدا تعلق داشتند، از سوی کسانی که به کلیسا تعلق نداشتند بدین گونه خوانده می‌شدند.

۱۵ و کسانی که به کلیسا تعلق داشتند وفادار بودند؛ آری، همه کسانی که ایمان‌داران راستین مسیح بودند با خوشحالی نام مسیح یا مسیحیان را بر خود گرفتند، به سبب ایمانشان به مسیحی که می‌آید به این نام خوانده می‌شدند.

۱۶ و بنابراین، در این زمان، مورونی نیایش کرد که از آرمان مسیحیان، و آزادی آن سرزمین مورد لطف قرار گیرد.

۱۷ و چنین گذشت که هنگامی که او روانش را بر خدا بیرون ریخت، همه سرزمینی که در جنوب سرزمین ویرانه، آری، و خلاصه، همه آن سرزمین، هم در شمال و هم در جنوب را — یک سرزمین برگزیده، و سرزمین آزادی نامید.

۱۸ و او گفت: بدرستی خدا روا نخواهد داشت که ما، برای اینکه نام مسیح را بر خود گرفته ایم خوار شمرده شویم، لگدمال و نابود شویم، و اینکه ما آن را با سرپیچی خود بر سر خود آوریم.

And when Moroni had said these words, he went forth among the people, waving the rent part of his garment in the air, that all might see the writing which he had written upon the rent part, and crying with a loud voice, saying:

Behold, whosoever will maintain this title upon the land, let them come forth in the strength of the Lord, and enter into a covenant that they will maintain their rights, and their religion, that the Lord God may bless them.

And it came to pass that when Moroni had proclaimed these words, behold, the people came running together with their armor girded about their loins, rending their garments in token, or as a covenant, that they would not forsake the Lord their God; or, in other words, if they should transgress the commandments of God, or fall into transgression, and be ashamed to take upon them the name of Christ, the Lord should rend them even as they had rent their garments.

Now this was the covenant which they made, and they cast their garments at the feet of Moroni, saying: We covenant with our God, that we shall be destroyed, even as our brethren in the land northward, if we shall fall into transgression; yea, he may cast us at the feet of our enemies, even as we have cast our garments at thy feet to be trodden under foot, if we shall fall into transgression.

Moroni said unto them: Behold, we are a remnant of the seed of Jacob; yea, we are a remnant of the seed of Joseph, whose coat was rent by his brethren into many pieces; yea, and now behold, let us remember to keep the commandments of God, or our garments shall be rent by our brethren, and we be cast into prison, or be sold, or be slain.

Yea, let us preserve our liberty as a remnant of Joseph; yea, let us remember the words of Jacob, before his death, for behold, he saw that a part of the remnant of the coat of Joseph was preserved and had not decayed. And he said—Even as this remnant of garment of my son hath been preserved, so shall a remnant of the seed of my son be preserved by the hand of God, and be taken unto himself, while the remainder of the seed of Joseph shall perish, even as the remnant of his garment.

۱۹ و هنگامی که مورونی این سخنان را گفت، به میان مردم پیش رفت، تکه تنپوش دریده شده اش را در هوا تکان داد، که همه بتوانند نوشته ای که او بر تکه دریده شده نوشته بود را ببینند، و با صدایی بلند فریاد برآورده، گفتا:

۲۰ بنگرید، همه کسانی که خواهان نگهداری این درفش در سرزمین هستند، بگذارید با نیروی سرور پیش آیند، و به پیمانی وارد شوند که حقوقشان و دینشان را نگهداری کنند، که سرور خدا آنها را برکت دهد.

۲۱ و چنین گذشت که هنگامی که مورونی این سخنان را اعلام کرد، بنگرید، مردم با زره های به کمر بسته شان در حال دویدن با هم آمدند، تنپوش های خود را به عنوان نشانه یا همچون پیمانی از هم دریدند، که آنها سرور خدایشان را ترک نخواهند کرد؛ یا، به بیان دیگر، اگر آنها از فرمان های خدا سرپیچی کنند یا به سرپیچی افتند، و از گذاشتن نام مسیح بر خود شرمسار شوند، سرور همان گونه که آنها تنپوش هایشان را از هم دریدند آنها را از هم بدرد.

۲۲ اینک این پیمانی بود که آنها بستند، و آنها تنپوش هایشان را پیش پای مورونی انداختند، گفتند: ما با خدایمان پیمان می بندیم، که اگر به سرپیچی افتیم نابود شویم، همان گونه که برادرانمان در سرزمین شمالی شدند؛ آری، اگر ما به سرپیچی افتیم، همان گونه که ما تنپوش های خود را پیش پای تو انداخته ایم تا زیر پا لگدمال شوند، او می تواند ما را پیش پای دشمنانمان بیاندازد.

۲۳ مورونی به آنها گفت: بنگرید، ما بازمانده ای از نوادگان یعقوب هستیم؛ آری، ما بازمانده ای از نوادگان یوسف هستیم، که جامه اش را برادرانش به تکه های بسیاری از هم دریدند؛ آری، و اینک بنگرید، بگذارید به یاد داشته باشیم تا فرمان های خدا را نگاه داریم، یا تنپوش هایمان بدست برادرانمان از هم دریده خواهند شد، و به زندان انداخته خواهیم شد، یا فروخته خواهیم شد، یا کشته خواهیم شد.

۲۴ آری، بگذارید آزادی خود را به عنوان بازمانده ای از یوسف حفظ کنیم؛ آری، بگذارید سخنان یعقوب را، پیش از مرگش، به یاد داشته باشیم، زیرا بنگرید، او دید که تکه ای از بازمانده جامه یوسف حفظ شده بود و نیوسیده بود. و او گفت — همان گونه که این بازمانده تنپوش پسرم حفظ شده است، همان گونه هم بازمانده نوادگان پسرم بدست خدا حفظ خواهند شد، و به نزد او برده خواهند شد، در حالیکه باقیمانده نوادگان یوسف هلاک خواهند شد، همان گونه که بازمانده تنپوش او شد.

Now behold, this giveth my soul sorrow; nevertheless, my soul hath joy in my son, because of that part of his seed which shall be taken unto God.

Now behold, this was the language of Jacob.

And now who knoweth but what the remnant of the seed of Joseph, which shall perish as his garment, are those who have dissented from us? Yea, and even it shall be ourselves if we do not stand fast in the faith of Christ.

And now it came to pass that when Moroni had said these words he went forth, and also sent forth in all the parts of the land where there were dissensions, and gathered together all the people who were desirous to maintain their liberty, to stand against Amalickiah and those who had dissented, who were called Amalickiahites.

And it came to pass that when Amalickiah saw that the people of Moroni were more numerous than the Amalickiahites—and he also saw that his people were doubtful concerning the justice of the cause in which they had undertaken—therefore, fearing that he should not gain the point, he took those of his people who would and departed into the land of Nephi.

Now Moroni thought it was not expedient that the Lamanites should have any more strength; therefore he thought to cut off the people of Amalickiah, or to take them and bring them back, and put Amalickiah to death; yea, for he knew that he would stir up the Lamanites to anger against them, and cause them to come to battle against them; and this he knew that Amalickiah would do that he might obtain his purposes.

Therefore Moroni thought it was expedient that he should take his armies, who had gathered themselves together, and armed themselves, and entered into a covenant to keep the peace—and it came to pass that he took his army and marched out with his tents into the wilderness, to cut off the course of Amalickiah in the wilderness.

And it came to pass that he did according to his desires, and marched forth into the wilderness, and headed the armies of Amalickiah.

۲۵ اینک بنگرید، این روان مرا اندوهگین می کند، با این وجود، به سبب آن بخش از نوادگانش که به نزد خدا برده خواهند شد، روانم در پسرم شاد است.

۲۶ اینک بنگرید، این گفته یعقوب بود.

۲۷ و اینک چه کسی می داند که شاید بازماندگان نوادگان یوسف، که مانند تنپوش او هلاک می شوند، کسانی باشند که از ما جدا شده اند؟ آری، و حتی این خود ما خواهیم بود اگر در ایمان به مسیح استوار نایستیم.

۲۸ و اینک چنین گذشت که هنگامی که مورونی این سخنان را گفت او پیش رفت، و به همه بخش های سرزمینی که در آن ناسازگاری بودند نیز پیام فرستاد، و همه مردمی که خواستار نگه داشتن آزادی خود بودند را گرد هم آورد، تا علیه املیخیا و کسانی که جدا شده بودند، که املیخیان خوانده می شدند، ایستادگی کنند.

۲۹ و چنین گذشت که هنگامی که املیخیا دید که مردم مورونی در تعداد بیشتر از املیخیان بودند — و همچنین دید که مردمش درباره دآوری آرمانی که بر خود گرفته بودند دودل بودند — بنابراین، از ترس اینکه او به هدفش نرسد، از مردمش آنهایی که خواستار بودند را برداشت و راهی سرزمین نیفای شد.

۳۰ اینک مورونی اندیشید لازم نیست که لامانیان دیگر نیرومند شوند؛ بنابراین اندیشید تا راه را بر مردم املیخیان ببندد، یا آنها را بگیرد و برگرداند، و املیخیا را بکشد؛ آری، زیرا او می دانست که وی لامانیان را به خشم علیه آنان برمی انگیزد، و آنها را وامی دارد تا به نبرد علیه آنان برآیند؛ و این را او می دانست که املیخیا آنچه در توانش است انجام می دهد تا به هدف هایش برسد.

۳۱ بنابراین مورونی اندیشید لازم است که او لشکریانش را، که خودشان گرد هم آمده بودند و خود را مسلح کرده بودند و به پیمانی وارد شده بودند تا صلح را نگه دارند بردارد — و چنین گذشت که او لشکرش را برداشت و با چادرهایش در بیابان پیشروی کرد، تا راه املیخیان را در بیابان ببندد.

۳۲ و چنین گذشت که او برپایه خواسته هایش عمل کرد، و در بیابان پیشروی کرد و راه لشکریان املیخیان را بست.

And it came to pass that Amalickiah fled with a small number of his men, and the remainder were delivered up into the hands of Moroni and were taken back into the land of Zarahemla.

Now, Moroni being a man who was appointed by the chief judges and the voice of the people, therefore he had power according to his will with the armies of the Nephites, to establish and to exercise authority over them.

And it came to pass that whomsoever of the Amalickiahites that would not enter into a covenant to support the cause of freedom, that they might maintain a free government, he caused to be put to death; and there were but few who denied the covenant of freedom.

And it came to pass also, that he caused the title of liberty to be hoisted upon every tower which was in all the land, which was possessed by the Nephites; and thus Moroni planted the standard of liberty among the Nephites.

And they began to have peace again in the land; and thus they did maintain peace in the land until nearly the end of the nineteenth year of the reign of the judges.

And Helaman and the high priests did also maintain order in the church; yea, even for the space of four years did they have much peace and rejoicing in the church.

And it came to pass that there were many who died, firmly believing that their souls were redeemed by the Lord Jesus Christ; thus they went out of the world rejoicing.

And there were some who died with fevers, which at some seasons of the year were very frequent in the land—but not so much so with fevers, because of the excellent qualities of the many plants and roots which God had prepared to remove the cause of diseases, to which men were subject by the nature of the climate—

But there were many who died with old age; and those who died in the faith of Christ are happy in him, as we must needs suppose.

۳۳ و چنین گذشت که املیخیا با تعداد اندکی از مردانش گریخت و بقیه به دست مورونی تسلیم شدند و به سرزمین زراحملا برگردانده شدند.

۳۴ اینک، مورونی مردی بوده که بدست داوران اعظم و رأی مردم تعیین شده بود، بنابراین برپایه خواست خودش بر لشکریان نیفایان قدرت داشت، تا اختیار بر آنها را بدست گیرد و اجرا کند.

۳۵ و چنین گذشت که هرکدام از املیخیان که نمی خواستند به پیمان پشتیبانی از آرمان آزادی وارد شوند که بتوانند حکومتی آزاد داشته باشند را او وامی داشت بگشند؛ و تنها تعداد کمی پیمان آزادی را انکار کردند.

۳۶ و چنین گذشت که همچنین، او واداشت که درفش آزادی بر هر بُرجی که در همه سرزمین بود، که از سوی نیفایان تصرف شده بود، برافراشته شود؛ و بدین گونه مورونی در میان مردم نیفای پرچم آزادی را بنیاد نهاد.

۳۷ و آنها دوباره شروع به داشتن آرامش در سرزمین نمودند؛ و بدین گونه آنها آرامش را در سرزمین کمابیش تا پایان نوزدهمین سال فرمانروایی داوران نگه داشتند.

۳۸ و هیلامان و کشیشان اعظم نیز نظام کلیسا را نگه داشتند؛ آری، حتی برای مدت چهار سال آنها در کلیسا آرامش و شادمانی بسیاری داشتند.

۳۹ و چنین گذشت که بسیاری بودند که ایمانی استوار داشته که روانشان بدست سرور، عیسی مسیح بازخرید می شد مُردند؛ بدین گونه آنها با شادمانی از این جهان رفتند.

۴۰ و برخی بودند که با تب، که در برخی از فصل های سال در سرزمین زیاد می شد، مُردند — ولی بسیاری، به سبب کیفیت عالی بسیاری از گیاهان و ریشه هایی که خدا آماده کرده بود تا علت بیماری هایی را که آدمیان از سوی طبیعت و آب و هوا دچار می شدند را برطرف کند، با تب مُردند —

۴۱ ولی بسیاری بودند که در سن پیری مُردند؛ و کسانی که در ایمان به مسیح مُردند در او خوشحال هستند، آن گونه که ما ناگزیر باید گمان کنیم.

Now we will return in our record to Amalickiah and those who had fled with him into the wilderness; for, behold, he had taken those who went with him, and went up in the land of Nephi among the Lamanites, and did stir up the Lamanites to anger against the people of Nephi, insomuch that the king of the Lamanites sent a proclamation throughout all his land, among all his people, that they should gather themselves together again to go to battle against the Nephites.

And it came to pass that when the proclamation had gone forth among them they were exceedingly afraid; yea, they feared to displease the king, and they also feared to go to battle against the Nephites lest they should lose their lives. And it came to pass that they would not, or the more part of them would not, obey the commandments of the king.

And now it came to pass that the king was wroth because of their disobedience; therefore he gave Amalickiah the command of that part of his army which was obedient unto his commands, and commanded him that he should go forth and compel them to arms.

Now behold, this was the desire of Amalickiah; for he being a very subtle man to do evil therefore he laid the plan in his heart to dethrone the king of the Lamanites.

And now he had got the command of those parts of the Lamanites who were in favor of the king; and he sought to gain favor of those who were not obedient; therefore he went forward to the place which was called Onidah, for thither had all the Lamanites fled; for they discovered the army coming, and, supposing that they were coming to destroy them, therefore they fled to Onidah, to the place of arms.

And they had appointed a man to be a king and a leader over them, being fixed in their minds with a determined resolution that they would not be subjected to go against the Nephites.

And it came to pass that they had gathered themselves together upon the top of the mount which was called Antipas, in preparation to battle.

۱ اینک ما به نگاشته خود از املیخیا و کسانی که با او به بیابان گریختند برمی گردیم؛ زیرا، بنگرید، او کسانی که با او رفتند را برداشت، و بالا بسوی سرزمین نیفای به میان لامانیان رفت و لامانیان را به خشم علیه مردم نیفای برانگیخت، به اندازه ای که پادشاه لامانیان به سرتاسر همه سرزمینش به میان همه مردمش بیانیه ای فرستاد، که آنها خود دوباره گرد هم آیند تا به نبرد علیه نیفایان بروند.

۲ و چنین گذشت که هنگامی که بیانیه به میان آنها پیش رفت آنها بی اندازه ترسان شدند؛ آری، آنها ترسیدند پادشاه را دلخور کنند و نیز ترسیدند به نبرد علیه نیفایان بروند مبادا جانشان را از دست بدهند. و چنین گذشت که نخواستند، یا بخش بیشتر آنها نخواستند، از فرمان های پادشاه فرمان برند.

۳ و اینک چنین گذشت که پادشاه به سبب نافرمانی آنها خشمگین شد؛ از این رو او فرماندهی آن بخش از لشکر خود را که نسبت به فرمان هایش مطیع بودند به املیخیا سپرد و به او فرمان داد که پیش رود و آنها را وادار به مسلح شدن کند.

۴ اینک بنگرید، این خواسته املیخیا بود؛ زیرا او در پلیدی مردی زیرک بود، بنابراین در دلش برنامه ای ریخت تا پادشاه لامانیان را برکنار کند.

۵ و اینک او فرماندهی آن بخش هایی از لامانیان که طرفدار پادشاه بودند را بدست آورده بود؛ و برآن شد تا مورد لطف کسانی که مطیع نبودند قرار گیرد؛ بنابراین او بسوی جایی که اونیده خوانده می شد رفت، زیرا همه لامانیان به آنجا گریخته بودند؛ زیرا آنها پی بردند که لشکریان می آیند، و با گمان اینکه آنان می آمدند تا آنها را نابود کنند، بنابراین آنها به اونیده، به اسلحه خانه گریختند.

۶ و آنها مردی را تعیین کرده بودند تا پادشاه و رهبر آنها باشد، در ذهن شان قاطعانه مصمم بودند که آنها وادار به رفتن علیه نیفایان نشوند.

۷ و چنین گذشت که آنها بر بالای کوهی که آنطیپاس خوانده می شد، برای آماده شدن برای نبرد، گرد هم آمده بودند.

Now it was not Amalickiah's intention to give them battle according to the commandments of the king; but behold, it was his intention to gain favor with the armies of the Lamanites, that he might place himself at their head and dethrone the king and take possession of the kingdom.

And behold, it came to pass that he caused his army to pitch their tents in the valley which was near the mount Antipas.

And it came to pass that when it was night he sent a secret embassy into the mount Antipas, desiring that the leader of those who were upon the mount, whose name was Lehonti, that he should come down to the foot of the mount, for he desired to speak with him.

And it came to pass that when Lehonti received the message he durst not go down to the foot of the mount. And it came to pass that Amalickiah sent again the second time, desiring him to come down. And it came to pass that Lehonti would not; and he sent again the third time.

And it came to pass that when Amalickiah found that he could not get Lehonti to come down off from the mount, he went up into the mount, nearly to Lehonti's camp; and he sent again the fourth time his message unto Lehonti, desiring that he would come down, and that he would bring his guards with him.

And it came to pass that when Lehonti had come down with his guards to Amalickiah, that Amalickiah desired him to come down with his army in the night-time, and surround those men in their camps over whom the king had given him command, and that he would deliver them up into Lehonti's hands, if he would make him (Amalickiah) a second leader over the whole army.

And it came to pass that Lehonti came down with his men and surrounded the men of Amalickiah, so that before they awoke at the dawn of day they were surrounded by the armies of Lehonti.

And it came to pass that when they saw that they were surrounded, they pled with Amalickiah that he would suffer them to fall in with their brethren, that they might not be destroyed. Now this was the very thing which Amalickiah desired.

۸ اینک این نیت املیخیا نبود که برپایه فرمان های پادشاه با آنها نبرد کند؛ بلکه بنگرید، نیت او این بود تا مورد لطف لشکریان لامانیان قرار گیرد، که او بتواند خودش را فرمانده آنها کند و پادشاه را برکنار کند و پادشاهی را از آن خود کند.

۹ و بنگرید، چنین گذشت که او لشکرش را واداشت تا در وادی که نزدیک کوه آنتیپاس بود چادرهایشان را بزنند.

۱۰ و چنین گذشت که هنگامی که شب شد یک فرستاده مخفی به کوه آنتیپاس فرستاد، خواستار شده که رهبر کسانی که بالای کوه بودند، که نامش لحونتی بود پایین به پای کوه بیاید، زیرا او خواستار بود تا با وی گفتگو کند.

۱۱ و چنین گذشت که هنگامی که لحونتی پیام را دریافت کرد جرأت نکرد پایین به پای کوه برود. و چنین گذشت که املیخیا دوباره برای بار دوم کسی را فرستاد، از او خواستار شده پایین بیاید. و چنین گذشت که لحونتی نخواست بیاید؛ و او دوباره برای بار سوم کسی را فرستاد.

۱۲ و چنین گذشت که هنگامی که املیخیا دریافت که نمی تواند لحونتی را از کوه پایین بیاورد، خود به بالای کوه، نزدیک به اردوی لحونتی رفت؛ و دوباره برای بار چهارم پیامش را به نزد لحونتی فرستاد، خواستار شده که او پایین بیاید و اینکه نگهبانانش را با خود بیاورد.

۱۳ و چنین گذشت که هنگامی که لحونتی با نگهبانانش پایین نزد املیخیا آمد، اینکه املیخیا از او خواستار شد تا با لشکرش در هنگام شب پایین بیاید و مردانی که در اردویشان که پادشاه به وی فرماندهی آنها را داده بود را محاصره کنند و اینکه وی آنها را بدست لحونتی بسپارد، اگر او وی (املیخیا) را فرمانده دوم تمام لشکر کند.

۱۴ و چنین گذشت که لحونتی با مردانش پایین آمدند و مردان املیخیا را محاصره کردند، آنچنان که پیش از آنکه آنها در سپیده دم برخیزند از سوی لشکریان لحونتی محاصره شده بودند.

۱۵ و چنین گذشت که هنگامی که آنها دیدند محاصره شده اند، به املیخیا التماس کردند که وی اجازه دهد آنها به برادرانشان بیوندند که آنها نابود نشوند. اینک این همان چیزی بود که املیخیا خواستار بود.

And it came to pass that he delivered his men, contrary to the commands of the king. Now this was the thing that Amalickiah desired, that he might accomplish his designs in dethroning the king.

Now it was the custom among the Lamanites, if their chief leader was killed, to appoint the second leader to be their chief leader.

And it came to pass that Amalickiah caused that one of his servants should administer poison by degrees to Lehonti, that he died.

Now, when Lehonti was dead, the Lamanites appointed Amalickiah to be their leader and their chief commander.

And it came to pass that Amalickiah marched with his armies (for he had gained his desires) to the land of Nephi, to the city of Nephi, which was the chief city.

And the king came out to meet him with his guards, for he supposed that Amalickiah had fulfilled his commands, and that Amalickiah had gathered together so great an army to go against the Nephites to battle.

But behold, as the king came out to meet him Amalickiah caused that his servants should go forth to meet the king. And they went and bowed themselves before the king, as if to reverence him because of his greatness.

And it came to pass that the king put forth his hand to raise them, as was the custom with the Lamanites, as a token of peace, which custom they had taken from the Nephites.

And it came to pass that when he had raised the first from the ground, behold he stabbed the king to the heart; and he fell to the earth.

Now the servants of the king fled; and the servants of Amalickiah raised a cry, saying:

Behold, the servants of the king have stabbed him to the heart, and he has fallen and they have fled; behold, come and see.

۱۶ و چنین گذشت که او، بر خلاف فرمان های پادشاه، مردانش را تسلیم کرد. اینک این چیزی بود که املیخیا خواستار بود، اینکه او بتواند طرح های خود را در براندازی پادشاه به انجام برساند.

۱۷ اینک این در میان لامانیان رسم بود، اگر سرفرمانده کشته می شد، فرماندهٔ دوم را تعیین می کردند تا سرفرماندهٔ آنها شود.

۱۸ و چنین گذشت که املیخیا واداشت که یکی از خدمتگزارانش به لحونتی کم کم زهر دهد که او بمیرد.

۱۹ اینک، هنگامی که لحونتی مُرد، لامانیان املیخیا را تعیین کردند تا رهبر آنها و سردار آنها شود.

۲۰ و چنین گذشت که املیخیا با لشکریانش (زیرا او به خواسته هایش رسیده بود) به سرزمین نیفای، به شهر نیفای که شهر اصلی بود پیشروی کرد.

۲۱ و پادشاه با نگهبانانش بیرون آمد تا با او دیدار کند، زیرا او گمان می کرد که املیخیا فرمان های او را برآورده کرده است، و اینکه املیخیا چنان لشکر بزرگی را گرد هم آورده است تا علیه نیفایان به نبرد برود.

۲۲ ولی بنگرید، همین که پادشاه بیرون آمد تا با او دیدار کند املیخیا واداشت که خدمتگزارانش برای دیدار با پادشاه پیش روند. و آنها رفتند و در برابر پادشاه سر فرود آوردند، گویی به سبب عظمتش او را ارج می نهادند.

۲۳ و چنین گذشت که پادشاه دستش را دراز کرد تا آنها را بلند کند، آنگونه که رسم لامانیان بود، همچون نشانی از صلح، رسمی که آنها از نیفایان گرفته بودند.

۲۴ و چنین گذشت که هنگامی که او نخستین را از زمین بلند کرد، بنگرید وی چاقو به قلب پادشاه زد؛ و او بر زمین افتاد.

۲۵ اینک خدمتگزاران پادشاه گریختند؛ و خدمتگزاران املیخیا فریادی کشیدند، گفتند:

۲۶ بنگرید، خدمتگزاران پادشاه به قلب او چاقو زدند، و او فروافتاده است و آنها گریخته اند؛ بنگرید، بیایید و ببینید.

And it came to pass that Amalickiah commanded that his armies should march forth and see what had happened to the king; and when they had come to the spot, and found the king lying in his gore, Amalickiah pretended to be wroth, and said: Whosoever loved the king, let him go forth, and pursue his servants that they may be slain.

And it came to pass that all they who loved the king, when they heard these words, came forth and pursued after the servants of the king.

Now when the servants of the king saw an army pursuing after them, they were frightened again, and fled into the wilderness, and came over into the land of Zarahemla and joined the people of Ammon.

And the army which pursued after them returned, having pursued after them in vain; and thus Amalickiah, by his fraud, gained the hearts of the people.

And it came to pass on the morrow he entered the city Nephi with his armies, and took possession of the city.

And now it came to pass that the queen, when she had heard that the king was slain—for Amalickiah had sent an embassy to the queen informing her that the king had been slain by his servants, that he had pursued them with his army, but it was in vain, and they had made their escape—

Therefore, when the queen had received this message she sent unto Amalickiah, desiring him that he would spare the people of the city; and she also desired him that he should come in unto her; and she also desired him that he should bring witnesses with him to testify concerning the death of the king.

And it came to pass that Amalickiah took the same servant that slew the king, and all them who were with him, and went in unto the queen, unto the place where she sat; and they all testified unto her that the king was slain by his own servants; and they said also: They have fled; does not this testify against them? And thus they satisfied the queen concerning the death of the king.

۲۷ و چنین گذشت که املیخیا فرمان داد که لشکریانش پیشروی کنند و ببینند بر سر پادشاه چه آمده است؛ و هنگامی که آنها به آن نقطه رسیدند و پادشاه را در خونش غلتیده یافتند، املیخیا وانمود کرد که خشمگین است و گفت: هر کسی که پادشاه را دوست داشت، بگذارید پیش رود، و بدنبال خدمتگزارانش برود که آنها را بکشد.

۲۸ و چنین گذشت که همه آنهايي که پادشاه را دوست داشتند، هنگامی که این سخنان را شنیدند، پیش آمدند و بدنبال خدمتگزاران پادشاه رفتند.

۲۹ اینک هنگامی که خدمتگزاران پادشاه دیدند لشکری به دنبال آنهاست، دوباره وحشت زده شدند و به بیابان گریختند و به سرزمین زراحملا رفتند و به مردم عمون پیوستند.

۳۰ و لشکری که به دنبال آنها بود، پس از بیهوده به دنبال آنها بودن، بازگشت؛ و بدین گونه املیخیا، با فریب، دل های مردم را بدست آورد.

۳۱ و چنین گذشت فردایش او با لشکریانش به شهر نیفای وارد شد و شهر را تصرف کرد.

۳۲ و اینک چنین گذشت که شهبانو، هنگامی که شنید پادشاه کشته شده است — زیرا املیخیا فرستاده ای به شهبانو فرستاده او را آگاه کرده بود که پادشاه بدست خدمتگزارانش کشته شده است، اینکه او با لشکرش آنها را دنبال کرده است، ولی بیهوده بوده، و آنها فرار کرده اند —

۳۳ بنابراین، هنگامی که شهبانو این پیام را دریافت کرد فرستاده ای به املیخیا فرستاد، خواستار شده که او مردم شهر را امان دهد؛ و نیز از او خواستار شد که او به نزد وی بیاید؛ و نیز از او خواستار شد که با خود گواهانی را برای گواهی درباره مرگ پادشاه بیاورد.

۳۴ و چنین گذشت که املیخیا همان خدمتگزاری که پادشاه را کشته بود و همه آنهايي که با او بودند را برداشت و به نزد شهبانو رفت، به جایی که او نشسته بود؛ و آنها همه نزد او گواهی دادند که پادشاه بدست خدمتگزاران خودش کشته شد؛ و آنها همچنین گفتند: آنها گریخته اند؛ آیا این علیه آنها گواهی نمی دهد؟ و بدین گونه آنها درباره مرگ پادشاه به شهبانو اطمینان دادند.

And it came to pass that Amalickiah sought the favor of the queen, and took her unto him to wife; and thus by his fraud, and by the assistance of his cunning servants, he obtained the kingdom; yea, he was acknowledged king throughout all the land, among all the people of the Lamanites, who were composed of the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites, and all the dissenters of the Nephites, from the reign of Nephi down to the present time.

Now these dissenters, having the same instruction and the same information of the Nephites, yea, having been instructed in the same knowledge of the Lord, nevertheless, it is strange to relate, not long after their dissensions they became more hardened and impenitent, and more wild, wicked and ferocious than the Lamanites—drinking in with the traditions of the Lamanites; giving way to indolence, and all manner of lasciviousness; yea, entirely forgetting the Lord their God.

۳۵ و چنین گذشت که املیخیا می خواست لطف شهبانو را بدست آورد، و او را به همسری گرفت؛ و بدین گونه با فریب خود و با کمک خدمتگزاران حیله گرش، پادشاهی را بدست آورد؛ آری، او در سرتاسر همه آن سرزمین، در میان همه مردم لامانیان، که برگرفته از لامانیان و لموئیلیان و اسماعیلیان و همه نیفایان ناسازگار، از فرمانروایی نیفای تا این زمان بودند، پادشاه شناخته شد.

۳۶ اینک این ناسازگاران، همان رهنمود و همان معلومات نیفایان را داشته، آری، از همان دانش سرور راهنمایی شده، با این وجود، این عجیب است تا تعریف کنم، از ناسازگاریشان چیزی نگذشته آنها سخت تر و توبه ناپذیرتر و درنده تر، نابکارتر و تندخوتر از لامانیان شدند — به رسم لامانیان نوشیده؛ به تنبلی، و همه گونه هرزگی ها تن داده؛ آری، کاملاً سرور خدایشان را فراموش کردند.

And now it came to pass that, as soon as Amalickiah had obtained the kingdom he began to inspire the hearts of the Lamanites against the people of Nephi; yea, he did appoint men to speak unto the Lamanites from their towers, against the Nephites.

And thus he did inspire their hearts against the Nephites, insomuch that in the latter end of the nineteenth year of the reign of the judges, he having accomplished his designs thus far, yea, having been made king over the Lamanites, he sought also to reign over all the land, yea, and all the people who were in the land, the Nephites as well as the Lamanites.

Therefore he had accomplished his design, for he had hardened the hearts of the Lamanites and blinded their minds, and stirred them up to anger, insomuch that he had gathered together a numerous host to go to battle against the Nephites.

For he was determined, because of the greatness of the number of his people, to overpower the Nephites and to bring them into bondage.

And thus he did appoint chief captains of the Zoramites, they being the most acquainted with the strength of the Nephites, and their places of resort, and the weakest parts of their cities; therefore he appointed them to be chief captains over his armies.

And it came to pass that they took their camp, and moved forth toward the land of Zarahemla in the wilderness.

Now it came to pass that while Amalickiah had thus been obtaining power by fraud and deceit, Moroni, on the other hand, had been preparing the minds of the people to be faithful unto the Lord their God.

Yea, he had been strengthening the armies of the Nephites, and erecting small forts, or places of resort; throwing up banks of earth round about to enclose his armies, and also building walls of stone to encircle them about, round about their cities and the borders of their lands; yea, all round about the land.

۱ و اینک چنین گذشت که، همین که املیخیا پادشاهی را بدست آورد، شروع به برانگیختن دل های لامانیان علیه مردم نیفای نمود؛ آری، او مردانی را تعیین کرد تا از برج هایشان با لامانیان بر علیه نیفایان سخن گویند.

۲ و بدین گونه او دل های آنها را علیه نیفایان برانگیخت، به اندازه ای که در بیش از پایان نوزدهمین سال فرمانروایی داوران، او طرح هایش را تا بدین جا به انجام رسانده، آری، بر لامانیان پادشاه شده، نیز بر آن بود تا فرمانروای بر همه سرزمین شود، آری، و همه مردمی که در سرزمین بودند، نیفایان و نیز لامانیان.

۳ بنابراین او طرح خود را به انجام رسانده بود، زیرا او دل های لامانیان را سخت و ذهن هایشان را کور کرده بود و آنها را به خشم برانگیخته بود، به اندازه ای که او یک سپاه بیشماری را گرد هم آورده بود تا به نبرد علیه نیفایان بروند.

۴ زیرا او، به سبب تعداد زیاد مردمش، بر این تصمیم بود تا بر نیفایان پیروز شود و آنها را به بندگی درآورد.

۵ و بدین گونه او سرفرماندهان را از زرامیان تعیین کرد، آنها با نیروی نیفایان و پناهگاه هایشان و ضعیف ترین بخش های شهرهای آنها، بیشترین آشنایی را داشتند؛ بنابراین او آنها را تعیین کرد تا سرفرماندهان لشکریانش باشند.

۶ و چنین گذشت که آنها اردویشان را برداشتند و بسوی سرزمین زراحملا در بیابان پیش رفتند.

۷ اینک چنین گذشت که در حالیکه املیخیا بدین گونه قدرت را با فریب و حيله بدست می آورد، مورونی، از سوی دیگر، ذهن های مردم را آماده می کرد تا به سرور خدایشان وفادار باشند.

۸ آری، او لشکریان نیفایان را نیرومند کرده و قلعه های کوچک، یا پناهگاه هایی، برپا کرده؛ توده های خاک دور و بر لشکریانش ریخته تا آنها را فراگیرد و نیز دیوارهایی از سنگ ساخته تا دور و بر آنها، دور و بر شهرهایشان و مرزهای سرزمینشان را فراگیرند؛ آری، همه دور و بر سرزمین را.

And in their weakest fortifications he did place the greater number of men; and thus he did fortify and strengthen the land which was possessed by the Nephites.

And thus he was preparing to support their liberty, their lands, their wives, and their children, and their peace, and that they might live unto the Lord their God, and that they might maintain that which was called by their enemies the cause of Christians.

And Moroni was a strong and a mighty man; he was a man of a perfect understanding; yea, a man that did not delight in bloodshed; a man whose soul did joy in the liberty and the freedom of his country, and his brethren from bondage and slavery;

Yea, a man whose heart did swell with thanksgiving to his God, for the many privileges and blessings which he bestowed upon his people; a man who did labor exceedingly for the welfare and safety of his people.

Yea, and he was a man who was firm in the faith of Christ, and he had sworn with an oath to defend his people, his rights, and his country, and his religion, even to the loss of his blood.

Now the Nephites were taught to defend themselves against their enemies, even to the shedding of blood if it were necessary; yea, and they were also taught never to give an offense, yea, and never to raise the sword except it were against an enemy, except it were to preserve their lives.

And this was their faith, that by so doing God would prosper them in the land, or in other words, if they were faithful in keeping the commandments of God that he would prosper them in the land; yea, warn them to flee, or to prepare for war, according to their danger;

And also, that God would make it known unto them whither they should go to defend themselves against their enemies, and by so doing, the Lord would deliver them; and this was the faith of Moroni, and his heart did glory in it; not in the shedding of blood but in doing good, in preserving his people, yea, in keeping the commandments of God, yea, and resisting iniquity.

۹ و در کم استحکام ترین شان او تعداد بیشتری از مردان را جای داد؛ و بدین گونه او سرزمینی که بدست نیفایان تصرف شده بود را مستحکم و نیرومند کرد.

۱۰ و بدین گونه او آماده می شد تا از آزادیشان، سرزمینشان، همسرانشان و فرزندانشان و آرامش خود پشتیبانی کند و اینکه آنها بتوانند برای سرور خدایشان زندگی کنند و اینکه آنها بتوانند آنچه که از سوی دشمنانشان آرمان مسیحیان خوانده می شد را نگه دارند.

۱۱ و مورونی مردی نیرومند و توانا بود؛ او مردی با فهم کامل بود؛ آری، مردی که در خونریزی دلشاد نمی شد؛ مردی که روانش در آزادی و آزاد بودن کشورش و برادرانش از بندگی و بردگی، شادی می کرد.

۱۲ آری، مردی که دلش برای امتیازات و برکات بسیاری که خدا به مردمش عطا کرده بود، سرشار از سپاسگزاری به خدایش بود؛ مردی که بی اندازه برای بهروزی و ایمنی مردمش زحمت می کشید.

۱۳ آری، و او مردی بود که در ایمان به مسیح پایدار بود و با سوگندی قسم خورده بود تا از مردمش، حقوقش و کشورش و دینش، حتی تا ریخته شدن خونش دفاع کند.

۱۴ اینک نیفایان آموزش دیده بودند تا در برابر دشمنانشان از خود دفاع کنند، حتی به ریختن خون اگر لازم بود؛ آری، و آنها همچنین آموزش دیده بودند تا هرگز یورش نبرند، آری، و هرگز شمشیر را بلند نکنند جز اینکه علیه دشمن باشد، جز اینکه برای حفظ جانشان باشد.

۱۵ و این ایمان آنها بود، که با انجام چنین کاری خدا آنها را در سرزمین کامروا می کند، یا به بیان دیگر، اگر آنها در نگاه داری فرمان های خدا وفادار باشند اینکه او آنها را در سرزمین کامروا می کند؛ آری، نسبت به خطرشان، آنها را هشدار می دهد تا بگریزند، یا برای جنگ آماده شوند.

۱۶ و همچنین، اینکه خدا به آنها نشان می دهد که به کجا می بایستی بروند تا در برابر دشمنانشان از خود دفاع کنند و با انجام چنین کاری، سرور آنها را رهایی می دهد؛ و این ایمان مورونی بود و دلش در آن به وجد می آمد؛ نه در ریختن خون بلکه در نیکوکاری، در حفظ کردن مردمش، آری، در نگاه داری فرمان های خدا، آری، و در ایستادن در برابر نابکاری.

Yea, verily, verily I say unto you, if all men had been, and were, and ever would be, like unto Moroni, behold, the very powers of hell would have been shaken forever; yea, the devil would never have power over the hearts of the children of men.

Behold, he was a man like unto Ammon, the son of Mosiah, yea, and even the other sons of Mosiah, yea, and also Alma and his sons, for they were all men of God.

Now behold, Helaman and his brethren were no less serviceable unto the people than was Moroni; for they did preach the word of God, and they did baptize unto repentance all men whosoever would hear-ken unto their words.

And thus they went forth, and the people did humble themselves because of their words, insomuch that they were highly favored of the Lord, and thus they were free from wars and contentions among themselves, yea, even for the space of four years.

But, as I have said, in the latter end of the nineteenth year, yea, notwithstanding their peace amongst themselves, they were compelled reluctantly to contend with their brethren, the Lamanites.

Yea, and in fine, their wars never did cease for the space of many years with the Lamanites, notwithstanding their much reluctance.

Now, they were sorry to take up arms against the Lamanites, because they did not delight in the shedding of blood; yea, and this was not all—they were sorry to be the means of sending so many of their brethren out of this world into an eternal world, un-prepared to meet their God.

Nevertheless, they could not suffer to lay down their lives, that their wives and their children should be massacred by the barbarous cruelty of those who were once their brethren, yea, and had dissented from their church, and had left them and had gone to destroy them by joining the Lamanites.

Yea, they could not bear that their brethren should rejoice over the blood of the Nephites, so long as there were any who should keep the commandments of God, for the promise of the Lord was, if they should keep his commandments they should prosper in the land.

۱۷ آری، همانا، همانا من به شما می گویم، اگر همه آدمیانی که بوده اند و بودند و همیشه خواهند بود، مانند مورونی می بودند، بنگر، قدرت های دوزخی برای همیشه می لرزید؛ آری، اهریمن هرگز قدرتی بر دل های فرزندان آدمی نمی داشت.

۱۸ بنگرید، او مردی بود مانند عمون، پسر موسایا، آری، و حتی پسران دیگر موسایا، آری، و نیز آما و پسرانش، زیرا آنها همه مردان خدا بودند.

۱۹ اینک بنگرید، هیلامان و برادرانش کمتر از مورونی به مردم خدمت نمی کردند؛ زیرا آنها سخن خدا را موعظه می کردند و آنها همه کسانی که سخنان آنها را بگوش دل می پذیرفتند را به توبه تعمیم می دادند.

۲۰ و بدین گونه آنها پیش می رفتند و مردم به سبب سخنان آنها خودشان را فروتن می کردند، به اندازه ای که آنها مورد لطف والای سرور بودند و بدین گونه آنها از جنگ ها و درگیری ها در میان خود آزاد بودند، آری، حتی برای مدت چهار سال.

۲۱ ولی، همان گونه که من گفته ام، بیش از پایان نوزدهمین سال، آری، با وجود آرامش در میان خودشان، آنها ناخواسته وادار شدند تا با برادرانشان، لامانیان، درگیر شوند.

۲۲ آری، و خلاصه، جنگ های آنها با لامانیان، با وجود بی میلی زیاد آنها، هرگز برای مدت چندین سال باز نایستاد.

۲۳ اینک، آنها از برداشتن سلاح علیه لامانیان اندوهگین بودند، برای اینکه آنها از ریختن خون دلشاد نمی شدند، آری، و این همه آن نبود — آنها از اینکه وسیله ای شدند تا بسیاری از برادرانشان را، که آماده دیدار با خدایشان نبوده، از این جهان به جهان جاویدان بفرستند، اندوهگین بودند.

۲۴ با این وجود، آنها نمی توانستند اجازه دهند تا جانشان را بدهند، که با سنگدلی درنده خوبی کسانی که زمانی برادرانشان بودند، آری، و از کلیسایشان جدا شده بودند و آنها را ترک کرده بودند و به لامانیان پیوسته بودند تا آنان را نابود کنند، همسرانشان و فرزندانشان قتل عام شوند.

۲۵ آری، آنها نمی توانستند تحمل کنند که برادرانشان بر خون نیفایان شادمانی کنند، تا زمانی که کسی باشد که فرمان های خدا را نگاه دارد، زیرا وعده سرور این بود، اگر آنها فرمان هایش را نگاه دارند در سرزمین کامروا می شوند.

And now it came to pass in the eleventh month of the nineteenth year, on the tenth day of the month, the armies of the Lamanites were seen approaching towards the land of Ammonihah.

And behold, the city had been rebuilt, and Moroni had stationed an army by the borders of the city, and they had cast up dirt round about to shield them from the arrows and the stones of the Lamanites; for behold, they fought with stones and with arrows.

Behold, I said that the city of Ammonihah had been rebuilt. I say unto you, yea, that it was in part rebuilt; and because the Lamanites had destroyed it once because of the iniquity of the people, they supposed that it would again become an easy prey for them.

But behold, how great was their disappointment; for behold, the Nephites had dug up a ridge of earth round about them, which was so high that the Lamanites could not cast their stones and their arrows at them that they might take effect, neither could they come upon them save it was by their place of entrance.

Now at this time the chief captains of the Lamanites were astonished exceedingly, because of the wisdom of the Nephites in preparing their places of security.

Now the leaders of the Lamanites had supposed, because of the greatness of their numbers, yea, they supposed that they should be privileged to come upon them as they had hitherto done; yea, and they had also prepared themselves with shields, and with breastplates; and they had also prepared themselves with garments of skins, yea, very thick garments to cover their nakedness.

And being thus prepared they supposed that they should easily overpower and subject their brethren to the yoke of bondage, or slay and massacre them according to their pleasure.

But behold, to their uttermost astonishment, they were prepared for them, in a manner which never had been known among the children of Lehi. Now they were prepared for the Lamanites, to battle after the manner of the instructions of Moroni.

۱ و اینک چنین گذشت در یازدهمین ماه نوزدهمین سال، در روز دهم ماه، لشکریان لامانیان در حال نزدیک شدن بسوی سرزمین عمونیا دیده شدند.

۲ و بنگرید، آن شهر بازسازی شده بود، و مورونی یک لشکر در مرزهای آن شهر گذاشته بود و آنها در دور و بر خاکریزی درست کرده بودند تا در برابر تیرها و سنگ های لامانیان برای آنها سپری باشد؛ زیرا بنگرید، آنها با سنگ و تیر می جنگیدند.

۳ بنگرید، من گفتم که شهر عمونیا بازسازی شده بود. من به شما می گویم، آری، که بخشی از آن بازسازی شده بود؛ و برای اینکه لامانیان به سبب نابکاری مردم یکبار آن را نابود کرده بودند، آنها گمان می کردند که دوباره این شکار آسانی برای آنها خواهد بود.

۴ ولی بنگرید، چه بزرگ بود ناامیدی آنها؛ زیرا بنگرید، نیفایان پُشته ای از خاک در دور و بر کنده بودند، که چنان بلند بود که لامانیان نه می توانستند سنگ ها و تیر هایشان را بر آنها بیاندازند که بر آنها اثر کند، نه می توانستند جز از مکان ورودی آنها بر سر آنها بیایند.

۵ اینک در این زمان سرفرماندهان لامانیان، به سبب خردمندی نیفایان در آماده سازی مکان های امن شان، بی اندازه شگفت زده شدند.

۶ اینک رهبران لامانیان گمان کرده بودند، آری، آنها گمان کرده بودند که همان گونه که تاکنون انجام داده بودند، به سبب تعداد زیادشان، امتیاز بر سر آنها آمدن را دارند؛ آری، و آنها نیز خود را با سپرها و جوشن ها آماده کرده بودند؛ و آنها نیز خود را با تنپوش های پوستین، آری، تنپوش های بسیار ضخیم آماده کرده بودند تا برهنگی خود را پوشش دهند.

۷ و آنها بدین گونه آماده شده گمان کردند که به آسانی پیروز می شوند و برادرانشان را مطیع یوغ بندگی می کنند، یا آنها را برپایه خوشنودی خود می کشند یا قتل عام می کنند.

۸ ولی بنگرید، در حیرت بیش از اندازه آنان، آنها برای آنان آماده بودند، به شیوه ای که هرگز در میان فرزندان لیحای دیده نشده نبود. اینک آنها برای لامانیان آماده بودند، تا به شیوه رهنمود های مورونی نبرد کنند.

And it came to pass that the Lamanites, or the Amalickiahites, were exceedingly astonished at their manner of preparation for war.

Now, if king Amalickiah had come down out of the land of Nephi, at the head of his army, perhaps he would have caused the Lamanites to have attacked the Nephites at the city of Ammonihah; for behold, he did care not for the blood of his people.

But behold, Amalickiah did not come down himself to battle. And behold, his chief captains durst not attack the Nephites at the city of Ammonihah, for Moroni had altered the management of affairs among the Nephites, insomuch that the Lamanites were disappointed in their places of retreat and they could not come upon them.

Therefore they retreated into the wilderness, and took their camp and marched towards the land of Noah, supposing that to be the next best place for them to come against the Nephites.

For they knew not that Moroni had fortified, or had built forts of security, for every city in all the land round about; therefore, they marched forward to the land of Noah with a firm determination; yea, their chief captains came forward and took an oath that they would destroy the people of that city.

But behold, to their astonishment, the city of Noah, which had hitherto been a weak place, had now, by the means of Moroni, become strong, yea, even to exceed the strength of the city Ammonihah.

And now, behold, this was wisdom in Moroni; for he had supposed that they would be frightened at the city Ammonihah; and as the city of Noah had hitherto been the weakest part of the land, therefore they would march thither to battle; and thus it was according to his desires.

And behold, Moroni had appointed Lehi to be chief captain over the men of that city; and it was that same Lehi who fought with the Lamanites in the valley on the east of the river Sidon.

And now behold it came to pass, that when the Lamanites had found that Lehi commanded the city they were again disappointed, for they feared Lehi exceedingly; nevertheless their chief captains had sworn with an oath to attack the city; therefore, they brought up their armies.

۹ و چنین گذشت که لامانیان، یا املیخیان، بی اندازه از شیوه آماده سازی آنها برای جنگ حیرت زده شدند.

۱۰ اینک، اگر املیخیای پادشاه، در رأس لشکرش، پایین بسوی سرزمین نیفای آمده بود، شاید لامانیان را وا می داشت تا در شهر عمونیا به نیفایان حمله کنند؛ زیرا بنگرید، برای او خون مردمش مهم نبود.

۱۱ ولی بنگرید، املیخیا خودش پایین نیامد تا نبرد کند. و بنگرید، سرفرماندهان او جرأت نکردند در شهر عمونیا به نیفایان حمله کنند، زیرا مورونی مدیریت امور را در میان نیفایان تغییر داده بود، به اندازه ای که لامانیان در عقب نشینی هایشان ناامید شده بودند و نمی توانستند بر سر آنها فرود آیند.

۱۲ بنابراین آنها بسوی بیابان عقب نشینی کردند و اردوی خود را برداشتند و بسوی سرزمین نوح پیشروی کردند، با این گمان که بهترین جای بعدی برای آنهاست تا بر علیه نیفایان آیند.

۱۳ زیرا آنها نمی دانستند که مورونی، هر شهری در همه سرزمین دور و بر را مستحکم کرده، یا قلعه های امنی ساخته بود؛ بنابراین، آنها بسوی سرزمین نوح با تصمیمی پایدار پیشروی کردند؛ آری، سرفرماندهان آنها پیش آمدند و سوگند یاد کردند که مردم آن شهر را نابود خواهند کرد.

۱۴ ولی بنگرید، در حیرت آنها، شهر نوح که تا پیش از این مکانی ضعیف بود، اینک، بدست مورونی، نیرومند شده بود، آری، حتی از شهر عمونیا نیرومندیش افزون تر بود.

۱۵ و اینک، بنگرید، این خردمندی مورونی بود؛ زیرا او گمان کرده بود که آنها در شهر عمونیا وحشت زده می شوند؛ و چون شهر نوح تاکنون ضعیف ترین بخش سرزمین بوده، بنابراین آنها به آنجا پیشروی می کنند تا نبرد کنند؛ و بدین گونه این برپایه خواسته های او انجام شد.

۱۶ و بنگرید، مورونی لیحای را تعیین کرده بود تا سرفرمانده مردان آن شهر باشد؛ و او همان لیحای بود که در دره در شرق رود صیدون با لامانیان جنگید.

۱۷ و اینک بنگرید چنین گذشت، که هنگامی که لامانیان دریافتند که لیحای شهر را فرماندهی می کند دوباره ناامید شدند، زیرا آنها از لیحای بی اندازه می ترسیدند؛ با این وجود سرفرماندهان آنها با سوگندی قسم خورده بودند تا به آن شهر حمله کنند؛ از این رو، آنها لشکریان خود را آوردند.

Now behold, the Lamanites could not get into their forts of security by any other way save by the entrance, because of the highness of the bank which had been thrown up, and the depth of the ditch which had been dug round about, save it were by the entrance.

And thus were the Nephites prepared to destroy all such as should attempt to climb up to enter the fort by any other way, by casting over stones and arrows at them.

Thus they were prepared, yea, a body of their strongest men, with their swords and their slings, to smite down all who should attempt to come into their place of security by the place of entrance; and thus were they prepared to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the captains of the Lamanites brought up their armies before the place of entrance, and began to contend with the Nephites, to get into their place of security; but behold, they were driven back from time to time, insomuch that they were slain with an immense slaughter.

Now when they found that they could not obtain power over the Nephites by the pass, they began to dig down their banks of earth that they might obtain a pass to their armies, that they might have an equal chance to fight; but behold, in these attempts they were swept off by the stones and arrows which were thrown at them; and instead of filling up their ditches by pulling down the banks of earth, they were filled up in a measure with their dead and wounded bodies.

Thus the Nephites had all power over their enemies; and thus the Lamanites did attempt to destroy the Nephites until their chief captains were all slain; yea, and more than a thousand of the Lamanites were slain; while, on the other hand, there was not a single soul of the Nephites which was slain.

There were about fifty who were wounded, who had been exposed to the arrows of the Lamanites through the pass, but they were shielded by their shields, and their breastplates, and their head-plates, insomuch that their wounds were upon their legs, many of which were very severe.

۱۸ اینک بنگرید، به سبب بالا بودن خاکریزی که درست شده بود و عمق خندقی که در دور و بر کنده شده بود، لامانیان از هیچ راهی جز راه ورودی نمی توانستند به قلعه های امن آنان دست یابند مگر از راه ورودی.

۱۹ و بدین گونه نیفایان آماده بودند تا همه چنین کسانی که بکوشند تا بالا بیایند تا از هر راه دیگری وارد قلعه شوند را با انداختن سنگ ها و تیرها بر آنها نابود کنند.

۲۰ بدین گونه آنها آماده بودند، آری، جمعیتی از نیرومندترین مردان آنها، با شمشیرها و قلاب سنگ های خود، تا همه کسانی که بکوشند تا به مکان امن آنها از جای ورودی بیایند را بزنند و بدین گونه آنها آماده بودند تا از خود در برابر لامانیان دفاع کنند.

۲۱ و چنین گذشت که فرماندهان لامانیان لشکریان خود را در برابر راه ورودی آوردند و شروع به درگیری با نیفایان نمودند، تا به مکان امن آنان دست یابند؛ ولی بنگرید، آنها گاه به گاه پس رانده می شدند، به اندازه ای که آنها در یک کشتار عظیم کشته شدند.

۲۲ اینک هنگامی که آنها دریافتند که نمی توانند از این گذرگاه بر نیفایان قدرت بدست آورند، شروع نمودند به کندن خاکریزهای آنها که بتوانند راه گزری به لشکریان آنان بدست آورند که بتوانند فرصتی برابر برای جنگیدن داشته باشند؛ ولی بنگرید، در این کوشش ها آنها با سنگ ها و تیرهایی که بر آنها انداخته می شد از میان می رفتند؛ و بجای پُر کردن خندق های آنان با کندن خاکریزها، آنها تا اندازه ای با بدن های مردگان و زخمی شدگان آنها پُر شدند.

۲۳ بدین گونه نیفایان قدرت تمام بر دشمنانشان داشتند؛ و بدین گونه لامانیان تا زمانی که سرفرماندهانشان همه کشته شدند کوشیدند تا نیفایان را نابود کنند؛ آری، و بیش از هزار تن از لامانیان کشته شدند؛ در حالیکه، از سوی دیگر، حتی یک تن از نیفایان نبود که کشته شده باشد.

۲۴ نزدیک به پنجاه تن بودند که زخمی شده بودند، که در گذرگاه با تیرهای لامانیان روبرو شدند، ولی آنان با سپرهایشان و جوشن هایشان و کلاهخودهایشان محافظت شده بودند، به اندازه ای که زخم هایشان بر ساق پاهایشان بود، که بسیاری از آنها شدید بودند.

And it came to pass, that when the Lamanites saw that their chief captains were all slain they fled into the wilderness. And it came to pass that they returned to the land of Nephi, to inform their king, Amalickiah, who was a Nephite by birth, concerning their great loss.

And it came to pass that he was exceedingly angry with his people, because he had not obtained his desire over the Nephites; he had not subjected them to the yoke of bondage.

Yea, he was exceedingly wroth, and he did curse God, and also Moroni, swearing with an oath that he would drink his blood; and this because Moroni had kept the commandments of God in preparing for the safety of his people.

And it came to pass, that on the other hand, the people of Nephi did thank the Lord their God, because of his matchless power in delivering them from the hands of their enemies.

And thus ended the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Yea, and there was continual peace among them, and exceedingly great prosperity in the church because of their heed and diligence which they gave unto the word of God, which was declared unto them by Helaman, and Shiblön, and Corianton, and Ammon and his brethren, yea, and by all those who had been ordained by the holy order of God, being baptized unto repentance, and sent forth to preach among the people.

۲۵ و چنین گذشت، که هنگامی که لامانیان دیدند که سرفرماندهانشان همه کشته شدند آنها به بیابان گریختند. و چنین گذشت که آنها به سرزمین نیفای بازگشتند، تا به پادشاهشان، املیخیا، که نیفای زاده بود، درباره شکست بزرگشان خبر دهند.

۲۶ و چنین گذشت که او بی اندازه بر مردمش خشمگین شد، برای اینکه او به خواسته هایش بر نیفایان دست نیافته بود؛ او آنان را مطیع یوغ بندگی نکرده بود.

۲۷ آری، او بی اندازه خشمگین شد و خدا و نیز مورونی را نفرین کرد، با سوگندی قسم خورده که خونش را بنوشد؛ و این برای اینکه مورونی در آماده سازی برای امنیت مردمش فرمان های خدا را نگاه داشته بود.

۲۸ و چنین گذشت، که از سوی دیگر، مردم نیفای از سرور خدایشان به سبب قدرت بی همتایش در رهایی دادن آنان از دست دشمنانشان سپاسگزاری کردند.

۲۹ و بدین گونه نوزدهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۳۰ آری، و آرامش پیوسته ای در میان آنان بود، و به سبب توجه و کوشایی آنها به سخن خدا که از سوی هیلامان و شبلون و کوریانتون و عمون و برادرانش بر آنها اعلام شده بود، آری، و از سوی همه کسانی که به توبه تعمیم یافته، در نظام مقدس خدا مقرر شده بودند و پیش فرستاده شده بودند تا در میان مردم موعظه کنند، کامروایی بی اندازه زیادی در کلیسا بود.

And now it came to pass that Moroni did not stop making preparations for war, or to defend his people against the Lamanites; for he caused that his armies should commence in the commencement of the twentieth year of the reign of the judges, that they should commence in digging up heaps of earth round about all the cities, throughout all the land which was possessed by the Nephites.

And upon the top of these ridges of earth he caused that there should be timbers, yea, works of timbers built up to the height of a man, round about the cities.

And he caused that upon those works of timbers there should be a frame of pickets built upon the timbers round about; and they were strong and high.

And he caused towers to be erected that overlooked those works of pickets, and he caused places of security to be built upon those towers, that the stones and the arrows of the Lamanites could not hurt them.

And they were prepared that they could cast stones from the top thereof, according to their pleasure and their strength, and slay him who should attempt to approach near the walls of the city.

Thus Moroni did prepare strongholds against the coming of their enemies, round about every city in all the land.

And it came to pass that Moroni caused that his armies should go forth into the east wilderness; yea, and they went forth and drove all the Lamanites who were in the east wilderness into their own lands, which were south of the land of Zarahemla.

And the land of Nephi did run in a straight course from the east sea to the west.

And it came to pass that when Moroni had driven all the Lamanites out of the east wilderness, which was north of the lands of their own possessions, he caused that the inhabitants who were in the land of Zarahemla and in the land round about should go forth into the east wilderness, even to the borders by the seashore, and possess the land.

۱ و اینک چنین گذشت که مورونی از آماده شدن برای جنگ یا از دفاع کردن از مردمش در برابر لامانیان باز نایستاد؛ زیرا او واداشت که لشکریانش در آغاز بیستمین سال فرمانروایی داوران آغاز به کار کنند، اینکه آغاز به کندن خاکریزهایی در دور و بر همه شهرها کنند، در سرتاسر همه سرزمینی که بدست نیفایان تصرف شده بود.

۲ و بر بالای این پشته ها او واداشت که چوب هایی کار بگذارند، آری، چوب های ساخته شده به بلندی یک مرد، در دور و بر شهرها کار بگذارند.

۳ و او واداشت که بر بالای آن چوب های کار گذاشته شده چارچوب های نوک تیزی بر روی دور و بر چوب های کار گذاشته شده ساخته شود؛ و آنها محکم و بلند بودند.

۴ و او واداشت برج هایی برپا شوند که بر فراز آن چوب های نوک تیز باشند، و او واداشت جاهای امنی بر بالای آن برج ها ساخته شوند، که سنگ ها و تیرهای لامانیان نتوانند به آنها آسیبی برسانند.

۵ و آنها آماده بودند که بتوانند، برپایه خواست و نیرویشان از بالای آنها سنگ بیاندازند، و کسی که بکوشد تا به نزدیکی دیوارهای شهر نزدیک شود را بکشند.

۶ بدین گونه مورونی، در دور و بر هر شهری در همه سرزمین، دژهایی در برابر دشمنانشان آماده کرد.

۷ و چنین گذشت که مورونی واداشت که لشکریانش به بیابان شرقی پیش روند؛ آری، و آنها پیش رفتند و همه لامانیانی که در بیابان شرقی بودند را به سرزمین های خودشان که در جنوب سرزمین زراحملا بودند راندند.

۸ و سرزمین نیفای در یک راه راست از دریای شرقی تا غرب ادامه داشت.

۹ و چنین گذشت که هنگامی که مورونی همه لامانیان را از بیابان شرقی، که در شمال سرزمین های تصرفی خودشان بودند رانده بود، او واداشت که کسانی که در سرزمین زراحملا و در دور و بر آن سرزمین ساکن بودند به بیابان شرقی پیش روند، حتی تا مرزهای کنار دریا، و آن سرزمین را تصرف کنند.

And he also placed armies on the south, in the borders of their possessions, and caused them to erect fortifications that they might secure their armies and their people from the hands of their enemies.

And thus he cut off all the strongholds of the Lamanites in the east wilderness, yea, and also on the west, fortifying the line between the Nephites and the Lamanites, between the land of Zarahemla and the land of Nephi, from the west sea, running by the head of the river Sidon—the Nephites possessing all the land northward, yea, even all the land which was northward of the land Bountiful, according to their pleasure.

Thus Moroni, with his armies, which did increase daily because of the assurance of protection which his works did bring forth unto them, did seek to cut off the strength and the power of the Lamanites from off the lands of their possessions, that they should have no power upon the lands of their possession.

And it came to pass that the Nephites began the foundation of a city, and they called the name of the city Moroni; and it was by the east sea; and it was on the south by the line of the possessions of the Lamanites.

And they also began a foundation for a city between the city of Moroni and the city of Aaron, joining the borders of Aaron and Moroni; and they called the name of the city, or the land, Nephiah.

And they also began in that same year to build many cities on the north, one in a particular manner which they called Lehi, which was in the north by the borders of the seashore.

And thus ended the twentieth year.

And in these prosperous circumstances were the people of Nephi in the commencement of the twenty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did prosper exceedingly, and they became exceedingly rich; yea, and they did multiply and wax strong in the land.

۱۰ و او همچنین لشکریایی در جنوب، در مرزهای تصرفی خودشان قرار داد و آنها را واداشت تا استحکاماتی برپا کنند که بتوانند لشکریان و مردمشان را از دست دشمنانشان امن نگه دارند.

۱۱ و بدین گونه او همه دژهای لامانیان را در بیابان شرقی از بین برد، آری، و نیز در غرب، با مستحکم کردن خط بین نیفایان و لامانیان، بین سرزمین زراحملا و سرزمین نیفای، از دریای غربی، ادامه داده شده تا سرچشمه رود صیدون — نیفایان همه سرزمین شمالی را تصرف کردند، آری، حتی همه سرزمینی که در شمال سرزمین خرّمساران بود، برپایه خواست شان.

۱۲ بدین گونه مورونی، با لشکریانش، که روزانه افزایش می یافتند به سبب اطمینان از امنیتی که کارهای او برای آنها پیش آورده بود، به دنبال قطع کردن نیرو و قدرت لامانیان از سرزمین های تصرفی خود بودند، که آنها هیچ قدرتی بر سرزمین های تصرفی آنان نداشته باشند.

۱۳ و چنین گذشت که نیفایان بنیاد شهری را شروع نمودند و نام شهر را مورونی خواندند؛ و آن در دریای شرقی بود؛ و آن در جنوب در کنار خط تصرفی های لامانیان بود.

۱۴ و آنها همچنین شروع به بنیاد شهری بین شهر مورونی و شهر هارون نمودند، مرزهای مورونی و هارون را بهم پیوسته؛ و آنها نام آن شهر یا سرزمین را نیفایا خواندند.

۱۵ و آنها در همان سال نیز شروع به ساخت شهرهای بسیاری در شمال نمودند، یکی از آنها که آن را لیحای خواندند، که در شمال در کنار مرزهای کنار دریا بود، به شیوه ویژه ای بود.

۱۶ و بدین گونه بیستمین سال پایان یافت.

۱۷ و مردم نیفای در آغاز بیست و یکمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، در شرایط کامروایی بسر می بردند.

۱۸ و آنها بی اندازه کامروا شدند و آنها بی اندازه ثروتمند شدند؛ آری، و آنها در آن سرزمین افزایش یافتند و نیرومند شدند.

And thus we see how merciful and just are all the dealings of the Lord, to the fulfilling of all his words unto the children of men; yea, we can behold that his words are verified, even at this time, which he spake unto Lehi, saying:

Blessed art thou and thy children; and they shall be blessed, inasmuch as they shall keep my commandments they shall prosper in the land. But remember, inasmuch as they will not keep my commandments they shall be cut off from the presence of the Lord.

And we see that these promises have been verified to the people of Nephi; for it has been their quarrellings and their contentions, yea, their murderings, and their plunderings, their idolatry, their whoredoms, and their abominations, which were among themselves, which brought upon them their wars and their destructions.

And those who were faithful in keeping the commandments of the Lord were delivered at all times, whilst thousands of their wicked brethren have been consigned to bondage, or to perish by the sword, or to dwindle in unbelief, and mingle with the Lamanites.

But behold there never was a happier time among the people of Nephi, since the days of Nephi, than in the days of Moroni, yea, even at this time, in the twenty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass that the twenty and second year of the reign of the judges also ended in peace; yea, and also the twenty and third year.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and fourth year of the reign of the judges, there would also have been peace among the people of Nephi had it not been for a contention which took place among them concerning the land of Lehi, and the land of Morianton, which joined upon the borders of Lehi; both of which were on the borders by the seashore.

For behold, the people who possessed the land of Morianton did claim a part of the land of Lehi; therefore there began to be a warm contention between them, insomuch that the people of Morianton took up arms against their brethren, and they were determined by the sword to slay them.

۱۹ و بدین گونه ما می بینیم چه مهرآمیز و دادگرانه هستند همه کارهای سرور، در برآورده ساختن همه سخنانش به فرزندان آدمی؛ آری، ما می توانیم بنگریم که سخنانش ثابت شد، حتی در این زمان که او به لیحای سخن گفت، گفتا:

۲۰ برکت یافته هستی تو و فرزندان؛ و آنها برکت خواهند یافت، تا آنجایی که آنها فرمان هایم را نگاه دارند آنها در سرزمین کامروا خواهند شد. ولی بیاد داشته باش، تا آنجایی که آنها فرمان هایم را نگاه ندارند آنها از پیشگاه سرور بریده خواهند شد.

۲۱ و ما می بینیم که این وعده ها بر مردم نیفای ثابت شده اند؛ زیرا این ستیزهایشان و درگیری هایشان بوده است، آری، آدم گشی هایشان و چپاول هایشان، بت پرستی هایشان، روسپی گری هایشان و کارهای پلیدشان که در میان خودشان بود، که جنگ هایشان و نابودی هایشان را بر سر آنها آورد.

۲۲ و کسانی که در نگاه داری فرمان های سرور وفادار بودند در همه زمان ها رهایی می یافتند، در حالیکه هزاران تن از برادران نابکارشان به بندگی یا به هلاک شدن با شمشیر، یا در بی ایمانی فرو رفتن و با لامانیان آمیخته شدن، وا گذاشته می شدند.

۲۳ ولی بنگرید هرگز زمانی خوشبخت تر از روزگار مورونی در میان مردم نیفای، از زمان روزگار نیفای، نبوده است، آری، حتی در این زمان، در بیست و یکمین سال فرمانروایی داوران.

۲۴ و چنین گذشت که بیست و دومین سال فرمانروایی داوران نیز در آرامش پایان یافت؛ آری، و همچنین بیست و سومین سال.

۲۵ و چنین گذشت که در آغاز بیست و چهارمین سال فرمانروایی داوران نیز، اگر برای درگیری ای نبود که در میان آنها در باره سرزمین لیحای رخ داد و سرزمین موریانتون، که به مرزهای لیحای می پیوست، که هر دوی آنها در مرزهای کنار دریا بودند، آرامش در میان مردم نیفای می بود.

۲۶ زیرا بنگرید، مردمی که سرزمین موریانتون را تصرف کردند بخشی از سرزمین لیحای را ادعا کردند؛ بنابراین جر و بحث داغی در میان آنها شروع شد، به اندازه ای که مردم موریانتون علیه برادرانشان سلاح برداشتند و آنها مصمم شدند تا آنان را با شمشیر بکشند.

But behold, the people who possessed the land of Lehi fled to the camp of Moroni, and appealed unto him for assistance; for behold they were not in the wrong.

And it came to pass that when the people of Morianton, who were led by a man whose name was Morianton, found that the people of Lehi had fled to the camp of Moroni, they were exceedingly fearful lest the army of Moroni should come upon them and destroy them.

Therefore, Morianton put it into their hearts that they should flee to the land which was northward, which was covered with large bodies of water, and take possession of the land which was northward.

And behold, they would have carried this plan into effect, (which would have been a cause to have been lamented) but behold, Morianton being a man of much passion, therefore he was angry with one of his maid servants, and he fell upon her and beat her much.

And it came to pass that she fled, and came over to the camp of Moroni, and told Moroni all things concerning the matter, and also concerning their intentions to flee into the land northward.

Now behold, the people who were in the land Bountiful, or rather Moroni, feared that they would hearken to the words of Morianton and unite with his people, and thus he would obtain possession of those parts of the land, which would lay a foundation for serious consequences among the people of Nephi, yea, which consequences would lead to the overthrow of their liberty.

Therefore Moroni sent an army, with their camp, to head the people of Morianton, to stop their flight into the land northward.

And it came to pass that they did not head them until they had come to the borders of the land Desolation; and there they did head them, by the narrow pass which led by the sea into the land northward, yea, by the sea, on the west and on the east.

۲۷ ولی بنگرید، مردمی که سرزمین لیحای را تصرف کردند به اردوگاه مورونی گریختند، و از او درخواست کمک کردند؛ زیرا بنگرید، آنها در اشتباه نبودند.

۲۸ و چنین گذشت که هنگامی که مردم موریانتون، که از سوی مردی که نامش موریانتون بود رهبری می شدند، دریافتند که مردم لیحای به اردوگاه مورونی گریخته اند، آنها بی اندازه ترسان شدند مبادا لشکر مورونی بر سر آنها بیاید و آنها را نابود کند.

۲۹ بنابراین، موریانتون در دل آنها نهاد که آنها به سرزمینی که بسوی شمال بود که با آب های پهناور پوشیده شده بود، بگریزند و سرزمینی که بسوی شمال بود را تصرف کنند.

۳۰ ولی بنگرید، آنها این برنامه را به انجام می رساندند (که دلیلی برای عزاداری می شد) ولی بنگرید، موریانتون مردی با احساسات تندی بوده، از این رو او بر یکی از زنان خدمتکارش خشم گرفت، و بر سر او افتاد و او را بسیار کتک زد.

۳۱ و چنین گذشت که او گریخت و به اردوگاه مورونی آمد، و برای مورونی همه چیزها را درباره آن موضوع و نیز در باره نیت آنها در گریختن بسوی سرزمین شمالی گفت.

۳۲ اینک بنگرید، مردمی که در سرزمین خرمساران، یا به عبارت دیگر سرزمین مورونی بودند ترسیدند که آنها سخنان موریانتون را بگوش دل بپذیرند و با مردمش یکی شوند و بدین گونه او همه آن بخشهای سرزمین را تصرف کند، که پیامدهای جدی در میان مردم نیفای بنیان گذارد، آری، پیامدهایی که به برانداختن آزادی آنها بیانجامد.

۳۳ بنابراین مورونی لشکری با اردویشان فرستاد تا با مردم موریانتون رو در رو شوند، تا آنها را از گریختن بسوی سرزمین شمالی بازدارند.

۳۴ و چنین گذشت که آنان با آنها رو در رو نشدند تا زمانی که آنان به مرزهای سرزمین ویرانه رسیدند؛ و در آنجا با آنها رو در رو شدند، در گذرگاه باریکی که کنار دریا بسوی سرزمین شمالی هدایت می شد، آری، نزدیک به دریا، در غرب و در شرق.

And it came to pass that the army which was sent by Moroni, which was led by a man whose name was Teancum, did meet the people of Morianton; and so stubborn were the people of Morianton, (being inspired by his wickedness and his flattering words) that a battle commenced between them, in the which Teancum did slay Morianton and defeat his army, and took them prisoners, and returned to the camp of Moroni. And thus ended the twenty and fourth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus were the people of Morianton brought back. And upon their covenanting to keep the peace they were restored to the land of Morianton, and a union took place between them and the people of Lehi; and they were also restored to their lands.

And it came to pass that in the same year that the people of Nephi had peace restored unto them, that Nephihah, the second chief judge, died, having filled the judgment-seat with perfect uprightness before God.

Nevertheless, he had refused Alma to take possession of those records and those things which were esteemed by Alma and his fathers to be most sacred; therefore Alma had conferred them upon his son, Helaman.

Behold, it came to pass that the son of Nephihah was appointed to fill the judgment-seat, in the stead of his father; yea, he was appointed chief judge and governor over the people, with an oath and sacred ordinance to judge righteously, and to keep the peace and the freedom of the people, and to grant unto them their sacred privileges to worship the Lord their God, yea, to support and maintain the cause of God all his days, and to bring the wicked to justice according to their crime.

Now behold, his name was Pahoran. And Pahoran did fill the seat of his father, and did commence his reign in the end of the twenty and fourth year, over the people of Nephi.

۳۵ و چنین گذشت که لشکری که از سوی مورونی فرستاده شد، که از سوی مردی که نامش تعانکوم بود رهبری می شد، با مردم موریانتون روبرو شد؛ و چنان خیره سر بودند مردم موریانتون (از نابکاری و سخنان چاپلوسانه او الهام گرفته)، که نبردی بین آنها آغاز شد، که در آن تعانکوم موریانتون را کشت و لشکر او را شکست داد و آنها را به اسارت گرفت و به اردوی مورونی بازگشت. و بدین گونه بیست و چهارمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۳۶ و بدین گونه مردم موریانتون بازآورده شدند. و پس از پیمانشان در نگاه داری آرامش، آنها به سرزمین موریانتون بازگردانده شدند و اتحادی بین آنها و مردم لیحای برقرار شد؛ و آنها نیز باز به سرزمینشان بازگردانده شدند.

۳۷ و چنین گذشت که در همان سال که برای مردم نیفای دوباره آرامش بازآورده شده بود، که نیفایحا، داور اعظم دوم که با پرهیزکاری کامل کرسی داوری را در پیشگاه خدا پر کرده بود درگذشت.

۳۸ با این وجود، او از دارا شدن آن نگاشته ها از سوی آلمو و آن چیزهایی که از سوی آلمو و پدرانش مقدس ترین در نظر گرفته می شدند سر باز زد؛ بنابراین آلمو آنها را به پسرش هیلامان واگذار کرد.

۳۹ بنگرید، چنین گذشت که پسر نیفایحا تعیین شد تا کرسی داوری را، بجای پدرش، پر کند؛ آری، او بعنوان داور اعظم و فرماندار بر مردم تعیین شد، با سوگند و آیین مقدس تا با پرهیزکاری داوری کند و آرامش و آزادی مردم را نگه دارد و به آنها امتیازات مقدسشان را عطا کند تا سرور خدایشان را پرستش کنند، آری، تا آرمان خدا را در همه روزگارش پشتیبانی و نگهداری کند و نابکاران را برپایه بزه کاریشان به داوری بیاورد.

۴۰ اینک بنگرید، نام او پهوران بود. و پهوران کرسی پدرش را پر کرد و فرمانروایی خود بر مردم نیفای را در پایان بیست و چهارمین سال آغاز کرد.

And now it came to pass in the commencement of the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi, they having established peace between the people of Lehi and the people of Morianton concerning their lands, and having commenced the twenty and fifth year in peace;

Nevertheless, they did not long maintain an entire peace in the land, for there began to be a contention among the people concerning the chief judge Pahoran; for behold, there were a part of the people who desired that a few particular points of the law should be altered.

But behold, Pahoran would not alter nor suffer the law to be altered; therefore, he did not hearken to those who had sent in their voices with their petitions concerning the altering of the law.

Therefore, those who were desirous that the law should be altered were angry with him, and desired that he should no longer be chief judge over the land; therefore there arose a warm dispute concerning the matter, but not unto bloodshed.

And it came to pass that those who were desirous that Pahoran should be dethroned from the judgment-seat were called king-men, for they were desirous that the law should be altered in a manner to overthrow the free government and to establish a king over the land.

And those who were desirous that Pahoran should remain chief judge over the land took upon them the name of freemen; and thus was the division among them, for the freemen had sworn or covenanted to maintain their rights and the privileges of their religion by a free government.

And it came to pass that this matter of their contention was settled by the voice of the people. And it came to pass that the voice of the people came in favor of the freemen, and Pahoran retained the judgment-seat, which caused much rejoicing among the brethren of Pahoran and also many of the people of liberty, who also put the king-men to silence, that they durst not oppose but were obliged to maintain the cause of freedom.

۱ و اینک چنین گذشت در آغاز بیست و پنجمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، آنها بین مردم لیحای و مردم کوریانتون دربارهٔ سرزمین هایشان آرامش برپا کرده و بیست و پنجمین سال را با آرامش آغاز کردند؛

۲ با این وجود، آنها آرامش کامل را مدت درازی در سرزمین نگه نداشتند، زیرا درگیری میان مردم دربارهٔ پهوران داور اعظم شروع شد؛ زیرا بنگرید، بخشی از مردم بودند که خواستار بودند که چند نکتهٔ ویژه از قانون تغییر یابد.

۳ ولی بنگرید، پهوران نه قانون را تغییر می داد نه اجازه می داد تغییر یابد؛ بنابراین، او کسانی را که نظرشان را با دادخواست شان دربارهٔ تغییر دادن قانون فرستاده بودند بگوش دل نمی پذیرفت.

۴ بنابراین، کسانی که خواستار بودند که قانون تغییر یابد بر او خشم گرفتند و خواستار شدند که او دیگر داور اعظم بر سرزمین نباشد؛ بنابراین جر و بحث داغی در این باره بپا شد، ولی نه به خونریزی.

۵ و چنین گذشت که کسانی که خواستار بودند که پهوران از کرسی دآوری برکنار شود سلطنت طلبان خوانده می شدند، زیرا آنها خواستار بودند که قانون به شیوه ای تغییر یابد تا حکومت آزاد برانداخته شود و یک پادشاه بر سرزمین قرار گیرد.

۶ و کسانی که خواستار بودند که پهوران داور اعظم بر سرزمین باقی بماند بر خود نام آزادیخواهان گذاشتند؛ و دودستگی میان آنها بدین گونه بود، زیرا آزادیخواهان سوگند یاد کرده بودند یا پیمان بسته بودند تا حقوقشان و امتیازات دینی شان را با یک حکومت آزاد نگه دارند.

۷ و چنین گذشت که این شیوهٔ درگیری آنها با رأی مردم فرو نشست. و چنین گذشت که رأی مردم به طرفداری از آزادیخواهان درآمد و پهوران در کرسی دآوری باقیماند، که سبب شادمانی زیادی در میان برادران پهوران و نیز بسیاری از آزاد مردان شد، مردمی که سلطنت طلبان را نیز ساکت کردند، که آنها جرأت نکردند ایستادگی کنند بلکه ناگزیر شدند تا آرمان آزادی را نگه دارند.

Now those who were in favor of kings were those of high birth, and they sought to be kings; and they were supported by those who sought power and authority over the people.

But behold, this was a critical time for such contentions to be among the people of Nephi; for behold, Amalickiah had again stirred up the hearts of the people of the Lamanites against the people of the Nephites, and he was gathering together soldiers from all parts of his land, and arming them, and preparing for war with all diligence; for he had sworn to drink the blood of Moroni.

But behold, we shall see that his promise which he made was rash; nevertheless, he did prepare himself and his armies to come to battle against the Nephites.

Now his armies were not so great as they had hitherto been, because of the many thousands who had been slain by the hand of the Nephites; but notwithstanding their great loss, Amalickiah had gathered together a wonderfully great army, insomuch that he feared not to come down to the land of Zarahemla.

Yea, even Amalickiah did himself come down, at the head of the Lamanites. And it was in the twenty and fifth year of the reign of the judges; and it was at the same time that they had begun to settle the affairs of their contentions concerning the chief judge, Pahoran.

And it came to pass that when the men who were called king-men had heard that the Lamanites were coming down to battle against them, they were glad in their hearts; and they refused to take up arms, for they were so wroth with the chief judge, and also with the people of liberty, that they would not take up arms to defend their country.

And it came to pass that when Moroni saw this, and also saw that the Lamanites were coming into the borders of the land, he was exceedingly wroth because of the stubbornness of those people whom he had labored with so much diligence to preserve; yea, he was exceedingly wroth; his soul was filled with anger against them.

۸ اینک کسانی که طرفدار پادشاهان بودند از بزرگ زادگان بودند و آنها برآن بودند تا پادشاه شوند؛ و آنها از سوی کسانی که برآن بودند تا بر مردم قدرت و اختیار داشته باشند پشتیبانی می شدند.

۹ ولی بنگرید، برای چنین درگیری هایی در میان مردم این یک زمان بحرانی بود؛ زیرا بنگرید، املیخیا دوباره دل های مردم لامانی را علیه مردم نیفای برانگیخته بود و او با همه کوشایی در حال گرد هم آوردن سربازان از همه بخش های سرزمینش و مسلح کردن آنها و آماده شدن برای جنگ بود؛ زیرا او سوگند یاد کرده بود که خون مورونی را بنوشد.

۱۰ ولی بنگرید، ما خواهیم دید که وعده ای که او داده بود نسنجیده بود؛ با این وجود، او خودش و لشکریانش را آماده کرد تا به نبرد علیه نیفایان بروند.

۱۱ اینک لشکریان او، به سبب چندین هزار که بدست نیفایان کشته شده بودند، تاکنون به آن بزرگی نبودند؛ ولی با وجود شکست بزرگشان، املیخیا یک لشکر بزرگ شگفت انگیزی را گرد هم آورده بود، به اندازه ای که او از پایین آمدن به سرزمین زراحملانی ترسید.

۱۲ آری، حتی املیخیا خودش هم در سرفرماندهی لامانیان پایین آمد. و این در بیست و پنجمین سال فرمانروایی داوران بود؛ و این در همان زمانی بود که آنها شروع نمودند به فرو نشاندن امور درگیری هایشان درباره داوران اعظم.

۱۳ و چنین گذشت هنگامی که مردانی که سلطنت طلبان خوانده می شدند شنیده بودند که لامانیان در حال پایین آمدن بودند تا با آنها نبرد کنند، آنها در دلهایشان خوشحال شدند؛ و آنها از سلاح برداشتن سر باز زدند، زیرا آنها چنان از داور اعظم و از آزاد مردان خشمگین بودند که نمی خواستند سلاح بردارند تا از کشورشان دفاع کنند.

۱۴ و چنین گذشت که هنگامی که مورونی این را دید و نیز دید که لامانیان در حال آمدن به سوی مرزهای سرزمین بودند، او به سبب سرسختی مردمی که او چنین با کوشایی زحمت کشیده بود تا آنها را حفظ کند بی اندازه خشمگین شد؛ آری، او بی اندازه خشمگین شد؛ روانش آکنده از خشم علیه آنها شد.

And it came to pass that he sent a petition, with the voice of the people, unto the governor of the land, desiring that he should read it, and give him (Moroni) power to compel those dissenters to defend their country or to put them to death.

For it was his first care to put an end to such contentions and dissensions among the people; for behold, this had been hitherto a cause of all their destruction. And it came to pass that it was granted according to the voice of the people.

And it came to pass that Moroni commanded that his army should go against those king-men, to pull down their pride and their nobility and level them with the earth, or they should take up arms and support the cause of liberty.

And it came to pass that the armies did march forth against them; and they did pull down their pride and their nobility, insomuch that as they did lift their weapons of war to fight against the men of Moroni they were hewn down and leveled to the earth.

And it came to pass that there were four thousand of those dissenters who were hewn down by the sword; and those of their leaders who were not slain in battle were taken and cast into prison, for there was no time for their trials at this period.

And the remainder of those dissenters, rather than be smitten down to the earth by the sword, yielded to the standard of liberty, and were compelled to hoist the title of liberty upon their towers, and in their cities, and to take up arms in defence of their country.

And thus Moroni put an end to those king-men, that there were not any known by the appellation of king-men; and thus he put an end to the stubbornness and the pride of those people who professed the blood of nobility; but they were brought down to humble themselves like unto their brethren, and to fight valiantly for their freedom from bondage.

۱۵ و چنین گذشت که او به فرماندار آن سرزمین، با رأی مردم درخواستی فرستاد، خواستار شد که او آن را بخواند و به وی (مورونی) قدرت دهد تا آن ناسازگاران را وادار کند تا از کشورشان دفاع کنند وگرنه آنها را می کشد.

۱۶ زیرا نخستین منظور او این بود تا به چنین درگیری ها و ناسازگاری ها در میان مردم پایان دهد؛ زیرا بنگرید، این تاکنون دلیل همه نابودی آنها بود. و چنین گذشت که برپایه رأی مردم این عطا شد.

۱۷ و چنین گذشت که مورونی فرمان داد که لشکرش علیه آن سلطنت طلبان برود، تا غرور آنها و بزرگ بینی آنها را درهم شکسته با خاک یکسان کنند، یا آنها سلاح بردارند و از آرمان آزادی دفاع کنند.

۱۸ و چنین گذشت که لشکریان علیه آنها پیشروی کردند؛ و غرور آنها و بزرگ بینی آنها را درهم شکستند، به اندازه ای که همین که آنها سلاح های خود را برداشتند تا علیه مردان مورونی بجنگند بر زمین افتادند و با خاک یکسان شدند.

۱۹ و چنین گذشت که چهار هزار تن از آن ناسازگاران بودند که با شمشیر بر زمین افتادند؛ و آن رهبران آنها که در نبرد گشته نشدند گرفته شدند و به زندان انداخته شدند، زیرا فرصتی برای دادرسی آنها در این زمان نبود.

۲۰ و باقیمانده آن ناسازگاران، بجای آنکه با شمشیر بر خاک زده شوند، به درفش آزادی تن دادند و وادار شدند تا پرچم آزادی را بر برج هایشان و در شهرهایشان برافرازند و برای دفاع از کشورشان سلاح بردارند.

۲۱ و بدین گونه مورونی به آن سلطنت طلبان پایان داد، که هیچ کسی با نام سلطنت طلب شناخته نشد؛ و بدین گونه او به سرسختی و غرور آن مردمی که ادعا می کردند از خون بزرگ زادگان هستند پایان داد؛ بلکه آنها پایین آورده شدند تا خودشان را همانند برادرانشان فروتن کنند و برای آزادیشان از بندگی، دلیرانه بجنگند.

Behold, it came to pass that while Moroni was thus breaking down the wars and contentions among his own people, and subjecting them to peace and civilization, and making regulations to prepare for war against the Lamanites, behold, the Lamanites had come into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

And it came to pass that the Nephites were not sufficiently strong in the city of Moroni; therefore Amalickiah did drive them, slaying many. And it came to pass that Amalickiah took possession of the city, yea, possession of all their fortifications.

And those who fled out of the city of Moroni came to the city of Nephiah; and also the people of the city of Lehi gathered themselves together, and made preparations and were ready to receive the Lamanites to battle.

But it came to pass that Amalickiah would not suffer the Lamanites to go against the city of Nephiah to battle, but kept them down by the seashore, leaving men in every city to maintain and defend it.

And thus he went on, taking possession of many cities, the city of Nephiah, and the city of Lehi, and the city of Morianton, and the city of Omner, and the city of Gid, and the city of Mulek, all of which were on the east borders by the seashore.

And thus had the Lamanites obtained, by the cunning of Amalickiah, so many cities, by their numberless hosts, all of which were strongly fortified after the manner of the fortifications of Moroni; all of which afforded strongholds for the Lamanites.

And it came to pass that they marched to the borders of the land Bountiful, driving the Nephites before them and slaying many.

But it came to pass that they were met by Teancum, who had slain Morianton and had headed his people in his flight.

And it came to pass that he headed Amalickiah also, as he was marching forth with his numerous army that he might take possession of the land Bountiful, and also the land northward.

۲۲ بنگرید، چنین گذشت که در حالیکه مورونی بدین گونه در حال فرو نشاندن جنگ ها و درگیری ها در میان مردم خودش بود و واداشتن آنها به داشتن آرامش و تمدن و درست کردن آیین نامه ها تا برای جنگ علیه لامانیان آماده شوند، بنگرید، لامانیان به سرزمین مورونی، که در مرزهای کنار دریا بود، آمده بودند.

۲۳ و چنین گذشت که نیفایان به اندازه کافی در شهر مورونی نیرومند نبودند؛ بنابراین املیخیا، بسیاری را کشته، آنها را پس راند. و چنین گذشت که املیخیا شهر را، آری، همه استحقاقات آنها را تصرف کرد.

۲۴ و کسانی که از شهر مورونی گریختند به شهر نیفایا آمدند؛ و مردم شهر لیحای نیز گرد هم آمدند و آماده شدند و برای برخورد با لامانیان آماده شدند تا نبرد کنند.

۲۵ ولی چنین گذشت که املیخیا نمی خواست اجازه دهد لامانیان علیه شهر نیفایا بروند تا نبرد کنند، بلکه آنها را در کنار دریا نگه داشت، مردانی در هر شهر باقی گذاشت تا از آن نگهداری و دفاع کنند.

۲۶ و بدین گونه او ادامه داد، شهرهای بسیاری را تصرف کرد، شهر نیفایا و شهر لیحای و شهر موریانتون و شهر غمزر و شهر جید و شهر مولى، همه آنهايي که در مرزهای شرقی کنار دریا بودند.

۲۷ و بدین گونه لامانیان، با حيله گری املیخیا، با سپاهیان بیشمارشان، شهرهای بسیار زیادی که همه به شیوه استحقاقات مورونی با نیرومندی مستحکم شده بودند را بدست آوردند؛ که همه دژهایی برای لامانیان شدند.

۲۸ و چنین گذشت که آنها به سوی مرزهای سرزمین خرمساران پیشروی کردند، نیفایان را از برابرشان رانده و بسیاری را کشتند.

۲۹ ولی چنین گذشت که آنها با تعانکوم، کسی که موریانتون را کشته بود و راه را بر مردمش در گریزش بسته بود، برخورد کردند.

۳۰ و چنین گذشت که او راه را بر املیخیا در حالیکه با لشکر بیشمارش در حال پیشروی بود که بتواند سرزمین خرمساران و نیز سرزمین شمالی را تصرف کند، نیز بست.

But behold he met with a disappointment by being repulsed by Teancum and his men, for they were great warriors; for every man of Teancum did exceed the Lamanites in their strength and in their skill of war, insomuch that they did gain advantage over the Lamanites.

And it came to pass that they did harass them, insomuch that they did slay them even until it was dark. And it came to pass that Teancum and his men did pitch their tents in the borders of the land Bountiful; and Amalickiah did pitch his tents in the borders on the beach by the seashore, and after this manner were they driven.

And it came to pass that when the night had come, Teancum and his servant stole forth and went out by night, and went into the camp of Amalickiah; and behold, sleep had overpowered them because of their much fatigue, which was caused by the labors and heat of the day.

And it came to pass that Teancum stole privily into the tent of the king, and put a javelin to his heart; and he did cause the death of the king immediately that he did not awake his servants.

And he returned again privily to his own camp, and behold, his men were asleep, and he awoke them and told them all the things that he had done.

And he caused that his armies should stand in readiness, lest the Lamanites had awakened and should come upon them.

And thus endeth the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus endeth the days of Amalickiah.

۳۱ ولی بنگرید او از سوی تعانکوم و مردانش پس رانده شده با ناامیدی روبرو شد، زیرا آنها جنگجویان بزرگی بودند؛ زیرا هر مردی از تعانکوم در نیرومندی و در مهارت جنگی از لامانیان برتر بود، به اندازه ای که آنها بر لامانیان برتری یافتند.

۳۲ و چنین گذشت که آنها آنان را به ستوه آوردند، به اندازه ای که آنها آنان را کشتند حتی تا زمانی که تاریک شد. و چنین گذشت که تعانکوم و مردانش در مرزهای سرزمین خرمساران چادرهایشان را زدند؛ و املیخیا چادرهایش را در مرزهای کرانه کتار دریا زد و به این شیوه آنان رانده شدند.

۳۳ و چنین گذشت که هنگامی که شب شد، تعانکوم و خدمتگزارش در شب مخفیانه پیش رفتند و به اردوی املیخیا رفتند؛ و بنگرید، به سبب خستگی زیادشان به سبب زحمت ها و گرمای روز، خواب بر آنها چیره شده بود.

۳۴ و چنین گذشت که تعانکوم به شکل مخفیانه به چادر پادشاه رفت و نیزه ای به قلب او فرو کرد؛ و او سبب مرگ بیدرتنگ پادشاه شد که نتوانست خدمتگزارانش را بیدار کند.

۳۵ و او دوباره مخفیانه به اردوگاه خود بازگشت و بنگرید، مردانش خواب بودند و او آنها را بیدار کرد و همه چیزهایی که انجام داده بود را برای آنها گفت.

۳۶ و او واداشت که لشکریانش در آماده باش باشند، مبادا لامانیان بیدار شده باشند و بر سر آنها بیایند.

۳۷ و بدین گونه بیست و پنجمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت؛ و بدین گونه روزگار املیخیا پایان یافت.

And now, it came to pass in the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, behold, when the Lamanites awoke on the first morning of the first month, behold, they found Amalickiah was dead in his own tent; and they also saw that Teancum was ready to give them battle on that day.

And now, when the Lamanites saw this they were affrighted; and they abandoned their design in marching into the land northward, and retreated with all their army into the city of Mulek, and sought protection in their fortifications.

And it came to pass that the brother of Amalickiah was appointed king over the people; and his name was Ammoron; thus king Ammoron, the brother of king Amalickiah, was appointed to reign in his stead.

And it came to pass that he did command that his people should maintain those cities, which they had taken by the shedding of blood; for they had not taken any cities save they had lost much blood.

And now, Teancum saw that the Lamanites were determined to maintain those cities which they had taken, and those parts of the land which they had obtained possession of; and also seeing the enormity of their number, Teancum thought it was not expedient that he should attempt to attack them in their forts.

But he kept his men round about, as if making preparations for war; yea, and truly he was preparing to defend himself against them, by casting up walls round about and preparing places of resort.

And it came to pass that he kept thus preparing for war until Moroni had sent a large number of men to strengthen his army.

And Moroni also sent orders unto him that he should retain all the prisoners who fell into his hands; for as the Lamanites had taken many prisoners, that he should retain all the prisoners of the Lamanites as a ransom for those whom the Lamanites had taken.

۱ و اینک، چنین گذشت در بیست و ششمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، بنگرید، هنگامی که لامانیان در نخستین بامداد نخستین ماه بیدار شدند، بنگرید، آنها دریافتند املیخیا در چادر خودش کشته شده بود؛ و آنها دیدند که تعانکوم نیز آماده است تا با آنها در آن روز نبرد کند.

۲ و اینک، هنگامی که لامانیان این را دیدند ترسان شدند؛ و طرح پیشروی بسوی سرزمین شمالی را رها کردند، و با همه لشکرشان بسوی سرزمین مولق عقب نشینی کردند و در استحکامات خود پناه گرفتند.

۳ و چنین گذشت که برادر املیخیا به عنوان پادشاه بر مردم تعیین شد؛ و نام او عمورون بود؛ بدین گونه عمورون پادشاه، برادر املیخیا پادشاه، بجای او تعیین شد تا فرمانروایی کند.

۴ و چنین گذشت که او فرمان داد که مردمش از آن شهرهایی که با خونریزی گرفته بودند محافظت کنند؛ زیرا آنها هیچ شهری را نگرفته بودند مگر با از دست دادن خون های زیاد.

۵ و اینک، تعانکوم دید که لامانیان مصمم بودند تا از آن شهرهایی را که گرفته بودند و آن بخش هایی از سرزمین را که آنها تصرف کرده بودند محافظت کنند؛ و نیز با دیدن تعداد زیاد آنها، تعانکوم اندیشید این مناسب نیست که او در حمله به آنها در قلعه هایشان کوشش کند.

۶ بلکه او مردانش را در دور و بر نگه داشت، گویی برای جنگ آماده می شدند؛ آری، و برآستی او، با بالا بردن دیوارهایی در دور و بر و آماده سازی پناهگاه هایی، در حال آماده شدن برای دفاع از خود در برابر آنها بود.

۷ و چنین گذشت که او بدین گونه در حال آماده سازی برای جنگ باقیماند تا اینکه مورونی تعداد زیادی از مردان را فرستاد تا لشکر او را نیرومند کند.

۸ و مورونی نیز برای او دستوراتی فرستاد که او همه اسیرانی که بدست او افتادند را نگه دارد؛ زیرا از آنجایی که لامانیان اسیران بسیاری گرفته بودند، اینکه او همه اسیران لامانیان را همچون خون بهایی برای کسانی که لامانیان گرفته بودند نگه دارد.

And he also sent orders unto him that he should fortify the land Bountiful, and secure the narrow pass which led into the land northward, lest the Lamanites should obtain that point and should have power to harass them on every side.

And Moroni also sent unto him, desiring him that he would be faithful in maintaining that quarter of the land, and that he would seek every opportunity to scourge the Lamanites in that quarter, as much as was in his power, that perhaps he might take again by stratagem or some other way those cities which had been taken out of their hands; and that he also would fortify and strengthen the cities round about, which had not fallen into the hands of the Lamanites.

And he also said unto him, I would come unto you, but behold, the Lamanites are upon us in the borders of the land by the west sea; and behold, I go against them, therefore I cannot come unto you.

Now, the king (Ammoron) had departed out of the land of Zarahemla, and had made known unto the queen concerning the death of his brother, and had gathered together a large number of men, and had marched forth against the Nephites on the borders by the west sea.

And thus he was endeavoring to harass the Nephites, and to draw away a part of their forces to that part of the land, while he had commanded those whom he had left to possess the cities which he had taken, that they should also harass the Nephites on the borders by the east sea, and should take possession of their lands as much as it was in their power, according to the power of their armies.

And thus were the Nephites in those dangerous circumstances in the ending of the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

But behold, it came to pass in the twenty and seventh year of the reign of the judges, that Teancum, by the command of Moroni—who had established armies to protect the south and the west borders of the land, and had begun his march towards the land Bountiful, that he might assist Teancum with his men in retaking the cities which they had lost—

۹ و وی همچنین برای او دستوراتی فرستاد که او سرزمین خُرمساران را مستحکم کند و گذرگاه باریکی که به سرزمین شمالی راه می بُرد را ایمن سازد، مبادا لامانیان آن جا را بدست آورند و قدرت به ستوه آوردن آنها در هر سو را داشته باشند.

۱۰ و مورونی نیز برای او پیامی فرستاد، خواستار شده که او در نگاه داری آن گوشه از سرزمین وفادار باشد و اینکه او به دنبال هر فرصتی باشد، تا آنجایی که در قدرتش است، لامانیان را در آن بخش گوشمالی دهد، که شاید او با ترفند یا راه دیگری آن شهرهایی که از دست آنها گرفته شده بودند را دوباره بدست آورد؛ و اینکه او شهرهای دور و بر که بدست لامانیان نیفتاده بودند را نیز مستحکم و نیرومند کند.

۱۱ و وی همچنین به او گفت، من می خواهم به نزد تو بیایم، ولی بنگر، لامانیان در مرزهای آن سرزمین در دریای غربی بر ما آمده اند؛ و بنگر، من علیه آنها می روم، بنابراین من نمی توانم به نزد تو آیم.

۱۲ اینک، پادشاه (عمورون) از سرزمین زراحملاراهی شده بود و شهبانو را از مرگ برادرش آگاه کرده بود و تعداد زیادی از مردان را گرد هم آورده بود و علیه نیفایان در مرزهای دریای غربی پیشروی کرده بود.

۱۳ و بدین گونه او تلاش می کرد تا نیفایان را به ستوه آورد و بخشی از نیروهای آنها را به آن بخش از سرزمین بکشاند، در حالیکه او به آنهايي که در شهر باقی گذاشته بود فرمان داده بود تا شهرهایی را که او گرفته بود تصرف کنند، که در مرزهای کنار دریای شرقی آنها نیز نیفایان را به ستوه آورند و سرزمین های آنها را تا آنجایی که در قدرتشان است، برپایه قدرت لشکریانشان تصرف کنند.

۱۴ و بدین گونه در پایان بیست و ششمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، نیفایان در آن شرایط خطرناک بسر می بردند.

۱۵ ولی بنگرید، چنین گذشت در بیست و هفتمین سال فرمانروایی داوران، که تعانکوم با فرمان مورونی — که لشکریان را برپا کرده بود تا مرزهای جنوبی و غربی سرزمین را محافظت کنند، و پیشرویش را بسوی سرزمین خُرمساران شروع نموده بود، که او بتواند با مردانش به تعانکوم در پس گرفتن شهرهایی که از دست داده بودند کمک کند —

And it came to pass that Teancum had received orders to make an attack upon the city of Mulek, and retake it if it were possible.

And it came to pass that Teancum made preparations to make an attack upon the city of Mulek, and march forth with his army against the Lamanites; but he saw that it was impossible that he could overpower them while they were in their fortifications; therefore he abandoned his designs and returned again to the city Bountiful, to wait for the coming of Moroni, that he might receive strength to his army.

And it came to pass that Moroni did arrive with his army at the land of Bountiful, in the latter end of the twenty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And in the commencement of the twenty and eighth year, Moroni and Teancum and many of the chief captains held a council of war—what they should do to cause the Lamanites to come out against them to battle; or that they might by some means flatter them out of their strongholds, that they might gain advantage over them and take again the city of Mulek.

And it came to pass they sent embassies to the army of the Lamanites, which protected the city of Mulek, to their leader, whose name was Jacob, desiring him that he would come out with his armies to meet them upon the plains between the two cities. But behold, Jacob, who was a Zoramite, would not come out with his army to meet them upon the plains.

And it came to pass that Moroni, having no hopes of meeting them upon fair grounds, therefore, he resolved upon a plan that he might decoy the Lamanites out of their strongholds.

Therefore he caused that Teancum should take a small number of men and march down near the seashore; and Moroni and his army, by night, marched in the wilderness, on the west of the city Mulek; and thus, on the morrow, when the guards of the Lamanites had discovered Teancum, they ran and told it unto Jacob, their leader.

۱۶ و چنین گذشت که تعانکوم دستوراتی دریافت کرده بود تا حمله ای بر شهر مولق کند و آن را اگر امکان پذیر بود پس بگیرد.

۱۷ و چنین گذشت که تعانکوم برای حمله ای بر شهر مولق آماده شد و با لشکرش علیه لامانیان پیشروی کرد؛ ولی او دید که امکان ندارد که در حالیکه آنها در استحکاماتشان بودند او بتواند بر آنها پیروز شود؛ بنابراین او طرح هایش را رها کرد و دوباره به شهر خرمساران بازگشت تا منتظر آمدن مورونی شود که او نیرو برای لشکرش دریافت کند.

۱۸ و چنین گذشت که مورونی با لشکرش، پیش از پایان بیست و هفتمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، به سرزمین خرمساران رسید.

۱۹ و در آغاز بیست و هشتمین سال، مورونی و تعانکوم و بسیاری از سرفرماندهان، یک شورای جنگی تشکیل دادند— که چه می بایستی آنها بکنند تا سبب شوند لامانیان علیه آنها بیرون آیند تا نبرد کنند؛ یا اینکه آنها بتوانند به یک وسیله ای آنها را با فریب از دژهایشان بیرون بکشند، که آنها بتوانند بر آنان برتری یابند و شهر مولق را دوباره پس بگیرند.

۲۰ و چنین گذشت آنها فرستادگانی به لشکر لامانیان که از شهر مولق محافظت می کردند، به رهبرشان که نامش یعقوب بود فرستادند، از او خواستار شده که او با لشکریانش بیرون آید تا در دشت های بین دو شهر با آنها رویارو شوند. ولی بنگرید، یعقوب، که یک ژرامی بود، نمی خواست با لشکرش بیرون آید تا با آنها در دشت ها رویارو شود.

۲۱ و چنین گذشت که مورونی، هیچ امیدی به رویارو شدن با آنها در شرایط برابر نداشته، بنابراین، برنامه ای ریخت که او بتواند لامانیان را بیرون از دژهایشان به دام اندازد.

۲۲ بنابراین او واداشت که تعانکوم تعداد اندکی از مردان را بردارد و پایین نزدیک کنار دریا پیشروی کند؛ و مورونی و لشکرش، شب هنگام، در غرب شهر مولق، در بیابان پیشروی کردند؛ و بدین گونه، فردایش، هنگامی که نگهبانان لامانیان تعانکوم را یافتند، آنها دویدند و آن را به رهبرشان یعقوب گفتند.

And it came to pass that the armies of the Lamanites did march forth against Teancum, supposing by their numbers to overpower Teancum because of the smallness of his numbers. And as Teancum saw the armies of the Lamanites coming out against him he began to retreat down by the seashore, northward.

And it came to pass that when the Lamanites saw that he began to flee, they took courage and pursued them with vigor. And while Teancum was thus leading away the Lamanites who were pursuing them in vain, behold, Moroni commanded that a part of his army who were with him should march forth into the city, and take possession of it.

And thus they did, and slew all those who had been left to protect the city, yea, all those who would not yield up their weapons of war.

And thus Moroni had obtained possession of the city Mulek with a part of his army, while he marched with the remainder to meet the Lamanites when they should return from the pursuit of Teancum.

And it came to pass that the Lamanites did pursue Teancum until they came near the city Bountiful, and then they were met by Lehi and a small army, which had been left to protect the city Bountiful.

And now behold, when the chief captains of the Lamanites had beheld Lehi with his army coming against them, they fled in much confusion, lest perhaps they should not obtain the city Mulek before Lehi should overtake them; for they were wearied because of their march, and the men of Lehi were fresh.

Now the Lamanites did not know that Moroni had been in their rear with his army; and all they feared was Lehi and his men.

Now Lehi was not desirous to overtake them till they should meet Moroni and his army.

And it came to pass that before the Lamanites had retreated far they were surrounded by the Nephites, by the men of Moroni on one hand, and the men of Lehi on the other, all of whom were fresh and full of strength; but the Lamanites were wearied because of their long march.

۲۳ و چنین گذشت که لشکریان لامانیان با تعداد زیادشان، به سبب تعداد اندک تعانکوم با گمان اینکه بر او پیروز می شوند، علیه او پیشروی کردند. و همین که تعانکوم دید لشکریان لامانیان علیه او بیرون می آیند او شروع به عقب نشینی پابین به کنار دریا، به سوی شمال نمود.

۲۴ و چنین گذشت که هنگامی که لامانیان دیدند که او شروع به گریختن نمود، آنها شهاقت یافته و آنها را با نیرومندی دنبال کردند. و درحالیکه تعانکوم بدین گونه لامانیانی را که بیهوده به دنبال آنها بودند را گمراه می کرد، بنگرید، مورونی فرمان داد که بخشی از لشکرش که با او بودند بسوی شهر پیشروی کنند و آن را تصرف کنند.

۲۵ و بدین گونه آنها چنین کردند، و همه کسانی که باقیمانده بودند تا از شهر محافظت کنند، آری، همه کسانی که سلاح های جنگی خود را تسلیم نمی کردند را کشتند.

۲۶ و بدین گونه مورونی شهر مولق را با بخشی از لشکرش به تصرف درآورد، در حالیکه او با بقیه پیشروی کرد تا با لامانیان هنگامی که از دنبال کردن تعانکوم باز می گردند رویارو شود.

۲۷ و چنین گذشت که لامانیان تعانکوم را دنبال کردند تا اینکه آنها به نزدیک شهر خرمساران رسیدند و آنگاه آنها با لیحای و یک لشکر کوچک که باقیمانده بود تا از شهر خرمساران محافظت کنند، رویارو شدند.

۲۸ و اینک بنگرید، هنگامی که سرفرماندهان لامانیان دیدند لیحای با لشکرش در حال آمدن علیه آنهاست، آنها با سراسیمگی زیادی گریختند، از ترس اینکه شاید آنها پیش از آنکه لیحای بر آنها پیروز شود شهر مولق را بدست نیاورند؛ زیرا آنها به سبب پیشروی خود خسته شده بودند و مردان لیحای تازه نفس بودند.

۲۹ اینک لامانیان نمی دانستند که مورونی با لشکرش پشت سر آنها بود؛ و همه ترسی که داشتند از لیحای و مردانش بود.

۳۰ اینک لیحای خواستار گرفتار کردن آنها نبود تا زمانی که آنها با مورونی و لشکرش رویارو شوند.

۳۱ و چنین گذشت که پیش از آنکه لامانیان زیاد عقب نشینی کنند آنها از سوی نیفایان، با مردان مورونی از یک سو و مردان لیحای از سوی دیگر محاصره شدند، که همه آنها تازه نفس و آکنده از نیرو بودند؛ ولی لامانیان به سبب پیشروی درازمدت خود خسته بودند.

And Moroni commanded his men that they should fall upon them until they had given up their weapons of war.

And it came to pass that Jacob, being their leader, being also a Zoramite, and having an unconquerable spirit, he led the Lamanites forth to battle with exceeding fury against Moroni.

Moroni being in their course of march, therefore Jacob was determined to slay them and cut his way through to the city of Mulek. But behold, Moroni and his men were more powerful; therefore they did not give way before the Lamanites.

And it came to pass that they fought on both hands with exceeding fury; and there were many slain on both sides; yea, and Moroni was wounded and Jacob was killed.

And Lehi pressed upon their rear with such fury with his strong men, that the Lamanites in the rear delivered up their weapons of war; and the remainder of them, being much confused, knew not whither to go or to strike.

Now Moroni seeing their confusion, he said unto them: If ye will bring forth your weapons of war and deliver them up, behold we will forbear shedding your blood.

And it came to pass that when the Lamanites had heard these words, their chief captains, all those who were not slain, came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and also commanded their men that they should do the same.

But behold, there were many that would not; and those who would not deliver up their swords were taken and bound, and their weapons of war were taken from them, and they were compelled to march with their brethren forth into the land Bountiful.

And now the number of prisoners who were taken exceeded more than the number of those who had been slain, yea, more than those who had been slain on both sides.

۳۲ و مورونی به مردانش فرمان داد که آنان بر آنها فرود آیند تا اینکه آنها سلاح های جنگی شان را تحویل دهند.

۳۳ و چنین گذشت که یعقوب، رهبر آنها بوده، یک زُرامی نیز بوده، و روحی شکست ناپذیر داشته، او لامانیان را به پیش رهبری کرد تا با خشم بی اندازه علیه مورونی نبرد کنند.

۳۴ مورونی بر سر راه پیشروی آنها بوده، بنابراین یعقوب مصمم شد تا آنها را بکشد و راهش را به شهر مولق باز کند. ولی بنگرید، مورونی و مردانش قدرتمندتر بودند؛ بنابراین آنها از برابر لامانیان عقب نشینی نکردند.

۳۵ و چنین گذشت که آنها با خشم بی اندازه ای در هر دو سو جنگیدند؛ و در هر دو طرف کشته های بسیاری بود؛ آری، و مورونی زخمی شد و یعقوب کشته شد.

۳۶ و لیحای با چنان خشمی با مردان نیرومندش از پشت سرشان به آنها هجوم آورد، که لامانیانی که در عقب لشکر بودند سلاح هایشان را تحویل دادند؛ و باقیمانده آنها، بسیار سراسیمه بوده، نمی دانستند آیا بروند یا حمله کنند.

۳۷ اینک مورونی سراسیمگی آنها را دیده، او به آنها گفت: اگر سلاح های جنگیتان را پیش آورید و آنها را تحویل دهید، بنگرید ما از ریختن خون شما خودداری می کنیم.

۳۸ و چنین گذشت که هنگامی که لامانیان این سخنان را شنیدند، سرفرماندهان آنها، همه کسانی که کشته نشده بودند، پیش آمدند و سلاح های جنگی شان را پیش پای مورونی انداختند و به مردانشان نیز فرمان دادند که آنها همین کار را بکنند.

۳۹ ولی بنگرید، بسیاری بودند که نمی خواستند؛ و کسانی که نمی خواستند شمشیرهایشان را تحویل دهند گرفتند و بستند و سلاح های جنگی آنها از آنها گرفته شد و آنها وادار شدند تا با برادرانشان به سوی سرزمین خرمساران پیشروی کنند.

۴۰ و اینک تعداد اسیرانی که گرفته شدند از تعداد کسانی که کشته شده بودند بی اندازه بیشتر بود، آری، بیشتر از کسانی که در هر دو طرف کشته شده بودند.

And it came to pass that they did set guards over the prisoners of the Lamanites, and did compel them to go forth and bury their dead, yea, and also the dead of the Nephites who were slain; and Moroni placed men over them to guard them while they should perform their labors.

And Moroni went to the city of Mulek with Lehi, and took command of the city and gave it unto Lehi. Now behold, this Lehi was a man who had been with Moroni in the more part of all his battles; and he was a man like unto Moroni, and they rejoiced in each other's safety; yea, they were beloved by each other, and also beloved by all the people of Nephi.

And it came to pass that after the Lamanites had finished burying their dead and also the dead of the Nephites, they were marched back into the land Bountiful; and Teancum, by the orders of Moroni, caused that they should commence laboring in digging a ditch round about the land, or the city, Bountiful.

And he caused that they should build a breastwork of timbers upon the inner bank of the ditch; and they cast up dirt out of the ditch against the breastwork of timbers; and thus they did cause the Lamanites to labor until they had encircled the city of Bountiful round about with a strong wall of timbers and earth, to an exceeding height.

And this city became an exceeding stronghold ever after; and in this city they did guard the prisoners of the Lamanites; yea, even within a wall which they had caused them to build with their own hands. Now Moroni was compelled to cause the Lamanites to labor, because it was easy to guard them while at their labor; and he desired all his forces when he should make an attack upon the Lamanites.

And it came to pass that Moroni had thus gained a victory over one of the greatest of the armies of the Lamanites, and had obtained possession of the city of Mulek, which was one of the strongest holds of the Lamanites in the land of Nephi; and thus he had also built a stronghold to retain his prisoners.

۱ و چنین گذشت که آنها نگهبانانی را بر اسیران لامانیان قرار دادند و آنها را وادار کردند تا پیش روند و مردگانشان را، آری، و همچنین مردگان نیفایان که کشته شده بودند را دفن کنند؛ و مورونی مردانی را بر آنها قرار داد تا آنها را در حالیکه کارهایشان را انجام می دادند نگهبانی کنند.

۲ و مورونی با لیحای به شهر مولق رفت و فرماندهی شهر را گرفت و آن را به لیحای داد. اینک بنگرید، این لیحای مردی بود که در بخش بیشتر همه نبردهای او همراه او بود؛ و او مردی همانند مورونی بود، و آنها از ایمن بودن یکدیگر شادمان می شدند؛ آری، آنها محبوب یکدیگر و محبوب همه مردم نیفای نیز بودند.

۳ و چنین گذشت که پس از اینکه لامانیان دفن کردن مردگانشان و همچنین مردگان نیفایان را تمام کردند، آنها به سرزمین خرمساران برگردانده شدند؛ و تعانکوم، با دستورات مورونی واداشت که آنها آغاز به کندن گودال هایی در دور و بر سرزمین، یا شهر خرمساران کنند.

۴ و او واداشت که آنها از چوب هایی بر کناره درونی گودال پیشخوانی بسازند؛ و آنها خاک را بالا، بیرون گودال، پشت چوب ها ریختند؛ و بدین گونه آنها لامانیان را واداشتند تا کار کنند تا اینکه آنها با چوب و خاک دیوارهای محکمی با بلندی بی اندازه ای دور و بر شهر خرمساران بنا کردند.

۵ و این شهر از آن پس دژی محکم شد؛ و در این شهر آنها از اسیران لامانی نگهبانی می کردند؛ آری، درون همان دیواری که آنها وادار شده بودند تا با دست های خود بسازند. اینک مورونی ناگزیر بود تا لامانیان را وادار به کار کردن کند، برای اینکه نگهبانی از آنها در حالیکه کار می کردند آسان بود؛ و او هنگامی که به لامانیان حمله می کرد به همه نیروهایش نیاز داشت.

۶ و چنین گذشت که مورونی بدین گونه بر یکی از بزرگترین لشکرهای لامانیان پیروزی بدست آورده بود، و شهر مولق که یکی از نیرومندترین پایگاه های لامانیان در سرزمین نیفای بود را به تصرف درآورده بود؛ و بدین گونه او دژی نیز ساخته بود تا اسیرانش را نگه دارد.

And it came to pass that he did no more attempt a battle with the Lamanites in that year, but he did employ his men in preparing for war, yea, and in making fortifications to guard against the Lamanites, yea, and also delivering their women and their children from famine and affliction, and providing food for their armies.

And now it came to pass that the armies of the Lamanites, on the west sea, south, while in the absence of Moroni on account of some intrigue amongst the Nephites, which caused dissensions amongst them, had gained some ground over the Nephites, yea, insomuch that they had obtained possession of a number of their cities in that part of the land.

And thus because of iniquity amongst themselves, yea, because of dissensions and intrigue among themselves they were placed in the most dangerous circumstances.

And now behold, I have somewhat to say concerning the people of Ammon, who, in the beginning, were Lamanites; but by Ammon and his brethren, or rather by the power and word of God, they had been converted unto the Lord; and they had been brought down into the land of Zarahemla, and had ever since been protected by the Nephites.

And because of their oath they had been kept from taking up arms against their brethren; for they had taken an oath that they never would shed blood more; and according to their oath they would have perished; yea, they would have suffered themselves to have fallen into the hands of their brethren, had it not been for the pity and the exceeding love which Ammon and his brethren had had for them.

And for this cause they were brought down into the land of Zarahemla; and they ever had been protected by the Nephites.

But it came to pass that when they saw the danger, and the many afflictions and tribulations which the Nephites bore for them, they were moved with compassion and were desirous to take up arms in the defence of their country.

۷ و چنین گذشت که او در آن سال دیگر کوشش نکرد تا با لامانیان نبردی داشته باشد، بلکه مردانش را در آماده سازی برای جنگ، آری، و در ساختن استحکامات در دفاع علیه لامانیان، آری، و نیز در رهایی دادن زنانشان و فرزندانشان از قحطی و رنج، و در فراهم کردن غذا برای لشکریانشان بکار گرفت.

۸ و اینک چنین گذشت که در غیاب مورونی به سبب برخی فتنه ها در میان نیفایان، که سبب ناسازگاری هایی بین آنها شده بود، لشکریان لامانیان در سمت دریای غربی، در جنوب، بر نیفایان اندکی برتری یافته بودند، آری، به اندازه ای که آنها تعدادی از شهرهایشان را در آن بخش از سرزمین به تصرف درآورده بودند.

۹ و بدین گونه به سبب نابکاری در میان خودشان، آری، به سبب ناسازگاری ها و فتنه میان خودشان، آنها در خطرناکترین شرایط قرار گرفتند.

۱۰ و اینک بنگرید، من درباره مردم عمون اندکی دارم که بگویم، کسانی که در آغاز لامانی بودند؛ ولی بدست عمون و برادرانش، یا بهتر با قدرت و سخن خدا، آنها به سرور گرویده بودند؛ و آنها پایین به سرزمین زراحلا آورده شده بودند و از آن زمان همیشه از سوی نیفایان محافظت می شدند.

۱۱ و به سبب سوگندشان آنها از برداشتن سلاح علیه برادرانشان نگه داشته می شدند؛ زیرا آنها سوگند خورده بودند که آنها دیگر هرگز خونی نریزند؛ و برپایه سوگندشان آنها هلاک می شدند؛ آری، اگر برای دلسوزی و مهر بی اندازه ای که عمون و برادرانش نسبت به آنها داشتند نبود، آنها به خودشان روا می داشتند تا به دست برادرانشان بیفتند.

۱۲ و به این دلیل آنها پایین به سرزمین زراحلا آورده شدند؛ و آنها همیشه از سوی نیفایان محافظت می شدند.

۱۳ ولی چنین گذشت که هنگامی که آنها خطر و رنج ها و پریشانی های بسیاری که نیفایان برای آنها تحمل کردند را دیدند، آنها دلشان سوخت و خواستار شدند تا برای دفاع از کشورشان سلاح بردارند.

But behold, as they were about to take their weapons of war, they were overpowered by the persuasions of Helaman and his brethren, for they were about to break the oath which they had made.

And Helaman feared lest by so doing they should lose their souls; therefore all those who had entered into this covenant were compelled to behold their brethren wade through their afflictions, in their dangerous circumstances at this time.

But behold, it came to pass they had many sons, who had not entered into a covenant that they would not take their weapons of war to defend themselves against their enemies; therefore they did assemble themselves together at this time, as many as were able to take up arms, and they called themselves Nephites.

And they entered into a covenant to fight for the liberty of the Nephites, yea, to protect the land unto the laying down of their lives; yea, even they covenanted that they never would give up their liberty, but they would fight in all cases to protect the Nephites and themselves from bondage.

Now behold, there were two thousand of those young men, who entered into this covenant and took their weapons of war to defend their country.

And now behold, as they never had hitherto been a disadvantage to the Nephites, they became now at this period of time also a great support; for they took their weapons of war, and they would that Helaman should be their leader.

And they were all young men, and they were exceedingly valiant for courage, and also for strength and activity; but behold, this was not all—they were men who were true at all times in whatsoever thing they were entrusted.

Yea, they were men of truth and soberness, for they had been taught to keep the commandments of God and to walk uprightly before him.

And now it came to pass that Helaman did march at the head of his two thousand stripling soldiers, to the support of the people in the borders of the land on the south by the west sea.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

۱۴ ولی بنگرید، همین که آنها در آستانه برداشتن سلاح های جنگیشان شدند، ترغیب های هیلامان و برادرانش بر آنها چیره شد، زیرا آنها می خواستند سوگندی که یاد کرده بودند را بشکنند.

۱۵ و هیلامان ترسید مبادا با این کار آنها روانشان را از دست بدهند؛ بنابراین همه کسانی که به این پیمان وارد شده بودند و اداری شدند تا برادرانشان را در دست و پا زدن در رنج هایشان، در شرایط خطرناکشان در این زمان ببینند.

۱۶ ولی بنگرید، چنین گذشت آنها پسران زیادی داشتند، که به پیمانی که آنها سلاح های جنگی شان را برندارند تا در برابر دشمنانشان از خود دفاع کنند وارد نشده بودند؛ بنابراین آنها، همه کسانی که قادر بودند تا سلاح بردارند، در این زمان گرد هم آمدند، و آنها خودشان را نیفایان خواندند.

۱۷ و آنها به پیمانی وارد شدند تا برای آزادی نیفایان بجنگند، آری، تا با فدا کردن جانشان از آن سرزمین محافظت کنند؛ آری، آنها حتی پیمان بستند که آنها هرگز از آزادیشان دست برندارند، بلکه آنها در همه موارد بجنگند تا نیفایان و خودشان را از بندگی محافظت کنند.

۱۸ اینک بنگرید، دو هزار از آن مردان جوان بودند که به این پیمان وارد شدند و سلاح های جنگی برداشتند تا از کشورشان دفاع کنند.

۱۹ و اینک بنگرید، از آنجایی که آنها هرگز تا اینجا برای نیفایان زیانی نداشته بودند، آنها اینک در این زمان پشتیبان بزرگی نیز شدند؛ زیرا آنها سلاح های جنگی شان را برداشتند و خواستند که هیلامان رهبرشان باشد.

۲۰ و آنها همه مردان جوانی بودند و بی اندازه شجاع در دلوری و نیرومند و چابک نیز بودند؛ ولی بنگرید، این همه آن نبود—آنها مردانی بودند که در همه زمان ها در هر چیزی که به آنها سپرده می شد درستکار بودند.

۲۱ آری، آنها مردانی درستکار و هوشیار بودند، زیرا آنها آموزش دیده بودند تا فرمان های خدا را نگه دارند و در برابر او با سربلندی گام بردارند.

۲۲ و اینک چنین گذشت که هیلامان در رأس دو هزار سرباز نوجوانش، برای پشتیبانی مردم در مرزهای سرزمین در جنوب در کنار دریای غربی پیشروی کرد.

۲۳ و بدین گونه بیست و هشتمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

And now it came to pass in the commencement of the twenty and ninth year of the judges, that Ammoron sent unto Moroni desiring that he would exchange prisoners.

And it came to pass that Moroni felt to rejoice exceedingly at this request, for he desired the provisions which were imparted for the support of the Lamanite prisoners for the support of his own people; and he also desired his own people for the strengthening of his army.

Now the Lamanites had taken many women and children, and there was not a woman nor a child among all the prisoners of Moroni, or the prisoners whom Moroni had taken; therefore Moroni resolved upon a stratagem to obtain as many prisoners of the Nephites from the Lamanites as it were possible.

Therefore he wrote an epistle, and sent it by the servant of Ammoron, the same who had brought an epistle to Moroni. Now these are the words which he wrote unto Ammoron, saying:

Behold, Ammoron, I have written unto you somewhat concerning this war which ye have waged against my people, or rather which thy brother hath waged against them, and which ye are still determined to carry on after his death.

Behold, I would tell you somewhat concerning the justice of God, and the sword of his almighty wrath, which doth hang over you except ye repent and withdraw your armies into your own lands, or the land of your possessions, which is the land of Nephi.

Yea, I would tell you these things if ye were capable of hearkening unto them; yea, I would tell you concerning that awful hell that awaits to receive such murderers as thou and thy brother have been, except ye repent and withdraw your murderous purposes, and return with your armies to your own lands.

But as ye have once rejected these things, and have fought against the people of the Lord, even so I may expect you will do it again.

۱ و اینک چنین گذشت در آغاز بیست و نهمین سال فرمانروایی داوران، که عمورون به مورونی پیامی فرستاد خواستار شده که او اسیران را مبادله کند.

۲ و چنین گذشت که مورونی از این درخواست بی اندازه احساس شادمانی کرد، زیرا او خواستار بود آذوقه ای را که برای تأمین اسیران لامانی داده می شد برای تأمین مردم خودش داده شود؛ و او همچنین خواستار بود مردم خودش را برای نیرومند کردن لشکرش بکار ببرد.

۳ اینک لامانیان زنان و بچه های بسیاری را گرفته بودند و نه زنی نه بچه ای در میان همه اسیران مورونی بود، یا اسیرانی که مورونی گرفته بود؛ بنابراین مورونی برنامه ای ریخت تا ترفندی بکار برد که اسیران نیفایان بیشتری را تا آنجایی که امکان پذیر است از لامانیان بگیرد.

۴ بنابراین او نامه ای نوشت و آن را با خدمتگزار عمورون فرستاد، همان کسی که نامه ای برای مورونی آورده بود. اینک اینها سخنانی هستند که او به عمورون نوشت، گفتا:

۵ بنگر، عمورون، من درباره این جنگی که تو علیه مردم من بپا کرده ای، یا بهتر بگویم، که برادر تو علیه آنها بپا کرده است و اینکه شما هنوز مصمم هستید تا پس از مرگ او ادامه دهید، برای تو اندکی نوشته ام.

۶ بنگر، من می خواهم درباره دادگری خدا برای تو اندکی بگویم، و شمشیر غضب قدرتمند او که بر سر شما آویزان است مگر اینکه شما توبه کنید و لشکریانتان را به سرزمین های خودتان، یا سرزمین متعلق به خودتان، که سرزمین نیفای است بازگردانید.

۷ آری، من می خواهم برای تو این چیزها را بگویم اگر تو قادر بگوش دل پذیرفتن آنها باشی؛ آری، من می خواهم درباره آن دوزخ وحشتناکی که منتظر دریافت چنین آدمکشانی همچون تو و برادر تو بوده است برایت بگویم، مگر اینکه تو توبه کنی و از هدف های کشتارگرانه خودت دست برداری و با لشکریانت به سرزمین های خودت بازگردی.

۸ ولی همان گونه که شما یکبار این چیزها را رد کرده اید و علیه مردم سرور جنگیده اید، همان گونه من انتظار دارم شما دوباره این کار را انجام دهید.

And now behold, we are prepared to receive you; yea, and except you withdraw your purposes, behold, ye will pull down the wrath of that God whom you have rejected upon you, even to your utter destruction.

But, as the Lord liveth, our armies shall come upon you except ye withdraw, and ye shall soon be visited with death, for we will retain our cities and our lands; yea, and we will maintain our religion and the cause of our God.

But behold, it supposeth me that I talk to you concerning these things in vain; or it supposeth me that thou art a child of hell; therefore I will close my epistle by telling you that I will not exchange prisoners, save it be on conditions that ye will deliver up a man and his wife and his children, for one prisoner; if this be the case that ye will do it, I will exchange.

And behold, if ye do not this, I will come against you with my armies; yea, even I will arm my women and my children, and I will come against you, and I will follow you even into your own land, which is the land of our first inheritance; yea, and it shall be blood for blood, yea, life for life; and I will give you battle even until you are destroyed from off the face of the earth.

Behold, I am in my anger, and also my people; ye have sought to murder us, and we have only sought to defend ourselves. But behold, if ye seek to destroy us more we will seek to destroy you; yea, and we will seek our land, the land of our first inheritance.

Now I close my epistle. I am Moroni; I am a leader of the people of the Nephites.

Now it came to pass that Ammoron, when he had received this epistle, was angry; and he wrote another epistle unto Moroni, and these are the words which he wrote, saying:

I am Ammoron, the king of the Lamanites; I am the brother of Amalickiah whom ye have murdered. Behold, I will avenge his blood upon you, yea, and I will come upon you with my armies for I fear not your threatenings.

For behold, your fathers did wrong their brethren, insomuch that they did rob them of their right to the government when it rightly belonged unto them.

۹ و اینک بنگرید، ما آماده هستیم تا شما را بپذیریم؛ آری، و جز اینکه شما از هدف های خود دست بردارید، بنگرید، شما غضب آن خدایی که شما رد کرده اید را، حتی به نابودی کامل خود، بر سر خودتان خواهید آورد.

۱۰ ولی، به هستی سرور سوگند، لشکریان ما جز اینکه شما عقب نشینی کنید بر سر شما خواهند آمد و شما بزودی با مرگ روبرو خواهید شد، زیرا ما شهرها و سرزمین های خود را ننگه خواهیم داشت؛ آری، و ما دین خود و آرمان خدایمان را نگهداری خواهیم کرد.

۱۱ ولی بنگر، گمان من این است که من با تو درباره این چیزها بیهوده سخن می گویم؛ یا گمان من این است که تو فرزندی از دوزخ هستی؛ بنابراین من با گفتن اینکه اسیران را مبادله نمی کنم نامه ام را پایان می دهم، مگر به شرط آنکه تو یک مرد و همسرش و فرزندانش را، برای یک اسیر، رها کنی؛ در صورتی که تو این را انجام دهی، من مبادله خواهم کرد.

۱۲ و بنگر، اگر تو این را انجام ندهی، من با لشکریانم علیه شما خواهم آمد؛ آری، من حتی زنانم و فرزندانم را مسلح خواهم کرد، و علیه شما خواهم آمد، و من شما را حتی تا سرزمین خودتان، که نخستین سرزمین میراثی ما است دنبال خواهم کرد؛ آری، و خون در برابر خون خواهد بود، آری، جان در برابر جان؛ و من با شما نبرد خواهم کرد حتی تا اینکه شما از روی زمین نابود شوید.

۱۳ بنگر، من خشمگین هستم و همچنین مردم من؛ تو برآن بوده ای تا ما را بکشی و ما تنها برآن بوده ایم تا از خود دفاع کنیم. ولی بنگر، اگر تو باز برآن باشی تا ما را نابود کنی ما برآن خواهیم شد تا شما را نابود کنیم؛ آری، و ما برآن خواهیم شد تا سرزمینمان، نخستین سرزمین میراثیمان را بگیریم.

۱۴ اینک من نامه ام را پایان می دهم. من مورونی هستم؛ من رهبر مردم نیفای هستم.

۱۵ اینک چنین گذشت که عمورون، هنگامی که این نامه را دریافت کرد خشمگین شد؛ و او نامه دیگری به مورونی نوشت و اینها سخنانی هستند که او نوشت، گفتا:

۱۶ من عمورون هستم، پادشاه لامانیان؛ من برادر املیخیا هستم که تو او را کشته ای. بنگر، من انتقام خون او را از تو خواهم گرفت، آری، و من با لشکریانم بر سر شما خواهم آمد زیرا من از تهدیدهای تو نمی ترسم.

۱۷ زیرا بنگر، پدران شما به برادرانشان ستم کردند، به اندازه ای که آنها حق حکومت را هنگامی که به درستی به آنها تعلق داشت از آنها ربوندند.

And now behold, if ye will lay down your arms, and subject yourselves to be governed by those to whom the government doth rightly belong, then will I cause that my people shall lay down their weapons and shall be at war no more.

Behold, ye have breathed out many threatenings against me and my people; but behold, we fear not your threatenings.

Nevertheless, I will grant to exchange prisoners according to your request, gladly, that I may preserve my food for my men of war; and we will wage a war which shall be eternal, either to the subjecting the Nephites to our authority or to their eternal extinction.

And as concerning that God whom ye say we have rejected, behold, we know not such a being; neither do ye; but if it so be that there is such a being, we know not but that he hath made us as well as you.

And if it so be that there is a devil and a hell, behold will he not send you there to dwell with my brother whom ye have murdered, whom ye have hinted that he hath gone to such a place? But behold these things matter not.

I am Ammoron, and a descendant of Zoram, whom your fathers pressed and brought out of Jerusalem.

And behold now, I am a bold Lamanite; behold, this war hath been waged to avenge their wrongs, and to maintain and to obtain their rights to the government; and I close my epistle to Moroni.

۱۸ و اینک بنگر، اگر شما سلاح های خود را بر زمین بگذارید و خودتان را مطیع کنید تا کسانی که حکومت برآستی به آنها تعلق دارد بر شما حکومت کنند، آنگاه من مردم را وادار خواهم کرد که اسلحه های خودشان را بر زمین بگذارند و دیگر در جنگ نباشند.

۱۹ بنگر، تو دم از تهدیدهای بسیاری علیه من و مردمم زده ای؛ ولی بنگر، ما از تهدیدهای تو نمی ترسیم.

۲۰ با این وجود، من با خوشحالی عطا می کنم تا برپایه درخواست تو اسیران مبادله شوند، که من مواد غذایی را برای مردان جنگی ام حفظ کنم؛ و ما جنگی بپا خواهیم کرد که ابدی خواهد بود، یا به مطیع کردن نیفایان تحت اختیار ما، یا به از میان رفتن ابدی آنها.

۲۱ و در باره خدایی که تو می گویی ما او را رد کرده ایم، بنگر، ما چنین هستی ای را نمی شناسیم؛ شما هم نمی شناسید؛ ولی اگر چنین باشد که چنین هستی ای وجود داشته باشد ما نمی دانیم، تنها اینکه او ما را همانند شما ساخته است.

۲۲ و اگر چنین باشد که اهریمنی و دوزخی باشد، بنگر آیا او تو را به آنجا نخواهد فرستاد تا با برادرم کسی که تو او را گشته ای، که تو اشاره کرده ای که او به چنین جایی رفته است، ساکن شوی؟ ولی بنگر این چیزها مهم نیستند.

۲۳ من عمورون هستم و یک نواده زرام، کسی که پدران شما به او فشار آوردند و او را از اورشلیم بیرون آوردند.

۲۴ و اینک بنگر، من یک لامانی دلیر هستم؛ بنگر، این جنگ بپا شده است تا انتقام ستم های آنها گرفته شود و حق آنها به حکومت بدست آورده و نگه داشته شود؛ و من نامه ام به مورونی را پایان می دهم.

Now it came to pass that when Moroni had received this epistle he was more angry, because he knew that Ammoron had a perfect knowledge of his fraud; yea, he knew that Ammoron knew that it was not a just cause that had caused him to wage a war against the people of Nephi.

And he said: Behold, I will not exchange prisoners with Ammoron save he will withdraw his purpose, as I have stated in my epistle; for I will not grant unto him that he shall have any more power than what he hath got.

Behold, I know the place where the Lamanites do guard my people whom they have taken prisoners; and as Ammoron would not grant unto me mine epistle, behold, I will give unto him according to my words; yea, I will seek death among them until they shall sue for peace.

And now it came to pass that when Moroni had said these words, he caused that a search should be made among his men, that perhaps he might find a man who was a descendant of Laman among them.

And it came to pass that they found one, whose name was Laman; and he was one of the servants of the king who was murdered by Amalickiah.

Now Moroni caused that Laman and a small number of his men should go forth unto the guards who were over the Nephites.

Now the Nephites were guarded in the city of Gid; therefore Moroni appointed Laman and caused that a small number of men should go with him.

And when it was evening Laman went to the guards who were over the Nephites, and behold, they saw him coming and they hailed him; but he saith unto them: Fear not; behold, I am a Lamanite. Behold, we have escaped from the Nephites, and they sleep; and behold we have taken of their wine and brought with us.

Now when the Lamanites heard these words they received him with joy; and they said unto him: Give us of your wine, that we may drink; we are glad that ye have thus taken wine with you for we are weary.

۱ اینک چنین گذشت که هنگامی که مورونی این نامه را دریافت کرد او بیشتر خشمگین شد، برای اینکه او می دانست که عمورون از فریب او آگاهی کامل دارد؛ آری، او می دانست که عمورون می داند که این دلیل دادگرانه ای نبود که او را واداشته بود تا جنگی علیه نیفایان بپا کند.

۲ او و گفت: بنگر، من اسیران را با عمورون مبادله نخواهم کرد مگر، همان گونه که من در نامه ام اعلام کرده ام، او از هدف خود دست بکشد؛ زیرا من به او اجازه نخواهم داد که او قدرت بیشتری از آنچه که بدست آورده است داشته باشد.

۳ بنگر، من جایی که لامانیان از مردم من که به اسارت گرفته اند نگهداری می کنند را می دانم؛ و از آنجایی که عمورون نمی خواهد به من آنچه که در نامه خودم خواسته ام را بدهد، بنگرید، من برپایه سخنانم با او عمل خواهم کرد؛ آری، من به دنبال مرگ در میان آنها خواهم بود تا زمانی که آنها درخواست صلح کنند.

۴ و اینک چنین گذشت که هنگامی که مورونی این سخنان را گفت، او واداشت که جستجویی در میان مردانش انجام شود، که شاید او بتواند در میان آنها مردی را پیدا کند که از نوادگان لامان باشد.

۵ و چنین گذشت که آنها یکی را پیدا کردند، که نامش لامان بود؛ و او یکی از خدمتگزاران پادشاهی بود که بدست املیخیا گشته شده بود.

۶ اینک مورونی واداشت که لامان و تعداد اندکی از مردانش به نزد نگهدارانی که از نیفایان نگهداری می کردند بروند.

۷ اینک از نیفایان در شهر جید نگهداری می شد؛ بنابراین مورونی لامان را تعیین کرد و واداشت که تعداد اندکی از مردان با او بروند.

۸ و هنگامی که غروب شد لامان به نزد نگهدارانی که از نیفایان نگهداری می کردند رفت، و بنگرید، آنها او را در حال آمدن دیدند و آنها او را صدا زدند؛ ولی او به آنها گفت: نترسید؛ بنگرید، من یک لامانی هستم. بنگرید، ما از دست نیفایان فرار کرده ایم و آنها خواب هستند؛ و بنگرید ما از شراب آنها برداشته ایم و با خود آورده ایم.

۹ اینک هنگامی که لامانیان این سخنان را شنیدند او را با شادی پذیرفتند؛ و آنها به او گفتند: از شراب خود به ما بده که ما بنوشیم؛ ما خوشحالیم که تو این گونه با خود شراب برداشته ای زیرا ما خسته هستیم.

But Laman said unto them: Let us keep of our wine till we go against the Nephites to battle. But this saying only made them more desirous to drink of the wine;

For, said they: We are weary, therefore let us take of the wine, and by and by we shall receive wine for our rations, which will strengthen us to go against the Nephites.

And Laman said unto them: You may do according to your desires.

And it came to pass that they did take of the wine freely; and it was pleasant to their taste, therefore they took of it more freely; and it was strong, having been prepared in its strength.

And it came to pass they did drink and were merry, and by and by they were all drunken.

And now when Laman and his men saw that they were all drunken, and were in a deep sleep, they returned to Moroni and told him all the things that had happened.

And now this was according to the design of Moroni. And Moroni had prepared his men with weapons of war; and he went to the city Gid, while the Lamanites were in a deep sleep and drunken, and cast in weapons of war unto the prisoners, insomuch that they were all armed;

Yea, even to their women, and all those of their children, as many as were able to use a weapon of war, when Moroni had armed all those prisoners; and all those things were done in a profound silence.

But had they awakened the Lamanites, behold they were drunken and the Nephites could have slain them.

But behold, this was not the desire of Moroni; he did not delight in murder or bloodshed, but he delighted in the saving of his people from destruction; and for this cause he might not bring upon him injustice, he would not fall upon the Lamanites and destroy them in their drunkenness.

But he had obtained his desires; for he had armed those prisoners of the Nephites who were within the wall of the city, and had given them power to gain possession of those parts which were within the walls.

۱۰ ولی لامان به آنها گفت: بگذارید شرابمان را تا زمانی که علیه نیفایان به نبرد می رویم نگاه داریم. ولی این گفته، تنها آنها را بیشتر خواستار نوشیدن شراب کرد؛

۱۱ زیرا، آنها گفتند: ما خسته هستیم، بنابراین بگذار از شراب برگیریم، و جیره شرابمان را بزودی دریافت می کنیم که ما را در رفتن علیه نیفایان نیرومند خواهد کرد.

۱۲ و لامان به آنها گفت: شما برپایه خواسته خود عمل کنید.

۱۳ و چنین گذشت که آنها از آن شراب فراوان نوشیدند؛ و به ذائقه آنها خوش آمد، بنابراین آنها شراب زیادی نوشیدند، و آن شرابی قوی بود و برای قوی بودنش درست شده بود.

۱۴ و چنین گذشت که آنها نوشیدند و سرخوش شدند و خیلی زود آنها همه مست شدند.

۱۵ و اینک هنگامی که لامان و مردانش دیدند که آنها همه مست شده اند، و در خوابی عمیق فرو رفته اند، آنها به نزد مورونی بازگشتند و برای او همه چیزهایی که رُخ داده بود را گفتند.

۱۶ و اینک این برپایه طرح مورونی بود. و مورونی مردانش را با اسلحه های جنگی آماده کرده بود؛ و در حالیکه لامانیان مست بوده و در یک خواب عمیق فرو رفته بودند، او به شهر جید رفت و اسلحه های جنگی را پیش اسیران انداخت، به اندازه ای که آنها همه مسلح شدند؛

۱۷ آری، هنگامی که مورونی همه آن اسیران را مسلح کرد، حتی به زنانشان و همه بچه های آنها که قادر بودند اسلحه جنگی بکار ببرند اسلحه داد؛ و همه این چیزها در سکوتی عمیق انجام شد.

۱۸ ولی اگر آنان لامانیان را بیدار می کردند، بنگرید آنها مست بودند و نیفایان می توانستند آنها را بکشند.

۱۹ ولی بنگرید، این خواسته مورونی نبود؛ او در آدم گشی یا خونریزی دلشاد نمی شد، بلکه او در نجات دادن مردمش از نابودی دلشاد می شد؛ و به این دلیل که او بی عدالتی را بر خودش نیاورد، او نمی خواست بر لامانیان فرود آید و آنها را در حالیکه مست هستند نابود کند.

۲۰ ولی او به خواسته هایش رسیده بود؛ زیرا او آن اسیران نیفایان که درون دیوار شهر بودند را مسلح کرده بود و به آنها قدرت داده بود تا آن بخش هایی که درون دیوارها بودند را تصرف کنند.

And then he caused the men who were with him to withdraw a pace from them, and surround the armies of the Lamanites.

Now behold this was done in the night-time, so that when the Lamanites awoke in the morning they beheld that they were surrounded by the Nephites without, and that their prisoners were armed within.

And thus they saw that the Nephites had power over them; and in these circumstances they found that it was not expedient that they should fight with the Nephites; therefore their chief captains demanded their weapons of war, and they brought them forth and cast them at the feet of the Nephites, pleading for mercy.

Now behold, this was the desire of Moroni. He took them prisoners of war, and took possession of the city, and caused that all the prisoners should be liberated, who were Nephites; and they did join the army of Moroni, and were a great strength to his army.

And it came to pass that he did cause the Lamanites, whom he had taken prisoners, that they should commence a labor in strengthening the fortifications round about the city Gid.

And it came to pass that when he had fortified the city Gid, according to his desires, he caused that his prisoners should be taken to the city Bountiful; and he also guarded that city with an exceedingly strong force.

And it came to pass that they did, notwithstanding all the intrigues of the Lamanites, keep and protect all the prisoners whom they had taken, and also maintain all the ground and the advantage which they had retaken.

And it came to pass that the Nephites began again to be victorious, and to reclaim their rights and their privileges.

Many times did the Lamanites attempt to encircle them about by night, but in these attempts they did lose many prisoners.

And many times did they attempt to administer of their wine to the Nephites, that they might destroy them with poison or with drunkenness.

۲۱ و آنگاه او واداشت تا مردانی که با او بودند کمی از آنها عقب نشینی کنند و لشکریان لامانیان را محاصره کنند.

۲۲ اینک بنگرید این در هنگام شب انجام شد، چنان که هنگامی که لامانیان در بامداد بیدار شدند آنها دیدند که از بیرون بدست نیفایان محاصره شده اند و اینکه اسیرانشان از درون مسلح شده اند.

۲۳ و بدین گونه آنان دیدند که نیفایان بر آنها قدرت یافته اند؛ و آنان دریافتند که در این شرایط شایسته نیست که با نیفایان بجنگند؛ بنابراین سرفرماندهان آنان اسلحه های جنگیشان را خواستند و آنها را پیش آوردند و در پیش پای نیفایان انداختند و درخواست رحمت کردند.

۲۴ اینک بنگرید، این خواسته مورونی بود. او آنها را به عنوان اسیران جنگی گرفت و شهر را به تصرف درآورد، و واداشت که اسیرانی که نیفایانی بودند آزاد شوند؛ و آنها به لشکر مورونی پیوستند و نیروی بزرگی برای لشکر او شدند.

۲۵ و چنین گذشت که او لامانیانی را که به عنوان اسیر گرفته بود واداشت که در نیرومند سازی استحکامات دورتادور شهر جید آغاز به کار کنند.

۲۶ و چنین گذشت که هنگامی که او شهر جید را برپایه خواسته هایش مستحکم کرد، او واداشت که اسیرانش به شهر خرمساران برده شوند؛ و او آن شهر را نیز با نیروی بی اندازه زیادی نگهداری کرد.

۲۷ و چنین گذشت که آنها این را انجام دادند، با وجود همه زمین سازی های لامانیان، همه اسیرانی را که گرفته بودند نگاه داری و حفظ کردند و همه منطقه و برتری که آنها دوباره بدست آورده بودند را نیز حفظ کردند.

۲۸ و چنین گذشت که نیفایان دوباره شروع نمودند به پیروز شدن و بازگرفتن حقشان و امتیازاتشان.

۲۹ چندین بار لامانیان تلاش کردند تا آنها را شبانه محاصره کنند، ولی در این تلاش ها آنها اسیران زیادی از دست دادند.

۳۰ و چندین بار آنها تلاش کردند تا از شرابشان به نیفایان بدهند، که آنها بتوانند آنان را با زهر یا با مستی نابود کنند.

But behold, the Nephites were not slow to remember the Lord their God in this their time of affliction. They could not be taken in their snares; yea, they would not partake of their wine, save they had first given to some of the Lamanite prisoners.

And they were thus cautious that no poison should be administered among them; for if their wine would poison a Lamanite it would also poison a Nephite; and thus they did try all their liquors.

And now it came to pass that it was expedient for Moroni to make preparations to attack the city Morianton; for behold, the Lamanites had, by their labors, fortified the city Morianton until it had become an exceeding stronghold.

And they were continually bringing new forces into that city, and also new supplies of provisions.

And thus ended the twenty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

۳۱ ولی بنگرید، نیفایان در به یاد آوردن سرور خدایشان در این دوران رنج بردنشان گُند نبودند. آنان در دام های آنها گرفتار نمی شدند؛ آری، آنان از شراب آنها میل نمی کردند، مگر اینکه آنها وامی داشتند که کمی از آن، نخست به اسیران لامانی داده شود.

۳۲ و آنان بدین گونه هوشیار بودند که هیچ زهری میان آنان داده نشود؛ زیرا اگر شراب آنها یک لامانی را مسموم می کرد آن یک نیفایانی را نیز مسموم می کرد؛ و بدین گونه آنان همه نوشیدنی هایشان را آزمایش می کردند.

۳۳ و اینک چنین گذشت که برای مورونی لازم شد تا برای حمله به شهر موریانتون آماده شود؛ زیرا بنگرید، لامانیان با کارهایشان شهر موریانتون را مستحکم کرده بودند تا به اندازه ای که آن دژی نیرومند شده بود.

۳۴ و آنها پیوسته نیروهای تازه و همچنین بارهای آذوقه تازه به آن شهر می آوردند.

۳۵ و بدین گونه بیست و نهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

And now it came to pass in the commencement of the thirtieth year of the reign of the judges, on the second day in the first month, Moroni received an epistle from Helaman, stating the affairs of the people in that quarter of the land.

And these are the words which he wrote, saying: My dearly beloved brother, Moroni, as well in the Lord as in the tribulations of our warfare; behold, my beloved brother, I have somewhat to tell you concerning our warfare in this part of the land.

Behold, two thousand of the sons of those men whom Ammon brought down out of the land of Nephi—now ye have known that these were descendants of Laman, who was the eldest son of our father Lehi;

Now I need not rehearse unto you concerning their traditions or their unbelief, for thou knowest concerning all these things—

Therefore it sufficeth me that I tell you that two thousand of these young men have taken their weapons of war, and would that I should be their leader; and we have come forth to defend our country.

And now ye also know concerning the covenant which their fathers made, that they would not take up their weapons of war against their brethren to shed blood.

But in the twenty and sixth year, when they saw our afflictions and our tribulations for them, they were about to break the covenant which they had made and take up their weapons of war in our defence.

But I would not suffer them that they should break this covenant which they had made, supposing that God would strengthen us, insomuch that we should not suffer more because of the fulfilling the oath which they had taken.

But behold, here is one thing in which we may have great joy. For behold, in the twenty and sixth year, I, Helaman, did march at the head of these two thousand young men to the city of Judea, to assist Antipus, whom ye had appointed a leader over the people of that part of the land.

۱ و اینک چنین گذشت در آغاز سال سی ام از فرمانروایی داوران، در دومیین روز از ماه نخست، مورونی نامه ای از هیلامان دریافت کرد که امور مردم در آن گوشه از سرزمین را بیان می کرد.

۲ و اینها سخنانی هستند که او نوشت، گفتا: مورونی، برادر عزیز محبوبم هم در سرور و هم در پریشانی های جنگمان؛ بنگر، برادر محبوبم من درباره جنگمان در این بخش از سرزمین اندکی دارم برای تو بگویم.

۳ بنگر، دو هزار تن از پسران آن مردانی که عمون پایین به سرزمین نیفای آورد — اینک تو آگاه شده ای که اینها از نوادگان لامان هستند، که ارشدترین پسر پدرمان لیحای بود؛

۴ اینک من نیازی ندارم تا درباره سنت هایشان یا بی ایمانیشان برای تو بازگو کنم، زیرا تو از همه این چیزها آگاهی —

۵ بنابراین مرا کافی است که برای تو بگویم که دو هزار از این مردان جوان اسلحه های جنگیشان را برداشته اند و می خواهند که من رهبر آنها باشم؛ و ما پیش آمده ایم تا از کشورمان دفاع کنیم.

۶ و اینک تو از پیمانی که پدرانشان بستند نیز آگاه هستی، که آنها اسلحه های جنگیشان را علیه برادرانشان بر نمی دارند تا خونی بریزند.

۷ ولی در بیست و ششمین سال، هنگامی که آنها رنج های ما و پریشانی های ما را خودشان دیدند، آنها در آستانه شکستن پیمانی که بسته بودند و برگرفتن اسلحه های جنگیشان برای دفاع از ما بودند.

۸ ولی من بر آنها روا نداشتم که آنها این پیمانی که بسته بودند را بشکنند، با گمان اینکه خدا ما را نیرومند می کند، به اندازه ای که ما به خاطر برآورده ساختن سوگندی که آنها یاد کرده بودند بیشتر زجر نکشیم.

۹ ولی بنگر، در اینجا چیزی هست که ما می توانیم در آن شادی بزرگی داشته باشیم. زیرا بنگر، در بیست و ششمین سال، من، هیلامان، در رأس این دو هزار مرد جوان به شهر یهودا پیشروی کردم، تا به آنطیپوس، که تو به عنوان رهبر بر مردم آن بخش از سرزمین تعیین کرده بودی، کمک کنم.

And I did join my two thousand sons, (for they are worthy to be called sons) to the army of Antipus, in which strength Antipus did rejoice exceedingly; for behold, his army had been reduced by the Lamanites because their forces had slain a vast number of our men, for which cause we have to mourn.

Nevertheless, we may console ourselves in this point, that they have died in the cause of their country and of their God, yea, and they are happy.

And the Lamanites had also retained many prisoners, all of whom are chief captains, for none other have they spared alive. And we suppose that they are now at this time in the land of Nephi; it is so if they are not slain.

And now these are the cities of which the Lamanites have obtained possession by the shedding of the blood of so many of our valiant men:

The land of Manti, or the city of Manti, and the city of Zeezrom, and the city of Cumeni, and the city of Antiparah.

And these are the cities which they possessed when I arrived at the city of Judea; and I found Antipus and his men toiling with their might to fortify the city.

Yea, and they were depressed in body as well as in spirit, for they had fought valiantly by day and toiled by night to maintain their cities; and thus they had suffered great afflictions of every kind.

And now they were determined to conquer in this place or die; therefore you may well suppose that this little force which I brought with me, yea, those sons of mine, gave them great hopes and much joy.

And now it came to pass that when the Lamanites saw that Antipus had received a greater strength to his army, they were compelled by the orders of Ammoron to not come against the city of Judea, or against us, to battle.

And thus were we favored of the Lord; for had they come upon us in this our weakness they might have perhaps destroyed our little army; but thus were we preserved.

۱۰ و من دو هزار پسر را (زیرا آنها شایسته هستند پسران خوانده شوند) به لشکر آنطیپوس پیوند دادم، که از نیروی آنها آنطیپوس بی اندازه شادمانی کرد؛ زیرا بنگر، لشکر او بدست لامانیان کاهش یافته بود برای اینکه نیروهای آنها تعداد عظیمی از مردان ما را کشته بودند، به این دلیل ما سوگواری می کنیم.

۱۱ با این وجود، ما می توانیم خودمان را در این موضوع دلداری دهیم، که آنها برای آرمان کشورشان و خدایشان مرده اند، آری، و آنها خوشحال هستند.

۱۲ و لامانیان نیز اسیران بسیاری را نگه داشته بودند، که همه آنها سرفرمانده هستند، زیرا آنها جان هیچ کس دیگری را امان ندادند. و ما گمان می کنیم که آنها اینک در این زمان در سرزمین نیفای هستند؛ به این گونه است اگر آنها کشته نشده باشند.

۱۳ و اینک اینها شهرهایی هستند که لامانیان با ریختن خون بسیاری از مردان دلاور ما به تصرف درآورده اند:

۱۴ سرزمین مانتی یا شهر مانتی و شهر زیزروم و شهر کومنی و شهر آنطیپره.

۱۵ و اینها شهرهایی هستند که هنگامی که من به شهر یهودا رسیدم آنها در تصرف داشتند؛ و من آنطیپوس و مردانش را یافتم که با توانشان در مستحکم کردن شهر زحمت می کشیدند.

۱۶ آری، و آنها هم جسمی هم روحی افسرده بودند، زیرا آنها در روز با دلاوری می جنگیدند و در شب با زحمت شهرهایشان را نگهداری می کردند؛ و بدین گونه آنها رنج های زیادی از هر نوع را تحمل کرده بودند.

۱۷ و اینک آنها مصمم بودند تا در اینجا پیروز شوند یا بمیرند؛ بنابراین تو بخوبی می توانی گمان کنی که این نیروی کوچکی که من با خود آوردم، آری، آن پسران خودم، به آنها امیدهای بزرگی و شادی زیادی دادند.

۱۸ و اینک چنین گذشت که هنگامی که لامانیان دیدند که آنطیپوس نیروی بزرگتری برای لشکرش دریافت کرده است، آنها با دستورات عمورون وادار شدند تا برای نبرد علیه شهر یهودا، یا علیه ما برنیایند.

۱۹ و بدین گونه ما مورد لطف سرور قرار گرفتیم؛ زیرا اگر آنها در این ناتوانی ما بر سر ما آمده بودند لشکر کوچک ما را شاید نابود می کردند؛ ولی بدین گونه ما حفظ شدیم.

They were commanded by Ammoron to maintain those cities which they had taken. And thus ended the twenty and sixth year. And in the commencement of the twenty and seventh year we had prepared our city and ourselves for defence.

Now we were desirous that the Lamanites should come upon us; for we were not desirous to make an attack upon them in their strongholds.

And it came to pass that we kept spies out round about, to watch the movements of the Lamanites, that they might not pass us by night nor by day to make an attack upon our other cities which were on the northward.

For we knew in those cities they were not sufficiently strong to meet them; therefore we were desirous, if they should pass by us, to fall upon them in their rear, and thus bring them up in the rear at the same time they were met in the front. We supposed that we could overpower them; but behold, we were disappointed in this our desire.

They durst not pass by us with their whole army, neither durst they with a part, lest they should not be sufficiently strong and they should fall.

Neither durst they march down against the city of Zarahemla; neither durst they cross the head of Sidon, over to the city of Nephiah.

And thus, with their forces, they were determined to maintain those cities which they had taken.

And now it came to pass in the second month of this year, there was brought unto us many provisions from the fathers of those my two thousand sons.

And also there were sent two thousand men unto us from the land of Zarahemla. And thus we were prepared with ten thousand men, and provisions for them, and also for their wives and their children.

And the Lamanites, thus seeing our forces increase daily, and provisions arrive for our support, they began to be fearful, and began to sally forth, if it were possible to put an end to our receiving provisions and strength.

۲۰ آنها از سوی عمورون فرمان داده شدند تا آن شهرهایی را که گرفته بودند نگه دارند. و بدین گونه بیست و ششمین سال پایان یافت. و در آغاز بیست و هفتمین سال، ما شهرمان و خودمان را برای دفاع آماده کرده بودیم.

۲۱ اینک ما خواستار بودیم که لامانیان بر سر ما آیند؛ زیرا ما خواستار نبودیم تا بر آنها در دژهایشان حمله کنیم.

۲۲ و چنین گذشت که ما بیرون جاسوسانی در دور و بر نگه داشتیم، تا مراقب حرکت های لامانیان باشند، که آنها نه در شب نه در روز نتوانند از کنار ما بگذرند که بر شهرهای دیگرمان که در سوی شمال بودند حمله کنند.

۲۳ زیرا ما می دانستیم در آن شهرها آنان به اندازه کافی نیرومند نبودند تا با آنها رویارو شوند؛ بنابراین ما خواستار بودیم، اگر آنها از کنار ما بگذرند، از پشت سرشان بر آنها فرود آییم، و بدین گونه آنها همزمان از روبرو و از پشت با ما رویارو می شدند. ما گمان می کردیم که می توانیم بر آنها پیروز شویم، ولی بنگر، ما در این خواسته مان ناامید شدیم.

۲۴ آنها نه جرأت کردند با تمام لشکرشان، نه جرأت کردند با بخشی از آن از کنار ما بگذرند، مبادا آنها به اندازه کافی نیرومند نباشند و شکست بخورند.

۲۵ آنها نه جرأت کردند پایین علیه شهر زراحملا پیشروی کنند؛ نه جرأت کردند از سرچشمه صیدون بسوی شهر نیفایحا بگذرند.

۲۶ و بدین گونه، با نیروهایشان آنها مصمم بودند تا آن شهرهایی که گرفته بودند را نگه دارند.

۲۷ و اینک چنین گذشت در دومین ماه این سال، از سوی پدران آن دو هزار پسر آذوقه زیادی برای ما آورده شد.

۲۸ و همچنین دو هزار مرد از سرزمین زراحملا برای ما فرستاده شدند. و بدین گونه ما با ده هزار مرد و آذوقه برای آنها و نیز برای همسرانشان و فرزندانشان آماده شدیم.

۲۹ و لامانیان، بدین گونه با دیدن افزایش روزانه نیروهای ما و دریافت آذوقه برای پشتیبانی ما، آنها شروع به ترسان شدن نمودند و شروع به یورش بردن نمودند تا اگر امکان پذیر بود به دریافت کردن آذوقه و نیروی ما پایان دهند.

Now when we saw that the Lamanites began to grow uneasy on this wise, we were desirous to bring a stratagem into effect upon them; therefore Antipus ordered that I should march forth with my little sons to a neighboring city, as if we were carrying provisions to a neighboring city.

And we were to march near the city of Antiparah, as if we were going to the city beyond, in the borders by the seashore.

And it came to pass that we did march forth, as if with our provisions, to go to that city.

And it came to pass that Antipus did march forth with a part of his army, leaving the remainder to maintain the city. But he did not march forth until I had gone forth with my little army, and came near the city Antiparah.

And now, in the city Antiparah were stationed the strongest army of the Lamanites; yea, the most numerous.

And it came to pass that when they had been informed by their spies, they came forth with their army and marched against us.

And it came to pass that we did flee before them, northward. And thus we did lead away the most powerful army of the Lamanites;

Yea, even to a considerable distance, insomuch that when they saw the army of Antipus pursuing them, with their might, they did not turn to the right nor to the left, but pursued their march in a straight course after us; and, as we suppose, it was their intent to slay us before Antipus should overtake them, and this that they might not be surrounded by our people.

And now Antipus, beholding our danger, did speed the march of his army. But behold, it was night; therefore they did not overtake us, neither did Antipus overtake them; therefore we did camp for the night.

And it came to pass that before the dawn of the morning, behold, the Lamanites were pursuing us. Now we were not sufficiently strong to contend with them; yea, I would not suffer that my little sons should fall into their hands; therefore we did continue our march, and we took our march into the wilderness.

۳۰ اینک هنگامی که ما دیدیم که لامانیان با این شیوه شروع به بیمناک شدن نمودند، ما خواستار شدیم تا ترفندی کارساز بر سر آنها بیاوریم؛ بنابراین آنطیپوس دستور داد که من با پسران کوچکم به یک شهر همسایه پیشروی کنم، گویی ما آذوقه به آن شهر همسایه می بردیم.

۳۱ و ما برآن شدیم تا نزدیک شهر آنطیپیره پیشروی کنیم، گویی ما به شهری فراتر، در مرزهای کناره دریا می رویم.

۳۲ و چنین گذشت که ما پیشروی کردیم، گویی با آذوقه هایمان به آن شهر می رویم.

۳۳ و چنین گذشت که آنطیپوس با بخشی از لشکرش پیشروی کرد، بقیه را گذاشته تا شهر را نگه دارند. ولی او پیشروی نکرد تا اینکه من با لشکر کوچکم پیشروی کردم و به نزدیک شهر آنطیپیره رسیدم.

۳۴ و اینک، در شهر آنطیپیره نیرومندترین لشکر لامانیان قرار گرفته بود؛ آری، بیشمارترین.

۳۵ و چنین گذشت که هنگامی که آنها از سوی جاسوسانشان باخبر شدند، آنها با لشکرشان پیش آمدند و علیه ما پیشروی کردند.

۳۶ و چنین گذشت که ما از برابر آنها به سوی شمال گریختیم. و بدین گونه ما قدرتمندترین لشکر لامانیان را به بیراهه کشانیدیم؛

۳۷ آری، حتی تا یک فاصله قابل توجه، به اندازه ای که هنگامی که آنها دیدند لشکر آنطیپوس با توانشان در حال دنبال کردن آنها هستند، آنها نه به سمت راست برگشتند نه به چپ، بلکه در یک راه راست به دنبال ما آمدند؛ و آن گونه که ما گمان می کنیم، نیت آنها این بود تا پیش از آنکه آنطیپوس آنها را گرفتار کند ما را بکشند و این که آنها بدست مردم ما محاصره نشوند.

۳۸ و اینک آنطیپوس، با دیدن خطر ما، پیشروی لشکرش را سرعت داد. ولی بنگرید، شب هنگام بود؛ بنابراین نه آنها ما را گرفتار کردند نه آنطیپوس آنها را گرفتار کرد؛ بنابراین ما شب را اردو زدیم.

۳۹ و چنین گذشت که پیش از سپیده بامداد، بنگرید، لامانیان ما را دنبال کردند. اینک ما به اندازه کافی نیرومند نبودیم تا با آنها درگیر شویم؛ آری، من روا نداشتم که پسران کوچک من به دست آنها بیفتند؛ بنابراین ما به پیشرویمان ادامه دادیم و ما بسوی بیابان پیشروی کردیم.

Now they durst not turn to the right nor to the left lest they should be surrounded; neither would I turn to the right nor to the left lest they should overtake me, and we could not stand against them, but be slain, and they would make their escape; and thus we did flee all that day into the wilderness, even until it was dark.

And it came to pass that again, when the light of the morning came we saw the Lamanites upon us, and we did flee before them.

But it came to pass that they did not pursue us far before they halted; and it was in the morning of the third day of the seventh month.

And now, whether they were overtaken by Antipus we knew not, but I said unto my men: Behold, we know not but they have halted for the purpose that we should come against them, that they might catch us in their snare;

Therefore what say ye, my sons, will ye go against them to battle?

And now I say unto you, my beloved brother Moroni, that never had I seen so great courage, nay, not amongst all the Nephites.

For as I had ever called them my sons (for they were all of them very young) even so they said unto me: Father, behold our God is with us, and he will not suffer that we should fall; then let us go forth; we would not slay our brethren if they would let us alone; therefore let us go, lest they should overpower the army of Antipus.

Now they never had fought, yet they did not fear death; and they did think more upon the liberty of their fathers than they did upon their lives; yea, they had been taught by their mothers, that if they did not doubt, God would deliver them.

And they rehearsed unto me the words of their mothers, saying: We do not doubt our mothers knew it.

And it came to pass that I did return with my two thousand against these Lamanites who had pursued us. And now behold, the armies of Antipus had overtaken them, and a terrible battle had commenced.

۴۰ اینک آنها نه جرأت کردند به سمت راست بگردند نه به سمت چپ، مبادا محاصره شوند؛ من هم نه می خواستم به سمت راست بگردم نه به سمت چپ، مبادا آنها مرا گرفتار کنند، و ما نمی توانستیم در برابر آنها ایستادگی کنیم چرا که گشته می شدیم و آنها فرار می کردند؛ و بدین گونه ما همه آن روز را به سوی بیابان گریختیم، حتی تا اینکه تاریک شد.

۴۱ و چنین گذشت که دوباره، هنگامی که تابش بامداد برآمد، ما لامانیان را بر سر خود دیدیم و از برابر آنها گریختیم.

۴۲ ولی چنین گذشت که آنها پیش از اینکه بازایستند ما را خیلی دنبال نکردند؛ و این در بامداد سومین روز ماه هفتم بود.

۴۳ و اینک، ما نمی دانستیم آنها بدست آنطیپوس گرفتار شده بودند یا نه، ولی من به مردانم گفتم: بنگرید، ما نمی دانیم ولی شاید آنها بازایستاده اند با این هدف که ما علیه آنها برآییم، که آنها بتوانند ما را در دام خود بیاندازند؛

۴۴ بنابراین شما چه می گوئید، پسرانم، آیا شما به نبرد علیه آنها می روید؟

۴۵ و اینک من به تو می گویم، برادر محبوبم مورونی، که من هرگز چنین شهامت زیادی را ندیده بودم، نه، نه حتی در میان همه نیفایان.

۴۶ زیرا از آنجایی که من آنها را پسران خودم خوانده ام (زیرا آنها، همه آنها خیلی جوان بودند) حتی چنین به من گفتند: پدر، بنگر خدای ما با ما است، و او روا نخواهد داد که ما فرو افتیم؛ پس بگذار ما برویم؛ ما برادرانمان را نخواهیم گشت اگر ما را به حال خود بگذارند؛ بنابراین بگذار برویم، مبادا آنها بر لشکر آنطیپوس پیروز شوند.

۴۷ اینک آنها هرگز نچنگیده بودند، با این حال آنها از مرگ نمی ترسیدند؛ و آنها به آزادی پدرانشان بیشتر می اندیشیدند تا جان خودشان؛ آری، آنها از سوی مادرانشان آموزش دیده بودند، که اگر آنها شک نکنند، خدا آنها را رهایی خواهد داد.

۴۸ و آنها برای من سخنان مادرانشان را بازگو کردند، گفتند: ما شک نداریم که مادرانمان این را می دانستند.

۴۹ و چنین گذشت که من با دو هزار نفرم علیه لامانیان که به دنبال ما بودند بازگشتیم. و اینک بنگر، لشکریان آنطیپوس به آنها رسیده بودند و نبرد هراس انگیزی آغاز شده بود.

The army of Antipus being weary, because of their long march in so short a space of time, were about to fall into the hands of the Lamanites; and had I not returned with my two thousand they would have obtained their purpose.

For Antipus had fallen by the sword, and many of his leaders, because of their weariness, which was occasioned by the speed of their march—therefore the men of Antipus, being confused because of the fall of their leaders, began to give way before the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites took courage, and began to pursue them; and thus were the Lamanites pursuing them with great vigor when Helaman came upon their rear with his two thousand, and began to slay them exceedingly, insomuch that the whole army of the Lamanites halted and turned upon Helaman.

Now when the people of Antipus saw that the Lamanites had turned them about, they gathered together their men and came again upon the rear of the Lamanites.

And now it came to pass that we, the people of Nephi, the people of Antipus, and I with my two thousand, did surround the Lamanites, and did slay them; yea, insomuch that they were compelled to deliver up their weapons of war and also themselves as prisoners of war.

And now it came to pass that when they had surrendered themselves up unto us, behold, I numbered those young men who had fought with me, fearing lest there were many of them slain.

But behold, to my great joy, there had not one soul of them fallen to the earth; yea, and they had fought as if with the strength of God; yea, never were men known to have fought with such miraculous strength; and with such mighty power did they fall upon the Lamanites, that they did frighten them; and for this cause did the Lamanites deliver themselves up as prisoners of war.

۵۰ لشکر آنطیپوس، به سبب پيشروي درازمدتشان در چنين زمان کوتاهی، خسته بوده، در آستانه افتادن به دست لامانيان بودند؛ و اگر من با دو هزار نفرم بازنگشته بودم آنها به هدف خود رسيده بودند.

۵۱ زيرا آنطیپوس و بسياری از رهبران، به سبب خستگيشان، که به خاطر سرعت پيشروي شان بود، با شمشير افتاده بودند — بنابراین مردان آنطیپوس، به سبب فروافتادن رهبرانشان سراسيمه شده، شروع به عقب نشینی از برابر لامانيان نمودند.

۵۲ و چنين گذشت که لامانيان شهاقت يافتند و شروع به دنبال کردن آنها نمودند؛ و بدین گونه لامانيان با توان زيادی به دنبال آنها بودند هنگامی که هیلامان از پشت سرشان با دو هزار نفرش بر سر آنها آمد و شروع به کشتن بی اندازه ای از آنها نمود، به اندازه ای که تمام لشکر لامانيان بازايستادند و به سوی هیلامان برگشتند.

۵۳ اينک هنگامی که مردم آنطیپوسديدند که لامانيان از آنها برگشتند، آنان مردانشان را گرد هم آوردند و دوباره از پشت بر سر لامانيان آمدند.

۵۴ و اينک چنين گذشت که ما، مردم نیفای، مردم آنطیپوس و من با دو هزار نفرم، لامانيان را محاصره کردیم و آنها را گشتيم؛ آری، به اندازه ای که آنها وادار شدند تا اسلحه های جنگيشان را تحويل دهند و خودشان را نیز به عنوان اسيران جنگی تسليم کنند.

۵۵ و اينک چنين گذشت که هنگامی که آنها خود را به ما تسليم کردند، بنگر، من آن مردان جوانی که همراه من جنگيده بودند را شمردم، از ترس اينکه مبادا بسياری از آنها گشته شده باشند.

۵۶ ولی بنگر، در شادی بزرگ من، حتی یک تن از آنها بر زمين فرو نيفتاده بود؛ آری، و آنها گویی با نیروی خدا جنگيده بودند؛ آری، هرگز شنیده نشده بود که چنين مردانی با چنين نیروی معجزه آسايی جنگيده باشند؛ و با چنين قدرت توانایی آنها بر لامانيان فرود آمدند که آنها آنان را ترسانند؛ و به این دليل لامانيان خود را به عنوان اسيران جنگی تسليم کردند.

And as we had no place for our prisoners, that we could guard them to keep them from the armies of the Lamanites, therefore we sent them to the land of Zarahemla, and a part of those men who were not slain of Antipus, with them; and the remainder I took and joined them to my stripling Ammonites, and took our march back to the city of Judea.

۵۷ و از آنجایی که ما جایی برای اسیرانمان نداشتیم که بتوانیم آنها را نگهداری دهیم تا آنها را از لشکریان لامانیان نگاه داریم، از این رو ما آنها و بخشی از آن مردان آنطیپوس که گشته نشده بودند را با آنها به سرزمین زراحملا فرستادیم؛ و بقیه را من گرفتم و آنها به عمونیان نوجوانم پیوستند و ما راه بازگشت به شهر یهودا را پیش گرفتیم.

And now it came to pass that I received an epistle from Ammoron, the king, stating that if I would deliver up those prisoners of war whom we had taken that he would deliver up the city of Antiparah unto us.

But I sent an epistle unto the king, that we were sure our forces were sufficient to take the city of Antiparah by our force; and by delivering up the prisoners for that city we should suppose ourselves unwise, and that we would only deliver up our prisoners on exchange.

And Ammoron refused mine epistle, for he would not exchange prisoners; therefore we began to make preparations to go against the city of Antiparah.

But the people of Antiparah did leave the city, and fled to their other cities, which they had possession of, to fortify them; and thus the city of Antiparah fell into our hands.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and ninth year, we received a supply of provisions, and also an addition to our army, from the land of Zarahemla, and from the land round about, to the number of six thousand men, besides sixty of the sons of the Ammonites who had come to join their brethren, my little band of two thousand. And now behold, we were strong, yea, and we had also plenty of provisions brought unto us.

And it came to pass that it was our desire to wage a battle with the army which was placed to protect the city Cumeni.

And now behold, I will show unto you that we soon accomplished our desire; yea, with our strong force, or with a part of our strong force, we did surround, by night, the city Cumeni, a little before they were to receive a supply of provisions.

And it came to pass that we did camp round about the city for many nights; but we did sleep upon our swords, and keep guards, that the Lamanites could not come upon us by night and slay us, which they attempted many times; but as many times as they attempted this their blood was spilt.

۱ و اینک چنین گذشت که من نامه ای از عمورون پادشاه دریافت کردم، با این بیان که اگر من آن اسیران جنگی را که ما گرفته بودیم تحویل دهم او شهر آنطیپره را به ما تحویل می دهد.

۲ ولی من نامه ای به پادشاه فرستادم، که ما مطمئن هستیم که نیروهای ما کافی هستند تا شهر آنطیپره را با نیروی خودمان بگیریم؛ و ما می بایستی خودمان را نادان بشماریم اگر اسیران را برای آن شهر تحویل دهیم، و اینکه ما تنها اسیرانمان را مبادله می کنیم.

۳ و عمورون از نامه من سر باز زد، زیرا او نمی خواست اسیران را مبادله کند؛ بنابراین ما شروع به آماده شدن نمودیم تا علیه شهر آنطیپره برویم.

۴ ولی مردم آنطیپره شهر را ترک کردند و به شهرهای دیگرشان، که بر آنها تصرف داشتند گریختند تا آنها را مستحکم کنند؛ و بدین گونه شهر آنطیپره به دست ما افتاد.

۵ و بدین گونه بیست و هشتمین سال فرمانروایی داوران پایان یافت.

۶ و چنین گذشت که در آغاز بیست و نهمین سال، ما یک بار آذوقه دریافت کردیم و همچنین به لشکرمان افزوده شد، از سرزمین زراحملا و از سرزمین دور و بر که شش هزار مرد بودند، به غیر از شصت پسر عمونیان که آمده بودند تا به برادرانشان، دسته کوچک دو هزار نفری من بپیوندند. و اینک بنگر، ما نیرومند شدیم، آری و ما همچنین آذوقه فراوانی که برای ما آورده شده بود را داشتیم.

۷ و چنین گذشت که این خواسته ما بود تا با لشکری که قرار داده شده بود تا شهر کومنی را حفاظت کنند نبردی بپا کنیم.

۸ و اینک بنگر، من به تو نشان خواهم داد که ما خواسته خود را زود به انجام رساندیم؛ آری، با قدرت نیرومندان، یا با بخشی از قدرت نیرومندان، ما در شب، شهر کومنی را کمی پیش از آنکه آنها بار آذوقه شان را دریافت کنند محاصره کردیم.

۹ و چنین گذشت که ما در دور و بر شهر برای چندین شب اردو زدیم؛ ولی با شمشیرهایمان خوابیدیم و نگهبانانی را نگه داشتیم که لامانیان نتوانند در شب بر سر ما بیایند و ما را بکشند، که آنها چندین بار تلاش کردند؛ ولی هر چند باری که آنها تلاش کردند خون آنها ریخته شد.

At length their provisions did arrive, and they were about to enter the city by night. And we, instead of being Lamanites, were Nephites; therefore, we did take them and their provisions.

And notwithstanding the Lamanites being cut off from their support after this manner, they were still determined to maintain the city; therefore it became expedient that we should take those provisions and send them to Judea, and our prisoners to the land of Zarahemla.

And it came to pass that not many days had passed away before the Lamanites began to lose all hopes of succor; therefore they yielded up the city unto our hands; and thus we had accomplished our designs in obtaining the city Cumeni.

But it came to pass that our prisoners were so numerous that, notwithstanding the enormity of our numbers, we were obliged to employ all our force to keep them, or to put them to death.

For behold, they would break out in great numbers, and would fight with stones, and with clubs, or whatsoever thing they could get into their hands, in-somuch that we did slay upwards of two thousand of them after they had surrendered themselves prisoners of war.

Therefore it became expedient for us, that we should put an end to their lives, or guard them, sword in hand, down to the land of Zarahemla; and also our provisions were not any more than sufficient for our own people, notwithstanding that which we had taken from the Lamanites.

And now, in those critical circumstances, it became a very serious matter to determine concerning these prisoners of war; nevertheless, we did resolve to send them down to the land of Zarahemla; therefore we selected a part of our men, and gave them charge over our prisoners to go down to the land of Zarahemla.

But it came to pass that on the morrow they did return. And now behold, we did not inquire of them concerning the prisoners; for behold, the Lamanites were upon us, and they returned in season to save us from falling into their hands. For behold, Ammoron had sent to their support a new supply of provisions and also a numerous army of men.

۱۰ سرانجام آذوقه آنها رسید و آنها در آستانه ورود به شهر در شب بودند. و ما بجای اینکه لامانیان باشیم، نیفایانی بودیم؛ بنابراین، ما آنها و آذوقه آنها را گرفتیم.

۱۱ و با وجودی که لامانیان این گونه از پشتیبانی خود بریده شدند، آنها هنوز هم مصمم بودند تا شهر را نگه دارند؛ بنابراین لازم شد که ما آن آذوقه ها را برداریم و آنها را به یهودا و اسیران را به زراحملا بفرستیم.

۱۲ و چنین گذشت که چند روزی نگذشته بود پیش از آنکه لامانیان شروع نمودند به از دست دادن همه امیدشان به دریافت کمک؛ بنابراین آنها آن شهر را به دست ما تحویل دادند؛ و بدین گونه ما خواسته هایمان را در بدست آوردن شهر کومنی به انجام رساندیم.

۱۳ ولی چنین گذشت که اسیران ما چنان زیاد بودند که، با وجود تعداد زیادمان، ما ناگزیر شدیم تا همه نیرویمان را برای نگهداری آنها بکار ببریم، یا آنها را بکشیم.

۱۴ زیرا بنگر، آنها در جمعیت های زیاد شورش می کردند و با سنگ و با گرز، یا با هر چیز دیگری که آنها می توانستند در دستشان بگیرند می جنگیدند، به اندازه ای که ما بیش از دو هزار تن از آنها را پس از اینکه آنها خودشان را به عنوان اسیران تسلیم کرده بودند گشتیم.

۱۵ بنابراین برای ما لازم شد که به زندگی آنها پایان دهیم، یا آنها را شمشیر به دست بسوی پایین تا سرزمین زراحملا نهبانی کنیم؛ و آذوقه ما نیز، با وجود آنچه که ما از لامانیان گرفته بودیم، تنها برای مردم خودمان کافی بود و نه بیشتر.

۱۶ و اینک، در آن شرایط بحرانی، این یک موضوع جدی شد تا درباره این اسیران جنگی تصمیم بگیریم؛ با این وجود، ما برنامه ریختیم تا آنها را بسوی پایین به سرزمین زراحملا بفرستیم؛ بنابراین ما بخشی از مردانمان را برگزیدیم و به آنها مسئولیت بر اسیرانمان را دادیم تا بسوی پایین به سرزمین زراحملا بروند.

۱۷ ولی چنین گذشت که فردایش آنها بازگشتند. و اینک بنگر، ما درباره اسیران از آنها جويا نشدیم؛ زیرا بنگر، لامانیان بر سر ما آمده بودند و آنها در زمان مناسب بازگشتند تا ما را از افتادن به دست آنها نجات دهند. زیرا بنگر، عمورون یک بار آذوقه تازه و نیز یک لشکر بیشتر از مردان را برای پشتیبانی آنها فرستاده بود.

And it came to pass that those men whom we sent with the prisoners did arrive in season to check them, as they were about to overpower us.

But behold, my little band of two thousand and sixty fought most desperately; yea, they were firm before the Lamanites, and did administer death unto all those who opposed them.

And as the remainder of our army were about to give way before the Lamanites, behold, those two thousand and sixty were firm and undaunted.

Yea, and they did obey and observe to perform every word of command with exactness; yea, and even according to their faith it was done unto them; and I did remember the words which they said unto me that their mothers had taught them.

And now behold, it was these my sons, and those men who had been selected to convey the prisoners, to whom we owe this great victory; for it was they who did beat the Lamanites; therefore they were driven back to the city of Manti.

And we retained our city Cumeni, and were not all destroyed by the sword; nevertheless, we had suffered great loss.

And it came to pass that after the Lamanites had fled, I immediately gave orders that my men who had been wounded should be taken from among the dead, and caused that their wounds should be dressed.

And it came to pass that there were two hundred, out of my two thousand and sixty, who had fainted because of the loss of blood; nevertheless, according to the goodness of God, and to our great astonishment, and also the joy of our whole army, there was not one soul of them who did perish; yea, and neither was there one soul among them who had not received many wounds.

۱۸ و چنین گذشت که آن مردانی که ما با اسیران فرستادیم در زمان مناسب رسیدند تا آنها را در حالیکه آنها در آستانه پیروز شدن بر ما بودند بازدارند.

۱۹ ولی بنگر، دسته کوچک دو هزار و شصت نفری من با بی باکی تمام می جنگیدند؛ آری، آنها در برابر لامانیان پایدار بودند و همه کسانی که در برابر آنها می ایستادند را به کام مرگ می فرستادند.

۲۰ و در حالیکه باقیمانده لشکر ما در آستانه عقب نشینی از برابر لامانیان بودند، بنگر، آن دو هزار و شصت نفر پایدار و بی باک بودند.

۲۱ آری، و آنها فرمان می بردند و می کوشیدند تا با دقت هر فرمانی را انجام دهند؛ آری، و براستی برپایه ایمانشان برای آنها انجام می شد؛ و من سخنانی را که آنها به من گفتند که مادرانشان به آنها آموزش داده بودند به یاد آوردم.

۲۲ و اینک بنگر، این پسرانم بودند و آن مردانی که برگزیده شده بودند تا اسیران را ببرند، کسانی که ما این پیروزی بزرگ را به آنها میدیون هستیم؛ زیرا این آنها بودند که لامانیان را سرکوب کردند؛ بنابراین آنها به شهرمانتی پس رانده شدند.

۲۳ و ما شهرمان کومنی را نگه داشتیم و همه ما با شمشیر نابود نشدیم؛ با این وجود، ما زیان زیادی را تحمل کردیم.

۲۴ و چنین گذشت که پس از اینکه لامانیان گریختند، من بیدرنگ دستور دادم که مردانم که زخمی شده بودند از میان مردگان برداشته شوند و واداشتم که زخم هایشان بسته شود.

۲۵ و چنین گذشت که آنها دویست نفر از دو هزار و شصت نفر من بودند، که به سبب از دست دادن خون از هوش رفته بودند؛ با این وجود، برپایه نیکی خدا و در شگفت زدگی زیاد ما و نیز شادی تمام لشکر ما، یک تن از آنها نبود که هلاک شده باشد؛ آری، و یک نفر در میان آنها نبود که زخم های بسیاری دریافت نکرده باشد.

And now, their preservation was astonishing to our whole army, yea, that they should be spared while there was a thousand of our brethren who were slain. And we do justly ascribe it to the miraculous power of God, because of their exceeding faith in that which they had been taught to believe—that there was a just God, and whosoever did not doubt, that they should be preserved by his marvelous power.

Now this was the faith of these of whom I have spoken; they are young, and their minds are firm, and they do put their trust in God continually.

And now it came to pass that after we had thus taken care of our wounded men, and had buried our dead and also the dead of the Lamanites, who were many, behold, we did inquire of Gid concerning the prisoners whom they had started to go down to the land of Zarahemla with.

Now Gid was the chief captain over the band who was appointed to guard them down to the land.

And now, these are the words which Gid said unto me: Behold, we did start to go down to the land of Zarahemla with our prisoners. And it came to pass that we did meet the spies of our armies, who had been sent out to watch the camp of the Lamanites.

And they cried unto us, saying—Behold, the armies of the Lamanites are marching towards the city of Cumeni; and behold, they will fall upon them, yea, and will destroy our people.

And it came to pass that our prisoners did hear their cries, which caused them to take courage; and they did rise up in rebellion against us.

And it came to pass because of their rebellion we did cause that our swords should come upon them. And it came to pass that they did in a body run upon our swords, in the which, the greater number of them were slain; and the remainder of them broke through and fled from us.

And behold, when they had fled and we could not overtake them, we took our march with speed towards the city Cumeni; and behold, we did arrive in time that we might assist our brethren in preserving the city.

۲۶ و اینک، حفظ شدن آنها برای تمام لشکر ما حیرت انگیز بود، آری، اینکه آنها امان بیابند در حالیکه یک هزار تن از برادران ما بودند که گشته شدند. و ما به درستی آن را به قدرت معجزه آسای خدا نسبت می دهیم، به سبب ایمان بی اندازه آنها به آنچه که آنها آموزش دیده بودند تا ایمان آورند — اینکه یک خدای دادگری بوده، و هر کسی که شک نمی کرد، اینکه آنها با قدرت شگفت انگیز او حفظ می شدند.

۲۷ اینک این ایمان آن کسانی بود که من از آنها سخن گفته ام؛ آنها جوان هستند و ذهن های آنها استوار است و آنها پیوسته به خدا توکل می کنند.

۲۸ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه ما بدین گونه از مردان زخمی خود مراقبت کردیم، و مردگان خود و همچنین مردگان لامانیان را دفن کردیم، که بسیار بودند، بنگر، ما از جید درباره اسیرانی که با آنها شروع به رفتن بسوی پایین به سرزمین زراحملا نموده بودند جويا شدیم.

۲۹ اینک جید سرفرمانده دسته ای بود که تعیین شده بودند تا آنها را تا آن سرزمین نگهبانی کنند.

۳۰ و اینک، اینها سخنانی هستند که جید به من گفت: بنگر، ما با اسیرانمان شروع به پایین رفتن به سرزمین زراحملا نمودیم. و چنین گذشت که ما به جاسوسان لشکرمان که به بیرون فرستاده شده بودند تا مراقب اردوی لامانیان باشند برخوردیم.

۳۱ و آنها بر ما فریاد زدند، گفتند — بنگرید، لشکریان لامانیان در حال پیشروی به سوی شهر کومنی هستند؛ و بنگرید، آنها بر سر آنان فرود خواهند آمد، آری، و مردم ما را نابود خواهند کرد.

۳۲ و چنین گذشت که اسیران ما فریادهای آنها را شنیدند، که سبب شد آنها شهادت یابند؛ و آنها در شورش علیه ما برخاستند.

۳۳ و چنین گذشت به سبب شورش آنها ما واداشتیم تا شمشیرهایمان بر سر آنها بیاید. و چنین گذشت که آنها در یک جمعیت با شمشیرهای ما برخورد کردند، که در آن، تعداد بیشتری از آنها کشته شدند؛ و باقیمانده آنها از دست ما فرار کردند و گریختند.

۳۴ و بنگر، هنگامی که آنها گریختند و ما نتوانستیم آنها را بگیریم، ما با سرعت بسوی شهر کومنی پیشروی کردیم؛ و بنگر، ما به موقع رسیدیم که بتوانیم به برادرانمان در حفظ کردن آن شهر کمک کنیم.

And behold, we are again delivered out of the hands of our enemies. And blessed is the name of our God; for behold, it is he that has delivered us; yea, that has done this great thing for us.

Now it came to pass that when I, Helaman, had heard these words of Gid, I was filled with exceeding joy because of the goodness of God in preserving us, that we might not all perish; yea, and I trust that the souls of them who have been slain have entered into the rest of their God.

۳۵ و بنگر، ما دوباره از دست دشمنانمان رهایی داده شدیم. برکت یافته است نام خدایمان؛ زیرا بنگر، این او است که ما را رهایی داده است؛ آری، که این چیز بزرگ را برای ما انجام داده است.

۳۶ اینک چنین گذشت که هنگامی که من، هیلامان، این سخنان را از جید شنیدم، به سبب نیکی خدا در حفظ کردن ما، اینکه همه ما هلاک نشویم، آکنده از شادی بی اندازه ای شدم؛ آری، و من اطمینان دارم که روان آنهایی که گشته شدند به آرامش خدایشان وارد شده اند.

And behold, now it came to pass that our next object was to obtain the city of Manti; but behold, there was no way that we could lead them out of the city by our small bands. For behold, they remembered that which we had hitherto done; therefore we could not decoy them away from their strongholds.

And they were so much more numerous than was our army that we durst not go forth and attack them in their strongholds.

Yea, and it became expedient that we should employ our men to the maintaining those parts of the land which we had regained of our possessions; therefore it became expedient that we should wait, that we might receive more strength from the land of Zarahemla and also a new supply of provisions.

And it came to pass that I thus did send an embassy to the governor of our land, to acquaint him concerning the affairs of our people. And it came to pass that we did wait to receive provisions and strength from the land of Zarahemla.

But behold, this did profit us but little; for the Lamanites were also receiving great strength from day to day, and also many provisions; and thus were our circumstances at this period of time.

And the Lamanites were sallying forth against us from time to time, resolving by stratagem to destroy us; nevertheless we could not come to battle with them, because of their retreats and their strongholds.

And it came to pass that we did wait in these difficult circumstances for the space of many months, even until we were about to perish for the want of food.

But it came to pass that we did receive food, which was guarded to us by an army of two thousand men to our assistance; and this is all the assistance which we did receive, to defend ourselves and our country from falling into the hands of our enemies, yea, to contend with an enemy which was innumerable.

۱ و بنگرید، اینک چنین گذشت که هدف بعدی ما بدست آوردن شهر مانتی بود؛ ولی بنگرید، هیچ راهی نبود که ما بتوانیم با دسته های کوچک خود آنها را از شهر بیرون آوریم. زیرا بنگرید، آنها آنچه که ما تاکنون انجام داده بودیم را به یاد داشتند؛ بنابراین ما نمی توانستیم آنها را دور از دژهایشان به دام اندازیم.

۲ و تعداد آنها آنچنان از لشکر ما بیشتر بود که ما جرأت پیش رفتن و حمله به آنها در دژهایشان را نداشتیم.

۳ آری، و لازم شد که ما مردانمان را در نگاه داری از آن بخش هایی از سرزمین که دوباره به تصرف خود درآورده بودیم بکار بریم؛ بنابراین لازم شد که ما منتظر بمانیم، که ما نیروی بیشتر و همچنین یک بار آذوقه تازه از سرزمین زراحملا دریافت کنیم.

۴ و چنین گذشت که من بدین گونه فرستاده ای به فرماندار سرزمینمان فرستادم، تا او را درباره امور مردمان آگاه کنم. و چنین گذشت که ما منتظر ماندیم تا آذوقه و نیرو از سرزمین زراحملا دریافت کنیم.

۵ ولی بنگرید، این تنها کمی برای ما سود داشت؛ زیرا لامانیان نیز روز به روز نیروی زیادی و همچنین آذوقه بسیاری دریافت می کردند؛ و شرایط ما در این دوره زمان بدین گونه بود.

۶ و لامانیان گاه به گاه، با برنامه ترفندی نابودی ما، بر ما یورش می بردند؛ با این وجود ما، به سبب پناهگاه هایشان و دژهایشان، نمی توانستیم به نبرد علیه آنها برآییم.

۷ و چنین گذشت که ما در این شرایط دشوار برای مدت چندین ماه منتظر ماندیم، حتی تا اینکه ما به دلیل کمبود مواد غذایی در آستانه هلاک شدن بودیم.

۸ ولی چنین گذشت که ما مواد غذایی که با یک لشکر دو هزار نفری برای کمک به ما نگهداری می شد دریافت کردیم؛ و این همه کمکی بود که ما دریافت کردیم، تا از خودمان و کشورمان از افتادن به دست دشمنانمان دفاع کنیم، آری، تا با یک دشمنی که بیشمار بود درگیر شویم.

And now the cause of these our embarrassments, or the cause why they did not send more strength unto us, we knew not; therefore we were grieved and also filled with fear, lest by any means the judgments of God should come upon our land, to our overthrow and utter destruction.

Therefore we did pour out our souls in prayer to God, that he would strengthen us and deliver us out of the hands of our enemies, yea, and also give us strength that we might retain our cities, and our lands, and our possessions, for the support of our people.

Yea, and it came to pass that the Lord our God did visit us with assurances that he would deliver us; yea, insomuch that he did speak peace to our souls, and did grant unto us great faith, and did cause us that we should hope for our deliverance in him.

And we did take courage with our small force which we had received, and were fixed with a determination to conquer our enemies, and to maintain our lands, and our possessions, and our wives, and our children, and the cause of our liberty.

And thus we did go forth with all our might against the Lamanites, who were in the city of Manti; and we did pitch our tents by the wilderness side, which was near to the city.

And it came to pass that on the morrow, that when the Lamanites saw that we were in the borders by the wilderness which was near the city, that they sent out their spies round about us that they might discover the number and the strength of our army.

And it came to pass that when they saw that we were not strong, according to our numbers, and fearing that we should cut them off from their support except they should come out to battle against us and kill us, and also supposing that they could easily destroy us with their numerous hosts, therefore they began to make preparations to come out against us to battle.

And when we saw that they were making preparations to come out against us, behold, I caused that Gid, with a small number of men, should secrete himself in the wilderness, and also that Teomner and a small number of men should secrete themselves also in the wilderness.

۹ و اینک دلیل این سختی هایمان، یا دلیل اینکه چرا آنها نیروی بیشتری برای ما نفرستادند را ما نمی دانستیم؛ از این رو ما غمگین بودیم و همچنین آکنده از ترس، که مبادا مجازات های خدا به برانداخته شدن ما و نابودی کامل ما، به گونه ای بر سر سرزمین ما بیاید.

۱۰ بنابراین ما روان هایمان را در نیایش به خدا برون ریختیم که او ما را نیرومند کند و ما را از دست دشمنانمان رهایی دهد، آری، و همچنین به ما نیرویی بدهد که ما بتوانیم شهرهایمان و سرزمین هایمان و دارایی هایمان را برای پشتیبانی مردم خود نگاه داریم.

۱۱ آری، و چنین گذشت که سرور خدای ما به ما اطمینان داد که او ما را رهایی خواهد داد؛ آری، تا به این اندازه که او به روان های ما آرامش داد، به ما ایمانی قوی عطا کرد و سبب شد که ما به رهایی مان بدست او امیدوار شویم.

۱۲ و ما با نیروی کوچکی که دریافت کرده بودیم شهامت یافتیم و تصمیمی قاطع گرفتیم تا بر دشمنانمان پیروز شویم، و سرزمین هایمان و دارایی هایمان و همسرانمان و فرزندانمان و آرمان آزادی خود را نگاه داریم.

۱۳ و بدین گونه ما با همه توانمان علیه لامانیانی که در شهر مانتی بودند پیش رفتیم؛ و در کنار بیابانی که نزدیک شهر بود چادرهایمان را زدیم.

۱۴ و چنین گذشت که فردایش، هنگامی که لامانیان دیدند که ما در مرزهای کنار بیابانی بودیم که نزدیک شهر بود، اینکه آنها جاسوسانمان را بیرون به دور و بر ما فرستادند که آنها بتوانند تعداد و نیروی لشکر ما را دریابند.

۱۵ و چنین گذشت که هنگامی که آنها دیدند که ما، برپایه تعدادمان، نیرومند نبودیم، و از ترس اینکه ما راه پشتیبانی آنها را ببندیم مگر اینکه آنها به نبرد علیه ما بیرون آیند و ما را بکشند، و نیز با گمان اینکه آنها با سپاهیان بیشمارشان می توانند ما را به آسانی نابود کنند، از این رو آنها شروع به آماده شدن نمودند تا به نبرد علیه ما بیرون آیند.

۱۶ و هنگامی که ما دیدیم که آنها در حال آماده شدن بودند تا علیه ما بیرون آیند، بنگرید، من واداشتم تا جید با تعداد اندکی از مردان، خود را در بیابان پنهان کند، و نیز اینکه تعامیر و تعداد اندکی از مردان، خودشان را در بیابان پنهان کنند.

Now Gid and his men were on the right and the others on the left; and when they had thus secreted themselves, behold, I remained, with the remainder of my army, in that same place where we had first pitched our tents against the time that the Lamanites should come out to battle.

And it came to pass that the Lamanites did come out with their numerous army against us. And when they had come and were about to fall upon us with the sword, I caused that my men, those who were with me, should retreat into the wilderness.

And it came to pass that the Lamanites did follow after us with great speed, for they were exceedingly desirous to overtake us that they might slay us; therefore they did follow us into the wilderness; and we did pass by in the midst of Gid and Teomner, inso-much that they were not discovered by the Lamanites.

And it came to pass that when the Lamanites had passed by, or when the army had passed by, Gid and Teomner did rise up from their secret places, and did cut off the spies of the Lamanites that they should not return to the city.

And it came to pass that when they had cut them off, they ran to the city and fell upon the guards who were left to guard the city, insomuch that they did destroy them and did take possession of the city.

Now this was done because the Lamanites did suffer their whole army, save a few guards only, to be led away into the wilderness.

And it came to pass that Gid and Teomner by this means had obtained possession of their strongholds. And it came to pass that we took our course, after having traveled much in the wilderness towards the land of Zarahemla.

And when the Lamanites saw that they were marching towards the land of Zarahemla, they were exceedingly afraid, lest there was a plan laid to lead them on to destruction; therefore they began to retreat into the wilderness again, yea, even back by the same way which they had come.

۱۷ اینک جید و مردانش در سمت راست و دیگران در سمت چپ بودند؛ و هنگامی که آنها بدین گونه خود را پنهان کردند، بنگرید، در همان جایی که ما نخست چادرهایمان را برای زمانی زده بودیم که لامانیان به نبرد علیه ما بیرون آیند، من با باقیمانده لشکرماندم.

۱۸ و چنین گذشت که لامانیان با لشکر بیشمارشان علیه ما بیرون آمدند. و هنگامی که آنها آمدند و با شمشیر در آستانه فرود آمدن بر ما شدند، من واداشتم که مردانم، کسانی که با من بودند، به سوی بیابان عقب نشینی کنند.

۱۹ و چنین گذشت که لامانیان با سرعت زیاد ما را دنبال کردند، زیرا آنها بی اندازه خواستار پیروزی بر ما بودند که ما را بکشند؛ بنابراین آنها ما را تا بیابان دنبال کردند؛ و ما از میان جید و تعامیر گذشتیم، به اندازه ای که آنها از سوی لامانیان دیده نشدند.

۲۰ و چنین گذشت که هنگامی که لامانیان گذشتند، یا هنگامی که لشکرشان گذشت، جید و تعامیر از جاهای مخفی خود برخاستند، و راه را بر جاسوسان لامانیان بستند که آنها نتوانند به شهر برگردند.

۲۱ و چنین گذشت که هنگامی که آنها راه آنان را بستند، آنها به سوی شهر دویدند و بر سر نگهبانانی که برای نگهبانی شهر گذاشته شده بودند ریختند، به اندازه ای که آنها آنان را نابود کردند و شهر را به تصرف درآوردند.

۲۲ اینک این انجام شد برای اینکه لامانیان اجازه دادند تمام لشکرشان، مگر تنها چند نگهبان، به بیابان کشیده شوند.

۲۳ و چنین گذشت که جید و تعامیر به این روش دژهای آنان را به تصرف درآوردند. و چنین گذشت که ما پس از سفر زیاد در بیابان بسوی سرزمین زراحملا به راه خود ادامه دادیم.

۲۴ و هنگامی که لامانیان دیدند که آنها در حال پیشروی بسوی سرزمین زراحملا بودند، آنها بی اندازه ترسیدند، مبادا این برنامه ای بوده باشد تا آنها را به نابودی بکشاند؛ بنابراین آنها دوباره شروع به عقب نشینی بسوی بیابان نمودند، آری، حتی از همان راهی که آمده بودند برگشتند.

And behold, it was night and they did pitch their tents, for the chief captains of the Lamanites had supposed that the Nephites were weary because of their march; and supposing that they had driven their whole army therefore they took no thought concerning the city of Manti.

Now it came to pass that when it was night, I caused that my men should not sleep, but that they should march forward by another way towards the land of Manti.

And because of this our march in the night-time, behold, on the morrow we were beyond the Lamanites, insomuch that we did arrive before them at the city of Manti.

And thus it came to pass, that by this stratagem we did take possession of the city of Manti without the shedding of blood.

And it came to pass that when the armies of the Lamanites did arrive near the city, and saw that we were prepared to meet them, they were astonished exceedingly and struck with great fear, insomuch that they did flee into the wilderness.

Yea, and it came to pass that the armies of the Lamanites did flee out of all this quarter of the land. But behold, they have carried with them many women and children out of the land.

And those cities which had been taken by the Lamanites, all of them are at this period of time in our possession; and our fathers and our women and our children are returning to their homes, all save it be those who have been taken prisoners and carried off by the Lamanites.

But behold, our armies are small to maintain so great a number of cities and so great possessions.

But behold, we trust in our God who has given us victory over those lands, insomuch that we have obtained those cities and those lands, which were our own.

Now we do not know the cause that the government does not grant us more strength; neither do those men who came up unto us know why we have not received greater strength.

۲۵ و بنگرید، شب بود و آنها چادرهایشان را زدند، زیرا سرفرماندهان لامانیان گمان کرده بودند که نیفایان به سبب پیشروی شان خسته هستند؛ و با گمان به اینکه آنان تمام لشکرشان را رانده اند از این رو آنها درباره شهر مانتی هیچ نیندیشیدند.

۲۶ اینک چنین گذشت که هنگامی که شب شد، من واداشتم که مردانم نخوابند، بلکه آنها از راه دیگری بسوی سرزمین مانتی پیشروی کنند.

۲۷ و به سبب این پیشروی ما در هنگام شب، بنگرید، فردایش ما فراتر از لامانیان بودیم، به اندازه ای که ما پیش از آنها به شهر مانتی رسیدیم.

۲۸ و بدین گونه چنین گذشت که با این ترفند ما شهر مانتی را بدون خونریزی تصرف کردیم.

۲۹ و چنین گذشت که هنگامی که لشکریان لامانیان نزدیک شهر رسیدند و دیدند که ما آماده رویارویی با آنها هستیم، آنها بی اندازه حیرت زده و ترسان شدند، به اندازه ای که آنها به بیابان گریختند.

۳۰ آری، و چنین گذشت که لشکریان لامانیان از همه این گوشه سرزمین گریختند. ولی بنگرید، آنها زنان و بچه های بسیاری را با خود برده بودند.

۳۱ و آن شهرهایی که بدست لامانیان افتاده بودند، همه آنها در این زمان در تصرف ما هستند؛ و پدران ما و زنان ما و بچه های ما در حال برگشتن به خانه های خود هستند، همه مگر کسانی که بدست لامانیان اسیر شده و برده شده اند.

۳۲ ولی بنگرید، لشکریان ما برای نگاه داری چنین تعداد بزرگی از شهرها و چنین دارایی هایی کم هستند.

۳۳ ولی بنگرید، ما به خدایمان توکل می کنیم که به ما پیروزی بر آن سرزمین ها را داده است، به اندازه ای که ما آن شهرها و آن سرزمین هایی را که از آن خود ما بودند را بدست آورده ایم.

۳۴ اینک ما دلیل اینکه دولت به ما نیروی بیشتری عطا نمی کند را نمی دانیم؛ آن مردانی که نزد ما آمدند هم نمی دانند چرا ما نیروی زیادتری دریافت نکرده ایم.

Behold, we do not know but what ye are unsuccessful, and ye have drawn away the forces into that quarter of the land; if so, we do not desire to murmur.

And if it is not so, behold, we fear that there is some faction in the government, that they do not send more men to our assistance; for we know that they are more numerous than that which they have sent.

But, behold, it mattereth not—we trust God will deliver us, notwithstanding the weakness of our armies, yea, and deliver us out of the hands of our enemies.

Behold, this is the twenty and ninth year, in the latter end, and we are in the possession of our lands; and the Lamanites have fled to the land of Nephi.

And those sons of the people of Ammon, of whom I have so highly spoken, are with me in the city of Manti; and the Lord has supported them, yea, and kept them from falling by the sword, insomuch that even one soul has not been slain.

But behold, they have received many wounds; nevertheless they stand fast in that liberty wherewith God has made them free; and they are strict to remember the Lord their God from day to day; yea, they do observe to keep his statutes, and his judgments, and his commandments continually; and their faith is strong in the prophecies concerning that which is to come.

And now, my beloved brother, Moroni, may the Lord our God, who has redeemed us and made us free, keep you continually in his presence; yea, and may he favor this people, even that ye may have success in obtaining the possession of all that which the Lamanites have taken from us, which was for our support. And now, behold, I close mine epistle. I am Helaman, the son of Alma.

۳۵ بنگرید، ما نمی دانیم شاید شما ناموفق بوده اید و نیرویی را به آن گوشه از سرزمین کشانده اید؛ اگر چنین باشد، ما خواستار غرولند کردن نیستیم.

۳۶ و اگر چنین نیست، بنگرید، ما می ترسیم که در دولت دودستگی باشد که آنها مردان بیشتری برای کمک به ما نمی فرستند؛ زیرا ما می دانیم که تعداد آنها بیشتر از این که فرستاده اند هستند.

۳۷ ولی، بنگر، این مهم نیست — ما اطمینان داریم خدا ما را با وجود ناتوانی لشکریانمان رهایی خواهد داد، آری، و ما را از دست دشمنانمان رهایی خواهد داد.

۳۸ بنگرید، این بیست و نهمین سال است، پیش از پایان، و ما سرزمین هایمان را در تصرف داریم؛ و لامانیان به سرزمین نیفای گریخته اند.

۳۹ و آن پسران مردم عمون، کسانی که من از آنها به والایی سخن گفته ام، با من در شهر مانتی هستند؛ و سرور آنها را پشتیبانی کرده است، آری، و آنها را از فرو افتادن با شمشیر حفظ کرده است، به اندازه ای که حتی یک تن کشته نشده است.

۴۰ ولی بنگرید، آنها زخم های بسیاری برداشته اند؛ با این وجود آنها در آن آزادی که خدا با آن آنها را آزاد ساخته است با استواری ایستادگی می کنند؛ و آنها در به یاد آوردن سرور خدایشان روز به روز هوشیار هستند؛ آری، آنها می کوشند تا دستورات او و داوری های او و فرمان های او را پیوسته نگه دارند؛ و ایمان آنها در نبوت های درباره آنچه می آید قوی است.

۴۱ و اینک، برادر محبوبم، مورونی، باشد که سرور خدای ما، که ما را باز خرید کرده است و ما را آزاد ساخته است، تو را پیوسته در پیشگاه خود نگه دارد؛ آری، و باشد که او این مردم را مورد لطف قرار دهد، حتی اینکه شما در به تصرف آوردن همه آنچه که لامانیان از ما گرفته اند، که برای پشتیبانی ما بود، موفق شوید. و اینک، بنگر، من نامه خود را پایان می دهم. من هیلامان، پسر آلما هستم.

Now it came to pass in the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, after Moroni had received and had read Helaman's epistle, he was exceedingly rejoiced because of the welfare, yea, the exceeding success which Helaman had had, in obtaining those lands which were lost.

Yea, and he did make it known unto all his people, in all the land round about in that part where he was, that they might rejoice also.

And it came to pass that he immediately sent an epistle to Pahoran, desiring that he should cause men to be gathered together to strengthen Helaman, or the armies of Helaman, insomuch that he might with ease maintain that part of the land which he had been so miraculously prospered in regaining.

And it came to pass when Moroni had sent this epistle to the land of Zarahemla, he began again to lay a plan that he might obtain the remainder of those possessions and cities which the Lamanites had taken from them.

And it came to pass that while Moroni was thus making preparations to go against the Lamanites to battle, behold, the people of Nephihah, who were gathered together from the city of Moroni and the city of Lehi and the city of Morianton, were attacked by the Lamanites.

Yea, even those who had been compelled to flee from the land of Manti, and from the land round about, had come over and joined the Lamanites in this part of the land.

And thus being exceedingly numerous, yea, and receiving strength from day to day, by the command of Ammoron they came forth against the people of Nephihah, and they did begin to slay them with an exceedingly great slaughter.

And their armies were so numerous that the remainder of the people of Nephihah were obliged to flee before them; and they came even and joined the army of Moroni.

۱ اینک چنین گذشت در سال سی ام از فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، پس از اینکه مورونی نامه هیلامان را دریافت کرده و خوانده بود، او به سبب بهروزی، آری، به سبب موفقیت بی اندازه ای که هیلامان در بدست آوردن آن سرزمین هایی که از دست رفته بودند داشته بود، بی اندازه شادمان شد.

۲ آری، و او این را بر همه مردمش، در همه سرزمین دور و بر در آن بخشی که او بود، آشکار کرد که آنها نیز شادمان شوند.

۳ و چنین گذشت که او بیدرنگ نامه ای به پهوران فرستاد، خواستار شده که او مردان را وادارد گرد هم آیند تا هیلامان، یا لشکریان هیلامان را نیرومند کنند به اندازه ای که او بتواند به آسانی آن بخش از سرزمین را که او چنین معجزه آسا در دوباره بدست آوردن تصرف کرده بود نگه دارد.

۴ و چنین گذشت هنگامی که مورونی این نامه را به سرزمین زراحملا فرستاد، او دوباره شروع به برنامه ریزی نمود که بتواند باقیمانده آن دارایی ها و شهرهایی را که لامانیان از آنها گرفته بودند بدست آورد.

۵ و چنین گذشت که در حالیکه مورونی بدین گونه در حال آماده شدن بود تا علیه لامانیان به نبرد برود، بنگرید، مردم نیفایحا که از شهر مورونی و از شهر لیحای و شهر موریانتون گرد هم آمده بودند، مورد حمله لامانیان قرار گرفتند.

۶ آری، حتی کسانی که وادار به گریختن از سرزمین مانتی شده بودند و از سرزمین دور و بر آمده بودند، به لامانیان در این بخش از سرزمین پیوسته بودند.

۷ و بدین گونه بی اندازه بیشتر بودند، آری، و روز به روز نیرو دریافت می کردند و با فرمان عمورون آنها علیه مردم نیفایحا پیش آمدند، و آنها در گشتاری بی اندازه بزرگ شروع به کشتن آنان نمودند.

۸ و لشکریان آنها چنان بیشتر بودند که باقیمانده مردم نیفایحا ناگزیر به گریختن از برابر آنها شدند؛ و آنان حتی آمدند و به لشکر مورونی پیوستند.

And now as Moroni had supposed that there should be men sent to the city of Nephihah, to the assistance of the people to maintain that city, and knowing that it was easier to keep the city from falling into the hands of the Lamanites than to retake it from them, he supposed that they would easily maintain that city.

Therefore he retained all his force to maintain those places which he had recovered.

And now, when Moroni saw that the city of Nephihah was lost he was exceedingly sorrowful, and began to doubt, because of the wickedness of the people, whether they should not fall into the hands of their brethren.

Now this was the case with all his chief captains. They doubted and marveled also because of the wickedness of the people, and this because of the success of the Lamanites over them.

And it came to pass that Moroni was angry with the government, because of their indifference concerning the freedom of their country.

۹ و اینک چون مورونی گمان کرده بود که مردانی را به شهر نیفایحا بفرستد، تا به کمک مردم در نگهداری آن شهر بروند، و با دانستن اینکه نگهداری شهر از افتادن آن به دست لامانیان آسان تر از باز پس گرفتن آن از آنهاست، او گمان کرد که آنها به آسانی آن شهر را نگه خواهند داشت.

۱۰ بنابراین او همه نیروهایش را نگه داشت تا آن جاهایی که او باز بدست آورده بود را نگه دارد.

۱۱ و اینک، هنگامی که مورونی دید که شهر نیفایحا از دست رفت، او بی اندازه اندوهگین شد، و شروع به شک کردن نمود که شاید به سبب نابکاری مردم است که آنها به دست برادرانشان بیفتند.

۱۲ اینک این برای همه سرفرماندهان او چنین بود. آنها نیز به سبب نابکاری مردم شک کردند و شگفت زده شدند، و این به سبب موفقیت لامانیان بر آنها بود.

۱۳ و چنین گذشت که مورونی، به سبب بی تفاوتی آنها درباره آزادی کشورشان، بر دولت خشمگین شد.

And it came to pass that he wrote again to the governor of the land, who was Pahoran, and these are the words which he wrote, saying: Behold, I direct mine epistle to Pahoran, in the city of Zarahemla, who is the chief judge and the governor over the land, and also to all those who have been chosen by this people to govern and manage the affairs of this war.

For behold, I have somewhat to say unto them by the way of condemnation; for behold, ye yourselves know that ye have been appointed to gather together men, and arm them with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war of every kind, and send forth against the Lamanites, in whatsoever parts they should come into our land.

And now behold, I say unto you that myself, and also my men, and also Helaman and his men, have suffered exceedingly great sufferings; yea, even hunger, thirst, and fatigue, and all manner of afflictions of every kind.

But behold, were this all we had suffered we would not murmur nor complain.

But behold, great has been the slaughter among our people; yea, thousands have fallen by the sword, while it might have otherwise been if ye had rendered unto our armies sufficient strength and succor for them. Yea, great has been your neglect towards us.

And now behold, we desire to know the cause of this exceedingly great neglect; yea, we desire to know the cause of your thoughtless state.

Can you think to sit upon your thrones in a state of thoughtless stupor, while your enemies are spreading the work of death around you? Yea, while they are murdering thousands of your brethren—

Yea, even they who have looked up to you for protection, yea, have placed you in a situation that ye might have succored them, yea, ye might have sent armies unto them, to have strengthened them, and have saved thousands of them from falling by the sword.

۱ و چنین گذشت که او دوباره به فرماندار سرزمین که پهوران بود نامه نوشت، و اینها سخنانی هستند که او نوشت، گفتا: بنگر، من نامه خودم را به پهوران در شهر زراحملا، که داور اعظم و فرمانروا بر آن سرزمین است و نیز به همه کسانی که از سوی این مردم برگزیده شده اند تا فرمانروایی و امور این جنگ را اداره کنند می نویسم.

۲ زیرا بنگرید، من برای محکومیت آنها اندکی دارم که بگویم؛ زیرا بنگرید، شما خودتان می دانید که تعیین شده اید تا مردان را گرد هم آورید و آنها را با شمشیر و دشنه، و همه گونه اسلحه های جنگی از هر گونه مسلح کنید و علیه لمانیان، در هر بخشی که آنها به سرزمین ما بیایند پیش فرستید.

۳ و اینک بنگرید، من به شما می گویم که من خودم و همچنین مردانم و همچنین هیلامان و مردانش، زجرهای زیادی را تحمل کرده ایم؛ آری، یعنی گرسنگی، تشنگی و خستگی زیاد، و همه گونه رنجی از هر گونه.

۴ ولی بنگرید، اگر زجرهای ما همین بود ما نه غرولند می کردیم نه شکایت.

۵ ولی بنگرید، بزرگ بوده است کشتار در میان مردم ما؛ آری، هزاران تن با شمشیر فروافتاده اند، در حالیکه اگر شما نیروی کافی به لشکریان ما می دادید و به آنها کمک می کردید به گونه دیگری می شد. آری، بزرگ بوده است کوتاهی شما نسبت به ما.

۶ و اینک بنگرید، ما خواستاریم دلیل این کوتاهی بی اندازه بزرگ را بدانیم؛ آری، ما خواستاریم دلیل وضعیت بی فکری شما را بدانیم.

۷ آیا می توانید بیاندیشید در یک وضعیت سستی و بی فکری بر تخت هایتان نشسته باشید، در حالیکه دشمنان شما کشتار را در دور و بر شما پراکنده می کنند؟ آری، در حالیکه آنها هزاران تن از برادران شما را می کُشند —

۸ آری، حتی آنهایی که به شما برای پناه چشم دوخته اند، آری، شما را در وضعیت غداشته اند که شما می توانستید به آنها یاری رسانید، آری، که شما می توانستید لشکریانی برای آنها بفرستید، تا آنها را نیرومند کنید و هزاران تن از آنها را از فروافتادن با شمشیر می توانستید نجات دهید.

But behold, this is not all—ye have withheld your provisions from them, insomuch that many have fought and bled out their lives because of their great desires which they had for the welfare of this people; yea, and this they have done when they were about to perish with hunger, because of your exceedingly great neglect towards them.

And now, my beloved brethren—for ye ought to be beloved; yea, and ye ought to have stirred yourselves more diligently for the welfare and the freedom of this people; but behold, ye have neglected them insomuch that the blood of thousands shall come upon your heads for vengeance; yea, for known unto God were all their cries, and all their sufferings—

Behold, could ye suppose that ye could sit upon your thrones, and because of the exceeding goodness of God ye could do nothing and he would deliver you? Behold, if ye have supposed this ye have supposed in vain.

Do ye suppose that, because so many of your brethren have been killed it is because of their wickedness? I say unto you, if ye have supposed this ye have supposed in vain; for I say unto you, there are many who have fallen by the sword; and behold it is to your condemnation;

For the Lord suffereth the righteous to be slain that his justice and judgment may come upon the wicked; therefore ye need not suppose that the righteous are lost because they are slain; but behold, they do enter into the rest of the Lord their God.

And now behold, I say unto you, I fear exceedingly that the judgments of God will come upon this people, because of their exceeding slothfulness, yea, even the slothfulness of our government, and their exceedingly great neglect towards their brethren, yea, towards those who have been slain.

For were it not for the wickedness which first commenced at our head, we could have withstood our enemies that they could have gained no power over us.

۹ ولی بنگرید، این همه آن نیست — شما آذوقه هایتان را از آنها دریغ کرده اید، به اندازه ای که بسیاری جنگیده اند و تا پای جانشان خون داده اند، به سبب خواسته های بزرگشان که آنها برای بهروزی این مردم داشتند؛ آری، و این را هنگامی که آنها از گرسنگی در آستانه هلاک شدن بودند آنها انجام داده اند، به سبب فروگذاری بی اندازه بزرگ شما نسبت به آنها.

۱۰ و اینک، برادران محبوبم — زیرا شما می بایستی محبوب باشید؛ آری، و شما می بایستی خودتان را با کوشایی بیشتری برای بهروزی و آزادی این مردم برانگیزید؛ ولی بنگرید، شما از آنها فروگذاری کرده اید به اندازه ای که انتقام خون هزاران تن بر سر شما خواهد آمد؛ آری، زیرا برای خدا همه فریادها و همه زجرهای آنها شناخته شده اند —

۱۱ بنگرید، آیا می توانید گمان کنید که شما بتوانید بر تخت هایتان بنشینید و به سبب نیکی بی اندازه خدا شما بتوانید هیچ نکند و او شما را رهایی دهد؟ بنگرید، اگر شما این را گمان کرده اید شما در بیهودگی گمان کرده اید.

۱۲ آیا شما این را گمان می کنید، بسیاری از برادران شما به سبب ناپکاری هایشان کشته شده اند؟ من به شما می گویم، اگر شما این را گمان کرده اید شما در بیهودگی گمان کرده اید؛ زیرا من به شما می گویم، بسیاری هستند که با شمشیر فرو افتاده اند؛ و بنگرید این برای محکومیت شماست؛

۱۳ زیرا سرور روا می دارد تا پرهیزکاران کشته شوند که دادگری و مجازات او بر ناپکاران بیاید؛ بنابراین شما نیازی ندارید گمان کنید که پرهیزکاران از دست رفته اند برای اینکه آنها کشته شده اند؛ بلکه بنگرید، آنها به آسایش سرور خدایشان وارد می شوند.

۱۴ و اینک بنگرید، من به شما می گویم، من بی اندازه می ترسم که به سبب سستی بی اندازه آنها، مجازات خدا بر سر این مردم بیاید، آری، حتی به سبب سستی حکومت ما، و فروگذاری بی اندازه زیاد آنها نسبت به برادرانشان، آری، نسبت به کسانی که کشته شده اند.

۱۵ زیرا اگر برای این ناپکاری نبود که نخست بر سر ما آغاز شد، ما می توانستیم در برابر دشمنانمان ایستادگی کنیم که آنها نتوانند هیچ قدرتی بر ما بدست آورند.

Yea, had it not been for the war which broke out among ourselves; yea, were it not for these king-men, who caused so much bloodshed among ourselves; yea, at the time we were contending among ourselves, if we had united our strength as we hitherto have done; yea, had it not been for the desire of power and authority which those king-men had over us; had they been true to the cause of our freedom, and united with us, and gone forth against our enemies, instead of taking up their swords against us, which was the cause of so much bloodshed among ourselves; yea, if we had gone forth against them in the strength of the Lord, we should have dispersed our enemies, for it would have been done, according to the fulfilling of his word.

But behold, now the Lamanites are coming upon us, taking possession of our lands, and they are murdering our people with the sword, yea, our women and our children, and also carrying them away captive, causing them that they should suffer all manner of afflictions, and this because of the great wickedness of those who are seeking for power and authority, yea, even those king-men.

But why should I say much concerning this matter? For we know not but what ye yourselves are seeking for authority. We know not but what ye are also traitors to your country.

Or is it that ye have neglected us because ye are in the heart of our country and ye are surrounded by security, that ye do not cause food to be sent unto us, and also men to strengthen our armies?

Have ye forgotten the commandments of the Lord your God? Yea, have ye forgotten the captivity of our fathers? Have ye forgotten the many times we have been delivered out of the hands of our enemies?

Or do ye suppose that the Lord will still deliver us, while we sit upon our thrones and do not make use of the means which the Lord has provided for us?

Yea, will ye sit in idleness while ye are surrounded with thousands of those, yea, and tens of thousands, who do also sit in idleness, while there are thousands round about in the borders of the land who are falling by the sword, yea, wounded and bleeding?

۱۶ آری، اگر برای این جنگی نبود که در میان خودمان پیا شد؛ آری، اگر برای این سلطنت طلبان نبود که سبب خونریزی زیادی در میان خودمان شد؛ آری، زمانی که ما در میان خودمان درگیر بودیم، اگر ما نیروی خودمان را همان گونه که تاکنون متحد کرده ایم، متحد کرده بودیم؛ آری، اگر برای خواستار بودن قدرت و اختیاری که آن سلطنت طلبان بر ما داشتند نبود؛ اگر آنها نسبت به آرمان آزادی ما راستین می بودند و بجای برداشتن شمشیرهایشان علیه ما که سبب چنین خونریزی زیادی در میان ما شد، با ما متحد شده بودند، و علیه دشمنانمان پیش رفته بودند؛ آری، اگر ما با نیروی سرور علیه آنها پیش رفته بودیم، ما دشمنانمان را پراکنده می کردیم، زیرا این برپایه برآورده کردن سخن او انجام می شد.

۱۷ ولی بنگرید، اینک لامانیان بر سر ما می آیند، سرزمین های ما را تصرف کرده و آنها مردم ما را با شمشیر می کشند، زنانمان و بچه هایمان را و همچنین آنها را به عنوان اسیر با خود می برند، آنها را و ما می دارند که همه گونه رنجی را تحمل کنند، و این به سبب نابکاری بزرگ کسانی است که به دنبال قدرت و اختیار داشتن هستند، آری، یعنی آن سلطنت طلبان.

۱۸ ولی چرا من می بایستی درباره این موضوع زیاد بگویم؟ زیرا ما نمی دانیم شاید شما خودتان به دنبال داشتن اختیار هستید. ما نمی دانیم شاید این است که شما نیز نسبت به کشورتان میهن فروش هستید.

۱۹ یا این است که شما از ما فروگذاری کرده اید برای اینکه شما در مرکز کشورمان هستید و فراگرفته در امنیت، که اجازه نمی دهید مواد غذایی و همچنین مردانی برای نیرومند کردن لشکریانمان برای ما فرستاده شود؟

۲۰ آیا فرمان های خدایتان سرور را فراموش کرده اید؟ آری، آیا اسارت پدرانمان را فراموش کرده اید؟ آیا چند باری که ما از دست دشمنانمان رهایی داده شده ایم را فراموش کرده اید؟

۲۱ یا آیا گمان می کنید که در حالیکه ما بر تخت هایمان می نشینیم و ابزاری را که سرور برای ما فراهم کرده است را بکار نمی بریم، سرور ما را هنوز هم رهایی خواهد داد؟

۲۲ آری، آیا در تنبلی می نشینید در حالیکه با هزاران تن از آنها فرا گرفته شده اید، آری، و همچنین ده ها هزار تن، که در تنبلی می نشینند، در حالیکه هزاران تن در دور و بر آنها در مرزهای سرزمین هستند که با شمشیر فرو می افتند، آری، زخمی شده و خون از دست داده؟

Do ye suppose that God will look upon you as guiltless while ye sit still and behold these things? Behold I say unto you, Nay. Now I would that ye should remember that God has said that the inward vessel shall be cleansed first, and then shall the outer vessel be cleansed also.

And now, except ye do repent of that which ye have done, and begin to be up and doing, and send forth food and men unto us, and also unto Helaman, that he may support those parts of our country which he has regained, and that we may also recover the remainder of our possessions in these parts, behold it will be expedient that we contend no more with the Lamanites until we have first cleansed our inward vessel, yea, even the great head of our government.

And except ye grant mine epistle, and come out and show unto me a true spirit of freedom, and strive to strengthen and fortify our armies, and grant unto them food for their support, behold I will leave a part of my freemen to maintain this part of our land, and I will leave the strength and the blessings of God upon them, that none other power can operate against them—

And this because of their exceeding faith, and their patience in their tribulations—

And I will come unto you, and if there be any among you that has a desire for freedom, yea, if there be even a spark of freedom remaining, behold I will stir up insurrections among you, even until those who have desires to usurp power and authority shall become extinct.

Yea, behold I do not fear your power nor your authority, but it is my God whom I fear; and it is according to his commandments that I do take my sword to defend the cause of my country, and it is because of your iniquity that we have suffered so much loss.

Behold it is time, yea, the time is now at hand, that except ye do bestir yourselves in the defence of your country and your little ones, the sword of justice doth hang over you; yea, and it shall fall upon you and visit you even to your utter destruction.

۲۳ آیا گمان می کنید که در حالیکه شما آرام می نشینید و این چیزها را می نگرید، خدا شما را بیگناه در نظر خواهد گرفت؟ بنگرید من به شما می گویم، نه. اینک من می خواهم که شما به یاد آورید که خدا گفته است که نخست درون ظرف می بایستی پاکیزه شود و آنگاه بیرون ظرف نیز پاکیزه خواهد شد.

۲۴ و اینک، جز اینکه شما از آنچه انجام داده اید توبه کنید، و شروع به بلند شدن و کار کردن نمایید، و مواد غذایی و مردانی برای ما بفرستید، و همچنین برای هیلامان که او بتواند آن بخشهای کشورمان که دوباره بدست آورده است را پشتیبانی کند، و اینکه ما نیز بتوانیم باقیمانده دارایی هایمان را در این بخش ها باز بدست آوریم، بنگرید این لازم خواهد بود که ما تا زمانی که نخست درون ظرف خود را، آری، یعنی سران بزرگ حکومتمان را پاکیزه نکرده ایم، دیگر با لامانیان درگیر نشویم.

۲۵ و جز اینکه شما آنچه من در نامه خودم خواسته ام انجام دهید، و بیرون آید و به من روح راستین آزادی را نشان دهید و در نیرومند کردن و مستحکم کردن لشکریانمان بکوشید و برای پشتیبانیشان به آنها مواد غذایی برسانید، بنگر من بخشی از آزادیخواهانم را می گذارم تا این بخش از سرزمینمان را نگه دارند، و من نیرو و برکات خدا را بر آنها خواهم گذاشت، که هیچ قدرت دیگری نتواند علیه آنها عمل کند —

۲۶ و این به سبب ایمان بی اندازه آنها و بُرداری آنها در پریشانی هایشان است —

۲۷ و من به نزد تو خواهم آمد، و اگر کسی در میان شما باشد که خواستار آزادی باشد، آری، اگر حتی یک جرقه آزادی باقیمانده باشد، بنگر من در میان شما آشوب هایی برخواهم انگیخت، حتی تا زمانی که آنهایی که خواستار گرفتن قدرت و اختیار به زور هستند از میان بروند.

۲۸ آری، بنگر من نه از قدرت تو نه از اختیار داشتن تو می ترسم، بلکه این خدای من است که از او می ترسم؛ و این برپایه فرمان های او است که من شمشیرم را برمی دارم تا از آرمان کشورم دفاع کنم، و این به سبب نابکاری توست که ما متحمل زیان زیادی شده ایم.

۲۹ بنگر زمان آن است، آری، زمان آن اینک نزدیک است، که جز اینکه تو خودت در دفاع از کشورت و کودکانت شتاب کنی، شمشیر دادگری بر سر تو آویزان است؛ آری، و آن بر سر تو فرود خواهد آمد و تا نابودی کامل تو با تو برخورد خواهد کرد.

Behold, I wait for assistance from you; and, except ye do administer unto our relief, behold, I come unto you, even in the land of Zarahemla, and smite you with the sword, insomuch that ye can have no more power to impede the progress of this people in the cause of our freedom.

For behold, the Lord will not suffer that ye shall live and wax strong in your iniquities to destroy his righteous people.

Behold, can you suppose that the Lord will spare you and come out in judgment against the Lamanites, when it is the tradition of their fathers that has caused their hatred, yea, and it has been redoubled by those who have dissented from us, while your iniquity is for the cause of your love of glory and the vain things of the world?

Ye know that ye do transgress the laws of God, and ye do know that ye do trample them under your feet. Behold, the Lord saith unto me: If those whom ye have appointed your governors do not repent of their sins and iniquities, ye shall go up to battle against them.

And now behold, I, Moroni, am constrained, according to the covenant which I have made to keep the commandments of my God; therefore I would that ye should adhere to the word of God, and send speedily unto me of your provisions and of your men, and also to Helaman.

And behold, if ye will not do this I come unto you speedily; for behold, God will not suffer that we should perish with hunger; therefore he will give unto us of your food, even if it must be by the sword. Now see that ye fulfil the word of God.

Behold, I am Moroni, your chief captain. I seek not for power, but to pull it down. I seek not for honor of the world, but for the glory of my God, and the freedom and welfare of my country. And thus I close mine epistle.

۳۰ بنگر، من منتظر کمک تو هستم؛ و جز اینکه شما به ما یاری کنید، بنگر، من بر شما خواهم آمد، حتی به سرزمین زراحملا، و شما را با شمشیر خواهم زد به اندازه ای که تو دیگر نتوانی هیچ قدرتی بر سر راه پیشرفت این مردم در آرمان آزادیمان داشته باشی.

۳۱ زیرا بنگرید، سرور اجازه نخواهد داد که شما در نابکاری هایتان زندگی کنید و نیرومند شوید تا مردم پرهیزکارش را نابود کنید.

۳۲ بنگرید، آیا می توانید گمان کنید که سرور به شما امان دهد و در داوری علیه لامانیان بیرون آید، هنگامی که این سنت پدرانشان است که سبب بیزاری آنها شده است، آری، و این بدست کسانی که از ما جدا شده اند دوچندان شده است، در حالیکه نابکاری شما به دلیل عشق شما به شکوه و چیزهای بیهوده جهان است؟

۳۳ شما می دانید که از قوانین خدا سرپیچی می کنید و می دانید که آنها را زیر پایتان پامال می کنید. بنگرید، سرور به من می گوید: اگر کسانی که شما به عنوان فرمانروایان تعیین کرده اید از گناهانشان و نابکاری هایشان توبه نکنند، شما بالا به نبرد علیه آنها بروید.

۳۴ و اینک بنگرید، من، مورونی، برپایه پیمانی که بسته ام تا فرمان های خدایم را نگه دارم، ناگزیرم؛ بنابراین من می خواهم که شما به سخن خدا وفا کنید، و به سرعت از آذوقه تان و مردانتان، برای من و همچنین برای هیلامان بفرستید.

۳۵ و بنگرید، اگر شما این را انجام ندهید من به سرعت بر شما خواهم آمد؛ زیرا بنگرید، خدا روا نخواهد داشت که ما از گرسنگی هلاک شویم؛ بنابراین او به ما از غذای شما خواهد داد، حتی اگر این با شمشیر باشد. اینک ببینید که شما سخن خدا را برآورده سازید.

۳۶ بنگرید، من مورونی هستم، سرفرمانده شما. من به دنبال قدرت نیستم، بلکه به دنبال پایین آوردن آن هستم. من به دنبال افتخار جهان نیستم، بلکه به دنبال شکوه خدایم و آزادی و بهروزی کشورم هستم. و بدین گونه من نامه خودم را پایان می دهم.

Behold, now it came to pass that soon after Moroni had sent his epistle unto the chief governor, he received an epistle from Pahoran, the chief governor. And these are the words which he received:

I, Pahoran, who am the chief governor of this land, do send these words unto Moroni, the chief captain over the army. Behold, I say unto you, Moroni, that I do not joy in your great afflictions, yea, it grieves my soul.

But behold, there are those who do joy in your afflictions, yea, insomuch that they have risen up in rebellion against me, and also those of my people who are freemen, yea, and those who have risen up are exceedingly numerous.

And it is those who have sought to take away the judgment-seat from me that have been the cause of this great iniquity; for they have used great flattery, and they have led away the hearts of many people, which will be the cause of sore affliction among us; they have withheld our provisions, and have daunted our freemen that they have not come unto you.

And behold, they have driven me out before them, and I have fled to the land of Gideon, with as many men as it were possible that I could get.

And behold, I have sent a proclamation throughout this part of the land; and behold, they are flocking to us daily, to their arms, in the defence of their country and their freedom, and to avenge our wrongs.

And they have come unto us, insomuch that those who have risen up in rebellion against us are set at defiance, yea, insomuch that they do fear us and durst not come out against us to battle.

They have got possession of the land, or the city, of Zarahemla; they have appointed a king over them, and he hath written unto the king of the Lamanites, in the which he hath joined an alliance with him; in the which alliance he hath agreed to maintain the city of Zarahemla, which maintenance he supposeth will enable the Lamanites to conquer the remainder of the land, and he shall be placed king over this people when they shall be conquered under the Lamanites.

۱ بنگرید، اینک چنین گذشت که اندکی پس از اینکه مورونی نامه اش را به سرفرماندار فرستاده بود، او نامه ای از پهوران سرفرماندار دریافت کرد. و اینها سخنانی هستند که او دریافت کرد:

۲ من، پهوران، که سرفرماندار این سرزمین هستم، این سخنان را به مورونی، سرفرمانده لشکر می فرستم. بنگر، من به تو می گویم، مورونی، که من از رنج های زیاد شما شادی نمی کنم، آری، این روان مرا اندوهگین می کند.

۳ ولی بنگر، هستند کسانی که از رنج های شما شادی می کنند، آری، به اندازه ای که آنها در شورش علیه من و همچنین علیه کسانی از مردم که آزادیخواه هستند بپا خاسته اند، آری، و کسانی که بپا خاسته اند بی اندازه زیادند.

۴ و این آنها هستند که به دنبال گرفتن کرسی داوری از من بوده اند که سبب این نابکاری بزرگ شده اند؛ زیرا آنها چاپلوسی زیادی بکار برده اند و دل های بسیاری از مردم را گمراه کرده اند، که سبب رنج دردناکی میان ما خواهد شد؛ آنها آذوقه ما را دور نگه داشته اند، و آزادیخواهان ما را چنان ترسانده اند که آنان به نزد شما نیامده اند.

۵ و بنگر، آنها مرا از پیش خود رانده اند، و من با همه مردانی که امکان پذیر بود بدست آورم، به سرزمین جدعون گریخته ام.

۶ و بنگر، من بیانیه ای به سراسر این بخش از سرزمین فرستاده ام؛ و بنگر، آنها روزانه با سلاح هایشان، در دفاع از کشورشان و آزادی شان و انتقام گرفتن ستم هایی که بر ما شده به ما می پیوندند.

۷ و آنها به نزد ما آمده اند، به اندازه ای که کسانی را که در شورش علیه ما برخاسته اند به مبارزه می طلبند، آری، به اندازه ای که آنان از ما می ترسند و جرأت بیرون آمدن ندارند تا علیه ما نبرد کنند.

۸ آنان این سرزمین یا شهر زراحملا را به تصرف درآورده اند؛ آنان پادشاهی بر خود تعیین کرده اند، و او به پادشاه لامانیان نوشته است که در آن او با وی هم پیمان شده است؛ که او در آن پیمان نامه پذیرفته است تا از شهر زراحملا نگهداری کند، که او گمان می کند این نگهداری لامانیان را قادر خواهد ساخت تا بر باقیمانده سرزمین پیروز شوند، و هنگامی که لامانیان بر آنها چیره شوند او پادشاه این مردم خواهد شد.

And now, in your epistle you have censured me, but it mattereth not; I am not angry, but do rejoice in the greatness of your heart. I, Pahoran, do not seek for power, save only to retain my judgment-seat that I may preserve the rights and the liberty of my people. My soul standeth fast in that liberty in the which God hath made us free.

And now, behold, we will resist wickedness even unto bloodshed. We would not shed the blood of the Lamanites if they would stay in their own land.

We would not shed the blood of our brethren if they would not rise up in rebellion and take the sword against us.

We would subject ourselves to the yoke of bondage if it were requisite with the justice of God, or if he should command us so to do.

But behold he doth not command us that we shall subject ourselves to our enemies, but that we should put our trust in him, and he will deliver us.

Therefore, my beloved brother, Moroni, let us resist evil, and whatsoever evil we cannot resist with our words, yea, such as rebellions and dissensions, let us resist them with our swords, that we may retain our freedom, that we may rejoice in the great privilege of our church, and in the cause of our Redeemer and our God.

Therefore, come unto me speedily with a few of your men, and leave the remainder in the charge of Lehi and Teancum; give unto them power to conduct the war in that part of the land, according to the Spirit of God, which is also the spirit of freedom which is in them.

Behold I have sent a few provisions unto them, that they may not perish until ye can come unto me.

Gather together whatsoever force ye can upon your march hither, and we will go speedily against those dissenters, in the strength of our God according to the faith which is in us.

And we will take possession of the city of Zarahemla, that we may obtain more food to send forth unto Lehi and Teancum; yea, we will go forth against them in the strength of the Lord, and we will put an end to this great iniquity.

۹ و اینک، در نامه ات تو مرا سرزنش کرده ای، ولی این مهم نیست؛ من خشمگین نیستم بلکه در عظمت دل تو شادمانی می کنم. من، پهوران به دنبال قدرت نیستم، مگر تنها برای پس گرفتن کرسی داوریم که بتوانم حقوق و آزادی مردم را حفظ کنم. روانم در آن آزادی که خدا با آن ما را آزاد ساخت استوار می ایستد.

۱۰ و اینک، بنگر، ما در برابر نابکاری حتی تا خونریزی ایستادگی خواهیم کرد. ما خون لامانیان را نخواهیم ریخت اگر آنها در سرزمین خودشان بمانند.

۱۱ ما خون برادرانمان را نخواهیم ریخت اگر آنها در شورش برنخیزند و علیه ما شمشیر بردارند.

۱۲ ما خودمان را به زیر یوغ بندگی خواهیم آورد اگر این شرط لازم دادگری خدا باشد، یا اگر او ما را فرمان دهد تا چنین کنیم.

۱۳ ولی بنگر او به ما فرمان نمی دهد که ما خودمان را مطیع دشمنانمان کنیم، بلکه ما می بایستی به او توکل کنیم و او ما را رهایی خواهد داد.

۱۴ بنابراین، برادر محبوبم، مورونی بگذار تا در برابر پلیدی ایستادگی کنیم، و هر پلیدی که ما نمی توانیم با سخنانمان در برابرش ایستادگی کنیم، آری، مانند شورش و ناسازگاری، بگذار در برابر آنها با شمشیرهایمان ایستادگی کنیم، که ما بتوانیم آزادیمان را نگاه داریم، که ما بتوانیم در امتیاز بزرگ داشتن کلیسایمان، و در آرمان باز خریدارمان و خدایمان شادمانی کنیم.

۱۵ بنابراین، با چند تن از مردانت به سرعت به نزد من بیا، و بقیه را زیر مسئولیت لیحای و تعانکوم بگذار؛ به آنها برپایه روح خدا که روح آزادی نیز هست که در آنها است، قدرت رهبری جنگ در آن بخش از سرزمین را بده.

۱۶ بنگر من برای آنها کمی آذوقه فرستاده ام، که آنها هلاک نشوند تا زمانی که شما بتوانید به نزد من آیید.

۱۷ هر نیرویی که می توانی در پیشروی خود به اینجا بیاوری گرد هم آور، و ما با نیروی خدایمان برپایه ایمانی که در ما است به سرعت علیه آن ناسازگاران خواهیم رفت.

۱۸ و ما شهر زراحملا را تصرف خواهیم کرد که بتوانیم مواد غذایی بیشتری بدست آوریم تا برای لیحای و تعانکوم بفرستیم؛ آری، ما با نیروی سرور علیه آنها پیش خواهیم رفت و ما به این نابکاری بزرگ پایان خواهیم داد.

And now, Moroni, I do joy in receiving your epistle, for I was somewhat worried concerning what we should do, whether it should be just in us to go against our brethren.

But ye have said, except they repent the Lord hath commanded you that ye should go against them.

See that ye strengthen Lehi and Teancum in the Lord; tell them to fear not, for God will deliver them, yea, and also all those who stand fast in that liberty wherewith God hath made them free. And now I close mine epistle to my beloved brother, Moroni.

۱۹ و اینک، مورونی، من از دریافت نامه ات شادی می کنم، زیرا من دربارهٔ اینکه ما چه می بایستی بکنیم اندکی نگران بودم، اینکه آیا این درست است که ما علیه برادرانمان برویم.

۲۰ ولی تو گفته ای، جز اینکه آنها توبه کنند سرور به تو فرمان داده است که تو می بایستی علیه آنها بروی.

۲۱ ببین که تو لیحای و تعانکوم را در سرور نیرومند کنی؛ به آنها بگو که نترسند، زیرا خدا آنها را رهایی خواهد داد، آری، و نیز همهٔ کسانی که در آن آزادی استوار بایستند که با آن، خدا آنها را آزاد ساخته است. و اینک من نامهٔ خودم را به برادر محبوبم، مورونی، پایان می دهم.

And now it came to pass that when Moroni had received this epistle his heart did take courage, and was filled with exceedingly great joy because of the faithfulness of Pahoran, that he was not also a traitor to the freedom and cause of his country.

But he did also mourn exceedingly because of the iniquity of those who had driven Pahoran from the judgment-seat, yea, in fine because of those who had rebelled against their country and also their God.

And it came to pass that Moroni took a small number of men, according to the desire of Pahoran, and gave Lehi and Teancum command over the remainder of his army, and took his march towards the land of Gideon.

And he did raise the standard of liberty in whatsoever place he did enter, and gained whatsoever force he could in all his march towards the land of Gideon.

And it came to pass that thousands did flock unto his standard, and did take up their swords in the defence of their freedom, that they might not come into bondage.

And thus, when Moroni had gathered together whatsoever men he could in all his march, he came to the land of Gideon; and uniting his forces with those of Pahoran they became exceedingly strong, even stronger than the men of Pachus, who was the king of those dissenters who had driven the freemen out of the land of Zarahemla and had taken possession of the land.

And it came to pass that Moroni and Pahoran went down with their armies into the land of Zarahemla, and went forth against the city, and did meet the men of Pachus, insomuch that they did come to battle.

And behold, Pachus was slain and his men were taken prisoners, and Pahoran was restored to his judgment-seat.

And the men of Pachus received their trial, according to the law, and also those king-men who had been taken and cast into prison; and they were executed according to the law; yea, those men of Pachus and those king-men, whosoever would not take up arms in the defence of their country, but would fight against it, were put to death.

۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که مورونی این نامه را دریافت کرد در دلش شهامت یافت، و به سبب وفاداری پهوران، اینکه او نسبت به آزادی و آرمان کشورش نیز میهن فروش نبوده، آکنده از شادی بی اندازه بزرگی شد.

۲ ولی او همچنین به سبب نابکاری کسانی که پهوران را از کرسی داوری رانده بودند، آری، خلاصه به سبب کسانی که علیه کشورشان و نیز علیه خدایشان شورش کرده بودند، بی اندازه سوگواری کرد.

۳ و چنین گذشت که مورونی، برپایه خواسته پهوران، تعداد کمی از مردان را برداشت و فرماندهی بقیه لشکرش را به لیحای و تعانکوم داد و به سوی سرزمین جدعون پیش رفت.

۴ و او در هر جایی که وارد شد پرچم آزادی را برافراشت، و در همه پیشرویش به سوی سرزمین جدعون هر نیرویی که می توانست بدست آورد.

۵ و چنین گذشت که هزاران تن به زیر پرچم او گرد آمدند، و شمشیرهایشان را در دفاع از آزادیشان برداشتند که آنها به بندگی درنیایند.

۶ و بدین گونه، هنگامی که مورونی با همه مردانی که در همه پیشرویش می توانست گرد هم آورد به سرزمین جدعون آمد؛ و نیروهایش را با نیروهای پهوران یکی کرده آنها بی اندازه نیرومند شدند، حتی نیرومندتر از مردان پکاس، که پادشاه آن ناسازگارانی بود که آزادیخواهان را از سرزمین زراحملا بیرون رانده بودند، و سرزمین را به تصرف درآورده بودند.

۷ و چنین گذشت که مورونی و پهوران با لشکریانشان پایین به سوی سرزمین زراحملا رفتند، و علیه شهر پیش رفتند، و با مردان پکاس رویارو شدند، به اندازه ای که با آنها نبرد کردند.

۸ و بنگرید، پکاس کشته شد و مردانش اسیر شدند، و پهوران به کرسی داوری باز آورده شد.

۹ و مردان پکاس و سلطنت طلبانی که گرفته شده بودند و به زندان انداخته شده بودند نیز برپایه قانون دادرسی شدند؛ و آنها برپایه قانون اعدام شدند؛ آری، آن مردان پکاس و آن سلطنت طلبان، همه کسانی که نمی خواستند در دفاع از کشورشان سلاح بگیرند، بلکه می خواستند علیه آن بجنگند، کشته شدند.

And thus it became expedient that this law should be strictly observed for the safety of their country; yea, and whosoever was found denying their freedom was speedily executed according to the law.

And thus ended the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi; Moroni and Pahoran having restored peace to the land of Zarahemla, among their own people, having inflicted death upon all those who were not true to the cause of freedom.

And it came to pass in the commencement of the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi, Moroni immediately caused that provisions should be sent, and also an army of six thousand men should be sent unto Helaman, to assist him in preserving that part of the land.

And he also caused that an army of six thousand men, with a sufficient quantity of food, should be sent to the armies of Lehi and Teancum. And it came to pass that this was done to fortify the land against the Lamanites.

And it came to pass that Moroni and Pahoran, leaving a large body of men in the land of Zarahemla, took their march with a large body of men towards the land of Nephihah, being determined to overthrow the Lamanites in that city.

And it came to pass that as they were marching towards the land, they took a large body of men of the Lamanites, and slew many of them, and took their provisions and their weapons of war.

And it came to pass after they had taken them, they caused them to enter into a covenant that they would no more take up their weapons of war against the Nephites.

And when they had entered into this covenant they sent them to dwell with the people of Ammon, and they were in number about four thousand who had not been slain.

And it came to pass that when they had sent them away they pursued their march towards the land of Nephihah. And it came to pass that when they had come to the city of Nephihah, they did pitch their tents in the plains of Nephihah, which is near the city of Nephihah.

۱۰ و بدین گونه لازم شد که برای امنیت کشورشان این قانون اکیداً رعایت شود؛ آری، و هر کسی که در حال انکار آزادیشان یافت می شد برپایه قانون به سرعت اعدام می شد.

۱۱ و بدین گونه سال سی ام از فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت؛ مورونی و پهوران، مرگ را بر سر همه کسانی که نسبت به آرمان آزادی راستین نبودند آورده، آرامش را در سرزمین زراحلا در میان مردم خودشان باز گرداندند.

۱۲ و چنین گذشت در آغاز سی و یکمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، مورونی بیدرنگ و اداشت که آذوقه فرستاده شود، و نیز لشکری شش هزار نفره به نزد هیلامان فرستاده شود، تا او را در حفظ آن بخش از سرزمین کمک کنند.

۱۳ و او همچنین و اداشت که یک لشکر شش هزار نفره نیز، با مواد غذایی به اندازه کافی، به لشکریان لیحای و تعانکوم فرستاده شود. و چنین گذشت که این انجام شد تا آن سرزمین در برابر لامانیان مستحکم شود.

۱۴ و چنین گذشت که مورونی و پهوران، جمعیت بزرگی از مردان را در سرزمین زراحلا گذاشته، مصمم بوده تا لامانیان را در آن سرزمین برانداخته، با جمعیت بزرگی از مردان به سوی سرزمین نیفایحا پیشروی کردند.

۱۵ و چنین گذشت که همچنان که آنها به سوی آن سرزمین پیشروی می کردند، آنها جمعیت بزرگی از مردان لامانیان را گرفتند و بسیاری از آنان را کشتند و آذوقه آنان و اسلحه های جنگی آنان را گرفتند.

۱۶ و چنین گذشت پس از اینکه آنها آنان را گرفتند، آنان را و اداشتند تا به پیمانی وارد شوند که آنان دیگر اسلحه های جنگیشان را علیه نیفایان برندارند.

۱۷ و هنگامی که آنان به این پیمان وارد شدند آنها آنان را فرستادند تا با مردم عمون زندگی کنند، و تعداد آنان که کشته نشده بودند نزدیک به چهار هزار نفر بود.

۱۸ و چنین گذشت که هنگامی که آنها آنان را فرستادند، به پیشرویشان به سوی سرزمین نیفایحا ادامه دادند. و چنین گذشت که هنگامی که آنها به شهر نیفایحا رسیدند، در دشت های نیفایحا، که نزدیک شهر نیفایحا است چادرهایشان را زدند.

Now Moroni was desirous that the Lamanites should come out to battle against them, upon the plains; but the Lamanites, knowing of their exceedingly great courage, and beholding the greatness of their numbers, therefore they durst not come out against them; therefore they did not come to battle in that day.

And when the night came, Moroni went forth in the darkness of the night, and came upon the top of the wall to spy out in what part of the city the Lamanites did camp with their army.

And it came to pass that they were on the east, by the entrance; and they were all asleep. And now Moroni returned to his army, and caused that they should prepare in haste strong cords and ladders, to be let down from the top of the wall into the inner part of the wall.

And it came to pass that Moroni caused that his men should march forth and come upon the top of the wall, and let themselves down into that part of the city, yea, even on the west, where the Lamanites did not camp with their armies.

And it came to pass that they were all let down into the city by night, by the means of their strong cords and their ladders; thus when the morning came they were all within the walls of the city.

And now, when the Lamanites awoke and saw that the armies of Moroni were within the walls, they were affrighted exceedingly, insomuch that they did flee out by the pass.

And now when Moroni saw that they were fleeing before him, he did cause that his men should march forth against them, and slew many, and surrounded many others, and took them prisoners; and the remainder of them fled into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

Thus had Moroni and Pahoran obtained the possession of the city of Nephiah without the loss of one soul; and there were many of the Lamanites who were slain.

Now it came to pass that many of the Lamanites that were prisoners were desirous to join the people of Ammon and become a free people.

۱۹ اینک مورونی خواستار بود که لامانیان بیرون به دشت برای نبرد علیه آنها بیایند؛ ولی لامانیان از شهادت بی اندازه زیادشان آگاه بوده و تعداد زیادشان را دیده، از این رو جرأت نکردند علیه آنها بیرون آیند؛ بنابراین آنها در آن روز برای نبرد بیرون نیامدند.

۲۰ و هنگامی که شب فرا رسید، مورونی در تاریکی شب پیش رفت و بر بالای دیوار رفت تا بفهمد در چه بخشی از شهر، لامانیان با لشکرشان اردو زده اند.

۲۱ و چنین گذشت که آنها در شرق، نزدیک دروازه بودند؛ و آنها همه خواب بودند. و اینک مورونی به سوی لشکرش بازگشت و واداشت که آنها به سرعت ریسمان های نیرومند و نردبان هایی را آماده کنند تا از بالای دیوار پایین به بخش درونی دیوار برسند.

۲۲ و چنین گذشت که مورونی واداشت که مردانش پیش رفته و به بالای دیوار بروند و خودشان را پایین به آن بخش شهر، آری، یعنی در غرب، جایی که لامانیان با لشکریشان اردو زده بودند، برسانند.

۲۳ و چنین گذشت که آنها همه در شب، با بکارگیری ریسمان های نیرومندشان و نردبان هایشان پایین به درون شهر رفتند؛ بدین گونه هنگامی که بامداد فرا رسید، آنها همه در درون دیوارهای شهر بودند.

۲۴ و اینک، هنگامی که لامانیان بیدار شدند و دیدند که لشکریان مورونی در درون دیوارها بودند، آنها بی اندازه ترسیدند، به اندازه ای که آنها از راه گذرگاه گریختند.

۲۵ و اینک هنگامی که مورونی دید که آنها از برابر او گریختند واداشت که مردانش علیه آنها پیشروی کنند، و بسیاری را کشتند و بسیاری دیگر را محاصره کردند و آنها را اسیر کردند؛ و باقیمانده آنها به سرزمین مورونی که در مرزهای کنار دریا بود گریختند.

۲۶ بدین گونه مورونی و پهوران شهر نیفایحا را بدون از دست دادن یک تن به تصرف درآوردند؛ و بسیاری از لامانیان بودند که کشته شدند.

۲۷ اینک چنین گذشت که بسیاری از لامانیانی که اسیر بودند خواستار بودند تا به مردم عمون بپیوندند و مردمی آزاد بشوند.

And it came to pass that as many as were desirous, unto them it was granted according to their desires.

Therefore, all the prisoners of the Lamanites did join the people of Ammon, and did begin to labor exceedingly, tilling the ground, raising all manner of grain, and flocks and herds of every kind; and thus were the Nephites relieved from a great burden; yea, insomuch that they were relieved from all the prisoners of the Lamanites.

Now it came to pass that Moroni, after he had obtained possession of the city of Nephahah, having taken many prisoners, which did reduce the armies of the Lamanites exceedingly, and having regained many of the Nephites who had been taken prisoners, which did strengthen the army of Moroni exceedingly; therefore Moroni went forth from the land of Nephahah to the land of Lehi.

And it came to pass that when the Lamanites saw that Moroni was coming against them, they were again frightened and fled before the army of Moroni.

And it came to pass that Moroni and his army did pursue them from city to city, until they were met by Lehi and Teancum; and the Lamanites fled from Lehi and Teancum, even down upon the borders by the seashore, until they came to the land of Moroni.

And the armies of the Lamanites were all gathered together, insomuch that they were all in one body in the land of Moroni. Now Ammoron, the king of the Lamanites, was also with them.

And it came to pass that Moroni and Lehi and Teancum did encamp with their armies round about in the borders of the land of Moroni, insomuch that the Lamanites were encircled about in the borders by the wilderness on the south, and in the borders by the wilderness on the east.

۲۸ و چنین گذشت که همه کسانی که خواستار این بودند، به آنها برپایه خواسته شان عطا شد.

۲۹ بنابراین، همه اسیران لامانیان به مردم عمون پیوستند، و شروع نمودند به بی اندازه زحمت کشیدن، زمین را کشت کرده، همه گونه غله، و گله و رمه از هر گونه پرورش داده؛ و بدین گونه نیفایان از زیر بار سنگینی آسوده شده، آری، به اندازه ای که آنها از همه اسیران لامانیان آسوده شدند.

۳۰ اینک چنین گذشت که مورونی، پس از اینکه او شهر نیفایا را به تصرف درآورد، اسیران بسیاری را گرفته که لشکریان لامانیان را بی اندازه کاهش داد، و بسیاری از نیفایان که اسیر شده بودند را پس گرفت، که لشکر مورونی را بی اندازه نیرومند کرد؛ بنابراین مورونی از سرزمین نیفایا به سوی سرزمین لیحای پیشروی کرد.

۳۱ و چنین گذشت که هنگامی که لامانیان دیدند که مورونی علیه آنها می آمد، آنها دوباره وحشت زده شدند و از برابر لشکر مورونی گریختند.

۳۲ و چنین گذشت که مورونی و لشکرش آنها را شهر به شهر دنبال کردند، تا اینکه آنها با لیحای و تعانکوم رویارو شدند؛ و لامانیان از لیحای و تعانکوم گریختند، حتی تا پایین به سوی مرزهای کنار دریا، تا اینکه آنها به سرزمین مورونی رسیدند.

۳۳ و لشکریان لامانیان همه گرد هم آمدند، به اندازه ای که آنها همه در سرزمین مورونی یک جمعیت شدند. اینک عمورون، پادشاه لامانیان، نیز با آنها بود.

۳۴ و چنین گذشت که مورونی و لیحای و تعانکوم با لشکریانشان در دور و بر مرزهای سرزمین مورونی اردو زدند، به اندازه ای که لامانیان در مرزهای کنار بیابان در جنوب، و مرزهای کنار بیابان در شرق محاصره شدند.

And thus they did encamp for the night. For behold, the Nephites and the Lamanites also were weary because of the greatness of the march; therefore they did not resolve upon any stratagem in the night-time, save it were Teancum; for he was exceedingly angry with Ammoron, insomuch that he considered that Ammoron, and Amalickiah his brother, had been the cause of this great and lasting war between them and the Lamanites, which had been the cause of so much war and bloodshed, yea, and so much famine.

And it came to pass that Teancum in his anger did go forth into the camp of the Lamanites, and did let himself down over the walls of the city. And he went forth with a cord, from place to place, insomuch that he did find the king; and he did cast a javelin at him, which did pierce him near the heart. But behold, the king did awaken his servants before he died, insomuch that they did pursue Teancum, and slew him.

Now it came to pass that when Lehi and Moroni knew that Teancum was dead they were exceedingly sorrowful; for behold, he had been a man who had fought valiantly for his country, yea, a true friend to liberty; and he had suffered very many exceedingly sore afflictions. But behold, he was dead, and had gone the way of all the earth.

Now it came to pass that Moroni marched forth on the morrow, and came upon the Lamanites, insomuch that they did slay them with a great slaughter; and they did drive them out of the land; and they did flee, even that they did not return at that time against the Nephites.

And thus ended the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus they had had wars, and bloodsheds, and famine, and affliction, for the space of many years.

And there had been murders, and contentions, and dissensions, and all manner of iniquity among the people of Nephi; nevertheless for the righteous' sake, yea, because of the prayers of the righteous, they were spared.

۳۵ و بدین گونه آنها برای شب اردو زدند. زیرا بنگرید، نیفایان و نیز لامانیان به سبب زیادی پیشرویشان خسته بودند؛ بنابراین آنها در هنگام شب هیچ برنامه ترفندی نریختند، مگر تعانکوم؛ زیرا او بی اندازه بر عمورون خشمگین بود، به اندازه ای که او باور داشت که عمورون، و املیخیا برادر او، سبب این جنگ بزرگ و دراز مدّت بین آنها و لامانیان بوده اند، که سبب چنین جنگ و خونریزی، آری، و چنین قحطی زیادی شده اند.

۳۶ و چنین گذشت که تعانکوم در خشمش به سوی اردوی لامانیان پیش رفت، و خودش را از بالای دیوارهای شهر پایین آورد. و او با طنابی از جایی به جایی پیش رفت، به اندازه ای که او پادشاه را یافت؛ و او نیزه ای به او فرو کرد، که به نزدیک قلبش رخنه کرد. ولی بنگرید، پادشاه پیش از اینکه بمیرد خدمتگزارانش را بیدار کرد، به اندازه ای که آنها تعانکوم را دنبال کردند و او را کشتند.

۳۷ اینک چنین گذشت که هنگامی که لیحای و مورونی دانستند که تعانکوم مرده است آنها بی اندازه اندوهگین شدند؛ زیرا بنگرید، او مردی بود که برای کشورش با دلاوری جنگیده بود، آری، یک دوست راستین برای آزادی؛ و او رنج های بی اندازه دردناکی را تحمل کرده بود. ولی بنگرید، او مرده بود، و به راه همه زمینیان رفته بود.

۳۸ اینک چنین گذشت که مورونی فردایش پیشروی کرد و بر سر لامانیان آمد، به اندازه ای که آنها آنان را در کشتاری بزرگ کشتند؛ و آنان را از سرزمین بیرون راندند؛ و آنان گریختند، حتی اینکه آنان در آن زمان علیه نیفایان بازنگشتند.

۳۹ و بدین گونه سی و یکمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت؛ و بدین گونه آنها برای مدّت چندین سال جنگ و خونریزی و قحطی و رنج داشتند.

۴۰ و در میان مردم نیفای آدم کشی ها و درگیری ها و ناسازگاری ها و همه گونه نابکاری بود؛ با این وجود برای خاطر پرهیزکاران، آری، به سبب نیایش های پرهیزکاران، آنها امان داده شدند.

But behold, because of the exceedingly great length of the war between the Nephites and the Lamanites many had become hardened, because of the exceedingly great length of the war; and many were softened because of their afflictions, insomuch that they did humble themselves before God, even in the depth of humility.

And it came to pass that after Moroni had fortified those parts of the land which were most exposed to the Lamanites, until they were sufficiently strong, he returned to the city of Zarahemla; and also Helaman returned to the place of his inheritance; and there was once more peace established among the people of Nephi.

And Moroni yielded up the command of his armies into the hands of his son, whose name was Moronihah; and he retired to his own house that he might spend the remainder of his days in peace.

And Pahoran did return to his judgment-seat; and Helaman did take upon him again to preach unto the people the word of God; for because of so many wars and contentions it had become expedient that a regulation should be made again in the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth, and did declare the word of God with much power unto the convincing of many people of their wickedness, which did cause them to repent of their sins and to be baptized unto the Lord their God.

And it came to pass that they did establish again the church of God, throughout all the land.

Yea, and regulations were made concerning the law. And their judges, and their chief judges were chosen.

And the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to multiply and to wax exceedingly strong again in the land. And they began to grow exceedingly rich.

But notwithstanding their riches, or their strength, or their prosperity, they were not lifted up in the pride of their eyes; neither were they slow to remember the Lord their God; but they did humble themselves exceedingly before him.

۴۱ ولی بنگرید، به سبب طولانی بودن بی اندازه زیاد جنگ بین نیفایان و لامانیان، بسیاری سرسخت شده بودند، به سبب طولانی بودند بی اندازه زیاد جنگ؛ و بسیاری به سبب رنج هایشان نرم شدند، به اندازه ای که آنها خودشان را حتی تا اعماق فروتنی در برابر خدا فروتن کردند.

۴۲ و چنین گذشت که پس از اینکه مورونی آن بخشهای سرزمین که بیشترین رویارویی با لامانیان را داشتند مستحکم کرده بود، تا اینکه آنها به اندازه کافی نیرومند شدند، او به شهر زراحملا بازگشت؛ و هیلامان نیز به مکان میراثیش بازگشت؛ و بار دیگر آرامش در میان مردم نیفای برپا شد.

۴۳ و مورونی فرماندهی لشکریانش را به دست پسرش، که نامش مورونیا بود، واگذار کرد؛ و او در خانه خودش بازنشسته شد که او بتواند باقیمانده روزگارش را در آرامش بگذراند.

۴۴ و پهوران به کرسی داوایش بازگشت؛ و هیلامان دوباره بر خود گرفت تا به مردم سخن خدا را موعظه کند؛ زیرا به سبب جنگ ها و درگیری های بسیار زیاد، این لازم بود که دوباره در کلیسا یک آیین نامه ای درست شود.

۴۵ بنابراین، هیلامان و برادرانش پیش رفتند، و سخن خدا را با قدرت زیاد به متقاعد کردن مردم بسیاری از نابکاریشان اعلام کردند، که سبب شد آنها از گناهانشان توبه کنند و به نزد سرور خدایشان تعمیم یابند.

۴۶ و چنین گذشت که آنها دوباره کلیسای خدا را در سراسر همه آن سرزمین برپا کردند.

۴۷ آری، و آیین نامه هایی نسبت به قانون درست شد. و داوران آنها و داوران اعظم آنها برگزیده شدند.

۴۸ و مردم نیفای دوباره شروع به کامروایی در سرزمین نمودند و شروع به افزایش یافتن و بی اندازه نیرومند شدن در آن سرزمین نمودند. و آنها شروع به بی اندازه ثروتمند شدن نمودند.

۴۹ ولی با وجود ثروتشان یا نیرویشان یا کامروایی شان، آنها نه غرق در غرور چشمهایشان شدند نه در به یادآوری سرور خدایشان آنها گند شدند؛ بلکه آنها خودشان را بی اندازه در برابر او فروتن کردند.

Yea, they did remember how great things the Lord had done for them, that he had delivered them from death, and from bonds, and from prisons, and from all manner of afflictions, and he had delivered them out of the hands of their enemies.

And they did pray unto the Lord their God continually, insomuch that the Lord did bless them, according to his word, so that they did wax strong and prosper in the land.

And it came to pass that all these things were done. And Helaman died, in the thirty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

۵۰ آری، آنها به یاد داشتند چه چیزهای بزرگی را سرور برای آنها انجام داده بود، که او آنها را از مرگ و از بندگی و از زندان و از همه گونه رنجی رهایی داده بود، و او آنها را از دست دشمنانشان رهایی داده بود.

۵۱ و آنها به درگاه سرور خدایشان پیوسته نیایش می کردند، به اندازه ای که سرور برپایه سخنش به آنها برکت داد، آنچنان که آنها در آن سرزمین نیرومند و کامروا شدند.

۵۲ و چنین گذشت که همه این چیزها انجام شد. و هیلامان در سی و پنجمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای مُرد.

And it came to pass in the commencement of the thirty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Shiblon took possession of those sacred things which had been delivered unto Helaman by Alma.

And he was a just man, and he did walk uprightly before God; and he did observe to do good continually, to keep the commandments of the Lord his God; and also did his brother.

And it came to pass that Moroni died also. And thus ended the thirty and sixth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the thirty and seventh year of the reign of the judges, there was a large company of men, even to the amount of five thousand and four hundred men, with their wives and their children, departed out of the land of Zarahemla into the land which was northward.

And it came to pass that Hagoth, he being an exceedingly curious man, therefore he went forth and built him an exceedingly large ship, on the borders of the land Bountiful, by the land Desolation, and launched it forth into the west sea, by the narrow neck which led into the land northward.

And behold, there were many of the Nephites who did enter therein and did sail forth with much provisions, and also many women and children; and they took their course northward. And thus ended the thirty and seventh year.

And in the thirty and eighth year, this man built other ships. And the first ship did also return, and many more people did enter into it; and they also took much provisions, and set out again to the land northward.

And it came to pass that they were never heard of more. And we suppose that they were drowned in the depths of the sea. And it came to pass that one other ship also did sail forth; and whither she did go we know not.

And it came to pass that in this year there were many people who went forth into the land northward. And thus ended the thirty and eighth year.

۱ و چنین گذشت در آغاز سی و ششمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، که شبِلون آن چیزهای مقدّسی که از سوی آلما به هیلامان سپرده شده بودند را در اختیار گرفت.

۲ و او مرد دادگری بود، و او در برابر خدا با سربلندی گام برمی داشت؛ و او می کوشید تا پیوسته کار نیک کند، تا فرمان های خدایش سرور را نگه دارد؛ و برادرش نیز اینچنین می کرد.

۳ و چنین گذشت که مورونی نیز مُرد. و بدین گونه سی و ششمین سال فرمانروایی داوران پایان یافت.

۴ و چنین گذشت که در سی و هفتمین سال فرمانروایی داوران، یک دسته بزرگی از مردان، حتی به اندازه پنج هزار و چهار صد مرد، با زنانشان و فرزندانشان، از سرزمین زراحملا روانه سرزمینی که در شمال بود شدند.

۵ و چنین گذشت که هاگوت، او بی اندازه مرد کنجکاو بوده، بنابراین او پیش رفت و برای خودش در مرزهای سرزمین خُرّمساران، کنار سرزمین ویرانه، یک کشتی بی اندازه بزرگی ساخت، و آن را در دریای غربی در کنار گردنه باریکی که به سرزمین شمالی رهنمون می شد به آب انداخت.

۶ و بنگرید، بسیاری از نیفایان بودند که به آن وارد شدند و با آذوقه زیاد و همچنین زنان و فرزندان بسیاری دریانوردی کردند؛ و آنها راهشان را به سوی شمال پیش گرفتند. و بدین گونه سی و هفتمین سال پایان یافت.

۷ و در سی و هشتمین سال، این مرد کشتی های دیگری ساخت. و نخستین کشتی نیز بازگشت و مردم بیشتری به آن وارد شدند؛ و آنها نیز آذوقه زیادی برداشتند و دوباره به سوی سرزمین شمالی رفتند.

۸ و چنین گذشت که دیگر از آنها هرگز شنیده نشد. و ما گمان می کنیم که آنها در اعماق دریا غرق شدند. و چنین گذشت که کشتی دیگری نیز دریانوردی کرد؛ و آیا به کجا رفت ما نمی دانیم.

۹ و چنین گذشت که در این سال مردم بسیاری بودند که به سوی سرزمین شمالی پیش رفتند. و بدین گونه سی و هشتمین سال پایان یافت.

And it came to pass in the thirty and ninth year of the reign of the judges, Shiblon died also, and Corianton had gone forth to the land northward in a ship, to carry forth provisions unto the people who had gone forth into that land.

Therefore it became expedient for Shiblon to confer those sacred things, before his death, upon the son of Helaman, who was called Helaman, being called after the name of his father.

Now behold, all those engravings which were in the possession of Helaman were written and sent forth among the children of men throughout all the land, save it were those parts which had been commanded by Alma should not go forth.

Nevertheless, these things were to be kept sacred, and handed down from one generation to another; therefore, in this year, they had been conferred upon Helaman, before the death of Shiblon.

And it came to pass also in this year that there were some dissenters who had gone forth unto the Lamanites; and they were stirred up again to anger against the Nephites.

And also in this same year they came down with a numerous army to war against the people of Moronihah, or against the army of Moronihah, in the which they were beaten and driven back again to their own lands, suffering great loss.

And thus ended the thirty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the account of Alma, and Helaman his son, and also Shiblon, who was his son.

۱۰ و چنین گذشت در سی و نهمین سال فرمانروایی داوران، شبلون نیز مُرد، و کوریانتون در یک کشتی به سرزمین شمالی رفته بود، تا برای مردمی که به آن سرزمین رفته بودند آذوقه ببرد.

۱۱ بنابراین برای شبلون لازم شد تا آن چیزهای مقدّس را پیش از مرگش، به پسر هیلامان که بنام پدرش هیلامان خوانده می شد بسپارد.

۱۲ اینک بنگرید، همه آن کنده کاری هایی که در تصرّف هیلامان بودند نوشته شدند و به میان فرزندان آدمی در سراسر همه سرزمین فرستاده شدند، مگر آن بخش هایی که از سوی آلما فرمان داده شده بودند که نمی بایستی پیش روند.

۱۳ با این وجود، این چیزها می بایستی مقدّس باقی می ماندند و از نسلی به دیگری دست به دست می شدند؛ بنابراین، در این سال، پیش از مرگ شبلون، آنها به هیلامان سپرده شدند.

۱۴ و چنین گذشت در این سال نیز برخی ناسازگاران بودند که به نزد لامانیان رفته بودند؛ و آنها دوباره به خشم علیه نیفایان برانگیخته شدند.

۱۵ و در همین سال نیز آنها با لشکر بیشماری پایین آمدند تا علیه مردم مورونیا، یا علیه لشکر مورونیا جنگ کنند، که در آن آنها زجر از دست دادن بسیاری را کشیده، شکست خوردند و دوباره به سرزمین های خودشان پس رانده شدند.

۱۶ و بدین گونه سی و نهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۱۷ و بدین گونه سرگذشت آلما و هیلامان پسرش، و نیز شبلون که پسر او بود پایان یافت.

The Book of Helaman

An account of the Nephites. Their wars and contentions, and their dissensions. And also the prophecies of many holy prophets, before the coming of Christ, according to the records of Helaman, who was the son of Helaman, and also according to the records of his sons, even down to the coming of Christ. And also many of the Lamanites are converted. An account of their conversion. An account of the righteousness of the Lamanites, and the wickedness and abominations of the Nephites, according to the record of Helaman and his sons, even down to the coming of Christ, which is called the book of Helaman, and so forth.

Helaman 1

And now behold, it came to pass in the commencement of the fortieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there began to be a serious difficulty among the people of the Nephites.

For behold, Pahoran had died, and gone the way of all the earth; therefore there began to be a serious contention concerning who should have the judgment-seat among the brethren, who were the sons of Pahoran.

Now these are their names who did contend for the judgment-seat, who did also cause the people to contend: Pahoran, Paanchi, and Pacumeni.

Now these are not all the sons of Pahoran (for he had many), but these are they who did contend for the judgment-seat; therefore, they did cause three divisions among the people.

Nevertheless, it came to pass that Pahoran was appointed by the voice of the people to be chief judge and a governor over the people of Nephi.

And it came to pass that Pacumeni, when he saw that he could not obtain the judgment-seat, he did unite with the voice of the people.

But behold, Paanchi, and that part of the people that were desirous that he should be their governor, was exceedingly wroth; therefore, he was about to flatter away those people to rise up in rebellion against their brethren.

کتاب هیلامان

سرگذشت نیفایان. جنگ ها و درگیری های آنها و ناسازگاری های آنها. و نیز نبوت های بسیاری از پیامبران مقدس، پیش از آمدن مسیح، برپایه نگاشته های هیلامان که پسر هیلامان بود، و نیز برپایه نگاشته های پسرانش، حتی تا آمدن مسیح. و نیز بسیاری از لامانیان می گروند. سرگذشتی از گرویدن آنها. سرگذشت پرهیزکاری لامانیان و نابکاری و کارهای پلید نیفایان، حتی تا آمدن مسیح، برپایه نگاشته هیلامان و پسرانش که کتاب هیلامان خوانده می شود، و ادامه آن.

هیلامان ۱

- ۱ و اینک بنگرید، چنین گذشت در آغاز چهلمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، دشواری جدی در میان مردم نیفای شروع شد.
- ۲ زیرا بنگرید، پهوران مُرده بود و به راه همه زمینیان رفته بود؛ بنابراین درباره اینکه چه کسی در میان برادران، که پسران پهوران بودند، کرسی داوری را داشته باشد درگیری جدی شروع شد.
- ۳ اینک نام آنهایی که برای کرسی داوری درگیر شدند، که مردم را نیز واداشتند تا درگیر شوند اینها هستند: پهوران، پعانکی و پاکومنی.
- ۴ اینک اینها همه پسران پهوران نیستند (زیرا او پسران زیادی داشت)، ولی اینها آنهایی هستند که برای کرسی داوری درگیر شدند؛ بنابراین، آنها در میان مردم سه شاخه پدید آوردند.
- ۵ با این وجود، چنین گذشت که پهوران با رأی مردم تعیین شد تا داور اعظم و یک فرماندار بر مردم نیفای باشد.
- ۶ و چنین گذشت که پاکومنی، هنگامی که دید که او نتوانست کرسی داوری را بدست آورد، او به رأی مردم تن داد.
- ۷ ولی بنگرید، پعانکی و آن بخش از مردم که خواستار بودند که او فرمانروای آنها باشد، بی اندازه خشمگین شدند؛ بنابراین، او نزدیک بود چاپلوسی آن مردم را کند تا در شورش علیه برادرانشان برخیزند.

And it came to pass as he was about to do this, behold, he was taken, and was tried according to the voice of the people, and condemned unto death; for he had raised up in rebellion and sought to destroy the liberty of the people.

Now when those people who were desirous that he should be their governor saw that he was condemned unto death, therefore they were angry, and behold, they sent forth one Kishkumen, even to the judgment-seat of Pahoran, and murdered Pahoran as he sat upon the judgment-seat.

And he was pursued by the servants of Pahoran; but behold, so speedy was the flight of Kishkumen that no man could overtake him.

And he went unto those that sent him, and they all entered into a covenant, yea, swearing by their everlasting Maker, that they would tell no man that Kishkumen had murdered Pahoran.

Therefore, Kishkumen was not known among the people of Nephi, for he was in disguise at the time that he murdered Pahoran. And Kishkumen and his band, who had covenanted with him, did mingle themselves among the people, in a manner that they all could not be found; but as many as were found were condemned unto death.

And now behold, Pacumeni was appointed, according to the voice of the people, to be a chief judge and a governor over the people, to reign in the stead of his brother Pahoran; and it was according to his right. And all this was done in the fortieth year of the reign of the judges; and it had an end.

And it came to pass in the forty and first year of the reign of the judges, that the Lamanites had gathered together an innumerable army of men, and armed them with swords, and with cimeters and with bows, and with arrows, and with head-plates, and with breastplates, and with all manner of shields of every kind.

And they came down again that they might pitch battle against the Nephites. And they were led by a man whose name was Coriantumr; and he was a descendant of Zarahemla; and he was a dissenter from among the Nephites; and he was a large and a mighty man.

۸ و چنین گذشت که او در آستانه انجام این کار بود، بنگرید که او گرفته شد، و برپایه رأی مردم دادرسی شد و به مرگ محکوم شد؛ زیرا او شورش بپا کرده بود و به دنبال نابودی آزادی مردم برآمده بود.

۹ اینک هنگامی که آن مردمی که خواستار بودند که او فرماندار آنها باشد دیدند که او به مرگ محکوم شد، بنابراین آنها خشمگین شدند، و بنگرید، آنها کیشکومان را پیش فرستادند، حتی به کرسی داوری پهوران، و پهوران را همین که بر کرسی داوری نشست کشت.

۱۰ و او از سوی خدمتگزاران پهوران دنبال شد؛ ولی بنگرید، چنان سریع بود گریختن کیشکومان که هیچ کسی نتوانست او را بگیرد.

۱۱ و او به نزد کسانی که او را فرستاده بودند رفت، و آنها همه به پیمانی وارد شدند، آری، به پروردگار ابدی خود سوگند یاد کرده، که آنها به هیچ کسی نخواهند گفت که کیشکومان پهوران را کشته است.

۱۲ بنابراین، کیشکومان در میان مردم نیفای شناخته نشد، زیرا در زمانی که پهوران را کشت او در لباسی ناآشنا بود. و کیشکومان و جمعیتش که با او پیمان بسته بودند، خودشان را در میان مردم درآمیختند به گونه ای که هیچکدام از آنها نمی توانستند پیدا شوند؛ ولی همه کسانی که پیدا می شدند محکوم به مرگ می شدند.

۱۳ و اینک بنگرید، پاکومنی، برپایه رأی مردم تعیین شد تا یک داور اعظم و فرماندار بر مردم باشد، تا بجای برادرش پهوران فرمانروایی کند؛ و این حق وی بود. و همه این در چهلمین سال فرمانروایی داوران انجام شد؛ و آن پایان یافت.

۱۴ و چنین گذشت در چهل و یکمین سال فرمانروایی داوران، که لامانیان لشکر بیشماری از مردان را گرد هم آوردند و آنها را با شمشیر و با دشنه، و با تیر و کمان، و با کلاهخود و جوشن، و با همه گونه سپری از هر گونه مسلح کردند.

۱۵ و آنها دوباره پایین آمدند که بتوانند علیه نیفایان نبردی بپا کنند. و آنها از سوی مردی که نامش کوریانتومر بود رهبری می شدند؛ و او یک نواده زراحلا بود؛ و او از ناسازگاران میان نیفایان بود؛ و او مردی دُرشت و توانمند بود.

Therefore, the king of the Lamanites, whose name was Tubaloth, who was the son of Ammoron, supposing that Coriantumr, being a mighty man, could stand against the Nephites, with his strength and also with his great wisdom, insomuch that by sending him forth he should gain power over the Nephites—

Therefore he did stir them up to anger, and he did gather together his armies, and he did appoint Coriantumr to be their leader, and did cause that they should march down to the land of Zarahemla to battle against the Nephites.

And it came to pass that because of so much contention and so much difficulty in the government, that they had not kept sufficient guards in the land of Zarahemla; for they had supposed that the Lamanites durst not come into the heart of their lands to attack that great city Zarahemla.

But it came to pass that Coriantumr did march forth at the head of his numerous host, and came upon the inhabitants of the city, and their march was with such exceedingly great speed that there was no time for the Nephites to gather together their armies.

Therefore Coriantumr did cut down the watch by the entrance of the city, and did march forth with his whole army into the city, and they did slay every one who did oppose them, insomuch that they did take possession of the whole city.

And it came to pass that Pacumeni, who was the chief judge, did flee before Coriantumr, even to the walls of the city. And it came to pass that Coriantumr did smite him against the wall, insomuch that he died. And thus ended the days of Pacumeni.

And now when Coriantumr saw that he was in possession of the city of Zarahemla, and saw that the Nephites had fled before them, and were slain, and were taken, and were cast into prison, and that he had obtained the possession of the strongest hold in all the land, his heart took courage insomuch that he was about to go forth against all the land.

And now he did not tarry in the land of Zarahemla, but he did march forth with a large army, even towards the city of Bountiful; for it was his determination to go forth and cut his way through with the sword, that he might obtain the north parts of the land.

۱۶ بنابراین، پادشاه لامانیان، که نامش توبالوت بود، که پسر عمورون بود، با گمان اینکه کوریانتومر مردی توانا بوده که می تواند با نیرویش و نیز با خردمندی زیادش در برابر نیفایان ایستادگی کند، به اندازه ای که با پیش فرستادن او وی می توانست بر مردم نیفای قدرت بدست آورد —

۱۷ بنابراین او آنها را به خشم برانگیخت و او لشکریانش را گرد هم آورد و کوریانتومر را تعیین کرد تا رهبر آنها باشد و واداشت که آنها به سوی پایین به سرزمین زراحملا پیشروی کنند تا علیه نیفایان نبرد کنند.

۱۸ و چنین گذشت که به سبب درگیری های بسیار زیاد و دشواری های بسیار زیاد در حکومت، اینکه آنها نگهبانان کافی در سرزمین زراحملا نگه نداشته بودند؛ زیرا آنها گمان می کردند که لامانیان جرأت نمی کنند به قلب سرزمین های آنها بیایند تا به آن شهر عظیم زراحملا حمله کنند.

۱۹ ولی چنین گذشت که کوریانتومر پیشاپیش سپاه بی شمارش پیشروی کرد و بر ساکنان آن شهر آمد، و پیشروی آنها با چنان سرعت بی اندازه زیادی بود که هیچ زمانی برای نیفایان نبود تا لشکریانشان را گرد هم آورند.

۲۰ از این رو کوریانتومر نگهبانان ورودی شهر را از بین برد و با تمامی لشکرش به سوی شهر پیشروی کرد و آنگاه آنها هر کسی که در برابر آنها می ایستاد را کشتند، به اندازه ای که آنها تمامی شهر را به تصرف درآوردند.

۲۱ و چنین گذشت که پاکومنی که داور اعظم بود، از برابر کوریانتومر، حتی تا به دیوارهای شهر گریخت. و چنین گذشت که کوریانتومر او را به دیوار کوبید، تا به این اندازه که او مُرد. و بدین گونه روزگار پاکومنی پایان یافت.

۲۲ و اینک هنگامی که کوریانتومر دید که او شهر زراحملا را در تصرف دارد، و دید که نیفایان از برابر او می گریختند و کشته می شدند و گرفته می شدند و به زندان انداخته می شدند، و اینکه او نیرومندترین مکان در همه سرزمین را بدست آورده بود، در دلش شهامت یافت به اندازه ای که او نزدیک بود علیه همه سرزمین پیش رود.

۲۳ و اینک او در شهر زراحملا نماند، بلکه او با یک لشکر بزرگ پیشروی کرد، حتی به سوی شهر خرمساران؛ زیرا این تصمیم او بود که پیش رود و راهش را با شمشیر باز کند، که او بتواند بخش های شمالی سرزمین را بدست آورد.

And, supposing that their greatest strength was in the center of the land, therefore he did march forth, giving them no time to assemble themselves together save it were in small bodies; and in this manner they did fall upon them and cut them down to the earth.

But behold, this march of Coriantumr through the center of the land gave Moronihah great advantage over them, notwithstanding the greatness of the number of the Nephites who were slain.

For behold, Moronihah had supposed that the Lamanites durst not come into the center of the land, but that they would attack the cities round about in the borders as they had hitherto done; therefore Moronihah had caused that their strong armies should maintain those parts round about by the borders.

But behold, the Lamanites were not frightened according to his desire, but they had come into the center of the land, and had taken the capital city which was the city of Zarahemla, and were marching through the most capital parts of the land, slaying the people with a great slaughter, both men, women, and children, taking possession of many cities and of many strongholds.

But when Moronihah had discovered this, he immediately sent forth Lehi with an army round about to head them before they should come to the land Bountiful.

And thus he did; and he did head them before they came to the land Bountiful, and gave unto them battle, insomuch that they began to retreat back towards the land of Zarahemla.

And it came to pass that Moronihah did head them in their retreat, and did give unto them battle, insomuch that it became an exceedingly bloody battle; yea, many were slain, and among the number who were slain Coriantumr was also found.

And now, behold, the Lamanites could not retreat either way, neither on the north, nor on the south, nor on the east, nor on the west, for they were surrounded on every hand by the Nephites.

۲۴ و با گمان اینکه بزرگترین نیروی آنها در مرکز سرزمین است، بنابراین او پیشروی کرد، به آنها هیچ فرصتی نداد که دور همدیگر آیند مگر در جمعیت های کوچک؛ و به این شیوه آنها بر آنان فرود آمدند و آنان را بر زمین انداختند.

۲۵ ولی بنگرید، این پیشروی کوریانتومر در مرکز سرزمین، با وجود تعداد عظیم نیفایانی که کشته شده بودند، به مورونیا برتری بزرگی نسبت به آنها داد.

۲۶ زیرا بنگرید مورونیا گمان کرده بود که لامانیان جرأت نمی کنند به مرکز سرزمین بیایند، بلکه آنها همان گونه که تاکنون کرده بودند به شهرهای دور و بر مرزها حمله خواهند کرد؛ بنابراین مورونیا واداشته بود تا لشکریان نیرومندشان در آن بخش ها در دور و بر در کنار مرزها نگه داشته شوند.

۲۷ ولی بنگرید، لامانیان برپایه خواسته او وحشت زده نبودند، بلکه آنها به مرکز سرزمین آمده بودند، و شهر پایتخت را که شهر زراحملا بود را گرفته بودند، و در بخش های پایتخت سرزمین پیشروی می کردند، مردم هم مردان هم زنان و هم بچه ها را در کشتاری بزرگ کشته، شهرهای بسیار و دژهای بسیاری را به تصرف درآوردند.

۲۸ ولی هنگامی که مورونیا این را فهمید، او بیدرنگ لیحای را با یک لشکر به دور و بر فرستاد تا راه آنها را پیش از آنکه به سرزمین خرمساران برسند ببندند.

۲۹ و او بدین گونه عمل کرد؛ و او راه آنها را پیش از آنکه آنها به سرزمین خرمساران برسند بست، و با آنها نبرد کرد، به اندازه ای که آنها شروع به عقب نشینی به سوی سرزمین زراحملا نمودند.

۳۰ و چنین گذشت که مورونیا راه آنها را در عقب نشینیشان بست و با آنها نبرد کرد، به اندازه ای که آن یک نبرد بی اندازه خونی شد؛ آری، بسیاری کشته شدند و در میان تعدادی که کشته شدند کوریانتومر نیز یافته شد.

۳۱ و اینک، بنگرید، لامانیان نمی توانستند از هیچ راهی عقب نشینی کنند، نه به شمال، نه به جنوب، نه به شرق، نه به غرب، زیرا آنها از هر سو از سوی نیفایان محاصره شده بودند.

And thus had Coriantumr plunged the Lamanites into the midst of the Nephites, insomuch that they were in the power of the Nephites, and he himself was slain, and the Lamanites did yield themselves into the hands of the Nephites.

And it came to pass that Moronihah took possession of the city of Zarahemla again, and caused that the Lamanites who had been taken prisoners should depart out of the land in peace.

And thus ended the forty and first year of the reign of the judges.

۳۲ و بدین گونه کوریانتومر لامانیان را به میان نیفایان رانده بود، به اندازه ای که آنها در قدرت نیفایان بودند، و او خودش کشته شد، و لامانیان خودشان را به دست نیفایان تسلیم کردند.

۳۳ و چنین گذشت که مورونیکا شهر زراحملا را دوباره تصرف کرد، و واداشت که لامانیانی که به عنوان اسیر گرفته شده بودند در آرامش از شهر بیرون روند.

۳۴ و بدین گونه چهل و یکمین سال فرمانروایی داوران پایان یافت.

Helaman 2

And it came to pass in the forty and second year of the reign of the judges, after Moronihah had established again peace between the Nephites and the Lamanites, behold there was no one to fill the judgment-seat; therefore there began to be a contention again among the people concerning who should fill the judgment-seat.

And it came to pass that Helaman, who was the son of Helaman, was appointed to fill the judgment-seat, by the voice of the people.

But behold, Kishkumen, who had murdered Pahoran, did lay wait to destroy Helaman also; and he was upheld by his band, who had entered into a covenant that no one should know his wickedness.

For there was one Gadianton, who was exceedingly expert in many words, and also in his craft, to carry on the secret work of murder and of robbery; therefore he became the leader of the band of Kishkumen.

Therefore he did flatter them, and also Kishkumen, that if they would place him in the judgment-seat he would grant unto those who belonged to his band that they should be placed in power and authority among the people; therefore Kishkumen sought to destroy Helaman.

And it came to pass as he went forth towards the judgment-seat to destroy Helaman, behold one of the servants of Helaman, having been out by night, and having obtained, through disguise, a knowledge of those plans which had been laid by this band to destroy Helaman—

And it came to pass that he met Kishkumen, and he gave unto him a sign; therefore Kishkumen made known unto him the object of his desire, desiring that he would conduct him to the judgment-seat that he might murder Helaman.

هیلامان ۲

۱ و چنین گذشت در چهل و دومین سال فرمانروایی داوران، پس از اینکه مورونیا دوباره آرامش را بین نیفایان و لامانیان برپا کرد، بنگرید هیچ کسی نبود تا کرسی داوری را پُر کند؛ بنابراین دربارهٔ اینکه چه کسی می بایستی کرسی داوری را پُر کند دوباره میان مردم درگیری شروع شد.

۲ و چنین گذشت که هیلامان، که پسر هیلامان بود، با رأی مردم تعیین شد تا کرسی داوری را پُر کند.

۳ ولی بنگرید، کیشکومان که پهوران را کشته بود، کمین کرد تا هیلامان را نیز بکشد؛ و او از سوی جمعیتش، که به پیمانی وارد شده بودند که هیچ کسی از نابکاری او آگاه نشود، پشتیبانی می شد.

۴ زیرا یک جدیانتونی بود که بی اندازه در سخنوری، و نیز در نیرنگ حتی تا آدم کشی مخفی و راهزنی، ماهر بود؛ بنابراین او رهبر جمعیت کیشکومان شد.

۵ بنابراین او چاپلوسی آنها و نیز کیشکومان را کرد، که اگر آنها او را در کرسی داوری جای دهند، او به کسانی که متعلق به جمعیتش بودند عطا خواهد کرد که آنها در جایگاه قدرت و اختیار بر مردم قرار گیرند؛ بنابراین کیشکومان به دنبال نابود کردن هیلامان برآمد.

۶ و چنین گذشت که در حالیکه او به سوی کرسی داوری پیش می رفت تا هیلامان را نابود کند، بنگرید یکی از خدمتگزاران هیلامان، در شب بیرون بوده و با لباس ناشناس، از آن برنامه هایی که از سوی این جمعیت ریخته شده بود تا هیلامان را نابود کنند با خبر شد —

۷ و چنین گذشت که او با کیشکومان روبرو شد و به او نشانه ای داد؛ بنابراین کیشکومان نیت خواسته اش را بر او آشکار کرد، خواستار شده که او وی را به کرسی داوری راهنمایی کند که او بتواند هیلامان را بکشد.

And when the servant of Helaman had known all the heart of Kishkumen, and how that it was his object to murder, and also that it was the object of all those who belonged to his band to murder, and to rob, and to gain power, (and this was their secret plan, and their combination) the servant of Helaman said unto Kishkumen: Let us go forth unto the judgment-seat.

Now this did please Kishkumen exceedingly, for he did suppose that he should accomplish his design; but behold, the servant of Helaman, as they were going forth unto the judgment-seat, did stab Kishkumen even to the heart, that he fell dead without a groan. And he ran and told Helaman all the things which he had seen, and heard, and done.

And it came to pass that Helaman did send forth to take this band of robbers and secret murderers, that they might be executed according to the law.

But behold, when Gadianton had found that Kishkumen did not return he feared lest that he should be destroyed; therefore he caused that his band should follow him. And they took their flight out of the land, by a secret way, into the wilderness; and thus when Helaman sent forth to take them they could nowhere be found.

And more of this Gadianton shall be spoken hereafter. And thus ended the forty and second year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And behold, in the end of this book ye shall see that this Gadianton did prove the overthrow, yea, almost the entire destruction of the people of Nephi.

Behold I do not mean the end of the book of Helaman, but I mean the end of the book of Nephi, from which I have taken all the account which I have written.

۸ و هنگامی که خدمتگزار هیلامان از همه دل کیشکومان آگاه شد، و اینکه این نیت او بود تا آدم کشی کند، و نیز اینکه این نیت همه کسانی بود که به جمعیت او تعلق داشتند تا آدم کشی و راهزنی کنند، و قدرت بدست آورند، (و این برنامه مخفی آنها و سازمان آنها بود) خدمتگزار هیلامان به کیشکومان گفت: بگذار پیش به سوی کرسی داوری برویم.

۹ اینک این کیشکومان را بی اندازه خوشنود کرد، زیرا او گمان می کرد که او طرحش را به انجام خواهد رساند؛ ولی بنگرید، خدمتگزار هیلامان، در حالیکه آنها به سوی کرسی داوری پیش می رفتند، به قلب کیشکومان چاقو زد، که او بدون ناله ای افتاد و مُرد. و او دوید و برای هیلامان همه چیزهایی که او دیده و شنیده و انجام داده بود را گفت.

۱۰ و چنین گذشت که هیلامان پیش فرستاد تا این جمعیت راهزنان و آدمکشان مخفی را بگیرند که آنها برپایه قانون اعدام شوند.

۱۱ ولی بنگرید، هنگامی که جدیانتون دریافت که کیشکومان بازنگشت او ترسید مبادا او نابود شده باشد؛ بنابراین او واداشت که جمعیتش وی را دنبال کنند. و آنها از یک راه مخفی به بیرون سرزمین به بیابان گریختند؛ و بدین گونه هنگامی که هیلامان پیش فرستاد تا آنها را بگیرند آنها در هیچ جایی پیدا نشدند.

۱۲ و از این جدیانتون از این پس بیشتر سخن گفته خواهد شد. و بدین گونه چهل و دومین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۱۳ و بنگرید، در پایان این کتاب شما خواهید دید که این جدیانتون، براندازی، آری، کمابیش نابودی کامل مردم نیفای را بنیاد نهاد.

۱۴ بنگرید من منظورم پایان کتاب هیلامان نیست، بلکه من منظورم پایان کتاب نیفای است، که همه نگاشته هایی که من نوشته ام را از آن برگرفته ام.

Helaman 3

And now it came to pass in the forty and third year of the reign of the judges, there was no contention among the people of Nephi save it were a little pride which was in the church, which did cause some little dissensions among the people, which affairs were settled in the ending of the forty and third year.

And there was no contention among the people in the forty and fourth year; neither was there much contention in the forty and fifth year.

And it came to pass in the forty and sixth, yea, there was much contention and many dissensions; in the which there were an exceedingly great many who departed out of the land of Zarahemla, and went forth unto the land northward to inherit the land.

And they did travel to an exceedingly great distance, insomuch that they came to large bodies of water and many rivers.

Yea, and even they did spread forth into all parts of the land, into whatever parts it had not been rendered desolate and without timber, because of the many inhabitants who had before inherited the land.

And now no part of the land was desolate, save it were for timber; but because of the greatness of the destruction of the people who had before inhabited the land it was called desolate.

And there being but little timber upon the face of the land, nevertheless the people who went forth became exceedingly expert in the working of cement; therefore they did build houses of cement, in the which they did dwell.

And it came to pass that they did multiply and spread, and did go forth from the land southward to the land northward, and did spread insomuch that they began to cover the face of the whole earth, from the sea south to the sea north, from the sea west to the sea east.

هیلامان ۳

۱ و اینک چنین گذشت در چهل و سومین سال فرمانروایی داوران، هیچ درگیری میان مردم نیفای نبود مگر کمی غرور که در کلیسا بود، که سبب ناسازگاری کوچکی در میان مردم شد، اموری که در پایان چهل و سومین سال فرو نشست.

۲ و در میان مردم هیچ درگیری در چهل و چهارمین سال نبود؛ و نه درگیری زیادی در چهل و پنجمین سال بود.

۳ و چنین گذشت در چهل و ششمین سال، آری، درگیری زیادی و ناسازگاری های بسیاری وجود داشت؛ که در آن سال عدۀ بسیار زیادی از سرزمین زراحملاروانه شدند، و به سرزمین شمالی پیش رفتند تا آن را به ارث برند.

۴ و آنها مسافت بی اندازه زیادی را سفر کردند، به اندازه ای که آنها به آب های پهناور و رودهای بسیاری رسیدند.

۵ آری، و آنها حتی در همه بخش های سرزمین، در هر بخشی که به سبب ساکنان بسیاری که پیش از آن سرزمین را به ارث برده بودند متروکه و بی درخت نشده بود، گسترش یافتند.

۶ و اینک هیچ بخشی از سرزمین متروکه نبود بجز درختان؛ ولی به سبب عظمت نابودی مردمی که پیش از آن در سرزمین ساکن بودند آن متروکه خوانده می شد.

۷ و در آنجا تنها چوب اندکی بر روی سرزمین بوده، با این وجود مردمی که پیش می رفتند بی اندازه در سیمان کاری زبردست شدند؛ بنابراین آنها خانه هایی از سیمان ساختند که در آن ساکن شدند.

۸ و چنین گذشت که آنها افزایش یافته و گسترش پیدا کردند، و از سرزمین جنوبی به سرزمین شمالی پیش رفتند و گسترش پیدا کردند به اندازه ای که آنها شروع به پوشاندن تمام روی زمین نمودند، از دریای جنوب تا دریای شمال، از دریای غرب تا دریای شرق.

And the people who were in the land northward did dwell in tents, and in houses of cement, and they did suffer whatsoever tree should spring up upon the face of the land that it should grow up, that in time they might have timber to build their houses, yea, their cities, and their temples, and their synagogues, and their sanctuaries, and all manner of their build-ings.

And it came to pass as timber was exceedingly scarce in the land northward, they did send forth much by the way of shipping.

And thus they did enable the people in the land northward that they might build many cities, both of wood and of cement.

And it came to pass that there were many of the people of Ammon, who were Lamanites by birth, did also go forth into this land.

And now there are many records kept of the proceedings of this people, by many of this people, which are particular and very large, concerning them.

But behold, a hundredth part of the proceedings of this people, yea, the account of the Lamanites and of the Nephites, and their wars, and contentions, and dissensions, and their preaching, and their prophecies, and their shipping and their building of ships, and their building of temples, and of synagogues and their sanctuaries, and their righteousness, and their wickedness, and their murders, and their robbings, and their plundering, and all manner of abominations and whoredoms, cannot be contained in this work.

But behold, there are many books and many records of every kind, and they have been kept chiefly by the Nephites.

And they have been handed down from one generation to another by the Nephites, even until they have fallen into transgression and have been murdered, plundered, and hunted, and driven forth, and slain, and scattered upon the face of the earth, and mixed with the Lamanites until they are no more called the Nephites, becoming wicked, and wild, and ferocious, yea, even becoming Lamanites.

۹ و مردمی که در سرزمین شمالی بودند در چادرها و در خانه های سیمانی زندگی می کردند و آنها روا می داشتند تا هر درختی که روی آن سرزمین می روید رشد کند، که در آینده آنها چوب داشته باشند تا خانه هایشان، آری، شهرهایشان و معبدهایشان و کنیسه هایشان و جایگاه های مقدسشان و همه گونه ساختمان هایشان را بسازند.

۱۰ و چنین گذشت از آنجایی که در سرزمین شمالی چوب بی اندازه کمیاب بود، آنها چوب بسیاری با کشتی فرستادند.

۱۱ و بدین گونه آنها مردم سرزمین شمالی را قادر ساختند که آنها بتوانند شهرهای بسیاری هم از چوب و هم از سیمان بسازند.

۱۲ و چنین گذشت که بسیاری که از مردم عمون بودند، که لامانی زاده بودند، نیز بسوی این سرزمین پیش رفتند.

۱۳ و اینک نگاشته های بسیاری از کارهای این مردم، بدست بسیاری از این مردم ثبت شده که درباره آنها خیلی زیاد و دقیق بوده اند.

۱۴ ولی بنگرید، یک صدم کارهای این مردم، آری، سرگذشت لامانیان و نیفایان و جنگ ها و درگیری ها و ناسازگاری های آنها، و موعظه های آنها و نبوت های آنها، و کشتیرانی آنها و کشتی سازی های آنها، و ساخت معبد ها و کنیسه های آنها و جایگاه های مقدس آنها، و برهیزکاری آنها و نابکاری آنها، و آدم کشی های آنها و راهزنی های آنها و چپاول گری آنها، و همه گونه کارهای پلید و روسپی گری های آنها نمی تواند در این نوشته گنجانده شود.

۱۵ ولی بنگرید، کتاب های بسیاری و نگاشته های بسیاری از هر گونه هستند و آنها بیشتر بدست نیفایان ثبت شده اند.

۱۶ و آنها بدست نیفایان از نسلی به نسلی دیگر دست به دست شده اند، حتی تا اینکه آنها به سرپیچی افتاده و کشته شده، چپاول شده و دنبال شده، و رانده شده و کشته شدند، و بر روی زمین پراکنده شدند و با لامانیان درآمیختند تا اینکه آنها دیگر نیفایان خوانده نمی شدند، نابکار شده، و وحشی و تندخو، آری، حتی لامانی شدند.

And now I return again to mine account; therefore, what I have spoken had passed after there had been great contentions, and disturbances, and wars, and dissensions, among the people of Nephi.

The forty and sixth year of the reign of the judges ended;

And it came to pass that there was still great contention in the land, yea, even in the forty and seventh year, and also in the forty and eighth year.

Nevertheless Helaman did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did observe to keep the statutes, and the judgments, and the commandments of God; and he did do that which was right in the sight of God continually; and he did walk after the ways of his father, insomuch that he did prosper in the land.

And it came to pass that he had two sons. He gave unto the eldest the name of Nephi, and unto the youngest, the name of Lehi. And they began to grow up unto the Lord.

And it came to pass that the wars and contentions began to cease, in a small degree, among the people of the Nephites, in the latter end of the forty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the forty and ninth year of the reign of the judges, there was continual peace established in the land, all save it were the secret combinations which Gadianton the robber had established in the more settled parts of the land, which at that time were not known unto those who were at the head of government; therefore they were not destroyed out of the land.

And it came to pass that in this same year there was exceedingly great prosperity in the church, insomuch that there were thousands who did join themselves unto the church and were baptized unto repentance.

And so great was the prosperity of the church, and so many the blessings which were poured out upon the people, that even the high priests and the teachers were themselves astonished beyond measure.

And it came to pass that the work of the Lord did prosper unto the baptizing and uniting to the church of God, many souls, yea, even tens of thousands.

۱۷ و اینک من دوباره به نگاشته خودم بازمی گردم؛ بنابراین، پس از اینکه درگیری های بزرگ و اختلافات و جنگ ها و ناسازگاری ها در میان مردم نیفای شد، چیزی که گفته ام رخ داد.

۱۸ چهل و ششمین سال فرمانروایی داوران پایان یافت؛

۱۹ و چنین گذشت که هنوز هم درگیری بزرگی در سرزمین بود، آری، حتی در چهل و هفتمین سال، و نیز در چهل و هشتمین سال.

۲۰ با این وجود هیلامان با دادگری و درستی، کرسی داوری را پُر کرد؛ آری، او می کوشید تا دستورات و داوری ها و فرمان های خدا را نگه دارد؛ و او پیوسته کاری را انجام می داد که در نظر خدا درست بود؛ و او به شیوه پدرش گام برمی داشت، به اندازه ای که او در سرزمین کامروا شد.

۲۱ و چنین گذشت که او دو پسر داشت. او به ارشدترین نام نیفای و به جوانترین نام لیحای را داد. و آنها شروع به رشد کردن در راه سَرور نمودند.

۲۲ و چنین گذشت که جنگ ها و درگیری ها در میان مردم نیفایان، در پیش از پایان چهل و هشتمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، کمی شروع به باز ایستادن نمود.

۲۳ و چنین گذشت در چهل و نهمین سال فرمانروایی داوران، آرامش پیوسته ای در همه سرزمین برپا بود، مگر سازمان های مخفی که جدیانتون راهزن در بخش های پُر جمعیت تر سرزمین برپا کرده بود، که در آن زمان بر کسانی که در رأس حکومت بودند ناشناخته بود؛ بنابراین آنها از سرزمین برچیده نشدند.

۲۴ و چنین گذشت که در همین سال کامروایی بی اندازه بزرگی در کلیسا وجود داشت، به اندازه ای که هزاران بودند که خودشان را به کلیسا پیوند دادند و به توبه تعمیم یافتند.

۲۵ و چنان بزرگ بود کامروایی کلیسا، و برکات بسیار زیادی که بر مردم فرو می ریخت، که حتی کشیشان اعظم و آموزگاران، خودشان بیش از اندازه شگفت زده شدند.

۲۶ و چنین گذشت که کار سَرور تعمیم یافتن و پیوستن روان های بسیاری به کلیسای خدا را نتیجه داد، آری، حتی ده ها هزار تن.

Thus we may see that the Lord is merciful unto all who will, in the sincerity of their hearts, call upon his holy name.

Yea, thus we see that the gate of heaven is open unto all, even to those who will believe on the name of Jesus Christ, who is the Son of God.

Yea, we see that whosoever will may lay hold upon the word of God, which is quick and powerful, which shall divide asunder all the cunning and the snares and the wiles of the devil, and lead the man of Christ in a strait and narrow course across that everlasting gulf of misery which is prepared to engulf the wicked—

And land their souls, yea, their immortal souls, at the right hand of God in the kingdom of heaven, to sit down with Abraham, and Isaac, and with Jacob, and with all our holy fathers, to go no more out.

And in this year there was continual rejoicing in the land of Zarahemla, and in all the regions round about, even in all the land which was possessed by the Nephites.

And it came to pass that there was peace and exceedingly great joy in the remainder of the forty and ninth year; yea, and also there was continual peace and great joy in the fiftieth year of the reign of the judges.

And in the fifty and first year of the reign of the judges there was peace also, save it were the pride which began to enter into the church—not into the church of God, but into the hearts of the people who professed to belong to the church of God—

And they were lifted up in pride, even to the persecution of many of their brethren. Now this was a great evil, which did cause the more humble part of the people to suffer great persecutions, and to wade through much affliction.

Nevertheless they did fast and pray oft, and did wax stronger and stronger in their humility, and firmer and firmer in the faith of Christ, unto the filling their souls with joy and consolation, yea, even to the purifying and the sanctification of their hearts, which sanctification cometh because of their yielding their hearts unto God.

۲۷ بدین گونه ما می بینیم که سرور به همه کسانی که، در صداقت دل هایشان، نام مقدس او را فرا خوانند مهربان است.

۲۸ آری، بدین گونه ما می بینیم که دروازه بهشت برای همه باز است، یعنی همه کسانی که بنام عیسی مسیح که پسر خداست، ایمان آورند.

۲۹ آری، ما می بینیم که هر کسی که سخن خدا را دربر بگیرد، سخنی که زنده و قدرتمند است، که همه حيله گری ها و دام ها و فریب های اهریمن را دوپاره می کند، و پیرو مسیح را در یک راه تنگ و باریک به آن سوی خلیج ابدی بدبختی رهبری خواهد کرد که برای فرو بردن نابکاران آماده شده است —

۳۰ و روان های آنها را، آری، روان های فناپذیر آنها را، در دست راست خدا در ملکوت آسمان خواهد نهاد، تا با ابراهیم و اسحاق، و با یعقوب و با همه پدران مقدسمان بنشینند و دیگر بیرون نروند.

۳۱ و در این سال در سرزمین زراحملا، و در همه ناحیه های دور و بر، حتی در همه سرزمینی که بدست نیفایان تصرف شده بود، شادمانی پیوسته ای وجود داشت.

۳۲ و چنین گذشت که آرامش و شادی بی اندازه زیادی در باقیمانده چهل و نهمین سال وجود داشت؛ آری، و آرامش و شادی پیوسته زیادی در پنجاهمین سال فرمانروایی داوران نیز وجود داشت.

۳۳ و در پنجاه و یکمین سال فرمانروایی داوران نیز آرامش وجود داشت، مگر غروری که شروع به وارد شدن به کلیسا نمود — نه به کلیسای خدا، بلکه به دل های مردمی که ادعا می کردند به کلیسای خدا تعلق دارند —

۳۴ و آنها غرق در غرور شده بودند، حتی به آزار دادن بسیاری از برادرانشان. اینک این پلیدی بزرگی بود که سبب شد بخش بیشتری از مردم فروتن آزارهای زیادی را تحمل کنند، و در رنج زیادی دست و پا زنند.

۳۵ با این وجود آنها بسیار روزه می گرفتند و نیایش می کردند، و در فروتنی خود نیرومندتر و نیرومندتر می شدند، و در ایمان به مسیح استوارتر و استوارتر، تا اینکه روان هایشان آکنده از شادی و دلداری شد، آری، حتی به پاکسازی و تقدیس دل هایشان، تقدیسی که به سبب تسلیم دل هایشان به خدا می آید.

And it came to pass that the fifty and second year ended in peace also, save it were the exceedingly great pride which had gotten into the hearts of the people; and it was because of their exceedingly great riches and their prosperity in the land; and it did grow upon them from day to day.

And it came to pass in the fifty and third year of the reign of the judges, Helaman died, and his eldest son Nephi began to reign in his stead. And it came to pass that he did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did keep the commandments of God, and did walk in the ways of his father.

۳۶ و چنین گذشت که پنجاه و دومین سال نیز در آرامش پایان یافت، مگر غرور بی اندازه زیادی که به دل های مردم راه یافته بود؛ و این به سبب ثروت بی اندازه زیادشان و کامروایی شان در سرزمین بود؛ و این روز به روز در آنها رشد کرد.

۳۷ و چنین گذشت در پنجاه و سومین سال فرمانروایی داوران هیلامان مُرد، و ارشدترین پسرش نیفای بجای او شروع به فرمانروایی نمود. و چنین گذشت که او با دادگری و درستی، کرسی داوری را پُر کرد؛ آری، او فرمان های خدا را نگه داشت و در راه های پدرش گام برداشت.

Helaman 4

And it came to pass in the fifty and fourth year there were many dissensions in the church, and there was also a contention among the people, insomuch that there was much bloodshed.

And the rebellious part were slain and driven out of the land, and they did go unto the king of the Lamanites.

And it came to pass that they did endeavor to stir up the Lamanites to war against the Nephites; but behold, the Lamanites were exceedingly afraid, insomuch that they would not hearken to the words of those dissenters.

But it came to pass in the fifty and sixth year of the reign of the judges, there were dissenters who went up from the Nephites unto the Lamanites; and they succeeded with those others in stirring them up to anger against the Nephites; and they were all that year preparing for war.

And in the fifty and seventh year they did come down against the Nephites to battle, and they did commence the work of death; yea, insomuch that in the fifty and eighth year of the reign of the judges they succeeded in obtaining possession of the land of Zarahemla; yea, and also all the lands, even unto the land which was near the land Bountiful.

And the Nephites and the armies of Moronihah were driven even into the land of Bountiful;

And there they did fortify against the Lamanites, from the west sea, even unto the east; it being a day's journey for a Nephite, on the line which they had fortified and stationed their armies to defend their north country.

And thus those dissenters of the Nephites, with the help of a numerous army of the Lamanites, had obtained all the possession of the Nephites which was in the land southward. And all this was done in the fifty and eighth and ninth years of the reign of the judges.

And it came to pass in the sixtieth year of the reign of the judges, Moronihah did succeed with his armies in obtaining many parts of the land; yea, they regained many cities which had fallen into the hands of the Lamanites.

هیلامان ۴

۱ و چنین گذشت در پنجاه و چهارمین سال، ناسازگاری های بسیاری در کلیسا بوجود آمد، و میان مردم نیز درگیری بوجود آمد، به اندازه ای که خونریزی زیادی شد.

۲ و بخش شورشگر کشته و از سرزمین بیرون رانده شدند، و آنها به نزد پادشاه لامانیان رفتند.

۳ و چنین گذشت که آنها تلاش کردند تا لامانیان را به جنگ علیه نیفایان ترغیب کنند؛ ولی بنگرید، لامانیان بی اندازه ترسان بودند، به اندازه ای که آنها نمی خواستند سخنان آن ناسازگاران را بگوش دل بپذیرند.

۴ ولی چنین گذشت در پنجاه و ششمین سال فرمانروایی داوران، ناسازگاران بودند که از پیش نیفایان به نزد لامانیان رفتند؛ و آنها با ناسازگاران دیگر در برانگیختن خشم علیه نیفایان موفق شدند؛ و آنها همه آن سال را در حال آماده شدن برای جنگ بودند.

۵ و در پنجاه و هفتمین سال آنها پایین آمدند تا علیه نیفایان نبرد کنند، و آنها گشتار را آغاز نمودند؛ آری، به اندازه ای که در پنجاه و هشتمین سال فرمانروایی داوران آنها در تصرف کردن سرزمین زراحتلا موفق شدند؛ آری، و همچنین همه آن سرزمین ها، حتی تا سرزمینی که نزدیک سرزمین خرمساران بود.

۶ و نیفایان و لشکریان مورونیا حتی تا سرزمین خرمساران پس رانده شدند.

۷ و در آنجا آنها علیه لامانیان مستحکم شدند، از دریای غربی، حتی تا شرق؛ که آن برای یک نیفایانی یک سفر یک روز بوده، روی خطی که آنها لشکریانشان را مستحکم کرده و گزارده بودند تا از کشور شمالی خودشان دفاع کنند.

۸ و بدین گونه آن ناسازگاران نیفایان، با کمک لشکر بی شمار لامانیان، همه دارایی نیفایان را که در سرزمین جنوبی بود به تصرف درآوردند. و همه این در پنجاه و هشتمین و نهمین سال فرمانروایی داوران انجام شد.

۹ و چنین گذشت در شصتمین سال فرمانروایی داوران، مورونیا با لشکریانش در بدست آوردن بخش های بسیاری از سرزمین موفق شدند؛ آری، آنها شهرهای بسیاری که به دست لامانیان افتاده بودند را پس گرفتند.

And it came to pass in the sixty and first year of the reign of the judges they succeeded in regaining even the half of all their possessions.

Now this great loss of the Nephites, and the great slaughter which was among them, would not have happened had it not been for their wickedness and their abomination which was among them; yea, and it was among those also who professed to belong to the church of God.

And it was because of the pride of their hearts, because of their exceeding riches, yea, it was because of their oppression to the poor, withholding their food from the hungry, withholding their clothing from the naked, and smiting their humble brethren upon the cheek, making a mock of that which was sacred, denying the spirit of prophecy and of revelation, murdering, plundering, lying, stealing, committing adultery, rising up in great contentions, and deserting away into the land of Nephi, among the Lamanites—

And because of this their great wickedness, and their boastings in their own strength, they were left in their own strength; therefore they did not prosper, but were afflicted and smitten, and driven before the Lamanites, until they had lost possession of almost all their lands.

But behold, Moronihah did preach many things unto the people because of their iniquity, and also Nephi and Lehi, who were the sons of Helaman, did preach many things unto the people, yea, and did prophesy many things unto them concerning their iniquities, and what should come unto them if they did not repent of their sins.

And it came to pass that they did repent, and inasmuch as they did repent they did begin to prosper.

For when Moronihah saw that they did repent he did venture to lead them forth from place to place, and from city to city, even until they had regained the one-half of their property and the one-half of all their lands.

And thus ended the sixty and first year of the reign of the judges.

۱۰ و چنین گذشت در شصت و یکمین سال فرمانروایی داوران آنها در پس گرفتن حتی نیمی از همه دارایی شان موفق شدند.

۱۱ اگر برای نابکاریشان و کارهای پلیدشان که در میان آنها نبود، اینک این از دست دادن زیاد نیفایان، و کشتار بزرگی که در میان آنها بود رُخ نمی داد؛ آری، و این در میان کسانی بود که ادعا می کردند به کلیسای خدا تعلق دارند.

۱۲ و این به سبب غرور دل هایشان بود، به سبب ثروت بی اندازه شان، آری، این به سبب ستم شان به بینوایان بود، دریغ داشتن غذایشان از گرسنگان، دریغ داشتن پوشاک شان از برهنگان، و زدن بر گونه های برادران فروتن شان، مسخره کردن آنچه که مقدس بود، انکار کردن روح نبوت و وحی، آدم کشی، چپاول گری، دروغویی، دزدی، زناکاری، به درگیری های بزرگ برخاستن، و به سرزمین نیفای، به میان لامانیان گریختن —

۱۳ و به سبب این نابکاری بزرگشان و به نیروی خودشان بالیدن، آنها به نیروی خودشان واگذاشته شدند؛ بنابراین آنها کامروا نشدند، بلکه رنج کشیدند و ضربه خوردند، و از برابر لامانیان رانده شدند تا اینکه آنها کمابیش تسلط بر همه سرزمین هایشان را از دست دادند.

۱۴ ولی بنگرید، مورونیا چیزهای بسیاری را به مردم به سبب نابکاریشان موعظه کرد، و نیفای و لیحای نیز که پسران هیلامان بودند، چیزهای بسیاری را به مردم موعظه کردند، آری، و برای آنها از چیزهای بسیاری درباره نابکاری آنها، و اینکه اگر آنها از گناهانشان توبه نکنند چه بر سر آنها خواهد آمد، نبوت کردند.

۱۵ و چنین گذشت که آنها توبه کردند، و همین که آنها توبه کردند آنها شروع به کامروایی نمودند.

۱۶ زیرا هنگامی که مورونیا دید که آنها توبه کردند او مکان به مکان، و شهر به شهر، شهادت رهبری آنها را پیدا کرد، حتی تا اینکه آنها نیمی از دارایی و نیمی از سرزمین هایشان را پس گرفتند.

۱۷ و بدین گونه شصت و یکمین سال فرمانروایی داوران پایان یافت.

And it came to pass in the sixty and second year of the reign of the judges, that Moronihah could obtain no more possessions over the Lamanites.

Therefore they did abandon their design to obtain the remainder of their lands, for so numerous were the Lamanites that it became impossible for the Nephites to obtain more power over them; therefore Moronihah did employ all his armies in maintaining those parts which he had taken.

And it came to pass, because of the greatness of the number of the Lamanites the Nephites were in great fear, lest they should be overpowered, and trodden down, and slain, and destroyed.

Yea, they began to remember the prophecies of Alma, and also the words of Mosiah; and they saw that they had been a stiffnecked people, and that they had set at naught the commandments of God;

And that they had altered and trampled under their feet the laws of Mosiah, or that which the Lord commanded him to give unto the people; and they saw that their laws had become corrupted, and that they had become a wicked people, insomuch that they were wicked even like unto the Lamanites.

And because of their iniquity the church had begun to dwindle; and they began to disbelieve in the spirit of prophecy and in the spirit of revelation; and the judgments of God did stare them in the face.

And they saw that they had become weak, like unto their brethren, the Lamanites, and that the Spirit of the Lord did no more preserve them; yea, it had withdrawn from them because the Spirit of the Lord doth not dwell in unholy temples—

Therefore the Lord did cease to preserve them by his miraculous and matchless power, for they had fallen into a state of unbelief and awful wickedness; and they saw that the Lamanites were exceedingly more numerous than they, and except they should cleave unto the Lord their God they must unavoidably perish.

For behold, they saw that the strength of the Lamanites was as great as their strength, even man for man. And thus had they fallen into this great transgression; yea, thus had they become weak, because of their transgression, in the space of not many years.

۱۸ و چنین گذشت در شصت و دومین سال فرمانروایی داوران، که مورونیا دیگر نتوانست تصرفات بیشتری از لامانیان بدست آورد.

۱۹ بنابراین آنها از طرح خود در بدست آوردن باقیمانده سرزمین هایشان دست کشیدند، زیرا چنان تعداد لامانیان بیشتر بود که برای نیفایان امکان ناپذیر شد تا قدرت بیشتری بر آنها بدست آورند؛ بنابراین مورونیا همه لشکریانش را در نگهداری آن بخش هایی که او بدست آورده بود بکار بُرد.

۲۰ و چنین گذشت، به سبب تعداد زیاد لامانیان، نیفایان در ترس بزرگی بودند مبادا آنها شکست بخورند، و لگدمال و کشته و نابود شوند.

۲۱ آری، آنها شروع به یاد آوردن نبوت های آما نمودند، و همچنین سخنان موصایا؛ و آنها دیدند که آنها مردمی خیره سر شده بودند، و اینکه آنها فرمان های خدا را هیچ گرفته بودند.

۲۲ و اینکه آنها قوانین موصایا، یا آنچه که سرور به او فرمان داده بود تا به مردم بدهد را تغییر داده و زیر پایهایشان پایمال کرده بودند؛ و آنها دیدند که قوانین آنها به فساد کشیده شده بود، و آنها مردمی نابکار شده بودند، به اندازه ای که آنها حتی مانند لامانیان نابکار شده بودند.

۲۳ و به سبب نابکاری شان کلیسا شروع به تحلیل رفتن نموده بود؛ و آنها شروع به بی ایمان شدن در روح نبوت و روح مکاشفه نمودند؛ و مجازات های خدا به رخسار آنها چشم دوخته بود.

۲۴ و آنها دیدند که به مانند برادرانشان، لامانیان ناتوان شده بودند، و اینکه روح سرور دیگر آنها را حفظ نمی کرد؛ آری، از آنها دست کشیده بود برای اینکه روح سرور در معبد های نامقدس ساکن نمی شود —

۲۵ بنابراین سرور با قدرت معجزه آسا و بی همتایش از حفظ کردن آنها باز ایستاد، زیرا آنها به وضعیتی بی ایمانی و نابکاری وحشتناکی فرو افتاده بودند؛ و آنها دیدند که لامانیان بی اندازه بیشتر از آنها بودند، و جز اینکه آنها به سرور خدایشان وفادار باشند آنها بناچار هلاک می شوند.

۲۶ زیرا بنگرید، آنها دیدند که نیروی لامانیان به بزرگی نیروی آنها بود، حتی هر مرد در برابر مرد. و بدین گونه آنها به این سرپیچی بزرگ افتاده بودند؛ آری، بدین گونه آنها به سبب سرپیچی شان، در طی تنها چند سال ناتوان شده بودند.

Helaman 5

And it came to pass that in this same year, behold, Nephi delivered up the judgment-seat to a man whose name was Cezoram.

For as their laws and their governments were established by the voice of the people, and they who chose evil were more numerous than they who chose good, therefore they were ripening for destruction, for the laws had become corrupted.

Yea, and this was not all; they were a stiffnecked people, insomuch that they could not be governed by the law nor justice, save it were to their destruction.

And it came to pass that Nephi had become weary because of their iniquity; and he yielded up the judgment-seat, and took it upon him to preach the word of God all the remainder of his days, and his brother Lehi also, all the remainder of his days;

For they remembered the words which their father Helaman spake unto them. And these are the words which he spake:

Behold, my sons, I desire that ye should remember to keep the commandments of God; and I would that ye should declare unto the people these words. Behold, I have given unto you the names of our first parents who came out of the land of Jerusalem; and this I have done that when you remember your names ye may remember them; and when ye remember them ye may remember their works; and when ye remember their works ye may know how that it is said, and also written, that they were good.

Therefore, my sons, I would that ye should do that which is good, that it may be said of you, and also written, even as it has been said and written of them.

And now my sons, behold I have somewhat more to desire of you, which desire is, that ye may not do these things that ye may boast, but that ye may do these things to lay up for yourselves a treasure in heaven, yea, which is eternal, and which fadeth not away; yea, that ye may have that precious gift of eternal life, which we have reason to suppose hath been given to our fathers.

هیلامان ۵

۱ و چنین گذشت که در همان سال، بنگرید، نیفای کرسی داوری را به مردی که نامش سزورام بود سپرد.

۲ زیرا از آنجایی که قوانین آنها و حکومت های آنها با رأی مردم برپا شده بودند، و آنهایی که پلیدی را برگزیدند بیشمارتر از آنهایی بودند که نیکی را برگزیدند، بنابراین آنها برای نابودی رسیده شدند، زیرا آن قوانین به فساد کشیده شده بودند.

۳ آری، و این همه آن نبود؛ آنها مردمی خیره سر بودند، به اندازه ای که آنها نه با قانون نه با دادگری می توانستند اداره شوند، مگر اینکه به نابودی آنها می انجامید.

۴ و چنین گذشت که نیفای به سبب نابکاری آنها به ستوه آمده بود؛ و او کرسی داوری را واگذار کرد، و بر خود گرفت تا در همه باقیمانده روزگارش سخن خدا را موعظه کند، و برادرش لیحای نیز، همه باقیمانده روزگارش را چنین کرد؛

۵ زیرا آنها سخنانی را که پدرشان هیلامان بر آنها گفت بیاد آوردند. و اینها سخنانی هستند که او گفت:

۶ بنگرید، پسرانم، من خواستارم که شما بیاد آورید تا فرمان های خدا را نگاه دارید؛ و من می خواهم که شما بر مردم این سخنان را اعلام کنید. بنگرید، من به شما نام پدر و مادر نخستین مان که از سرزمین اورشلیم بیرون آمدند را داده ام؛ و این را من انجام داده ام که هنگامی که شما نام خود را بیاد می آورید آنها را بیاد آورید؛ و هنگامی که شما آنها را بیاد می آورید کارهای آنها را بیاد آورید؛ و هنگامی که شما کارهای آنها را بیاد می آورید بدانید چگونه است که گفته شده است و نیز نوشته شده است که آنها نیک بودند.

۷ بنابراین، پسرانم، من می خواهم که شما آنچه نیک است را انجام دهید، که از شما گفته شود و نیز نوشته شود، حتی همان گونه که از آنها گفته شده و نوشته شده است.

۸ و اینک پسرانم، بنگرید من از شما اندک خواسته بیشتر دارم، که آن خواسته این است، که شما این چیزها را انجام ندهید که به آنها ببالید، بلکه این چیزها را انجام دهید تا برای خودتان گنجی در بهشت بگذارید، آری، که جاویدان است، و چیزی که از میان نمی رود؛ آری، که شما آن هدیه گرانبهای زندگی جاویدان، که ما دلیل داریم تا گمان کنیم به پدرانمان داده شده است را داشته باشید.

O remember, remember, my sons, the words which king Benjamin spake unto his people; yea, remember that there is no other way nor means whereby man can be saved, only through the atoning blood of Jesus Christ, who shall come; yea, remember that he cometh to redeem the world.

And remember also the words which Amulek spake unto Zeezrom, in the city of Ammonihah; for he said unto him that the Lord surely should come to redeem his people, but that he should not come to redeem them in their sins, but to redeem them from their sins.

And he hath power given unto him from the Father to redeem them from their sins because of repentance; therefore he hath sent his angels to declare the tidings of the conditions of repentance, which bringeth unto the power of the Redeemer, unto the salvation of their souls.

And now, my sons, remember, remember that it is upon the rock of our Redeemer, who is Christ, the Son of God, that ye must build your foundation; that when the devil shall send forth his mighty winds, yea, his shafts in the whirlwind, yea, when all his hail and his mighty storm shall beat upon you, it shall have no power over you to drag you down to the gulf of misery and endless wo, because of the rock upon which ye are built, which is a sure foundation, a foundation whereon if men build they cannot fall.

And it came to pass that these were the words which Helaman taught to his sons; yea, he did teach them many things which are not written, and also many things which are written.

And they did remember his words; and therefore they went forth, keeping the commandments of God, to teach the word of God among all the people of Nephi, beginning at the city Bountiful;

And from thenceforth to the city of Gid; and from the city of Gid to the city of Mulek;

And even from one city to another, until they had gone forth among all the people of Nephi who were in the land southward; and from thence into the land of Zarahemla, among the Lamanites.

۹ آه بیاد آورید، بیاد آورید، پسرانم، سخنانی که بنیامین پادشاه به مردمش گفت؛ آری، بیاد آورید که نه هیچ راه دیگری نه هیچ ابزاری هست که با آن آدمی بتواند نجات یابد، مگر از راه کفاره خون عیسی مسیح، که خواهد آمد؛ آری، بیاد آورید که او می آید تا جهان را باز خرید کند.

۱۰ و نیز بیاد آورید سخنانی که عمولک به زیزروم در شهر عمونیا گفت: زیرا او به وی گفت که بدرستی سرور خواهد آمد تا مردمش را باز خرید کند، ولی اینکه او نخواهد آمد تا آنها را در گناهانشان باز خرید کند، بلکه آنها را از گناهانشان باز خرید کند.

۱۱ و به او قدرت از پدر داده شده است تا آنها را به سبب توبه شان از گناهانشان باز خرید کند؛ بنابراین او فرشتگانش را فرستاده است تا نوید شرایط توبه را، که قدرت باز خریدار را به نجات روان های آنها می آورد، اعلام کنند.

۱۲ و اینک، پسرانم، بیاد آورید، بیاد آورید که بر صخره باز خریدار ما، که مسیح است، پسر خدا، شما باید بنیاد خود را بسازید؛ که هنگامی که اهریمن بادهای عظیمش را پیش می فرستد، آری، با تیرهای گردباد، آری، هنگامی که همه تگرگ هایش و طوفان های عظیمش بر شما نواخته شود، آن هیچ قدرتی بر شما نخواهد داشت تا شما را پایین به خلیج بدبختی و بیچارگی بی پایان بکشاند، به سبب صخره ای که شما بر روی آن ساخته اید، که یک بنیاد مطمئن است، بنیادی که اگر آدمیان بر آن بسازند آنها نمی توانند فرو افتند.

۱۳ و چنین گذشت که اینها سخنانی هستند که هیلامان به پسرانش آموزش داد؛ آری، او به آنها چیزهای بسیاری آموزش داد که نوشته نشده اند، و نیز چیزهای بسیاری که نوشته شده اند.

۱۴ و آنها سخنان او را بیاد آوردند؛ و بنابراین آنها پیش رفتند، فرمان های خدا را نگه داشته، تا سخنان خدا را در میان همه مردم نیفای آموزش دهند، با شهر خرمساران آغاز شده؛

۱۵ و پس از آنجا به شهر جید؛ و از شهر جید به شهر مولق؛

۱۶ و حتی از شهری به شهری دیگر، تا اینکه آنها به میان همه مردم نیفای که در سرزمین جنوبی بودند پیش رفتند؛ و از آنجا بسوی سرزمین زراحما، به میان لامانیان.

And it came to pass that they did preach with great power, insomuch that they did confound many of those dissenters who had gone over from the Nephites, insomuch that they came forth and did confess their sins and were baptized unto repentance, and immediately returned to the Nephites to endeavor to repair unto them the wrongs which they had done.

And it came to pass that Nephi and Lehi did preach unto the Lamanites with such great power and authority, for they had power and authority given unto them that they might speak, and they also had what they should speak given unto them—

Therefore they did speak unto the great astonishment of the Lamanites, to the convincing them, insomuch that there were eight thousand of the Lamanites who were in the land of Zarahemla and round about baptized unto repentance, and were convinced of the wickedness of the traditions of their fathers.

And it came to pass that Nephi and Lehi did proceed from thence to go to the land of Nephi.

And it came to pass that they were taken by an army of the Lamanites and cast into prison; yea, even in that same prison in which Ammon and his brethren were cast by the servants of Limhi.

And after they had been cast into prison many days without food, behold, they went forth into the prison to take them that they might slay them.

And it came to pass that Nephi and Lehi were encircled about as if by fire, even insomuch that they durst not lay their hands upon them for fear lest they should be burned. Nevertheless, Nephi and Lehi were not burned; and they were as standing in the midst of fire and were not burned.

And when they saw that they were encircled about with a pillar of fire, and that it burned them not, their hearts did take courage.

For they saw that the Lamanites durst not lay their hands upon them; neither durst they come near unto them, but stood as if they were struck dumb with amazement.

۱۷ و چنین گذشت که آنها با قدرت زیاد موعظه کردند، به اندازه ای که آنها بسیاری از ناسازگاران را که از پیش نیفایان رفته بودند را شرمسار کردند، به اندازه ای که آنها پیش آمدند و به گناهانشان اعتراف کردند و به توبه تعمیم یافتند، و بیدرنگ به نزد نیفایان بازگشتند تا در جُبران ستمکاری هایی که آنها انجام داده بودند تلاش کنند.

۱۸ و چنین گذشت که نیفای و لیحای با چنان قدرت و اختیار زیادی به لامانیان موعظه کردند، زیرا آنها قدرت داشته و به آنها اختیار داده شده بود تا بتوانند سخن گویند، و چیزی که آنها می بایستی بگویند نیز به آنها داده شده بود —

۱۹ بنابراین آنها در شگفت زدی بزرگ لامانیان، به متقاعد کردن آنها سخن گفتند، به اندازه ای که هشت هزار لامانی که در سرزمین زراحملا و دور و بر بودند به توبه تعمیم یافتند، و به نابکاری سُنّت های پدرانشان متقاعد شدند.

۲۰ و چنین گذشت که نیفای و لیحای از آنجا راهی سرزمین نیفای شدند.

۲۱ و چنین گذشت که آنها بدست لشکری از لامانیان گرفته شدند و به زندان انداخته شدند؛ آری، حتی به همان زندانی که عمون و برادرانش بدست خدمتگزاران لیمحی انداخته شده بودند.

۲۲ و پس از اینکه آنان بدون غذا برای چندین روز به زندان انداخته شده بودند، بنگرید، آنها به زندان رفتند تا آنان را ببرند که بتوانند آنان را بکشند.

۲۳ و چنین گذشت که نیفای و لیحای گویی با آتش فراگرفته شدند، حتی به اندازه ای که آنها جرأت نکردند بر آنان دست بلند کنند از ترس اینکه مبادا آنها بسوزند. با این وجود، نیفای و لیحای نسوختند؛ و آنان همچنان که در میان آتش بودند نسوختند.

۲۴ و هنگامی که آنان دیدند که در ستونی از آتش فراگرفته شده بودند، و اینکه آنان را نسوزانده است، در دل هایشان شهادت یافتند.

۲۵ زیرا آنان دیدند که لامانیان نه جرأت دست بلند کردن بر آنان را دارند، نه جرأت می کنند نزدیک آنان بیایند؛ بلکه ایستاده بودند گویی از شگفتی زبانشان بند آمده بود.

And it came to pass that Nephi and Lehi did stand forth and began to speak unto them, saying: Fear not, for behold, it is God that has shown unto you this marvelous thing, in the which is shown unto you that ye cannot lay your hands on us to slay us.

And behold, when they had said these words, the earth shook exceedingly, and the walls of the prison did shake as if they were about to tumble to the earth; but behold, they did not fall. And behold, they that were in the prison were Lamanites and Nephites who were dissenters.

And it came to pass that they were overshadowed with a cloud of darkness, and an awful solemn fear came upon them.

And it came to pass that there came a voice as if it were above the cloud of darkness, saying: Repent ye, repent ye, and seek no more to destroy my servants whom I have sent unto you to declare good tidings.

And it came to pass when they heard this voice, and beheld that it was not a voice of thunder, neither was it a voice of a great tumultuous noise, but behold, it was a still voice of perfect mildness, as if it had been a whisper, and it did pierce even to the very soul—

And notwithstanding the mildness of the voice, behold the earth shook exceedingly, and the walls of the prison trembled again, as if it were about to tumble to the earth; and behold the cloud of darkness, which had overshadowed them, did not disperse—

And behold the voice came again, saying: Repent ye, repent ye, for the kingdom of heaven is at hand; and seek no more to destroy my servants. And it came to pass that the earth shook again, and the walls trembled.

And also again the third time the voice came, and did speak unto them marvelous words which cannot be uttered by man; and the walls did tremble again, and the earth shook as if it were about to divide asunder.

And it came to pass that the Lamanites could not flee because of the cloud of darkness which did overshadow them; yea, and also they were immovable because of the fear which did come upon them.

۲۶ و چنین گذشت که نیفای و لیحای پیش ایستادند و شروع به سخن گفتن به آنها نمودند، گفتند: نترسید، زیرا بنگرید، این خدا است که به شما این چیز شگفت انگیز را نشان داده است، که در آن به شما نشان داده است که نمی توانید بر روی ما دست بلند کنید تا ما را بکشید.

۲۷ و بنگرید، هنگامی که آنان این سخنان را گفتند، زمین بی اندازه لرزید و دیوارهای زندان لرزیدند گویی در آستانه فرو ریختن بر زمین بودند؛ ولی بنگرید، آنها فرو نیفتادند. و بنگرید، آنهايي که در زندان بودند لامانیان و نیفایانی بودند که ناسازگار بودند.

۲۸ و چنین گذشت که آنها در سایه ای از ابر تاریکی فرو رفتند، و ترس سنگین وحشتناکی بر آنها آمد.

۲۹ و چنین گذشت که صدایی آمد گویی از بالای ابر تاریکی بود، گفتا: توبه کنید، توبه کنید و دیگر به دنبال نابودی خدمتگزارانم که من بر شما فرستاده ام تا نوید خوش را اعلام کنند، نباشید.

۳۰ و چنین گذشت که هنگامی که آنها این صدا را شنیدند، و نگریستند که آن نه صدای تندر بود نه صدای یک سر و صدای پُر آشوب بود، بلکه بنگرید، آن یک صدای آرام ملایم کامل بود، گویی آن یک نجوا بود و آن حتی به هر روانی رخنه کرد —

۳۱ و با وجود ملایمی صدا، بنگرید زمین بی اندازه لرزید، و دیوارهای زندان دوباره تکان خوردند، و گویی در آستانه فرو ریختن بر زمین بودند؛ و بنگرید ابر تاریکی که بر آنها سایه افکنده بود کنار نرفت —

۳۲ و بنگرید آن صدا دوباره آمد، گفتا: توبه کنید، توبه کنید، زیرا ملکوت آسمان نزدیک است؛ و دیگر به دنبال نابودی خدمتگزاران من نباشید. و چنین گذشت که زمین دوباره لرزید و دیوارها تکان خوردند.

۳۳ و نیز دوباره برای بار سوم آن صدا آمد، و سخنان شگفت انگیزی که نمی توانند از سوی آدمی بیان شوند به آنها گفت؛ و دیوارها دوباره تکان خوردند، و زمین لرزید گویی در آستانه دوباره شدن بود.

۳۴ و چنین گذشت که لامانیان به سبب ابر تاریکی که بر آنها سایه افکنده بود نمی توانستند بگریزند؛ آری، و آنها به سبب ترسی که بر آنها آمده بود بی حرکت نیز بودند.

Now there was one among them who was a Nephite by birth, who had once belonged to the church of God but had dissented from them.

And it came to pass that he turned him about, and behold, he saw through the cloud of darkness the faces of Nephi and Lehi; and behold, they did shine exceedingly, even as the faces of angels. And he beheld that they did lift their eyes to heaven; and they were in the attitude as if talking or lifting their voices to some being whom they beheld.

And it came to pass that this man did cry unto the multitude, that they might turn and look. And behold, there was power given unto them that they did turn and look; and they did behold the faces of Nephi and Lehi.

And they said unto the man: Behold, what do all these things mean, and who is it with whom these men do converse?

Now the man's name was Aminadab. And Aminadab said unto them: They do converse with the angels of God.

And it came to pass that the Lamanites said unto him: What shall we do, that this cloud of darkness may be removed from overshadowing us?

And Aminadab said unto them: You must repent, and cry unto the voice, even until ye shall have faith in Christ, who was taught unto you by Alma, and Amulek, and Zeezrom; and when ye shall do this, the cloud of darkness shall be removed from overshadowing you.

And it came to pass that they all did begin to cry unto the voice of him who had shaken the earth; yea, they did cry even until the cloud of darkness was dispersed.

And it came to pass that when they cast their eyes about, and saw that the cloud of darkness was dispersed from overshadowing them, behold, they saw that they were encircled about, yea every soul, by a pillar of fire.

And Nephi and Lehi were in the midst of them; yea, they were encircled about; yea, they were as if in the midst of a flaming fire, yet it did harm them not, neither did it take hold upon the walls of the prison; and they were filled with that joy which is unspeakable and full of glory.

۳۵ اینک یکی میان آنها بود که نیفای زاده بود، که زمانی به کلیسای خدا تعلق داشت ولی از آنها جدا شده بود.

۳۶ و چنین گذشت که او برگشت و بنگرید، او از میان ابر تاریکی رخسار نیفای و لیحای را دید؛ و بنگرید، آنها بی اندازه می درخشیدند، حتی مانند رخسار فرشتگان. و او دید که آنها چشمانشان را به آسمان دوخته اند؛ و آنها در حالتی بودند گویی با یک هستی که آنها می دیدند، گفتگو می کنند یا صدایشان را بلند می کنند.

۳۷ و چنین گذشت که این مرد بر آن جمعیت فریاد برآورد، که آنها برگردند و نگاه کنند. و بنگرید، قدرتی به آنها داده شد که آنها برگشتند و نگاه کردند؛ و آنها رخسار نیفای و لیحای را نگرینند.

۳۸ و آنها به آن مرد گفتند: بنگر، معنای همه این چیزها چیست، و کیست او که این مردان با او گفتگو می کنند؟

۳۹ اینک نام آن مرد عمیناداب بود. و عمیناداب به آنها گفت: آنها با فرشتگان خدا گفتگو می کنند.

۴۰ و چنین گذشت که لامانیان به او گفتند: ما چه باید بکنیم، که این ابر تاریکی از سایه افکندن بر ما برداشته شود؟

۴۱ و عمیناداب به آنها گفت: شما باید توبه کنید و نزد آن صدا زاری کنید، حتی تا اینکه شما به مسیح ایمان آورید، کسی که از سوی آلمان و عمولک و زیزروم به شما آموزش داده شد؛ و هنگامی که شما این را انجام دهید، ابر تاریک از سایه افکندن بر شما برداشته خواهد شد.

۴۲ و چنین گذشت که آنها همه شروع به فریاد برآوردن به صدای آن کسی نمودند که زمین را لرزاند؛ آری، آنها فریاد برآوردند حتی تا زمانی که ابر تاریکی کنار رفت.

۴۳ و چنین گذشت که هنگامی که آنها چشمانشان را به دور و بر انداختند و دیدند که ابر تاریکی سایه افکنده از آنها پراکنده شده بود، بنگرید، آنها دیدند که آنها، آری هر روانی، با ستونی از آتش فراگرفته شده بودند.

۴۴ و نیفای و لیحای در میان آنها بودند؛ آری، آنها فراگرفته شده بودند؛ آری، آنها گویی در میان آتشی زبانه کش بودند، با این حال نه به آنها آسیب رساند، نه دیوارهای زندان را گرفت؛ و آنها آکنده از شادی بودند که ناگفتنی و پُر از شکوه است.

And behold, the Holy Spirit of God did come down from heaven, and did enter into their hearts, and they were filled as if with fire, and they could speak forth marvelous words.

And it came to pass that there came a voice unto them, yea, a pleasant voice, as if it were a whisper, saying:

Peace, peace be unto you, because of your faith in my Well Beloved, who was from the foundation of the world.

And now, when they heard this they cast up their eyes as if to behold from whence the voice came; and behold, they saw the heavens open; and angels came down out of heaven and ministered unto them.

And there were about three hundred souls who saw and heard these things; and they were bidden to go forth and marvel not, neither should they doubt.

And it came to pass that they did go forth, and did minister unto the people, declaring throughout all the regions round about all the things which they had heard and seen, insomuch that the more part of the Lamanites were convinced of them, because of the greatness of the evidences which they had received.

And as many as were convinced did lay down their weapons of war, and also their hatred and the tradition of their fathers.

And it came to pass that they did yield up unto the Nephites the lands of their possession.

۴۵ و بنگرید، روح مقدّس خدا از آسمان پایین آمد، و به درون دل هایشان وارد شد، و آنها گویی آکنده از آتش شدند، و آنها توانستند سخنان شگفت انگیزی بگویند.

۴۶ و چنین گذشت که صدایی بر آنها آمد، آری، یک صدای دلنشین، گویی یک نجوا بود، گفتا:

۴۷ آرامش، آرامش بر شما باد، به سبب ایمانتان به محبوب خوبم که از بنیاد جهان بوده است.

۴۸ و اینک، هنگامی که آنها این را شنیدند چشمانشان را به بالا انداختند گویی می خواستند ببینند صدا از کجا می آمد؛ و بنگرید، آنها دیدند آسمان ها گشوده شدند؛ و فرشتگان از بهشت پایین آمدند و به آنها تعلیم دادند.

۴۹ و نزدیک به سیصد تن بودند که این چیزها را دیدند و شنیدند؛ و به آنها گفته شد تا بروند و نه حیرت کنند نه شک کنند.

۵۰ و چنین گذشت که آنها پیش رفتند، و به مردم با اعلام کردن همه این چیزهایی که آنها شنیده و دیده بودند در سرتاسر همه ناحیه های دور و بر تعلیم دادند، به اندازه ای که بخش بیشتر لامانیان به سبب عظمت شواهدی که آنها دریافت کرده بودند از آنها متقاعد شدند.

۵۱ و همه کسانی که متقاعد شده بودند اسلحه های جنگی شان و نیز بیزاری شان و سنت پدرانشان را کنار گذاشتند.

۵۲ و چنین گذشت که آنها سرزمین های تصرّف شده شان را به نیفایان تسلیم کردند.

Helaman 6

And it came to pass that when the sixty and second year of the reign of the judges had ended, all these things had happened and the Lamanites had become, the more part of them, a righteous people, in-somuch that their righteousness did exceed that of the Nephites, because of their firmness and their steadiness in the faith.

For behold, there were many of the Nephites who had become hardened and impenitent and grossly wicked, insomuch that they did reject the word of God and all the preaching and prophesying which did come among them.

Nevertheless, the people of the church did have great joy because of the conversion of the Lamanites, yea, because of the church of God, which had been established among them. And they did fellowship one with another, and did rejoice one with another, and did have great joy.

And it came to pass that many of the Lamanites did come down into the land of Zarahemla, and did declare unto the people of the Nephites the manner of their conversion, and did exhort them to faith and repentance.

Yea, and many did preach with exceedingly great power and authority, unto the bringing down many of them into the depths of humility, to be the humble followers of God and the Lamb.

And it came to pass that many of the Lamanites did go into the land northward; and also Nephi and Lehi went into the land northward, to preach unto the people. And thus ended the sixty and third year.

And behold, there was peace in all the land, in-somuch that the Nephites did go into whatsoever part of the land they would, whether among the Nephites or the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites did also go whithersoever they would, whether it were among the Lamanites or among the Nephites; and thus they did have free intercourse one with another, to buy and to sell, and to get gain, according to their desire.

هیلامان ۶

۱ و چنین گذشت که هنگامی که شصت و دومین سال فرمانروایی داوران پایان یافت، همه این چیزها رخ داده بود و لامانیان، بخش بیشتر آنها، مردمی پرهیزکار شده بودند، به اندازه ای که، به سبب پایداریشان و استواریشان در ایمان، پرهیزکاریشان از نیفایان فراتر رفت.

۲ زیرا بنگرید، بسیاری از نیفایان بودند که سرسخت و توبه ناپذیر و به شدت نابکار شده بودند، به اندازه ای که آنها سخن خدا و همه موعظه ها و نبوت هایی که در میان آنها می آمد را رد می کردند.

۳ با این وجود، مردم کلیسا به سبب گرویدن لامانیان شادی زیادی داشتند، آری، به سبب کلیسای خدا که در میان آنها برپا شده بود. و آنها با یکدیگر دوست بودند، و با یکدیگر شادمانی می کردند و شادی زیادی داشتند.

۴ و چنین گذشت که بسیاری از لامانیان بسوی پایین به سرزمین زراحملا آمدند و بر مردم نیفای شیوه گرویدن شان را اعلام کردند، و آنها را به ایمان و توبه نصیحت کردند.

۵ آری، و بسیاری با قدرت و داشتن اختیار بی اندازه زیادی موعظه کردند، تا بسیاری از آنها را به اعماق فروتنی پایین آورند، تا پیروان فروتن خدا و آن بره شوند.

۶ و چنین گذشت که بسیاری از لامانیان به سرزمین شمالی رفتند؛ و نیفای و لیحای نیز به سرزمین شمالی رفتند تا بر مردم موعظه کنند. و بدین گونه شصت و سومین سال پایان یافت.

۷ و بنگرید، در همه سرزمین آرامش بود، به اندازه ای که نیفایان به هر بخشی از سرزمین که می خواستند، خواه در میان نیفایان بود یا لامانیان، می رفتند.

۸ و چنین گذشت که لامانیان نیز به هر جایی که می خواستند، خواه در میان لامانیان بود یا در میان نیفایان، می رفتند؛ و بدین گونه آنها با یکدیگر آزادانه رفت و آمد می کردند، تا بر پایه خواسته شان، داد و ستد کنند و سود اندوزند.

And it came to pass that they became exceedingly rich, both the Lamanites and the Nephites; and they did have an exceeding plenty of gold, and of silver, and of all manner of precious metals, both in the land south and in the land north.

Now the land south was called Lehi, and the land north was called Mulek, which was after the son of Zedekiah; for the Lord did bring Mulek into the land north, and Lehi into the land south.

And behold, there was all manner of gold in both these lands, and of silver, and of precious ore of every kind; and there were also curious workmen, who did work all kinds of ore and did refine it; and thus they did become rich.

They did raise grain in abundance, both in the north and in the south; and they did flourish exceedingly, both in the north and in the south. And they did multiply and wax exceedingly strong in the land. And they did raise many flocks and herds, yea, many fatlings.

Behold their women did toil and spin, and did make all manner of cloth, of fine-twined linen and cloth of every kind, to clothe their nakedness. And thus the sixty and fourth year did pass away in peace.

And in the sixty and fifth year they did also have great joy and peace, yea, much preaching and many prophecies concerning that which was to come. And thus passed away the sixty and fifth year.

And it came to pass that in the sixty and sixth year of the reign of the judges, behold, Cezoram was murdered by an unknown hand as he sat upon the judgment-seat. And it came to pass that in the same year, that his son, who had been appointed by the people in his stead, was also murdered. And thus ended the sixty and sixth year.

And in the commencement of the sixty and seventh year the people began to grow exceedingly wicked again.

۹ و چنین گذشت که آنها بی اندازه ثروتمند شدند، هم لامانیان و هم نیفایان؛ و آنها طلا و نقره و همه گونه فلزات گرانبها و بی اندازه زیادی، هم در سرزمین جنوبی و هم در سرزمین شمالی داشتند.

۱۰ اینک سرزمین جنوبی لیحای خوانده می شد؛ و سرزمین شمالی مولق، که بنام پسر صدقیا بود، خوانده می شد؛ زیرا سرور مولق را به سرزمین شمالی و لیحای را به سرزمین جنوبی آورد.

۱۱ و بنگرید، همه گونه طلا و نقره و سنگ معدنی گرانبها از هر گونه در هر دوی این سرزمین ها بود؛ و نیز استادکارانی بودند، که با همه گونه سنگ معدنی کار می کردند و آن را پالایش می کردند؛ و بدین گونه آنها ثروتمند شدند.

۱۲ آنها غله فراوانی بار آوردند، هم در شمال و هم در جنوب؛ و آنها بی اندازه پیشرفت کردند، هم در شمال و هم در جنوب. و آنها افزایش یافتند و بی اندازه در سرزمین نیرومند شدند. و آنها گله ها و رمه ها، آری، پرواری های بسیاری را پرورش دادند.

۱۳ بنگرید زنانشان زحمت می کشیدند و ریسندگی می کردند و همه گونه پارچه، از کتان ریزبافت و پارچه از هر گونه درست می کردند تا برهنگیشان را بپوشانند. و بدین گونه شصت و چهارمین سال در آرامش گذشت.

۱۴ و در شصت و پنجمین سال نیز آنها شادی و آرامش زیادی داشتند، آری، موعظه های زیاد و نبوت های بسیاری درباره آنچه که می آید. و بدین گونه شصت و پنجمین سال گذشت.

۱۵ و چنین گذشت که در شصت و ششمین سال فرمانروایی داوران، بنگرید، سزورام در حالیکه بر کرسی داوری نشسته بود بدست ناشناسی کشته شد. و چنین گذشت که در همان سال، که پسرش که از سوی مردم بجای او تعیین شده بود نیز کشته شد. و بدین گونه شصت و ششمین سال پایان یافت.

۱۶ و در آغاز شصت و هفتمین سال مردم دوباره شروع به بی اندازه نابکار شدن نمودند.

For behold, the Lord had blessed them so long with the riches of the world that they had not been stirred up to anger, to wars, nor to bloodshed; therefore they began to set their hearts upon their riches; yea, they began to seek to get gain that they might be lifted up one above another; therefore they began to commit secret murders, and to rob and to plunder, that they might get gain.

And now behold, those murderers and plunderers were a band who had been formed by Kishkumen and Gadianton. And now it had come to pass that there were many, even among the Nephites, of Gadianton's band. But behold, they were more numerous among the more wicked part of the Lamanites. And they were called Gadianton's robbers and murderers.

And it was they who did murder the chief judge Cezoram, and his son, while in the judgment-seat; and behold, they were not found.

And now it came to pass that when the Lamanites found that there were robbers among them they were exceedingly sorrowful; and they did use every means in their power to destroy them off the face of the earth.

But behold, Satan did stir up the hearts of the more part of the Nephites, insomuch that they did unite with those bands of robbers, and did enter into their covenants and their oaths, that they would protect and preserve one another in whatsoever difficult circumstances they should be placed, that they should not suffer for their murders, and their plunderings, and their stealings.

And it came to pass that they did have their signs, yea, their secret signs, and their secret words; and this that they might distinguish a brother who had entered into the covenant, that whatsoever wickedness his brother should do he should not be injured by his brother, nor by those who did belong to his band, who had taken this covenant.

And thus they might murder, and plunder, and steal, and commit whoredoms and all manner of wickedness, contrary to the laws of their country and also the laws of their God.

۱۷ زیرا بنگرید، سرور آنها را برای مدت زیادی با ثروت های جهان برکت داده بود که آنها نه به خشم، جنگ، نه به خونریزی برانگیخته شده بودند؛ بنابراین آنها شروع به نهادن دل هایشان بر ثروت هایشان نمودند؛ آری، آنها شروع به سود اندوزی نمودند که بتوانند بالاتر از دیگری قرار گیرند؛ بنابراین آنها شروع به آدم کشی های مخفی و راهزنی و چپاول نمودند که آنها بتواند سود اندوزند.

۱۸ و اینک بنگرید، آن آدمکشانا و چپاول گرها دسته ای بودند که بدست کیشکومان و جدیانتون شکل داده شده بودند. و اینک چنین گذشته بود که بسیاری، حتی در میان نیفایان، از جمعیت جدیانتون بودند. ولی بنگرید، آنها بیشتر در میان بخش نابکارتر لامانیان بودند. و آنها راهزنان و آدم کشان جدیانتون خوانده می شدند.

۱۹ و این آنها بودند که داور اعظم سزورام و پسرش را در حالیکه در گرسی دآوری بودند کشتند؛ و بنگرید، آنها پیدا نشدند.

۲۰ و اینک چنین گذشت که هنگامی که لامانیان دریافتند که راهزنانی در میان آنها بودند آنها بی اندازه اندوهگین شدند؛ و آنها هر چه در قدرت شان بود بکار بردند تا آنها را از روی زمین نابود کنند.

۲۱ ولی بنگرید، شیطان دل های بخش بیشتر نیفایان را برانگیخت، به اندازه ای که آنها با آن جمعیت های راهزن متحد شدند، و به پیمان های آنها و سوگندهای آنها وارد شدند، که آنها در هر شرایط دشواری که قرار گیرند از یکدیگر محافظت و نگهداری کنند، که آنها برای آدم کشی هایشان و چپاول گری هایشان و دزدی هایشان رنجی نبرند.

۲۲ و چنین گذشت که آنها نشانه های خودشان را داشتند، آری، نشانه های رمزی و سخنان رمزی؛ و این که آنها یک برادری که به پیمان آنها وارد شده بود را بشناسند، که هر نابکاری ای که برادرش انجام دهد او نه از سوی برادرش، نه از سوی کسانی که به جمعیت او تعلق داشتند، که این پیمان را بر گرفته بودند، آسیب ببینند.

۲۳ و بدین گونه آنها بتوانند، برخلاف قوانین کشورشان و نیز قوانین خدایشان، آدم بکشند، و چپاول گری و دزدی و روسپی گری و همه گونه نابکاری کنند.

And whosoever of those who belonged to their band should reveal unto the world of their wickedness and their abominations, should be tried, not according to the laws of their country, but according to the laws of their wickedness, which had been given by Gadianton and Kishkumen.

Now behold, it is these secret oaths and covenants which Alma commanded his son should not go forth unto the world, lest they should be a means of bringing down the people unto destruction.

Now behold, those secret oaths and covenants did not come forth unto Gadianton from the records which were delivered unto Helaman; but behold, they were put into the heart of Gadianton by that same being who did entice our first parents to partake of the forbidden fruit—

Yea, that same being who did plot with Cain, that if he would murder his brother Abel it should not be known unto the world. And he did plot with Cain and his followers from that time forth.

And also it is that same being who put it into the hearts of the people to build a tower sufficiently high that they might get to heaven. And it was that same being who led on the people who came from that tower into this land; who spread the works of darkness and abominations over all the face of the land, until he dragged the people down to an entire destruction, and to an everlasting hell.

Yea, it is that same being who put it into the heart of Gadianton to still carry on the work of darkness, and of secret murder; and he has brought it forth from the beginning of man even down to this time.

And behold, it is he who is the author of all sin. And behold, he doth carry on his works of darkness and secret murder, and doth hand down their plots, and their oaths, and their covenants, and their plans of awful wickedness, from generation to generation according as he can get hold upon the hearts of the children of men.

۲۴ و اگر هر کدام از کسانی که به جمعیت آنها تعلق داشت نابکاریشان و کارهای پلیدشان را به جهان آشکار می کرد، از او دادخواست می شد، نه برپایه قوانین کشورشان، بلکه برپایه قوانین نابکاریشان که از سوی جدیانتون و کیشکومان داده شده بود.

۲۵ اینک بنگرید، این آن سوگندها و پیمان های مخفی بود که آتما به پسرش فرمان داده بود نمی بایستی به نزد جهان پیش رود، مبادا آنها ابزاری برای پایین آوردن مردم به نابودی شوند.

۲۶ اینک بنگرید، آن سوگندها و پیمان های مخفی از نگاشته هایی که به هیلامان تحویل داده شد به پیش جدیانتون نیامد؛ بلکه بنگرید، آنها بدست همان موجودی در دل جدیانتون نهاده شد که پدر و مادر نخستین ما را به میل کردن از میوه ممنوعه فریب داد —

۲۷ آری، همان موجودی که با قابیل دسیسه چید، که اگر او برادرش هابیل را بکشد جهان از آن آگاه نخواهند شد. و او با قابیل و پیروانش از آن زمان به بعد دسیسه چید.

۲۸ و نیز این همان موجودی است که در دل های مردم نهاد تا بُرجی به اندازه ای بلند بسازند که آنها بتوانند به آسمان برسند. و این همان موجودی بود که مردمی که از آن بُرج به سوی این سرزمین پیش آمدند را هدایت کرد؛ کسی که کارهای تاریکی و پلید را بر روی همه زمین گسترش داد، تا اینکه او مردم را به نابودی کامل و به یک دوزخ ابدی پایین کشاند.

۲۹ آری، این همان موجودی است که در دل جدیانتون نهاد تا باز هم کار تاریکی و آدم کشی مخفی را ادامه دهد؛ و او این را از پیدایش انسان حتی تا این زمان کنونی پیش آورده است.

۳۰ و بنگرید، این او است که پدید آورنده همه گناهان است. و بنگرید، او به کارهای تاریکی و آدم کشی مخفیانه اش ادامه می دهد، و دسیسه هایشان، و سوگندهایشان، و پیمان هایشان، و برنامه های نابکاری وحشتناک شان را برپایه آنچه او بتواند بر دل های فرزندان آدمی دست یابد نسل به نسل دست به دست می کند.

And now behold, he had got great hold upon the hearts of the Nephites; yea, insomuch that they had become exceedingly wicked; yea, the more part of them had turned out of the way of righteousness, and did trample under their feet the commandments of God, and did turn unto their own ways, and did build up unto themselves idols of their gold and their silver.

And it came to pass that all these iniquities did come unto them in the space of not many years, insomuch that a more part of it had come unto them in the sixty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did grow in their iniquities in the sixty and eighth year also, to the great sorrow and lamentation of the righteous.

And thus we see that the Nephites did begin to dwindle in unbelief, and grow in wickedness and abominations, while the Lamanites began to grow exceedingly in the knowledge of their God; yea, they did begin to keep his statutes and commandments, and to walk in truth and uprightness before him.

And thus we see that the Spirit of the Lord began to withdraw from the Nephites, because of the wickedness and the hardness of their hearts.

And thus we see that the Lord began to pour out his Spirit upon the Lamanites, because of their easiness and willingness to believe in his words.

And it came to pass that the Lamanites did hunt the band of robbers of Gadianton; and they did preach the word of God among the more wicked part of them, insomuch that this band of robbers was utterly destroyed from among the Lamanites.

And it came to pass on the other hand, that the Nephites did build them up and support them, beginning at the more wicked part of them, until they had overspread all the land of the Nephites, and had seduced the more part of the righteous until they had come down to believe in their works and partake of their spoils, and to join with them in their secret murders and combinations.

۳۱ و اینک بنگرید، او شدیداً بر دل های نیفایان دست یافته بود؛ آری، بحدی که آنها بی اندازه نابکار شده بودند؛ آری، بخش بیشتر آنها از راه پرهیزکاری برگشته بودند، و فرمان های خدا را زیر پاهایشان لگدمال کردند، و به راه های خودشان بازگشتند، و برای خودشان از طلاهایشان و نقره هایشان بُت هایی ساختند.

۳۲ و چنین گذشت که همه این نابکاری ها در مدّت سال هایی نه چندان زیاد بر آنها آمد، به اندازه ای که بخش بیشتر آن در شصت و هفتمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای بر آنها آمد.

۳۳ و آنها در شصت و هشتمین سال نیز در نابکاری هایشان رشد کردند که سبب اندوه و تأسف عمیق پرهیزکاران شد.

۳۴ و بدین گونه ما می بینیم که نیفایان شروع به تحلیل رفتن در بی ایمانی نموده و در نابکاری و کارهای پلید رشد کردند، در حالیکه لامانیان شروع به بی اندازه رشد کردن در دانش از خدایشان نمودند؛ آری، آنها شروع به نگه داشتن دستورات و فرمان های او، و به گام برداشتن در راستی و درستکاری در برابر او نمودند.

۳۵ و بدین گونه ما می بینیم که روح سرور، به سبب نابکاری و سخت دلی های نیفایان، شروع به دور شدن از آنها نمود.

۳۶ و بدین گونه ما می بینیم که سرور، به سبب آسانی و خواستار بودن لامانیان به ایمان آوردن به سخنان او، شروع به برون ریختن روحش بر آنها نمود.

۳۷ و چنین گذشت که لامانیان جمعیت راهزنان جدیانتون را دستگیر کردند؛ و آنها سخن خدا را در میان بخش نابکارتر آنان موعظه کردند به اندازه ای که این جمعیت راهزنان کاملاً از میان لامانیان نابود شدند.

۳۸ و چنین گذشت از سوی دیگر، که نیفایان آنها را رشد دادند و پشتیبانی نمودند، از بخش نابکارتر آنها آغاز کرده، تا اینکه آنان در همه سرزمین نیفایان گسترش یافتند، و بخش بیشتر پرهیزکاران را از راه بدر کردند تا آنها به کارهای آنان ایمان آورند و از تاراج آنان بهره مند شوند، و به آنان در آدم کشی ها و سازمان های مخفی آنان بیببوندند.

And thus they did obtain the sole management of the government, insomuch that they did trample under their feet and smite and rend and turn their backs upon the poor and the meek, and the humble followers of God.

And thus we see that they were in an awful state, and ripening for an everlasting destruction.

And it came to pass that thus ended the sixty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

۳۹ و بدین گونه آنان ادارهٔ کامل حکومت را بدست گرفتند، به اندازه ای که آنان بینوایان و بُردباران و پیروان فروتن خدا را در زیر پاهایشان لگدمال کردند و زدند و دریدند و به آنها پشت کردند.

۴۰ و بدین گونه ما می بینیم که آنها در یک وضعیّت وحشتناک بودند و برای یک نابودی ابدی رسیده می شدند.

۴۱ و چنین گذشت که بدین گونه شصت و هشتمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

*THE PROPHECY OF NEPHI, THE SON OF HELAMAN—
God threatens the people of Nephi that he will visit them
in his anger, to their utter destruction except they repent
of their wickedness. God smiteth the people of Nephi with
pestilence; they repent and turn unto him. Samuel, a
Lamanite, prophesies unto the Nephites.*

Helaman 7

Behold, now it came to pass in the sixty and ninth year of the reign of the judges over the people of the Nephites, that Nephi, the son of Helaman, returned to the land of Zarahemla from the land northward.

For he had been forth among the people who were in the land northward, and did preach the word of God unto them, and did prophesy many things unto them;

And they did reject all his words, insomuch that he could not stay among them, but returned again unto the land of his nativity.

And seeing the people in a state of such awful wickedness, and those Gadianton robbers filling the judgment-seats—having usurped the power and authority of the land; laying aside the commandments of God, and not in the least aright before him; doing no justice unto the children of men;

Condemning the righteous because of their righteousness; letting the guilty and the wicked go unpunished because of their money; and moreover to be held in office at the head of government, to rule and do according to their wills, that they might get gain and glory of the world, and, moreover, that they might the more easily commit adultery, and steal, and kill, and do according to their own wills—

Now this great iniquity had come upon the Nephites, in the space of not many years; and when Nephi saw it, his heart was swollen with sorrow within his breast; and he did exclaim in the agony of his soul:

نبوت نیفای، پسر هیلامان — خدا مردم نیفای را تهدید می کند که او با آنها در خشمش برخورد خواهد کرد، تا نابودی کامل آنها، جز اینکه آنها از نابکاریشان توبه کنند. خدا مردم نیفای را با بلا می زند؛ آنها توبه می کنند و به سوی او بازمی گردند. ساموئیل، یک لامانی، بر نیفایان نبوت می کند.

هیلامان ۷

۱ بنگرید، اینک چنین گذشت در شصت و نهمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، که نیفای، پسر هیلامان، از سرزمین شمالی به سرزمین زراحملا بازگشت.

۲ زیرا او در میان مردمی بود که در سرزمین شمالی بودند، و سخن خدا را بر آنها موعظه می کرد و چیزهای بسیاری را بر آنها نبوت کرد؛

۳ و آنها همه سخنان او را رد کردند، بحدی که او نتوانست در میان آنها بماند، بلکه دوباره به سرزمین زادگاهش بازگشت.

۴ و مردم را در وضعیت نابکاری و حشمتناکی دیده، و آن راهزنان جدیدانتون کرسی های داوری را پُر کرده — قدرت و اختیار سرزمین را به زور گرفته؛ فرمان های خدا را کنار گذاشته، و در برابر او دزه ای درستکاری نداشته؛ بر فرزندان آدمی بدون دادگری عمل می کردند؛

۵ پرهیزکاران را به سبب پرهیزکاریشان محکوم کرده؛ مجرمین و نابکاران را به سبب پولشان بدون مجازات می گذاشتند تا بروند؛ و افزون بر این در منصب رأس حکومت گذاشته می شدند تا برپایه خواستشان فرمانروایی کنند و عمل کنند، که آنها بتوانند سود اندوزند و شکوه جهان را بدست آورند، و افزون بر این، اینکه آنها بتوانند آسانتر زنا کنند و بدزدند و بکشند، و برپایه خواست خودشان عمل کنند —

۶ اینک این نابکاری بزرگ، در مدت سال های نه چندان زیاد، بر سر نیفایان آمده بود؛ و هنگامی که نیفای این را دید، دلش در درون سینه اش از اندوه پُر شد؛ و او در عذاب روانش فریاد برآورد:

Oh, that I could have had my days in the days when my father Nephi first came out of the land of Jerusalem, that I could have joyed with him in the promised land; then were his people easy to be entreated, firm to keep the commandments of God, and slow to be led to do iniquity; and they were quick to hearken unto the words of the Lord—

Yea, if my days could have been in those days, then would my soul have had joy in the righteousness of my brethren.

But behold, I am consigned that these are my days, and that my soul shall be filled with sorrow because of this the wickedness of my brethren.

And behold, now it came to pass that it was upon a tower, which was in the garden of Nephi, which was by the highway which led to the chief market, which was in the city of Zarahemla; therefore, Nephi had bowed himself upon the tower which was in his garden, which tower was also near unto the garden gate by which led the highway.

And it came to pass that there were certain men passing by and saw Nephi as he was pouring out his soul unto God upon the tower; and they ran and told the people what they had seen, and the people came together in multitudes that they might know the cause of so great mourning for the wickedness of the people.

And now, when Nephi arose he beheld the multitudes of people who had gathered together.

And it came to pass that he opened his mouth and said unto them: Behold, why have ye gathered yourselves together? That I may tell you of your iniquities?

Yea, because I have got upon my tower that I might pour out my soul unto my God, because of the exceeding sorrow of my heart, which is because of your iniquities!

And because of my mourning and lamentation ye have gathered yourselves together, and do marvel; yea, and ye have great need to marvel; yea, ye ought to marvel because ye are given away that the devil has got so great hold upon your hearts.

Yea, how could you have given way to the enticing of him who is seeking to hurl away your souls down to everlasting misery and endless wo?

۷ ایکاش، که من می توانستم در آن روزها هنگامی که پدرم نیفای نخست از سرزمین اورشلیم بیرون آمد روزگارم را می داشتم، که می توانستم در سرزمین موعود با او شادی کنم؛ آن زمان مردمش به آسانی کنار می آمدند، در نگاه داری فرمان های خدا پایدار بودند، و در کشیده شدن به گناه گند بودند؛ و آنها در بگوش دل پذیرفتن سخنان سرور سریع بودند —

۸ آری، اگر روزگارم می توانست در آن روزگار باشد، آنگاه روانم در پرهیزکاری برادرانم شادی می داشت.

۹ ولی بنگرید، من تعیین شده ام که روزگارم این چنین باشد، و اینکه روانم به سبب این نابکاری برادرانم آکنده از اندوه شود.

۱۰ و بنگرید، اینک چنین گذشت که آن بر بالای بُرجی بود که در باغ نیفای قرار داشت، که در کنار بزرگراهی بود که به بازار اصلی راه داشت، که در شهر زراحملا بود؛ بنابراین، نیفای بر بالای بُرجی که در باغش قرار داشت، بُرجی که نزدیک به دروازهٔ باغ بود که به بزرگراه راه داشت، سر فرود آورده بود.

۱۱ و چنین گذشت که مردانِ آشنایی از آنجا می گذشتند و نیفای را در بالای بُرج در حال بیرون ریختن روانش به خدا دیدند؛ و آنها دویدند و چیزی که دیده بودند را برای مردم گفتند، و مردم در جمعیت هایی با همدیگر آمدند که بتوانند دلیل چنین سوگواری برای نابکاری مردم را بدانند.

۱۲ و اینک، هنگامی که نیفای برخاست او جمعیت های مردم که گرد هم آمده بودند را دید.

۱۳ و چنین گذشت که او دهانش را گشود و به آنها گفت: بنگرید، چرا شما گرد هم آمده اید؟ اینکه من از نابکاری هایتان برای شما بگویم؟

۱۴ آری، برای اینکه من به بالای بُرجم رفته ام که بتوانم روانم را به سبب اندوه بی اندازهٔ دلم که به سبب نابکاری های شماست، بر خدا برون ریزم!

۱۵ و به سبب سوگواری و عزاداری من شما گرد هم آمده اید و در شگفتید؛ آری، و شما لازم است شگفت زده شوید؛ آری، شما باید هم شگفت زده شوید برای اینکه شما تسلیم شده اید که اهریمن چنین بر دل های شما دست یافته است.

۱۶ آری، چگونه شما توانسته اید به فریب او که به دنبال این است تا روان های شما را به بدبختی ابدی و بیچارگی بی پایان پرتاب کند، تسلیم شوید؟

O repent ye, repent ye! Why will ye die? Turn ye, turn ye unto the Lord your God. Why has he forsaken you?

It is because you have hardened your hearts; yea, ye will not hearken unto the voice of the good shepherd; yea, ye have provoked him to anger against you.

And behold, instead of gathering you, except ye will repent, behold, he shall scatter you forth that ye shall become meat for dogs and wild beasts.

O, how could you have forgotten your God in the very day that he has delivered you?

But behold, it is to get gain, to be praised of men, yea, and that ye might get gold and silver. And ye have set your hearts upon the riches and the vain things of this world, for the which ye do murder, and plunder, and steal, and bear false witness against your neighbor, and do all manner of iniquity.

And for this cause wo shall come unto you except ye shall repent. For if ye will not repent, behold, this great city, and also all those great cities which are round about, which are in the land of our possession, shall be taken away that ye shall have no place in them; for behold, the Lord will not grant unto you strength, as he has hitherto done, to withstand against your enemies.

For behold, thus saith the Lord: I will not show unto the wicked of my strength, to one more than the other, save it be unto those who repent of their sins, and hearken unto my words. Now therefore, I would that ye should behold, my brethren, that it shall be better for the Lamanites than for you except ye shall repent.

For behold, they are more righteous than you, for they have not sinned against that great knowledge which ye have received; therefore the Lord will be merciful unto them; yea, he will lengthen out their days and increase their seed, even when thou shalt be utterly destroyed except thou shalt repent.

Yea, wo be unto you because of that great abomination which has come among you; and ye have united yourselves unto it, yea, to that secret band which was established by Gadianton!

۱۷ آه توبه کنید، توبه کنید! چرا باید بمیرید؟ برگردید، به سوی خدایتان سرور برگردید. چرا او شما را ترک کرده است؟

۱۸ این برای این است که شما دل هایتان را سخت کرده اید؛ آری، شما نمی خواهید ندای چوپان نیکو را بگوش دل بپذیرید؛ آری، شما او را به خشم علیه خودتان برانگیخته اید.

۱۹ و بنگرید، بجای گرد هم آوردن شما، بنگرید، جز اینکه شما توبه کنید، او شما را پراکنده خواهد کرد که شما خوراک سگان و جانوران درنده شوید.

۲۰ آه چگونه شما توانسته اید خدایتان را درست در روزی که او شما را رهایی داده است فراموش کنید؟

۲۱ ولی بنگرید، این برای سود اندوزی است، تا از سوی آدمیان ستایش شوید، آری، و اینکه شما بتوانید طلا و نقره بدست آورید. و شما دل هایتان را بر ثروت و چیزهای بیهوده این جهان نهاده اید، که برای آن شما آدم می کشید و چپاول می کنید و دزدی می کنید، و علیه همسایه خود گواهی دروغ می دهید و همه گونه نابکاری انجام می دهید.

۲۲ و به این دلیل، بیچارگی بر شما خواهد آمد جز اینکه شما توبه کنید. زیرا اگر شما توبه نکنید، بنگرید، این شهر بزرگ و همه آن شهرهایی که در دور بر هستند نیز که در سرزمین تصرفی ما هستند، گرفته خواهند شد که شما هیچ جایی در آنها نخواهید داشت؛ زیرا بنگرید، سرور به شما، آن گونه که تاکنون انجام داده است قوت نخواهد داد تا در برابر دشمنانتان ایستادگی کنید.

۲۳ زیرا بنگرید، بدین گونه سرور می گوید: من به نابکاران، به یکی بیشتر از دیگری، نیروی را نشان نخواهم داد، مگر به کسانی که از گناهانشان توبه کنند، و سخنانم را بگوش دل بپذیرند. بنابراین اینک، من می خواهم که شما بنگرید، برادرانم، که این برای لامانیان بهتر خواهد بود تا برای شما، مگر اینکه شما توبه کنید.

۲۴ زیرا بنگرید، آنها از شما پرهیزکارترند، زیرا آنها علیه آن دانش بزرگی که شما دریافت کرده اید گناه نکرده اند؛ بنابراین سرور بر آنها مهربان خواهد بود؛ آری، او روزگار آنها را درازتر خواهد کرد و نوادگان آنها را افزایش خواهد داد، حتی هنگامی که شما کاملاً نابود شوید، مگر اینکه شما توبه کنید.

۲۵ آری، وای بر شما باد به سبب کارهای پلید زیادی که در میان شما آمده است؛ و شما خودتان را با آن متحد کرده اید، آری، به آن جمعیت مخفی که بدست جدیانتون برپا شد!

Yea, wo shall come unto you because of that pride which ye have suffered to enter your hearts, which has lifted you up beyond that which is good because of your exceedingly great riches!

Yea, wo be unto you because of your wickedness and abominations!

And except ye repent ye shall perish; yea, even your lands shall be taken from you, and ye shall be destroyed from off the face of the earth.

Behold now, I do not say that these things shall be, of myself, because it is not of myself that I know these things; but behold, I know that these things are true because the Lord God has made them known unto me, therefore I testify that they shall be.

۲۶ آری، وای بر شما خواهد بود، به سبب آن غروری که شما روا داشته اید تا به دل هایتان وارد شود، اینکه به سبب ثروت بی اندازه زیادتان شما را به فراتر از آنچه که نیکوست مغرور کرده است.

۲۷ آری، به سبب نابکاری و کارهای پلیدتان وای بر شما باد!

۲۸ و شما هلاک خواهید شد مگر اینکه توبه کنید؛ آری، حتی سرزمین هایتان از شما گرفته خواهد شد و شما از روی زمین نابود خواهید شد.

۲۹ بنگرید اینک، من از خودم نمی گویم که این چیزها زُخ خواهند داد، برای اینکه این از سوی من نیست که من این چیزها را می دانم؛ بلکه بنگرید، من می دانم که این چیزها راست هستند برای اینکه سَرور خدا آنها را بر من آشکار کرده است، بنابراین من گواهی می دهم که آنها زُخ خواهند داد.

Helaman 8

And now it came to pass that when Nephi had said these words, behold, there were men who were judges, who also belonged to the secret band of Gadianton, and they were angry, and they cried out against him, saying unto the people: Why do ye not seize upon this man and bring him forth, that he may be condemned according to the crime which he has done?

Why seest thou this man, and hearest him revile against this people and against our law?

For behold, Nephi had spoken unto them concerning the corruptness of their law; yea, many things did Nephi speak which cannot be written; and nothing did he speak which was contrary to the commandments of God.

And those judges were angry with him because he spake plainly unto them concerning their secret works of darkness; nevertheless, they durst not lay their own hands upon him, for they feared the people lest they should cry out against them.

Therefore they did cry unto the people, saying: Why do you suffer this man to revile against us? For behold he doth condemn all this people, even unto destruction; yea, and also that these our great cities shall be taken from us, that we shall have no place in them.

And now we know that this is impossible, for behold, we are powerful, and our cities great, therefore our enemies can have no power over us.

And it came to pass that thus they did stir up the people to anger against Nephi, and raised contentions among them; for there were some who did cry out: Let this man alone, for he is a good man, and those things which he saith will surely come to pass except we repent;

Yea, behold, all the judgments will come upon us which he has testified unto us; for we know that he has testified aright unto us concerning our iniquities. And behold they are many, and he knoweth as well all things which shall befall us as he knoweth of our iniquities;

Yea, and behold, if he had not been a prophet he could not have testified concerning those things.

هیلامان ۸

۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که نیفای این سخنان را گفت، بنگرید، مردانی بودند که داور بودند، که به جمعیت مخفی جدیانتون نیز تعلق داشتند، و آنها خشمگین شدند، و آنها علیه او فریاد برآوردند، به مردم گفتند: چرا شما این مرد را نمی گیرید و او را پیش نمی آورید، که او برپایه بزهکاری که کرده است محکوم شود؟

۲ چرا این مرد را می بینید و ناسزاگویی او علیه این مردم و علیه قانون ما را می شنوید؟

۳ زیرا بنگرید، نیفای درباره فساد قانونشان به آنها سخن گفته بود؛ آری، چیزهای بسیاری را نیفای گفت که نمی توانند نوشته شوند؛ و هیچ چیزی او نگفت که بر ضد فرمان های خدا باشد.

۴ و آن داوران بر او خشمگین بودند برای اینکه او بی پرده درباره کارهای تاریک مخفی آنها سخن می گفت؛ با این وجود، آنها جرأت نمی کردند دستشان را بر او بلند کنند، زیرا آنها می ترسیدند مبادا مردم علیه آنها فریاد برآورند.

۵ بنابراین آنها بر مردم فریاد برآوردند، گفتند: چرا شما اجازه می دهید این مرد بر علیه ما ناسزا بگوید؟ زیرا بنگرید او همه این مردم را محکوم می کند، حتی به نابودی؛ آری، و نیز اینکه این شهرهای بزرگ ما از ما گرفته می شوند که ما هیچ جایی در آنها نخواهیم داشت.

۶ و اینک ما می دانیم که این امکان ناپذیر است، زیرا بنگرید، ما قدرتمند هستیم، و شهرهای ما بزرگ، بنابراین دشمنان ما نمی توانند هیچ قدرتی بر ما داشته باشند.

۷ و چنین گذشت که بدین گونه آنها مردم را به خشم علیه نیفای برانگیختند، و در میان آنها درگیری پیا کردند؛ زیرا کسانی بودند که فریاد برآوردند: این مرد را تنها بگذارید، زیرا او مرد نیکی است، و آن چیزهایی که او می گوید بدرستی رخ خواهند داد مگر اینکه ما توبه کنیم؛

۸ آری، بنگرید، همه مجازات هایی که او بر ما گواهی داده است بر ما خواهند آمد؛ زیرا ما می دانیم که او درباره نابکاری هایمان بر ما درست گواهی داده است. و بنگرید آنها بسیار هستند، و او همان گونه که از نابکاری های ما آگاه است از همه چیزهایی که بر ما فرود خواهند آمد نیز آگاه است؛

۹ آری، و بنگرید، اگر او پیامبر نبود نمی توانست درباره آن چیزها گواهی دهد.

And it came to pass that those people who sought to destroy Nephi were compelled because of their fear, that they did not lay their hands on him; therefore he began again to speak unto them, seeing that he had gained favor in the eyes of some, insomuch that the remainder of them did fear.

Therefore he was constrained to speak more unto them saying: Behold, my brethren, have ye not read that God gave power unto one man, even Moses, to smite upon the waters of the Red Sea, and they parted hither and thither, insomuch that the Israelites, who were our fathers, came through upon dry ground, and the waters closed upon the armies of the Egyptians and swallowed them up?

And now behold, if God gave unto this man such power, then why should ye dispute among yourselves, and say that he hath given unto me no power whereby I may know concerning the judgments that shall come upon you except ye repent?

But, behold, ye not only deny my words, but ye also deny all the words which have been spoken by our fathers, and also the words which were spoken by this man, Moses, who had such great power given unto him, yea, the words which he hath spoken concerning the coming of the Messiah.

Yea, did he not bear record that the Son of God should come? And as he lifted up the brazen serpent in the wilderness, even so shall he be lifted up who should come.

And as many as should look upon that serpent should live, even so as many as should look upon the Son of God with faith, having a contrite spirit, might live, even unto that life which is eternal.

And now behold, Moses did not only testify of these things, but also all the holy prophets, from his days even to the days of Abraham.

Yea, and behold, Abraham saw of his coming, and was filled with gladness and did rejoice.

۱۰ و چنین گذشت که آن مردمی که برآن بودند تا نیفای را نابود کنند به سبب ترسشان وادار شدند که دستشان را بر او بلند نکنند؛ بنابراین او، با دیدن اینکه او در چشمان برخی مورد لطف قرار گرفته بود، به اندازه ای که بقیه آنها ترسیدند، شروع به سخن گفتن بر آنها نمود.

۱۱ بنابراین او وادار شد تا بیشتر بر آنها سخن گوید گفتا: بنگرید، برادرانم، آیا شما نخوانده اید که خدا به یک مرد، یعنی موسی قدرت داد تا بر آب های دریای سرخ بزند، و آنها به این سو و آن سو جدا شدند، به اندازه ای که اسرائیلیان، که پدران ما بودند، از میان آن بر زمین خشک گذشتند و آب ها بر لشکریان مصریان بسته شد و آنها را بلعید؟

۱۲ و اینک بنگرید، اگر خدا به این مرد چنین قدرتی داد، آنگاه چرا شما در میان خودتان جر و بحث می کنید، و می گوئید که او به من هیچ قدرتی نداده است که با آن درباره آن دآوری هایی که بر سر شما خواهد آمد بدانم جز اینکه توبه کنید؟

۱۳ ولی بنگرید، شما نه تنها سخنان مرا، بلکه همه سخنانی که از سوی پدرانمان گفته شده است، و نیز سخنانی که از سوی این مرد، موسی که چنان قدرت بزرگی به او داده شده بود را انکار می کنید، آری، سخنانی که او درباره آمدن مسیح گفته بود را نیز انکار می کنید.

۱۴ آری، آیا او شهادت نداد که پسر خدا خواهد آمد؟ و همان گونه که او مار برنجین را در بیابان بلند کرد، همان گونه نیز او که خواهد آمد بالا برده خواهد شد.

۱۵ و همه کسانی که بر آن مار نگاه کنند زنده خواهند ماند، همان گونه که همه کسانی که، روحی پشیمان داشته، بر پسر خدا با ایمان نگاه کنند زنده می مانند، حتی به آن زندگی که جاویدان است.

۱۶ و اینک بنگرید، نه تنها موسی، بلکه همه پیامبران مقدس نیز، پیش از روزگار او حتی تا روزگار ابراهیم از این چیزها گواهی دادند.

۱۷ آری، و بنگرید، ابراهیم آمدن او را دید، و آکنده از خوشحالی شد و شادمانی کرد.

Yea, and behold I say unto you, that Abraham not only knew of these things, but there were many before the days of Abraham who were called by the order of God; yea, even after the order of his Son; and this that it should be shown unto the people, a great many thousand years before his coming, that even redemption should come unto them.

And now I would that ye should know, that even since the days of Abraham there have been many prophets that have testified these things; yea, behold, the prophet Zenos did testify boldly; for the which he was slain.

And behold, also Zenock, and also Ezias, and also Isaiah, and Jeremiah, (Jeremiah being that same prophet who testified of the destruction of Jerusalem) and now we know that Jerusalem was destroyed according to the words of Jeremiah. O then why not the Son of God come, according to his prophecy?

And now will you dispute that Jerusalem was destroyed? Will ye say that the sons of Zedekiah were not slain, all except it were Mulek? Yea, and do ye not behold that the seed of Zedekiah are with us, and they were driven out of the land of Jerusalem? But behold, this is not all—

Our father Lehi was driven out of Jerusalem because he testified of these things. Nephi also testified of these things, and also almost all of our fathers, even down to this time; yea, they have testified of the coming of Christ, and have looked forward, and have rejoiced in his day which is to come.

And behold, he is God, and he is with them, and he did manifest himself unto them, that they were redeemed by him; and they gave unto him glory, because of that which is to come.

And now, seeing ye know these things and cannot deny them except ye shall lie, therefore in this ye have sinned, for ye have rejected all these things, notwithstanding so many evidences which ye have received; yea, even ye have received all things, both things in heaven, and all things which are in the earth, as a witness that they are true.

۱۸ آری، و بنگرید من به شما می گویم، که نه تنها ابراهیم از این چیزها آگاهی داشت، بلکه بسیاری پیش از او بودند که با نظام خدا فرا خوانده شدند؛ آری، یعنی در پی نظام پسرش؛ و اینکه آن بر مردم، هزاران سال پیش از آمدن او نشان داده شود که باز خرید شدن بر آنها برآستی خواهد آمد.

۱۹ و اینک من می خواهم که شما بدانید، که حتی از زمان روزگار ابراهیم پیامبران بسیاری بوده اند که از این چیزها گواهی داده اند؛ آری، بنگرید، زنوس پیامبر دلیرانه گواهی داد؛ که به خاطر آن او کشته شد.

۲۰ و بنگرید، هم زنوک، و هم عزیزاس، و هم اشعیا و ارمیا، (ارمیا همان پیامبری بوده که از نابودی اورشلیم گواهی داد) و اینک ما می دانیم که اورشلیم برپایه سخنان ارمیا نابود شد. آه آنگاه، برپایه نبوت او، چرا پسر خدا نیاید؟

۲۱ و اینک آیا شما جر و بحث خواهید کرد که اورشلیم نابود شد؟ آیا شما می گوئید که پسران صدقیا، همه جز مولق، کشته نشدند؟ آری، و آیا شما نمی نگرید که نوادگان صدقیا با ما هستند، و آنها از سرزمین اورشلیم رانده شدند؟ ولی بنگرید، این همه آن نیست —

۲۲ پدرمان لیحای از اورشلیم بیرون رانده شد برای اینکه او از این چیزها گواهی داد. نیفای نیز از این چیزها گواهی داد، و کمابیش همه پدرانمان نیز، حتی تا این زمان؛ آری، آنها از آمدن مسیح گواهی داده اند، و چشم به راه بوده اند، و در روزی که او می آید شادمانی کرده اند.

۲۳ و بنگرید، او خدا است، و او با آنها است، و او خودش را بر آنها پدیدار کرد، که آنها از سوی او باز خرید شدند؛ و به سبب آنچه که می آید، آنها به او جلال دادند.

۲۴ و اینک، با دیدن اینکه شما این چیزها را می دانید و نمی توانید آنها را انکار کنید جز اینکه دروغ بگویید، بنابراین در این شما گناه کرده اید، زیرا شما همه این چیزها را رد کرده اید، با وجود این همه شواهدی که شما دریافت کرده اید؛ آری، یعنی شما همه چیزها، هم چیزهای در آسمان، و همه چیزهایی که در زمین هستند، به عنوان شاهدهی که آنها راست هستند را دریافت کرده اید.

But behold, ye have rejected the truth, and rebelled against your holy God; and even at this time, instead of laying up for yourselves treasures in heaven, where nothing doth corrupt, and where nothing can come which is unclean, ye are heaping up for yourselves wrath against the day of judgment.

Yea, even at this time ye are ripening, because of your murders and your fornication and wickedness, for everlasting destruction; yea, and except ye repent it will come unto you soon.

Yea, behold it is now even at your doors; yea, go ye in unto the judgment-seat, and search; and behold, your judge is murdered, and he lieth in his blood; and he hath been murdered by his brother, who seeketh to sit in the judgment-seat.

And behold, they both belong to your secret band, whose author is Gadianon and the evil one who seeketh to destroy the souls of men.

۲۵ ولی بنگرید، شما حقیقت را رد کرده اید، و علیه خدای مقدّستان شورش کرده اید؛ و حتّی در این زمان، بجای نهادن گنجهایی برای خودتان در آسمان، جایی که هیچ چیزی فاسد نمی شود، و جایی که هیچ چیزی که ناپاک باشد نمی تواند بیاید، شما برای خودتان غضب را در روز داوری انباشته می کنید.

۲۶ آری، حتّی در این زمان، شما به سبب آدمکشی هایتان و فحشا و نابکاری هایتان، در حال رسیده شدن برای نابودی ابدی هستید؛ آری، و جز اینکه شما توبه کنید آن بزودی بر شما خواهد آمد.

۲۷ آری، بنگرید اینک آن حتّی بر درهای شما است؛ آری، بروید شما به کرسی داوری، و جستجو کنید؛ و بنگرید، داور شما کشته شده است، و او در خون خویش غلتیده است؛ و او بدست برادرش، که به دنبال نشستن در کرسی داوری است، کشته شده است.

۲۸ و بنگرید، آنها هر دو به جمعیت مخفی شما تعلق دارند، که پدید آورنده آن جدیانتون و آن پلید است که به دنبال نابودی روان آدمیان است.

Helaman 9

Behold, now it came to pass that when Nephi had spoken these words, certain men who were among them ran to the judgment-seat; yea, even there were five who went, and they said among themselves, as they went:

Behold, now we will know of a surety whether this man be a prophet and God hath commanded him to prophesy such marvelous things unto us. Behold, we do not believe that he hath; yea, we do not believe that he is a prophet; nevertheless, if this thing which he has said concerning the chief judge be true, that he be dead, then will we believe that the other words which he has spoken are true.

And it came to pass that they ran in their might, and came in unto the judgment-seat; and behold, the chief judge had fallen to the earth, and did lie in his blood.

And now behold, when they saw this they were astonished exceedingly, insomuch that they fell to the earth; for they had not believed the words which Nephi had spoken concerning the chief judge.

But now, when they saw they believed, and fear came upon them lest all the judgments which Nephi had spoken should come upon the people; therefore they did quake, and had fallen to the earth.

Now, immediately when the judge had been murdered—he being stabbed by his brother by a garb of secrecy, and he fled, and the servants ran and told the people, raising the cry of murder among them;

And behold the people did gather themselves together unto the place of the judgment-seat—and behold, to their astonishment they saw those five men who had fallen to the earth.

And now behold, the people knew nothing concerning the multitude who had gathered together at the garden of Nephi; therefore they said among themselves: These men are they who have murdered the judge, and God has smitten them that they could not flee from us.

هیلامان ۹

۱ بنگرید، اینک چنین گذشت که هنگامی که نیفای این سخنان را گفت، مردان بخصوصی که در میان آنها بودند به سوی کرسی داوری دویدند؛ آری، یعنی پنج تن بودند که رفتند، و در حالیکه می رفتند در میان خود گفتند:

۲ بنگرید، اینک ما بدرستی خواهیم دانست آیا این مرد یک پیامبر است و خدا به او فرمان داده است تا چنین چیزهای شگفت انگیزی را بر ما نبوت کند. بنگرید، ما باور نمی کنیم که به او فرمان داده است؛ آری، ما باور نمی کنیم که او یک پیامبر است؛ با این وجود، اگر این چیزی که او درباره داور اعظم گفته است راست باشد، که او مرده است، آنگاه ما باور خواهیم کرد سخنان دیگری که او گفته است راست هستند.

۳ و چنین گذشت که آنها با توانشان دویدند، و به کرسی داوری رسیدند؛ و بنگرید، داور اعظم بر زمین افتاده بود، و در خون خویش غلتیده بود.

۴ و اینک بنگرید، هنگامی که آنها این را دیدند بی اندازه شگفت زده شدند، به اندازه ای که آنها بر زمین افتادند؛ زیرا آنها سخنانی که نیفای درباره داور اعظم گفته بود را باور نکرده بودند.

۵ ولی اینک، هنگامی که آنها دیدند باور کردند، و ترس بر آنها آمد مبادا همه مجازات هایی که نیفای گفته بود بر سر مردم بیاید؛ بنابراین آنها لرزیدند، و بر زمین افتادند.

۶ اینک، بیدرنگ هنگامی که داور کشته شد — او بدست برادرش در جامه ای ناشناس چاقو خورده، و او گریخته بود، و خدمتگزاران دویدند و در میان مردم فریادکنان از آدمکشی خبر دادند؛

۷ و بنگرید مردم در جایگاه کرسی داوری گرد هم آمدند — و بنگرید، در شگفت زدگی شان آنها آن پنج تن که بر زمین افتاده بودند را دیدند.

۸ و اینک بنگرید، مردم درباره آن جمعیتی که در باغ نیفای گرد هم آمده بودند چیزی نمی دانستند؛ بنابراین آنها در میان خودشان گفتند: این مردان آنهایی هستند که داور را کشته اند، و خدا آنها را زده است که آنها نتوانستند از دست ما بگریزند.

And it came to pass that they laid hold on them, and bound them and cast them into prison. And there was a proclamation sent abroad that the judge was slain, and that the murderers had been taken and were cast into prison.

And it came to pass that on the morrow the people did assemble themselves together to mourn and to fast, at the burial of the great chief judge who had been slain.

And thus also those judges who were at the garden of Nephi, and heard his words, were also gathered together at the burial.

And it came to pass that they inquired among the people, saying: Where are the five who were sent to inquire concerning the chief judge whether he was dead? And they answered and said: Concerning this five whom ye say ye have sent, we know not; but there are five who are the murderers, whom we have cast into prison.

And it came to pass that the judges desired that they should be brought; and they were brought, and behold they were the five who were sent; and behold the judges inquired of them to know concerning the matter, and they told them all that they had done, saying:

We ran and came to the place of the judgment-seat, and when we saw all things even as Nephi had testified, we were astonished insomuch that we fell to the earth; and when we were recovered from our astonishment, behold they cast us into prison.

Now, as for the murder of this man, we know not who has done it; and only this much we know, we ran and came according as ye desired, and behold he was dead, according to the words of Nephi.

And now it came to pass that the judges did expound the matter unto the people, and did cry out against Nephi, saying: Behold, we know that this Nephi must have agreed with some one to slay the judge, and then he might declare it unto us, that he might convert us unto his faith, that he might raise himself to be a great man, chosen of God, and a prophet.

۹ و چنین گذشت که آنها را گرفتند و بستند و به زندان انداختند. و بیانیه ای به همه جا فرستاده شد که داور کشته شد، و اینکه آدمکشان گرفته شده اند و به زندان انداخته شدند.

۱۰ و چنین گذشت که فردایش مردم گرد هم آمدند تا، در دفن داور اعظم بزرگ که کشته شده بود، سوگواری کنند و روزه بگیرند.

۱۱ و بدین گونه آن داورانی نیز که در باغ نیفای بودند و سخنان او را شنیدند، در مراسم دفن نیز گرد هم آمدند.

۱۲ و چنین گذشت که آنها در میان مردم جویا شدند، گفتند: کجا هستند آن پنج تنی که فرستاده شدند تا درباره داور اعظم جویا شوند که آیا او مرده است؟ و آنها پاسخ دادند و گفتند: درباره این پنج تنی که شما می گوئید فرستاده اید، ما نمی دانیم، ولی پنج تن هستند که آدمکشند که ما آنها را به زندان انداخته ایم.

۱۳ و چنین گذشت که داوران خواستار شدند که آنها آورده شوند؛ و آنها آورده شدند، و بنگرید آنها پنج تنی بودند که فرستاده شده بودند؛ و بنگرید داوران از آنها جویا شدند تا درباره این موضوع بدانند، و آنها برایشان همه آنچه آنها انجام داده بودند را گفته، گفتند:

۱۴ ما دویدیم و به جایگاه کرسی داوری رسیدیم، و هنگامی که ما همه چیزها را همان گونه که نیفای گواهی داده بود دیدیم، ما شگفت زده شدیم به اندازه ای که ما بر زمین افتادیم؛ و هنگامی که ما از شگفت زدگیمان به هوش آمدیم، بنگرید آنها ما را به زندان انداختند.

۱۵ اینک، درباره کشته شدن این مرد، ما نمی دانیم چه کسی این را انجام داده است؛ و تنها این اندازه ما می دانیم، همان گونه که شما خواستار بودید ما دویدیم و رسیدیم، و بنگرید او، برپایه سخنان نیفای، مرده بود.

۱۶ و اینک چنین گذشت که داوران موضوع را برای مردم توضیح دادند، و علیه نیفای فریاد برآوردند، گفتند: بنگرید، ما می دانیم که این نیفای حتماً با یکی توافق کرده است تا داور را بکشد، و آنگاه او بتواند آن را بر ما اعلام کند، که او بتواند ما را به دین خود درآورد، که او بتواند خودش را بالا برد تا مردی بزرگ، برگزیده خدا، و یک پیامبر شود.

And now behold, we will detect this man, and he shall confess his fault and make known unto us the true murderer of this judge.

And it came to pass that the five were liberated on the day of the burial. Nevertheless, they did rebuke the judges in the words which they had spoken against Nephi, and did contend with them one by one, insomuch that they did confound them.

Nevertheless, they caused that Nephi should be taken and bound and brought before the multitude, and they began to question him in divers ways that they might cross him, that they might accuse him to death—

Saying unto him: Thou art confederate; who is this man that hath done this murder? Now tell us, and acknowledge thy fault; saying, Behold here is money; and also we will grant unto thee thy life if thou wilt tell us, and acknowledge the agreement which thou hast made with him.

But Nephi said unto them: O ye fools, ye uncircumcised of heart, ye blind, and ye stiffnecked people, do ye know how long the Lord your God will suffer you that ye shall go on in this your way of sin?

O ye ought to begin to howl and mourn, because of the great destruction which at this time doth await you, except ye shall repent.

Behold ye say that I have agreed with a man that he should murder Seezoram, our chief judge. But behold, I say unto you, that this is because I have testified unto you that ye might know concerning this thing; yea, even for a witness unto you, that I did know of the wickedness and abominations which are among you.

And because I have done this, ye say that I have agreed with a man that he should do this thing; yea, because I showed unto you this sign ye are angry with me, and seek to destroy my life.

And now behold, I will show unto you another sign, and see if ye will in this thing seek to destroy me.

Behold I say unto you: Go to the house of Seantum, who is the brother of Seezoram, and say unto him—

۱۷ و اینک بنگرید، ما این مرد را رسوا خواهیم کرد، و او به خطایش اعتراف خواهد کرد و آدمکش حقیقی این داور را بر ما آشکار خواهد کرد.

۱۸ و چنین گذشت که آن پنج تن در روز دفن آزاد شدند. با این وجود، آنها داوران را برای سخنانی که آنان علیه نیفای گفته بودند نکوهش کردند، و با یک یک آنها بحث کردند، به اندازه ای که آنها آنان را مُجاب کردند.

۱۹ با این وجود، آنان واداشتند که نیفای دستگیر شود و بسته و در برابر آن جمعیت آورده شود، و آنان به روش های گوناگون شروع به بازجویی از او نمودند که آنان بتوانند او را به اشتباه اندازند که آنها بتوانند او را به مرگ محکوم کنند —

۲۰ به او گفتند: تو همدستی کرده ای؛ چه کسی است این مردی که این آدم کشی را انجام داده است؟ اینک به ما بگو، و خطای خودت را قبول کن؛ گفتند، بنگر این هم پول؛ و اگر تو به ما بگویی، و به پیمانی که تو با او بسته ای اعتراف کنی، ما به تو زندگی را نیز عطا خواهیم کرد.

۲۱ ولی نیفای به آنها گفت: ای شما نابخردان، ختنه نشدگان در دل، کوران و مردم خیره سر، آیا شما می دانید چه مدت خدایتان سرور بر شما روا خواهد داشت که شما به این راه گناه خود ادامه دهید؟

۲۲ آه شما می بایستی، به سبب نابودی بزرگی که در این زمان در انتظار شماست، شروع به شیون و سوگواری نمایید، مگر اینکه توبه کنید.

۲۳ بنگرید شما می گوئید که من با مردی توافق کرده ام که او سیزورام، داور اعظم ما را بکشد. ولی بنگرید، من به شما می گویم، که این برای این است که من بر شما گواهی داده ام که شما بتوانید درباره این موضوع بدانید؛ آری، یعنی به عنوان شاهی بر شما، که من از نابکاری و کارهای پلیدی که در میان شما است آگاه بودم.

۲۴ و برای اینکه من این را انجام داده ام، شما می گوئید که من با مردی توافق کرده ام که او این کار را انجام دهد؛ آری، برای اینکه من به شما این نشانه را نشان دادم شما بر من خشمگین هستید، و به دنبال نابود کردن زندگی من هستید.

۲۵ و اینک بنگرید، من به شما نشانه دیگری را نشان خواهم داد، ببینید اگر شما در این چیز به دنبال نابود کردن من خواهید بود.

۲۶ بنگرید من به شما می گویم: به خانه سعاتتوم بروید، که برادر سیزورام است، و به او بگوئید —

Has Nephi, the pretended prophet, who doth prophesy so much evil concerning this people, agreed with thee, in the which ye have murdered Seezoram, who is your brother?

And behold, he shall say unto you, Nay.

And ye shall say unto him: Have ye murdered your brother?

And he shall stand with fear, and wist not what to say. And behold, he shall deny unto you; and he shall make as if he were astonished; nevertheless, he shall declare unto you that he is innocent.

But behold, ye shall examine him, and ye shall find blood upon the skirts of his cloak.

And when ye have seen this, ye shall say: From whence cometh this blood? Do we not know that it is the blood of your brother?

And then shall he tremble, and shall look pale, even as if death had come upon him.

And then shall ye say: Because of this fear and this paleness which has come upon your face, behold, we know that thou art guilty.

And then shall greater fear come upon him; and then shall he confess unto you, and deny no more that he has done this murder.

And then shall he say unto you, that I, Nephi, know nothing concerning the matter save it were given unto me by the power of God. And then shall ye know that I am an honest man, and that I am sent unto you from God.

And it came to pass that they went and did, even according as Nephi had said unto them. And behold, the words which he had said were true; for according to the words he did deny; and also according to the words he did confess.

And he was brought to prove that he himself was the very murderer, insomuch that the five were set at liberty, and also was Nephi.

And there were some of the Nephites who believed on the words of Nephi; and there were some also, who believed because of the testimony of the five, for they had been converted while they were in prison.

And now there were some among the people, who said that Nephi was a prophet.

۲۷ آیا نیفای، مدعی پیامبری، کسی که پلیدی زیادی را دربارهٔ این مردم نبوت می‌کند، با تو توافق کرده است که در آن تو، سیزورام که برادرت است را کشته ای؟

۲۸ و بنگرید، او به شما خواهد گفت، نه.

۲۹ و شما به او بگویید: آیا تو برادرت را کشته ای؟

۳۰ و او با ترس خواهد ایستاد، و نخواهد دانست چه بگوید. و بنگرید، او در برابر شما انکار خواهد کرد؛ و او وانمود خواهد کرد گویی او شگفت زده شده است؛ با این وجود، او بر شما اعلام خواهد کرد که او بیگناه است.

۳۱ ولی بنگرید، شما او را واری کنید، و شما بر دامن قبایض خون خواهید یافت.

۳۲ و هنگامی که شما این را دیدید، شما بگویید: این خون از کجا آمده است؟ آیا ما نمی‌دانیم که این خون برادرت است؟

۳۳ و آنگاه او خواهد لرزید، و رنگش خواهد پرید، حتی آنگار که مرگ بر او آمده است.

۳۴ و آنگاه شما بگویید: به سبب این ترس و این رنگ پریدگی که بر رخسار تو آمده است، بنگر، ما می‌دانیم که تو مجرم هستی.

۳۵ و آنگاه ترس بزرگتری بر او خواهد آمد؛ و آنگاه او به شما اعتراف خواهد کرد، و دیگر انکار نخواهد کرد که او این آدمکشی را انجام داده است.

۳۶ و آنگاه او به شما خواهد گفت، که من، نیفای، دربارهٔ این موضوع هیچ نمی‌دانم جز اینکه با قدرت خدا به من داده شده باشد. و آنگاه شما خواهید دانست که من مردی درست کار هستم، و اینکه من از سوی خدا برای شما فرستاده شده‌ام.

۳۷ و چنین گذشت که آنها رفتند و همان گونه که نیفای به آنها گفته بود، عمل کردند. و بنگرید، سخنانی که او گفته بود راست بودند؛ زیرا برپایهٔ آن سخنان او انکار کرد، و نیز برپایهٔ آن سخنان، او اعتراف کرد.

۳۸ و او آورده شد تا ثابت کند که او خودش آن آدمکش بوده، به اندازه ای که آن پنج تن، و نیز نیفای، آزاد شدند.

۳۹ و برخی از نیفایان بودند که به سخنان نیفای ایمان آوردند؛ و برخی نیز بودند، که به سبب گواهی آن پنج تن ایمان آوردند، زیرا آنها در حالیکه در زندان بودند گرویده بودند.

۴۰ و اینک در میان مردم برخی بودند، که گفتند نیفای یک پیامبر است.

And there were others who said: Behold, he is a god, for except he was a god he could not know of all things. For behold, he has told us the thoughts of our hearts, and also has told us things; and even he has brought unto our knowledge the true murderer of our chief judge.

۴۱ و دیگرانی بودند که گفتند: بنگرید، او یک خدا است، زیرا جز اینکه او خدا باشد او نمی توانست از همه چیزها آگاه باشد. زیرا بنگرید، او برای ما از اندیشه های دل هایمان گفته است، و او چیزهایی نیز برای ما گفته است؛ و حتی او بر ما آدمکش حقیقی داور اعظم ما را شناسانده است.

And it came to pass that there arose a division among the people, insomuch that they divided hither and thither and went their ways, leaving Nephi alone, as he was standing in the midst of them.

And it came to pass that Nephi went his way towards his own house, pondering upon the things which the Lord had shown unto him.

And it came to pass as he was thus pondering—being much cast down because of the wickedness of the people of the Nephites, their secret works of darkness, and their murderings, and their plunderings, and all manner of iniquities—and it came to pass as he was thus pondering in his heart, behold, a voice came unto him saying:

Blessed art thou, Nephi, for those things which thou hast done; for I have beheld how thou hast with unwearyingness declared the word, which I have given unto thee, unto this people. And thou hast not feared them, and hast not sought thine own life, but hast sought my will, and to keep my commandments.

And now, because thou hast done this with such unwearyingness, behold, I will bless thee forever; and I will make thee mighty in word and in deed, in faith and in works; yea, even that all things shall be done unto thee according to thy word, for thou shalt not ask that which is contrary to my will.

Behold, thou art Nephi, and I am God. Behold, I declare it unto thee in the presence of mine angels, that ye shall have power over this people, and shall smite the earth with famine, and with pestilence, and destruction, according to the wickedness of this people.

Behold, I give unto you power, that whatsoever ye shall seal on earth shall be sealed in heaven; and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven; and thus shall ye have power among this people.

And thus, if ye shall say unto this temple it shall be rent in twain, it shall be done.

And if ye shall say unto this mountain, Be thou cast down and become smooth, it shall be done.

۱ و چنین گذشت که یک جدایی در میان مردم پدید آمد، به اندازه ای که آنها به این سو و آن سو جدا شدند، در حالیکه نیفای در میان آنها ایستاده بود، او را تنها گذاشته و به راه خود رفتند.

۲ و چنین گذشت که نیفای با اندیشیدن به چیزهایی که سرور به او نشان داده بود به سوی خانه خودش راهی شد.

۳ و چنین گذشت در حالیکه او بدین گونه می اندیشید — به سبب نابکاری مردم نیفای، کارهای مخفی تاریک آنها، و آدمکشی های آنها، و چپاول گری ها و همه گونه نابکاری های آنها بسیار افسرده بود — و چنین گذشت در حالیکه او بدین گونه در دلش می اندیشید، بنگرید، ندایی به او رسید گفتا:

۴ برکت یافته هستی تو، نیفای، برای آن چیزهایی که تو انجام داده ای؛ زیرا من نگریده ام چگونه تو با خستگی ناپذیری سخنی که من به تو داده ام را بر این مردم اعلام کرده ای. و تو از آنها نترسیده ای، و به دنبال حفظ جان خودت نبوده ای، بلکه به دنبال خواست من و نگاه داری فرمان های من بوده ای.

۵ و اینک، برای اینکه تو این را با چنان خستگی ناپذیری انجام داده ای، بنگر، من تو را برای همیشه برکت می دهم؛ و من تو را در سخن و در کردار، در ایمان و در کارها توانا می کنم؛ آری، یعنی اینکه همه چیزها بر پایه سخن تو انجام خواهند شد زیرا تو چیزی نمی خواهی که بر خلاف خواست من باشد.

۶ بنگر، تو نیفای هستی، و من خدا هستم. بنگر، من این را در حضور فرشتگان خودم به تو اعلام می کنم، که تو بر این مردم قدرت خواهی داشت، و بر پایه نابکاری این مردم، زمین را با قحطی و بلا و نابودی خواهی زد.

۷ بنگر، من به تو قدرت می دهم که هر آنچه تو روی زمین مهر و موم کنی در بهشت مهر و موم شود؛ و هر آنچه تو روی زمین بگشایی در بهشت گشوده شود؛ و بدین گونه تو در میان این مردم قدرت خواهی داشت.

۸ و بدین گونه، اگر تو به این معبد بگویی شکافته و دو پاره شود، چنین خواهد شد.

۹ و اگر تو به این کوه بگویی، فرو ریز و هموار شو، چنین خواهد شد.

And behold, if ye shall say that God shall smite this people, it shall come to pass.

And now behold, I command you, that ye shall go and declare unto this people, that thus saith the Lord God, who is the Almighty: Except ye repent ye shall be smitten, even unto destruction.

And behold, now it came to pass that when the Lord had spoken these words unto Nephi, he did stop and did not go unto his own house, but did return unto the multitudes who were scattered about upon the face of the land, and began to declare unto them the word of the Lord which had been spoken unto him, concerning their destruction if they did not repent.

Now behold, notwithstanding that great miracle which Nephi had done in telling them concerning the death of the chief judge, they did harden their hearts and did not hearken unto the words of the Lord.

Therefore Nephi did declare unto them the word of the Lord, saying: Except ye repent, thus saith the Lord, ye shall be smitten even unto destruction.

And it came to pass that when Nephi had declared unto them the word, behold, they did still harden their hearts and would not hearken unto his words; therefore they did revile against him, and did seek to lay their hands upon him that they might cast him into prison.

But behold, the power of God was with him, and they could not take him to cast him into prison, for he was taken by the Spirit and conveyed away out of the midst of them.

And it came to pass that thus he did go forth in the Spirit, from multitude to multitude, declaring the word of God, even until he had declared it unto them all, or sent it forth among all the people.

And it came to pass that they would not hearken unto his words; and there began to be contentions, insomuch that they were divided against themselves and began to slay one another with the sword.

And thus ended the seventy and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

۱۰ و بنگر، اگر تو بگویی که خدا این مردم را بزند، آن رخ خواهد داد.

۱۱ و اینک بنگر، من به تو فرمان می دهم که تو بروی و بر این مردم اعلام کنی، که بدین گونه سرور خدا، کسی که قادر مطلق است می گوید: شما حتی تا نابودی ضربه خواهید خورد مگر اینکه توبه کنید.

۱۲ و بنگرید، اینک چنین گذشت که هنگامی که سرور این سخنان را به نیفای گفت، او ایستاد و به خانه خودش نرفت، بلکه به سوی جمعیت هایی که کم و بیش بر روی سرزمین پراکنده شدند بازگشت، و شروع نمود به اعلام سخن سرور که به او درباره نابودی آنها گفته شده بود، اگر آنها توبه نکنند.

۱۳ اینک بنگرید، با وجود آن معجزه بزرگی که نیفای در گفتن درباره مرگ داور اعظم برای آنها انجام داده بود، آنها دل هایشان را سخت کردند و سخنان سرور را بگوش دل نپذیرفتند.

۱۴ بنابراین نیفای به آنها سخن سرور را اعلام نمود، گفتا: جز اینکه توبه کنید، بدین گونه سرور می گوید، شما حتی تا نابودی ضربه خواهید خورد.

۱۵ و چنین گذشت که هنگامی که نیفای این سخن را بر آنها اعلام کرد، بنگرید، آنها هنوز هم دل هایشان را سخت کردند و نمی خواستند سخنان او را بگوش دل بپذیرند؛ بنابراین آنها علیه او ناسزا گفتند، و بر آن شدند تا بر او دست بلند کنند که بتوانند او را به زندان بیاندازند.

۱۶ ولی بنگرید، قدرت خدا با او بود، و آنها نتوانستند او را بگیرند تا به زندان بیاندازند، زیرا او بدست روح مقدس گرفته شد و از میان آنها بیرون برده شد.

۱۷ و چنین گذشت که بدین گونه او در روح مقدس، از جمعیتی به جمعیتی پیش رفت، سخن خدا را اعلام کرده، حتی تا اینکه او آن را به همه آنها اعلام کرد، یا آن را به میان همه مردم فرستاد.

۱۸ و چنین گذشت که آنها نمی خواستند سخنان او را بگوش دل بپذیرند؛ و درگیری هایی شروع شد، به اندازه ای که آنها بر علیه خودشان جدا شدند و با شمشیر شروع به کشتن یکدیگر نمودند.

۱۹ و بدین گونه هفتاد و یکمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

And now it came to pass in the seventy and second year of the reign of the judges that the contentions did increase, insomuch that there were wars throughout all the land among all the people of Nephi.

And it was this secret band of robbers who did carry on this work of destruction and wickedness. And this war did last all that year; and in the seventy and third year it did also last.

And it came to pass that in this year Nephi did cry unto the Lord, saying:

O Lord, do not suffer that this people shall be destroyed by the sword; but O Lord, rather let there be a famine in the land, to stir them up in remembrance of the Lord their God, and perhaps they will repent and turn unto thee.

And so it was done, according to the words of Nephi. And there was a great famine upon the land, among all the people of Nephi. And thus in the seventy and fourth year the famine did continue, and the work of destruction did cease by the sword but became sore by famine.

And this work of destruction did also continue in the seventy and fifth year. For the earth was smitten that it was dry, and did not yield forth grain in the season of grain; and the whole earth was smitten, even among the Lamanites as well as among the Nephites, so that they were smitten that they did perish by thousands in the more wicked parts of the land.

And it came to pass that the people saw that they were about to perish by famine, and they began to remember the Lord their God; and they began to remember the words of Nephi.

And the people began to plead with their chief judges and their leaders, that they would say unto Nephi: Behold, we know that thou art a man of God, and therefore cry unto the Lord our God that he turn away from us this famine, lest all the words which thou hast spoken concerning our destruction be fulfilled.

۱ و اینک چنین گذشت در هفتاد و دومین سال فرمانروایی داوران که درگیری ها افزایش یافت، به اندازه ای که در سرتاسر همه سرزمین در میان همه مردم نیفای جنگ هایی بود.

۲ و این جمعیت مخفی، راهزنان بودند که این کار نابودی و نابکاری را بوجود آوردند. و این جنگ همه آن سال ادامه داشت؛ و در هفتاد و سومین سال نیز این ادامه داشت.

۳ و چنین گذشت که در این سال نیفای بسوی سرور زاری کرد، گفتا:

۴ سرور، روا مدار که این مردم با شمشیر کشته شوند؛ بلکه سرور، بجای آن بگذار یک قحطی در این سرزمین پدید آید تا آنها را در به یاد آوردن سرور خدایشان برانگیزد، و شاید آنها توبه کنند و به سوی تو برگردند.

۵ و برپایه سخنان نیفای، چنین شد. و قحطی بزرگی در سرزمین، در میان مردم نیفای، پدید آمد. و بدین گونه در هفتاد و چهارمین سال قحطی ادامه یافت و کار نابودی با شمشیر بازایستاد، ولی با قحطی شدیدتر شد.

۶ و این نابودی در سال هفتاد و پنجم نیز ادامه یافت. زیرا زمین چنان ضربه خورد که خشک شد، و هیچ غله ای در فصل غله رشد نکرد؛ و تمام زمین ضربه خورد، حتی در میان لامانیان به همان اندازه که در میان نیفایان بود، آنچنان آنها ضربه خوردند که هزاران تن از آنها در بخش های نابکارتر سرزمین هلاک شدند.

۷ و چنین گذشت که مردم دیدند که آنها در آستانه هلاک شدن با قحطی هستند، و آنها شروع به یاد آوردن سرور خدایشان نمودند؛ و آنها شروع به یاد آوردن سخنان نیفای نمودند.

۸ و مردم شروع نمودند به التماس کردن به داوران اعظم و رهبران شان، که آنها به نیفای بگویند: بنگر، ما می دانیم که تو یک مرد خدا هستی، و بنابراین از خدایمان سرور درخواست کن که او این قحطی را از ما دور کند، مبادا همه سخنانی که تو درباره نابودی ما گفته ای برآورده شوند.

And it came to pass that the judges did say unto Nephi, according to the words which had been desired. And it came to pass that when Nephi saw that the people had repented and did humble themselves in sackcloth, he cried again unto the Lord, saying:

O Lord, behold this people repenteth; and they have swept away the band of Gadianton from amongst them insomuch that they have become extinct, and they have concealed their secret plans in the earth.

Now, O Lord, because of this their humility wilt thou turn away thine anger, and let thine anger be appeased in the destruction of those wicked men whom thou hast already destroyed.

O Lord, wilt thou turn away thine anger, yea, thy fierce anger, and cause that this famine may cease in this land.

O Lord, wilt thou hearken unto me, and cause that it may be done according to my words, and send forth rain upon the face of the earth, that she may bring forth her fruit, and her grain in the season of grain.

O Lord, thou didst hearken unto my words when I said, Let there be a famine, that the pestilence of the sword might cease; and I know that thou wilt, even at this time, hearken unto my words, for thou saidst that: If this people repent I will spare them.

Yea, O Lord, and thou seest that they have repented, because of the famine and the pestilence and destruction which has come unto them.

And now, O Lord, wilt thou turn away thine anger, and try again if they will serve thee? And if so, O Lord, thou canst bless them according to thy words which thou hast said.

And it came to pass that in the seventy and sixth year the Lord did turn away his anger from the people, and caused that rain should fall upon the earth, insomuch that it did bring forth her fruit in the season of her fruit. And it came to pass that it did bring forth her grain in the season of her grain.

۹ و چنین گذشت که داوران، برپایه سخنانی که خواسته شده بود، به نیفای گفتند. و چنین گذشت که هنگامی که نیفای دید که مردم توبه کرده بودند و خودشان را با پوشیدن کرباس فروتن کردند، او دوباره به درگاه سرور زاری کرد، گفتا:

۱۰ سرور، بنگر این مردم توبه می کنند؛ و آنها جمعیت جدیانتون را از میان خودشان بیرون رانده اند به اندازه ای که آنها نیست شده اند، و آنها برنامه های مخفی خود را در زمین دفن کرده اند.

۱۱ اینک، سرور، به سبب این فروتنی آنها تو خشم خود را دور کن، و بگذار خشم تو در نابودی آن مردان نابکاری که تو پیش از این نابود کرده ای فرو نشیند.

۱۲ سرور، خشم خودت را دور کن، آری، خشم شدیدت را، و سبب شو که این قحطی در این سرزمین بازایستد.

۱۳ سرور، مرا بگوش دل بپذیر، و وادار که این برپایه سخنانم انجام شود، و بر روی زمین باران بفرست، که آن میوه اش را و در فصل غله، غله اش را آورد.

۱۴ سرور، تو سخنان مرا بگوش دل پذیرفته ای هنگامی که من گفتم، بگذار یک قحطی پدید آید که بلای شمشیر بازایستد؛ و من می دانم که تو، حتی در این زمان، به سخنان من گوش دل می دهی، زیرا تو گفتی که: اگر این مردم توبه کنند من آنها را امان خواهم داد.

۱۵ آری، سرور، و تو می بینی که آنها به سبب قحطی و بلا و نابودی که بر سرشان آمده است توبه کرده اند.

۱۶ و اینک، سرور، آیا خشم خودت را دور می کنی، و دوباره آزمایش می کنی شاید آنها به تو خدمت کنند؟ و اگر چنین شود، سرور، تو می توانی آنها را برپایه سخنان خودت که تو گفته ای برکت دهی.

۱۷ و چنین گذشت که در هفتاد و ششمین سال، سرور خشمش را از مردم دور کرد، و واداشت که بر زمین باران ببارد به اندازه ای که آن در فصل میوه اش میوه آورد. و چنین گذشت که آن در فصل غله اش غله آورد.

And behold, the people did rejoice and glorify God, and the whole face of the land was filled with rejoicing; and they did no more seek to destroy Nephi, but they did esteem him as a great prophet, and a man of God, having great power and authority given unto him from God.

And behold, Lehi, his brother, was not a whit behind him as to things pertaining to righteousness.

And thus it did come to pass that the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to build up their waste places, and began to multiply and spread, even until they did cover the whole face of the land, both on the northward and on the southward, from the sea west to the sea east.

And it came to pass that the seventy and sixth year did end in peace. And the seventy and seventh year began in peace; and the church did spread throughout the face of all the land; and the more part of the people, both the Nephites and the Lamanites, did belong to the church; and they did have exceedingly great peace in the land; and thus ended the seventy and seventh year.

And also they had peace in the seventy and eighth year, save it were a few contentions concerning the points of doctrine which had been laid down by the prophets.

And in the seventy and ninth year there began to be much strife. But it came to pass that Nephi and Lehi, and many of their brethren who knew concerning the true points of doctrine, having many revelations daily, therefore they did preach unto the people, insomuch that they did put an end to their strife in that same year.

And it came to pass that in the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were a certain number of the dissenters from the people of Nephi, who had some years before gone over unto the Lamanites, and taken upon themselves the name of Lamanites, and also a certain number who were real descendants of the Lamanites, being stirred up to anger by them, or by those dissenters, therefore they commenced a war with their brethren.

۱۸ و بنگرید، مردم شادمانی کردند و خدا را ستایش کردند، و تمام روی سرزمین با شادمانی پر شد؛ و آنها دیگر به دنبال نابودی نیفای نبودند، بلکه او را، دارنده قدرت و اختیار داده شده زیادی از سوی خدا، به عنوان یک پیامبر بزرگ و یک مرد خدا ارج نهادند.

۱۹ و بنگرید، برادرش لیحای، در امور در ارتباط با پرهیزکاری ذره ای از او عقب نبود.

۲۰ و بدین گونه چنین گذشت که مردم نیفای دوباره شروع به کامروایی در سرزمین نمودند، و شروع به ساختن جاهای ویران شده شان نمودند، و شروع به افزایش یافتن و پراکنده شدن نمودند، حتی تا اینکه آنها تمام روی سرزمین را پوشاندند، هم بسوی شمال و هم بسوی جنوب، از دریای غرب تا دریای شرق.

۲۱ و چنین گذشت که هفتاد و ششمین سال در آرامش پایان یافت. و هفتاد و هفتمین سال در آرامش شروع شد؛ و کلیسا در سرتاسر همه سرزمین گسترش یافت؛ و بخش بیشتر مردم، هم نیفایان و هم لامانیان، به کلیسا تعلق داشتند؛ و آنها در آن سرزمین آرامش بی اندازه زیادی داشتند؛ و بدین گونه هفتاد و هفتمین سال پایان یافت.

۲۲ و در سال هفتاد و هشتم نیز آنها، بجز درگیری های اندکی درباره نکات اصولی که از سوی پیامبران نهاده شده بود، آرامش داشتند.

۲۳ و در هفتاد و نهمین سال ستیز زیادی شروع شد. ولی چنین گذشت که نیفای و لیحای، و بسیاری از برادرانشان که درباره نکات اصول راستین می دانستند، روزانه مکاشفه های بسیاری داشته، بنابراین آنها به مردم موعظه کردند، به اندازه ای که آنها به ستیزهای آنها در همان سال پایان دادند.

۲۴ و چنین گذشت که در هشتادمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای، تعداد بخصوصی از ناسازگاران از مردم نیفای بودند، که چند سال پیش از آن به نزد لامانیان رفته بودند، و نام لامانیان را بر خود گرفته بودند. و تعداد بخصوصی نیز بودند که نوادگان راستین لامانیان بودند، به خشم علیه آنها، یا از سوی آن ناسازگاران، برانگیخته شده، بنابراین آنها جنگی را با برادرانشان آغاز کردند.

And they did commit murder and plunder; and then they would retreat back into the mountains, and into the wilderness and secret places, hiding themselves that they could not be discovered, receiving daily an addition to their numbers, inasmuch as there were dissenters that went forth unto them.

And thus in time, yea, even in the space of not many years, they became an exceedingly great band of robbers; and they did search out all the secret plans of Gadianton; and thus they became robbers of Gadianton.

Now behold, these robbers did make great havoc, yea, even great destruction among the people of Nephi, and also among the people of the Lamanites.

And it came to pass that it was expedient that there should be a stop put to this work of destruction; therefore they sent an army of strong men into the wilderness and upon the mountains to search out this band of robbers, and to destroy them.

But behold, it came to pass that in that same year they were driven back even into their own lands. And thus ended the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the eighty and first year they did go forth again against this band of robbers, and did destroy many; and they were also visited with much destruction.

And they were again obliged to return out of the wilderness and out of the mountains unto their own lands, because of the exceeding greatness of the numbers of those robbers who infested the mountains and the wilderness.

And it came to pass that thus ended this year. And the robbers did still increase and wax strong, inasmuch that they did defy the whole armies of the Nephites, and also of the Lamanites; and they did cause great fear to come unto the people upon all the face of the land.

Yea, for they did visit many parts of the land, and did do great destruction unto them; yea, did kill many, and did carry away others captive into the wilderness, yea, and more especially their women and their children.

۲۵ و آنها آدم می کشتند و چپاول گری می کردند؛ و آنگاه آنها به کوه ها، و به بیابان و جاهای مخفی عقب نشینی می کردند، خودشان را پنهان کرده که آنها نتواند پیدا شوند، روزانه به تعداد آنها افزوده شده، به اندازه ای که ناسازگاری بودند که به نزد آنها می رفتند.

۲۶ و بدین گونه در مدتی، یعنی در مدت تنها چند سال، آنها یک جمعیت راهزن بی اندازه بزرگی شدند؛ و آنها همه برنامه های مخفی جدیانتون را دنبال کردند؛ و بدین گونه آنها راهزنان جدیانتون شدند.

۲۷ اینک بنگرید، این راهزنان ویرانی زیادی، آری، حتی نابودی بزرگی در میان مردم نیفای، و نیز در میان مردم لامانیان، پدید آوردند.

۲۸ و چنین گذشت که لازم بود که به این نابودی پایان داده شود؛ بنابراین آنها لشکری از مردان نیرومند به بیابان و بالای کوه ها فرستادند تا به دنبال این جمعیت راهزنان بروند و آنها را نابود کنند.

۲۹ ولی بنگرید، چنین گذشت که در همان سال آنها حتی به سرزمین های خودشان به عقب رانده شدند. و بدین گونه هشتادمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۳۰ و چنین گذشت در آغاز هشتاد و یکمین سال آنها دوباره علیه این جمعیت راهزنان پیش رفتند، و بسیاری را نابود کردند؛ و آنها نیز با نابودی زیادی روبرو شدند.

۳۱ و آنها دوباره، به سبب بی اندازه زیاد بودن تعداد آن راهزنانی که به کوه ها و بیابان هجوم آورده بودند، ناگزیر شدند تا از بیابان و از کوه ها به سرزمین خودشان بازگردند.

۳۲ و چنین گذشت که بدین گونه این سال پایان یافت. و راهزنان هنوز هم افزایش یافتند و نیرومند شدند، به اندازه ای که آنها تمام لشکر نیفایان و همچنین لامانیان را به مبارزه طلبیدند؛ و آنها سبب شدند بر همه روی سرزمین ترس بزرگی بر مردم آید.

۳۳ آری، زیرا آنها بر علیه بخش های بسیاری از سرزمین پیش رفتند، و نابودی بزرگی بر آنان وارد آوردند؛ آری، بسیاری را کشتند، و دیگران را، آری، و به ویژه زنان آنها و فرزندان آنها را به اسارت به بیابان بردند.

Now this great evil, which came unto the people because of their iniquity, did stir them up again in remembrance of the Lord their God.

And thus ended the eighty and first year of the reign of the judges.

And in the eighty and second year they began again to forget the Lord their God. And in the eighty and third year they began to wax strong in iniquity. And in the eighty and fourth year they did not mend their ways.

And it came to pass in the eighty and fifth year they did wax stronger and stronger in their pride, and in their wickedness; and thus they were ripening again for destruction.

And thus ended the eighty and fifth year.

۳۴ اینک این پلیدی بزرگ که به سبب نابکاری آنها بر مردم آمد، آنها را دوباره در به یاد آوردن سرور خدایشان برانگیخت.

۳۵ و بدین گونه هشتاد و یکمین سال فرمانروایی داوران پایان یافت.

۳۶ و در هشتاد و دومین سال، آنها دوباره شروع به فراموش کردن سرور خدایشان نمودند. و در هشتاد سومین سال، آنها غرق در نابکاری شدند. و در هشتاد و چهارمین سال آنها شیوه زندگیشان را بهبود ندادند.

۳۷ و چنین گذشت در هشتاد و پنجمین سال، آنها در غرورشان و در نابکاریشان بیشتر غرق شدند؛ و بدین گونه آنها دوباره برای نابودی رسیده می شدند.

۳۸ و بدین گونه هشتاد و پنجمین سال پایان یافت.

And thus we can behold how false, and also the unsteadiness of the hearts of the children of men; yea, we can see that the Lord in his great infinite goodness doth bless and prosper those who put their trust in him.

Yea, and we may see at the very time when he doth prosper his people, yea, in the increase of their fields, their flocks and their herds, and in gold, and in silver, and in all manner of precious things of every kind and art; sparing their lives, and delivering them out of the hands of their enemies; softening the hearts of their enemies that they should not declare wars against them; yea, and in fine, doing all things for the welfare and happiness of his people; yea, then is the time that they do harden their hearts, and do forget the Lord their God, and do trample under their feet the Holy One—yea, and this because of their ease, and their exceedingly great prosperity.

And thus we see that except the Lord doth chasten his people with many afflictions, yea, except he doth visit them with death and with terror, and with famine and with all manner of pestilence, they will not remember him.

O how foolish, and how vain, and how evil, and devilish, and how quick to do iniquity, and how slow to do good, are the children of men; yea, how quick to hearken unto the words of the evil one, and to set their hearts upon the vain things of the world!

Yea, how quick to be lifted up in pride; yea, how quick to boast, and do all manner of that which is iniquity; and how slow are they to remember the Lord their God, and to give ear unto his counsels, yea, how slow to walk in wisdom's paths!

Behold, they do not desire that the Lord their God, who hath created them, should rule and reign over them; notwithstanding his great goodness and his mercy towards them, they do set at naught his counsels, and they will not that he should be their guide.

O how great is the nothingness of the children of men; yea, even they are less than the dust of the earth.

۱ و بدین گونه ما می توانیم چگونگی نادرست بودن و همچنین ناپایدار بودن دل های فرزندان آدمی را بنگریم؛ آری، ما می توانیم ببینیم که سرور در نیکی بزرگ بیکران خود کسانی که به او توکل می کنند را برکت داده و کامروا می کند.

۲ آری، و ما می بینیم که درست در همان زمانی که او مردمش را کامروا می کند، آری، در افزایش کشتزارهایشان، گله هایشان و رمه هایشان، و در طلا و در نقره، و در همه گونه چیزهای گرانبها از هر گونه و هنری؛ جان های آنها را امان داده و آنها را از دست دشمنانشان رهایی داده؛ دل های دشمنانشان را نرم کرده که علیه آنها اعلام جنگ نکنند؛ آری، و خلاصه، همه چیزها را برای بهروزی و خوشبختی مردمش انجام داده؛ آری، آنگاه آن زمان می رسد که آنها دل هایشان را سخت می کنند، و سرور خدایشان را فراموش می کنند و قدوس را زیر پاهایشان لگدمال می کنند — آری، و این به سبب آسودگی شان و کامروایی بی اندازه زیادشان است.

۳ و بدین گونه ما می بینیم که جز اینکه سرور مردمش را با رنج بسیار تنبیه کند، آری، جز اینکه او با آنها با مرگ و با دهشت، و با قحطی و با همه گونه بلا برخورد کند، آنها او را به یاد نخواهند آورد.

۴ آه فرزندان آدمی چه بی خرد و چه بیهوده هستند، و چه پلید و اهریمنانه، و چه تند در انجام نابکاری و چه کند در انجام نیکی؛ آری، چه تند در بگوش دل پذیرفتن سخنان آن پلید، و در گزاردن دل هایشان بر چیزهای بیهوده جهان هستند!

۵ آری، چه تند غرق در غرور شدن؛ آری، چه تند در خودستایی و در انجام همه گونه چیزی که نابکاری است؛ و چه کند هستند در به یاد آوردن سرور خدایشان و در گوش فرا دادن به اندرزهایش، آری، چه کند در گام برداشتن در راههای خردمندان!

۶ بنگرید، آنها خواستار این نیستند که سرور خدایشان، کسی که آنها را آفریده است بر آنها فرمانروایی و حکومت کند؛ با وجود نیکی زیاد و رحمت وی نسبت به آنها، آنها اندرزهایش را هیچ می انگارند و نمی خواهند که او راهنمای آنها باشد.

۷ آه چه عظیم است ناچیز بودن فرزندان آدمی؛ آری، آنها حتی از گرد و خاک زمین هم کمتر هستند.

For behold, the dust of the earth moveth hither and thither, to the dividing asunder, at the command of our great and everlasting God.

Yea, behold at his voice do the hills and the mountains tremble and quake.

And by the power of his voice they are broken up, and become smooth, yea, even like unto a valley.

Yea, by the power of his voice doth the whole earth shake;

Yea, by the power of his voice, do the foundations rock, even to the very center.

Yea, and if he say unto the earth—Move—it is moved.

Yea, if he say unto the earth—Thou shalt go back, that it lengthen out the day for many hours—it is done;

And thus, according to his word the earth goeth back, and it appeareth unto man that the sun standeth still; yea, and behold, this is so; for surely it is the earth that moveth and not the sun.

And behold, also, if he say unto the waters of the great deep—Be thou dried up—it is done.

Behold, if he say unto this mountain—Be thou raised up, and come over and fall upon that city, that it be buried up—behold it is done.

And behold, if a man hide up a treasure in the earth, and the Lord shall say—Let it be accursed, because of the iniquity of him who hath hid it up—behold, it shall be accursed.

And if the Lord shall say—Be thou accursed, that no man shall find thee from this time henceforth and forever—behold, no man getteth it henceforth and forever.

And behold, if the Lord shall say unto a man—Because of thine iniquities, thou shalt be accursed forever—it shall be done.

And if the Lord shall say—Because of thine iniquities thou shalt be cut off from my presence—he will cause that it shall be so.

And wo unto him to whom he shall say this, for it shall be unto him that will do iniquity, and he cannot be saved; therefore, for this cause, that men might be saved, hath repentance been declared.

۸ زیرا بنگرید، گرد و خاک زمین به فرمان خدای بزرگ و ابدیمان، دو پاره شده به این سو و آن سو می رود.

۹ آری، بنگرید با صدای او تپه ها و کوه ها تکان می خورند و می لرزند.

۱۰ و با قدرت صدای او آنها از هم پاشیده می شوند، و هموار می شوند، آری، حتی به مانند یک وادی.

۱۱ آری، با قدرت صدای او تمام زمین می لرزد؛

۱۲ آری، با قدرت صدای او، پایه ها، حتی تا مرکز تکان می خورند.

۱۳ آری، و اگر او به زمین بگوید — حرکت کن — آن حرکت می کند.

۱۴ آری، اگر او به زمین بگوید — به عقب برگرد، که روز را برای ساعت های بسیاری دراز کند — چنین می شود؛

۱۵ و بدین گونه، برپایه سخن او زمین به عقب برمی گردد، و بر آدمی چنین پدیدار می شود که خورشید در جا ایستاده است؛ آری، و بنگرید، این چنین است؛ زیرا بدرستی این زمین است که حرکت می کند و نه خورشید.

۱۶ و بنگرید، همچنین، اگر او به آب های عمق عظیم بگوید — خشک شو — چنین می شود.

۱۷ بنگرید، اگر او به این کوه بگوید — برخیز، و بیا و بر آن شهر فرو ریز که آن دفن شود — بنگرید چنین می شود.

۱۸ و بنگرید، اگر مردی گنجی را در زمین پنهان کند، و سرور بگوید — بگذار به سبب نابکاری او که این را پنهان کرده است آن نفرین شود — بنگرید، آن نفرین می شود.

۱۹ و اگر سرور بگوید — نفرین بر تو باد، که هیچ مردی تو را از این پس و برای همیشه نیابد — بنگرید، هیچ مردی از این پس و برای همیشه به آن دست نمی یابد.

۲۰ و بنگرید، اگر سرور به آن مرد بگوید — به سبب نابکاری هایت، تو برای همیشه نفرین خواهی شد — چنین می شود.

۲۱ و اگر سرور بگوید — به سبب نابکاری هایت تو از بیشگامم بریده خواهی شد — او سبب می شود که این چنین شود.

۲۲ و وای بر کسی که او این را به وی بگوید، زیرا بر او که نابکاری خواهد کرد چنین خواهد شد، و او نمی تواند نجات یابد؛ بنابراین، به این دلیل که آدمیان نجات یابند، توبه اعلام شده است.

Therefore, blessed are they who will repent and hearken unto the voice of the Lord their God; for these are they that shall be saved.

And may God grant, in his great fulness, that men might be brought unto repentance and good works, that they might be restored unto grace for grace, according to their works.

And I would that all men might be saved. But we read that in the great and last day there are some who shall be cast out, yea, who shall be cast off from the presence of the Lord;

Yea, who shall be consigned to a state of endless misery, fulfilling the words which say: They that have done good shall have everlasting life; and they that have done evil shall have everlasting damnation. And thus it is. Amen.

۲۳ بنابراین، برکت یافته هستند آنهایی که توبه کنند و ندای سرور خدایشان را بگوش دل بپذیرند؛ زیرا اینها آنهایی هستند که نجات خواهند یافت.

۲۴ و باشد که خدا، در کمال بیگرائش، عطا کند که آدمیان به توبه و کارهای نیک پیش آورده شوند، که آنها بتوانند، برپایه کارهایشان، در فیض از برای فیض بازآورده شوند.

۲۵ و من می خواهم که همه آدمیان بتوانند نجات یابند. ولی ما می خوانیم که در روز بزرگ و آخر برخی هستند که بیرون انداخته خواهند شد، آری، کسانی که از پیشگاه سرور بیرون انداخته خواهند شد؛

۲۶ آری، کسانی که به وضعیتی بی پایان بدبختی واگذاشته خواهند شد، برآورده می کنند آن سخنانی که می گوید: آنهایی که نیکی کرده اند زندگی ابدی خواهند داشت؛ و آنهایی که پلیدی کرده اند لعنت ابدی خواهند داشت. و بدین گونه است. آمین.

Helaman 13

And now it came to pass in the eighty and sixth year, the Nephites did still remain in wickedness, yea, in great wickedness, while the Lamanites did observe strictly to keep the commandments of God, according to the law of Moses.

And it came to pass that in this year there was one Samuel, a Lamanite, came into the land of Zarahemla, and began to preach unto the people. And it came to pass that he did preach, many days, repentance unto the people, and they did cast him out, and he was about to return to his own land.

But behold, the voice of the Lord came unto him, that he should return again, and prophesy unto the people whatsoever things should come into his heart.

And it came to pass that they would not suffer that he should enter into the city; therefore he went and got upon the wall thereof, and stretched forth his hand and cried with a loud voice, and prophesied unto the people whatsoever things the Lord put into his heart.

And he said unto them: Behold, I, Samuel, a Lamanite, do speak the words of the Lord which he doth put into my heart; and behold he hath put it into my heart to say unto this people that the sword of justice hangeth over this people; and four hundred years pass not away save the sword of justice falleth upon this people.

Yea, heavy destruction awaiteth this people, and it surely cometh unto this people, and nothing can save this people save it be repentance and faith on the Lord Jesus Christ, who surely shall come into the world, and shall suffer many things and shall be slain for his people.

And behold, an angel of the Lord hath declared it unto me, and he did bring glad tidings to my soul. And behold, I was sent unto you to declare it unto you also, that ye might have glad tidings; but behold ye would not receive me.

هیلامان ۱۳

۱ و اینک چنین گذشت در هشتاد و ششمین سال، نیفایان همچنان در نابکاری باقیمانند، آری، در نابکاری بزرگ، در حالیکه لامانیان با دقت در نگاه داری فرمان های خدا، برپایه قانون موسی، پای بند بودند.

۲ و چنین گذشت که در این سال یک سموئیلی بود، یک لامانی، که به سرزمین زراحلاما آمد، و شروع به موعظه کردن بر مردم نمود. و چنین گذشت که او روزهای بسیاری، توبه را بر مردم موعظه کرد، و آنها او را بیرون انداختند، و او نزدیک به برگشتن به سرزمین خودش بود.

۳ ولی بنگرید، ندای سرور بر او آمد که او می بایستی دوباره برگردد و بر مردم هر آنچه بر دلش جاری می شود را نبوت کند.

۴ و چنین گذشت که آنها نمی خواستند روا دارند که او وارد شهر شود؛ بنابراین او روانه شد و بر بالای دیوار شهر رفته و دستش را دراز کرد و با صدایی بلند فریاد برآورد، و بر مردم هر آنچه که سرور بر دل او جاری ساخت را نبوت کرد.

۵ و او به آنها گفت: بنگرید، من، سموئیل، یک لامانی، سخنان سرور را که او در دلم قرار می دهد می گویم؛ و بنگرید او در دلم قرار داده است تا به این مردم بگویم که شمشیر دادگری بر این مردم آویزان است؛ و چهارصد سال نخواهد گذشت مگر اینکه شمشیر دادگری بر سر این مردم فرو خواهد افتاد.

۶ آری، نابودی سنگینی در انتظار این مردم است، و آن بدرستی بر این مردم خواهد آمد و هیچ چیزی نمی تواند این مردم را نجات دهد مگر توبه و ایمان به سرور عیسی مسیح که بدرستی به جهان خواهد آمد، و چیزهای بسیاری را تحمل خواهد کرد و برای مردمش کشته خواهد شد.

۷ و بنگرید، فرشته ای از سرور این را بر من اعلام کرده است، و او نوید خوش را بر روانم آورد. و بنگرید، من به شما فرستاده شدم تا آن را بر شما نیز اعلام کنم که شما بتوانید نوید خوش را داشته باشید؛ ولی بنگرید شما نمی خواهید مرا دریابید.

Therefore, thus saith the Lord: Because of the hardness of the hearts of the people of the Nephites, except they repent I will take away my word from them, and I will withdraw my Spirit from them, and I will suffer them no longer, and I will turn the hearts of their brethren against them.

And four hundred years shall not pass away before I will cause that they shall be smitten; yea, I will visit them with the sword and with famine and with pestilence.

Yea, I will visit them in my fierce anger, and there shall be those of the fourth generation who shall live, of your enemies, to behold your utter destruction; and this shall surely come except ye repent, saith the Lord; and those of the fourth generation shall visit your destruction.

But if ye will repent and return unto the Lord your God I will turn away mine anger, saith the Lord; yea, thus saith the Lord, blessed are they who will repent and turn unto me, but wo unto him that repenteth not.

Yea, wo unto this great city of Zarahemla; for behold, it is because of those who are righteous that it is saved; yea, wo unto this great city, for I perceive, saith the Lord, that there are many, yea, even the more part of this great city, that will harden their hearts against me, saith the Lord.

But blessed are they who will repent, for them will I spare. But behold, if it were not for the righteous who are in this great city, behold, I would cause that fire should come down out of heaven and destroy it.

But behold, it is for the righteous' sake that it is spared. But behold, the time cometh, saith the Lord, that when ye shall cast out the righteous from among you, then shall ye be ripe for destruction; yea, wo be unto this great city, because of the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto the city of Gideon, for the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto all the cities which are in the land round about, which are possessed by the Nephites, because of the wickedness and abominations which are in them.

۸ بنابراین، بدین گونه سرور می گوید: به سبب سخت دلی های مردم نیفایان، جز اینکه آنها توبه کنند من سخنم را از آنها برخواهم داشت، و روحم را از آنها جدا خواهم کرد، و من آنها را بیش از این تحمل نخواهم کرد و دل های برادرانشان را علیه آنها برخواهم گرداند.

۹ و چهارصد سال نخواهد گذشت پیش از آنکه من سبب شوم که آنها ضربه خورند؛ آری، من با آنها با شمشیر و با قحطی و با بلا دیدار خواهم کرد.

۱۰ آری، سرور می گوید، من در خشم شدیدم از آنها دیدار خواهم کرد، و از چهارمین نسل دشمنان کسانی خواهند بود که زندگی خواهند کرد، تا نابودی کامل شما را بنگرند؛ و این بدرستی رخ خواهد داد مگر اینکه شما توبه کنید؛ و کسانی از چهارمین نسل، نابودی شما را خواهند دید.

۱۱ سرور می گوید، ولی اگر شما توبه کنید و به خدایتان سرور بازگردید من از خشم خودم برخواهم گشت؛ آری، بدین گونه سرور می گوید، برکت یافته هستند آنهایی که توبه کنند و به سوی من برگردند، ولی وای بر او که توبه نکند.

۱۲ آری، سرور می گوید وای بر این شهر عظیم زراحملا؛ زیرا بنگرید، این به سبب کسانی است که پرهیزکارند که آن نجات یافته است؛ آری، سرور می گوید وای بر این شهر بزرگ، زیرا من درک می کنم، که بسیاری هستند، آری، یعنی بخش بیشتر این شهر بزرگ، که دل هایشان را علیه من سخت خواهند کرد.

۱۳ ولی برکت یافته هستند آنهایی که توبه کنند، زیرا آنها را من امان خواهم داد. ولی بنگرید، اگر برای پرهیزکاران نبود که در این شهر بزرگ هستند، بنگرید، من وامی داشتم که آتش از آسمان پایین آید و آن را نابود کند.

۱۴ ولی بنگرید، این به خاطر پرهیزکاران است که آن شهر امان می یابد. ولی بنگرید، سرور می گوید آن زمان می آید هنگامی که شما پرهیزکاران را از میان خود بیرون اندازید، آنگاه شما برای نابودی آماده می شوید؛ آری، وای بر این شهر بزرگ، به سبب نابکاری و کارهای پلیدی که در آن است.

۱۵ آری، و وای بر شهر جدعون، برای نابکاری و کارهای پلیدی که در آن است.

۱۶ آری، و وای بر همه شهرهایی که در سرزمین دور و بر هستند، که در تصرف نیفایان هستند، به سبب نابکاری و کارهای پلیدی که در آنهاست.

And behold, a curse shall come upon the land, saith the Lord of Hosts, because of the people's sake who are upon the land, yea, because of their wickedness and their abominations.

And it shall come to pass, saith the Lord of Hosts, yea, our great and true God, that whoso shall hide up treasures in the earth shall find them again no more, because of the great curse of the land, save he be a righteous man and shall hide it up unto the Lord.

For I will, saith the Lord, that they shall hide up their treasures unto me; and cursed be they who hide not up their treasures unto me; for none hideth up their treasures unto me save it be the righteous; and he that hideth not up his treasures unto me, cursed is he, and also the treasure, and none shall redeem it because of the curse of the land.

And the day shall come that they shall hide up their treasures, because they have set their hearts upon riches; and because they have set their hearts upon their riches, and will hide up their treasures when they shall flee before their enemies; because they will not hide them up unto me, cursed be they and also their treasures; and in that day shall they be smitten, saith the Lord.

Behold ye, the people of this great city, and hearken unto my words; yea, hearken unto the words which the Lord saith; for behold, he saith that ye are cursed because of your riches, and also are your riches cursed because ye have set your hearts upon them, and have not hearkened unto the words of him who gave them unto you.

Ye do not remember the Lord your God in the things with which he hath blessed you, but ye do always remember your riches, not to thank the Lord your God for them; yea, your hearts are not drawn out unto the Lord, but they do swell with great pride, unto boasting, and unto great swelling, envyings, strifes, malice, persecutions, and murders, and all manner of iniquities.

For this cause hath the Lord God caused that a curse should come upon the land, and also upon your riches, and this because of your iniquities.

۱۷ و بنگرید، نفرینی بر این سرزمین خواهد آمد، سرور سپاهیان می گوید، برای خاطر مردمی که بر این سرزمین هستند، آری، به سبب نابکاری هایشان و کارهای پلیدشان.

۱۸ و چنین خواهد گذشت، سرور سپاهیان می گوید، آری، خدای بزرگ و راستین ما، که هر کسی که گنجی در زمین پنهان کند دیگر آنها را نخواهد یافت، به سبب نفرین بزرگ سرزمین، مگر او مردی پرهیزکار باشد و آن را برای سرور پنهان کند.

۱۹ زیرا سرور می گوید من می خواهم که آنها گنج هایشان را نزد من پنهان کنند؛ و نفرین بر آنها بی باد که گنج هایشان را نزد من پنهان نمی کنند؛ زیرا هیچکس گنج هایش را نزد من پنهان نمی کند مگر پرهیزکار باشد؛ و او که گنج هایش را نزد من پنهان نمی کند، نفرین شده است او، و نیز آن گنج، و هیچکس به سبب نفرین سرزمین آن را باز نخواهد یافت.

۲۰ و سرور می گوید آن روز خواهد آمد که آنها گنج هایشان را پنهان خواهند کرد، برای اینکه آنها دل هایشان را بر ثروت نهاده اند؛ و چون آنها دل هایشان را بر ثروت نهاده اند، و هنگامی که آنها از برابر دشمنانشان می گریزند گنج هایشان را پنهان خواهند کرد؛ چون آنها را نزد من پنهان نخواهند کرد، نفرین بر آنها و نیز بر گنج هایشان باد؛ و در آن روز آنها ضربه خواهند خورد.

۲۱ بنگرید شما، مردم این شهر بزرگ، و سخنانم را بگوش دل بپذیرید؛ آری، سخنانی را که سرور می گوید بگوش دل بپذیرید؛ زیرا بنگرید، او می گوید که شما به سبب ثروت هایتان نفرین شده اید، و ثروت هایتان نیز نفرین شده اند برای اینکه شما دل هایتان را بر آنها نهاده اید، و به سخنان او که آنها را به شما داد گوش دل نمی دهید.

۲۲ شما خدایتان سرور را در چیزهایی که او شما را با آنها برکت داده است به یاد نمی آورید، ولی شما همواره ثروت هایتان را به یاد می آورید، بدون سپاسگزاری کردن از خدایتان سرور برای آنها؛ آری، دل هایتان به سوی سرور کشیده نمی شود، بلکه سرشار از غرور زیاد، خودستایی، و فخرفروشی زیاد، حسادت ها، ستیزه جویی ها، کینه توزی، آزار دادن ها، و آدم کشی ها، و همه گونه نابکاری ها هستند.

۲۳ زیرا به این دلیل سرور خدا واداشته است که نفرینی بر سرزمین آید، و نیز بر ثروت هایتان، و این به سبب نابکاری هایتان است.

Yea, wo unto this people, because of this time which has arrived, that ye do cast out the prophets, and do mock them, and cast stones at them, and do slay them, and do all manner of iniquity unto them, even as they did of old time.

And now when ye talk, ye say: If our days had been in the days of our fathers of old, we would not have slain the prophets; we would not have stoned them, and cast them out.

Behold ye are worse than they; for as the Lord liveth, if a prophet come among you and declareth unto you the word of the Lord, which testifieth of your sins and iniquities, ye are angry with him, and cast him out and seek all manner of ways to destroy him; yea, you will say that he is a false prophet, and that he is a sinner, and of the devil, because he testifieth that your deeds are evil.

But behold, if a man shall come among you and shall say: Do this, and there is no iniquity; do that and ye shall not suffer; yea, he will say: Walk after the pride of your own hearts; yea, walk after the pride of your eyes, and do whatsoever your heart desireth—and if a man shall come among you and say this, ye will receive him, and say that he is a prophet.

Yea, ye will lift him up, and ye will give unto him of your substance; ye will give unto him of your gold, and of your silver, and ye will clothe him with costly apparel; and because he speaketh flattering words unto you, and he saith that all is well, then ye will not find fault with him.

O ye wicked and ye perverse generation; ye hardened and ye stiffnecked people, how long will ye suppose that the Lord will suffer you? Yea, how long will ye suffer yourselves to be led by foolish and blind guides? Yea, how long will ye choose darkness rather than light?

Yea, behold, the anger of the Lord is already kindled against you; behold, he hath cursed the land because of your iniquity.

And behold, the time cometh that he curseth your riches, that they become slippery, that ye cannot hold them; and in the days of your poverty ye cannot retain them.

۲۴ آری، وای بر این مردم، به سبب این زمانی که فرا رسیده است که شما پیامبران را بیرون می اندازید، و آنها را مسخره می کنید و بر آنها سنگ می اندازید، و آنها را می کشید، و به آنها همه گونه ظلمی می کنید، همان گونه که گذشتگان انجام می دادند.

۲۵ و اینک هنگامی که شما گفتگو می کنید می گوئید: اگر روزگار ما در روزگار پدران نیاکانی ما می بود، ما پیامبران را نمی کشتیم؛ ما آنها را سنگسار نمی کردیم و آنها را بیرون نمی انداختیم.

۲۶ بنگرید شما از آنها بدترید؛ زیرا به هستی سرور سوگند، اگر پیامبری به میان شما بیاید و بر شما سخن سرور را اعلام کند، که از گناهانتان و نابکاری هایتان گواهی دهد، شما بر او خشمگین می شوید، و او را بیرون می اندازید و به دنبال همه گونه راهی هستیید تا او را نابود کنید؛ آری، شما خواهید گفت که او یک پیامبر دروغین است، و اینکه او یک گناهکار است، و از اهریمن است برای اینکه او گواهی می دهد که کردارهایتان پلید است.

۲۷ ولی بنگرید، اگر مردی به میان شما بیاید و بگوید: این کار را بکنید، و هیچ نابکاری نیست؛ آن کار را بکنید و زجر نخواهید کشید؛ آری، او خواهد گفت: از پس غرور دل های خودتان گام بردارید؛ آری، از پس غرور چشم هایتان گام بردارید و هر چه دلتان خواستار است انجام دهید — و اگر مردی به میان شما آید و این را بگوید، شما او را خواهید پذیرفت و خواهید گفت که او یک پیامبر است.

۲۸ آری، شما او را بلند خواهید کرد و به او از دارایی تان خواهید داد؛ شما به او از طلایتان و از نقره تان خواهید داد و او را با جامه های گران خواهید پوشاند؛ و برای اینکه او سخنان چاپلوسانه به شما می گوید، و او می گوید که همه چیز خوب است، آنگاه شما هیچ خطایی در او نخواهید یافت.

۲۹ آه شما نابکاران و شما نسل منحرف؛ شما مردم سخت و خیره سر، چه مدت شما گمان می کنید که سرور شما را تحمل خواهد کرد؟ آری، چه مدت شما روا خواهید داشت تا با راهنمایی های بی خردانه و کور هدایت شوید؟ آری، چه مدت شما تاریکی را بجای نور برمی گزینید؟

۳۰ آری، بنگرید، خشم سرور از پیش علیه شما افروخته شده است؛ بنگرید، او سرزمین را به سبب نابکاری تان نفرین کرده است.

۳۱ و بنگرید، آن زمان می آید که او ثروت هایتان را نفرین کند، که آنها بی ثبات شوند، که شما نتوانید آنها را نگاه دارید؛ و در روزگار تهیدستی تان شما نتوانید آنها را دوباره بدست آورید.

And in the days of your poverty ye shall cry unto the Lord; and in vain shall ye cry, for your desolation is already come upon you, and your destruction is made sure; and then shall ye weep and howl in that day, saith the Lord of Hosts. And then shall ye lament, and say:

O that I had repented, and had not killed the prophets, and stoned them, and cast them out. Yea, in that day ye shall say: O that we had remembered the Lord our God in the day that he gave us our riches, and then they would not have become slippery that we should lose them; for behold, our riches are gone from us.

Behold, we lay a tool here and on the morrow it is gone; and behold, our swords are taken from us in the day we have sought them for battle.

Yea, we have hid up our treasures and they have slipped away from us, because of the curse of the land.

O that we had repented in the day that the word of the Lord came unto us; for behold the land is cursed, and all things are become slippery, and we cannot hold them.

Behold, we are surrounded by demons, yea, we are encircled about by the angels of him who hath sought to destroy our souls. Behold, our iniquities are great. O Lord, canst thou not turn away thine anger from us? And this shall be your language in those days.

But behold, your days of probation are past; ye have procrastinated the day of your salvation until it is everlastingly too late, and your destruction is made sure; yea, for ye have sought all the days of your lives for that which ye could not obtain; and ye have sought for happiness in doing iniquity, which thing is contrary to the nature of that righteousness which is in our great and Eternal Head.

O ye people of the land, that ye would hear my words! And I pray that the anger of the Lord be turned away from you, and that ye would repent and be saved.

۳۲ و سرور سپاهیان می گوید، در روزگار تهیدستی تان شما بسوی سرور زاری خواهید کرد؛ و بیهوده شما زاری خواهید کرد، زیرا ویرانی شما پیشاپیش بر شما آمده است، و نابودی شما حتمی است؛ و آنگاه شما در آن روز گریه و شیون خواهید کرد. و آنگاه شما زاری کرده، خواهید گفت:

۳۳ ای کاش که من توبه کرده بودم، و پیامبران را نکشته بودم و آنها را سنگسار نکرده بودم، و آنها را بیرون نیانداخته بودم. آری، در آن روز شما خواهید گفت: ای کاش ما خدایمان سرور را به یاد آورده بودیم در آن روزی که او به ما ثروت داد، و آنگاه آنها بی ثبات نمی شدند که ما آنها را از دست بدهیم؛ زیرا بنگرید، ثروت هایمان از پیش ما رفته اند.

۳۴ بنگرید، ما ابزاری در اینجا می گذاریم و فردایش از دست رفته است؛ و بنگرید، شمشیرهایمان در روزی که ما آنها را برای نبرد جستجو کرده ایم از ما گرفته شده اند.

۳۵ آری، ما گنج هایمان را پنهان کرده ایم و به سبب نفرین سرزمین، آنها از دست ما رفته اند.

۳۶ ای کاش که ما در آن روزی که سخن سرور بر ما آمد توبه کرده بودیم؛ زیرا بنگرید این سرزمین نفرین شده است، و همه چیزها بی ثبات شده اند و ما نمی توانیم آنها را نگاه داریم.

۳۷ بنگرید، ما از سوی اهریمنان محاصره شده ایم، آری، ما از سوی فرشتگان او که به دنبال نابودی روان های ما بوده اند فرا گرفته شده ایم. بنگرید، نابکاری هایمان زیاد هستند. سرورا، آیا تو نمی توانی خشم خودت را از ما دور کنی؟ و این سخن شما در آن روزگار خواهد بود.

۳۸ ولی بنگرید، روزگار آزمایشی شما گذشته است؛ شما روز رستگاریتان را تا زمانی که بینهایت دیر است به عقب انداخته اید، و نابودی شما حتمی است؛ آری، زیرا شما همه روزگار زندگیتان به دنبال آنچه نمی توانستید بدست آورید بوده اید؛ و شما با انجام نابکاری به دنبال خوشبختی بوده اید، چیزی که برخلاف طبیعت آن پرهیزکاری است که در فرمانده بزرگ و جاویدان ما است.

۳۹ ای شما مردم این سرزمین، ای کاش شما به سخنانم گوش می دادید! و من نیایش می کنم که خشم سرور از شما برگردد، و اینکه شما توبه کنید و نجات یابید.

Helaman 14

And now it came to pass that Samuel, the Lamanite, did prophesy a great many more things which cannot be written.

And behold, he said unto them: Behold, I give unto you a sign; for five years more cometh, and behold, then cometh the Son of God to redeem all those who shall believe on his name.

And behold, this will I give unto you for a sign at the time of his coming; for behold, there shall be great lights in heaven, insomuch that in the night before he cometh there shall be no darkness, insomuch that it shall appear unto man as if it was day.

Therefore, there shall be one day and a night and a day, as if it were one day and there were no night; and this shall be unto you for a sign; for ye shall know of the rising of the sun and also of its setting; therefore they shall know of a surety that there shall be two days and a night; nevertheless the night shall not be darkened; and it shall be the night before he is born.

And behold, there shall a new star arise, such an one as ye never have beheld; and this also shall be a sign unto you.

And behold this is not all, there shall be many signs and wonders in heaven.

And it shall come to pass that ye shall all be amazed, and wonder, insomuch that ye shall fall to the earth.

And it shall come to pass that whosoever shall believe on the Son of God, the same shall have everlasting life.

And behold, thus hath the Lord commanded me, by his angel, that I should come and tell this thing unto you; yea, he hath commanded that I should prophesy these things unto you; yea, he hath said unto me: Cry unto this people, repent and prepare the way of the Lord.

And now, because I am a Lamanite, and have spoken unto you the words which the Lord hath commanded me, and because it was hard against you, ye are angry with me and do seek to destroy me, and have cast me out from among you.

هیلامان ۱۴

۱ و اینک چنین گذشت که سموئیل لامانی چیزهای بسیار زیاد بیشتری نبوت کرد که نمی توانند نوشته شوند.

۲ و بنگرید، او به آنها گفت: من به شما نشانه ای می دهم؛ زیرا پنج سال دیگر می آید، و بنگرید، آنگاه پسر خدا می آید تا کسانی که بنام او ایمان می آورند را باز خرید کند.

۳ و بنگرید، این را من به شما به عنوان نشانه ای در زمان آمدنش خواهم داد؛ زیرا بنگرید، نورهای زیادی در آسمان خواهد بود، به اندازه ای که در آن شب پیش از اینکه او بیاید هیچ تاریکی نخواهد بود، به اندازه ای که بر آدمی چنین پدیدار خواهد شد که گویی روز است.

۴ بنابراین، یک روز و یک شب و یک روز خواهد بود، گویی یک روز است و شبی نیست؛ و این برای شما نشانه ای خواهد بود؛ زیرا شما از برآمدن خورشید و نیز از فرو رفتن آن آگاه خواهید شد؛ بنابراین آنها بدرستی خواهند دانست که دو روز و یک شب است؛ با این وجود شب تاریک نخواهد بود؛ و آن شب پیش از اینکه او زاده شود خواهد بود.

۵ و بنگرید، ستاره ای نو پدیدار خواهد شد، ستاره ای که همانند آن را شما هرگز ندیده اید؛ و این نیز نشانه ای برای شما خواهد بود.

۶ و بنگرید این همه آن نیست، نشانه ها و شگفتی های بسیاری در آسمان خواهد بود.

۷ و چنین خواهد گذشت که شما همه حیرت زده و شگفت زده خواهید شد، به اندازه ای که شما بر زمین خواهید افتاد.

۸ و چنین خواهد گذشت که هر کسی که به پسر خدا ایمان آورد، همان زندگی ابدی خواهد داشت.

۹ و بنگرید، بدین گونه سرور به وسیله فرشته اش، مرا فرمان داد، که من بیایم و این چیز را برای شما بگویم؛ آری، او فرمان داده است که من این چیزها را بر شما نبوت کنم؛ آری، او به من گفته است: بر این مردم فریاد برآور، توبه کنید و راه سرور را آماده کنید.

۱۰ و اینک، چون من یک لامانی هستم، و سخنانی که سرور به من فرمان داده است را بر شما گفته ام، و چون این بر شما سخت بود، شما بر من خشمگین هستید و به دنبال نابود کردن من هستید، و مرا از میان خود بیرون انداخته اید.

And ye shall hear my words, for, for this intent have I come up upon the walls of this city, that ye might hear and know of the judgments of God which do await you because of your iniquities, and also that ye might know the conditions of repentance;

And also that ye might know of the coming of Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and of earth, the Creator of all things from the beginning; and that ye might know of the signs of his coming, to the intent that ye might believe on his name.

And if ye believe on his name ye will repent of all your sins, that thereby ye may have a remission of them through his merits.

And behold, again, another sign I give unto you, yea, a sign of his death.

For behold, he surely must die that salvation may come; yea, it behooveth him and becometh expedient that he dieth, to bring to pass the resurrection of the dead, that thereby men may be brought into the presence of the Lord.

Yea, behold, this death bringeth to pass the resurrection, and redeemeth all mankind from the first death—that spiritual death; for all mankind, by the fall of Adam being cut off from the presence of the Lord, are considered as dead, both as to things temporal and to things spiritual.

But behold, the resurrection of Christ redeemeth mankind, yea, even all mankind, and bringeth them back into the presence of the Lord.

Yea, and it bringeth to pass the condition of repentance, that whosoever repenteth the same is not hewn down and cast into the fire; but whosoever repenteth not is hewn down and cast into the fire; and there cometh upon them again a spiritual death, yea, a second death, for they are cut off again as to things pertaining to righteousness.

Therefore repent ye, repent ye, lest by knowing these things and not doing them ye shall suffer yourselves to come under condemnation, and ye are brought down unto this second death.

۱۱ و شما سخنانم را خواهید شنید، زیرا با این نیت من بر بالای دیوارهای این شهر آمده‌ام، که شما بتوانید داوری‌های خدا که به سبب نابکاری‌های شما منتظران است را بشنوید و آگاه شوید، و نیز اینکه شما بتوانید از شرایط توبه آگاه شوید.

۱۲ و نیز اینکه شما از آمدن عیسی مسیح، پسر خدا، پدر آسمان و زمین، آفریدگار همه چیزها از آغاز، آگاه شوید؛ و اینکه شما از نشانه‌های آمدن او آگاه شوید، با این نیت که شما بنام او ایمان آورید.

۱۳ و اگر شما بنام او ایمان آورید شما از همه گناهانتان توبه خواهید کرد، که با آن شما از راه شایستگی‌های او آمرزش از گناهانتان را دریافت کنید.

۱۴ و بنگرید، دوباره، نشانه دیگری من به شما می‌دهم، آری، نشانه ای از مرگ او.

۱۵ زیرا بنگرید، بدرستی او باید بمیرد که رستگاری بیاید؛ آری، از او خواسته می‌شود و لازم می‌شود که او بمیرد، تا رستگاری بر مردگان را پیش آورد، که با آن آدمیان بتوانند به پیشگاه سرور آورده شوند.

۱۶ آری، بنگرید، این مرگ، رستخیز را می‌آورد، و همه بشریت را از مرگ نخست باز خرید می‌کند — آن مرگ روحی؛ زیرا همه بشریت با فرو افتادن آدم از پیشگاه سرور بریده شده، هم نسبت به چیزهای جسمی و هم نسبت به چیزهای روحی مرده در نظر گرفته می‌شوند.

۱۷ ولی بنگرید، رستخیز مسیح، بشریت را باز خرید می‌کند، آری، یعنی همه بشریت، و آنها را به پیشگاه سرور بازمی‌گرداند.

۱۸ آری، و شرط توبه را پیش می‌آورد، که هر کسی که توبه کند همان بریده نشده و به آتش افکنده نمی‌شود؛ ولی هر کسی که توبه نکند بریده شده و به آتش افکنده می‌شود؛ و یک مرگ روحی بر سر آنها می‌آید، آری، یک مرگ دوم، زیرا آنها دوباره نسبت به چیزهای در ارتباط با پرهیزکاری بریده شده‌اند.

۱۹ بنابراین توبه کنید، توبه کنید، مبدا با آگاه بودن از این چیزها و انجام ندادن آنها شما به خود روا دارید تا به زیر محکومیت روید، و شما پایین به این مرگ دوم آورده شوید.

But behold, as I said unto you concerning another sign, a sign of his death, behold, in that day that he shall suffer death the sun shall be darkened and refuse to give his light unto you; and also the moon and the stars; and there shall be no light upon the face of this land, even from the time that he shall suffer death, for the space of three days, to the time that he shall rise again from the dead.

Yea, at the time that he shall yield up the ghost there shall be thunderings and lightnings for the space of many hours, and the earth shall shake and tremble; and the rocks which are upon the face of this earth, which are both above the earth and beneath, which ye know at this time are solid, or the more part of it is one solid mass, shall be broken up;

Yea, they shall be rent in twain, and shall ever after be found in seams and in cracks, and in broken fragments upon the face of the whole earth, yea, both above the earth and beneath.

And behold, there shall be great tempests, and there shall be many mountains laid low, like unto a valley, and there shall be many places which are now called valleys which shall become mountains, whose height is great.

And many highways shall be broken up, and many cities shall become desolate.

And many graves shall be opened, and shall yield up many of their dead; and many saints shall appear unto many.

And behold, thus hath the angel spoken unto me; for he said unto me that there should be thunderings and lightnings for the space of many hours.

And he said unto me that while the thunder and the lightning lasted, and the tempest, that these things should be, and that darkness should cover the face of the whole earth for the space of three days.

And the angel said unto me that many shall see greater things than these, to the intent that they might believe that these signs and these wonders should come to pass upon all the face of this land, to the intent that there should be no cause for unbelief among the children of men—

۲۰ ولی بنگرید، همان گونه که من به شما دربارهٔ نشانهٔ دیگری گفتم، نشانه ای از مرگ او، بنگرید، در آن روزی که او مرگ را تحمل خواهد کرد خورشید تاریک خواهد شد و از تابش نورش به شما سر باز خواهد زد؛ و ماه و ستارگان نیز؛ و هیچ نوری بر روی این سرزمین نخواهد بود، یعنی از زمانی که او مرگ را تحمل می کند، برای مدّت سه روز، تا زمانی که او دوباره از مرگ برمی خیزد.

۲۱ آری، در زمانی که او روح را واگذار می کند برای مدّت چندین ساعت تندرهای و آذرخش هایی خواهد بود، و زمین خواهد لرزید و تکان خواهد خورد؛ و صخره هایی که بر روی این زمین هستند، که هم در نشیب و هم بر فراز این زمین هستند، که شما می دانید در این زمان یکدست است، یعنی بخش بیشتر آن از یک تودهٔ یکدست است، از هم پاشیده خواهند شد؛

۲۲ آری، آنها شکافته دوباره خواهند شد، و از آن پس به شکل شکاف ها و تَرَک ها، و تکه های شکسته بر روی تمام زمین، آری، هم بر فراز و هم در نشیب زمین یافت خواهند شد.

۲۳ و بنگرید، تئدبادهای بزرگی خواهد بود، و کوه های بسیاری همانند یک وادی هموار خواهند شد، و جاهای بسیاری که اینک وادی خوانده می شوند کوه هایی خواهند شد که بلندی آنها زیاد است.

۲۴ و بزرگراه های بسیاری از هم پاشیده خواهند شد، و شهرهای بسیاری متروکه خواهند شد.

۲۵ و گورهای بسیاری باز خواهند شد و بسیاری از مردگانشان را واگذار خواهند کرد، و مقدّسین بسیاری بر بسیاری پدیدار خواهند شد.

۲۶ و بنگرید، بدین گونه آن فرشته با من سخن گفته است؛ زیرا او به من گفت که برای مدّت چندین ساعت تندرهای و آذرخش هایی خواهد بود.

۲۷ و او به من گفت که در حالیکه تندر و آذرخش و تئدباد ادامه دارد، اینکه این چیزها خواهد بود، و اینکه تاریکی روی همهٔ زمین را برای مدّت سه روز خواهد پوشاند.

۲۸ و فرشته به من گفت که بسیاری چیزهای بزرگتر از اینها را خواهند دید، با این نیت که آنها ایمان آورند که این نشانه ها و این شگفتی ها بر روی این سرزمین رخ خواهند داد، به این نیت که هیچ دلیلی برای بی ایمانی در میان فرزندان آدمی نباشد —

And this to the intent that whosoever will believe might be saved, and that whosoever will not believe, a righteous judgment might come upon them; and also if they are condemned they bring upon themselves their own condemnation.

And now remember, remember, my brethren, that whosoever perisheth, perisheth unto himself; and whosoever doeth iniquity, doeth it unto himself; for behold, ye are free; ye are permitted to act for yourselves; for behold, God hath given unto you a knowledge and he hath made you free.

He hath given unto you that ye might know good from evil, and he hath given unto you that ye might choose life or death; and ye can do good and be restored unto that which is good, or have that which is good restored unto you; or ye can do evil, and have that which is evil restored unto you.

۲۹ و این با این نیت است که هر کسی که ایمان آورد نجات خواهد یافت، و اینکه هر کسی که ایمان نیاورد، داوری پرهیزکارانه بر او خواهد آمد؛ و نیز اگر آنها محکوم شوند آنها خودشان محکومیت را بر سر خود می آورند.

۳۰ و این را به یاد داشته باشید، به یاد داشته باشید، برادرانم، که هر کسی که هلاک شود، خودش را هلاک می کند؛ و هر کسی که نابکاری می کند، آن را بر خود می کند؛ زیرا بنگرید، شما آزاد هستید؛ به شما اجازه داده شده است تا برای خود عمل کنید؛ زیرا بنگرید، خدا به شما دانشی داده است و شما را آزاد آفریده است.

۳۱ او به شما این را داده است که شما بتوانید نیکی را از پلیدی بشناسید، و او به شما این را داده است که شما زندگی یا مرگ را برگزینید؛ و شما می توانید کار نیک کنید و به آنچه که نیکو است بازآورده شوید، یا آنچه که نیکوست برای شما بازآورده شود؛ یا شما می توانید کار پلید کنید و آنچه که پلید است برای شما بازآورده شود.

Helaman 15

And now, my beloved brethren, behold, I declare unto you that except ye shall repent your houses shall be left unto you desolate.

Yea, except ye repent, your women shall have great cause to mourn in the day that they shall give suck; for ye shall attempt to flee and there shall be no place for refuge; yea, and wo unto them which are with child, for they shall be heavy and cannot flee; therefore, they shall be trodden down and shall be left to perish.

Yea, wo unto this people who are called the people of Nephi except they shall repent, when they shall see all these signs and wonders which shall be showed unto them; for behold, they have been a chosen people of the Lord; yea, the people of Nephi hath he loved, and also hath he chastened them; yea, in the days of their iniquities hath he chastened them because he loveth them.

But behold my brethren, the Lamanites hath he hated because their deeds have been evil continually, and this because of the iniquity of the tradition of their fathers. But behold, salvation hath come unto them through the preaching of the Nephites; and for this intent hath the Lord prolonged their days.

And I would that ye should behold that the more part of them are in the path of their duty, and they do walk circumspectly before God, and they do observe to keep his commandments and his statutes and his judgments according to the law of Moses.

Yea, I say unto you, that the more part of them are doing this, and they are striving with unwearied diligence that they may bring the remainder of their brethren to the knowledge of the truth; therefore there are many who do add to their numbers daily.

And behold, ye do know of yourselves, for ye have witnessed it, that as many of them as are brought to the knowledge of the truth, and to know of the wicked and abominable traditions of their fathers, and are led to believe the holy scriptures, yea, the prophecies of the holy prophets, which are written, which leadeth them to faith on the Lord, and unto repentance, which faith and repentance bringeth a change of heart unto them—

هیلامان ۱۵

۱ و اینک، برادران محبوبم، بنگرید، من به شما اعلام می کنم که جز اینکه شما توبه کنید خانه هایتان برای شما متروکه خواهند شد.

۲ آری، جز اینکه توبه کنید، زنان شما در روزی که آنها شیر خواهند داد دلیل بزرگی برای سوگواری خواهند داشت؛ زیرا شما کوشش خواهید کرد تا بگریزید و هیچ جایی برای پناه بردن نخواهد بود؛ آری، و وای بر آنهايي که باردار هستند، زیرا آنها سنگین خواهند بود و نمی توانند بگریزند؛ بنابراین، آنها لگدمال خواهند شد و واگذاشته خواهند شد تا هلاک شوند.

۳ آری، وای بر این مردمی که مردم نیفای خوانده می شوند جز اینکه آنها توبه کنند، هنگامی که آنها همه این نشانه ها و شگفتی هایی که به آنها نشان داده خواهد شد را ببینند؛ زیرا بنگرید، آنها مردمی برگزیده سرور بوده اند؛ آری، مردم نیفای را او دوست داشته است و آنها را نکوهش نیز کرده است؛ آری، در روزگار نابکاری هایشان برای اینکه او آنها را دوست دارد آنها را نکوهش کرده است.

۴ ولی بنگرید برادرانم، او از لامانیان بیزار بوده است برای اینکه کردارهایشان پیوسته پلید بوده است، و این به سبب نابکاری سنت پدرانشان است. ولی بنگرید، رستگاری از راه موعظه نیفایان بر آنها آمده است؛ و با این نیت سرور روزگارشان را دراز کرده است.

۵ و من می خواهم که شما بنگرید که بخش بیشتر آنها در راه وظیفه شان هستند، و آنها با هوشیاری در برابر خدا گام برمی دارند، و آنها می کوشند تا فرمان های او و دستورات او و داوری های او را برپایه قانون موسی نگه دارند.

۶ آری، من به شما می گویم، که بخش بیشتر آنها این را انجام می دهند، و آنها با کوشش خستگی ناپذیری تلاش می کنند که باقیمانده برادرانشان را به دانش راستین آورند؛ بنابراین بسیاری هستند که روزانه به تعداد آنها افزوده می شوند.

۷ و بنگرید، شما خودتان می دانید، زیرا شما آن را مشاهده کرده اید، که همه آن کسانی که به شناخت راستی، و به شناخت نابکاری و سنت های پلید پدرانشان آورده می شوند، و به ایمان به نوشته های مقدس هدایت می شوند، آری، به نبوت های پیامبران مقدس که نوشته شده اند، که آنها را به ایمان به سرور، و به توبه هدایت می کند، ایمان و توبه ای که دگرگونی در دل برای آنها می آورد—

Therefore, as many as have come to this, ye know of yourselves are firm and steadfast in the faith, and in the thing wherewith they have been made free.

And ye know also that they have buried their weapons of war, and they fear to take them up lest by any means they should sin; yea, ye can see that they fear to sin—for behold they will suffer themselves that they be trodden down and slain by their enemies, and will not lift their swords against them, and this because of their faith in Christ.

And now, because of their steadfastness when they do believe in that thing which they do believe, for because of their firmness when they are once enlightened, behold, the Lord shall bless them and prolong their days, notwithstanding their iniquity—

Yea, even if they should dwindle in unbelief the Lord shall prolong their days, until the time shall come which hath been spoken of by our fathers, and also by the prophet Zenos, and many other prophets, concerning the restoration of our brethren, the Lamanites, again to the knowledge of the truth—

Yea, I say unto you, that in the latter times the promises of the Lord have been extended to our brethren, the Lamanites; and notwithstanding the many afflictions which they shall have, and notwithstanding they shall be driven to and fro upon the face of the earth, and be hunted, and shall be smitten and scattered abroad, having no place for refuge, the Lord shall be merciful unto them.

And this is according to the prophecy, that they shall again be brought to the true knowledge, which is the knowledge of their Redeemer, and their great and true shepherd, and be numbered among his sheep.

Therefore I say unto you, it shall be better for them than for you except ye repent.

For behold, had the mighty works been shown unto them which have been shown unto you, yea, unto them who have dwindled in unbelief because of the traditions of their fathers, ye can see of yourselves that they never would again have dwindled in unbelief.

۸ بنابراین، همهٔ کسانی که به این رسیده اند، شما خودتان می دانید در ایمان و در چیزی که با آن آنها آزاد شده اند پایدار و استوار هستند.

۹ و شما نیز می دانید که آنها سلاح های جنگی شان را دفن کرده اند، و آنها می ترسند آنها را برگیرند مبادا به هر وسیله ای آنها گناه کنند؛ آری، شما می توانید ببینید که آنها می ترسند گناه کنند — زیرا بنگرید آنها بر خود روا می دارند که آنها بدست دشمنانشان لگدمال و کشته شوند، و شمشیرهایشان را علیه آنها برندارند، و این به سبب ایمان آنها به مسیح است.

۱۰ و اینک، هنگامی که به سبب استواریشان آنها به آن چیزی ایمان دارند که آنها ایمان دارند، زیرا هنگامی که به سبب پایداریشان ذهن شان زمانی روشن شود، بنگرید، با وجود نابکاری شان، سرور آنها را برکت خواهد داد و روزگارشان را دراز خواهد کرد —

۱۱ آری، حتی اگر آنها در بی ایمانی فرو روند، سرور روزگارشان را دراز خواهد کرد، تا زمانی که دوباره به شناخت راستی برسند، زمانی که پدرانمان و همچنین زنوس پیامبر، و پیامبران بسیار دیگری دربارهٔ بازآوردن برادرانمان، لامانیان، از آن سخن گفته اند —

۱۲ آری، من به شما می گویم، که در دوران آخر وعده های سرور به برادرانمان، لامانیان تمدید شده است؛ و با وجود رنج های بسیاری که آنها خواهند داشت، و با وجودی که آنها، هیچ جایی برای پناه بردن نداشته، بر روی زمین به این سو و آن سو رانده خواهند شد و دنبال خواهند شد، و ضربه خواهند خورد و در همه جا پراکنده خواهند شد، سرور بر آنها مهربان خواهد بود.

۱۳ و این برپایهٔ نبوتی است که آنها دوباره به شناخت راستینی آورده خواهند شد، که شناختی دربارهٔ بازخریدارشان، و چوپان بزرگ و راستین شان است، و در میان گوسفندان شمرده خواهند شد.

۱۴ بنابراین من به شما می گویم، این برای آنها بهتر خواهد بود تا برای شما جز اینکه شما توبه کنید.

۱۵ زیرا بنگرید، اگر کارهای عظیمی که به شما نشان داده شده اند به آنها نشان داده شده بودند، آری، به آنهایی که به سبب سنت های پدرانمان در بی ایمانی فرو رفته اند، شما خودتان می توانید ببینید که آنها هرگز دوباره در بی ایمانی فرو نمی رفتند.

Therefore, saith the Lord: I will not utterly destroy them, but I will cause that in the day of my wisdom they shall return again unto me, saith the Lord.

And now behold, saith the Lord, concerning the people of the Nephites: If they will not repent, and observe to do my will, I will utterly destroy them, saith the Lord, because of their unbelief notwithstanding the many mighty works which I have done among them; and as surely as the Lord liveth shall these things be, saith the Lord.

۱۶ بنابراین، سرور می گوید: من آنها را کاملاً نابود نخواهم کرد، سرور می گوید، بلکه وا خواهم داشت که در روز خردمندیم آنها دوباره به سوی من باز گردند.

۱۷ و اینک بنگرید، سرور می گوید، درباره مردم نیفایان: اگر آنها توبه نکنند و در انجام خواست من نکوشند، من آنها را بکلی نابود خواهم کرد، سرور می گوید، به سبب بی ایمانی شان، با وجود کارهای عظیم بسیاری که من در میان آنها انجام داده ام؛ و به هستی سرور سوگند این چیزها خواهند شد، سرور می گوید.

And now, it came to pass that there were many who heard the words of Samuel, the Lamanite, which he spake upon the walls of the city. And as many as believed on his word went forth and sought for Nephi; and when they had come forth and found him they confessed unto him their sins and denied not, desiring that they might be baptized unto the Lord.

But as many as there were who did not believe in the words of Samuel were angry with him; and they cast stones at him upon the wall, and also many shot arrows at him as he stood upon the wall; but the Spirit of the Lord was with him, insomuch that they could not hit him with their stones neither with their arrows.

Now when they saw that they could not hit him, there were many more who did believe on his words, insomuch that they went away unto Nephi to be baptized.

For behold, Nephi was baptizing, and prophesying, and preaching, crying repentance unto the people, showing signs and wonders, working miracles among the people, that they might know that the Christ must shortly come—

Telling them of things which must shortly come, that they might know and remember at the time of their coming that they had been made known unto them beforehand, to the intent that they might believe; therefore as many as believed on the words of Samuel went forth unto him to be baptized, for they came repenting and confessing their sins.

But the more part of them did not believe in the words of Samuel; therefore when they saw that they could not hit him with their stones and their arrows, they cried unto their captains, saying: Take this fellow and bind him, for behold he hath a devil; and because of the power of the devil which is in him we cannot hit him with our stones and our arrows; therefore take him and bind him, and away with him.

۱ و اینک، چنین گذشت که بسیاری بودند که سخنان سموئیل، آن لامانی، که او بر بالای دیوارهای شهر گفت را شنیدند. و همه کسانی که به سخن او ایمان آوردند پیش رفتند و به دنبال نیفای گشتند؛ و هنگامی که آنها پیش آمدند و او را یافتند آنها گناهانشان را به او اعتراف کردند و انکار نکردند، خواستار بوده که آنها بتوانند به نزد سرور تعمید یابند.

۲ ولی به همان اندازه بودند کسانی که به سخنان سموئیل ایمان نیاوردند بر او خشمگین شدند؛ و آنها بر او بر روی دیوار سنگ انداختند، و نیز در حالیکه او بر بالای دیوار بود بسیاری بر او تیرهایی انداختند؛ ولی روح سرور با او بود، به اندازه ای که آنها نه او را با سنگ هایشان توانستند بزنند نه با تیرهایشان.

۳ اینک هنگامی که آنها دیدند که آنها نتوانستند او را بزنند، تعداد بسیار بیشتری از آنان بودند که به سخنان او ایمان آوردند، به اندازه ای که آنها به نزد نیفای رفتند تا تعمید یابند.

۴ زیرا بنگرید، نیفای تعمید می داد، و نبوت می کرد و موعظه می کرد، توبه را بر مردم فریاد می زد، نشانه ها و شگفتی ها را نشان داده، معجزه هایی در میان مردم می کرد که آنها بدانند که مسیح به زودی خواهد آمد —

۵ برای آنها از چیزهایی که بزودی خواهند آمد می گفت، اینکه آنان بتوانند در زمان آمدنشان بدانند و به یاد آورند که آنها بر آنان از پیش آشکار شده بوده اند، با این نیت که آنان بتوانند ایمان آورند؛ بنابراین همه کسانی که به سخنان سموئیل ایمان آوردند به نزد او پیش رفتند تا تعمید یابند، زیرا آنان آمده بودند تا توبه کنند و به گناهانشان اعتراف کنند.

۶ ولی بخش بیشتر آنها به سخنان سموئیل ایمان نیاوردند؛ بنابراین هنگامی که آنها دیدند که آنها نتوانستند او را با سنگ هایشان و تیرهایشان بزنند، آنها به سرفرمانده شان فریاد برآوردند، گفتند: این مرد را بگیرید و او را ببندید، زیرا بنگرید اهریمنی دارد؛ و به سبب قدرت آن اهریمنی که در او است ما نمی توانیم با سنگ هایمان و تیرهایمان او را بزنیم؛ بنابراین او را بگیرید و ببندید، و او را ببرید.

And as they went forth to lay their hands on him, behold, he did cast himself down from the wall, and did flee out of their lands, yea, even unto his own country, and began to preach and to prophesy among his own people.

And behold, he was never heard of more among the Nephites; and thus were the affairs of the people.

And thus ended the eighty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended also the eighty and seventh year of the reign of the judges, the more part of the people remaining in their pride and wickedness, and the lesser part walking more circumspectly before God.

And these were the conditions also, in the eighty and eighth year of the reign of the judges.

And there was but little alteration in the affairs of the people, save it were the people began to be more hardened in iniquity, and do more and more of that which was contrary to the commandments of God, in the eighty and ninth year of the reign of the judges.

But it came to pass in the ninetieth year of the reign of the judges, there were great signs given unto the people, and wonders; and the words of the prophets began to be fulfilled.

And angels did appear unto men, wise men, and did declare unto them glad tidings of great joy; thus in this year the scriptures began to be fulfilled.

Nevertheless, the people began to harden their hearts, all save it were the most believing part of them, both of the Nephites and also of the Lamanites, and began to depend upon their own strength and upon their own wisdom, saying:

Some things they may have guessed right, among so many; but behold, we know that all these great and marvelous works cannot come to pass, of which has been spoken.

And they began to reason and to contend among themselves, saying:

That it is not reasonable that such a being as a Christ shall come; if so, and he be the Son of God, the Father of heaven and of earth, as it has been spoken, why will he not show himself unto us as well as unto them who shall be at Jerusalem?

۷ و همین که آنها پیش رفتند تا بر او دست بلند کنند، بنگرید، او خودش را از بالای دیوار به پایین انداخت و از سرزمین های آنها گریخت، آری، حتی به کشور خودش، و شروع به موعظه کردن و نبوت کردن در میان مردم خودش نمود.

۸ و بنگرید، در میان نیفایان هرگز از او شنیده نشد؛ و بدین گونه امور آن مردم بود.

۹ و بدین گونه هشتاد و ششمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۱۰ و بدین گونه هشتاد و هفتمین سال فرمانروایی داوران نیز پایان یافت، بخش بیشتر مردم در غرورشان و نابکاری خود باقیمانده، و بخش کمتر در برابر خدا با هوشیاری بیشتر گام برمی داشتند.

۱۱ و شرایط در هشتاد و هشتمین سال فرمانروایی داوران نیز این گونه بود.

۱۲ و در امور مردم تنها تغییر اندکی ایجاد شد، جز اینکه مردم شروع به بیشتر سخت شدن در نابکاری نمودند، و در هشتاد نهمین سال فرمانروایی داوران، بیشتر و بیشتر چیزی که برخلاف فرمان های خدا بود را انجام دادند.

۱۳ ولی چنین گذشت در نودمین سال فرمانروایی داوران، نشانه های بزرگی به مردم داده شد، و شگفتی ها؛ و سخنان پیامبران شروع به برآورده شدن نمود.

۱۴ و فرشتگان بر آدمیان، آدمیان خردمند پدیدار شدند، و بر آنها نوید خوش شادی بزرگ را اعلام نمودند؛ بدین گونه در این سال نوشته های مقدس شروع به برآورده شدن نمودند.

۱۵ با این وجود، مردم همه بجز با ایمان ترین آنها، هم نیفایان و هم لامانیان، شروع به سخت کردن دل هایشان نمودند، و شروع به تکیه کردن به نیروی خودشان و بر خردمندی خودشان نموده گفتند:

۱۶ برخی چیزها را از میان آن همه، شاید آنها درست حدس زده اند؛ ولی بنگرید، ما می دانیم که همه این کارهای بزرگ و شگفت انگیزی که از آنها سخن گفته شده است، نمی توانند رخ دهند.

۱۷ و آنها شروع به دلیل آوردن و جر و بحث در میان خودشان نمودند، گفتند:

۱۸ این خردمندانه نیست که چنین هستی به عنوان یک مسیح بیاید؛ اگر چنین باشد، و او پسر خدا باشد، پدر آسمان و زمین، همان گونه که گفته شده است، چرا او خودش را همان گونه که به آنها می که در اورشلیم خواهند بود به ما نشان نخواهد داد؟

Yea, why will he not show himself in this land as well as in the land of Jerusalem?

But behold, we know that this is a wicked tradition, which has been handed down unto us by our fathers, to cause us that we should believe in some great and marvelous thing which should come to pass, but not among us, but in a land which is far distant, a land which we know not; therefore they can keep us in ignorance, for we cannot witness with our own eyes that they are true.

And they will, by the cunning and the mysterious arts of the evil one, work some great mystery which we cannot understand, which will keep us down to be servants to their words, and also servants unto them, for we depend upon them to teach us the word; and thus will they keep us in ignorance if we will yield ourselves unto them, all the days of our lives.

And many more things did the people imagine up in their hearts, which were foolish and vain; and they were much disturbed, for Satan did stir them up to do iniquity continually; yea, he did go about spreading rumors and contentions upon all the face of the land, that he might harden the hearts of the people against that which was good and against that which should come.

And notwithstanding the signs and the wonders which were wrought among the people of the Lord, and the many miracles which they did, Satan did get great hold upon the hearts of the people upon all the face of the land.

And thus ended the ninetieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the book of Helaman, according to the record of Helaman and his sons.

۱۹ آری، چرا او خودش را در این سرزمین همانند سرزمین اورشلیم نشان نخواهد داد؟

۲۰ ولی بنگرید، ما می دانیم که این یک سنت ناپکارانه است، که از سوی پدرانمان به ما دست به دست گشته است، تا ما را وادارد که به برخی چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی که رخ خواهند داد ایمان آوریم، ولی نه در میان ما، بلکه در سرزمینی که در دوردست است، سرزمینی که ما نمی شناسیم؛ بنابراین آنها می توانند ما را در نادانی نگه دارند، زیرا ما نمی توانیم با چشمان خودمان گواهی دهیم که آنها راست هستند.

۲۱ و آنها، با هنرهای حيله گرانه و مرموز آن پلید، چند کار اسرارآمیز انجام خواهند داد که ما نمی توانیم بفهمیم، که ما را پایین نگه خواهند داشت تا خدمتگزاران به سخنانشان و نیز خدمتگزاران آنها شویم، زیرا ما به آنها وابسته می شویم تا سخن را به ما آموزش دهند؛ و بدین گونه اگر ما خودمان را در همه روزگار زندگی مان به آنها تسلیم کنیم، آنها ما را در نادانی نگه خواهند داشت.

۲۲ و چیزهای بسیار بیشتری را مردم در دل هایشان تصور کردند که بی خردانه و بیهوده بودند؛ و آنها بسیار آشفته بودند، زیرا شیطان آنها را پیوسته به انجام ناپکاری برمی انگيخت؛ آری، او به دور و بر رفته شایعات و درگیری هایی را بر روی همه سرزمین پراکنده می کرد که او بتواند دل های مردم را علیه آنچه که نیک بود و علیه آنچه که خواهد آمد سخت کند.

۲۳ و با وجود نشانه ها و شگفتی هایی که بر مردم سرور انجام شده بود، و معجزه های بسیاری که آنها انجام دادند، شیطان بر دل های مردم بر همه روی سرزمین چیرگی بزرگی یافت.

۲۴ و بدین گونه نودمین سال فرمانروایی داوران بر مردم نیفای پایان یافت.

۲۵ و بدین گونه کتاب هیلامان برپایه نگاشته هیلامان و پسرانش پایان یافت.

Third Nephi

The Book of Nephi

the Son of Nephi, Who Was the Son of Helaman

And Helaman was the son of Helaman, who was the son of Alma, who was the son of Alma, being a descendant of Nephi who was the son of Lehi, who came out of Jerusalem in the first year of the reign of Zedekiah, the king of Judah.

3 Nephi 1

Now it came to pass that the ninety and first year had passed away and it was six hundred years from the time that Lehi left Jerusalem; and it was in the year that Lachoneus was the chief judge and the governor over the land.

And Nephi, the son of Helaman, had departed out of the land of Zarahemla, giving charge unto his son Nephi, who was his eldest son, concerning the plates of brass, and all the records which had been kept, and all those things which had been kept sacred from the departure of Lehi out of Jerusalem.

Then he departed out of the land, and whither he went, no man knoweth; and his son Nephi did keep the records in his stead, yea, the record of this people.

And it came to pass that in the commencement of the ninety and second year, behold, the prophecies of the prophets began to be fulfilled more fully; for there began to be greater signs and greater miracles wrought among the people.

But there were some who began to say that the time was past for the words to be fulfilled, which were spoken by Samuel, the Lamanite.

And they began to rejoice over their brethren, saying: Behold the time is past, and the words of Samuel are not fulfilled; therefore, your joy and your faith concerning this thing hath been vain.

نیفای سوم

کتاب نیفای

پسر نیفای، که پسر هیلامان بود

و هیلامان پسر هیلامان بود، که پسر آلما بود، که پسر آلما بود، نواده ای از نیفای که پسر لیحای بود، که از اورشلیم در نخستین سال فرمانروایی صدقیاء، پادشاه یهودا بیرون آمد.

۳ نیفای ۱

۱ اینک چنین گذشت که نود و یکمین سال گذشته بود و ششصد سال از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرده بود؛ و این در سالی بود که لآخونئوس داور اعظم و فرمانروا بر سرزمین بود.

۲ و نیفای، پسر هیلامان، از سرزمین زراحملا بیرون آمده بود، به پسرش نیفای، که ارشدترین پسرش بود، مسئولیت دربارهٔ ورقه های برنجی و همهٔ نگاشته هایی که نگارش شده بودند، و همهٔ آن چیزهایی که از زمان ترک لیحای از اورشلیم مقدس نگه داشته شده بودند را به او داد.

۳ سپس او از سرزمین بیرون آمد و به کجا او رفت، هیچ کسی نمی داند؛ و پسرش نیفای نگاشته ها را، آری، نگاشتهٔ این مردم را بجای او نگارش کرد.

۴ و چنین گذشت در آغاز نود و دومین سال، بنگرید، نبوت های پیامبران شروع به کاملتر برآورده شدن نمودند؛ زیرا نشانه های بزرگتر و معجزه های بزرگتری شروع به انجام شدن در میان مردم نمودند.

۵ ولی برخی بودند که شروع به گفتن این نمودند که زمان برای برآورده شدن سخنانی که از سوی سموئیل لامانی گفته شدند، گذشته است.

۶ و آنها شروع به شادمانی بر برادرانشان نمودند، گفتند: بنگرید آن زمان گذشته است، و سخنان سموئیل برآورده نشده اند؛ بنابراین، شادیتان و ایمانتان دربارهٔ این چیز بیهوده بوده است.

And it came to pass that they did make a great uproar throughout the land; and the people who believed began to be very sorrowful, lest by any means those things which had been spoken might not come to pass.

But behold, they did watch steadfastly for that day and that night and that day which should be as one day as if there were no night, that they might know that their faith had not been vain.

Now it came to pass that there was a day set apart by the unbelievers, that all those who believed in those traditions should be put to death except the sign should come to pass, which had been given by Samuel the prophet.

Now it came to pass that when Nephi, the son of Nephi, saw this wickedness of his people, his heart was exceedingly sorrowful.

And it came to pass that he went out and bowed himself down upon the earth, and cried mightily to his God in behalf of his people, yea, those who were about to be destroyed because of their faith in the tradition of their fathers.

And it came to pass that he cried mightily unto the Lord all that day; and behold, the voice of the Lord came unto him, saying:

Lift up your head and be of good cheer; for behold, the time is at hand, and on this night shall the sign be given, and on the morrow come I into the world, to show unto the world that I will fulfil all that which I have caused to be spoken by the mouth of my holy prophets.

Behold, I come unto my own, to fulfil all things which I have made known unto the children of men from the foundation of the world, and to do the will, both of the Father and of the Son—of the Father because of me, and of the Son because of my flesh. And behold, the time is at hand, and this night shall the sign be given.

And it came to pass that the words which came unto Nephi were fulfilled, according as they had been spoken; for behold, at the going down of the sun there was no darkness; and the people began to be astonished because there was no darkness when the night came.

۷ و چنین گذشت که آنها در سرتاسر سرزمین آشوبی بزرگ برپا کردند؛ و مردمی که ایمان داشتند شروع به اندوهگین شدن زیادی نمودند، مبادا به یک وسیله ای آن چیزهایی که گفته شده بودند زُخ ندهند.

۸ ولی بنگرید، آنها با استواری برای آن روز و آن شب و آن روزی که همچون یک روز خواهد بود گویی هیچ شبی نبوده است چشم به راه بودند، که آنها بدانند که ایمانشان بیهوده نبوده است.

۹ اینک چنین گذشت که از سوی بی ایمانان روزی قرار داده شد که همه کسانی که به آن سُنّت ها ایمان داشتند می بایستی کشته شوند مگر اینکه آن نشانه، که از سوی سموئیل پیامبر گفته شده بود رخ دهد.

۱۰ اینک چنین گذشت که هنگامی که نیفای، پسر نیفای، این نابکاری مردمش را دید، دلش بی اندازه اندوهگین شد.

۱۱ و چنین گذشت که او بیرون رفت و خودش را بر زمین خم کرد، و بخاطر مردمش، آری، کسانی که به سبب ایمانشان به سُنّت پدرانشان در آستانه نابود شدن بودند، بسوی خدایش توانمندانه زاری کرد.

۱۲ و چنین گذشت که او همه آن روز را توانمندانه بسوی سَرور زاری کرد؛ و بنگرید، ندای سَرور به او رسید، گفتا:

۱۳ سرت را بالا بگیر و دل قوی دار؛ زیرا بنگر، آن زمان نزدیک است، و در این شب نشانه داده خواهد شد، و فردا من به جهان می آیم، تا به جهان نشان دهم که من همه آنچه که واداشته ام تا از دهان پیامبران مقدّسم گفته شوند را برآورده خواهم ساخت.

۱۴ بنگر، من به سوی نزدیکانم می آیم، تا همه چیزهایی را که بر فرزندان آدمی از بنیاد جهان آشکار کرده ام برآورده سازم، و خواسته هر دوی پدر و پسر را انجام دهم — از پدر به سبب من، و از پسر به سبب بدنم. و بنگر، آن زمان نزدیک است، و امشب آن نشانه داده خواهد شد.

۱۵ و چنین گذشت که سخنانی که به نیفای رسید، همان گونه که آنها گفته شده بودند، برآورده شدند؛ زیرا بنگرید، در زمان پایین رفتن خورشید هیچ تاریکی نبود؛ و مردم شروع به شگفت زده شدن نمودند برای اینکه هنگامی که شب فرا رسید هیچ تاریکی نبود.

And there were many, who had not believed the words of the prophets, who fell to the earth and became as if they were dead, for they knew that the great plan of destruction which they had laid for those who believed in the words of the prophets had been frustrated; for the sign which had been given was already at hand.

And they began to know that the Son of God must shortly appear; yea, in fine, all the people upon the face of the whole earth from the west to the east, both in the land north and in the land south, were so exceedingly astonished that they fell to the earth.

For they knew that the prophets had testified of these things for many years, and that the sign which had been given was already at hand; and they began to fear because of their iniquity and their unbelief.

And it came to pass that there was no darkness in all that night, but it was as light as though it was mid-day. And it came to pass that the sun did rise in the morning again, according to its proper order; and they knew that it was the day that the Lord should be born, because of the sign which had been given.

And it had come to pass, yea, all things, every whit, according to the words of the prophets.

And it came to pass also that a new star did appear, according to the word.

And it came to pass that from this time forth there began to be lyings sent forth among the people, by Satan, to harden their hearts, to the intent that they might not believe in those signs and wonders which they had seen; but notwithstanding these lyings and deceivings the more part of the people did believe, and were converted unto the Lord.

And it came to pass that Nephi went forth among the people, and also many others, baptizing unto repentance, in the which there was a great remission of sins. And thus the people began again to have peace in the land.

And there were no contentions, save it were a few that began to preach, endeavoring to prove by the scriptures that it was no more expedient to observe the law of Moses. Now in this thing they did err, having not understood the scriptures.

۱۶ و بسیاری بودند که به سخنان پیامبران ایمان نیاورده بودند که بر زمین افتادند و گویی آنها مرده بودند، زیرا آنها می دانستند که برنامه بزرگ نابودی که آنها برای کسانی که به سخنان پیامبران ایمان داشتند طرح کرده بودند نافرجام مانده بود؛ زیرا نشانه ای که داده شده بود پیش از این برآورده شده بود.

۱۷ و آنها شروع به آگاه شدن نمودند که پسر خدا بزودی پدیدار خواهد شد؛ آری، خلاصه، همه مردم بر روی همه زمین از غرب تا شرق، هم در سرزمین شمالی و هم در سرزمین جنوبی، آنچنان بی اندازه شگفت زده شدند که آنها بر زمین افتادند.

۱۸ زیرا آنها می دانستند که پیامبران از این چیزها برای سال های بسیاری گواهی داده بودند، و اینکه آن نشانه ای که داده شده بود پیش از این برآورده شده بود؛ و آنها به سبب نابکاریشان و بی ایمانیشان شروع به ترسیدن نمودند.

۱۹ و چنین گذشت که در همه آن شب هیچ تاریکی نبود، بلکه به اندازه ای روشن بود گویی میانه روز بود. و چنین گذشت که خورشید دوباره، برپایه نظم فراخورش، در بامداد برآمد؛ و آنها می دانستند که به سبب نشانه ای که داده شده بود، این آن روزی است که سرور می بایستی زاده شود.

۲۰ و چنین رخ داده بود، آری، همه چیزها، هر ذره، برپایه سخنان پیامبران.

۲۱ و نیز چنین گذشت که، برپایه آن سخن، یک ستاره نو پدیدار گشت.

۲۲ و چنین گذشت که از این زمان به بعد، از سوی شیطان دروغ هایی شروع شد که به میان مردم فرستاده شود، تا دل هایشان را سخت کند، با این نیت که آنها به آن نشانه ها و شگفتی هایی که آنها دیده بودند ایمان نیاورند؛ ولی با وجود این دروغ ها و فریب ها بخش بیشتر مردم ایمان آورده و به سرور گرویدند.

۲۳ و چنین گذشت که نیفای و همچنین بسیاری از دیگران به میان مردم پیش رفتند، به توبه تعمیم داده که در آن آمرزشی بزرگ از گناهان بود. و بدین گونه مردم دوباره شروع به داشتن آرامش در سرزمین نمودند.

۲۴ و هیچ درگیری نبود، مگر اندکی که شروع به موعظه کردند، تلاش کرده تا با نوشته های مقدس ثابت کنند که دیگر لازم نیست به قانون موسی پای بند بود. اینک آنها هیچ فهمی از نوشته های مقدس نداشته، در این چیز اشتباه کردند.

But it came to pass that they soon became converted, and were convinced of the error which they were in, for it was made known unto them that the law was not yet fulfilled, and that it must be fulfilled in every whit; yea, the word came unto them that it must be fulfilled; yea, that one jot or tittle should not pass away till it should all be fulfilled; therefore in this same year were they brought to a knowledge of their error and did confess their faults.

And thus the ninety and second year did pass away, bringing glad tidings unto the people because of the signs which did come to pass, according to the words of the prophecy of all the holy prophets.

And it came to pass that the ninety and third year did also pass away in peace, save it were for the Gadianton robbers, who dwelt upon the mountains, who did infest the land; for so strong were their holds and their secret places that the people could not overpower them; therefore they did commit many murders, and did do much slaughter among the people.

And it came to pass that in the ninety and fourth year they began to increase in a great degree, because there were many dissenters of the Nephites who did flee unto them, which did cause much sorrow unto those Nephites who did remain in the land.

And there was also a cause of much sorrow among the Lamanites; for behold, they had many children who did grow up and began to wax strong in years, that they became for themselves, and were led away by some who were Zoramites, by their lyings and their flattering words, to join those Gadianton robbers.

And thus were the Lamanites afflicted also, and began to decrease as to their faith and righteousness, because of the wickedness of the rising generation.

۲۵ ولی چنین گذشت که آنها زود گرویدند و به اشتباهی که در آن بودند متقاعد شدند، زیرا این بر آنها آشکار شد که قانون هنوز برآورده نشده است، و اینکه آن باید در هر زره برآورده گردد؛ آری، سخن بر آنها رسید که آن باید برآورده گردد؛ آری، اینکه یک نقطه یا همزه رخ نخواهد داد تا اینکه همه آن برآورده گردد؛ بنابراین در همان سال آنها به شناخت از اشتباهشان آورده شدند و به خطاهایشان اعتراف کردند.

۲۶ و بدین گونه نود و دومین سال گذشت، برپایه سخنان نبوت همه پیامبران مقدس، به سبب نشانه هایی که رخ دادند نوید خوش را بر مردم آورد.

۲۷ و چنین گذشت که نود و سومین سال نیز در آرامش گذشت، مگر به دلیل راهزنان جدیانتون، که بر کوه ها ساکن بودند، که به سرزمین هجوم می آوردند؛ زیرا پناهگاههایشان و جاهای مخفیشان چنان نیرومند بودند که مردم نمی توانستند بر آنها پیروز شوند؛ بنابراین آنها آدمکشی های زیادی کردند و در میان مردم گشتار زیادی انجام دادند.

۲۸ و چنین گذشت که در نود و چهارمین سال آنها شروع به افزایش تا حد زیادی نمودند، برای اینکه بسیاری از نیفیان ناسازگار بودند که به نزد آنها گریختند، که سبب اندوه زیادی برای آن نیفایانی که در سرزمین ماندند شد.

۲۹ و این سبب اندوه زیادی در میان لامانیان نیز شد؛ زیرا بنگرید، آنها فرزندان زیادی داشتند که رشد کردند و در طول سال ها شروع به نیرومند شدن نمودند، اینکه آنها برای خودشان شدند، و از سوی برخی که زرامیانی بودند، با دروغ های آنها و سخنان چاپلوسانه آنها گمراه شدند تا به آن راهزنان جدیانتون بپیوندند.

۳۰ و بدین گونه لامانیان نیز رنج می کشیدند، و به سبب نابکاری نسل رو به رشد، ایمان و پرهیزکاریشان شروع به کاهش نمود.

3 Nephi 2

And it came to pass that thus passed away the ninety and fifth year also, and the people began to forget those signs and wonders which they had heard, and began to be less and less astonished at a sign or a wonder from heaven, insomuch that they began to be hard in their hearts, and blind in their minds, and began to disbelieve all which they had heard and seen—

Imagining up some vain thing in their hearts, that it was wrought by men and by the power of the devil, to lead away and deceive the hearts of the people; and thus did Satan get possession of the hearts of the people again, insomuch that he did blind their eyes and lead them away to believe that the doctrine of Christ was a foolish and a vain thing.

And it came to pass that the people began to wax strong in wickedness and abominations; and they did not believe that there should be any more signs or wonders given; and Satan did go about, leading away the hearts of the people, tempting them and causing them that they should do great wickedness in the land.

And thus did pass away the ninety and sixth year; and also the ninety and seventh year; and also the ninety and eighth year; and also the ninety and ninth year;

And also an hundred years had passed away since the days of Mosiah, who was king over the people of the Nephites.

And six hundred and nine years had passed away since Lehi left Jerusalem.

And nine years had passed away from the time when the sign was given, which was spoken of by the prophets, that Christ should come into the world.

Now the Nephites began to reckon their time from this period when the sign was given, or from the coming of Christ; therefore, nine years had passed away.

And Nephi, who was the father of Nephi, who had the charge of the records, did not return to the land of Zarahemla, and could nowhere be found in all the land.

۳ نیفای ۲

۱ و چنین گذشت که بدین گونه نود و پنجمین سال نیز گذشت، و مردم شروع نمودند به فراموش کردن آن نشانه ها و شگفتی هایی که آنها شنیده بودند، و شروع نمودند بر یک نشانه یا یک شگفتی آمده از آسمان کمتر و کمتر شگفت زده شدن، به اندازه ای که آنها شروع نمودند در دل هایشان سخت شدن و در ذهن هایشان کور شدن، و شروع نمودند به بی ایمان شدن به همه آنچه آنها شنیده و دیده بودند —

۲ در دل هایشان برخی چیزهای بیهوده را تصور کرده، اینکه این بدست آدمیان و با قدرت اهریمن انجام شده بود، تا دل های مردم را گمراه کند و فریب دهد؛ و بدین گونه شیطان دوباره دل های مردم را به تصرف درآورد، به اندازه ای که او چشمانشان را کور و آنها را گمراه کرد تا باور کنند که اصول مسیح یک چیز بی خردانه و بیهوده است.

۳ و چنین گذشت که مردم در نابکاری و کارهای پلید شروع به نیرومند شدن نمودند؛ و آنها باور نداشتند که هیچ نشانه یا شگفتی دیگری داده شود؛ و شیطان به دور و بر رفت، دل های مردم را گمراه کرده، آنها را وسوسه کرده و واداشت که آنها در آن سرزمین نابکاری زیادی کنند.

۴ و بدین گونه نود و ششمین سال گذشت؛ و نود و هفتمین سال نیز؛ و نود و هشتمین سال نیز؛ و نود و نهمین سال نیز؛

۵ و صد سال از روزگار موصایا، که پادشاه بر مردم نیفای بود، نیز گذشته بود.

۶ و ششصد و نه سال از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرد گذشته بود.

۷ و نه سال از آن زمان هنگامی که نشانه داده شده بود، که از سوی پیامبران گفته شده بود، که مسیح به جهان می آید، گذشته بود.

۸ اینک نیفایان شروع به محاسبه کردن زمانشان از این دوره هنگامی که نشانه داده شد نمودند، یا از زمان آمدن مسیح؛ بنابراین، نه سال گذشته بود.

۹ و نیفای، که پدر نیفای بود، که مسئولیت نگاشته ها را داشت به سرزمین زراحملا بازنگشت، و در هیچ جایی در همه آن سرزمین نتوانست پیدا شود.

And it came to pass that the people did still remain in wickedness, notwithstanding the much preaching and prophesying which was sent among them; and thus passed away the tenth year also; and the eleventh year also passed away in iniquity.

And it came to pass in the thirteenth year there began to be wars and contentions throughout all the land; for the Gadianton robbers had become so numerous, and did slay so many of the people, and did lay waste so many cities, and did spread so much death and carnage throughout the land, that it became expedient that all the people, both the Nephites and the Lamanites, should take up arms against them.

Therefore, all the Lamanites who had become converted unto the Lord did unite with their brethren, the Nephites, and were compelled, for the safety of their lives and their women and their children, to take up arms against those Gadianton robbers, yea, and also to maintain their rights, and the privileges of their church and of their worship, and their freedom and their liberty.

And it came to pass that before this thirteenth year had passed away the Nephites were threatened with utter destruction because of this war, which had become exceedingly sore.

And it came to pass that those Lamanites who had united with the Nephites were numbered among the Nephites;

And their curse was taken from them, and their skin became white like unto the Nephites;

And their young men and their daughters became exceedingly fair, and they were numbered among the Nephites, and were called Nephites. And thus ended the thirteenth year.

And it came to pass in the commencement of the fourteenth year, the war between the robbers and the people of Nephi did continue and did become exceedingly sore; nevertheless, the people of Nephi did gain some advantage of the robbers, insomuch that they did drive them back out of their lands into the mountains and into their secret places.

۱۰ و چنین گذشت که مردم هنوز در نابکاری باقیماندند، با وجود موعظه ها و نبوت های زیادی که به میان آنها فرستاده می شد؛ و بدین گونه دهمین سال نیز گذشت؛ و یازدهمین سال نیز در نابکاری گذشت.

۱۱ و چنین گذشت در سیزدهمین سال، جنگ ها و درگیری هایی در سرتاسر همه سرزمین شروع شد؛ زیرا راهزنان جدیانتون خیلی زیاد شدند، و بسیاری از مردم را کشتند و شهرهای بسیاری را ویران نمودند، و مرگ و قتل عام زیادی در سرتاسر سرزمین گسترانند، که لازم شد که همه مردم، هر دوی نیفایان و لامانیان سلاح هایشان را علیه آنها برگیرند.

۱۲ بنابراین، همه لامانیانی که به سرور گرویده بودند با برادرانشان، نیفایان متحد شدند، و وادار شدند، برای ایمنی جان هایشان و زنانشان و بچه هایشان، علیه راهزنان جدیانتون سلاح برگیرند، آری، و نیز تا حقوقشان و امتیازات کلیسایشان و پرستش خود، و آزاد بودنشان و آزادیشان را نگه دارند.

۱۳ و چنین گذشت که پیش از اینکه این سیزدهمین سال بگذرد نیفایان به سبب این جنگ که بی اندازه شدید شده بود، با نابودی کامل تهدید شدند.

۱۴ و چنین گذشت که آن لامانیانی که با نیفایان متحد شده بودند در میان نیفایان شمرده شدند؛

۱۵ و نفرینشان از آنها برداشته شد، و پوستشان همانند نیفایان سپید شد؛

۱۶ و مردان جوانشان و دخترانشان بی اندازه خوب روی شدند، و آنها در میان نیفایان شمرده شدند و نیفایان خوانده شدند. و بدین گونه سیزدهمین سال پایان یافت.

۱۷ و چنین گذشت در آغاز چهاردهمین سال، جنگ بین راهزنان و مردم نیفای ادامه یافت و بی اندازه شدید شد؛ با این وجود، مردم نیفای بر راهزنان برتری اندکی بدست آوردند، به اندازه ای که آنها آنان را از سرزمین هایشان به سوی کوه ها و به سوی جاهای مخفی شان به عقب راندند.

And thus ended the fourteenth year. And in the fifteenth year they did come forth against the people of Nephi; and because of the wickedness of the people of Nephi, and their many contentions and dissensions, the Gadianton robbers did gain many advantages over them.

And thus ended the fifteenth year, and thus were the people in a state of many afflictions; and the sword of destruction did hang over them, insomuch that they were about to be smitten down by it, and this because of their iniquity.

۱۸ و بدین گونه چهاردهمین سال پایان یافت. و در پانزدهمین سال آنها علیه مردم نیفای پیش آمدند؛ و به سبب نابکاری مردم نیفای، و درگیری ها و ناسازگاری های بسیارشان، راهزنان جدیانتون بر آنها برتری بسیاری بدست آوردند.

۱۹ و بدین گونه پانزدهمین سال پایان یافت و بدین گونه مردم در وضعیتی از رنج های بسیار بودند؛ و شمشیر نابودی بر سر آنها آویزان شد، به اندازه ای که نزدیک بود آنها را بزند، و این به سبب نابکاریشان بود.

3 Nephi 3

And now it came to pass that in the sixteenth year from the coming of Christ, Lachoneus, the governor of the land, received an epistle from the leader and the governor of this band of robbers; and these were the words which were written, saying:

Lachoneus, most noble and chief governor of the land, behold, I write this epistle unto you, and do give unto you exceedingly great praise because of your firmness, and also the firmness of your people, in maintaining that which ye suppose to be your right and liberty; yea, ye do stand well, as if ye were supported by the hand of a god, in the defence of your liberty, and your property, and your country, or that which ye do call so.

And it seemeth a pity unto me, most noble Lachoneus, that ye should be so foolish and vain as to suppose that ye can stand against so many brave men who are at my command, who do now at this time stand in their arms, and do await with great anxiety for the word—Go down upon the Nephites and destroy them.

And I, knowing of their unconquerable spirit, having proved them in the field of battle, and knowing of their everlasting hatred towards you because of the many wrongs which ye have done unto them, therefore if they should come down against you they would visit you with utter destruction.

Therefore I have written this epistle, sealing it with mine own hand, feeling for your welfare, because of your firmness in that which ye believe to be right, and your noble spirit in the field of battle.

Therefore I write unto you, desiring that ye would yield up unto this my people, your cities, your lands, and your possessions, rather than that they should visit you with the sword and that destruction should come upon you.

Or in other words, yield yourselves up unto us, and unite with us and become acquainted with our secret works, and become our brethren that ye may be like unto us—not our slaves, but our brethren and partners of all our substance.

۳ نیفای ۳

۱ و اینک چنین گذشت که در شانزدهمین سال آمدن مسیح، لآخونئوس، فرماندار سرزمین، نامه ای از رهبر و فرماندار این جمعیت راهزنان دریافت کرد؛ و اینها سخنانی بودند که نوشته شده بودند، گفتا:

۲ لآخونئوس، بزرگوارترین و سرفرماندار سرزمین، بنگر، من این نامه را به تو می نویسم، و تو را به سبب استواریت و استواری مردمت در نگاه داری آنچه که شما گمان می کنید حق و آزادی شماست، بی اندازه زیاد می ستایم؛ آری، شما به خوبی ایستادگی می کنید، گویی شما در دفاع از آزادی تان و دارایی تان، و کشورتان یا هر آنچه که شما آن را می خوانید، با دست یک خدا پشتیبانی می شوید.

۳ و این برای من جای تأسف است، لآخونئوس بزرگوار، که شما چنین بی خرد و خودبین باشید که گمان کنید که شما می توانید در برابر این همه مردان دلاوری ایستادگی کنید که زیر فرمان من هستند، که اینک در این زمان مسلح ایستاده اند، و با بی صبری زیادی منتظر این سخن هستند — بر سر نیفایان بریزید و آنها را نابود کنید.

۴ و من، از روح شکست ناپذیر آنها آگاه بوده، آنها را در میدان نبرد آزموده، و از بیزاری ابدی آنها نسبت به شما به سبب ستم های بسیاری که شما به آنها کرده اید آگاه بوده، بنابراین اگر آنها علیه شما برآیند آنها با نابودی کامل با شما برخورد خواهند کرد.

۵ بنابراین من برای بهروزی شما نگران بوده، این نامه را نوشته ام، با دست خودم آن را مهر و موم کرده ام و به سبب استواری در آنچه که شما ایمان دارید و روح بزرگوار شما در میدان نبرد، راست است.

۶ بنابراین من به شما می نویسم، خواستار شده که شما، شهرهایتان، سرزمین هایتان و دارایی هایتان، را به این مردم من تسلیم کنید، بجای اینکه آنها با شما با شمشیر برخورد کنند و اینکه نابودی بر سر شما آید.

۷ یا به بیان دیگر، خودتان را به ما تسلیم کنید، و با ما متحد شوید و با کارهای مخفی ما آشنا شوید، و برادران ما شوید که مانند ما شوید — نه بردگان ما، بلکه برادران ما و شریکان ما در همه دارایی ما.

And behold, I swear unto you, if ye will do this, with an oath, ye shall not be destroyed; but if ye will not do this, I swear unto you with an oath, that on the morrow month I will command that my armies shall come down against you, and they shall not stay their hand and shall spare not, but shall slay you, and shall let fall the sword upon you even until ye shall become extinct.

And behold, I am Giddianhi; and I am the governor of this the secret society of Gadianton; which society and the works thereof I know to be good; and they are of ancient date and they have been handed down unto us.

And I write this epistle unto you, Lachoneus, and I hope that ye will deliver up your lands and your possessions, without the shedding of blood, that this my people may recover their rights and government, who have dissented away from you because of your wickedness in retaining from them their rights of government, and except ye do this, I will avenge their wrongs. I am Giddianhi.

And now it came to pass when Lachoneus received this epistle he was exceedingly astonished, because of the boldness of Giddianhi demanding the possession of the land of the Nephites, and also of threatening the people and avenging the wrongs of those that had received no wrong, save it were they had wronged themselves by dissenting away unto those wicked and abominable robbers.

Now behold, this Lachoneus, the governor, was a just man, and could not be frightened by the demands and the threatenings of a robber; therefore he did not hearken to the epistle of Giddianhi, the governor of the robbers, but he did cause that his people should cry unto the Lord for strength against the time that the robbers should come down against them.

Yea, he sent a proclamation among all the people, that they should gather together their women, and their children, their flocks and their herds, and all their substance, save it were their land, unto one place.

۸ و بنگرید، من نزد شما سوگند یاد می‌کنم، اگر شما با یک سوگند چنین کنید، شما نابود نخواهید شد؛ ولی اگر شما این کار را انجام ندهید، من با سوگندی بر شما قسم یاد می‌کنم، که ماه آینده فرمان خواهم داد که لشکریانم علیه شما برآیند، و آنها دست برنخواهند داشت و امان نخواهند داد، بلکه شما را خواهند کشت، و خواهند گذاشت تا شمشیر بر شما فرود آید حتی تا اینکه شما محو شوید.

۹ و بنگر، من جدیانچی هستم؛ و من فرماندار این سازمان مخفی جدیانتون هستم؛ سازمان و کارهای آن که من می‌دانم نیکو هستند؛ و آنها از زمان باستان هستند و آنها دست به دست به ما داده شده‌اند.

۱۰ و من این نامه را به تو می‌نویسم، لاختونوس، و من امید دارم که شما سرزمین‌هایتان و دارایی‌تان را بدون خونریزی به ما بدهید، که این مردم من حقوقشان و حکومتشان را که به سبب نابکاریتان در ننگه داشتن حقوق آنها و حکومت آنها از شما جدا شده‌اند، پس بگیرند، و جز اینکه شما چنین کنید، من انتقام ستم کشیدن‌های آنها را خواهم گرفت. من جدیانچی هستم.

۱۱ و اینک چنین گذشت هنگامی که لاختونوس این نامه را دریافت کرد بی اندازه شگفت زده شد، به سبب گستاخی جدیانچی در درخواست تصرف سرزمین نیفایان، و نیز در تهدید کردن مردم و انتقام گرفتن ستم کشیدن‌های کسانی که هیچ ستمی به آنها نرسیده بود، جز اینکه آنها با جدا شدن و پیوستن به آن راهزنان نابکار و پلید به خودشان ستم کرده بودند.

۱۲ اینک بنگرید، این لاختونوس فرماندار، مردی دادگر بود و نمی‌توانست از درخواست‌ها و تهدیدهای یک راهزن ترسان شود؛ بنابراین او نامه جدیانچی، فرماندار راهزنان را نپذیرفت، بلکه او واداشت که مردمش برای نیرومند شدن علیه زمانی که راهزنان علیه آنان برآیند بسوی سرور زاری کنند.

۱۳ آری، او بیانیه‌ای به میان همه مردم فرستاد، که آنها جز زمین‌هایشان، زنانشان و بچه‌هایشان، رمه‌هایشان و گله‌هایشان، و همه دارایی‌شان را در یک مکان گرد آورند.

And he caused that fortifications should be built round about them, and the strength thereof should be exceedingly great. And he caused that armies, both of the Nephites and of the Lamanites, or of all them who were numbered among the Nephites, should be placed as guards round about to watch them, and to guard them from the robbers day and night.

Yea, he said unto them: As the Lord liveth, except ye repent of all your iniquities, and cry unto the Lord, ye will in nowise be delivered out of the hands of those Gadianton robbers.

And so great and marvelous were the words and prophecies of Lachoneus that they did cause fear to come upon all the people; and they did exert themselves in their might to do according to the words of Lachoneus.

And it came to pass that Lachoneus did appoint chief captains over all the armies of the Nephites, to command them at the time that the robbers should come down out of the wilderness against them.

Now the chiefest among all the chief captains and the great commander of all the armies of the Nephites was appointed, and his name was Gidgiddoni.

Now it was the custom among all the Nephites to appoint for their chief captains, (save it were in their times of wickedness) some one that had the spirit of revelation and also prophecy; therefore, this Gidgiddoni was a great prophet among them, as also was the chief judge.

Now the people said unto Gidgiddoni: Pray unto the Lord, and let us go up upon the mountains and into the wilderness, that we may fall upon the robbers and destroy them in their own lands.

But Gidgiddoni saith unto them: The Lord forbid; for if we should go up against them the Lord would deliver us into their hands; therefore we will prepare ourselves in the center of our lands, and we will gather all our armies together, and we will not go against them, but we will wait till they shall come against us; therefore as the Lord liveth, if we do this he will deliver them into our hands.

۱۴ و او واداشت که استحکاماتی دور تا دور آنها ساخته شود و استقامت آن بی اندازه زیاد باشد. و او واداشت که لشکریان، هر دوی نیفایان و لامانیان، یا همه آنها را که در میان نیفایان شمرده می شدند، به عنوان نگهبان دور تا دور آنها قرار داده شوند تا از آنها مراقبت کنند، و در برابر راهزنان روز و شب از آنها نگهبانی کنند.

۱۵ آری، او به آنها گفت: به هستی سرور سوگند، جز اینکه شما از همه نابکاری هایتان توبه کنید و به درگاه سرور زاری کنید، شما به هیچ وجه از دست آن راهزنان جدیانتون رهایی نخواهید یافت.

۱۶ و چنان بزرگ و شگفت انگیز بودند سخنان و نبوت های لاختونوس که آنها سبب شدند ترس همه مردم را فرا گیرد؛ و آنها با توانشان سخت تلاش کردند تا برپایه سخنان لاختونوس عمل کنند.

۱۷ و چنین گذشت که لاختونوس سرفرماندهانی بر همه لشکریان نیفایان تعیین کرد، تا در زمانی که راهزنان از بیابان بر علیه آنها بیایند آنها را فرماندهی کنند.

۱۸ اینک بالاترین سرفرمانده در میان سرفرماندهان و فرمانده کل همه لشکریان نیفایان تعیین شد، و نام او جدجدونی بود.

۱۹ اینک این رسم در میان همه نیفایان بود تا یک نفر که روح مکاشفه و نیز نبوت داشت، (مگر در زمان های نابکاریشان) را برای سرفرماندهانشان تعیین کنند؛ بنابراین، این جدجدعونی پیامبری بزرگ، و همچنین داور اعظم در میان آنها بود.

۲۰ اینک مردم به جدجدونی گفتند: به درگاه سرور نیایش کن، و بگذار ما به بالای کوه ها و به بیابان برویم که بر راهزنان فرود آییم و آنها را در سرزمین های خودشان نابود کنیم.

۲۱ ولی جدجدونی به آنها گفت: سرور منع می کند؛ زیرا اگر ما علیه آنها بالا برویم سرور ما را به دست آنها تحویل خواهد داد؛ بنابراین ما خودمان را در مرکز سرزمین هایمان آماده می کنیم، و ما همه لشکریانمان را گرد می آوریم، و ما علیه آنها نخواهیم رفت، بلکه منتظر می مانیم تا آنها علیه ما برآیند؛ بنابراین به هستی سرور سوگند، اگر ما چنین کنیم او آنها را به دست ما تحویل خواهد داد.

And it came to pass in the seventeenth year, in the latter end of the year, the proclamation of Lachoneus had gone forth throughout all the face of the land, and they had taken their horses, and their chariots, and their cattle, and all their flocks, and their herds, and their grain, and all their substance, and did march forth by thousands and by tens of thousands, until they had all gone forth to the place which had been appointed that they should gather themselves together, to defend themselves against their enemies.

And the land which was appointed was the land of Zarahemla, and the land which was between the land Zarahemla and the land Bountiful, yea, to the line which was between the land Bountiful and the land Desolation.

And there were a great many thousand people who were called Nephites, who did gather themselves together in this land. Now Lachoneus did cause that they should gather themselves together in the land southward, because of the great curse which was upon the land northward.

And they did fortify themselves against their enemies; and they did dwell in one land, and in one body, and they did fear the words which had been spoken by Lachoneus, insomuch that they did repent of all their sins; and they did put up their prayers unto the Lord their God, that he would deliver them in the time that their enemies should come down against them to battle.

And they were exceedingly sorrowful because of their enemies. And Gidgiddoni did cause that they should make weapons of war of every kind, and they should be strong with armor, and with shields, and with bucklers, after the manner of his instruction.

۲۲ و چنین گذشت در هفدهمین سال، پیش از پایان آن سال، بیانیۀ لاختونوس به سرتاسر همهٔ روی سرزمین پیش رفته بود، و آنها اسب هایشان و ارابه هایشان، و گاوانشان و گله هایشان و رمه هایشان، و غله هایشان، و همهٔ دارایی شان را برداشتند، و هزاران و ده ها هزار پیش رفتند، تا اینکه آنها همه به جایی رسیدند که تعیین شده بود تا آنها گرد هم آیند که از خودشان در برابر دشمنانشان دفاع کنند.

۲۳ و سرزمینی که تعیین شده بود سرزمین زراحملا بود، و سرزمینی که بین زراحملا و سرزمین خرمساران بود، آری، تا مرزی که بین سرزمین خرمساران و سرزمین ویرانه بود.

۲۴ و هزاران هزار مردمی که نیفایان خوانده می شدند، در این سرزمین گرد هم آمدند. اینک لاختونوس واداشت که آنها، به سبب نفرین بزرگی که بر سرزمین شمالی بود، در سرزمین جنوبی گرد هم آیند.

۲۵ و آنها خودشان را در برابر دشمنانشان مستحکم کردند؛ و آنها در یک سرزمین و در یک جمعیت ساکن شدند، و آنها از سخنانی که لاختونوس گفته بود می ترسیدند، به اندازه ای که آنها از همهٔ گناهانشان توبه کردند؛ و آنها به سرور خدایشان نیایش کردند که او آنها را در زمانی که دشمنانشان علیه آنها پایین می آیند تا نبرد کنند رهایی دهد.

۲۶ و آنها به سبب دشمنانشان بی اندازه اندوهگین بودند. و جدجدونی واداشت که آنها سلاح های جنگی از هر گونه بسازند، و آنها با زره، و با سپر و سپرهای کوچک، به شیوهٔ رهنمودی او نیرومند شوند.

3 Nephi 4

And it came to pass that in the latter end of the eighteenth year those armies of robbers had prepared for battle, and began to come down and to sally forth from the hills, and out of the mountains, and the wilderness, and their strongholds, and their secret places, and began to take possession of the lands, both which were in the land south and which were in the land north, and began to take possession of all the lands which had been deserted by the Nephites, and the cities which had been left desolate.

But behold, there were no wild beasts nor game in those lands which had been deserted by the Nephites, and there was no game for the robbers save it were in the wilderness.

And the robbers could not exist save it were in the wilderness, for the want of food; for the Nephites had left their lands desolate, and had gathered their flocks and their herds and all their substance, and they were in one body.

Therefore, there was no chance for the robbers to plunder and to obtain food, save it were to come up in open battle against the Nephites; and the Nephites being in one body, and having so great a number, and having reserved for themselves provisions, and horses and cattle, and flocks of every kind, that they might subsist for the space of seven years, in the which time they did hope to destroy the robbers from off the face of the land; and thus the eighteenth year did pass away.

And it came to pass that in the nineteenth year Giddianhi found that it was expedient that he should go up to battle against the Nephites, for there was no way that they could subsist save it were to plunder and rob and murder.

And they durst not spread themselves upon the face of the land insomuch that they could raise grain, lest the Nephites should come upon them and slay them; therefore Giddianhi gave commandment unto his armies that in this year they should go up to battle against the Nephites.

۳ نیفای ۴

۱ و چنین گذشت که پیش از پایان هجدهمین سال آن لشکریان راهزنان آماده نبرد شده بودند، و شروع نمودند به پایین آمدن و یورش بردن از تپه ها، و از کوه ها و بیابان، و از دژهایشان و جاهای مخفی شان، و شروع به تصرف کردن سرزمین ها نمودند، هم آنهایی که در سرزمین جنوبی بودند و هم آنهایی که در سرزمین شمالی بودند، و شروع به تصرف کردن همه سرزمین هایی نمودند که از سوی نیفایان رها شده بودند، و شهرهایی که متروکه باقیمانده بودند.

۲ ولی بنگرید، نه هیچ جانور درنده ای نه هیچ شکاری در آن سرزمین هایی بود که از سوی نیفایان رها شده بودند، و جز در بیابان هیچ شکاری برای راهزنان نبود.

۳ و راهزنان به خاطر نیاز به غذا نمی توانستند جز در بیابان بمانند؛ زیرا نیفایان سرزمین هایشان را متروکه رها کرده بودند، و گله هایشان و رمه هایشان و همه دارایی شان را گرد آورده بودند، و آنها در یک جمعیت بودند.

۴ بنابراین، هیچ فرصتی برای راهزنان نبود تا چپاول کنند و غذا بدست آورند، جز اینکه رو در رو علیه نیفایان نبرد کنند؛ و نیفایان در یک جمعیت بوده، و تعداد زیادی داشته، و آذوقه و اسب، و گاو و گله از هر گونه برای خودشان ذخیره کرده که بتوانند برای مدت هفت سال زندگی را بگذرانند، که در آن مدت آنها امید داشتند تا راهزنان را از روی آن سرزمین محو کنند؛ و بدین گونه هجدهمین سال گذشت.

۵ و چنین گذشت که در نوزدهمین سال جدیانی دریافت که لازم بود او بالا به نبرد علیه نیفایان برود، زیرا هیچ راهی جز چپاول گری و راهزنی و آدمکشی نبود که آنها بتوانند گذران زندگی کنند.

۶ و آنها جرأت نمی کردند خودشان را بر روی زمین گسترش دهند به اندازه ای که آنها بتوانند غله بار آورند، مبادا نیفایان بر سر آنها بیایند و آنها را بکشند؛ بنابراین جدیانی به لشکریانش فرمان داد که در این سال آنها بالا به نبرد علیه نیفایان بروند.

And it came to pass that they did come up to battle; and it was in the sixth month; and behold, great and terrible was the day that they did come up to battle; and they were girded about after the manner of robbers; and they had a lamb-skin about their loins, and they were dyed in blood, and their heads were shorn, and they had head-plates upon them; and great and terrible was the appearance of the armies of Giddianhi, because of their armor, and because of their being dyed in blood.

And it came to pass that the armies of the Nephites, when they saw the appearance of the army of Giddianhi, had all fallen to the earth, and did lift their cries to the Lord their God, that he would spare them and deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that when the armies of Giddianhi saw this they began to shout with a loud voice, because of their joy, for they had supposed that the Nephites had fallen with fear because of the terror of their armies.

But in this thing they were disappointed, for the Nephites did not fear them; but they did fear their God and did supplicate him for protection; therefore, when the armies of Giddianhi did rush upon them they were prepared to meet them; yea, in the strength of the Lord they did receive them.

And the battle commenced in this the sixth month; and great and terrible was the battle thereof, yea, great and terrible was the slaughter thereof, inso-much that there never was known so great a slaughter among all the people of Lehi since he left Jerusalem.

And notwithstanding the threatenings and the oaths which Giddianhi had made, behold, the Nephites did beat them, insomuch that they did fall back from before them.

And it came to pass that Gidgiddoni commanded that his armies should pursue them as far as the borders of the wilderness, and that they should not spare any that should fall into their hands by the way; and thus they did pursue them and did slay them, to the borders of the wilderness, even until they had fulfilled the commandment of Gidgiddoni.

۷ و چنین گذشت که آنها بالا به نبرد آمدند؛ و این در ششمین ماه بود؛ و بنگرید، بزرگ و هراس انگیز بود روزی که آنها بالا به نبرد آمدند؛ و آنها کمرشان را به شیوهٔ راهزنان بسته بودند؛ و آنها پوست بزّه ای به دور کمرشان داشتند، آنها به خون رنگین شده بودند، و سرهایشان تراشیده بود و آنها کلاه خود بر سر داشتند؛ و بزرگ و هراس انگیز بود نمای لشکریان جدیانچی، به سبب زره هایشان و به سبب با خون رنگین بودنشان.

۸ و چنین گذشت که لشکریان نیفایان، هنگامی که آنها نمای لشکر جدیانچی را دیدند، همه بر زمین افتادند، به سرور خدایشان فریاد برآوردند، که او آنها را امان دهد و آنها را از دست دشمنانشان رهایی دهد.

۹ و چنین گذشت که هنگامی که لشکریان جدیانچی این را دیدند آنها، به سبب شادی شان، با صدای بلندی شروع به فریاد زدن نمودند، زیرا آنها گمان کرده بودند که نیفایان به سبب دهشت از لشکریان آنها از ترس افتاده بودند.

۱۰ ولی در این چیز آنها ناامید شدند، زیرا نیفایان از آنها نمی ترسیدند؛ بلکه آنها از خدایشان می ترسیدند و از او برای حفاظت دعا کردند؛ بنابراین، هنگامی که لشکریان جدیانچی به سوی آنها شتافتند آنها آمادهٔ رویارویی با آنان بودند؛ آری، در نیروی سرور آنها آنان را دریافت کردند.

۱۱ و نبرد در این ششمین ماه آغاز شد؛ و بزرگ و هراس انگیز بود نبرد آنها، آری، بزرگ و هراس انگیز بود کشتار آنها، به اندازه ای که چنین کشتار بزرگی در میان همهٔ مردم لیحای از روزی که او اورشلیم را ترک کرد هرگز دیده نشده بود.

۱۲ و با وجود تهدیدهایی که جدیانچی کرده بود و سوگندهایی که یاد کرده بود، بنگرید، نیفایان آنها را شکست دادند، به اندازه ای که آنها از برابر آنها عقب نشینی کردند.

۱۳ و چنین گذشت که جدجدونی فرمان داد که لشکریانش آنها را تا مرزهای بیابان دنبال کنند، و اینکه آنها هیچ کسی که در راه به دستشان می افتد را امان ندهند؛ و بدین گونه آنها آنان را، تا مرزهای بیابان، دنبال کردند و آنان را کشتند، حتی تا آنجایی که آنها فرمان جدجدونی را برآورده کردند.

And it came to pass that Giddianhi, who had stood and fought with boldness, was pursued as he fled; and being weary because of his much fighting he was overtaken and slain. And thus was the end of Giddianhi the robber.

And it came to pass that the armies of the Nephites did return again to their place of security. And it came to pass that this nineteenth year did pass away, and the robbers did not come again to battle; neither did they come again in the twentieth year.

And in the twenty and first year they did not come up to battle, but they came up on all sides to lay siege round about the people of Nephi; for they did suppose that if they should cut off the people of Nephi from their lands, and should hem them in on every side, and if they should cut them off from all their outward privileges, that they could cause them to yield themselves up according to their wishes.

Now they had appointed unto themselves another leader, whose name was Zemnah; therefore it was Zemnah that did cause that this siege should take place.

But behold, this was an advantage to the Nephites; for it was impossible for the robbers to lay siege sufficiently long to have any effect upon the Nephites, because of their much provision which they had laid up in store,

And because of the scantiness of provisions among the robbers; for behold, they had nothing save it were meat for their subsistence, which meat they did obtain in the wilderness;

And it came to pass that the wild game became scarce in the wilderness insomuch that the robbers were about to perish with hunger.

And the Nephites were continually marching out by day and by night, and falling upon their armies, and cutting them off by thousands and by tens of thousands.

And thus it became the desire of the people of Zemnah to withdraw from their design, because of the great destruction which came upon them by night and by day.

۱۴ و چنین گذشت که جدیانچی که با دلیری ایستاده بود و جنگیده بود، همین که او گریخت دنبال شد؛ و به سبب جنگیدن زیاد خسته بوده گرفتار شد و کشته شد. و بدین گونه بود پایان جدیانچی راهزن.

۱۵ و چنین گذشت که لشکریان نیفایان دوباره به جاهای امن شان بازگشتند. و چنین گذشت که این نوزدهمین سال گذشت، و راهزنان دوباره به نبرد نیامدند؛ در سال بیستم هم دوباره نیامدند.

۱۶ و در بیست و یکمین سال آنها به نبرد نیامدند، ولی آنها از همه سو بالا آمدند تا دورتا دور مردم نیفای را محاصره کنند؛ زیرا آنها گمان می کردند که اگر آنها مردم نیفای را از سرزمین هایشان جدا کنند و آنها را از هر سو محدود کنند، و اگر آنها را از همه امتیازات بیرونی شان جدا کنند، اینکه آنها می توانند آنان را وادارند تا برپایه آرزویشان آنان خودشان را تسلیم کنند.

۱۷ اینک آنها برای خودشان رهبر دیگری را تعیین کرده بودند، که نامش زمناریحا بود؛ بنابراین این زمناریحا بود که واداشت که این محاصره انجام شود.

۱۸ ولی بنگرید، این برای نیفایان برتری بود؛ زیرا برای راهزنان این امکان پذیر نبود تا برای مدت چنان طولانی محاصره کنند که اثری بر نیفایان داشته باشد، به سبب آذوقه زیادی که آنها در انبارها ذخیره کرده بودند.

۱۹ و به سبب آذوقه کم میان راهزنان؛ زیرا بنگرید، آنها جز گوشت، گوشتی که آنها در بیابان بدست می آوردند، هیچ چیزی برای گذران زندگی نداشتند.

۲۰ و چنین گذشت که شکار وحشی در بیابان کمیاب شد به اندازه ای که راهزنان نزدیک بود از گرسنگی هلاک شوند.

۲۱ و نیفایان پیوسته شبانه روز پیش می رفتند و بر سر لشکریانشان فرود می آمدند، و آنها را هزار هزار و ده ها هزار می کشتند.

۲۲ و بدین گونه خواسته مردم زمناریحا، به سبب نابودی بزرگی که بر سر آنها شبانه روز آمده بود، این شد تا از طرحشان عقب نشینی کنند.

And it came to pass that Zemnariyah did give command unto his people that they should withdraw themselves from the siege, and march into the furthest parts of the land northward.

And now, Gidgiddoni being aware of their design, and knowing of their weakness because of the want of food, and the great slaughter which had been made among them, therefore he did send out his armies in the night-time, and did cut off the way of their retreat, and did place his armies in the way of their retreat.

And this did they do in the night-time, and got on their march beyond the robbers, so that on the morrow, when the robbers began their march, they were met by the armies of the Nephites both in their front and in their rear.

And the robbers who were on the south were also cut off in their places of retreat. And all these things were done by command of Gidgiddoni.

And there were many thousands who did yield themselves up prisoners unto the Nephites, and the remainder of them were slain.

And their leader, Zemnariyah, was taken and hanged upon a tree, yea, even upon the top thereof until he was dead. And when they had hanged him until he was dead they did fell the tree to the earth, and did cry with a loud voice, saying:

May the Lord preserve his people in righteousness and in holiness of heart, that they may cause to be felled to the earth all who shall seek to slay them because of power and secret combinations, even as this man hath been felled to the earth.

And they did rejoice and cry again with one voice, saying: May the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, protect this people in righteousness, so long as they shall call on the name of their God for protection.

And it came to pass that they did break forth, all as one, in singing, and praising their God for the great thing which he had done for them, in preserving them from falling into the hands of their enemies.

Yea, they did cry: Hosanna to the Most High God. And they did cry: Blessed be the name of the Lord God Almighty, the Most High God.

۲۳ و چنین گذشت که زمناریحا به مردمش فرمان داد که آنها خودشان از محاصره دست بردارند، و به سوی دورترین بخش های سرزمین شمالی پیش روند.

۲۴ و اینک، جدجدونی از طرح آنها آگاه شده، و ناتوانی آنها به سبب نیاز به غذا و کشتار بزرگی که در میان آنها شده بود را دانسته، بنابراین او لشکریانش را در هنگام شب بیرون فرستاد و راه عقب نشینی آنها را بست، و لشکریانش را در سر راه عقب نشینی آنها قرار داد.

۲۵ و این را آنها در هنگام شب انجام دادند، و در پیشرویشان از راهزنان فراتر رفتند، چنان که فردایش، هنگامی که راهزنان پیشرویشان را شروع کردند، آنها هم از روبرویشان و هم از پشتشان با لشکریان نیفایان روبرو شدند.

۲۶ و راهزنانی که در جنوب بودند نیز در جاهای عقب نشینی شان بریده شدند. و همه این چیزها با فرمان جدجدونی انجام شدند.

۲۷ و چندین هزار بودند که خودشان را به نیفایان به عنوان زندانی تسلیم کردند، و بقیه آنها کشته شدند.

۲۸ و رهبرشان، زمناریحا گرفته شد و بر بالای درختی دار زده شد، آری، حتی بر بالای آن تا اینکه او مُرد. و هنگامی که آنها او را دار زدند تا اینکه او مُرد، آنها درخت را بر زمین انداختند و با صدای بلندی فریاد زدند، گفتند:

۲۹ باشد که سرور مردمش را در پرهیزکاری و در قداست دل حفظ کند، که آنها وادارند همه کسانی که به سبب قدرت و سازمان های مخفی به دنبال کشتن آنان هستند بر زمین فرو افتند، حتی همان گونه که این مرد بر زمین فرو افتاده است.

۳۰ و آنها شادمانی کرده و دوباره یکصدا فریاد برآوردند، گفتند: باشد که خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب، این مردم را تا زمانی که نام خدایشان را برای محافظت بخوانند در پرهیزکاری حفظ کند.

۳۱ و چنین گذشت که آنها همه باهم سرود خواندند، و خدایشان را برای چیز بزرگی که او برای آنها انجام داده بود، در حفظ کردن آنها از افتادن بدست دشمنانشان ستودند.

۳۲ آری، آنها فریاد برآوردند: هوشیعا نا به خدای والا مرتبه. و آنها فریاد برآوردند: با برکت باد نام سرور خدای قادر مطلق، خدای والا مرتبه.

And their hearts were swollen with joy, unto the gushing out of many tears, because of the great goodness of God in delivering them out of the hands of their enemies; and they knew it was because of their repentance and their humility that they had been delivered from an everlasting destruction.

۳۳ و به سبب نیکی بزرگ خدا در رهایی دادن آنها از دست دشمنانشان، دل هایشان، با جاری شدن اشک بسیار، از شادی پُر شد؛ و آنها دانستند که این به سبب توبه آنها و فروتنی آنها بود که آنها از نابودی ابدی رهایی یافته اند.

3 Nephi 5

And now behold, there was not a living soul among all the people of the Nephites who did doubt in the least the words of all the holy prophets who had spoken; for they knew that it must needs be that they must be fulfilled.

And they knew that it must be expedient that Christ had come, because of the many signs which had been given, according to the words of the prophets; and because of the things which had come to pass already they knew that it must needs be that all things should come to pass according to that which had been spoken.

Therefore they did forsake all their sins, and their abominations, and their whoredoms, and did serve God with all diligence day and night.

And now it came to pass that when they had taken all the robbers prisoners, insomuch that none did escape who were not slain, they did cast their prisoners into prison, and did cause the word of God to be preached unto them; and as many as would repent of their sins and enter into a covenant that they would murder no more were set at liberty.

But as many as there were who did not enter into a covenant, and who did still continue to have those secret murders in their hearts, yea, as many as were found breathing out threatenings against their brethren were condemned and punished according to the law.

And thus they did put an end to all those wicked, and secret, and abominable combinations, in the which there was so much wickedness, and so many murders committed.

And thus had the twenty and second year passed away, and the twenty and third year also, and the twenty and fourth, and the twenty and fifth; and thus had twenty and five years passed away.

And there had many things transpired which, in the eyes of some, would be great and marvelous; nevertheless, they cannot all be written in this book; yea, this book cannot contain even a hundredth part of what was done among so many people in the space of twenty and five years;

۳ نیفای ۵

۱ و اینک بنگرید، در میان همه مردم نیفایان یک آدم زنده نبود که به سخنانی که همه پیامبران مقدس گفته بودند کمترین شکی داشته باشد؛ زیرا آنها می دانستند که ناگزیر باید که آنها برآورده گردند.

۲ و آنها می دانستند که لازم می بود که مسیح بیاید، به سبب نشانه های بسیاری که داده شده بودند، برپایه سخنان پیامبران؛ و به سبب چیزهایی که پیش از این رخ داده بودند، آنها می دانستند که همه چیزها ناگزیر باید برپایه آنچه که گفته شده بود رخ دهند.

۳ بنابراین آنها همه گناهانشان، و کارهای پلیدشان، و روسپی گری هایشان را ترک کردند، و با همه کوشایی خدا را شبانه روز خدمت کردند.

۴ و اینک چنین گذشت که هنگامی که آنها همه راهزنان را زندانی کردند، به اندازه ای که هیچ کسی که کشته نشده بود فرار نکرد، آنها زندانیانشان را به زندان انداختند و واداشتند سخن خدا بر آنها موعظه شود؛ و همه کسانی که از گناهانشان توبه می کردند و به پیمانی وارد می شدند که آنها دیگر آدم کشی نکنند آزاد می شدند.

۵ ولی همه کسانی که به پیمان وارد نشدند، و کسانی که هنوز هم به آن آدم کشی های مخفی در دل هایشان ادامه می دادند، آری، همه کسانی که دم از تهدید هایی علیه برادرانشان می زدند برپایه قانون محکوم و مجازات شدند.

۶ و بدین گونه آنها به همه آن نابکاری ها، و سازمان های مخفی و پلیدی که در آن نابکاری بسیاری بود، و آدم کشی های بسیاری که انجام داده بودند پایان دادند.

۷ و بدین گونه بیست و دومین سال، و بیست و سومین سال، و بیست و چهارمین و بیست و پنجمین نیز گذشت؛ و بدین گونه بیست و پنج سال گذشت.

۸ و چیزهای بسیاری روی داد که در چشمان برخی بزرگ و شگفت انگیز بود؛ با این وجود، آنها همه نمی توانند در این کتاب نوشته شوند؛ آری، این کتاب نمی تواند حتی یک صدم آنچه که در میان این همه مردم در مدت بیست و پنج سال روی داد را دربرگیرد.

But behold there are records which do contain all the proceedings of this people; and a shorter but true account was given by Nephi.

Therefore I have made my record of these things according to the record of Nephi, which was engraven on the plates which were called the plates of Nephi.

And behold, I do make the record on plates which I have made with mine own hands.

And behold, I am called Mormon, being called after the land of Mormon, the land in which Alma did establish the church among the people, yea, the first church which was established among them after their transgression.

Behold, I am a disciple of Jesus Christ, the Son of God. I have been called of him to declare his word among his people, that they might have everlasting life.

And it hath become expedient that I, according to the will of God, that the prayers of those who have gone hence, who were the holy ones, should be fulfilled according to their faith, should make a record of these things which have been done—

Yea, a small record of that which hath taken place from the time that Lehi left Jerusalem, even down until the present time.

Therefore I do make my record from the accounts which have been given by those who were before me, until the commencement of my day;

And then I do make a record of the things which I have seen with mine own eyes.

And I know the record which I make to be a just and a true record; nevertheless there are many things which, according to our language, we are not able to write.

And now I make an end of my saying, which is of myself, and proceed to give my account of the things which have been before me.

۹ ولی بنگرید نگاشته‌هایی هستند که همه کارهای این مردم را دربردارند؛ و یک گزارش کوتاه‌تر ولی درست از سوی نیفای داده شده است.

۱۰ بنابراین من نگاشته‌ام را از این چیزها برپایه نگاشته نیفای، که بر ورقه‌هایی که ورقه‌های نیفای خوانده می‌شوند نگاشته‌ام.

۱۱ و بنگرید، من نگاشته‌ها را بر ورقه‌هایی که من با دست‌های خودم ساخته‌ام می‌نگارم.

۱۲ و بنگرید، من مورمون خوانده می‌شوم، بنام سرزمین مورمون خوانده شده، سرزمینی که آلمان در آن کلیسا را در میان مردم برپا کرد، آری، نخستین کلیسایی که در میان آنها پس از سرپیچی آنها برپا شد.

۱۳ بنگرید، من یک پیرو عیسی مسیح، پسر خدا هستم. من از سوی او خوانده شده‌ام تا سخنش را در میان مردمش اعلام کنم که آنها بتوانند زندگی ابدی داشته باشند.

۱۴ و این لازم بوده است که من، برپایه خواست خدا، نگاشته‌ای از این چیزهایی که روی داده‌اند بنگارم که نیایش‌های کسانی که از اینجا رفته‌اند، که افراد مقدسی بودند برپایه ایمانشان برآورده گردد —

۱۵ آری، نگاشته کوتاهی از آنچه از زمانی که لیحای اورشلیم را ترک کرد، حتی تا زمان کنونی رُخ داده است.

۱۶ بنابراین من نگاشته‌ام را از سرگذشتی که از سوی کسانی که پیش از من بوده‌اند داده شده‌اند، تا آغاز روزگارم، می‌نگارم؛

۱۷ و سپس من از چیزهایی که با چشمان خودم دیده‌ام، نگاشته‌ای می‌نگارم.

۱۸ و من می‌دانم که نگاشته‌ای که می‌نگارم نگاشته‌ای درست و راست است؛ با این وجود چیزهای بسیاری هستند که، به سبب زبانمان ما قادر نیستیم بنویسیم.

۱۹ و اینک من به گفته‌ام، که از من است پایان می‌دهم، و به دادن گزارشی از چیزهایی که پیش از من بوده‌اند می‌پردازم.

I am Mormon, and a pure descendant of Lehi. I have reason to bless my God and my Savior Jesus Christ, that he brought our fathers out of the land of Jerusalem, (and no one knew it save it were himself and those whom he brought out of that land) and that he hath given me and my people so much knowledge unto the salvation of our souls.

Surely he hath blessed the house of Jacob, and hath been merciful unto the seed of Joseph.

And insomuch as the children of Lehi have kept his commandments he hath blessed them and prospered them according to his word.

Yea, and surely shall he again bring a remnant of the seed of Joseph to the knowledge of the Lord their God.

And as surely as the Lord liveth, will he gather in from the four quarters of the earth all the remnant of the seed of Jacob, who are scattered abroad upon all the face of the earth.

And as he hath covenanted with all the house of Jacob, even so shall the covenant wherewith he hath covenanted with the house of Jacob be fulfilled in his own due time, unto the restoring all the house of Jacob unto the knowledge of the covenant that he hath covenanted with them.

And then shall they know their Redeemer, who is Jesus Christ, the Son of God; and then shall they be gathered in from the four quarters of the earth unto their own lands, from whence they have been dispersed; yea, as the Lord liveth so shall it be. Amen.

۲۰ من مورمون هستم، و نواده ای اصیل از لیحای. من دلیل دارم تا خدایم و مُنجی ام عیسی مسیح را ستایش کنم، که او پدرانمان را از سرزمین اورشلیم بیرون آورد، (و هیچ کسی نمی دانست مگر خودش و کسانی را که او از سرزمین بیرون آورد) و اینکه او به من و مردمم چنان دانش زیادی بر رستگاری روان هایمان داده است.

۲۱ بدرستی او خاندان یعقوب را برکت داده است، و بر نوادگان یوسف مهربان بوده است.

۲۲ و به همان اندازه ای که فرزندان لیحای فرمان های او را نگه داشته اند، او به آنها برکت داده و آنها را برپایه سخنش کامروا کرده است.

۲۳ آری، و بدرستی او بازمانده ای از نوادگان یوسف را دوباره به دانش سَرور خدایشان خواهد آورد.

۲۴ و به هستی سَرور سوگند، او از چهار گوشه زمین همه بازماندگان نوادگان یوسف را که بر روی همه زمین پراکنده شده اند گرد خواهد آورد.

۲۵ و همان گونه که او با همه خاندان یعقوب پیمان بسته است، حتی همانگونه پیمانی که او با خاندان یعقوب پیمان بسته است در زمان مناسب خودش، به بازآوری همه خاندان یعقوب به دانش از پیمانی که او با آنها بسته است برآورده خواهد شد.

۲۶ و آنگاه آنها باز خریدارشان که عیسی مسیح، پسر خدا است را خواهند شناخت؛ و سپس آنها از چهار گوشه زمین به سرزمین های خودشان، از جایی که آنها پراکنده شده اند باز آورده خواهند شد؛ آری، به هستی سَرور سوگند که چنین خواهد شد. آمین.

3 Nephi 6

And now it came to pass that the people of the Nephites did all return to their own lands in the twenty and sixth year, every man, with his family, his flocks and his herds, his horses and his cattle, and all things whatsoever did belong unto them.

And it came to pass that they had not eaten up all their provisions; therefore they did take with them all that they had not devoured, of all their grain of every kind, and their gold, and their silver, and all their precious things, and they did return to their own lands and their possessions, both on the north and on the south, both on the land northward and on the land southward.

And they granted unto those robbers who had entered into a covenant to keep the peace of the land, who were desirous to remain Lamanites, lands, according to their numbers, that they might have, with their labors, wherewith to subsist upon; and thus they did establish peace in all the land.

And they began again to prosper and to wax great; and the twenty and sixth and seventh years passed away, and there was great order in the land; and they had formed their laws according to equity and justice.

And now there was nothing in all the land to hinder the people from prospering continually, except they should fall into transgression.

And now it was Gidgiddoni, and the judge, Lachoneus, and those who had been appointed leaders, who had established this great peace in the land.

And it came to pass that there were many cities built anew, and there were many old cities repaired.

And there were many highways cast up, and many roads made, which led from city to city, and from land to land, and from place to place.

And thus passed away the twenty and eighth year, and the people had continual peace.

But it came to pass in the twenty and ninth year there began to be some disputings among the people; and some were lifted up unto pride and boastings because of their exceedingly great riches, yea, even unto great persecutions;

۳ نیفای ۶

۱ و اینک چنین گذشت که مردم نیفایان همه در سال بیست و ششم، هر کسی با خانواده اش، گله هایش و رمه هایش، اسب هایش و گاوهایش، و همه چیزها هر چه به آنها تعلق داشت، به سرزمین های خودشان بازگشتند.

۲ و چنین گذشت که آنها همه آذوقه شان را نخورده بودند؛ بنابراین آنها با خودشان همه آنچه که از همه غله شان از هر گونه، و طلایشان و نقره شان، و همه چیزهای گرانبهایشان بکار نبرده بودند، بُردند، و آنها به سرزمین ها و متعلقاتشان، هم در شمال و هم در جنوب، هم در سرزمین شمالی و هم در سرزمین جنوبی بازگشتند.

۳ و آنها به آن راهزنانی که به پیمانی با آنها وارد شده بودند تا آرامش سرزمین را نگه دارند، که خواستار بودند تا لامانیان باقی بمانند، برپایه تعدادشان زمین هایی دادند که آنها با زحمت کشیدن چیزی داشته باشند تا با آن گذران زندگی کنند؛ و بدین گونه آنها آرامش را در همه سرزمین برقرار کردند.

۴ و آنها دوباره شروع به کامروایی و بزرگ شدن نمودند؛ و بیست و ششمین و هفتمین سال ها گذشت، و نظم شدیدی در سرزمین بود؛ و آنها قوانین شان را برپایه برابری و دادگری تشکیل داده بودند.

۵ و اینک هیچ چیزی در همه سرزمین نبود تا مردم را از پیوسته کامروا شدن بازدارد، جز اینکه آنها به سرپیچی بیفتند.

۶ و اینک این جدجدونی بود، و داور لاختونوس، و کسانی که برای رهبری تعیین شده بودند که این آرامش بزرگ را در آن سرزمین برقرار کرده بودند.

۷ و چنین گذشت که شهرهای بسیاری بودند که از نو ساخته شدند، و شهرهای کهن بسیاری بودند که تعمیر شدند.

۸ و بزرگراه های بسیاری بودند که ساخته شدند، و راه های بسیاری ساخته شدند، که شهر به شهر، و از سرزمینی به سرزمینی، و از مکانی به مکانی کشیده می شدند.

۹ و بدین گونه گذشت بیست و هشتمین سال، و مردم آرامش پیوسته ای داشتند.

۱۰ ولی چنین گذشت در بیست و نهمین سال جَر و بحث هایی در میان مردم شروع شد؛ و برخی به سبب ثروت های بی اندازه زیادشان در غرق در غرور و خودستا شده بودند، آری، حتی به آزار دادن های شدید؛

For there were many merchants in the land, and also many lawyers, and many officers.

And the people began to be distinguished by ranks, according to their riches and their chances for learning; yea, some were ignorant because of their poverty, and others did receive great learning because of their riches.

Some were lifted up in pride, and others were exceedingly humble; some did return railing for railing, while others would receive railing and persecution and all manner of afflictions, and would not turn and revile again, but were humble and penitent before God.

And thus there became a great inequality in all the land, insomuch that the church began to be broken up; yea, insomuch that in the thirtieth year the church was broken up in all the land save it were among a few of the Lamanites who were converted unto the true faith; and they would not depart from it, for they were firm, and steadfast, and immovable, willing with all diligence to keep the commandments of the Lord.

Now the cause of this iniquity of the people was this—Satan had great power, unto the stirring up of the people to do all manner of iniquity, and to the puffing them up with pride, tempting them to seek for power, and authority, and riches, and the vain things of the world.

And thus Satan did lead away the hearts of the people to do all manner of iniquity; therefore they had enjoyed peace but a few years.

And thus, in the commencement of the thirtieth year—the people having been delivered up for the space of a long time to be carried about by the temptations of the devil whithersoever he desired to carry them, and to do whatsoever iniquity he desired they should—and thus in the commencement of this, the thirtieth year, they were in a state of awful wickedness.

Now they did not sin ignorantly, for they knew the will of God concerning them, for it had been taught unto them; therefore they did wilfully rebel against God.

۱۱ زیرا بازرگانان بسیار و همچنین وکیلان بسیار، و افسران بسیاری در سرزمین بودند.

۱۲ و مردم برپایهٔ ثروتشان و فرصتشان برای یادگیری، شروع نمودند بر حسب طبقات متمایز شدن؛ آری، برخی به سبب تهنیدستیشان بی سواد بودند، و دیگران به سبب ثروتشان آموزش زیادی دریافت کردند.

۱۳ برخی غرق در غرور شده بودند، و دیگران بی اندازه فروتن بودند؛ برخی دشنام را با دشنام پاسخ می دادند، در حالیکه دیگران دشنام و آزار و همه گونه رنجی را دریافت می کردند، و بر نمی گشتند و دوباره ناسزا نمی گفتند، بلکه در برابر خدا فروتن و توبه کار بودند.

۱۴ و بدین گونه نابرابری زیادی در همهٔ سرزمین ایجاد شد، به اندازه ای که کلیسا شروع به از هم پاشیدن نمود؛ آری، به اندازه ای که در سال سی ام کلیسا در همهٔ سرزمین از هم پاشید مگر در میان چند تن از لامانیانی که به ایمان راستین درآمده بودند؛ و آنها از آن جدا نمی شدند، زیرا آنها استوار و پایدار و پابرجا بوده، با همهٔ کوشایی می خواستند فرمان های سرور را نگه دارند.

۱۵ اینک دلیل این نابکاری مردم این بود — شیطان قدرت زیادی داشت، مردم را در انجام همه گونه نابکاری برانگیخته، آنها را وسوسه کرده بود تا به دنبال قدرت و اختیار داشتن، و ثروت و چیزهای بیهودهٔ جهان باشند و آنها را به خودبزرگی بینی مغرور کرده بود.

۱۶ و بدین گونه شیطان دل های مردم را به انجام همه گونه نابکاری گمراه کرد؛ بنابراین آنها تنها برای چند سالی از آرامش لذت بردند.

۱۷ و بدین گونه، در آغاز سال سی ام — مردم برای مدت درازی رها شده بودند تا با وسوسه های اهریمن به هر جایی که او خواستار بود آنها را ببرد، و هر گونه نابکاری که او خواستار بود آنها انجام دهند — و بدین گونه در آغاز این سال سی ام، آنها در وضعیّت نابکاری وحشتناکی بودند.

۱۸ اینک آنها از روی نادانی گناه نمی کردند، زیرا آنها از خواست خدا دربارهٔ آنها آگاه بودند، زیرا این به آنها آموزش داده شده بود؛ بنابراین آنها عمداً علیه خدا شورش می کردند.

And now it was in the days of Lachoneus, the son of Lachoneus, for Lachoneus did fill the seat of his father and did govern the people that year.

And there began to be men inspired from heaven and sent forth, standing among the people in all the land, preaching and testifying boldly of the sins and iniquities of the people, and testifying unto them concerning the redemption which the Lord would make for his people, or in other words, the resurrection of Christ; and they did testify boldly of his death and sufferings.

Now there were many of the people who were exceedingly angry because of those who testified of these things; and those who were angry were chiefly the chief judges, and they who had been high priests and lawyers; yea, all those who were lawyers were angry with those who testified of these things.

Now there was no lawyer nor judge nor high priest that could have power to condemn any one to death save their condemnation was signed by the governor of the land.

Now there were many of those who testified of the things pertaining to Christ who testified boldly, who were taken and put to death secretly by the judges, that the knowledge of their death came not unto the governor of the land until after their death.

Now behold, this was contrary to the laws of the land, that any man should be put to death except they had power from the governor of the land—

Therefore a complaint came up unto the land of Zarahemla, to the governor of the land, against these judges who had condemned the prophets of the Lord unto death, not according to the law.

Now it came to pass that they were taken and brought up before the judge, to be judged of the crime which they had done, according to the law which had been given by the people.

Now it came to pass that those judges had many friends and kindreds; and the remainder, yea, even almost all the lawyers and the high priests, did gather themselves together, and unite with the kindreds of those judges who were to be tried according to the law.

۱۹ و اینک این در روزگار لاختونوس، پسر لاختونوس بود، زیرا لاختونوس گرسی پدرش را پُر کرد و در آن سال بر مردم حکومت کرد.

۲۰ و مردانی شروع به الهام گرفتن از بهشت نمودند و پیش فرستاده شدند، در میان مردم در همهٔ سرزمین ایستاده، موعظه کرده و دلیرانه از گناهان و نابکاری های مردم گواهی می دادند، و نزد آنها دربارهٔ بازخرید شدنی که سرور برای مردمش فراهم خواهد کرد گواهی می دادند، یا به بیان دیگر، رستخیز مسیح؛ و آنها دلیرانه از مرگ و زجرهای او گواهی دادند.

۲۱ اینک بسیاری از مردم بودند که به سبب کسانی که از این چیزها گواهی می دادند بی اندازه خشمگین شدند؛ و کسانی که خشمگین شدند بیشترشان داوران اعظم بودند و آنهایی که کشیشان اعظم و وکیلان بودند؛ آری، همهٔ کسانی که وکیل بودند بر کسانی که از این چیزها گواهی می دادند خشمگین بودند.

۲۲ اینک نه هیچ وکیلی بود نه هیچ داور نه هیچ کشیش اعظمی که بتواند قدرت داشته باشد هیچ کسی را به مرگ محکوم کند مگر محکومیت آنها بدست فرماندار آن سرزمین امضا می شد.

۲۳ اینک بسیاری از کسانی بودند که از چیزهای در ارتباط با مسیح گواهی می دادند که دلیرانه گواهی می دادند، که گرفته شدند و مخفی از سوی داوران کشته شدند، که خبر مرگ آنها به فرماندار آن سرزمین تا پس از مرگشان نمی رسید.

۲۴ اینک بنگرید، این برخلاف قوانین آن سرزمین بود که کسی کشته شود مگر اینکه آنها از فرماندار آن سرزمین قدرت می داشتند —

۲۵ بنابراین شکایتی به سرزمین زراحملا رسید، به فرماندار آن سرزمین، علیه این داورانی که پیامبران سرور را برخلاف قانون محکوم به مرگ کرده بودند.

۲۶ اینک چنین گذشت که آنها گرفته شدند و به نزد آن داور آورده شدند، تا از پزه کاری که آنها انجام داده بودند، برپایهٔ قانونی که از سوی مردم داده شده بود، داورى شوند.

۲۷ اینک چنین گذشت که آن داوران دوستان و خویشاوندان بسیاری داشتند؛ و بقیه، آری، حتی کمابیش همهٔ وکیلان و کشیشان اعظم، گرد هم آمدند، و با خویشاوندان آن داورانی که بنا بود برپایهٔ قانون دادرسی شوند متحد شدند.

And they did enter into a covenant one with another, yea, even into that covenant which was given by them of old, which covenant was given and administered by the devil, to combine against all righteousness.

Therefore they did combine against the people of the Lord, and enter into a covenant to destroy them, and to deliver those who were guilty of murder from the grasp of justice, which was about to be administered according to the law.

And they did set at defiance the law and the rights of their country; and they did covenant one with another to destroy the governor, and to establish a king over the land, that the land should no more be at liberty but should be subject unto kings.

۲۸ و آنها با یکدیگر به پیمانی وارد شدند، آری، یعنی به پیمانی که از سوی پیشینیان داده شده بود، پیمانی که از سوی اهریمن داده شده بود و اجرا شده بود، تا علیه همهٔ پرهیزکاری‌ها هم پیمان شوند.

۲۹ بنابراین آنها علیه مردم سرور متحد شدند، و به پیمانی وارد شدند تا آنها را نابود کنند، و کسانی که مجرم به آدم‌کشی بودند را که بنا بود برپایهٔ قانون اجرا شود از چنگ دادگری رهایی دهند.

۳۰ و آنها با قانون و حقوق کشورشان به مخالفت برخاستند؛ و آنها با یکدیگر پیمان بستند تا فرماندار را نابود کنند، و یک پادشاه بر سرزمین قرار دهند که سرزمین دیگر آزاد نباشد بلکه مطیع پادشاهان شوند.

3 Nephi 7

Now behold, I will show unto you that they did not establish a king over the land; but in this same year, yea, the thirtieth year, they did destroy upon the judgment-seat, yea, did murder the chief judge of the land.

And the people were divided one against another; and they did separate one from another into tribes, every man according to his family and his kindred and friends; and thus they did destroy the government of the land.

And every tribe did appoint a chief or a leader over them; and thus they became tribes and leaders of tribes.

Now behold, there was no man among them save he had much family and many kindreds and friends; therefore their tribes became exceedingly great.

Now all this was done, and there were no wars as yet among them; and all this iniquity had come upon the people because they did yield themselves unto the power of Satan.

And the regulations of the government were destroyed, because of the secret combination of the friends and kindreds of those who murdered the prophets.

And they did cause a great contention in the land, insomuch that the more righteous part of the people had nearly all become wicked; yea, there were but few righteous men among them.

And thus six years had not passed away since the more part of the people had turned from their righteousness, like the dog to his vomit, or like the sow to her wallowing in the mire.

Now this secret combination, which had brought so great iniquity upon the people, did gather themselves together, and did place at their head a man whom they did call Jacob;

And they did call him their king; therefore he became a king over this wicked band; and he was one of the chiefest who had given his voice against the prophets who testified of Jesus.

۳ نیفای ۷

۱ اینک بنگرید، من به شما نشان خواهم داد که آنها پادشاهی بر سرزمین قرار ندادند؛ بلکه در همین سال، آری، سال سی ام، آنها کرسی داوری را نابود کردند، آری، داور اعظم سرزمین را کشتند.

۲ و مردم علیه یکدیگر تقسیم شدند؛ و آنها هر کسی بر پایه خانواده اش و خویشاوندانش و دوستانش از یکدیگر جدا و طایفه هایی شدند؛ و بدین گونه آنها حکومت آن سرزمین را نابود کردند.

۳ و هر طایفه یک فرمانده یا یک رهبر برای خودشان تعیین کرد؛ و بدین گونه آنها طایفه ها و رهبران طایفه ها شدند.

۴ اینک بنگرید، در میان آنها هیچ کسی نبود مگر اینکه او خانواده زیاد و خویشاوندان و دوستان بسیار داشت؛ بنابراین طایفه های آنها بی اندازه بزرگ شدند.

۵ اینک همه این انجام شد، و هنوز جنگی در میان آنها نبود؛ و همه این نابکاری بر مردم آمده بود برای اینکه آنها خودشان را به قدرت شیطان تسلیم کردند.

۶ و آیین نامه های حکومت، به سبب سازمان مخفی دوستان و خویشاوندان کسانی که پیامبران را کشتند، نابود شدند.

۷ و آنها سبب یک درگیری بزرگی در آن سرزمین شدند، به اندازه ای که بخش پرهیزکارتر مردم کمابیش همه نابکار شده بودند؛ آری، در میان آنها تنها چند مرد پرهیزکار بود.

۸ و بدین گونه شش سال نگذشته بود از زمانی که بیشتر مردم از پرهیزکاریشان برگشته بودند، مانند سگی نسبت به استفراغش، یا مانند خوکی به غلتیدن در منجلاش.

۹ اینک این سازمان مخفی، که چنین نابکاری بزرگی را بر مردم آورده بود، گرد هم آمدند، و مردی را که آنها یعقوب می خواندند رئیس خود کردند.

۱۰ و آنها او را پادشاه خود خواندند؛ بنابراین او پادشاه بر این جمعیت نابکار شد؛ و او یکی از مقامات بالایی بود که علیه پیامبرانی که از عیسی گواهی می دادند رأی داده بود.

And it came to pass that they were not so strong in number as the tribes of the people, who were united together save it were their leaders did establish their laws, every one according to his tribe; nevertheless they were enemies; notwithstanding they were not a righteous people, yet they were united in the hatred of those who had entered into a covenant to destroy the government.

Therefore, Jacob seeing that their enemies were more numerous than they, he being the king of the band, therefore he commanded his people that they should take their flight into the northernmost part of the land, and there build up unto themselves a kingdom, until they were joined by dissenters, (for he flattered them that there would be many dissenters) and they become sufficiently strong to contend with the tribes of the people; and they did so.

And so speedy was their march that it could not be impeded until they had gone forth out of the reach of the people. And thus ended the thirtieth year; and thus were the affairs of the people of Nephi.

And it came to pass in the thirty and first year that they were divided into tribes, every man according to his family, kindred and friends; nevertheless they had come to an agreement that they would not go to war one with another; but they were not united as to their laws, and their manner of government, for they were established according to the minds of those who were their chiefs and their leaders. But they did establish very strict laws that one tribe should not trespass against another, insomuch that in some degree they had peace in the land; nevertheless, their hearts were turned from the Lord their God, and they did stone the prophets and did cast them out from among them.

And it came to pass that Nephi—having been visited by angels and also the voice of the Lord, therefore having seen angels, and being eye-witness, and having had power given unto him that he might know concerning the ministry of Christ, and also being eye-witness to their quick return from righteousness unto their wickedness and abominations;

۱۱ و چنین گذشت که آنها در تعداد به نیرومندی طایفه های آن مردمی نبودند که با هم متحد شده بودند جز اینکه رهبران آنها قوانین آنها را برپا می کردند، هر کسی برپایه طایفه اش؛ با این وجود آنها دشمن بودند؛ با وجودی که آنها مردم پرهیزکاری نبودند، هنوز هم آنها در بیزاری از کسانی که به پیمانی وارد شده بودند تا حکومت را نابود کنند متحد بودند.

۱۲ بنابراین، یعقوب با دیدن اینکه تعداد دشمنانشان از آنها بیشتر بود، او پادشاه جمعیت بوده، بنابراین او به مردمش فرمان داد که آنها به شمالی ترین بخش آن سرزمین بگریزند، و آنجا برای خودشان یک پادشاهی برپا کنند، تا زمانی که ناسازگاران به آنها بپیوندند، (زیرا او چالپوسی آنها را می کرد که ناسازگاران بسیاری بوجود آیند) و آنها به اندازه کافی نیرومند شوند تا با طایفه های مردم درگیر شوند؛ و آنها چنین کردند.

۱۳ و چنان سریع بود پیشروی آنها که نتوانستند باز داشته شوند تا اینکه آنها از دسترس مردم دور شده بودند. و بدین گونه سال سی ام پایان یافت؛ و بدین گونه بود امور مردم نیفای.

۱۴ و چنین گذشت در سی و یکمین سال که آنها به طایفه هایی تقسیم شدند، هر کسی برپایه خانواده اش، خویشاوندانش و دوستانش؛ با این وجود آنها به پیمانی وارد شده بودند که آنها به جنگ علیه یکدیگر نروند؛ ولی در قوانین شان، و شیوه حکومت شان، متحد نبودند، زیرا آنها برپایه نظرات کسانی که فرماندهان و رهبران آنها بودند وضع شده بودند. ولی آنها قوانین خیلی دقیقی وضع کردند که یک طایفه نمی بایستی علیه دیگری تخلف کند، به اندازه ای که آنها در آن سرزمین تا اندازه ای آرامش داشتند؛ با این وجود، دل هایشان از سرور خدایشان برگشته بود، و آنها پیامبران را سنگسار کردند و آنها را از میان خودشان بیرون انداختند.

۱۵ و چنین گذشت که نیفای — از سوی فرشتگان و ندای سرور دیدار شده، بنابراین فرشتگان را دیده، و با چشم شاهد بوده، و قدرت به او داده شده که او از خدمت مسیح آگاهی یابد، و نیز بازگشت سریع آنها از پرهیزکاری به نابکاری شان و کارهای پلیدشان را با چشم شاهد بوده؛

Therefore, being grieved for the hardness of their hearts and the blindness of their minds—went forth among them in that same year, and began to testify, boldly, repentance and remission of sins through faith on the Lord Jesus Christ.

And he did minister many things unto them; and all of them cannot be written, and a part of them would not suffice, therefore they are not written in this book. And Nephi did minister with power and with great authority.

And it came to pass that they were angry with him, even because he had greater power than they, for it were not possible that they could disbelieve his words, for so great was his faith on the Lord Jesus Christ that angels did minister unto him daily.

And in the name of Jesus did he cast out devils and unclean spirits; and even his brother did he raise from the dead, after he had been stoned and suffered death by the people.

And the people saw it, and did witness of it, and were angry with him because of his power; and he did also do many more miracles, in the sight of the people, in the name of Jesus.

And it came to pass that the thirty and first year did pass away, and there were but few who were converted unto the Lord; but as many as were converted did truly signify unto the people that they had been visited by the power and Spirit of God, which was in Jesus Christ, in whom they believed.

And as many as had devils cast out from them, and were healed of their sicknesses and their infirmities, did truly manifest unto the people that they had been wrought upon by the Spirit of God, and had been healed; and they did show forth signs also and did do some miracles among the people.

Thus passed away the thirty and second year also. And Nephi did cry unto the people in the commencement of the thirty and third year; and he did preach unto them repentance and remission of sins.

Now I would have you to remember also, that there were none who were brought unto repentance who were not baptized with water.

۱۶ بنابراین، برای سخت دلی هایشان و کوری ذهن هایشان اندوهگین بوده — در همان سال به میان آنها پیش رفت، و دلیرانه، شروع به گواهی دربارهٔ توبه و آمرزش از گناهان از راه ایمان به سرور عیسی مسیح نمود.

۱۷ و او به آنها چیزهای بسیاری را تعلیم داد؛ و همهٔ آنها نمی توانند نوشته شوند، و بخشی از آنها کافی نخواهد بود، بنابراین آنها در این کتاب نوشته نشده اند. و نیفای با قدرت و با داشتن اختیار زیاد تعلیم داد.

۱۸ و چنین گذشت که آنها بر او خشمگین شدند، حتی برای اینکه او قدرت بیشتری از آنها داشت، زیرا این امکان پذیر نبود که آنها سخنانش را باور نکنند، زیرا ایمانش به سرور عیسی مسیح چنان زیاد بود که فرشتگان روزانه به او تعلیم می دادند.

۱۹ و بنام عیسی او اهریمنان و روح های ناپاک را بیرون می انداخت؛ و حتی برادرش را پس از اینکه او از سوی مردم سنگسار شده و زجر مرگ را دیده بود، او از مرگ برخیزاند.

۲۰ و مردم آن را دیدند و از آن گواهی دادند، و به سبب قدرتش بر او خشمگین شدند؛ و او همچنین معجزه های بسیار دیگری، در برابر دید مردم، بنام عیسی انجام داد.

۲۱ و چنین گذشت که سی و یکمین سال گذشت، و تنها چندتایی بودند که به سرور گرویدند؛ ولی همهٔ کسانی که گرویدند برآستی به مردم نشان دادند که آنها از سوی قدرت و روح خدا که در عیسی مسیح بود، در کسی که آنها به او ایمان داشتند دیدار شده اند.

۲۲ و همهٔ کسانی که اهریمنان از آنها بیرون انداخته شده بودند، و از بیماری ها و ناتوانی هایشان شفا یافته بودند، برآستی بر مردم پدیدار کردند که آنها از روح خدا تأثیر گرفته و شفا یافته بودند؛ و آنها نشانه هایی را نیز نشان دادند و معجزاتی را در میان مردم انجام دادند.

۲۳ بدین گونه سی و دومین سال نیز گذشت. و نیفای در آغاز سی و سومین سال بر مردم فریاد برآورد؛ و او بر آنها توبه و آمرزش از گناهان را موعظه کرد.

۲۴ اینک من می خواهم شما همچنین به یاد آورید که هیچ کسی نبود که به توبه آورده شد که با آب تعمید نیافت.

Therefore, there were ordained of Nephi, men unto this ministry, that all such as should come unto them should be baptized with water, and this as a witness and a testimony before God, and unto the people, that they had repented and received a remission of their sins.

And there were many in the commencement of this year that were baptized unto repentance; and thus the more part of the year did pass away.

۲۵ بنابراین، از سوی نیفای، مردانی به این خدمت مقرر شدند که همهٔ چنین کسانی که به نزد آنها می آمدند را با آب تعمید دهند، و این به عنوان یک شاهد و گواهی در برابر خدا و بر مردم بود، که آنها توبه کرده و از گناهانشان آمرزش دریافت کرده بودند.

۲۶ و بسیاری در آغاز این سال بودند که به توبه تعمید یافتند؛ و بدین گونه بخش بیشتر سال گذشت.

3 Nephi 8

۳ نیفای ۸

And now it came to pass that according to our record, and we know our record to be true, for behold, it was a just man who did keep the record—for he truly did many miracles in the name of Jesus; and there was not any man who could do a miracle in the name of Jesus save he were cleansed every whit from his iniquity—

And now it came to pass, if there was no mistake made by this man in the reckoning of our time, the thirty and third year had passed away;

And the people began to look with great earnestness for the sign which had been given by the prophet Samuel, the Lamanite, yea, for the time that there should be darkness for the space of three days over the face of the land.

And there began to be great doubtings and disputations among the people, notwithstanding so many signs had been given.

And it came to pass in the thirty and fourth year, in the first month, on the fourth day of the month, there arose a great storm, such an one as never had been known in all the land.

And there was also a great and terrible tempest; and there was terrible thunder, insomuch that it did shake the whole earth as if it was about to divide asunder.

And there were exceedingly sharp lightnings, such as never had been known in all the land.

And the city of Zarahemla did take fire.

And the city of Moroni did sink into the depths of the sea, and the inhabitants thereof were drowned.

And the earth was carried up upon the city of Moronihah, that in the place of the city there became a great mountain.

And there was a great and terrible destruction in the land southward.

But behold, there was a more great and terrible destruction in the land northward; for behold, the whole face of the land was changed, because of the tempest and the whirlwinds, and the thunderings and the lightnings, and the exceedingly great quaking of the whole earth;

۱ و اینک چنین گذشت که برپایه نگاشته ما، و ما می دانیم که نگاشته ما راست است، زیرا بنگرید، این مردی که نگاشته را نگارش کرد دادگر بود— زیرا او برآستی معجزه های بسیاری را بنام عیسی انجام داد؛ و هیچ کسی نبود که بتواند بنام عیسی معجزه کند مگر اینکه او از هر ذره نابکاریش پاک شده باشد—

۲ و اینک چنین گذشت، اگر هیچ اشتباهی از سوی این مرد در محاسبه زمان ما نشده باشد، سی و سومین سال گذشته بود؛

۳ و مردم با آرزومندی زیادی شروع نمودند به انتظار کشیدن نشانه ای که از سوی سموئیل پیامبر لامانی داده شده بود، آری، منتظر زمانی بودند که برای سه روز تاریکی بر روی سرزمین شود.

۴ و با وجودی که نشانه های بسیاری داده شده بود، شک آوردن ها و جر و بحث های فراوانی در میان مردم شروع شد.

۵ و چنین گذشت در سی و چهارمین سال، در ماه نخست، در چهارمین روز ماه طوفانی بزرگ برخاست که مانند آن هرگز در همه سرزمین دیده نشده بود.

۶ و تندباد بزرگ و هراس انگیزی نیز آمد؛ و تندر هراس انگیزی آمد، به اندازه ای که آن تمامی زمین را تکان داد گویی نزدیک به دو پاره شدن بود.

۷ و آذرخش های بی اندازه روشنی آمدند، که مانند آنها در همه سرزمین دیده نشده بود.

۸ و شهر زراحملا آتش گرفت.

۹ و شهر مورونی به اعماق دریا فرو رفت و ساکنان آن غرق شدند.

۱۰ و زمین بر شهر مورونیا بالا برده شد که در جای آن شهر، کوهی بزرگ بوجود آمد.

۱۱ و نابودی بزرگ و هراس انگیزی در سرزمین جنوبی آمد.

۱۲ ولی بنگرید، نابودی بزرگتر و هراس انگیز تری در سرزمین شمالی آمد؛ زیرا بنگرید، تمامی روی آن سرزمین به سبب تندبادها و گردبادها و تندر ها و آذرخش ها و لرزش های بی اندازه بزرگ، تمامی زمین دگرگون شد؛

And the highways were broken up, and the level roads were spoiled, and many smooth places became rough.

And many great and notable cities were sunk, and many were burned, and many were shaken till the buildings thereof had fallen to the earth, and the inhabitants thereof were slain, and the places were left desolate.

And there were some cities which remained; but the damage thereof was exceedingly great, and there were many in them who were slain.

And there were some who were carried away in the whirlwind; and whither they went no man knoweth, save they know that they were carried away.

And thus the face of the whole earth became deformed, because of the tempests, and the thunderings, and the lightnings, and the quaking of the earth.

And behold, the rocks were rent in twain; they were broken up upon the face of the whole earth, insomuch that they were found in broken fragments, and in seams and in cracks, upon all the face of the land.

And it came to pass that when the thunderings, and the lightnings, and the storm, and the tempest, and the quakings of the earth did cease—for behold, they did last for about the space of three hours; and it was said by some that the time was greater; nevertheless, all these great and terrible things were done in about the space of three hours—and then behold, there was darkness upon the face of the land.

And it came to pass that there was thick darkness upon all the face of the land, insomuch that the inhabitants thereof who had not fallen could feel the vapor of darkness;

And there could be no light, because of the darkness, neither candles, neither torches; neither could there be fire kindled with their fine and exceedingly dry wood, so that there could not be any light at all;

And there was not any light seen, neither fire, nor glimmer, neither the sun, nor the moon, nor the stars, for so great were the mists of darkness which were upon the face of the land.

۱۳ و بزرگراه ها از هم پاشیده شدند، و راه های هموار از میان رفته بودند، و بسیاری از جاهای هموار ناهموار شدند.

۱۴ و بسیاری از شهرهای بزرگ نامدار زیر آب رفتند و بسیاری سوختند، و بسیاری به لرزه افتادند تا اینکه ساختمان های آنها بر زمین افتادند و ساکنان آنها کشته شدند، و آن جاها متروکه ماندند.

۱۵ و برخی شهرها بودند که باقیمانده؛ ولی آسیب آنها بسیار زیاد بود، و بسیاری در آنها بودند که کشته شدند.

۱۶ و برخی بودند که با گردباد برده شدند؛ و به کجا آنها رفتند هیچ کسی نمی داند، جز اینکه آنان می دانند که آنها برده شدند.

۱۷ و بدین گونه روی تمامی زمین، به سبب تندرهای و آذرخش ها و لرزش های زمین دگرگون شد.

۱۸ و بنگرید، صخره ها شکافته دوباره شدند؛ آنها بر روی تمامی زمین از هم پاشیدند، به اندازه ای که آنها در تکه های شکسته، و به شکل شکاف ها و ترک ها بر روی همه آن سرزمین یافت می شدند.

۱۹ و چنین گذشت که هنگامی که تندرهای و آذرخش ها و طوفان و تندرهای و لرزه های زمین بازایستاد — زیرا بنگرید، آنها برای مدت نزدیک به سه ساعت ادامه داشتند؛ و از سوی برخی گفته شده است که زمان آن بیشتر بود؛ با این وجود، همه این چیزهای بزرگ و هراس انگیز در مدتی نزدیک به سه ساعت انجام شد — و آنگاه بنگرید، بر روی آن سرزمین تاریکی شد.

۲۰ و چنین گذشت که تاریکی سنگینی بر روی همه سرزمین ایجاد شد، به اندازه ای که ساکنان آن که فرو نیافتاده بودند می توانستند بخار تاریکی را حس کنند؛

۲۱ و به سبب تاریکی، نه هیچ نوری می توانست باشد، نه شمعی، نه مشعلی؛ نه آتشی با چوب خوب و بی اندازه خشک می توانست برافروخته شود، چنان که به هیچ وجه هیچ نوری نمی توانست باشد؛

۲۲ و نه هیچ نوری دیده می شد، نه آتشی، نه اندک نوری، نه خورشید، نه ماه، نه ستارگان، زیرا چنان زیاد بود آن مه تاریکی که بر روی آن سرزمین بود.

And it came to pass that it did last for the space of three days that there was no light seen; and there was great mourning and howling and weeping among all the people continually; yea, great were the groanings of the people, because of the darkness and the great destruction which had come upon them.

And in one place they were heard to cry, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and then would our brethren have been spared, and they would not have been burned in that great city Zarahemla.

And in another place they were heard to cry and mourn, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and had not killed and stoned the prophets, and cast them out; then would our mothers and our fair daughters, and our children have been spared, and not have been buried up in that great city Moronihah. And thus were the howlings of the people great and terrible.

۲۳ و چنین گذشت که آن برای مدت سه روز ادامه یافت و هیچ نوری دیده نمی شد؛ و سوگواری و شیون و گریه زیادی پیوسته در میان مردم بود؛ آری، به سبب تاریکی و نابودی بزرگی که بر سر آنها آمده بود، شدید بود ناله های مردم.

۲۴ و درجایی شنیده شد آنها زاری می کردند، می گفتند: ای کاش ما پیش از این روز بزرگ و هراس انگیز توبه کرده بودیم، و آنگاه برادران ما امان داده می شدند و آنها در آن شهر عظیم زراحملا نمی سوختند.

۲۵ و درجایی دیگر شنیده شد آنها زاری و سوگواری می کردند، می گفتند: ای کاش ما پیش از این روز بزرگ و هراس انگیز توبه کرده بودیم، و پیامبران را سنگسار نکرده بودیم و نکشته بودیم، و آنها را بیرون نیانداخته بودیم؛ آنگاه مادرانمان و دختران خوبرویمان، و بچه هایمان امان داده می شدند، و در آن شهر عظیم مورونیاها دفن نمی شدند. و بدین گونه شیون های مردم بزرگ و هراس انگیز بود.

3 Nephi 9

And it came to pass that there was a voice heard among all the inhabitants of the earth, upon all the face of this land, crying:

Wo, wo, wo unto this people; wo unto the inhabitants of the whole earth except they shall repent; for the devil laugheth, and his angels rejoice, because of the slain of the fair sons and daughters of my people; and it is because of their iniquity and abominations that they are fallen!

Behold, that great city Zarahemla have I burned with fire, and the inhabitants thereof.

And behold, that great city Moroni have I caused to be sunk in the depths of the sea, and the inhabitants thereof to be drowned.

And behold, that great city Moronihah have I covered with earth, and the inhabitants thereof, to hide their iniquities and their abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come any more unto me against them.

And behold, the city of Gilgal have I caused to be sunk, and the inhabitants thereof to be buried up in the depths of the earth;

Yea, and the city of Onihah and the inhabitants thereof, and the city of Mocum and the inhabitants thereof, and the city of Jerusalem and the inhabitants thereof; and waters have I caused to come up in the stead thereof, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come up any more unto me against them.

And behold, the city of Gadiandi, and the city of Gadiomnah, and the city of Jacob, and the city of Gimgimno, all these have I caused to be sunk, and made hills and valleys in the places thereof; and the inhabitants thereof have I buried up in the depths of the earth, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up any more unto me against them.

۳ نیفای ۹

۱ و چنین گذشت که ندایی در میان ساکنان زمین، بر روی همه این سرزمین شنیده شد، فریاد برآورده:

۲ وای، وای، وای بر این مردم؛ وای بر ساکنان تمامی زمین بجز آنهایی که توبه می کنند؛ زیرا اهریمن می خندد، و فرشتگانش به سبب کشته شدن پسران و دختران خو بروی مردم شادمانی می کنند؛ و این به سبب نابکاری و کارهای پلیدشان است که آنها فرو افتاده اند!

۳ و بنگرید، آن شهر عظیم زراحملا و ساکنان آن را من با آتش سوزانده ام.

۴ و بنگرید، آن شهر عظیم مورونی را من واداشته ام تا در اعماق دریا فرو برده شود و ساکنان آن غرق شوند.

۵ و بنگرید، آن شهر عظیم مورونیکا و ساکنان آن را من با زمین پوشانده ام تا نابکاری هایشان، و کارهای پلیدشان را از برابر رخسارم پنهان کنم، که خون پیامبران و مقدسین علیه آنها دیگر نزد من نیاید.

۶ و بنگرید، شهر جلجال را من واداشتم تا فرو رود، و ساکنان آن در اعماق زمین دفن شوند.

۷ آری، و شهر اُنیکا و ساکنان آن، و شهر موکام و ساکنان آن، و شهر اورشلیم و ساکنان آن؛ و آب ها را واداشته ام تا به جای آنها بالا بیایند، تا نابکاری و کارهای پلیدشان را از برابر رخسارم پنهان سازم، که خون پیامبران و مقدسین علیه آنها دیگر به نزد من نیاید.

۸ و بنگرید، شهر جدیاندی و شهر جدیومنا، و شهر یعقوب و شهر جیمجمنو، همه اینها را واداشتم تا فرو روند، و تپه ها و وادی هایی بجای آنها درست شوند؛ و ساکنان آنها را من در اعماق زمین دفن کرده ام، تا نابکاری و کارهای پلیدشان را از برابر رخسارم پنهان کنم، که خون پیامبران و مقدسین علیه آنها دیگر به نزد من نیاید.

And behold, that great city Jacobugath, which was inhabited by the people of king Jacob, have I caused to be burned with fire because of their sins and their wickedness, which was above all the wickedness of the whole earth, because of their secret murders and combinations; for it was they that did destroy the peace of my people and the government of the land; therefore I did cause them to be burned, to destroy them from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up unto me any more against them.

And behold, the city of Laman, and the city of Josh, and the city of Gad, and the city of Kishkumen, have I caused to be burned with fire, and the inhabitants thereof, because of their wickedness in casting out the prophets, and stoning those whom I did send to declare unto them concerning their wickedness and their abominations.

And because they did cast them all out, that there were none righteous among them, I did send down fire and destroy them, that their wickedness and abominations might be hid from before my face, that the blood of the prophets and the saints whom I sent among them might not cry unto me from the ground against them.

And many great destructions have I caused to come upon this land, and upon this people, because of their wickedness and their abominations.

O all ye that are spared because ye were more righteous than they, will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?

Yea, verily I say unto you, if ye will come unto me ye shall have eternal life. Behold, mine arm of mercy is extended towards you, and whosoever will come, him will I receive; and blessed are those who come unto me.

Behold, I am Jesus Christ the Son of God. I created the heavens and the earth, and all things that in them are. I was with the Father from the beginning. I am in the Father, and the Father in me; and in me hath the Father glorified his name.

I came unto my own, and my own received me not. And the scriptures concerning my coming are fulfilled.

۹ و بنگرید، آن شهر عظیم یعقوبوگات، که مردم یعقوب پادشاه در آن ساکن بودند، من واداشته ام تا به سبب گناهانشان و نابکاریشان، که به سبب آدمکشی ها و سازمان های مخفیشان فراتر از نابکاری تمامی زمین بود، با آتش سوزانده شوند؛ زیرا این آنها بودند که آرامش مردم را و حکومت آن سرزمین را نابود کردند؛ بنابراین من واداشتم تا آنها سوزانده شوند، که آنها از برابر رخسارم نابود شوند، که خون پیامبران و مقدّسین علیه آنها دیگر نزد من نیاید.

۱۰ و بنگرید، شهر لمان و شهر جاش، و شهر جاد و شهر کیشکومان و ساکنان آنها را من واداشته ام تا با آتش سوزانده شوند، به سبب نابکاری شان در بیرون انداختن پیامبران، و سنگسار کردن آنهايي که من فرستادم تا درباره نابکاریشان و کارهای پلیدشان بر آنها اعلام کنند.

۱۱ و چون آنها همه آنان را بیرون انداختند، که هیچ پرهیزکاری در میان آنها نبود، من آتشی را پایین فرستادم و آنها را نابود کردم که نابکاری و کارهای پلیدشان از برابر رخسار من پنهان شوند، که خون پیامبران و مقدّسینی که من به میان آنها فرستادم از زمین علیه آنها بر من فریاد برنیاورد.

۱۲ و نابودی های بزرگ بسیاری را من واداشته ام تا به سبب نابکاری و کارهای پلیدشان، بر این سرزمین و بر این مردم آید.

۱۳ ای همه شماهایی که امان داده شده آید برای اینکه شما پرهیزکارتر از آنها بودید، آیا اینک شما به سوی من باز نمی گردید و از گناهانتان توبه نمی کنید، و نمی گروید که من شما را شفا دهم؟

۱۴ آری، همانا من به شما می گویم، اگر شما به سوی من آید شما زندگی جاویدان خواهید داشت. بنگرید، بازوی رحمت من به سوی شما دراز شده است، و هر کسی که بیاید، او را من خواهم پذیرفت؛ و برکت یافته هستند کسانی که به سوی من آیند.

۱۵ بنگرید، من عیسی مسیح پسر خدا هستم. من آسمان ها و زمین، و همه چیزهایی که در آنها هستند را آفریدم. من از آغاز با پدر بودم. من در پدر هستم، و پدر در من است؛ و در من پدر نامش را شکوه داده است.

۱۶ من به سوی نزدیکانم آمدم و نزدیکانم مرا نپذیرفتند. و نوشته های مقدّس درباره آمدن من تحقّق یافته اند.

And as many as have received me, to them have I given to become the sons of God; and even so will I to as many as shall believe on my name, for behold, by me redemption cometh, and in me is the law of Moses fulfilled.

I am the light and the life of the world. I am Alpha and Omega, the beginning and the end.

And ye shall offer up unto me no more the shedding of blood; yea, your sacrifices and your burnt offerings shall be done away, for I will accept none of your sacrifices and your burnt offerings.

And ye shall offer for a sacrifice unto me a broken heart and a contrite spirit. And whoso cometh unto me with a broken heart and a contrite spirit, him will I baptize with fire and with the Holy Ghost, even as the Lamanites, because of their faith in me at the time of their conversion, were baptized with fire and with the Holy Ghost, and they knew it not.

Behold, I have come unto the world to bring redemption unto the world, to save the world from sin.

Therefore, whoso repenteth and cometh unto me as a little child, him will I receive, for of such is the kingdom of God. Behold, for such I have laid down my life, and have taken it up again; therefore repent, and come unto me ye ends of the earth, and be saved.

۱۷ و همه کسانی که مرا پذیرفته اند، به آنها عطا کرده ام تا فرزندان خدا شوند؛ و این را من به همه کسانی که بنام من ایمان آورند عطا خواهم کرد، زیرا بنگرید، از طریق من باز خرید شدن می آید، و در من قانون موسی برآورده می شود.

۱۸ من نور و زندگی این جهانم. من الف و ی، آغاز و پایان هستم.

۱۹ و شما دیگر برای من خون ریختن را پیشکش نکنید؛ آری، قربانی هایتان و پیشکشی های سوخته تان پایان خواهد یافت، زیرا من هیچکدام از قربانی های شما و پیشکشی های سوخته شما را نخواهم پذیرفت.

۲۰ و به من دلی شکسته و روانی پشیمان را برای قربانی پیشکش کنید. و هر کسی با دلی شکسته و روحی پشیمان به سوی من آید، او را من با آتش و با روح القدس تعمید خواهم داد، حتی همان گونه که لامانیان، به سبب ایمانشان در من در زمان گرویدن شان، با آتش و با روح القدس تعمید یافتند، و آنها این را نمی دانستند.

۲۱ بنگرید، من به جهان آمده ام تا باز خرید کردن را بر جهان آورم، تا جهان را از گناه نجات دهم.

۲۲ بنابراین، هر کسی توبه کند و مانند بچه ای کوچک به سوی من آید، او را من خواهم پذیرفت، زیرا ملکوت خدا برای چنین کسانی است. بنگرید، برای چنین کسانی من جانم را داده ام، و آن را دوباره گرفته ام؛ بنابراین ای شما کرانه های زمین، توبه کنید و به سوی من آیید و نجات یابید.

3 Nephi 10

۳ نیفای ۱۰

And now behold, it came to pass that all the people of the land did hear these sayings, and did witness of it. And after these sayings there was silence in the land for the space of many hours;

For so great was the astonishment of the people that they did cease lamenting and howling for the loss of their kindred which had been slain; therefore there was silence in all the land for the space of many hours.

And it came to pass that there came a voice again unto the people, and all the people did hear, and did witness of it, saying:

O ye people of these great cities which have fallen, who are descendants of Jacob, yea, who are of the house of Israel, how oft have I gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, and have nourished you.

And again, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, yea, O ye people of the house of Israel, who have fallen; yea, O ye people of the house of Israel, ye that dwell at Jerusalem, as ye that have fallen; yea, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens, and ye would not.

O ye house of Israel whom I have spared, how oft will I gather you as a hen gathereth her chickens under her wings, if ye will repent and return unto me with full purpose of heart.

But if not, O house of Israel, the places of your dwellings shall become desolate until the time of the fulfilling of the covenant to your fathers.

And now it came to pass that after the people had heard these words, behold, they began to weep and howl again because of the loss of their kindred and friends.

And it came to pass that thus did the three days pass away. And it was in the morning, and the darkness dispersed from off the face of the land, and the earth did cease to tremble, and the rocks did cease to rend, and the dreadful groanings did cease, and all the tumultuous noises did pass away.

۱ و اینک بنگرید، چنین گذشت که همه مردم آن سرزمین این گفته ها را شنیدند و از آن گواهی دادند. و پس از این گفته ها برای مدّت چندین ساعت در سرزمین سکوت شد؛

۲ زیرا چنان بزرگ بود شگفت زدگی مردم که آنها از عزاداری و شیون برای از دست دادن خویشاوندانشان که کشته شده بودند بازایستادند؛ بنابراین در همه سرزمین برای مدّت چندین ساعت سکوت شد.

۳ و چنین گذشت که ندایی دوباره بر مردم آمد، و همه مردم شنیدند و از آن گواهی دادند، گفتا:

۴ ای شما مردم این شهرهای بزرگی که فروافتاده اند، که از نوادگان یعقوب هستید، آری، که از خاندان اسرائیل هستید، چند بار من شما را همچون مرغی که جوجه هایش را زیر بال هایش گرد می آورد گرد آورده ام و شما را غذا داده ام.

۵ و دوباره، چند بار من شما را همچون مرغی که جوجه هایش را زیر بال هایش گرد می آورد گرد آورده ام، آری، ای شما مردم خاندان اسرائیل، که فروافتاده اید؛ آری، ای مردم خاندان اسرائیل، شمایی که در اورشلیم ساکن هستید، همان گونه که شمایی که فروافتاده اید؛ آری، چند بار من خواستم شما را همچون مرغی که جوجه هایش را گرد می آورد گرد آورم و شما نخواستید.

۶ ای شما خاندان اسرائیل که من امان داده ام، چند بار من شما را همچون مرغی که جوجه هایش را زیر بال هایش گرد می آورد گرد خواهم آورد، اگر شما توبه کنید و با نیت کامل دل به سوی من بازگردید.

۷ ولی اگر نکنید، ای خاندان اسرائیل، جاهای سکونت شما تا زمان برآورده شدن پیمان پدرانتان متروکه خواهد شد.

۸ و اینک چنین گذشت که پس از اینکه مردم این سخنان را شنیدند، بنگرید، آنها دوباره به سبب از دست دادن خویشاوندان و دوستانشان شروع به گریه و شیون کردند.

۹ و چنین گذشت که سه روز بدین گونه گذشت. و این در بامداد بود، و تاریکی از روی آن سرزمین پراکنده شد، و زمین از تکان خوردن بازایستاد و صخره ها از شکافته شدن بازایستادند، و ناله های هراسناک بازایستادند و همه سر و صداهای پُر آشوب پایان یافت.

And the earth did cleave together again, that it stood; and the mourning, and the weeping, and the wailing of the people who were spared alive did cease; and their mourning was turned into joy, and their lamentations into the praise and thanksgiving unto the Lord Jesus Christ, their Redeemer.

And thus far were the scriptures fulfilled which had been spoken by the prophets.

And it was the more righteous part of the people who were saved, and it was they who received the prophets and stoned them not; and it was they who had not shed the blood of the saints, who were spared—

And they were spared and were not sunk and buried up in the earth; and they were not drowned in the depths of the sea; and they were not burned by fire, neither were they fallen upon and crushed to death; and they were not carried away in the whirlwind; neither were they overpowered by the vapor of smoke and of darkness.

And now, whoso readeth, let him understand; he that hath the scriptures, let him search them, and see and behold if all these deaths and destructions by fire, and by smoke, and by tempests, and by whirlwinds, and by the opening of the earth to receive them, and all these things are not unto the fulfilling of the prophecies of many of the holy prophets.

Behold, I say unto you, Yea, many have testified of these things at the coming of Christ, and were slain because they testified of these things.

Yea, the prophet Zenos did testify of these things, and also Zenock spake concerning these things, because they testified particularly concerning us, who are the remnant of their seed.

Behold, our father Jacob also testified concerning a remnant of the seed of Joseph. And behold, are not we a remnant of the seed of Joseph? And these things which testify of us, are they not written upon the plates of brass which our father Lehi brought out of Jerusalem?

۱۰ و زمین دوباره به هم چسبید، چنان که ایستاد؛ و سوگواری، و گریه و زاری مردمی که امان داده شده بودند باز ایستاد؛ و سوگواری شان به شادی و عزاداری شان به ستایش و سپاسگزاری به سرور عیسی مسیح، باز خریدارشان، تبدیل شد.

۱۱ و تا اینجا نوشته های مقدسی که از سوی پیامبران گفته شده بود برآورده شد.

۱۲ و این بخش پرهیزکارتر مردم بود که نجات یافتند، و این آنها بودند که پیامبران را پذیرفتند و آنها را سنگسار نکردند؛ و این آنها بودند که خون مقدسین را نریخته بودند، که امان داده شدند —

۱۳ و آنها امان داده شدند و در زمین فرو نرفتند و دفن نشدند؛ و آنها در اعماق دریا غرق نشدند؛ و آنها نه با آتش سوزانده شدند، نه فرو افتادند و نه خرد شدند تا بمیرند؛ و آنها نه در گردباد بُرده شدند؛ نه بخار دود و نه تاریکی بر آنها چیره شد.

۱۴ و اینک، هر کسی که می خواند، بگذارید او بفهمد؛ او که نوشته های مقدس را دارد، بگذارید او آنها را بررسی کند، ببیند و بنگرد اگر همه این مرگ ها و نابودی های با آتش و با دود، و با تُندبادها، و با باز شدن زمین تا آنها را دریافت کند، و همه این چیزها در برآورده شدن نبوت های بسیاری از پیامبران مقدس نیستند.

۱۵ بنگرید، من به شما می گویم، آری، بسیاری از این چیزها در زمان آمدن مسیح گواهی داده اند، و کشته شدند برای اینکه آنها از این چیزها گواهی دادند.

۱۶ آری، زنوس پیامبر از این چیزها گواهی داد، و زنوک نیز درباره این چیزها سخن گفت، برای اینکه آنها به ویژه درباره ما، که بازمانده نوادگانمان هستیم، گواهی دادند.

۱۷ بنگرید، پدرمان یعقوب نیز درباره بازمانده نوادگان یوسف گواهی داد. و بنگرید، آیا ما بازمانده نوادگان یوسف نیستیم؟ و این چیزهایی که از ما گواهی می دهند، آیا آنها بر ورقه های پرنجی که پدرمان لیحای از اورشلیم بیرون آورد نوشته نشده اند؟

And it came to pass that in the ending of the thirty and fourth year, behold, I will show unto you that the people of Nephi who were spared, and also those who had been called Lamanites, who had been spared, did have great favors shown unto them, and great blessings poured out upon their heads, inso-much that soon after the ascension of Christ into heaven he did truly manifest himself unto them—

Showing his body unto them, and ministering unto them; and an account of his ministry shall be given hereafter. Therefore for this time I make an end of my sayings.

۱۸ و چنین گذشت که در پایان سی و چهارمین سال، بنگرید، من به شما نشان خواهم داد که مردم نیفای که امان دادند، و نیز همه کسانی که لامانیان خوانده می شدند که امان داده شده بودند، لطف زیادی بر آنها نشان داده شد، و برکات زیادی بر سرشان فرو ریخت، به اندازه ای که کمی پس از صعود مسیح به آسمان براستی خودش را بر آنها پدیدار کرد —

۱۹ بدنش را به آنها نشان داده، و به آنها تعلیم داد؛ و سرگذشتی از خدمت او پس از این داده خواهد شد. بنابراین اکنون من به گفته هایم پایان می دهم.

Jesus Christ did show himself unto the people of Nephi, as the multitude were gathered together in the land Bountiful, and did minister unto them; and on this wise did he show himself unto them.

3 Nephi 11

And now it came to pass that there were a great multitude gathered together, of the people of Nephi, round about the temple which was in the land Bountiful; and they were marveling and wondering one with another, and were showing one to another the great and marvelous change which had taken place.

And they were also conversing about this Jesus Christ, of whom the sign had been given concerning his death.

And it came to pass that while they were thus conversing one with another, they heard a voice as if it came out of heaven; and they cast their eyes round about, for they understood not the voice which they heard; and it was not a harsh voice, neither was it a loud voice; nevertheless, and notwithstanding it being a small voice it did pierce them that did hear to the center, insomuch that there was no part of their frame that it did not cause to quake; yea, it did pierce them to the very soul, and did cause their hearts to burn.

And it came to pass that again they heard the voice, and they understood it not.

And again the third time they did hear the voice, and did open their ears to hear it; and their eyes were towards the sound thereof; and they did look steadfastly towards heaven, from whence the sound came.

And behold, the third time they did understand the voice which they heard; and it said unto them:

Behold my Beloved Son, in whom I am well pleased, in whom I have glorified my name—hear ye him.

عیسی مسیح خودش را به مردم نیفای، در حالیکه جمعیتی در سرزمین خرمساران گرد هم آمده بودند پدیدار کرد، و به آنها تعلیم داد؛ و به این شیوه او خودش را به آنها نشان داد.

۳ نیفای ۱۱

۱ و اینک چنین گذشت که جمعیت بزرگی از مردم نیفای، دورتا دور معبدی که در سرزمین خرمساران بود گرد هم آمدند؛ و آنها همه با هم حیرت زده و شگفت زده بودند، و دگرگونی بزرگ و حیرت انگیزی که پدید آمده بود را به همدیگر نشان می دادند.

۲ و آنها با هم درباره این عیسی مسیح نیز، از کسی که نشانه ای درباره مرگش داده شده بود گفتگو می کردند.

۳ و چنین گذشت که در حالیکه آنها بدین گونه با همدیگر گفتگو می کردند، ندایی شنیدند گویی آن از آسمان می آمد؛ و آنها چشمانشان را به دور و بر انداختند، زیرا آنها ندایی که شنیدند را نفهمیدند؛ و آن نه یک ندای خشن بود، نه یک ندای بلند؛ با این وجود، و با وجودی که آن ندایی نرم بوده در آنها چنان نفوذ کرد که آن را در درون شنیدند، به اندازه ای که هیچ بخش از پیکرشان نبود که از آن نلرزیده باشد؛ آری، آن به درون روانشان نفوذ کرد و سبب شد دل هایشان شعله ور شود.

۴ و چنین گذشت که آنها دوباره ندا را شنیدند و آنها آن را نفهمیدند.

۵ و دوباره برای سومین بار آنها ندا را شنیدند و گوش هایشان را باز کردند تا آن را بشنوند؛ چشمانشان بسوی آن صدا بود؛ و آنها با استواری بسوی آسمان، به جایی که صدا می آمد نگاه کردند.

۶ و بنگرید، سومین بار آنها ندایی که شنیدند را فهمیدند؛ و آن به آنها گفت:

۷ پسر محبوبم را بنگرید، که در او من خیلی خوشنودم، که در او من نامم را شکوه داده ام — او را بشنوید.

And it came to pass, as they understood they cast their eyes up again towards heaven; and behold, they saw a Man descending out of heaven; and he was clothed in a white robe; and he came down and stood in the midst of them; and the eyes of the whole multitude were turned upon him, and they durst not open their mouths, even one to another, and wist not what it meant, for they thought it was an angel that had appeared unto them.

And it came to pass that he stretched forth his hand and spake unto the people, saying:

Behold, I am Jesus Christ, whom the prophets testified shall come into the world.

And behold, I am the light and the life of the world; and I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, and have glorified the Father in taking upon me the sins of the world, in the which I have suffered the will of the Father in all things from the beginning.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words the whole multitude fell to the earth; for they remembered that it had been prophesied among them that Christ should show himself unto them after his ascension into heaven.

And it came to pass that the Lord spake unto them saying:

Arise and come forth unto me, that ye may thrust your hands into my side, and also that ye may feel the prints of the nails in my hands and in my feet, that ye may know that I am the God of Israel, and the God of the whole earth, and have been slain for the sins of the world.

And it came to pass that the multitude went forth, and thrust their hands into his side, and did feel the prints of the nails in his hands and in his feet; and this they did do, going forth one by one until they had all gone forth, and did see with their eyes and did feel with their hands, and did know of a surety and did bear record, that it was he, of whom it was written by the prophets, that should come.

And when they had all gone forth and had witnessed for themselves, they did cry out with one accord, saying:

۸ و چنین گذشت، همین که آنها فهمیدند چشمانشان را دوباره بسوی آسمان دوختند؛ و بنگرید، آنها مردی را در حال پایین آمدن از آسمان دیدند؛ و او پوشیده در ردایی سپید بود؛ و او پایین آمد و در میان آنها ایستاد؛ و چشمان همه جمعیت بسوی او برگشت، و آنها جرأت نکردند دهانشان را باز کنند، حتی به سخن گفتن به یکدیگر، و نفهمیدند به چه معناست، زیرا آنها پنداشتند او یک فرشته بوده که بر آنها پدیدار شده است.

۹ و چنین گذشت که او دستش را دراز کرد و به مردم سخن گفت، گفتا:

۱۰ بنگرید، من عیسی مسیح هستم، که پیامبران گواهی دادند به جهان خواهد آمد.

۱۱ و بنگرید، من نور و زندگی جهان هستم؛ و من از آن جام تلخی که پدر به من داده است نوشیده ام، و پدر را در بدوش خود گرفتن گناهان جهان شکوه داده ام، که در آن من از آغاز، خواست پدر را در همه چیزها تحمل کرده ام.

۱۲ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت تمام جمعیت بر زمین افتادند؛ زیرا آنها به یاد آوردند که در میان آنها نبوت شده بود که مسیح پس از صعودش به بهشت، خودش را به آنها نشان خواهد داد.

۱۳ و چنین گذشت که سرور به آنها سخن گفت گفتا:

۱۴ برخیزید و بسوی من آبیید که شما بتوانید دست هایتان را بر پهلویم بگذارید، و نیز اینکه شما بتوانید اثر میخ ها را در دست هایم و در پاهایم حس کنید که شما بدانید که من خدای اسرائیل، و خدای تمامی زمین هستم، و برای گناهان جهان کشته شده ام.

۱۵ و چنین گذشت که جمعیت پیش رفتند و دست هایشان را بر پهلویش گذاشتند، و اثر میخ ها را در دست هایم و پاهایش لمس کردند؛ و این را آنها انجام دادند، یک به یک پیش رفته تا اینکه آنها همه پیش رفتند و با چشمانشان دیدند و با دست هایشان حس کردند، و بدرستی دانستند و شهادت دادند که این او بود، کسی که از سوی پیامبران نوشته شده بود که خواهد آمد.

۱۶ و هنگامی که آنها همه پیش رفتند و خودشان مشاهده کردند، آنها یکصدا فریاد برآوردند، گفتند:

Hosanna! Blessed be the name of the Most High God! And they did fall down at the feet of Jesus, and did worship him.

And it came to pass that he spake unto Nephi (for Nephi was among the multitude) and he commanded him that he should come forth.

And Nephi arose and went forth, and bowed himself before the Lord and did kiss his feet.

And the Lord commanded him that he should arise. And he arose and stood before him.

And the Lord said unto him: I give unto you power that ye shall baptize this people when I am again ascended into heaven.

And again the Lord called others, and said unto them likewise; and he gave unto them power to baptize. And he said unto them: On this wise shall ye baptize; and there shall be no disputations among you.

Verily I say unto you, that whoso repenteth of his sins through your words, and desireth to be baptized in my name, on this wise shall ye baptize them— Behold, ye shall go down and stand in the water, and in my name shall ye baptize them.

And now behold, these are the words which ye shall say, calling them by name, saying:

Having authority given me of Jesus Christ, I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Amen.

And then shall ye immerse them in the water, and come forth again out of the water.

And after this manner shall ye baptize in my name; for behold, verily I say unto you, that the Father, and the Son, and the Holy Ghost are one; and I am in the Father, and the Father in me, and the Father and I are one.

And according as I have commanded you thus shall ye baptize. And there shall be no disputations among you, as there have hitherto been; neither shall there be disputations among you concerning the points of my doctrine, as there have hitherto been.

۱۷ هوشیعیان! با برکت باد نام خدای والامرتبه! و آنها بر پاهای عیسی افتادند و او را پرستش کردند.

۱۸ و چنین گذشت که او با نیفای سخن گفت (زیرا نیفای در میان جمعیت بود) و به او فرمان داد که او پیش آید.

۱۹ و نیفای برخاست و پیش رفت، و در برابر سرور خودش را خم کرد و پاهای او را بوسید.

۲۰ و سرور به او فرمان داد که او برخیزد. و او برخاست و در برابر او ایستاد.

۲۱ و سرور به او گفت: من به تو قدرت می دهم که هنگامی که من دوباره بالا به بهشت برده می شوم تو این مردم را تعمید دهی.

۲۲ و دوباره سرور دیگران را فراخواند، و به آنها همین را گفت؛ و او به آنها قدرت داد تا تعمید دهند. و او به آنها گفت: به این شیوه تعمید دهید؛ و هیچ جر و بحثی در میان شما نباشد.

۲۳ همانا من به شما می گویم، هر کسی که از طریق سخنان شما از گناهش توبه کند و خواستار شود تا بنام من تعمید یابد، به این شیوه آنها را تعمید دهید — بنگرید، پایین روید و در آب بایستید، و بنام من آنها را تعمید دهید.

۲۴ و اینک بنگرید، اینها سخنانی هستند که شما می بایستی بگویید، آنها را با نام خوانده، بگویید:

۲۵ با اختیار داده شده به من از عیسی مسیح، من شما را بنام پدر، و پسر، و روح القدس تعمید می دهم، آمین.

۲۶ و سپس آنها را در آب فرو برید، و دوباره از آب بیرون آید.

۲۷ و به این شیوه بنام من تعمید دهید؛ زیرا بنگرید، همانا من به شما می گویم، که پدر، و پسر، و روح القدس یکی هستند؛ و من در پدر هستم، و پدر در من، و پدر و من یکی هستیم.

۲۸ و همان گونه که من به شما فرمان داده ام تعمید دهید. و هیچ جر و بحثی در میان شما نباشد، آن گونه که تا کنون بوده است؛ نه جر و بحثی درباره نکات اصول من باشد، آن گونه که تا کنون بوده است.

For verily, verily I say unto you, he that hath the spirit of contention is not of me, but is of the devil, who is the father of contention, and he stirreth up the hearts of men to contend with anger, one with another.

Behold, this is not my doctrine, to stir up the hearts of men with anger, one against another; but this is my doctrine, that such things should be done away.

Behold, verily, verily, I say unto you, I will declare unto you my doctrine.

And this is my doctrine, and it is the doctrine which the Father hath given unto me; and I bear record of the Father, and the Father beareth record of me, and the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and I bear record that the Father commandeth all men, everywhere, to repent and believe in me.

And whoso believeth in me, and is baptized, the same shall be saved; and they are they who shall inherit the kingdom of God.

And whoso believeth not in me, and is not baptized, shall be damned.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and I bear record of it from the Father; and whoso believeth in me believeth in the Father also; and unto him will the Father bear record of me, for he will visit him with fire and with the Holy Ghost.

And thus will the Father bear record of me, and the Holy Ghost will bear record unto him of the Father and me; for the Father, and I, and the Holy Ghost are one.

And again I say unto you, ye must repent, and become as a little child, and be baptized in my name, or ye can in nowise receive these things.

And again I say unto you, ye must repent, and be baptized in my name, and become as a little child, or ye can in nowise inherit the kingdom of God.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and whoso buildeth upon this buildeth upon my rock, and the gates of hell shall not prevail against them.

۲۹ زیرا همانا، همانا من به شما می گویم، او که روح درگیری دارد از من نیست، بلکه از اهریمن است، کسی که پدر درگیری است، و او دل های آدمیان را به درگیری خشمگینانه با یکدیگر برمی انگیزد.

۳۰ بنگرید، این تعلیم من نیست تا دل های آدمیان را یکی علیه دیگری به خشم برانگیزد؛ بلکه این تعلیم من است که چنین چیزهایی می بایستی پایان یابند.

۳۱ بنگرید، همانا، همانا، من به شما می گویم بر شما اصولم را اعلام خواهم کرد.

۳۲ و این اصول من است، و این اصولی است که پدر به من داده است؛ و من از پدر شهادت می دهم، و پدر از من شهادت می دهد، و روح القدس از پدر و من شهادت می دهد؛ و من شهادت می دهم که پدر به همه آدمیان در همه جا فرمان می دهد تا توبه کنند و به من ایمان آورند.

۳۳ و هر کسی که به من ایمان آورد و تعمید یابد، همان نجات خواهد یافت؛ و آنها کسانی هستند که ملکوت خدا را به ارث خواهند بُرد.

۳۴ و هر کسی که به من ایمان نیاورد و تعمید نیابد لعنت خواهد شد.

۳۵ همانا، همانا، من به شما می گویم که این اصول من است، و من از سوی پدر بر آن شهادت می دهم؛ و هر کسی که به من ایمان آورد به پدر نیز ایمان می آورد؛ و بر او پدر از من شهادت می دهد، زیرا او را خدا با آتش و با روح القدس دیدار خواهد کرد.

۳۶ و بدین گونه پدر از من گواهی خواهد داد، و روح القدس بر او از پدر و من شهادت خواهد داد؛ زیرا پدر، و من، و روح القدس یکی هستیم.

۳۷ و دوباره من به شما می گویم، شما باید توبه کنید، و مانند یک بچه کوچک شوید و بنام من تعمید یابید، وگرنه شما به هیچ وجه نمی توانید این چیزها را دریافت کنید.

۳۸ و دوباره من به شما می گویم، شما باید توبه کنید و بنام من تعمید یابید، و یک بچه کوچک شوید، وگرنه شما به هیچ وجه نمی توانید ملکوت خدا را به ارث برید.

۳۹ همانا، همانا، من به شما می گویم، که این اصول من است، و هر کسی که بر آن بنا کند بر صخره من بنا کرده است، و دروازه های دوزخ بر آنها چیره نخواهند شد.

And whoso shall declare more or less than this, and establish it for my doctrine, the same cometh of evil, and is not built upon my rock; but he buildeth upon a sandy foundation, and the gates of hell stand open to receive such when the floods come and the winds beat upon them.

Therefore, go forth unto this people, and declare the words which I have spoken, unto the ends of the earth.

۴۰ و هر کسی که کمتر یا بیشتر از این اعلام کند، و آن را به عنوان اصول من قرار دهد، همان از پلیدی می آید، و بر صخره من بنا نشده است؛ بلکه او بر بنیادی شنی بنا کرده است، و دروازه های دوزخ باز می مانند تا چنین کسانی را هنگامی که سیلاب ها جاری می شوند و بادهای بر آنها می کوبند دریافت کنند.

۴۱ بنابراین، به سوی این مردم پیش روید، و سخنانی را که من گفته ام بر کرانه های زمین اعلام کنید.

3 Nephi 12

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto Nephi, and to those who had been called, (now the number of them who had been called, and received power and authority to baptize, was twelve) and behold, he stretched forth his hand unto the multitude, and cried unto them, saying: Blessed are ye if ye shall give heed unto the words of these twelve whom I have chosen from among you to minister unto you, and to be your servants; and unto them I have given power that they may baptize you with water; and after that ye are baptized with water, behold, I will baptize you with fire and with the Holy Ghost; therefore blessed are ye if ye shall believe in me and be baptized, after that ye have seen me and know that I am.

And again, more blessed are they who shall believe in your words because that ye shall testify that ye have seen me, and that ye know that I am. Yea, blessed are they who shall believe in your words, and come down into the depths of humility and be baptized, for they shall be visited with fire and with the Holy Ghost, and shall receive a remission of their sins.

Yea, blessed are the poor in spirit who come unto me, for theirs is the kingdom of heaven.

And again, blessed are all they that mourn, for they shall be comforted.

And blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

And blessed are all they who do hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled with the Holy Ghost.

And blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

And blessed are all the pure in heart, for they shall see God.

And blessed are all the peacemakers, for they shall be called the children of God.

And blessed are all they who are persecuted for my name's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

۳ نیفای ۱۲

۱ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را به نیفای و به کسانی که او فرا خوانده بود گفت، (اینک تعداد آنهایی که فرا خوانده شده بودند، و قدرت و اختیار تعمید دادن را دریافت کرده بودند، دوازده نفر بود) و بنگرید، او دستش را بسوی آن جمعیت دراز کرد و بر آنها ندا برآورده گفت: برکت یافته هستید شما اگر به سخنان این دوازده تنی که من از میان شما برگزیده ام تا به شما خدمت کنند و خدمتگزاران شما باشند توجه کنید؛ و به آنها من قدرت داده ام که آنها شما را با آب تعمید دهند؛ و پس از اینکه شما با آب تعمید یافتید، بنگرید، من شما را با آتش و با روح القدس تعمید خواهم داد؛ بنابراین برکت یافته هستید شما، اگر شما، پس از اینکه مرا دیدید و دانستید که من هستم، به من ایمان آورید و تعمید یابید.

۲ و دوباره، بیشتر برکت یافته هستند آنهایی که به سخنان شما ایمان آوردند زیرا شما گواهی خواهید داد که شما مرا دیده اید و اینکه شما می دانید که من هستم. آری، برکت یافته هستند آنهایی که به سخنان شما ایمان آوردند، و به اعماق فروتنی پایین آیند و تعمید یابند، زیرا آنها با آتش و از سوی روح القدس دیدار خواهند شد، و آمرزشی از گناهانشان دریافت خواهند کرد.

۳ آری، برکت یافته هستند بینوایان در روح که به سوی من آیند، زیرا ملکوت آسمان از آن آنهاست.

۴ و دوباره، برکت یافته هستند همه آنهایی که سوگواری می کنند، زیرا آنها تسلی خواهند یافت.

۵ و برکت یافته هستند فروتن ها، زیرا آنها زمین را به ارث خواهند برد.

۶ و برکت یافته هستند همه آنهایی که گرسنه و تشنه پرهیزکاری اند، زیرا آنها آکنده از روح القدس خواهند شد.

۷ و برکت یافته هستند مهربانان، زیرا آنها رحمت را بدست خواهند آورد.

۸ و برکت یافته هستند همه پاکدلان، زیرا آنها خدا را خواهند دید.

۹ و برکت یافته هستند همه صلح کنندگان، زیرا آنها فرزندان خدا خوانده خواهند شد.

۱۰ و برکت یافته هستند همه آنهایی که برای خاطر نام من آزار داده می شوند، زیرا ملکوت آسمان از آن آنهاست.

And blessed are ye when men shall revile you and persecute, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake;

For ye shall have great joy and be exceedingly glad, for great shall be your reward in heaven; for so persecuted they the prophets who were before you.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the salt of the earth; but if the salt shall lose its savor wherewith shall the earth be salted? The salt shall be thenceforth good for nothing, but to be cast out and to be trodden under foot of men.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the light of this people. A city that is set on a hill cannot be hid.

Behold, do men light a candle and put it under a bushel? Nay, but on a candlestick, and it giveth light to all that are in the house;

Therefore let your light so shine before this people, that they may see your good works and glorify your Father who is in heaven.

Think not that I am come to destroy the law or the prophets. I am not come to destroy but to fulfil;

For verily I say unto you, one jot nor one tittle hath not passed away from the law, but in me it hath all been fulfilled.

And behold, I have given you the law and the commandments of my Father, that ye shall believe in me, and that ye shall repent of your sins, and come unto me with a broken heart and a contrite spirit. Behold, ye have the commandments before you, and the law is fulfilled.

Therefore come unto me and be ye saved; for verily I say unto you, that except ye shall keep my commandments, which I have commanded you at this time, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven.

Ye have heard that it hath been said by them of old time, and it is also written before you, that thou shalt not kill, and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment of God;

۱۱ و برکت یافته هستید شما هنگامی که آدمیان به خاطر من به شما ناسزا گویند و شما را آزار دهند، و به دروغ همه گونه چیز پلیدی علیه شما بگویند؛

۱۲ زیرا شما شادی بزرگی خواهید داشت و بی اندازه خوشحال خواهید بود، زیرا بزرگ خواهد بود پاداش شما در بهشت؛ زیرا آنها این گونه آزار دادند پیامبرانی را که پیش از شما بودند.

۱۳ همانا، همانا، من به شما می گویم، من به شما فرمان می دهم تا نمک زمین باشید؛ ولی اگر نمک مزه خود را از دست بدهد زمین با چه نمکین شود؟ آن نمک پس از آن به هیچ دردی نمی خورد، جز اینکه بیرون انداخته شود و زیر پاهای آدمیان لگدمال شود.

۱۴ همانا، همانا، من به شما می گویم، من به شما فرمان می دهم تا برای این مردم نور باشید. شهری که بر روی یک تپه بنا شود نمی تواند پنهان شود.

۱۵ بنگرید، آیا مردان شمعی روشن می کنند و آن را زیر یک پیمانه می گذارند؟ نه، بلکه بر شمعدان، و آن به همه آنهايي که در خانه هستند نور می دهد؛

۱۶ بنابراین بگذارید نور شما در برابر این مردم چنان بدرخشد که آنها کارهای نیک شما را ببینند و پدر شما را که در آسمان است ستایش کنند.

۱۷ نپندارید که من آمده ام تا قانون یا پیامبران را نابود کنم. من نیامده ام تا نابود کنم بلکه تا برآورده کنم.

۱۸ زیرا همانا، من به شما می گویم، نه یک نقطه نه یک همزه کوچک از قانون پس رفته است، بلکه در من همه آن برآورده شده است.

۱۹ و بنگرید، من به شما قانون و فرمان های پدرم را داده ام، که شما به من ایمان آورید، و اینکه شما از گناهانتان توبه کنید، و با دلی شکسته و روانی پشیمان بسوی من آیید. بنگرید، شما فرمان ها را نزد خود دارید و قانون برآورده شده است.

۲۰ بنابراین بسوی من آیید و نجات یابید شما؛ زیرا همانا من به شما می گویم، که جز اینکه شما فرمان هایم، فرمان هایی که اکنون به شما داده ام را نگاه دارید، شما از هیچ راهی به ملکوت آسمان وارد نخواهید شد.

۲۱ شما آنچه که از سوی پیشینیان گفته شده است را شنیده اید، و این پیش از شما نیز نوشته شده است که شما آدم نکشید، و هر کسی که بگشدد در خطر سزای داوری خدا خواهد بود.

But I say unto you, that whosoever is angry with his brother shall be in danger of his judgment. And whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council; and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.

Therefore, if ye shall come unto me, or shall desire to come unto me, and rememberest that thy brother hath aught against thee—

Go thy way unto thy brother, and first be reconciled to thy brother, and then come unto me with full purpose of heart, and I will receive you.

Agree with thine adversary quickly while thou art in the way with him, lest at any time he shall get thee, and thou shalt be cast into prison.

Verily, verily, I say unto thee, thou shalt by no means come out thence until thou hast paid the uttermost senine. And while ye are in prison can ye pay even one senine? Verily, verily, I say unto you, Nay.

Behold, it is written by them of old time, that thou shalt not commit adultery;

But I say unto you, that whosoever looketh on a woman, to lust after her, hath committed adultery already in his heart.

Behold, I give unto you a commandment, that ye suffer none of these things to enter into your heart;

For it is better that ye should deny yourselves of these things, wherein ye will take up your cross, than that ye should be cast into hell.

It hath been written, that whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement.

Verily, verily, I say unto you, that whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery; and whoso shall marry her who is divorced committeth adultery.

And again it is written, thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths;

But verily, verily, I say unto you, swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne;

Nor by the earth, for it is his footstool;

Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair black or white;

۲۲ ولی من به شما می گویم، که هر کسی که بر برادرش خشم گیرد در خطر مجازات خدا است. و هر کسی که به برادرش بگوید، راقا، در خطر سزای شورا خواهد بود؛ و هر کسی که بگوید، ای بی خرد، در خطر سزای آتش دوزخ خواهد بود.

۲۳ بنابراین، اگر تو بسوی من آیی، یا خواستار باشی تا بسوی من آیی و به یاد آوری که برادرت چیزی علیه تو دارد —

۲۴ به نزد برادرت برو، و نخست با برادرت آشتی کن، و سپس با نیت کاملی دل بسوی من بیا و من تو را خواهم پذیرفت.

۲۵ با دشمن خودت در حالیکه با او همراه هستی بسرعت سازش کن، مبادا او در هیچ زمانی تو را بگیرد، و تو به زندان انداخته شوی.

۲۶ همانا، همانا، من به تو می گویم، تو تا آخرین سنین را پرداخت نکرده ای هرگز از آنجا بیرون نیا. و در حالیکه شما در زندان هستید آیا می توانید حتی یک سنین پرداخت کنی؟ همانا، همانا، من به شما می گویم، نه.

۲۷ بنگرید، این از سوی پیشینیان نوشته شده است، که زنا نکن؛

۲۸ ولی من به تو می گویم، که هر کسی به یک زن، از پس هوس نگاه کند، پیشاپیش در دلش زنا کرده است.

۲۹ بنگرید، من به شما فرمانی می دهم که شما روا ندارید هیچ کدام از این چیزها به دلتان وارد شود؛

۳۰ زیرا این بهتر است که شما خودتان از این چیزها پرهیز کنید، که در این شما صلیبتان را بردارید، تا اینکه به دوزخ انداخته شوید.

۳۱ این نوشته شده است که هر کسی زنش را کنار گذارد، بگذارد او به وی طلاق نامه ای بدهد.

۳۲ همانا، همانا، من به شما می گویم، که هر کسی زنش را جز به دلیل فحشا کنار گذارد، سبب می شود آن زن زنا کند؛ و هر کسی با او که طلاق داده شده است ازدواج کند زنا می کند.

۳۳ و دوباره این نوشته شده است، قسم دروغ نخورید، بلکه سوگندهای خود به سرور را بجای آورید؛

۳۴ ولی همانا، همانا، من به شما می گویم، ابداً قسم نخورید؛ نه به بهشت، زیرا آن تخت خدا است؛

۳۵ نه به زمین، زیرا آن گرسی او است؛

۳۶ نه به سر خودت قسم بخور، برای اینکه تو نمی توانی یک مو را سیاه یا سپید کنی؛

But let your communication be Yea, yea; Nay, nay; for whatsoever cometh of more than these is evil.

And behold, it is written, an eye for an eye, and a tooth for a tooth;

But I say unto you, that ye shall not resist evil, but whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to him the other also;

And if any man will sue thee at the law and take away thy coat, let him have thy cloak also;

And whosoever shall compel thee to go a mile, go with him twain.

Give to him that asketh thee, and from him that would borrow of thee turn thou not away.

And behold it is written also, that thou shalt love thy neighbor and hate thine enemy;

But behold I say unto you, love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them who despitefully use you and persecute you;

That ye may be the children of your Father who is in heaven; for he maketh his sun to rise on the evil and on the good.

Therefore those things which were of old time, which were under the law, in me are all fulfilled.

Old things are done away, and all things have become new.

Therefore I would that ye should be perfect even as I, or your Father who is in heaven is perfect.

۳۷ بلکه بگذارید گفتگوی شما آری، آری؛ نه، نه باشد؛ زیرا هر چیزی بیشتر از اینها بیان شود پلید است.

۳۸ و بنگرید، این نوشته شده است، چشم در برابر چشم، و دندان در برابر دندان؛

۳۹ ولی من به شما می گویم، که با پلیدی مقابله نکنید، بلکه هر کسی بر گونه راست شما زد، گونه دیگر را نیز بسوی او برگردانید؛

۴۰ و اگر کسی برپایه قانون بخواهد درخواست کند و جامه تو را بگیرد، بگذار او عباي تو را نیز داشته باشد؛

۴۱ و هر کسی تو را وادار کند تا یک مایل بروی، دو مایل با او برو.

۴۲ به او که درخواست می کند بده، و از او که از تو قرض بخواهد روی خودت را بر مگردان.

۴۳ و بنگر این نیز نوشته شده است، که همسایه خود را دوست داشته باش و از دشمن خود بیزار باش؛

۴۴ ولی بنگرید من به شما می گویم، دشمنانتان را دوست داشته باشید، برکت دهید آنهایی که شما را نفرین می کنند، به آنهایی که از شما بیزارند نیکی کنید، و برای آنهایی که از شما سوء استفاده می کنند و شما را آزار می دهند نیایش کنید.

۴۵ که شما فرزندان پدرتان که در آسمان است شوید؛ زیرا او خورشیدش را و او می دارد تا بر پلیدان و بر نیکان بالا آید.

۴۶ بنابراین آن چیزهایی که در زمان گذشته بودند، که زیر نظر قانون بودند، در من همه برآورده شده اند.

۴۷ چیزهای کهن پایان یافته اند، و همه چیزها نو شده اند.

۴۸ بنابراین من می خواهم که شما حتی همانند من، یا پدرتان که در بهشت است که کامل است، کامل شوید.

3 Nephi 13

Verily, verily, I say that I would that ye should do alms unto the poor; but take heed that ye do not your alms before men to be seen of them; otherwise ye have no reward of your Father who is in heaven.

Therefore, when ye shall do your alms do not sound a trumpet before you, as will hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But when thou doest alms let not thy left hand know what thy right hand doeth;

That thine alms may be in secret; and thy Father who seeth in secret, himself shall reward thee openly.

And when thou prayest thou shalt not do as the hypocrites, for they love to pray, standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen, for they think that they shall be heard for their much speaking.

Be not ye therefore like unto them, for your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him.

After this manner therefore pray ye: Our Father who art in heaven, hallowed be thy name.

Thy will be done on earth as it is in heaven.

And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

For thine is the kingdom, and the power, and the glory, forever. Amen.

For, if ye forgive men their trespasses your heavenly Father will also forgive you;

۳ نیفای ۱۳

۱ همانا، همانا، من می گویم که من می خواهم که شما به بینوایان صدقه دهید؛ ولی توجه کنید که شما در برابر آدمیان صدقات ندهید تا از سوی آنها دیده شوید؛ وگرنه شما هیچ پاداشی از پدرتان که در بهشت است نخواهید داشت.

۲ بنابراین، هنگامی که شما صدقه هایتان را می دهید در برابرتان شیپور نزنید، آن گونه که آدم های دورو در کنیسه ها و در خیابان ها انجام می دهند، که آنها شکوه آدمیان را داشته باشند. همانا من به شما می گویم، آنها پاداش خود را می گیرند.

۳ ولی هنگامی که تو صدقه می دهی نگذار دست چپت بداند دست راستت چه می کند؛

۴ که صدقه تو مخفی باشد؛ و پدر تو که در نهان می بیند، خودش تو را آشکارا پاداش دهد.

۵ و هنگامی که تو نیایش می کنی تو مانند آدم های دورو نیایش نکن، زیرا آنها دوست دارند در کنیسه ها و در گوشه های خیابان ایستاده، نیایش کنند، که آنها از سوی آدمیان دیده شوند. همانا من به تو می گویم، آنها پاداش خود را می گیرند.

۶ ولی تو، هنگامی که تو نیایش می کنی، به اطاق خودت وارد شو، و هنگامی که تو در را بستی، به پدر خودت که در نهان است نیایش کن؛ و پدر تو، که در نهان می بیند، تو را آشکارا پاداش خواهد داد.

۷ ولی هنگامی که تو نیایش می کنی، تکرار بیهوده نکن، مانند بُت پرستان، زیرا آنها می پندارند که آنها به سبب زیاد گفتن شان شنیده خواهند شد.

۸ بنابراین مانند آنها نباش، زیرا پدر تو پیش از آنکه تو از او درخواست کنی می داند به چه چیزهایی تو نیاز داری.

۹ به این شیوه بنابراین تو نیایش کن: پدر ما که در آسمانی، نام تو مقدس باد.

۱۰ خواست تو چنان که در بهشت است بر زمین انجام شود.

۱۱ و بدهکاری های ما را ببخش، چنان که ما بدهکارانمان را می بخشیم.

۱۲ و ما را به وسوسه راهنمایی نکن، بلکه ما را از پلیدی رهایی ده.

۱۳ زیرا ملکوت و قدرت و شکوه، برای همیشه از آن تو است. آمین.

۱۴ زیرا، اگر شما آدمیان را بر خطاهایشان ببخشید، پدر آسمانی نیز شما را خواهد بخشید؛

But if ye forgive not men their trespasses neither will your Father forgive your trespasses.

Moreover, when ye fast be not as the hypocrites, of a sad countenance, for they disfigure their faces that they may appear unto men to fast. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou fastest, anoint thy head, and wash thy face;

That thou appear not unto men to fast, but unto thy Father, who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

Lay not up for yourselves treasures upon earth, where moth and rust doth corrupt, and thieves break through and steal;

But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through nor steal.

For where your treasure is, there will your heart be also.

The light of the body is the eye; if, therefore, thine eye be single, thy whole body shall be full of light.

But if thine eye be evil, thy whole body shall be full of darkness. If, therefore, the light that is in thee be darkness, how great is that darkness!

No man can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will hold to the one and despise the other. Ye cannot serve God and Mammon.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked upon the twelve whom he had chosen, and said unto them: Remember the words which I have spoken. For behold, ye are they whom I have chosen to minister unto this people. Therefore I say unto you, take no thought for your life, what ye shall eat, or what ye shall drink; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat, and the body than raiment?

Behold the fowls of the air, for they sow not, neither do they reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they?

۱۵ ولی اگر شما آدمیان را بر خطاهایشان نبخشید پدر شما هم خطاهایتان را نخواهد بخشید.

۱۶ افزون بر این، هنگامی که روزه می‌گیرید مانند آدم‌های دورو، با چهره‌های غمگین، نباشید، زیرا آنها رخسارشان را بدینا می‌کنند که آنها بر آدمیان روزه دار بنمایند. همانا من به شما می‌گویم، آنها پاداش خود را می‌گیرند.

۱۷ ولی تو، هنگامی که روزه می‌گیری، سر خود را تدهین کن، و روی خود را بشوی؛

۱۸ که تو بر آدمیان روزه دار نمایی، بلکه بر پدر خودت که در نهان است؛ و پدر تو، که نهان را می‌بیند به تو آشکارا پاداش خواهد داد.

۱۹ برای خود گنج‌ها بر زمین نیندوید، جایی که بید و زنگ فاسد می‌کنند و دزدان وارد خانه می‌شوند و می‌دزدند؛

۲۰ بلکه در آسمان برای خودتان گنج‌ها بیندوید، جایی که نه بید فاسد می‌کند نه زنگ، و جایی که دزدان نه وارد خانه می‌شوند نه دزدی می‌کنند.

۲۱ زیرا جایی که گنج تو است، دل تو نیز در آنجا خواهد بود.

۲۲ چراغ بدن چشم است؛ اگر، بنابراین، چشم تو پاک باشد، تمامی بدن تو آکنده از نور خواهد بود.

۲۳ ولی اگر چشم تو پلید باشد، تمامی بدن تو آکنده از تاریکی خواهد بود. اگر، بنابراین، نوری که در تو است تاریکی باشد، چه بزرگ است آن تاریکی!

۲۴ هیچ‌کسی نمی‌تواند به دو سرور خدمت کند؛ زیرا یا او از یکی بیزار خواهد شد و دیگری را دوست خواهد داشت، یا اینکه او به یکی خواهد چسبید و دیگری را خوار خواهد شمرد. شما نمی‌توانید به خدا و مَمونا خدمت کنید.

۲۵ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت او بر آن دوازده تنی که برگزیده بود نگاه کرد، و به آنها گفت: سخنانی که من گفته‌ام را بیاد داشته باشید. زیرا بنگرید، شما آنهایی هستید که من برگزیده‌ام تا به این مردم خدمت کنید. بنابراین من به شما می‌گویم، در اندیشه‌جانتان مباشید، که چه بخورید، یا چه بنوشید؛ نه حتی برای بدنتان، که چه بیوشید. آیا زندگی مهمتر از گوشت نیست، و بدن بیشتر از پوشاک؟

۲۶ به پرندگان هوا بنگرید، که آنها نه می‌افشانند نه درو می‌کنند نه در انبارها گرد می‌آورند؛ با این حال پدر آسمانی شما به آنها غذا می‌دهد. آیا شما بمراتب بهتر از آنها نیستید؟

Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature?

And why take ye thought for raiment? Consider the lilies of the field how they grow; they toil not, neither do they spin;

And yet I say unto you, that even Solomon, in all his glory, was not arrayed like one of these.

Wherefore, if God so clothe the grass of the field, which today is, and tomorrow is cast into the oven, even so will he clothe you, if ye are not of little faith.

Therefore take no thought, saying, What shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we be clothed?

For your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things.

But seek ye first the kingdom of God and his righteousness, and all these things shall be added unto you.

Take therefore no thought for the morrow, for the morrow shall take thought for the things of itself. Sufficient is the day unto the evil thereof.

۲۷ کدامیک از شما می تواند با اندیشیدن، یک وجب بر قامت خود بیافزاید؟

۲۸ و چرا برای پوشاک در اندیشه اید؟ سوسن های دشت را در نظر بگیرید چگونه آنها رشد می کنند؛ آنها نه زحمت می کشند، نه ریسندگی می کنند؛

۲۹ و با این حال من به شما می گویم که حتی سلیمان در همه شکوهش به مانند یکی از اینها آراسته نشد.

۳۰ از این رو، اگر خدا علف دشت را که امروز هست، و فردا به تنور انداخته می شود، این چنین بپوشاند، همان گونه او شما را اگر از کم ایمانان نباشید خواهد پوشاند.

۳۱ بنابراین در اندیشه نباشید، بگویید، چه بخوریم؟ یا، چه بنوشیم؟ یا، با چه ما پوشیده شویم؟

۳۲ زیرا پدر آسمانی شما می داند که شما به همه این چیزها نیاز دارید.

۳۳ بلکه شما نخست جویای ملکوت خدا و پرهیزکاری او باشید، و همه این چیزها به شما افزوده خواهد شد.

۳۴ بنابراین در اندیشه فردا مباشید، زیرا فردا در اندیشه چیزهای خودش خواهد بود. پلیدی امروز برای امروز کافی است.

3 Nephi 14

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he turned again to the multitude, and did open his mouth unto them again, saying: Verily, verily, I say unto you, Judge not, that ye be not judged.

For with what judgment ye judge, ye shall be judged; and with what measure ye mete, it shall be measured to you again.

And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye?

Or how wilt thou say to thy brother: Let me pull the mote out of thine eye—and behold, a beam is in thine own eye?

Thou hypocrite, first cast the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast the mote out of thy brother's eye.

Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you.

Ask, and it shall be given unto you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.

For every one that asketh, receiveth; and he that seeketh, findeth; and to him that knocketh, it shall be opened.

Or what man is there of you, who, if his son ask bread, will give him a stone?

Or if he ask a fish, will he give him a serpent?

If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father who is in heaven give good things to them that ask him?

Therefore, all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them, for this is the law and the prophets.

Enter ye in at the strait gate; for wide is the gate, and broad is the way, which leadeth to destruction, and many there be who go in thereat;

Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.

۳ نیفای ۱۴

۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت او دوباره بسوی آن جمعیت برگشت و دهانش را بر آنها باز کرده گفت: همانا، همانا، من به شما می گویم، داوری نکنید که داوری نشوید.

۲ زیرا با داوری که شما داوری کنید داوری خواهید شد؛ و با پیمانان ای که شما اندازه گیری کنید دوباره اندازه گیری خواهید شد.

۳ و چرا تو به خسی که در چشم برادر توست می نگری، ولی چوبی که در چشم خودت است را در نظر نمی گیری؟

۴ یا چگونه تو به برادر خودت می گویی: بگذار تا خس را از چشم تو بیرون آورم — و بنگر، چوبی در چشم خودت است؟

۵ تو ای آدم دورو، نخست آن چوب را از چشم خودت بیرون آور؛ و سپس تو به روشنی خواهی دید تا خس را از چشم برادرت بیرون آوری.

۶ نه چیزی که مقدس است را به سگان دهید نه مرواریدهایتان را پیش خوکان اندازید، مباد آنان آنها را زیر پاهایشان پایمال کنند، و دوباره برگردند و شما را بَدَرنند.

۷ بخواهید، و آن به شما داده خواهد شد؛ جویا شوید، و شما آن را خواهید یافت؛ بکوید، و آن برای شما باز خواهد شد.

۸ زیرا هر کسی که بخواهد دریافت می کند؛ و او که جویا شود می یابد؛ و به او که در زند آن باز خواهد شد.

۹ یا چه کسی از شما هست، کسی که اگر پسرش نان بخواهد به او سنگی دهد؟

۱۰ یا اگر او یک ماهی بخواهد، به او یک مار دهد؟

۱۱ پس اگر شما، پلید بوده، می دانید چگونه هدایای نیک به فرزندانان دهید، چقدر بیشتر پدر شما که در بهشت است چیزهای نیک به آنها می داد؟

۱۲ بنابراین، همه چیزها هر چه شما بخواهید که آدمیان بر شما کنند، شما همان گونه بر آنها کنید، زیرا این قانون موسی و نوشته های پیامبران است.

۱۳ از دروازه تنگ وارد شوید؛ زیرا گشاد است آن دروازه، و پهن است آن راهی که به نابودی هدایت می کند، و بسیاری هستند که به آن راه می روند؛

۱۴ برای اینکه تنگ است آن دروازه و باریک است راهی که به زندگی هدایت می کند، و عده کمی هستند که آن را می یابند.

Beware of false prophets, who come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves.

Ye shall know them by their fruits. Do men gather grapes of thorns, or figs of thistles?

Even so every good tree bringeth forth good fruit; but a corrupt tree bringeth forth evil fruit.

A good tree cannot bring forth evil fruit, neither a corrupt tree bring forth good fruit.

Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire.

Wherefore, by their fruits ye shall know them.

Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven; but he that doeth the will of my Father who is in heaven.

Many will say to me in that day: Lord, Lord, have we not prophesied in thy name, and in thy name have cast out devils, and in thy name done many wonderful works?

And then will I profess unto them: I never knew you; depart from me, ye that work iniquity.

Therefore, whoso heareth these sayings of mine and doeth them, I will liken him unto a wise man, who built his house upon a rock—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell not, for it was founded upon a rock.

And every one that heareth these sayings of mine and doeth them not shall be likened unto a foolish man, who built his house upon the sand—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell, and great was the fall of it.

۱۵ از پیامبران دروغین پرهیزید که در لباس گوسفند می آیند، ولی در درون گُردِ های درنده هستند.

۱۶ شما آنها را از میوه هایشان خواهید شناخت. آیا آدمیان انگورها را از خار، یا انجیر را از بوته خار گرد می آورند؟

۱۷ همان گونه هر درخت خوب میوه نیکو می آورد؛ ولی یک درخت فاسد میوه بد می آورد.

۱۸ نه یک درخت نیکو می تواند میوه بد آورد، نه یک درخت فاسد می تواند میوه نیکو آورد.

۱۹ هر درختی که میوه نیکو پیش نیاورد بریده شده و در آتش اندخته می شود.

۲۰ از این رو، با میوه هایشان شما آنها را خواهید شناخت.

۲۱ نه هر کسی که به من سرور سرور بگوید، به ملکوت آسمان وارد خواهد شد؛ بلکه او که خواست پدرم را که در بهشت است انجام دهد.

۲۲ بسیاری در آن روز به من خواهند گفت: سرور، سرور، آیا ما بنام تو نبوت نکرده ایم، و بنام تو ارواح پلید را بیرون نیانداخته ایم، و بنام تو کارهای شگفت انگیز بسیاری را انجام نداده ایم؟

۲۳ و آنگاه من به آنها اعلام خواهم کرد: من هرگز شما را نمی شناختم؛ از من دور شوید، شمایی که کار نادرست می کنید.

۲۴ بنابراین، هر کسی که این گفته های من را بشنود و آنها را انجام دهد، من او را به مردی خردمند همانند می کنم که خانه اش را بر یک صخره بنا کرد —

۲۵ و باران بارید و سیلاب ها جاری شدند، و بادهای وزیدند و بر آن خانه کوبیدند؛ و آن فرو ریخت، زیرا آن بر یک صخره بنیاد شده بود.

۲۶ و هر کسی که این گفته های من را بشنود و آنها را انجام نهد همانند یک مرد بی خرد خواهد بود، کسی که خانه اش را بر شن ساخت —

۲۷ و باران بارید و سیلاب ها جاری شدند، و بادهای وزیدند و بر آن خانه کوبیدند؛ و آن فرو ریخت، و بزرگ بود فرو ریختن آن.

3 Nephi 15

And now it came to pass that when Jesus had ended these sayings he cast his eyes round about on the multitude, and said unto them: Behold, ye have heard the things which I taught before I ascended to my Father; therefore, whoso remembereth these sayings of mine and doeth them, him will I raise up at the last day.

And it came to pass that when Jesus had said these words he perceived that there were some among them who marveled, and wondered what he would concerning the law of Moses; for they understood not the saying that old things had passed away, and that all things had become new.

And he said unto them: Marvel not that I said unto you that old things had passed away, and that all things had become new.

Behold, I say unto you that the law is fulfilled that was given unto Moses.

Behold, I am he that gave the law, and I am he who covenanted with my people Israel; therefore, the law in me is fulfilled, for I have come to fulfil the law; therefore it hath an end.

Behold, I do not destroy the prophets, for as many as have not been fulfilled in me, verily I say unto you, shall all be fulfilled.

And because I said unto you that old things have passed away, I do not destroy that which hath been spoken concerning things which are to come.

For behold, the covenant which I have made with my people is not all fulfilled; but the law which was given unto Moses hath an end in me.

Behold, I am the law, and the light. Look unto me, and endure to the end, and ye shall live; for unto him that endureth to the end will I give eternal life.

Behold, I have given unto you the commandments; therefore keep my commandments. And this is the law and the prophets, for they truly testified of me.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he said unto those twelve whom he had chosen:

۳ نیفای ۱۵

۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی به این گفته ها پایان داد او به دور تا دور آن جمعیت چشم دوخت، و به آنها گفت: بنگرید، شما چیزهایی که من آموزش دادم را پیش از اینکه بالا پیش پدرم بروم را شنیده اید؛ بنابراین، هر کسی که این گفته های من را به یاد داشته باشد و آنها را انجام دهد، او را من در روز آخر برمی خیزانم.

۲ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت او درک کرد که برخی در میان آنها بودند که حیرت زده اند، و در شگفتند او چه نظری درباره قانون موسی دارد؛ زیرا آنها این گفته را نفهمیدند که چیزهای کهن گذشته اند، و اینکه همه چیزها نو شده اند.

۳ و او به آنها گفت: حیرت نکنید که من به شما گفتم که چیزهای کهن گذشته اند، و اینکه همه چیزها نو شده اند.

۴ بنگرید، من به شما می گویم که قانونی که به موسی داده شده بود برآورده شده است.

۵ بنگرید، من آنم که قانون را داد، و من آنم که با مردم اسرائیل پیمان بستم؛ بنابراین، آن قانون در من برآورده شده است، زیرا من آمده ام تا آن قانون را برآورده سازم؛ بنابراین آن پایانی دارد.

۶ بنگرید، من پیامبران را نابود نمی کنم، زیرا همه چیزهایی که در من برآورده نشده اند، همانا من به شما می گویم، همه برآورده خواهند شد.

۷ و چون من به شما گفتم که چیزهای کهن گذشته اند، من آنچه که درباره چیزهایی که گفته شده اند می آیند را نابود نمی کنم.

۸ زیرا بنگرید، پیمانی که من با مردم بسته ام کاملاً برآورده نشده است؛ ولی آن قانونی که به موسی داده شده بود یک پایانی در من دارد.

۹ بنگرید، من قانون و نور هستم. به من تکیه کنید و تا پایان پایداری کنید، و شما زندگی خواهید کرد؛ زیرا بر او که تا پایان پایداری کند من زندگی جاویدان خواهم داد.

۱۰ بنگرید، من به شما فرمان هایی داده ام، بنابراین فرمان هایم را نگاه دارید. و این قانون موسی و پیامبران است، زیرا آنها برآستی از من گواهی دادند.

۱۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت به آن دوازده تنی که برگزیده بود گفت:

Ye are my disciples; and ye are a light unto this people, who are a remnant of the house of Joseph.

And behold, this is the land of your inheritance; and the Father hath given it unto you.

And not at any time hath the Father given me commandment that I should tell it unto your brethren at Jerusalem.

Neither at any time hath the Father given me commandment that I should tell unto them concerning the other tribes of the house of Israel, whom the Father hath led away out of the land.

This much did the Father command me, that I should tell unto them:

That other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And now, because of stiffneckedness and unbelief they understood not my word; therefore I was commanded to say no more of the Father concerning this thing unto them.

But, verily, I say unto you that the Father hath commanded me, and I tell it unto you, that ye were separated from among them because of their iniquity; therefore it is because of their iniquity that they know not of you.

And verily, I say unto you again that the other tribes hath the Father separated from them; and it is because of their iniquity that they know not of them.

And verily I say unto you, that ye are they of whom I said: Other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And they understood me not, for they supposed it had been the Gentiles; for they understood not that the Gentiles should be converted through their preaching.

And they understood me not that I said they shall hear my voice; and they understood me not that the Gentiles should not at any time hear my voice—that I should not manifest myself unto them save it were by the Holy Ghost.

۱۲ شما پیروان من هستید؛ و شما نوری برای این مردمی هستید که بازمانده ای از خاندان یوسف هستید.

۱۳ و بنگرید، این سرزمین میراثی شما است؛ و پدر آن را به شما داده است.

۱۴ و نه در هیچ زمانی پدر به من فرمان داده است که من آن را برای برادرانتان در اورشلم بگویم.

۱۵ نه در هیچ زمانی پدر به من فرمان داده است که من درباره طایفه های دیگر خاندان اسرائیل، که پدر آنها را از آن سرزمین به بیرون هدایت کرده است، به آنها بگویم.

۱۶ این اندازه پدر به من فرمان داد که من به آنها بگویم:

۱۷ که گوسفندان دیگری من دارم که از این گله نیستند؛ آنها را نیز من باید بیاورم، و آنها ندای مرا خواهند شنید؛ و یک گله و یک شبان خواهد بود.

۱۸ و اینک، به سبب خیره سری و بی ایمانی، آنها سخن مرا نفهمیدند؛ بنابراین من فرمان داده شدم تا بیش از این به آنها از پدر درباره این چیز نگویم.

۱۹ ولی، همانا، من آنچه که پدر به من فرمان داده است را به شما می گویم، و من آن را برای شما خواهم گفت که شما به سبب نابکاری آنها از میان آنها جدا شدید؛ بنابراین این به سبب نابکاری آنها است که آنها از شما آگاه نیستند.

۲۰ و همانا، من دوباره به شما می گویم که طایفه های دیگری را پدر از آنها جدا کرده است؛ و این به سبب نابکاری آنها است که آنها از آنان آگاه نیستند.

۲۱ و همانا من به شما می گویم که شما آنهایی هستید که من گفتم: گوسفندان دیگری من دارم که از این گله نیستند؛ آنها را نیز من باید بیاورم، و آنها ندای مرا خواهند شنید؛ و یک گله و یک شبان خواهد شد.

۲۲ و آنها مرا نفهمیدند، زیرا آنها گمان کردند این غیریهودیان بوده اند؛ زیرا آنها نفهمیدند که غیریهودیان از راه موعظه های آنها می گروند.

۲۳ و آنها مرا نفهمیدند که گفتم آنها ندای مرا خواهند شنید؛ و آنها مرا نفهمیدند که غیریهودیان در هیچ زمانی ندای مرا نخواهند شنید — اینکه من خودم را بر آنها پدیدار نخواهم کرد مگر با روح القدس.

But behold, ye have both heard my voice, and seen me; and ye are my sheep, and ye are numbered among those whom the Father hath given me.

۲۴ ولی بنگرید، شما هم ندایم شنیده اید و هم مرا دیده اید؛ و شما گوسفندان من هستید، و شما در میان کسانی که پدر به من داده است شمرده می شوید.

3 Nephi 16

And verily, verily, I say unto you that I have other sheep, which are not of this land, neither of the land of Jerusalem, neither in any parts of that land round about whither I have been to minister.

For they of whom I speak are they who have not as yet heard my voice; neither have I at any time manifested myself unto them.

But I have received a commandment of the Father that I shall go unto them, and that they shall hear my voice, and shall be numbered among my sheep, that there may be one fold and one shepherd; therefore I go to show myself unto them.

And I command you that ye shall write these sayings after I am gone, that if it so be that my people at Jerusalem, they who have seen me and been with me in my ministry, do not ask the Father in my name, that they may receive a knowledge of you by the Holy Ghost, and also of the other tribes whom they know not of, that these sayings which ye shall write shall be kept and shall be manifested unto the Gentiles, that through the fulness of the Gentiles, the remnant of their seed, who shall be scattered forth upon the face of the earth because of their unbelief, may be brought in, or may be brought to a knowledge of me, their Redeemer.

And then will I gather them in from the four quarters of the earth; and then will I fulfil the covenant which the Father hath made unto all the people of the house of Israel.

And blessed are the Gentiles, because of their belief in me, in and of the Holy Ghost, which witnesses unto them of me and of the Father.

Behold, because of their belief in me, saith the Father, and because of the unbelief of you, O house of Israel, in the latter day shall the truth come unto the Gentiles, that the fulness of these things shall be made known unto them.

۳ نیفای ۱۶

۱ و همانا، همانا، من به شما می گویم که من گوسفندان دیگری دارم که نه از این سرزمین، نه از سرزمین اورشلیم، نه در هیچ بخشی از آن سرزمینی که در دور و بر آنجایی که من خدمت کرده ام، هستند.

۲ زیرا آنها که من از آنها سخن می گویم آنها را نمی شناسند که نه هنوز ندای مرا شنیده اند؛ نه در هیچ زمانی من خودم را بر آنها پدیدار کرده ام.

۳ ولی من فرمانی از پدر دریافت کرده ام که من پیش آنها بروم، و اینکه آنها ندای مرا بشنوند و در میان گوسفندان من شمرده شوند، که یک گله و یک شبان باشد؛ بنابراین من می روم تا خودم را به آنها نشان دهم.

۴ و من به شما فرمان می دهم که پس از اینکه من رفتم شما این گفته ها را بنویسید که اگر چنین شود که مردم من در اورشلیم، آنها را که مرا دیده اند و در خدمت من با من بوده اند، بنام من از پدر نخواهند که آنها بدست روح القدس از شما و همچنین از طایفه های دیگری که از آنها شناختی ندارند دانشی دریافت کنند، که این گفته هایی که شما خواهید نوشت نگه داشته شوند و بر غیریهودیان پدیدار شوند که از راه کمال غیریهودیان، بازمانده نوادگانشان که به سبب بی ایمانیشان بر روی زمین پراکنده خواهند شد بتوانند آورده شوند، یا بتوانند به شناخت من، بازخیردارشان، آورده شوند.

۵ و آنگاه من آنها را از چهار گوشه زمین گرد خواهم آورد؛ و آنگاه من پیمانی را که پدر با همه مردم خاندان اسرائیل بسته است برآورده خواهم ساخت.

۶ و برکت یافته هستند غیریهودیان، به سبب ایمانشان به من، به روح القدس و از طریق روح القدس که به آنها از من و از پدر گواهی می دهد.

۷ بنگرید، به سبب ایمانشان به من، پدر می گوید، و به سبب بی ایمانی شما، ای خاندان اسرائیل، در آخرین زمان حقیقت بر غیریهودیان خواهد آمد که کمال این چیزها بر آنها آشکار شود.

But wo, saith the Father, unto the unbelieving of the Gentiles—for notwithstanding they have come forth upon the face of this land, and have scattered my people who are of the house of Israel; and my people who are of the house of Israel have been cast out from among them, and have been trodden under feet by them;

And because of the mercies of the Father unto the Gentiles, and also the judgments of the Father upon my people who are of the house of Israel, verily, verily, I say unto you, that after all this, and I have caused my people who are of the house of Israel to be smitten, and to be afflicted, and to be slain, and to be cast out from among them, and to become hated by them, and to become a hiss and a byword among them—

And thus commandeth the Father that I should say unto you: At that day when the Gentiles shall sin against my gospel, and shall reject the fulness of my gospel, and shall be lifted up in the pride of their hearts above all nations, and above all the people of the whole earth, and shall be filled with all manner of lyings, and of deceits, and of mischiefs, and all manner of hypocrisy, and murders, and priestcrafts, and whoredoms, and of secret abominations; and if they shall do all those things, and shall reject the fulness of my gospel, behold, saith the Father, I will bring the fulness of my gospel from among them.

And then will I remember my covenant which I have made unto my people, O house of Israel, and I will bring my gospel unto them.

And I will show unto thee, O house of Israel, that the Gentiles shall not have power over you; but I will remember my covenant unto you, O house of Israel, and ye shall come unto the knowledge of the fulness of my gospel.

But if the Gentiles will repent and return unto me, saith the Father, behold they shall be numbered among my people, O house of Israel.

And I will not suffer my people, who are of the house of Israel, to go through among them, and tread them down, saith the Father.

۸ ولی پدر می گوید، وای بر بی ایمانی غیریهودیان — زیرا با وجودی که آنها بر روی این سرزمین پیش آمده اند، و مردم مرا که از خاندان اسرائیل هستند پراکنده ساخته اند؛ و مردم من که از خاندان اسرائیل هستند از میان آنها بیرون انداخته شده اند، و زیر پاهای آنها لگدمال شده اند؛

۹ و به سبب رحمت های پدر بر غیریهودیان، و نیز داوری های پدر بر مردم من که از خاندان اسرائیل هستند، همانا، همانا، من به شما می گویم، پس از همه اینها، و من واداشته ام مردم من که از خاندان اسرائیل هستند ضربه خورند، و رنج بکشند و کشته شوند، و از میان آنها بیرون انداخته شوند و مورد بیزاری آنها شوند، و در میان آنها مورد ریشخند و زبازد شدن شوند —

۱۰ و بدین گونه پدر فرمان می دهد که من به شما بگویم: در آن روز هنگامی که غیریهودیان علیه مژده من گناه کنند، و کمال مژده مرا رد کنند، و بالاتر از همه ملت ها و بالاتر از همه مردم تمامی زمین، غرق در غرور دل هایشان شوند، و آکنده از همه گونه دروغ گویی و فریب دادن ها، و موزی گری ها، و همه گونه دورویی ها، و آدم کشی ها، و کشیش گری ها، و روسپی گری ها، و کارهای پلید مخفی شوند؛ و اگر آنها همه آن چیزها را انجام دهند، و کمال مژده مرا رد کنند، بنگرید، پدر می گوید، من کمال مژده ام را از میان آنها بیرون خواهم آورد.

۱۱ و آنگاه من پیمانی که، ای خاندان اسرائیل، با مردم بسته ام را به یاد خواهم آورد، و من مژده ام را بر آنها خواهم آورد.

۱۲ و من به تو نشان خواهم داد، ای خاندان اسرائیل، که غیریهودیان بر شما قدرتی نخواهند داشت؛ ولی من پیمانم با شما را به یاد خواهم آورد، ای خاندان اسرائیل، و شما به شناخت کمال مژده من خواهید رسید.

۱۳ ولی اگر غیریهودیان توبه کنند و به سوی من برگردند، پدر می گوید، بنگرید آنها در میان مردم من، ای خاندان اسرائیل، شمرده خواهند شد.

۱۴ پدر می گوید، و من روا نخواهم داشت مردم من که از خاندان اسرائیل هستند، به میان آنها روند و آنها را لگدمال کنند.

But if they will not turn unto me, and hearken unto my voice, I will suffer them, yea, I will suffer my people, O house of Israel, that they shall go through among them, and shall tread them down, and they shall be as salt that hath lost its savor, which is thenceforth good for nothing but to be cast out, and to be trodden under foot of my people, O house of Israel.

Verily, verily, I say unto you, thus hath the Father commanded me—that I should give unto this people this land for their inheritance.

And then the words of the prophet Isaiah shall be fulfilled, which say:

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing, for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of God.

۱۵ ولی اگر آنها به سوی من برنگردند و ندای مرا بگوش دل نپذیرند، من به آنها روا خواهم داد، آری، من به مردمم، ای خاندان اسرائیل، روا خواهم داد که آنها در میان آنان بروند، و آنها مانند نمکی خواهند بود که مزه خود را از دست داده باشد، که پس از آن برای هیچ چیزی خوب نیست جز اینکه بیرون انداخته شود، و زیر پای مردمم من، ای خاندان اسرائیل، لگدمال شود.

۱۶ همانا، همانا، من به شما می گویم، بدین گونه پدر به من فرمان داد — که من می بایستی این سرزمین را برای میرانشان به این مردم بدهم.

۱۷ و آنگاه سخنان اشعیای پیامبر برآورده خواهند شد، که می گوید:

۱۸ نگهبانان صدایشان را بلند خواهند کرد؛ با همدیگر آنها یکصدا خواهند خواند، زیرا آنها با چشم خود خواهند دید هنگامی که سرور دوباره صهیون را بیاورد.

۱۹ شادی کنید، با هم سرود بخوانید، شما ای جاهای تباه شده اورشلیم؛ زیرا سرور مردمش را تسلی داده است، او اورشلیم را بازخرید کرده است.

۲۰ سرور بازوی مقدسش را در دیدگان همه ملت ها نشان داده است؛ و همه کرانه های زمین رستگاری خدا را خواهند دید.

3 Nephi 17

Behold, now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked round about again on the multitude, and he said unto them: Behold, my time is at hand.

I perceive that ye are weak, that ye cannot understand all my words which I am commanded of the Father to speak unto you at this time.

Therefore, go ye unto your homes, and ponder upon the things which I have said, and ask of the Father, in my name, that ye may understand, and prepare your minds for the morrow, and I come unto you again.

But now I go unto the Father, and also to show myself unto the lost tribes of Israel, for they are not lost unto the Father, for he knoweth whither he hath taken them.

And it came to pass that when Jesus had thus spoken, he cast his eyes round about again on the multitude, and beheld they were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.

Have ye any that are sick among you? Bring them hither. Have ye any that are lame, or blind, or halt, or maimed, or leprous, or that are withered, or that are deaf, or that are afflicted in any manner? Bring them hither and I will heal them, for I have compassion upon you; my bowels are filled with mercy.

For I perceive that ye desire that I should show unto you what I have done unto your brethren at Jerusalem, for I see that your faith is sufficient that I should heal you.

And it came to pass that when he had thus spoken, all the multitude, with one accord, did go forth with their sick and their afflicted, and their lame, and with their blind, and with their dumb, and with all them that were afflicted in any manner; and he did heal them every one as they were brought forth unto him.

۳ نیفای ۱۷

۱ بنگرید، اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت او به دور تا دور جمعیت نگاه کرد، و او به آنها گفت: بنگرید، زمان من نزدیک است.

۲ من درک می کنم که شما ناتوان هستید، که شما نمی توانید همه سخنان مرا که من از سوی پدر فرمان داده شده ام تا اکنون به شما بگویم را بفهمید.

۳ بنابراین، به خانه هایتان بروید و به چیزهایی که من گفته ام بیندیشید، و بنام من، از پدر بخواهید که شما بفهمید، و ذهن هایتان را برای فردا آماده کنید، و من دوباره به نزد شما می آیم.

۴ ولی اینک من به سوی پدر می روم، و به طایفه های گمشده اسرائیل نیز خودم را نشان می دهم، زیرا آنها در نزد پدر گمشده نیستند، زیرا او می داند آنها را به کجا برده است.

۵ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی بدین گونه سخن گفت، او چشمانش را دوباره به دور تا دور جمعیت انداخت، و دید آنها اشک می ریزند، و با استواری به او نگاه می کنند گویی آنها از او می خواهند تا کمی بیشتر با آنها بماند.

۶ و او به آنها گفت: بنگرید، دلم آکنده از دلسوزی برای شما شده است.

۷ آیا در میانتان کسانی را دارید که بیمار باشند؟ آنها را به اینجا بیاورید. آیا کسانی دارید که لنگ، یا کور، یا شل، یا علیل، یا جذامی، یا که معلول باشند، یا اینکه ناشنوا باشند، یا اینکه به شیوه ای رنج کشیده باشند؟ آنها را به اینجا بیاورید و من آنها را شفا خواهم داد، زیرا من بر شما دلسوزی می کنم؛ دلم آکنده از رحمت است.

۸ زیرا من درک می کنم که شما خواستارید که من به شما چیزی که برای برادرانتان در اورشلیم انجام داده ام را نشان دهم، زیرا من می بینم که ایمان شما کافی است تا شما را شفا دهم.

۹ و چنین گذشت که هنگامی که او بدین گونه سخن گفت، همه جمعیت، همگی با بیمارانشان و رنج کشیدگانشان، و با لنگانشان و با کورانشان، و با گنگ هایشان، و با همه آنهایی که به شیوه ای رنج کشیده بودند پیش رفتند؛ و او هر کسی را همین که آنها به نزد او آورده می شدند شفا می داد.

And they did all, both they who had been healed and they who were whole, bow down at his feet, and did worship him; and as many as could come for the multitude did kiss his feet, insomuch that they did bathe his feet with their tears.

And it came to pass that he commanded that their little children should be brought.

So they brought their little children and set them down upon the ground round about him, and Jesus stood in the midst; and the multitude gave way till they had all been brought unto him.

And it came to pass that when they had all been brought, and Jesus stood in the midst, he commanded the multitude that they should kneel down upon the ground.

And it came to pass that when they had knelt upon the ground, Jesus groaned within himself, and said: Father, I am troubled because of the wickedness of the people of the house of Israel.

And when he had said these words, he himself also knelt upon the earth; and behold he prayed unto the Father, and the things which he prayed cannot be written, and the multitude did bear record who heard him.

And after this manner do they bear record: The eye hath never seen, neither hath the ear heard, before, so great and marvelous things as we saw and heard Jesus speak unto the Father;

And no tongue can speak, neither can there be written by any man, neither can the hearts of men conceive so great and marvelous things as we both saw and heard Jesus speak; and no one can conceive of the joy which filled our souls at the time we heard him pray for us unto the Father.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying unto the Father, he arose; but so great was the joy of the multitude that they were overcome.

And it came to pass that Jesus spake unto them, and bade them arise.

And they arose from the earth, and he said unto them: Blessed are ye because of your faith. And now behold, my joy is full.

۱۰ و آنها همه، هم آنهایی که شفا یافته بودند و هم آنهایی که تندرست بودند، بر پاهای او سر فرود آوردند، و او را پرستش کردند؛ و همه کسانی که با وجود آن جمعیت توانستند بیایند پاهای او را بوسیدند، به اندازه ای که آنها پاهای او را با اشک هایشان شستند.

۱۱ و چنین گذشت که او به آنها فرمان داد که بچه های کوچکشان آورده شوند.

۱۲ از این رو آنها بچه های کوچکشان را آوردند و آنها را پایین در دور تا دور او روی زمین نشانند، و عیسی در میانشان ایستاد؛ و جمعیت راه دادند تا اینکه آنها همه به نزد او آورده شدند.

۱۳ و چنین گذشت که هنگامی آنها همه آورده شدند، و عیسی در میانشان ایستاد، او به جمعیت فرمان داد که آنها بر خاک زانو بزنند.

۱۴ و چنین گذشت که هنگامی که آنها بر خاک زانو زدند، عیسی در درونش ناله کرد، و گفت: پدر، من به سبب ناپکاری مردم خاندان اسرائیل آزرده هستم.

۱۵ و هنگامی که او این سخنان را گفت، او خودش نیز بر زمین زانو زد؛ و بنگرید او به پدر نیایش کرد، و چیزهایی که او نیایش کرد نمی تواند نوشته شوند، و جمعیتی که او را شنیدند گواهی دادند.

۱۶ و به این شیوه آنها شهادت می دهند: پیش از این نه هرگز چشمی دیده است نه گوشی شنیده است چنین چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی که ما دیدیم و شنیدیم که عیسی به پدر گفت.

۱۷ و نه هیچ زبانی می تواند بگوید، نه می تواند بدست هیچ کسی نوشته شوند، نه دل های آدمیان می تواند چنین چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی را همان گونه که ما دیدیم و سخن گفتن عیسی را شنیدیم درک کند؛ و نه هیچ کسی می تواند شادی که روان های ما را آکنده کرد در زمانی که ما شنیدیم او به پدر برای ما نیایش می کرد را درک کند.

۱۸ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی به نیایش کردن به پدر پایان داد، او برخاست؛ ولی چنان زیاد بود شادی جمعیت که بر آنها چیره شده بود.

۱۹ و چنین گذشت که عیسی به آنها سخن گفت، و از آنها خواست برخیزند.

۲۰ و آنها از زمین برخاستند، و او به آنها گفت: به سبب ایمانتان شما برکت یافته هستید. و اینک بنگرید، شادی من کامل است.

And when he had said these words, he wept, and the multitude bare record of it, and he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

And when he had done this he wept again;

And he spake unto the multitude, and said unto them: Behold your little ones.

And as they looked to behold they cast their eyes towards heaven, and they saw the heavens open, and they saw angels descending out of heaven as it were in the midst of fire; and they came down and encircled those little ones about, and they were encircled about with fire; and the angels did minister unto them.

And the multitude did see and hear and bear record; and they know that their record is true for they all of them did see and hear, every man for himself; and they were in number about two thousand and five hundred souls; and they did consist of men, women, and children.

۲۱ و هنگامی که او این سخنان را گفت، او گریست، و جمعیت از آن گواهی می دهند، و او فرزندان کوچک آنها را یکی یکی، برداشت و آنها را برکت داد، و برای آنها به پدر نیایش کرد.

۲۲ و هنگامی که او این را انجام داد او دوباره گریست؛

۲۳ و او به جمعیت سخن گفت، و به آنها گفت: به بچه هایتان بنگرید.

۲۴ و همین که آنها نگاه کردند تا بنگرند آنها چشمانشان را به سوی آسمان انداختند، و آنها دیدند آسمان ها گشوده شدند، و آنها دیدند فرشتگان از آسمان فرود آمدند گویی در میان آتش بودند؛ و آنان پایین آمدند و دور بچه ها حلقه زدند، و آنها در حلقه آتش قرار گرفتند؛ و فرشتگان به آنها خدمت کردند.

۲۵ و جمعیت دیدند و شنیدند و شهادت دادند؛ و آنها می دانند که شهادت شان راست است زیرا آنها، همه آنها دیدند و شنیدند، هر آدمی برای خودش؛ و آنها در تعداد نزدیک به دو هزار و پانصد تن بودند؛ و آنها شامل مردان، زنان و بچه ها بودند.

3 Nephi 18

And it came to pass that Jesus commanded his disciples that they should bring forth some bread and wine unto him.

And while they were gone for bread and wine, he commanded the multitude that they should sit themselves down upon the earth.

And when the disciples had come with bread and wine, he took of the bread and brake and blessed it; and he gave unto the disciples and commanded that they should eat.

And when they had eaten and were filled, he commanded that they should give unto the multitude.

And when the multitude had eaten and were filled, he said unto the disciples: Behold there shall one be ordained among you, and to him will I give power that he shall break bread and bless it and give it unto the people of my church, unto all those who shall believe and be baptized in my name.

And this shall ye always observe to do, even as I have done, even as I have broken bread and blessed it and given it unto you.

And this shall ye do in remembrance of my body, which I have shown unto you. And it shall be a testimony unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And it came to pass that when he said these words, he commanded his disciples that they should take of the wine of the cup and drink of it, and that they should also give unto the multitude that they might drink of it.

And it came to pass that they did so, and did drink of it and were filled; and they gave unto the multitude, and they did drink, and they were filled.

And when the disciples had done this, Jesus said unto them: Blessed are ye for this thing which ye have done, for this is fulfilling my commandments, and this doth witness unto the Father that ye are willing to do that which I have commanded you.

۳ نیفای ۱۸

۱ و چنین گذشت که عیسی به پیروانش فرمان داد که آنها کمی نان و شراب نزد او بیاورند.

۲ و در حالیکه آنها برای نان و شراب رفته بودند، او به جمعیت فرمان داد که آنها خودشان بر زمین بنشینند.

۳ و هنگامی که پیروان با نان و شراب آمدند، او پاره ای از نان را برداشت و آن را تکه تکه کرد و برکت داد؛ و او به پیروان داد و فرمان داد که آنها بخورند.

۴ و هنگامی که آنها خوردند و سیر شدند، او فرمان داد که آنها آن را به جمعیت دهند.

۵ و هنگامی که جمعیت خوردند و سیر شدند، او به پیروان گفت: بنگرید یک نفر در میان شما مقرر خواهد شد، و به او من قدرت می دهم که او نان را تکه تکه کند و آن را برکت دهد و آن را به مردم کلیسای من دهد، به همه کسانی که ایمان آورند و بنام من تعمید یابند.

۶ و این را شما همواره بکوشید تا انجام دهید، همان گونه که من انجام داده ام، همان گونه که من نان را تکه تکه کرده و آن را برکت داده و آن را به شما داده ام.

۷ و این را شما در به یادآوری بدن من، که من به شما نشان داده ام، انجام دهید. و این گواهی به پدر خواهد بود که شما همواره مرا به یاد دارید. و اگر شما مرا همواره به یاد داشته باشید شما روح مرا همراه خود خواهید داشت.

۸ و چنین گذشت که هنگامی که او این سخنان را گفت، او به پیروانش فرمان داد که آنها از شراب جام بگیرند و از آن بنوشند، و اینکه آنها آن را به جمعیت نیز بدهند که آنها از آن بنوشند.

۹ و چنین گذشت که آنها چنین کردند، و از آن نوشیدند و سیر شدند؛ و آنها از آن به جمعیت دادند، و آنها نوشیدند و آنها سیر شدند.

۱۰ و هنگامی که پیروان این را انجام دادند، عیسی به آنها گفت: برکت یافته هستید برای این چیزی که شما انجام داده اید، زیرا این فرمان های مرا برآورده می کند، و این بر پدر گواهی می دهد که شما خواهان انجام آنچه که من به شما فرمان داده ام هستید.

And this shall ye always do to those who repent and are baptized in my name; and ye shall do it in remembrance of my blood, which I have shed for you, that ye may witness unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And I give unto you a commandment that ye shall do these things. And if ye shall always do these things blessed are ye, for ye are built upon my rock.

But whoso among you shall do more or less than these are not built upon my rock, but are built upon a sandy foundation; and when the rain descends, and the floods come, and the winds blow, and beat upon them, they shall fall, and the gates of hell are ready open to receive them.

Therefore blessed are ye if ye shall keep my commandments, which the Father hath commanded me that I should give unto you.

Verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always, lest ye be tempted by the devil, and ye be led away captive by him.

And as I have prayed among you even so shall ye pray in my church, among my people who do repent and are baptized in my name. Behold I am the light; I have set an example for you.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto his disciples, he turned again unto the multitude and said unto them:

Behold, verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always lest ye enter into temptation; for Satan desireth to have you, that he may sift you as wheat.

Therefore ye must always pray unto the Father in my name;

And whatsoever ye shall ask the Father in my name, which is right, believing that ye shall receive, behold it shall be given unto you.

Pray in your families unto the Father, always in my name, that your wives and your children may be blessed.

۱۱ و این را شما همواره برای کسانی که توبه می کنند و بنام من تعمیم می یابند انجام دهید؛ و شما این را به یاد خونم که برای شما ریخته ام انجام دهید، که شما بر پدر گواهی دهید که شما همواره مرا به یاد دارید. و اگر شما مرا همواره به یاد داشته باشید شما روح مرا همراه خود خواهید داشت.

۱۲ و من فرمانی به شما می دهم که شما این چیزها را انجام دهید. اگر شما این چیزها را همواره انجام دهید برکت یافته هستید، زیرا شما بر صخره من بنا شده اید.

۱۳ ولی هر کسی در میان شما بیشتر یا کمتر از اینها انجام دهد بر صخره ام بنا نشده است، بلکه بر بنیادی شنی بنا شده است؛ و هنگامی که باران ببارد و سیلاب ها جاری شوند، و بادها بوزند و بر آنها بکوبند، آنها فرو خواهند ریخت، و دروازه های دوزخ آماده باز شدن هستند تا آنها را دریافت کنند.

۱۴ بنابراین برکت یافته هستید شما اگر فرمان های مرا، که پدر به من فرمان داده است که من به شما بدهم، نگاه دارید.

۱۵ همانا، همانا، من به شما می گویم، شما باید همواره مراقب باشید و نیایش کنید، مبدا شما از سوی اهریمن و سوسه شوید و بدست او به اسارت برده شوید.

۱۶ و همان گونه که من در میان شما نیایش کرده ام به همان گونه شما در کلیسای من نیایش کنید، در میان مردم من که توبه می کنند و بنام من تعمیم می یابند. بنگرید من نور هستم؛ من سرمشقی برای شما گذاشته ام.

۱۷ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را به پیروانش گفت، او دوباره به سوی جمعیت برگشت و به آنها گفت:

۱۸ بنگرید، همانا، همانا، من به شما می گویم، شما باید همواره مراقب باشید و نیایش کنید که مبدا به سوسه بیفتید؛ زیرا شیطان خواستار است تا شما را داشته باشد که او بتواند شما را مانند گندم غربال کند.

۱۹ بنابراین شما باید همواره بنام من به درگاه پدر نیایش کنید؛

۲۰ و شما هر چیزی را بنام من از پدر بخواهید، که درست باشد، ایمان داشته که شما دریافت می کنید، بنگرید آن به شما داده خواهد شد.

۲۱ در خانواده هایتان؛ همواره بنام من به پدر نیایش کنید، که همسران شما و فرزندان شما برکت یابند.

And behold, ye shall meet together oft; and ye shall not forbid any man from coming unto you when ye shall meet together, but suffer them that they may come unto you and forbid them not;

But ye shall pray for them, and shall not cast them out; and if it so be that they come unto you oft ye shall pray for them unto the Father, in my name.

Therefore, hold up your light that it may shine unto the world. Behold I am the light which ye shall hold up—that which ye have seen me do. Behold ye see that I have prayed unto the Father, and ye all have witnessed.

And ye see that I have commanded that none of you should go away, but rather have commanded that ye should come unto me, that ye might feel and see; even so shall ye do unto the world; and whosoever breaketh this commandment suffereth himself to be led into temptation.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he turned his eyes again upon the disciples whom he had chosen, and said unto them:

Behold verily, verily, I say unto you, I give unto you another commandment, and then I must go unto my Father that I may fulfil other commandments which he hath given me.

And now behold, this is the commandment which I give unto you, that ye shall not suffer any one knowingly to partake of my flesh and blood unworthily, when ye shall minister it;

For whoso eateth and drinketh my flesh and blood unworthily eateth and drinketh damnation to his soul; therefore if ye know that a man is unworthy to eat and drink of my flesh and blood ye shall forbid him.

Nevertheless, ye shall not cast him out from among you, but ye shall minister unto him and shall pray for him unto the Father, in my name; and if it so be that he repenteth and is baptized in my name, then shall ye receive him, and shall minister unto him of my flesh and blood.

But if he repent not he shall not be numbered among my people, that he may not destroy my people, for behold I know my sheep, and they are numbered.

۲۲ و بنگرید، با همدیگر بسیار دیدار کنید؛ و هنگامی که با همدیگر دیدار می کنید کسی را از آمدن به نزد شما منع نکنید، بلکه آنها را روا دارید که آنها به نزد شما بیایند و آنها را منع نکنید؛

۲۳ بلکه برای آنها نیایش کنید، و آنها را بیرون نیندازید؛ و اگر چنین شود که آنها بسیار به نزد شما آیند بنام من برای آنها به پدر نیایش کنید.

۲۴ بنابراین، نورتان را بالا نگاه دارید که بر جهان بدرخشد. بنگرید من نوری هستم که شما بالا نگه می دارید— آن چیزی که شما دیده اید من انجام می دهم. بنگرید شما می بینید که من به پدر نیایش کرده ام، و شما همه مشاهده کرده اید.

۲۵ و شما می بینید که من فرمان داده ام که هیچ کدام از شما دور نشود، بلکه بجای آن فرمان داده ام که شما به سوی من آیید، که بتوانید احساس کنید و ببینید؛ همان گونه بر جهان کنید؛ و هر کسی که این فرمان را بشکند به خود روا می دارد تا به سوی وسوسه کشیده شود.

۲۶ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت، او دوباره چشمانش را بر پیروانی که او برگزیده بود برگرداند، و به آنها گفت:

۲۷ بنگرید همانا، همانا، من به شما می گویم، من به شما فرمان دیگری می دهم، و آنگاه من باید به نزد پدرم بروم که من فرمان های دیگری که او به من داده است را برآورده سازم.

۲۸ و اینک بنگرید، این فرمانی است که من به شما می دهم، که روا ندارید هیچ کسی که می دانید ناشایسته است از بدن و خون من، هنگامی که آن را برکت می دهید، میل کند؛

۲۹ زیرا هر کسی که ناشایسته بوده از بدن من بخورد و از خون من بنوشد نفرین را بر روانش خورده و نوشیده است؛ بنابراین اگر شما می دانید که آدمی ناشایسته است تا از بدن من بخورد و از خون من بنوشد او را منع کنید.

۳۰ با این وجود، او را از میان خودتان بیرون نیندازید، بلکه به او خدمت کنید و برای او به پدر، بنام من نیایش کنید؛ و اگر چنین شود که او توبه کند و بنام من تعمید یابد، آنگاه او را بپذیرید، به او از بدنم و خونم دهید.

۳۱ ولی اگر او توبه نکند او در میان مردم من شمرده نخواهد شد، که او نتواند مردم مرا نابود کند، زیرا بنگرید من گوسفندانم را می شناسم و آنها شمرده شده اند.

Nevertheless, ye shall not cast him out of your synagogues, or your places of worship, for unto such shall ye continue to minister; for ye know not but what they will return and repent, and come unto me with full purpose of heart, and I shall heal them; and ye shall be the means of bringing salvation unto them.

Therefore, keep these sayings which I have commanded you that ye come not under condemnation; for wo unto him whom the Father condemneth.

And I give you these commandments because of the disputations which have been among you. And blessed are ye if ye have no disputations among you.

And now I go unto the Father, because it is expedient that I should go unto the Father for your sakes.

And it came to pass that when Jesus had made an end of these sayings, he touched with his hand the disciples whom he had chosen, one by one, even until he had touched them all, and spake unto them as he touched them.

And the multitude heard not the words which he spake, therefore they did not bear record; but the disciples bare record that he gave them power to give the Holy Ghost. And I will show unto you hereafter that this record is true.

And it came to pass that when Jesus had touched them all, there came a cloud and overshadowed the multitude that they could not see Jesus.

And while they were overshadowed he departed from them, and ascended into heaven. And the disciples saw and did bear record that he ascended again into heaven.

۳۲ با این وجود، او را از کنیسه هایتان، یا از پرستشگاه هایتان، بیرون نیاندازید، زیرا به چنین کسانی شما می بایستی به خدمت کردن ادامه دهید؛ زیرا شما نمی دانید شاید که آنها بیایند و توبه کنند، و با هدف کامل دل به سوی من بیایند، و من آنها را شفا خواهم داد؛ و شما وسیله آوردن رستگاری به آنها خواهید بود.

۳۳ بنابراین، این چیزهایی که من به شما فرمان داده ام را انجام دهید که محکوم نشوید؛ زیرا وای بر او که پدر او را محکوم کند.

۳۴ و من به سبب جر و بحث هایی که در میان شما بوده است به شما این فرمان ها را می دهم. و برکت یافته هستید شما اگر هیچ جر و بحثی در میان شما نباشد.

۳۵ و اینک من به نزد پدر می روم، برای اینکه برای خاطر شما لازم است که من به نزد پدر بروم.

۳۶ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی به این گفته ها پایان داد، او پیروانی که برگزیده بود را یکی یکی، با دستش لمس کرد تا اینکه او همه آنها را لمس کرد، و همچنان که آنها را لمس می کرد به آنها سخن می گفت.

۳۷ و جمعیت سخنانی که او گفت را نشنیدند، بنابراین آنها گواهی ندادند؛ ولی پیروان شهادت دادند که او به آنها قدرت عطا کردن روح القدس را عطا کرد. و من پس از این به شما نشان خواهم داد که این شهادت درست است.

۳۸ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی همه آنها را لمس کرد، ابری آمد و بر جمعیت سایه افکند که آنها نتوانستند عیسی را ببینند.

۳۹ و در حالیکه ابر بر آنها سایه افکنده بود او از پیش آنها روانه شد، و بالا به آسمان رفت. و پیروان دیدند و شهادت دادند که او دوباره بالا به آسمان رفت.

3 Nephi 19

And now it came to pass that when Jesus had ascended into heaven, the multitude did disperse, and every man did take his wife and his children and did return to his own home.

And it was noised abroad among the people immediately, before it was yet dark, that the multitude had seen Jesus, and that he had ministered unto them, and that he would also show himself on the morrow unto the multitude.

Yea, and even all the night it was noised abroad concerning Jesus; and insomuch did they send forth unto the people that there were many, yea, an exceedingly great number, did labor exceedingly all that night, that they might be on the morrow in the place where Jesus should show himself unto the multitude.

And it came to pass that on the morrow, when the multitude was gathered together, behold, Nephi and his brother whom he had raised from the dead, whose name was Timothy, and also his son, whose name was Jonas, and also Mathoni, and Mathonihah, his brother, and Kumen, and Kumenonhi, and Jeremiah, and Shemnon, and Jonas, and Zedekiah, and Isaiah—now these were the names of the disciples whom Jesus had chosen—and it came to pass that they went forth and stood in the midst of the multitude.

And behold, the multitude was so great that they did cause that they should be separated into twelve bodies.

And the twelve did teach the multitude; and behold, they did cause that the multitude should kneel down upon the face of the earth, and should pray unto the Father in the name of Jesus.

And the disciples did pray unto the Father also in the name of Jesus. And it came to pass that they arose and ministered unto the people.

And when they had ministered those same words which Jesus had spoken—nothing varying from the words which Jesus had spoken—behold, they knelt again and prayed to the Father in the name of Jesus.

۳ نیفای ۱۹

۱ و اینک چنین گذشت هنگامی که عیسی بالا به آسمان رفت، جمعیت پراکنده شد، و هر مردی زنش و فرزندانش را برداشت و به خانه خودش بازگشت.

۲ و پیش از آنکه تاریک شود، بیدرنگ سر و صدایی در میان مردم بلند شد که جمعیت عیسی را دیده اند، و اینکه او آنها را تعلیم داده است و اینکه او خودش را فردایش به جمعیت نشان خواهد داد.

۳ آری، و حتی همه شب درباره عیسی سر و صدا بلند بود؛ و آنها به مردمی که تعدادشان زیاد بود فرستادگانی فرستادند، آری، تعداد بی اندازه زیادی، همه شب بی اندازه زحمت کشیدند که آنها بتوانند فردایش در جایی باشند که عیسی خودش را به جمعیت نشان می دهد.

۴ و چنین گذشت که فردایش، هنگامی که جمعیت گرد هم آمدند، بنگرید، نیفای و برادرش کسی را که او از مرگ برخیزانده بود که نامش تیموتاؤس بود، و نیز پسرش که نامش یونس بود، و نیز متنونی و متنونیا برادرش، و کومین و کومونوچی، و ارمیا و شمنون، و یونس و صدقیا و اشعیا — اینک اینها نام های پیروانی بودند که عیسی برگزیده بود — و چنین گذشت که آنها پیش رفتند و در میان جمعیت ایستادند.

۵ و بنگرید، جمعیت چنان زیاد بود که آنان واداشتند که آنها به دوازده گروه تقسیم شوند.

۶ و آن دوازده تن جمعیت را آموزش دادند؛ و بنگرید، آنان واداشتند که جمعیت بر روی زمین زانو بزنند، و بنام مسیح به درگاه پدر نیایش کنند.

۷ و پیروان نیز بنام عیسی به درگاه پدر نیایش کردند. و چنین گذشت که آنان برخاستند و به مردم تعلیم دادند.

۸ و هنگامی که آنها همان سخنانی که عیسی گفته بود را تعلیم دادند — بی هیچ کم و کاستی از سخنانی که عیسی گفته بود — بنگرید، آنها دوباره زانو زدند و بنام عیسی به پدر نیایش کردند.

And they did pray for that which they most desired; and they desired that the Holy Ghost should be given unto them.

And when they had thus prayed they went down unto the water's edge, and the multitude followed them.

And it came to pass that Nephi went down into the water and was baptized.

And he came up out of the water and began to baptize. And he baptized all those whom Jesus had chosen.

And it came to pass when they were all baptized and had come up out of the water, the Holy Ghost did fall upon them, and they were filled with the Holy Ghost and with fire.

And behold, they were encircled about as if it were by fire; and it came down from heaven, and the multitude did witness it, and did bear record; and angels did come down out of heaven and did minister unto them.

And it came to pass that while the angels were ministering unto the disciples, behold, Jesus came and stood in the midst and ministered unto them.

And it came to pass that he spake unto the multitude, and commanded them that they should kneel down again upon the earth, and also that his disciples should kneel down upon the earth.

And it came to pass that when they had all knelt down upon the earth, he commanded his disciples that they should pray.

And behold, they began to pray; and they did pray unto Jesus, calling him their Lord and their God.

And it came to pass that Jesus departed out of the midst of them, and went a little way off from them and bowed himself to the earth, and he said:

Father, I thank thee that thou hast given the Holy Ghost unto these whom I have chosen; and it is because of their belief in me that I have chosen them out of the world.

Father, I pray thee that thou wilt give the Holy Ghost unto all them that shall believe in their words.

۹ و آنها برای آنچه که بیشترین خواسته را داشتند نیایش کردند؛ و آنها خواستار شدند که روح القدس به آنها عطا شود.

۱۰ و هنگامی که آنها بدین گونه نیایش کردند آنها پایین به کنار آب رفتند و جمعیت آنها را دنبال کردند.

۱۱ و چنین گذشت که نیفای پایین به درون آب رفت و تعمید یافت.

۱۲ و او از آب بیرون آمد و شروع به تعمید دادن نمود. و او همه کسانی که عیسی برگزیده بود را تعمید داد.

۱۳ و چنین گذشت هنگامی که آنها همه تعمید یافتند و از آب بیرون آمدند، روح القدس بر آنها فرود آمد و آنها آکنده از روح القدس و آتش شدند.

۱۴ و بنگرید، آنها گویی با آتش فراگرفته شدند؛ و آن از آسمان پایین آمد، و جمعیت آن را شاهد بودند و شهادت دادند؛ و فرشتگان از آسمان پایین آمدند و به آنها تعلیم دادند.

۱۵ و چنین گذشت که در حالیکه فرشتگان به آن پیروان تعلیم می دادند، بنگرید، عیسی آمد و در میان ایستاد و به آنها تعلیم داد.

۱۶ و چنین گذشت که او به جمعیت سخن گفت، و به آنها فرمان داد که آنها دوباره بر زمین زانو زنند، و اینکه پیروانش نیز بر زمین زانو زنند.

۱۷ و چنین گذشت که هنگامی که آنها همه بر زمین زانو زدند، او به پیروانش فرمان داد که آنها نیایش کنند.

۱۸ و بنگرید، آنها شروع به نیایش کردند؛ و آنها به درگاه عیسی نیایش کردند، او را سرورشان و خدایشان خواندند.

۱۹ و چنین گذشت که عیسی از میان آنها راهی شد، و کمی از آنها دور شد و خودش را بر زمین خم کرد، و او گفت:

۲۰ پدر، من از تو سپاسگزارم که تو به اینهایی که من برگزیده ام روح القدس را عطا کرده ای؛ و این به سبب ایمان آنها در من است که من آنها را از جهان برگزیده ام.

۲۱ پدر، من به درگاه تو نیایش می کنم که تو روح القدس را به همه آنهايي که به سخنانشان ایمان آورند عطا کنی.

Father, thou hast given them the Holy Ghost because they believe in me; and thou seest that they believe in me because thou hearest them, and they pray unto me; and they pray unto me because I am with them.

And now Father, I pray unto thee for them, and also for all those who shall believe on their words, that they may believe in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one.

And it came to pass that when Jesus had thus prayed unto the Father, he came unto his disciples, and behold, they did still continue, without ceasing, to pray unto him; and they did not multiply many words, for it was given unto them what they should pray, and they were filled with desire.

And it came to pass that Jesus blessed them as they did pray unto him; and his countenance did smile upon them, and the light of his countenance did shine upon them, and behold they were as white as the countenance and also the garments of Jesus; and behold the whiteness thereof did exceed all the whiteness, yea, even there could be nothing upon earth so white as the whiteness thereof.

And Jesus said unto them: Pray on; nevertheless they did not cease to pray.

And he turned from them again, and went a little way off and bowed himself to the earth; and he prayed again unto the Father, saying:

Father, I thank thee that thou hast purified those whom I have chosen, because of their faith, and I pray for them, and also for them who shall believe on their words, that they may be purified in me, through faith on their words, even as they are purified in me.

Father, I pray not for the world, but for those whom thou hast given me out of the world, because of their faith, that they may be purified in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one, that I may be glorified in them.

And when Jesus had spoken these words he came again unto his disciples; and behold they did pray steadfastly, without ceasing, unto him; and he did smile upon them again; and behold they were white, even as Jesus.

۲۲ پدر، تو به آنها روح القدس را عطا کرده ای برای اینکه آنها به من ایمان دارند؛ و تو می بینی که آنها به من ایمان دارند برای اینکه تو آنها را می شنوی، و آنها به درگاه من نیایش می کنند؛ و آنها به درگاه من نیایش می کنند برای اینکه من با آنها هستم.

۲۳ و اینک پدر، من برای آنان به درگاه تو نیایش می کنم، و نیز برای همه کسانی که بر سخنان آنان ایمان آورند، که آنها به من ایمان آورند که من در آنها باشم چنان که تو، پدر، در من هستی که ما یکی شویم.

۲۴ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی بدین گونه به درگاه پدر نیایش کرد، او به نزد پیروانش آمد، و بنگرید، آنان هنوز هم، بدون باز ایستادن به نیایش به درگاه او ادامه دادند؛ و آنان سخنان بسیاری را اضافه نکردند، زیرا به آنان چیزی که می بایستی نیایش کنند داده شده بود، و آنان آکنده از آرزو بودند.

۲۵ و چنین گذشت که در حالیکه آنها به درگاه او نیایش می کردند عیسی آنها را برکت داد؛ و چهره اش بر آنها لبخند زد، و نور چهره اش بر آنها درخشید، و بنگرید آنها به همان اندازه چهره و نیز جامه های عیسی سپید شدند؛ و بنگرید سپیدی آنها از همه سپیدی ها افزون بود؛ آری، حتی هیچ چیزی بر زمین چنان سپید نبود که بتواند به سپیدی آنها باشد.

۲۶ و عیسی به آنها گفت: به نیایش ادامه دهید؛ از این رو آنها از نیایش کردن باز نایستادند.

۲۷ و او دوباره از پیش آنها برگشت، و کمی دور شد و خودش را بر زمین خم کرد؛ دوباره به درگاه پدر نیایش کرد، گفتا:

۲۸ پدر، من از تو سپاسگزارم که تو کسانی که من برگزیده ام را به سبب ایمانشان پاک نموده ای، و من برای آنها نیایش می کنم، و نیز برای آنهایی که به سخنان آنان ایمان آورند، که آنها از راه ایمان به سخنان آنان، در من پاک شوند، همان گونه که آنان در من پاک شده اند.

۲۹ پدر، من برای جهان نیایش نمی کنم، بلکه برای کسانی که تو از جهان، به سبب ایمانشان به من داده ای، که آنها در من پاک شوند، که من در آنها باشم همان گونه که تو، پدر، در من هستی که ما یکی شویم، که من در آنها شکوه یابم.

۳۰ و هنگامی که عیسی این سخنان را گفت او دوباره به نزد پیروانش آمد؛ و بنگرید آنها با استواری، بدون باز ایستادن، به درگاه او نیایش کردند؛ و او دوباره بر آنها لبخند زد؛ و بنگرید آنها سپید بودند، همان گونه که عیسی بود.

And it came to pass that he went again a little way off and prayed unto the Father;

And tongue cannot speak the words which he prayed, neither can be written by man the words which he prayed.

And the multitude did hear and do bear record; and their hearts were open and they did understand in their hearts the words which he prayed.

Nevertheless, so great and marvelous were the words which he prayed that they cannot be written, neither can they be uttered by man.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying he came again to the disciples, and said unto them: So great faith have I never seen among all the Jews; wherefore I could not show unto them so great miracles, because of their unbelief.

Verily I say unto you, there are none of them that have seen so great things as ye have seen; neither have they heard so great things as ye have heard.

۳۱ و چنین گذشت که او دوباره کمی دور شد و به درگاه پدر نیایش کرد؛

۳۲ و نه سخنانی که او نیایش کرد را زبان می تواند بگوید، نه سخنانی که او نیایش کرد می تواند از سوی یک انسان نوشته شود.

۳۳ و جمعیت شنیدند و شهادت دادند؛ و دل هایشان باز بود و آنها در دل هایشان سخنانی که او نیایش کرد را فهمیدند.

۳۴ با این وجود، چنان بزرگ و شگفت انگیز بودند سخنانی که او نیایش کرد که آنها نه می توانند نوشته شوند، نه آنها می توانند از سوی انسان بیان شوند.

۳۵ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی به نیایش کردن پایان داد او دوباره به نزد پیروانش آمد، و به آنها گفت: چنین ایمان بزرگی را من در میان یهودیان هرگز ندیده ام؛ از این رو، به سبب بی ایمانیشان، من نمی توانستم به آنها چنین معجزه های بزرگی را نشان دهم.

۳۶ همانا من به شما می گویم، هیچ کدام از آنها نیست که چنین چیزهای بزرگی را، آن گونه که شما دیده اید، دیده باشد؛ نه آنها چنین چیزهای بزرگی را آن گونه که شما شنیده اید را شنیده اند.

3 Nephi 20

And it came to pass that he commanded the multitude that they should cease to pray, and also his disciples. And he commanded them that they should not cease to pray in their hearts.

And he commanded them that they should arise and stand up upon their feet. And they arose up and stood upon their feet.

And it came to pass that he brake bread again and blessed it, and gave to the disciples to eat.

And when they had eaten he commanded them that they should break bread, and give unto the multitude.

And when they had given unto the multitude he also gave them wine to drink, and commanded them that they should give unto the multitude.

Now, there had been no bread, neither wine, brought by the disciples, neither by the multitude;

But he truly gave unto them bread to eat, and also wine to drink.

And he said unto them: He that eateth this bread eateth of my body to his soul; and he that drinketh of this wine drinketh of my blood to his soul; and his soul shall never hunger nor thirst, but shall be filled.

Now, when the multitude had all eaten and drunk, behold, they were filled with the Spirit; and they did cry out with one voice, and gave glory to Jesus, whom they both saw and heard.

And it came to pass that when they had all given glory unto Jesus, he said unto them: Behold now I finish the commandment which the Father hath commanded me concerning this people, who are a remnant of the house of Israel.

Ye remember that I spake unto you, and said that when the words of Isaiah should be fulfilled—behold they are written, ye have them before you, therefore search them—

And verily, verily, I say unto you, that when they shall be fulfilled then is the fulfilling of the covenant which the Father hath made unto his people, O house of Israel.

۳ نیفای ۲۰

۱ و چنین گذشت که او به جمعیت و همچنین به پیروانش فرمان داد که آنها از نیایش باز ایستند. و او به آنها فرمان داد که آنها در دل هایشان از نیایش کردن باز نایستند.

۲ و او به آنها فرمان داد که آنها برخیزند و روی پاهایشان بایستند. و آنها برخاستند و روی پاهایشان ایستادند.

۳ و چنین گذشت که او نان را دوباره تکه تکه کرد و آن را برکت داد و به پیروانش داد تا بخورند.

۴ و هنگامی که آنها خوردند او به آنها فرمان داد که آنها نان را تکه تکه کنند، و به جمعیت بدهند.

۵ و هنگامی که آنها به جمعیت نان دادند او به آنها شراب نیز داد تا بنوشند، و به آنها فرمان داد که آنها به جمعیت نیز بدهند.

۶ اینک، نه نانی، نه شرابی، از سوی پیروان، یا از سوی جمعیت آورده شده بود؛

۷ ولی او برآستی به آنها نان داد تا بخورند، و نیز شراب داد تا بنوشند.

۸ و او به آنها گفت: او که از این نان می خورد از بدن من بر روانش می خورد؛ و او که از این شراب می نوشد از خون من بر روانش می نوشد؛ و روانش هرگز نه گرسنه خواهد شد نه تشنه، بلکه او سیر خواهد بود.

۹ اینک، هنگامی که جمعیت همه خوردند و نوشیدند، آنها آکنده از روح مقدس شدند؛ و آنها یکصدا فریاد برآوردند، و عیسی را ستایش کردند، کسی که آنها هم دیدند و هم شنیدند.

۱۰ و چنین گذشت که هنگامی که آنها همه عیسی را ستایش کردند، او به آنها گفت: بنگرید اینک من فرمانی که پدر درباره این مردم، که بازمانده ای از خاندان اسرائیل هستند، به من فرمان داده است را تمام می کنم.

۱۱ شما به یاد می آورید که من به شما سخن گفتم، و گفتم که هنگامی که سخنان اشعیا برآورده گردند — بنگرید آنها نوشته شده اند، شما آنها را در پیش خود دارید، بنابراین آنها را بررسی کنید —

۱۲ و همانا، همانا، من به شما می گویم، که هنگامی که آنها برآورده شوند آن زمان برآورده شدن پیمانی است که پدر با مردمش بسته است، ای خاندان اسرائیل.

And then shall the remnants, which shall be scattered abroad upon the face of the earth, be gathered in from the east and from the west, and from the south and from the north; and they shall be brought to the knowledge of the Lord their God, who hath redeemed them.

And the Father hath commanded me that I should give unto you this land, for your inheritance.

And I say unto you, that if the Gentiles do not repent after the blessing which they shall receive, after they have scattered my people—

Then shall ye, who are a remnant of the house of Jacob, go forth among them; and ye shall be in the midst of them who shall be many; and ye shall be among them as a lion among the beasts of the forest, and as a young lion among the flocks of sheep, who, if he goeth through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Thy hand shall be lifted up upon thine adversaries, and all thine enemies shall be cut off.

And I will gather my people together as a man gathereth his sheaves into the floor.

For I will make my people with whom the Father hath covenanted, yea, I will make thy horn iron, and I will make thy hoofs brass. And thou shalt beat in pieces many people; and I will consecrate their gain unto the Lord, and their substance unto the Lord of the whole earth. And behold, I am he who doeth it.

And it shall come to pass, saith the Father, that the sword of my justice shall hang over them at that day; and except they repent it shall fall upon them, saith the Father, yea, even upon all the nations of the Gentiles.

And it shall come to pass that I will establish my people, O house of Israel.

And behold, this people will I establish in this land, unto the fulfilling of the covenant which I made with your father Jacob; and it shall be a New Jerusalem. And the powers of heaven shall be in the midst of this people; yea, even I will be in the midst of you.

۱۳ و آنگاه بازماندگانی که بر روی زمین پراکنده خواهند شد، از شرق و از غرب، از جنوب و از شمال، گرد آورده خواهند شد؛ و آنها به دانش سرور خدایشان، که آنها را باز خرید کرده است، آورده خواهند شد.

۱۴ و پدر به من فرمان داده است که من به شما این سرزمین را، برای میراثتان، عطا کنم.

۱۵ و من به شما می گویم، که اگر غیریهودیان پس از برکتی که آنها دریافت خواهند کرد، پس از اینکه آنها مردم مرا پراکنده کردند، توبه نکنند —

۱۶ آنگاه شما که بازمانده خاندان یعقوب هستید، به میان آنها بروید؛ و شما در میان آنها خواهید بود که بسیار خواهند بود؛ و شما همچون شیری در میان جانوران جنگل، و مانند شیری جوان در میان گله گوسفندان خواهید بود که اگر به میان آنها برود هم لگد مال می کند هم تکه پاره می کند، و هیچ کسی نمی تواند آنها را رهایی دهد.

۱۷ دست تو بر دشمنان تو بلند خواهد شد، و همه دشمنان از بین خواهند رفت.

۱۸ و من همان گونه که مردی خرمن هایش را در خرمنگاه گرد می آورد مردم را گرد هم خواهم آورد.

۱۹ زیرا من برای مردمم که پدر با آنها پیمان بسته است، آری، من شاخ تو را آهنین خواهم ساخت، و من سم های تو را برنجین خواهم ساخت. و تو مردم بسیاری را خرد و خمیر خواهی کرد؛ و من دست آوردشان را بر سرور، و داراییشان از تمامی زمین را بر سرور تخصیص خواهم داد. و بنگرید، من آنم که این کار را می کند.

۲۰ و چنین خواهد گذشت، پدر می گوید، که شمشیر دادگری من در آن روز بر آنها آویزان خواهد شد؛ و جز اینکه آنها توبه کنند این بر آنها فرود خواهد آمد، پدر می گوید، آری، حتی بر همه ملت های غیریهود.

۲۱ و چنین خواهد گذشت که من مردمم را برقرار خواهم کرد، ای خاندان اسرائیل.

۲۲ و بنگرید، این مردم را من در این سرزمین برقرار خواهم کرد، تا پیمانی که من با پدرتان یعقوب بسته ام بر آورده شود؛ و آن اورشلیم نو خواهد بود. و قدرت های بهشت در میان این مردم خواهند بود؛ آری، حتی من در میان شما خواهم بود.

Behold, I am he of whom Moses spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that every soul who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

Verily I say unto you, yea, and all the prophets from Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have testified of me.

And behold, ye are the children of the prophets; and ye are of the house of Israel; and ye are of the covenant which the Father made with your fathers, saying unto Abraham: And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

The Father having raised me up unto you first, and sent me to bless you in turning away every one of you from his iniquities; and this because ye are the children of the covenant—

And after that ye were blessed then fulfilleth the Father the covenant which he made with Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed—unto the pouring out of the Holy Ghost through me upon the Gentiles, which blessing upon the Gentiles shall make them mighty above all, unto the scattering of my people, O house of Israel.

And they shall be a scourge unto the people of this land. Nevertheless, when they shall have received the fulness of my gospel, then if they shall harden their hearts against me I will return their iniquities upon their own heads, saith the Father.

And I will remember the covenant which I have made with my people; and I have covenanted with them that I would gather them together in mine own due time, that I would give unto them again the land of their fathers for their inheritance, which is the land of Jerusalem, which is the promised land unto them forever, saith the Father.

And it shall come to pass that the time cometh, when the fulness of my gospel shall be preached unto them;

And they shall believe in me, that I am Jesus Christ, the Son of God, and shall pray unto the Father in my name.

۲۳ بنگرید، من آنم که موسی درباره اش سخن گفت، گفتا: پیامبری سرور خدا از برادرانتان، همانند من، بر شما برمی خیزاند؛ او را شما در همه چیزها هر چه که او به شما بگوید خواهید شنید. و چنین خواهد گذشت که هر روانی که آن پیامبر را نشنود از میان مردم بریده خواهد شد.

۲۴ همانا من به شما می گویم، آری، و همه پیامبران از سموئیل و کسانی که به دنبال او آمدند، همه کسانی که سخن گفته اند، از من گواهی داده اند.

۲۵ و بنگرید، شما فرزندان پیامبران هستید؛ و شما از خاندان اسرائیل هستید؛ و شما از پیمانی هستید که پدر با پدران شما بست، به ابراهیم گفت: و در نوادگان تو همه اقوام زمین برکت خواهند یافت.

۲۶ پدر مرا نخست نزد شما برخیزانده، و مرا فرستاد تا شما را برکت دهم در برگرداندن هر کدام از شما از نابکاری هایش؛ و این برای این است که شما فرزندان آن پیمان هستید —

۲۷ و پس از اینکه شما برکت یافتید آنگاه پیمانی که پدر با ابراهیم بست برآورده می شود، گفتا: در نوادگان تو همه اقوام زمین برکت خواهند یافت — به برون ریختن روح القدس از راه من به غیریهودیان، که برکت بر غیریهودیان آنها را فراتر از همه توانا خواهد ساخت، به پراکنده کردن مردم من، ای خاندان اسرائیل.

۲۸ و آنها تازیانه ای بر مردم این سرزمین خواهند بود. با این وجود، هنگامی که آنها کمال مزده مرا دریافت نمایند، آنگاه اگر آنها دل هایشان را علیه من سخت گردانند من نابکاری هایشان را بر سر خودشان برخواهم گرداند، پدر می گوید.

۲۹ و من پیمانی که من با مردمم بسته ام را به یاد خواهم آورد؛ و من با آنها پیمان بسته ام که من آنها را در زمان مناسب خودم گرد هم خواهم آورد، پدر می گوید، که من دوباره به آنها سرزمین پدرانشان را، که سرزمین اورشلیم است، که برای همیشه سرزمین موعود برای آنها است، برای میراثشان عطا خواهم کرد.

۳۰ و چنین خواهد گذشت که آن زمان می آید، هنگامی که کمال مزده من بر آنها موعظه شود؛

۳۱ و آنها به من ایمان خواهند آورد، که من عیسی مسیح، پسر خدا هستم، و بنام من به درگاه پدر نیایش خواهند کرد.

Then shall their watchmen lift up their voice, and with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye.

Then will the Father gather them together again, and give unto them Jerusalem for the land of their inheritance.

Then shall they break forth into joy—Sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Father hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Father hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of the Father; and the Father and I are one.

And then shall be brought to pass that which is written: Awake, awake again, and put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city, for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

For thus saith the Lord: Ye have sold yourselves for naught, and ye shall be redeemed without money.

Verily, verily, I say unto you, that my people shall know my name; yea, in that day they shall know that I am he that doth speak.

And then shall they say: How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings unto them, that publisheth peace; that bringeth good tidings unto them of good, that publisheth salvation; that saith unto Zion: Thy God reigneth!

And then shall a cry go forth: Depart ye, depart ye, go ye out from thence, touch not that which is unclean; go ye out of the midst of her; be ye clean that bear the vessels of the Lord.

For ye shall not go out with haste nor go by flight; for the Lord will go before you, and the God of Israel shall be your rearward.

Behold, my servant shall deal prudently; he shall be exalted and extolled and be very high.

۳۲ آنگاه نگهبانان آنها صدای خود را بلند خواهند کرد، و آنها یکصدا خواهند خواند؛ زیرا آنها با چشم خود خواهند دید.

۳۳ آنگاه پدر آنها را دوباره گرد هم خواهد آورد، و به آنها اورشلیم را برای سرزمین میراثیشان عطا خواهد کرد.

۳۴ آنگاه آنها شادی خواهند کرد — با همدیگر سرود بخوانید، شما ای جاهای ویرانه اورشلیم؛ زیرا پدر مردمش را تسلی داده است، او اورشلیم را بازخرید کرده است.

۳۵ پدر بازوی مقدّسش را در چشمان همه ملت ها نشان داده است؛ و همه گوشه های زمین رستگاری پدر را خواهند دید؛ و پدر و من یکی هستیم.

۳۶ و آنگاه آنچه که نوشته شده است زُخ خواهد داد: بیدار شو، دوباره بیدار شو، و نیرویت را برتن کن، ای صهیون؛ جامه های زیبایت را برتن کن، ای اورشلیم، شهر مقدّس، زیرا از این پس دیگر ختنه نشده و ناپاک به تو وارد نخواهد شد.

۳۷ خودت را از خاک بتکان؛ برخیز، بنشین، ای اورشلیم؛ خودت را از بندهای گردنت آزاد کن، ای دختر اسیر شده صهیون.

۳۸ زیرا بدین گونه سرور می گوید: شما خودتان را به هیچ فروخته اید، و شما بدون پول بازخرید خواهید شد.

۳۹ همانا، همانا، من به شما می گویم، که مردم نام مرا خواهند شناخت؛ آری، در آن روز آنها خواهند فهمید که من آنم که سخن می گوید.

۴۰ و آنگاه آنها خواهند گفت: چه زیباست بر کوه ها پاهای او که نوید خوش را بر آنها می آورد، که آرامش را ندا می دهد؛ که نوید خوش نیکی را می آورد؛ که رستگاری را ندا می دهد؛ که به صهیون می گوید: خدای تو فرمانروایی می کند!

۴۱ و آنگاه فریادی بر خواهد خاست: روانه شوید، روانه شوید، و از اینجا بیرون روید، چیزی که ناپاک است را دست نزنید؛ از میان آن بیرون روید؛ شمایی که ظروف سرور را دربر دارید پاک باشید.

۴۲ زیرا شما نه شتابان بیرون خواهید رفت نه گریزان؛ زیرا سرور پیشاپیش شما خواهد رفت، و خدای اسرائیل پشتیبان شما خواهد بود.

۴۳ بنگرید، خدمتگزار من با دانایی رفتار خواهد کرد؛ او بلند مرتبه و ستوده و نامدار خواهد بود.

As many were astonished at thee—his visage was so marred, more than any man, and his form more than the sons of men—

So shall he sprinkle many nations; the kings shall shut their mouths at him, for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

Verily, verily, I say unto you, all these things shall surely come, even as the Father hath commanded me. Then shall this covenant which the Father hath covenanted with his people be fulfilled; and then shall Jerusalem be inhabited again with my people, and it shall be the land of their inheritance.

۴۴ همان گونه که بسیاری از تو شگفت زده شدند — سیمایش چنان تغییر یافته بود، بیشتر از هر آدمی، و شکلش بیشتر از پسران آدمی —

۴۵ همین گونه او بر ملت های بسیاری خواهد بارید؛ پادشاهان دهانشان را در برابر او خواهند بست، زیرا آنچه که به آنها گفته نشده بود را آنها خواهند دید؛ و آنچه که آنها نشنیده بودند را آنها خواهند فهمید.

۴۶ همانا، همانا، من به شما می گویم، همه این چیزها بدرستی خواهند آمد، همان گونه که پدر به من فرمان داده است. آنگاه این پیمانی که پدر با مردمش بسته است برآورده خواهد شد؛ و سپس اورشلیم دوباره با مردم من سکنه خواهد یافت، و آن سرزمین میراثیشان خواهد بود.

3 Nephi 21

And verily I say unto you, I give unto you a sign, that ye may know the time when these things shall be about to take place—that I shall gather in, from their long dispersion, my people, O house of Israel, and shall establish again among them my Zion;

And behold, this is the thing which I will give unto you for a sign—for verily I say unto you that when these things which I declare unto you, and which I shall declare unto you hereafter of myself, and by the power of the Holy Ghost which shall be given unto you of the Father, shall be made known unto the Gentiles that they may know concerning this people who are a remnant of the house of Jacob, and concerning this my people who shall be scattered by them;

Verily, verily, I say unto you, when these things shall be made known unto them of the Father, and shall come forth of the Father, from them unto you;

For it is wisdom in the Father that they should be established in this land, and be set up as a free people by the power of the Father, that these things might come forth from them unto a remnant of your seed, that the covenant of the Father may be fulfilled which he hath covenanted with his people, O house of Israel;

Therefore, when these works and the works which shall be wrought among you hereafter shall come forth from the Gentiles, unto your seed which shall dwindle in unbelief because of iniquity;

For thus it behooveth the Father that it should come forth from the Gentiles, that he may show forth his power unto the Gentiles, for this cause that the Gentiles, if they will not harden their hearts, that they may repent and come unto me and be baptized in my name and know of the true points of my doctrine, that they may be numbered among my people, O house of Israel;

And when these things come to pass that thy seed shall begin to know these things—it shall be a sign unto them, that they may know that the work of the Father hath already commenced unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the people who are of the house of Israel.

۳ نیفای ۲۱

۱ و همانا من به شما می گویم، من به شما نشانه ای خواهم داد که شما آن زمان هنگامی که این چیزها نزدیک به انجام شدن باشند را بشناسید— زمانی که من، مردم را، ای خاندان اسرائیل، پس از پراکنده بودن دراز مدتشان گردآوری کرده و دوباره میانشان صهیون خود را برپا خواهم کرد.

۲ و بنگرید، این چیزی است که من به شما به عنوان نشانه خواهم داد— زیرا همانا من به شما می گویم که هنگامی که این چیزهایی که من به شما اعلام می کنم، و چیزهایی که من به شما پس از این خودم، و با قدرت روح القدس که از پدر داده خواهد شد اعلام خواهم کرد، بر غیریهودیان آشکار خواهد شد که آنها درباره این مردمی که بازمانده خاندان یعقوب هستند، و درباره این مردم که از سوی آنها پراکنده می شوند آگاهی یابند؛

۳ همانا، همانا، من به شما می گویم، هنگامی که این چیزها بر آنها از سوی پدر آشکار شوند، و از سوی پدر، از آنها به سوی شما پیش آیند؛

۴ زیرا این جزدمندی پدر است که آنها در این سرزمین جای گیرند، و با قدرت پدر، مانند مردمی آزاد قرار گیرند، که این چیزها از سوی آنها به بازمانده نوادگان شما پیش آیند، که پیمان پدر که او با مردمش بسته است برآورده گردد، ای خاندان اسرائیل؛

۵ بنابراین، هنگامی که این کارها و کارهایی که پس از این از سوی غیریهودیان در میان شما، بر نوادگان شما که به سبب نابکاری در بی ایمانی فرو خواهند رفت، انجام شوند؛

۶ زیرا بدین گونه خواسته پدر است که آن از سوی غیریهودیان پیش آید، که او قدرتش را بر غیریهودیان نشان دهد، به این دلیل که غیریهودیان، اگر آنها دل هایشان را سخت نکنند، اینکه آنها توبه کنند و به سوی من آیند و بنام من تعمید یابند و از نکات راستین تعلیمات من آگاهی یابند، تا اینکه آنها در میان مردم من شمرده شوند، ای خاندان اسرائیل؛

۷ و هنگامی که این چیزها رخ دهند که نوادگان شما شروع به دانستن این چیزها نمایند— این نشانه ای برای آنها خواهد بود، که آنها بدانند که کار پدر پیشاپیش به برآورده کردن پیمانی آغاز شده است که او با مردمی بسته است که از خاندان اسرائیل هستند.

And when that day shall come, it shall come to pass that kings shall shut their mouths; for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

For in that day, for my sake shall the Father work a work, which shall be a great and a marvelous work among them; and there shall be among them those who will not believe it, although a man shall declare it unto them.

But behold, the life of my servant shall be in my hand; therefore they shall not hurt him, although he shall be marred because of them. Yet I will heal him, for I will show unto them that my wisdom is greater than the cunning of the devil.

Therefore it shall come to pass that whosoever will not believe in my words, who am Jesus Christ, which the Father shall cause him to bring forth unto the Gentiles, and shall give unto him power that he shall bring them forth unto the Gentiles, (it shall be done even as Moses said) they shall be cut off from among my people who are of the covenant.

And my people who are a remnant of Jacob shall be among the Gentiles, yea, in the midst of them as a lion among the beasts of the forest, as a young lion among the flocks of sheep, who, if he go through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Their hand shall be lifted up upon their adversaries, and all their enemies shall be cut off.

Yea, wo be unto the Gentiles except they repent; for it shall come to pass in that day, saith the Father, that I will cut off thy horses out of the midst of thee, and I will destroy thy chariots;

And I will cut off the cities of thy land, and throw down all thy strongholds;

And I will cut off witchcrafts out of thy land, and thou shalt have no more soothsayers;

Thy graven images I will also cut off, and thy standing images out of the midst of thee, and thou shalt no more worship the works of thy hands;

And I will pluck up thy groves out of the midst of thee; so will I destroy thy cities.

۸ و هنگامی که آن روز آید، چنین خواهد گذشت که پادشاهان دهانشان را خواهند بست؛ زیرا آنچه که به آنها گفته نشده بود را آنها خواهند دید؛ و آنچه که آنها نشنیده بودند را آنها خواهند فهمید.

۹ زیرا در آن روز، برای خاطر من پدر کاری انجام خواهد داد که در میان آنها کاری بزرگ و شگفت انگیز خواهد بود؛ و در میان آنها کسانی خواهند بود که با اینکه مردی این را به آنها اعلام خواهد کرد، آن را باور نخواهند کرد.

۱۰ ولی بنگرید، زندگی خدمتگزار من در دست من خواهد بود؛ از این رو، گر چه به سبب آنها سیمایش تغییر می یابد، آنها به او آزار نخواهند رساند. با این حال من او را شفا خواهم داد، زیرا من به آنها نشان خواهم داد که خردمندی من از حیله گری اهریمن بزرگتر است.

۱۱ بنابراین چنین خواهد گذشت که هر کسی که به سخنان من، که عیسی مسیح هستم، ایمان نیاورد، که پدر او را وادار خواهد کرد تا بر غیریهودیان پیش آید، و به او قدرت خواهد داد که او آنها را به نزد غیریهودیان آورد، (همان گونه که موسی گفت انجام خواهد شد) آنها از میان مردم من که پیمان بسته هستند بریده خواهند شد.

۱۲ و مردم من که بازمانده یعقوب هستند در میان غیریهودیان خواهند بود، آری، در میان آنها همچون شیری که در میان جانوران جنگل است، همچون شیر جوانی در میان گله های گوسفند، کسی که، اگر او از میان آنها گذر کند هم لگدمال می کند و هم تکه پاره می کند، و هیچ کسی نمی تواند رهایی یابد.

۱۳ دست آنها بر سر دشمنانشان بلند خواهد شد، و همه دشمنانشان از بین خواهند رفت.

۱۴ آری، وای بر غیریهودیان مگر اینکه آنها توبه کنند؛ زیرا چنین خواهد گذشت در آن روز، پدر می گوید، که من اسب های شما را از میانتان از بین خواهم برد، و من ارابه های شما را نابود خواهم کرد؛

۱۵ و من شهرهای سرزمینت را از بین خواهم برد، و همه دژهایت را فرو خواهم ریخت؛

۱۶ و من جادوگری را از سرزمینت بیرون خواهم برد، و تو دیگر فالگیرانی نخواهی داشت؛

۱۷ نگاره های تراشیده شده و نگاره های ایستاده در میانت را نیز من از بین خواهم برد، و تو دیگر کارهای دستان خودت را پرستش نخواهی کرد؛

۱۸ و من بیشه هایت را از میان شما برخواهم گند؛ همین گونه شهرهایت را نابود خواهم کرد.

And it shall come to pass that all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and priestcrafts, and whoredoms, shall be done away.

For it shall come to pass, saith the Father, that at that day whosoever will not repent and come unto my Beloved Son, them will I cut off from among my people, O house of Israel;

And I will execute vengeance and fury upon them, even as upon the heathen, such as they have not heard.

But if they will repent and hearken unto my words, and harden not their hearts, I will establish my church among them, and they shall come in unto the covenant and be numbered among this the remnant of Jacob, unto whom I have given this land for their inheritance;

And they shall assist my people, the remnant of Jacob, and also as many of the house of Israel as shall come, that they may build a city, which shall be called the New Jerusalem.

And then shall they assist my people that they may be gathered in, who are scattered upon all the face of the land, in unto the New Jerusalem.

And then shall the power of heaven come down among them; and I also will be in the midst.

And then shall the work of the Father commence at that day, even when this gospel shall be preached among the remnant of this people. Verily I say unto you, at that day shall the work of the Father commence among all the dispersed of my people, yea, even the tribes which have been lost, which the Father hath led away out of Jerusalem.

Yea, the work shall commence among all the dispersed of my people, with the Father to prepare the way whereby they may come unto me, that they may call on the Father in my name.

Yea, and then shall the work commence, with the Father among all nations in preparing the way whereby his people may be gathered home to the land of their inheritance.

And they shall go out from all nations; and they shall not go out in haste, nor go by flight, for I will go before them, saith the Father, and I will be their rearward.

۱۹ و چنین خواهد گذشت که همه دروغ ها و فریب ها، و حسادت ها و ستیزه جویی ها، و کشیش گری ها، و روسپی گری ها پایان خواهند یافت.

۲۰ زیرا چنین خواهد گذشت، پدر می گوید، که در آن روز هر کسی که توبه نکند و به سوی پسر محبوبم نیاید، آنها را من از میان مردمم خواهم برید، ای خاندان اسرائیل؛

۲۱ و من بر آنها، همان گونه که بر بُت پرستان است، خشم و انتقام قرار خواهم داد، به گونه ای که آنها تابحال ندیده باشند.

۲۲ ولی اگر آنها توبه کنند و سخنانم را بگوش دل بپذیرند و دل هایشان را سخت نکنند، من کلیسایم را در میان آنها برپا خواهم کرد، و آنها به آن پیمان وارد خواهند شد و در میان این بازمانده یعقوب، به کسانی که من این سرزمین را برای میراثشان داده ام شمرده خواهند شد.

۲۳ و آنها مردمم، بازمانده یعقوب، و همچنین همه کسانی که از خاندان اسرائیل بیایند را کمک خواهند کرد که آنها شهری بسازند، که اورشلیم نو خوانده خواهد شد.

۲۴ و آنگاه آنها مردمم را کمک خواهند کرد که آنهایی که بر روی همه زمین پراکنده شده اند، در آن، در اورشلیم نو گرد آورده شوند.

۲۵ و آنگاه قدرت بهشت پایین بر آنها خواهد آمد؛ و من نیز در آن میان خواهم بود.

۲۶ و آنگاه کار پدر در آن روز آغاز خواهد شد، یعنی هنگامی که این مژده در میان بازمانده این مردم موعظه شود. همانا من به شما می گویم، در آن روز کار پدر در میان همه مردم پراکنده شده ام آغاز خواهد شد، آری، حتی طایفه هایی که گم شده اند، که پدر از اورشلیم آنها را به بیرون هدایت کرده است.

۲۷ آری، آن کار در میان همه مردم پراکنده شده ام آغاز خواهد شد، تا پدر راهی را که با آن آنها به سوی من بیایند را آماده کند، که آنها پدر را بنام من فرا خوانند.

۲۸ آری، و آنگاه کار آغاز خواهد شد، تا پدر در میان همه ملت ها در آماده کردن راهی که با آن مردمش در خانه در سرزمین میراثشان گرد آورده شوند.

۲۹ و آنها از همه ملت ها بیرون خواهند رفت؛ و آنها نه با شتاب بیرون خواهند رفت، نه گریزان، زیرا من پیشاپیش آنها خواهم رفت، پدر می گوید، و من پشتیبان آنها خواهم بود.

3 Nephi 22

And then shall that which is written come to pass: Sing, O barren, thou that didst not bear; break forth into singing, and cry aloud, thou that didst not travail with child; for more are the children of the desolate than the children of the married wife, saith the Lord.

Enlarge the place of thy tent, and let them stretch forth the curtains of thy habitations; spare not, lengthen thy cords and strengthen thy stakes;

For thou shalt break forth on the right hand and on the left, and thy seed shall inherit the Gentiles and make the desolate cities to be inhabited.

Fear not, for thou shalt not be ashamed; neither be thou confounded, for thou shalt not be put to shame; for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy widowhood any more.

For thy maker, thy husband, the Lord of Hosts is his name; and thy Redeemer, the Holy One of Israel—the God of the whole earth shall he be called.

For the Lord hath called thee as a woman forsaken and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou wast refused, saith thy God.

For a small moment have I forsaken thee, but with great mercies will I gather thee.

In a little wrath I hid my face from thee for a moment, but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the Lord thy Redeemer.

For this, the waters of Noah unto me, for as I have sworn that the waters of Noah should no more go over the earth, so have I sworn that I would not be wroth with thee.

For the mountains shall depart and the hills be removed, but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith the Lord that hath mercy on thee.

O thou afflicted, tossed with tempest, and not comforted! Behold, I will lay thy stones with fair colors, and lay thy foundations with sapphires.

۳ نیفای ۲۲

۱ و آنگاه آنچه که نوشته شده است رُخ خواهد داد: بخوان، ای نازا، تو که نزائیدی؛ سرود بخوان، بلند فریاد برآور، تو که درد زایمان نکشیدی؛ زیرا سرور می گوید فرزندان آن بی بچه بیشتر از فرزندان زن ازدواج کرده است.

۲ جای چادرت را بزرگ کن، و بگذار آنها پرده های مسکونی تو را پهن کنند؛ دریغ نکن، طناب هایت را دراز کن و میخ هایت را محکم کن؛

۳ زیرا تو به سوی راست و به سوی چپ به پیش خواهی رفت، و نوادگان تو غیریهودیان را به ارث خواهند برد و شهرهای متروکه را مسکونی خواهند کرد.

۴ نترس، زیرا تو شرمسار نخواهی شد؛ تباه هم نخواهی شد، زیرا تو شرممنده نخواهی شد؛ زیرا تو شرم جوانیت را فراموش خواهی کرد و رسوایی جوانیت را به یاد نخواهی آورد، و رسوایی بیوگی خود را دیگر به یاد نخواهی آورد.

۵ زیرا پروردگار تو، شوهر تو، سرور سپاهیان نام او است؛ و باز خریدار تو، قدوس اسرائیل — خدای تمام زمین او خوانده خواهد شد.

۶ زیرا سرور تو را همچون زنی ترک شده و در روح غمگین شده و همسری جوان خوانده است هنگامی که تو پس زده شده ای، خدای تو می گوید.

۷ زیرا برای یک لحظه کوتاه من تو را ترک کرده ام، ولی با رحمت های عظیم من تو را گرد خواهم آورد.

۸ در غضب اندکی من رخسارم را از تو برای یک لحظه پنهان کردم، ولی با مهرورزی ابدی من بر تو رحمت خواهم داشت، سرور باز خریدار تو می گوید.

۹ زیرا این مانند آب های نوح برای من است، زیرا همان گونه که من سوگند یاد کرده ام که آب های نوح دیگر بر زمین جاری نشوند، همان گونه من سوگند یاد کردم که از تو خشمگین نشوم.

۱۰ زیرا کوه ها جدا خواهند شد و تپه ها برداشته خواهند شد، ولی نه مهرورزی من از شما جدا خواهد شد، نه پیمان آرامشم برداشته خواهد شد، سرور که بر تو رحمت داشته است می گوید.

۱۱ ای رنجدیده، پرتاپ شده در تئدباد، و تسلی نیافته! بنگر، من سنگهای تو را با رنگ های درخشان بنا خواهم کرد، و پایه های تو را با یاقوت کبود بنا خواهم نهاد.

And I will make thy windows of agates, and thy gates of carbuncles, and all thy borders of pleasant stones.

And all thy children shall be taught of the Lord; and great shall be the peace of thy children.

In righteousness shalt thou be established; thou shalt be far from oppression for thou shalt not fear, and from terror for it shall not come near thee.

Behold, they shall surely gather together against thee, not by me; whosoever shall gather together against thee shall fall for thy sake.

Behold, I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work; and I have created the waster to destroy.

No weapon that is formed against thee shall prosper; and every tongue that shall revile against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their righteousness is of me, saith the Lord.

۱۲ و من پنجره های تو را از عقیق، و دروازه های تو را از یاقوت سرخ، و همه مرزهای تو را از سنگ های گرانبها خواهم ساخت.

۱۳ و همه فرزندان تو از سرور آموزش خواهند دید؛ و بزرگ خواهد بود آرامش فرزندان تو.

۱۴ در پرهیزکاری، تو برپا خواهی شد؛ تو از ستم دور خواهی بود چون تو نخواهی ترسید، و از دهشت، زیرا آن نزدیک تو نخواهد آمد.

۱۵ بنگر، آنها بدرستی علیه تو گرد هم خواهند آمد، ولی نه از سوی من؛ همه کسانی که علیه تو گرد هم آیند به خاطر تو فرو خواهند افتاد.

۱۶ بنگر، من آن آهنگر که زغال ها را در آتش می دمد، و آنکه ابزاری برای کارش پیش می آورد را آفریده ام؛ و من نابودکننده را آفریده ام تا نابود کند.

۱۷ هیچ سلاحی که علیه تو شکل یابد کامروا نخواهد شد؛ و هر زبانی را که علیه تو ناسزا گوید تو در داوری محکوم خواهی کرد. این است ارثیه خدمتگزاران سرور، و پرهیزکاریشان از من است، سرور می گوید.

3 Nephi 23

And now, behold, I say unto you, that ye ought to search these things. Yea, a commandment I give unto you that ye search these things diligently; for great are the words of Isaiah.

For surely he spake as touching all things concerning my people which are of the house of Israel; therefore it must needs be that he must speak also to the Gentiles.

And all things that he spake have been and shall be, even according to the words which he spake.

Therefore give heed to my words; write the things which I have told you; and according to the time and the will of the Father they shall go forth unto the Gentiles.

And whosoever will hearken unto my words and repenteth and is baptized, the same shall be saved. Search the prophets, for many there be that testify of these things.

And now it came to pass that when Jesus had said these words he said unto them again, after he had expounded all the scriptures unto them which they had received, he said unto them: Behold, other scriptures I would that ye should write, that ye have not.

And it came to pass that he said unto Nephi: Bring forth the record which ye have kept.

And when Nephi had brought forth the records, and laid them before him, he cast his eyes upon them and said:

Verily I say unto you, I commanded my servant Samuel, the Lamanite, that he should testify unto this people, that at the day that the Father should glorify his name in me that there were many saints who should arise from the dead, and should appear unto many, and should minister unto them. And he said unto them: Was it not so?

And his disciples answered him and said: Yea, Lord, Samuel did prophesy according to thy words, and they were all fulfilled.

And Jesus said unto them: How be it that ye have not written this thing, that many saints did arise and appear unto many and did minister unto them?

۳ نیفای ۲۳

۱ و اینک، بنگرید، من به شما می گویم، که شما می بایستی این چیزها را بررسی کنید. آری، فرمانی من به شما می دهم که شما این چیزها را با کوشایی بررسی کنید؛ زیرا عظیم هستند سخنان اشعیا.

۲ زیرا بدرستی او با توجه به همه چیزها درباره مردم که از خاندان اسرائیل هستند سخن گفت؛ بنابراین ناگزیر باید که او به غیریهودیان نیز سخن گفته باشد.

۳ و همه چیزهایی که او گفت، برپایه سخنانی که او گفت، رخ داده اند و رخ خواهند داد.

۴ بنابراین به سخنانم توجه کنید؛ چیزهایی که من به شما گفته ام را بنویسید؛ و برپایه زمان و خواست پدر، آنها بر غیریهودیان پیش خواهند رفت.

۵ و هر کسی که سخنانم را بگوش دل بپذیرد و توبه کند و تعمید یابد، همان نجات خواهد یافت. سخنان پیامبران را بررسی کنید، زیرا بسیاری خواهند بود که از این چیزها گواهی می دهند.

۶ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت او دوباره به آنها گفت، پس از اینکه او همه نوشته های مقدس را که آنها دریافت کرده بودند را برای آنها تفسیر کرد، او به آنها گفت: بنگرید، نوشته های مقدس دیگری که شما نوشته اید را من می خواهم که شما بنویسید.

۷ و چنین گذشت که او به نیفای گفت: نگاشته هایی که تو نگه داشته ای را پیش آور.

۸ و هنگامی که نیفای آن نگاشته ها را پیش آورد و آنها را در برابر او نهاد، او چشمانش را بر آنها انداخت و گفت:

۹ همانا من به شما می گویم، من به خدمتگزارم سموئیل لامانی فرمان دادم که او برای این مردم گواهی دهد، که در آن روز که پدر نامش را در من شکوه دهد مقدسین بسیاری هستند که از میان مردگان برخوانند خاست و بر بسیاری پدیدار خواهند شد، و به آنها تعلیم خواهند داد. و او به آنها گفت: آیا چنین نشد؟

۱۰ و پیروانش به او پاسخ دادند و گفتند: آری، ای سرور، سموئیل برپایه سخنان تو نبوت کرد، و آنها همه برآورده شده اند.

۱۱ و عیسی به آنها گفت: چگونه است که شما این چیزها را ننوخته اید، که مقدسین بسیاری برخاستند و بر بسیاری پدیدار شدند و به آنها تعلیم دادند؟

And it came to pass that Nephi remembered that this thing had not been written.

And it came to pass that Jesus commanded that it should be written; therefore it was written according as he commanded.

And now it came to pass that when Jesus had expounded all the scriptures in one, which they had written, he commanded them that they should teach the things which he had expounded unto them.

۱۲ و چنین گذشت که نیفای به یاد آورد که این چیز نوشته نشده است.

۱۳ و چنین گذشت که عیسی فرمان داد که آن نوشته شود؛ بنابراین آن همان گونه که او فرمان داد نوشته شد.

۱۴ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی همه نوشته های مقدسی که آنها نوشته بودند را یکجا تفسیر کرد، او به آنها فرمان داد که آنها چیزهایی که او برایشان تفسیر کرده بود را به آنها آموزش دهند.

And it came to pass that he commanded them that they should write the words which the Father had given unto Malachi, which he should tell unto them. And it came to pass that after they were written he expounded them. And these are the words which he did tell unto them, saying: Thus said the Father unto Malachi—Behold, I will send my messenger, and he shall prepare the way before me, and the Lord whom ye seek shall suddenly come to his temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in; behold, he shall come, saith the Lord of Hosts.

But who may abide the day of his coming, and who shall stand when he appeareth? For he is like a refiner's fire, and like fuller's soap.

And he shall sit as a refiner and purifier of silver; and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness.

Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old, and as in former years.

And I will come near to you to judgment; and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against false swearers, and against those that oppress the hireling in his wages, the widow and the fatherless, and that turn aside the stranger, and fear not me, saith the Lord of Hosts.

For I am the Lord, I change not; therefore ye sons of Jacob are not consumed.

Even from the days of your fathers ye are gone away from mine ordinances, and have not kept them. Return unto me and I will return unto you, saith the Lord of Hosts. But ye say: Wherein shall we return?

Will a man rob God? Yet ye have robbed me. But ye say: Wherein have we robbed thee? In tithes and offerings.

Ye are cursed with a curse, for ye have robbed me, even this whole nation.

۱ و چنین گذشت که او به آنها فرمان داد که آنها سخنانی که پدر به ملاکی داده بود که او به آنها بگوید را بنویسند. و چنین گذشت که پس از اینکه آنها نوشته شدند او آنها را تفسیر کرد. و اینها سخنانی هستند که او برای آنها گفت، گفتا: بدین گونه پدر به ملاکی گفت — بنگر، من فرستاده ام را می فرستم، و او راه را پیش از من آماده خواهد کرد، و سرور، کسی که شما به دنبالش هستید، ناگهان به معبدش خواهد آمد، یعنی آن فرستادهٔ پیمان که شما در آن دلشادید؛ بنگر، او خواهد آمد، سرور سپاهیان می گوید.

۲ ولی چه کسی می تواند در روز آمدن او تاب آورد، و چه کسی هنگامی که او پدیدار می شود خواهد ایستاد؟ زیرا او مانند آتش یک پالایشگاه، و مانند صابون جامه شویان است.

۳ و او همچون یک پالایش دهنده و پاک کنندهٔ نقره خواهد نشست؛ و او پسران لای را پاک خواهد کرد، و آنها را همچون طلا و نقره خواهد زدود، که آنها به سرور پیشکشی در پرهیزکاری پیشکش کنند.

۴ آنگاه پیشکشی یهودا و اورشلیم به نزد سرور دلنشین خواهد بود، همان گونه که در روزگار پیشین و همان گونه که در سال های پیش از این بود.

۵ و من نزدیک تو خواهم آمد تا داوری کنم؛ و من علیه افسونگران و علیه زناکاران و علیه سوگند یاد کنندگان به دروغ، و علیه کسانی که به کارگران در مزدشان، به بیوگان و یتیمان ستم می کنند، و از بیگانه روی برمی گردانند، و از من نمی ترسند، شاهی شتابان خواهم بود، سرور سپاهیان می گوید.

۶ زیرا من سرور هستم، من تغییر نمی یابم؛ بنابراین شما پسران یعقوب سوزانده نمی شوید.

۷ حتی از روزگار پدران شما از آیین های من دوری کرده اید، و آنها را نگه نداشته اید. به سوی من باز آیید و من به سوی شما باز خواهم گشت، سرور سپاهیان می گوید. ولی شما می گوئید: چگونه ما باز گردیم؟

۸ آیا آدمی به خدا دستبرد می زند؟ با این حال شما به من دستبرد زده اید. ولی شما می گوئید: چگونه ما به تو دستبرد زده ایم؟ در ده یک ها و پیشکشی ها.

۹ شما با نفرینی نفرین شده اید، زیرا شما، حتی این تمامی ملت، به من دستبرد زده اید.

Bring ye all the tithes into the storehouse, that there may be meat in my house; and prove me now herewith, saith the Lord of Hosts, if I will not open you the windows of heaven, and pour you out a blessing that there shall not be room enough to receive it.

And I will rebuke the devourer for your sakes, and he shall not destroy the fruits of your ground; neither shall your vine cast her fruit before the time in the fields, saith the Lord of Hosts.

And all nations shall call you blessed, for ye shall be a delightsome land, saith the Lord of Hosts.

Your words have been stout against me, saith the Lord. Yet ye say: What have we spoken against thee?

Ye have said: It is vain to serve God, and what doth it profit that we have kept his ordinances and that we have walked mournfully before the Lord of Hosts?

And now we call the proud happy; yea, they that work wickedness are set up; yea, they that tempt God are even delivered.

Then they that feared the Lord spake often one to another, and the Lord hearkened and heard; and a book of remembrance was written before him for them that feared the Lord, and that thought upon his name.

And they shall be mine, saith the Lord of Hosts, in that day when I make up my jewels; and I will spare them as a man spareth his own son that serveth him.

Then shall ye return and discern between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that serveth him not.

۱۰ همه ده یک ها را به انبار آورید، که در خانه من غذا باشد؛ و اینک با این مرا آزمایش کنید، سرور سپاهیان می گوید، آیا من پنجره های آسمان را بر شما باز نخواهم کرد، و برکتی بر شما فرو نخواهم ریخت که جای کافی نباشد تا آن را بپذیرد.

۱۱ و من بلعنده را برای خاطر شما نکوهش خواهم کرد، و او میوه های زمین شما را نابود نخواهد کرد؛ نه اینکه تاک شما میوه اش را پیش از زمان در کشتزارها خواهد ریخت، سرور سپاهیان می گوید.

۱۲ و همه ملت ها شما را برکت یافته خواهند خواند، زیرا شما یک سرزمین دلپسند خواهید بود، سرور سپاهیان می گوید.

۱۳ سخنان شما علیه من سخت بوده است، سرور می گوید. با این حال شما می گویید: چه علیه تو گفته ایم؟

۱۴ شما گفته اید: این بیهوده است تا خدا را خدمت کنیم، و سود آن چیست که ما آیین های او را نگه داشته ایم و اینکه ما با سوگواری در برابر سرور سپاهیان گام برداشته ایم؟

۱۵ و اینک ما مغروران را خوشحال می خوانیم؛ آری، آنهایی که نابکاری می کنند کامیاب می شوند؛ آری، حتی آنهایی که خدا را آزمایش کردند رهایی می یابند.

۱۶ آنگاه آنهایی که از سرور می ترسیدند با یکدیگر بارها سخن گفتند، و سرور بگوش دل پذیرفت و شنید؛ و یک کتاب یادگار برای آنهایی که از سرور می ترسیدند، و کسانی که نام او را گرامی می داشتند، پیش او نوشته شد.

۱۷ و آنها از آن من خواهند بود، سرور سپاهیان می گوید، در آن روز هنگامی که من جواهراتم را گردآوری می کنم؛ و من آنها را امان خواهم داد همچون پدری که پسر خودش را امان می دهد که او نجات یابد.

۱۸ آنگاه شما باز خواهید گشت و پرهیزکار را از نابکار، او که خدا را خدمت می کند از او که خدا را خدمت نمی کند، تشخیص خواهید داد.

3 Nephi 25

For behold, the day cometh that shall burn as an oven; and all the proud, yea, and all that do wickedly, shall be stubble; and the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, that it shall leave them neither root nor branch.

But unto you that fear my name, shall the Son of Righteousness arise with healing in his wings; and ye shall go forth and grow up as calves in the stall.

And ye shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet in the day that I shall do this, saith the Lord of Hosts.

Remember ye the law of Moses, my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments.

Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord;

And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.

۳ نیفای ۲۵

۱ زیرا بنگرید، آن روز خواهد آمد که همچون تنوری بسوزاند، و همه مغروران، آری، و همه کسانی که نابکاری می کنند پوشال خواهند بود؛ و آن روزی که می آید آنها را خواهند سوزاند، سرور سپاهیان می گوید، که نه ریشه و نه شاخه ای از آنها باقی خواهد ماند.

۲ ولی به شمایی که از نام من می ترسید، پسر پرهیزکاری با شفا بخشی در بال هایش بر خواهد خاست؛ و شما پیش خواهید رفت و همچون گوساله ها در آغل رشد خواهید کرد.

۳ و شما نابکاران را لگدمال خواهید کرد؛ زیرا در آن روز که من چنین کنم آنها خاکستر زیر کف پاهایتان خواهند بود، سرور سپاهیان می گوید.

۴ خدمتگزارم، قانون موسی را که من در حوریب برای همه اسرائیل با دستورات و داوری هایی به او فرمان دادم به یاد آور.

۵ بنگرید، من پیش از آمدن آن روز بزرگ و دهشت انگیز سرور، ایلای پیامبر را برای شما می فرستم؛

۶ و او دل های پدران را به سوی فرزندان، و دل های فرزندان را به پدرانشان، بر خواهد گرداند، مبادا من بیایم و زمین را با نفرینی در هم بکوبم.

And now it came to pass that when Jesus had told these things he expounded them unto the multitude; and he did expound all things unto them, both great and small.

And he saith: These scriptures, which ye had not with you, the Father commanded that I should give unto you; for it was wisdom in him that they should be given unto future generations.

And he did expound all things, even from the beginning until the time that he should come in his glory—yea, even all things which should come upon the face of the earth, even until the elements should melt with fervent heat, and the earth should be wrapt together as a scroll, and the heavens and the earth should pass away;

And even unto the great and last day, when all people, and all kindreds, and all nations and tongues shall stand before God, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of everlasting life; and if they be evil, to the resurrection of damnation; being on a parallel, the one on the one hand and the other on the other hand, according to the mercy, and the justice, and the holiness which is in Christ, who was before the world began.

And now there cannot be written in this book even a hundredth part of the things which Jesus did truly teach unto the people;

But behold the plates of Nephi do contain the more part of the things which he taught the people.

And these things have I written, which are a lesser part of the things which he taught the people; and I have written them to the intent that they may be brought again unto this people, from the Gentiles, according to the words which Jesus hath spoken.

And when they shall have received this, which is expedient that they should have first, to try their faith, and if it shall so be that they shall believe these things then shall the greater things be made manifest unto them.

۱ و اینک چنین گذشت که هنگامی که عیسی این چیزها را گفت او آنها را برای آن جمعیت تفسیر کرد؛ و او همه چیزها، هم بزرگ و هم کوچک را برای آنها تفسیر کرد.

۲ و او گفت: این نوشته های مقدّس که شما با خود نداشتید، پدر فرمان داد که من به شما بدهم؛ زیرا این خردمندی در او بود که آنها به نسل های آینده داده شوند.

۳ و او همه چیزها را تفسیر کرد، حتی از آغاز تا زمانی که او در شکوهش خواهد آمد— آری، حتی همه چیزهایی که بر روی زمین خواهند آمد، حتی تا اینکه عناصر از گرمایی سوزان ذوب شوند، و زمین همچون طوماری در هم بپیچد، و آسمان ها و زمین از میان بروند؛

۴ و حتی تا آن روز بزرگ و آخر، هنگامی که همه مردم و همه اقوام، و همه ملت ها و زبان ها در برابر خدا بایستند، تا برای کارهایشان، خواه آنها نیک باشند یا خواه آنها پلید باشند، داوری شوند—

۵ اگر آنها نیک باشند، به سوی رستاخیز زندگی ابدی؛ و اگر آنها پلید باشند، به سوی رستاخیز لعنت؛ روی یک راستا، یکی در این سو و دیگری در آن سو، برپایه رحمت و دادگری و قداستی که در مسیح است، کسی که پیش از اینکه جهان آغاز شود بود.

۶ و اینک حتی یک صدم از چیزهایی که عیسی برآستی به مردم آموزش داد نمی تواند در این کتاب نوشته شود؛

۷ ولی بنگرید نگاشته های نیفای بخش بیشتر چیزهایی که او به مردم آموزش داد را دربر دارد.

۸ و این چیزها را من نوشته ام که بخش کوچکتر چیزهایی است که او به مردم آموزش داد؛ و من آنها را نوشته ام با این نیت که آنها دوباره، از سوی غیریهودیان، برپایه سخنانی که عیسی گفته است، بر این مردم آورده شوند.

۹ و هنگامی که آنها این را دریافت کنند، که لازم است که آنها آن را نخست داشته باشند، تا ایمانشان را آزمایش کنند، و اگر چنین شود که آنها به این چیزها ایمان آورند آنگاه آن چیزهای بزرگتر بر آنها پدیدار خواهد شد.

And if it so be that they will not believe these things, then shall the greater things be withheld from them, unto their condemnation.

Behold, I was about to write them, all which were engraven upon the plates of Nephi, but the Lord forbade it, saying: I will try the faith of my people.

Therefore I, Mormon, do write the things which have been commanded me of the Lord. And now I, Mormon, make an end of my sayings, and proceed to write the things which have been commanded me.

Therefore, I would that ye should behold that the Lord truly did teach the people, for the space of three days; and after that he did show himself unto them oft, and did break bread oft, and bless it, and give it unto them.

And it came to pass that he did teach and minister unto the children of the multitude of whom hath been spoken, and he did loose their tongues, and they did speak unto their fathers great and marvelous things, even greater than he had revealed unto the people; and he loosed their tongues that they could utter.

And it came to pass that after he had ascended into heaven—the second time that he showed himself unto them, and had gone unto the Father, after having healed all their sick, and their lame, and opened the eyes of their blind and unstopped the ears of the deaf, and even had done all manner of cures among them, and raised a man from the dead, and had shown forth his power unto them, and had ascended unto the Father—

Behold, it came to pass on the morrow that the multitude gathered themselves together, and they both saw and heard these children; yea, even babes did open their mouths and utter marvelous things; and the things which they did utter were forbidden that there should not any man write them.

And it came to pass that the disciples whom Jesus had chosen began from that time forth to baptize and to teach as many as did come unto them; and as many as were baptized in the name of Jesus were filled with the Holy Ghost.

And many of them saw and heard unspeakable things, which are not lawful to be written.

۱۰ و اگر چنین شود که آنها به این چیزها ایمان نیاورند، آنگاه آن چیزهای بزرگتر از آنها دور نگه داشته خواهد شد، تا محکوم شوند.

۱۱ بنگرید، من در آستانه نوشتن آنها بودم، همه چیزهایی که بر ورقه های نیفای کنده کاری شده اند، ولی سرور مرا از آن منع کرد، گفتا: من ایمان مردم را آزمایش خواهم کرد.

۱۲ بنابراین من، مورمون، چیزهایی که از سوی سرور به من فرمان داده شده است را می نویسم. و اینک من، مورمون، به گفته هایم پایان می دهم، و به نوشتن چیزهایی که به من فرمان داده شده است می پردازم.

۱۳ بنابراین، من می خواهم که شما بنگرید که سرور براستی، برای مدت سه روز، به مردم آموزش داد؛ و پس از آن او خودش را به آنها بارها نشان داد، و بارها نان تکه تکه کرد، و آن را برکت داد و آن را به آنها داد.

۱۴ و چنین گذشت که او به فرزندان آن جمعیتی که با آنها سخن گفته بود آموزش داد و خدمت کرد، و او زبانشان را گشود، و آنها چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی، حتی بزرگتر از آنچه او بر مردم آشکار کرده بود، به پدرانشان گفتند؛ و او زبانشان را گشود که آنها بتوانند بیان کنند.

۱۵ و چنین گذشت که پس از اینکه او بالا به بهشت رفت — بار دوم که او خودش را به آنها نشان داد و به نزد پدر رفت، پس از شفا دادن همه بیمارانشان و لنگانشان، و باز نمودن چشم های نابینایانشان و گشودن گوش های ناشنوایانان، و حتی همه گونه درمانی در میان آنها، و برخیزاندن مردی از مرگ، و نشان دادن قدرتش به آنها، و بالا به نزد پدر رفت —

۱۶ بنگرید، چنین گذشت فردایش که جمعیت خودشان گرد هم آمدند، و آنها این بچه ها را هم دیدند و هم شنیدند؛ آری، حتی نوزادان دهانشان را باز کردند و چیزهای شگفت انگیزی بیان کردند؛ و چیزهایی که آنها بیان کردند منع شدند که هیچ کسی آنها را بنویسد.

۱۷ و چنین گذشت که پیروانی که عیسی برگزیده بود از آن زمان به بعد شروع به تعمیم دادن و آموزش همه کسانی که به سوی آنها می آمدند نمودند؛ و همه کسانی که بنام عیسی تعمیم می یافتند آکنده از روح القدس می شدند.

۱۸ و بسیاری از آنها چیزهای ناگفتنی که اجازه داده نشده است تا نوشته شوند، دیدند و شنیدند.

And they taught, and did minister one to another;
and they had all things common among them, every
man dealing justly, one with another.

And it came to pass that they did do all things even
as Jesus had commanded them.

And they who were baptized in the name of Jesus
were called the church of Christ.

۱۹ و آنها به یکدیگر آموزش می دادند و خدمت می کردند؛ و آنها
همه چیزها را در میان خود به اشتراک می گذاشتند، هر کسی با
دیگری با دادگری رفتار می کرد.

۲۰ و چنین گذشت که آنها همه چیزها را همان گونه که عیسی به
آنها فرمان داده بود انجام می دادند.

۲۱ و آنهایی که بنام عیسی تعمید می یافتند کلیسای مسیح خوانده
می شدند.

And it came to pass that as the disciples of Jesus were journeying and were preaching the things which they had both heard and seen, and were baptizing in the name of Jesus, it came to pass that the disciples were gathered together and were united in mighty prayer and fasting.

And Jesus again showed himself unto them, for they were praying unto the Father in his name; and Jesus came and stood in the midst of them, and said unto them: What will ye that I shall give unto you?

And they said unto him: Lord, we will that thou wouldst tell us the name whereby we shall call this church; for there are disputations among the people concerning this matter.

And the Lord said unto them: Verily, verily, I say unto you, why is it that the people should murmur and dispute because of this thing?

Have they not read the scriptures, which say ye must take upon you the name of Christ, which is my name? For by this name shall ye be called at the last day;

And whoso taketh upon him my name, and endureth to the end, the same shall be saved at the last day.

Therefore, whatsoever ye shall do, ye shall do it in my name; therefore ye shall call the church in my name; and ye shall call upon the Father in my name that he will bless the church for my sake.

And how be it my church save it be called in my name? For if a church be called in Moses' name then it be Moses' church; or if it be called in the name of a man then it be the church of a man; but if it be called in my name then it is my church, if it so be that they are built upon my gospel.

Verily I say unto you, that ye are built upon my gospel; therefore ye shall call whatsoever things ye do call, in my name; therefore if ye call upon the Father, for the church, if it be in my name the Father will hear you;

And if it so be that the church is built upon my gospel then will the Father show forth his own works in it.

۱ و چنین گذشت که همچنان که پیروان عیسی سفر می کردند و چیزهایی که آنها هم دیده و هم شنیده بودند را موعظه می کردند و بنام عیسی تعمیم می دادند، چنین گذشت که آن پیروان گرد هم آمدند و در نیایش و روزه توانمندی متحد شدند.

۲ و عیسی دوباره خودش را به آنها نشان داد، زیرا آنها بنام او به درگاه پدر نیایش می کردند؛ و عیسی آمد و در میان آنها ایستاد، و به آنها گفت: چه می خواهید که من به شما عطا کنم؟

۳ و آنها به او گفتند: ای سرور، ما می خواهیم که تو نامی که ما با آن این کلیسا را بخوانیم برای ما بگویی؛ زیرا در میان مردم در این باره جر و بحث هایی هست.

۴ و سرور به آنها گفت: همانا، همانا، من به شما می گویم، چرا مردم به سبب این چیز غرولند و جر و بحث می کنند؟

۵ آیا آنها نوشته های مقدس را نخوانده اند که می گوید شما باید نام مسیح را که نام من است بر خود بگیرید؟ زیرا با این نام شما در روز آخر فرا خوانده خواهید شد؛

۶ و هر کسی که نام مرا بر خود بگیرد و تا پایان پایداری کند، همان در روز آخر نجات خواهد یافت.

۷ بنابراین، هر کاری که شما انجام می دهید، شما آن را بنام من انجام دهید؛ بنابراین شما کلیسا را بنام من بخوانید؛ و بنام من پدر را فرا خوانید که او کلیسا را برای خاطر من برکت خواهد داد.

۸ و چگونه است که آن کلیسای من باشد مگر اینکه آن بنام من خوانده شود؟ زیرا اگر کلیسا بنام موسی خوانده شود آنگاه آن کلیسای موسی است؛ یا اگر آن بنام مردی خوانده شود آنگاه آن کلیسای آن مرد است؛ ولی اگر آن بنام من خوانده شود آنگاه آن کلیسای من است، اگر چنین شود که آنها بر مژده من ساخته شوند.

۹ همانا من به شما می گویم، که شما بر مژده من ساخته شده اید؛ بنابراین شما هر چیزی را که انجام می دهید، آن را بنام من بخوانید؛ بنابراین اگر شما، برای کلیسا، پدر را فرا می خوانید، اگر آن بنام من باشد پدر شما را خواهد شنید؛

۱۰ و اگر چنین شود که آن کلیسا بر مژده من ساخته شود آنگاه پدر کارهای خودش را در آن نشان خواهد داد.

But if it be not built upon my gospel, and is built upon the works of men, or upon the works of the devil, verily I say unto you they have joy in their works for a season, and by and by the end cometh, and they are hewn down and cast into the fire, from whence there is no return.

For their works do follow them, for it is because of their works that they are hewn down; therefore remember the things that I have told you.

Behold I have given unto you my gospel, and this is the gospel which I have given unto you—that I came into the world to do the will of my Father, because my Father sent me.

And my Father sent me that I might be lifted up upon the cross; and after that I had been lifted up upon the cross, that I might draw all men unto me, that as I have been lifted up by men even so should men be lifted up by the Father, to stand before me, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

And for this cause have I been lifted up; therefore, according to the power of the Father I will draw all men unto me, that they may be judged according to their works.

And it shall come to pass, that whoso repenteth and is baptized in my name shall be filled; and if he endureth to the end, behold, him will I hold guiltless before my Father at that day when I shall stand to judge the world.

And he that endureth not unto the end, the same is he that is also hewn down and cast into the fire, from whence they can no more return, because of the justice of the Father.

And this is the word which he hath given unto the children of men. And for this cause he fulfilleth the words which he hath given, and he lieth not, but fulfilleth all his words.

And no unclean thing can enter into his kingdom; therefore nothing entereth into his rest save it be those who have washed their garments in my blood, because of their faith, and the repentance of all their sins, and their faithfulness unto the end.

۱۱ ولی اگر آن بر مژده من ساخته نشود، و بر کارهای آدمیان ساخته شود، یا بر کارهای اهریمن، همانا من به شما می گویم آنها در کارهایشان برای فصلی شادی دارند، و پس از زمان کوتاهی پایان فرا می رسد، و آنها بریده و به آتش افکنده می شوند، جایی که از آن هیچ بازگشتی نیست.

۱۲ زیرا کارهایشان آنها را دنبال می کند، زیرا این به سبب کارهای آنها است که آنها بریده می شوند؛ بنابراین چیزهایی که من به شما گفته ام را به یاد داشته باشید.

۱۳ بنگرید من به شما مژده ام را داده ام، و این است مژده ای که من به شما داده ام — اینکه من به جهان آدم تا خواسته پدرم را انجام دهم، برای اینکه پدرم مرا فرستاد.

۱۴ و پدرم مرا فرستاد که من بر صلیب کشیده شوم؛ و پس از اینکه من بر صلیب کشیده شدم، اینکه من همه آدمیان را به سوی خودم بکشانم، که همان گونه که من بدست آدمیان بالا برده شده ام همان گونه آدمیان بدست پدر بالا برده خواهند شد، تا در برابر من بایستند، تا برای کارهایشان داوری شوند، خواه آنها نیک باشند یا خواه آنها پلید باشند —

۱۵ و به این دلیل من بالا برده شده ام؛ بنابراین، بر پایه قدرت پدر، من همه آدمیان را به سوی خودم خواهم کشاند که آنها بر پایه کارهایشان داوری شوند.

۱۶ و چنین خواهد گذشت، که هر کسی که توبه کند و بنام من تعمید یابد سرشار خواهد شد؛ و اگر او تا پایان پایداری کند، بنگرید، او را من در پیشگاه پدرم در آن روز هنگامی که من خواهم ایستاد تا جهان را داوری کنم بیگناه خواهم شمرد.

۱۷ و او که تا پایان پایداری نکند، او نیز همان است که، به سبب دادگری پدر، بریده و به آتش افکنده می شود، جایی که آنها دیگر نمی توانند از آن بازگردند.

۱۸ و این است سخنی که او به فرزندان آدمی عطا کرده است. و به این دلیل او سخنانی را که داده است برآورده می سازد، و او دروغ نمی گوید بلکه همه سخنانش را برآورده می سازد.

۱۹ و هیچ چیز ناپاکی نمی تواند به ملکوت او وارد شود؛ بنابراین هیچ چیزی به آسایش او وارد نمی شود مگر کسانی که به سبب ایمان شان و توبه از همه گناهانشان و ایمان داشتن شان تا به پایان، تنپوش هایشان را با خون من شسته باشند.

Now this is the commandment: Repent, all ye ends of the earth, and come unto me and be baptized in my name, that ye may be sanctified by the reception of the Holy Ghost, that ye may stand spotless before me at the last day.

Verily, verily, I say unto you, this is my gospel; and ye know the things that ye must do in my church; for the works which ye have seen me do that shall ye also do; for that which ye have seen me do even that shall ye do;

Therefore, if ye do these things blessed are ye, for ye shall be lifted up at the last day.

Write the things which ye have seen and heard, save it be those which are forbidden.

Write the works of this people, which shall be, even as hath been written, of that which hath been.

For behold, out of the books which have been written, and which shall be written, shall this people be judged, for by them shall their works be known unto men.

And behold, all things are written by the Father; therefore out of the books which shall be written shall the world be judged.

And know ye that ye shall be judges of this people, according to the judgment which I shall give unto you, which shall be just. Therefore, what manner of men ought ye to be? Verily I say unto you, even as I am.

And now I go unto the Father. And verily I say unto you, whatsoever things ye shall ask the Father in my name shall be given unto you.

Therefore, ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you; for he that asketh, receiveth; and unto him that knocketh, it shall be opened.

And now, behold, my joy is great, even unto fullness, because of you, and also this generation; yea, and even the Father rejoiceth, and also all the holy angels, because of you and this generation; for none of them are lost.

۲۰ اینک این است آن فرمان: توبه کنید، همه شما کرانه های زمین، و به سوی من آیید و بنام من تعمید یابید، که با دریافت روح القدس تقدیس شوید، که در پیشگاه من در روز آخر بی لگه بایستید.

۲۱ همانا، همانا، من به شما می گویم، این مزدۀ من است؛ و شما چیزهایی که باید در کلیسای من انجام دهید را می دانید؛ زیرا کارهایی را که شما دیده اید من انجام می دهم همان را نیز شما انجام دهید؛ زیرا آنچه را که شما دیده اید من انجام می دهم همان را شما انجام دهید؛

۲۲ بنابراین، اگر شما این چیزها را انجام دهید برکت یافته هستید، زیرا در روز آخر بلند خواهید شد.

۲۳ چیزهایی که دیده اید و شنیده اید را بنویسید، مگر آنهایی که منع شده اند.

۲۴ کارهای این مردمی که خواهند بود را بنویسید، همان گونه که آنچه که بوده است نوشته شده است.

۲۵ زیرا بنگرید، از این کتاب هایی که نوشته شده اند و نوشته خواهند شد، این مردم داوری خواهند شد، زیرا با آنها کارهایشان بر آدمیان آشکار خواهد شد.

۲۶ و بنگرید، همه چیزها بدست پدر نوشته شده اند، بنابراین از این کتاب هایی که نوشته خواهند شد جهان داوری خواهد شد.

۲۷ و شما بدانید که برپایۀ داوری که من بر شما خواهم کرد، از سوی این مردم داوری خواهید شد که دادگرانه خواهد بود. بنابراین، به چه شیوه ای از آدمیان شما می بایستی باشید؟ همانا من به شما می گویم، همان گونه که من هستم.

۲۸ و اینک من به سوی پدر می روم. و همانا من به شما می گویم، هر چیزی که شما بنام من از خدا بخواهید به شما داده خواهد شد.

۲۹ بنابراین، جويا شوید، و شما دریافت خواهید کرد؛ در بزیند، و آن بر روی شما باز خواهد شد؛ زیرا او که جويا شود دریافت می کند؛ و بر او که درزند، آن باز خواهد شد.

۳۰ و اینک، بنگرید، شادی من زیاد است، حتی به کامل بودن به سبب شما و همچنین این نسل؛ آری، و حتی پدر شادمانی می کند، و همچنین همه فرشتگان مقدس، به سبب شما و این نسل؛ زیرا هیچکدام از آنها گمراه نشده اند.

Behold, I would that ye should understand; for I mean them who are now alive of this generation; and none of them are lost; and in them I have fulness of joy.

But behold, it sorroweth me because of the fourth generation from this generation, for they are led away captive by him even as was the son of perdition; for they will sell me for silver and for gold, and for that which moth doth corrupt and which thieves can break through and steal. And in that day will I visit them, even in turning their works upon their own heads.

And it came to pass that when Jesus had ended these sayings he said unto his disciples: Enter ye in at the strait gate; for strait is the gate, and narrow is the way that leads to life, and few there be that find it; but wide is the gate, and broad the way which leads to death, and many there be that travel therein, until the night cometh, wherein no man can work.

۳۱ بنگرید، من می خواهم که شما بفهمید؛ زیرا من منظورم آنهايي هستند که اينک از اين نسل زنده هستند؛ و هيچکدام از آنها گمراه نشده اند؛ و در آنها من کمال شادي را دارم.

۳۲ ولي بنگرید، نسل چهارم از اين نسل مرا اندوهگين می کند، زیرا آنها از سوي او که همان پسر تباهي است اسير شده به بيراهه کشيده می شوند؛ زیرا آنها مرا برای نقره و طلا خواهند فروخت، و برای آنچه که بيد فاسد می کند و دزدان به آن وارد می شوند و می دزدند. و در آن روز من با آنها برخورد خواهم کرد، حتی در برگرداندن کارهايشان بر سر خودشان.

۳۳ و چنين گذشت که هنگامي که عيسي به اين گفته ها پايان داد او به پيروانش گفت: از دروازه تنگ وارد شويد؛ زیرا تنگ است آن دروازه و باريک است راهی که به زندگي رهنمون می شود، و تعداد کمی هستند که آن را پيدا می کنند؛ ولي پهن است دروازه و پهناور است راهی که به مرگ زهنمون می شود، و بسياری هستند که روانه آن می شوند تا اينکه شب فرا رسد، که در آن هيچ آدمی نمی تواند کار کند.

And it came to pass when Jesus had said these words, he spake unto his disciples, one by one, saying unto them: What is it that ye desire of me, after that I am gone to the Father?

And they all spake, save it were three, saying: We desire that after we have lived unto the age of man, that our ministry, wherein thou hast called us, may have an end, that we may speedily come unto thee in thy kingdom.

And he said unto them: Blessed are ye because ye desired this thing of me; therefore, after that ye are seventy and two years old ye shall come unto me in my kingdom; and with me ye shall find rest.

And when he had spoken unto them, he turned himself unto the three, and said unto them: What will ye that I should do unto you, when I am gone unto the Father?

And they sorrowed in their hearts, for they durst not speak unto him the thing which they desired.

And he said unto them: Behold, I know your thoughts, and ye have desired the thing which John, my beloved, who was with me in my ministry, before that I was lifted up by the Jews, desired of me.

Therefore, more blessed are ye, for ye shall never taste of death; but ye shall live to behold all the doings of the Father unto the children of men, even until all things shall be fulfilled according to the will of the Father, when I shall come in my glory with the powers of heaven.

And ye shall never endure the pains of death; but when I shall come in my glory ye shall be changed in the twinkling of an eye from mortality to immortality; and then shall ye be blessed in the kingdom of my Father.

And again, ye shall not have pain while ye shall dwell in the flesh, neither sorrow save it be for the sins of the world; and all this will I do because of the thing which ye have desired of me, for ye have desired that ye might bring the souls of men unto me, while the world shall stand.

۱ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت، او با یک یک پیروانش سخن گفت، به آنها گفت: چه چیزی را شما از من خواستارید، پس از اینکه من به نزد پدر رفتم؟

۲ و آنها همه، بجز آن سه تن، سخن گفته، گفتند: ما خواستاریم که پس از اینکه به اندازه عمر یک انسان زندگی کردیم، اینکه خدمت ما که تو ما را به آن فراخوانده ای پایان پذیرد، اینکه ما بسرعت به نزد تو در ملکوت تو بیاییم.

۳ و او به آنها گفت: برکت یافته هستید شما برای اینکه شما این چیز را از من خواستارید؛ بنابراین، پس از اینکه شما هفتاد و دو ساله شدید شما به نزد من در ملکوتم خواهید آمد؛ و با من شما آسایش خواهید یافت.

۴ و هنگامی که او به آنها سخن گفت، او به سوی آن سه تن برگشت، و به آنها گفت: شما چه می خواهید که من برای شما انجام دهم، هنگامی که من به نزد پدر رفتم؟

۵ و آنها در دل هایشان اندوهگین شدند، زیرا آنها جرأت نداشتند به او چیزی که آنها خواستار بودند را بگویند.

۶ و او به آنها گفت: بنگرید، من از اندیشه هایتان آگاهم، و شما خواستار چیزی هستید که یوحنا ی محبوبم که در خدمت من با من بود، پیش از اینکه من بدست یهودیان بالا برده شوم، از من خواستار شد.

۷ بنابراین، بیشتر برکت یافته هستید شما، زیرا شما هرگز طعم مرگ را نخواهید چشید؛ بلکه شما زندگی خواهید کرد تا همه کارهای پدر بر فرزندان آدمیان را بنگرید، حتی تا زمانی که همه چیزها برپایه خواست پدر برآورده شوند، هنگامی که من در شکوهم با قدرت های بهشت خواهم آمد.

۸ و شما هرگز درد مرگ را نخواهید کشید، بلکه هنگامی که من در شکوهم خواهم آمد شما در یک چشم بهم زدن از فناپذیری به فناپذیری تغییر خواهید یافت؛ و آنگاه شما در ملکوت پدرم برکت خواهید یافت.

۹ و دوباره، شما تا زمانی که در جسم بسری برید نه دردی خواهید داشت، نه اندوهی مگر برای گناهان جهانیان؛ و همه این را به سبب چیزی که شما از من خواستار شده اید من انجام خواهم داد، زیرا شما خواستار شده اید که تا زمانی که جهان برپاست روان های آدمیان را به سوی من آورید.

And for this cause ye shall have fulness of joy; and ye shall sit down in the kingdom of my Father; yea, your joy shall be full, even as the Father hath given me fulness of joy; and ye shall be even as I am, and I am even as the Father; and the Father and I are one;

And the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and the Father giveth the Holy Ghost unto the children of men, because of me.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words, he touched every one of them with his finger save it were the three who were to tarry, and then he departed.

And behold, the heavens were opened, and they were caught up into heaven, and saw and heard unspeakable things.

And it was forbidden them that they should utter; neither was it given unto them power that they could utter the things which they saw and heard;

And whether they were in the body or out of the body, they could not tell; for it did seem unto them like a transfiguration of them, that they were changed from this body of flesh into an immortal state, that they could behold the things of God.

But it came to pass that they did again minister upon the face of the earth; nevertheless they did not minister of the things which they had heard and seen, because of the commandment which was given them in heaven.

And now, whether they were mortal or immortal, from the day of their transfiguration, I know not;

But this much I know, according to the record which hath been given—they did go forth upon the face of the land, and did minister unto all the people, uniting as many to the church as would believe in their preaching; baptizing them, and as many as were baptized did receive the Holy Ghost.

And they were cast into prison by them who did not belong to the church. And the prisons could not hold them, for they were rent in twain.

And they were cast down into the earth; but they did smite the earth with the word of God, insomuch that by his power they were delivered out of the depths of the earth; and therefore they could not dig pits sufficient to hold them.

۱۰ و به این دلیل شما کمال شادی را خواهید داشت؛ و شما در ملکوت پدرم خواهید نشست؛ آری، شادی شما کامل خواهد بود، همان گونه که پدر کمال شادی را به من داده است؛ و شما حتی همان گونه که من هستم خواهید بود، و من حتی همان گونه که پدر است هستم؛ و پدر و من یکی هستیم؛

۱۱ و روح القدس از پدر و من گواهی می دهد؛ و پدر روح القدس را، به خاطر من، به فرزندان آدمی عطا می کند.

۱۲ و چنین گذشت که هنگامی که عیسی این سخنان را گفت، او هر یک از آنها جز آن سه نفری که بنا بود بمانند را با انگشتش لمس نمود و سپس روانه شد.

۱۳ و بنگرید، آسمان ها باز شدند، و آنها به بهشت برده شدند، و چیزهای ناگفتنی دیدند و شنیدند.

۱۴ و این بر آنها ممنوع شد که آنها را بیان کنند؛ و به آنها قدرت داده نشد که آنها بتوانند چیزهایی که دیدند و شنیدند را بیان کنند؛

۱۵ و آنها نمی توانستند بگویند، آیا آنها در بدن بودند یا بیرون از بدن؛ زیرا بر آنها مانند یک تغییر شکل یافتن به نظر می رسید، که آنها از این بدن جسمی به یک وضعیت فناپذیری تبدیل شده بودند که آنها بتوانند امور خدا را بنگرند.

۱۶ ولی چنین گذشت که آنها دوباره بر روی زمین تعلیم دادند؛ با این وجود آنها، به سبب فرمانی که در بهشت به آنها داده شده بود، چیزهایی که دیده و شنیده بودند را تعلیم نمی دادند.

۱۷ و اینک، آیا آنها از آن روز تغییر شکل یافتنشان، فناپذیر بوده اند یا فناپذیر، من نمی دانم؛

۱۸ ولی این اندازه من می دانم، برپایه نگاشته ای که داده شده است — آنها بر روی سرزمین پیش رفتند، و به همه مردم تعلیم دادند، همه کسانی که به موعظه آنها ایمان آوردند را به کلیسا پیوند داده؛ آنها را تعمید دادند، و همه کسانی که تعمید یافتند روح القدس را دریافت کردند.

۱۹ و آنها از سوی کسانی که به کلیسا تعلق نداشتند به زندان انداخته شدند. و زندان ها نتوانستند آنها را نگه دارند، زیرا دیوارهای زندان شکافته دویاره شدند.

۲۰ و آنها را پایین در زمین انداختند؛ ولی آنها زمین را با سخن خدا زدند، تا به اندازه ای که با قدرت او آنها از اعماق زمین رهایی یافتند؛ و بنابراین آنان نتوانستند گودال هایی کافی برای نگه داشتن آنها بکنند.

And thrice they were cast into a furnace and received no harm.

And twice were they cast into a den of wild beasts; and behold they did play with the beasts as a child with a suckling lamb, and received no harm.

And it came to pass that thus they did go forth among all the people of Nephi, and did preach the gospel of Christ unto all people upon the face of the land; and they were converted unto the Lord, and were united unto the church of Christ, and thus the people of that generation were blessed, according to the word of Jesus.

And now I, Mormon, make an end of speaking concerning these things for a time.

Behold, I was about to write the names of those who were never to taste of death, but the Lord forbade; therefore I write them not, for they are hid from the world.

But behold, I have seen them, and they have ministered unto me.

And behold they will be among the Gentiles, and the Gentiles shall know them not.

They will also be among the Jews, and the Jews shall know them not.

And it shall come to pass, when the Lord seeth fit in his wisdom that they shall minister unto all the scattered tribes of Israel, and unto all nations, kindreds, tongues and people, and shall bring out of them unto Jesus many souls, that their desire may be fulfilled, and also because of the convincing power of God which is in them.

And they are as the angels of God, and if they shall pray unto the Father in the name of Jesus they can show themselves unto whatsoever man it seemeth them good.

Therefore, great and marvelous works shall be wrought by them, before the great and coming day when all people must surely stand before the judgment-seat of Christ;

Yea even among the Gentiles shall there be a great and marvelous work wrought by them, before that judgment day.

۲۱ و سه بار آنها به تنوری انداخته شدند و هیچ آسیبی ندیدند.

۲۲ و دوبار آنها به یک مکان جانوران درنده انداخته شدند؛ ولی بنگرید آنها همچون بچه ای که با بزّه شیرخوار بازی می کند با جانوران بازی کردند و هیچ آسیبی ندیدند.

۲۳ و چنین گذشت که بدین گونه آنها در میان مردم نیفای پیش رفتند، و مزده مسیح را به همه مردم بر روی آن سرزمین موعظه کردند؛ و آنان به سرور می گرویدند، و به کلیسای مسیح پیوند داده می شدند، و بدین گونه مردم آن نسل، برپایه سخن عیسی برکت یافتند.

۲۴ و اینک من، مورمون، برای مدتی به سخن گفتن درباره این چیزها پایان می دهم.

۲۵ بنگرید، من در آستانه نوشتن نام کسانی بودم که هرگز طعم مرگ را نچشیدند، ولی سرور منع کرد؛ بنابراین من آنها را نمی نویسم، زیرا آنها از جهان پنهان هستند.

۲۶ ولی بنگرید، من آنها را دیده ام، و آنها به من تعلیم داده اند.

۲۷ و بنگرید آنها در میان غیریهودیان خواهند بود، و غیریهودیان آنها را نخواهند شناخت.

۲۸ آنها در میان یهودیان نیز خواهند بود، و یهودیان آنها را نخواهند شناخت.

۲۹ و چنین خواهد گذشت، هنگامی که سرور در خردمندی خودش مناسب ببیند، و نیز به سبب قدرت متقاعد کننده خدا که در آنها است، آنها به همه پراکنده شدگان طایفه های اسرائیل، و به همه ملت ها، اقوام، زبان ها و مردم تعلیم خواهند داد، و از میان آنها افراد بسیاری را به سوی عیسی خواهند آورد، که خواسته آنها برآورده شود.

۳۰ و آنها همچون فرشتگان خدا هستند، و اگر آنها بنام عیسی به درگاه پدر نیایش کنند آنها می توانند خودشان را به هر کسی که به نظرشان نیک آید نشان دهند.

۳۱ بنابراین، پیش از آن روز بزرگی که می آید هنگامی که همه مردم همانا باید در پیشگاه کرسی داوری مسیح بایستند، کارهای بزرگ و شگفت انگیزی از سوی آنها انجام خواهد شد.

۳۲ آری حتی در میان غیریهودیان، پیش از آن روز داوری، کاری بزرگ و شگفت انگیز از سوی آنها انجام خواهد شد.

And if ye had all the scriptures which give an account of all the marvelous works of Christ, ye would, according to the words of Christ, know that these things must surely come.

And wo be unto him that will not hearken unto the words of Jesus, and also to them whom he hath chosen and sent among them; for whoso receiveth not the words of Jesus and the words of those whom he hath sent receiveth not him; and therefore he will not receive them at the last day;

And it would be better for them if they had not been born. For do ye suppose that ye can get rid of the justice of an offended God, who hath been trampled under feet of men, that thereby salvation might come?

And now behold, as I spake concerning those whom the Lord hath chosen, yea, even three who were caught up into the heavens, that I knew not whether they were cleansed from mortality to immortality—

But behold, since I wrote, I have inquired of the Lord, and he hath made it manifest unto me that there must needs be a change wrought upon their bodies, or else it needs be that they must taste of death;

Therefore, that they might not taste of death there was a change wrought upon their bodies, that they might not suffer pain nor sorrow save it were for the sins of the world.

Now this change was not equal to that which shall take place at the last day; but there was a change wrought upon them, insomuch that Satan could have no power over them, that he could not tempt them; and they were sanctified in the flesh, that they were holy, and that the powers of the earth could not hold them.

And in this state they were to remain until the judgment day of Christ; and at that day they were to receive a greater change, and to be received into the kingdom of the Father to go no more out, but to dwell with God eternally in the heavens.

۳۳ و اگر شما همه نوشته های مقدسی که سرگذشتی از همه کارهای شگفت انگیز مسیح داده اند را داشتید، برپایه سخنان مسیح، شما می دانستید که این چیزها همانا خواهند آمد.

۳۴ و وای بر او که سخنان عیسی، و همچنین کسانی که او برگزیده است و به میان آنها فرستاده است را بگوش دل نپذیرد؛ زیرا هر کسی که سخنان عیسی و کسانی که او فرستاده است را نپذیرد، او را نمی پذیرد؛ و بنابراین او آنها را در روز آخر نخواهد پذیرفت؛

۳۵ و این برای آنها بهتر می بود اگر آنها زاده نشده بودند. زیرا آیا شما گمان می کنید که می توانید از دادگری یک خدای آزرده شده، کسی که زیر پاهای آدمیان پایمال شده است گریزی داشته باشید، که از طریق آن رستگاری بتواند بیاید؟

۳۶ و اینک بنگرید، همان گونه که من درباره کسانی که سرور برگزیده است سخن گفتم، آری، حتی آن سه تن که به بهشت برده شدند، که من نمی دانم آیا آنها از سوی سرور از فناپذیری به فناپذیری پاکیزه شدند یا نه —

۳۷ ولی بنگرید، از زمانی که من نوشتم، من از سرور جویا شده ام، و او بر من پدیدار کرده است که ناگزیر باید تغییری بر بدن هایشان انجام می شد وگرنه آنها طعم مرگ را باید می چشیدند؛

۳۸ بنابراین، اینکه آنها طعم مرگ را نچشند، تغییری بر بدن هایشان انجام شد که آنها نه درد بکشند نه اندوه مگر برای گناهان جهان.

۳۹ اینک این تغییر با آنچه که در روز آخر رخ خواهد داد برابر نیست؛ ولی تغییری بر آنها انجام شد، به اندازه ای که شیطان نمی توانست هیچ قدرتی بر آنها داشته باشد، که او نمی توانست آنها را وسوسه کند؛ و آنها در بدن تقدیس شدند، که آنها مقدس شدند، و اینکه قدرت های زمین نمی توانستند آنها را نگه دارند.

۴۰ و در این وضعیت آنها بمانند تا روز داوری مسیح؛ و در آن روز آنها تغییری بزرگتر دریافت کنند، و به ملکوت پدر پذیرفته شوند تا دیگر بیرون نروند، بلکه با خدا برای ابد در بهشت بسر برند.

3 Nephi 29

And now behold, I say unto you that when the Lord shall see fit, in his wisdom, that these sayings shall come unto the Gentiles according to his word, then ye may know that the covenant which the Father hath made with the children of Israel, concerning their restoration to the lands of their inheritance, is already beginning to be fulfilled.

And ye may know that the words of the Lord, which have been spoken by the holy prophets, shall all be fulfilled; and ye need not say that the Lord delays his coming unto the children of Israel.

And ye need not imagine in your hearts that the words which have been spoken are vain, for behold, the Lord will remember his covenant which he hath made unto his people of the house of Israel.

And when ye shall see these sayings coming forth among you, then ye need not any longer spurn at the doings of the Lord, for the sword of his justice is in his right hand; and behold, at that day, if ye shall spurn at his doings he will cause that it shall soon overtake you.

Wo unto him that spurneth at the doings of the Lord; yea, wo unto him that shall deny the Christ and his works!

Yea, wo unto him that shall deny the revelations of the Lord, and that shall say the Lord no longer worketh by revelation, or by prophecy, or by gifts, or by tongues, or by healings, or by the power of the Holy Ghost!

Yea, and wo unto him that shall say at that day, to get gain, that there can be no miracle wrought by Jesus Christ; for he that doeth this shall become like unto the son of perdition, for whom there was no mercy, according to the word of Christ!

Yea, and ye need not any longer hiss, nor spurn, nor make game of the Jews, nor any of the remnant of the house of Israel; for behold, the Lord remembereth his covenant unto them, and he will do unto them according to that which he hath sworn.

۳ نیفای ۲۹

۱ و اینک بنگرید، من به شما می گویم که هنگامی که سرور، در خردمندیش مناسب ببیند که این گفته ها برپایه سخنش به غیریهودیان برسند، آنگاه شما می دانید پیمانی که پدر با فرزندان اسرائیل بسته است، برپایه بازآوری آنها به سرزمین های میراثیشان، پیشاپیش آغاز به برآورده شدن نموده است.

۲ و شما می دانید که سخنان سرور که از سوی پیامبران مقدس گفته شده اند، همه برآورده خواهند شد؛ و شما نیازی ندارید بگویید که سرور آمدنش را به سوی فرزندان اسرائیل به عقب می اندازد.

۳ و شما نیازی ندارید در دل هایتان تصور کنید که سخنانی که گفته شده اند بیهوده هستند، زیرا بنگرید، سرور پیمانش که او با مردمش خاندان اسرائیل بسته است را به یاد خواهد آورد.

۴ و هنگامی که شما می بینید این گفته ها به میان شما پیش می آیند، آنگاه شما نیازی ندارید بیشتر از این کارهای سرور را خوار شمرد، زیرا شمشیر دادگرایش در دست راستش است؛ و بنگرید، در آن روز، اگر شما کارهایش را خوار شمردید او خواهد داشت که شمشیرش بزودی بر شما قرار گیرد.

۵ وای بر او که کارهای سرور را خوار شمرد؛ آری، وای بر او که مسیح و کارهایش را انکار کند!

۶ آری، وای بر او که مکاشفه های سرور را انکار کند، و آنکه بگوید سرور دیگر با مکاشفه یا با نبوت، یا با هدایا، یا با زبان ها، یا با شفا دادن ها، یا با قدرت روح القدس کار نمی کند!

۷ آری، و وای بر او که برای سود اندوزی در آن روز بگوید که هیچ معجزه ای از سوی مسیح نمی تواند انجام شود؛ زیرا او که چنین کند همانند پسر تباهی خواهد شد، برای او، برپایه سخن مسیح هیچ رحمتی نیست!

۸ آری، و شما نیازی ندارید بیشتر از این نه مسخره کنید، نه خوار شمرد، نه یهودیان، نه هیچ کدام از بازماندگان خاندان اسرائیل را به بازی بگیرید؛ زیرا بنگرید، سرور پیمانش با آنها را به یاد می آورد، و او برپایه آنچه که سوگند یاد کرده است با آنها رفتار خواهد کرد.

Therefore ye need not suppose that ye can turn the right hand of the Lord unto the left, that he may not execute judgment unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the house of Israel.

۹ بنابراین شما نیازی ندارید گمان کنید که شما می توانید دست راست سرور را به سوی چپ برگردانید، که او به برآورده ساختن پیمانی که او با خاندان اسرائیل بسته است داوری را اجرا نکند.

3 Nephi 30

Hearken, O ye Gentiles, and hear the words of Jesus Christ, the Son of the living God, which he hath commanded me that I should speak concerning you, for, behold he commandeth me that I should write, saying:

Turn, all ye Gentiles, from your wicked ways; and repent of your evil doings, of your lyings and deceivings, and of your whoredoms, and of your secret abominations, and your idolatries, and of your murders, and your priestcrafts, and your envyings, and your strifes, and from all your wickedness and abominations, and come unto me, and be baptized in my name, that ye may receive a remission of your sins, and be filled with the Holy Ghost, that ye may be numbered with my people who are of the house of Israel.

۳ نیفای ۳۰

۱ بگوش دل بپذیرید، ای شما غیریهودیان، و سخنان عیسی مسیح، پسر خدای زنده، که او به من فرمان داده است که من درباره شما سخن گویم را بشنوید، زیرا، بنگرید او به من فرمان داده است که من بنویسم، گفتا:

۲ ای همه شما غیریهودیان، از راه های نابکاریتان برگردید؛ و از کارهای پلیدتان، از دروغ ها و فریب هایتان، و از روسپی گری هایتان، و از کارهای پلید مخفی تان، و از بُت پرستی هایتان، و از آدم کشی هایتان، و کشیش گری هایتان، و حسادت هایتان و ستیزه جویی هایتان، و از همه نابکاری هایتان و کارهای پلیدتان توبه کنید، و به سوی من آید و بنام من تعمیم یابید که شما از گناهانتان آمرزش یابید، و آکنده از روح القدس شوید که با مردم من که از خاندان اسرائیل هستند شمرده شوید.

Fourth Nephi

The Book of Nephi

Who Is the Son of Nephi—One of the Disciples of Jesus Christ

An account of the people of Nephi, according to his record.

And it came to pass that the thirty and fourth year passed away, and also the thirty and fifth, and behold the disciples of Jesus had formed a church of Christ in all the lands round about. And as many as did come unto them, and did truly repent of their sins, were baptized in the name of Jesus; and they did also receive the Holy Ghost.

And it came to pass in the thirty and sixth year, the people were all converted unto the Lord, upon all the face of the land, both Nephites and Lamanites, and there were no contentions and disputations among them, and every man did deal justly one with another.

And they had all things common among them; therefore there were not rich and poor, bond and free, but they were all made free, and partakers of the heavenly gift.

And it came to pass that the thirty and seventh year passed away also, and there still continued to be peace in the land.

And there were great and marvelous works wrought by the disciples of Jesus, insomuch that they did heal the sick, and raise the dead, and cause the lame to walk, and the blind to receive their sight, and the deaf to hear; and all manner of miracles did they work among the children of men; and in nothing did they work miracles save it were in the name of Jesus.

And thus did the thirty and eighth year pass away, and also the thirty and ninth, and forty and first, and the forty and second, yea, even until forty and nine years had passed away, and also the fifty and first, and the fifty and second; yea, and even until fifty and nine years had passed away.

نیفای چهارم

کتاب نیفای

که پسر نیفای است — یکی از پیروان

عیسی مسیح

سرگذشت مردم نیفای، برپایه نگاشته او.

۱ و چنین گذشت که سی و چهارمین سال گذشت، و سی و پنجمین سال نیز گذشت، و بنگرید پیروان عیسی کلیسای مسیح را در همه سرزمین های دور و بر تشکیل داده بودند. و همه کسانی که به سوی آنها آمدند، و برآستی از گناهانشان توبه کردند، بنام عیسی تعمیم یافتند؛ و آنها نیز روح القدس را دریافت کردند.

۲ و چنین گذشت در سی و ششمین سال، مردم همه، هم نیفایان و هم لامانیان، بر همه روی آن سرزمین، به سرور گرویدند و هیچ درگیری و جر و بحثی در میان آنها نبود، و هر آدمی با دادگری با دیگری رفتار می کرد.

۳ و آنها همه چیزها را در میان خود به اشتراک داشتند؛ بنابراین ثروتمند و بینوا، دربند و آزاد، وجود نداشت، بلکه آنها همه آزاد بودند، و بهره مندان هدیه آسمانی بودند.

۴ و چنین گذشت که سی و هفتمین سال نیز گذشت، و هنوز آرامش بیوسته ای در سرزمین بود.

۵ و کارهای بزرگ و شگفت انگیزی بدست پیروان عیسی انجام می شد، به اندازه ای که آنها بیماران را شفا می دادند، و مردگان را برمی خیزاندند، و سبب می شدند که لنگان راه روند، و نابینایان دیدشان را بدست آورند، و ناشنوایان بشنوند؛ و همه گونه معجزه هایی آنها در میان فرزندان آدمی انجام دادند؛ و در هیچ چیزی آنها معجزه نمی کردند مگر بنام عیسی.

۶ و بدین گونه سی و هشتمین سال، و نیز سی و نهمین، و چهل و یکمین، و چهل و دومین گذشت، آری، حتی تا اینکه چهل و نه سال گذشت، و نیز پنجاه و یکمین، و پنجاه و دومین؛ آری، و حتی تا اینکه پنجاه و نه سال گذشت.

And the Lord did prosper them exceedingly in the land; yea, insomuch that they did build cities again where there had been cities burned.

Yea, even that great city Zarahemla did they cause to be built again.

But there were many cities which had been sunk, and waters came up in the stead thereof; therefore these cities could not be renewed.

And now, behold, it came to pass that the people of Nephi did wax strong, and did multiply exceedingly fast, and became an exceedingly fair and delightsome people.

And they were married, and given in marriage, and were blessed according to the multitude of the promises which the Lord had made unto them.

And they did not walk any more after the performances and ordinances of the law of Moses; but they did walk after the commandments which they had received from their Lord and their God, continuing in fasting and prayer, and in meeting together oft both to pray and to hear the word of the Lord.

And it came to pass that there was no contention among all the people, in all the land; but there were mighty miracles wrought among the disciples of Jesus.

And it came to pass that the seventy and first year passed away, and also the seventy and second year, yea, and in fine, till the seventy and ninth year had passed away; yea, even an hundred years had passed away, and the disciples of Jesus, whom he had chosen, had all gone to the paradise of God, save it were the three who should tarry; and there were other disciples ordained in their stead; and also many of that generation had passed away.

And it came to pass that there was no contention in the land, because of the love of God which did dwell in the hearts of the people.

And there were no envyings, nor strifes, nor tumults, nor whoredoms, nor lyings, nor murders, nor any manner of lasciviousness; and surely there could not be a happier people among all the people who had been created by the hand of God.

۷ و سرور آنها را در آن سرزمین بی اندازه کامروا کرد؛ آری، به اندازه ای که آنها دوباره در جاهایی که شهرها سوخته شده بود شهرهایی ساختند.

۸ آری، حتی آن شهر عظیم زراحملرا آنها واداشتند دوباره ساخته شود.

۹ ولی شهرهای بسیاری بودند که در آب فرو رفته بودند و آب ها بجای آنها بالا آمده بودند؛ بنابراین این شهرها نمی توانستند بازسازی شوند.

۱۰ و اینک، بنگرید، چنین گذشت که مردم نیفای نیرومند شدند، و با سرعت بی اندازه ای افزایش یافتند، و مردمی بی اندازه خوبروی و دلپسند شدند.

۱۱ و آنها پیوند زناشویی بستند، و پیوند زناشویی داده شدند، و برپایه فروانی وعده هایی که سرور به آنها داده بود برکت یافتند.

۱۲ و آنها دیگر از پس اعمال و آیین های قانون موسی گام برنداشتند؛ بلکه آنها از پس فرمان هایی که از سرور و خدایشان دریافت کرده بودند، بیوسته در روزه و نیایش، و در دیدار با یکدیگر برای نیایش و نیز شنیدن سخن سرور، گام برمی داشتند.

۱۳ و چنین گذشت که هیچ درگیری میان همه مردم، در همه آن سرزمین نبود؛ بلکه معجزه های عظیمی در میان پیروان عیسی انجام می شد.

۱۴ و چنین گذشت که هفتاد و یکمین سال گذشت، و هفتاد و دومین سال نیز، آری، و خلاصه، تا اینکه هفتاد و نهمین سال گذشت؛ آری، حتی یکصدمین سال گذشت، و پیروان عیسی، که او برگزیده بود، همه بجز آن سه تنی که می بایستی می ماندند به فردوس خدا رفتند؛ و پیروان دیگری بجای آنها تعیین شدند؛ و بسیاری از آن نسل نیز درگذشتند.

۱۵ و چنین گذشت که، به سبب مهر خدا که در دل های مردم جای گرفته بود، هیچ درگیری در آن سرزمین نبود.

۱۶ و نه هیچ حسادتی بود، نه ستیزی، نه آشوبی، نه روسپی گری، نه دروغ گویی، نه آدم کشی، نه هیچ گونه هرزگی؛ و بدرستی نمی توانست مردمی خوشبخت تر در میان همه مردمی که بدست خدا آفریده شده بودند باشند.

There were no robbers, nor murderers, neither were there Lamanites, nor any manner of -ites; but they were in one, the children of Christ, and heirs to the kingdom of God.

And how blessed were they! For the Lord did bless them in all their doings; yea, even they were blessed and prospered until an hundred and ten years had passed away; and the first generation from Christ had passed away, and there was no contention in all the land.

And it came to pass that Nephi, he that kept this last record, (and he kept it upon the plates of Nephi) died, and his son Amos kept it in his stead; and he kept it upon the plates of Nephi also.

And he kept it eighty and four years, and there was still peace in the land, save it were a small part of the people who had revolted from the church and taken upon them the name of Lamanites; therefore there began to be Lamanites again in the land.

And it came to pass that Amos died also, (and it was an hundred and ninety and four years from the coming of Christ) and his son Amos kept the record in his stead; and he also kept it upon the plates of Nephi; and it was also written in the book of Nephi, which is this book.

And it came to pass that two hundred years had passed away; and the second generation had all passed away save it were a few.

And now I, Mormon, would that ye should know that the people had multiplied, insomuch that they were spread upon all the face of the land, and that they had become exceedingly rich, because of their prosperity in Christ.

And now, in this two hundred and first year there began to be among them those who were lifted up in pride, such as the wearing of costly apparel, and all manner of fine pearls, and of the fine things of the world.

And from that time forth they did have their goods and their substance no more common among them.

And they began to be divided into classes; and they began to build up churches unto themselves to get gain, and began to deny the true church of Christ.

۱۷ نه هیچ راهزنی بود، نه آدمکشی، نه لامانیانی بودند، نه هیچ گونه جمعیت بندی؛ بلکه آنها یکی بودند، فرزندان مسیح، و وارثان ملکوت خدا.

۱۸ و چه برکت یافته بودند آنها! زیرا سرور آنها را در همه کارهایشان برکت داد؛ آری، آنها حتی تا اینکه یکصد و ده سال گذشته بود برکت یافته و کامروا شده بودند؛ و نخستین نسل پس از مسیح درگذشتند، و هیچ درگیری در همه آن سرزمین نبود.

۱۹ و چنین گذشت که نیفای، او که این آخرین نگاشته را ثبت کرد، (و او آن را بر روی ورقه های نیفای ثبت کرد) مُرد، و پسرش عاموس بجای او آن را ثبت کرد؛ و او نیز آنها را بر ورقه های نیفای ثبت کرد.

۲۰ و او آن را هشتاد و چهار سال ثبت کرد، و هنوز آرامش در آن سرزمین بود، مگر بخش کوچکی از مردم که از کلیسا جدا شدند و بر خود نام لامانیان نهادند؛ بنابراین دوباره در آن سرزمین لامانیان شروع به پدیدار شدن نمودند.

۲۱ و چنین گذشت که عاموس نیز مُرد، (و یکصد و نود و چهار سال پس از آمدن مسیح بود) و پسرش عاموس بجای او نگاشته را ثبت کرد؛ و او نیز آن را بر روی ورقه های نیفای ثبت کرد؛ و آن نیز در کتاب نیفای، که این کتاب است، نوشته شد.

۲۲ و چنین گذشت که دویست سال گذشت؛ و نسل دوم همه جز اندکی درگذشتند.

۲۳ و اینک من، مورمون، می خواهم که شما بدانید که مردم افزایش یافتند، به اندازه ای که آنها بر روی همه آن سرزمین گسترده شدند، و آنها به سبب کامروایی شان در مسیح، بی اندازه ثروتمند شدند.

۲۴ و اینک، در این دویست و یکمین سال در میان آنها کسانی بودند که شروع به غرق شدن در غرور نمودند، مانند پوشیدن جامه های گران، و همه گونه مرواریدهای ناب، و چیزهای ناب جهان.

۲۵ و از آن زمان به بعد آنها دیگر کالاهایشان و داراییهایشان را در میان خود به اشتراک نداشتند.

۲۶ و آنها شروع به تقسیم شدن به طبقات نمودند؛ و آنها شروع به برپا کردن کلیساهایی برای خودشان نمودند تا سود اندوزند، و شروع به انکار کردن کلیسای راستین مسیح نمودند.

And it came to pass that when two hundred and ten years had passed away there were many churches in the land; yea, there were many churches which professed to know the Christ, and yet they did deny the more parts of his gospel, insomuch that they did receive all manner of wickedness, and did administer that which was sacred unto him to whom it had been forbidden because of unworthiness.

And this church did multiply exceedingly because of iniquity, and because of the power of Satan who did get hold upon their hearts.

And again, there was another church which denied the Christ; and they did persecute the true church of Christ, because of their humility and their belief in Christ; and they did despise them because of the many miracles which were wrought among them.

Therefore they did exercise power and authority over the disciples of Jesus who did tarry with them, and they did cast them into prison; but by the power of the word of God, which was in them, the prisons were rent in twain, and they went forth doing mighty miracles among them.

Nevertheless, and notwithstanding all these miracles, the people did harden their hearts, and did seek to kill them, even as the Jews at Jerusalem sought to kill Jesus, according to his word.

And they did cast them into furnaces of fire, and they came forth receiving no harm.

And they also cast them into dens of wild beasts, and they did play with the wild beasts even as a child with a lamb; and they did come forth from among them, receiving no harm.

Nevertheless, the people did harden their hearts, for they were led by many priests and false prophets to build up many churches, and to do all manner of iniquity. And they did smite upon the people of Jesus; but the people of Jesus did not smite again. And thus they did dwindle in unbelief and wickedness, from year to year, even until two hundred and thirty years had passed away.

And now it came to pass in this year, yea, in the two hundred and thirty and first year, there was a great division among the people.

۲۷ و چنین گذشت که هنگامی که دویست و ده سال گذشت کلیساهای بسیاری در آن سرزمین بود؛ آری، کلیساهای بسیاری بودند که ادعا می کردند مسیح را می شناسند، و با این حال آنها بخش های بیشتر مژده اش را انکار می کردند، به اندازه ای که آنها همه گونه نابکاری را می پذیرفتند، و آنچه که مقدس بود را به کسی که به سبب ناشایست بودنش منع شده بود می دادند.

۲۸ و این کلیسا به سبب نابکاری، و به سبب قدرت شیطان که بر دل هایشان دست یافته بود، بی اندازه افزایش یافت.

۲۹ و دوباره، کلیسای دیگری بود که مسیح را انکار می کرد؛ و آنها کلیسای راستین مسیح را، به سبب فروتنی آنان و ایمانشان به مسیح، آزار می دادند؛ و آنها آنان را به سبب معجزه های بسیاری که در میان آنها انجام می شد خوار می شمردند.

۳۰ بنابراین آنها قدرت و اختیار را بر پیروان عیسی که با آنان ماندند بکار بردند، و آنها آنان را به زندان انداختند؛ ولی با قدرت سخن خدا، که در آنان بود، زندان ها شکافته دوباره شدند، و آنان با انجام معجزه های عظیمی در میان آنها پیش رفتند.

۳۱ با این وجود، و با وجود همه این معجزه ها، مردم دل هایشان را سخت کردند، و به دنبال کشتن آنها برآمدند، همان گونه که یهودیان در اورشلیم به دنبال کشتن عیسی، برپایه سخنش، برآمدند.

۳۲ و آنها آنان را به کوره های آتش انداختند، و آنان بدون دیدن آسیبی بیرون آمدند.

۳۳ و آنها همچنین آنان را به گودال های جانوران درنده انداختند، و آنان با جانوران درنده بازی کردند همانند بچه ای با یک بره؛ و آنان، هیچ آسیبی ندیده، از میان آنها بیرون آمدند.

۳۴ با این وجود، مردم دل هایشان را سخت کردند، زیرا آنها از سوی کشیشان و پیامبران دروغین بسیاری هدایت می شدند تا کلیساهای بسیاری برپا کنند، و همه گونه نابکاری انجام دهند. و آنها مردم عیسی را می زدند؛ ولی مردم عیسی آنها را دوباره نمی زدند. و بدین گونه آنها، سال به سال، در بی ایمانی و نابکاری فرو رفتند، حتی تا اینکه دویست و سی سال گذشت.

۳۵ و اینک چنین گذشت در این سال، آری، در دویست و سی و یکمین سال، جدایی بزرگی در میان مردم بود.

And it came to pass that in this year there arose a people who were called the Nephites, and they were true believers in Christ; and among them there were those who were called by the Lamanites—Jacobites, and Josephites, and Zoramites;

Therefore the true believers in Christ, and the true worshipers of Christ, (among whom were the three disciples of Jesus who should tarry) were called Nephites, and Jacobites, and Josephites, and Zoramites.

And it came to pass that they who rejected the gospel were called Lamanites, and Lemuelites, and Ishmaelites; and they did not dwindle in unbelief, but they did wilfully rebel against the gospel of Christ; and they did teach their children that they should not believe, even as their fathers, from the beginning, did dwindle.

And it was because of the wickedness and abomination of their fathers, even as it was in the beginning. And they were taught to hate the children of God, even as the Lamanites were taught to hate the children of Nephi from the beginning.

And it came to pass that two hundred and forty and four years had passed away, and thus were the affairs of the people. And the more wicked part of the people did wax strong, and became exceedingly more numerous than were the people of God.

And they did still continue to build up churches unto themselves, and adorn them with all manner of precious things. And thus did two hundred and fifty years pass away, and also two hundred and sixty years.

And it came to pass that the wicked part of the people began again to build up the secret oaths and combinations of Gadianton.

And also the people who were called the people of Nephi began to be proud in their hearts, because of their exceeding riches, and become vain like unto their brethren, the Lamanites.

And from this time the disciples began to sorrow for the sins of the world.

And it came to pass that when three hundred years had passed away, both the people of Nephi and the Lamanites had become exceedingly wicked one like unto another.

۳۶ و چنین گذشت که در این سال مردمی برخاستند که نیفایان خوانده می شدند، و آنها ایمان آوردگان راستین مسیح بودند؛ و در میان آنها کسانی بودند که لامانیان خوانده می شدند — یعقوبیان، و یوسفیان، و ژرامیان؛

۳۷ بنابراین ایمان آوردگان راستین مسیح، و پرستش کنندگان راستین مسیح، (در میان آنها آن سه پیرو عیسی که می بایستی می ماندند بودند) نیفایان، یعقوبیان، و یوسفیان، و ژرامیان، خوانده می شدند.

۳۸ و چنین گذشت که آنهایی که آن مژده را رد می کردند لامانیان، لموئیلیان، و اسماعیلیان خوانده می شدند؛ و آنهایی که در بی ایمانی فرو نرفتند، ولی آگاهانه علیه مژده مسیح شورش کردند؛ و آنها به فرزندانشان آموزش می دادند که آنها ایمان نیاورند، همان گونه که پدرانشان از آغاز پس رفتند.

۳۹ و این به سبب نابکاری و کارهای پلید پدرانشان بود، همان گونه که از آغاز بود. و آنها آموزش دیده بودند تا از فرزندان خدا بیزار باشند، همان گونه که لامانیان آموزش دیده بودند تا از فرزندان نیفای از آغاز بیزار باشند.

۴۰ و چنین گذشت که دویست و چهل و چهار سال گذشت، و بدین گونه امور مردم بود. و بخش نابکارتر مردم نیرومند شدند، و بی اندازه بیشمارتر از مردم خدا شدند.

۴۱ و آنها هنوز هم به ساختن کلیساهایی برای خودشان ادامه دادند، و آنها را با همه گونه چیزهای گرانبها آراستند. و بدین گونه دویست و پنجاه سال گذشت، و دویست و شصت سال نیز گذشت.

۴۲ و چنین گذشت که بخش نابکار مردم شروع به برپایی سوگندها و سازمان های مخفی جدیانتون نمودند.

۴۳ و مردمی که مردم نیفایان خوانده می شدند نیز، به سبب ثروت بی اندازه شان، شروع به مغرور شدن در دل هایشان، و همانند برادرانشان، لامانیان، شروع به خودبزرگ بین شدن نمودند.

۴۴ و از این زمان به بعد پیروان برای گناهان جهان شروع به اندوهگین شدن نمودند.

۴۵ و چنین گذشت که هنگامی که سیصد سال گذشت، هم مردم نیفای و هم مردم لامانیان همانند یکدیگر بی اندازه نابکار شده بودند.

And it came to pass that the robbers of Gadianton did spread over all the face of the land; and there were none that were righteous save it were the disciples of Jesus. And gold and silver did they lay up in store in abundance, and did traffic in all manner of traffic.

And it came to pass that after three hundred and five years had passed away, (and the people did still remain in wickedness) Amos died; and his brother, Ammaron, did keep the record in his stead.

And it came to pass that when three hundred and twenty years had passed away, Ammaron, being constrained by the Holy Ghost, did hide up the records which were sacred—yea, even all the sacred records which had been handed down from generation to generation, which were sacred—even until the three hundred and twentieth year from the coming of Christ.

And he did hide them up unto the Lord, that they might come again unto the remnant of the house of Jacob, according to the prophecies and the promises of the Lord. And thus is the end of the record of Ammaron.

۴۶ و چنین گذشت که راهزنان جدیانتون بر روی همه آن سرزمین گسترش یافتند؛ و هیچ کسی نبود که پرهیزکار باشد مگر پیروان عیسی. و طلا و نقره را آنها به فراوانی انبار می کردند، و به همه شبوه های داد و ستد آنها داد و ستد می کردند.

۴۷ و چنین گذشت که پس از اینکه سیصد و پنج سال گذشته بود، (و مردم هنوز در نابکاری باقیمانده بودند) عاموس مُرد؛ و برادرش، عمارون بجای او نگاشته را نگارش کرد.

۴۸ و چنین گذشت که هنگامی که سیصد و بیست سال گذشته بود، عمارون، از سوی روح القدس و ادار شده، نگاشته هایی که مقدس بودند را پنهان کرد — آری، حتی همه نگاشته هایی که نسل به نسل دست به دست شده بودند، که مقدس بودند — یعنی تا سیصد و بیستمین سال از آمدن مسیح.

۴۹ و او آنها را برای سرور پنهان کرد، که آنها دوباره، برپایه نبوت ها و وعده های سرور، به بازمانده خاندان یعقوب برسد. و بدین گونه است آخر نگاشته عمارون.

The Book of Mormon

کتاب مورمون

Mormon 1

مورمون ۱

And now I, Mormon, make a record of the things which I have both seen and heard, and call it the Book of Mormon.

۱ و اینک من، مورمون، از چیزهایی که من هم دیده و هم شنیده ام نگاشته ای می نگارم، و آن را کتاب مورمون می خوانم.

And about the time that Ammaron hid up the records unto the Lord, he came unto me, (I being about ten years of age, and I began to be learned somewhat after the manner of the learning of my people) and Ammaron said unto me: I perceive that thou art a sober child, and art quick to observe;

۲ و پیرامون زمانی که عمارون نگاشته ها را برای سرور پنهان کرد، او به نزد من آمد، (من نزدیک به ده سال داشتم، و من شروع به آموختن چیزی که به شیوه یادگیری مردم بود نمودم) و عمارون به من گفت: من درک می کنم که تو یک بچه هوشیار، و تیزبینی هستی؛

Therefore, when ye are about twenty and four years old I would that ye should remember the things that ye have observed concerning this people; and when ye are of that age go to the land Antum, unto a hill which shall be called Shim; and there have I deposited unto the Lord all the sacred engravings concerning this people.

۳ بنابراین، هنگامی که تو تقریباً بیست و چهار ساله شدی من می خواهم که تو چیزهایی که تو درباره این مردم مشاهده می کنی را به یاد آوری؛ و هنگامی که تو به آن سن رسیدی به سرزمین آنطوم، به تپه ای که شیم خوانده خواهد شد بروی؛ و من همه کنده کاری شده های درباره این مردم را برای سرور در آنجا پنهان کرده ام.

And behold, ye shall take the plates of Nephi unto yourself, and the remainder shall ye leave in the place where they are; and ye shall engrave on the plates of Nephi all the things that ye have observed concerning this people.

۴ و بنگر، تو ورقه های نیفای را برای خودت بردار، و بقیه را در همان جایی که هستند باقی گذار؛ و تو همه چیزهایی که درباره این مردم مشاهده کرده ای را بر ورقه های نیفای کنده کاری کن.

And I, Mormon, being a descendant of Nephi, (and my father's name was Mormon) I remembered the things which Ammaron commanded me.

۵ و من، مورمون، یک نواده نیفای بوده، (و نام پدرم مورمون بود) من چیزهایی که عمارون به من فرمان داد را به یاد آوردم.

And it came to pass that I, being eleven years old, was carried by my father into the land southward, even to the land of Zarahemla.

۶ و چنین گذشت که من یازده ساله بودم که بدست پدرم به سرزمین جنوبی یعنی به سرزمین زراحملا برده شدم.

The whole face of the land had become covered with buildings, and the people were as numerous almost, as it were the sand of the sea.

۷ تمامی روی آن سرزمین با ساختمان ها پوشیده شده بود، و مردم به اندازه ای زیاد بودند که تقریباً، گویی به اندازه شن های دریا بودند.

And it came to pass in this year there began to be a war between the Nephites, who consisted of the Nephites and the Jacobites and the Josephites and the Zoramites; and this war was between the Nephites, and the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites.

۸ و چنین گذشت در این سال جنگی بین نیفایان، که دربرگیرنده نیفایان و یعقوبیان و یوسفیان و زرامیان بود، درگرفت؛ و این جنگ بین نیفایان، و لامانیان و لموئیلیان و اسماعیلیان بود.

Now the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites were called Lamanites, and the two parties were Nephites and Lamanites.

۹ اینک لامانیان و لموئیلیان و اسماعیلیان لامانیان خوانده می شدند، و دو جمعیت نیفایان و لامانیان بودند.

And it came to pass that the war began to be among them in the borders of Zarahemla, by the waters of Sidon.

And it came to pass that the Nephites had gathered together a great number of men, even to exceed the number of thirty thousand. And it came to pass that they did have in this same year a number of battles, in which the Nephites did beat the Lamanites and did slay many of them.

And it came to pass that the Lamanites withdrew their design, and there was peace settled in the land; and peace did remain for the space of about four years, that there was no bloodshed.

But wickedness did prevail upon the face of the whole land, insomuch that the Lord did take away his beloved disciples, and the work of miracles and of healing did cease because of the iniquity of the people.

And there were no gifts from the Lord, and the Holy Ghost did not come upon any, because of their wickedness and unbelief.

And I, being fifteen years of age and being somewhat of a sober mind, therefore I was visited of the Lord, and tasted and knew of the goodness of Jesus.

And I did endeavor to preach unto this people, but my mouth was shut, and I was forbidden that I should preach unto them; for behold they had wilfully rebelled against their God; and the beloved disciples were taken away out of the land, because of their iniquity.

But I did remain among them, but I was forbidden to preach unto them, because of the hardness of their hearts; and because of the hardness of their hearts the land was cursed for their sake.

And these Gadianton robbers, who were among the Lamanites, did infest the land, insomuch that the inhabitants thereof began to hide up their treasures in the earth; and they became slippery, because the Lord had cursed the land, that they could not hold them, nor retain them again.

And it came to pass that there were sorceries, and witchcrafts, and magics; and the power of the evil one was wrought upon all the face of the land, even unto the fulfilling of all the words of Abinadi, and also Samuel the Lamanite.

۱۰ و چنین گذشت که جنگ بین آنها در مرزهای زراحملا، در کنار آب های صیدون درگرفت.

۱۱ و چنین گذشت که نیفایان تعداد بزرگی از مردان را گرد هم آورده بودند، حتی فراتر از سی هزار تن. و چنین گذشت که آنها در همان سال چندین نبرد داشتند، که در آن نیفایان لامانیان را شکست دادند و بسیاری از آنها را کشتند.

۱۲ و چنین گذشت که لامانیان از طرحشان عقب نشینی کردند، و در آن سرزمین آرامش برقرار شد؛ و آرامش برای مدت نزدیک به چهار سال باقیماند، که هیچ خونریزی نشد.

۱۳ ولی نابکاری بر روی تمامی سرزمین چیره شد، به اندازه ای که سرور پیروان محبوبش را بُرد، و به سبب نابکاری مردم کار معجزه ها و شفا دادن ها باز ایستاد.

۱۴ و هیچ هدیه ای از سرور نبود، و روح القدس، به سبب نابکاری و بی ایمانی شان، بر هیچ کسی نیامد.

۱۵ و من، پانزده ساله شده و تا حدی ذهن هوشیاری داشته، بنابراین از سوی سرور دیدار شدم، و از نیکی عیسی چشیدم و آگاه شدم.

۱۶ و من تلاش کردم تا بر این مردم موعظه کنم، ولی دهانم بسته شد، و من از موعظه کردن به آنها منع شدم؛ زیرا بنگر آنها آگاهانه علیه خدایشان شورش کرده بودند؛ و آن پیروان محبوب، به سبب نابکاری شان، از آن سرزمین بیرون بُرد شدند.

۱۷ ولی من در میان آنها باقیماندم، ولی من، به سبب سخت دلی هایشان، از موعظه کردن به آنها منع شدم؛ و به سبب سخت دلی هایشان آن سرزمین به خاطر آنها نفرین شد.

۱۸ و این راهزنان جدیانتون، که در میان لامانیان بودند، به آن سرزمین هجوم آوردند، به اندازه ای که ساکنان آن شروع به پنهان کردن گنج هایشان در زمین نمودند؛ و آنها بی ثبات شدند، برای اینکه سرور آن سرزمین را نفرین کرده بود، اینکه آنها نه می توانستند آنها را نگه دارند، نه آنها را دوباره بدست آورند.

۱۹ و چنین گذشت که افسونگران، و جادوگران، و ساحرانی بودند؛ و قدرت آن پلید بر روی همه آن سرزمین آمد، حتی به برآورده شدن همه سخنان ابینادی، و همچنین سموئیل لامانی.

Mormon 2

And it came to pass in that same year there began to be a war again between the Nephites and the Lamanites. And notwithstanding I being young, was large in stature; therefore the people of Nephi appointed me that I should be their leader, or the leader of their armies.

Therefore it came to pass that in my sixteenth year I did go forth at the head of an army of the Nephites, against the Lamanites; therefore three hundred and twenty and six years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and twenty and seventh year the Lamanites did come upon us with exceedingly great power, insomuch that they did frighten my armies; therefore they would not fight, and they began to retreat towards the north countries.

And it came to pass that we did come to the city of Angola, and we did take possession of the city, and make preparations to defend ourselves against the Lamanites. And it came to pass that we did fortify the city with our might; but notwithstanding all our fortifications the Lamanites did come upon us and did drive us out of the city.

And they did also drive us forth out of the land of David.

And we marched forth and came to the land of Joshua, which was in the borders west by the seashore.

And it came to pass that we did gather in our people as fast as it were possible, that we might get them together in one body.

But behold, the land was filled with robbers and with Lamanites; and notwithstanding the great destruction which hung over my people, they did not repent of their evil doings; therefore there was blood and carnage spread throughout all the face of the land, both on the part of the Nephites and also on the part of the Lamanites; and it was one complete revolution throughout all the face of the land.

مورمون ۲

۱ و چنین گذشت در همان سال دوباره جنگی بین نیفایان و لامانیان درگرفت. و با وجودی که من جوان بوده، دُرشت قامت بودم؛ بنابراین مردم نیفای مرا تعیین کردند که رهبرشان، یعنی رهبر لشکریانشان باشم.

۲ بنابراین چنین گذشت که من در شانزده سالگی در رأس یک لشکر نیفایان، علیه لامانیان پیش رفتم؛ بنابراین سیصد و بیست و شش سال گذشته بود.

۳ و چنین گذشت که در سیصد و بیست و هفتمین سال لامانیان با قدرت بی اندازه زیادی بر سر ما آمدند، به اندازه ای که آنها لشکریانم را وحشت زده کردند؛ بنابراین آنها نمی خواستند بجنگند، و آنها شروع به عقب نشینی به سوی کشورهای شمالی نمودند.

۴ و چنین گذشت که ما به شهر آنجلا رسیدیم، و آن شهر را تصرف کردیم، و برای دفاع از خودمان در برابر لامانیان آماده شدیم. و چنین گذشت که ما شهر را با توانمان مستحکم کردیم؛ ولی با وجود همه استحكامات ما، لامانیان بر سر ما آمدند و ما را از آن شهر بیرون راندند.

۵ و آنها ما را از سرزمین داود نیز بیرون راندند.

۶ و ما پیشروی کردیم و به سرزمین یوشع، که در مرزهای غربی در کنار دریا بود، رسیدیم.

۷ و چنین گذشت که ما مردم خود را با سرعتی که امکان پذیر بود گرد آوردیم، که ما بتوانیم آنها را در یک جمعیت گرد آوریم.

۸ ولی بنگرید، آن سرزمین پُر از راهزنان و لامانیان بود؛ و با وجودی که نابودی بزرگی بر سر مردم بود، آنها از کارهای پلیدشان توبه نکردند؛ بنابراین خون و لاشه در سرتاسر آن سرزمین گسترش یافت، هم در بخش نیفایان، و نیز در بخش لامانیان؛ و این یک دگرگونی کامل در سرتاسر همه آن سرزمین بود.

And now, the Lamanites had a king, and his name was Aaron; and he came against us with an army of forty and four thousand. And behold, I withstood him with forty and two thousand. And it came to pass that I beat him with my army that he fled before me. And behold, all this was done, and three hundred and thirty years had passed away.

And it came to pass that the Nephites began to repent of their iniquity, and began to cry even as had been prophesied by Samuel the prophet; for behold no man could keep that which was his own, for the thieves, and the robbers, and the murderers, and the magic art, and the witchcraft which was in the land.

Thus there began to be a mourning and a lamentation in all the land because of these things, and more especially among the people of Nephi.

And it came to pass that when I, Mormon, saw their lamentation and their mourning and their sorrow before the Lord, my heart did begin to rejoice within me, knowing the mercies and the long-suffering of the Lord, therefore supposing that he would be merciful unto them that they would again become a righteous people.

But behold this my joy was vain, for their sorrowing was not unto repentance, because of the goodness of God; but it was rather the sorrowing of the damned, because the Lord would not always suffer them to take happiness in sin.

And they did not come unto Jesus with broken hearts and contrite spirits, but they did curse God, and wish to die. Nevertheless they would struggle with the sword for their lives.

And it came to pass that my sorrow did return unto me again, and I saw that the day of grace was passed with them, both temporally and spiritually; for I saw thousands of them hewn down in open rebellion against their God, and heaped up as dung upon the face of the land. And thus three hundred and forty and four years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and forty and fifth year the Nephites did begin to flee before the Lamanites; and they were pursued until they came even to the land of Jashon, before it was possible to stop them in their retreat.

۹ و اینک، لامانیان یک پادشاه داشتند، و نام او هارون بود؛ و او با یک لشکر چهل و چهار هزار نفری علیه ما آمد. و بنگرید، من در برابر او با چهل و دو هزار ایستادگی کردم. و چنین گذشت که من او را با لشکر شکست دادم و او از برابرم گریخت. و بنگرید، همه این انجام شد، و سیصد و سی سال گذشته بود.

۱۰ و چنین گذشت که نیفایان شروع به توبه کردن از نابکاری شان نمودند، و همان گونه که از سوی سموئیل پیامبر نبوت شده بود، شروع به فریاد برآوردن نمودند؛ زیرا هیچ آدمی نمی توانست آنچه که از آن او بود را، به دلیل دزدان، و راهزنان، و آدمکشان، و افسون گری، و جادوگری که در آن سرزمین بود، نگه دارد.

۱۱ بدین گونه به سبب این چیزها سوگواری و عزاداری در همه آن سرزمین، و به ویژه بیشتر در میان مردم نیفای، شروع شد.

۱۲ و چنین گذشت که هنگامی که من، مورمون، عزاداری آنها و سوگواری آنها و اندوه آنها را در برابر سرور دیدم، دلم در درونم شروع به شادمان شدن نمود، از رحمت ها و شکیبایی سرور آگاه بوده، بنابراین گمان کردم که او بر آنها مهربان خواهد بود که آنها دوباره مردمی پرهیزکار خواهند شد.

۱۳ ولی بنگرید این شادی من بیهوده بود، زیرا اندوهشان، به سبب نیکی خدا، به سوی توبه نبود؛ بلکه آن اندوه لعنت شدگان بود، برای اینکه سرور همواره روا نخواهد داشت تا آنها در گناه شاد شوند.

۱۴ و آنها با دل های شکسته و روان های پشیمان به سوی عیسی نیامدند، بلکه خدا را نفرین کردند، و آرزوی مرگ داشتند. با این وجود آنها برای جان هایشان با شمشیر پیکار می کردند.

۱۵ و چنین گذشت که اندوهم دوباره به من بازگشت، و من دیدم که روزگار فیض، هم جسمی و هم روحی، از آنها گذشت؛ زیرا من هزاران از آنها را دیدم در شورش آشکارا علیه خدایشان بر زمین افتادند، و همچون کود بر روی آن سرزمین انباشته شدند. و بدین گونه سیصد و چهل و چهار سال گذشت.

۱۶ و چنین گذشت که در سیصد و چهل و پنجمین سال نیفایان شروع به گریختن از برابر لامانیان نمودند؛ و آنها دنبال شدند تا اینکه آنها حتی به سرزمین یاشون رسیدند، پیش از آنکه امکان پذیر باشد تا آنها را از عقب نشینی شان بازدارند.

And now, the city of Jashon was near the land where Ammaron had deposited the records unto the Lord, that they might not be destroyed. And behold I had gone according to the word of Ammaron, and taken the plates of Nephi, and did make a record according to the words of Ammaron.

And upon the plates of Nephi I did make a full account of all the wickedness and abominations; but upon these plates I did forbear to make a full account of their wickedness and abominations, for behold, a continual scene of wickedness and abominations has been before mine eyes ever since I have been sufficient to behold the ways of man.

And wo is me because of their wickedness; for my heart has been filled with sorrow because of their wickedness, all my days; nevertheless, I know that I shall be lifted up at the last day.

And it came to pass that in this year the people of Nephi again were hunted and driven. And it came to pass that we were driven forth until we had come northward to the land which was called Shem.

And it came to pass that we did fortify the city of Shem, and we did gather in our people as much as it were possible, that perhaps we might save them from destruction.

And it came to pass in the three hundred and forty and sixth year they began to come upon us again.

And it came to pass that I did speak unto my people, and did urge them with great energy, that they would stand boldly before the Lamanites and fight for their wives, and their children, and their houses, and their homes.

And my words did arouse them somewhat to vigor, insomuch that they did not flee from before the Lamanites, but did stand with boldness against them.

And it came to pass that we did contend with an army of thirty thousand against an army of fifty thousand. And it came to pass that we did stand before them with such firmness that they did flee from before us.

۱۷ و اینک، شهر یاشون نزدیک به سرزمینی بود که عمارون آن نگاشته ها را برای سرور پنهان کرده بود، که آنها نابود نشوند. و بنگرید من برپایه سخن عمارون رفتم، و ورقه های نیفای را برداشتم، و برپایه سخنان عمارون نگاشته ای را به نگارش درآوردم.

۱۸ و بر ورقه های نیفای من سرگذشت کاملی از همه نابکاری و کارهای پلید نگاشتم؛ ولی بر این ورقه ها من منع شدم تا سرگذشت کاملی از نابکار هایشان و کارهای پلیدشان بنگارم، زیرا بنگرید، صحنه ای از نابکاری و کارهای پلید در برابر چشمان من بوده است حتی از زمانی که من قادر بوده ام راه های آدمی را بنگرم.

۱۹ و وای بر من است به سبب نابکاریشان؛ زیرا به سبب نابکاریشان، در همه روزگارم، دلم آکنده از اندوه است؛ با این وجود، من می دانم که من در روز آخر بالا برده خواهم شد.

۲۰ و چنین گذشت که در این سال مردم نیفای دوباره دنبال شدند و رانده شدند. و چنین گذشت که ما به پیش رانده شدیم تا اینکه به سوی شمال به سرزمینی که شم خوانده می شد رسیدیم.

۲۱ و چنین گذشت که ما شهر شم را مستحکم کردیم، و مردم خود را تا جایی که امکان پذیر بود گرد آوردیم که شاید آنها را از نابودی نجات دهیم.

۲۲ و چنین گذشت در سیصد و چهل و ششمین سال آنها دوباره شروع به آمدن بر سر ما نمودند.

۲۳ و چنین گذشت که من با مردم سخن گفتم، و از آنها با نیروی زیادی خواستم که آنها دلیرانه در برابر لامانیان بایستند و برای همسرانشان و فرزندانسان، و خانه هایشان و سراهایشان بجنگند.

۲۴ و سخنانم آنها را اندکی برانگیخت تا توانمند شوند، به اندازه ای که آنها از برابر لامانیان نگریختند بلکه با دلیری در برابر آنها ایستادگی کردند.

۲۵ و چنین گذشت که ما با لشکری سی هزار نفر در برابر لشکری پنجاه هزار نفره درگیر شدیم. و چنین گذشت که ما در برابر آنها با چنان استواری ایستادگی کردیم که آنها از برابر ما گریختند.

And it came to pass that when they had fled we did pursue them with our armies, and did meet them again, and did beat them; nevertheless the strength of the Lord was not with us; yea, we were left to ourselves, that the Spirit of the Lord did not abide in us; therefore we had become weak like unto our brethren.

And my heart did sorrow because of this the great calamity of my people, because of their wickedness and their abominations. But behold, we did go forth against the Lamanites and the robbers of Gadianton, until we had again taken possession of the lands of our inheritance.

And the three hundred and forty and ninth year had passed away. And in the three hundred and fiftieth year we made a treaty with the Lamanites and the robbers of Gadianton, in which we did get the lands of our inheritance divided.

And the Lamanites did give unto us the land northward, yea, even to the narrow passage which led into the land southward. And we did give unto the Lamanites all the land southward.

۲۶ و چنین گذشت که هنگامی که آنها گریختند ما آنها را با لشکریانمان دنبال کردیم، و دوباره با آنها رویارو شدیم، و آنها را شکست دادیم؛ با این وجود نیروی سرور با ما نبود؛ آری، ما به خودمان واگذاشته شده بودیم، که روح سرور در ما نماند؛ بنابراین ما همانند برادرانمان ناتوان شده بودیم.

۲۷ و به سبب این مُصیبت بزرگ مردم، به سبب نابکاریشان و کارهای پلیدشان، دلم اندوهگین شد. ولی بنگرید، ما علیه لامانیان و راهزنان جدیانتون پیش رفتیم تا اینکه سرزمین های میراثیمان را دوباره تصرف کردیم.

۲۸ و سیصد و چهل و نه سال گذشته بود. و در سیصد و پنجاهمین سال ما با لامانیان و راهزنان جدیانتون پیمانی بستیم، که در آن ما سرزمین های میراثیمان را تقسیم کردیم.

۲۹ و لامانیان سرزمین شمالی را به ما دادند، آری، حتی آن گذرگاه باریکی که به سرزمین جنوبی راه می بُرد. و ما همه سرزمین جنوبی را به لامانیان دادیم.

Mormon 3

And it came to pass that the Lamanites did not come to battle again until ten years more had passed away. And behold, I had employed my people, the Nephites, in preparing their lands and their arms against the time of battle.

And it came to pass that the Lord did say unto me: Cry unto this people—Repent ye, and come unto me, and be ye baptized, and build up again my church, and ye shall be spared.

And I did cry unto this people, but it was in vain; and they did not realize that it was the Lord that had spared them, and granted unto them a chance for repentance. And behold they did harden their hearts against the Lord their God.

And it came to pass that after this tenth year had passed away, making, in the whole, three hundred and sixty years from the coming of Christ, the king of the Lamanites sent an epistle unto me, which gave unto me to know that they were preparing to come again to battle against us.

And it came to pass that I did cause my people that they should gather themselves together at the land Desolation, to a city which was in the borders, by the narrow pass which led into the land southward.

And there we did place our armies, that we might stop the armies of the Lamanites, that they might not get possession of any of our lands; therefore we did fortify against them with all our force.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and first year the Lamanites did come down to the city of Desolation to battle against us; and it came to pass that in that year we did beat them, insomuch that they did return to their own lands again.

And in the three hundred and sixty and second year they did come down again to battle. And we did beat them again, and did slay a great number of them, and their dead were cast into the sea.

And now, because of this great thing which my people, the Nephites, had done, they began to boast in their own strength, and began to swear before the heavens that they would avenge themselves of the blood of their brethren who had been slain by their enemies.

مورمون ۳

۱ و چنین گذشت که لامانیان دوباره به نبرد نیامدند تا اینکه ده سال دیگر گذشت. و بنگرید، من مردمم، نیفایان را، در آماده کردن سرزمین هایشان و سلاح هایشان در زمان نبرد، بکار گرفتم.

۲ و چنین گذشت که سرور به من گفت: بر این مردم فریاد برآور — توبه کنید، و به سوی من آیید، و تعمید یابید، و دوباره کلیسای مرا برپا کنید، و شما امان داده خواهید شد.

۳ و من بر این مردم فریاد برآوردم، ولی بیهوده بود؛ و آنها نفهمیدند که این سرور بود که آنها را امان داده بود، و به آنها فرصتی برای توبه داده بود. و بنگرید آنها دل هایشان را علیه سرور خدایشان سخت کردند.

۴ و چنین گذشت که پس از اینکه دهمین سال گذشت، در مجموع، پس از سیصد و شصت سال از آمدن مسیح، پادشاه لامانیان نامه ای به من فرستاد، که مرا آگاه کرده بود که آنها در حال آماده شدن هستند تا دوباره علیه ما به نبرد آیند.

۵ و چنین گذشت که من مردمم را واداشتم که آنها خودشان در سرزمین ویرانه گرد هم آیند، به شهری که در مرزها بود، نزدیک گذرگاهی که به سرزمین جنوبی راه می بُرد.

۶ و در آنجا ما لشکریانمان را قرار دادیم، که ما لشکریان لامانیان را باز داریم، که آنها نتوانند هیچ کدام از سرزمین هایمان را تصرف کنند؛ بنابراین با همه نیرویمان علیه آنها خودمان را مستحکم کردیم.

۷ و چنین گذشت که در سیصد و یکمین سال لامانیان پایین به شهر ویرانه آمدند تا علیه ما نبرد کنند؛ و چنین گذشت که در آن سال ما آنها را شکست دادیم، به اندازه ای که آنها دوباره به سرزمین های خودشان بازگشتند.

۸ و در سیصد و شصت و دومین سال آنها دوباره پایین آمدند تا نبرد کنند. و ما دوباره آنها را شکست دادیم، و تعداد زیادی از آنها را کشتیم، و مردگان آنها به دریا انداخته شدند.

۹ و اینک، به سبب این چیز بزرگی که مردمم، نیفایان، انجام داده بودند، آنها شروع به بالیدن به نیروی خودشان نمودند، و شروع به سوگند یاد کردن به آسمان ها نمودند که آنها انتقام خون برادرانشان که بدست دشمنانشان کشته شده بودند را خواهند گرفت.

And they did swear by the heavens, and also by the throne of God, that they would go up to battle against their enemies, and would cut them off from the face of the land.

And it came to pass that I, Mormon, did utterly refuse from this time forth to be a commander and a leader of this people, because of their wickedness and abomination.

Behold, I had led them, notwithstanding their wickedness I had led them many times to battle, and had loved them, according to the love of God which was in me, with all my heart; and my soul had been poured out in prayer unto my God all the day long for them; nevertheless, it was without faith, because of the hardness of their hearts.

And thrice have I delivered them out of the hands of their enemies, and they have repented not of their sins.

And when they had sworn by all that had been forbidden them by our Lord and Savior Jesus Christ, that they would go up unto their enemies to battle, and avenge themselves of the blood of their brethren, behold the voice of the Lord came unto me, saying:

Vengeance is mine, and I will repay; and because this people repented not after I had delivered them, behold, they shall be cut off from the face of the earth.

And it came to pass that I utterly refused to go up against mine enemies; and I did even as the Lord had commanded me; and I did stand as an idle witness to manifest unto the world the things which I saw and heard, according to the manifestations of the Spirit which had testified of things to come.

Therefore I write unto you, Gentiles, and also unto you, house of Israel, when the work shall commence, that ye shall be about to prepare to return to the land of your inheritance;

Yea, behold, I write unto all the ends of the earth; yea, unto you, twelve tribes of Israel, who shall be judged according to your works by the twelve whom Jesus chose to be his disciples in the land of Jerusalem.

۱۰ و آنها به آسمان ها، و نیز به تخت خدا، سوگند یاد می کردند که آنها بالا خواهند رفت تا علیه دشمنانشان نبرد کنند، و آنها را از روی آن سرزمین محو خواهند کرد.

۱۱ و چنین گذشت که من، مورمون، از این زمان به بعد، به سبب نابکاری و کارهای پلیدشان، از فرمانده و رهبر بودن این مردم کاملاً سر باز زدم.

۱۲ بنگرید، من آنها را رهبری کرده بودم، با وجود نابکاریشان من آنها را چندین بار در نبرد رهبری کرده بودم، و برپایه مهر خدا که در من بود، با همه قلبم به آنها مهر ورزیده بودم؛ و در نیایش به درگاه خدایم تمام روز برای آنها روانم را بیرون ریخته بودم؛ با این وجود، به سبب سخت دلی هایشان، این بدون ایمان بود.

۱۳ و سه بار من آنها را از دست دشمنانشان رهایی داده ام، و آنها از گناهانشان توبه نکرده اند.

۱۴ و هنگامی که آنها به همه آنچه که از سوی سرور و منجی ما عیسی مسیح منع شده بودند سوگند یاد کردند، که آنها بالا به سوی دشمنانشان خواهند رفت تا نبرد کنند، و انتقام خون برادرانشان را بگیرند، بنگرید ندای سرور بر من آمد، گفتا:

۱۵ انتقام از آن من است، و من تلافی خواهم کرد؛ و برای اینکه این مردم پس از اینکه من آنها را رهایی داده ام توبه نمی کنند، بنگر، آنها از روی زمین بریده خواهند شد.

۱۶ و چنین گذشت که من کاملاً بالا رفتن علیه دشمنان خودم سر باز زدم؛ و من همان گونه که سرور به من فرمان داده بود عمل کردم؛ و من همچون شاهدی بیطرف ایستادم تا بر جهان چیزهایی که من دیدم و شنیدم را، برپایه پدیدار شدن های روح مقدس که از آمدن این چیزها گواهی داده بود، پدیدار کنم.

۱۷ بنابراین من به شما، غیریهودیان، و نیز به شما خاندان اسرائیل می نویسم هنگامی که آن کار آغاز شود که شما در آستانه آماده شدن برای بازگشتن به سرزمین میراثیتان باشید؛

۱۸ آری، بنگرید، من به همه کرانه های زمین می نویسم؛ آری، به شما، دوازده طایفه اسرائیل، که برپایه کارهایتان از سوی آن دوازده تایی که عیسی برگزید تا در سرزمین اورشليم پیروانش باشند داوری خواهید شد.

And I write also unto the remnant of this people, who shall also be judged by the twelve whom Jesus chose in this land; and they shall be judged by the other twelve whom Jesus chose in the land of Jerusalem.

And these things doth the Spirit manifest unto me; therefore I write unto you all. And for this cause I write unto you, that ye may know that ye must all stand before the judgment-seat of Christ, yea, every soul who belongs to the whole human family of Adam; and ye must stand to be judged of your works, whether they be good or evil;

And also that ye may believe the gospel of Jesus Christ, which ye shall have among you; and also that the Jews, the covenant people of the Lord, shall have other witness besides him whom they saw and heard, that Jesus, whom they slew, was the very Christ and the very God.

And I would that I could persuade all ye ends of the earth to repent and prepare to stand before the judgment-seat of Christ.

۱۹ و من به بازمانده این مردم، نیز می نویسم، کسانی که از سوی آن دوازده تایی که عیسی در این سرزمین برگزید نیز داوری خواهند شد؛ و آنها از سوی آن دوازده تایی دیگری که عیسی در سرزمین اورشلیم برگزید داوری خواهند شد.

۲۰ و این چیزها را روح مقدّس بر من پدیدار می کند؛ بنابراین من به همه شما می نویسم. و به این دلیل من به شما می نویسم، که شما بدانید که باید همه در برابر کرسی داوری مسیح بایستید، آری، هر روانی که به تمام خانواده آدم تعلق دارد؛ و شما باید بایستید تا از کارهایتان داوری شوید، خواه آنها نیک باشند یا پلید؛

۲۱ و نیز اینکه شما به مژده عیسی مسیح، که در میانتان دارید، ایمان آورید؛ و نیز اینکه یهودیان، مردم پیمان بسته سرور، شاهد دیگری افزون بر او داشته باشند که آنها ببینند و بشنوند، که مسیحی که آنها کشتند، آن مسیح راستین و خدای راستین بود.

۲۲ و من می خواهم که بتوانم همه کرانه های زمین را ترغیب کنم تا توبه کنند و برای ایستادن در برابر کرسی داوری مسیح آماده شوند.

Mormon 4

And now it came to pass that in the three hundred and sixty and third year the Nephites did go up with their armies to battle against the Lamanites, out of the land Desolation.

And it came to pass that the armies of the Nephites were driven back again to the land of Desolation. And while they were yet weary, a fresh army of the Lamanites did come upon them; and they had a sore battle, insomuch that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and did slay many of the Nephites, and did take many prisoners.

And the remainder did flee and join the inhabitants of the city Teancum. Now the city Teancum lay in the borders by the seashore; and it was also near the city Desolation.

And it was because the armies of the Nephites went up unto the Lamanites that they began to be smitten; for were it not for that, the Lamanites could have had no power over them.

But, behold, the judgments of God will overtake the wicked; and it is by the wicked that the wicked are punished; for it is the wicked that stir up the hearts of the children of men unto bloodshed.

And it came to pass that the Lamanites did make preparations to come against the city Teancum.

And it came to pass in the three hundred and sixty and fourth year the Lamanites did come against the city Teancum, that they might take possession of the city Teancum also.

And it came to pass that they were repulsed and driven back by the Nephites. And when the Nephites saw that they had driven the Lamanites they did again boast of their own strength; and they went forth in their own might, and took possession again of the city Desolation.

And now all these things had been done, and there had been thousands slain on both sides, both the Nephites and the Lamanites.

مورمون ۴

۱ و اینک چنین گذشت که در سیصد و شصت و سومین سال نیفایان با لشکریانشان بالا رفتند، تا بیرون از سرزمین ویرانه، علیه لامانیان بجنگند.

۲ و چنین گذشت که لشکریان نیفایان دوباره به سرزمین ویرانه پس رانده شدند. و در حالیکه آنها هنوز خسته بودند، یک لشکر تازه نفس از لامانیان بر آنها آمدند؛ و آنها نبرد شدیدی داشتند، به اندازه ای که لامانیان شهر ویرانه را تصرف کردند، و بسیاری از نیفایان را کشتند، و اسیران بسیاری گرفتند.

۳ و بقیه گریختند و به ساکنین تعانکوم پیوستند. اینک شهر تعانکوم در مرزهای کنار دریا قرار داشت؛ و آن نزدیک شهر ویرانه نیز بود.

۴ و چون لشکریان نیفایان بالا به سوی لامانیان رفتند، آنها شروع به ضربه خوردن نمودند؛ زیرا اگر اینکار را نکرده بودند، لامانیان نمی توانستند هیچ قدرتی بر آنها داشته باشند.

۵ ولی، بنگرید، داوری های خدا بر نابکاران خواهد آمد؛ و این بدست نابکاران است که نابکاران مجازات می شوند؛ زیرا این نابکاران هستند که دل های فرزندان آدمی را به خونریزی برمی انگیزند.

۶ و چنین گذشت که لامانیان آماده شدند تا علیه شهر تعانکوم برآیند.

۷ و چنین گذشت در سیصد و چهارمین سال لامانیان علیه شهر تعانکوم برآمدند، که آنها شهر تعانکوم را نیز تصرف کنند.

۸ و چنین گذشت که آنها پس رانده شدند و از سوی نیفایان به عقب رانده شدند. و هنگامی که نیفایان دیدند که آنها لامانیان را به عقب رانده اند دوباره به نیروی خودشان بالیدند؛ و آنها در توان خودشان پیش رفتند، و دوباره شهر ویرانه را تصرف کردند.

۹ و اینک همه این چیزها انجام شده بود، و هزاران تن از هر دو طرف، هم نیفایان و هم لامانیان، کشته شده بودند.

And it came to pass that the three hundred and sixty and sixth year had passed away, and the Lamanites came again upon the Nephites to battle; and yet the Nephites repented not of the evil they had done, but persisted in their wickedness continually.

And it is impossible for the tongue to describe, or for man to write a perfect description of the horrible scene of the blood and carnage which was among the people, both of the Nephites and of the Lamanites; and every heart was hardened, so that they delighted in the shedding of blood continually.

And there never had been so great wickedness among all the children of Lehi, nor even among all the house of Israel, according to the words of the Lord, as was among this people.

And it came to pass that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and this because their number did exceed the number of the Nephites.

And they did also march forward against the city Teancum, and did drive the inhabitants forth out of her, and did take many prisoners both women and children, and did offer them up as sacrifices unto their idol gods.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and seventh year, the Nephites being angry because the Lamanites had sacrificed their women and their children, that they did go against the Lamanites with exceedingly great anger, insomuch that they did beat again the Lamanites, and drive them out of their lands.

And the Lamanites did not come again against the Nephites until the three hundred and seventy and fifth year.

And in this year they did come down against the Nephites with all their powers; and they were not numbered because of the greatness of their number.

And from this time forth did the Nephites gain no power over the Lamanites, but began to be swept off by them even as a dew before the sun.

And it came to pass that the Lamanites did come down against the city Desolation; and there was an exceedingly sore battle fought in the land Desolation, in the which they did beat the Nephites.

۱۰ و چنین گذشت که سیصد و شصت و شش سال گذشته بود، و لامانیان دوباره بر نیفایان آمدند تا نبرد کنند؛ و نیفایان هنوز هم از کارهای پلیدی که انجام داده بودند توبه نکردند، بلکه در نابکاریشان پیوسته پافشاری می کردند.

۱۱ و این برای زبان امکان پذیر نیست تا توضیح دهد، یا برای آدمی تا یک شرح کامل از صحنه دهشت انگیز خون و کشتاری که در میان مردم، هم نیفایان و هم لامانیان بود بنویسد؛ و هر دلی سخت شده بود، چنان که آنها در ریختن خون پیوسته دلشاد می شدند.

۱۲ و هرگز چنین نابکاری بزرگی، برپایه سخنان سرور، نه در میان همه فرزندان لیحای، نه حتی در میان همه خاندان اسرائیل، آن گونه که در میان این مردم بود، وجود نداشت.

۱۳ و چنین گذشت که لامانیان شهر ویرانه را تصرف کردند، و این برای اینکه تعداد آنها از تعداد نیفایان افزون بود.

۱۴ و آنها علیه شهر تعانکوم نیز پیشروی کردند، و ساکنان را از آن بیرون راندند، و هم از زنان و هم از فرزندان اسیران بسیاری گرفتند، و آنها را به عنوان قربانی برای خدایان بتی خود پیشکش کردند.

۱۵ و چنین گذشت که در سیصد و شصت و هفتمین سال، نیفایان برای اینکه لامانیان زنان آنها و فرزندان آنها را قربانی کرده بودند خشمگین شده، اینکه آنها با خشم بی اندازه زیادی علیه لامانیان رفتند، به اندازه ای که آنها دوباره لامانیان را شکست دادند، و آنها را از سرزمین هابشان بیرون راندند.

۱۶ و لامانیان تا سیصد و هفتاد و پنجمین سال دوباره علیه نیفایان بر نیامدند.

۱۷ و در این سال آنها با همه قدرتشان علیه نیفایان پایین آمدند؛ و آنها به سبب زیادی نفراشان شمارش نشدند.

۱۸ و از این زمان به بعد نیفایان هیچ قدرتی بر لامانیان بدست نیآوردند، بلکه همانند شبی در برابر خورشید از سوی آنها شروع به از میان رفتن نمودند.

۱۹ و چنین گذشت که لامانیان علیه شهر ویرانه برآمدند؛ و نبرد بی اندازه شدیدی در سرزمین ویرانه درگرفت، که در آن آنها نیفایان را شکست دادند.

And they fled again from before them, and they came to the city Boaz; and there they did stand against the Lamanites with exceeding boldness, inso-much that the Lamanites did not beat them until they had come again the second time.

And when they had come the second time, the Nephites were driven and slaughtered with an exceedingly great slaughter; their women and their children were again sacrificed unto idols.

And it came to pass that the Nephites did again flee from before them, taking all the inhabitants with them, both in towns and villages.

And now I, Mormon, seeing that the Lamanites were about to overthrow the land, therefore I did go to the hill Shim, and did take up all the records which Ammaron had hid up unto the Lord.

۲۰ و آنان دوباره از برابر آنها گریختند، و آنان به شهر بوَعَز رسیدند؛ و در آنجا آنان با دلیری بی اندازه ای علیه لامانیان ایستادگی کردند، به اندازه ای که لامانیان آنان را شکست ندادند تا زمانی که دوباره برای بار دوم آنان آمدند.

۲۱ و هنگامی که آنها بار دوم آمدند، در کشتار بی اندازه بزرگی نیفایان رانده شده و کشته شدند؛ زنانشان و فرزندانشان دوباره برای بُت ها قربانی شدند.

۲۲ و چنین گذشت که نیفایان همه ساکنین را، چه در روستاها و چه در دهکده ها با خود برداشته، دوباره از برابر آنها گریختند.

۲۳ و اینک من، مورمون، دیدم که لامانیان در آستانه براندازی آن سرزمین بودند، بنابراین من به تپه شیم رفتم، و همه نگاشته هایی که عمارون برای سرور پنهان کرده بود را برداشتم.

Mormon 5

And it came to pass that I did go forth among the Nephites, and did repent of the oath which I had made that I would no more assist them; and they gave me command again of their armies, for they looked upon me as though I could deliver them from their afflictions.

But behold, I was without hope, for I knew the judgments of the Lord which should come upon them; for they repented not of their iniquities, but did struggle for their lives without calling upon that Being who created them.

And it came to pass that the Lamanites did come against us as we had fled to the city of Jordan; but behold, they were driven back that they did not take the city at that time.

And it came to pass that they came against us again, and we did maintain the city. And there were also other cities which were maintained by the Nephites, which strongholds did cut them off that they could not get into the country which lay before us, to destroy the inhabitants of our land.

But it came to pass that whatsoever lands we had passed by, and the inhabitants thereof were not gathered in, were destroyed by the Lamanites, and their towns, and villages, and cities were burned with fire; and thus three hundred and seventy and nine years passed away.

And it came to pass that in the three hundred and eightieth year the Lamanites did come again against us to battle, and we did stand against them boldly; but it was all in vain, for so great were their numbers that they did tread the people of the Nephites under their feet.

And it came to pass that we did again take to flight, and those whose flight was swifter than the Lamanites' did escape, and those whose flight did not exceed the Lamanites' were swept down and destroyed.

مورمون ۵

۱ و چنین گذشت که من به میان نیفایان پیش رفتم، و از سوگندی که من یاد کرده بودم که دیگر به آنها کمک نکنم توبه کردم؛ و آنها فرماندهی لشکریانشان را دوباره به من دادند، زیرا آنها بر من به گونه ای نگاه می کردند گویی من می توانستم آنها را از رنج هایشان رهایی دهم.

۲ ولی بنگرید، من امیدی نداشتم، زیرا من از داوری های سرور که بر آنها می آید آگاه بودم؛ زیرا آنها از نابکاری هایشان توبه نمی کردند، بلکه بدون فراخواندن آنکه آنها را آفریده برای جان هایشان پیکار می کردند.

۳ و چنین گذشت که در حالیکه ما به شهر اردن می گریختیم لامانیان دوباره بر علیه ما آمدند؛ ولی بنگرید، آنها به عقب رانده شدند که آنها در آن زمان شهر را نگرفتند.

۴ و چنین گذشت که آنها دوباره علیه ما آمدند، و ما شهر را نگه داشتیم. و شهرهای دیگری نیز بودند که از سوی نیفایان نگه داشته شدند، که دژها راه آنها را بستند که آنها نتوانستند به منطقه ای که در برابر ما بود راه یابند، تا ساکنان سرزمین ما را نابود کنند.

۵ ولی چنین گذشت که از هر سرزمینی که ما می گذشتیم، و ساکنانش در آن گرد هم نیامده بودند، بدست لامانیان نابود شده بود، و روستاها و دهکده ها و شهرهایشان با آتش سوزانده شده بودند؛ و بدین گونه سیصد و هفتاد و نهمین سال گذشت.

۶ و چنین گذشت که در سیصد و هشتادمین سال لامانیان دوباره بر ما آمدند تا نبرد کنند، و ما در برابر آنها دلیرانه ایستادگی کردیم؛ ولی همه اینها بیهوده بود، زیرا چنان زیاد بود تعداد آنها که مردم نیفایان را زیر پایهایشان لگدمال کردند.

۷ و چنین گذشت که ما دوباره گریختیم، و کسانی که از لامانیان با شتاب تر می گریختند فرار کردند، و کسانی که فراتر از لامانیان نمی گریختند از میان رفته و نابود شدند.

And now behold, I, Mormon, do not desire to harrow up the souls of men in casting before them such an awful scene of blood and carnage as was laid before mine eyes; but I, knowing that these things must surely be made known, and that all things which are hid must be revealed upon the house-tops—

And also that a knowledge of these things must come unto the remnant of these people, and also unto the Gentiles, who the Lord hath said should scatter this people, and this people should be counted as naught among them—therefore I write a small abridgment, daring not to give a full account of the things which I have seen, because of the commandment which I have received, and also that ye might not have too great sorrow because of the wickedness of this people.

And now behold, this I speak unto their seed, and also to the Gentiles who have care for the house of Israel, that realize and know from whence their blessings come.

For I know that such will sorrow for the calamity of the house of Israel; yea, they will sorrow for the destruction of this people; they will sorrow that this people had not repented that they might have been clasped in the arms of Jesus.

Now these things are written unto the remnant of the house of Jacob; and they are written after this manner, because it is known of God that wickedness will not bring them forth unto them; and they are to be hid up unto the Lord that they may come forth in his own due time.

And this is the commandment which I have received; and behold, they shall come forth according to the commandment of the Lord, when he shall see fit, in his wisdom.

And behold, they shall go unto the unbelieving of the Jews; and for this intent shall they go—that they may be persuaded that Jesus is the Christ, the Son of the living God; that the Father may bring about, through his most Beloved, his great and eternal purpose, in restoring the Jews, or all the house of Israel, to the land of their inheritance, which the Lord their God hath given them, unto the fulfilling of his covenant;

۸ و اینک بنگرید، من، مورمون، خواستار نیستم تا روان آدمیان را با قرار دادن چنین صحنه خون و کشتاری در برابر آنها آن گونه که در برابر چشمان من بود آشفته کنم؛ ولی من، با دانستن اینکه این چیزها همانا شناسانده می شوند، و همه چیزهایی که پنهان هستند بر بام خانه ها آشکار می گردند —

۹ و نیز اینکه دانشی از این چیزها باید به بازمانده این مردم برسد، و نیز به غیریهودیان، که سرور گفته است این مردم را پراکنده خواهند کرد، و این مردم در میان آنها هیچ شمرده خواهند شد — بنابراین من به سبب فرمانی که دریافت کرده ام، و نیز اینکه شما به سبب نابکاری این مردم اندوه زیادی نداشته باشید، جرأت نکردم تا سرگذشت کاملی از چیزهایی که دیده ام بدهم و خلاصه ای کوتاه می نویسم.

۱۰ و اینک بنگرید، این را من به نوادگان شما و نیز به غیریهودیان که برای خاندان اسرائیل نگران هستند می گویم، که دریابند و بدانند برکاتشان از کجا می آید.

۱۱ زیرا من می دانم که چنین کسانی برای مصیبت خاندان اسرائیل اندوهگین خواهند شد؛ آری، آنها برای نابودی این مردم اندوهگین خواهند شد؛ آنها اندوهگین خواهند شد که این مردم توبه نکردند که آنها در آغوش عیسی قرار گیرند.

۱۲ اینک این چیزها برای بازمانده خاندان یعقوب نوشته شده اند؛ و آنها به این شیوه نوشته شده اند، برای اینکه این از سوی خدا دانسته شده است که نابکاری، آنها را به سوی آنان پیش نخواهد آورد؛ و آنها برای سرور پنهان می شوند که در زمان مناسب خودش پیش آورده شوند.

۱۳ و این فرمانی است که من دریافت کرده ام؛ و بنگرید، آنها برپایه فرمان سرور پیش خواهند آمد، هنگامی که او در خردمندی مناسب ببیند.

۱۴ و بنگرید، آنها به نزد بی ایمانان یهودیان پیش خواهند رفت؛ و با این نیت آنها خواهند رفت — که آنها متقاعد شوند که عیسی مسیح است، پسر خدای زنده؛ که پدر از طریق محبوب ترینش هدف بزرگ و جاویدانش را در دوباره برپایی یهودیان، یعنی همه خاندان اسرائیل در سرزمین میراثیشان که سرور خدایشان به آنها داده است، به برآورده کردن پیمانانش پیش آورد.

And also that the seed of this people may more fully believe his gospel, which shall go forth unto them from the Gentiles; for this people shall be scattered, and shall become a dark, a filthy, and a loathsome people, beyond the description of that which ever hath been amongst us, yea, even that which hath been among the Lamanites, and this because of their unbelief and idolatry.

For behold, the Spirit of the Lord hath already ceased to strive with their fathers; and they are without Christ and God in the world; and they are driven about as chaff before the wind.

They were once a delightsome people, and they had Christ for their shepherd; yea, they were led even by God the Father.

But now, behold, they are led about by Satan, even as chaff is driven before the wind, or as a vessel is tossed about upon the waves, without sail or anchor, or without anything wherewith to steer her; and even as she is, so are they.

And behold, the Lord hath reserved their blessings, which they might have received in the land, for the Gentiles who shall possess the land.

But behold, it shall come to pass that they shall be driven and scattered by the Gentiles; and after they have been driven and scattered by the Gentiles, behold, then will the Lord remember the covenant which he made unto Abraham and unto all the house of Israel.

And also the Lord will remember the prayers of the righteous, which have been put up unto him for them.

And then, O ye Gentiles, how can ye stand before the power of God, except ye shall repent and turn from your evil ways?

Know ye not that ye are in the hands of God? Know ye not that he hath all power, and at his great command the earth shall be rolled together as a scroll?

Therefore, repent ye, and humble yourselves before him, lest he shall come out in justice against you—lest a remnant of the seed of Jacob shall go forth among you as a lion, and tear you in pieces, and there is none to deliver.

۱۵ و نیز اینکه نوادگان این مردم کاملاً به مزده اش، که از غیریهودیان به میان آنها خواهد رفت، ایمان آورند؛ زیرا این مردم پراکنده خواهند شد، و مردمی تیره، آلوده و پلید خواهند شد، فراتر از شرحی از آنچه که تا بحال در میان ما بوده است، آری، حتی از آنچه که در میان لامانیان بوده است و این به سبب بی ایمانی و بُت پرستی آنها است.

۱۶ زیرا بنگرید، روح سرور پیشاپیش از کوشش کردن با پدرانشان باز ایستاده است؛ و آنها بدون مسیح و خدا در این جهان هستند؛ و آنها همچون گاهی در برابر باد به دور و بر رانده می شوند.

۱۷ آنها روزی مردمی دلپسند بودند، و آنها مسیح را به عنوان شبانشان داشتند؛ آری، آنها حتی بدست خدای پدر هدایت می شدند.

۱۸ ولی اینک، بنگرید، آنها بدست شیطان هدایت می شوند، یعنی همچون گاهی در برابر باد، یا همچون قایقی که بدون بادبان یا لنگر، یا بدون هیچ چیزی که با آن رانده شود، بر موج ها به دور و بر پرتاب شود؛ و همان گونه که آن است، آنها هم همین گونه هستند.

۱۹ و بنگرید، سرور برکاتشان را که آنها در آن سرزمین دریافت کرده اند، برای غیریهودیانی که آن سرزمین را تصرف خواهند کرد نگه داشته است.

۲۰ ولی بنگرید، چنین خواهد گذشت که آنها بدست غیریهودیان رانده و پراکنده خواهند شد؛ و پس از اینکه آنها بدست غیریهودیان رانده و پراکنده شوند، بنگرید، آنگاه سرور پیمانی که او با ابراهیم و با خاندان اسرائیل بست را به یاد خواهد آورد.

۲۱ و سرور نیایش های پرهیزکاران را، که برای آنها به درگاه او شده است، نیز به یاد خواهد آورد.

۲۲ و آنگاه، ای شما غیریهودیان، چگونه میتوانید شما در برابر قدرت خدا بایستید، جز اینکه شما توبه کنید و از راه های پلیدتان برگردید؟

۲۳ آیا شما نمی دانید که شما در دست خدا هستید؟ آیا نمی دانید که او قدرت تمام دارد، و با فرمان بزرگ او زمین همچون طوماری درهم پیچیده خواهد شد؟

۲۴ بنابراین، توبه کنید، خودتان را در برابر او فروتن کنید، مبدا او از روی دادگری بر شما آید — مبدا یک بازمانده نوادگان یعقوب همچون شیری به میان شما پیش آید و شما را تکه پاره کند، و هیچ کسی نباشد تا رهایی دهد.

Mormon 6

And now I finish my record concerning the destruction of my people, the Nephites. And it came to pass that we did march forth before the Lamanites.

And I, Mormon, wrote an epistle unto the king of the Lamanites, and desired of him that he would grant unto us that we might gather together our people unto the land of Cumorah, by a hill which was called Cumorah, and there we could give them battle.

And it came to pass that the king of the Lamanites did grant unto me the thing which I desired.

And it came to pass that we did march forth to the land of Cumorah, and we did pitch our tents around about the hill Cumorah; and it was in a land of many waters, rivers, and fountains; and here we had hope to gain advantage over the Lamanites.

And when three hundred and eighty and four years had passed away, we had gathered in all the remainder of our people unto the land of Cumorah.

And it came to pass that when we had gathered in all our people in one to the land of Cumorah, behold I, Mormon, began to be old; and knowing it to be the last struggle of my people, and having been commanded of the Lord that I should not suffer the records which had been handed down by our fathers, which were sacred, to fall into the hands of the Lamanites, (for the Lamanites would destroy them) therefore I made this record out of the plates of Nephi, and hid up in the hill Cumorah all the records which had been entrusted to me by the hand of the Lord, save it were these few plates which I gave unto my son Moroni.

And it came to pass that my people, with their wives and their children, did now behold the armies of the Lamanites marching towards them; and with that awful fear of death which fills the breasts of all the wicked, did they await to receive them.

And it came to pass that they came to battle against us, and every soul was filled with terror because of the greatness of their numbers.

And it came to pass that they did fall upon my people with the sword, and with the bow, and with the arrow, and with the ax, and with all manner of weapons of war.

مورمون ۶

۱ و اینک من نگاشته ام را درباره نابودی مردم، نیفایان تمام می کنم. و چنین گذشت که ما از برابر لامانیان پیشروی کردیم.

۲ و من، مورمون، نامه ای به پادشاه لامانیان نوشتم، و از او خواستار شدم که او به ما روا دارد که ما مردم خود را در سرزمین کومارا، در کنار تپه ای که کومارا خوانده می شد گرد هم آوریم، و در آنجا ما بتوانیم با آنها نبرد کنیم.

۳ و چنین گذشت که پادشاه لامانیان به من چیزهایی که خواستار بودم را روا داد.

۴ و چنین گذشت که ما به سرزمین کومارا پیشروی کردیم، و ما چادرهایمان را در دور و بر تپه کومارا زدیم؛ و آن در سرزمینی با آب ها، رود ها، و چشمه های بسیار بود؛ و اینجا ما امید داشتیم تا بر لامانیان برتری یابیم.

۵ و هنگامی که سیصد و هشتاد و چهار سال گذشته بود، ما همه باقیمانده مردم خود را در سرزمین کومارا گرد هم آوردیم.

۶ و چنین گذشت که هنگامی که ما همه مردم خود را یکجا در سرزمین کومارا گرد هم آوردیم، بنگرید من، مورمون، رو به پیری نهادم؛ و دانسته که این آخرین پیکار مردم است، و از سوی سرور فرمان داده شده که من نگاشته هایی که بدست پدرانمان دست به دست گشته، که مقدس بودند، روا ندارم تا به دست لامانیان بیفتند، (زیرا لامانیان آنها را نابود خواهند کرد) بنابراین من این نگاشته را بر ورقه های نیفای نگاشتم، و همه نگاشته هایی را که بدست سرور به من سپرده شده بودند، جز این چند ورقه ای که من به پسر مورونی دادم، در تپه کومارا پنهان کردم.

۷ و چنین گذشت که مردم، با همسرانشان و بچه هایشان، لشکریان لامانیان را در حال پیشروی بسوی ما دیدند؛ و با آن ترس وحشتناک مرگ که سینه همه نابکاران را پر می کند، آنها منتظر ماندند تا با آنها درگیر شوند.

۸ و چنین گذشت که آنها به نبرد علیه ما برآمدند، و همه به سبب زیادی تعداد آنان آکنده از دهشت شدند.

۹ و چنین گذشت که آنها با شمشیر، و با تیر و کمان، و با تیر، و با همه گونه سلاح های جنگی بر مردم فرود آمدند.

And it came to pass that my men were hewn down, yea, even my ten thousand who were with me, and I fell wounded in the midst; and they passed by me that they did not put an end to my life.

And when they had gone through and hewn down all my people save it were twenty and four of us, (among whom was my son Moroni) and we having survived the dead of our people, did behold on the morrow, when the Lamanites had returned unto their camps, from the top of the hill Cumorah, the ten thousand of my people who were hewn down, being led in the front by me.

And we also beheld the ten thousand of my people who were led by my son Moroni.

And behold, the ten thousand of Gidgiddonah had fallen, and he also in the midst.

And Lamah had fallen with his ten thousand; and Gilgal had fallen with his ten thousand; and Limhah had fallen with his ten thousand; and Jeneum had fallen with his ten thousand; and Cumenihah, and Moronihah, and Antionum, and Shiblom, and Shem, and Josh, had fallen with their ten thousand each.

And it came to pass that there were ten more who did fall by the sword, with their ten thousand each; yea, even all my people, save it were those twenty and four who were with me, and also a few who had escaped into the south countries, and a few who had deserted over unto the Lamanites, had fallen; and their flesh, and bones, and blood lay upon the face of the earth, being left by the hands of those who slew them to molder upon the land, and to crumble and to return to their mother earth.

And my soul was rent with anguish, because of the slain of my people, and I cried:

O ye fair ones, how could ye have departed from the ways of the Lord! O ye fair ones, how could ye have rejected that Jesus, who stood with open arms to receive you!

Behold, if ye had not done this, ye would not have fallen. But behold, ye are fallen, and I mourn your loss.

O ye fair sons and daughters, ye fathers and mothers, ye husbands and wives, ye fair ones, how is it that ye could have fallen!

۱۰ و چنین گذشت که مردان من، آری، یعنی ده هزار تنی که با من بودند، بر زمین افتادند، و من در آن میان زخمی شدم؛ و آنها از کنارم گذشتند اینکه آنها به زندگی من پایان ندادند.

۱۱ و هنگامی که آنها از میان گذشتند و جز بیست و چهار تن از ما همه مردم را بر زمین انداختند، (که پسر مورونی در میان آنها بود) و ما از مردگان مردم خود جان بدر بُرده، فردایش، هنگامی که لامانیان به اردوگاه‌هایشان باز گشتند، از بالای تپه کومارا، آن ده هزار از مردم که بدست من در نبرد فرماندهی شده، بر زمین افتاده بودند را دیدیم.

۱۲ و ما ده هزار از مردم که بدست پسر مورونی فرماندهی می شدند را نیز دیدیم.

۱۳ و بنگرید، ده هزار از جدجعونا فروافتاده بودند، و او نیز در آن میان بود.

۱۴ و لاماه با ده هزار تنش فروافتاده بود؛ و جلجال با ده هزار تنش فروافتاده بود؛ و لیمحا با ده هزار تنش فروافتاده بود؛ و بینعم با ده هزار تنش فروافتاده بود؛ و کومنیحا و مورونیحا و آنطیونم و شیبیلوم، و شم و یوش، هر کدام با ده هزار تنش فروافتاده بودند.

۱۵ و چنین گذشت که ده فرمانده دیگر بودند که، هر کدام با ده هزار تنشان، با شمشیر فرو افتادند؛ آری، یعنی جز آن بیست و چهار تنی که با من بودند، و نیز چند تنی که به ناحیه های جنوبی فرار کرده بودند، و چند تنی که بسوی لامانیان گریخته بودند، همه مردم فروافتاده بودند؛ و گوشت، و استخوان، و خونشان بر روی زمین ریخته بود، از سوی کسانی که آنان را کشته بودند رها کرده شده تا بر آن سرزمین بپوسند، و فرو ریزند و به مادرشان زمین بازگردند.

۱۶ و به سبب کشته شدن مردم روانم از اندوه دریده شده و فریاد برآوردم:

۱۷ ای شما خوبرویان، چگونه شما توانستید از راه های سرور جدا شوید! ای شما خوبرویان، چگونه شما توانستید آن عیسی را، که با آغوش باز ایستاد تا شما را بپذیرد رد کنید!

۱۸ بنگرید، اگر شما این را انجام نداده بودید، شما فرو نمی افتادید. ولی بنگرید، شما فروافتاده اید، و من برای از دست دادنتان سوگواری می کنم.

۱۹ ای شما پسران و دختران خوبروی، شما پدران و مادران، شما شوهران و همسران، شما خوبرویان، چگونه است که شما توانستید فرو افتید!

But behold, ye are gone, and my sorrows cannot bring your return.

And the day soon cometh that your mortal must put on immortality, and these bodies which are now moldering in corruption must soon become incorruptible bodies; and then ye must stand before the judgment-seat of Christ, to be judged according to your works; and if it so be that ye are righteous, then are ye blessed with your fathers who have gone before you.

O that ye had repented before this great destruction had come upon you. But behold, ye are gone, and the Father, yea, the Eternal Father of heaven, knoweth your state; and he doeth with you according to his justice and mercy.

۲۰ ولی بنگرید، شما رفته اید، و اندوه من نمی تواند شما را بازگرداند.

۲۱ و آن روز بزودی می آید که فناپذیری شما باید فناپذیری را بر تن کند، و این بدن هایی که اینک در فساد می پوسند باید بزودی بدن های فساد ناپذیر شوند؛ و آنگاه شما باید در برابر کرسی داوری مسیح بایستید، تا برپایه کارهایتان داوری شوید؛ و اگر چنین شود که شما پرهیزکار باشید، آنگاه شما با پدرانتان که پیش از شما رفته اند برکت یافته می شوید.

۲۲ ای کاش شما پیش از اینکه این نابودی بزرگ بر شما بیاید توبه کرده بودید. ولی بنگرید، شما رفته اید، و پدر، آری، پدر جاویدان آسمان، وضعیت شما را می داند؛ و او برپایه دادگری و رحمت خود با شما رفتار می کند.

Mormon 7

And now, behold, I would speak somewhat unto the remnant of this people who are spared, if it so be that God may give unto them my words, that they may know of the things of their fathers; yea, I speak unto you, ye remnant of the house of Israel; and these are the words which I speak:

Know ye that ye are of the house of Israel.

Know ye that ye must come unto repentance, or ye cannot be saved.

Know ye that ye must lay down your weapons of war, and delight no more in the shedding of blood, and take them not again, save it be that God shall command you.

Know ye that ye must come to the knowledge of your fathers, and repent of all your sins and iniquities, and believe in Jesus Christ, that he is the Son of God, and that he was slain by the Jews, and by the power of the Father he hath risen again, whereby he hath gained the victory over the grave; and also in him is the sting of death swallowed up.

And he bringeth to pass the resurrection of the dead, whereby man must be raised to stand before his judgment-seat.

And he hath brought to pass the redemption of the world, whereby he that is found guiltless before him at the judgment day hath it given unto him to dwell in the presence of God in his kingdom, to sing ceaseless praises with the choirs above, unto the Father, and unto the Son, and unto the Holy Ghost, which are one God, in a state of happiness which hath no end.

Therefore repent, and be baptized in the name of Jesus, and lay hold upon the gospel of Christ, which shall be set before you, not only in this record but also in the record which shall come unto the Gentiles from the Jews, which record shall come from the Gentiles unto you.

For behold, this is written for the intent that ye may believe that; and if ye believe that ye will believe this also; and if ye believe this ye will know concerning your fathers, and also the marvelous works which were wrought by the power of God among them.

مورمون ۷

۱ و اینک، بنگرید، من می خواهم اندکی با بازمانده این مردم که امان داده شده اند سخن بگویم، اگر چنین باشد که خدا به آنها سخنانم را بدهد، که آنها از امور پدرانشان آگاه شوند؛ آری، من با شما سخن می گویم، شما بازمانده خاندان اسرائیل؛ و اینها سخنانی هستند که من می گویم:

۲ بدانید که شما از خاندان اسرائیل هستید.

۳ بدانید که شما باید به توبه آیید، وگرنه شما نمی توانید نجات یابید.

۴ بدانید که شما باید سلاح های جنگی تان را پایین بگذارید، دیگر در خونریزی دلشاد نشوید، و دیگر آنها را برندارید، مگر اینکه خدا به شما فرمان دهد.

۵ بدانید که شما باید از پدرانتان شناخت پیدا کنید، و از همه گناهان و نابکاری هایتان توبه کنید، و به عیسی مسیح، ایمان آورید، که او پسر خداست، و اینکه او بدست یهودیان کشته شد، و او با قدرت پدر دوباره برخاسته است، و با آن، پیروزی بر گور را بدست آورده است؛ و نیز در او نیش مرگ بلعیده شده است.

۶ و او رستاخیز مردگان را پدید می آورد، که با آن آدمی باید برخیزد تا در برابر کرسی داوری وی بایستد.

۷ و او بازخرید شدن جهان را پدید آورده است، که با آن، او که در برابر وی در روز داوری بیگناه شناخته می شود به او عطا می شود تا در پیشگاه خدا در ملکوت وی ساکن شود، تا با سرودخوانان بالا، سرود ستایش های بی پایان را به پدر، و به پسر، و روح القدس، که یک خدا هستند، در وضعیت خوشبختی که پایانی ندارد، پیوسته بخواند.

۸ بنابراین توبه کنید، و بنام مسیح تعمید یابید، و مژده مسیح، که در برابر شما قرار خواهد گرفت را دربر بگیرید، نه تنها به این نگاهته بلکه به نگاهته ای که از یهودیان به غیریهودیان خواهد آمد، نگاهته ای که از سوی غیریهودیان به شما خواهد آمد.

۹ زیرا بنگرید، به این نیت این نوشته شده است که شما به آن ایمان آورید؛ و اگر شما به آن ایمان آورید به این نیز ایمان خواهید آورد؛ و اگر به این ایمان آورید شما درباره پدرانتان، و نیز کارهای شگفت انگیزی که با قدرت خدا در میان آنها انجام شد، آگاهی خواهید یافت.

And ye will also know that ye are a remnant of the seed of Jacob; therefore ye are numbered among the people of the first covenant; and if it so be that ye believe in Christ, and are baptized, first with water, then with fire and with the Holy Ghost, following the example of our Savior, according to that which he hath commanded us, it shall be well with you in the day of judgment. Amen.

۱۰ و شما همچنین خواهید دانست که شما بازمانده ای از نوادگان یعقوب هستید؛ بنابراین شما در میان مردم نخستین پیمان شمرده می شوید؛ و اگر چنین باشد که شما به مسیح ایمان آورید و تعمید یابید، نخست با آب، سپس با آتش و با روح القدس، مُنجی ما را، برپایه آنچه که او به ما فرمان داده است، سرمشق قرار دهید، در روز داوری این برای شما خوب خواهد بود. آمین.

Mormon 8

Behold I, Moroni, do finish the record of my father, Mormon. Behold, I have but few things to write, which things I have been commanded by my father.

And now it came to pass that after the great and tremendous battle at Cumorah, behold, the Nephites who had escaped into the country southward were hunted by the Lamanites, until they were all destroyed.

And my father also was killed by them, and I even remain alone to write the sad tale of the destruction of my people. But behold, they are gone, and I fulfil the commandment of my father. And whether they will slay me, I know not.

Therefore I will write and hide up the records in the earth; and whither I go it mattereth not.

Behold, my father hath made this record, and he hath written the intent thereof. And behold, I would write it also if I had room upon the plates, but I have not; and ore I have none, for I am alone. My father hath been slain in battle, and all my kinsfolk, and I have not friends nor whither to go; and how long the Lord will suffer that I may live I know not.

Behold, four hundred years have passed away since the coming of our Lord and Savior.

And behold, the Lamanites have hunted my people, the Nephites, down from city to city and from place to place, even until they are no more; and great has been their fall; yea, great and marvelous is the destruction of my people, the Nephites.

And behold, it is the hand of the Lord which hath done it. And behold also, the Lamanites are at war one with another; and the whole face of this land is one continual round of murder and bloodshed; and no one knoweth the end of the war.

And now, behold, I say no more concerning them, for there are none save it be the Lamanites and robbers that do exist upon the face of the land.

مورمون ۸

۱ بنگرید من، مورونی، نگاشته پدرم مورمون را تمام می‌کنم. بنگرید، من تنها چیزهای اندکی دارم، چیزهایی که من از سوی پدرم فرمان داده شده‌ام، تا بنویسم.

۲ و اینک چنین گذشت که پس از آن نبرد بزرگ و عظیم در کومارا، بنگرید، نیفایانی که به منطقه جنوبی فرار کرده بودند از سوی لامانیان دنبال شدند، تا اینکه آنها همه نابود شدند.

۳ و پدرم نیز بدست آنها کشته شد، و تنها من ماندم تا داستان غم انگیز نابودی مردمم را بنویسم. ولی بنگرید، آنها رفته اند، و من فرمان پدرم را برآورده می‌کنم. و آیا آنها مرا خواهند کشت، من نمی‌دانم.

۴ بنابراین من خواهم نوشت و نگاشته‌ها را در زمین پنهان خواهم کرد؛ و مهم نیست من به کجا می‌روم.

۵ بنگرید، پدرم این نگاشته را نگارش کرده است، و او نیت آن را نوشته است. و بنگرید، من نیز اگر بر روی این ورقه‌ها جا داشتم می‌نوشتم، ولی ندارم؛ و سنگ معدنی من هیچ ندارم، زیرا من تنها هستم. پدرم، و همه بستگانم، در نبرد کشته شده اند، و من نه دوستی دارم نه جایی دارم بروم؛ و چه مدت سرور روا خواهد داشت که من زنده باشم من نمی‌دانم.

۶ بنگرید، چهارصد سال از زمان آمدن سرور و منجی ما گذشته است.

۷ و بنگرید، لامانیان، مردم نیفایان را دنبال کرده اند، شهر به شهر و مکان به مکان، حتی تا اینکه آنها دیگر نیستند؛ و بزرگ بوده است فروافتادن آنها؛ آری، بزرگ و شگفت انگیز است نابودی مردمم، نیفایان.

۸ و بنگرید، این دست سرور است که این کار را کرده است. و همچنین بنگرید، لامانیان با یکدیگر در جنگ هستند؛ و تمامی چهره این سرزمین یک دور پیوسته آدم کشی و خونریزی است؛ و هیچ کسی از پایان جنگ آگاه نیست.

۹ و اینک، بنگرید، من دیگر درباره آنها نمی‌گویم، زیرا هیچ کسی نیست جز لامانیان و راهزنانی که بر روی این سرزمین زندگی می‌کنند.

And there are none that do know the true God save it be the disciples of Jesus, who did tarry in the land until the wickedness of the people was so great that the Lord would not suffer them to remain with the people; and whether they be upon the face of the land no man knoweth.

But behold, my father and I have seen them, and they have ministered unto us.

And whoso receiveth this record, and shall not condemn it because of the imperfections which are in it, the same shall know of greater things than these. Behold, I am Moroni; and were it possible, I would make all things known unto you.

Behold, I make an end of speaking concerning this people. I am the son of Mormon, and my father was a descendant of Nephi.

And I am the same who hideth up this record unto the Lord; the plates thereof are of no worth, because of the commandment of the Lord. For he truly saith that no one shall have them to get gain; but the record thereof is of great worth; and whoso shall bring it to light, him will the Lord bless.

For none can have power to bring it to light save it be given him of God; for God wills that it shall be done with an eye single to his glory, or the welfare of the ancient and long dispersed covenant people of the Lord.

And blessed be he that shall bring this thing to light; for it shall be brought out of darkness unto light, according to the word of God; yea, it shall be brought out of the earth, and it shall shine forth out of darkness, and come unto the knowledge of the people; and it shall be done by the power of God.

And if there be faults they be the faults of a man. But behold, we know no fault; nevertheless God knoweth all things; therefore, he that condemneth, let him be aware lest he shall be in danger of hell fire.

And he that saith: Show unto me, or ye shall be smitten—let him beware lest he commandeth that which is forbidden of the Lord.

For behold, the same that judgeth rashly shall be judged rashly again; for according to his works shall his wages be; therefore, he that smiteth shall be smitten again, of the Lord.

۱۰ و هیچ کسی نیست که خدای راستین را بشناسد جز پیروان مسیح، که در سرزمین ماندند تا اینکه نابکاری مردم چنان زیاد شد که سرور روا نداشت آنها با مردم بمانند؛ و آیا آنها بر روی این سرزمین باشند هیچ کسی نمی داند.

۱۱ ولی بنگرید، پدرم و من آنها را دیده ایم، و آنها به ما تعلیم داده اند.

۱۲ و هر کسی که این نگاشته را دریافت کند، و به سبب کمبودهایی که در آن هست آن را محکوم نکند، همان چیزهای بزرگتر از اینها را خواهد دانست. بنگرید، من مورونی هستم؛ و اگر امکان پذیر بود، من همه چیزها را بر شما آشکار می کردم.

۱۳ بنگرید، من به سخن گفتن درباره این مردم پایان می دهم. من پسر مورمون هستم، و پدرم یک نواده نیفای بود.

۱۴ و من همان کسی هستم که این نگاشته را برای سرور پنهان می کند؛ ورقه های آن، به سبب فرمان سرور، هیچ ارزشی ندارند. زیرا او براستی گفته است که هیچ کسی آنها را برای سوداندوزی نخواهد داشت؛ بلکه نگاشته آن ارزش زیادی دارد؛ و هر کسی که آن را آشکار کند، او را سرور برکت خواهد داد.

۱۵ زیرا هیچ کسی قدرت آشکار کردن آن را ندارد جز اینکه از سوی خدا به او عطا شود؛ زیرا خدا می خواهد که آن بدست کسی انجام شود که تنها شکوه او، یا بهروزی مردم باستانی و پراکنده شده پیمان بسته سرور را در نظر داشته باشد.

۱۶ و برکت یافته باشد او که این چیز را آشکار کند؛ زیرا آن، برپایه سخن خدا، از تاریکی به نور آورده خواهد شد؛ آری، آن از زمین بیرون آورده خواهد شد، و بیرون از تاریکی خواهد درخشید، و به آگاهی مردم خواهد رسید؛ و این با قدرت خدا انجام خواهد شد.

۱۷ و اگر خطاهایی باشد، آنها خطاهای آدمی هستند. ولی بنگرید، ما از هیچ خطایی آگاه نیستیم؛ با این وجود خدا همه چیزها را می داند؛ بنابراین، او که محکوم می کند، بگذارید او آگاه باشد مبادا او در خطر آتش دوزخ باشد.

۱۸ و او که می گوید: به من نشان دهید، یا شما ضربه خواهید خورد — بگذارید او آگاه باشد مبادا او به آنچه از سوی سرور منع شده است فرمان دهد.

۱۹ زیرا بنگرید، همان که عجولانه داوری می کند عجولانه نیز داوری خواهد شد؛ زیرا دستمزدش برپایه کارهایش خواهد بود؛ بنابراین، او که می زند نیز از سوی سرور زده خواهد شد.

Behold what the scripture says—man shall not smite, neither shall he judge; for judgment is mine, saith the Lord, and vengeance is mine also, and I will repay.

And he that shall breathe out wrath and strifes against the work of the Lord, and against the covenant people of the Lord who are the house of Israel, and shall say: We will destroy the work of the Lord, and the Lord will not remember his covenant which he hath made unto the house of Israel—the same is in danger to be hewn down and cast into the fire;

For the eternal purposes of the Lord shall roll on, until all his promises shall be fulfilled.

Search the prophecies of Isaiah. Behold, I cannot write them. Yea, behold I say unto you, that those saints who have gone before me, who have possessed this land, shall cry, yea, even from the dust will they cry unto the Lord; and as the Lord liveth he will remember the covenant which he hath made with them.

And he knoweth their prayers, that they were in behalf of their brethren. And he knoweth their faith, for in his name could they remove mountains; and in his name could they cause the earth to shake; and by the power of his word did they cause prisons to tumble to the earth; yea, even the fiery furnace could not harm them, neither wild beasts nor poisonous serpents, because of the power of his word.

And behold, their prayers were also in behalf of him that the Lord should suffer to bring these things forth.

And no one need say they shall not come, for they surely shall, for the Lord hath spoken it; for out of the earth shall they come, by the hand of the Lord, and none can stay it; and it shall come in a day when it shall be said that miracles are done away; and it shall come even as if one should speak from the dead.

And it shall come in a day when the blood of saints shall cry unto the Lord, because of secret combinations and the works of darkness.

۲۰ بنگرید نوشتهٔ مقدس چه می گوید — آدمی نه باید بزند نه داوری کند، زیرا داوری از آن من است، سرور می گوید، و انتقام نیز از آن من است، و من بازپرداخت خواهم کرد.

۲۱ و او که دم از غضب زند و علیه کار سرور، و علیه مردم پیمان بستهٔ سرور که خاندان اسرائیل هستند، ستیز کند و بگوید: ما کار سرور را نابود خواهیم کرد، و سرور پیمانی که با خاندان اسرائیل بسته است را به یاد نخواهد آورد — همان در خطر بریده شدن و در آتش افکنده شدن است؛

۲۲ زیرا هدف های جاویدان سرور ادامه خواهد یافت، تا زمانی که همهٔ وعده هایش برآورده گردند.

۲۳ نبوت های اشعیا را بررسی کنید. بنگرید، من نمی توانم آنها را بنویسم. آری، بنگرید من به شما می گویم، که آن مقدسینی که پیش از من رفته اند، که این سرزمین را تصرف کرده اند، فریاد برخوانند آورد؛ آری، حتی از خاک آنها به درگاه سرور فریاد برخوانند آورد؛ و به هستی سرور سوگند او پیمانی که با آنها بسته است را به یاد خواهد آورد.

۲۴ و او از نیایش هایی که آنها برای برادرانشان می کردند، آگاه است. و او از ایمانشان آگاه است، زیرا بنام او آنها توانستند کوه ها را از جا بکنند؛ و بنام او آنها توانستند وادارند تا زمین بلرزد؛ و با قدرت سخن او آنها واداشتند تا زندان ها بر زمین فرو ریزند؛ آری، حتی به سبب قدرت سخن او، نه آن کورهٔ آتشین، نه جانوران درنده نه مارهای زهرآگین توانستند به آنها آسیبی برسانند.

۲۵ و بنگرید، نیایش هایشان برای او نیز بود که سرور روادار تا این چیزها پیش آورده شوند.

۲۶ و هیچ کسی نیاز ندارد بگوید آنها نخواهند آمد، زیرا آنها برآستی خواهند آمد، زیرا سرور آن را گفته است؛ زیرا بدست سرور، از زمین آنها بیرون خواهند آمد، و هیچ کسی نمی تواند در برابر آن ایستادگی کند؛ و آن در روزگاری خواهد آمد هنگامی که گفته شود که معجزه ها پایان یافته اند؛ و آن خواهد آمد چنان که گویی یکی از میان مردگان سخن می گوید.

۲۷ و آن در روزگاری خواهد آمد هنگامی که، به سبب سازمان های مخفی و کارهای تاریکی، خون مقدسین به درگاه سرور فریاد برآورد.

Yea, it shall come in a day when the power of God shall be denied, and churches become defiled and be lifted up in the pride of their hearts; yea, even in a day when leaders of churches and teachers shall rise in the pride of their hearts, even to the envying of them who belong to their churches.

Yea, it shall come in a day when there shall be heard of fires, and tempests, and vapors of smoke in foreign lands;

And there shall also be heard of wars, rumors of wars, and earthquakes in divers places.

Yea, it shall come in a day when there shall be great pollutions upon the face of the earth; there shall be murders, and robbing, and lying, and deceivings, and whoredoms, and all manner of abominations; when there shall be many who will say, Do this, or do that, and it mattereth not, for the Lord will uphold such at the last day. But wo unto such, for they are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity.

Yea, it shall come in a day when there shall be churches built up that shall say: Come unto me, and for your money you shall be forgiven of your sins.

O ye wicked and perverse and stiffnecked people, why have ye built up churches unto yourselves to get gain? Why have ye transfigured the holy word of God, that ye might bring damnation upon your souls? Behold, look ye unto the revelations of God; for behold, the time cometh at that day when all these things must be fulfilled.

Behold, the Lord hath shown unto me great and marvelous things concerning that which must shortly come, at that day when these things shall come forth among you.

Behold, I speak unto you as if ye were present, and yet ye are not. But behold, Jesus Christ hath shown you unto me, and I know your doing.

۲۸ آری، آن در روزگاری خواهد آمد هنگامی که قدرت خدا انکار شود، و کلیساها آلوده شوند و غرق در غرور دل هایشان شوند؛ آری، در آن روزگار حتی هنگامی که رهبران و آموزگاران کلیساها در غرور دل هایشان برخیزند، حتی به آنهایی که به کلیسا هایشان تعلق دارند حسادت کنند.

۲۹ آری، آن در روزگاری خواهد آمد هنگامی که از آتش ها، و ثندبادها، و بخارهایی از دود در سرزمین های بیگانه شنیده شود.

۳۰ و از جنگها، و شایعات جنگ ها، و زمین لرزه ها در جاهای گوناگون نیز شنیده شود.

۳۱ آری، آن در روزگاری خواهد آمد هنگامی که آلودگی های زیادی بر روی زمین خواهد بود؛ آدم کشی ها، و راهزنی، و دروغگویی و فریب دادن ها، و روسپی گری ها و همه گونه کارهای پلید خواهد بود؛ هنگامی که بسیاری خواهند بود که بگویند: این کار را بکن یا آن کار را بکن، و این مهم نیست، برای اینکه سرور در روز آخر از چنین کسانی پشتیبانی خواهد کرد. ولی وای بر چنین کسانی، زیرا آنها در زردآب تلخ و در بندهای نابکاری هستند.

۳۲ آری، آن در روزگاری خواهد آمد هنگامی که کلیساهای ساخته شوند که بگویند: به سوی من آید، و گناهان شما به خاطر پول هایتان بخشیده خواهند شد.

۳۳ ای شما مردم نابکار و منحرف و خیره سر، چرا شما کلیساهایی برای خودتان ساخته اید تا سود اندوزید؟ چرا سخن مقدس خدا را تغییر داده اید، که شما لعنت را بر روان هایتان بیاورید؟ بنگرید، به مکاشفه های خدا نگاه کنید؛ زیرا بنگرید، آن زمان می آید در آن روز هنگامی که همه این چیزها برآورده می شوند.

۳۴ بنگرید، سرور به من درباره آنچه که باید به زودی بیاید چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی نشان داده است، در آن روز هنگامی که این چیزها به میان شما خواهند آمد.

۳۵ بنگرید، من با شما، گویی شما اینجا هستید، سخن می گویم، و در حالیکه شما نیستید. ولی بنگرید، عیسی مسیح شما را به من نشان داده است، و من از کارهای شما آگاهم.

And I know that ye do walk in the pride of your hearts; and there are none save a few only who do not lift themselves up in the pride of their hearts, unto the wearing of very fine apparel, unto envying, and strifes, and malice, and persecutions, and all manner of iniquities; and your churches, yea, even every one, have become polluted because of the pride of your hearts.

For behold, ye do love money, and your substance, and your fine apparel, and the adorning of your churches, more than ye love the poor and the needy, the sick and the afflicted.

O ye pollutions, ye hypocrites, ye teachers, who sell yourselves for that which will canker, why have ye polluted the holy church of God? Why are ye ashamed to take upon you the name of Christ? Why do ye not think that greater is the value of an endless happiness than that misery which never dies—because of the praise of the world?

Why do ye adorn yourselves with that which hath no life, and yet suffer the hungry, and the needy, and the naked, and the sick and the afflicted to pass by you, and notice them not?

Yea, why do ye build up your secret abominations to get gain, and cause that widows should mourn before the Lord, and also orphans to mourn before the Lord, and also the blood of their fathers and their husbands to cry unto the Lord from the ground, for vengeance upon your heads?

Behold, the sword of vengeance hangeth over you; and the time soon cometh that he avengeth the blood of the saints upon you, for he will not suffer their cries any longer.

۳۶ و من می دانم که شما در غرور دل هایتان گام برمی دارید؛ و هیچ کسی نیست جز تنها اندکی که در غرور دل هایشان، با پوشیدن جامه های خیلی عالی، حسادت کردن، و ستیزه جویی ها، و کینه توزی، و آزار دادن ها، و همه گونه نابکاری ها، خودشان را بالا نمی گیرند؛ و کلیساهای شما، آری، حتی یک به یک، به سبب غرور دل هایتان آلوده شده اند.

۳۷ زیرا بنگرید، شما پول، و داراییتان، و جامه های عالی تان، و آراستن کلیساهایتان را، بیشتر از اینکه شما بینوایان و نیازمندان، بیماران و رنج کشیدگان را دوست داشته باشید، دوست دارید.

۳۸ ای شما آلوده ها، شما آدم های دورو، شما آموزگاران که خودتان را برای آنچه که فاسد می شود می فروشید، چرا شما کلیسای مقدس خدا را آلوده کرده اید؟ چرا شما از برگرفتن نام مسیح شرم می کنید؟ چرا شما نمی اندیشید که ارزش یک خوشبختی بی پایان بیشتر است از آن بدبختی که هرگز نمی میرد — به سبب ستایش جهانیان؟

۳۹ چرا شما خودتان را با آنچه که بیجان است می آرایید، و با این حال روا می دارید گرسنگان، و نیازمندان، و برهنگان، و بیماران و رنج کشیدگان از کنارتان بگذرند، و به آنها توجهی نمی کنید؟

۴۰ آری، چرا شما کارهای پلید مخفی برپا می کنید تا سود اندوزید، و سبب شوید که بیوگان در برابر سرور سوگواری کنند، و همچنین یتیمان در پیشگاه سرور سوگواری کنند، و همچنین خون پدرانشان و شوهرانشان، برای انتقام بر سرهای شما، به درگاه سرور از خاک فریاد برآورند؟

۴۱ بنگرید، شمشیر انتقام بالای سر شما آویزان است؛ و آن زمان بزودی می آید که او انتقام خون مقدسین را از شما بگیرد، زیرا او بیش از این، فریادهای آنها را تحمل نخواهد کرد.

Mormon 9

And now, I speak also concerning those who do not believe in Christ.

Behold, will ye believe in the day of your visitation—behold, when the Lord shall come, yea, even that great day when the earth shall be rolled together as a scroll, and the elements shall melt with fervent heat, yea, in that great day when ye shall be brought to stand before the Lamb of God—then will ye say that there is no God?

Then will ye longer deny the Christ, or can ye behold the Lamb of God? Do ye suppose that ye shall dwell with him under a consciousness of your guilt? Do ye suppose that ye could be happy to dwell with that holy Being, when your souls are racked with a consciousness of guilt that ye have ever abused his laws?

Behold, I say unto you that ye would be more miserable to dwell with a holy and just God, under a consciousness of your filthiness before him, than ye would to dwell with the damned souls in hell.

For behold, when ye shall be brought to see your nakedness before God, and also the glory of God, and the holiness of Jesus Christ, it will kindle a flame of unquenchable fire upon you.

O then ye unbelieving, turn ye unto the Lord; cry mightily unto the Father in the name of Jesus, that perhaps ye may be found spotless, pure, fair, and white, having been cleansed by the blood of the Lamb, at that great and last day.

And again I speak unto you who deny the revelations of God, and say that they are done away, that there are no revelations, nor prophecies, nor gifts, nor healing, nor speaking with tongues, and the interpretation of tongues;

Behold I say unto you, he that denieth these things knoweth not the gospel of Christ; yea, he has not read the scriptures; if so, he does not understand them.

For do we not read that God is the same yesterday, today, and forever, and in him there is no variable-ness neither shadow of changing?

مورمون ۹

۱ و اینک، من درباره کسانی که به مسیح ایمان ندارند نیز سخن می گویم.

۲ بنگرید، آیا شما به روز بازخواست ایمان خواهید آورد— بنگرید، هنگامی که سرور می آید، آری، حتی آن روز عظیم هنگامی که زمین همانند یک طومار درهم پیچد، و عناصر با گرمای سوزان ذوب شوند، آری، در آن روز عظیم هنگامی که شما به ایستادن در برابر بزه خدا آورده خواهید شد— آنگاه آیا شما خواهید گفت که هیچ خدایی نیست؟

۳ آنگاه آیا شما بیش از این مسیح را انکار خواهید کرد، یا آیا شما می توانید بزه خدا را بنگرید؟ آیا شما با آگاهی از جرمتان گمان می کنید که با او ساکن خواهید شد؟ آیا شما گمان می کنید که می توانید با ساکن شدن با آن وجود مقدس خوشحال باشید، هنگامی که روان هایتان با آگاهی از جرمی که شما همیشه قانون هایش را زیر پا گذاشته اید به ضلایه کشیده می شود؟

۴ بنگرید، من به شما می گویم که شما با ساکن شدن با یک خدای مقدس و دادگر، با آگاهی از آلودگی خود، در برابر او بدبخت تر خواهید بود، تا اینکه با روان های لعنت شده در دوزخ ساکن شوید.

۵ زیرا بنگرید، هنگامی که شما آورده می شوید تا برهنگی خود را در برابر خدا، و نیز شکوه خدا، و مقدس بودن عیسی مسیح ببینید، شعله ای از آتش خاموش نشدنی بر شما روشن خواهد شد.

۶ پس شما ای بی ایمانان، به سوی سرور برگردید؛ بنام عیسی به درگاه پدر توانمندانه زاری کنید، که شاید در آن روز بزرگ و آخر، بی لکه، پاک، خوبروی، و سپید، با خون بزه پاکیزه شده، شناخته شوید.

۷ و دوباره من به شما که مکاشفه های خدا را انکار می کنید، و می گوید که آنها پایان یافته اند، که نه هیچ مکاشفه ای هست، نه نبوتی، نه هدیه ای، نه شفا دادنی، نه سخن گفتن به زبان ها، و ترجمه زبان ها، سخن می گویم؛

۸ بنگرید من به شما می گویم، او که این چیزها را انکار می کند مزده مسیح را نمی داند؛ آری، او نوشته های مقدس را نخوانده است؛ اگر خوانده، او آنها را نمی فهمد.

۹ زیرا آیا ما نمی خوانیم که خدا یکسان است دیروز، امروز، و برای همیشه، و در او نه تغییری هست نه سایه ای از تغییر؟

And now, if ye have imagined up unto yourselves a god who doth vary, and in whom there is shadow of changing, then have ye imagined up unto yourselves a god who is not a God of miracles.

But behold, I will show unto you a God of miracles, even the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and it is that same God who created the heavens and the earth, and all things that in them are.

Behold, he created Adam, and by Adam came the fall of man. And because of the fall of man came Jesus Christ, even the Father and the Son; and because of Jesus Christ came the redemption of man.

And because of the redemption of man, which came by Jesus Christ, they are brought back into the presence of the Lord; yea, this is wherein all men are redeemed, because the death of Christ bringeth to pass the resurrection, which bringeth to pass a redemption from an endless sleep, from which sleep all men shall be awakened by the power of God when the trump shall sound; and they shall come forth, both small and great, and all shall stand before his bar, being redeemed and loosed from this eternal band of death, which death is a temporal death.

And then cometh the judgment of the Holy One upon them; and then cometh the time that he that is filthy shall be filthy still; and he that is righteous shall be righteous still; he that is happy shall be happy still; and he that is unhappy shall be unhappy still.

And now, O all ye that have imagined up unto yourselves a god who can do no miracles, I would ask of you, have all these things passed, of which I have spoken? Has the end come yet? Behold I say unto you, Nay; and God has not ceased to be a God of miracles.

Behold, are not the things that God hath wrought marvelous in our eyes? Yea, and who can comprehend the marvelous works of God?

Who shall say that it was not a miracle that by his word the heaven and the earth should be; and by the power of his word man was created of the dust of the earth; and by the power of his word have miracles been wrought?

۱۰ و اینک، اگر شما برای خودتان خدایی را تصور کرده اید که دگرگون می شود، و در او سایه ای از تغییر هست، آنگاه شما برای خودتان خدایی را تصور کرده اید که خدای معجزه ها نیست.

۱۱ ولی بنگرید، من به شما خدای معجزه ها را نشان خواهم داد، یعنی خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب؛ و این همان خدایی است که آسمان ها و زمین و همه چیزهایی که در آنها هستند را آفرید.

۱۲ بنگرید، او آدم را آفرید، و بدست آدم فروافتادن آدمی آمد. و به سبب فروافتادن آدمی عیسی مسیح آمد، یعنی پدر و پسر؛ و به سبب عیسی مسیح بازخرید شدن آدمی آمد.

۱۳ و به سبب بازخرید شدن آدمی، که بدست عیسی مسیح آمد، آنها به پیشگاه سرور بازآورده می شوند؛ آری، این است جایی که همه آدمیان بازخرید می شوند، برای اینکه مرگ مسیح رستاخیز را پدید می آورد، که بازخرید شدن از یک خواب بی پایان را پدید می آورد، از خوابی که همه آدمیان، هنگامی که شیپور به صدا درآید، با قدرت خدا بیدار خواهند شد؛ و آنها پیش خواهند آمد، هم کوچک و هم بزرگ، بازخرید شده و از بند جاویدان مرگ رها شده، مرگی که مرگ جسمی است، و همه در برابر درگاه او خواهند ایستاد.

۱۴ و سپس داوری قدوس بر آنها می آید؛ و سپس آن زمان می آید که او که آلوده است هنوز هم آلوده خواهد بود؛ و او که پرهیزکار است هنوز هم پرهیزکار خواهد بود؛ او که خوشحال است هنوز هم خوشحال خواهد بود؛ و او که خوشحال نیست هنوز هم خوشحال نخواهد بود.

۱۵ و اینک، ای شما که برای خودتان خدایی را تصور کرده اید که نمی تواند هیچ معجزه ای انجام دهد، من می خواهم از شما بپرسم، آیا همه این چیزها رخ داده اند، که از آن من سخن گفته ام؟ آیا اکنون پایان فرارسیده است؟ بنگرید من به شما می گویم، نه؛ و خدا از خدای معجزه ها بودن باز نایستاده است.

۱۶ بنگرید، آیا چیزهایی که خدا انجام داده است در چشمان ما شگفت انگیز نیستند؟ آری، و چه کسی می تواند کارهای شگفت انگیز خدا را درک کند؟

۱۷ چه کسی خواهد گفت که آن معجزه نبود، اینکه با سخن او آسمان و زمین بوجود آمدند؛ و با قدرت سخن او آدمی از خاک زمین آفریده شد؛ و با قدرت سخن او معجزه ها انجام شده اند؟

And who shall say that Jesus Christ did not do many mighty miracles? And there were many mighty miracles wrought by the hands of the apostles.

And if there were miracles wrought then, why has God ceased to be a God of miracles and yet be an unchangeable Being? And behold, I say unto you he changeth not; if so he would cease to be God; and he ceaseth not to be God, and is a God of miracles.

And the reason why he ceaseth to do miracles among the children of men is because that they dwindle in unbelief, and depart from the right way, and know not the God in whom they should trust.

Behold, I say unto you that whoso believeth in Christ, doubting nothing, whatsoever he shall ask the Father in the name of Christ it shall be granted him; and this promise is unto all, even unto the ends of the earth.

For behold, thus said Jesus Christ, the Son of God, unto his disciples who should tarry, yea, and also to all his disciples, in the hearing of the multitude: Go ye into all the world, and preach the gospel to every creature;

And he that believeth and is baptized shall be saved, but he that believeth not shall be damned;

And these signs shall follow them that believe—in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover;

And whosoever shall believe in my name, doubting nothing, unto him will I confirm all my words, even unto the ends of the earth.

And now, behold, who can stand against the works of the Lord? Who can deny his sayings? Who will rise up against the almighty power of the Lord? Who will despise the works of the Lord? Who will despise the children of Christ? Behold, all ye who are despisers of the works of the Lord, for ye shall wonder and perish.

۱۸ و چه کسی خواهد گفت که عیسی مسیح معجزه های بسیار عظیمی انجام نداد؟ و معجزه های بسیار عظیمی بدست رسولان انجام شدند.

۱۹ و اگر معجزه هایی انجام شدند، آنگاه چرا خدا از خدای معجزه ها بودن باز ایستاده است و هنوز یک هستی تغییر ناپذیر باشد؟ و بنگرید، من به شما می گویم او تغییر نمی کند؛ اگر این گونه بود او از خدا بودن بازمی ایستاد؛ و او از خدا بودن بازمی ایستد و خدای معجزه ها است.

۲۰ و دلیلی که چرا او از انجام معجزه ها در میان فرزندان آدمی بازمی ایستد این است که آنها در بی ایمانی فرو می روند، و از راه راست جدا می شوند، و خدایی که می بایستی به او توکل کنند را نمی شناسند.

۲۱ بنگرید، من به شما می گویم که هر کسی که به مسیح ایمان آورد، در هیچ چیزی شک نکرده، هر چیزی که او بنام مسیح از پدر بخواهد به او عطا خواهد شد؛ و این وعده بر همه، یعنی بر کرانه های زمین است.

۲۲ زیرا بنگرید، بدین گونه عیسی مسیح، پسر خدا به پیروانش که می بایستی می ماندند، آری، و به همه پیروانش نیز در برابر جمعیت گفت: به سوی همه جهان بروید، و این مژده را به هر آفریده ای موعظه کنید؛

۲۳ و او که ایمان آورد و تعمید یابد نجات می یابد، ولی او که ایمان نیاورد لعنت خواهد شد؛

۲۴ و این نشانه ها آنهایی که ایمان می آورند را همراهی می کنند — بنام من آنها اهریمنان را بیرون می اندازند؛ آنها به زبان های نو سخن خواهند گفت؛ آنها مارها را بر خواهند داشت؛ و اگر آنها هر چیز مرگ آوری بنوشند آن به آنها آسیبی نخواهد رساند؛ آنها بر بیماران دست خواهند گذاشت و آنان بهبود خواهند یافت؛

۲۵ و هر کسی که، در هیچ چیزی شک نکرده بنام من ایمان آورد، به او من همه سخنانم را حتی به کرانه های زمین ثابت خواهم کرد.

۲۶ و اینک، بنگرید، چه کسی می تواند در برابر کارهای سرور ایستادگی کند؟ چه کسی می تواند گفته های او را انکار کند؟ چه کسی در برابر قدرتمندی قدرت سرور بر خواهد خاست؟ چه کسی کارهای سرور را خوار خواهد شمرد؟ چه کسی فرزندان مسیح را خوار خواهد کرد؟ بنگرید، همه شما که خوار کنندگان کارهای سرور هستید، زیرا شما شگفت زده و هلاک خواهید شد.

O then despise not, and wonder not, but hearken unto the words of the Lord, and ask the Father in the name of Jesus for what things soever ye shall stand in need. Doubt not, but be believing, and begin as in times of old, and come unto the Lord with all your heart, and work out your own salvation with fear and trembling before him.

Be wise in the days of your probation; strip yourselves of all uncleanness; ask not, that ye may consume it on your lusts, but ask with a firmness unshaken, that ye will yield to no temptation, but that ye will serve the true and living God.

See that ye are not baptized unworthily; see that ye partake not of the sacrament of Christ unworthily; but see that ye do all things in worthiness, and do it in the name of Jesus Christ, the Son of the living God; and if ye do this, and endure to the end, ye will in nowise be cast out.

Behold, I speak unto you as though I spake from the dead; for I know that ye shall have my words.

Condemn me not because of mine imperfection, neither my father, because of his imperfection, neither them who have written before him; but rather give thanks unto God that he hath made manifest unto you our imperfections, that ye may learn to be more wise than we have been.

And now, behold, we have written this record according to our knowledge, in the characters which are called among us the reformed Egyptian, being handed down and altered by us, according to our manner of speech.

And if our plates had been sufficiently large we should have written in Hebrew; but the Hebrew hath been altered by us also; and if we could have written in Hebrew, behold, ye would have had no imperfection in our record.

But the Lord knoweth the things which we have written, and also that none other people knoweth our language; and because that none other people knoweth our language, therefore he hath prepared means for the interpretation thereof.

۲۷ آه پس تحقیر نکنید و شگفت زده نشوید، بلکه سخنان سرور را بگوش دل بپذیرید، و بنام عیسی برای هر آنچه که نیازمندید از پدر بخواهید. شک نکنید بلکه ایمان آورید، و همچون دوران پیشین شروع کنید، و با همه دلتان به سوی سرور آید، و برای رستگاری خودتان با ترس و لرز در برابر او بکوشید.

۲۸ در روزگار آزمایش خود خردمند باشید؛ خودتان را از همه ناپاکی ها بزدایید؛ نخواهید که شما آن را برای هوس هایتان بکار برید، بلکه با پایداری استوار بخواهید، که شما به هیچ وسوسه ای نیفتید، بلکه شما آن خدای راستین و زنده را خدمت کنید.

۲۹ ببینید که شما با ناشایستگی تعمید نیابید؛ ببینید که شما با ناشایستگی از آیین شام آخر مسیح میل نکنید؛ بلکه ببینید که شما همه چیزها را در شایستگی انجام دهید، و آن را بنام عیسی مسیح، پسر خدای زنده، انجام دهید؛ و اگر شما این کار را بکنید و تا پایان پایداری کنید، شما به هیچ وجه بیرون انداخته نخواهید شد.

۳۰ بنگرید، من به شما سخن می گویم گویی من از میان مردگان سخن گفتم؛ زیرا من می دانم که شما سخنان مرا خواهید داشت.

۳۱ نه مرا به سبب کامل نبودنم محکوم کنید، نه پدرم را به سبب کامل نبودنش، نه آنهایی که پیش از او نوشته اند؛ بلکه بجای آن از خدا که کامل بودن هیمان را بر شما پدیدار کرده است سپاسگزاری کنید، که شما یاد بگیرید که خردمندتر از این که ما بوده ایم باشید.

۳۲ و اینک، بنگرید، ما این نگاشته را با حروفی که در میان ما مصری اصلاح شده خوانده می شود، که به دست ما رسیده و به دست ما تغییر یافته، برپایه شیوه گفتارمان، برپایه دانشمان نوشته ایم.

۳۳ و اگر ورقه های ما به اندازه کافی بزرگ می بودند ما به عبری می نوشتیم؛ ولی عبری نیز بدست ما تغییر یافته است؛ و اگر ما می توانستیم به عبری بنویسیم، بنگرید، شما هیچ کمبودی در نگاشته ما نمی داشتید.

۳۴ ولی سرور از چیزهایی که ما نوشته ایم آگاه است، و نیز اینکه هیچ مردم دیگری زبان ما را نمی دانند؛ و چون هیچ مردم دیگری زبان ما را نمی دانند، از این رو او ابزاری برای ترجمه آنها فراهم کرده است.

And these things are written that we may rid our garments of the blood of our brethren, who have dwindled in unbelief.

And behold, these things which we have desired concerning our brethren, yea, even their restoration to the knowledge of Christ, are according to the prayers of all the saints who have dwelt in the land.

And may the Lord Jesus Christ grant that their prayers may be answered according to their faith; and may God the Father remember the covenant which he hath made with the house of Israel; and may he bless them forever, through faith on the name of Jesus Christ. Amen.

۳۵ و این چیزها نوشته شده اند که ما تنپوش هایمان را از خون برادرانمان که در بی ایمانی فرو رفته اند پاک گردانیم.

۳۶ و بنگرید، این چیزهایی که ما درباره برادرانمان خواستار شده ایم، آری، حتی بازآوری آنها به دانش از مسیح، برپایه نیایش های همه مقدسینی است که در این سرزمین ساکن بوده اند.

۳۷ و باشد که سرور عیسی مسیح عطا کند که نیایش هایشان برپایه ایمانشان پاسخ داده شوند؛ و باشد که خدای پدر، پیمانی که او با خاندان اسرائیل بسته است را به یاد آورد؛ و باشد که او آنها را از راه ایمان بنام عیسی مسیح برای همیشه برکت دهد. آمین.

The Book of Ether

کتاب عاتر

The record of the Jaredites, taken from the twenty-four plates found by the people of Limhi in the days of King Mosiah.

نگاشته یاردیان، برگرفته از بیست و چهار ورقه پیدا شده بدست مردم لیمحی در روزگار موصایای پادشاه.

Ether 1

عاتر ۱

And now I, Moroni, proceed to give an account of those ancient inhabitants who were destroyed by the hand of the Lord upon the face of this north country.

۱ و اینک من، مورونی، به دادن سرگذشت آن ساکنان باستانی که بدست سرور بر روی این منطقه شمالی نابود شدند می پردازم.

And I take mine account from the twenty and four plates which were found by the people of Limhi, which is called the Book of Ether.

۲ و من گزارشی را خودم از بیست و چهار ورقه ای که بدست مردم لیمحی پیدا شدند، که کتاب عاتر خوانده می شود، برمی گیرم.

And as I suppose that the first part of this record, which speaks concerning the creation of the world, and also of Adam, and an account from that time even to the great tower, and whatsoever things transpired among the children of men until that time, is had among the Jews—

۳ و از آنجایی که من گمان می کنم که نخستین بخش این نگاشته، که درباره آفرینش جهان سخن می گوید، و نیز از آدم، و سرگذشتی از آن زمان تا زمان برج بزرگ، و هر آنچه که در میان فرزندان آدمی تا آن زمان رخ داد، در میان یهودیان هست —

Therefore I do not write those things which transpired from the days of Adam until that time; but they are had upon the plates; and whoso findeth them, the same will have power that he may get the full account.

۴ بنابراین من آن چیزهایی که از روزگار آدم تا آن زمان رخ دادند را نمی نویسم؛ ولی آنها بر روی ورقه ها هستند؛ و هر کسی آنها را بیابد، همان قدرت خواهد داشت که سرگذشت کامل را بدست آورد.

But behold, I give not the full account, but a part of the account I give, from the tower down until they were destroyed.

۵ ولی بنگرید، من سرگذشت کاملی نمی دهم، بلکه بخشی از آن سرگذشت را می دهم، از زمان برج تا زمانی که آنها نابود شدند.

And on this wise do I give the account. He that wrote this record was Ether, and he was a descendant of Coriantor.

۶ و من به این شیوه سرگذشت را می گویم. او که این نگاشته را نوشت عاتر بود، و او یک نواده کوریانتور بود.

Coriantor was the son of Moron.

۷ کوریانتور پسر مورون بود.

And Moron was the son of Ethem.

۸ و مورون پسر ایتم بود.

And Ethem was the son of Ahah.

۹ و ایتم پسر آحا بود.

And Ahah was the son of Seth.

۱۰ و آحا پسر شیث بود.

And Seth was the son of Shiblon.

۱۱ و شیث پسر شبلون بود.

And Shiblon was the son of Com.

۱۲ و شبلون پسر کام بود.

And Com was the son of Coriantum.

۱۳ و کام پسر کوریانتوم بود.

And Coriantum was the son of Amnigaddah.

۱۴ و کوریانتوم پسر عمنیجده بود.

And Amnigaddah was the son of Aaron.

۱۵ و عمنیجده پسر هارون بود.

And Aaron was a descendant of Heth, who was the son of Hearthom.

And Hearthom was the son of Lib.

And Lib was the son of Kish.

And Kish was the son of Corom.

And Corom was the son of Levi.

And Levi was the son of Kim.

And Kim was the son of Morianton.

And Morianton was a descendant of Riplakish.

And Riplakish was the son of Shez.

And Shez was the son of Heth.

And Heth was the son of Com.

And Com was the son of Coriantum.

And Coriantum was the son of Emer.

And Emer was the son of Omer.

And Omer was the son of Shule.

And Shule was the son of Kib.

And Kib was the son of Orihah, who was the son of Jared;

Which Jared came forth with his brother and their families, with some others and their families, from the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people, and swore in his wrath that they should be scattered upon all the face of the earth; and according to the word of the Lord the people were scattered.

And the brother of Jared being a large and mighty man, and a man highly favored of the Lord, Jared, his brother, said unto him: Cry unto the Lord, that he will not confound us that we may not understand our words.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon Jared; therefore he did not confound the language of Jared; and Jared and his brother were not confounded.

۱۶ و هارون یک نوادهٔ حت بود، که پسر حارتوم بود.

۱۷ و حارتوم پسر لیب بود.

۱۸ و لیب پسر کیش بود.

۱۹ و کیش پسر کوروم بود.

۲۰ و کوروم پسر لاوی بود.

۲۱ و لاوی پسر کیم بود.

۲۲ و کیم پسر موریانتون بود.

۲۳ و موریانتون یک نوادهٔ ریفلاکیش بود.

۲۴ و ریفلاکیش پسر شز بود.

۲۵ و شز پسر حت بود.

۲۶ و حت پسر کام بود.

۲۷ و کام پسر کوریانتوم بود.

۲۸ و کوریانتوم پسر عمر بود.

۲۹ و عمر پسر عومر بود.

۳۰ و عومر پسر شول بود.

۳۱ و شول پسر کیب بود.

۳۲ و کیب پسر اوریحا بود، که پسر یارد بود.

۳۳ آن یارد که با برادرش و خانواده هایشان، همراه با برخی دیگر و خانواده هایشان، از آن برج بزرگ، بیرون آمدند، در زمانی که سرور زبان آن مردم را درهم ریخت، و در غضبش سوگند یاد کرد که آنها بر روی همهٔ زمین پراکنده شوند؛ و برپایهٔ سخن سرور آن مردم پراکنده شدند.

۳۴ و برادر یارد مردی بزرگ و توانا بوده و مورد لطف زیاد سرور، یارد، برادرش به او گفت: به درگاه سرور زاری کن که او ما را درهم نریزد که سخنان خودمان را نفهمیم.

۳۵ و چنین گذشت که برادر یارد به درگاه سرور زاری کرد، و سرور بر یارد دلسوزی کرد؛ از این رو او زبان یارد را درهم نریخت؛ و یارد و برادرش درهم ریخته نشدند.

Then Jared said unto his brother: Cry again unto the Lord, and it may be that he will turn away his anger from them who are our friends, that he confound not their language.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon their friends and their families also, that they were not confounded.

And it came to pass that Jared spake again unto his brother, saying: Go and inquire of the Lord whether he will drive us out of the land, and if he will drive us out of the land, cry unto him whither we shall go. And who knoweth but the Lord will carry us forth into a land which is choice above all the earth? And if it so be, let us be faithful unto the Lord, that we may receive it for our inheritance.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord according to that which had been spoken by the mouth of Jared.

And it came to pass that the Lord did hear the brother of Jared, and had compassion upon him, and said unto him:

Go to and gather together thy flocks, both male and female, of every kind; and also of the seed of the earth of every kind; and thy families; and also Jared thy brother and his family; and also thy friends and their families, and the friends of Jared and their families.

And when thou hast done this thou shalt go at the head of them down into the valley which is northward. And there will I meet thee, and I will go before thee into a land which is choice above all the lands of the earth.

And there will I bless thee and thy seed, and raise up unto me of thy seed, and of the seed of thy brother, and they who shall go with thee, a great nation. And there shall be none greater than the nation which I will raise up unto me of thy seed, upon all the face of the earth. And thus I will do unto thee because this long time ye have cried unto me.

۳۶ آنگاه یارد به برادرش گفت: دوباره بسوی سرور زاری کن، و باشد که او خشمش را از آنهایی که دوستان ما هستند دور کند، که او زبانشان را درهم نریزد.

۳۷ و چنین گذشت که برادر یارد بسوی سرور زاری کرد، و سرور بر دوستانشان و نیز خانواده هایشان دلسوزی کرد، که آنها درهم ریخته نشدند.

۳۸ و چنین گذشت که یارد دوباره به برادرش سخن گفت، گفتا: برو و از سرور جويا شو آیا او ما را از این سرزمین بیرون خواهد برد، و اگر او ما را از این سرزمین بیرون خواهد برد، به درگاه او فریاد برآور به کجا ما برویم. و چه کسی می داند شاید سرور ما را به سرزمینی که برگزیده ای بالاتر از همه زمین است خواهد برد؟ و اگر چنین باشد، بگذار ما به سرور وفادار باشیم، که ما آن را برای میراثمان دریافت کنیم.

۳۹ و چنین گذشت که برادر یارد برپایه آنچه از دهان یارد گفته شده بود به درگاه سرور فریاد برآورد.

۴۰ و چنین گذشت که سرور برادر یارد را شنید، و بر او دلسوزی کرد، و به او گفت:

۴۱ برو و گله های خودت، هم نر و هم ماده، از هر گونه؛ و نیز دانه های زمین از هر گونه؛ و خانواده خودت؛ و نیز یارد برادر تو و خانواده اش؛ و نیز دوستان تو و خانواده هایشان، و دوستان یارد و خانواده هایشان را گرد هم آور.

۴۲ و هنگامی که تو این را انجام دادی در رأس آنها پایین به وادی که در شمال است برو. و در آنجا من با تو دیدار خواهم کرد، و من پیشاپیش تو به سرزمینی که برگزیده ای بالاتر از همه سرزمین های زمین است خواهم رفت.

۴۳ و آنجا من تو و نوادگان تو را برکت خواهم داد، و برای خودم از نوادگان تو، و از نوادگان برادر تو، و آنهایی که با تو بروند، یک ملت بزرگ بوجود می آورم. و هیچ ملتی بزرگتر از ملتی که من از نوادگان تو بوجود می آورم، بر همه روی زمین، نخواهد بود. و بدین گونه من بر تو عمل خواهم کرد برای اینکه این مدت طولانی تو بسوی من زاری کرده ای.

Ether 2

And it came to pass that Jared and his brother, and their families, and also the friends of Jared and his brother and their families, went down into the valley which was northward, (and the name of the valley was Nimrod, being called after the mighty hunter) with their flocks which they had gathered together, male and female, of every kind.

And they did also lay snares and catch fowls of the air; and they did also prepare a vessel, in which they did carry with them the fish of the waters.

And they did also carry with them deseret, which, by interpretation, is a honey bee; and thus they did carry with them swarms of bees, and all manner of that which was upon the face of the land, seeds of every kind.

And it came to pass that when they had come down into the valley of Nimrod the Lord came down and talked with the brother of Jared; and he was in a cloud, and the brother of Jared saw him not.

And it came to pass that the Lord commanded them that they should go forth into the wilderness, yea, into that quarter where there never had man been. And it came to pass that the Lord did go before them, and did talk with them as he stood in a cloud, and gave directions whither they should travel.

And it came to pass that they did travel in the wilderness, and did build barges, in which they did cross many waters, being directed continually by the hand of the Lord.

And the Lord would not suffer that they should stop beyond the sea in the wilderness, but he would that they should come forth even unto the land of promise, which was choice above all other lands, which the Lord God had preserved for a righteous people.

And he had sworn in his wrath unto the brother of Jared, that whoso should possess this land of promise, from that time henceforth and forever, should serve him, the true and only God, or they should be swept off when the fulness of his wrath should come upon them.

عائِر ۲

۱ و چنین گذشت که یارد و برادرش، و خانواده هایشان، و نیز دوستان یارد و برادرش و خانواده هایشان، پایین به وادی که در شمال بود رفتند، (و نام آن وادی نمرود بود، خوانده شده از پس آن شکارچی توانا) با گله هایشان، نر و ماده، از هر گونه، که آنها گرد هم آورده بودند.

۲ و آنها همچنین دام گستراندند و پرندگان هوا را گرفتند؛ و آنها همچنین ظرفی آماده کردند، که آنها ماهیان آنها را در آن با خود بردند.

۳ و آنها زبورت که ترجمه آن زنبور عسل است با خود بردند؛ و بدین گونه آنها انبوهی از زنبور، و همه گونه از آنچه که بر روی آن سرزمین بود، دانه از هر گونه با خود بردند.

۴ و چنین گذشت که هنگامی که آنها به پایین دره نمرود آمدند سرور پایین آمد و با برادر یارد سخن گفت؛ و او در یک ابر بود و برادر یارد او را نمی دید.

۵ و چنین گذشت که سرور به آنها فرمان داد که آنها به سوی بیابان پیش روند، آری، به سوی آن گوشه ای که هرگز آدمی نبوده است. و چنین گذشت که سرور پیشاپیش آنها رفت، و همچنان که در یک ابر ایستاده بود با آنها سخن گفت و راهنمایی هایی کرد که آنها به کجا می بایستی مسافرت کنند.

۶ و چنین گذشت که آنها در بیابان مسافرت کردند، و قایق هایی ساختند، که آنان در آنها، پیوسته بدست سرور هدایت شده، از آبهای عمیق گذشتند.

۷ و سرور روا نمی داشت که آنها فراتر از دریا در بیابان باز ایستند، بلکه او می خواست که آنها پیش آیند حتی به سرزمین موعود، که برگزیده ای برتر از همه سرزمین های دیگر بود، که سرور خدا برای مردمی پرهیزکار نگه داشته بود.

۸ و او در غضبش به برادر یارد سوگند یاد کرده بود، که هر کسی که این سرزمین موعود را تصرف کند، از آن زمان به بعد و برای همیشه می بایستی او را، آن خدای راستین و یگانه را، خدمت کند، و گرنه هنگامی که کمال غضبش بر آنها بیاید آنها از میان خواهند رفت.

And now, we can behold the decrees of God concerning this land, that it is a land of promise; and whatsoever nation shall possess it shall serve God, or they shall be swept off when the fulness of his wrath shall come upon them. And the fulness of his wrath cometh upon them when they are ripened in iniquity.

For behold, this is a land which is choice above all other lands; wherefore he that doth possess it shall serve God or shall be swept off; for it is the everlasting decree of God. And it is not until the fulness of iniquity among the children of the land, that they are swept off.

And this cometh unto you, O ye Gentiles, that ye may know the decrees of God—that ye may repent, and not continue in your iniquities until the fulness come, that ye may not bring down the fulness of the wrath of God upon you as the inhabitants of the land have hitherto done.

Behold, this is a choice land, and whatsoever nation shall possess it shall be free from bondage, and from captivity, and from all other nations under heaven, if they will but serve the God of the land, who is Jesus Christ, who hath been manifested by the things which we have written.

And now I proceed with my record; for behold, it came to pass that the Lord did bring Jared and his brethren forth even to that great sea which divideth the lands. And as they came to the sea they pitched their tents; and they called the name of the place Moriancumer; and they dwelt in tents, and dwelt in tents upon the seashore for the space of four years.

And it came to pass at the end of four years that the Lord came again unto the brother of Jared, and stood in a cloud and talked with him. And for the space of three hours did the Lord talk with the brother of Jared, and chastened him because he remembered not to call upon the name of the Lord.

۹ و اینک، ما می توانیم حکم های خدا را درباره این سرزمین بنگریم، که این یک سرزمین موعود است؛ و هر ملتی که آن را تصرف کند می بایستی خدا را خدمت کند، و گرنه هنگامی که کمال غضبش بر آنها خواهد آمد آنها از میان خواهند رفت. و هنگامی که آنها در نابکاری رسیده می شوند کمال غضبش بر آنها می آید.

۱۰ زیرا بنگرید، این سرزمینی است که برگزیده ای برتر از همه سرزمین های دیگر است؛ از این رو او که آن را تصرف کند می بایستی خدا را خدمت کند و گرنه از میان خواهد رفت؛ زیرا این حکم ابدی خداست. و این انجام نمی شود تا اینکه نابکاری در میان فرزندان این سرزمین کمال یابد، که آنها از میان بروند.

۱۱ و این بر شما می آید، آه شما غیریهودیان، که شما حکم های خدا را بدانید — که شما توبه کنید، و به نابکاری هایتان ادامه ندهید تا کمال آن فرا رسد، که شما کمال غضب خدا را همان گونه که ساکنان این سرزمین تاکنون انجام داده اند بر سر خود نیاورید.

۱۲ بنگرید، این یک سرزمین برگزیده است، و هر ملتی که آن را تصرف کند از بندگی، و از اسارت، و از همه ملت های زیر آسمان، آزاد خواهد بود، اگر آنها تنها خدای این سرزمین را، که عیسی مسیح است، که با چیزهایی که ما نوشته ایم آشکار شده است، خدمت کنند.

۱۳ و اینک من به نگاشته ام می پردازم؛ زیرا بنگرید، چنین گذشت که سرور یارد و برادرانش را حتی به آن دریای بزرگی که سرزمین ها را تقسیم می کند پیش آورد. و همین که آنها به دریا رسیدند آنها چادرهایشان را زدند؛ و آنها نام آن مکان را موریانکومر خواندند؛ و آنها در چادرها در کنار دریا برای مدت چهار سال ساکن شدند.

۱۴ و چنین گذشت در پایان چهار سال که سرور دوباره بر برادر یارد آمد، و در یک ابر ایستاد و با او سخن گفت. و برای مدت سه ساعت سرور با برادر یارد سخن گفت، و او را نکوهش کرد برای اینکه به یاد نیاورده بود تا نام سرور را بخواند.

And the brother of Jared repented of the evil which he had done, and did call upon the name of the Lord for his brethren who were with him. And the Lord said unto him: I will forgive thee and thy brethren of their sins; but thou shalt not sin any more, for ye shall remember that my Spirit will not always strive with man; wherefore, if ye will sin until ye are fully ripe ye shall be cut off from the presence of the Lord. And these are my thoughts upon the land which I shall give you for your inheritance; for it shall be a land choice above all other lands.

And the Lord said: Go to work and build, after the manner of barges which ye have hitherto built. And it came to pass that the brother of Jared did go to work, and also his brethren, and built barges after the manner which they had built, according to the instructions of the Lord. And they were small, and they were light upon the water, even like unto the lightness of a fowl upon the water.

And they were built after a manner that they were exceedingly tight, even that they would hold water like unto a dish; and the bottom thereof was tight like unto a dish; and the sides thereof were tight like unto a dish; and the ends thereof were peaked; and the top thereof was tight like unto a dish; and the length thereof was the length of a tree; and the door thereof, when it was shut, was tight like unto a dish.

And it came to pass that the brother of Jared cried unto the Lord, saying: O Lord, I have performed the work which thou hast commanded me, and I have made the barges according as thou hast directed me.

And behold, O Lord, in them there is no light; whither shall we steer? And also we shall perish, for in them we cannot breathe, save it is the air which is in them; therefore we shall perish.

And the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt make a hole in the top, and also in the bottom; and when thou shalt suffer for air thou shalt unstop the hole and receive air. And if it be so that the water come in upon thee, behold, ye shall stop the hole, that ye may not perish in the flood.

And it came to pass that the brother of Jared did so, according as the Lord had commanded.

۱۵ و برادر یارد از کار پلیدی که او انجام داده بود توبه کرد، و نام سرور را برای برادرانش که با او بودند فرا خواند. و سرور به او گفت: من گناهان تو و برادران تو را خواهم بخشید؛ ولی تو دیگر گناه نکن، زیرا تو می بایستی به یاد داشته باشی که روح من همواره با آدمی کوشش نخواهد کرد؛ از این رو، اگر تو گناه کنی تا اینکه در گناه رسیده شوی از پیشگاه سرور بریده خواهی شد. و اینها اندیشه های من بر سرزمینی هستند که من به شما برای میراثتان خواهم داد؛ زیرا این سرزمین برگزیده ای برتر از همه سرزمین های دیگر خواهد بود.

۱۶ و سرور گفت: برو کار کن و، به شیوه قایق هایی که تا اینجا تو ساخته ای، بساز. و چنین گذشت که برادر یارد، و نیز برادرانش، رفتند تا کار کنند، و قایق هایی به شیوه ای که آنها ساخته بودند، برپایه رهنمودهای سرور، بسازند. و آنها کوچک بودند، و آنها روی آب، حتی به مانند سبکی یک پرندۀ روی آب، سبک بودند.

۱۷ و آنها به شیوه ای ساخته شدند که بی اندازه محکم بودند، حتی اینکه آنها آب را همانند ظرفی نکه می داشتند؛ و کف آنها همانند ظرفی محکم بود؛ و دیواره های آنها همانند ظرفی محکم بودند؛ و گوشه های آنها تیز شده بودند؛ و بخش بالای آنها همانند ظرفی محکم بود؛ و درازای آنها به درازای یک درخت بود؛ و در آنها، هنگامی که بسته بود، همانند ظرفی محکم بود.

۱۸ و چنین گذشت که برادر یارد نزد سرور گریست، گفتا: سرور، من کاری که تو به من فرمان داده ای را انجام داده ام، و من قایق هایی برپایه آنچه تو مرا هدایت کرده ای ساخته ام.

۱۹ و بنگر، سرور، در آنها هیچ نوری نیست؛ به کجا آنها را برانیم؟ و نیز اینکه ما هلاک خواهیم شد، زیرا در آنها ما نمی توانیم جز از هوایی که در آنهاست نفس بکشیم؛ بنابراین ما هلاک خواهیم شد.

۲۰ و سرور به برادر یارد گفت: بنگر، تو سوراخی در بالا درست کن، و نیز در پایین؛ و هنگامی که تو به هوا نیاز داری سوراخ را باز کن و هوا دریافت کن. و اگر چنین شد که آب به درون بر تو آمد، بنگر، تو سوراخ را ببند، که تو در سیلاب هلاک نشوی.

۲۱ و چنین گذشت که برادر یارد چنین کرد، برپایه آنچه سرور فرمان داده بود.

And he cried again unto the Lord saying: O Lord, behold I have done even as thou hast commanded me; and I have prepared the vessels for my people, and behold there is no light in them. Behold, O Lord, wilt thou suffer that we shall cross this great water in darkness?

And the Lord said unto the brother of Jared: What will ye that I should do that ye may have light in your vessels? For behold, ye cannot have windows, for they will be dashed in pieces; neither shall ye take fire with you, for ye shall not go by the light of fire.

For behold, ye shall be as a whale in the midst of the sea; for the mountain waves shall dash upon you. Nevertheless, I will bring you up again out of the depths of the sea; for the winds have gone forth out of my mouth, and also the rains and the floods have I sent forth.

And behold, I prepare you against these things; for ye cannot cross this great deep save I prepare you against the waves of the sea, and the winds which have gone forth, and the floods which shall come. Therefore what will ye that I should prepare for you that ye may have light when ye are swallowed up in the depths of the sea?

۲۲ و او دوباره بسوی سرور فریاد برآورد گفتا: سرورا، بنگر من همان گونه که تو به من فرمان داده ای انجام داده ام، و این کشتی ها را برای مردمم آماده کرده ام، و بنگر هیچ نوری در آنها نیست. بنگر، سرورا، آیا تو روا می داری که ما در تاریکی از این آب بزرگ بگذریم؟

۲۳ و سرور به برادر یارد گفت: تو چه می خواهی که من انجام دهم که شما در کشتی هایتان نور داشته باشید؟ زیرا بنگر، تو نه می توانی پنجره هایی داشته باشی، زیرا آنها خرد خواهند شد؛ نه تو می توانی با خود آتش ببری، زیرا تو با نور آتش نخواهی رفت.

۲۴ زیرا بنگر، شما همچون نهنگی در میان دریا خواهید بود، زیرا موج های عظیمی بر شما خواهند خورد. با این وجود، من دوباره شما را از اعماق دریا بیرون خواهم آورد؛ زیرا بادهای از دهان من بیرون رفته اند، و نیز باران ها و سیلاب هایی من پیش فرستاده ام.

۲۵ و بنگر، من شما را در برابر این چیزها آماده می کنم؛ زیرا شما نمی توانید از این عمق عظیم بگذرید جز اینکه من شما را در برابر موج های دریا، و بادهایی که به پیش رفته اند، و سیلاب هایی که خواهند آمد، آماده کنم. بنابراین شما چه می خواهید که من برای شما آماده کنم که شما هنگامی که در اعماق دریا فرو برده می شوید نور داشته باشید؟

Ether 3

And it came to pass that the brother of Jared, (now the number of the vessels which had been prepared was eight) went forth unto the mount, which they called the mount Shelem, because of its exceeding height, and did molten out of a rock sixteen small stones; and they were white and clear, even as transparent glass; and he did carry them in his hands upon the top of the mount, and cried again unto the Lord, saying:

O Lord, thou hast said that we must be encompassed about by the floods. Now behold, O Lord, and do not be angry with thy servant because of his weakness before thee; for we know that thou art holy and dwellest in the heavens, and that we are unworthy before thee; because of the fall our natures have become evil continually; nevertheless, O Lord, thou hast given us a commandment that we must call upon thee, that from thee we may receive according to our desires.

Behold, O Lord, thou hast smitten us because of our iniquity, and hast driven us forth, and for these many years we have been in the wilderness; nevertheless, thou hast been merciful unto us. O Lord, look upon me in pity, and turn away thine anger from this thy people, and suffer not that they shall go forth across this raging deep in darkness; but behold these things which I have molten out of the rock.

And I know, O Lord, that thou hast all power, and can do whatsoever thou wilt for the benefit of man; therefore touch these stones, O Lord, with thy finger, and prepare them that they may shine forth in darkness; and they shall shine forth unto us in the vessels which we have prepared, that we may have light while we shall cross the sea.

Behold, O Lord, thou canst do this. We know that thou art able to show forth great power, which looks small unto the understanding of men.

عائِر ۳

۱ و چنین گذشت که برادر یارد، (اینک تعداد کشتی هایی که آماده شده بودند هشت تا بود) به سوی کوهی که به سبب بلندی بی اندازه اش کوه شلم خوانده می شد، پیش رفت و شانزده سنگ کوچک را از صخره ای ذوب کرد؛ و آنها سپید و روشن، حتی مانند شیشه شفاف بودند؛ و او آنها را در دستانش به بالای آن کوه برد، و دوباره بسوی سرور فریاد برآورد، گفتا:

۲ سرور، تو گفته ای که ما باید با سیلاب ها فرا گرفته شویم. اینک بنگر، سرور، و بر خدمتگزار خود به سبب ناتوانی او در برابر تو خشمگین مباش؛ زیرا ما می دانیم که تو مقدس هستی و در آسمان ها سکونت داری، و اینکه ما در برابر تو ناشایست هستیم؛ به سبب فروافتادن، طبیعت ما پیوسته پلید شده است؛ با این وجود، سرور، تو فرمانی به ما داده ای که ما باید تو را فرا خوانیم که از تو برپایه خواسته هایمان دریافت کنیم.

۳ بنگر، سرور، تو ما را به سبب نابکاریمان زده ای؛ و ما را به پیش رانده ای، و برای اینها چندین سال ما در بیابان بوده ایم؛ با این وجود، تو بر ما مهربان بوده ای. سرور، با دلسوزی بر من نگاه کن، و خشم خود را از این مردم خودت دور کن، و روا مدار که آنها در تاریکی به آنسوی این عمق خروشان پیش روند؛ بلکه به این چیزها که من از صخره ای ذوب کرده ام بنگر.

۴ و من می دانم، سرور، که تو قدرت تمام داری، و می توانی هر آنچه تو بخواهی برای بهروزی آدمی انجام دهی؛ بنابراین این سنگ ها را، سرور، با انگشت خودت لمس کن، و آنها را آماده کن که بتوانند در تاریکی بدرخشند؛ و آنها برای ما در کشتی هایی که ما آماده کرده ایم بدرخشند، که ما در حالیکه از دریا گذر می کنیم نور داشته باشیم.

۵ بنگر، سرور، تو می توانی این کار را انجام دهی. ما می دانیم که تو قادر هستی قدرت بزرگی که در فهم آدمی کوچک به نظر می آید را نشان دهی.

And it came to pass that when the brother of Jared had said these words, behold, the Lord stretched forth his hand and touched the stones one by one with his finger. And the veil was taken from off the eyes of the brother of Jared, and he saw the finger of the Lord; and it was as the finger of a man, like unto flesh and blood; and the brother of Jared fell down before the Lord, for he was struck with fear.

And the Lord saw that the brother of Jared had fallen to the earth; and the Lord said unto him: Arise, why hast thou fallen?

And he saith unto the Lord: I saw the finger of the Lord, and I feared lest he should smite me; for I knew not that the Lord had flesh and blood.

And the Lord said unto him: Because of thy faith thou hast seen that I shall take upon me flesh and blood; and never has man come before me with such exceeding faith as thou hast; for were it not so ye could not have seen my finger. Sawest thou more than this?

And he answered: Nay; Lord, show thyself unto me.

And the Lord said unto him: Believest thou the words which I shall speak?

And he answered: Yea, Lord, I know that thou speakest the truth, for thou art a God of truth, and canst not lie.

And when he had said these words, behold, the Lord showed himself unto him, and said: Because thou knowest these things ye are redeemed from the fall; therefore ye are brought back into my presence; therefore I show myself unto you.

Behold, I am he who was prepared from the foundation of the world to redeem my people. Behold, I am Jesus Christ. I am the Father and the Son. In me shall all mankind have life, and that eternally, even they who shall believe on my name; and they shall become my sons and my daughters.

And never have I showed myself unto man whom I have created, for never has man believed in me as thou hast. Seest thou that ye are created after mine own image? Yea, even all men were created in the beginning after mine own image.

۶ و چنین گذشت که هنگامی که برادر یارد این سخنان را گفت، بنگرید، سرور دستش را دراز کرد و آن سنگ ها را یک به یک با انگشتش لمس کرد. و پرده از برابر چشمان برادر یارد برداشته شد، و او انگشت سرور را دید؛ و آن همچون انگشت یک انسان بود، به مانند گوشت و خون؛ و برادر یارد در برابر سرور فرو افتاد، زیرا او از ترس شوکه شده بود.

۷ و سرور دید که برادر یارد بر زمین افتاده است؛ و سرور به او گفت: برخیز، چرا تو فروافتاده ای؟

۸ و او به سرور گفت: من انگشت سرور را دیدم، و من ترسیدم مبادا او مرا بزند؛ زیرا من نمی دانستم که سرور گوشت و خون دارد.

۹ و سرور به او گفت: به سبب ایمانت تو دیده ای که من بر خود گوشت و خون خواهم گرفت؛ و هرگز آدمی با چنین ایمان بی اندازه ای آن گونه که تو داری در برابر من نیامده است؛ زیرا اگر چنین نبود، تو نمی توانستی انگشتم را ببینی. آیا بیش از این دیدی؟

۱۰ و او پاسخ داد: نه؛ سرور، خودت را به من نشان بده.

۱۱ و سرور به او گفت: به سخنانی که من به تو خواهم گفت ایمان می آوری؟

۱۲ و او پاسخ داد: آری، سرور، من می دانم که تو راست می گویی، زیرا تو یک خدای راستین هستی، و نمی توانی دروغ بگویی.

۱۳ و هنگامی که او این سخنان را گفت، بنگرید، سرور خودش را به او نشان داد، و گفت: چون تو این چیزها را می دانی تو از فرو افتادن بازخرید شده ای؛ بنابراین تو به پیشگاه من بازآورده می شوی؛ بنابراین من خودم را به تو نشان می دهم.

۱۴ بنگر، من کسی هستم که از بنیاد جهان آماده شدم تا مردم را بازخرید کنم. بنگر، من عیسی مسیح هستم. من پدر و پسر هستم. در من همه بشریت زندگی را خواهند داشت، و آن زندگی جاویدان را یعنی آنهایی که بنام من ایمان آورند؛ و آنها پسران و دختران من خواهند شد.

۱۵ و هرگز من خودم را به آدمی که آفریده ام نشان نداده ام، زیرا هرگز آدمی آن گونه که تو ایمان داری به من ایمان نداشته است. می بینی که تو از روی نگار خود من آفریده شده ای؟ آری، حتی همه آدمیان در آغاز از روی نگار خود من آفریده شدند.

Behold, this body, which ye now behold, is the body of my spirit; and man have I created after the body of my spirit; and even as I appear unto thee to be in the spirit will I appear unto my people in the flesh.

And now, as I, Moroni, said I could not make a full account of these things which are written, therefore it sufficeth me to say that Jesus showed himself unto this man in the spirit, even after the manner and in the likeness of the same body even as he showed himself unto the Nephites.

And he ministered unto him even as he ministered unto the Nephites; and all this, that this man might know that he was God, because of the many great works which the Lord had showed unto him.

And because of the knowledge of this man he could not be kept from beholding within the veil; and he saw the finger of Jesus, which, when he saw, he fell with fear; for he knew that it was the finger of the Lord; and he had faith no longer, for he knew, nothing doubting.

Wherefore, having this perfect knowledge of God, he could not be kept from within the veil; therefore he saw Jesus; and he did minister unto him.

And it came to pass that the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt not suffer these things which ye have seen and heard to go forth unto the world, until the time cometh that I shall glorify my name in the flesh; wherefore, ye shall treasure up the things which ye have seen and heard, and show it to no man.

And behold, when ye shall come unto me, ye shall write them and shall seal them up, that no one can interpret them; for ye shall write them in a language that they cannot be read.

And behold, these two stones will I give unto thee, and ye shall seal them up also with the things which ye shall write.

For behold, the language which ye shall write I have confounded; wherefore I will cause in my own due time that these stones shall magnify to the eyes of men these things which ye shall write.

۱۶ بنگر، این بدن که تو اینک می نگری، بدن روح من است؛ و آدمی را من از روی بدن روحم آفریده ام؛ و همان گونه که من بر تو در روح پدیدار می شوم بر مردم در جسم پدیدار خواهم شد.

۱۷ و اینک، همان گونه که من، مورونی، گفتم من نمی توانم سرگذشت کاملی از این چیزهایی که نوشته شده اند بنگارم، بنابراین، این مرا کافی است تا بگویم که عیسی خودش را به این مرد در روح نشان داد، یعنی به شیوه و در شباهت به همان بدنی که او خودش را به نیفایان نشان داد.

۱۸ و او همان گونه که به نیفایان تعلیم داد به وی نیز تعلیم داد؛ و همه این، که این انسان، به سبب کارهای بسیار بزرگی که سرور به او نشان داده بود، بداند که او خدا است.

۱۹ و به سبب دانش این مرد، او نمی توانست از دیدن درون پرده باز داشته شود؛ و او انگشت عیسی را دید، که هنگامی که او دید از ترس فرو افتاد؛ زیرا او می دانست که این انگشت سرور بود؛ و او دیگر ایمان نداشت، زیرا او می دانست و به هیچ چیزی شک نداشت.

۲۰ از این رو، با داشتن این آگاهی کامل از خدا، او نمی توانست از آنسوی پرده نگه داشته شود؛ بنابراین او عیسی را دید؛ و وی به او تعلیم داد.

۲۱ و چنین گذشت که سرور به برادر یارد گفت: بنگر، تو از این چیزهایی که دیده و شنیده ای اجازه نده بر جهان پیش روند، تا اینکه زمانی آید که من نامم را در جسم شکوه دهم؛ از این رو، تو چیزهایی که تو دیده و شنیده ای را پنهان نگه دار، و آنها را به هیچ انسانی نشان نده.

۲۲ و بنگر، هنگامی که تو به نزد من آیی، تو آنها را خواهی نوشت و آنها را مهر و موم خواهی کرد، که هیچ کسی نتواند آنها را ترجمه کند؛ زیرا تو آنها را به زبانی خواهی نوشت که آنها نتوانند خوانده شوند.

۲۳ و بنگر، این دو سنگ را من به تو خواهم داد، و تو آنها را نیز با چیزهایی که خواهی نوشت مهر و موم کن.

۲۴ زیرا بنگر، زبانی که تو خواهی نوشت را من درهم ریخته ام؛ از این رو، من در زمان مناسب خودم سبب خواهم شد که این سنگ ها چیزهایی که تو می نویسی را به چشم آدمیان آشکار کنند.

And when the Lord had said these words, he showed unto the brother of Jared all the inhabitants of the earth which had been, and also all that would be; and he withheld them not from his sight, even unto the ends of the earth.

For he had said unto him in times before, that if he would believe in him that he could show unto him all things—it should be shown unto him; therefore the Lord could not withhold anything from him, for he knew that the Lord could show him all things.

And the Lord said unto him: Write these things and seal them up; and I will show them in mine own due time unto the children of men.

And it came to pass that the Lord commanded him that he should seal up the two stones which he had received, and show them not, until the Lord should show them unto the children of men.

۲۵ و هنگامی که سرور این سخنان را گفت، او همه ساکنان زمین که بودند، و نیز همه آنهايي که خواهند بود را به برادر يارد نشان داد؛ و او آنها را، حتی کرانه های زمین را از نظر وی دور نگه نداشت.

۲۶ زیرا او بارها پیش از این به وی گفته بود، که اگر وی به او ایمان آورد او به وی همه چیزها را می تواند نشان دهد— آن به وی نشان داده خواهد شد؛ بنابراین سرور نمی توانست هیچ چیزی را از وی پنهان نگه دارد، زیرا او می دانست که سرور می تواند همه چیزها را به وی نشان دهد.

۲۷ و سرور به او گفت: این چیزها را بنویس و آنها را مهر و موم کن؛ و من آنها را در زمان مناسب خودم بر فرزندان آدمی نشان خواهم داد.

۲۸ و چنین گذشت که سرور به او فرمان داد که آن دو سنگی که دریافت کرده بود را مهر و موم کند، و آنها را نشان ندهد، تا زمانی که سرور آنها را به فرزندان آدمی نشان دهد.

And the Lord commanded the brother of Jared to go down out of the mount from the presence of the Lord, and write the things which he had seen; and they were forbidden to come unto the children of men until after that he should be lifted up upon the cross; and for this cause did king Mosiah keep them, that they should not come unto the world until after Christ should show himself unto his people.

And after Christ truly had showed himself unto his people he commanded that they should be made manifest.

And now, after that, they have all dwindled in unbelief; and there is none save it be the Lamanites, and they have rejected the gospel of Christ; therefore I am commanded that I should hide them up again in the earth.

Behold, I have written upon these plates the very things which the brother of Jared saw; and there never were greater things made manifest than those which were made manifest unto the brother of Jared.

Wherefore the Lord hath commanded me to write them; and I have written them. And he commanded me that I should seal them up; and he also hath commanded that I should seal up the interpretation thereof; wherefore I have sealed up the interpreters, according to the commandment of the Lord.

For the Lord said unto me: They shall not go forth unto the Gentiles until the day that they shall repent of their iniquity, and become clean before the Lord.

And in that day that they shall exercise faith in me, saith the Lord, even as the brother of Jared did, that they may become sanctified in me, then will I manifest unto them the things which the brother of Jared saw, even to the unfolding unto them all my revelations, saith Jesus Christ, the Son of God, the Father of the heavens and of the earth, and all things that in them are.

And he that will contend against the word of the Lord, let him be accursed; and he that shall deny these things, let him be accursed; for unto them will I show no greater things, saith Jesus Christ; for I am he who speaketh.

۱ و سَرور برادر یارد را فرمان می دهد تا از کوه از پیشگاه سَرور پایین رود، و چیزهایی که او دیده است را بنویسد؛ و آنها از آمدن به نزد فرزندان آدمی تا پس از اینکه او بر صلیب کشیده می شود ممنوع شدند؛ و به این دلیل موصیای پادشاه آنها را نگه داشت، که آنها تا پس از زمانی که مسیح خودش را به مردمش نشان دهد به نزد جهان نیایند.

۲ و پس از اینکه مسیح براستی خودش را به مردمش نشان داد او فرمان داد که آنها پدیدار شوند.

۳ و اینک، پس از آن، آنها همه در بی ایمانی فرو رفته اند؛ و هیچ کسی جز لمانیان نیست، و آنها مژده مسیح را رد کرده اند؛ بنابراین من فرمان داده شده ام که من آنها را دوباره در زمین پنهان کنم.

۴ بنگرید، من بر روی این ورقه ها همان چیزهایی که برادر یارد دید را نوشته ام؛ و هرگز چیزهایی بزرگتر از آنچه که بر برادر یارد پدیدار شد پدیدار نشده است.

۵ از این رو سَرور به من فرمان داده است تا آنها را بنویسم؛ و من آنها را نوشته ام. و او به من فرمان داد که من آنها را مهر و موم کنم؛ و او به من فرمان داده است که من ترجمه گره های آن را نیز مهر و موم کنم؛ از این رو من آن ترجمه گرها را برپایه فرمان سَرور، مهر و موم کرده ام.

۶ زیرا سَرور به من گفت: آنها به نزد غیریهودیان نخواهند رفت تا روزی که آنها از نابکاریشان توبه کنند، و در برابر سَرور پاک شوند.

۷ و سَرور می گوید، در آن روز که آنها ایمان به من را همان گونه که برادر یارد انجام داد بکار برند، که آنها در من تقدیس شوند، آنگاه من بر آنها چیزهایی را پدیدار خواهم کرد که برادر یارد دید، حتی به آشکار نمودن همه مکاشفه هایم بر آنها، عیسی مسیح می گوید، پسر خدا، پدر آسمان ها و زمین و همه چیزهایی که در آنها هستند.

۸ و او که علیه سخن سَرور ستیز کند، بگذارد او لعنت شود؛ و او که این چیزها را انکار کند، بگذارد او لعنت شود؛ زیرا بر آنها من چیزهای بزرگتری نشان نخواهم داد، عیسی مسیح می گوید؛ زیرا من او هستم که سخن می گوید.

And at my command the heavens are opened and are shut; and at my word the earth shall shake; and at my command the inhabitants thereof shall pass away, even so as by fire.

And he that believeth not my words believeth not my disciples; and if it so be that I do not speak, judge ye; for ye shall know that it is I that speaketh, at the last day.

But he that believeth these things which I have spoken, him will I visit with the manifestations of my Spirit, and he shall know and bear record. For because of my Spirit he shall know that these things are true; for it persuadeth men to do good.

And whatsoever thing persuadeth men to do good is of me; for good cometh of none save it be of me. I am the same that leadeth men to all good; he that will not believe my words will not believe me—that I am; and he that will not believe me will not believe the Father who sent me. For behold, I am the Father, I am the light, and the life, and the truth of the world.

Come unto me, O ye Gentiles, and I will show unto you the greater things, the knowledge which is hid up because of unbelief.

Come unto me, O ye house of Israel, and it shall be made manifest unto you how great things the Father hath laid up for you, from the foundation of the world; and it hath not come unto you, because of unbelief.

Behold, when ye shall rend that veil of unbelief which doth cause you to remain in your awful state of wickedness, and hardness of heart, and blindness of mind, then shall the great and marvelous things which have been hid up from the foundation of the world from you—yea, when ye shall call upon the Father in my name, with a broken heart and a contrite spirit, then shall ye know that the Father hath remembered the covenant which he made unto your fathers, O house of Israel.

And then shall my revelations which I have caused to be written by my servant John be unfolded in the eyes of all the people. Remember, when ye see these things, ye shall know that the time is at hand that they shall be made manifest in very deed.

۹ و با فرمان من آسمان ها باز و بسته می شوند؛ و با سخن من زمین خواهد لرزید؛ و با فرمان من ساکنان آن در خواهند گذشت، حتی این گونه با آتش.

۱۰ و او که سخنان مرا باور نکند پیروانم را باور نمی کند؛ و اگر چنین شود که من سخن نگویم، شما داوری کنید؛ زیرا شما در روز آخر خواهید دانست که این من هستم که سخن می گوید.

۱۱ ولی او که به این چیزهایی که من گفته ام ایمان آورد، او را من با پدیدار کردن های روحم دیدار خواهم کرد، و او خواهد دانست و شهادت خواهد داد. زیرا به سبب روحم او خواهد دانست که این چیزها راست هستند؛ زیرا آن آدمیان را به انجام نیکی ترغیب می کند.

۱۲ و هر چیزی که آدمیان را به انجام نیکی ترغیب کند از من است؛ زیرا نیکی از هیچ چیزی نمی آید جز اینکه از من باشد. من همان هستم که آدمیان را به همه نیکی ها هدایت می کند؛ او که به سخنان من ایمان نیاورد به من ایمان نخواهد آورد — که من هستم؛ و او که به من ایمان نیاورد به پدر که مرا فرستاد ایمان نخواهد آورد. زیرا بنگرید، من پدر هستم، من نور، و زندگی، و راستی جهان هستم.

۱۳ به سوی من آیید، ای شما غیریهودیان، و من به شما چیزهای بزرگتری، دانشی که به سبب بی ایمانی پنهان است، نشان خواهم داد.

۱۴ به سوی من آیید، ای شما خاندان اسرائیل، و بر شما پدیدار خواهد شد چه چیزهای بزرگی پدر، از بنیاد جهان برای شما فراهم کرده است؛ و به سبب بی ایمانی، آن به نزد شما نیامده است.

۱۵ بنگرید، هنگامی که شما آن پرده بی ایمانی که سبب می شود تا شما در وضعیت وحشتناک نابکاری، و سخت دلی، و کوری ذهن تان باقی بمانید را بدرید، آنگاه چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی که از بنیاد جهان از شما پنهان مانده است — آری، هنگامی که شما، با دلی شکسته و روانی پشیمان، پدر را بنام من فرا خوانید، آنگاه ای خاندان اسرائیل شما خواهید دانست که پدر پیمانی که با پدران شما بسته است را به یاد آورده است.

۱۶ و آنگاه مکاشفه های من که من سبب شده ام تا بدست خدمتگزارم یوحنا نوشته شوند در چشمان همه مردم آشکار خواهند شد. به یاد آورید، هنگامی که شما این چیزها را می بینید، شما خواهید دانست که آن زمان نزدیک است که آنها در راستی پدیدار شوند.

Therefore, when ye shall receive this record ye may know that the work of the Father has commenced upon all the face of the land.

Therefore, repent all ye ends of the earth, and come unto me, and believe in my gospel, and be baptized in my name; for he that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned; and signs shall follow them that believe in my name.

And blessed is he that is found faithful unto my name at the last day, for he shall be lifted up to dwell in the kingdom prepared for him from the foundation of the world. And behold it is I that hath spoken it. Amen.

۱۷ بنابراین، هنگامی که شما این نگاهشته را دریافت می کنید شما می دانید که کار پدر بر روی سرزمین آغاز شده است.

۱۸ بنابراین، توبه کنید همه شما کرانه های زمین، و به سوی من آیید، و به مژده من ایمان آورید، و بنام من تعمید یابید؛ زیرا او که ایمان آورد و تعمید یابد نجات خواهد یافت؛ ولی او که ایمان نیاورد نفرین خواهد شد؛ و نشانه ها آنهایی که بنام من ایمان آورند را دنبال می کنند.

۱۹ و برکت یافته است او که در روز آخر وفادار بنام من یافت شود، زیرا او بالا بُرده خواهد شد تا در ملکوتی که از بنیاد جهان برای او آماده شده است ساکن شود. و بنگرید این من هستم که این را گفته ام. آمین.

Ether 5

And now I, Moroni, have written the words which were commanded me, according to my memory; and I have told you the things which I have sealed up; therefore touch them not in order that ye may translate; for that thing is forbidden you, except by and by it shall be wisdom in God.

And behold, ye may be privileged that ye may show the plates unto those who shall assist to bring forth this work;

And unto three shall they be shown by the power of God; wherefore they shall know of a surety that these things are true.

And in the mouth of three witnesses shall these things be established; and the testimony of three, and this work, in the which shall be shown forth the power of God and also his word, of which the Father, and the Son, and the Holy Ghost bear record—and all this shall stand as a testimony against the world at the last day.

And if it so be that they repent and come unto the Father in the name of Jesus, they shall be received into the kingdom of God.

And now, if I have no authority for these things, judge ye; for ye shall know that I have authority when ye shall see me, and we shall stand before God at the last day. Amen.

عائِر ۵

۱ و اینک من، مورونی، سخنانی که به من فرمان داده شدند را برپایه حافظه ام نوشته ام؛ و من چیزهایی را که مهر و موم کرده ام را برای تو گفته ام؛ بنابراین با هدف اینکه ترجمه کنی به آنها دست نزن؛ زیرا آن چیز برای تو ممنوع شده است، مگر زمانی که خردمندی خدا باشد.

۲ و بنگر، به تو امتیاز داده خواهد شد که تو این ورقه ها را به کسانی که در پیش آوردن این نوشته کمک می کنند نشان دهی؛

۳ و با قدرت خدا آنها به سه تن نشان داده خواهند شد؛ از این رو آنان بدرستی خواهند دانست که این چیزها راست هستند.

۴ و در دهان سه شاهد این چیزها برپا خواهند شد؛ و گواهی سه تن، و این نوشته، که در آن قدرت خدا و نیز سخنش، که پدر و پسر و روح القدس از آن شهادت می دهند، نشان داده خواهد شد — و همه آنها همچون گواهی علیه جهان در روز آخر می ایستند.

۵ و اگر چنین شود که آنها توبه کنند و بنام مسیح به سوی پدر آیند، آنها در ملکوت خدا پذیرفته خواهند شد.

۶ و اینک، اگر من هیچ اختیاری بر این چیزها ندارم، شما داوری کنید؛ زیرا هنگامی که مرا ببینید شما خواهید دانست که من دارای اختیار هستم، و ما روز آخر در برابر خدا خواهیم ایستاد. آمین.

And now I, Moroni, proceed to give the record of Jared and his brother.

For it came to pass after the Lord had prepared the stones which the brother of Jared had carried up into the mount, the brother of Jared came down out of the mount, and he did put forth the stones into the vessels which were prepared, one in each end thereof; and behold, they did give light unto the vessels.

And thus the Lord caused stones to shine in darkness, to give light unto men, women, and children, that they might not cross the great waters in darkness.

And it came to pass that when they had prepared all manner of food, that thereby they might subsist upon the water, and also food for their flocks and herds, and whatsoever beast or animal or fowl that they should carry with them—and it came to pass that when they had done all these things they got aboard of their vessels or barges, and set forth into the sea, commending themselves unto the Lord their God.

And it came to pass that the Lord God caused that there should be a furious wind blow upon the face of the waters, towards the promised land; and thus they were tossed upon the waves of the sea before the wind.

And it came to pass that they were many times buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them, and also the great and terrible tempests which were caused by the fierceness of the wind.

And it came to pass that when they were buried in the deep there was no water that could hurt them, their vessels being tight like unto a dish, and also they were tight like unto the ark of Noah; therefore when they were encompassed about by many waters they did cry unto the Lord, and he did bring them forth again upon the top of the waters.

And it came to pass that the wind did never cease to blow towards the promised land while they were upon the waters; and thus they were driven forth before the wind.

۱ و اینک من، مورونی، سرگذشتی از یارد و برادرش می‌دهم.

۲ زیرا چنین گذشت پس از اینکه سرور آن سنگ‌هایی که برادر یارد به کوه برده بود را آماده کرد، برادر یارد از کوه پایین آمد، و او آن سنگ‌ها را در کشتی‌هایی که آماده شده بودند گذاشت، در هر گوشه آنها یکی؛ و بنگرید، آنها به کشتی‌ها نور دادند.

۳ و بدین‌گونه سرور سبب شد که سنگ‌ها در تاریکی بدرخشند، تا به مردان، زنان، و بچه‌ها، نور دهند، که آنها از آن آب‌های پهناور در تاریکی نگذرند.

۴ و چنین گذشت که هنگامی که آنها همه‌گونه غذا، که با آن آنها روی آب زنده بمانند، و نیز خوراک برای گله‌ها و رمه‌هایشان، و هر گونه جانور و حیوان یا پرندۀ ای که آنها می‌بایستی با خود می‌بردند را آماده کردند — و چنین گذشت که هنگامی که آنها همه این چیزها را انجام دادند آنها سوار کشتی‌ها یا قایق‌هایشان شدند، خودشان را به سرور خدایشان سپرده، و به سوی دریا پیش رفتند.

۵ و چنین گذشت که سرور خدا سبب شد باد شدیدی، به سوی سرزمین موعود، بر روی آب‌ها بوزد؛ و بدین‌گونه آنها رو به باد بر روی موج‌های دریا پرتاب می‌شدند.

۶ و چنین گذشت که آنها، به سبب آن موج‌های عظیمی که بر سر آنها ریخت، و نیز تندبادهای بزرگ و هراس‌انگیزی که از شدت باد درست می‌شد، چندین بار در اعماق دریا فرو رفتند.

۷ و چنین گذشت که هنگامی که آنها در عمق فرو می‌رفتند، کشتی‌هایشان به مانند ظرفی محکم بوده، و نیز اینکه آنها به مانند کشتی نوح محکم بودند، هیچ آبی نبود که به آنها آسیبی برساند، بنابراین هنگامی که آنها با آب‌های بسیار فرا گرفته می‌شدند آنها به درگاه سرور زاری می‌کردند، و او آنها را دوباره بر روی آب‌ها می‌آورد.

۸ و چنین گذشت که در حالیکه آنها بر روی آب‌ها بودند باد هرگز از وزیدن به سوی سرزمین موعود باز نایستاد؛ و بدین‌گونه آنها رو به باد به پیش رانده می‌شدند.

And they did sing praises unto the Lord; yea, the brother of Jared did sing praises unto the Lord, and he did thank and praise the Lord all the day long; and when the night came, they did not cease to praise the Lord.

And thus they were driven forth; and no monster of the sea could break them, neither whale that could mar them; and they did have light continually, whether it was above the water or under the water.

And thus they were driven forth, three hundred and forty and four days upon the water.

And they did land upon the shore of the promised land. And when they had set their feet upon the shores of the promised land they bowed themselves down upon the face of the land, and did humble themselves before the Lord, and did shed tears of joy before the Lord, because of the multitude of his tender mercies over them.

And it came to pass that they went forth upon the face of the land, and began to till the earth.

And Jared had four sons; and they were called Jacom, and Gilgah, and Mahah, and Orihah.

And the brother of Jared also begat sons and daughters.

And the friends of Jared and his brother were in number about twenty and two souls; and they also begat sons and daughters before they came to the promised land; and therefore they began to be many.

And they were taught to walk humbly before the Lord; and they were also taught from on high.

And it came to pass that they began to spread upon the face of the land, and to multiply and to till the earth; and they did wax strong in the land.

And the brother of Jared began to be old, and saw that he must soon go down to the grave; wherefore he said unto Jared: Let us gather together our people that we may number them, that we may know of them what they will desire of us before we go down to our graves.

۹ و آنها سرود ستایش بر سرور را می خواندند؛ آری، برادر یارد سرود ستایش بر سرور را می خواند، و او تمام روز سرور را سپاس می گفت و ستایش می کرد؛ و هنگامی که شب فرا می رسید، آنها از ستایش کردن سرور باز نمی ایستادند.

۱۰ و بدین گونه آنها به پیش رانده می شدند؛ و نه هیچ هیولایی از دریا می توانست آنها را درهم شکنند، نه هیچ نهنگی می توانست به آنها آسیبی برساند؛ و آنها پیوسته نور داشتند، خواه آن بالای آب بود یا زیر آب.

۱۱ و بدین گونه آنها، سیصد و چهل و چهار روز بر روی آب، به پیش رانده شدند.

۱۲ و آنها بر ساحل سرزمین موعود فرود آمدند. و هنگامی که پاهایشان را بر سواحل سرزمین موعود گذاشتند، آنها خودشان را بر روی زمین خم کردند، و خودشان را در برابر سرور فروتن کردند، و به سبب انبوه رحمت های مهرآمیز سرور بر آنها، اشک شادی در برابر او ریختند.

۱۳ و چنین گذشت که آنها بر روی آن سرزمین پیش رفتند، و شروع به کشت زمین نمودند.

۱۴ و یارد چهار پسر داشت؛ و آنها یعقوم و جلجا و ماحاه و اوریحا خوانده می شدند.

۱۵ و برادر یارد نیز پسران و دخترانی آورد.

۱۶ و دوستان یارد و برادرش در تعداد نزدیک به بیست و دو تن بودند؛ و آنها نیز پیش از اینکه به سرزمین موعود بیایند پسران و دخترانی آورده بودند؛ و بنابراین آنها شروع به افزایش نمودند.

۱۷ و آنها آموزش دیده بودند تا در برابر سرور با فروتنی گام بردارند؛ و آنها نیز از آن بالا آموزش دیده بودند.

۱۸ و چنین گذشت که آنها شروع به گسترش یافتن بر روی آن سرزمین، و به افزایش یافتن و کشت زمین نمودند؛ و آنها در آن سرزمین نیرومند شدند.

۱۹ و برادر یارد شروع به پیر شدن نمود، و دید که او باید بزودی پایین به گور رود؛ از این رو او به یارد گفت: بگذار مردمان را گرد هم آوریم که ما آنها را بشماریم، که ما بدانیم آنها چه چیزی آنها از ما خواستارند پیش از اینکه ما پایین به گورمان رویم.

And accordingly the people were gathered together. Now the number of the sons and the daughters of the brother of Jared were twenty and two souls; and the number of sons and daughters of Jared were twelve, he having four sons.

And it came to pass that they did number their people; and after that they had numbered them, they did desire of them the things which they would that they should do before they went down to their graves.

And it came to pass that the people desired of them that they should anoint one of their sons to be a king over them.

And now behold, this was grievous unto them. And the brother of Jared said unto them: Surely this thing leadeth into captivity.

But Jared said unto his brother: Suffer them that they may have a king. And therefore he said unto them: Choose ye out from among our sons a king, even whom ye will.

And it came to pass that they chose even the first-born of the brother of Jared; and his name was Pagag. And it came to pass that he refused and would not be their king. And the people would that his father should constrain him, but his father would not; and he commanded them that they should constrain no man to be their king.

And it came to pass that they chose all the brothers of Pagag, and they would not.

And it came to pass that neither would the sons of Jared, even all save it were one; and Orihah was anointed to be king over the people.

And he began to reign, and the people began to prosper; and they became exceedingly rich.

And it came to pass that Jared died, and his brother also.

And it came to pass that Orihah did walk humbly before the Lord, and did remember how great things the Lord had done for his father, and also taught his people how great things the Lord had done for their fathers.

۲۰ و بر این پایه مردم گرد هم آمدند. اینک تعداد پسران و دختران برادر یارد بیست و دو تن بود؛ و تعداد پسران و دختران یارد دوازده تن بود، او چهار پسر داشت.

۲۱ و چنین گذشت که آنها مردمشان را شمردند؛ و پس از اینکه آنها آنان را شمردند، آنها از آنان خواستار شدند چه چیزهایی آنان می خواهند که آنها پیش از اینکه پایین به گورهایشان روند انجام دهند.

۲۲ و چنین گذشت که مردم از آنها خواستار شدند که آنها یکی از پسرانشان را تدهین کنند تا پادشاه بر آنان باشد.

۲۳ و اینک بنگرید، این برای آنها اندوهناک بود. و برادر یارد به آنها گفت: بدرستی این چیز به اسارت می انجامد.

۲۴ ولی یارد به برادرش گفت: به آنها روا ده تا پادشاهی داشته باشند. و بنابراین او به آنها گفت: از میان پسران ما، هر کسی را که شما می خواهید، به پادشاهی برگزینید.

۲۵ و چنین گذشت که آنها حتی نخست زاده برادر یارد را برگزیدند؛ و نام او پگاج بود. و چنین گذشت که او نپذیرفت و نمی خواست که پادشاه آنها باشد. و مردم خواستند که پدرش او را وادار کند، ولی پدرش نمی خواست؛ و او به آنها فرمان داد که آنها هیچ کسی را نباید وادار کنند تا پادشاه آنها باشد.

۲۶ و چنین گذشت که آنها همه برادران پگاج را برگزیدند، و آنها نخواستند.

۲۷ و چنین گذشت که پسران یارد نیز، یعنی همه جز یکی، نخواستند؛ و اوریحا تدهین شد تا پادشاه بر آن مردم باشد.

۲۸ و او شروع به فرمانروایی نمود، و مردم شروع به کامروا شدن نمودند؛ و آنها بی اندازه ثروتمند شدند.

۲۹ و چنین گذشت که یارد و همچنین برادرش مُردند.

۳۰ و چنین گذشت که اوریحا در برابر سرور با فروتنی گام برمی داشت، و به یاد می آورد چه چیزهای بزرگی سرور برای پدرش انجام داده است، و نیز به مردمش آموخت چه چیزهای بزرگی سرور برای پدرانشان انجام داده است.

Ether 7

And it came to pass that Orihah did execute judgment upon the land in righteousness all his days, whose days were exceedingly many.

And he begat sons and daughters; yea, he begat thirty and one, among whom were twenty and three sons.

And it came to pass that he also begat Kib in his old age. And it came to pass that Kib reigned in his stead; and Kib begat Corihor.

And when Corihor was thirty and two years old he rebelled against his father, and went over and dwelt in the land of Nehor; and he begat sons and daughters, and they became exceedingly fair; wherefore Corihor drew away many people after him.

And when he had gathered together an army he came up unto the land of Moron where the king dwelt, and took him captive, which brought to pass the saying of the brother of Jared that they would be brought into captivity.

Now the land of Moron, where the king dwelt, was near the land which is called Desolation by the Nephites.

And it came to pass that Kib dwelt in captivity, and his people under Corihor his son, until he became exceedingly old; nevertheless Kib begat Shule in his old age, while he was yet in captivity.

And it came to pass that Shule was angry with his brother; and Shule waxed strong, and became mighty as to the strength of a man; and he was also mighty in judgment.

Wherefore, he came to the hill Ephraim, and he did molten out of the hill, and made swords out of steel for those whom he had drawn away with him; and after he had armed them with swords he returned to the city Nehor, and gave battle unto his brother Corihor, by which means he obtained the kingdom and restored it unto his father Kib.

And now because of the thing which Shule had done, his father bestowed upon him the kingdom; therefore he began to reign in the stead of his father.

عائِر ۷

۱ و چنین گذشت که اوریکا بر آن سرزمین در همه روزگارش در پرهیزکاری داوری کرد، کسی که روزگارش بی اندازه دراز بود.

۲ و او پسران و دخترانی آورد؛ آری، او سی و یک فرزند آورد، که از آنها بیست و سه تن پسر بودند.

۳ و چنین گذشت که او در زمان پیریش کیب را نیز آورد. و چنین گذشت که کیب بجای او فرمانروایی کرد؛ و کیب کوریحور را آورد.

۴ و هنگامی که کوریحور سی و دو ساله شد او علیه پدرش شورش کرد، و رفت و در سرزمین نحور ساکن شد؛ و او پسران و دخترانی آورد، و آنها بی اندازه خوبروی شدند؛ از این رو کوریحور مردم بسیاری را به سوی خود کشاند.

۵ و هنگامی که او لشکری گرد هم آورد او بالا به سرزمین مورون جایی که پادشاه ساکن بود آمد، و او را به اسارت گرفت، که گفته برادر یارد رخ داد که آنها به اسارت در خواهند آمد.

۶ اینک سرزمین مورون، جایی که پادشاه ساکن بود، نزدیک سرزمینی بود که از سوی نیفایان ویرانه خوانده می شد.

۷ و چنین گذشت که کیب در اسارت بسر بُرد، و مردمش زیر دست پسرش کوریحور، تا اینکه او بی اندازه پیر شد؛ با این وجود کیب در سن پیریش، در حالیکه او هنوز در اسارت بود، شعول را آورد.

۸ و چنین گذشت که شعول بر برادرش خشمگین بود؛ و شعول نیرومند شد، و همچون یک مرد توانا شد؛ و او نیز در داوری توانا بود.

۹ از این رو، او به تپه افرایم آمد، و او از سنگ معدنی آن تپه ذوب کرد، و برای کسانی که او به دنبال خود کشانده بود شمشیرهایی از پولاد ساخت؛ و پس از اینکه آنها را با شمشیرها مسلح کرد او به شهر نحور بازگشت، و با برادرش کوریحور نبرد کرد، که به این وسیله او پادشاهی را بدست آورد و آن را به پدرش کیب بازگرداند.

۱۰ و اینک به سبب چیزی که شعول انجام داده بود، پدرش پادشاهی را به او عطا کرد؛ بنابراین او بجای پدرش شروع به فرمانروایی نمود.

And it came to pass that he did execute judgment in righteousness; and he did spread his kingdom upon all the face of the land, for the people had become exceedingly numerous.

And it came to pass that Shule also begat many sons and daughters.

And Corihor repented of the many evils which he had done; wherefore Shule gave him power in his kingdom.

And it came to pass that Corihor had many sons and daughters. And among the sons of Corihor there was one whose name was Noah.

And it came to pass that Noah rebelled against Shule, the king, and also his father Corihor, and drew away Cohor his brother, and also all his brethren and many of the people.

And he gave battle unto Shule, the king, in which he did obtain the land of their first inheritance; and he became a king over that part of the land.

And it came to pass that he gave battle again unto Shule, the king; and he took Shule, the king, and carried him away captive into Moron.

And it came to pass as he was about to put him to death, the sons of Shule crept into the house of Noah by night and slew him, and broke down the door of the prison and brought out their father, and placed him upon his throne in his own kingdom.

Wherefore, the son of Noah did build up his kingdom in his stead; nevertheless they did not gain power any more over Shule the king, and the people who were under the reign of Shule the king did prosper exceedingly and wax great.

And the country was divided; and there were two kingdoms, the kingdom of Shule, and the kingdom of Cohor, the son of Noah.

And Cohor, the son of Noah, caused that his people should give battle unto Shule, in which Shule did beat them and did slay Cohor.

And now Cohor had a son who was called Nimrod; and Nimrod gave up the kingdom of Cohor unto Shule, and he did gain favor in the eyes of Shule; wherefore Shule did bestow great favors upon him, and he did do in the kingdom of Shule according to his desires.

۱۱ و چنین گذشت که او در پرهیزکاری داوری کرد؛ و او پادشاهی خود را بر همه آن سرزمین گسترش داد، زیرا تعداد مردم بی اندازه زیاد شده بود.

۱۲ و چنین گذشت که شعول نیز پسران و دختران بسیاری آورد.

۱۳ و کوریحور از پلیدی های بسیاری که او انجام داده بود توبه کرد؛ از این رو شعول در پادشاهی خود به او قدرت داد.

۱۴ و چنین گذشت که کوریحور پسران و دختران بسیاری داشت. و در میان پسران کوریحور یکی بود که نامش نوح بود.

۱۵ و چنین گذشت که نوح علیه شعول پادشاه، و نیز علیه پدرش کوریحور شورش کرد، و کوخر برادرش، و همچنین همه برادرانش و بسیاری از مردم را به سوی خود کشاند.

۱۶ و او با شعول پادشاه نبرد کرد، که در آن او نخستین سرزمین میراثیشان را بدست آورد؛ و او پادشاه آن بخش از سرزمین شد.

۱۷ و چنین گذشت که او دوباره با شعول پادشاه نبرد کرد؛ و او شعول پادشاه را گرفت، و او را در اسارت به مورون برد.

۱۸ و چنین گذشت همچنان که او در آستانه کشتن شعول بود، پسران شعول هنگام شب به درون خانه نوح خزیدند و او را کشتند، و در زندان را شکستند و پدرشان را بیرون آوردند، و او را بر تختش در پادشاهی خودش قرار دادند.

۱۹ از این رو، پسر نوح پادشاهی خود را بجای او برپا کرد؛ با این وجود آنها دیگر بر شعول پادشاه چیره نشدند، و مردمی که زیر فرمانروایی شعول پادشاه بودند بی اندازه کامروا شدند و قدرتمند شدند.

۲۰ و کشور تقسیم شد؛ و دو پادشاهی بود، پادشاهی شعول، و پادشاهی کوخر، پسر نوح.

۲۱ و کوخر، پسر نوح، واداشت که مردمش با شعول نبرد کنند، که در آن شعول آنها را شکست داد و کوخر را کشت.

۲۲ و اینک کوخر پسری داشت که نمرود خوانده می شد؛ و نمرود پادشاهی کوخر را به شعول داد، و او در چشمان شعول مورد لطف قرار گرفت؛ از این رو شعول به او لطف بسیاری عطا کرد، و او برپایه خواسته هایش در پادشاهی شعول عمل می کرد.

And also in the reign of Shule there came prophets among the people, who were sent from the Lord, prophesying that the wickedness and idolatry of the people was bringing a curse upon the land, and they should be destroyed if they did not repent.

And it came to pass that the people did revile against the prophets, and did mock them. And it came to pass that king Shule did execute judgment against all those who did revile against the prophets.

And he did execute a law throughout all the land, which gave power unto the prophets that they should go whithersoever they would; and by this cause the people were brought unto repentance.

And because the people did repent of their iniquities and idolatries the Lord did spare them, and they began to prosper again in the land. And it came to pass that Shule begat sons and daughters in his old age.

And there were no more wars in the days of Shule; and he remembered the great things that the Lord had done for his fathers in bringing them across the great deep into the promised land; wherefore he did execute judgment in righteousness all his days.

۲۳ و در فرمانروایی شعول همچنین پیامبرانی به میان مردم آمدند، که از سوی سرور فرستاده شده بودند، نبوت می کردند که نابکاری و بت پرستی مردم بر آن سرزمین نفرینی می آورد، و اینکه اگر آنها توبه نکنند آنها نابود خواهند شد.

۲۴ و چنین گذشت که مردم علیه آن پیامبران ناسزا می گفتند، و آنها را مسخره می کردند. و چنین گذشت که شعول پادشاه علیه کسانی که به آن پیامبران ناسزا می گفتند داوری کرد.

۲۵ و او قانونی را در سراسر همه آن سرزمین به اجرا درآورد، که به پیامبران قدرت می داد که آنها به هرجایی که می خواستند بروند؛ و به این دلیل مردم به توبه آورده شدند.

۲۶ و چون مردم از نابکاری ها و بت پرستی خود توبه کردند سرور آنها را امان داد، و آنها دوباره شروع به کامروا شدن در آن سرزمین نمودند. و چنین گذشت که شعول در سن پیری خود پسران و دخترانی آورد.

۲۷ و در روزگار شعول دیگر جنگی نبود؛ و او چیزهای بزرگی که سرور برای پدرانیش در آوردن آنها از آنسوی آن عمق عظیم به سرزمین موعود انجام داده بود را به یاد آورد؛ از این رو او در همه روزگارش در پرهیزکاری داوری کرد.

Ether 8

And it came to pass that he begat Omer, and Omer reigned in his stead. And Omer begat Jared; and Jared begat sons and daughters.

And Jared rebelled against his father, and came and dwelt in the land of Heth. And it came to pass that he did flatter many people, because of his cunning words, until he had gained the half of the kingdom.

And when he had gained the half of the kingdom he gave battle unto his father, and he did carry away his father into captivity, and did make him serve in captivity;

And now, in the days of the reign of Omer he was in captivity the half of his days. And it came to pass that he begat sons and daughters, among whom were Esrom and Coriantumr;

And they were exceedingly angry because of the doings of Jared their brother, insomuch that they did raise an army and gave battle unto Jared. And it came to pass that they did give battle unto him by night.

And it came to pass that when they had slain the army of Jared they were about to slay him also; and he pled with them that they would not slay him, and he would give up the kingdom unto his father. And it came to pass that they did grant unto him his life.

And now Jared became exceedingly sorrowful because of the loss of the kingdom, for he had set his heart upon the kingdom and upon the glory of the world.

Now the daughter of Jared being exceedingly expert, and seeing the sorrows of her father, thought to devise a plan whereby she could redeem the kingdom unto her father.

Now the daughter of Jared was exceedingly fair. And it came to pass that she did talk with her father, and said unto him: Whereby hath my father so much sorrow? Hath he not read the record which our fathers brought across the great deep? Behold, is there not an account concerning them of old, that they by their secret plans did obtain kingdoms and great glory?

عائتر ۸

۱ و چنین گذشت که او عومر را آورد، و عومر بجای او فرمانروایی کرد. و عومر یارد را آورد؛ و یارد پسران و دخترانی آورد.

۲ و یارد علیه پدرش شورش کرد، و آمد و در سرزمین حت ساکن شد. و چنین گذشت که او با سخنان فریب دهنده اش چاپلوسی مردم بسیاری را کرد تا اینکه او نیمی از پادشاهی را بدست آورد.

۳ و هنگامی که او نیمی از پادشاهی را بدست آورد او با پدرش نبرد کرد، و او پدرش را به اسارت درآورد، و او را واداشت تا در اسارت خدمت کند؛

۴ و اینک، در روزگار فرمانروایی عومر او نیمی از روزگارش را در اسارت بود. و چنین گذشت که او پسران و دخترانی آورد، در میان آنها حصروم و کوریانتومر بودند؛

۵ و آنها به سبب کارهای یارد برادرشان بی اندازه خشمگین بودند، به اندازه ای که آنها لشکری بپا کردند و با یارد نبرد کردند. و چنین گذشت که آنها در شب با او نبرد کردند.

۶ و چنین گذشت که هنگامی که آنها لشکر یارد را کشتند آنها در آستانه کشتن یارد نیز بودند؛ و او به آنها التماس کرد که آنها او را نکشند، و او پادشاهی را به پدرش واگذار می کند. و چنین گذشت که آنها به او زندگیش را عطا کردند.

۷ و اینک یارد به سبب از دست دادن پادشاهی بی اندازه اندوهگین شد، زیرا او دلش را بر پادشاهی و بر شکوه جهان نهاده بود.

۸ اینک دختر یارد بی اندازه زیرک بوده، و اندوه های پدرش را دیده، اندیشید تا برنامه ای طرح کند که با آن او بتواند پادشاهی را به پدرش بازگرداند.

۹ اینک دختر یارد بی اندازه خوبروی بود. و چنین گذشت که او با پدرش گفتگو کرد، و به او گفت: از چه پدرم چنین اندوه زیادی دارد؟ آیا او نگاشته ای که پدرانمان از آنسوی آن عمق عظیم آورده اند را نخوانده است؟ بنگر، آیا سرگذشتی درباره آن پیشینیان نیست، که آنها با برنامه های مخفی خود پادشاهی و شکوه بزرگ را بدست آوردند؟

And now, therefore, let my father send for Akish, the son of Kimnor; and behold, I am fair, and I will dance before him, and I will please him, that he will desire me to wife; wherefore if he shall desire of thee that ye shall give unto him me to wife, then shall ye say: I will give her if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And now Omer was a friend to Akish; wherefore, when Jared had sent for Akish, the daughter of Jared danced before him that she pleased him, insomuch that he desired her to wife. And it came to pass that he said unto Jared: Give her unto me to wife.

And Jared said unto him: I will give her unto you, if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And it came to pass that Akish gathered in unto the house of Jared all his kinsfolk, and said unto them: Will ye swear unto me that ye will be faithful unto me in the thing which I shall desire of you?

And it came to pass that they all sware unto him, by the God of heaven, and also by the heavens, and also by the earth, and by their heads, that whoso should vary from the assistance which Akish desired should lose his head; and whoso should divulge whatsoever thing Akish made known unto them, the same should lose his life.

And it came to pass that thus they did agree with Akish. And Akish did administer unto them the oaths which were given by them of old who also sought power, which had been handed down even from Cain, who was a murderer from the beginning.

And they were kept up by the power of the devil to administer these oaths unto the people, to keep them in darkness, to help such as sought power to gain power, and to murder, and to plunder, and to lie, and to commit all manner of wickedness and whoredoms.

And it was the daughter of Jared who put it into his heart to search up these things of old; and Jared put it into the heart of Akish; wherefore, Akish administered it unto his kindred and friends, leading them away by fair promises to do whatsoever thing he desired.

۱۰ و اینک، بنابراین، بگذار تا پدرم اکیش، پسر کیمنور را فرا خواند؛ و بنگر، من خوبروی هستم، و من در برابر او خواهم رقصید، و من او را خوشنود خواهم کرد، که او خواستار شود مرا به همسری بگیرد؛ از این رو اگر او از تو خواستار شد که تو مرا به او به همسری بدهی، آنگاه تو خواهی گفت: من او را می دهم اگر تو برای من سر پدرم، پادشاه، را بیاوری.

۱۱ و اینک عومر دوست اکیش بود؛ از این رو، هنگامی که یارد اکیش را فرا خواند، دختر یارد در برابر او رقصید تا اینکه او را خوشنود کرد، به اندازه ای که او خواستار شد وی را به همسری بگیرد. و چنین گذشت که او به یارد گفت: او را به همسری به من بده.

۱۲ و یارد به او گفت: من او را به تو خواهم داد، اگر تو سر پدرم پادشاه را برای من بیاوری.

۱۳ و چنین گذشت که اکیش در خانه یارد همه بستگانش را گرد هم آورد، و به آنها گفت: آیا شما نزد من سوگند یاد خواهید کرد که در چیزی که من از شما خواستار خواهم شد به من وفادار باشید؟

۱۴ و چنین گذشت که آنها همه نزد او، به خدای آسمان، و نیز به آسمان ها، و نیز به زمین، و به سرهایشان سوگند یاد کردند، که هر کسی که از کمکی که اکیش خواستار است سر باز زند سرش را از دست خواهد داد؛ و هر کسی که هر آنچه که اکیش بر آنها آشکار کند را فاش کند، همان زندگیش را از دست خواهد داد.

۱۵ و چنین گذشت که بدین گونه آنها با اکیش موافقت کردند. و اکیش بر آنها سوگندهایی را تعلیم داد که از پیشینیانی داده شده بود که آنها نیز به دنبال قدرت بودند، که از قابیل دست به دست شده بود، کسی که از آغاز یک آدمکش بود.

۱۶ و آنها با قدرت اهریمن نگه داشته شده بود تا این سوگندها به مردم تعلیم داده شوند، تا آنها را در تاریکی نگه دارد، تا به چنین کسانی که به دنبال بدست آوردن قدرت، و آدم کشی، و چپاول، و دروغ، و انجام همه گونه نابکاری و روسپی گری هستند کمک کند.

۱۷ و این دختر یارد بود که آن را در دل او نهاد تا این چیزهای پیشینیان را بررسی کند؛ و یارد آن را در دل اکیش نهاد؛ از این رو، اکیش آن را بر خویشاوندان و دوستانش اجرا کرد، با وعده های خوب آنها را گمراه کرد تا هر آنچه او خواستار است انجام دهند.

And it came to pass that they formed a secret combination, even as they of old; which combination is most abominable and wicked above all, in the sight of God;

For the Lord worketh not in secret combinations, neither doth he will that man should shed blood, but in all things hath forbidden it, from the beginning of man.

And now I, Moroni, do not write the manner of their oaths and combinations, for it hath been made known unto me that they are had among all people, and they are had among the Lamanites.

And they have caused the destruction of this people of whom I am now speaking, and also the destruction of the people of Nephi.

And whatsoever nation shall uphold such secret combinations, to get power and gain, until they shall spread over the nation, behold, they shall be destroyed; for the Lord will not suffer that the blood of his saints, which shall be shed by them, shall always cry unto him from the ground for vengeance upon them and yet he avenge them not.

Wherefore, O ye Gentiles, it is wisdom in God that these things should be shown unto you, that thereby ye may repent of your sins, and suffer not that these murderous combinations shall get above you, which are built up to get power and gain—and the work, yea, even the work of destruction come upon you, yea, even the sword of the justice of the Eternal God shall fall upon you, to your overthrow and destruction if ye shall suffer these things to be.

Wherefore, the Lord commandeth you, when ye shall see these things come among you that ye shall awake to a sense of your awful situation, because of this secret combination which shall be among you; or wo be unto it, because of the blood of them who have been slain; for they cry from the dust for vengeance upon it, and also upon those who built it up.

۱۸ و چنین گذشت که آنها یک سازمان مخفی تشکیل دادند، همان گونه که پیشینیان آنها را تشکیل می دادند؛ سازمانی که در نظر خدا، پلیدترین و نابکارترین بالاتر از همه است؛

۱۹ زیرا سرور نه در سازمان های مخفی کار می کند نه او می خواهد که آدمی خون بریزد، بلکه در همه چیزها آن را از آغاز آدمی ممنوع کرده است.

۲۰ و اینک من، مورونی، شیوه سوگندها و سازمان هاییشان را نمی نویسم، زیرا این بر من آشکار شده است که آنها در میان همه مردم بوده اند، و آنها در میان لامانیان بوده اند.

۲۱ و آنها سبب نابودی این مردمی شده اند که درباره آنها اینک سخن می گویم، و همچنین نابودی مردم نیفای.

۲۲ و هر ملتی که چنین سازمان های مخفی را برپا کند، تا قدرت و سود اندوزی بدست آورد، تا اینکه آنها بر ملت گسترش یابند، بنگرید، آنها نابود خواهند شد؛ زیرا سرور روا نخواهد داشت که خون مقدسین او که بدست آنها ریخته می شود همواره از خاک برای انتقام از آنها فریاد برآورد و او هنوز هم از آنها انتقام نگیرد.

۲۳ از این رو، ای شما غیریهودیان، این خردمندی خداست که این چیزها به شما نشان داده شوند، که با آن شما از گناهانتان توبه کنید، و روا ندارید که این سازمان های آدم کشی بر سر شما بیابند، که ساخته می شوند تا قدرت و سوداندوزی بدست آورند — و آن کار، آری، حتی کار نابودی بر سر شما می آید، آری، حتی شمشیر دادگری خدای جاویدان بر شما، تا براندازی و نابودی شما، فرو خواهد افتاد اگر شما روا دارید این چیزها باشند.

۲۴ از این رو، سرور به شما فرمان می دهد، هنگامی که شما این چیزها را می بینید به میان شما می آیند که شما، به سبب این سازمان مخفی که در میان شما خواهد بود، به احساسی از وضعیّت وحشتناک خودتان بیدار شوید؛ یا وای بر آن باد، به سبب خون آنهایی که کشته شده اند؛ زیرا آنها از خاک برای انتقام از آن، و از کسانی که آن را بنا می کنند، فریاد برمی آورند.

For it cometh to pass that whoso buildeth it up seeketh to overthrow the freedom of all lands, nations, and countries; and it bringeth to pass the destruction of all people, for it is built up by the devil, who is the father of all lies; even that same liar who beguiled our first parents, yea, even that same liar who hath caused man to commit murder from the beginning; who hath hardened the hearts of men that they have murdered the prophets, and stoned them, and cast them out from the beginning.

Wherefore, I, Moroni, am commanded to write these things that evil may be done away, and that the time may come that Satan may have no power upon the hearts of the children of men, but that they may be persuaded to do good continually, that they may come unto the fountain of all righteousness and be saved.

۲۵ زیرا چنین می شود که هر کسی که آن را بسازد به دنبال این است تا آزادی همه سرزمین ها، ملت ها، و کشورها را براندازد؛ و نابودی همه مردم را پدید آورد، زیرا آن بدست اهریمن، کسی که پدر همه دروغ ها است ساخته می شود، حتی همان دروغگویی که پدر و مادر نخستین ما را گول زد، آری، حتی همان دروغگویی که آدمی را واداشته است تا از آغاز آدم کشی کند، کسی که دل های آدمیان را سخت کرده است که آنها پیامبران را کشته اند، و سنگسار کرده اند، و آنها را از آغاز بیرون انداخته اند.

۲۶ از این رو، به من، مورونی، فرمان داده شده است تا این چیزها را بنویسم که اهریمن پایان یابد، و اینکه آن زمان بیاید که شیطان هیچ قدرتی بر دل های فرزندان آدمی نداشته باشد، بلکه آنها به انجام کار نیک پیوسته ترغیب شوند، که آنها به سرچشمه همه پرهیزکاری ها بیایند و نجات یابند.

And now I, Moroni, proceed with my record. Therefore, behold, it came to pass that because of the secret combinations of Akish and his friends, behold, they did overthrow the kingdom of Omer.

Nevertheless, the Lord was merciful unto Omer, and also to his sons and to his daughters who did not seek his destruction.

And the Lord warned Omer in a dream that he should depart out of the land; wherefore Omer departed out of the land with his family, and traveled many days, and came over and passed by the hill of Shim, and came over by the place where the Nephites were destroyed, and from thence eastward, and came to a place which was called Ablom, by the seashore, and there he pitched his tent, and also his sons and his daughters, and all his household, save it were Jared and his family.

And it came to pass that Jared was anointed king over the people, by the hand of wickedness; and he gave unto Akish his daughter to wife.

And it came to pass that Akish sought the life of his father-in-law; and he applied unto those whom he had sworn by the oath of the ancients, and they obtained the head of his father-in-law, as he sat upon his throne, giving audience to his people.

For so great had been the spreading of this wicked and secret society that it had corrupted the hearts of all the people; therefore Jared was murdered upon his throne, and Akish reigned in his stead.

And it came to pass that Akish began to be jealous of his son, therefore he shut him up in prison, and kept him upon little or no food until he had suffered death.

And now the brother of him that suffered death, (and his name was Nimrah) was angry with his father because of that which his father had done unto his brother.

And it came to pass that Nimrah gathered together a small number of men, and fled out of the land, and came over and dwelt with Omer.

۱ و اینک من، مورونی، به نگاشته ام می پردازم. بنابراین، بنگرید، چنین گذشت که به سبب سازمان های مخفی اکیش و دوستانش، بنگرید، آنها پادشاهی عومر را برانداختند.

۲ با این وجود، سرور بر عومر، و نیز بر پسرانش و بر دخترانش که به دنبال نابودی او برنیامدند، مهربان بود.

۳ و سرور به عومر در خوابی هشدار داد که او از آن سرزمین روانه شود؛ از این رو عومر با خانواده اش از آن سرزمین روانه شد، و روزهای بسیاری مسافرت کرد، و به تپه شیم رسید و گذشت، و به جایی که نیفایان نابود شده بودند رسید، و از آنجا به سمت شرق، و به جایی که ابلوم خوانده می شد رسید، در کنار دریا، و در آنجا او، و نیز پسرانش و دخترانش، و همه خانوارش، جز یارد و خانواده او، چادر زدند.

۴ و چنین گذشت که یارد، با دست نابکارانه ای، به پادشاهی بر مردم تدهین شد؛ و او دخترش را به همسری به اکیش داد.

۵ و چنین گذشت که اکیش به دنبال گرفتن جان پدرزنش برآمد؛ و او کسانی را که به شیوه باستانیان سوگند داده بود بکار گرفت، و آنها سر پدرزنش را، همچنان که او بر تختش نشسته بود و مردمش را به پیشگاهش می پذیرفت، بدست آوردند.

۶ زیرا چنان بزرگ بوده گسترش این کانون نابکار و مخفی که دل های همه مردم را فاسد کرده بود؛ بنابراین یارد بر تختش کشته شد، و اکیش بجای او فرمانروایی کرد.

۷ و چنین گذشت که اکیش شروع نمود به حسودی کردن به پسرش، بنابراین او را زندانی کرد، و او را با اندکی یا هیچ غذایی نگه داشت تا اینکه او زجر مرگ را کشید.

۸ و اینک برادر او که زجر مرگ را کشید، (و نام او نمره بود) به سبب آنچه که پدرش بر برادر او انجام داده بود بر پدرش خشمگین شد.

۹ و چنین گذشت که نمره جمعیت کوچکی از مردان را گرد هم آورد، و از آن سرزمین گریخت، و آمد و با عومر سکونت کرد.

And it came to pass that Akish begat other sons, and they won the hearts of the people, notwithstanding they had sworn unto him to do all manner of iniquity according to that which he desired.

Now the people of Akish were desirous for gain, even as Akish was desirous for power; wherefore, the sons of Akish did offer them money, by which means they drew away the more part of the people after them.

And there began to be a war between the sons of Akish and Akish, which lasted for the space of many years, yea, unto the destruction of nearly all the people of the kingdom, yea, even all, save it were thirty souls, and they who fled with the house of Omer.

Wherefore, Omer was restored again to the land of his inheritance.

And it came to pass that Omer began to be old; nevertheless, in his old age he begat Emer; and he anointed Emer to be king to reign in his stead.

And after that he had anointed Emer to be king he saw peace in the land for the space of two years, and he died, having seen exceedingly many days, which were full of sorrow. And it came to pass that Emer did reign in his stead, and did fill the steps of his father.

And the Lord began again to take the curse from off the land, and the house of Emer did prosper exceedingly under the reign of Emer; and in the space of sixty and two years they had become exceedingly strong, insomuch that they became exceedingly rich—

Having all manner of fruit, and of grain, and of silks, and of fine linen, and of gold, and of silver, and of precious things;

And also all manner of cattle, of oxen, and cows, and of sheep, and of swine, and of goats, and also many other kinds of animals which were useful for the food of man.

And they also had horses, and asses, and there were elephants and cureloms and cumoms; all of which were useful unto man, and more especially the elephants and cureloms and cumoms.

۱۰ و چنین گذشت که اکیش پسران دیگری آورد، و آنها با وجودی که مردم به او سوگند یاد کرده بودند تا برپایه آنچه او خواستار است همه گونه نابخاری انجام دهند، بر دل های مردم پیروز شدند.

۱۱ اینک مردم اکیش، همان گونه که اکیش خواستار قدرت بود، خواستار سوداندوزی بودند؛ از این رو، پسران اکیش به آنها پیشنهاد پول کردند، که به این وسیله آنها بخش بیشتر مردم را به سوی خود کشاندند.

۱۲ و جنگی بین پسران اکیش و اکیش شروع شد، که برای مدت چندین سال به درازا کشید، آری، به نابودی کمابیش همه مردم آن پادشاهی، آری، حتی همه، جز سی تن، و آنها کسانی بودند که با خاندان عومر گریختند.

۱۳ از این رو، عومر دوباره به سرزمین میراثی خود باز گردانده شد.

۱۴ و چنین گذشت که عومر شروع به پیر شدن نمود؛ با این وجود، در سن پیری خود او عومر را آورد؛ و او عومر را تدهین کرد تا بجای وی فرمانروایی کند.

۱۵ و پس از اینکه او عومر را تدهین کرد تا پادشاه شود، او در آن سرزمین برای مدت دو سال آرامش را دید، و او روزهای بی اندازه زیادی، که آکنده از اندوه بود را دیده و مُرد. و چنین گذشت که عومر بجای وی فرمانروایی کرد، و کارهای پدرش را دنبال کرد.

۱۶ و سرور دوباره شروع به برداشتن نفرین از آن سرزمین نمود، و خاندان عومر زیر فرمانروایی عومر بی اندازه کامروا شدند؛ و در مدت شصت و دو سال آنها بی اندازه نیرومند شده بودند، به اندازه ای که آنها بی اندازه ثروتمند شدند —

۱۷ همه گونه میوه، و غله، و ابریشم، و کتان نازک، و طلا، و نقره، و چیزهای گرانبها، داشته؛

۱۸ و نیز همه گونه گله، گاوان نر و گاوان ماده، و گوسفند و خوک و بُز، و نیز بسیاری از گونه های دیگر حیوانات که برای خوراک آدمی سودمند بودند.

۱۹ و آنها همچنین اسب و خر داشتند، و فیل و کوریلوم و کومم هم بودند؛ همه آنهايي که برای آدمی سودمند بودند، و به ویژه فیل و کوریلوم و کومم.

And thus the Lord did pour out his blessings upon this land, which was choice above all other lands; and he commanded that whoso should possess the land should possess it unto the Lord, or they should be destroyed when they were ripened in iniquity; for upon such, saith the Lord: I will pour out the fulness of my wrath.

And Emer did execute judgment in righteousness all his days, and he begat many sons and daughters; and he begat Coriantum, and he anointed Coriantum to reign in his stead.

And after he had anointed Coriantum to reign in his stead he lived four years, and he saw peace in the land; yea, and he even saw the Son of Righteousness, and did rejoice and glory in his day; and he died in peace.

And it came to pass that Coriantum did walk in the steps of his father, and did build many mighty cities, and did administer that which was good unto his people in all his days. And it came to pass that he had no children even until he was exceedingly old.

And it came to pass that his wife died, being an hundred and two years old. And it came to pass that Coriantum took to wife, in his old age, a young maid, and begat sons and daughters; wherefore he lived until he was an hundred and forty and two years old.

And it came to pass that he begat Com, and Com reigned in his stead; and he reigned forty and nine years, and he begat Heth; and he also begat other sons and daughters.

And the people had spread again over all the face of the land, and there began again to be an exceedingly great wickedness upon the face of the land, and Heth began to embrace the secret plans again of old, to destroy his father.

And it came to pass that he did dethrone his father, for he slew him with his own sword; and he did reign in his stead.

And there came prophets in the land again, crying repentance unto them—that they must prepare the way of the Lord or there should come a curse upon the face of the land; yea, even there should be a great famine, in which they should be destroyed if they did not repent.

۲۰ و بدین گونه سرور برکاتش را بر این سرزمین، که برگزیده ای برتر از همه سرزمین های دیگر بود، برون ریخت؛ و او فرمان داد که هر کسی که سرزمینی را تصرف می کند آن را برای سرور بدست آورد، وگرنه آنها هنگامی که در نابکاری رسیده شدند، نابود خواهند شد؛ زیرا بر چنین کسانی، سرور می گوید: من کمال غضبم را برون خواهم ریخت.

۲۱ و عمر در همه روزگارش در پرهیزکاری داوری کرد، و او پسران و دختران بسیاری آورد؛ و او کوریانتوم را آورد، و او را تدهین کرد تا بجای او فرمانروایی کند.

۲۲ و پس از اینکه او کوریانتوم را تدهین کرد تا بجای او فرمانروایی کند او چهار سال زنده بود، و او آرامش را در آن سرزمین دید؛ آری، و او حتی پسر پرهیزکاری را دید، و در روزگارش شادمانی می کرد و به وجد می آمد؛ و او در آرامش مُرد.

۲۳ و چنین گذشت که کوریانتوم کارهای پدرش را دنبال کرد، و شهرهای عظیم بسیاری ساخت، و در روزگارش آنچه که بر مردمش نیک بود را انجام داد. و چنین گذشت که او هیچ فرزندی نداشت حتی زمانی که او بی اندازه پیر بود.

۲۴ و چنین گذشت که همسرش، صد و دوساله بوده، مُرد. و چنین گذشت که کوریانتوم، در سن پیری اش، یک خدمتکار جوان را به همسری گرفت، و پسران و دخترانی آورد؛ از این رو او تا زمانی که او صد و چهل و دو ساله شد زندگی کرد.

۲۵ و چنین گذشت که او کام را آورد، و کام بجای او فرمانروایی کرد؛ و او چهل و نه سال فرمانروایی کرد، و او حت را آورد؛ و او نیز پسران و دختران دیگری آورد.

۲۶ و مردم دوباره بر همه روی آن سرزمین گسترش یافتند، و دوباره یک نابکاری بی اندازه بزرگی بر روی آن سرزمین شروع شد، و حت دوباره شروع به پذیرفتن برنامه های مخفی گذشتگان نمود، تا پدرش را نابود کند.

۲۷ و چنین گذشت که او پدرش را از تخت به زیر آورد، زیرا او وی را با شمشیر خودش کشت؛ و او بجای وی فرمانروایی کرد.

۲۸ و پیامبرانی دوباره در آن سرزمین آمدند، توبه را به آنها فریاد زده — که آنها باید راه سرور را آماده کنند وگرنه نفرینی بر روی آن سرزمین خواهد آمد؛ آری، حتی قحطی بزرگی خواهد شد، که در آن آنها اگر توبه نکنند نابود خواهند شد.

But the people believed not the words of the prophets, but they cast them out; and some of them they cast into pits and left them to perish. And it came to pass that they did all these things according to the commandment of the king, Heth.

And it came to pass that there began to be a great dearth upon the land, and the inhabitants began to be destroyed exceedingly fast because of the dearth, for there was no rain upon the face of the earth.

And there came forth poisonous serpents also upon the face of the land, and did poison many people. And it came to pass that their flocks began to flee before the poisonous serpents, towards the land southward, which was called by the Nephites Zarahemla.

And it came to pass that there were many of them which did perish by the way; nevertheless, there were some which fled into the land southward.

And it came to pass that the Lord did cause the serpents that they should pursue them no more, but that they should hedge up the way that the people could not pass, that whoso should attempt to pass might fall by the poisonous serpents.

And it came to pass that the people did follow the course of the beasts, and did devour the carcasses of them which fell by the way, until they had devoured them all. Now when the people saw that they must perish they began to repent of their iniquities and cry unto the Lord.

And it came to pass that when they had humbled themselves sufficiently before the Lord he did send rain upon the face of the earth; and the people began to revive again, and there began to be fruit in the north countries, and in all the countries round about. And the Lord did show forth his power unto them in preserving them from famine.

۲۹ ولی مردم سخنان پیامبران را باور نکردند، بلکه آنها آنان را بیرون انداختند؛ و برخی از آنها آنان را به گودال هایی انداختند و آنان را رها کردند تا هلاک شوند. و چنین گذشت که آنها همه این چیزها را برپایه فرمان حَت پادشاه انجام می دادند.

۳۰ و چنین گذشت که قحطی بزرگی بر آن سرزمین شروع شد، و ساکنانش به سبب قحطی به سرعت بی اندازه ای شروع به نابود شدن نمودند، زیرا بر روی زمین هیچ بارانی نبود.

۳۱ و مارهای سمی نیز روی آن سرزمین پیش آمدند، و مردم بسیاری را نیش زدند. و چنین گذشت که گله هایشان شروع به گریختن از برابر مارهای سمی، به سوی سرزمین جنوبی نمودند، که از سوی نیفایان زراحملا خوانده می شد.

۳۲ و چنین گذشت که بسیاری از آنها بودند که از این راه هلاک شدند؛ با این وجود، برخی بودند که به سرزمین جنوبی گریختند.

۳۳ و چنین گذشت که سرور آن مارها را واداشت که دیگر به دنبال آنان نباشند، بلکه آنها راهی که مردم می توانستند بگذرند را ببندند، که هر کسی که تلاش کند تا بگذرد بدست مارهای سمی فرو افتد.

۳۴ و چنین گذشت که مردم راه جانوران را دنبال کردند، و لاشه های آنها را که در راه افتاده بودند را می بلعیدند، تا زمانی که آنان همه آنها را بلعیدند. اینک هنگامی که مردم دیدند که آنها ناگزیر هلاک می شوند آنها شروع به توبه از نابکاری هایشان نمودند و به درگاه سرور زاری کردند.

۳۵ و چنین گذشت که هنگامی که آنها خودشان را در برابر سرور به اندازه کافی فروتن کردند او باران بر روی زمین فرستاد؛ و مردم دوباره شروع به جان گرفتن نمودند، و در مناطق شمالی و مناطق دور و بر میوه رشد کرد. و سرور قدرتش را به آنها در حفظ کرد نشان از قحطی نشان داد.

And it came to pass that Shez, who was a descendant of Heth—for Heth had perished by the famine, and all his household save it were Shez—wherefore, Shez began to build up again a broken people.

And it came to pass that Shez did remember the destruction of his fathers, and he did build up a righteous kingdom; for he remembered what the Lord had done in bringing Jared and his brother across the deep; and he did walk in the ways of the Lord; and he begat sons and daughters.

And his eldest son, whose name was Shez, did rebel against him; nevertheless, Shez was smitten by the hand of a robber, because of his exceeding riches, which brought peace again unto his father.

And it came to pass that his father did build up many cities upon the face of the land, and the people began again to spread over all the face of the land. And Shez did live to an exceedingly old age; and he begat Riplakish. And he died, and Riplakish reigned in his stead.

And it came to pass that Riplakish did not do that which was right in the sight of the Lord, for he did have many wives and concubines, and did lay that upon men's shoulders which was grievous to be borne; yea, he did tax them with heavy taxes; and with the taxes he did build many spacious buildings.

And he did erect him an exceedingly beautiful throne; and he did build many prisons, and whoso would not be subject unto taxes he did cast into prison; and whoso was not able to pay taxes he did cast into prison; and he did cause that they should labor continually for their support; and whoso refused to labor he did cause to be put to death.

Wherefore he did obtain all his fine work, yea, even his fine gold he did cause to be refined in prison; and all manner of fine workmanship he did cause to be wrought in prison. And it came to pass that he did afflict the people with his whoredoms and abominations.

۱ و چنین گذشت که شِز، که یک نوادهٔ حت بود— زیرا حت، و همهٔ خانوارش بجز شِز، از قحطی هلاک شده بودند— از این رو، شِز شروع نمود تا یک مردم درهم شکسته را بازسازی کند.

۲ و چنین گذشت که شِز نابودی پدرانش را به یاد داشت، و او یک پادشاهی پرهیزکارانه ای برپا کرد؛ زیرا او به یاد داشت چه کاری سرور در آوردن یارد و برادرش از آنسوی دریا انجام داده بود؛ و او در راه های سرور گام برداشت؛ و او پسران و دخترانی آورد.

۳ و ارشدترین پسرش، که نامش شِز بود، علیه وی شورش کرد؛ این وجود، شِز، به سبب ثروت بی اندازه اش، بدست یک راهزن ضربه خورد، که آرامش را دوباره برای پدرش آورد.

۴ و چنین گذشت که پدرش شهرهای بسیاری بر روی آن سرزمین برپا کرد، و مردم دوباره شروع به گسترش یافتن روی همهٔ آن سرزمین نمودند. و شِز تا سن بی اندازه پیری زندگی کرد؛ و او ریفلاکیش را آورد. و او مُرد، و ریفلاکیش بجای او فرمانروایی کرد.

۵ و چنین گذشت که ریفلاکیش آنچه که در نظر سرور درست بود را انجام نمی داد، زیرا او همسران و کنیزان بسیاری داشت، و چیزی را بر دوش مردان می گذاشت که تحملش دشوار بود؛ آری، او با مالیات های سنگینی از آنها مالیات می گرفت؛ و با آن مالیات ها او ساختمان های جادار بسیاری می ساخت.

۶ و او برای خودش یک تخت بی اندازه زیبا بپا کرد؛ و او زندان های بسیاری ساخت، و هر کسی که زیر بار مالیات ها نمی رفت را به زندان می انداخت؛ و هر کسی که قادر به پرداخت مالیات ها نبود را به زندان می انداخت؛ و او می داشت که آنها پیوسته برای تأمین خودشان کار کنند؛ و هر کسی که از کار کردن سر باز می زد او را می داشت تا کشته شود.

۷ از این رو او همهٔ کارهای اعلائی خود را بدست می آورد، آری، حتی طلای نابش را او واداشت تا در زندان پالایش شود؛ و همه گونه ساخت دست اعلا را او و او می داشت تا در زندان ساخته شوند. و چنین گذشت که او با روسپی گری ها و کارهای پلیدش مردم را رنج می داد.

And when he had reigned for the space of forty and two years the people did rise up in rebellion against him; and there began to be war again in the land, insomuch that Riplakish was killed, and his descendants were driven out of the land.

And it came to pass after the space of many years, Morianton, (he being a descendant of Riplakish) gathered together an army of outcasts, and went forth and gave battle unto the people; and he gained power over many cities; and the war became exceedingly sore, and did last for the space of many years; and he did gain power over all the land, and did establish himself king over all the land.

And after that he had established himself king he did ease the burden of the people, by which he did gain favor in the eyes of the people, and they did anoint him to be their king.

And he did do justice unto the people, but not unto himself because of his many whoredoms; wherefore he was cut off from the presence of the Lord.

And it came to pass that Morianton built up many cities, and the people became exceedingly rich under his reign, both in buildings, and in gold and silver, and in raising grain, and in flocks, and herds, and such things which had been restored unto them.

And Morianton did live to an exceedingly great age, and then he begat Kim; and Kim did reign in the stead of his father; and he did reign eight years, and his father died. And it came to pass that Kim did not reign in righteousness, wherefore he was not favored of the Lord.

And his brother did rise up in rebellion against him, by which he did bring him into captivity; and he did remain in captivity all his days; and he begat sons and daughters in captivity, and in his old age he begat Levi; and he died.

And it came to pass that Levi did serve in captivity after the death of his father, for the space of forty and two years. And he did make war against the king of the land, by which he did obtain unto himself the kingdom.

۸ و هنگامی که او برای مدتّ چهل و دو سال فرمانروایی کرد مردم در شورش علیه او برخاستند؛ و دوباره شروع شد تا جنگ در آن سرزمین باشد، به اندازه ای که ریفلاکیش کشته شد، و نوادگانش از آن سرزمین بیرون رانده شدند.

۹ و چنین گذشت پس از مدتّ چندین سال، موریانتون، (او یکی از نوادگان ریفلاکیش بوده) لشکری از رانده شدگان گرد هم آورد، و پیش رفت و با آن مردم نبرد کرد؛ و او قدرت بر شهرهای بسیاری را بدست گرفت؛ و جنگ بی اندازه شدید شد، و برای چندین سال ادامه یافت؛ و او قدرت بر همه آن سرزمین را بدست گرفت، و خودش را پادشاه بر همه آن سرزمین ساخت.

۱۰ و پس از اینکه او خودش را پادشاه ساخت او بار مردم را آسان کرد، که با آن او در چشمان مردم مورد لطف قرار گرفت، و آنها او را تدهین کردند تا پادشاهشان باشد.

۱۱ و او با مردم با دادگری رفتار کرد، ولی نه با خود، به سبب روسپی گری های بسیارش؛ از این رو او از پیشگاه سرور بریده شد.

۱۲ و چنین گذشت که موریانتون شهرهای بسیاری ساخت، و مردم زیر فرمانروایی او بی اندازه ثروتمند شدند، هم در ساختمان ها، هم در طلا و نقره، و در رویاندن غله، و در گله ها، و رمه ها، و چنین چیزهایی که به آنها بازآورده شده بود.

۱۳ و موریانتون تا سن بی اندازه بالایی زندگی کرد، و آنگاه او کیم را آورد؛ و کیم بجای پدرش فرمانروایی کرد؛ و هشت سال فرمانروایی کرد، و پدرش مُرد. و چنین گذشت که کیم در پرهیزکاری فرمانروایی نکرد، از این رو او مورد لطف سرور قرار نگرفت.

۱۴ و برادرش در شورش علیه او برخاست، که با آن او را به اسارت درآورد؛ و او تمام روزگارش را در اسارت بود؛ و او در اسارت پسران و دخترانی آورد، و در سن پیریش او لیوای را آورد؛ و او مُرد.

۱۵ و چنین گذشت که لیوای پس از مرگ پدرش، برای مدتّ چهل و دو سال، در اسارت خدمت کرد. و او علیه پادشاه آن سرزمین جنگید، که با آن او پادشاهی را برای خود بدست آورد.

And after he had obtained unto himself the kingdom he did that which was right in the sight of the Lord; and the people did prosper in the land; and he did live to a good old age, and begat sons and daughters; and he also begat Corom, whom he anointed king in his stead.

And it came to pass that Corom did that which was good in the sight of the Lord all his days; and he begat many sons and daughters; and after he had seen many days he did pass away, even like unto the rest of the earth; and Kish reigned in his stead.

And it came to pass that Kish passed away also, and Lib reigned in his stead.

And it came to pass that Lib also did that which was good in the sight of the Lord. And in the days of Lib the poisonous serpents were destroyed. Wherefore they did go into the land southward, to hunt food for the people of the land, for the land was covered with animals of the forest. And Lib also himself became a great hunter.

And they built a great city by the narrow neck of land, by the place where the sea divides the land.

And they did preserve the land southward for a wilderness, to get game. And the whole face of the land northward was covered with inhabitants.

And they were exceedingly industrious, and they did buy and sell and traffic one with another, that they might get gain.

And they did work in all manner of ore, and they did make gold, and silver, and iron, and brass, and all manner of metals; and they did dig it out of the earth; wherefore, they did cast up mighty heaps of earth to get ore, of gold, and of silver, and of iron, and of copper. And they did work all manner of fine work.

And they did have silks, and fine-twined linen; and they did work all manner of cloth, that they might clothe themselves from their nakedness.

And they did make all manner of tools to till the earth, both to plow and to sow, to reap and to hoe, and also to thrash.

And they did make all manner of tools with which they did work their beasts.

۱۶ و پس از اینکه او پادشاهی را بدست آورد او آنچه که در نظر سرور درست بود را انجام داد؛ و مردم در آن سرزمین کامروا شدند؛ و او تا سن نسبتاً پیری زندگی کرد، و پسران و دخترانی آورد؛ و او کوروم را نیز آورد، کسی که او تدهین کرد تا بجای وی پادشاه شود.

۱۷ و چنین گذشت که کوروم آنچه که در نظر سرور نیک بود را در همه روزگارش انجام داد؛ و او پسران و دختران بسیاری آورد؛ و پس از اینکه او روزهای زیادی را دید، همانند بقیه زمینیان، او درگذشت؛ و کیش بجای او فرمانروایی کرد.

۱۸ و چنین گذشت که کیش نیز درگذشت، و لیب بجای او فرمانروایی کرد.

۱۹ و چنین گذشت که لیب نیز آنچه که در نظر سرور نیک بود را انجام می داد. و در روزگار لیب آن مارهای سمی نابود شدند. از این رو آنها به سرزمین جنوبی رفتند، تا برای مردم آن سرزمین خوراک شکار کنند، زیرا آن سرزمین پوشیده از حیوانات جنگل بود. و لیب خودش شکارچی بزرگی شد.

۲۰ و آنها در کنار باریکه ای از زمین، در جایی که دریا سرزمین را تقسیم می کند شهری عظیم ساختند.

۲۱ و آنها سرزمین جنوبی را به عنوان بیابانی حفظ کردند، تا در آن شکار کنند. و تمام روی سرزمین شمالی پوشیده از ساکنان بود.

۲۲ و آنها بی اندازه کاردان بودند، و آنها با یکدیگر خرید و فروش و داد و ستد کردند، که آنها سود اندوزند.

۲۳ و آنها روی همه گونه سنگ معدنی کار می کردند، و آنها طلا، و نقره، و آهن، و برنج، و همه گونه فلزات را می ساختند؛ و آنها را از زمین درمی آوردند؛ از این رو، آنها توده های عظیمی از خاک را بالا می ریختند تا سنگ معدن طلا، و نقره، و آهن، و مس بدست آورند. و آنها همه گونه ظریف کاری می کردند.

۲۴ و آنها ابریشم، و کتان ریزبافت داشتند؛ و آنها همه گونه پوشاک درست می کردند، که برهنگی های خودشان را بپوشانند.

۲۵ و آنها همه گونه ابزاری ساختند تا زمین را کشت کنند، هم شخم زنند و هم بیافشانند، درو کنند و وجین کنند، و نیز خرمن کوبی کنند.

۲۶ و آنها همه گونه ابزاری ساختند که با آن آنها حیواناتشان را بکار می گرفتند.

And they did make all manner of weapons of war. And they did work all manner of work of exceedingly curious workmanship.

And never could be a people more blessed than were they, and more prospered by the hand of the Lord. And they were in a land that was choice above all lands, for the Lord had spoken it.

And it came to pass that Lib did live many years, and begat sons and daughters; and he also begat Hearthom.

And it came to pass that Hearthom reigned in the stead of his father. And when Hearthom had reigned twenty and four years, behold, the kingdom was taken away from him. And he served many years in captivity, yea, even all the remainder of his days.

And he begat Heth, and Heth lived in captivity all his days. And Heth begat Aaron, and Aaron dwelt in captivity all his days; and he begat Amnigaddah, and Amnigaddah also dwelt in captivity all his days; and he begat Coriantum, and Coriantum dwelt in captivity all his days; and he begat Com.

And it came to pass that Com drew away the half of the kingdom. And he reigned over the half of the kingdom forty and two years; and he went to battle against the king, Amgid, and they fought for the space of many years, during which time Com gained power over Amgid, and obtained power over the remainder of the kingdom.

And in the days of Com there began to be robbers in the land; and they adopted the old plans, and administered oaths after the manner of the ancients, and sought again to destroy the kingdom.

Now Com did fight against them much; nevertheless, he did not prevail against them.

۲۷ و آنها همه گونه سلاح های جنگی ساختند. و آنها همه گونه کار با استادی بی اندازه خاصی را انجام دادند.

۲۸ و هرگز نمی توانست مردمی باشند که بدست سرور برکت یافته تر، و کامروا تر از آنها باشد. و آنها در سرزمینی بودند که برگزیده ای بالای همه سرزمین ها بود، زیرا سرور این را گفته بود.

۲۹ و چنین گذشت که لیب سال های بسیاری زندگی کرد، و پسران و دخترانی آورد؛ و او حارتوم را نیز آورد.

۳۰ و چنین گذشت که حارتوم بجای پدرش فرمانروایی کرد. و هنگامی که حارتوم بیست و چهار سال فرمانروایی کرد، بنگرید، پادشاهی از او گرفته شد. و او سال های بسیاری را، آری، یعنی همه باقیمانده روزگارش را، در اسارت خدمت کرد.

۳۱ و او حت را آورد، و حت همه روزگارش را در اسارت زندگی کرد. و حت هارون را آورد، و هارون همه روزگارش را در اسارت بسر برد؛ و او عمینجده را آورد، و عمینجده نیز همه روزگارش را در اسارت بسر برد؛ و او کوریانتوم را آورد، و کوریانتوم همه روزگارش را در اسارت بسر برد؛ و او کام را آورد.

۳۲ و چنین گذشت که کام نیمی از پادشاهی را بسوی خود کشاند. و او چهل و دو سال بر نیمی از پادشاهی فرمانروایی کرد؛ و او به نبرد علیه امجید پادشاه رفت، و آنها برای مدت چندین سال جنگیدند، که در طول این زمان کام بر امجید پیروز شد، و قدرت بر باقیمانده آن پادشاهی را بدست گرفت.

۳۳ و در روزگار کام راهزنانی در آن سرزمین پدید آمدند؛ و آنها برنامه های پیشینیان را در پیش گرفتند، و به شیوه باستانیان سوگند یاد کردند، و دوباره به دنبال نابودی پادشاهی برآمدند.

۳۴ اینک کام با آنها بسیار جنگید؛ با این وجود، او بر آنان چیره نشد.

And there came also in the days of Com many prophets, and prophesied of the destruction of that great people except they should repent, and turn unto the Lord, and forsake their murders and wickedness.

And it came to pass that the prophets were rejected by the people, and they fled unto Com for protection, for the people sought to destroy them.

And they prophesied unto Com many things; and he was blessed in all the remainder of his days.

And he lived to a good old age, and begat Shiblom; and Shiblom reigned in his stead. And the brother of Shiblom rebelled against him, and there began to be an exceedingly great war in all the land.

And it came to pass that the brother of Shiblom caused that all the prophets who prophesied of the destruction of the people should be put to death;

And there was great calamity in all the land, for they had testified that a great curse should come upon the land, and also upon the people, and that there should be a great destruction among them, such an one as never had been upon the face of the earth, and their bones should become as heaps of earth upon the face of the land except they should repent of their wickedness.

And they hearkened not unto the voice of the Lord, because of their wicked combinations; wherefore, there began to be wars and contentions in all the land, and also many famines and pestilences, inasmuch that there was a great destruction, such an one as never had been known upon the face of the earth; and all this came to pass in the days of Shiblom.

And the people began to repent of their iniquity; and inasmuch as they did the Lord did have mercy on them.

And it came to pass that Shiblom was slain, and Seth was brought into captivity, and did dwell in captivity all his days.

۱ و در روزگار کام نیز پیامبران بسیاری آمدند، و از نابودی آن مردم بزرگ نبوت کردند، مگر اینکه آنها توبه کنند، و بسوی سرور برگردند، و آدم کشی ها و نابکاری هایشان را رها کنند.

۲ و چنین گذشت که آن پیامبران از سوی مردم پس زده شدند، و آنها برای حفاظت به نزد کام گریختند، زیرا مردم به دنبال نابودی آنها بودند.

۳ و آنها از چیزهای بسیاری برای کام نبوت کردند؛ و او در همه باقیمانده روزگارش برکت یافته شد.

۴ و او تا سن پیری زندگی کرد، و شیبلوم را آورد؛ و شیبلوم بجای او فرمانروایی کرد. و برادر شیبلوم علیه او شورش کرد، و جنگی بی اندازه بزرگ در همه آن سرزمین شروع شد.

۵ و چنین گذشت که برادر شیبلوم واداشت که همه پیامبرانی که از نابودی مردم نبوت می کردند کشته شوند؛

۶ و مصیبت بزرگی در همه آن سرزمین ایجاد شد، زیرا آنها گواهی داده بودند که نفرینی بزرگ بر آنها، و نیز بر مردم خواهد آمد، و اینکه نابودی بزرگی در میان آنها خواهد شد، چیزی که هرگز بر روی زمین نبوده است، و استخوان هایشان همچون توده هایی از زمین بر روی آن سرزمین خواهند شد مگر اینکه آنها از نابکاریشان توبه کنند.

۷ و آنها، به سبب سازمان های نابکارشان، ندای سرور را بگوش دل نپذیرفتند؛ از این رو، جنگ ها و درگیری ها، و همچنین قحطی ها و بلاهای بسیاری در همه آن سرزمین شروع شد، به اندازه ای که نابودی بزرگی رخ داد، هرگز یک چنین چیزی بر روی زمین شناخته نشده بود؛ و همه این در روزگار شیبلوم رخ داد.

۸ و مردم شروع به توبه کردن از نابکاری شان نمودند؛ و به همان اندازه ای که آنها توبه کردند سرور بر آنها رحمت داشت.

۹ و چنین گذشت که شیبلوم کشته شد، و شیت به اسارت آورده شد، و همه روزگارش را در اسارت بسر برد.

And it came to pass that Ahah, his son, did obtain the kingdom; and he did reign over the people all his days. And he did do all manner of iniquity in his days, by which he did cause the shedding of much blood; and few were his days.

And Ethem, being a descendant of Ahah, did obtain the kingdom; and he also did do that which was wicked in his days.

And it came to pass that in the days of Ethem there came many prophets, and prophesied again unto the people; yea, they did prophesy that the Lord would utterly destroy them from off the face of the earth except they repented of their iniquities.

And it came to pass that the people hardened their hearts, and would not hearken unto their words; and the prophets mourned and withdrew from among the people.

And it came to pass that Ethem did execute judgment in wickedness all his days; and he begat Moron. And it came to pass that Moron did reign in his stead; and Moron did that which was wicked before the Lord.

And it came to pass that there arose a rebellion among the people, because of that secret combination which was built up to get power and gain; and there arose a mighty man among them in iniquity, and gave battle unto Moron, in which he did overthrow the half of the kingdom; and he did maintain the half of the kingdom for many years.

And it came to pass that Moron did overthrow him, and did obtain the kingdom again.

And it came to pass that there arose another mighty man; and he was a descendant of the brother of Jared.

And it came to pass that he did overthrow Moron and obtain the kingdom; wherefore, Moron dwelt in captivity all the remainder of his days; and he begat Coriantor.

And it came to pass that Coriantor dwelt in captivity all his days.

۱۰ و چنین گذشت که آحا، پسرش، پادشاهی را بدست آورد؛ و او در همه روزگارش بر مردم فرمانروایی کرد. و او در روزگارش همه گونه نابکاری انجام داد، که با آن او سبب ریختن خون زیادی شد؛ و روزگارش کوتاه بود.

۱۱ و ایتم، یک نواده آحا بوده، پادشاهی را بدست آورد؛ و او نیز در روزگارش آنچه که نابکاری بود انجام داد.

۱۲ و چنین گذشت که در روزگار ایتم پیامبران بسیاری آمدند، و دوباره بر مردم نبوت کردند؛ آری، آنها نبوت کردند که سرور آنها را کاملاً از روی زمین محو خواهد کرد مگر اینکه آنها از نابکاری هایشان توبه کنند.

۱۳ و چنین گذشت که مردم دل هایشان را سخت کردند، و نمی خواستند سخنان آنها را بگوش دل بپذیرند؛ و پیامبران سوگواری کردند و از میان مردم دور شدند.

۱۴ و چنین گذشت که ایتم در همه روزگارش با نابکاری داوری کرد؛ و او مورون را آورد. و چنین گذشت که مورون بجای او فرمانروایی کرد؛ و مورون آنچه که در پیشگاه سرور نابکار بود را انجام داد.

۱۵ و چنین گذشت که، به سبب آن سازمان مخفی ای که ساخته شده بود تا قدرت و سود بدست آورند، شورشی در میان مردم بپا خاست؛ و مردی توانا در نابکاری در میان آنها برخاست، و با مورون نبرد کرد، که در آن او نیمی از پادشاهی را برانداخت؛ و او نیمی از پادشاهی را برای چندین سال نگه داشت.

۱۶ و چنین گذشت که مورون او را برانداخت، و دوباره پادشاهی را بدست آورد.

۱۷ و چنین گذشت که مرد توانای دیگری برخاست؛ و او یک نواده برادر یارد بود.

۱۸ و چنین گذشت که او مورون را برانداخت و پادشاهی را بدست آورد؛ از این رو، مورون همه باقیمانده روزگارش را در اسارت بسر برد؛ و او کوریانتور را آورد.

۱۹ و چنین گذشت که کوریانتور همه روزگارش را در اسارت بسر برد.

And in the days of Coriantor there also came many prophets, and prophesied of great and marvelous things, and cried repentance unto the people, and except they should repent the Lord God would execute judgment against them to their utter destruction;

And that the Lord God would send or bring forth another people to possess the land, by his power, after the manner by which he brought their fathers.

And they did reject all the words of the prophets, because of their secret society and wicked abominations.

And it came to pass that Coriantor begat Ether, and he died, having dwelt in captivity all his days.

۲۰ و در روزگار کوریانتور نیز پیامبران بسیاری آمدند، و از چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی نبوت کردند، و توبه را بر مردم فریاد زدند، و جز اینکه آنها توبه کنند سرور خدا علیه آنها در نابودی کامل شان داوری خواهد کرد؛

۲۱ و اینکه سرور خدا، با قدرتش، به شیوه ای که با آن او پدرانشان را آورد، مردم دیگری را خواهد فرستاد یا پیش خواهد آورد تا این سرزمین را تصرف کنند.

۲۲ و آنها همه سخنان آن پیامبران را، به سبب سازمان مخفی و کارهای پلیدشان، رد کردند.

۲۳ و چنین گذشت که کوریانتور عاتر را آورد، و او همه روزگارش را در اسارت بسر برده، و مُرد.

And it came to pass that the days of Ether were in the days of Coriantumr; and Coriantumr was king over all the land.

And Ether was a prophet of the Lord; wherefore Ether came forth in the days of Coriantumr, and began to prophesy unto the people, for he could not be restrained because of the Spirit of the Lord which was in him.

For he did cry from the morning, even until the going down of the sun, exhorting the people to believe in God unto repentance lest they should be destroyed, saying unto them that by faith all things are fulfilled—

Wherefore, whoso believeth in God might with surety hope for a better world, yea, even a place at the right hand of God, which hope cometh of faith, maketh an anchor to the souls of men, which would make them sure and steadfast, always abounding in good works, being led to glorify God.

And it came to pass that Ether did prophesy great and marvelous things unto the people, which they did not believe, because they saw them not.

And now, I, Moroni, would speak somewhat concerning these things; I would show unto the world that faith is things which are hoped for and not seen; wherefore, dispute not because ye see not, for ye receive no witness until after the trial of your faith.

For it was by faith that Christ showed himself unto our fathers, after he had risen from the dead; and he showed not himself unto them until after they had faith in him; wherefore, it must needs be that some had faith in him, for he showed himself not unto the world.

But because of the faith of men he has shown himself unto the world, and glorified the name of the Father, and prepared a way that thereby others might be partakers of the heavenly gift, that they might hope for those things which they have not seen.

Wherefore, ye may also have hope, and be partakers of the gift, if ye will but have faith.

Behold it was by faith that they of old were called after the holy order of God.

۱ و چنین گذشت که روزگار عائر در روزگار کوریانتور بود؛ و کوریانتور پادشاه بر همه سرزمین بود.

۲ و عائر یک پیامبر سرور بود؛ از این رو عائر در روزگار کوریانتور پیش آمد، و شروع به نبوت کردن بر مردم نمود، زیرا او به سبب روح سرور که در او بود نمی توانست ساکت بماند.

۳ زیرا او از بامداد، حتی تا زمان پایین رفتن خورشید، فریاد می زد و مردم را به ایمان آوردن به خدا و به توبه نصیحت می کرد مبادا آنها نابود شوند، به آنها می گفت که با ایمان همه چیزها برآورده می شوند —

۴ از این رو، هر کسی که به خدا ایمان آورد می تواند بدرستی به جهانی بهتر امید داشته باشد، آری، حتی جایی در دست راست خدا، امیدی که از ایمان می آید، در روان آدمیان لنگری می اندازد که آنها را محکم و استوار کرده، همواره کارهای نیک فراوان کرده، به ستایش کردن خدا هدایت شوند.

۵ و چنین گذشت که عائر چیزهای بزرگ و شگفت انگیزی را بر مردم نبوت کرد، که آنها باور نکردند، برای اینکه آنان آنها را نمی دیدند.

۶ و اینک، من، مورونی، اندکی درباره این چیزها می خواهم بگویم؛ من می خواهم به جهان نشان دهم که ایمان چیزهایی هستند که به آنها امید هست و دیده نمی شوند؛ از این رو، برای اینکه شما نمی بینید جر و بحث نکنید، زیرا شما هیچ گواهی را تا پس از آزمایش ایمانتان دریافت نمی کنید.

۷ زیرا این از راه ایمان بود که مسیح، پس از اینکه از مرگ برخاست، خودش را به پدرانمان نشان داد؛ و او خودش را به آنها نشان نداد تا پس از اینکه آنها به او ایمان آوردند؛ از این رو، ناگزیر باید برخی می بوده اند که به او ایمان آوردند، زیرا او خودش را به جهان نشان نداد.

۸ ولی به سبب ایمان آدمیان او خودش را به جهان نشان داده است، و نام پدر را شکوه داده است، و راهی را آماده کرده است که با آن دیگران از بهره مندان هدیه آسمانی شوند، که آنها به آن چیزهایی که ندیده اند امید داشته باشند.

۹ از این رو، شما نیز می توانید امید داشته باشید، و بهره مندان آن هدیه شوید، اگر تنها ایمان داشته باشید.

۱۰ بنگرید این از راه ایمان بود که آن پیشینیان از پس نظام مقدس خدا فرا خوانده شدند.

Wherefore, by faith was the law of Moses given. But in the gift of his Son hath God prepared a more excellent way; and it is by faith that it hath been fulfilled.

For if there be no faith among the children of men God can do no miracle among them; wherefore, he showed not himself until after their faith.

Behold, it was the faith of Alma and Amulek that caused the prison to tumble to the earth.

Behold, it was the faith of Nephi and Lehi that wrought the change upon the Lamanites, that they were baptized with fire and with the Holy Ghost.

Behold, it was the faith of Ammon and his brethren which wrought so great a miracle among the Lamanites.

Yea, and even all they who wrought miracles wrought them by faith, even those who were before Christ and also those who were after.

And it was by faith that the three disciples obtained a promise that they should not taste of death; and they obtained not the promise until after their faith.

And neither at any time hath any wrought miracles until after their faith; wherefore they first believed in the Son of God.

And there were many whose faith was so exceedingly strong, even before Christ came, who could not be kept from within the veil, but truly saw with their eyes the things which they had beheld with an eye of faith, and they were glad.

And behold, we have seen in this record that one of these was the brother of Jared; for so great was his faith in God, that when God put forth his finger he could not hide it from the sight of the brother of Jared, because of his word which he had spoken unto him, which word he had obtained by faith.

And after the brother of Jared had beheld the finger of the Lord, because of the promise which the brother of Jared had obtained by faith, the Lord could not withhold anything from his sight; wherefore he showed him all things, for he could no longer be kept without the veil.

۱۱ از این رو، از راه ایمان قانون موسی داده شد. ولی خدا در هدیه پسرش یک راه عالی تری را آماده کرده است؛ و از راه ایمان است که این برآورده شده است.

۱۲ زیرا اگر هیچ ایمانی در میان فرزندان آدمی نباشد خدا نمی تواند هیچ معجزه ای در میان آنها انجام دهد؛ از این رو، او خودش را به آنها تا پس از ایمان آوردنشان نشان نداد.

۱۳ بنگرید، این ایمان آلما و عمولک بود که سبب شد آن زندان بر زمین فرو ریزد.

۱۴ بنگرید، این ایمان نیفای و لیحای بود که دگرگونی را بر لامانیان آورد، که آنها با آتش و با روح القدس تعمید یافتند.

۱۵ بنگرید، این از ایمان عمون و برادرانش بود که چنان معجزه ای در میان لامانیان انجام شد.

۱۶ آری، و حتی همه آنهايي که معجزه ها انجام دادند آنها را از راه ایمان انجام دادند، حتی کسانی که پیش از مسیح بودند و نیز کسانی که پس از مسیح بودند.

۱۷ و این از راه ایمان بود که آن سه پیرو وعده ای را بدست آوردند که آنها طعم مرگ را نخواهند چشید؛ و آنها تا پیش از ایمان آوردن شان این وعده را بدست نیاوردند.

۱۸ و در هیچ زمانی تا پس از ایمانشان معجزه ها انجام نشده است؛ از این رو آنها نخست به پسر خدا ایمان آوردند.

۱۹ و بسیاری بودند که ایمانشان بی اندازه قوی بود، حتی پیش از آنکه مسیح بیاید، که نمی توانستند از آنسوی پرده نگه داشته شوند، بلکه براستی با چشمانشان چیزهایی را دیدند که آنها را با چشم ایمان نگرینستند، و آنها خوشحال بودند.

۲۰ و بنگرید، ما در این نگاشته دیده ایم که یکی از اینها برادر یارد بود؛ زیرا چنان زیاد بود ایمانش به خدا، که هنگامی که خدا انگشتش را پیش آورد او نتوانست آن را از نظر برادر یارد پنهان کند، به سبب سخنش که او به وی گفته بود، سخنی را که او از راه ایمان بدست آورده بود.

۲۱ و پس از اینکه برادر یارد انگشت سرور را دید، به سبب وعده ای که برادر یارد از راه ایمان بدست آورده بود، سرور نمی توانست هیچ چیزی را از نظر او دور نگه دارد؛ از این رو وی همه چیزها را به او نشان داد، زیرا او نمی توانست بیش از این بیرون از پرده نگه داشته شود.

And it is by faith that my fathers have obtained the promise that these things should come unto their brethren through the Gentiles; therefore the Lord hath commanded me, yea, even Jesus Christ.

And I said unto him: Lord, the Gentiles will mock at these things, because of our weakness in writing; for Lord thou hast made us mighty in word by faith, but thou hast not made us mighty in writing; for thou hast made all this people that they could speak much, because of the Holy Ghost which thou hast given them;

And thou hast made us that we could write but little, because of the awkwardness of our hands. Behold, thou hast not made us mighty in writing like unto the brother of Jared, for thou madest him that the things which he wrote were mighty even as thou art, unto the overpowering of man to read them.

Thou hast also made our words powerful and great, even that we cannot write them; wherefore, when we write we behold our weakness, and stumble because of the placing of our words; and I fear lest the Gentiles shall mock at our words.

And when I had said this, the Lord spake unto me, saying: Fools mock, but they shall mourn; and my grace is sufficient for the meek, that they shall take no advantage of your weakness;

And if men come unto me I will show unto them their weakness. I give unto men weakness that they may be humble; and my grace is sufficient for all men that humble themselves before me; for if they humble themselves before me, and have faith in me, then will I make weak things become strong unto them.

Behold, I will show unto the Gentiles their weakness, and I will show unto them that faith, hope and charity bringeth unto me—the fountain of all righteousness.

And I, Moroni, having heard these words, was comforted, and said: O Lord, thy righteous will be done, for I know that thou workest unto the children of men according to their faith;

For the brother of Jared said unto the mountain Zerin, Remove—and it was removed. And if he had not had faith it would not have moved; wherefore thou workest after men have faith.

۲۲ و از راه ایمان است که پدرانم آن وعده را بدست آورده اند که این چیزها از راه غیریهودیان به برادرانشان خواهد رسید؛ بنابراین سرور، آری، یعنی عیسی مسیح، مرا فرمان داده است.

۲۳ و من به او گفتم: سرور، غیریهودیان این چیزها را، به سبب ناتوانی ما در نوشتن، مسخره خواهند کرد؛ زیرا سرور تو ما را از راه ایمان در سخن توانا ساخته ای، ولی تو ما را در نوشتن توانا نساخته ای؛ زیرا تو همه این مردم را قادر کرده ای که، به سبب روح القدس که تو به آنها عطا کرده ای، آنها بتوانند بسیار سخن گویند.

۲۴ و تو ما را قادر کرده ای که ما، به سبب بی مهارتی دست هایمان بتوانیم تنها کمی بنویسیم. بنگر، تو ما را در نوشتن همانند برادر یارید توانا نساخته ای، زیرا تو او را قادر ساختی که چیزهایی که او نوشت همان گونه توانا باشند که تو هستی، به چیره شدن بر آدمی تا آنها را بخواند.

۲۵ تو سخنانمان را نیز قدرتمند و بزرگ ساخته ای، که حتی ما نمی توانیم آنها را بنویسیم؛ از این رو، هنگامی که ما می نویسیم ناتوانی مان را می نگریم، و به سبب جایگذاری سخنانمان دچار لغزش می شویم؛ و من می ترسم که غیریهودیان سخنانمان را مسخره کنند.

۲۶ و هنگامی که من این را گفتم، سرور با من سخن گفت، گفتا: بی خردان مسخره می کنند، ولی آنها سوگواری خواهند کرد؛ و فیض من برای فروتن ها کافی است که آنها از ناتوانی شما سودی نبرند؛

۲۷ و اگر آدمیان بسوی من آیند من به آنها ناتوانی هایشان را نشان خواهم داد. من به آدمیان ناتوانی می دهم که آنها فروتن شوند؛ و فیض من برای همه آدمیانی که خودشان را در برابر من فروتن کنند کافی است؛ زیرا اگر آنها خودشان را در برابر من فروتن کنند، و به من ایمان داشته باشند، آنگاه من ناتوانی ها را برای آنها توانمند خواهم ساخت.

۲۸ بنگرید، من به غیریهودیان ناتوانی شان را نشان خواهم داد، و من به آنها نشان خواهم داد که ایمان، امید و محبت — سرچشمه همه پرهیزکاری ها — را به نزد من می آورد.

۲۹ و من، مورونی، این سخنان را شنیده، تسلی یافتم، و گفتم: سرور، پرهیزکاری تو انجام خواهد شد، زیرا من می دانم که تو بر فرزندان آدمی بر پایه ایمانشان کار می کنی؛

۳۰ زیرا برادر یارید به کوه ضرین گفت، از جا کنده شو — و آن از جا کنده شد. و اگر او ایمان نمی داشت آن از جا کنده نمی شد؛ از این رو تو پس از اینکه آدمیان ایمان می آورند کار می کنی.

For thus didst thou manifest thyself unto thy disciples; for after they had faith, and did speak in thy name, thou didst show thyself unto them in great power.

And I also remember that thou hast said that thou hast prepared a house for man, yea, even among the mansions of thy Father, in which man might have a more excellent hope; wherefore man must hope, or he cannot receive an inheritance in the place which thou hast prepared.

And again, I remember that thou hast said that thou hast loved the world, even unto the laying down of thy life for the world, that thou mightest take it again to prepare a place for the children of men.

And now I know that this love which thou hast had for the children of men is charity; wherefore, except men shall have charity they cannot inherit that place which thou hast prepared in the mansions of thy Father.

Wherefore, I know by this thing which thou hast said, that if the Gentiles have not charity, because of our weakness, that thou wilt prove them, and take away their talent, yea, even that which they have received, and give unto them who shall have more abundantly.

And it came to pass that I prayed unto the Lord that he would give unto the Gentiles grace, that they might have charity.

And it came to pass that the Lord said unto me: If they have not charity it mattereth not unto thee, thou hast been faithful; wherefore, thy garments shall be made clean. And because thou hast seen thy weakness thou shalt be made strong, even unto the sitting down in the place which I have prepared in the mansions of my Father.

And now I, Moroni, bid farewell unto the Gentiles, yea, and also unto my brethren whom I love, until we shall meet before the judgment-seat of Christ, where all men shall know that my garments are not spotted with your blood.

And then shall ye know that I have seen Jesus, and that he hath talked with me face to face, and that he told me in plain humility, even as a man telleth another in mine own language, concerning these things;

۳۱ زیرا بدین گونه تو خودت را بر پیروان خود پدیدار کردی؛ زیرا پس از اینکه آنها ایمان آوردند، و بنام تو سخن گفتند، تو خودت را در قدرتی بزرگ به آنها پدیدار کردی.

۳۲ و من همچنین به یاد دارم که تو گفته ای که تو خانه ای برای آدمی آماده کرده ای، آری، حتی در میان کاخ های پدرت، که در آن آدمی امیدی عالی تر داشته باشد؛ از این رو آدمی باید امید داشته باشد، وگرنه او نمی تواند در جایی که تو آماده کرده ای میراثی دریافت کند.

۳۳ و دوباره، من بیاد دارم که تو گفته ای که تو به جهان مهر ورزیده ای، حتی به فدا کردن زندگی خودت برای جهان، که تو آن را دوباره بدست آوری تا جایی برای فرزندان آدمی آماده کنی.

۳۴ و اینک من می دانم که این مهری که تو برای فرزندان آدمی داشته ای محبت است؛ از این رو، جز اینکه آدمیان محبت داشته باشند آنها نمی توانند آن جایی که تو در کاخ های پدرت آماده کرده ای را به ارث برند.

۳۵ از این رو، من می دانم که از این چیزی که تو گفته ای، که اگر به سبب ناتوانی ما غیریهودیان محبت نداشته باشند، اینکه تو آنها را آزمایش خواهی کرد، و ثروت آنها را می گیری، آری، حتی آنچه که آنها دریافت کرده اند، و به آنهايي که فراوان تر دارند خواهی داد.

۳۶ و چنین گذشت که من بسوی سرور نیایش کردم که او به غیریهودیان فیض دهد، که آنها محبت داشته باشند.

۳۷ و چنین گذشت که سرور به من گفت: اگر آنها محبت نداشته باشند این برای تو مهم نباشد، تو با ایمان بوده ای؛ از این رو، تنپوش های تو پاک خواهند شد. و برای اینکه تو ناتوانی خودت را دیده ای تو نیرومند خواهی شد، حتی به نشستن در جایی که من در کاخ های پدرم آماده کرده ام.

۳۸ و اینک من، مورونی، به غیریهودیان بدرود می گویم، آری، و نیز به برادرانم که من آنها را دوست دارم، تا زمانی که در برابر کرسی داور مسیح دیدار کنیم، جایی که همه آدمیان خواهند دانست که تنپوش هایم با خون شما لکه دار نشده اند.

۳۹ و آنگاه شما خواهید دانست که من عیسی را دیده ام، و اینکه او با من رو در رو گفتگو کرده است، و اینکه او در فروتنی ساده ای به من گفت، حتی همچون آدمی که با دیگری به زبان خود من، درباره این چیزها سخن می گوید؛

And only a few have I written, because of my weakness in writing.

And now, I would commend you to seek this Jesus of whom the prophets and apostles have written, that the grace of God the Father, and also the Lord Jesus Christ, and the Holy Ghost, which beareth record of them, may be and abide in you forever. Amen.

۴۰ و من به سبب ناتوانیم در نوشتن، تنها اندکی نوشته ام.

۴۱ و اینک، من شما را سفارش می کنم تا در جستجوی این عیسی باشید که پیامبران و رسولان از او نوشته اند، که فیض خدای پدر، و نیز سرور عیسی مسیح، و روح القدس، که از آنها گواهی می دهد، برای همیشه با شما باشد و در شما بماند. آمین.

And now I, Moroni, proceed to finish my record concerning the destruction of the people of whom I have been writing.

For behold, they rejected all the words of Ether; for he truly told them of all things, from the beginning of man; and that after the waters had receded from off the face of this land it became a choice land above all other lands, a chosen land of the Lord; wherefore the Lord would have that all men should serve him who dwell upon the face thereof;

And that it was the place of the New Jerusalem, which should come down out of heaven, and the holy sanctuary of the Lord.

Behold, Ether saw the days of Christ, and he spake concerning a New Jerusalem upon this land.

And he spake also concerning the house of Israel, and the Jerusalem from whence Lehi should come—after it should be destroyed it should be built up again, a holy city unto the Lord; wherefore, it could not be a new Jerusalem for it had been in a time of old; but it should be built up again, and become a holy city of the Lord; and it should be built unto the house of Israel—

And that a New Jerusalem should be built up upon this land, unto the remnant of the seed of Joseph, for which things there has been a type.

For as Joseph brought his father down into the land of Egypt, even so he died there; wherefore, the Lord brought a remnant of the seed of Joseph out of the land of Jerusalem, that he might be merciful unto the seed of Joseph that they should perish not, even as he was merciful unto the father of Joseph that he should perish not.

Wherefore, the remnant of the house of Joseph shall be built upon this land; and it shall be a land of their inheritance; and they shall build up a holy city unto the Lord, like unto the Jerusalem of old; and they shall no more be confounded, until the end come when the earth shall pass away.

And there shall be a new heaven and a new earth; and they shall be like unto the old save the old have passed away, and all things have become new.

۱ و اینک من، مورونی، به تمام کردن نگاهشته ام دربارهٔ نابودی مردمی که من از آنها در حال نوشتن بوده ام می پردازم.

۲ زیرا بنگرید، آنها همهٔ سخنان عاتیرا رد کردند؛ زیرا او برآستی از همه چیز برای آنها گفت، از آغاز آدمی؛ و اینکه پس از اینکه آب ها از روی این سرزمین پس رفتند آن یک سرزمین برگزیده ای برتر از همهٔ سرزمین ها شد، یک سرزمین برگزیدهٔ سرور؛ از این رو سرور می خواهد که همهٔ انسان هایی که بر روی آن ساکن می شوند او را خدمت کنند.

۳ و اینکه آن مکان اورشلیم نو بود، که از بهشت و جایگاه مقدس سرور بیرون به پایین می آید.

۴ بنگرید، عاتیر روزگار مسیح را دید، و او دربارهٔ اورشلیم نو روی این سرزمین سخن گفت.

۵ و او دربارهٔ خاندان اسرائیل نیز سخن گفت، و آن اورشلمی که از آنجا لیحای خواهد آمد — پس از اینکه آن نابود شود آن دوباره به عنوان یک شهر مقدس برای سرور ساخته خواهد شد؛ از این رو، آن نمی توانست یک اورشلیم نو باشد زیرا آن در زمان کهن بوده است؛ ولی آن دوباره ساخته خواهد شد، و یک شهر مقدس سرور خواهد شد؛ و آن برای خاندان اسرائیل ساخته خواهد شد —

۶ و اینکه برای باقیماندهٔ نوادگان یوسف، اینکه برای این چیزها این نشانه ای بوده است، یک اورشلیم نو روی این سرزمین ساخته خواهد شد.

۷ زیرا همان گونه که یوسف پدرش را پایین به سرزمین مصر آورد، اگر چه او در آنجا مُرد؛ از این رو، سرور باقیمانده ای از نوادگان یوسف را از سرزمین اورشلیم بیرون آورد، که او بتواند همان گونه که بر پدر یوسف مهربان بود که او هلاک نشود، بر نوادگان یوسف مهربان باشد که آنها هلاک نشوند.

۸ از این رو، باقیماندهٔ خاندان یوسف روی این سرزمین ساخته خواهند شد؛ و آن سرزمینی برای میراثشان خواهد بود؛ و آنها یک شهر مقدس، مانند آن اورشلیم کهن، برای سرور خواهند ساخت؛ و آنها دیگر از هم پاشیده نخواهند شد، تا زمانی که پایان فرا رسد هنگامی که زمین درگذرد.

۹ و یک زمین نو و یک آسمان نو خواهد بود؛ و آنها مانند گذشتگان خواهند بود جز اینکه گذشتگان درگذشته اند، و همهٔ چیزها نو شده اند.

And then cometh the New Jerusalem; and blessed are they who dwell therein, for it is they whose garments are white through the blood of the Lamb; and they are they who are numbered among the remnant of the seed of Joseph, who were of the house of Israel.

And then also cometh the Jerusalem of old; and the inhabitants thereof, blessed are they, for they have been washed in the blood of the Lamb; and they are they who were scattered and gathered in from the four quarters of the earth, and from the north countries, and are partakers of the fulfilling of the covenant which God made with their father, Abraham.

And when these things come, bringeth to pass the scripture which saith, there are they who were first, who shall be last; and there are they who were last, who shall be first.

And I was about to write more, but I am forbidden; but great and marvelous were the prophecies of Ether; but they esteemed him as naught, and cast him out; and he hid himself in the cavity of a rock by day, and by night he went forth viewing the things which should come upon the people.

And as he dwelt in the cavity of a rock he made the remainder of this record, viewing the destructions which came upon the people, by night.

And it came to pass that in that same year in which he was cast out from among the people there began to be a great war among the people, for there were many who rose up, who were mighty men, and sought to destroy Coriantumr by their secret plans of wickedness, of which hath been spoken.

And now Coriantumr, having studied, himself, in all the arts of war and all the cunning of the world, wherefore he gave battle unto them who sought to destroy him.

But he repented not, neither his fair sons nor daughters; neither the fair sons and daughters of Cohor; neither the fair sons and daughters of Corihor; and in fine, there were none of the fair sons and daughters upon the face of the whole earth who repented of their sins.

۱۰ و آنگاه اورشلیم نو می آید؛ و برکت یافته هستند آنهایی که در آن ساکن می شوند، زیرا این آنهایی هستند که تنپوش هایشان از راه خون آن بره سپید شده اند؛ و آنها آنانی هستند که در میان باقیمانده نوادگان یوسف، که از خاندان اسرائیل هستند، شمرده می شوند.

۱۱ و آنگاه اورشلیم کهن نیز می آید؛ و ساکنان آن برکت یافته هستند، زیرا آنها در خون آن بره شسته شده اند؛ و آنها آنانی هستند که پراکنده شدند و از چهار گوشه زمین و از کشورهای شمالی گردآوری شدند، و بهره مندان بیمانی برآورده شده ای هستند که خدا با پدرشان، ابراهیم، بست.

۱۲ و هنگامی که این چیزها بیایند، آن نوشته مقدس رخ می دهد که می گوید، هستند آنهایی که نخستین بودند، که آخرین خواهند بود؛ و هستند آنها که آخرین بودند، که نخستین خواهند بود.

۱۳ و من در آستانه بیشتر نوشتن بودم، ولی من ممنوع شده ام؛ ولی بزرگ و شگفت انگیز بودند نبوت های عاتر؛ ولی آنها او را هیچ انگاشتند، و او را بیرون انداختند؛ و او روزها خودش را در گودی یک صخره پنهان می کرد، و شبها بیرون رفته چیزهایی که بر آن مردم می آمد را می دید.

۱۴ و همچنان که او در گودی یک صخره بسر می بُرد، و نابودی هایی که بر آن مردم می آمد را در شب می دید، او باقیمانده این نگاشته را نگاشت.

۱۵ و چنین گذشت که در همان سالی که او از میان آن مردم بیرون انداخته شد جنگی بزرگ در میان مردم شروع شد، زیرا بسیاری بودند که برخاستند، کسانی که مردانی توانا بودند، و با برنامه های نابکارانه شان، که از آن سخن گفته شده است، به دنبال نابودی کوریانتومر برآمدند.

۱۶ و اینک کوریانتومر، همه هنرهای جنگی و همه فریب های جهان را خودش آموخته بوده، از این رو او با آنهایی که به دنبال نابودی او بودند نبرد کرد.

۱۷ ولی نه او توبه کرد، نه پسران و نه دختران خوبرویش؛ نه پسران و دختران خوبروی کوخر؛ نه پسران و دختران خوبروی کوریحور؛ و خلاصه، هیچکدام از پسران و دختران خوبرو بر روی تمام زمین نبودند که از گناهانشان توبه کرده باشند.

Wherefore, it came to pass that in the first year that Ether dwelt in the cavity of a rock, there were many people who were slain by the sword of those secret combinations, fighting against Coriantumr that they might obtain the kingdom.

And it came to pass that the sons of Coriantumr fought much and bled much.

And in the second year the word of the Lord came to Ether, that he should go and prophesy unto Coriantumr that, if he would repent, and all his household, the Lord would give unto him his kingdom and spare the people—

Otherwise they should be destroyed, and all his household save it were himself. And he should only live to see the fulfilling of the prophecies which had been spoken concerning another people receiving the land for their inheritance; and Coriantumr should receive a burial by them; and every soul should be destroyed save it were Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr repented not, neither his household, neither the people; and the wars ceased not; and they sought to kill Ether, but he fled from before them and hid again in the cavity of the rock.

And it came to pass that there arose up Shared, and he also gave battle unto Coriantumr; and he did beat him, insomuch that in the third year he did bring him into captivity.

And the sons of Coriantumr, in the fourth year, did beat Shared, and did obtain the kingdom again unto their father.

Now there began to be a war upon all the face of the land, every man with his band fighting for that which he desired.

And there were robbers, and in fine, all manner of wickedness upon all the face of the land.

And it came to pass that Coriantumr was exceedingly angry with Shared, and he went against him with his armies to battle; and they did meet in great anger, and they did meet in the valley of Gilgal; and the battle became exceedingly sore.

۱۸ از این رو، چنین گذشت که در نخستین سالی که عاتر در گودی یک صخره بسر می بُرد، مردم بسیاری بودند که علیه کوریانتومر جنگیده که آنها پادشاهی اش را بدست آورند و با شمشیر آن سازمان های مخفی کشته شدند.

۱۹ و چنین گذشت که پسران کوریانتومر بسیار جنگیدند و خون بسیاری را ریختند.

۲۰ و در سال دوم، سخن سرور به عاتر آمد، که او برود و بر کوریانتومر نبوت کند که اگر او و همه خانوارش توبه کنند، سرور به او پادشاهی اش را عطا خواهد کرد و مردمش را امان خواهد داد —

۲۱ وگرنه آنها و همه خانوار او جز خودش، نابود خواهند شد. و او تنها زنده خواهد ماند تا برآورده شدن نبوت هایی که درباره مردم دیگری که آن سرزمین را برای میراثشان دریافت خواهند کرد را ببیند؛ و کوریانتومر از سوی آنها دفن خواهد شد؛ و هر کسی بجز کوریانتومر نابود خواهد شد.

۲۲ و چنین گذشت که نه کوریانتومر توبه کرد، نه خانوارش، نه آن مردم؛ و جنگ ها باز نایستادند؛ و آنها به دنبال کشتن عاتر برآمدند، ولی او از برابر آنها گریخت و دوباره در گودی آن صخره پنهان شد.

۲۳ و چنین گذشت که شارد برخاست، و او نیز با کوریانتومر نبرد کرد؛ و او وی را شکست داد، به اندازه ای که در سومین سال او وی را به اسارت درآورد.

۲۴ و پسران کوریانتومر، در چهارمین سال، شارد را شکست دادند، و دوباره پادشاهی را برای پدرشان بدست آوردند.

۲۵ اینک جنگی بر روی همه آن سرزمین شروع شد، هر مردی با جمعیتش برای آنچه که او خواستار بود می جنگید.

۲۶ و راهزنانی بودند، و خلاصه، همه گونه نابکاری ای بر روی آن سرزمین بود.

۲۷ و چنین گذشت که کوریانتومر بی اندازه بر شارد خشمگین بود، و او با لشکریانش علیه او به نبرد رفت؛ و آنها در خشم زیادی در رو شدند، و آنها در درّه جلجال رو در رو شدند؛ و آن نبرد بی اندازه شدید شد.

And it came to pass that Shared fought against him for the space of three days. And it came to pass that Coriantumr beat him, and did pursue him until he came to the plains of Heshlon.

And it came to pass that Shared gave him battle again upon the plains; and behold, he did beat Coriantumr, and drove him back again to the valley of Gilgal.

And Coriantumr gave Shared battle again in the valley of Gilgal, in which he beat Shared and slew him.

And Shared wounded Coriantumr in his thigh, that he did not go to battle again for the space of two years, in which time all the people upon the face of the land were shedding blood, and there was none to restrain them.

۲۸ و چنین گذشت که شارد برای مدت سه روز علیه او جنگید. و چنین گذشت که کوریانتومر او را شکست داد، و او را دنبال کرد تا اینکه او به دشت های حشلون رسید.

۲۹ و چنین گذشت که شارد دوباره روی آن دشت ها علیه وی نبرد کرد؛ و بنگرید، او کوریانتومر را شکست داد، و وی را دوباره به درّه جلجال پس راند.

۳۰ و کوریانتومر دوباره در درّه جلجال با شارد نبرد کرد، که در آن او شارد را شکست داد و او را کشت.

۳۱ و شارد ران کوریانتومر را زخمی کرد، و او برای مدت دو سال دوباره به نبرد نرفت، در زمانی که همه مردم روی آن سرزمین خون می ریختند، و هیچ کسی نبود که آنها را باز دارد.

And now there began to be a great curse upon all the land because of the iniquity of the people, in which, if a man should lay his tool or his sword upon his shelf, or upon the place whither he would keep it, behold, upon the morrow, he could not find it, so great was the curse upon the land.

Wherefore every man did cleave unto that which was his own, with his hands, and would not borrow neither would he lend; and every man kept the hilt of his sword in his right hand, in the defence of his property and his own life and of his wives and children.

And now, after the space of two years, and after the death of Shared, behold, there arose the brother of Shared and he gave battle unto Coriantumr, in which Coriantumr did beat him and did pursue him to the wilderness of Akish.

And it came to pass that the brother of Shared did give battle unto him in the wilderness of Akish; and the battle became exceedingly sore, and many thousands fell by the sword.

And it came to pass that Coriantumr did lay siege to the wilderness; and the brother of Shared did march forth out of the wilderness by night, and slew a part of the army of Coriantumr, as they were drunken.

And he came forth to the land of Moron, and placed himself upon the throne of Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr dwelt with his army in the wilderness for the space of two years, in which he did receive great strength to his army.

Now the brother of Shared, whose name was Gilead, also received great strength to his army, because of secret combinations.

And it came to pass that his high priest murdered him as he sat upon his throne.

And it came to pass that one of the secret combinations murdered him in a secret pass, and obtained unto himself the kingdom; and his name was Lib; and Lib was a man of great stature, more than any other man among all the people.

۱ و اینک نفرینی بزرگ به سبب نابکاری مردم بر همه آن سرزمین شروع شد، که در آن، اگر مردی ابزارش یا شمشیرش را روی طاقچه خودش می گذاشت، یا جایی که در آنجا آن را نگه می داشت، بنگرید، فردایش، او نمی توانست آن را بیابد، چنین بزرگ بود آن نفرین بر آن سرزمین.

۲ از این رو هر مردی با دستانش به آنچه که مال خودش بود می چسبید، و نه قرض می گرفت نه قرض می داد؛ و هر مردی، در دفاع از داراییش و جان خودش و همسران و فرزندان، دسته شمشیرش را در دست راستش نگه می داشت.

۳ و اینک، پس از مدت دو سال، و پس از مرگ شارد، بنگرید، برادر شارد برخاست و با کوریانتومر نبرد کرد، که در آن کوریانتومر او را شکست داد و او را تا بیابان اکیش دنبال کرد.

۴ و چنین گذشت که برادر شارد در بیابان اکیش با وی نبرد کرد؛ و نبرد بی اندازه شدید شد، و چندین هزار با شمشیر فرو افتادند.

۵ و چنین گذشت که کوریانتومر بیابان را محاصره کرد؛ و برادر شارد در شب بسوی بیرون بیابان پیش رفت، و بخشی از لشکر کوریانتومر را، در حالیکه آنها مست بودند، کشت.

۶ و او به سرزمین مورون پیش آمد، و خودش را بر تخت کوریانتومر قرار داد.

۷ و چنین گذشت که برای مدت دو سال کوریانتومر با لشکرش در بیابان ساکن شد، که در آن او برای لشکرش نیروی زیادی دریافت کرد.

۸ اینک برادر شارد، که نامش جلعاد بود، نیز به سبب سازمان های مخفی، برای لشکرش نیروی زیادی دریافت کرد.

۹ و چنین گذشت که کشیش اعظم او وی را همچنان که بر تختش نشسته بود کشت.

۱۰ و چنین گذشت که یکی از افراد آن سازمان های مخفی او را در گذرگاهی مخفی کشت، و پادشاهی را برای خود بدست آورد؛ و نام او لیب بود؛ و لیب مردی با قامتی درشت بود، درشتتر از هر مردی در میان همه آن مردم.

And it came to pass that in the first year of Lib, Coriantumr came up unto the land of Moron, and gave battle unto Lib.

And it came to pass that he fought with Lib, in which Lib did smite upon his arm that he was wounded; nevertheless, the army of Coriantumr did press forward upon Lib, that he fled to the borders upon the seashore.

And it came to pass that Coriantumr pursued him; and Lib gave battle unto him upon the seashore.

And it came to pass that Lib did smite the army of Coriantumr, that they fled again to the wilderness of Akish.

And it came to pass that Lib did pursue him until he came to the plains of Agosh. And Coriantumr had taken all the people with him as he fled before Lib in that quarter of the land whither he fled.

And when he had come to the plains of Agosh he gave battle unto Lib, and he smote upon him until he died; nevertheless, the brother of Lib did come against Coriantumr in the stead thereof, and the battle became exceedingly sore, in the which Coriantumr fled again before the army of the brother of Lib.

Now the name of the brother of Lib was called Shiz. And it came to pass that Shiz pursued after Coriantumr, and he did overthrow many cities, and he did slay both women and children, and he did burn the cities.

And there went a fear of Shiz throughout all the land; yea, a cry went forth throughout the land—Who can stand before the army of Shiz? Behold, he sweepeth the earth before him!

And it came to pass that the people began to flock together in armies, throughout all the face of the land.

And they were divided; and a part of them fled to the army of Shiz, and a part of them fled to the army of Coriantumr.

And so great and lasting had been the war, and so long had been the scene of bloodshed and carnage, that the whole face of the land was covered with the bodies of the dead.

۱۱ و چنین گذشت که در نخستین سال لیب، کوریانتومر بالا به سرزمین مورون آمد، و با لیب نبرد کرد.

۱۲ و چنین گذشت که او با لیب جنگید، که در آن لیب بازوی او را زد که او زخمی شد؛ با این وجود، لشکر کوریانتومر بر لیب فشار آوردند، که او به مرزهای کنار دریا گریخت.

۱۳ و چنین گذشت که کوریانتومر وی را دنبال کرد؛ و لیب در کنار دریا با او نبرد کرد.

۱۴ و چنین گذشت که لیب لشکر کوریانتومر را زد، که آنها دوباره به بیابان اکیش گریختند.

۱۵ و چنین گذشت که لیب او را دنبال کرد تا اینکه او به دشت های آگوش رسید. و کوریانتومر در حالیکه از برابر لیب می گریخت با خود همه آن مردم را به آن گوشه از سرزمین که او گریخت برده بود.

۱۶ و هنگامی که او به دشت های آگوش رسید با لیب نبرد کرد، و وی را زد تا وی مُرد؛ با این وجود، برادر لیب بجای وی علیه کوریانتومر آمد، و نبرد بی اندازه شدید شد، که در آن کوریانتومر دوباره از برابر لشکر برادر لیب گریخت.

۱۷ اینک نام برادر لیب شیز خوانده می شد. و چنین گذشت که شیز کوریانتومر را دنبال کرد، و او شهرهای بسیاری را برانداخت، و هم زنان و هم بچه ها را کشت، و او شهرها را سوزاند.

۱۸ و ترس از شیز به سراسر همه آن سرزمین رفت؛ آری، فریادی در سراسر آن سرزمین پیش رفت — چه کسی می تواند در برابر لشکر شیز ایستادگی کند؟ بنگرید، او زمین را در برابر خود جاروب می کند!

۱۹ و چنین گذشت که مردم در سراسر آن سرزمین شروع به جمعیت شدن در لشکرها نمودند.

۲۰ و آنها تقسیم شدند؛ و یک بخش از آنها بسوی لشکر شیز گریختند، و یک بخش از آنها بسوی لشکر کوریانتومر گریختند.

۲۱ و چنین بزرگ و دراز مدت آن جنگ بود، و چنین دراز مدت صحنه خونریزی و لاشه ها بود، که تمامی روی آن سرزمین با بدن های مردگان پوشیده شده بود.

And so swift and speedy was the war that there was none left to bury the dead, but they did march forth from the shedding of blood to the shedding of blood, leaving the bodies of both men, women, and children strewn upon the face of the land, to become a prey to the worms of the flesh.

And the scent thereof went forth upon the face of the land, even upon all the face of the land; wherefore the people became troubled by day and by night, because of the scent thereof.

Nevertheless, Shiz did not cease to pursue Coriantumr; for he had sworn to avenge himself upon Coriantumr of the blood of his brother, who had been slain, and the word of the Lord which came to Ether that Coriantumr should not fall by the sword.

And thus we see that the Lord did visit them in the fulness of his wrath, and their wickedness and abominations had prepared a way for their everlasting destruction.

And it came to pass that Shiz did pursue Coriantumr eastward, even to the borders by the seashore, and there he gave battle unto Shiz for the space of three days.

And so terrible was the destruction among the armies of Shiz that the people began to be frightened, and began to flee before the armies of Coriantumr; and they fled to the land of Corihor, and swept off the inhabitants before them, all them that would not join them.

And they pitched their tents in the valley of Corihor; and Coriantumr pitched his tents in the valley of Shurr. Now the valley of Shurr was near the hill Comnor; wherefore, Coriantumr did gather his armies together upon the hill Comnor, and did sound a trumpet unto the armies of Shiz to invite them forth to battle.

And it came to pass that they came forth, but were driven again; and they came the second time, and they were driven again the second time. And it came to pass that they came again the third time, and the battle became exceedingly sore.

۲۲ و چنان شتابان و با سرعت بود آن جنگ که هیچ کسی نبود تا مردگان را دفن کند، بلکه آنها از خونریزی به خونریزی پیش می رفتند، بدن های هم مردان، هم زنان، و بچه ها را بر روی زمین پخش می کردند، تا خوراکی کرم های گوشت شوند.

۲۳ و بوی آنها بر روی زمین پیش رفت، حتی بر روی همه آن سرزمین؛ از این رو مردم روز و شب، به سبب بوی آنها، آزرده می شدند.

۲۴ با این وجود، شیز از دنبال کردن کوریانتومر باز نایستاد؛ زیرا او قسم خورده بود تا خودش انتقام خون برادرش را که کشته شده بود، از کوریانتومر بگیرد، و سخن سرور بر عاتق آمد که کوریانتومر با شمشیر نخواهد افتاد.

۲۵ و بدین گونه ما می بینیم که سرور در کمال غضبش با آنها برخورد کرد، و نابکاریشان و کارهای پلیدشان راهی را برای نابودی ابدیشان آماده کرده بود.

۲۶ و چنین گذشت که شیز کوریانتومر را بسوی شرق دنبال کرد، حتی تا مرزهای کنار دریا، و در آنجا او با شیز برای مدت سه روز نبرد کرد.

۲۷ و چنان هراس انگیز بود نابودی در میان لشکریان شیز که مردم شروع به هراسان شدن نمودند، و شروع به گریختن از برابر لشکریان کوریانتومر نمودند؛ و آنها به سرزمین کوریحور گریختند، و ساکنانش را، همه آنانی که نمی خواستند به آنها بپیوندند، از برابر خود بیرون راندند.

۲۸ و آنها چادرهایشان را در دره کوریحور زدند؛ و کوریانتومر چادرش را در دره شار زد. اینک دره شار نزدیک تپه کامنور بود؛ از این رو، کوریانتومر لشکریانش را بالای تپه کامنور گرد آورد، و بر لشکریان شیز شیپوری را به صدا درآورد تا آنها را به نبرد دعوت کند.

۲۹ و چنین گذشت که آنها پیش آمدند، ولی دوباره رانده شدند؛ و آنها بار دوم آمدند، و آنها دوباره برای بار دوم رانده شدند. و چنین گذشت که آنها دوباره برای بار سوم آمدند، و نبرد بی اندازه شدید شد.

And it came to pass that Shiz smote upon Coriantumr that he gave him many deep wounds; and Coriantumr, having lost his blood, fainted, and was carried away as though he were dead.

Now the loss of men, women and children on both sides was so great that Shiz commanded his people that they should not pursue the armies of Coriantumr; wherefore, they returned to their camp.

۳۰ و چنین گذشت که شیز چنان بر کوریانتومر زد که او به وی زخمهای عمیقی وارد کرد؛ و کوریانتومر، خون زیادی را از دست داده، بیهوش شد، و بُرده شد گویی او مرده بود.

۳۱ اینک از دست دادنِ مردان، زنان و بچه ها در هر دو طرف چنان بزرگ بود که شیز به مردمش فرمان داد که آنها لشکریان کوریانتومر را دنبال نکنند؛ از این رو، آنها به اردوگاهشان بازگشتند.

And it came to pass when Coriantumr had recovered of his wounds, he began to remember the words which Ether had spoken unto him.

He saw that there had been slain by the sword already nearly two millions of his people, and he began to sorrow in his heart; yea, there had been slain two millions of mighty men, and also their wives and their children.

He began to repent of the evil which he had done; he began to remember the words which had been spoken by the mouth of all the prophets, and he saw them that they were fulfilled thus far, every whit; and his soul mourned and refused to be comforted.

And it came to pass that he wrote an epistle unto Shiz, desiring him that he would spare the people, and he would give up the kingdom for the sake of the lives of the people.

And it came to pass that when Shiz had received his epistle he wrote an epistle unto Coriantumr, that if he would give himself up, that he might slay him with his own sword, that he would spare the lives of the people.

And it came to pass that the people repented not of their iniquity; and the people of Coriantumr were stirred up to anger against the people of Shiz; and the people of Shiz were stirred up to anger against the people of Coriantumr; wherefore, the people of Shiz did give battle unto the people of Coriantumr.

And when Coriantumr saw that he was about to fall he fled again before the people of Shiz.

And it came to pass that he came to the waters of Ripliancum, which, by interpretation, is large, or to exceed all; wherefore, when they came to these waters they pitched their tents; and Shiz also pitched his tents near unto them; and therefore on the morrow they did come to battle.

And it came to pass that they fought an exceedingly sore battle, in which Coriantumr was wounded again, and he fainted with the loss of blood.

۱ و چنین گذشت هنگامی که کوریانتومر از زخم هایش بهبود یافت، او شروع به یاد آوردن سخنانی که عائر به او گفته بود نمود.

۲ او دید که پیشاپیش نزدیک به دو میلیون از مردمش با شمشیر کشته شده بودند، و او در دلش شروع به اندوهگین شدن نمود؛ آری، دو میلیون از مردان توانا، و نیز همسرانشان و فرزندانشان، کشته شده بودند.

۳ او شروع به توبه کردن از پلیدی هایی که او انجام داده بود نمود؛ او شروع به یاد آوردن سخنانی که از دهان همه پیامبران گفته شده بود نمود، و او آنها را دید که آنها تا اینجا برآورده شده بودند، هر ذره؛ و روانش سوگواری کرد و از تسلی یافتن سر باز زد.

۴ و چنین گذشت که او نامه ای به شیز نوشت، از او خواستار شده که او مردمش را امان دهد، و او پادشاهی را برای خاطر جان مردم تسلیم خواهد کرد.

۵ و چنین گذشت که هنگامی که شیز نامه او را دریافت کرد او نامه ای به کوریانتومر نوشت، که اگر وی خودش را تسلیم کند، اینکه او وی را با شمشیر خودش بکشد، اینکه او جان مردم را امان خواهد داد.

۶ و چنین گذشت که مردم از نابکاری شان توبه نکردند، و مردم کوریانتومر به خشم علیه مردم شیز برانگیخته شده بودند؛ و مردم شیز به خشم علیه مردم کوریانتومر برانگیخته شده بودند؛ از این رو، مردم شیز با مردم کوریانتومر نبرد کردند.

۷ و هنگامی که کوریانتومر دید که او در آستانه فرو افتادن است او دوباره از برابر مردم شیز گریخت.

۸ و چنین گذشت که او به آب های رفلیانکوم، که، ترجمه آن، بزرگ، یا فراتراز همه است، رسید؛ از این رو، هنگامی که آنها به این آب ها رسیدند آنها چادرهایشان را زدند؛ و شیز نیز چادرش را نزدیک آنها زد؛ و بنابراین فردایش آنها به نبرد آمدند.

۹ و چنین گذشت که آنها در نبردی بی اندازه شدید جنگیدند، که در آن کوریانتومر دوباره زخمی شد، و او با از دست دادن خون بیهوش شد.

And it came to pass that the armies of Coriantumr did press upon the armies of Shiz that they beat them, that they caused them to flee before them; and they did flee southward, and did pitch their tents in a place which was called Ogath.

And it came to pass that the army of Coriantumr did pitch their tents by the hill Ramah; and it was that same hill where my father Mormon did hide up the records unto the Lord, which were sacred.

And it came to pass that they did gather together all the people upon all the face of the land, who had not been slain, save it was Ether.

And it came to pass that Ether did behold all the doings of the people; and he beheld that the people who were for Coriantumr were gathered together to the army of Coriantumr; and the people who were for Shiz were gathered together to the army of Shiz.

Wherefore, they were for the space of four years gathering together the people, that they might get all who were upon the face of the land, and that they might receive all the strength which it was possible that they could receive.

And it came to pass that when they were all gathered together, every one to the army which he would, with their wives and their children—both men, women and children being armed with weapons of war, having shields, and breastplates, and headplates, and being clothed after the manner of war—they did march forth one against another to battle; and they fought all that day, and conquered not.

And it came to pass that when it was night they were weary, and retired to their camps; and after they had retired to their camps they took up a howling and a lamentation for the loss of the slain of their people; and so great were their cries, their howlings and lamentations, that they did rend the air exceedingly.

And it came to pass that on the morrow they did go again to battle, and great and terrible was that day; nevertheless, they conquered not, and when the night came again they did rend the air with their cries, and their howlings, and their mournings, for the loss of the slain of their people.

۱۰ و چنین گذشت که لشکریان کوریانتومر به لشکریان شیز فشار آوردند که آنها را شکست دهند، که آنها آنان را وادار به گریختن از برابرشان کنند؛ و آنان بسوی جنوب گریختند، و در جایی که عوجات خوانده می شد چادرهایشان را زدند.

۱۱ و چنین گذشت که لشکر کوریانتومر در کنار تپهٔ راماه چادرهایشان را زدند؛ و این همان تپه ای بود که در آن پدرم مورمون نگاهشده هایی که مقدس بودند را برای سرور پنهان کرده بود.

۱۲ و چنین گذشت که آنها همهٔ مردم بر روی همهٔ آن سرزمین، کسانی که کشته نشده بودند را گرد هم آوردند بجز عاتر.

۱۳ و چنین گذشت که عاتر همهٔ کارهای آن مردم را می دید؛ و او دید که مردمی که با کوریانتومر بودند در لشکر کوریانتومر گرد هم آمدند؛ و مردمی که با شیز بودند در لشکر شیز گرد هم آمدند.

۱۴ از این رو، آنها برای مدت چهار سال مردم را گرد هم می آوردند، که آنها همهٔ کسانی که بر روی آن سرزمین بودند را بدست آوردند، و اینکه آنها همهٔ نیرویی را دریافت کنند که امکان پذیر بود آنها دریافت کنند.

۱۵ و چنین گذشت که هنگامی که آنها، هر کسی، با زنانشان و فرزندان در لشکری که آنها می خواستند، گرد هم آمدند — هم مردان، هم زنان و فرزندان با سلاح های جنگی مسلح شده، زره ها، و جوشن ها، و کلاه خودها داشته، و لباس جنگ بتن کرده — آنها هر کدام علیه دیگری پیش رفتند تا نبرد کنند؛ و آنها همهٔ آن روز جنگیدند، و چیره نشدند.

۱۶ و چنین گذشت که هنگامی که شب شد آنها خسته شدند، و به اردوگاههایشان بازگشتند؛ و پس از اینکه آنها به اردوگاههایشان بازگشتند آنها برای از دست دادن کشتگان مردمشان به شیون و عزاداری پرداختند؛ و چنان بزرگ بود گریه هایشان، شیون هایشان و عزاداری هایشان، که آنها هوا را بی اندازه می شکافتند.

۱۷ و چنین گذشت که فردایش آنها دوباره به نبرد رفتند، و بزرگ و هراس انگیز بود آن روز؛ با این وجود، آنها چیره نشدند، و هنگامی که شب آمد دوباره آنها با گریه هایشان، و شیون هایشان، و سوگواری هایشان، برای از دست دادن کشته های مردمشان، هوا را شکافتند.

And it came to pass that Coriantumr wrote again an epistle unto Shiz, desiring that he would not come again to battle, but that he would take the kingdom, and spare the lives of the people.

But behold, the Spirit of the Lord had ceased striving with them, and Satan had full power over the hearts of the people; for they were given up unto the hardness of their hearts, and the blindness of their minds that they might be destroyed; wherefore they went again to battle.

And it came to pass that they fought all that day, and when the night came they slept upon their swords.

And on the morrow they fought even until the night came.

And when the night came they were drunken with anger, even as a man who is drunken with wine; and they slept again upon their swords.

And on the morrow they fought again; and when the night came they had all fallen by the sword save it were fifty and two of the people of Coriantumr, and sixty and nine of the people of Shiz.

And it came to pass that they slept upon their swords that night, and on the morrow they fought again, and they contended in their might with their swords and with their shields, all that day.

And when the night came there were thirty and two of the people of Shiz, and twenty and seven of the people of Coriantumr.

And it came to pass that they ate and slept, and prepared for death on the morrow. And they were large and mighty men as to the strength of men.

And it came to pass that they fought for the space of three hours, and they fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when the men of Coriantumr had received sufficient strength that they could walk, they were about to flee for their lives; but behold, Shiz arose, and also his men, and he swore in his wrath that he would slay Coriantumr or he would perish by the sword.

۱۸ و چنین گذشت که کوریانتومر دوباره نامه ای به شیز نوشت، خواستار شده که او دوباره به نبرد نیاید، بلکه او پادشاهی را بگیرد، و جان مردم را امان دهد.

۱۹ ولی بنگرید، روح سرور از کوشش کردن با آنها باز ایستاده بود، و شیطان کمال قدرت را بردل های آن مردم داشت؛ زیرا آنها تسلیم سخت دلی هایشان و کوری ذهن هایشان شده بودند که آنها نابود شوند؛ از این رو آنها دوباره به نبرد رفتند.

۲۰ و چنین گذشت که آنها همه آن روز جنگیدند، و هنگامی که شب آمد آنها روی شمشیرهایشان خوابیدند.

۲۱ و فردایش آنها حتی تا زمانی که شب آمد جنگیدند.

۲۲ و هنگامی که شب آمد آنها همان گونه که مردی با شراب مست است، از خشم مست بودند؛ و آنها دوباره روی شمشیرهایشان خوابیدند.

۲۳ و فردایش آنها دوباره جنگیدند؛ و هنگامی که شب آمد آنها همه، بجز پنجاه و دو تن از مردم کوریانتومر، و شصت و نه تن از مردم شیز، با شمشیر فروافتاده بودند.

۲۴ و چنین گذشت که آنها آن شب روی شمشیرهایشان خوابیدند، و فردایش آنها دوباره جنگیدند، و آنها با توانشان با شمشیرهایشان و جوشن هایشان، همه آن روز، درگیر شدند.

۲۵ و هنگامی که شب آمد سی و دو تن از مردم شیز، و بیست و هفت تن از مردم کوریانتومر باقیمانده بودند.

۲۶ و چنین گذشت که آنها خوردند و خوابیدند، و برای مرگ در فردایش آماده شدند. و آنها نسبت به نیروی مردان، مردانی بزرگ و توانا بودند.

۲۷ و چنین گذشت که آنها برای مدت سه ساعت جنگیدند، و آنها با از دست دادن خونشان بیهوش شدند.

۲۸ و چنین گذشت که هنگامی که مردان کوریانتومر به اندازه کافی نیرو دریافت کردند که آنها بتوانند گام بردارند، آنها در آستانه گریختن برای جان هایشان شدند؛ ولی بنگرید، شیز، و همچنین مردانش، برخاستند، و او در غضبش قسم خورد که او کوریانتومر را بکشد یا او با شمشیر هلاک شود.

Wherefore, he did pursue them, and on the morrow he did overtake them; and they fought again with the sword. And it came to pass that when they had all fallen by the sword, save it were Coriantumr and Shiz, behold Shiz had fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when Coriantumr had leaned upon his sword, that he rested a little, he smote off the head of Shiz.

And it came to pass that after he had smitten off the head of Shiz, that Shiz raised up on his hands and fell; and after that he had struggled for breath, he died.

And it came to pass that Coriantumr fell to the earth, and became as if he had no life.

And the Lord spake unto Ether, and said unto him: Go forth. And he went forth, and beheld that the words of the Lord had all been fulfilled; and he finished his record; (and the hundredth part I have not written) and he hid them in a manner that the people of Limhi did find them.

Now the last words which are written by Ether are these: Whether the Lord will that I be translated, or that I suffer the will of the Lord in the flesh, it mattereth not, if it so be that I am saved in the kingdom of God. Amen.

۲۹ از این رو، او آنها را دنبال کرد، و فردایش او آنها را گرفت؛ و آنها دوباره با شمشیر جنگیدند. و چنین گذشت که هنگامی که آنها همه، بجز کوریانتومر و شیز، با شمشیر فرو افتادند، بنگرید شیز با از دست دادن خون بیهوش شد.

۳۰ و چنین گذشت که هنگامی که کوریانتومر بر شمشیرش تکیه داد، اینکه او اندکی بیاساید، او سر شیز را زد.

۳۱ و چنین گذشت که پس از اینکه او سر شیز را زد، اینکه شیز بر دستانش برخاست و افتاد؛ و پس از اینکه او نفس نفس زد، مُرد.

۳۲ و چنین گذشت که کوریانتومر بر زمین افتاد، و گویی که جانی ندارد.

۳۳ و سرور با عاترسخن گفت، و به او گفت: پیش برو. و او پیش رفت، و دید که سخنان سرور همه برآورده شده بودند؛ و او نگاشته اش را تمام کرد؛ (و یک صدم نوشته های عاترا هم من ننوشته ام) و او آنها را به شیوه ای پنهان کرد که مردم لیمحی آنها را یافتند.

۳۴ اینک آخرین سخنانی که بدست عاتر نوشته شده اند اینها هستند: خواه سرور بخواهد که من منتقل شوم، یا اینکه من خواست سرور را در جسم تحمل کنم، این مهم نیست، اگر چنان باشد که من در ملکوت خدا نجات یابم. آمین.

The Book of Moroni

کتاب مورونی

Moroni 1

مورونی ۱

Now I, Moroni, after having made an end of abridging the account of the people of Jared, I had supposed not to have written more, but I have not as yet perished; and I make not myself known to the Lamanites lest they should destroy me.

For behold, their wars are exceedingly fierce among themselves; and because of their hatred they put to death every Nephite that will not deny the Christ.

And I, Moroni, will not deny the Christ; wherefore, I wander whithersoever I can for the safety of mine own life.

Wherefore, I write a few more things, contrary to that which I had supposed; for I had supposed not to have written any more; but I write a few more things, that perhaps they may be of worth unto my brethren, the Lamanites, in some future day, according to the will of the Lord.

۱ اینک من، مورونی، پس از اینکه به خلاصه کردن سرگذشت مردم یارد پایان دادم، من گمان نمی کردم بیشتر بنویسم، ولی من هنوز هلاک نشده ام؛ و من خودم را به لامانیان آشکار نمی کنم مبادا آنها مرا نابود کنند.

۲ زیرا بنگرید، جنگ هایشان در میان خودشان بی اندازه شدید است؛ و به سبب بیزاری شان آنها هر نیفایی که مسیح را انکار نکند می کشند.

۳ و من، مورونی، مسیح را انکار نخواهم کرد؛ از این رو، من برای امنیت جان خودم به هر جایی که بتوانم سرگردان می شوم.

۴ از این رو، برخلاف آنچه که گمان کرده بودم، من چند چیز دیگر می نویسم؛ زیرا من گمان نمی کردم که دیگر بنویسم؛ ولی من چند چیز دیگر می نویسم، که شاید آنها برپایه خواست سرور، زمانی در آینده برای برادرانم، لامانیان، ارزشی داشته باشند.

Moroni 2

The words of Christ, which he spake unto his disciples, the twelve whom he had chosen, as he laid his hands upon them—

And he called them by name, saying: Ye shall call on the Father in my name, in mighty prayer; and after ye have done this ye shall have power that to him upon whom ye shall lay your hands, ye shall give the Holy Ghost; and in my name shall ye give it, for thus do mine apostles.

Now Christ spake these words unto them at the time of his first appearing; and the multitude heard it not, but the disciples heard it; and on as many as they laid their hands, fell the Holy Ghost.

مورونی ۲

۱ سخنان مسیح، که او به پیروانش گفت، آن دوازده تایی که او برگزیده بود، همچنان که او دست هایش را بر آنها گذاشت —

۲ و او آنها را با نام خوانده، گفتا: شما پدر را، در نیایشی توانمند، بنام من بخوانید؛ و پس از اینکه شما این را انجام دادید شما قدرت خواهید داشت تا بر او که شما دست هایتان را می گذارید، روح القدس را عطا کنید؛ و بنام من شما آن را عطا کنید، زیرا رسولان من بدین گونه انجام می دهند.

۳ اینک مسیح در نخستین زمان پدیدار شدنش این سخنان را به آنها گفت؛ و جمعیت آن را نشنید، ولی پیروانش آن را شنیدند؛ و بر همه کسانی که آنها دست هایشان را گذاشتند، روح القدس قرار گرفت.

Moroni 3

The manner which the disciples, who were called the elders of the church, ordained priests and teachers—

After they had prayed unto the Father in the name of Christ, they laid their hands upon them, and said:

In the name of Jesus Christ I ordain you to be a priest (or if he be a teacher, I ordain you to be a teacher) to preach repentance and remission of sins through Jesus Christ, by the endurance of faith on his name to the end. Amen.

And after this manner did they ordain priests and teachers, according to the gifts and callings of God unto men; and they ordained them by the power of the Holy Ghost, which was in them.

مورونی ۳

- ۱ شیوه ای که آن پیروان، کسانی که ارشدان کلیسا خوانده می شدند، کشیشان و آموزگاران را مقرر می کردند —
- ۲ پس از اینکه آنها به درگاه پدر بنام مسیح نیایش می کردند، آنها دست هایشان را بر آنان می گذاشتند، و می گفتند:
- ۳ بنام عیسی مسیح من تو را مقرر می کنم تا کشیش باشی (یا اگر او آموزگار می شد، من تو را مقرر می کنم تا آموزگار باشی) تا توبه و آمرزش از گناهان از راه عیسی مسیح را با پایداری در ایمان بنام او تا پایان موعظه کنی. آمین.
- ۴ و به این شیوه آنها، برپایه هدیه ها و فراخوانی های خدا بر آدمیان، کشیشان و آموزگاران را مقرر می کردند؛ و آنها با قدرت روح القدس، که در آنها بود، آنان را مقرر می کردند.

Moroni 4

The manner of their elders and priests administering the flesh and blood of Christ unto the church; and they administered it according to the commandments of Christ; wherefore we know the manner to be true; and the elder or priest did minister it—

And they did kneel down with the church, and pray to the Father in the name of Christ, saying:

O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it; that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him, and keep his commandments which he hath given them, that they may always have his Spirit to be with them. Amen.

مورونی ۴

۱ شیوه ای که ارشدان و کشیشان آنها، آیین گوشت و خون مسیح را برای کلیسا بجا می آوردند؛ و آنها آن را برپایه فرمان های مسیح بجا می آوردند؛ از این رو ما می دانیم آن شیوه درست است؛ و ارشد یا کشیش آن را برکت می داد —

۲ و آنها همراه کلیسا زانو می زدند، و بنام مسیح به درگاه پدر نیایش می کردند، می گفتند:

۳ ای خدا، پدر جاویدان، ما بنام پسر تو، عیسی مسیح، از تو می خواهیم، تا این نان را بر روان همه کسانی که از آن میل می کنند برکت و تقدیس دهی؛ که آنها به یاد بدن پسر تو آن را بخورند، و نزد تو گواهی دهند، ای خدا، پدر جاویدان، که آنها خواستارند نام پسر تو را بر خود بگیرند، و همواره او را به یاد آورند، و فرمان هایی که او به آنها داده است را نگاه دارند، که آنها همواره روحش را همراه خود داشته باشند. آمین.

Moroni 5

The manner of administering the wine—Behold, they took the cup, and said:

O God, the Eternal Father, we ask thee, in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this wine to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen.

مورونی ۵

۱ روش بجا آوردن آیین شراب — بنگرید، آنها جام را برمی داشتند، و می گفتند:

۲ ای خدا، پدر جاویدان، ما بنام پسر تو، عیسی مسیح، از تو می خواهیم، تا این شراب را بر روان همه کسانی که از آن می نوشند برکت و تقدیس دهی؛ که آنها این را به یاد خون پسر تو، که برای آنها ریخته شد، انجام دهند؛ که آنها نزد تو گواهی دهند، ای خدا، پدر جاویدان، که آنها همواره او را به یاد آورند، که آنها روحش را همراه خود داشته باشند. آمین.

Moroni 6

مورونی ۶

And now I speak concerning baptism. Behold, elders, priests, and teachers were baptized; and they were not baptized save they brought forth fruit meet that they were worthy of it.

Neither did they receive any unto baptism save they came forth with a broken heart and a contrite spirit, and witnessed unto the church that they truly repented of all their sins.

And none were received unto baptism save they took upon them the name of Christ, having a determination to serve him to the end.

And after they had been received unto baptism, and were wrought upon and cleansed by the power of the Holy Ghost, they were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way, to keep them continually watchful unto prayer, relying alone upon the merits of Christ, who was the author and the finisher of their faith.

And the church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls.

And they did meet together oft to partake of bread and wine, in remembrance of the Lord Jesus.

And they were strict to observe that there should be no iniquity among them; and whoso was found to commit iniquity, and three witnesses of the church did condemn them before the elders, and if they repented not, and confessed not, their names were blotted out, and they were not numbered among the people of Christ.

But as oft as they repented and sought forgiveness, with real intent, they were forgiven.

And their meetings were conducted by the church after the manner of the workings of the Spirit, and by the power of the Holy Ghost; for as the power of the Holy Ghost led them whether to preach, or to exhort, or to pray, or to supplicate, or to sing, even so it was done.

۱ و اینک من دربارهٔ تعمید سخن می گویم. بنگرید، ارشدان، کشیشان، و آموزگاران تعمید یافتند؛ و آنها تعمید نمی یافتند مگر اینکه آنها میوه ای شایسته می آوردند که آنها شایستگی آن را داشتند.

۲ آنها هیچ کسی را برای تعمید یافتن نمی پذیرفتند مگر اینکه آنها با دلی شکسته و روانی پشیمان پیش می آمدند، و نزد کلیسا گواهی می دادند که آنها براستی از همه گناهانشان توبه کرده اند.

۳ و هیچ کسی برای تعمید پذیرفته نمی شد مگر اینکه آنها نام مسیح را بر خود می گذاشتند، مصمم بوده تا او را تا پایان خدمت کنند.

۴ و پس از اینکه آنها برای تعمید یافتن پذیرفته می شدند، و بر آنها انجام می شد و با قدرت روح القدس پاکیزه می شدند، آنها در میان مردم کلیسا شمرده می شدند؛ و نام آنها نوشته می شد، که آنها با سخن نیک خدا به یاد آورده شوند و پرورش یابند، تا آنها را در راه راست نگه دارند، تا آنها پیوسته در نیایش هایشان مراقب باشند، تنها بر شایستگی های مسیح، کسی که نویسنده و تمام کنندهٔ ایمان آنها بود تکیه کنند.

۵ و اعضای کلیسا اغلب با همدیگر دیدار می کردند، تا روزه بگیرند و نیایش کنند، و با یکدیگر دربارهٔ بهروزی روان شان سخن گویند.

۶ و آنها با همدیگر اغلب دیدار می کردند تا در به یاد آوردن سرور عیسی، از نان و شراب میل کنند.

۷ و آنها با هوشیاری کوشش می کردند که هیچ نابکاری ای در میان آنها نباشد؛ و اگر کسی در کار نادرست دیده می شد، و سه شاهد از کلیسا آنها را در برابر ارشدان محکوم می کردند، و اگر آنها توبه نمی کردند و اعتراف نمی کردند، نام آنها محو می شد و آنها در میان مردم مسیح شمرده نمی شدند.

۸ ولی هر چند بار که آنها توبه می کردند و با نیت راستین جویای بخشش بودند، آنها بخشیده می شدند.

۹ و جلسات آنها بدست کلیسا برپایهٔ کارهای روح مقدس، و قدرت روح القدس اداره می شد؛ زیرا آن گونه که قدرت روح القدس آنها را خواه به موعظه یا به نصیحت، به نیایش یا به دعا، یا به خواندن هدایت می کرد، به همان گونه انجام می شد.

Moroni 7

And now I, Moroni, write a few of the words of my father Mormon, which he spake concerning faith, hope, and charity; for after this manner did he speak unto the people, as he taught them in the synagogue which they had built for the place of worship.

And now I, Mormon, speak unto you, my beloved brethren; and it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, and his holy will, because of the gift of his calling unto me, that I am permitted to speak unto you at this time.

Wherefore, I would speak unto you that are of the church, that are the peaceable followers of Christ, and that have obtained a sufficient hope by which ye can enter into the rest of the Lord, from this time henceforth until ye shall rest with him in heaven.

And now my brethren, I judge these things of you because of your peaceable walk with the children of men.

For I remember the word of God which saith by their works ye shall know them; for if their works be good, then they are good also.

For behold, God hath said a man being evil cannot do that which is good; for if he offereth a gift, or prayeth unto God, except he shall do it with real intent it profiteth him nothing.

For behold, it is not counted unto him for righteousness.

For behold, if a man being evil giveth a gift, he doeth it grudgingly; wherefore it is counted unto him the same as if he had retained the gift; wherefore he is counted evil before God.

And likewise also is it counted evil unto a man, if he shall pray and not with real intent of heart; yea, and it profiteth him nothing, for God receiveth none such.

Wherefore, a man being evil cannot do that which is good; neither will he give a good gift.

مورونی ۷

۱ و اینک من، مورونی، کمی از سخنان پدرم مورمون را می نویسم، که او درباره ایمان، امید، و محبت گفت؛ زیرا به این شیوه او با مردم سخن گفت، در حالیکه در کنیسه ای که آنها برای جایی برای پرستش ساخته بودند به آنها آموزش می داد.

۲ و اینک من، مورمون، با شما، برادران محبوبم، سخن می گویم؛ و با فیض خدای پدر، و سرورمان عیسی مسیح، و خواست مقدّسش، به سبب هدیه فراخوانی اش که بر من است اجازه یافته ام تا در این زمان با شما سخن گویم.

۳ از این رو، من می خواهم با شما که از کلیسا هستید سخن گویم، که پیروان آرامش جوی مسیح هستید، و اینکه امیدی کافی بدست آورده اید که با آن شما می توانید به آسایش سرور وارد شوید، از این زمان به بعد تا زمانی که شما با او در بهشت بیاسایید.

۴ و اینک برادرانم، من به سبب رفتار آرامش جوی شما با فرزندان آدمی این امور شما را داوری می کنم.

۵ زیرا من سخن خدا را به یاد می آورم که می گوید، با کارهایشان شما آنها را خواهید شناخت؛ زیرا اگر کارهایشان نیک باشد، آنگاه آنها نیز نیک هستند.

۶ زیرا بنگرید، خدا گفته است آدمی که پلید باشد نمی تواند آنچه که نیک است را انجام دهد؛ زیرا اگر او هدیه ای یا نیایشی به درگاه خدا پیشکش کند برای او هیچ سودی ندارد مگر اینکه او آن را با نیت راستین انجام دهد.

۷ زیرا بنگرید، این برای او پرهیزکاری شمرده نمی شود.

۸ زیرا بنگرید، اگر یک انسان پلید بوده هدیه ای بدهد، او این را با بی میلی انجام می دهد؛ از این رو آن برای او همان گونه شمرده می شود که گویی او هدیه را نگه داشته است؛ از این رو او در برابر خدا پلید شمرده می شود.

۹ و همین گونه نیز برای یک انسان پلیدی شمرده می شود، اگر او نیایش کند و نه با نیت راستین دل؛ آری، و این برای او هیچ سودی ندارد، زیرا خدا هیچ چنین نیایشی را نمی پذیرد.

۱۰ از این رو، انسانی که پلید باشد نه می تواند آنچه که نیک است را انجام دهد؛ نه او هدیه نیکی خواهد داد.

For behold, a bitter fountain cannot bring forth good water; neither can a good fountain bring forth bitter water; wherefore, a man being a servant of the devil cannot follow Christ; and if he follow Christ he cannot be a servant of the devil.

Wherefore, all things which are good cometh of God; and that which is evil cometh of the devil; for the devil is an enemy unto God, and fighteth against him continually, and inviteth and enticeth to sin, and to do that which is evil continually.

But behold, that which is of God inviteth and enticeth to do good continually; wherefore, every thing which inviteth and enticeth to do good, and to love God, and to serve him, is inspired of God.

Wherefore, take heed, my beloved brethren, that ye do not judge that which is evil to be of God, or that which is good and of God to be of the devil.

For behold, my brethren, it is given unto you to judge, that ye may know good from evil; and the way to judge is as plain, that ye may know with a perfect knowledge, as the daylight is from the dark night.

For behold, the Spirit of Christ is given to every man, that he may know good from evil; wherefore, I show unto you the way to judge; for every thing which inviteth to do good, and to persuade to believe in Christ, is sent forth by the power and gift of Christ; wherefore ye may know with a perfect knowledge it is of God.

But whatsoever thing persuadeth men to do evil, and believe not in Christ, and deny him, and serve not God, then ye may know with a perfect knowledge it is of the devil; for after this manner doth the devil work, for he persuadeth no man to do good, no, not one; neither do his angels; neither do they who subject themselves unto him.

And now, my brethren, seeing that ye know the light by which ye may judge, which light is the light of Christ, see that ye do not judge wrongfully; for with that same judgment which ye judge ye shall also be judged.

۱۱ زیرا بنگرید، نه یک سرچشمه تلخ می تواند آب نیک پیش آورد؛ نه یک سرچشمه نیک می تواند آب تلخ پیش آورد؛ از این رو، انسانی که خدمتگزار اهریمن باشد نمی تواند از مسیح پیروی کند؛ و اگر او از مسیح پیروی کند او نمی تواند خدمتگزار اهریمن باشد.

۱۲ از این رو، همه چیزهایی که نیک هستند از سوی خدا می آیند؛ و آنچه که پلید است از اهریمن می آید؛ زیرا اهریمن دشمن خدا است، و پیوسته علیه او می جنگد، و به گناه و به انجام آنچه که پلید است پیوسته دعوت می کند و برمی انگیزد.

۱۳ ولی بنگرید، آنچه که از خدا است پیوسته به کار نیک دعوت می کند و برمی انگیزد؛ از این رو، هر چیزی که به کار نیک و به دوست داشتن خدا و به خدمت کردن به او دعوت می کند و برمی انگیزد، از سوی خدا الهام می گیرد.

۱۴ از این رو، توجه کنید، برادران محبوبم، که شما آنچه را که پلید است نگویند از خدا است، یا آنچه که نیک است و از خداست نگویند از اهریمن است.

۱۵ زیرا بنگرید، برادرانم، این به شما داده شده است تا داوری کنید، که شما نیکی را از پلیدی بازشناسید؛ و راه داوری کردن به همان سادگی است که روشنی روز از تاریکی شب است، که شما با آگاهی کامل بدانید.

۱۶ زیرا بنگرید، روح مسیح به هر آدمی داده شده است، که او نیکی را از پلیدی بازشناسد؛ از این رو، من به شما راه داوری کردن را نشان می دهم؛ زیرا هر چیزی که به کار نیک دعوت کند، و به ایمان آوردن به مسیح ترغیب کند، با قدرت و هدیه مسیح فرستاده شده است؛ از این رو شما با آگاهی کامل بدانید که آن از سوی خدا است.

۱۷ ولی هر چیزی که آدمیان را به کار پلید و ایمان نیاوردن به مسیح و انکار کردن او و خدمت نکردن به خدا ترغیب کند، آنگاه شما با آگاهی کامل بدانید آن از سوی اهریمن است؛ زیرا به این شیوه اهریمن کار می کند، زیرا او هیچ انسانی را به کار نیک ترغیب نمی کند، نه، نه حتی یک نفر؛ نه فرشتگانش؛ نه آنهایی که خودشان را مطیع او می کنند.

۱۸ و اینک، برادرانم، شما نوری که با آن داوری می کنید، نوری که نور مسیح است، را دیده، ببینید که شما به اشتباه داوری نکنید؛ زیرا با همان داوری که شما داوری می کنید شما نیز داوری خواهید شد.

Wherefore, I beseech of you, brethren, that ye should search diligently in the light of Christ that ye may know good from evil; and if ye will lay hold upon every good thing, and condemn it not, ye certainly will be a child of Christ.

And now, my brethren, how is it possible that ye can lay hold upon every good thing?

And now I come to that faith, of which I said I would speak; and I will tell you the way whereby ye may lay hold on every good thing.

For behold, God knowing all things, being from everlasting to everlasting, behold, he sent angels to minister unto the children of men, to make manifest concerning the coming of Christ; and in Christ there should come every good thing.

And God also declared unto prophets, by his own mouth, that Christ should come.

And behold, there were divers ways that he did manifest things unto the children of men, which were good; and all things which are good cometh of Christ; otherwise men were fallen, and there could no good thing come unto them.

Wherefore, by the ministering of angels, and by every word which proceeded forth out of the mouth of God, men began to exercise faith in Christ; and thus by faith, they did lay hold upon every good thing; and thus it was until the coming of Christ.

And after that he came men also were saved by faith in his name; and by faith, they become the sons of God. And as surely as Christ liveth he spake these words unto our fathers, saying: Whatsoever thing ye shall ask the Father in my name, which is good, in faith believing that ye shall receive, behold, it shall be done unto you.

Wherefore, my beloved brethren, have miracles ceased because Christ hath ascended into heaven, and hath sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy which he hath upon the children of men?

۱۹ از این رو، من از شما خواهش می کنم، برادران، که شما با کوشایی در نور مسیح جستجو کنید که نیکی را از پلیدی بازشناسید؛ و اگر شما هر چیز نیکی را دربر بگیرید، و آن را محکوم نکنید، همانا شما یک فرزند مسیح خواهید بود.

۲۰ و اینک، برادرانم، چگونه امکان پذیر است که شما بتوانید هر چیز نیکی را دربر بگیرید؟

۲۱ و اینک من می رسم به آن ایمانی که گفتم از آن سخن خواهم گفت؛ و من برای شما راهی را که با آن شما هر چیز نیکی را دربر بگیرید خواهم گفت.

۲۲ زیرا بنگرید، خدا همه چیزها را دانسته، از ابد تا ابد بوده، بنگرید، او فرشتگانی فرستاد تا به فرزندان آدمی خدمت کنند، تا آمدن مسیح را آشکار کنند؛ و در مسیح هر چیز نیکی خواهد آمد.

۲۳ و خدا نیز با دهان خودش، بر پیامبران اعلام کرد که مسیح خواهد آمد.

۲۴ و بنگرید، از راه های گوناگونی او چیزهایی که نیک بودند را بر فرزندان آدمی آشکار کرد؛ و همه چیزهایی که نیک هستند از سوی مسیح می آیند؛ و گرنه آدمیان فروافتاده بودند، و هیچ چیز نیکی نمی توانست بر آنها بیاید.

۲۵ از این رو، با خدمت فرشتگان، و با هر سخنی که از دهان خدا صادر می شد، آدمیان شروع به ایمان آوردن به مسیح نمودند؛ و بدین گونه با ایمان، آنها هر چیز نیکی را دربر گرفتند؛ و تا آمدن مسیح بدین گونه بود.

۲۶ و پس از اینکه او آمد آدمیان نیز با ایمان بنام او نجات یافتند؛ و با ایمان، آنها فرزندان خدا می شوند. و به هستی مسیح سوگند او این سخنان را به پدرانمان گفت، گفتا: هر چیزی که شما بنام من از خدا بخواهید که نیک باشد، ایمان داشته باشید که شما دریافت خواهید کرد، بنگرید، آن برای شما انجام خواهد شد.

۲۷ از این رو، برادران محبوبم، آیا چون مسیح بالا به آسمان رفته است، و در دست راست خدا نشسته است تا از پدر حق رحمت خود را که او بر فرزندان آدمی دارد ادعا کند، معجزه ها بازایستاده اند؟

For he hath answered the ends of the law, and he claimeth all those who have faith in him; and they who have faith in him will cleave unto every good thing; wherefore he advocateth the cause of the children of men; and he dwelleth eternally in the heavens.

And because he hath done this, my beloved brethren, have miracles ceased? Behold I say unto you, Nay; neither have angels ceased to minister unto the children of men.

For behold, they are subject unto him, to minister according to the word of his command, showing themselves unto them of strong faith and a firm mind in every form of godliness.

And the office of their ministry is to call men unto repentance, and to fulfil and to do the work of the covenants of the Father, which he hath made unto the children of men, to prepare the way among the children of men, by declaring the word of Christ unto the chosen vessels of the Lord, that they may bear testimony of him.

And by so doing, the Lord God prepareth the way that the residue of men may have faith in Christ, that the Holy Ghost may have place in their hearts, according to the power thereof; and after this manner bringeth to pass the Father, the covenants which he hath made unto the children of men.

And Christ hath said: If ye will have faith in me ye shall have power to do whatsoever thing is expedient in me.

And he hath said: Repent all ye ends of the earth, and come unto me, and be baptized in my name, and have faith in me, that ye may be saved.

And now, my beloved brethren, if this be the case that these things are true which I have spoken unto you, and God will show unto you, with power and great glory at the last day, that they are true, and if they are true has the day of miracles ceased?

Or have angels ceased to appear unto the children of men? Or has he withheld the power of the Holy Ghost from them? Or will he, so long as time shall last, or the earth shall stand, or there shall be one man upon the face thereof to be saved?

۲۸ زیرا او خواسته های قانون را پاسخ داده است، و او همه آن کسانی که به او ایمان دارند را ادعا می کند؛ و آنهایی که به او ایمان دارند به هر چیز نیکی خواهند چسبید؛ از این رو او از آرمان فرزندان آدمی پشتیبانی می کند؛ و او تا ابد در بهشت ساکن است.

۲۹ و چون او این را انجام داده است، برادران محبوبم، آیا معجزه ها بازایستاده اند؟ بنگرید من به شما می گویم، نه، نه حتی فرشتگان از خدمت کردن به فرزندان آدمی بازایستاده اند.

۳۰ زیرا بنگرید، آنها مطیع او هستند، تا برپایه سخن فرمانش خدمت کنند، خودشان را به آنهایی که ایمانی قوی و ذهنی استوار در هر شیوه پارسایی دارند نشان دهند.

۳۱ و وظیفه خدمت آنها فرا خواندن آدمیان به توبه است، و به برآورده کردن و انجام کار پیمان های پدر، که او با فرزندان آدمی بسته است، تا با اعلام سخن مسیح به ظروف برگزیده سرور، راهی را در میان فرزندان آدمی آماده کنند که آنها از او گواهی دهند.

۳۲ و با چنین کاری، سرور خدا راهی را آماده می کند که باقیمانده آدمیان به مسیح ایمان آورند، که روح القدس، برپایه قدرت آن، جایی در دل هایشان داشته باشد؛ و به این شیوه پدر، پیمان هایی که او با فرزندان آدمی بسته است را پیش می آورد.

۳۳ و مسیح گفته است: اگر شما به من ایمان آورید شما قدرت خواهید داشت تا هر چیزی را که در نظر من شایسته است انجام دهید.

۳۴ و او گفته است: توبه کنید همه شما کرانه های زمین، و بسوی من آید و بنام من تعمید یابید، و به من ایمان آورید که شما نجات یابید.

۳۵ و اینک، برادران محبوبم، اگر چنین باشد که این چیزهایی که من به شما گفته ام راست باشند، و خدا به شما، با قدرت و شکوه بزرگی در روز آخر نشان خواهد داد که آنها راست هستند، و اگر آنها راست هستند آیا روزگار معجزه ها بازایستاده است؟

۳۶ یا آیا فرشتگان از پدیدار شدن بر فرزندان آدمی بازایستاده اند؟ یا آیا او قدرت روح القدس را از آنها دور نگه داشته است؟ یا تا هنگامی که زمان ادامه دارد یا زمین پابرجاست، یا یک انسان روی آن هست تا نجات یابد، آیا او چنین خواهد کرد؟

Behold I say unto you, Nay; for it is by faith that miracles are wrought; and it is by faith that angels appear and minister unto men; wherefore, if these things have ceased wo be unto the children of men, for it is because of unbelief, and all is vain.

For no man can be saved, according to the words of Christ, save they shall have faith in his name; wherefore, if these things have ceased, then has faith ceased also; and awful is the state of man, for they are as though there had been no redemption made.

But behold, my beloved brethren, I judge better things of you, for I judge that ye have faith in Christ because of your meekness; for if ye have not faith in him then ye are not fit to be numbered among the people of his church.

And again, my beloved brethren, I would speak unto you concerning hope. How is it that ye can attain unto faith, save ye shall have hope?

And what is it that ye shall hope for? Behold I say unto you that ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal, and this because of your faith in him according to the promise.

Wherefore, if a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.

And again, behold I say unto you that he cannot have faith and hope, save he shall be meek, and lowly of heart.

If so, his faith and hope is vain, for none is acceptable before God, save the meek and lowly in heart; and if a man be meek and lowly in heart, and confesses by the power of the Holy Ghost that Jesus is the Christ, he must needs have charity; for if he have not charity he is nothing; wherefore he must needs have charity.

And charity suffereth long, and is kind, and envieth not, and is not puffed up, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, and rejoiceth not in iniquity but rejoiceth in the truth, beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.

۳۷ بنگرید من به شما می گویم، نه؛ زیرا با ایمان است که معجزه ها انجام می شوند؛ و با ایمان است که فرشتگان پدیدار می شوند و به آدمیان خدمت می کنند؛ از این رو، اگر این چیزها بازایستاده اند وای بر فرزندان آدمی، زیرا این به سبب بی ایمانی است و همه اش بیهوده است.

۳۸ زیرا هیچ آدمی نمی تواند، برپایه سخنان مسیح، نجات یابد، مگر اینکه آنها بنام او ایمان داشته باشند؛ از این رو، اگر این چیزها بازایستاده اند، آنگاه ایمان نیز بازایستاده است؛ و وحشتناک است وضعیت آدمی زیرا برای آنها گویی هیچ بازخرید شدنی در کار نبوده است.

۳۹ ولی بنگرید، برادران محبوبم، من چیزهای بهتری از شما را داوری می کنم، زیرا من داوری می کنم که شما به سبب فروتنی خود به مسیح ایمان دارید؛ زیرا اگر شما به او ایمان نداشته باشید آنگاه شایسته نیستید تا در میان مردم کلیسای او به شمار آید.

۴۰ و دوباره، برادران محبوبم، من می خواهم درباره امید با شما سخن بگویم. چگونه است که شما بتوانید به ایمان دست یابید جز اینکه امید داشته باشید؟

۴۱ و چه چیزی است که شما به آن امید خواهید داشت؟ بنگرید من به شما می گویم که شما از راه کفاره مسیح و قدرت رستخیزش امید خواهید داشت تا به زندگی جاویدان برخیزید، و این به سبب ایمانتان به او برپایه آن وعده است.

۴۲ از این رو، اگر انسانی ایمان داشته باشد او ناگزیر باید امید داشته باشد؛ زیرا بدون ایمان هیچ امیدی نمی تواند باشد.

۴۳ و دوباره، بنگرید من به شما می گویم که او نمی تواند ایمان و امید داشته باشد، مگر اینکه او فروتن و افتاده دل باشد.

۴۴ اگر چنین باشد، ایمان و امید او بیهوده است، زیرا هیچ کسی در برابر خدا پذیرفته نمی شود، مگر فروتن ها و افتاده دلان؛ و اگر انسانی فروتن و افتاده دل باشد، و با قدرت روح القدس اعتراف کند که عیسی مسیح است، او ناگزیر باید محبت داشته باشد؛ زیرا اگر او محبت نداشته باشد او هیچ است؛ از این رو او ناگزیر باید محبت داشته باشد.

۴۵ و محبت شکبیا است، و مهربان است، و حسادت نمی کند، و خودبزرگ بین نیست، به دنبال سود خودش نیست، به آسانی برانگیخته نمی شود، به پلیدی نمی اندیشد، و در ناپکاری شادمانی نمی کند بلکه در راستی شادمانی می کند، همه چیزها را تحمل می کند، به همه چیزها ایمان دارد، به همه چیزها امیدوار است، همه چیزها را تحمل می کند.

Wherefore, my beloved brethren, if ye have not charity, ye are nothing, for charity never faileth. Wherefore, cleave unto charity, which is the greatest of all, for all things must fail—

But charity is the pure love of Christ, and it endureth forever; and whoso is found possessed of it at the last day, it shall be well with him.

Wherefore, my beloved brethren, pray unto the Father with all the energy of heart, that ye may be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; that ye may become the sons of God; that when he shall appear we shall be like him, for we shall see him as he is; that we may have this hope; that we may be purified even as he is pure. Amen.

۴۶ از این رو، برادران محبوبم، اگر شما محبت نداشته باشید، شما هیچ هستید، زیرا محبت هرگز از میان نمی رود. از این رو، به محبت بچسبید، که بزرگ ترین همه است، زیرا همه چیزها از میان خواهند رفت —

۴۷ ولی محبت، مهر خالص مسیح است، و برای همیشه پایدار است؛ و هر کسی که در روز آخر از آن برخوردار باشد، آن برایش خوب خواهد بود.

۴۸ از این رو، برادران محبوبم، به درگاه پدر با همه نیروی دل نیایش کنید، که شما آکنده از این مهر شوید، که او بر همه کسانی که پیروان راستین پسرش عیسی مسیح هستند عطا کرده است؛ که شما فرزندان خدا شوید؛ که هنگامی که او پدیدار خواهد شد ما مانند او باشیم، زیرا ما او را همان گونه که هست خواهیم دید؛ اینکه ما این امید را داشته باشیم؛ اینکه ما همانگونه که او پاک است پاک شویم. آمین.

Moroni 8

An epistle of my father Mormon, written to me, Moroni; and it was written unto me soon after my calling to the ministry. And on this wise did he write unto me, saying:

My beloved son, Moroni, I rejoice exceedingly that your Lord Jesus Christ hath been mindful of you, and hath called you to his ministry, and to his holy work.

I am mindful of you always in my prayers, continually praying unto God the Father in the name of his Holy Child, Jesus, that he, through his infinite goodness and grace, will keep you through the endurance of faith on his name to the end.

And now, my son, I speak unto you concerning that which grieveth me exceedingly; for it grieveth me that there should disputations rise among you.

For, if I have learned the truth, there have been disputations among you concerning the baptism of your little children.

And now, my son, I desire that ye should labor diligently, that this gross error should be removed from among you; for, for this intent I have written this epistle.

For immediately after I had learned these things of you I inquired of the Lord concerning the matter. And the word of the Lord came to me by the power of the Holy Ghost, saying:

Listen to the words of Christ, your Redeemer, your Lord and your God. Behold, I came into the world not to call the righteous but sinners to repentance; the whole need no physician, but they that are sick; wherefore, little children are whole, for they are not capable of committing sin; wherefore the curse of Adam is taken from them in me, that it hath no power over them; and the law of circumcision is done away in me.

And after this manner did the Holy Ghost manifest the word of God unto me; wherefore, my beloved son, I know that it is solemn mockery before God, that ye should baptize little children.

مورونی ۸

۱ نامه ای از پدرم مورمون، نوشته شده به من، مورونی؛ و درست پس از اینکه من به خدمت فرا خوانده شدم آن به من نوشته شد. و به این شیوه او به من نوشت، گفتا:

۲ پسر محبوبم، مورونی، من بی اندازه شادمانی می کنم که سرور عیسی مسیح به یاد تو بوده است، و تو را به خدمتش، و به کار مقدّسش فرا خوانده است.

۳ من همواره در نیایش هایم به یاد تو هستم، بیوسته به درگاه خدای پدر بنام فرزند مقدّسش، عیسی، نیایش کرده که او، از راه نیکی و فیض بی نهایتش، تو را با پایداری در ایمان بنام او تا پایان حفظ کند.

۴ و اینک، پسر، من درباره این چیزی که مرا بی اندازه غمگین می کند با تو سخن می گویم؛ زیرا این که در میان شما جر و بحث هایی بپا شود مرا غمگین می کند.

۵ زیرا، اگر من درست فهمیده باشم، درباره تعمید دادن بچه های کوچکتان جر و بحث هایی بوده است.

۶ و اینک، پسر، من خواستار هستم که تو با کوشایی زحمت بکشی، که این اشتباه بزرگ از میان شما برداشته شود؛ زیرا با این نیت من این نامه را نوشته ام.

۷ زیرا همین که من این چیزها را از تو فهمیدم من درباره این موضوع از سرور جويا شدم. و سخن سرور با قدرت روح القدس بر من آمد، گفتا:

۸ به سخنان مسیح، بازخردارت، سرورت و خدایت، گوش ده. بنگر، من به این جهان آمدم تا گناهکاران را به توبه فراخوانم، نه پرهیزکاران را؛ آنهایی که بیمارند به پزشک نیاز دارند، نه تندرستان؛ از این رو، بچه های کوچک پاک هستند، زیرا آنها قادر به گناه کردن نیستند؛ از این رو در من، نفرین آدم از آنها برداشته شده است، که هیچ قدرتی بر آنها ندارد؛ و در من قانون ختنه پایان یافته است.

۹ و به این شیوه روح القدس سخن خدا را بر من پدیدار کرد؛ از این رو، پسر محبوبم، من می دانم اینکه شما بچه های کوچک را تعمید دهید، در برابر خدا مسخره کردن جدی است.

Behold I say unto you that this thing shall ye teach—repentance and baptism unto those who are accountable and capable of committing sin; yea, teach parents that they must repent and be baptized, and humble themselves as their little children, and they shall all be saved with their little children.

And their little children need no repentance, neither baptism. Behold, baptism is unto repentance to the fulfilling the commandments unto the remission of sins.

But little children are alive in Christ, even from the foundation of the world; if not so, God is a partial God, and also a changeable God, and a respecter to persons; for how many little children have died without baptism!

Wherefore, if little children could not be saved without baptism, these must have gone to an endless hell.

Behold I say unto you, that he that supposeth that little children need baptism is in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; for he hath neither faith, hope, nor charity; wherefore, should he be cut off while in the thought, he must go down to hell.

For awful is the wickedness to suppose that God saveth one child because of baptism, and the other must perish because he hath no baptism.

Wo be unto them that shall pervert the ways of the Lord after this manner, for they shall perish except they repent. Behold, I speak with boldness, having authority from God; and I fear not what man can do; for perfect love casteth out all fear.

And I am filled with charity, which is everlasting love; wherefore, all children are alike unto me; wherefore, I love little children with a perfect love; and they are all alike and partakers of salvation.

For I know that God is not a partial God, neither a changeable being; but he is unchangeable from all eternity to all eternity.

Little children cannot repent; wherefore, it is awful wickedness to deny the pure mercies of God unto them, for they are all alive in him because of his mercy.

۱۰ بنگر من به تو می گویم که این را آموزش دهی — توبه و تعمید به کسانی که پاسخگو و قادر به گناه کردن هستند؛ آری، به پدران و مادران آموزش دهید که آنها باید توبه کنند و تعمید یابند، و خودشان را همچون بچه های کوچکشان فروتن کنند، و آنها همه با بچه های کوچکشان نجات خواهند یافت.

۱۱ و بچه های کوچکشان نه به توبه نیاز دارند، نه به تعمید. بنگر تعمید بر توبه است تا فرمان های آمرزش از گناهان را برآورده سازد.

۱۲ ولی بچه های کوچک در مسیح زنده هستند، حتی از بنیاد این جهان؛ اگر چنین نباشد، خدا خدایی جانبدار، و همچنین خدایی تغییر پذیر است، و بین اشخاص فرق می گذارد؛ زیرا چه بسیاری بچه هایی که بدون تعمید مرده اند!

۱۳ از این رو، اگر بچه های کوچک نمی توانستند بدون تعمید نجات یابند، اینها باید به دوزخ بدون پایان رفته باشند.

۱۴ بنگر من به تو می گویم، که او که می پندارد که بچه های کوچک به تعمید نیاز دارند در زردآب تلخ و در بندهای نابکاری است؛ زیرا او نه ایمان و امید دارد نه محبت؛ از این رو، اگر او در حالیکه در این اندیشه است بریده شود، او حتماً به دوزخ خواهد رفت.

۱۵ زیرا وحشتناک است این نابکاری تا گمان کند که خدا یک بچه را به سبب تعمید نجات می دهد، و دیگری باید هلاک شود چون او تعمید نیافته است.

۱۶ وای بر آنهایی که به این شیوه راه های سرور را منحرف کنند، زیرا آنها جز اینکه توبه کنند هلاک خواهند شد، بنگر، من از سوی خدا اختیار داشته، با دلیری سخن می گویم؛ و من از آنچه که آدمی می تواند انجام دهد نمی ترسم؛ زیرا مهر کامل همه ترس را بیرون می اندازد.

۱۷ و من آکنده از محبت، که مهر ابدی است، هستم؛ از این رو، همه بچه ها در نزد من یکسان هستند؛ از این رو، من به بچه های کوچک با مهری کامل مهر می ورزم؛ و آنها همه یکسان و بهره مندان رستگاری هستند.

۱۸ زیرا من می دانم که خدا نه خدایی جانبدار است، نه یک هستی تغییر پذیر؛ بلکه او از ازل تا ابد تغییر ناپذیر است.

۱۹ بچه های کوچک نمی توانند توبه کنند؛ از این رو، رحمت های پاک خدا بر آنها را انکار کردن، نابکاری و وحشتناکی است، زیرا آنها همه به سبب رحمت او در او زنده هستند.

And he that saith that little children need baptism denieth the mercies of Christ, and setteth at naught the atonement of him and the power of his redemption.

Wo unto such, for they are in danger of death, hell, and an endless torment. I speak it boldly; God hath commanded me. Listen unto them and give heed, or they stand against you at the judgment-seat of Christ.

For behold that all little children are alive in Christ, and also all they that are without the law. For the power of redemption cometh on all them that have no law; wherefore, he that is not condemned, or he that is under no condemnation, cannot repent; and unto such baptism availeth nothing—

But it is mockery before God, denying the mercies of Christ, and the power of his Holy Spirit, and putting trust in dead works.

Behold, my son, this thing ought not to be; for repentance is unto them that are under condemnation and under the curse of a broken law.

And the first fruits of repentance is baptism; and baptism cometh by faith unto the fulfilling the commandments; and the fulfilling the commandments bringeth remission of sins;

And the remission of sins bringeth meekness, and lowliness of heart; and because of meekness and lowliness of heart cometh the visitation of the Holy Ghost, which Comforter filleth with hope and perfect love, which love endureth by diligence unto prayer, until the end shall come, when all the saints shall dwell with God.

Behold, my son, I will write unto you again if I go not out soon against the Lamanites. Behold, the pride of this nation, or the people of the Nephites, hath proven their destruction except they should repent.

Pray for them, my son, that repentance may come unto them. But behold, I fear lest the Spirit hath ceased striving with them; and in this part of the land they are also seeking to put down all power and authority which cometh from God; and they are denying the Holy Ghost.

۲۰ و او که می گوید که بچه های کوچک به تعمید نیاز دارند رحمت های مسیح را انکار می کند، و کفاره او و قدرت بازخریدی او را هیچ می انگارد.

۲۱ وای بر چنین کسانی، زیرا آنها در خطر مرگ، دوزخ، و یک عذاب بی پایان هستند. من دلیرانه سخن می گویم؛ خدا به من فرمان داده است. به آنها گوش دهید و توجه کنید، وگرنه آنها در کرسی داوری مسیح علیه شما می ایستند.

۲۲ زیرا بنگرید که همه بچه های کوچک، و نیز همه آنهايي که بدون قانون هستند، در مسیح زنده هستند. زیرا قدرت بازخرید شدن بر همه آنهايي که هیچ قانونی ندارند می آید؛ از این رو، او که محکوم نیست، یا او که زیر هیچ گونه محکومیتی نیست، نمی تواند توبه کند؛ و بر چنین کسانی تعمید سودی ندارد —

۲۳ بلکه در برابر خدا، انکار کردن رحمت های مسیح و قدرت روح مقدس، و به کارهای مرده توکل کردن مسخره کردن است.

۲۴ بنگر، پسر، این چیز نمی بایستی انجام شود؛ زیرا توبه بر آنهايي است که زیر محکومیت و زیر نفرین یک قانون شکسته هستند.

۲۵ و نخستین میوه توبه تعمید است؛ و تعمید از راه ایمان به برآورده کردن فرمان ها می آید؛ و برآورده کردن فرمان ها آمرزش از گناهان را می آورد؛

۲۶ و آمرزش از گناهان، فروتنی و افتاده دلی را می آورد؛ و به سبب فروتنی و افتاده دلی، دیدار با روح القدس می آید، تسلی دهنده ای که با امید و مهر کامل پر می کند، مهري که با کوشایی در نیایش تا زمانی که پایان فرا رسد، هنگامی که همه مقدسین با خدا ساکن شوند، پایداری می کند.

۲۷ بنگر، پسر، اگر من بزودی علیه لامانیان بیرون بروم دوباره برای تو خواهم نوشت. بنگر، غرور این ملت، یا مردم نیفایان، جز اینکه توبه کنند، نابودیشان را حتمی کرده است.

۲۸ برای آنها نیایش کن، پسر که توبه بر آنها بیاید. زیرا بنگر، من می ترسم مبادا روح مقدس از کوشش کردن با آنها باز ایستاده باشد؛ و در این بخش از سرزمین نیز آنها به دنبال برانداختن تمام قدرت و اختیاری که از سوی خدا می آید هستند؛ و آنها روح القدس را انکار می کنند.

And after rejecting so great a knowledge, my son, they must perish soon, unto the fulfilling of the prophecies which were spoken by the prophets, as well as the words of our Savior himself.

Farewell, my son, until I shall write unto you, or shall meet you again. Amen.

۲۹ و پس از رد کردن چنین دانش بزرگی، پسر من، آنها بزودی باید
هلاک شوند، تا نبوت هایی که از سوی پیامبران، و همچنین
سخنان خود منجی ما گفته شده است، برآورده شوند.

۳۰ بدرود، پسر من، تا زمانی که من برای تو بنویسم، یا با تو دوباره
دیدار کنم. آمین.

Moroni 9

مورونی ۹

My beloved son, I write unto you again that ye may know that I am yet alive; but I write somewhat of that which is grievous.

For behold, I have had a sore battle with the Lamanites, in which we did not conquer; and Archeantus has fallen by the sword, and also Luram and Emron; yea, and we have lost a great number of our choice men.

And now behold, my son, I fear lest the Lamanites shall destroy this people; for they do not repent, and Satan stirreth them up continually to anger one with another.

Behold, I am laboring with them continually; and when I speak the word of God with sharpness they tremble and anger against me; and when I use no sharpness they harden their hearts against it; wherefore, I fear lest the Spirit of the Lord hath ceased striving with them.

For so exceedingly do they anger that it seemeth me that they have no fear of death; and they have lost their love, one towards another; and they thirst after blood and revenge continually.

And now, my beloved son, notwithstanding their hardness, let us labor diligently; for if we should cease to labor, we should be brought under condemnation; for we have a labor to perform whilst in this tabernacle of clay, that we may conquer the enemy of all righteousness, and rest our souls in the kingdom of God.

And now I write somewhat concerning the sufferings of this people. For according to the knowledge which I have received from Amoron, behold, the Lamanites have many prisoners, which they took from the tower of Sherrizah; and there were men, women, and children.

And the husbands and fathers of those women and children they have slain; and they feed the women upon the flesh of their husbands, and the children upon the flesh of their fathers; and no water, save a little, do they give unto them.

۱ پسر محبوبم، من دوباره برای تو می نویسم که تو بدانی که من هنوز زنده ام؛ ولی من اندکی از چیزی که غمگین کننده است می نویسم.

۲ زیرا بنگر، من نبرد شدیدی با لامانیان داشتم، که در آن ما چیره نشدیم؛ و ارکیانتوش با شمشیر فرافتاده است، و همچنین لورام و امرون؛ آری، و ما تعداد بزرگی از مردان برگزیده مان را از دست داده ایم.

۳ و اینک بنگر، پسر من، من می ترسم مبادا لامانیان این مردم را نابود کنند؛ زیرا آنها توبه نمی کنند، و شیطان آنها را پیوسته به خشم علیه یکدیگر برمی انگیزد.

۴ بنگر، من پیوسته برای آنها زحمت می کشم؛ و هنگامی که سخن خدا را با تندی می گویم آنها می لرزند و علیه من خشم می گیرند؛ و هنگامی که من هیچ تندی بکار نمی برم آنها دل هایشان را علیه آن سخت می کنند؛ از این رو، من می ترسم مبادا روح سرور از کوشش کردن با آنها باز ایستاده باشد.

۵ زیرا چنان بی اندازه آنها خشمگین می شوند که به نظر من می رسد که آنها هیچ ترسی از مرگ ندارند؛ و آنها مهرشان به یکدیگر را از دست داده اند؛ و آنها پیوسته تشنه به خون و انتقام گرفتن هستند.

۶ و اینک، پسر محبوبم، با وجود سرسختی آنها، بگذار با کوشایی زحمت بکشیم؛ زیرا اگر ما از کار کردن باز ایستیم، ما زیر محکومیت آورده می شویم؛ زیرا تا زمانی که در این خیمه گلی هستیم ما کاری داریم تا انجام دهیم، که ما بر دشمن همه پرهیزکاری چیره شویم، و روان هایمان را در ملکوت خدا در آسایش قرار دهیم.

۷ و اینک من اندکی درباره زجرهای این مردم می نویسم. زیرا برپایه خبری که من از اموران دریافت کرده ام، بنگر، لامانیان زندانیان بسیاری دارند که از برج شریزاه گرفته اند؛ و در آن مردان، زنان و بچه ها بودند.

۸ و شوهران و پدران آن زنان و بچه ها را آنها کشته اند؛ و آنها به زنان از گوشت شوهرانشان غذا می دهند، و به بچه ها از گوشت پدرانشان؛ و هیچ آبی آنها به آنان نمی دهند، مگر اندکی.

And notwithstanding this great abomination of the Lamanites, it doth not exceed that of our people in Moriantum. For behold, many of the daughters of the Lamanites have they taken prisoners; and after depriving them of that which was most dear and precious above all things, which is chastity and virtue—

And after they had done this thing, they did murder them in a most cruel manner, torturing their bodies even unto death; and after they have done this, they devour their flesh like unto wild beasts, because of the hardness of their hearts; and they do it for a token of bravery.

O my beloved son, how can a people like this, that are without civilization—

(And only a few years have passed away, and they were a civil and a delightsome people)

But O my son, how can a people like this, whose delight is in so much abomination—

How can we expect that God will stay his hand in judgment against us?

Behold, my heart cries: Wo unto this people. Come out in judgment, O God, and hide their sins, and wickedness, and abominations from before thy face!

And again, my son, there are many widows and their daughters who remain in Sherrizah; and that part of the provisions which the Lamanites did not carry away, behold, the army of Zenephi has carried away, and left them to wander whithersoever they can for food; and many old women do faint by the way and die.

And the army which is with me is weak; and the armies of the Lamanites are betwixt Sherrizah and me; and as many as have fled to the army of Aaron have fallen victims to their awful brutality.

O the depravity of my people! They are without order and without mercy. Behold, I am but a man, and I have but the strength of a man, and I cannot any longer enforce my commands.

۹ و با وجود این کارِ پلید بزرگِ لامانیان، این از کار مردم ما در موریاونتوم فراتر نیست. زیرا بنگر، بسیاری از دختران لامانیان را آنها اسیر کردند؛ و پس از محروم کردن آنها از چیزی که گرامی‌ترین و گرانبه‌ترین بالای همه چیزها، که پاکدامنی و عفت است —

۱۰ و پس از اینکه آنها این را انجام دادند، آنها بدن‌های آنان را حتی تا مرگ شکنجه داده، آنان را با بی‌رحمی تمام کشتند؛ و پس از اینکه آنها این را انجام دادند، آنها به سبب سخت‌دلی‌هایشان، گوشت آنان را مانند جانوران وحشی می‌خورند؛ و آنها این را به نشانهٔ دل‌آوری انجام می‌دهند.

۱۱ آه پسر محبوبم، چگونه مردمی این چنین که بدون تمدن هستند —

۱۲ (و تنها چند سالی گذشته است، و آنها مردمی متمدن و دلپسند بودند)

۱۳ ولی آه پسر، چگونه مردمی این چنین، که دلشادیشان در کارِ پلید زیاد است —

۱۴ چگونه ما می‌توانیم انتظار داشته باشیم که خدا دستش را از داوری علیه ما بازدارد؟

۱۵ بنگر، دلم فریاد می‌زند: وای بر این مردم. در داوری بیرون بیا، خدایا، و گناهان، و نابخاری، و کارهای پلیدشان را از برابر رخسارت پنهان کن!

۱۶ و دوباره، پسر، بیوگان بسیاری و دخترانشان که در شریزا باقیماندند؛ و آن بخش از آذوقه‌هایی که لامانیان نبردند، بنگر، لشکر زنیفای برده‌اند، و آنها را رها کرده‌اند تا در هر جایی که آنها می‌توانند خوراک پیدا کنند سرگردان باشند؛ و زنان پیر بسیاری در راه بیهوش می‌شوند و می‌میرند.

۱۷ و لشکری که با من است ناتوان است؛ و لشکریان لامانیان ما بین من و شریزا هستند؛ و همهٔ کسانی که به لشکر هارون گریخته‌اند قربانی و حشیگری و وحشتناک آنها شده‌اند.

۱۸ وای بر بدکرداری مردم من! آنها بدون نظم و بدون رحمت هستند. بنگر، من تنها یک انسان هستم، و من تنها نیروی یک انسان را دارم، و من نمی‌توانم از این بیشتر فرمان‌هایم را پیش برم.

And they have become strong in their perversion; and they are alike brutal, sparing none, neither old nor young; and they delight in everything save that which is good; and the suffering of our women and our children upon all the face of this land doth exceed everything; yea, tongue cannot tell, neither can it be written.

And now, my son, I dwell no longer upon this horrible scene. Behold, thou knowest the wickedness of this people; thou knowest that they are without principle, and past feeling; and their wickedness doth exceed that of the Lamanites.

Behold, my son, I cannot recommend them unto God lest he should smite me.

But behold, my son, I recommend thee unto God, and I trust in Christ that thou wilt be saved; and I pray unto God that he will spare thy life, to witness the return of his people unto him, or their utter destruction; for I know that they must perish except they repent and return unto him.

And if they perish it will be like unto the Jaredites, because of the wilfulness of their hearts, seeking for blood and revenge.

And if it so be that they perish, we know that many of our brethren have deserted over unto the Lamanites, and many more will also desert over unto them; wherefore, write somewhat a few things, if thou art spared and I shall perish and not see thee; but I trust that I may see thee soon; for I have sacred records that I would deliver up unto thee.

My son, be faithful in Christ; and may not the things which I have written grieve thee, to weigh thee down unto death; but may Christ lift thee up, and may his sufferings and death, and the showing his body unto our fathers, and his mercy and long-suffering, and the hope of his glory and of eternal life, rest in your mind forever.

And may the grace of God the Father, whose throne is high in the heavens, and our Lord Jesus Christ, who sitteth on the right hand of his power, until all things shall become subject unto him, be, and abide with you forever. Amen.

۱۹ و آنها در بدکرداریشان نیرومند شده اند؛ و آنها به هیچ کسی نه پیر نه جوان امان داده، همگی وحشی هستند؛ و آنها در هر چیزی دلشاد می شوند بجز آنچه که نیک است؛ و زجر کشیدن زنان ما و بچه های ما بر روی همه این سرزمین از هر چیزی افزون تر است؛ آری، نه زبان می تواند بگوید، نه آن می تواند نوشته شود.

۲۰ و اینک، پسر، من بیش از این بر این صحنه هراسناک نمی مانم. بنگر، تو از نابکاری این مردم آگاهی؛ تو می دانی که آنها بدون اصل هستند، و از احساس داشتن گذشته اند؛ و نابکاریشان فراتر از نابکاری لامانیان است.

۲۱ بنگر، پسر، من نمی توانم سفارش آنها را به درگاه خدا کنم مبادا او مرا بزند.

۲۲ ولی بنگر، پسر، من سفارش تو را به درگاه خدا می کنم، و من به مسیح اعتماد دارم که تو نجات خواهی یافت؛ و من به درگاه خدا نیایش می کنم که او جان تو را امان دهد، تا شاهد بازگشت مردمش بسوی او، یا نابودی کامل شان، باشی؛ زیرا من می دانم که آنها هلاک می شوند مگر اینکه آنها توبه کرده و بسوی او بازگردند.

۲۳ و اگر آنها هلاک شوند، به خاطر در دل هایشان آگاهانه به دنبال خون و انتقام گرفتن، همانند یاردیان خواهد بود.

۲۴ و اگر چنین شود که آنها هلاک شوند، ما می دانیم که بسیاری از برادرانمان بسوی لامانیان گریخته اند، و بسیاری بیشتر نیز بسوی آنها خواهند گریخت؛ از این رو، اگر تو امان داده شوی و من هلاک شوم و تو را نبینم، چند چیزی بنویس؛ ولی من اطمینان دارم که من تو را بزودی می بینم؛ زیرا من نگاشته های مقدسی دارم که من می خواهم به تو بسپارم.

۲۵ پسر، به مسیح وفادار باش؛ و نباشد که چیزهایی که من نوشته ام تو را غمگین کند، تا تو را افسرده کرده به مرگ کشاند؛ بلکه باشد که مسیح تو را بلند کند، و باشد که زجرها و مرگش، و نشان دادن بدنش به پدرانمان، و رحمت و شکیبایی اش، و امید به شکوهش و زندگی جاویدان، برای همیشه در ذهن تو قرار گیرد.

۲۶ و باشد که فیض خدای پدر، که تختش بالا در آسمان ها است، و سرور ما عیسی مسیح، که در دست راست قدرت او می نشیند، تا زمانی که همه چیزها مطیع او شوند، باشد و برای همیشه با تو بمانند. آمین.

Moroni 10

Now I, Moroni, write somewhat as seemeth me good; and I write unto my brethren, the Lamanites; and I would that they should know that more than four hundred and twenty years have passed away since the sign was given of the coming of Christ.

And I seal up these records, after I have spoken a few words by way of exhortation unto you.

Behold, I would exhort you that when ye shall read these things, if it be wisdom in God that ye should read them, that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down until the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.

And when ye shall receive these things, I would exhort you that ye would ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true; and if ye shall ask with a sincere heart, with real intent, having faith in Christ, he will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost.

And by the power of the Holy Ghost ye may know the truth of all things.

And whatsoever thing is good is just and true; wherefore, nothing that is good denieth the Christ, but acknowledgeth that he is.

And ye may know that he is, by the power of the Holy Ghost; wherefore I would exhort you that ye deny not the power of God; for he worketh by power, according to the faith of the children of men, the same today and tomorrow, and forever.

And again, I exhort you, my brethren, that ye deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God. And there are different ways that these gifts are administered; but it is the same God who worketh all in all; and they are given by the manifestations of the Spirit of God unto men, to profit them.

For behold, to one is given by the Spirit of God, that he may teach the word of wisdom;

And to another, that he may teach the word of knowledge by the same Spirit;

مورونی ۱۰

۱ اینک من، مورونی، چیزی که به نظرم نیک است می نویسم؛ و من به برادرانم، لامانیان می نویسم؛ و من می خواهم که آنها بدانند که بیشتر از چهارصد و بیست سال از زمانی که نشانه آمدن مسیح داده شد گذشته است.

۲ و من، پس از اینکه چند سخنی از راه نصیحت به شما گفتم، این نگاهته ها را مهر و موم می کنم.

۳ بنگرید، من می خواهم به شما نصیحت کنم که هنگامی که شما این چیزها را می خوانید، اگر در خردمندی خدا باشد که شما آنها را بخوانید، که شما به یاد آورید سرور چه مهربان بوده بر فرزندان آدمی، از آفرینش آدم حتی تا این زمان که شما این چیزها را دریافت می کنید، و در دل هایتان به آن بیاندیشید.

۴ و هنگامی که شما این چیزها را دریافت می کنید، من می خواهم به شما نصیحت کنم که شما از خدا، پدر جاویدان، بنام مسیح، بخواهید، اگر این چیزها راست نیستند؛ و اگر شما با دلی پاک، و با نیتی راستین، به مسیح ایمان داشته، بخواهید، او راستی آن را، با قدرت روح القدس بر شما پدیدار خواهد کرد.

۵ و با قدرت روح القدس شما می توانید از راستی همه چیزها آگاه شوید.

۶ و هر چیزی که نیک است راست و درست است؛ از این رو، هیچ چیزی که نیک است مسیح را انکار نمی کند، بلکه تأیید می کند که او هست.

۷ و شما، با قدرت روح القدس، خواهید دانست که او هست؛ از این رو من می خواهم به شما نصیحت کنم که شما قدرت خدا را انکار نکنید؛ زیرا او، برپایه ایمان فرزندان آدمی، با قدرت، امروز و فردا و برای همیشه، یکسان عمل می کند.

۸ و دوباره، من به شما نصیحت می کنم، برادرانم، که شما هدیه های خدا را انکار نکنید، زیرا آنها بسیار هستند؛ و آنها از خدایی یکسان می آیند. و راه های گوناگونی هست که این هدیه ها داده شوند؛ ولی این همان خدایی است که همه کارها را برای همه می کند؛ و آنها با پدیدار شدن روح خدا بر آدمیان داده می شوند، تا به آنها سود رسانند.

۹ زیرا بنگرید، به یکی با روح خدا عطا می شود که او سخنان خردمندان را آموزش دهد؛

۱۰ و به دیگری، که او سخن دانش را با همان روح آموزش دهد؛

And to another, exceedingly great faith; and to another, the gifts of healing by the same Spirit;

And again, to another, that he may work mighty miracles;

And again, to another, that he may prophesy concerning all things;

And again, to another, the beholding of angels and ministering spirits;

And again, to another, all kinds of tongues;

And again, to another, the interpretation of languages and of divers kinds of tongues.

And all these gifts come by the Spirit of Christ; and they come unto every man severally, according as he will.

And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that every good gift cometh of Christ.

And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that he is the same yesterday, today, and forever, and that all these gifts of which I have spoken, which are spiritual, never will be done away, even as long as the world shall stand, only according to the unbelief of the children of men.

Wherefore, there must be faith; and if there must be faith there must also be hope; and if there must be hope there must also be charity.

And except ye have charity ye can in nowise be saved in the kingdom of God; neither can ye be saved in the kingdom of God if ye have not faith; neither can ye if ye have no hope.

And if ye have no hope ye must needs be in despair; and despair cometh because of iniquity.

And Christ truly said unto our fathers: If ye have faith ye can do all things which are expedient unto me.

And now I speak unto all the ends of the earth—that if the day cometh that the power and gifts of God shall be done away among you, it shall be because of unbelief.

And wo be unto the children of men if this be the case; for there shall be none that doeth good among you, no not one. For if there be one among you that doeth good, he shall work by the power and gifts of God.

۱۱ و به دیگری، ایمان بی اندازه زیاد؛ و به دیگری، هدیه های شفا دادن با همان روح؛

۱۲ و دوباره، به دیگری، که او معجزه های عظیمی انجام دهد؛

۱۳ و دوباره، به دیگری، که او درباره همه چیزها نبوت کند؛

۱۴ و دوباره، به دیگری، دیدن فرشتگان و روح های خدمتگزار؛

۱۵ و دوباره، به دیگری، همه گونه زبان ها؛

۱۶ و دوباره، به دیگری، ترجمه زبان ها و گونه های گوناگون زبان ها.

۱۷ و همه این هدیه ها با روح مسیح می آیند؛ و برپایه خواست او، آنها بر هر کسی چندین بار می آیند.

۱۸ و من می خواهم به شما نصیحت کنم، برادران محبوبم، که شما به یاد داشته باشید که هر هدیه نیکی از مسیح می آید.

۱۹ و من می خواهم به شما نصیحت کنم، برادران محبوبم، که شما به یاد داشته باشید که او یکسان است دیروز، امروز، و برای همیشه، و اینکه هرگز همه این هدیه هایی که من گفته ام، که روحی هستند، از میان نمی روند، حتی تا زمانی که جهان برپاست، مگر برپایه بی ایمانی فرزندان آدمی.

۲۰ از این رو، ایمان باید باشد؛ و اگر ایمان باید باشد امید نیز باید باشد؛ و اگر امید باید باشد محبت نیز باید باشد.

۲۱ و جز اینکه شما محبت داشته باشید شما به هیچ وجه در ملکوت خدا نجات نمی یابید؛ نمی توانید در ملکوت خدا نجات یابید اگر شما ایمان نداشته باشید یا اگر شما امید نداشته باشید.

۲۲ و اگر شما امید نداشته باشید شما ناگزیر باید در ناامیدی باشید؛ و ناامیدی به سبب نابکاری می آید.

۲۳ و مسیح برآستی به پدرانمان گفت: اگر شما ایمان داشته باشید شما می توانید همه چیزهایی که برای من شایسته هستند را انجام دهید.

۲۴ و اینک من به همه کرانه های زمین سخن می گویم — که اگر آن روز بیاید که قدرت و هدیه های خدا از میان شما بروند، این به سبب بی ایمانی خواهد بود.

۲۵ و وای بر فرزندان آدمی اگر چنین شود؛ زیرا هیچ کسی در میان شما نخواهد بود که کار نیک کند، حتی یک تن. زیرا اگر یکی در میان شما باشد که کار نیک کند، او با قدرت و هدیه های خدا کار خواهد کرد.

And wo unto them who shall do these things away and die, for they die in their sins, and they cannot be saved in the kingdom of God; and I speak it according to the words of Christ; and I lie not.

And I exhort you to remember these things; for the time speedily cometh that ye shall know that I lie not, for ye shall see me at the bar of God; and the Lord God will say unto you: Did I not declare my words unto you, which were written by this man, like as one crying from the dead, yea, even as one speaking out of the dust?

I declare these things unto the fulfilling of the prophecies. And behold, they shall proceed forth out of the mouth of the everlasting God; and his word shall hiss forth from generation to generation.

And God shall show unto you, that that which I have written is true.

And again I would exhort you that ye would come unto Christ, and lay hold upon every good gift, and touch not the evil gift, nor the unclean thing.

And awake, and arise from the dust, O Jerusalem; yea, and put on thy beautiful garments, O daughter of Zion; and strengthen thy stakes and enlarge thy borders forever, that thou mayest no more be confounded, that the covenants of the Eternal Father which he hath made unto thee, O house of Israel, may be fulfilled.

Yea, come unto Christ, and be perfected in him, and deny yourselves of all ungodliness; and if ye shall deny yourselves of all ungodliness, and love God with all your might, mind and strength, then is his grace sufficient for you, that by his grace ye may be perfect in Christ; and if by the grace of God ye are perfect in Christ, ye can in nowise deny the power of God.

And again, if ye by the grace of God are perfect in Christ, and deny not his power, then are ye sanctified in Christ by the grace of God, through the shedding of the blood of Christ, which is in the covenant of the Father unto the remission of your sins, that ye become holy, without spot.

۲۶ و وای بر آنهایی که این چیزها را از میان ببرند و بمیرند، زیرا آنها در گناهانشان می میرند، و آنها نمی توانند در ملکوت خدا نجات یابند؛ و من برپایه سخنان مسیح سخن می گویم؛ و من دروغ نمی گویم.

۲۷ و من به شما نصیحت می کنم که این چیزها را به یاد داشته باشید؛ زیرا به سرعت زمانی می آید که شما بدانید که من دروغ نمی گویم، زیرا شما مرا در بارگاه خدا خواهید دید؛ و سرور خدا به شما خواهد گفت: آیا من سخنانم را، که بدست این مرد نوشته شدند، همچون کسی که از مردگان فریاد می زند، آری، حتی همچون کسی که از خاک سخن می گوید، به شما اعلام نکردم؟

۲۸ من این چیزها را به برآورده ساختن نبوت ها اعلام می کنم. و بنگرید، آنها از دهان خدای ابدی بیان خواهند شد؛ و سخنش نسل به نسل بانگ برخواهد آورد.

۲۹ و خدا به شما نشان خواهد داد که آنچه من نوشته ام راست است.

۳۰ و دوباره من می خواهم به شما نصیحت کنم که شما بسوی مسیح آید، و هر هدیه نیکی را دربر بگیرید، و نه هدیه پلید را لمس کنید، نه چیز ناپاک را.

۳۱ و بیدار شو، و از خاک برخیز، ای اورشلیم؛ آری، و تنپوش های زیبایت را بر تن کن، ای دختر صهیون؛ و میخ های خودت را محکم کن و مرزهای خودت را برای همیشه گسترده کن، که تو دیگر پریشان نشوی، که پیمان های پدر جاویدان که او با تو بسته است، ای خاندان اسرائیل، برآورده گردند.

۳۲ آری، بسوی مسیح آید و در او کامل شوید، و خودتان را از همه پلیدی ها دور کنید؛ و اگر شما همه پلیدی ها را از خودتان دور کنید، و با همه توان، ذهن و نیرویتان، خدا را دوست داشته باشید، آنگاه فیض او برای شما کافی خواهد بود، که با فیض او شما در مسیح کامل شوید؛ و اگر با فیض خدا شما در مسیح کامل شوید، شما به هیچ وجه نمی توانید قدرت خدا را انکار کنید.

۳۳ و دوباره، اگر شما با فیض خدا در مسیح کامل شوید، و قدرت او را انکار نکنید، آنگاه شما با فیض خدا، از راه ریخته شدن خون مسیح، که در پیمان پدر به آمرزش از گناهانتان است، تقدیس می شوید، که شما بی لکه و مقدس شوید.

And now I bid unto all, farewell. I soon go to rest in the paradise of God, until my spirit and body shall again reunite, and I am brought forth triumphant through the air, to meet you before the pleasing bar of the great Jehovah, the Eternal Judge of both quick and dead. Amen.

The End

۳۴ و اینک من به همه بدرود می گویم. من بزودی می روم تا در فردوس خدا بیاسایم، تا زمانی که روحم و بدنم دوباره یکی شوند، و من در آسمان پیروزمندانہ پیش آورده شوم، تا شما را در برابر بارگاہ دلپذیر یهوه بزرگ، داور جاویدان هم زندگان و هم مردگان، دیدار کنم. آمین.

پایان